

12.8.2006..

Kapitola 01 – Timmy ten najbezvýznamnejší chlapec na celej Zemi. Alebo, žeby bolo všetko inak ?

Čas singularity: 370041395786884862.

Vesmír. Mohutná loď raziaca si cestu temným priestorom začala brzdiaci manéver. Motory zabrali naplno a loď prudko strácala na rýchlosti, kým nespomalila na zlomok pôvodnej z ktorou sa vynorila z hyperpriestoru. (Nakreslená loď aj s jej stručným popisom, hlavne jej motorov a časť so zbraňami bude zaškrtnutá s poznámkou Top secret.) Jej cieľom bola jedna z bezvýznamných planét v mori iných bezvýznamných planét zdanlivo nekonečného vesmíru. Jej obyvatelia ju volali Zem, alebo aj Modrá planéta, keďže z väčšej časti bola pokrytá modrastou tekutinou nazývanou voda. Dôvod pre ktorý sa tak veľká a významná loď akou bola transportná loď triedy MX862 zatúlala do vzdialených končín vesmíru poznali iba dvaja na jej palube. Prvý z nich bol pilot a jediný čo sa o ňom s istotou dalo povedať, že je humanoid - teda bytosť so stavbou tela podobnou človeku. Druhý na sebe niesol dlhú čiernu sutanu, ktorá neodhaľovala ani kúsok jeho tela, takže o ňom nebolo možné povedať ani tolko čo o pilotovi. Výsadkový čln, ktorého dvojica bola jedinou posádkou opustil ochranné pole materskej lode a pomaly začal klesať do hlbín atmosféry planéty, ktorej obyvatelia v tom čase žijúci v 21. storočí nemali ani poňatia o transportnej lodi triedy MX862 a jej výsadkovom člne. Ľudstvo, tá bezvýznamná a nepodstatná rasa obývajúca planétu Zem by normálne nestála ani za slovo, ak by práve táto misia nespustila sled udalostí, o ktorých tento spis pojednáva. (Tu by mohla byť kresba ľudí aj stručný vtipný popis s tým čo robia a ako žijú.) Neveľký vesmírny čln nabral kurz do stredu jedného z kontinentov, patriacich jednej úplne nepodstatnej krajine v ktorej existovalo jedno úplne nepodstatné mesto - cieľ ich výpravy. Posledná veta sa prirodzene netýkala obyvateľov Zeme, ktorí v tom čase práve túto krajinu považovali za najdôležitejšiu v ich svete a mesto za jedno z najdôležitejších v krajine. Pilot vykonal poslednú korekciu trajektórie letu a trpezlivo čakal, kým čln nezaujme stanovenú pozíciu. Tim. Tim a dokonca Anderson. Áno to je meno. Naozaj aj takto sa niekto môže volať. Timothy Anderson, niekedy prezývaný aj Timmy, ale častejšie Timisko, Timbecil (akože vtipná slovného spojenie Tim – imbecil), sraľo, tupec, hlupák či iné prívlastky, ktorými ho najmä v škole hodne častovali. Pravda bola taká, že okrem úplne bezvýznamného mena bol Tim snáď tým najbezvýznamnejším chlapcom na celej Zemi. Aj keď mal už 12, nevyzeral na to. Vyziabnuté pliecka na ktorých každé tričko viselo, nohavice, ktoré i po priškrtení najužším opaskom neustále padali a čiapka večne skĺzavajúca do smutnej tváre. Nie, Tim nebol zasa až taký krpec. Veď len nedávno sa svojim vzrastom priblížil k neuveriteľným 5 stopám, a keď poriadne nafúkol líca a nohami zatlačil na váhu, ukázala dobrých 90 libier. Aj keď Tim nebol žiaden trpaslík, žiadna väzba to tiež nebola. Tim bol proste tým najobyčajnejším priemerom zo všetkých priemerných. (Tu bude iba obrázok Tima – smutný výraz v tvári. Viac informácii ako jeho fyzických a intelektuálnych parametroch bude nižšie.) Nebol výnimočný vôbec v ničom. Každé dieťa, chlapec či dievča, je dobré aspoň v jednej veci, aj keď je to často tá najnezmyslupnejšia hlúposť na svete. Niektoré deti sú bifľoši čo sa naučia štyri básničky odrazu, odrecitujú poučky a matematické vzorce prebudení aj o tretej nadržanom, či prečítajú tri strany textu za jediné minútu. Iní sú zas dobrí v športe. Niektorí zabehnú stovku pod 12 sekúnd, ďalší dajú na futbale aj päť gólov za zápas a iní na baseballe odpália

loptičku 70 yardov ďaleko. Sú i takí čo nič z toho nevedia, zato však dokážu na jedno posedenie zjesť štyri hamburgery a súčasne ich zapíť pol galónom koly. Ďalší sa dokážu za počítačom hrať i desať hodín v kuse a nič pritom nejесť či neisť na záchod. (Čo pravda má niekedy i dosť nepríjemné následky.) Niektoré, hlavne dievčatá, dokážu pretárať aj tri hodiny v kuse a to bez toho, aby ústa zatvorili, celý čas pritom prežuvajúc žuvačky. (Áno bez toho aby zavreli ústa – aj to dá.) No a zopár detí je takých čo nevie takmer vôbec nič, a tak sú aspoň 'dobré' vo vyrušovaní, robení neplechy, či bití spolužiakov. Teda aspoň v niečom sú experti. Každý chlapec, či dievča niečo vie, niečo v čom je dobré - iba Tim nie. Tim nevedel absolútne, ale absolútne nič čo by stálo za reč. Nikdy nebol žiadnym mudrcom a škola mu vôbec nešla. Vlastne Tim a škola to šlo dohromady asi tak ako myš a mačka. (Kto bol tá myš a kto mačka asi netreba zdôrazňovať.) Tak napríklad minulý týždeň v pondelok, keď na hodine matematiky mal prerátať svoju výšku z palcov na centimetre a späť, vyšlo mu že meria 12 palcov. Keď učiteľka matematiky pani Cooková, ktorá inak sama nemala viacej než 5 a pol stopy (obrázok, popis – bude malý ako ten trpaslík) poznamenala, že takto by mohol robiť záhradného trpaslíka, dva dni mu v triede nepovedal nikto inak ako trpaslík. To však nebolo nič oproti piatkovému incidentu na hodine prírodných vied, kedy žiaci mali postaviť jednoduchý elektrický obvod, ktorý by zapol miniatúrnu žiarovku. Samozrejme všetci to urobili správne iba Tim nie. Nahnevaný pán Fitzpatrick, inak ctihodný učiteľ fyziky, chémie a ostatných vedeckých nezmyslov (obrázok a popis pána učiteľa) chcel pred všetkými ukázať ako ľahko sa to robí (a aký je Tim hlúpy). Ešte predtým však nezabudol Tima pokarhať za nešikovnosť a nazvať ho oslom. Bol tak nahnevaný, že neskontroloval obvod na ktorom sa malému expertovi podarilo prehodiť káblíky. Výsledok bol taký, že len čo sa dotkol žiarovky, začal namiesto nej svietiť pán Fitzpatrick. Výboj prúdu ho zasiahol tak silno, že mu nadvihol vlasy na spánkoch, takže vyzerali ako pravé oslie uši. Veru Tim a škola to jednoducho nešlo dohromady. No aj v športe bol Tim úplné drevo. Na vybíjanej sa ako naschvál každá lopta vždy zásadne lepila na jeho nos, akoby v ňom mal nejaký magnet. Na baseballe ako odpaľovač raz dostal loptičkou takú do brucha, že uvidel všetky hviezdne systémy až kamsi po Andromédu a nepotreboval na to ani ďalekohľad. Na gymnastike (Timovej najnenávidenejšej hodine hneď po plávaní) všetky drevené kozy, kone a iné zverstvo sa zásadne vztýčilo v momente, keď ich chcel Tim preskočiť, takže buď skončil na ich chrbte – to v tom lepšom prípade, alebo pocítil silu drevených kopýt keď ich náhodou prevalil. Je len prirodzené, že Tim nebol ani žiadnym bitkárom. O tom by celé ódy mohla spievať jeho indiánskymi bojovými maľovkami (rozumej modrinami) sfarbená tvár. A že by to boli početné a dlhé príbehy. Ale o tom až neskôr. Tim samozrejme nebol ani veľký hrdina. Keď bol menší, filmy ako Votrelec, či Jurský Park pozeral zásadne spod periny, aby pri každom zavrčaní škaredej čiernej obludy, či zrevaní vyhladnutého dinosaura chystajúceho sa pochutnať si na hlavnom hrdinovi si ňou rýchlo mohol prikryť tvár. Veru Tim bol i zbabelcom a strachopudom. (V tomto bol naozaj dobrý, takmer expert, ale to sa samozrejme neráta.) Takže ak to zhrnieme, Tim naozaj nebol výnimočný vôbec v ničom, skôr naopak. Outsider z outsiderov, posledný medzi poslednými, porazený medzi porazenými. Prosto ten s kým sa zásadne nikto nechce hrať, nad ktorým každý spolužiak len znechutene mávne rukou, alebo sa mu rovno začne smiať. Proste Tim bol jedna veľká nula. Je len úplne prirodzené, že nemal žiadnych kamarátov, nikoho s kým by sa mohol priateliť, komu by sa mohol vyžalovať, či dokonca zdôveriť. No áno, Tim mal otca a mamu, ale vlastne akoby ich ani nemal. Obaja rodičia pracovali ako akýsi manageri - v Timových očiach v tom nepochybne najnudnejšom zamestnaní, ktorého zmyslom bolo od rána do večera (samozrejme aj

cez víkendy) sedieť v priestranej kancelárii a neustále s telefónom pri ušiach (keď bo Tim menší tak úprimne veril, že jeho otec sa s telefónom prirasteným k uchu narodil) s niekým vážne diskutovať rečou, ktorej Tim nerozumel, či vytrvale čosi šťukať do notebooku. Manageri boli vždy oblečení v hnusnom, nepohodlnom a nudne vyzerajúcom saku, ktoré pre ľudí ako otec a mama boli čosi ako vojenské uniformy, s tým rozdielom, že namiesto pušiek nosili také prihlúple kufríky a svojim šéfom, ktorých zásadne za ich chrbtami nazývali veľmi originálnou prezývkou 'starý' sa nehlásili vojenským salutovaním ale obchytávaním sa za ruky, pridávajúc i kyslé úsmevy, ktoré akože mali byť úprimné. Bolo teda nad slnko jasnejšie, že Timovi rodičia nemohli mať na syna nikdy čas, ak samozrejme neberieme do úvahy povinnú každodennú formulku otca: "Tim, čo nové v škole?" Pravdou však bolo, že otec nad Timom už dávno zlomil palicu. Minimálne odvtedy keď pred dvoma rokmi za jediný deň v škole dostal Tim 3 poznámky a dve pokarhania (to bol dovtedy Timov nový osobák – ktorý už mimochodom dávno prekonaný). Vtedy jeho otec prehlásil: "Z toho chlapca nikdy nič nebude." A tým sa všetky otcove nádeje do syna uzavreli. (Teda aspoň, tak si to Tim myslel.) Mama bola našťastie iná. Často, keď prišla neskoro z roboty domov, mysliac si, že Tim už spí si, prisadla k jeho posteli a hladila ho po vlasoch. Niekedy aj ticho pošepala. "Ach, môj Timmy. Keby si len vedel ako ťa mám rada." Veru, keby len mama nebola tak dlho v práci, možno by... Z toho čo o Timovi bolo doteraz povedané bolo nad slnko jasnejšie, že Tim bol samotárom, chlapcom o ktorého sa nik nezaujíma, ktorý je všade iba piatym kolesom na voze. A keďže tento svet sa Tima vykašľal, Tim si vytvoril svoj vlastný svet. Svet plný fantázie, nenaplnených snov a túžob do ktorých sa ponáral deň čo deň, či už zaspávajúc doma na posteli, spiac v škole na hodinách, či hocikedy keď mal iba trochu voľného času a mohol sa venovať svojej najobľúbenejšej činnosti - vymýšľaniu príbehov. Nakoniec možno to bolo niečo v čom bol Tim najlepším, azda aj najlepším na celom svete, iba o tom ešte nevedel. Zatiaľ ho však jeho fantázia priviedla iba k jednému z najhorších zážitkov v jeho krátkom a nešťastnom živote. O tom ale až neskôr. A práve tento Tim v to podivné októbrové ráno sedel v poslednej lavici Baziliky sv. Márie na Hennepin Avenue medzi 16th a 17th Street v meste, ktorému domáci hovorili aj mesto Dvojičky, alebo Minneapolis. (Nejaký popis mesta, náčrt a podobne.) Prečo v kostole? Je pravdou, že Tim chodil v nedeľu do kostola s rodičmi takmer vždy. (Takmer vždy znamená, vždy keď neboli v práci - teda takmer nikdy.) Ale dnes tam nebol preto, žeby ho prinútili rodičia. Dnes tam šiel sám. Keby sa Tima niekto opýtal prečo práve do kostola, určite by nič nepovedal, maximálne tak pokrčil plecami a rýchlo utiekol. No už len jednoduchý čítač myšlienok prezradil by o chlapcovi oveľa viac. "Pane, prosím ťa pomôž mi." Pošepol Tim so rukami zopnutými ako pri modlitbe, dívajúc sa na vysoký kríž, ktorý v pološere chrámu rysoval na kamennej stene neprirodzene dlhý tieň. "Veľmi sa bojím. Veľmi..." Tim zatvoril oči, no ani viečka nedokázali zabrániť drobnej slzičke, ktorá mu skĺzala po líci. Narýchlo si ju utrel do rukáva a pozrel na hodinky. Bolo niečo po ôsmej. Už musí ísť. Ísť do školy. Ako odsúdenec kráčajúci na popravisko, vyvliekol sa z lavice a so sklonenou hlavou pomaly sa šúchal ku kostolným dverám. Ťažké, kovom vybíjané vráta za ním zarachotili a Tim ostal stáť na schodoch kostola. Oproti ohromnej bráne, vyzeral ako trpaslík. Ovisnuté plecia, hrbiace sa pod ťažkým batohom, rozťahané rifle z pod ktorých zívajú rozšliapané topánky, večne strapaté vlasy padajúce do tváre i smutné čierne oči robili z chlapca poľutovaniahodné stvorenie. No nebolo tu nikoho, kto by ho poľutoval. Dnes nie. Tima ovanul mrazivý vietor merajúci si sily s autami uháňajúcimi po rušnej ulici. Bol pondelok ráno čo znamenalo, že ulica bola plná áut s nervóznymi vodičmi, pre ktorých sa zdalo, že jediným zmyslom ich života je

predbehnúť jeden druhého, aby sa čo najrýchlejšie dostali na miesto nazývané práca, alebo skrátene job. Tim tomuto nikdy nechápal, pretože jeho pracoviskom a jobom zároveň bola škola a naozaj si nemohol spomenúť kedy by sa dobrovoľne a bez mučenia ponáhlal práve tam. Samozrejme raz áno, hneď prvý deň v škole, ale to bol ešte malý a hlúpy a keďže aj tento deň skončil úplnou pohromou, tak sa nerátal. Teraz, keď sa o chvíľu začne vyučovanie by sa mal ponáhľať i on. A možno ešte viac ako všetci tí vodiči, pretože ak pán Wilson, školník na experimentálnej základnej škole Georga W. Busha, zavrie školskú bránu, Tim sa cez ňu dostane iba za cenu niekoľkých dobre mienených (pardon - mierených) pohlavkov pána školníka, nepochybne zliznúc i pekne štipľavú poznámku od pani Cookovej za neskorý príchod do triedy. I napriek hrozbe, ktorá sa každou sekundou javila reálnejšou, Tim nie a nie odlepiť päty od schodov kostola. Zrazu hodinky na ľavej ruke zapípali. Tim sa strhol. Bolo štvrt' na deväť. Konečne sa dal do behu. Zbehol zo schodov upaľujúc širokým chodníkom. Celý zadychčaný dobehol k prechodu na rušnej Hennepin Avenue. Ako naschvál, semafor práve preskočil a zelenú nahradila prísne vyzerajúca červeň. Tim nemal na výber a musel zariskovať. Smola. Kolesá zaškripali a veľký jeep prudko zbrzdil. Tim stihol dať ruky pred seba, s hrôzou civejúc na blížiacu sa skazu. Pred jeho očami mu preletel celý jeho život a obraz rušnej ulice pohltila všadeprítomná bieloba. Odkiaľsi z diaľky k nemu dorážalo jemné pulzujúce pípanie pripomínajúce zákmity elektrokardiogramu. Tim sa ocitol v tmavom tuneli, ktorý ho vťahoval do svojich útrob, letiac nevedno kam. Na jeho konci zrazu uvidel svetlo a v ňom čiusi tvár. "Pane." Zašepkal Tim, dvihnúc ruku, aby privítal svojho Stvoriteľa. Postava pred ním sa zhmotnila do podoby, ktorá vôbec nepripomínala bytosť, ktorú očakával. "Chlapče, čo ti je ?" Zaburácal statný muž pohnutým hlasom a zakymácal bezvládnym telom chlapca. Tim zažmurkal. Najprv jedným okom, potom druhým a napokon, ani sám nevediac ako, sa posadil. Mohutný jeep, ktorého nárazník bolo prvé čo Tim uvidel, ho okamžite vrátilo do reality. Muž skláňajúci sa nad ním musel byť vodičom. "Chlapče, čo ti je ? Si v poriadku ?" Tim pozrel na neznámeho a bez slova prikývol. "Nebolí ťa nič ? Môžeš hýbať rukami a nohami ? Neudrel si si hlavu ?" "Nie pane." Zašepkal Tim a s mužovou pomocou sa postavil. Až teraz uvidel, že vodič jeepu nie je jediný kto naňho zazerá. Desiatky zvedavých pohľadov ľpeli na úbohom chlapcovi, a ani jeden z nich nevyzeral ľútosťivo. Skôr zvedavosť a pohoršenie nad nedodrzaním predpisov (a najmä zablokovaním rušnej ulice) boli emócie, ktoré v nich Tim čítal. I vodič auta, hneď ako pochopil, že sa chlapcovi nič nestalo, razom zmenil tón. "Bože, ty si ma ale vystrašil. Čo ťa to napadlo liezť na cestu, keď svieti červená ? Si slepý, že nevidíš na semafor ? Hlúpe decko, mohol som ťa zraziť a niečo ti urobiť. To by si chcel ?" Tim zaváhal. Keby to bola otázka možno by aj na ňu súhlasne prikývol. Všetko čo by ho zachránilo pred dneškom by zobral všetkými desiatimi. Ved' keď ho nezabije auto, urobia to... Muž si prešiel po dlhých vlasoch vzadu zatočených do ohyzdného copu. "Mohol som ťa zabiť ty somár ! Toto sa robí ? Liezť na cestu, keď je červená ? Čo vás v škole neučili, kedy sa môže prechádzať cez križovatku ?" Tim sklopil zrak, nevediac čo na to povedať. Čakal ďalšiu spříšku výčitiek, ktorá sa už nepochybne chystala, no našťastie ostatní (rovnako nervózni) vodiči a ich vytrvalé trúbenie ho spasili. Muž naposledy pozrel na Tima a naskočil do vozu. "No tak chod' už ! Zmizni mi spred auta." "Prepáčte pane." Zakoktál Tim a uskočil do bezpečia chodníka. Za sebou začul zrevanie motora po ktorom jeep i s jeho majiteľom ufujazdil preč. Tim sa obzrel. Vedľa na zastávke autobusu stálo niekoľko starších pánov i dám. Všetci hľadeli na malého previnilca. Tim nemusel byť ani telepatom, aby vedel načo myslia. "Och taký nezbedný a neposlušný chlapec čo prebehuje na červenú. Čo len z neho vyrastie ? Tá dnešná

mládež !" Tim so sklopenou hlavou sa slimačím tempom pobral k miestu svojho dnešného popravišťa. Aj keď školu ešte nevidel, vedel že už je blízko. Hrozivo blízko. Ešte desať minút života a potom... Teraz bol určite tým najsmutnejším a najvystrašenejším chlapcom na celej ulici a snáď i celom meste. A predsa tu nebolo nikoho kto by ho poľutoval. Alebo, žeby sa mýlil ? Možno áno a možno nie. To sa s určitosťou nedalo povedať, pretože nebolo jasné, či prapodivná dvojica neznámych bytostí vo výsadvkovom člne poznala niečo také ako ľudské city. Smútok, šťastie, bolesť, radosť, či ľútosť - tieto city sú mnohým i nesmierne vyspelým civilizáciám úplne neznáme. No aj keby postava v tmavej sutane, či jej pilot chápali ľudský zármutok a k malému úbožiakovi by cítili nejakú ľútosť (čo je naozaj nepravdepodobné), Timovi by to teraz aj tak nepomohlo. Dve bytosti sedeli v kokpite podivne vyzerajúceho plavidla, ktorého štíty ho ukrývali pred zrakmi zvedavcov. Loď pokojne sa vznášajúca nad pouličným osvetlením bola práve tak široká aby sa vmestila medzi domy. Širokým chvostom, ktorý z plavidla robil stroj trochu pripomínajúci super modernú stíhačku (tu bude obrázok a popis stroja vrátane jeho vlastností) mala čo robiť aby nenarazila do niektorej z budov. Jej pilot našťastie nemusel zápasíť s komplikovaným riadením lode pretože tá reagovala na jeho myšlienky. Stačila jediná myšlienka a loď zabočí požadovaným smerom. Občas, ak bolo treba zapnúť nejaký prístroj, stačilo aby pilot dvihol svoju humanoidnú ruku a ako dirigent ňou mávol. Prístroje sledujúce jeho pohyby okamžite zareagovali a na veľkom prednom paneli sa zjavil holografický obraz malého chlapca kráčajúceho po chodníku. Počítače vo univerzálnom písme chrlili množstvo údajov o dieťati. Aj napriek tomu, že text sa bežným smrteľníkom nedal čítať, pilot ostával pokojný. (Tu bude zobrazený text, ktorý by sa však mal dať prečítať pomocou špeciálnej čítačky – založená na nejakom princípe napríklad lámania svetla, ktorá by bola súčasťou knihy, ktorý by trochu oboznamoval čitateľa s Timom, aký je vysoký, čo má rád a tak podobne aby som to nemusel opisovať, bolo by to v špeciálnom rámečku.) (Tu takisto bude odkaz na encyklopédiu Veľkého Kongresu s katalógovým číslom popisu a odkazom na Univerzálne písmo.) Všetko išlo presne podľa plánu. Loď nesúca sa nad rušnou ulicou si udržiavala rýchlosť vedno s chlapcovým krokom. Šťastie, že ochranné štíty mala zapnuté, lebo ak by Tim uvidel veľký sivý kus kovu neznámeho zloženia ako sa mu vznáša nad hlavou, určite by sa naľakal (nehovoriac o všetkých tých ľuďoch na ulici, od až po vodičov v autách). Našťastie nik z nich nemal ani poňatia o vesmírnej lodi špacirujúcej si to stredom Minneapolisu. Tim sa pomaly blížil k Groove parku do ktorého ležiac na ceste do školy čo chvíľu zabočí. "Pane, mám ho sledovať ?" Opýtal sa pilot v nezrozumiteľnej reči pripomínajúcej tichý šepot svojho spoločníka. Bytosť v sutane neodvetila. Nebolo to ani potrebné, pretože u bytostí ako táto telepatická komunikácia už dávno nahradila iné formy dorozumievania. Odpoveď pilotovi sa však dala domyslieť z jeho nervózneho zamrvenia sa v kresle. Keď Tim zmizol, pod gaštanovo javorovým príkrovom mestského parku, prieskumný čln ho ďalej sledoval. Bolo jedno, že mu v ceste košaté stromy. Loď nimi prechádzala akoby bola zo vzduchu. Ani jediný z listov, ktoré neskorá jeseň ešte nestihla poobrať sa nepohol keď nimi výsadvkový čln preletel. "Pane." Opýtal sa pilot, pozrúc na svojho spoločníka. "Ste si naozaj istý, že sme našli toho pravého ?" V pilotovom hlase zaznievala veľká pochybnosť. Znova žiadna odpoveď. Bytosť v tmavej sutane sa ani nepohla. No hoci mu pilot nevidel do tváre a nepočul ani jeho hlas, obaja si rozumeli výborne. Pilot myšlienkami prepol niekoľko prístrojov a obraz malého chlapca zmizol. "Takže môžem začať operáciu ?" Znova neprišla žiadna odpoveď. "Dobre pane." Prikývol pilot a rukou si rukou po tvári. Na zvráskavenom čele sa na chvíľu zaligotal veľký smaragdový prsteň zasadený v pozlátenej obrúčke. "Ako si želáte pane."

Pošepol pilot a poslednou myšlienkou spustil štartovacie motory. Loď začala prudko stúpať k nebesám a čoskoro ju zastrelili letiace chmáry.

Meno	Neznáme.
Typ (register DT12)	Materská bojová loď triedy MX862.
Podtrieda (katalóg Her-Sing 2-14)	BV 4-2-15VF 846934G6R.
Podtrieda (katalóg BRT)	Informácia neprístupná, iba po osobitnom vyžiadaní. *1
Rozmery	Tajné. *2
Trup	Vonkajší: Tajné. *2
	Vnútorý: Terentová poly metalická vlákna, priečne výstuže z eltrátovej peny.
	Sektor D: Tajné. *2
Pohonné agregáty	Tajné. *2 Predpokladá sa existencia minimálne 12 hyper skokových bázických jednotiek umožňujúcich okamžitý prechod do hyperpriestoru. Predpokladá sa umiestnenie 4 hlavných predikčných agregátov a aspoň 120 korekčných predikčných agregátov. Ďalej neoverený počet pulzných jednotiek.
Prechod do hyperpriestoru/atmosféry	Klasifikácia BRT T5.
Náklad	Tajné. *2 Loď slúži ako materská loď pre bojové stíhačky a prepadové bombardéry. Je možné ju použiť ako útočný výsadkový transportér.
Posádka	Tajné. *2 Loď je schopná bez pilotnej automatickej prevádzky, vrátane plnej palety bojových operácií. Bežná obslužná posádka: 20-30 inteligentných entít - predpoklad. Bojová posádka. Podľa potreby, obmedzenie kapacitou lode. Možné použitie Decrese-Units. *3
Obranné systémy	Tajné. *2
Výzbroj	(Celý tento text bude zatmavený, ale tak aby sa dal čítať pomocou špeciálnej čítačky.) 2* pulzarové nálože. 8* torzné impactory. 23* ohýbačov priestoru typ: D51A. 159* PD-23C2 (particle destructors). 76* implosive devices MUL-E. 13* BHG, battle version. 4* Ghost device. 12* kompresných miniaturizátorov. N* deflector TR-15. N* CPU paralyzatory. N* neuro controls.

1*	Na sprístupnenie tejto informácie je potrebné povolenie A12, podľa bezpečnostnej smernice THR – 1783C. Na získanie splnomocnenia sa obráťte na najbližšiu bezpečnostnú sekciu kategórie D3, poprípade kontaktuje vášho styčného dôstojníka.
2*	Tento údaj je kategorizovaný stupňom utajenia TS 2 – Top Secret – Eyes Only, kontrolný symbol Red.
3*	Viac informácií v Registry Veľkého Kongresu.

Človek. (Obrázok človeka – napríklad slávna od DaVinciho.) Humanoidná bytosť tretej kategórie obývajúca planétu Zem (GCPC katalógové číslo TAS-12-PL-67X). Ľudia sú na humanoida podpriemerne vysoký (výška priemerného jedinca: 5 stôp, 9 palcov -samec, resp. 5 stôp, 4 palce - samica) so symetrickou stavbou tela. Majú dve dolné a dve horné končatiny. Telu dominuje guľatá hlava vybavená dvoma slabo vyvinutými očami, párami priveľkých, takmer nefunkčných uší, jedným nosom s veľmi nízkou citlivosťou a na príjem potravy slúžia neveľké ústa, ktorými sa ľudia zvyknú aj dorozumievať vydávaním jednoduchých pazvukov odborne nazývanými reč. V hlave majú taktiež mozog. Tento primitívny riadiaci orgán ľudia okrem zabezpečenia bežných životných funkcií sa nenaučili zmysluplnejšie používať.

Ľudia sú sociálne tvory žijúce v malých skupinkách tvorených jedným samcom, jednou samicou a ich potomkami. Tieto skupinky zabezpečujú základnú reprodukciu druhu. Už od čias ich praveku obývajú kamenné, alebo drevené príbytky, ktorým hovoria domy.

Ľudia sa zlučujú aj do väčších skupín na základe stavby a farby tela, obývaného územia, reči, či zvykov, ktorým vznešene hovoria kultúra. Takto združené spoločenstvá ľudí sa nazývajú štáty. Štáty často vedú takzvané vojny, teda spoločné zápasy a súboje o teritórium, zdroje energií či potravu pri ktorých sa ľudské jedince vzájomne zabíjajú. Niektorí odborníci na civilizácie považujú vojny za formu ľudského relaxu, zatiaľ čo iní ju považujú za prejav ich neschopnosti využívať vlastný (aj keď obmedzený) intelekt.

Podľa kritérií stanovených Komisiou IRC Veľkého Kongresu sú ľudia charakterizovaní ako primitívny živočíšny druh vykazujúci mimoriadnu dávku sebeckta, krutosti a necivilizovanosti neschopný vyššej formy integrácie. Vzhľadom na nízku úroveň technológií nie sú klasifikovaní ako nebezpečná civilizácia.

Tento text bude zatmavený tak aby sa dal prečítať iba pomocou špeciálnej čítačky – je písaný Univerzálnym písmom.

Meno	Timothy Anderson. 1*
Dátum narodenia (pozemský čas)	8.12.???R-12.
Vek	12 pozemských rokov.
Bydlisko	Minneapolis, Minnesota, USA, Zem, Slniečna sústava, Mliečna dráha.

Výška	5'0".
Váha	95lb..
Rasa	Beloch.
Národnosť	Američan.
Výzor	Čierne vlasy a oči, mierne subtílna postava, fyzická sily pod úrovňou zodpovedajúcou jeho veku a rase.
Psychický stav	Utiahnutý, bojzlivý chlapec silne introvertnej povahy so sklonmi k depresiám.
Zvláštny znak	1. Extrémne vysoká miera fantázie. 2. Neznáša mačku Johnsonovcov. 3. N/A. (Táto informácia je tajná podľa direktívy 2-12.)
Obľúbená strava	Gulášová polievka. (Katalóg neobsahuje jej presné zloženie.)
Najobľúbenejšia činnosť	1. Vymýšľanie príbehov v ktorých Tim zažíva dobrodružné príbehy aké nik z jeho rovesníkov na svete. 2. Vymýšľanie príbehov v ktorých Tim v ktorých Tim nie je viac loser a má naopak veľa kamarátov.
Najobľúbenejšia činnosť	1. Pobyť v škole. 2. Domáce práce.
Tu budú ďalšie údaje, dynamické, ktorá vyplývajú z jeho momentálneho stavu.	
IQ	121-122.
Psi Index	12,38 TSN.
Tepová frekvencia	105 úderov.
Krvný tlak	110/65.
Telesná teplota	36,8 C.
Dychová frekvencia	22,37
MSI	N/A *3
RN faktor	3A5.
???	Tu bude ešte aspoň desať ďalších údajov, ktoré charakterizujú celkový stav človeka plus také dve tri, ktoré ľudstvo nepozná. Nejaké RN faktory, či stav vedomia, alebo myšlienkový koeficient vyššieho intelektu a podobne.
Obraz	Tu by mohol byť obraz toho čo Tim vidí. Teda trmácajúci sa obraz ulice po ktorej kráča.
Myšlienky (Skrátené)	"Bojím sa. To bude môj koniec. Prečo som sa narodil. Mami ja sa bojím. Bojím sa ich." 2*
1*	Viac informácií v Registry Veľkého Kongresu – odsek Univerzálne pismo.
2*	Na prezeranie myšlienok inej entity je nevyhnutné povolenie D15. Ak nepatríte k držiteľom tohto oprávnenia prosíme nasledujúci odsek preskočte, poprípade ak ste si ich už prečítali poprosíme vás o výmaz vašich myšlienok. Ak vaše telo nie je schopné mazania myšlienok obráťte sa na najbližšieho myšlienkového konzula. Ďakujeme za pochopenie. Za porušenie nariadenia je možné uplatniť sankcie v zmysle etickej smernice TTS L12 odsek 2.
*3	Nemerateľné.
Dáta z počítača poskytnuté s láskavým súhlasom Bezpečnostného úradu, sekcia B12.	

POZOR ! Univerzálne písmo. Nečitateľné. Pokiaľ je text nečitateľný obráťte sa na komunikačného dôstojníka.

Meno	Profesor Jean Francois Maris.
Dátum narodenia (pozemský čas)	3.7.???R-59.
Vek	59 pozemských rokov.
Bydlisko	Minneapolis, Minnesota, USA, Zem, Slniečna sústava, Mliečna dráha.
Výška	5'3".
Váha	122lb..
Rasa	Beloch.
Národnosť	Kanaďan žijúci v USA.
Výzor	Nemá žiadne vlasy. Je úplne holohlavý. Nosí malé guľaté okuliare a vždy chodí oblečený v saku. Vyzerá dosť smiešne, lebo je nízky.
Intelekt	Nadpriemerný, IQ:125.
Psychický stav	Prísny, fanatik do matematiky, ktorú vyučuje. Vždy vyzerá zachmúrený akoby sa hneval.
Zvláštny znak	Keď kričí tak smiešne žmurká oboma očami, že mu až okuliare podskakujú.

Meno	Profesor Thomas Fitzpatrick.
Dátum narodenia (pozemský čas)	15.4.???R-38.
Vek	38 pozemských rokov.
Bydlisko	Minneapolis, Minnesota, USA, Zem, Slniečna sústava, Mliečna dráha.
Výška	6'.
Váha	215lb..
Rasa	Beloch.
Národnosť	Američan.
Výzor	Zavalitý, majúci nadváhu a je dobre stavaný. Hnedé vlasy a čierne oči. Vždy elegantne oblečený a dobre vyzerajúci. Dbá na svoj výzor. Na líci má jazvu.
Intelekt	Priemerný, IQ:119.
Psychický stav	Prísny na deti. Je dosť sebavedomý ba až namyslený, zakladajúc si na tom, že dobre vyzerá. Je veľký chvastúň.
Zvláštny znak	Má veľkú autoritu medzi žiakmi.

Meno	Transpod 88.
Typ (register DT12)	Suborbitálny výsadkový modul triedy SL12B.
Podtrieda (katalóg Her-Sing 2-14)	BV 5-3-48LF 672699G7R.
Rozmery	17*7*4 yardov bez rozvinutých krídel. S krídlami 18*15*4.
Trup	Pozonová zliatina, vystužená RS blokátormi. Plášť chránený povrchovým štítom umožňujúcim vstup do takmer ľubovoľnej atmosféry.
Pohonné agregáty	2* Tara R12 Engine Systems.
Prechod do hyperpriestoru/atmosféry	Klasifikácia BRS S7.
Náklad	Základná nosnosť 2750 metrických ton meraná voči zemskej tiaži. Objemová kapacita 55 metrických yardov. Obe parametre rozšíriteľné použitím Decrese-Units a minimalizérmi.
Posádka	Tajné. *2 Loď je schopná bez pilotnej automatickej prevádzky, vrátane plnej palety bojových operácií. Bežná obslužná posádka: 20-30 inteligentných entít - predpoklad. Bojová posádka. Podľa potreby, obmedzenie kapacitou lode. Možné použitie Decrese-Units. *1
Obranné systémy	SriTinové štíty s kapacitou 75 Tera Universal Energy Units. 1*
Výzbroj	Štandardne žiadne. Loď možné vybaviť externými zbraňovými systémami.
1*	Viac informácií v Registry Veľkého Kongresu.
2*	Tento údaj je kategorizovaný stupňom utajenia TS 2 – Top Secret – Eyes Only, kontrolný symbol Blue.

Minneapolis

Štát	Hennepin, Minnesota, USA.	
Poloha	44°58'48.36"N, 93°15'6.72"W.	
Rozloha	58,4 štvorcových míľ.	
Nadmorská výška	866,1 stôp.	
Priemerná teplota	45,5 F, Júl: 63-83 F, Január: 4-22F.	
Voda	24 jazier o rozlohe 3,5 štvorcovej míle. Mesto je postavené na brehoch rieky Mississippi.	
Populácia	Ľudia	382 618 – mesto, metropolitná oblasť 2 968 618.
	Zvieratá	N/A.
	ET	N/A. 1*
Ľudia	Priemerná inteligencia (IQ)	101 klesá
	Priemerná výška/váha	5'7"/155lb.
	Obvyklá strava	Hamburger 2*, zemiakové lupienky 3*, corn flakes 4*, Coca Cola 5*.

Tu budú ešte nejaké zaujímavé informácie. Niektoré pravdivé iné vymyslené. Ako napríklad priemerné IQ a podobne.

Fotografia

- 1* Tento údaj je kategorizovaný stupňom utajenia TS 2 – Top Secret – Eyes Only, kontrolný symbol Red.
- 2* Podivuhodná zmes kúskov tiel miestnych zvierat nazývaných hovädzí dobytok a pórovitého materiálu vyrábaného z miestnych rastlín. Potravina je dochutená rôznymi časťami pozemských bylín. Charakteristickou črtou je intenzívny veľmi nepríjemný zápach.
- 3* Kombinácia nastrúhanej byliny zvanej zemiaky upravenej na ohni s nad kritickým množstvom zlúčeniny NaCl, nazývanej aj soľ.
- 4* Ďalšia látka vyrobená z bylín ľuďmi nazývanými kukurica. Odporná chuť je obvykle zmiernená pridávaním výlučkov žliaz hovädzieho dobytku. (Ešte predtým ako sa ich telo použije ako hlavná súčasť hamburgeru.)
- 5* Hnedastá tekutina vyznačujúca sa vysokou hladinou cukru a bylinných výťažkov.
POZOR ! Pre humanoidné bytosti prvej a druhej kategórie je jej pitie životu nebezpečné.

O Timovom šťastí, alebo aj Tim ako talentovaný malý demolátor

Tim už od narodenia vykazoval zvláštny talent privolávať na seba menšie či väčšie nešťastia, pohromy ba až úplné katastrofy. Keďže nebolo nikdy zistené, žeby bol Tim niekedy podstúpil nejaký zvláštny tréning, či kurz vyvolávania pohrôm môžeme smelo

predpokladať, že Tim bol prosto talent od prírody. Po prvý krát svoj nechcený dar uplatnil už ako trojdňový. Všetko začalo v pôrodnici, keď malého škreklúňa trpasličieho vrazu a váhy (nevážil ani päť libier) vytiahli z pohodlia inkubátora, jediného sveta, ktorý za svoj krátky životik poznal. Pani sestrička bola taká objemná staršia pani s dlhými čiernymi vlasmi padajúcimi jej do tváre, priveľkými okuliarmi v hrubom kostenom ráme a nepríjemným piskľavým hlasom pri ktorom sa vždy keď niečo povedala roztriasli všetky okná a praskali sklenené poháre. Po dlhom a namáhavom dni v pôrodnici už bola poriadne unavená a mala tú smolu, že Tim bol jej posledným pacientom. Keď sa so zasyčkaním otvorili dverka inkubátora a dnu sa spolu so studeným vzduchom vrátili aj sestričkine ruky, každá obdarená (aspoň v Timových očiach) päťou hrozitánskych klepiet a nad inkubátorom sa zjavila obrovitá hlava nafúknutá valcovitým tvarom inkubátora do podoby vyškerajúcej sa Halloweenovskej tekvice, ktorá ešte k tomu naňho špúlila svoje narúžované ústa bolo jasné, že Tim sa musel naľakať a tak spustil žalostné kvílenie, že sa roztriasli nielen okná a poháre ale aj všetky skúmavky na stolíku vedľa, ba dokonca aj sklenený luster. Chudák pani sestrička. Dnes toho bolo na ňu naozaj priveľa. Dosť nato aby nešťastným chlapcom v márnej snahe utíšiť ho nezatriasla, ba dokonca aj láskavo nenakričala. (Teraz už sa triasol aj celý strop a steny.) To už Tim ležal na malom stolíku a okuliarnatá pani sestrička (Timove očka za tri krátke dni čo sa dívali na tento svet jakživ nevideli nikoho v okuliaroch) sa zmenila v hrozného pavúka so štvoritými očami (tie okuliare mali fakt hrubé sklá) a dlhými chápadlami na hlave (vraj dnes už nosí trvalú). A tak bolo pochopiteľné, že keď sa k nemu sklonila v ruke držiac striekačku s hrozitánsky dlhou ihlou musel sa Tim cítiť v smrteľnom ohrození myslieť si, že si ho ten pavúk ide dať na obed ako chutnú sviečkovú. (No zase je pravda, že pri jeho rozmeroch by bol skôr takou jednohubkou, ale vysvetľujte to trojdňovému dieťaťu.) Čo však môže robiť malilinké dieťaťko v takejto beznádejnej situácii? Dieťa nič, to však neplatí pre Tima. Malé chůďa k smrti vydesené začalo bojovať o svoj životik ako najaté. Kopalo a metalo okolo seba, strihajúc nôžkami rýchlejšie ako záhradník nožnicami, nariekajúc pritom akoby ho zaživa vyprážali. A tak nečudo, že keď sa pani sestrička stále s hrozivou ihlou v ruke k nemu priblížila pri Timovej smole sa podarilo nechtiac trafiť jej ruku tak šikovne, že striekačka vyletela, do vzduchu urobila elegantné salto za ktoré by sa nemusel hanbiť ani olympijský víťaz v gymnastike, preletela sestričke ponad chrbát a zapichla sa rovno do... No povedzme, že do miest na ktoré si ľudia obvykle sadajú. Potom už udalosti nabrali rýchly spád. Z hrdla pani sestričky sa ozvalo prenikavé zjačanie. (Niečo medzi revom hladného paviána a mravčaním vyplnutej mačky.) Steny sa zatriasli, obrazy popadali, okná zarinčali, luster spadol, skúmavky na stolíku explodovali a okuliare na nose nešťastnej pani sestričky od strašného jakotu praskli. Sestrička sa od bolesti vzpriamila, čo však ihlu zaborilo ešte hlbšie tak hlboko, že si na ňu nemohla dočiahnuť. S hrozitánskym ochkaním a jockaním vybehla von na chodbu kde ju ešte dlho po celej nemocnici naháňal všetok personál, kým ju konečne dostihli a ihlu vytiahli. Prebehlo vyšetovanie, samozrejme na vine bol malý Tim. Inak by predsa nestrávil ďalší týždeň v úzkej cele svojho skleneného väzenia. Jeho obľúbená sestrička sa však našťastie pre oboch už neukázala.

Tim však patril aj medzi uznávaných odborníkov na deštrukciu slávností všetkého druhu so zvláštnou špecializáciou na likvidáciu narodeninových osláv. Hneď jeho druhé narodeniny dopadli značne neslávne. (Tie prvé skočili lepšie, aspoň keď berieme do úvahy bezpečnosť hostí, keďže Tim ich preležal v horúčkach v nemocnici.) Mala to byť veľmi milá slávnosť, ktorej Tim mal byť centrom pozornosti a

na konci mal byť obdarovaný množstvom darčiekov. (Aspoň tak dúfal.) Ale ešte predtým si musel odtrpieť to čo všetky deti v jeho veku počas narodeninových osláv. Každý hosť chcel malého oslávenca vystíkať, pohladkať po vlasoch, dať mu veľikánsku pusú (nepochybne najhoršia narodeninová nočná mora každého dieťaťa) poštipať ho po líčku, no a samozrejme obšťastniť niektorou z duchaplných fráz, ktorými dospelí tak radi a často otravujú malé deti. Nikdy na takýchto slávnostiach nemohla chýbať tradične povinná hláška. "Och Timmy ty si mi ale narástol za ten rok čo sme ťa nevideli." Alebo. "Môj bože, ten je ale zlatučký, jaj, hneď by som ho vystískala. Dajte mi ho sem." Popríklad. "Bude z neho veľký a mocný chlap. Ako otec." A mnoho iných. Teda nejako takto veselo sa Timove narodeniny s poradovým číslom dva začínali. Slávnosť sa konala u Andersonovcov na záhrade za domom, kde bol rozprestretý veľký záhradný stôl za ktorým sedela väčšina pozvaných hostí. Nechýbal ani menší stolík vedľa na ktorom boli porozkladané všetky dobroty, vrátane obrovskej narodeninovej torty a nevelký gril na ktorom sa už pieklo vychudnuté prasiatko. (Timov otec v tej dobe ešte nepracoval ako dobre platený manager a k tomu splácal aj dve hypotéky.) Tim väčšinu hostí nepoznal až na pár výnimiek. Samozrejme poznal pána Johnsona vysokého, štíhleho, na ježka ostrihaného, 45 ročného suseda od vedľa, ktorý sa nechával oslovovať aj Plukovník, keďže kedysi bol delostrelcom v americkej armáde čo dokazovalo aj jeho vyznamenanie, Pozlátene delo tretej kategórie, neustále zdobiace jeho vojenské maskáčové tričko, poprípade v čase letných horúčav keď tričko nenosil ho mal vystavené na vojenskej šiltovke spolu s miniatúrou americkej vlajčky. Jeho pani manželka, pani Johnsonová, alebo aj pani Plukovníková-Johnsonová bola mohutná panička širšia ako dlhšia, ktorú bolo často vídať ako pobehuje okolo záhrady s veľkou čelenkou na hlave trénujúc niečo čomu optimisticky hovorila jogging aby si citujeme: 'udržala štíhlu figúru'. Pani Johnsonová fanaticky zbožňovala svoju mačku nápadito pomenovanú Cicka, ktorú keď pred rokom otrčila všetky štyri labky smerom nahor a odletela do mačacieho raja vystriedala obrovitá, prihlúplo vyzerajúca, otravná perzská prachovka s neuveriteľne originálnym menom Micka. Pani Plukovníkova bola inak sympatická dáma, milá na každého okrem tých lotrov čo sa čo i len krivým pohľadom odvážili ublížiť milovanej Micke. Taký nešťastník (nie je ťažké si tipnúť či do tejto ctenej spoločnosti patrila aj Tim) bol pani Johnsonovou navždy uvrhnutý do temného žalára jej nemilosti. Vedľa pani Johnsonovej posedával akýsi pán ???4, kolega Timovho otca. Taký vychudnutý podvyživený chlapík v čiernom saku so stále zamračenou tvárou, vyzerajúci ako zamestnanec pohrebnej služby. Tim ho videl iba dva krát, keď boli s mamou navštíviť otca v robote a tak o ňom veľa nevedel. Len z otcovho častého rozprávania sa mal to potešenie dozvedieť, že pán ???4 je vraj akýsi 'zakomplexovaný karieristický oportunist'. (Tim týmto podivným slovám síce nerozumel, ale zneli naozaj múdro, priam vedecky takže istú dobu veril, že pán ???4 pracuje ako vážený vedec.) Ďalej tu bola slečna ???5, dobrá kamarátka Timovej mamy. Objemná osôbka s nepríjemne škrekľavým hlasom, ktorá na Timove potešenie vedela výborne piecť a počas slávnosti kde fungovala ako šéfkuchárka prinášala na stoly všetky dobroty čo už stihla dokončiť. Na slávnosti nechýbal ani pán ???6, statný šesťdesiatnik, sused z náprotivného domu. Toho Tim takmer nepoznal a nevedel o ňom nič, iba vždy keď ho stretol na ulici udivovali ho jeho husté čierne vlasy trochu pripomínajúce srseň jeho teriéra Bruna. Ostatných ľudí a bolo ich tu asi dvadsať nepoznal vôbec. Akurát si všimol dvoch smiešnych pánov, jedného vysokého, štíhleho, oblečeného v pásikavom saku a smiešnych kvietkovaných kraťasoch a jeho nižšieho kamaráta v kockovanom saku, ktorí počas celej slávnosti svorne postávali pri grile pichajúc veľkou vidličkou do chúďatka prasiatka, lačne

slintajúc v očakávaní kedy sa budú môcť naň vrhnúť. Keď už hovoríme o slintaní, zabudli sme ešte na jedného mimoriadne dôležitého člena tejto milej spoločnosti, ktorý sa ukázal ako rozhodujúci pre ďalší dej, samozrejme hneď po našom malom ničiteľovi Timovi. Ten o kom hovoríme je pes pána Johnsona, starý buldog Rex. Celú slávnosť poslušne presedel za stoličkou svojho pána, pohľadom hyponozujúc skupinku pečených kuracích stehienok v mise na vratkom konci stola, predstavujúc si v svojom malom hlúpom mozočku, že kurčatá zoskočia samé dolu a napochodujú mu rovno do papule. Po dlhej chvíli čakania však nadobudol dojem, že kurčatá mu snád nerozumeli ba dokonca si dovoľili ignorovať jeho prianie a tak na ne zlostne zazerá v duchu sa im vyrážajúc čo s nimi narobí ak ho rýchlo neposlúchnu. Keďže toto bola Timova slávnosť na ktorej hlavnou postavou bol Tim je jasné, že problémy nenechali na seba dlho čakať. (Veď ani nemohli, hovoríme stále o Timothy Andersonovi.) Presnejšie iba do chvíle kým narodeninová torta nebola prenesená Timovým otcom z malého stolíka na ten veľký a na scéne (rozumej pri torte) sa nezjavil malý Tim. Bola to veľká tortiska s jedinou sviečkou. (Pôvodne mali byť dve, ale Tim jednu zlomil keď v chvate chcel tortu ozdobiť sám.) Samozrejme Timovou povinnosťou ako oslávenca bolo sfúknuť sviečku. Bol už predsa veľký chlap, to musí, čo by si o ňom pomysleli. Keďže mal iba dva roky musel ho otec postaviť na stoličku aby na tortu vôbec dočiahol. Tragická chyba. Tim v úpornej snahe potvrdiť slová gratulantov a ukázať akým veľkým chlapom už je tým, že sfúkne sviečku na prvý pokus sa naklonil k nej stojac na špičkách až na samom okraji stoličky. Škoda, že sa o Timových odvážnych plánoch nik neobťažoval neinformovať stoličku. A tak keď Tim nafúkol líčka, že vyzeral ako prejedný sysel a ešte väčšmi sa naklonil k svieci (všetci sa naňho dívali, ako veľký chlap nemohol predsa zlyhať a zahanbiť tatka) stolička sa zakymácala a ozvalo sa prasknutie veštiace blízku pohromu. Tim zmizol pod stolom skôr akoby ste luskli prstami. Chúďa chlapec, chcel len zabrániť pádu, nedoudierať sa a tak sa kŕčovito chytil všetkého čo bolo po ruke. Keďže obrus bolo to jediné čo mal na dosah, skúsil ten. Obrus síce pád zbrzdil, zato spolu s ním sa po stole šmykla aj veľká narodeninová torta. Timovi sa našťastie hneď po dopade podarilo skotúľať sa dolu pod stôl takže torta s nechutným plesnutím dopadla až za jeho chrbát. Čo sa dialo potom, o tom sa viedli ešte dlho vzrušené debaty medzi Timovým otcom, pánom Johnsonom a ďalšími účastníkmi tejto vznešenej spoločnosti. Isté je iba toľko, že spolu s obrusom a všetkým riadom (drahým švajčiarskym krištáľom tety Lisy) popadalo na zem aj všetko jedlo, medzi ktorým nechýbali ani šťavnaté kuracie stehienka. No a keďže Murphyho zákony platia, (v Timovom prípade aspoň na 200 percent) dve stehienka dopadli do trávy presne pod stoličku na ktorej sedel pán Johnson. Chúdence stehienka. Keby len vedeli, že si na ne celú slávnosť brúsilo zuby psisko Rex istotne by sa v panike rozutekali. (Ešte predtým však, by každé stehno muselo nájsť svoj pár.) Lenže hlúpe kurčatá sa nielenže nerozutekali, ony dokonca ostali drzo si vylihovať bez hnutia v tráve, akoby pes ani neexistoval. Rex pohoršený toľkou drzosťou najprv zodvihol hlavu neskôr vystrčil aj ňufák. Omamná vôňa bola na nevydržanie a slinky začali stekať po maškrtnom jazýčku. Rex prirodzene a logicky očakával, že keď konečne (po nepochopiteľne dlhom čakaní) prvá polovica jeho sna sa už naplnila tak kurecne budú voči nemu prechovávať aspoň toľko rešpektu, že okamžite splnia aj tú druhú polovicu, teda napochodujú mu rovno do brucha. Lenže tie drzé stvorenia nie a nie poslúchnuť volanie jeho žalúdka. To je ale opovážlivosť. Rex pochopil, že bude musieť konať a rozhodol sa podniknúť vlastnú akciu. Starý buldog s polovicou funkčných zubov a dvoma úplne nefunkčnými poloslepými očami túžil zaspomínať si na svoju mladosť a po kurčiatkach za toľkú odvahu poriadne skočiť. (Zlé jazyky hovoria, že Rex sa chcel vytiahnuť pred svojim

pánom a ukázať aký je on ešte pohotový strážca a teda, že nepatrí ešte do psieho dôchodku.) Na vysvetlenie celého incidentu, ktorý spustil lavínu ďalších katastrof si predstavme situáciu tak ako ju videl chudák Rex. Štyri pečené kuriatka polihujúce si spokojne v tráve keď konečne zbadali rozzúreného a vyhľadovaného Rexa, toho vychýreného postrachu všetkých túlavých mačiek a ohlodaných kostí v šírom okolí dostali strach a dali sa na taktický ústup, pokúšajúc sa ufujazdiť preč. Začali sa v tráve trepotiť, pripravujúc krídelká na štart. Lenže Rex, ten bájnny lovec, sa už stihol rozpamätať na svoje dávno zabudnuté lovecké inštinkty a otvoril dokorán papuľu. (Aj zo všetkými 10 bojaschopnými zubami v nej.) Poblúznenie šľavnatou večerou Rexovi úplne zastrelilo mozog (pozor - hovoríme o tom malom miniatúrnom mozočku) a bez váhania po nich skočil a zahryzol. To čo Rex vďaka svojmu slabému zraku tušiť nemohol bolo, že kuriatka v skutočnosti vôbec nechceli odletieť a ani sa nehýbali preto, žeby prepletali krídelkami, ba dokonca boli iba dve namiesto štyroch. Tie zostávajúce dve to boli nohy pána Johnsona nechtiac drgajúc do stehienok, ktoré tam popadali keď Tim potiahol obrus. Na obhajobu chudáka buldoga treba dodať, pán Johnson si zato mohol tak trochu aj sám. Keby bol mal ponožky... No nemal ich a tak len čo Rex začal všetkých 10 zubov do šľavnateho kuracieho stehna ozval sa príšerný rev. Pán Johnson vystrelil zo stoličky ako kométa. Rex zahryznutý do nohy svojho pána pri jeho prudkom výskoku prišiel o ďalšie dva zuby a odletel ako neriadená strela do hustého krovia, kde zrovnal so zemou okrasný krík červených ????. Pán Johnson aukajúc a ochkajúc poskakoval na jednej nohe iba chvíľku. Presnejšie do momentu kým nestratil rovnováhu a nespadol na stoličku. Tá pod jeho ťarchou zmenila sa v hojdacie kreslo a začala sa povážlivo nakláňať smerom dozadu. Ono hojdať sa na stoličke so štyrmi nohami keď ste práve stratili rovnováhu nie je práve najlepší nápad a tak niet sa čo čudovať, že sa pán Johnson aj spolu so stoličkou horeznačky vyvalil na zem. Ako padal nohou zachytil kraj stola z ktorého sa do vzduchu vzniesol jeden z tanierov plný chutného zemiakového šalátu, ktorý ako zázrakom nespadol keď Tim stiahol obrus. Tanier urobil efektívny oblúček kým nepristál pani Johnsonovej, rovno na nose aj spolu so všetkým tým šalátom. Chudák pani Johnsonová, tak sa naľakala, že prudko rozhodila pažami kričiac o pomoc. Jedna z jej mohutných, joggingom vytrénovaných rúk skončila pánovi ???4 rovno na čele. Tanier z koláčmi z ktorého sa pán ???4 počas celej slávnosti svedomito napchával ako by to malo byť jeho posledného jedlo (ono zasa nechýbalo veľa a naozaj mohlo byť) sa mu vyšmykol na chvíľu sa zmeniac v miniatúrny UFO preletel pol záhrady, kým neskončil na zemi pred zadným vchodom Timovho domu. Presne v tej chvíli tadiaľ prichádzala slečna ???5 v rukách nesúc veľikánsku misu s práve uvarenou vynikajúcou slepačou polievkou (pravý domáci recept). Tanier s koláčmi jej pristál rovno pod nohami, takže nie je ťažké sa dovtípiť, či sa na ňom pošmykla. (Len pripomeniem, že stále hovoríme o TIMOVÝCH narodeninách.) Misa s polievkou sa tak namiesto stola ocitla v povetrí. Bohužiaľ nie nadielho. Lebo už o necelú sekundu úspešne pristála rovno na hlave vyššiemu pánovi v pruhovanom saku a kvietkovaných kraťasoch, tomu čo sa pri záhradnom grile o niečom mimoriadne dôležitom bavil so svojim nižším kamarátom v kockovanom saku, spoločne pritom vidličkou terorizujúc stále nedopečené prasa. Misa dopadla tak presne, že ani prilba pánovi v pruhovanom saku by nesadla lepšie. Takáto veľká prilba by sa však rozhodne lepšie hodila na slonie hlavy ako nie na tie ľudské. (Koniec koncov bola na polievky a nie na hlavy.) A tak po dopade, okrem toho, že sa na pána v pásikavom saku vyliala všetka polievka, misa mu zapadla až na plecía. "Pomóc." Zjačal a chcel si ju dať dolu. (Veru Tim ešte nikdy nepočul tak duto znejúce volanie o pomoc.) Ako sa tak tackal s obrovskou misou na hlave, nechtiac drgol do pána v kockovanom

saku práve sa skláňajúcom nad záhradným grilom. Pádu na gril už nešlo zabrániť. Pán v kockovanom saku sa ešte v páde stihol zvrtnúť aby nedopadol rukami na rozpálený gril a tak naň doslova dosadol obrátenou stranou tela. Z nohavíc mu okamžite začal stúpať dym. Pán v kockovanom saku zrukol od bolesti a vyletel s'a interkontinentálna raketa. Pritom tak prudko rozhodil rukami, že vidlička, ktorou starostlivo testoval či prasiatko je už upečené mu vystrelila a ani čoby šíp preletela ponad celé osadenstvo záhradného stola kým sa nezapichla pánovi ???6 rovno do... No zasa nebudeme tu z toho robiť krvák. Vidlička pánovi ???6 zobrala jeho vlasovú pokrývku. Môžeme smelo povedať, že doslova. Ak by sme použili indiánsku terminológiu tak by sme povedali, že ho vidlička oskalpovala. Jeho skalp, umelé vlasy - tupé, ktoré pán ???6 ako vidlička teraz odhalila nosil už dlhé roky (to boli tie čierne husté vlasy, ktoré Tim vždy tak obdivoval) ostali zapichnuté v stene domu spolu s vidličkou, víťazoslávne sa trepotajúc ako zástava vo vetre. A jačiacemu pánovi ???6 neostávalo nič iné iba aby si pridržal rukami svoju hlavu teraz holú ako koleno. Následne už udalosti nabrali rýchly spád. Z nohavíc pána v kockovanom saku šľahali plamene a tak museli ísť rýchlo dolu a byť uhasené skôr než sa chytí trávnik aj všetko ostatné. Lenže okrem alkoholu na stoloch už nič nebolo, pretože všetka voda a cola boli dávno vypité. Našťastie Timov otec mal hasiaci prístroj a na slávnosti boli aj dvaja naslovovzatý experti na hasenie požiarov - páni Johnson a pán ???4. Pri spúšťaní hasiaceho prístroja si najprv pán ???4 za umnej asistencie pána Johnsona nastriekal penu do očí, takže vyzeral ako snehuliak. Napokon sa s prístrojom babrali tak dlho, kým nepokazili ventil, takže teraz už pre istotu prístroj nestriekal vôbec. Nohavice chudáka pána v kockovanom saku (presnejšie tie sčerneté zbytky, ktoré po nich ostali) napokon museli zahasit' vedrom vody, ktoré pohotovo doniesla Timova mama z kúpeľne. Dielo skazy bolo dokonané. Aby sme to zhrnuli. Pán Johnson skončil s desiatimi stehmi na nohe, jeho pani manželka prišla o najlepšie šaty, pán ???4 skončil v nemocnici so zápalom očných spojiviek od hasiacej peny. Slečna ???5 s vyvrtnutou nohou, pán ???6 bez svojej okrasy, ktorá ostala zabodnutá spolu s grilovacím náčiním v stene domu. Vysoký pán v pásikovitom obleku vyviazol s modrinou na hlave a polievkou na zničenom saku, no a pán s kockovaným sakom ostal celý červený od hanby iba v trenírkach bez nohavíc, ktoré zhoreli do tla. Na a aby sme nezabudli na hlúpeho Rexa (teraz už osem zubého predátora) tak toho pred útlukom zachránil iba jediný fakt. Ten fakt mal meno Tim. Predsa všetko bolo jasné. (Aspoň pre pána Johnsona určite.) Vinný bol Tim, veď to on zhodil tortu aj tie kurčatá. Takže je pochopiteľné, že za trest (a hlavne na prospech bezpečnosti všetkých účastníkov slávnosti) zostal Tim zavretý vo svojej izbe ako väzeň až kým aj posledný hosť neubzokol. Ako je zrejmé toto bola naozaj vydarená a úspešná oslava – made in Timmy. (Treba si uvedomiť, že pri Timových neobyčajných schopnostiach mohla dopadnúť aj oveľa horšie.)

Tim počas svojej mimoriadne bohatej a úspešnej kariéry privolávania katastrof vyrobil ešte mnoho pohrôm kým sa dostal do veku v ktorom deti začínajú navštevovať miesto na ktoré sa prvý deň, tak veľmi tešia, že sa nevedia dočkať avšak mnohé z nich už po veľmi krátkom čase svoj názor menia a škola, lebo to je to miesto o ktorom tu hovoríme, sa stáva ich postrachom a nočnou morou, miestom ich každodenných neúspechov a prehier a v prípade Tima ešte aj menších či väčších trapasov až úplných katastrof. Tim bol priam žiarivým príkladom tohto pravidla iba s tým rozdielom, že Timove trapasy začali hneď prvým dňom v škole. (Bol predsa na ne expert.) Teda trapas treba povedať, že je naozaj veľmi mierne slovo. Výstižnejšie by bolo hovoriť o absolútnej devastácii rovnajúcej sa živelnej pohrome. Presne v ňu

premenil uragán Tim svoju školu už počas prvého dňa v nej. A pritom všetko začínalo tak dobre. Tim aj keď patril k tým deťom, ktorým sa roztrasú kolená čo i len pri pomyslení, že majú ísť do nového prostredia ba dokonca medzi nových ľudí, ktorých jakživ nevideli sa na svoj prvý deň žiačika veľmi tešil. Tak ako ostatné deti aj on vyfasoval veľkú školskú tašku zo všetkými tými peknými farebnými perami a ceruzkami, peračníkom, gumami, snehobielymi zošitmi a elektronickým asistentom. Povedzte, ktorému šesťročnému dieťaťu by sa také niečo nepáčilo ? (O pár rokov neskôr keď už bol Tim starší a skúsenejší a videl ako počas prvého dňa nového školského roku cupitajú prváčence s úsmevom na perách a tými zbytočne veľkými taškami na chrbtoch do školy premýšľal či to rodičia náročky nekupujú svojim deťom také pekné tašky aby ich ošialili, že škola je niečo zábavné a veselé. Avšak nepozdávalo sa mu, žeby ho jeho mama či tato mu mohli takto klamať. Nie to by neurobili.) Aj keď v to osudné ráno Andersonovci takmer zaspali, keďže sa pokazil budík a keď otec chcel naštartovať auto, motor samozrejme odmietol poslušnosť (akoby predvídal blížiacu sa pohromu a chcel chudáka Tima pred ňou zachrániť) napokon všetko dobre dopadlo, pretože mali v zálohe ešte mamine auto. Inak auto. Tu musíme urobiť krátku odbočku aby sme vysvetlili aké vzťahy panovali a stále panujú medzi Timom a autami. Skráteno by sa dalo povedať, že Tim autá a všetko čo má štyri a viac kolies, benzínový motor a prudké brzdy z duše nenávidí. Presnejšie nenávidí ich hlavne Timov žalúdok. Medzi týmito dvoma nezmieriteľnými rivalmi panovalo odveké nepriateľstvo, minimálne už od chvíle keď Tim mal tú česť po prvý krát zasadnúť doň. To ešte nemal ani rok. Vtedy to skončilo asi tak, že všetko čo mal chudáčik v brušku ostalo roztečené na podlahe auta. (Naozaj mimoriadne odporný zážitok.) Prirodzene toto bol iba začiatok Timových patálií s autami kde každý súboj medzi jeho žalúdkom a autom dopadol vždy tak, že naň doplatil nevinný Tim. Keď sa práve nepovracal tak z auta zásadne vystupoval buď celý zelený alebo ho museli rovno vynášať. Veru Tim a autá to šlo dokopy asi tak ako prskajúca mačka a cholerický pes. Aj v ten osudný deň Tim len čo nastúpil do auta už sa mu urobilo nevoľno. Aj keď sa nikdy nepotvrdilo, že to bola príčina Timovej nevoľnosti treba pre poriadok spomenúť, že večer predtým ho na návšteve u susedov Johnsonovcov prinútili zjesť výbornú hubovú praženicu – špeciál, originál, extra recept, patent made in pani Johnsonová. Vraj vynikajúca praženica. (Aspoň tak o nej všetci dospeli pred pani Johnsonovou na slávnosti hovorili, chváliac ju do nebies, boh vie prečo pritom tak čudne vykrúcajúc oči dohora.) Tim nech sa díval ako chcel, vyžívajúc pritom svoju nekonečnú fantáziu, na tanieri pre sebou stále videl iba takú smradľavú mierne do zelena sfarbenú gebuzinu vyzierajúcu ako odstáty mozog 3000 ročnej egyptskej múmie. Tim z toho hnusu musel zjesť celý tanier. (Tu bude nakreslený tanier s tou 'pochúťkou'.) (Ani na chvíľku nepochyboval, že je to trest pani Johnsonovej za jeho 'kruté' správanie sa k posvätej Micke.) Kľče v žalúdku, ktoré sa čuduj sa svete dostavili až v noci nejako vydržal, ale bolo jasné, že v smrtiacej kombinácii s maminým autom to nemôže dopadnúť dobre. Keď pred školou Tim vychádzal z auta mal rovnakú farbu ako tá praženica – taký zeleno sivý odtieň v nafúknutých lícach. Iba silou vôle bránil praženici aby opustila jeho vnútornosti. Možno keby veciam bol nechal voľný priebeh a radšej by praženicu zanechal na zadnom sedadle auta nič by sa nebolo nestalo, avšak snaživý chlapček, nechcel svojim rodičom pridať o ďalšiu starosť navyše a tak sa prekonal. Praženica teda ostala tam kam ju včera večer u pani Johnsonovej bol nútený rýchlym prehltnutím, to aby necítil tu hnusnú pachuť, uložiť. (Bohužiaľ ako sa čoskoro ukázalo nie nadiho.) Tim navštevoval (a na jeho smolu stále navštevuje) základnú školu Georga W. Busha !!!8 kde tak ako iných školách aj tu v otvárací deň nového školského roku majú

oslavu, na ktorej najprv všetky deti naženú na školský dvor a potom ich nútia počúvať dlhé a nudné príhovory riaditeľky, učiteľov, zástupcov rodičov a samozrejme sponzorov školy. Chudáci žiaci si musia tie nič nehovoriace frázy opakujúce sa rok čo rok stojac nehybne zoradení ako vojaci v dvojstupoch podľa tried odtrpieť. Výhodou takejto slávnosti býva okrem toho, že sa celý deň neučí aj mnoho sprievodných akcií, ktoré majú zlepšiť deťom náladu (väčšina to naozaj potrebuje) a ukázať aj rodičom (a sponzorom) aká je práve ich škola svetová, najlepšia v celom meste aby o trochu viac načreli do svojich peňaženiek keď sa budú na stretnutiach asociácie rodičov a učiteľov baviť o sponzoringu školy. A tak na tejto milej slávnosti nechýbalo okrem učiteľského zboru, žiakov a rodičov ani pódium pre akúsi hudobnú skupinu s priam 'vedeckým' pomenovaním '???'9, ktorá mala zahrať hneď po príhovore pani riaditeľky. (Asi preto aby všetci nepospali.) Pre menšie deti čakalo aj niekoľko klaunov, ktorí zatiaľ čakajúc na koniec príhovorov si skracovali dlhú chvíľu pofajčievaním pri zadnej bráničke, tak aby ich nik nevidel. Ďalej tu boli školské mažoretky po ktorých poškulovali snáď dva tucty starších žiakov pariacich sa vo futbalových dresoch a helmách, ktorí mali ukázať, že základná škola Georga W. Busha podporuje aj šport a v americkom futbale sú naozaj dobrí. No a aby sa urobilo zadosť aj trochu náročnejším rodičom bol tu pripravený vedecký kútik, kde už zo stola pána Fitzpatricka, inak učiteľa fyziky sršali elektrické výboje z akýchsi sklenených trubíc, v okrúhlych magnetických miskách sa vznášali malé guľôčky, v chemických bankách bubľali farebné tekutiny a po okraji stola boli rozostavené ďalekohľady, mikroskop a dva počítače. Na vedľajšom stole zas postávalo všetko drobné zverstvo a vtáctvo samozrejme vo vypchanej podobe, ktoré sem usilovne nanosila pani učiteľka Nickleyová z biologického laboratória. To, čo na prvý pohľad vidieť nebolo boli prekvapenia, ktoré boli pripravené pre deti (rodičov a hlavne sponzorov školy). Najprv, už počas slávnosti sa mali do vzduchu vypustiť balóniky. Boli mnohofarebné a boli ich stovky a podľa plánu ak vietor nezafúka mali nad školou mali vytvoriť symbol '???'0, ktorý by potom osvetlili pohyblivé laserové svetlomety, ktoré sa normálne počas noci používali na vonkajšie osvetlenie celej školy aby ju bolo ťažšie vykradnúť. To však nebolo ani zďaleka všetko. Okolo celého školského dvora boli rozostavené malé delá, ktoré na konci celej slávnosti mali vystreľovať drobné konfety, ba dokonca aj niekoľko vrhačov delobuchov. (Inak skvelý nápad pána Fitzpatricka, ktorý pani riaditeľka ochotne schválila s podmienkou, že zaburávajú až na úplný záver slávnosti. To už budú deti dávno preč, ostanú iba učiteľ a rodičia a spolu s nimi aj sponzori samozrejme). Po oficiálnej časti slávnosti sa mala konať menšia párty, kde sa budú podávať pečené klobásky, koláče a mnoho iných dobrôt, aby sa oslávil úspešný vstup do nového roku a popritom aj vytiahol nejaký ten dolár z vreciek rodičov na pravidelnú zbierku organizovanú pri príležitosti začiatku školského roka. No ale my už vieme aký neobyčajný talent mal Tim na deštrukciu práve slávností takéhoto typu a dopredu a so spokojným svedomím môžeme prezradiť bez toho aby sme niečo pokazili, že všetko dopadlo úplne, ale úplne inak ako si to milé osadenstvo základnej školy Georga W. Busha naplánovalo. Rodinka Andersonovcov prišla vďaka pokazenému autu neskoro, že takmer nestihli začiatok slávnosti. Iba prebehli okolo nadživotne veľkej sochy trochu prihlúplo sa šklabiaceho 43. prezidenta Spojených štátov, ponáhľajúc sa na zadný dvor. To, že sa Tim držal za brucho si ani Timova mama ani jeho otec v tom zhone nevšimli. Bola to strategická chyba, ktorej následky nemohli na seba dlho nechať čakať. Ale všetko aspoň zatiaľ dopadlo dobre. Keďže dobehli na poslednú chvíľu Tima zaradili až na koniec radu ako úplne posledného. (Aké symbolické.) Dlhý príhovor pani riaditeľky sa začal a pokračoval, pokračoval a pokračoval... nemajúc konca. Timovi ak by práve

nebolo tak hrozne zle, isto by sa začal obzerať po svojich budúcich spolužiakoch. (Slovo kamarát radšej vynecháme pretože by ho bolo predčasné a hlavne zbytočné používať.) Lenže chudák Tim, bolesť bola stále horšia, hnusnú praženicu zo slizkých húb už cítil v nose a ušiach, ba dokonca sa mu zdalo, že ho z nej štípu aj oči. Nekonečných päť minút, ktoré mu pripadali najmenej ako päť hodín statočne zápasil so svojim žalúdkom a hlavne jeho obsahom, ale bol to boj vopred odsúdený k prehre. Tá sa dostavila v minúte siedmej, keď Tim svoj boj definitívne vzdal. Bolo to naozaj nechutné, ba až odporné. Ale aby sme náhodou útlou citlivejších čitateľov neprivedli do rozpakov spomenieme iba toľko, že po nechutnom zvuku, ktorý sa predral z Timovho hrdla opätovne uzrela praženica svetlo sveta spolu so všetkými tými hubami čo doňho napchali. Nastala mimoriadne, ale naozaj mimoriadne trápna situácia. (Teda ešte oveľa trápnejšia aké Tim celý život vyrábal. Inak povedané jeden z najhorších trapasov vôbec. Ten však mal Tim hravo prekonať ešte v ten istý deň.) Po Timovom predstavení ako inak všetci, ale naozaj všetci čo sa zhromaždili na nádvorí sa otočili smerom k nešťastnému chlapcovi, ktorý sa opovážil tak odporným spôsobom narušiť túto ctihodnú slávnosť. Tim sa stal v okamihu (nechcenou) hviezdou. Tie stovky prenikavých pohľadov na chúlča chlapca, ktorému prišlo zle. Iba zopár bolo prívetivých, či dokonca takých čo by ho poľutovali. Ale väčšina si ho premeriavala s chladom, opovrhnutím ba až pohoršením ako si len dovoľuje ten malý naničhodník povracať sa počas slávnosti, a k tomu uprostred školského dvoru. Zopár hlavne starších detí sa začalo rehoť. Našťastie pri Timovi bola jeho mama, ktorá ho hneď zobrala do náručia a tak Tim červený ako prezretá paprika sa aspoň na chvíľu mohol skryť pod jej pazuchu pred nežičlivým svetom. Aj keď ho mama aj táto sa snažili utešovať, Timove slzy nešlo zastaviť. Tak strašne sa na tento deň tešil tak prečo musel tak hrozne dopadnúť. (Keby úbožiatko Timmy vedel, že toto je iba začiatok jeho útrap isto by plakal oveľa viac.) Našťastie na školskom dvore sa našiel okrem Timovych rodičov aj niekto iný, koho Timov stav úprimne rozľútosť. Ten o kom hovoríme bol starší pán, ktorý sa predstavil Timovým rodičom ako pán Henry. Pán Henry bol učiteľom dejepisu a aj napriek tomu čo Tim v ten deň práve jemu vyviedol sa stal jedným z jeho obľúbených žiakov a pán učiteľ zas Timov najobľúbenejší učiteľ. Pán Henry bol už vtedy starým pánom so šesťdesiatkou dávno na krku. Keď naňho zasľzený chlapec po prvý krát pozrel myslel, že to musí byť nejaký čarovný deduško z rozprávky o ????. Mal prívetivú, usmievavú tvár, zvráskavenú vekom, husté prešedivené vlasy a dlhú bradu, takže trochu pripomínal Stana Clausa. Na rozdiel od väčšiny jeho kolegov nenosil sako, ale staré nohavice, ošúchaný sveter a nemoderné kožené topánky. Keďže už nevidel najlepšie neodmysliteľným znakom boli hrubé, takmer popolníkové okuliare. Aj keď ošatením pripomínal skôr žobráka z ulice, už pri prvých vetách bolo jasné, že tento pán pochádza zo starej školy. Pán Henry sa úctivo uklonil. "Dobrý deň." Riekol zvonivým hlasom a ešte milšie sa usmial na prestrašeného Tima. "Prepáčte, že vás vyrušujem, moje meno je Henry a som učiteľom dejepisu na našej škole." Starý pán a Timov otec si podali ruky keď pán učiteľ kývol smerom k Timovi. "Ako vidím vášmu synčekovi je nevoľno. Ak by som vám mohol byť nápomocný, mám hore v svojom kabinete nejaké lieky, čierne uhlie aj ??? a k tomu výborný šípkový čaj. Ten najlepšie liek proti podráždenému žalúdku. Len pred chvíľou som ho dovaril, ešte bude určite teplý." Riekol milo a ukázal k škole, kde by mal mať skrytý ten svoj poklad. "Och je to od vás veľmi milé pán Henry." Potešila sa Timova mama poťažkajúc si syna v náručí. "Viete nášmu Timovi je vždy nevoľno keď ideme v aute, chudák nemôže zato, ale vždy mu príde zle." "Ale ved' to nič. Nič sa nestalo." Upokojoval ju starý pán učiteľ a pohladil Tima po vlasoch. "Keď som bol v Timovom veku, tiež mi bolo v autách zle. A

vždy to spravil výborný šípkový čaj. Ak chcete môžem vám ho priniesť." Pán Henry sa zrazu zháčil. "Alebo možno bude ešte lepšie keď pôjdete so mnou do kabinetu. Tim si bude môcť sadnúť a trochu odpočinúť. Keď mu bude lepšie, vrátíme sa späť." Timova mama vďačne prikývla. "Je to od vás veľmi milé pán Henry." Poďakovala a tak zatiaľ čo Timov otec ostal na slávnosti Tim v maminej náruči bol odnášaný v sprievode uštipačného posmechu početného žiactva základnej školy Gerorga W. Busha do budovy školy, na tretie poschodie kde mal pán Henry svoj kabinet. Tam mu starý pán dal najprv jednu pilulku mimoriadne hnusnej čiernej medicíny so zlovestne znejúcim názvom Čierne uhlie. (Šťastie, že Tim netušil, že sa vyrába z hovädzej krvi, pretože to by sa isto povracal znovu a nepotreboval by nato ani praženicu pani Johnsonovej.) Zapil ju sľubovaným šípkovým čajom, mimochodom naozaj výborným. Aj keď sa pán Henry choval veľmi pekne, upokojujúc Tima, že sa nič nestalo, že sa to môže stať každému, hrozný pocit hanby už z Timových pliecok sňať nemohol. A to ešte nebol ani zďaleka koniec, naopak iba začiatok Timových patálií. Keď sa mu trochu uľavilo a prestal ho bolieť žalúdok aspoň tak, že sa udržal na nohách chceli sa všetci traja vrátiť späť na oslavu, ktorá už prebiehala v plnom prúde. Oficiálna časť sa už pomaly končila na programe ešte bolo vyznamenanie najlepších žiakov z minulého roku a ocenenie školského futbalového mužstva za druhé miesto v mestskom pohári základných škôl. Cestou dolu šli cez opačné schodisko ako cestou hore, bola to skratka. Chodba k schodisku videla okolo malého akvaristického kútika, pýchy školy. Niekoľko veľkých akvárií jedno vedľa druhého, pekne podsvietené a v nich plávalo mnoho pestrofarebných rybičiek. Tim sa okamžite vytrhol mame a rozbehol sa pozrieť na tie pekné rybky. Keď láskavý pán Henry uvidel ako Tima akvária zaujali chcel malému chůďaťu, ktorému sa jeho prvý deň v škole tak nevydaril aspoň trochu zlepšiť náladu a tak sľúbil Timovej mame, že mu ukáže akváriá a potom ho privedie na školský dvor. Timova mama súhlasila a tak hneď ako ju vypevradil na školský dvor sa obaja vrátili k akváriám, kde ako sa ukázalo pán Henry, aj keď bol učiteľom dejepisu v rybkách sa vyznal celkom dobre a začal ich Timovi ukazovať, vysvetľujúc malému chlapčatú, čo ešte nevedelo ani čítať, ktorá rybka sa ako volá a odkiaľ pochádza. Niektoré ryby mali naozaj prapodivné mená ako napríklad ???0, ???0, alebo ???0. Tim to všetko zaujato počúval a konečne aspoň trochu mohol zabudnúť na hrozný trapas. Bohužiaľ tá úľava nemala dlhého trvania. (Veď to bol stále chudák Tim.) O chvíľu sa na tmavej chodbe za akváriami ozval dupot slonieho stáda. (Pánovi Fitzpatrickovi, budúcemu Timovmu učiteľovi fyziky by sa toto prirovnanie asi nepáčilo, ale naozaj keď sa ponáhľal tak dokázal narobiť viac hluku ako to stádo zdivených slonov.) Dupot na chvíľu stíchol. Na chodbe zavrzgali kovové dvierka rozvodnej skrine a po chvíľke ticha sa míkvou chodbou ozvala jedna nadávka, ktorú tu nemôžeme z pochopiteľných dôvodov citovať. Po nej znova nasledoval dupot, až kým sa na prahu malého akvaristického kútika nezjavil odfukujúci pán Fitzpatrick. "Och pán Henry." Zvolal zúfalým tónom učiteľ fyziky. "To je strašné. To je katastrofa." Pán učiteľ dejepisu zalamoval rukami tváriac sa akoby sa mal svet ísť zrútiť. Vyzeral naozaj vydesene. (V tejto chvíli srdiečko malého Tima podskočilo, lebo si myslel, že hovorí o ňom.) Pán Fitzpatrick potom v krátkosti pánovi Henrymu vysvetlil, že majú problémy s akýmsi 'napájaním' (to už Tim pochopil, že to napájanie asi nebude on) a vraj všetky efekty na ktorých tak dlho pracoval sú ohrozené. Ešte spomenul niečo o tom, že on nemá kľúče od hlavnej rozvodne, školníka nájsť nevie a vraj by ich on, pán Henry, mohol niekde mať. Pán Henry sa na chvíľu zamyslel kým siahol do vrečka a vylovil z neho zväzok kľúčov. "Och akurát ich tu nemám." Riekol sklamane keď si prezrel svoj zväzok. "Ale podťe so mnou do kabinetu, tam by mali byť." Už chcel odísť keď si spomenul na

malého žiačika. "Timmy, počkáš ma tu, však ?" Tim poslušne prikývol. Pán Henry ho zato odmenil veselým žmurknutím a zmizol v tmavej chodbe zanechajúc Tima úplne samého, teda bez akéhokoľvek dozoru a to ešte v tmavej chodbe, ktorú osvetľovali iba matné farby lúčok okolo akvárií. Veľká chyba. Na obhajobu pána Henryho je treba povedať, že jednak pán Henry ešte Timov deštruktívny talent nemal kedy spoznať a nik ani on nemohol tušiť čo všetko sa za tú krátku chvíľu čo bude preč stane a aké katastrofálne následky to bude mať. Tim chvíľu postával medzi akváriami obzerajúc si malé rybičky, ktoré si spokojne plávali v svojich nádržkách nezaujímajúc sa o problémy pána učiteľa fyziky ani celú školskú slávnosť. Tim sa tak ako sľúbil ani len nepohol z miesta. Treba znova pripomenúť, že malý kútik bola jediná osvetlená časť na celom poschodí a Tim sa tmy vždy bál. (No veď, ktoré dieťa sa nebojí, však ?) U Tima bol strach z tmy oproti iným deťom horší v tom, že Timova bezhraničná fantázia si okamžite začala vymýšľať strašidelné príbehy len čo sa jeho oči zahľadeli do tmavého kúta. A tak napríklad teraz, keď náhodou neopatrne zavádzal zrakom do tmavej chodby hneď v kúte pod stropom zbadal malé blikajúce červené svetielko. Bol to protipožiarny systém, ktorého kontrolka pravidelná blikala aby dávala vedieť, že systém funguje. Lenže Timova fantázia videla niečo celkom iné. Zo steny pod stropom na malého Tima zíval hrozivý školský škriatok. Taký školský škriatok to vám bola pekná pliaga. Boli malí asi štyri palce vysokí, nosili ako všetci praví škriatkovia dlhé zelené kabátiky a na hlavách mali čapice s bambuľami rovnakej farby. Mali veľké zlé oči červenej z ktorých číhala zlomyseľnosť. A pýšili sa aj veľkými zubami, ktoré im vždy hrozivým cvakom keď sa chystali niekoho vystrašiť. Okrem toho sa vedeli tak smiať, že ich chrapľavý kockatý smiech by vydesil aj mŕtveho. No a keď sa rozbehli dupotali hlasnejšie ako 10 pánov Fitzpatrickov. Treba takisto povedať, taký priemerný školský škriatok toho nemal veľa na práci, pretože cez deň sa musel pred Slnkom, ktoré neznášal skrývať na povale či pivnici a nemohol teda uplatniť svoje schopnosti strašiť malé deti. No a cez noc, keď už si po opustenej budove školy mohol kludne špásovať zas nebolo v nej žiadneho dieťaťa, ktoré by strašil. Bolo teda jasné, že keď sa im teraz črtala príležitosť nastrašiť malého chudáka Tima, že si ju tieto zlomyseľné bytosti nenechajú len tak ujsť. Lenže najprv museli vyčkať kým svetlo nezhasne úplne. Snáď v tejto chvíli je každému vnímavejšiemu čitateľovi, ktorý už toho o Timovi niečo vie jasné akým smerom sa Timovo trápenie uberalo ďalej. Bol to okamih. Zrazu svetlo v malom akvaristickom kútiku tak ako aj všetky svetlá, ktoré boli vstavané priamo v akváriu a dodávali každému z nich osobitnú farbu sa stratilo a Tim sa na svoje zdesenie ocitol v úplnej tme. A keď myslíme úplnej tak myslíme naozaj úplnej. Na chodbe neboli žiadne okná a všetky dvere do tried boli pozatvárané, takže sa sem neostal ani jediný jeden lúč svetla. Tim strnul hrôzou. Najhoršia obava a nočná mora zároveň sa mu stala skutočnosťou. Pár sekúnd ostal v strachu bez hnutia stáť. Chcel vykriknúť, začať volať o pomoc, ale jednak ešte stále sa mu dvíhal žalúdok a potom mal taký strach, že nedokázal ani pípnuť. Lenže čo robiť ? Červené oko škriatka učeného pod stropom blikalo stále rýchlejšie. Určite škriatok nebol sám a už volá svojich kamarátov aby sa vrhli na Tima. Tu ostať nemohol, to bolo jasné. So srdcom odbíjajúcim ako zvon vyrútil sa na chodbu a dal sa čo mu len nohy stačili preč upaľujúc tmavou chodbou. V ušiach mu dunel dupot vlastných nôh za ktorým už bežalo celé stádo zlých škriatkov. Ak si správne zapamätal cestu tak pokiaľ sa vydá napravo potom by mal doraziť k schodisku kde bude snáď viacej svetla a škriatkovia s červenými očami sa už ta neodvážia. Lenže Tim v tom ľaku prirodzene všetko pomotal a rozbehol sa presne opačným smerom do slepej chodby, ktorá končila tvrdou stenou. To aká tvrdá tá stena bola mal Tim a hlavne jeho nos a brada

možnosť pocítiť keď do nej plnou rýchlosťou vrazil. Chúďa chlapec ani nestihol vykriknúť od bolesti. Ozvalo sa tupé plesnutie. Tim sa zosunul bezvládne k zemi a okolo seba na chvíľu uvidel všetky hviezdčky na oblohe a nepotreboval k tomu ani ďalekohľad. Aj keď z nosa a prehryznutých perí sa mu pustila krv, na čele sa mu začala rysovať veľká bozuľa a v hlave dunelo sťa uprostred delostreleckej kanonády strach z približujúcich sa škriatkov, ktorí mu akiste museli byť už v päťách postavil Tima na nohy. Na mieste kde teraz stál bola úplná tma takže sa mohol orientovať iba hmatom. Zrazu sa za jeho chrbtom niečo šuchlo. Tim sa pohotovo zvrtol v očakávanom útoku svojich malých nepriateľov, keď sa pošmykol na pokrčenom koberci a okúsil, že aj dlážka je dosť tvrdá. Chcel vykriknúť ale hrdlo mal zviazané strachom a tak iba bezmocne ostal civieť na stenu, kde na Tima blikotalo niekoľko malých svetielok. V prvej chvíli Tim uvidel hrozných Školských škriatkov smejúcich sa jeho trápeniu, ale keď sa pozrel lepšie tak rozoznal blikajúce kontrolky akéhosi podivného zariadenia či počítača. Znova sa postavil a chcel utiecť, ale zvedavosť premočila dokonca aj jeho strach. Veru zvedavosť. To bola Timova najväčšia slabosť. Nikdy jej nevedel odolať. Vždy keď sa mu zdalo niečo záhadné alebo tajuplné musel to preskúmať. A tak krôčik po krôčku sa priblížil k tým blikotajúcim kontrolkám. Bol to v stene vstavaný ovládací panel s množstvom tlačítok. Niektoré svietili, iné zas nie. Tlačítok bolo zo tucet a pod každým nejaký nápis. Niektoré nápisy boli prelepené drobnými šípkami pod ktorými bolo opäť niečo napísané. Tim samozrejme ako každý prvák, ktorý je iba prvý deň v škole čítať nevedel, takže veľmi múdry z toho nebol. Ale ako sa tak na ne díval premýšľajúc načo môžu slúžiť, dostal spásonosný (ako sa rýchlo ukázalo skôr skazonosný) nápad. "Sú to predsa tlačítka a jedno z nich určite bude vypínač svetla. Musím nájsť ktoré a budem pred škriatkami zachránený." Asi nejako takto malý Timmy hútal, keď si ich prezeral. Tim jasnačka, od mamy vedel, že sa takýchto vecí nemá nikdy dotýkať lebo ho to môže zabiť. Ale teraz mu predsa ide o život a tak sa opatrne priblížil k ovládaciemu pultu. Už len vybrať to správne. Keďže nápisy prečítať nedokázal musel sa spoľahnúť na svoju intuíciu. (Nič horšie sa Timovi ani prihodiť nemohlo.) Napokon zvolil veľký zelený gombík na ktorom boli kto vie prečo na štítku nalepené dve za sebou idúce šípky. Keďže ukazovali doprava Tim myslel, že chodba napravo od neho, tam kam chcel ísť sa rozsvieti. Stlačil ho. Tlačítko šľuklo, ale na Timove sklamanie sa nič nestalo. Aby sme boli presnejší na chodbe sa nič nestalo. Pretože dolu na školskom dvore sa začali diať veci na ktoré nik z celého osadenstva slávnosti ešte dlho nezabudol. Najprv ale musíme vysvetliť čo sa v tej chvíli na dvore dialo. Slávnosť konečne skončila a učiteľský zbor na improvizovanom pódiu vystriedala hudobná skupina podivného mena ???9 s ešte podivnejšou pesničkou, jedným z ich hitov nazvaným ???0. Bol to vlastne jediný hit tohto podivného zoskupenia tvoriaceho dvoch obstarožných gitaristov, jedného holohlavého bubeníka a asi 25 ročného chlapíka s neprirodzene nagélovanými vlasmi, ktoré mu stáli ako kohútovi chvost. Všetci štyria boli nasúkaný v lesklých kostýmoch pripomínajúcich azbestové obleky požiarnikov a nosy ozdobené prihlúplymi okuliarmi, ktoré z vonkajšej strany mali namaľované ľudské oči a vďaka elektronike v okuliaroch dokonca žmurkali, takže podarení 'hudobníci' v nich vyzerali ako štyria poskakujúci Kyklopovia. Hudba ak sa vôbec dá zvuk pripomínajúci kombináciou hukotu motorovej píly a zubnej vrtačky takto honosne nazvať ziapala tak hlasno, že ak by sa pod školou nachádzal starý cintorín tak by z neho nepochybne všetky kostričky a duchovia povyliezali a s truhlou pod pazuchou by sa rozprchlí čo najďalej od toho rámusu. K spevu stačí povedať len toľko, že ak po starom plechovom hrnci začnete škriabať kovovou vidličkou dostanete príjemnejší hlas ako bol to čo opúšťalo hrdlá spevákov skupiny ???9. To ako sa k tejto skupine

(Nezabúdajme, že ovládací pult bol stále v Timovej zničujúcej moci.) Červená farba. To bola tá ktorú Tim ešte neskúšal. Čo na tom, že na tlačítku svietiacom slabou červenou sa skvel lepiacou páskou nalepený veľký výkričník. Tim symbol výkričníka aj tak nepoznal. Delobuchy a svetlice, stovky a stovky rozostavené podobne ako balóny okolo nádvorja, tie čo mali odštartovať na úplný záver veselice. Pánovi Fitzpatrickovi trvalo celý týždeň kým všetky prepojil drôtmi tak aby po stlačení práve toho červeného tlačítka odštartovali v jednom jedinom okamihu. Mal to byť vrchol celej slávnosti. A vrchol to aj nepochybne bol. Ale vrchol katastrofy. Len čo sa Tim dotkol toho osudného tlačítka ozvalo sa hromobitie ako počas delostreleckej prípravy. Hluk stoviek svetlíc, delobuchov a raketiek na chvíľu prelušil aj spomalené tóny songu Láááska. (Veru boli to hlasné delobuchy.) A keďže nesmieme zabúdať, že v tej chvíli sa už nad hlavami zdesených návštevníkov školskej slávnosti vznášali stovky balónov, ktoré Tim vypustil nie je ťažké si predstaviť ako sa všetky tie svetlice, delobuchy a rakety v momente zmenili v protiletadlové batérie, ktoré ako besné križujúc oblohu zostreľovali balóny jedna radosť. Kúsky gumy začali padali ľuďom na hlavy. Iné rakety zasiahli okná školy a porozbýjali ich, ďalšie ostali syčať na zemi a s poskakovaním si to namierili rovno medzi vydesených občanov, ktorých mali rozveseliť. Aj ich rozveselili ale inak ako si to vedenie školy naplánovalo. Nastala strašná panika. K duneniu hudby, ryku vystreľujúcich rakiet a explózií detonujúcich balónov sa pridala krič a vresk vyplašených detí. Dospelí začali kričať, deti jačať, klauni odhodili svoje nosy (a cigarety), Jake Thompson mikrofón a všetci sa dali svorne do behu. Rodičia chytali svoje ratolesti a upaľovali s nimi preč všetkými možnými smermi berúc čo im stálo v ceste. A tak malý vedecký kútik, všetky stoličky pre vážených hostí a sponzorov školy, malé pódium, hudobné nástroje skvelého hudobného telesa ????, to všetko skončilo prevrátené, porozhadzované či rozbité na zemi. Ľudia s hrôzou vybiehali zo školského dvora zanechávajúc po sebe totálnu spúšť, nad ktorou ešte stále lietali svetlice a delobuchy a z reproduktorov sa ešte vždy ozývala príšerná playbacková muzika. No a aby Tim dokončil svoje dielo skazy do úplnej dokonalosti stlačil posledné, žlté tlačítko po ktorom so svetlometov vyšľahli farebné laserové lúče oslepujúce posledných opozdílco a z mikrofónov sa ozvala slávnostná fanfára ako bodka za slávnosťou. Tim práve hútal, ktoré tlačítko si vyberie tentoraz keď začul dupot blížiaci po tmavej chodbe rovno k nemu. "Školský škriatkovia." Všetko bolo jasné. Školský škriatkovia si idú po Tima. Už nebolo času hútať nad tým, ktoré z tlačítok si má vybrať a tak Tim v panike začal stláčať všetky, búchajúc po nich malou pästičkou v úpornej snahe zapáliť spásonosné svetlo. Lúč svetla, ktorý sa vynoril z chodby Tima oslepil. Prikryl si oči, pretože jas z baterky mu svietil priamo do nich. Aj napriek tomu, že nič nevidel bol šťastný. Neboli to škriatkovia ale páni učítelia. Hurá, bol zachránený. Keď zdesený pán učiteľ Fitzpatrick, spolu s pánom Henrym dobehli k ovládacímu pultu v tmavej chodbe, Tim ešte stále pri ňom stál šťukajúc do tlačítiek. Keď to pán učiteľ fyziky zbadal, najskôr zbledol, potom sčervenel až napokon sa celý roztriasol, že to chvíľu vyzeralo akoby ho klepla pepka. "Čo si to urobil ? Čo si to spravil ?" Vyrútil sa na vydeseného Tima a schmatnúc ho za plecja zdvihol ho do výšky a zatriasol ním tak mocne, že Timovi drkotali všetky mliečne zúbky. "Prečo si preboha stláčal tie tlačítka ? Tak prečo si sa ich dotýkal ? Vieš vôbec čo si spáchal ?" Kričal pán učiteľ na vydesené chlapča, ktoré sa razom rozplakalo. Ešte šťastie, že tu bol pán Henry, ktorý hneď zasiahol. "Nechajte ho pán kolega. Veď je to ešte iba malé dieťa. Prváček. Asi si chcel zapáliť svetlo, určite si myslel, že je to elektrický vypínač." Pán Henry mal pravdu, lenže pána Fitzpatricka to samozrejme upokojiť nemohlo. Našťastie Tima, ktorého sa ujal pán Henry pustil a kľajúc ako pohan sa chytil za hlavu, ale ešte predtým stihol

stlačením veľkého zeleného tlačítka Stop celú tú hrôzu zastaviť. Dolu na dvore rámus z odpaľujúcich sa svetlíc a burácajúcej hudby razom stíchol. Bolo po slávnosti a to doslovne. Pre Tima tento deň končil fiaskom na ktorý nikdy nezabudol. Našťastie to napokon až tak strašne nedopadlo. Samozrejme bolo vyšetovanie. Lenže to ukázalo, čuduj sa svete, na zlyhanie techniky a nešťastnú náhodu. (O Timovi sa pani riaditeľka rozhodla takticky pomlčať.) Takže okrem niekoľkých článkov v miestnych novinách a pár sťažnostiach na vedenie školy tento incident nenapáchal žiadne väčšie škody. Akurát sa odvtedy na škole už žiadne veľké oslavy nekonali. Veď predsa Tim sa stal žiakom tejto školy a tak celá základná škola Georga W. Busha sa musela mať odteraz na pozore.

- ???1 - meno nemocnice.
- ???3 - manželka pána ???2.
- ???4 - kolega Timovho otca z práce.
- ???5 - kamarátka Timovej mamy.
- ???6 - sused od vedľa.
- ???7 - meno nejakého okrasného kríku.
- ???8 - základná škola v Minneapolis asi 15 minút od Timovho domu.
- ???9 - meno skupiny čo vystúpi na slávnosti v škole – nejaké pekne infantilné.
- ???11 - pán učiteľ, ktorého má Tim veľmi rád.
- ???12 - školník na škole.

22.4.2007..

Kapitola 02 – O škole a iných hrozbách.

Tim sa dal do behu. Jeho hodinky ukazovali bez dvoch minút pol deviatej. To znamenalo, že má ešte presne štyri minúty, aby sa dostal do školy skôr, ako školník, pán Wilson, zavrie bránu a Timovi neostane nič iné iba čakať ďalších 10 minút, pokým školník celú školu neobíde a nevráti sa späť, aby všetkých opozdilcov po povinnom vyzauškování pustil dnu. Jeho hodinky ukazovali presne osem hodín, tridsať minút a dvadsať sekúnd, keď dobehol pred bránu školy. Zhlboka si vydýchol. Tentoraz výdych nebol výsledkom únavy po dlhom behu. To iba myšlienka, že dobehol načas mu vliala do žíl trochu úľavy. Ešte 100 sekúnd a bolo by neskoro. (Na vysvetlenie prečo práve 100 sekúnd, keď hodinky ukazovali už par sekúnd po pol deviatej je potrebné poznamenať, že Tim si hodinky vždy nastavoval tak, aby šli o dve minúty rýchlejšie a on aj keď meškal, mal ešte nejakú tú rezervu k dobru. Nuž Timova logika.) Tim vletel do dverí a tváriac sa hrozne nenápadne s hlavou skrúšene sklonenou po zem sa opatrne prešmykol cez dvere a pod ho k schodišťa vedúcemu k triedam. Schody už boli tak zvodne blízko, že stačilo na ne iba vyskočiť, vybehnúť hore a prekážku číslo jedna – školskú bránu - by mal úspešne za sebou. Lenže to by bola na Tima príliš prílišná dávka šťastia, najmä ak uvažíme, že hovoríme o pondelkovom ráne (či presnejšie Timovom pondelkovom ráne). Nebolo preto žiadnym prekvapením, že len čo položil nohu na prvý schod, jeho plece okúsilo tvrdosť školníckovej tlapy. Tim zasyčal od bolesti a takmer zletel na zem. "Anderson? Zasa ty?" Oboril sa obrovitý školník na Tima. Jeho mohutný tieň prikryl útleho chlapca do svojho prítmnia, takže malý previnilec, vydesene žmurkajúc na školníka, pripomínal Liliputána zízajúceho na Gulivera. Obor, toto prirovnanie na pána Wilsona pasovalo dokonale. Jonathan Wilson, prezývaný i Hummer, bol velikánsky chlapisko,

vysoký snád' šesť a pol stopy, s telom zápasníka najťažšej váhovej kategórie. Jeho hlavu nekráľil ani jediný vlások, iba vždy zhúžvaná šiltovka s ošúchaným obrázkom veľkého auta pod ktorým sa čnel nápis Hummer. Po škole, jedno či v lete, či v zime, sa vždy premával v umastených montérkach modrej farby, ktoré mal na hrudi večne prepotené. Samotnú chôdzu doprevádzalo vytrvalé funenie, už z diaľky predznamenávajúce jeho obrovitú prítomnosť. Ak hocktorý žiak takéto fučanie začul znamenalo to vyhlásenie najvyššieho stavu pohotovosti a čas na taktický ústup. Jeho legendárne 'výchovné pohlavky', ktorými tak rád a často obdarúval svojich zverencov, síce neboli tak celkom podľa školských predpisov, no povedzme si to na rovinu, kto by sa odvážil ich autorovi oponovať? Tim určite nie a keďže utiecť nebolo ani kam ani ako (iba ak by Tim ako pavúky, či jašterice odhodil svoju pravú ruku), znamenalo to, že je v pasci. (Je síce pravda, že ľudia svoje údy odhadzovať nevedia, no Tima pri jeho nekonečnej fantázii hneď napadli situácie keby to možné bolo. Tak napríklad, ak by bol robotom, jedinou myšlienkou by svoju ruku jednoducho odpojil. Ešte lepšie by však bolo byť odporným mutantom. Aj oni také veci dokážu, nehovoriac o tom, že im údy sami dorastú. Teda aspoň v hororoch to tak vždy býva. Nanešťastie Tim bol iba obyčajným chlapcom, a popravde treba povedať, že pravá ruka sa predsa len občas hodí aj na rozumnejšie veci ako písanie písomiek (napríklad hranie sa na počítači). "Anderson." Zaburácal školník po druhý krát. "Zasa si prišiel neskoro? Tento mesiac je to už tretí krát čo som ťa nachytil!" Výčitku sprevádzal dobre mierený pohlavok. "Mám to nahlásiť pani riaditeľke, nech si s tebou robí poriadky?" Tim nebol schopný slovíčka a iba ustrašene preglgol vrtiac hlavou. "Pre, pre, prepáčte." Zakoktal vydesene a vystrúhal ten najutrápenejší výraz akého bol schopný. Tim bol ozaj dobrý herec (a popravde teraz ani nič hrať nemusel), takže v tejto chvíli musel vyzeráť príjemnejšom ako odsúdenec zízajúci do tváre svojho kata. "Sľubujem pane, že sa to viac nestane." Školník si ho nedôverčivo premeral. "To ti tak verím..." A Tim spetruky schytil ďalší pohlavok. (No hej, za ten trápny sľub, ktorý možno už zajtra poruší si nič iné ani nezaslúžil.) Tim čakal, že teraz nastane peklo a pán školník odvedie k riaditeľke, kde utŕži poznámku a neospravedlnenú hodinu, aby bol hneď nato odvedený do triedy, kde sa mu ako bonus dostane poriadnej hanby a výsmechu. Proste Andersonovská klasika. Našťastie akýmsi zázrakom školníkovo zovretie povolilo a z jeho úst vyšli síce príkre, no predsa spásonosné slová. "Zmizni do triedy, nech už ťa tu viac nevidím. A neopováž sa prísť zasa neskoro inak uvidíš!" Hrozbu sprevádzal ako darček na rozlúčku tretí pohlavok. Tim celý prešťastný, že všetko tak dobre dopadlo zhlboka sa uklonil a zvrtol na útek. Možno by sa bol aj pousmial, ako ľahko mu to so školníkom prešlo, ak by sa pred ním nezjavila jeho trieda. "6.C.." Hlásal strohý nápis na dverách, spoza ktorých prichádzal rev a krik za ktorý by sa nemuselo hanbiť ani stádo zmutovaných paviánov a klonovaných dinosaurov dohromady. Prosto absolútna divočina. Tim preglgol. Rev a krik mohli znamenať len jediné. V triede ešte nie je učiteľka. Teraz už celý prepotený s chvejúcou sa dlaňou potiahol kľučku, aj keď radšej by sa ňou bol prežehnal. Trieda na chvíľku stíchla v očakávaní príchodu pani ????, triednej učiteľky zberby (aspoň takto nežne im učitelia zvykli hovoriť) zvanej 6.C.. Keď sa dvere otvorili a žiactvo uvidelo ktože to ich otvára, bolo razom po tichu. "Veď to je iba Anderson! Hlupák Anderson. Pozrite, vyzerá ako zmoknuté kurča." Zahlásil ktosi, načo celá trieda explodovala smiechom, spustiť ešte väčší rev. "Anderson zmoknuté kurča. Anderson plesnivý vták." Skandovala polovica triedy, akoby tá sprostosť bola tým najlepším vtipom čo tie slepačie mozočky kedy počuli. Tim nepovedal ani slovka, iba so zvesenou hlavou sa urýchlene odpratal na svoje miesto. Popravde v tak milé privítanie ani nedúfal, aspoň porovnajúc to s posledným

týždňom, keď mu ktorýsi 'dobrák' položil na stoličku pripínačku, takže len čo si sadol hneď aj s krikom vyskočil a bolo že to v triede zábavy. Na stoličke síce teraz žiadna pripínačka neležala, no Tim už bol dosť skúsený nato, aby vedel, že toto je len začiatok. Keď sa blížil k svojmu miestu, poslednej lavici pri okne, nenápadne zaškútil smerom k poslednej lavici pri dverách. Kamenný pohľad modrých očí patriacich Tonymu Randalovi ho takmer prikoval k zemi. Ak by už nebol pri svojej lavici a rýchlo sa jej nechytí, určite odpadne. Strach mu zovrel žalúdok a Tim sa tíško ako myška vsunul do lavice. Srdce búšilo v šialenej túžbe explodovať a horúčava zaplavovala celé telo. Tim myšlienkami zablúdil k hodinkám. Boli už tri minúty po pol. Vlastne iba jedna. Tim v duchu zahrešil, preklínajúc nápad posunúť hodinky o dve minúty dopredu. Teraz by ich najradšej očami presunul aspoň o desať dozadu. To by už bolo 8:41 a pani ???2 by tu určite bola. Tim si snáď ešte nikdy neprial tak vidieť svoju triednu ako teraz. "Prečo tu nie je ? Kde sa mohla tak zdržať ? Prečo práve dnes ?" Slzy sa mu tísli do očí a strach zväzoval celé telo. Roztrasené ruky neboli schopné vybalíť si veci z tašky. Vedel, že ak učiteľka okamžite nepríde, bude zle. Veľmi zle. Teda ešte horšie ako vtedy keď mu ako 5 ročnému trhali dva zuby, ešte horšie ako keď mal sedem a na jazere pod ním sa prelomil ľad, ba dokonca ešte horšie ako prvý deň v škole, ktorý Tim zmenil v totálnu pohromu. Vedel, že ak pani učiteľka nepríde, ak ho nechá samotného, tak... Na opačnom konci triedy sa zrazu ktosi postavil. Tim ho síce zaregistroval iba kútikom oka, ale pravda bola taká, žeby mohol byť slepý, hluchý, nemý, v bezvedomí, či na mórach zároveň, a prítomnosť Tonyho by aj tak vycítil. Teraz minimálne k tomu poslednému nemal ďaleko, aj keď sa to snažil nedať najavo a ďalej strnulo hľadel na tašku položenú na lavici. Bol si istý, že to bude to posledné čo v živote uvidí. A ak aj to náhodou prežije, schytá takú bitku, že si bude zbierať zuby po zemi. Tony Randal sprevádzaný dvoma najlepšimi kamarátmi a poskokmi zároveň, Bartom Kingom a Dave Kongom, obstúpili Timovu lavicu, každý z inej strany. Trieda ako na povel stíchla. Pätnásť párov očí, pätnásť zvedavých pohľadov upriamilo svoju pozornosť k lavici malého nešťastníka, aby sa stali svedkami súdu i popravy samozvaných sudcov a katov v jednej osobe. Ani jeden pohľad nebol ľútostivý, možno zopár znepokojených predstavou, že ak sa teraz stane to načo všetci už týždeň netrpezlivo čakali, a práve v tej chvíli sem vpáli pani ???2, ostane celá trieda po škole, možno aj o desať, pätnásť minút dlhšie ako obvykle, aby si vypočuli ďalšiu zo série mravokárných kázni pani ???2 pre ktoré bolo typické, že sa vždy míňali účinkom. Každý súdny jedinec snáď uzná, že strata desiatich drahocenných minút pre tak veľavážené spoločenstvo akým bolo žiactvo 6.C. je krivda preveliká, zasluhujúca odsúdenie a najprísnejšie potrestanie toho kto za túto nepravosť je vinný. Teda Timothy Andersona. Trojica a tri mená. Mená pri vyslovení ktoréhokoľvek z nich sa Tim roztriasol ako osika. Tri mená, jedno hrozivejšie ako druhé, a predsa jedno najdesivejšie. Tony Randal sa zlovestne uškrnul a bodajúcimi pohľadom preťal Tima. Tak a teraz na chvíľu rozprávanie prerušíme aby sme si mohli predstaviť veľavážený triumvirát hovoriaci si aj Veľká Trojka, menovite: Tony Randal, Bartolomei King a David Kong. Mená pri ktorých každému učiteľovi hneď ako ich začuje stúpne krvný tlak, mená pri ktorých sa i žiaci najvyšších ročníkov začnú v obave obzerať, trojica mien čo sa ako meno čarodejníka Saurona nahlas radšej nikdy nevyslovuje. Skrátka Veľká Trojka. Tak si hovorili traja najväčší grázlici v triede 6.C., celkom úspešne kandidujúci na miesto najväčších vagabundov na celej škole. A to prosím tento čestný titul, ktorým boli ovenčení priamo riaditeľkou školy, pani ???3, dosiahli už minulý rok ako piataci, na čo boli všetci traja právom pyšní. Traja chlapci, traja ktorým vládol jeden. Tony. Bol ich vodcom a zároveň mozgom celej skupiny. Vysoký, urastený s plavými vlasmi a modrými očami v anjelskej tvári, ktorej jedinou

chybičkou boli mierne odstávajúce uši, na čo bol ich nositeľ mimoriadne citlivý. Aj napriek vyšporovanej postave zocelovanej každodenným posilňovaním, pôsobil dojmom milého a inteligentného chlapčáťa s výrazom trojdňového neviniatka. A ono zas Tony ani žiadnym hlupákom veru nebol. Rozumu mal habadej, akurát ho využíval veľmi svojsky. Napríklad nato ako v obchode čo to potiahnuť, tak aby to kamery nezachytili, ako prepašovať cigarety na školský záchod, tak aby to učitelia nezbadali, ako si napísať ospravedlnenku aby nik netušil, že ju sám i podpísal, či aké slová zvoliť pri vyhrážkach spolužiakom, keď od nich pýtal poplatok za ochranu - takzvané výpalné. Okrem iného sa vedel i výborne pretvarovať, takže keď sa stal nejaký príser, dokázal zatĺkať a zatĺkať, tváriac sa ako neuznaný svätec, ktorý práve zletel z nebeského obláčika. Tí čo s ním ešte nemali do činenia, boli náchylní mu na tieto lacné triky naletieť. Okrem inteligencie Tony oplýval aj prehnaným sebavedomým, tvrdiac že je ten najsilnejší, najkrajší, v športoch najlepší a prirodzene i najmúdrejší chlapec, nie len v svojej triede, ale pre istotu rovno na celej škole. Pre úplnosť treba dodať, že na rozdiel od svojich dvoch kámošov sa neučil zle, ba skôr naopak. Bol jedničkář, až na známku zo správania - prirodzene. Nech však už bol akýkoľvek, jedna vec bola istá. Nenávidel Tima. Nenávidel ho od chvíle čo ho spoznal a nenechal si ujsť žiadnu príležitosť ako mu uškodiť. A bolo jedno či zvolil kopance, štuchance, potkýnanie, vysmievanie, podpichovanie, urážky všetkého možného (i nemožného) druhu. Občas ak uznal za vhodné, že Tim by potreboval trochu prevychovať (a on precvičiť svoje pästné 'svalstvo') skončilo to poriadnou bitkou za niektorú z, ako to sám nazýval, Timových drzostí. O jeho kamarátovi a poslušnom sluhovi v jednej osobe, Bartovi Kingovi, sa dalo povedať, že je živým dôkazom platnosti príslovia: Aký veľký, taký hlúpy. A, že teda Bart bol ozaj dosť veľký, dokonca najväčší v celej triede. (Toť výsledok starostlivo pestovanej hamburgerovo-hranolčekovej diéty prekladanej galónmi Coca/Pepsi Coly.) Sily mal habadej, ba dokonca viac než jeho šéf, čo Tony často a obratne využíval hlavne pri súbojoch so staršími spolužiakmi. Vždy to ospravedlňoval tým, že dnes sa mu biť nechce, a tak sa zaňho zaskakuje Bart. Na oplátku mu Tony občas na písomkách podhodil nejaký ten ľahák, čo stačilo na udržanie Bartovej lojality. Aj napriek všetkému čo o Bartovi bolo povedané, nedalo sa tvrdiť, žeby Tima vyslovene neznášal (najmä keď mu občas dal Tim svoju desiatu či lístky na obed). Aj napriek tomu, Tim vždy spozornel keď začul jeho dunivý basový hlas, najmä ak sa v jeho blízkosti nachádzal aj Tony. Pokiaľ bol však Bart sám, dalo sa s ním vcelku vyjsť. V prvej triede sa s Timom dokonca aj kamarátil. Tim síce už vtedy patril medzi outsiderov triedy, no keďže Bart, vtedy ešte ako jediný černochoch v triede to tiež nemal ľahké, celkom si rozumeli. No len čo v treťom ročníku do ich triedy prikvitol Tony, všetko sa razom zmenilo. To David Kong prišiel na školu len pred dvoma rokmi a s Timom si okamžite nepadli do oka. Na rozdiel od už spomínaných pánov bol Dave štúply a vyziabnutý, dokonca nižší a chudší ako Tim, s malými očkami na poblednutej tvári, vždy ukrytými za nepriehľadnými sklami slnečných okuliarov. Veľa toho nenahovoril a keď aj niečo povedal, jeho angličtina skomolená silným kórejským prízvukom pripomínala viac mraučanie mačky susedky Johnsonovej, ako ľudskú reč. Aj keď vyzeral ako špilka bol nebezpečný. Teda aspoň ústami, keďže každého sa snažil presvedčiť, že ovláda karate a má v ňom čierny pás. Sem tam i nejaký ten hmat skúsil, pár krát aj na Timovi, no popravde ak by toto bola bitka, ktorej sa Tim dnes tak obával, šiel by do školy pokojný. Raz, keď Tony nebol nablízku sa s ním aj pobil a takmer i zvíťazil, nebyť toho, že mu Tony s Bartom pribehli na pomoc a skopali Tima do modra. No aj napriek bitke bol Tim hrdý, že prvý krát v živote sa nikomu postavil, hlavne keď ten niekto patril do Veľkej Trojky. Dnes však proti

kompletnej zostave nemal veľa šancí. Vlastne ich nemal žiadne. Je stratený. "Tak čo je Anderson ?" Štekol Tony a šmahom ruky zhodil zo stola Timovu tašku. Tá s rinčaním trieštiaceho sa skla dopadla na dlážku. Bola to fľaša obľúbenej jahodovej šťavy čo si tam Tim pribalil včera večer. "Ups. Niečo sa ti rozbilo ? Ó to som vážne nechcel." Poznamenal Tony skrúšeným hlasom a zopol ruky kajúcne ako pri modlitbe, načo obaja jeho kámoši vybuchli smiechom. Tim smutne sklopil zrak, hľadiac dolu pod nohy na tašku ktorou pomaly presakovala červená tekutina. Tony vyskočil na lavicu uhniesdiac sa zadkom na display počítača a pozrel vedno s Timom popod stôl. "Anderson, dúfam, že nie si nasratý ? Vieš ja som ozaj nechcel. Ale ono je to vlastne tvoja chyba. Chcem si tu sadnúť, trochu si pokecať s kámošom a ty necháš tašku na stole. No povedz, kde si mám do riti sadnúť keď to tu zavadzia ? To má byť tvoje privítanie ?" Tony akože priateľsky potľapkal Tima po pleci a naklonil sa k nemu, takže sa nosmi temer dotýkali. Tim pocítil nepriateľov dych a vedno s ním aj ostrý mentolový zápach ústnej vody (používanej nepochybne preto aby prebila ďaleko ostrejší zápach z mesiac neumytých zubov). "Dúfam Anderson, že si nezabudol na sľub čo som ti dal minulý týždeň, lebo mne sa zdá, že áno." Zvolal Tony, teraz už smrteľne vážne. Klbmi prstov zaťukal Timovi po čele. "No tak, počuješ ?" Jeho modré oči plné neukojenej túžby ublížiť prebodávali Tima ostrejšie ako šípy pravekého lovca. "Tak čo je ty sraľo, už si spomínaš ?" Tim sklonil hlavu ešte väčšmi, aj keď mu už ovísala ako odsúdencomi po poprave. No ako by si však mohol nepamätať prísľub veľkej bitky, ktorý dostal minulý týždeň zato, že si dovolil uškrnúť sa na hodine ???0 keď pán ???0 nazval Tonyho oslom (nechtiac sa tak dotknúc citlivej stránky – jeho odstavajúcich uší). Všetci sa smiali, celá trieda vybuchla rehotom. Tim sa iba jediný raz nenápadne a aj to ešte s rukou na ústach uškrnul, no i to Tonymu stačilo. Ostatní ho nezaujímali, jedine Tim. Jeho mrazivý pohľad, ktorý v tej chvíli na ňom spočinul mátal Tima ešte i dnes ráno. Ako bolo spomenuté Tony Randal sa Timovi často vyhrážal a občas ho aj zbil. Ale minulý pondelok, v ten deň keď sa stal incident s posmievaním to dopadlo oveľa horšie. Tony si spolu so svojimi dvoma kumpánmi na Tima po vyučovaní počkal. Tim mal vo zvyku hneď po škole ísť rovno domov. A aj keď obedy mal zaplatené, chodil na ne iba málokedy. Čím kratšie škole, tým kratšie bol v blízkosti Trojky. Preto vždy po škole ostal v triede dlhšie, kým sa celá nevyprace a Tony s kamarátmi nezmyznú na obed. Potom sa nenápadne a najmä rýchlo vytratil preč. No minulý pondelok bolo všetko inak. Po poslednej hodine, keď ako tradične sa celá trieda vyrútila von, upaľujúc sňa o život v úpornej snahe dostať sa čím skôr na obed, ostal v nej už iba Tim a malý Mouse. Mouse nie je tým slávnym ušatým myšiakom, lebo hoci uši mal Mouse dostatočne veľké, aby sa zaň jeho slávny menovec hanbiť nemusel. Akurát, že farba nesedela. V prípade Timovho spolužiaka bola skôr biela. Mouse, alebo aj ???0, bol jedným z mála spolužiakov, ktorý s Timom sem-tam nejaké to slovo prehodil. Aj keď iba o počítačových hrách, lebo Mouse keď ich práve nehral, alebo si o nich nečítal, tak o nich večne s niekým (niekedy aj sám so sebou) klábosil. Dokonca aj s Timom. Aj teraz bol zahĺbený do hrania jednej z nich na školskom počítači čo mal každý žiak vstavaný priamo v lavici, keď sa zrazu dvere na triede rozleteli a zjavila sa v nich kompletná zostava Veľkej Trojky. To už mal Tim tašku na pleci a chystal sa odísť, keď mu Tony zahatal cestu s otázkou. "Ponáhľaj sa niekam Anderson ?" Tim odvetil, presnejšie chcel odvetiť, že ide domov, no skôr ako stihol povedať 'idem', schytil do brucha takú pecku, že sa v momente roztrhol na zemi, simulujúc utierku na topánky. A aj si doňho trojčlenné komando pomstiteľov topánky poriadne vyutieralo, pridajúc hrozbu, že ho tak zmaľujú, že skončí v nemocnici (aj to iba ak budú mať dobrú náladu). Skutočnej bitke zabránili iba sledivé oči kamery prítomnej nad elektronickou tabuľou. No a keďže

Mouse bol toho všetkého očitým svedkom (áno dokonca sa unúval aj oči od hry dvihnúť), tak na druhý deň už celá trieda vedela, čo sa na Andersona chystá. Nato aby ktokoľvek z nich povedal o tom iba slovíčkom triednej nemohlo byť ani pomyslenia. Jednak sa báli, čo by s nimi Tony spravil, až by sa to dozvedal a potom... Veď je to len Anderson. Komu by na Andersonovi záležalo ? Okrem toho môže to byť celkom zábava. A tak celá trieda počas dlhých štyroch dní napäto čakala kedy a kde sa strhne bitka, ktorou mal byť Tim jedinou obeťou a obetou zároveň. V piatok v šatni na telesnú, kde už kamery nemohli nad ním rozprestierať svoje ochranné krídla napokon prišla spása v podobe Timovej nemogavosti, keď ako trest, že na hodine 5 krát zhodil kozu ho pán učiteľ nechal po vyučovaní upratovať telocvičňu. Tento zdanlivý trest zachránil Timovi život. Tony ani jeho kámoši nemali chuť naňho v piatok poobede vyčkávať, a tak sa radšej zdekovali, dobre vediac že ich terč im aj tak na neujde a že... Tonyho dlaň sa zrazu vyrútila k Timovej tvári. V poslednej chvíli klesla o čosi nižšie a namiesto líca sa Timove hrdlo stiahlo v bolestivom kŕči, keď ho jeho spolužiak zdrapil pod krkom. Tim zachrčal sčervenejúc od bolesti. Rukami zovrel Tonyho zápästie v beznádejnej snahe odtiahnuť ho preč. Tonyho kamaráti schmatli Tima za plecia aby sa nemohol metať. "Tak čo je ? Chcel si mi niečo povedať Anderson ?" Zachripel Tony a ešte mocnejšie stisol Timove hrdlo. "No tak Anderson, prečo nič nehovoriš ? Chcem počuť, či si na môj sľub nezabudol." Tony pritlačil Timovu hlavu o lavicu. Aj keď sa trhal pokúšajúc vymaniť sa z mocného zovretia Tonyho poskokov, bol bez šance. Okrem toho začínal mu dochádzať i kyslík. Keď už Timova situácia ozaj vyzerala blede (a jeho tvár chytala modrastý odtieň), prišla pomoc zo strany, ktorú by Tim nikdy nečakal. "Prestaňte ! No tak okamžite s tým prestaňte a pustite ho !" Panovačný, značne piskľavý tón dievčenského hlasu spolu s dupnutím, ktorý krik sprevádzalo, napovedali že sa môže jednať iba o jedinú osobu v celej triede – Susan Moore. Zovretie Timovho hrdla o trochu povolilo, takže bitý chlapec sa mohol na chvíľu nadýchnuť. Tim zalapal po dychu a rozkašľal sa. "Randal, pusti ho ! Tu sa nebudete teraz biť ! Chodte si na chodbu keď ste takí frajeri ! O chvíľu sem príde učka a keď vás uvidí ako sa tu mlátite ostaneme všetci po škole." Susan znova dupla, tentoraz ešte nástojčivejšie. Tim preglgol a odvážil sa kútikom oka pozrieť na svojho záchrancu. Susan sedela v lavici hneď pred ním, takže keď teraz stála, Tim pritlačený o lavicu videl iba na jej sukňu. Susan mala tak ako vždy keď je napálená ruky v bok, topánkou si nervózne klepkajúc o dlážku. Tony sa spokojne uškrnul a pritlačil Tima ešte silnejšie o lavicu. Mal rád keď sa Susan čertí. "Sklapni bejby. To nie je tvoja starosť. Staraj sa o seba a choď sa radšej bifflovať. Toto je mužská záležitosť." Dodal seabvedomo. Očakávané uznanie však nenasledovala. "Mužská záležitosť ?" Odsekla drzo Suzy. "To akože tu sú aj nejakí muži ? Ja žiadnych nevidím." Tony sa zachmúril, no Suzi ešte neskončila. "Randal pusť ho ! Je tu kamera. To chceš, ty somár, aby ťa natočila a šiel si za riaditeľkou ? Hlupák jeden." Tony sčervenel od zlosti. Takú opovážlivosť nazvať ho hlupákom by si nedovolili ani žiaci najstaršieho ročníka. Susan však dobre vedela, že ona si to dovoliť môže. Tony už po nej dlhšie poškuľoval a neustále sa pokúšal o akési trápne dvorenie spočívajúce v kombinácii siláckych reči, prihlúplych vtipov, idiotských úškrnkov, ba dokonca aj ťahania za dlhý vrkoč jej blondých vlasov, takže Susan si bola celkom istá, že sa nemá čoho obávať. "Drž hubu Mooreová a sadni si ! Toto nie je tvoja starosť. Andersonovi som niečo sľúbil a ak si myslíš, že keď mi v piatok zdrhol, že som nato zabudol, tak je na omyle, však Anderson ?" Nebola to otázka, pretože Tim vďaka priškrtenému hrdlu aj tak nebol v stave odpovedať. S hlavou na lavici a očami vypúlenými ako žaba, mal celú triedu ako na dlani. Všetci naňho hľadeli, no nik mu nepomohol. Ešte aj Susan napokon len rezignovane mávla

rukou a sadla si so slovami nech si Tony robí čo chce. Ak vraj chce mať problémy je to jeho vec a ďalej si ho nevyšímala. Nikoho, nie nebolo tu nikoho, kto by sa postavil na obranu nešťastníka Tima, outsidera z outsiderov, chlapca bez kamarátov, nulu ktorá pre nikoho nič neznamená a nikdy ani neznamenala. Prečo by ho mal niekto chrániť, prečo by sa ho mal zastávať ? Veď to bol iba Anderson, hlupák Anderson. "Keď to schytá on, možno to nechytám ja." Mysleli si mnohí. Tim dívajúc na svojich spolužiakov pocítil ako sa mu slzy, celé more slz, tisne do očí. Neboli to slzy bolesti, aj keď hrdlo zvieral stále kľč. Nie, bolesť to nebola. Aspoň nie tá čo gniavi telo. Toto bola úplne iná bolesť, oveľa horšia, na akú nejestvuje žiaden liek. Zrazu sa dvere otvorili a žiaci ako strunky vyleteli do pozoru. Do triedy vošla pani ???2.

???2 - meno Timovej triednej učiteľky.

???3 - riaditeľka školy.

7.5.2007..

Kapitola 03 – Atreyu.

Timovo zovretie konečne pominulo. Tony vystrelil ako strunka do pozoru a keď zbadal pani ???1, nenápadne prikrčený k zemi, vedno i s dvojicou svojich kumpánov takticky ustúpil k svojej lavici. Celá trieda stála v pozore, iba Tim zostal sedieť. V poslednej lavici si ho pani ???1 cez hradbu tiel všimnúť nemohla. Rovnako nezbadala ani prúd slz trblietajúcich sa na chlapcovej tvári. Hneď ako sa Tony odpratal, Tim sa schúlil do kľbka, vytiahol z vrečka drobnú vreckovku a začal si ňou stierať slzy. Veľmi mu to však nešlo. Len čo si ich utrel, zjavili sa ďalšie a ďalšie. Vreckovka rýchlo zvlhla. Už nepomáhali ani rukávy. Tim plakal, vzlyky zadržávajúc dľaňou, no tiché stony si našli cestu pomedzi prsty. Ak by pani učiteľka nebola práve nahlas rozprávala, isto by ich začula. Žiaci stáli už dobrú minútu, čo bolo na raňajší pozdrav dosť nezvyklé. Pani učiteľka rozprávala a rozprávala, ale Tim prúd jej slov nevnímal. Celá trieda i svet okolo sa v jeho očiach zmenil v ponurú kobku, tmavý žalár, kde nespravodlivo odsúdený chlapec prežil celý svoj život a strávi v ňom i zbytok svojich dní. Ponížený, opustený, dobitý, no hlavne sám - úplne sám. Odmietnutý všetkými, navždy zatratený. "Prečo ? Prečo ja ?" Pomyslel si a seba ľútosť mu vtisla do očí ďalšiu záplavu slz. "Prečo ma všetci tak nenávidia ? Čo zlé som im spravil ? Prečo ? Prečo ?" Otázky, zhorknuté skôr ako ich stihol vysloviť. Tim skrze oponu slz hľadel na svojich spolužiakov, vediac, že všetkým je ľahostajný. Nik si ho nevyšímal, dokonca ani Tony. Veď načo aj ? Už dosiahol poníženie po ktorom tak túžil túžil. Nie, teraz ho ešte nechcel zbiť. Nie tu v triede, kde by ho mohla natočiť bezpečnostná kamera. Nepotreboval ho zmlátiť hneď v pondelok a Timovi tak všetko uľahčiť. Nie, také čosi si musí riadne vychutnať. Dnes stačilo i poníženie, pokoriť ho pred ostatnými, zobrať kusisko už aj z toho mála sebavedomia čo mu ešte ostávalo. Nateraz nepotreboval viac. Dnes už Tim bitku nedostane. Tony ho bude ďalej trápiť, trýzniac telo i dušu, aby ho napokon ako vrcholné číslo celého predstavenia zmlátil sťa žito. Bol to Timov osud, ktorému neunikne a nebolo nikoho, nikoho na širom svete, kto by mohol to mohol zmeniť. Osud je predsa nemenný... Tim sa díval na svojich spolužiakov, tak ako sa mnohokrát predtým hľadel na svojich rodičov, príbuzných, na ľudí, ktorých stretával, no nebolo medzi nimi nikoho kto by mu mohol pomôcť. A sám si pomôcť nevedel. Je to snáď trest za zločin, ktorý nespáchal, údel čo mu bol prisúdený ? Očami prechádzal po stojacich postavách všetkých mu

otečených chrbtom, keď si zrazu všimol malej čiernej škvrnky na Susaninom chrbte. Biela blúzka bola v mieste kde majú ľudia lopatky sfarbená do čierne. Škvrna bola maličká, takmer neviditeľná. Ak by sa bol díval z väčšej diaľky, ani ju nepostrehne. Mohla byť od atramentu, alebo to mohla byť aj dierka v šatách, aké občas vzniknú počas prania. Mohlo to byť hocičo, no Tim okamžite zmeravel, len čo ju zbadal. Premkol ho hrozný strach, snád' ešte väčší ako keď ho Tony držal pod krkom. Teraz sa už ani netriasol, ani nevzlykal, slzy kotúlajúce sa dolu tvárou stratili svoj význam. Tim bol ako v tranze. Pohľadom skĺzol k Mouse, ktorý vzrastom malý, musel vykukovať z radu aby zbadal niekoho pri katedre. Aj on mal na chrbte čiernu škvrnku, rovnakú ako Susan. Tim zbledol a šľahol očami po Bartovi. I on ju mal. Bola jasne viditeľná aj napriek čiernemu tričku, ktoré mal Bart na sebe. Škvrna, oveľa väčšia ako tá Mouse bola černejšia než tričko, černejšia než jeho pokožka, černejšia než tá najponurejšia noc. Timovi sa chveli pery, až takmer nenabral odvahu pozrieť sa na Tonyho. Bola tam. Machuľa veľká ako koleso. Tim znova ponoril tvár do dlaní. "Bože, už zasa ?" Viečka pevne pritisol k sebe v márnej snahe odohnať mátajúci obraz preč. Prešla ďalšia minúta, možno viac. Dav detí stojacich ešte stále v pozore sa konečne zvlnil a prúd slov valiaci sa z úst pani učiteľky vyschol. Stoličky zavrzgali, keď si na ne osadenstvo 6.C. sadalo. Tim si sadať nemusel. Opatrne cez prsty pozrel na chrbát svojej spolužiačky. Malá čierna škvrna ešte stále zdobila spolužiačkinu blúzku. Rýchlo oči prižmúril. "Prosím pane, nech to prestane." Úpenlivá prosba zanikla v ráznom hlase triednej. "Môžeš si sadnúť kam len chceš." Riekla pani učiteľka. Tim, keďže jej slová nevnímal, nevnímal ani toho komu boli určené. Chlapca stojaceho vedľa katedry, ktorý si začal prezerat' triedu, hľadajúc lavicu kam by sa posadil vôbec nezaregistroval. Keďže lavíc bolo 12, v každej dve miesta a žiakov 19, neušla sa ani jedna voľná, a tak si musel vybrať jedno z päťice voľných miest, ktoré ostávali. Chlapec si pár sekúnd obzeral zvedavé tváre svojich budúcich spolužiakov, kým úplne vzadu pri okne nezbadal jedno voľné miesto. Posledná lavica pri okne - veru strategická poloha. (Minimálne pri písaní písomiek a vzájomnom opisovaní.) To však nebola jediná vec, ktorá ho zaujala. Žiak sediaci za ňou mal tvár ponorenú v dlaniach a celý sa chvel. Z tašky pohodenej na zemi, aj z diaľky bolo vidieť, že z nej čosi vyteká. Chlapec mal vlasy rozčuchané, tričko rozťahané a celé skrčené, akoby ho zaňho prednedávnom ktosi ťahal. Nový žiak sa rozhodol. "Tam." Ukázal prstom na zvolené miesto. Pani ???1 prekvapene pozrela na Andersona a potom na nového žiaka. "Ehm. Nechcel by si sedieť viac vpredu, napríklad tu pri ???3. Je to dobrá žiačka, jedničkárika." Riekla triedna s dôrazom na poslednom slove. Nový žiak vystrúhal sladučký úsmev a ospravedlňujúco pokrčil plecami. "Ak sa nenahneváte pani učiteľka ja by som sedel radšej viac vzadu. Odtiaľto lepšie vidím na tabuľu." Pani ???1 nezvyknutá na dokonalý prejav slušnosti a úcty, tak netypický pre triedu 6.C. uveličene súhlasila. "No tak dobre. Sadni si, kam chceš." Chlapec odvetil ďalším úsmevom a vykročil k zvolenej lavici. Kráčal pomaly, takže celá trieda, dokonca aj inak ľahostajný Tony, za začal ním začal krk vykrúcať, nechápavo sledujúc kamže to ich nový spolužiak má namierené. Keď nový žiak prechádzal okolo Susan, ktorá z neho od chvíle čo vstúpil do triedy nespustila oči, pohotovo mu venovala nefalšovaný úsmev. Toľko úsmevov za pár chvíľ ? Tim ešte stále ležal na lavici takže, príchod nového žiaka vôbec nezaregistroval. Určite by si ho nebol vôbec všimol, ak by sa ten neozval. "Môžem si sem sadnúť ?" Tim slová síce začul, no ani sa nepohol. Nie preto, žeby snád' mal čosi proti novému žiakovi. (Veď zatiaľ o ňom ani nevedel.) Tim bol prosto presvedčený, že tie slová musia patriť niekomu inému. Veď kto by sa len tak prihovril k nemu Timothy Andersonovi a ešte tak slušne. Nový žiak sa zatváril trochu neisto a otázku zopakoval. "Sedí tu niekto ? Môžem si prisadnúť ?" "Niekto tu

nesedí. Len si sadni." Riekla nežne Susan a (aspoň po desiaty krát) naňho žmurkla. "To je iba Anderson, nevšímaj si ho. On je dosť divný." Nový žiak aj keď trochu váhajúc, napokon pokrčil plecami a sadol si. Zachvenie lavice spolu so zapraskaním stoličky prebrali Tima z mrákot do ktorých takmer upadol a pomaly začal vnímať okolie. Spolužiaka síce ešte stále nezaregistroval, zato však na hodinu matematiky neprirodzený hluk, ako sa všetci bavili o príchode nového spolužiaka, už áno. "No tak, len ľud. Stačilo. Už sa všetci pekne upokojíme a budeme pokračovať." Zahlásila pani ???1 hromovým hlasom. "Nalistujte si stranu 54 príklad 2 a 3. No tak rýchlo, už sme aj tak stratili kopec času." Tim si dľaňami pretrel zaslezené oči. Keď ich snímal z tváre, konečne si uvedomil, že v lavici nie je sám. "Ahoj." Pozdravil ho nový spolužiak a pridali i úprimne vyzerajúci úsmev. "Ako sa voláš ? Ja som Atreyu. Atreyu a bodka. Mám iba jedno meno. Cool nie ?" Atreyu sa zaškeril a žmurkol na Tima. "A ty sa ako voláš ? Máš aspoň jedno meno, nie ?" Tim sa zháčil. Díval sa na Atreyu hrud', ale nič nevidel. Žiadnu čiernu škvrnu, ani len maličkú bodku. Rýchlo pozrel na Susanin chrbát. "Ani ona ju nemá." Pomyslel si a bleskovo preletel pohľadom po ostatných. Nikto ju nemal. Ani jeden jediný. Pre istotu ešte raz pozrel na Atreyu hrud'. Ani stopy po nej. Tim sa zachvel a telom mu prešiel uvoľňujúci výdych. "Je preč..." Zrazu si uvedomil, že ten nový naňho ešte stále zíza a už sa tvári ozaj dosť kyslo. Tim až teraz začal naozaj vnímať prítomnosť spolu sediaceho s tak podivným menom. Atreyu, znelo meno štíhleho chlapca zhruba rovnako vysokého ako Tim, ktorého dlhé vlasy siahali až takmer po plecia. Bol pekný, minimálne podľa Susan (a 2/3 ostatných spolužiačok), ktorá už počtom zasnených žmurknutí atakovala dvadsiatku. Atreyu bol na rozdiel od Tima dobre stavaný, žiadna vyschnutá špilka (ako niekto). Atletickú postavu zdobili vyrysované, zjavne výsledok usilovného tréningu. Na sebe mal okrem značkových riflí Lewis aj značkovú bundu Arena a na nohách novučičké Adidasky. Vyzeral ako chlapec z módnych katalógov, snáď ešte i o čosi lepšie. Tim na novoprišelca cival s otvorenými ústami, takže musel vyzerať ešte divnejšie ako obvykle (čo pravdupovediac bol dosť výkon, lebo Tim vraj vyzeral vždy veľmi divne). Rozdiely medzi oboma chlapcami, frajersky vyzerajúcim Atreyu a poľutovaniahodným zjavom Timothy Andersona boli tak veľké, že ak by ich pozoroval mimozemšťan, ani na chvíľu by nezapochoval, že obe bytosti pochádzajú z úplne iných planét z opačných koncov vesmíru. (U Tima by isto uvažoval nad veľmi podivnou planétou, kde vyrastajú také strašidlá.) Atreyu však Timov vzhľad asi veľmi neprekážal, pretože sa znova usmial, vyceriac dokonale vybielené zuby. (Nepochybne umyté zubnou pastou značky Collgate.) "Ahoj, tak ako sa voláš ? Čo nemáš jazyk ?" Opýtal sa Atreyu veselo, tíšiac hlas aby ho pani ???1 nezačula. Tim preglgol a so zachrípnutým hlasom so seba s námahou vykotal jediné slovo. "Tim." Hneď ako to povedal, obrátil sa a sklonil zahanbene hlavu, ani čoby práve vyslovil nejakú nadávku. Atreyu si myslel, že Tim povie niečo navyše, no keď videl, že sa do ďalších slov nehrnie, skúsil to znova. "Tak čau. Ja som Atreyu. Dúfam, že ti nevadí, že som si k tebe sadol. Bolo tu voľné a ja neznášam sedieť vpredu, kde na mňa učka vidí. Ale ak ti to vadí, ľudne povedz a ja si presadnem." Tim namiesto odpovede iba prikývol na znak súhlasu a rýchlo tvár si skryl tvár do dlaní skôr, ako si nový spolužiak všimne jeho vyplakané oči. "Super." Potešil sa Atreyu. "Inak to je tvoja taška ?" V Atreyu rukách sa zatrepotal nevelký školský vak, celý špinavý od červenej lepkavej hmoty. "Asi sa ti tam niečo vylialo. Voní to ako jahodová šťava." Atreyu znalecky namočil prst do mokrého plátna a ochutnal. "Hm jahody. Zbožňujem jahody aj keď nie v taške. Máme ich aj doma v skleníku." Zaškeril sa do tretice, hoci Timovi to zábavné vôbec nepripadalo. Rýchlo mu vytrhol tašku z rúk a položil ju na kolená, nedbajúc nato, že ich bude mať celé zafúľané. "Zašpiníš si nohavice." Napomenul ho

Atreyu. Tim jemne šklbol hlavou a znova si zakryl tvár. Bohužiaľ prineskoro. Červené líca i viečka nad nimi bolo nemožné prehliadnuť. Atreyu chvíľu váhal, či sa má nato opýtať, no nedalo mu. "Tim. Môžem sa ťa niečo spýtať ? Ty si plakal ?" Timovým telom v momente prešiel mráz, akoby ho práve ovanul januárový severák. Otázka, nie to nebola otázka, ale odhalenie v ňom vyprovokovali dlho potláčaný hnev. "Áno plakal som a čo má byť ? Prečo sa tak hlúpo pýta ? Čo je snáď zakázané plakať ?" Pomyslel si zúrivo, no pri pohľade na Atreyu všetko pochopil. Bolo to od prvej chvíli jasné. Dobre vedel čo bude nasledovať. Ešte dve tri otázky, pár zdvorilostných fráz a bude koniec. Atreyu si o ňom pomyslí, to čo ostatní. Chudák, zbabelec a slaboch. Taký, ktorého sa oplatí len kopnúť, udrieť, dať mu facku, či vraziť jednu do zubov. Tim to všetko už zažil toľko krát, žeby o tom mohol písať romány. Najprv zopár pozdravov, nejaký ten úsmev, faloš z predstieraného priateľstva a napokon... Napokon sa pridá na stranu ostatných. Možno bude najlepší kámoš s Tonym. Veď aj tak vyzerá ako on. Ťažký frajer. Určite bude poriadne silný, drzý a namyslený až hrôza. Je iba logické, že ak sa bude pred ostatnými predviesť, bude to Tim kto mu poslúži ako fackovací panák. Bude sa mu posmievať, urážať a ponižovať pred ostatnými. Bude taký ako všetci. Čo iného môže čakať ? Vždy je to tak a vždy to tak aj bude. Ani tento nový s tak divným menom nebude výnimkou. Ale nech už je ako chce, aspoň raz v živote povie čo má na duši, aspoň jediný krát, prvý a posledný raz sa odváži. A bude to práve teraz. Tim celý červený od zlosti si premeral svojho spolužiaka. Atreyu hoci sa tváril prívetivo, ba až súcitne, Tima to už nezastavilo. "Prečo si plakal ? Stalo sa ti niečo Timmy ?" Zopakoval Atreyu otázku po ktorej do Tim akoby všetci čerti vošli. "Daj mi pokoj." Skríkol nehľadiac nato, že je ešte stále v triede uprostred hodiny. "Nechaj ma tak a daj mi pokoj ! A nehovor mi Timmy ! Nikto mi tak nebude hovoriť. Ani ty ! Rozumieš ?" Tim otvoril ústa dokorán, že povie niečo poriadne tvrdé, že konečne na celú triedu vykričí, všetkým čo si o nich myslí, keď zrazu... Slová, pripravená reč ostala ako žuvačka prilepená na podnebí, nie a nie ísť von. Atreyu hľadel na Tima a Tim naňho. A aj keď slová plné hnevu tak veľmi túžil vysloviť, niečo zásadné sa v ňom zlomilo. A nebolo to iba pre pani učiteľku ???1, ktorá už trielila k ich lavici, ani kvôli prisprostastým úškrnkom hlupáka Tonyho, ktorý si klepal po čele ukazujúc na Tima. Vlastne ani sám nevedel prečo ostal mlčať. Tá chvíľka, keď sa díval na Atreyu a on naňho, keď si hľadeli priamo do očí, netrvala dlhšie ako dve - tri sekundy, a predsa a Timovi pripadala akoby trvala celú večnosť. Díval sa do Atreyu očí, veľkých modrých očí a čím dlhšie sa do nich díval, tým viac cítil, ako ho spolužiakov pohľad ovláda. Akoby hľadel do tváre hypnotizéra, ktorý ho práve uspáva, skúšajúc nad ním získať svoju moc. Bol to tak zvláštny pocit, na ktorý nejestvujú slová vhodné jeho opisu. Pripadal si ako v tranze, priťahovaný neznámou silou, magnetom ktorému nejde odolať, keď zrazu... "Anderson." Skríkla pani ???1, zastaviac sa pri lavici drzého krikľúňa. "Čo to má znamenať ? Ako sa to chováš na hodine ?" Očný kontakt medzi Timom a Atreyu sa v momente prerušil a Tim bol vrhnutý späť do krutej reality. Pani učiteľka nad ním stála a zlovestný pohľad neveštil nič dobré. "No tak sa aspoň postav, keď s tebou hovorím !" Tima okamžite premkol strach. Pomaly sa vysúkal z lavice a vysedene pozrel na triednu. Vyzeral ako králik paralyzovaný pohľadom dravca. "Tak vysvetlíš mi, čo to malo znamenať ? Prečo tu vykrikuješ ako pomintý ?" Tim preglgol. "Ja, ja som..." Zakoktal, no strach mu zväzoval jazyk a namiesto slov otvára ústa naprázdno ako ryba na suchu. (Samozrejme, že táto podivná Timova aktivita sa okamžite stretla so škodoradostným smiechom jeho spolužiakov, najmä Tonyho.) "Ticho ! Bude tu ticho !" Zaburácala učiteľka a znova obrátila svoju pozornosť k Timovi. "No tak Anderson povieš nám konečne čo sa tu stalo a prečo si kričal na svojho nového spolužiaka ? To sa nevieš

ani teraz poriadne chovať ? Vždy musíš robiť iba samé problémy ? Atreyu k nám prišiel z ???0 školy vo Washingtone. Je to elitná škola pre mimoriadne nadaných žiakov a tam takéto správanie určite nestrpia. Chováš sa ako obyčajný hulvát. To sa nehanbiš pred ním takto sa chovať ?" Tim sklopil zrak. Bojovnosť a chuť odvrávať boli razom preč. Tim bol znova tým malým bezbranným chlapcom plným obáv z toho čo bude nasledovať. Dobre vedel, že pani ???1 ho teraz vyvolá, a on dostane okrem zlej známky i poznámku. Doma, keď sa o tom otec dozvie, zakáže mu počítač a určite i jeho obľúbené knihy. No nech už sa stane čokoľvek, Tim vedel, že teraz už na tom nič nezmení. "No tak Anderson, môžeš mi svoje správanie nejakým vysvetliť ? Prečo si tak kričal ? Čo sa tu stalo ? No tak hovor." Tim však namiesto odpovede, tak ako vždy, i teraz iba mlčal. Pani ???1 si povzdychla. "No tak dobre. Poď, pekne len poď. Keď chceš tak veľmi rozprávať tak nám porozprávaš niečo o tajomstvách zlomkov. Uvidíme či aj potom ti to rozprávanie pôjde tak dobre." Tim sa pretiahol okolo Atreyu a chcel zamieriť k tabuli, keď ho pani ???1 zastavila a ukázala na jeho modré rifle chytajúce na stehnách červenastý nádych. "Čo to máš na tých nohaviciach ? Prečo si taký špinavý ?" "Anderson sa asi posral." Zahlásil Tony pohotovo, načo celá trieda vybuchla rehotom. "Sraľo, je to sraľo, všetci to vidíte." Tony sa rozrehotal na celé kolo, zatiaľ čo vedľa sediaci David si pohotovo mobilom cvakol Timov zúbožený výzor. "Randal. Chceš ísť k tabuli namiesto Andersona ?" Precedila podráždene pani ???1. Tony sa postavil a mierne uklonil. "Nie pani ???1. Prepáčte." Odvetil pohotovo, ale len čo si sadal, nenápadne si pritisol nos a prevrátil oči tak, aby všetci aj tí najpribrzdenejší spolužiaci pochopili čo má na mysli. Trieda sa znova začala smiať. Smiali sa všetci. Teda takmer všetci. Jediného kto sa nesmial Tim nemohol uvidieť. "Tak ľud. Bude tu konečne ticho, ale mám začať skúšať ? Ak ešte niekto chce tak veľmi rozprávať, mile rada mu to umožním." Len čo pani ???1 použila svoj osvedčený trik (v zásobe mala ešte niekoľko podobných) trieda razom stíchla. Učiteľka si znova premerala malého nešťastníka. "Tak povieš mi čo sa ti stalo, prečo si taký špinavý ?" Tim pokrčil plecami a iba bezmocne zvesil hlavu. Už to vyzeralo, že sa učiteľka pravdu nedozvie, keď sa z ničoho nič ozval teraz už známy zvonivý hlas, ktorý si Tim od prvého počutia ihneď zapamätal. "Timova taška pani učiteľka. Niečo sa mu v nej asi rozbilo." Atreyu na dôkaz svojich slov položil zasvinený vak na stôl. Ešte aj teraz z neho vytekala jahodová šťava, kvapkajúc na stôl i display v ňom vstavaný. "Od čoho to je ? Čo sa ti tam rozlialo ?" "Asi jahodová šťava." Odvetil namiesto Tima Atreyu a ešte raz z nej ochutnal. "Áno, sú to jahody." Pani ???1 posunkom Atreyu poďakovala. "Asi sa mu rozbila fľaška so šťavou. Napomínal som ho, aby si také veci nenosil do školy, lebo sa mu môžu rozbiť." Zahlásil Tony sebedovomo a na tvári sa mu zjavil dobre známy ironický úšklabok. Tony sa nemusel obávať, žeby niekto z triedy naňho niečo nabonzoval. Aj ten najhlúpejší žiak veľmi vedel dobre čo by ho za takú zradu čakalo. No a Tim, ten by nič necekol, ani keby ho mali zaživa rozkrájať. "Tak čo ? Naozaj sa ti rozbila fľaška ?" Opýtala sa učiteľka. Tim napokon prikývol. "Načo si berieš do školy sklenené veci, keď sa ti potom rozbijú ? Chod' sa pekne umyť, tašku aj nohavice, takto tu predsa nemôžeš sedieť." Tim zobral tašku a zamieril s ňou k umývadlu. "Nie tu, ale na záchode. Chod', umy ju a do piatich minút si späť." Keď sa Tim vytratil z triedy vyučovanie sa konečne mohlo začať. Ubiedený chlapec zamieril k školským WC. Teraz, na rozdiel od prestávok bola toaleta jedným z najbezpečnejších miest na škole. To počas prestávok Tim záchody zďaleka obchádzal. Zgrupovala sa tu najväčšia zberba školy, a preto na ne nikdy počas vyučovania nechodil. Radšej zaťal zuby, akoby mal na záchodoch o nejaké prísť. Päť minút ako inak prešvihol. Jednak, že poutierať a umyť všetky knihy (tie dve čo nosil), zošity (mal iba jeden), peračník a

knihu o ???0, ktorú chcel na hodine pod lavicou čítať chvíľu zabralo, a keď sa k tomu prirátal i Timov plač a čistenie nohavíc, neskončil skôr ako za štvrtú hodinu. To už ho pani ???1 netrpezlivo vyčakávala. Prirodzene nezabudla na svoj sľub a poriadne ho preskúšala. Tim ctiac dlhoročné tradície dopadol ako zvyčajne, teda nevedel absolútne nič, takže tradícia s dostávaním nedostatočných ostala zachovaná. !!!6 Proste klasika, okorenená Timovým výzorom, najmä mokrymi nohavicami, robiacimi z neho kojencu, ktorého mamička zabudla ráno prebaliť. Po všetkých príkoriach a poníženiach bol konečne prepustený a mohol sa ísť posadiť. Teraz už Atreyu neriekol ani slovíčka. Tima napadlo, že akiste si už stihol urobiť svoj názor a určite ním už pohrda. Ale záležalo na tom ? Nie, na ničom už nezáležalo. Ešte skôr hodina skončila ukázalo sa čo je Atreyu zač. Neustále sa hlásil, na všetky učiteľkine otázky, aj keď boli určené celej triede iniciatívne sám odpovedal, dopredu vykrikoval výsledky príkladov, pričom neustále pri každej odpovedi nezabudol dodať zdvorilé (rozumej podliezavé) oslovenie 'pani učiteľka', poprípade 'pani ???1'. Tim ho počúval iba na pol ucha, a čím viac toho počul, tým väčšmi Atreyu pohrdal. "Sprostý bifloš." Pomyslel si keď zazvonilo. Atreyu bude bezpochyby novým triednym 'pánom dokonalým', ktorý všetko vie, výborne sa učí, je slušný a úctivý. Skrátka malý génius, ktorého všetci učitelia zbožňujú, dostáva samé pochvaly a pravidelne sa účastní školských olympiád či vedeckých krúžkov. Timov názor na Atreyu ešte väčšmi posilnila prestávka, keď sa okolo jeho (teraz už ich) lavice zhromaždila takmer celá trieda (snáď po prvý krát odvtedy čo v nej sedel Tim), aby čo to povyzvedala od nového prišelca. Dokonca sa v sprievode svojich dvoch komplicov unúval aj samotný Tony Randal. Rozhostila sa debata, ktorej Tim bol iba nemým, no hlavne nechceným svedkom. "Ty máš naozaj iba jedno meno ?" Opýtal sa zvedavo Mouse, žmurkajúc spoza veľkých okuliarov. "Hej. Iba jedno. Rodičia si povedali, že mi jedno stačí, a tak mi dali iba jedno. Je to cool, aspoň keď sa podpisujem nemusím veľa písať." Atreyu ukázal na svoj školský preukaz na ktorom sa skvel jeho podpis. "Atreyu ? To je nejaké divné meno. Také som ešte nikdy nepočul. To je americké meno ?" Zaujímalo ???7. "A čo ja viem ? Ja som si ho nedával." Uškrnul sa Atreyu veselo. "Viem, že to je dosť divné meno. Všetci mi to hovoria, že znie ako meno psa." Len čo to odpovedal Mouse sa rozchichotal, strhnúc so sebou aj pár ďalších. "Mal som takého psa a tiež som mu dal meno Atreyu. A normálne som ho tak vycvičil, že keď mama zavolala Atreyu, vždy sme dobehli obaja. Bolo to hrozne cool. Hlavne keď bol obed. Mama ma zavolala, potom šla do kuchyne po tanieru, a keď sa vrátila na mojom mieste sedel Atreyu, ale nie ten ktorého čakala. Keby ste len videli ako sa ksichtila, keď namiesto mňa tam sedel iný Atreyu..." Nebolo vôbec smiešne, ba Tim by povedal, že to bolo nevýslovne trápne, a predsa sa niektorí spolužiaci, najmä Susan, začala chichotať, ani čoby to bol ten najúžasnejší vtip aký kedy počula. "Hlupáci. Chcú sa mu zalíškať." Pomyslel si Tim, správne odhadnúc motiváciu triedy. Áno bolo to tak. Atreyu bol skvelým žiakom, ba dokonca obľúbencom triednej. Takému sa vždy oplatí trochu zalíškať, hoci iba silným smiechom. Tim sa radšej otočil k oknu, aby nemusel byť účastníkom tejto trápnosti. Atreyu bol ďalej spovedaný a živá diskusia pokračovala ďalej. Tak napríklad ???8 chcela vedieť či Atreyu ozaj prišiel z Washingtonu a študoval na ???5 škole. (Ako nie žeby tušila čo je to za škola, no pani ???1 povedala, že je elitnou, a tak ju to muselo zaujímať. Príležitosti vyzerat' pred novým spolužiakom múdro si netreba nechať ujsť. Nemusí sa tak skoro opakovať, najmä v prípade ???8.) "???5 škola ? Bože to bola hrozná nuda." Zvolal Atreyu otrávene. "Neznášal som to tam. Boli tam samí bifloši. Celý deň iba sedeli nad knihami a biflovali sa. Nebol tam jeden normálny kámoš, ktorý by myslel aj na niečo iné ako na debilnú školu. Ešte aj cez prestávky sa rozprávali iba o nej. Fuj. Som tak

happy, že som odtiaľ vypadol. Dúfam, že tu je to iné. Snáď tu nie ste všetci bifľoši ?" Opýtal sa rozjarene spolužiakov, u ktorých, ak by niekto zmeral momentálnu hladinu šoku akýmsi šokomerom, akiste by u väčšiny vyskočil na najvyšší dielik. "Nie, nie, to nie." Ozvali sa pohotovo podaktorí, ako napríklad dvojčatá Bobsonové (inakšie bezkonkurenčne najväčšie bifľošky v celej triede), načo sa i pridala Susan (ich hlavná súperka v boji o post kráľa bifľošov triedy 6.C.). "Čo si o nás myslíš ?" Doplnil Mouse (zas jeden z tých čo by mali rozprávať potichšie, ak je témou bifľovanie). "Cool ! Tak to je cool !" Atreyu sa postavil a frajersky vysadol na lavicu, položiac nohy na stoličku. "No neviem ako to tu u vás chodí, ale u nás odkiaľ pochádzam, a to vlastne ani poriadne neviem kde je, lebo stále cestujeme, keď niekto príde na školu, tak sa to skočí zapíť. Pivečko a tak. Čo vy nato ?" Spoločenstvo 6.C. sa začalo po sebe zmetene obzerať. "Ale alkohol je predsa zakázaný." Riekli Lisa a Marianne Bobsonové zborovo. Atreyu mávol rukou. "No a ? To je nejaký problém ?" Tie prekvapené, ba priam šokované pohľady, niektorých bolo treba vidieť, lebo slovami sa opísať nedali. Nastalé ticho prerušil až Atreyu zvonivý smiech. "Cool. Ale som vás dostal, však ? Bol to iba vtip. Jasné, že som mal na mysli nealkoholické, alebo kto chce tak aj Colu, Sprite či hocičo iné." Atmosféra sa razom uvoľnila a niektorí znova spustili silený smiech. "Tak čo ? Idete ? Všetkých vás pozývam a všetko platím." Atreyu sa veľavýznamne poklepal po pravom vrecku, kde mala byť jeho kreditka. "Nebojte, prachov mám dost'." "Super. Dobrý nápad. Jasné, ideme Atreyu." Takéto a iné pochlebovačné hlášky zneli triedou. "Toto je moja reč." Zahlásil Tony sebavedomo a potľapkal Atreyu po pleci, ani čoby boli odjakživa starí dobrí kamaráti. "Takéto čosi žeriem. Ako vidím my dvaja budeme spolu dobre vychádzať. To hneď poznám." Riekol znalecky. Atreyu pokrčil plecami a usmial sa aj na ostatných. "Super. Ja chcem Však ja s každým budem dobre vychádzať. Musíme spolu držať proti tamtým..." Atreyu mávol hlavou smerom k učiteľskej katedre. Tony sa drsne zarehotal. "Jasné." Tim si sťažka povzdychol, ale iba tak aby ho nik nezačul. Prirodzene, že sa v Atreyu nemýlil. Cez hodinu servilné úsmevy a zdvorilé oslovenia učiteľov, a počas prestávky ústa plné siláčkových rečí. Presne ako Tony a vlastne i všetci ostatní. Ani na sekundu nepochyboval, že má o jedného trýzniteľa navyše. Je len otázkou času kedy si Atreyu doňho prvý krát udrie. Atreyu zoskočil z lavice. "Takže beriete ?" "Jasné. Samo. To sa vie." Zaznelo z davu zhromaždenom okolo Timovej lavice. "Fajn, takže dohodnuté. Ale musíte niečo navrhnúť vy kam si sadneme. Ja som tu nový a ešte to tu veľmi nepoznám. Videl som tu neďaleko MacDonnald, ale ja hamburgery neznášam. Dúfam, že mi dáte pár tipov." "Na to sa spoľahni." Zavrčal Tony. "No tak dobre. Dohodnuté." Atreyu spokojne zamädlil rukami a pozrel na hodinky. Do zvonenia ostávali ešte dve minúty. "Čo vlastne máme teraz za hodinu ?" "Fyziku s ???10." Zavrčal ktosi otrávene. "Fyziku ?" Pomyslel si Atreyu nahlas. "A aký je ten ???10 ?" Tony sa uškrnul. "Ts, že sa pýtaš... Je to ****." "A je prísny. Keď ťa vyvolá tak máš po chlebe." Pridal sa Mouse a podvihol si okuliare, ktoré mu od vzrušenia z blížiacej sa hodiny takmer spadli z nosa. "To vážne ?" Atreyu sa poškrabal po temene a vystrúhal potmehúdsky výraz. "Hm, tak to aby som sa nechal vyvolať." Trieda po druhý krát onemela. "Chcete vidieť niečo čo ste ešte nikdy nevideli ? Kedy skúša ?" "Vždy." Zarpotali sestry Bobsonové. "Stačí aby si sa naňho nepozeral, keď vysvetľuje a hneď ťa vyvolá." Dušoval sa ???0. Atreyu ako to začul, oči mu razom zaiskrili nápadom. "Cool. Tak sa teraz dobre dívajte." Prstami urobil gesto ako čarodejník pri kúzle. "Uvidíte niečo, čo ste ešte nikdy nevideli a čo tak skoro ani neuvidíte." Hneď ako to povedal zazvonilo, takže trieda sa viac o jeho pláne nedozvedela. Pán ???10, malý vyziabnutý mužiček bez vlasov, inak učiteľ fyziky vpálil do triedy ako namydlený blesk a hneď rozložil ???0, ktorý si

doniesol z kabinetu. Keďže medzi lavicami panoval čulý ruch, všetci sa dohadujú čo má Atreyu v pláne, pán učiteľ, ktorý nebol povestný pevnými nervami ihneď zreval. "Čo to, to má znamenať ? Nevšimli ste si, že som v triede ?" Nastalo ticho. (Popravde nebolo celkom jasné, či pre učiteľov krik, alebo dôvodom bol fakt, že si ho ozaj nik nevšimol. Ak máte 5 stôp a 5 palcov - výška akou sa mohol pán učiteľ popýšiť, ani možnosť číslo 2 nie je celkom vylúčená.) Sliedivý pohľad učiteľa fyziky už aj pátral po obeti, ktorú by na výstrahu ostatným vyvolal. Tim sedel učupený vediac, že nastal čas najväčšieho ohrozenia. Ak sa pán ???10 takto pozerá, znamená to, že sa mu je treba dívať priamo do očí, hlavu neotáčať, ani nežmurkať a najlepšie ani nedýchať, aby ste na seba neupútali neželanú pozornosť. To jeho nový spolužiak rozvalujú sa na stoličke, ako v nočnom bare, mal tašku na kolenách a usilovne sa v nej hrabal, šuštiac akýmsi sáčkom, čo v teraz už mĺkvej triede bolo zhruba to isté ako keby na cintoríne ktosi o polnoci naštartoval motorku. Pán ???10 ihneď spozornel a premeral si bezočivca. "Ty." Ukázal prstom na Atreyu. "Ako sa voláš ?" (Pán ???10 mal veľmi zlú pamäť a mená svojich žiakov si zásadne nikdy nepamätal.) Atreyu drzo s pravou rukou vo vrecku sa postavil a sebavedomo zahlásil. "Atreyu, prečo ?" Pánovi ???10 vytreštil oči dokorán. "K tabuli ! Si vyvolaný." Zreval generálsky. Atreyu položil tašku na stôl a veselo žmurknúc na Tima vybral sa k tabuli. Jeho plán zatiaľ vychádzal tak ako si predstavoval. No aký plán a čo za plán, to netušil nik. "Tak milý Artey." Skomolil pán ???10 chlapcovo meno, keď dorazil k tabuli. "Keďže si zjavne nemal cez prestávku dosť času aby si si vybalil veci, teraz budeš mať fúru času, aby si nám povedal čosi o zemskej tiaži. Som zvedavý ako ti to pôjde. Môžeš začať." Atreyu sa postavil k tabuli a nedbanlivo zobral svetlené pero, slúžiace namiesto kriedy na písanie po elektronických tabuliach, ako tá pred ktorou stál. "Pero ti netreba. Stačí keď nám to vysvetlíš slovne." Zavrčal pán ???10 a vytrhol mu pero z ruky. "No tak začni, načo čakáš ?" Atreyu sa zatváril previnilo. "Keď pán učiteľ ja neviem..." "Takže nevieš ? Samozrejme, že nevieš. Ale vyrušovať to vieš. To áno." "Nie pán učiteľ. Ja ani vyrušovať neviem." Namietol Atreyu s tak úprimným výrazom v anjelskej tvári, načo celá trieda vybuchla rehotom. "Ticho ! No tak bude tu ticho !" Zreval pán ???10 a preľal Atreyu zúrivým pohľadom. "Takže ty si budeš zo mňa strieľať ?" Atreyu preglgol, stále hrajúc úbožiatko tretej kategórie. "Nie pán učiteľ. Ja som sa iba chcel opýtať..." "Opýtať ?" Prskol učiteľ. "Tu sa nemáš čo pýtať, ale odpovedať." Atreyu sklopil cnostne zrak. (Skvelé herecké číslo.) "Ja som sa iba chcel opýtať, či chcete počuť Newtonovsku teóriu gravitačného poľa, alebo radšej Einsteinovsku teóriu derivovanú zo všeobecnej teórie relativity." V triede sa okamžite rozhostilo hrobové ticho - dnes už po tretí krát. Ak toto malo byť to Atreyu prekvapenie, tak vyšlo dokonale. Atreyu nielenže zaskočil celú triedu, ale najme pána učiteľa. "Ehm. Čo... Čo si to povedal ?" Zakoktal chudák učiteľ, ešte netušiac aké sprisahanie naňho jeho nový žiak prichystal. Atreyu znova dvihol zrak, tváriac sa už oveľa suverénnejšie. "No. Chcel by som vedieť či chcete počuť aj Einsteinovskú teóriu, alebo stačí zjednodušený gravitačný zákon od Newtona ? Môžem ich vysvetliť obe, len si nie som istý či vysvetlenie všeobecnej teórie relativity, ktorá je nevyhnutná pre komplexné pochopenie Einsteinovského výkladu pôsobenia gravitačného poľa stihnem povedať za 40 minút, ktoré nám ostávajú do konca hodiny. Ale možno keby som preskočil všeobecné formulácie vrátane definovania a dôkazu kvantových rovníc mohli by sme to stihnúť." Pán ???10 sa zamračil. "To... To máš odkiaľ ? To si počul v nejakom filme a teraz tu mudruješ ?" "Nie pane. Ja to viem. Na ???0 inštitúte pre mimoriadne nadaných žiakov vo Washingtone, ktorý som navštevoval minulý rok, sme to preberali už v piatom ročníku. Môžem vám to dokázať ak mi vrátite pero." Pán učiteľ síce zdráhavo, no predsa len malému géniovi pero vrátil a Atreyu tak mohol

začať písať komplikované rovnice a zároveň všetko čo písal i obsírne komentovať. Tabuľu začali zapĺňať siahodlhé vzorce plné písmen, číslic a prapodivných symbolov, ktoré Atreyu dopisoval závratnou rýchlosťou. Pán učiteľ ho nemo sledoval a čím dlhšie sa naň díval, tým väčšmi mu sánka klesala a on stále viac meravel, takže napokon ostal stáť bez pohybu sťaby vytesaný z kameňa. Keďže Atreyu si počas svojho výkladu neodpustil neustále pohľady smerom k svojmu učiteľovi, jeden by si mohol myslieť, že Atreyu je v skutočnosti bájna Medúza čo má miesto vlasov jedovaté hady a očami premieňa všetko živé na kameň. (Je síce pravda, že Atreyu mal vlasy dosť dlhé, ale boli rovné a nevnili sa, ako slizké hadovité príšery.) No nebola v tom Medúza a pán učiteľ neskamenel. Občas žmurkol, sem tam zalapal po dychu, no to bolo tak všetko na čo sa zmohol. "Dobre. Takže to by sme mali základy kvantovej fyziky." Podčiarkol Atreyu posledný vzorec. "Môžem pokračovať ďalej pán učiteľ?" Keďže odpoveď neprichádzala Atreyu sa k nemu obrátil. Vyjavený učiteľ fyziky civel na vzorce a otázku vôbec nezaregistroval. A nebol jediný, kto nemohol veriť vlastným očiam. Celá trieda užasnuto hľadela na svojho nového šampióna. Atreyu na nich sprisahanecky žmurkol a otázku zopakoval. "Ehm. Hm. Nie, nie. Už netreba." Zakoktal pán ???10 a neveriacky si premeral nového žiaka. "Nie, to ehm stačilo. Môžeš si sadnúť." Zakoktal a vreckovou si utrel pot z tváre. "Ale pán učiteľ, ja to veľmi rád všetko vysvetlím, ak si to želáte. Myslel som, žeby som ešte spomenul Heisenbergov princíp neurčitosti a z neho by som následne derivoval základné postuláty pre kvantovú mechaniku z čoho je už iba krok k podstate Einsteinovej teórie. To nezaberie ani päť minút. Sľubujem." "Nie, len si sadni." Odsekol učiteľ celý prepotený a postrčil ho preč spred katedry. "Tak dobre, ako si želáte pán učiteľ." Atreyu sa zvrtol na päte a vracajúc sa späť na svoje miesto zožal búrlivý aplauz celej triedy. Presnejšie takmer celej. Tim a prirodzene i pán učiteľ ostali ticho. Jeden pretože, Atreyu vo svojich očiach už odpísal a druhý, lebo práve lapal po dychu a zízajúc na tabuľu sa snažil pochopiť čo to jeho žiak vlastne napísal. Napokon po dlhom zízaní sa iba otočil a zafučal. "Ehm. Hm. O chvíľu sa vrátim. Niečo som si zabudol v kabinete." S týmito slovami sa rýchlo vytratil preč. Trieda ihneď vybuchla smiechom a zasa sa všetci nakopili okolo Atreyu lavice. Atreyu bol okamžite pasovaný do roly triedneho hrdinu. Jeho noví spolužiaci ho potľapkávali po pleciach, gratulovali a ďakovali zároveň, velebiac jeho meno do nebies. Aj Tony rehocúc sa ako pabl obecný, neustále štuchal do Atreyu, prejavujúc týmto drsným spôsobom náklonnosť spolužiakovi, ktorý odrovnal jeho nenenávidenejšieho učiteľa. Atreyu bol dnes jednoducho kráľom. Tim to všetko nenápadne sledoval, hoci sa tváril, že surfuje po Internete. Jediný raz sa pozrel na Atreyu, a to vtedy keď sa ho Susan opýtala či tým rovniciam aj ozaj rozumie. Atreyu sa zatváril suverénne (ešte suverénnejšie ako doteraz) a chvastavo zvolal. "To sa vie, že im rozumiem. Veď je to také jednoduché a potom, ja predsa viem všetko. Som najlepší." No a to bolo po štvrtý krát a naposledy čo dnes trieda stíchla. Potom už nasledoval iba Atreyu smiech, snažiaci sa zmeniť slová na vtip. Trieda (dokonca aj Tony, ktorého sa táto poznámka bytostne týkala) to síce zobrala, Tim však nie. Zasa mu raz Atreyu potvrdil to najhoršie o čom tušil už od prvého pohľadu naň. Teraz keď vedel aký je, vedel čo bude nasledovať. Ale on s tým aj tak nič nenarobí. Zbytok dňa už prebehol bez jediného slovíčka medzi nim a Atreyu. Teda takmer bez jediného. Na konci poslednej hodiny sa Atreyu Tima spýtal či aj on príde na oslavu jeho príchodu, ktorý ako sa už medzitým dohodlo sa bude konať v neďalekej pizzérii. Tim sa nepokojne zamrvil, no nepovedal nič. Napokon jediné načo sa zmohol bolo plaché prikývnutie. "Tak to je super. Teším sa." Odvetil Atreyu stručne. Samozrejme nebola to pravda. Tim klamal a nikde sa nechystal. Ani omylom sa neplánoval zúčastniť akejkolvek oslavy. A nielen preto, že nemal žiadne

peniaze, ba dokonca ani kvôli zaručenej prítomnosti Tonyho a dvojice jeho kámošov na tejto akcii. Nie, nič z toho nebolo tou pravou príčinou. Dôvod bol prostý. Tima jeho spolužiaci, táto trieda, škola i celý svet odmietol. Nebol určený preňho a on nemal ani najmenší záujem byť jeho súčasťou. Súčasťou sveta v ktorom bol celý život outsiderom z outsiderov, v ktorom tak veľmi trpel. A okrem toho jeho neprítomnosť na oslave mala i bonus navyše. Tim bude mať po zbytok dňa od Tonyho pokoj. Teraz keď bol Atreyu stredobodom pozornosti dúfal, že aspoň na pár dní sa zbaví svojho trýzniteľa. Možno to nebude viac ako jeden či dva dni, pár hodín pokojného života navyše. Veľmi dobre však vedel, že jeho nočná mora sa zas vráti. Ale dnes na ňu už radšej nemyslel a hneď ako zazvonilo zobral nohy na plecia. Chcel byť čím skôr doma a na školu aj celý svet okolo čo najrýchlejšie zabudnúť. Tak ako to robieval každý deň.

Tim si preverí elitnú školu vo Washingtone, kde mal Atreyu chodiť, ale na Internete o žiakovi Atreyu (poprípade celej škole) nie je ani zmienky.

Atreyu tvrdí, že mal psa, ale neskôr bude tvrdiť, že psa nikdy nemal, alebo jeho otec psy neznáša.

- ???1 - meno triednej učiteľky.
- ???3 - Timova spolužiačka, sedí sama.
- !!!4 - opraviť hodinu matematiky na hodinu angličtiny, pretože triedna je učiteľka angličtiny.
- ???5 - meno školy vo Washingtone na ktorú Atreyu chodil predtým ako prišiel na školu GWB do Minneapolisu.
- !!!6 - americké hodnotenie.
- ???7 - Timov spolužiak.
- ???8 - Timova spolužiačka.
- ???9 - sestry, dvojčky, Timove spolužiačky.
- ???10 - meno pána učiteľa fyziky.

Chapter 04 – Záhada číslo 1.

16.9.2007..

Dvere zaduneli a zámok zapadol na dva západy. Tim sa o ne oprel a zhlboka si vydýchol. Bol doma. Ďalší ťažký deň mal za sebou a do víkendu ešte nekonečné štyri pred sebou. Desivá predstava. Ani nevedel ako dlho stál opretý o vchodové dvere, meditujúc nad udalosťami posledných pár hodín, kým ho z apatie neprebralo dvojnásobné zadunenie starodávnych hodín, zvestujúcich druhú hodinu uplynúvšiu od obeda. Zhodil topánky a slimačím tempom sa pobral do kuchyne. Cestou prešiel cez obývačku, jednu z dvojice, ktorú mali dolu na prízemí. Hore na poschodí bola ešte spáľňa, otcova pracovňa a Timovo malé kráľovstvo, kde trávil najviac času - jeho izba. Za normálnych okolností by vbehol najprv tam, ani sa neobťažujúc vyzúvaním (načo aj, veď rodičia prídu aj tak až večer), zapol počítač, možno telku, poprípade obe súčasne, alebo si zobral niektorú zo svojich obľúbených kníh a aspoň na pár hodín zabudol na nepriateľský svet okolo. No dnes, dnes bolo všetko iné. Aj keď na obede nebol, zízajúc do poloprázdnej chladničky, kde okrem polovice pizze, pomazánky, pár plátkov mäsa a niekoľkých plechoviek Coly toho veľa nebolo, hlad

necítil. Strachom stiahnutý žalúdok mal úplne iné starosti ako sužovať svojho majiteľa pocitom hladu. Napokon si otvoril jednu Colu a duchom neprítomne hľadiac kamsi do prázdna ju začal pomaly odsrkávať. Vracajúc sa späť, pohľadom zavadil o starodávne kyvadlové hodiny, ktoré otec pred mnohými rokmi kúpil od akéhosi starožitníka. Keď bol menší, vysoká štíhla silueta z čierneho mahagónu, odbíjajúc basovým hlasom každú hodinu, mu naháňala strach. Dnes strach vzbudzoval už len pohľad na ručičky oznamujúci, že pitím Coly zabil takmer štvrtú hodinu. Čas do zajtrajšieho rána je zas o čosi kratší. Škola, trieda 6.C, Tony – všetko je o krok bližšie. Celý vyčerpaný sa vyštveral do svojej izby a klesol na lôžko. Školskú tašku, ešte stále vlhkú, zhodil veľa seba a privrel oči. Ani príjemná atmosféra Timovho posledného útočiska nemala dnes nádej zmeniť jeho náladu. A pritom sa tak snažil, aby izbu, svoj maličký kútik nádeje, vytvoril podľa vlastných snov a predstáv. Okrem, dalo by sa povedať, povinného nábytku, ako posteľ, nočný stolík s lampou, pracovný stôl s počítačom a druhý pod televízorom, sa v izbe nachádzali i dve skrine. Prvá väčšia zelená plná šiat, druhá modrej farby slúžila ako odkladisko pre hračky, (takmer nepoužitú) športovú náčinu, desiatky DVDčiek a starých počítačových hier, kopec všakovakých angličákov, vláčikov, plyšiakov a mnoho iného, teraz už nepotrebného haraburdia, ktorého by sa však Tim ani za svet nevzdal. V rohu izby trónilo rozhegané hojdacie kreslo. Mama ho už nie raz chcela vyhodiť, no Tim si ho doteraz vždy statočne ubránil. Na opačnej strane pri okne lemovanom dlhým balkón týčila sa jedna z vecí na ktorú bol Tim mimoriadne pyšný a ako blcha šťastný, keď mu ju otec (po asi pol roka trvajúcim presviedčaním, prosíkaním a sľubovaním zlepšenia sa v škole) napokon kúpil. Stredne veľký astronomický ďalekohľad, špička vo svojej triede. S priemerom zrkadla 10 palcov a 120 až 480 násobným zväčšením (bez Barlowovej šošovky), ním kludne mohol pozorovať i Urán ! Ako zo stručného opisu vyplýva, Tim mal izbu poriadne zapratanú, no ani steny nenechal na pokoji. Všade kam len oko dohliadlo olepil každý voľný kúsok steny (na ohromnú 'radosť' svojich rodičov) plagátmi. No neboli medzi nimi žiadne postery slaboduchých, prihlúple sa škeriacich spevákov, či vyumelkovaných, desiatimi operáciami vylepšených hercov. Obdiv k takým volovinám (a volom na nich) Tim s radosťou prenechával svojim rovesníkom (a iným blbcom). Na jeho plagátoch sa skveli vesmírne plavidlá, tie skutočné i zo sci-fi filmov (nie však zo Star Treku – to je tak pre desaťročných a on už má predsa dvanásť), vesmírne stanice, bojové lode i pristávacie moduly. Samozrejme nechýbali tu ani fotografie slávnych astronautov s menovkami, z ktorých sa návštevník mohol dozvedieť, že je tu vystavená kompletná posádka Apolla 11 s Neilom Armstrongom v strede, John Glenn a John Shepard, Jurij Gagarin, či ????. Celá plejáda astronautov a ich korábov, medzi nimi zábery Venuše či Jupitera, hviezdne systémy ba i celé galaxie skráslené úchvatnými počítačovými simuláciami vesmíru. Steny polepené takým množstvom plagátov, že keď v noci zhasol svetlo a vonku bol práve spln, všetky sa rozžiarili v odlesku mesačného svitu a Tim aspoň na chvíľu mal pocit, že neleží doma v obyčajnej izbe, v obyčajnom meste, na tej najobyčajnejšej planéte, kdesi v Bohom zabudnutom kúsku vesmíru, ale rúti sa hlbínami vesmíru, zažívajúc dobrodružstvá o akých sa iným ani nesníva. Okrem plagátov boli steny ovešané i poličkami plnými kníh, komixov a encyklopédií. Veru knihy. Tých mal Tim neúrekom. A neboli to iba rozprávky, i keď tých mal najviac. Teda hneď po sci-fi príbehoch. Tie Tim zbožňoval. V jeho rozsiahlej zbierke nemohla chýbať kompletná sada kníh o Votrelcovi, prepisy filmov ako Men in Black, Back to the Future, Matrix, či Hviezdne vojny. Povinnou výbavou boli hororové knižky (aj keď iba také pre deti – ostatných sa bál), nejaké tie fantasy, ako Pán Prsteňov, či Nekonečný Príbeh, a mal i mnoho dobrodružných príbehov od Julesa Verna. Avšak

podstatnú časť jeho knižnice tvorili knihy o astronautike a hviezdach. Veľmi slušná kolekcia za ktorú by sa nemusel hanbiť ani zaslúžilý knihomoľ. Ak k tomu prirátame rozsiahly zoznam DVDčiek, bolo ihneď jasné, že Tim strávil ich zbieraním a pozeraním poriadne dlhý čas. Aj teraz mal na nočnom stolíku otvorenú rozprávku o Charliem a jeho továrni na čokoládu a v taške príbeh o Robotovi R. No ten bol nanešťastie celý nasiaknutý a jeho stránky po dnešnom incidente ostali poznačené nezmazateľnou červeňou. Veru, ak by dnešok býval bežným dňom, Tim by sa už dávno zahĺbil do čítania niektorej z nich. Lenže dnešný deň mal od normálnu ďaleko. (Aj keď merajúc to poslednými týždňami, až tak ďaleko zasa nie.) Ležiac na posteli, tisol viečka pevne k sebe a na čítanie ani nepomyslel. Spomienky na školu, bitku a prísľub ďalšej ho strhávali z driemot do ktorých pomaly upadal. Nutkavé myšlienky zasa raz spustili nezadržateľnú smršť, ktorá mu vírila hlavou ako tornádo. Tváre spolužiakov - Tonyho, Susan, Daniela či Mouse sa striedali s tvármi učiteľov, tašky a rozbitých črepín, ktoré náhle ako súmrak prekryla hrozná čierna machuľa. Tim zovrel viečka ešte mocnejšie, no škvrna ako neodbytný spoločník ho nemienila len tak opustiť. Naopak, bola stále bližšie a bližšie, väčšia, skúšajúc ho pohltiť, obrať i o posledné zbytky rozumu. Tim sa metal ako ryba na suchu, trel si oči, gniavil tvár a ťahal vlasy, no nič nepomáhalo. Hrozivý obraz, spomienky na časy nedávno minulé, to všetko bolo späť, nezadržateľne sa naňho rútiac, takmer sa ho dotýkajúc, keď zrazu... Tim sa prudko vzpriamil a posadil na posteli. Dýchal sťažka a z očí mu tiekli slzy. Skôr ako stihli dopadnúť na tričko, zotrel si ich zápästím. "Tim nesmieš plakať. Nesmieš byť ako malé decko. Musíš bojovať." Pripomenul si slová, ktoré počul už toľko krát. Najprv od otca a neskôr od... Zavrtel hlavou. Nepomáhali. Ako by aj mohli, veď to boli iba slová. Obyčajné, hlúpe a bezduché slová. Skúsil čosi iné. Musí sa sústrediť na čosi konkrétne, na nejakú vec a pokúsiť sa zbaviť zlých myšlienok. Ani sám nevedel prečo, ale prvé čo mu napadlo bolo meno nového spolužiaka. "Atreyu. Aké podivné meno ! Podivné tak ako on." Tim znechutene pokrčil nosom. A hoci spomienka na nového triedneho biffoša mu skazila už i tak mizernú náladu, aspoň zahнала myšlienky na škvrny. Zrak mu znova skĺzol k taške. Premočená od rýchleho umývania, ešte i teraz zanechala na paplône mokrú pečiatku. Tim ju zhodil na zem. Dotyk tašky s podlahou sprevádzalo rinčanie skla. Ďalšia pripomienka na ráno. Už keď tašku na záchode čistil, mohol črepiny odhodiť. No nespravil tak. Vyhodiť ich, znamenalo vyhodiť i spomienky na bytosť, ktorá mu fľašku darovala. Bolo to tak dávno, že na chvíľu i zapochyboval či sa čosi také vôbec stalo. No spomienka na deň, keď mu ju babka darovala, bola ešte vždy živá a črepiny v taške až priveľmi reálne, aby mohli byť len ilúziou. Tim zodvihol tašku položiť ju na kolená. Začal vyhadzovať zošity a knihy, až kým v nej neostali iba črepiny. Vysypal ich na nočný stolík a metodicky ako nejaké puzzle, začal ich dávať dohromady, pekne čriepku po čriepke. Ani sám nevedel prečo to robí iba cítil, že tak musí urobiť. Za pár minút bol hotový. Z rozbitej mozaiky sklíčok sa znova naňho usmievali veselí Tom a Jerry. Hlúpučký obrázok, aký na šatách, aktovkách, perinách, či takýchto fľaškách dávajú deťom kým sú malé, aby ich neskôr až sú staršie zahodili, či kamsi na povalu odložili a navždy na ne zabudli. Tim však zabudnúť nedokázal. Zabudnúť, odstrániť ich z mysle, znamenalo prísť i o tých pár spomienok na krásne chvíle s babičkou, ktoré mu ešte ostávali. Čím dlhšie sa na trblietajúce sa kúsky skla díval, tým viac bolesti premiešanej so seba ľútosťou a smútkom sa v ňom hromadilo. Spodné viečka znova zvlhli a Tim sa rozplakal. Vzlykal, sediac na posteli - jedinom bezpečnom útočisku jeho malého sveta, úplne opustený a sám, vediac že nik nepríde, aby zmiernil jeho žiaľ, nik ho nepohládí ani nik nepovie mu láskavého slova. Celá ťažoba tohto sveta sa valila naň, a on, opustený chlapec bol prislabý, aby jej vzdoroval. A v tej

nekonečne zúfalej chvíľke beznádeje, ktorá bola súčasťou jeho života už po tak dlhú dobu, meravo civejúc na kúsky rozbitého skla, mu skrsla mrazivá myšlienka. Stačí predsa len tak málo, tak máličko a všetkému bude koniec. Odteraz až navždy. Pomaly sa načiahol po jednej z črepín. Držiac ju medzi ukazovákom a prstom cez zásteru síz na ňu nemo hľadel. Každou sekundou sa nápad zdal byť lepší. Iba trochu bolesti, slabučké pichnutie a bude koniec. Už ho nikto nebude viac biť, nik sa mu nebude viac posmievať. Zlé známky, karhanie i nadávky, to všetko v jedinom okamihu zmizne, rozplynie a stratí ako slzy v daždi. Bude to len okamih. Timove prsty zvierajúce črepinu sa začali približovať k zápästiu. V hlave mu dunel tlkot srdca. Odbíjalo stále pomalšie, akoby samé chcelo zastať. Keď sa ostrie črepiny dotklo kože Tim sa zachvel. Ešte trochu pritlačiť, jeden rýchly pohyb a bude koniec. Večný pokoj a mier. Už žiadna bolesť, iba nekonečná tma. "Áno, chcem to." Pomyslel si a pritisol viečka ešte väčšmi k sebe, keď zrazu... Ostrá bolesť prenikla celým jeho telom a z roztvorených prstov vypadol kus sklíčka, padnúc na mäkký koberec. O pár sekúnd ho nasledovala červená kvapka a Timovu tvár stiahol bolestivý kŕč. Pozrel na ukazovák a precitol. Z malej ranky v strede prsta vytekal drobučký pramienok krvi. Zápästie ostalo neporušené. Rýchlo si prst utrel a smutne pozrel na črepinu zabodnutú v koberci. Mohol ju zodvihnúť a dokončiť to čo začal, ale keď sa po ňu skláňal, niečo zásadné sa v ňom zlomilo. Ostal sedieť zhrbený, ani čoby skamenel, až kým ho zemská tiaž nepremohla a neprinútila zosypať sa na posteľ. Nie nemohol to urobiť - nedokázal to. Zasa jedna z vecí v ktorej zlyhal. Ani sám nevedel prečo. Nemal strach, to nie. Alebo žeby hej ? Možno trochu i áno. Z rozprávania babičky dobre vedel ako končia tí čo vykonajú taký čin. Strach vystriedala beznádej. Nebolo úniku. Z tohto sveta, z utrpenia a bolesti nieto ako vykíznúť. Ani dnes, ani zajtra, ani nikdy. Bezmocnosť a zúfalstvo sa znova zmenili v kropaje slz, ktoré pomaly stekali po strápenej tvári. Tim plakal dlho, možno hodinu i viac, kým ho milosrdný spánok, posledná útecha trpiacich, nepremohol a on nezaspal hlbokým spánkom. Nevedel ako dlho spal, no asi dosť dlho, lebo keď otvoril oči, v izbe už panovala tma. Pokojný večer iba občas narušil monotónny hukot áut prechádzajúcich popod okná. Ich čelné sklá rysovali na strope prapodivné obrazce. Tim hodnú chvíľu len tak ležal, kochajúc sa ich krásou, kým postupne začal vnímať okolitý svet. Kútikom oka zablúdil k nástenným hodinám, ktoré práve ožiaril kotúč svetla. Bolo takmer sedem. Spal dobré štyri hodiny. Štyri vzácne hodiny, ktoré mohol vyplniť hraním, čítaním, pozeraním televízora či hocčím iným, čo by mu aspoň na chvíľu pomohlo zabudnúť na zajtrajšok. Takto premárniť drahocenný čas ! Pri spomienke na blížiacu sa bitku ho znova striaslo. Radšej odtrhol zrak a myslou zablúdil k rodičom. Tí ešte vždy neprišli a keďže bol pondelok ani nehrozilo, žeby sa tak skoro vrátili. No i keby tu boli, na veci by to nič nemenilo. O ničom z toho čo sa dnes stalo im nepovie. Načo aj ? Nemohli by mu pomôcť a keby to i skúsili, najskôr by to skončilo katastrofou ako naposledy keď sa o to pokúšali. Tim radšej zatvoril oči a doterné spomienky čoskoro zahnal preč. Keď ich po chvíli znova otvoril, uvidel pred sebou vesmírnu loď. Čierny výsadkový čln s mohutnými motormi po stranách, nosičmi rakiet na krídlach a laserovými kanónmi pod trupom pripomínal bojovú stíhačku. Tento stroj však nebol určený na trápne poletovanie zemskou atmosférou či primitívne vzdušné súboje. Jeho osudom boli vesmírne misie k vzdialeným planétam v tých najodľahlejších kútoch galaxie. A práve táto loď, raziac si cestu hustou atmosférou, sa teraz rútila k neznámej planéte na ktorej už čoskoro vysadí svoj náklad - obrnený transportér s čatou vojakov. Tim hoci zírajúc do prázdneho plafónu, videl vesmírny koráb tak dobre, akoby tam ozaj bol. Nie raz, ani dvakrát. Možno tisíc krát si predstavoval aké by to bolo letieť v ňom, byť jedným z členov tímu. Nie vojakom, nato nemal odvahy,

ani dosť síl. Iba pomocným stevardom, či praobyčajným kuchárom. Bolo úplne jedno kým by bol. Stačilo by len byť tam a zažiť aké to je vzniesť sa hore do vesmíru, letieť tajuplným svetom hviezd a galaxií, aspoň na chvíľu byť niekým, zažívajúc dobrodružstvá o akých si doteraz len čítal v knihách. Bohužiaľ bol to iba sen. Obyčajný, hlúpy, nesplniteľný sen. Výplod jeho prebujnenej fantázie, jediného čoho mal úbohý chlapec nadostač. Mal jej toľko, žeby z nej mohol priehrštiami rozdávať. Škoda len, že i tento sen, tak ako všetky ostatné sa novým ránom rozplynie a zasa ho vystrieda krutá realita. Žiadne vesmírne lode, žiadne mimozemské misie, žiadni vojaci. Iba ten najobyčajnejší deň plný úzkosti a strachu. Tim odvrátil tvár od reklamného plagátu staršieho sci-fi filmu, ktorý tak zbožňoval a znova pozrel na strop. Vonku už bola úplná tma a tma vždy znamená strach. Tak ako mnoho iných detí i Tim nenávidel tmu. Tma vždy vírila jeho už i tak dosť búrlivé oceány fantázie, prinášajúc na svojich vlnách primnoho nových postáv, bytostí, netvorov, monštier... Nie. Musí okamžite zažiť svetlo. Nahol sa k nočnej lampe. Spínač hľadať nemusel. Na tmu privyknuté oči, silné svetlo okamžite oslepilo. Tim si ukryl tvár do dlaní a posadil sa. Chcel sa postaviť, keď odkiaľ z hĺbky podvedomia vyplávala na povrch spomienka na črepinu zabodnutú koberci. Začal koberec prehľadávať nohou. Hoci to nebol to ten najlepší nápad ako nájsť ostrú črepinu v koberci, Tim (aspoň ako to otec zvykol vravievať) mal vždy len hlúpe nápady. Našťastie črepinu sa mu zachytiť nepodarilo, a tak sa zohol, že ju pohľadá, keď zrazu ostal pohľadom ako prikovaný k nočnému stolíku. Viečka sa mu dokorán rozšírili a zreničky stiahli. Tim v nemom úžase cival na stolík na ktorom sa hrdo týčila fľaška od babičky. Stála tam neporušená, bez jedinej praskliny, ako keď ju ráno balil do tašky. Po črepinách porozsypaných po stolíku ani pamiatky. Tim preglgol. V ústach mal sucho ako na púšti. Bez duše cival na fľašku, neveriac vlastným zmyslom. Minútu - dve sa ani nepohol. Nebolo najmenších pochyb, že je to jeho fľaška. Škeriaci sa Tom mal na pravom uchu hrubú ryhu a Jerryemu chýbal kúsok chvosta. Tie škrabance špatili obrázok už roky. Tim znova preglgol a chvejúcimi sa prstami cinkol do fľašky. Tá odvetila zvonivým pozdravom. Opatrne ju zobral a hodnú chvíľu nechápavo prezeral. "To je predsa šialené. To nemôže byť pravda. Nemôže byť moja. To predsa nie je možné." Tim cítil ako celé jeho telo zalieva studený pot. Položil fľašku späť na stôl a tvár mu klesla do dlaní. "Ako je to možné ? To nemôže byť pravda. Bola predsa rozbitá..." Tim znova zavzlykal a snád po desiaty krát mu vodopád síz zvlhčil tvár. "Nie !" Rýchlo sa narovnal a utrel slzy do rukáva. "To nie je možné. To nemôže byť pravda. To je určite iba nejaký sen a všetko sa mi zdá. Ešte spím. Určite ešte spím." Prstami si zovrel líce, udeliac si poriadny štípanec. Ostrá bolesť ho utvrdila v najhoršom. Nebol to sen. Celý rozochvený odpratal sa k zelenej skrini a otvoril ju. Zrkadlo na vnútornej strane dverí poskytlo žalostný obraz jeho samého. Oči mal vyplakané, vlasy rozčuchané, šaty pokrčené a celé špinavé. Stál tam so zvesenými plecami, ako kôpka nešťastia. Ak ho v takomto stave uvidia rodičia, bude zle. Napochytro si začal utierať tvár, no jediným výsledkom jeho snaženia boli otrasné farebné machule pod očami i na lícach. Chcel si vlasy uhladiť, keď v odraze zbadal svoju fľašku. Ešte vždy tam stála. Celá a neporušená. Zrazu dostal nápad. "Ja idiot, že som na to neprišiel skôr !" Pľasol si po čele a vrhol sa k taške. Nemohlo byť predsa nič jednoduchšie, ako zistiť či všetky dnešné udalosti sú len snom. Dôkaz mal celý čas v taške. No ani ju poriadne neotvoril a zamrazilo ho. Boli tam. Celá taška bola nimi posiata. Červenými, ťažko zmazateľnými jahodovými škvrkami. "Takže predsa len to nebol sen." Povzdychol si, keď zrazu mlkvu miestnosť preťal dunivý buchot. Tim sa bleskovo zvrchol a taška mu vypadla z rúk. Zrak spočinul na poodchýlených dverách. Buchot prišiel z vedľajšej miestnosti, kde mal otec pracovňu.

V prvej chvíli ho napadlo, či sa mu to nezdá, no netrvalo dlho a z pracovne doľahlo druhé dunenie. Chlapecova fantázia okamžite zabrala naplno. "Nieko sa dobýja do domu. Asi zlodej." Tim zavrtel hlavou. "Sprostosť. Zlodej by šiel z druhej strany a nerozbíjal okná na ulicu. Musí to byť niečo iné." Tichučko ako myš sa pritisol k stene. V izbe svietila len malá nočná lampa. Jej slabý svit dodával všetkým kontúram strašidelný ráz. Tim začal horúčkovo premýšľať čo spraviť, keď uvidel mobil pohodený na zemi. Stačilo by ho len zdvihnúť a... Už sa poňho skláňal, keď zaváhal. "A komu by som zavolať?" Aj napriek Timovej nesmiernej fantázii si nedokázal predstaviť komu by mohol zatelefonovať. Na políciu? Somarina. Čo by im asi tak povedal? Rodičom? Ešte väčší blud. Nepomohli by mu, a ak by ho takéhoto vydeseného s trasúcim sa hlasom začuli, pomysleli by si... Ani nápad. Rodičom teda nie, a na nikoho iného komu by mohol dôverovať si nespomenul. Telefón mu teda veľmi nepomôže. Mohol samozrejme skúsiť ujsť cez okno na balkón, no to by skočil tomu či tým vonku rovno do náruče. Ani vyklízuť z domu sa nezdal byť ten najlepší nápad a na ďalšie už nemal čas, lebo z otcovej pracovne doľahol tretí úder. Tim sa ešte mocnejšie primkol k stene. Srdce mu búšilo sťa kostolný zvon. Cítil ako mu po čele vystupuje pot. Ostať tu rovnalo sa samovražde. Okno isto dlho nevydrží a odpornému slizkému Votrelcovi (aktualizovaná teória o možnom pôvode útočníka) už nič nebude stáť v ceste. Opatrne chrptom pritisnutý k stene začal cupitať ku dverám. Na chodbe panovala tma. Čo bolo ešte horšie, dvere otcovej pracovne ako na potvoru ostali otvorené. Bolo to veľmi čudné, lebo otec ich vždy zamykal. Minimálne odvtedy keď sa tam Tim asi pred rokom hral na Terminátora, čo skončilo rozbitím sklenenej skrinky, keď Terminátor Tim-800 v obklúčení zlovestných modelov - zabijakov Tony-1000 svojou plazmovou puškou (2 yardy dlhými bežkami) chcel zlikvidovať blížiacich sa útočníkov. Dôvody prečo práve dnes nechal otec pracovňu otvorenú a či to ozaj bolo iba dielo náhody nepoznal, no teraz na tom aj tak nezáležalo. Tim sa rozhodol. Musí sa dostať dolu na prízemie a odtiaľ von na ulicu. Ak bude mať trochu šťastia a všetko dobre načasuje, k vchodovým dverám sa dostane za osem sekúnd, otvorí ich za tri a do ďalších piatich bude pri bráničke. Na ulici, kde sú ľudia a autá, už bude v bezpečí. Napol všetky svaly a napäto čakal na vhodnú príležitosť vyraziť, keď buchot z pracovne doľahol po štvrtý raz. Teraz však o trochu tichší ako predtým, ba dokonca sa zdalo, že skôr pripomína klopkanie na okno. Akoby niekto, alebo niečo chcelo upútať jeho pozornosť. Tima napadlo, že také čosi by lupič, ba dokonca ani slizký Votrellec asi urobili iba ťažko. "Možno je to ten, čo zalepil moju fľašu." Pomyslel si Tim. "Určite to bude nejaký kúzelník, veď kto iný by dokázal zlepiť rozbité sklo?" (Úprimne Timovi skrslo hneď zo tucet postáv, ktoré by to dokázali, od rozprávkových bytostí typu Merlin, až po zhovädilosti ala Superman.) Jeho zvedavosť ho zasa raz zradila. Musel zistiť s kým, alebo čím má dočinenia a už aj mal plán. Šibnutý, no ľahký. Využije moment prekvapenia a s krikom sa vrúti do pracovne. Rýchlo zažne svetlo a nepriateľa zaskočí. V ruke bude zviať baseballovú pátku, ktorú mal pre situácie ako táto, vždy schovanú pod posteľou. Ono niežeby ňou vedel narábať (raz keď bol na baseballle pri odpale namiesto loptičky letela páłka, takmer prizabijúc nadhadzovača), ale i pri všetkej jeho nešikovnosti mohla útočníkovi spôsobiť nepríjemné zranenie. (Asi tak ako vtedy, keď pred tromi rokmi na jednom zápase do ktorého ho otec nanútil sa rozmachol tak prudko, že za nim stojacemu chytačovi zasiahol brucho... Teda takmer brucho. Chudáčisko, zložilo ho to k zemi ako vrece zemiakov dobrých sa skrúcal na tráve.) Veru smrtonosná zbraň, takáto baseballová páłka, dokonca i v rukách takých nešikov ako bol Timothy Anderson. Tim si poťažkal objemnú zbraň a opatrne vyklízol na chodbu. Spínač svetla sa nachádzal v pracovni hneď pri dverách. Bol rozhodnutý. Ešte naposledy za oknom

čosi zašuchotalo, keď sa odhodlal. "Ááá." Zreval ako besný paván, vrútiac sa do otcovej pracovne. Tresol po spínači, no v tej istej chvíli sa potkol o zhúžvaný koberec, ktorý ráčil svojim efektným šuchnutím sa po dlážke skrčiť. Nasledoval výkrik číslo dva, tentoraz už znejúc omnoho menej bojovne. Tupé buchnutie s poradovým číslom päť sa už nieslo plne v Timovej réžii. Chlapec sa rozťahol na zemi namiesto koberca, ktorý skrčil. I napriek ostrej bolesti v lakti, okamžite vzhliadol k oknu. Bola tam - čierna príšera. Zježená srst', čierne drápy, dlhé zuby belejúce sa na skle. Príšerný Votrelec z ďalekého vesmíru... Netvor zasyčal - Tim zreval. Netvor sa zježil - Tim vypleštil oči. Netvor sa zvrtol - Tim vyskočil na nohy. Netvor obtrel svoj huňatý chvost o okno, keď Tim... Ostal zarazene čumieť za miznúcou obludou. Bolo to ozaj zvláštne, ale ten netvor mal akýsi dobre známy tvar. Až pridobre známy. Štyri nôžky vytŕčajúce z obézneho telíčka so zježenou srst'ou čierneho sfarbenia, dlhý chvost občas stojaci ako anténa, inokedy zbytočný prívěsok tiahnuci sa za telom a dve smiešne uši na hlúpej hlave čo nevymyslela nič lepšie, ako neustále loziť Timovi popod okná. Micka. Priblblé meno priblblého zvieraťa. Stupidna mačka pani Johnsonovej, susedky od vedľa, inak manželky plukovníka delostrelectva vo výslužbe, pána Johnsona. Tim Micku neznášal a nevynechal žiadnu príležitosť, aby ju zo svojho balkóna, ktorý si tá odporná prachovka boh vie prečo zvolila za svoje najobľúbenejšie ležovisko, neodplašil. Za tento svoj (zlo)čin si od milej pani Johnsonovej vyslúžil nelichotivý titul Malý násilník a navždy tak upadol do nemilosti tejto zábavnej paničky, inak fanatickej milovníčky svojej mačičky. "Sprostá mačka. Nenávidím ju." Zasyčal od hnevu zbierajúc sa z koberca. Lakeť ešte stále bolel. Opierajúc sa o pátku odkrival späť do svojej izby a posadil sa na posteľ. Zrak mu znova skĺzol k bábčkej fľaške. "Musí predsa existovať nejaké vysvetlenie. Nemohla sa len tak sama od seba opraviť. Tim, ty nie si cvok." Pomyslel si roztrpčene. Pri spomienke na posledné slovo ho zamrazilo. "Nie, nesníva sa mi to. Je to všetko naozaj. Naozaj sa to stalo. Ale prečo ? Prečo ?" Tim mohol hútať koľko chcel, no odpoveď nepoznal. Napokon sa schúlil do kľbka a veľmi dlho premýšľal čo spraví. Rodičom to povedať nemôže – to je jasné. Vlastne nikomu to nesmie prezradiť, inak by bol nahraný. Musí si to nechať pre seba. Nech už to bol ktokoľvek, Tim ho isto nepoznal a mohol len dúfať, že je to nejaký dobrý anjel, čo si ráno v kostole vypočul jeho prosbu a priletel mu na pomoc. Veď kto iný by to bol ? Tim privrel oči. "Ďakujem ti." Pošepol a obrátil sa na druhý bok. Spánok ho čoskoro premohol a on sa ponoril do jeho vln, omnoho pokojnejších ako tie ktorými musel dennodenne plávať, no najmä topiť sa. Nateraz však, aspoň na pár hodín bude mať od všetkého pokoj. No nie nadhlo, lebo veci, ktoré sa mali rozbehnúť a boli dávno určené dostali svoj spád a Tim ani nik iný ich už nemohol zmeniť.

3.11.2007..

Kapitola 05 – Mutant Tim.

Hodiny na ???1 veži, hrdo sa týčiacej oproti základnej škole Georga W. Busha, ešte neodbili ani štvrt' na deväť, keď Tim s malou dušičkou poodchýlil dvere svojej triedy. Ani si nepamätal kedy naposledy prišiel do školy tak zavčasu. Avšak obava, že znova zapozd'í a pán školník splní svoju hrozbu zo včerajška ho prinútila prekonať sa. Mohol iba dúfať a cestou do školy stihol i krátku modlitbičku, že Trojka v triede ešte nebude a príde čo najneskôr, najlepšie vôbec. Popravde v toľko šťastia ani sám neveril, no pohľad na miesto, kde traja veľactení páni sedávali ho naplnil pokojom.

Boli prázdne. Zato zbytok triedy už obsedával na svojich miestach, poctivo študujúc na hodinu biológie. Mouse s Oliverom zahĺbení v spoločnej učebnici vyzerali ani čoby práve listovali v tom najlepšom sci-fi. Naopak, taká Janica Jovaničová sa pri čítaní aktuálneho triedneho bestselleru Biológia pre 6. ročník základných škôl celá chvela a možno by jej i zuby drgotali, ak by ich nemala zaťaté v (pravom nefalšovanom - 'Barbie' špeciál) peračníku. Triedny suverén Daniel McKenn, ktorý sa učením obťažovať nemusel, iba znudene zíval na všetky strany, ukazujúc všetkým ako má biológiu na háku. Keď do triedy vstúpil Tim zvedavo pozrel k dverám, no po zistení kto dnu vstúpil, vystrúhal ten najotrávenejší úškrnok akého len jeho ignorantská tvár bola schopná. Medzi učenia chtivým žiactvom samozrejme nechýbal ani Atreyu. Ako vzorný žiak i on skrčený nad lavicou zíval do knihy, až sa zdalo, že snád' ani nedýcha – tak bol zaujatý záhadami jednoduchých bezstavovcov. Ako Tim kráča k lavici rozhodol sa, že si ho dnes nebude všímať. Jednoducho si ho ignorovať a hotovo. Nech si ten bifloš podpichuje koľko len chce, on sa ním nenechá vyprovokovať. Našťastie Atreyu bol tak zaujatý šprtaním bioly, že mu ani nepozdravil, čo celú situáciu značne zjednodušilo. Až keď si Tim sadal uvidel, že jeho spolužiak má knihu otvorenú iba preto, aby ňou zakryl display obrazovky na ktorej bola práve spustená ????. Tim nenápadne žmurkol na spolužiakov monitor. Tú hru zbožňoval. Kedysi, keď bol menší, presedel celé hodiny naháňaním prihlúpych príšeriek a zbieraním zlatých dukátov. Dokonca v nej vytvoril i jeden z najlepších výkonov – presne 13 568 bodov, čo bolo piate najlepšie skóre vôbec a Timove meno sa vďaka tomu prepracovalo do internetovej Hall of Fame. (Samozrejme skutočné meno tam nedal, iba svoj hrozne 'nenápadný' nick Timmy_A.) Tim bol na svoj výkon patrične hrdý, ako na jednu z mála vecí, ktorá sa v jeho nepodarenom živote podarila, aj keď sa v podstate jednalo o takú hlúposť. Hra bola práve zapauzovaná, a Tim tak mohol poľahky zistiť, že jeho spolužiak má nahraných už 11 350 bodov, plus dve životy k tomu. To bol dobrý, priam skvelý výkon. Takmer tak dobrý ako ten jeho. Netrvalo dlho, kým Tim i napriek predchádzajúcemu predsavzatiu sám seba presvedčil, že zásada o dnešnom ignorovaní spolužiaka sa nevzťahuje na display jeho počítača a tak len čo Atreyu hru znova spustil, nenápadne poškuľujúc po očku ho začal pozorovať. Na chvíľku zabudol i na Tonyho hrozbu a všetko s tým späť. Keď Atreyu na 11 769 a potom na 12 134 bodoch stratil ďalšie dva životy, Tim sa škodoradostne uškrnul. Nahrať takmer 1 500 bodov na jeden život nedokáže nik, dokonca ani 'superman' Atreyu. Lenže to Tim ešte netušil, ako hrozne svojho nového spolužiaka podcenil. Atreyu, akoby bol Timovi čítajúc myseľ, rozhodol sa ukázať sa v plnej paráde. Zrazu mu prsty po klávesnici kmitali ako divé, každej prekážke sa vyhol, každej príšere uskočil, alebo ju zničil a všetky voľné dukáty ihneď uchmatol. Body utešene pribúdali. Za chvíľu padla hranica 12 500 bodov a po nej i 13 000. Tim začal zuby, v duchu si želajúc, aby ho konečne zabili. No zbytočne. Atreyu čoskoro sekol i métu 13 500 bodov, a keď skóre stúplo nad 13 600 Tim sklamane odvrátil tvár. Zasa raz prehral. Atreyu bol opäť v niečom lepší. Body ďalej pribúdali a úmerne s tým rástlo i Timovo roztrpčenie. Prečo aspoň v niečom nemôže byť lepší on ? Nech by to bola aj tá najnezmysluplnejšia vec na svete, ako trebárs ??? ? Bohužiaľ žiadnu odpoveď nedostal. Atreyu sa napokon prepracoval až k hranici 15 700 bodov, keď nedohratú hru sám ukončil a s úsmevom na perách (v Timových očiach odporným provokačným úšklabkom) vypol počítač. Bolo to, to isté akoby povedal: "Vidíš, zmákol som to ľavou zadnou, a ak by som chcel kludne spravím aj 20 000. Kde sa na mňa ty hrabeš ?" Samozrejme bola to hlúposť. Atreyu nemohol vedieť o teraz už pokorenom Timovom osobáku a isto ani len netušil ako na ňom Timovi záležalo. No tak či onak, Tim sa cítil mizerne. Jeho nálada však mala ešte klesnúť, lebo vo

dverách sa práve zjavila Trojka v kompletnom zložení. Srdce mu ihned' podskočilo a tlak stúpol, keď Tony sprevádzaný dvojčlennou suitou zamieril do blízkosti ich lavice. Celý zmeravený hľadel na blížiaci sa Nemesis. Do začiatku vyučovania ostávalo ešte päť minút – dosť času na poriadnu pästnú masáž tváre. (Všetko all exclusive by Trojka company.) Na Timovo veľké prekvapenie však Tony nesmeroval k nemu, ale vedľa k Atreyu. Zastal i s oboma bodyguardmi pred ich lavicou, okázalo sa vzpriamiac v celej svojej výške. Snáď aby vyzeral väčší, zložil si ruky na prsiach a prebodol Atreyu ostrým pohľadom. Atreyu pokojne rozvalený na stoličke vyzeral, akoby si jeho príchod ani nevšimol. Tim nemal potuchy o čo tu ide, a tak ostal iba zarazene civieť na svojho úhlavného nepriateľa, čo prirodzene neušlo Tonyho pozornosti. "Čo pozeráš ? Máš nejaký problém Anderson ?" Tim preglgol a jeho svieža tvár v momente zbledla. Namiesto odpovede radšej kajúcne sklopil zrak. Našťastie Tony si ho viac nevnímal. Objekt jeho pozornosti sedel vedľa Tima. "Teraz ma dobre počúvaj, nebudem to viac krát opakovať." Tony sa naklonil k Atreyu a oči mu len tak iskrili zlobou. "Ty si tu nový a ešte to tu nepoznáš, ale zapamätaj si jednu vec. Ešte raz skúsiš niečo také ako včera a schytáš to. Ak si myslíš, že si nejaká extra výnimka, lebo si chodil do nejakej debilnej špeci školy a pcháš sa učiteľom do riti, tak si na omyle. Na veľkom omyle. Asi ešte nevieš kto som, a tak to ber ako dobrú radu. A ak na mňa čo i len cekneš, budeš mať problémy. A tým myslím veľké problémy. Je ti to jasné ?" Trieda po krátkom Tonyho preslove kompletne onemela. Nikto sa neodvážil ani šepnúť. Naopak Atreyu sa tváril náramne spokojne a s kludom anglického gentlemana konečne pozrel na svojho oponenta. "To hovoríš so mnou ?" Timovi sa zahmlilo pred očami. Ani na sekundu nepochyboval, že Tony teraz Atreyu prizabije - to prinajmenšom. Veď ak by on, Timothy Anderson, na také čosi čo i len v spánku pomyslel, na druhý deň by skončil celý obsah jeho prasiatka (a tri otcove výplaty k tomu) na konte najbližšieho zubára. No Atreyu, zdalo sa, strach nemá a z tváre mu ani na sekundu nezmlizol onen, teraz už povestný, provokačný úškrnok. Zrazu sa všetko zomlelo tak rýchlo, že Tim sa ani nestihol spamätať. Tony vystrelil a oboma rukami schmatol Atreyu pod krk, jediným chmatom ho vytiahol z lavice. "Neser ma a radšej drž hubu, lebo ti ju rozbijem !" Zasyčal Tony plný nenávisť. Pár sekúnd obaja nenávisťne na seba hľadeli, kým Tony nestrčil celou silou do Atreyu. Ten sa na klzkej dlážke pošmykol a rozťahol na zemi. Celá trieda zhíkla, napäto čakajúc čo bude nasledovať. Na veľké sklamanie všetkých zúčastnených Atreyu ostal pokojne ležať, neúprosne pretínajúc pohľadom svojich svetlomodrých očí protivníka. Prešlo pár nekonečných sekúnd, kým Tony nezasyčal. "Zapamätaj si Atreyu čo som ti povedal, inak ti rozbijem ten tvoj hnusný ksicht." Len čo to povedal, na ešte väčšie sklamanie početného obecnstva sa zvrhol k svojej lavici. Z bitky tak nič nebolo. Atreyu po chvíli vstal, oprášil si šaty a sadol späť na svoje miesto, akoby sa nič nestalo. Tim hútal či je v tom strach, alebo chcel Tonyho ešte väčšmi vytočiť. Ani alternatíva číslo dva nebola celkom vylúčená. Ten pohrdlivý, dvojzmyselný úsmev, ktorý ešte i teraz štekľil jeho pery, akoby chcel povedať: "Kašlem ťa ty kretén, nestojíš mi, aby som si o teba utieral svoje hánky. Ale skús to ešte raz a uvidíš, kto bude mať problémy." A hoci Tim presnú príčinu Atreyu správania nepoznal, trochu sa upokojil, dúfajúc, že dnes mu už Tony dá pokoj. Netrvalo dlho, aby pochopil, že Atreyu už ani zďaleka nepatrí k triednym hrdinom. Domyslel si, že na včerajšej poobedňajšej párty sa muselo niečo stať, no netušil čo. Nikto sa nehrnul k ich lavici, Alex, Daniel, Harry, Oliver ba dokonca i Suzan, všetci sa tvárili akoby bol Atreyu neexistoval. Žiadne pochlebovačné reči, žiadne tľapkanie po plecici, prasto nič. Tim premýšľal čo sa mohlo stať, no skôr ako stihol na niečo prísť, do triedy vstúpila pani Simonsová, učiteľka biológie. Keďže v ruke držala s

laboratórnymi myškami, jej príchod okrem povinného pozdravu v stojí sprevádzalo i piskľavé sólo v podaní sestier Bobsonových a ani malý Mouse sa nedal zahanbiť. (V jeho prípade to bolo logické. Víta predsa svoj živočíšny druh.) Viacerí vrešťali, no Bobsonové ziapali ani čoby ich zaživa tupým pilníkom krájali. "Tíško, tíško deti. Nebojte sa, to sú iba laboratórne myšky." Riekla pani Simonsová upokojujúcim hlasom a položila veľkú klietku, ktorej príchod spôsobil onen uvítací chorál na stôl. "Neublížia vám. Sú úplne krotké, pozrite." Učiteľka si napravila okuliare a vytiahla za chvost jednu z myší položiť ju na zápästie. "Vidíte, je úplne neškodná." Komentovala chovanie hlodavca, ktorý vystrašene zíval po okolí, neustále podvihujúc ňufák – asi vetriac hrozbu. Pani Simonsová vrátila späť myš do klietky a kývla žiactvu, aby sa posadilo. "Tak deti, ako už i sami vidíte na dnešnej hodine budeme preberať stavbu tela a životný cyklus týchto maličkých zvieratiek nazývaných Myš domáca." Učiteľka ani poriadne nedopovedala a o slovo sa už aj hlásil Daniel. "Pani učiteľka a budeme ich aj pitvať?" "Nie Daniel, samozrejme že nebudeme. Budeme ich pozorovať." Hoci Daniel odpovedou nebol dva krát nadšený, Tim sa spokojne zamrvil. Bol rád, že myšiam neublížia. Okrem toho pani Simonsová patrila k jeho najobľúbenejším učiteľom. A to veru od žiaka, ktorému pri spomienke na školu okamžite zježia všetky vlasy na hlave bolo veľké vyznamenanie. Pani Simonsová na rozdiel od väčšiny svojich kolegov nikdy nekričala, nerozčuľovala sa, ba dokonca na nikoho ani škaredo nepozrela. Spoza hrubých okuliarov sa vždy na svet usmievala prívetivá tvár, ktorú neskallil ani večný šum sprevádzajúci jej hodiny, to keď žiactvo 6.C. zneužívalo jej už poslabší sluch. I napriek pokročilému veku, ešte stále učila, čo Tima keď už priamo nenútilo oslavovať, aspoň mu to neprekážalo. Prísnosť, tá veru starej pani nechýbala a skúšanie patrilo k bežnému programu hodiny, no i napriek faktu, že pri odpovediach Tim iba málokedy predviedol viac ako tragikomickú pantomímu, zvyčajne sa jeho vystúpenie obišlo bez zlej známky. Stará učiteľka ho iba pokarhala so slovami, aby sa viac učil, že vraj učenie je dôležité, a so smútkom v hlase mu riekla, aby sa posadil. Timovi v tých chvíľach i prišlo trochu ľúto, že tak milú pani znova zarmútil, no prinútiť sa učiť biológiu (a nielen tú) bolo nad jeho sily. A tak chudáčisko musel vlastne nechtiac (učiť sa predsa nechcel) zarmucovať svoju obľúbenú učiteľku. Koľká to nespravodlivosť na tomto svete! Hodina na ktorej skúmali myšky dala Timovi zabudnúť na Tonyho hrozby, ktoré sa nad ním ako tieň neustále vznášali. Myši a podobné hlodavé zverstvo mal Tim vždy rád. Keď bol menší choval doma malú bielu myš. Bola to jeho jediná kamarátka, keďže medzi ľuďmi žiadnych nemal. Staral sa o ňu vzorne, najlepšie ako vedel, avšak bohužiaľ ako už to v živote chodí, myška po 2 rokoch zomrela a Tim bol z toho tak zdruvený, že už žiadnu ďalšiu nechcel. Dnes mal po rokoch znova možnosť držať jednu na rukách a pár krát ju i pohladil. Roztomilé stvorenie. Pre iné stvorenie, presnejšie tri stvorenia, u ktorých roztomilosť nepatrila medzi tie najcharakteristickejšie vlastnosti, znamenala hodina s pani Simonsovou vždy príjemný čas strávený plodnou, no najmä hlasitou debatou. Dnešok si však trio vyplňalo inou aktivitou. Tony, odkedy hodina začala, neustále čosi usilovne písal do počítača. Klietku s hlodavcami, ktorú s Davom fasovali položil tak, aby nik okrem vedľa sediaceho spolužiaka a neustále sa otáčajúceho Barta nevidel čo robí. (Najprv ju však musel Davidovi zabaviť, keďže si začal dlhú chvíľu krátiť pichaním ceruzkou do myší, šklabiac sa pritom ako hlavný predstaviteľ Nočnej mory z Elm Street – časť štvrtá.) Tim nenápadne po očku pozoroval svojho protivníka. Rýchlo pochopil, že si Tony čosi kreslí. Asi niečo náramne vtipné, lebo obaja jeho kámoši sa veselo huhňali, strúhajúc grimasy za, ktoré by sa nemuseli hanbiť ani v ZOO. Timovi zlé tušenie našepkávalo, že táto aktivita bude mať súvis s ním, a keď naňho Tony po niekoľkýkrát prenikavo pozrel,

vedel ktorá bije. V hlave okamžite začal skladať možné scenáre, no variant bolo primnoho. Svoj účel Tonyho aktivita však nepochybne splnila. Tim začal mať strach. Do konca hodiny sa našťastie nič zlé nestalo a i cez prestávku Trojka ostala na svojich miestach. Tony naďalej čosi kreslil a tak bezprostredné nebezpečenstvo zatiaľ nehrozilo. Scenár sa opakoval aj na ďalších hodinách. Tony naďalej usilovne pracoval a Tim típol v strachu akú pascu to naňho chystá. Počas vyučovania sa zároveň plne potvrdilo to, čo si všimol už predtým. Z Atreyu sa stala triedna person-non-grata. Nikto sa s ním nerozprával, nik oň ani pohľadom nezavadil a Atreyu, zdalo sa, po kontakte s ostatnými ani netúžil. Cez prestávky sa hral na počítači, alebo si surfoval po internete a spolužiakov vrátane Tima úplne ignoroval. Iba raz skočil za Mouse, aby sa zistil ako má v hre, ktorú práve hral pokračovať, no to bolo z jeho strany všetko. Veci sa začali hýbať až počas prestávky pred štvrtou hodinou. Atreyu sa znova, tak ako predtým bavkal na počítači a Tim nenápadne sledoval ako sa mu darí. Na sľub, že si ho dnes nebude všímať už dávno zabudol. Atreyu to znova váľal a prsty mu po klávesnici lietali rýchlosťou blesku. Tim očumoval, ale iba tak, aby si ho Atreyu nevšimol. Alebo presnejšie si Tim myslel, že ho Atreyu nevidí. Preto, keď ho len tak z ničoho nič oslovil s otázkou či sa mu hra páči, Tim zamrzol (niečo na štýl Windows 98 Second Edition). Pár sekúnd ostal v pomykove, až kým nesčervenel ako žiačik odhalený pri opisovaní. (S tým mal Tim veru bohaté skúsenosti. Najmä s tými odhaleniami.) "Páči sa ti tá hra ? Poznáš ju ?" Zopakoval Atreyu otázku, keď tú prvú Tim ignoroval. "Ehm nie, nehral som ju ešte." "A máš ju ? Lebo ak nie, tak ti ju môžem požičať. Teda ak sa ti páči." Tim bol Atreyu návrhom tak zaskočený, že sa v prvej chvíli nezmohol ani na slovo. "Ale keď sa ti nepáči mám aj iné. Doma mám aspoň tisíc hier." "Nie, to nie. Mne sa páči, ale ja... Ja tu nemám kartu. Zabudol som si ju doma." Skúsil lacnú výhovorku, no Atreyu iba mávol rukou. "Však nevádi. Ja mám dve." A pohotovo vytasil z vrecka druhý pamäťový modul. "Tu, ako pozerám máte dosť na riť Internet, všetko je tu zablokované, ale zober si ju a doma si ju môžeš skopčiť." A hneď aj chcel kartu Timovi podať. "Nie, to netreba. Ja si ju stiahnem. Doma mám rýchly internet." Zajachtal pohotovo Tim. Atreyu sa zatváril prekvapene. "Načo ju chceš ťahať, keď už ju mám ? Okrem toho som urobil pár super profilov pre všetky postavy. S takými cool profilmi aké som spravil budeš neporaziteľný. Nikto nemá také profily ako JA, lebo nikto nie je tak dobrý ako JA." Zahlásil Atreyu sebavedomo a prikývol sám sebe na znak súhlasu. "Ty hlupák namyslený, čo si myslíš, že ja si neviem spraviť také profily ? Určite by som spravil aj lepšie. Nafúkaný tupec, strč si do riti tie tvoje profily..." Odsekol Tim nahnevane. Presnejšie chcel odseknúť, lebo v skutočnosti ani ústa neotvoril a svoj hnev si nechal pre seba. Jediné na čo sa zmohol bolo plaché pokrčenie plecami a zopakovanie, že doma má rýchly internet a hru si stiahne sám. Dokonca Atreyu za ponuku i poďakoval. "Tak dobre, ako myslíš." Odvetil Atreyu trochu sklamane a obrátil sa k počítaču, že bude pokračovať v hre, no asi mu to nedalo. "Tim, môžem sa ťa niečo opýtať ? A sľubujem, že to nebude nič čo by sa ťa mohlo dotknúť. Inak, sorry mi ten včerajšok. Keby som vedel, že sa ťa to tak dotkne, bol by som ticho." Zašepkal Atreyu úprimne. "Tim prečo si včera poobede neprišiel ? Myslel som, že sa zastavíš. Hovoril si, že prídeš. Dúfam, že to nie je preto, čo som včera povedal ? Ja som to naozaj tak nemyslel. Vážne, prisahám." Tim preglgol. Atreyu priznanie mu ukradlo prvé slová z pier. No ostať ticho by znamenalo vyzerať opäť ako idiot (pomaly už tradícia), a tak sa zmohol aspoň na krátku výhovorku z kategórie tých najtrápnejších. "Ehm, bolo mi zle. Bolelo ma brucho a musel som ísť domov." "Aha. Tak potom nič. Prepáč, že som sa pýtal." Ospravedlnil sa Atreyu po druhý krát a zapol stopnutú hru. Slabé pišťanie počítačovej konzoly síce prerušilo ich dialóg, no nie nadsť. "Inak

vlastne je dobre, že si neprišiel. Bola to hrozná nuda. Táto trieda, je to ešte horšia ako tá vo Washingtone. Samý debilný biffloš a ten Randal je úplný pako. Takmer sme sa pobili. Myslel som, že bude v pohode, ale je to obyčajný kretén. Normálne sa..." Atreyu chcel čosi dodať, keď sa dvere otvorili a do triedy vstúpil pán ???0, učiteľ geografie. "Potom ti to poviem." Pošepol a viac už ani nemukol. Hodina začala, no Tim ostal duchom neprítomný. Atreyu slová ho šokovali. Dookola rozberal tých pár viet, ktoré jeho spolužiak vyslovil a nechápal tomu. Nechápal ničomu. Ospravedlnenie, ponuka hry, no najmä raňajší incident s Tonym. Starostlivý vytvorený obraz o nafúkanovi Atreyu – najväčšom priateľovi Tonyho sa začal otriasať. No nie celkom, veď tá namyslená poznámka o najlepšom profile, aký vie vytvoriť len on, Tima striasala vždy keď na ňu pomyslel. No predsa, Atreyu správanie bolo nevysvetliteľné. Tim mal, alebo aspoň myslel, že má talent na čítanie ľudí. Bol presvedčený, že každého človeka dokáže odhadnúť, a na prvý pohľad určiť, či sa z neho vyklúje arogantný, nafúkaný hlupák, alebo niekto skromný, normálny. Tim vždy veril, že tento dar, ktorý ho až doteraz nikdy nesklamal, ozaj má. Aj preto chvíľu trvalo, kým sám seba presvedčil, že Atreyu slová boli iba výnimkou, ktorá skôr či neskôr potvrdí pravidlo. No nasledujúce udalosti, a najmä posledná hodina Timove pochybnosti nerozptýlili, skôr naopak. Všetko to začalo na predposlednej hodine, keď mali chémiu. Alebo presnejšie cez prestávku, ktorá jej predchádzala. Hneď ako zazvonilo vstúpila do triedy ich triedna a vyžiadala si Atreyu, že vraj s ním musí vybaviť ešte nejaké formality. Atreyu tak nemohol splniť svoj sľub a dokončiť ich spoločný rozhovor pred hodinu. Chémiu mávali spravidla vo svojej triede, no občas keď robili pokusy, museli sa všetci presunúť do chemického laboratória na opačnom konci školy. Keďže však záverečnú hodinu mali zasa vo svojej triede, hneď ako chémia skončila, vydala sa celá trieda na prechádzku späť do miestnosti označenej štítkom 6.C.. Teda takmer celá trieda, pretože Trojka vybehla von ako prvá a všetci traja zmizli na schodoch vedúcich na prízemie. Tim si všimol, že David zviaza v ruke dlhú rolku papiera veľkosti A2, no pomyslel si, že to bude poster nejakého hlúpeho karatistu, či majstra kung-fu v ktorých sa Dave vyžíval. Odchod nepriateľov ho trochu upokojil, no pokoj nemal mať dlhého trvania. Nie dlhšieho ako do chvíle, keď Tim vstúpil do triedy. Tá sa od búrlivého rehotu už celá otriasala a zlá predtucha mu našepkávala, že smiech bude mať s ním dočinenia viac akoby si sám želal. Tim ako tradične vstupoval dnu posledný, a preto ako posledný zbadal ono umelecké dielko na ktorom Tony Randal celý deň tak usilovne pracoval, aby ho neskôr vo forme posteru zvečnil dolu v počítačovej miestnosti, a napokon slávnostne na pobavenie davu vyvesil na okne. Plagát zdobila Timova fotka urobená Davidom včera cez hodinu matematiky. Tim na nej stál s ovisnutou hlavou a nohavicami skráslenými jahodovými škvrkami. Poľutovaniahodný obraz neuznaný umelec dotvoril rozličnými doplnkami, ako napríklad pravým okom ozdobeným veľkým monoklom, nosom roztiahnutým ako rypák, či špicatými zuby trčiacimi na všetky strany. No najúžasnejšie, aspoň merajúc to logikou osadenstva 6.C., boli Timove mokré nohavice vylepšené o patričné obscénnosti, pod ktorým čnel duchaplný nápis: 'Anderson sa pošťal'. Obrázok vylepšovalo ešte zopár podobných vulgárností a nadávok. Celkom zaujímavá koláž, za ktorú by sa nemusel hanbiť ani profesionálny grafik. Fotka vyzerala ozaj vierohodne, dosť nato aby trieda pukala smiechom a niektorí ako Mouse sa i váľali po zemi. Tony s nohami na stole, zjavne spokojný so svojim dielkom, ležal v lavici rozvalený ako v krčme, spokojne si bafkajúc z ceruzkovej 'cigarety'. Hneď ako Tim vstúpil dnu, venoval mu uštipačný úškrnok. Avšak ak od zosmiešneného chlapca očakával nejakú reakciu, musel byť sklamaný. Tim iba nakrátko pozrel na okno a so sklonenou hlavou uhýbajúc spolužiakom, rýchlo

sa pobral na svoje miesto. Existovalo síce riziko, že tento zbabelý postoj Tonyho ešte väčšmi vydráždi, no našťastie ten si s rehotom triedy (aspoň nateraz) vystačil. Ako tak sedel na svojom mieste všimol si, že i Atreyu sa škerí popod nos. Tváril sa síce, že na počítači hrá akúsi hru a Tonyho obrázok ho nezaujíma, no v skutočnosti zadržoval smiech už len z posledných síl. Napokon sa hodil na lavicu explodoval rehotom. "Sviniar." Tim s trpkosťou v srdci odvrátil zrak. Splnilo sa presne to, čo očakával. Vlastne by mal byť rád, že ho jeho talent ani teraz nesklamal. No Tim bol všetko iné, len nie rád. Mal pocit, akoby dostal facku a pľuvanec do tváre súčasne. Jeho dušu zvieral hrozný smútok a pocit osamenia bol ešte silnejší ako včera. Netrvalo dlho kým sa Atreyu pozbieral z lavice a chcel Tima, akože priateľsky objasť. "Cool. Na tej fotke vyzeráš super. Ako zombie. Stavím sa, že keby ťa ten dement Randal zbadal takého v noci, tak sa poserie." Zaburácal Atreyu smiechom a chcel čosi dodať, keď si všimol mrazivý chlad sálajúci zo spolužiakových očí. Tim prudko mykol plecom, strasúc zo seba Atreyu dlaň. Znova sa obrátil k oknu a potiahol nosom, zaženúc tak prvý vzlyk. Zbytok triedy mal ešte vždy ohromnú zábavu, keď Atreyu konečne precitol. Jeho tvár vystriedala kamenná maska (Tim nepochyboval, že Atreyu je dobrý herec) a Atreyu ostal zamyslene hľadieť do prázdneho monitora, až kým nezazvonilo. To už pomaly smiech vyprchával, no plagát ešte stále visel na okne. A hľa, ako rýchlo sa niekedy môže situácia zvrtnúť. Spočiatku zdroj skvelej zábavy sa rýchlo prepóloval v pôvodcu najhorších obáv. Najpresnejšie ich vyjadrila Suzy, ktorá vidiac, že Tony sa nehotuje plagát zvesiť, dupla topánkou. "Randal a čo myslíš, že kto to dá dolu ? Za chvíľu sem príde učiteľ a keď to uvidí..." Vetu úmyselne nedokončila, zvýrazniac tak vážnosť situácie. "Veď to zves ty, keď chceš. Načo ťa mám bejby ?" Odsekol Tony s arogantnosťou jemu vlastnou a s ceruzkou v ústach, ani sa neobťažujúc zložiť nohy zo stola lišiacky žmurkol na spolužiačku. "Ts." Odfrkla Suzy ľahostajne. "Kašlem ti nato. Včera, keď vašu bitku učka nevidela si mal šťastie, ale keď dnes chceš mať problém – tvoja vec." Suzy mykla plecami a ponorila sa späť do učebnice dejepisu, tváriac sa, že o Timov poster sa viac nestará. V triede nastalo dusno. Niektorí poškľuovali po plagáte, iní v planej nádeji po Tonym. Veď ak ho nedá dolu on, kto iný sa odváži ? Nikto by dobrovoľne neriskoval nasledovné Tonyho vyúčtovanie (i s patričnými úrokmi). A tak plagát ostal na okne a čas plynul. Chvíľka kým sa dvere otvorila a do triedy vkročí učiteľ sa nezadržateľne blížila. Keď sa už zdalo, že to praskne, zrazu jedna zo stoličiek zavrzgala a žiak sediaci na nej vstal. Bol to Atreyu. Všetkých 18 párov očí (Tima nerátajúc) naň vzhliadlo s nádejou. Atreyu preletel pohľadom po triede a odhodlane vykročil k plagátu. Tony napodiv ani nevykríkol, ani nevyskočil z lavice, iba mlčky pozoroval ako Atreyu pristúpil k oknu. (Úprimne bol Atreyu za láskavosť ktorú mu robil vďačný, aj keď nahlas by to nikdy nepriznal.) Bohužiaľ len čo Atreyu začal plagát strhávať, dvere na triede sa otvorili a dnu vstúpil pán Lanner – učiteľ dejepisu. Všetci ostali na stoličkách ako prikovaní. Atreyu s rukami na hanlivom plagáte pripomínal lupiča prichyteného pri čine. Starý pán bez jediného slovíčka prešiel tých pár krokov ku katedre a pozrel nakrátko na plagát. Atreyu asi dostal strach, lebo sa skrčil a celý červený od hanby, rýchlo sa odpratal späť do lavice. Trieda tak ako zvyčajne na pozdrav vstala, no učiteľ ich ihneď posadil. Atmosféra ostala napätá, každý čakajúc čo učiteľ spraví. Napokon, po dlhej chvíli konečne prehovoril. "Pýtať sa kto z vás to spravil by asi bolo zbytočné. To už tak býva, že hrdinstvo nepravých hrdinov sa končí vo chvíli keď majú byť prezradení, a preto ani ja sa vás nato pýtať nebudem. A i keď nemyslím, že tí čo to spravili moje slová pochopili, skúsím to. Hovorieva, že nádej umiera posledná." Učiteľ sa posadil a ako to zvykol pri takýchto príležitostiach robievať, i teraz začal rozprávať príbeh z histórie, ktorých poznal neúrekom. Hovoril pomaly, no rázne, celý čas

prenikavo hľadiac na triedu. Nie, na nikoho konkrétneho, ale na všetkých, pretože všetci boli vinní. Všetci okrem Tima. "Príbeh, ktorý vám chcem povedať je príbehom dvoch chlapcov Vasilija a Nikolaja a stal sa už dávno, ešte počas druhej svetovej vojny, i keď začal ešte o desať rokov skôr. Odohral sa v jednom malom ruskom meste a je pravdivý." Tim nastražil sluch. Mal rád tieto historiky. Pán učiteľ vždy vybral nejakú zaujímavú a vedel ju i pútavo povedať. Ani tá dnešná nebola výnimkou. A tak učiteľ pokračoval, ani netušiac, ako pozorne jeho žiak hltá každé jeho slovo. "Obaja chlapci boli tak vo vašom veku. Vasilij mal trinásť a Nikolaj o rok menej. Žili na tej istej ulici, chodili do tej istej školy, tej istej triedy, no priateľmi neboli. Vasilij, ten silnejší, smelší a sebavedomejší si často uľahoval z ustráchaného a tichého Nikolaja. Nenechal si ujsť žiadnu príležitosť, aby ho ponížil, vysmial sa mu, a často ho i zbil. Trvalo to roky, až kým sa Nikolaj neodstáhoval do iného mesta. Odvtedy sa viac nevideli a až po rokoch, keď vypukla vojna a vojaci museli narukovať a bojovať v tých najkrutejších bojoch, im bolo súdené znova sa stretnúť. Vasilij bol skvelý vojak. Odvážny statočný a nebojácny. Skutočný hrdina, ktorý dostal medailu za chrabrosť. No v Stalingradských bojoch o ktorých sme si hovorili na predminulej hodine, bol i on ťažko ranený. Jeho spolubojovníci ho odniesli do poľnej nemocnice, no Vasilijove zranenia boli priveľmi vážne. Lekári ho odmietli operovať. Mali to zakázané. V tej dobe, keď nebolo dost' lekárov, ani liekov, platil rozkaz operovať iba tých, ktorí mali šancu prežiť. Vasilija označili za stratený prípad a nechali ho ležať na zemi a pomaly v bolestiach umierať. Už sa zdalo, že mu niet pomoci, keď zrazu k nemu pristúpil jeden mladý lekár. V ten strašný deň mal za sebou 36 hodín služby a konečne si mohol ísť trochu oddýchnuť. No i napriek únave mu nedalo a šiel sa pozrieť na skonávajúceho muža. Keď pozrel Vasilijovi do tváre, okamžite ho spoznal. Teraz už akiste tušíte kto bol tým lekárom." Starý pán sa porozhliadol po triede. Bola to ľahká hádanka pre deti zvyknuté od útleho detstva sledovať kriminálky či mysteriózne thrillery. "Áno, bol to Nikolaj. Ten ktorého pred rokmi tak týral. Zrazu sa karta obrátila a teraz to bol Nikolaj, kto rozhodoval o Vasilijom živote. Ten malý chlapec, ktorému sa Vasilij celé detstvo posmieval mal teraz moc rozhodnúť či prežije, alebo zomrie v mukách. Nemusel mu pomôcť, a vlastne ani nesmel. Vedel, že pomoc znamená riskovať vlastný život. Lieky, ktoré potreboval dostávali lekári iba na prídel a ak mu teda chcel pomôcť, musel ísť do skladu a lieky odtiaľ ukradnúť. Ak by ho boli chytili, skončí pred vojenským súdom, ktorý ak by ho neodsúdil rovno na smrť, poslal by ho do trestných jednotiek nasadzovaných v tých najkrutejších bojoch, kde len málokto vojak prežil dlhšie ako pár dní. O to bolo jeho rozhodnutie ťažšie." Pán učiteľ pozrel na triedu, na každého jedného z nich. "Kto z vás by niečo také pre toho druhého spravil ? Našiel by sa aspoň jeden taký ?" Nik neodvetil. Celá trieda ostala mĺkvo sedieť. Väčšina nad učiteľovými slovami premýšľala (alebo sa aspoň tak tvárila), aj keď niektorí ako napríklad Tony sa len arogantne uškŕňal presvedčený, že sú to len staré báborky, dobré akurát tak na smiech. Aj Tim si v duchu premietal príbeh, ktorý práve počul. Videl sám seba na mieste Nikolaja, ako stojí pri umierajúcom Vasilijovi. No nebol to Vasilij, čo ležal pred ním. Tú tvár dobre poznal, až priveľmi dobre. Čo by spravil ? Pomohol by mu ? V prvej chvíli bolo odpoveďou jasné nie. Ako by aj mohol po všetkých tých rokoch útrap a príkorí na všetko len tak zabudnúť ? No po chvíli, a pán učiteľ dal deťom čas na premýšľanie, čím dlhšie sa díval na obraz trpiaceho človeka, i keď jeho meno bolo Tony Randal, tým väčšmi pociťoval zvláštne nutkanie, akoby mu vnútorný hlas našepkával, že musí niečo urobiť. Tim pocítil náhle uvoľnenie a pokoj. Celé to trvalo len okamih, no i na ten krátky okamih vedel, žeby to urobil a pomohol mu bez ohľadu nato čo si od Tonyho bude musieť ešte vytrpieť. Pre istotu sa mu však otočil chrbtom. Dobre vedel, že odhodlanie pomáhať by sa

rozplynulo s prvým ironickým úškrnkom v Tonyho tvári. Zrazu posvätné ticho prerušil škrekľavý hlas Janici Jovanovičovej, keď sa opýtala či Nikolaj Vasilijovi pomohol." Áno pomohol. Pomohol a zachránil mu život. Obaja muži vojnu prežili a stali sa dobrými priateľmi. Vasilij až do konca života ostal svojmu kamarátovi Nikolajovi vďačný a o svojich zážitkoch neskôr napísal knihu. Ak by ste chceli, mám tú knihu doma a rád vám ju požičiam, ak má niekto záujem." Sestry Bobsnové sa okamžite prihlásili. Tim sa hlásiť nemusel. Nepotreboval knihu, pretože príbeh ktorý počul bol o ňom samom. Zrak mu skĺzol k oknu. Jeho karikatúra tam ešte stále visela, i keď po príbehu pána učiteľa už skôr ako memento tým čo ju tam zavesili. "Tak, a čo urobíme s týmto ?" Opýtal sa učiteľ pozrúc na plagát. Trieda stíchla, niektorí začali zmetene pozeráť po sebe, zopár odvážnejších sa otočilo k Tonymu, no už i letný súmrak v jeho tvári ich okamžite odradil. Tak ako cez prestávku i teraz iba jedna jediná stolička zavrzgala a žiak sediaci na nej sa postavil. Tak ako predtým i teraz to bol Atreyu. Znova pristúpil k oknu a šmahom ruky plagát strhol. Pred všetkými (najmä zubami škripajúcom Tonym) ho roztrhal a hodil do koša. Potom bez jediného slovíčka si sadol späť na svoje miesto. Nik neprotestoval, nik sa ani neozval. Hodina sa začala, dnes o pätnásť minút kratšia ako obvykle. Tim zbytok vyučovania strávil v úvahách prečo to Atreyu spravil. Po dlhom premýšľaní dospel k názoru, že nech už je príčina akákoľvek, dve veci sú isté. Po prvé, o Atreyu nevie o nič viac ako včera a teda musí pripustiť, že aj keď malá no predsa len existuje nádej, že sa v Atreyu zmýlil. A po druhé ? Aj napriek tomu ako Tonyho úprimne nenávidel, dnes po prvý krát získal nádej, že raz sa všetko zmení a karty sa obrátia. Pánovi učiteľovi by za príbeh bol i poďakoval, no nato bol Tim príliš hanblivý. To ešte netušil aký význam budú mať jeho dnešné myšlienky o Tonym a ako mu raz zmenia život, zapríčiniac i mnoho iných neveriteľných vecí. Ale o tom až o dosť neskôr.

???1 - nejaká veža v ktorej sú hodiny v Minneapolis a ktorá stojí hneď oproti škole GWB.

???2 - staršia počítačová hra.

27.12.2007..

Kapitola 06 – Záhada s poradovým číslo 2, alebo: O záchodovom netvorovi.

Keď školský zvonec oznámil koniec vyučovacej hodiny trieda ostala v tichosti sedieť na svojich miestach. Dôvodom nebol ani tak onen plagátový incident (či presnejšie strach, že by ich pán učiteľ mohol nechať po škole), ale najmä prirodzená autorita pána Lannera. Samozrejme situácia sa radikálne zmenila v momente, keď učiteľ triedu opustil. Ono hrobové ticho ostalo odpočívať v hrobe a triedou zvládol príšerný rámus a detská vrava. Prioritou každého žiaka, ako to už na konci poslednej hodiny býva, bolo čo najskôr si zbalit' veci, hodiť tašku na chrbát a vyletieť sťa riadená strela (občas i neriadená, to keď sa niektorý z bežcov rozťahol na dlážke či zletel zo schodov) upaľovať čo najrýchlejším tempom po trajektórii trieda → jedáleň. V jedálni sa potom všetci zhrčili do niečoho čo vzdialene pripomínalo rad, kde štučajú a častujú sa šľavnatými nadávkami čakali, kým sa na nich nedostane, aby si mohli pochutnať na tragicky malých porciách pripáleného steaku, či nedopečeného hamburgera (samozrejme to sa týkalo iba tých čo nenechali zuby kdesi na schodoch). Tim tejto roztopaši neholdoval a na obedy aj keď ich mal zaplatené zásadne nechodil. Hneď ako vyučovanie skončilo, jeho strategickou úlohou číslo 1

bolo čo najrýchlejšie zmiznúť zo školy, najmä z blízkosti Tonyho Randala. A tak zatiaľ čo triedou vládol čulý zhon, Tim ostal pokojne sedieť a tempom pribrzdzeného slimáka si začal ukladať veci do tašky. Ani nevediac ako, zrazu pocítil ako doňho ktosi šťuchol. Našťastie to bol iba Atreyu. Už zbalený, s taškou na pleci a očami vyvalenými dokorán – neklamným znakom pripravenosti na jedáľenský špurt zahlásil. "Obsadím ti miesto, dobre ? Pokecáme na obede o tom čo sa včera stalo. Uvidíš, bolo to hrozne cool." Tim ani nestihol odpovedať a Atreyu vystrelil z triedy, upaľujúc do jedálne. Tony, ktorému šmarenie vecí do tašky trvalo o pár sekúnd dlhšie, špurtoval hneď za ním. Byť predbehnutý na obede a to ešte Atreyu bola drzosť prvej kategórie, ktorú nemohol nechať len tak. Tim pocítil uvoľnenie. Atreyu preč, Tony preč, a keď za ním vybehli ešte aj Bart a David... Môže byť svet krajší ? Blažený pocit však netrval dlho. Iba kým si neuvedomil, že teraz sa musí vyhnúť obom - Tonymu aj Atreyu. Spomalený slimák zázračne pridal do tempa (áno Tim vie byť niekedy ozaj rýchly) a už aj upaľoval dolu schodmi, no nie smerom k jedálni, ale von zo školy. Záblesk denného svetla a šuchot lístia pod nohami, spolu s trochu prihlúple sa škeriacou sochou štyridsiateho tretieho prezidenta Spojených štátov mu vrátili pocit slobody. Dnešný deň, presnejšie jeho horšiu polovicu, má konečne za sebou. Teda aspoň tak sa zdalo, lebo zdanie môže byť niekedy veľmi klamlivé. Stál na prechode, čakajúc kedy červenú ruku nahradí biely panák, keď celou ulicou prenikol nezameniteľný zvonivý hlas. "Tim, Timothy Anderson... Počkaj, kam ideš ?" Tim zmeravel. Ledva sa odvážil otočiť. Atreyu stál na schodišti pred školou a poskakujúc sťa reumatická baletka mával oboma rukami, hulákajúc Timovo meno, tak aby to počula nielen celá škola, ale aj ulica a prilahlé mestské časti. "Tim, no tak poď. Už mám flek a zobral som ti aj cheeseburger. Poď pokecáme. Musím ti všetko porozprávať..." Tim ostal v pomykove. Atreyu bol síce dobrých 150 yardov ďaleko, no pri Timovej biednej kondičke aj keby sa pustil do behu, proti trénovanému spolužiakovi by nemal veľa šancí. A tak ostal iba meravo stáť, čo znamenalo prehrať bez boja, lebo Atreyu už za ním vyrazil. Jeho dilemu vyriešil semafor, ktorý spásonosne preskočil a prúd áut razom ustrnul. Tim nelenil a preletel cez ulicu, mieriac do Groove parku. Ani sa neotočil, aby zistil ako ďaleko je Atreyu, a preto nezbadal, ako Atreyu tesne pred nosom semafor preskočil a Tim tak získal minútku, dve k dobru. Ani tie by ho však nezachránili, veď domov to mal ešte dobrých 10, ak by nedostal lepší nápad. Groove park s množstvom chodníkov, stromov, húštin, no najmä zákutí, ktoré mohli poznať iba tí čo tu boli ako doma patril k najväčším v meste. A Tim (spolu s niekoľkými tu prespávajúcimi bezdomovcami) bol v parku ako doma. Poznal každúčký kút, skrýšu a ústranie, kde sa dalo pred neželanou pozornosťou ukryť. Najme takou, ktorej meno začínalo písmenom T. Hneď ako vbehol dnu, zamieril k vysokému múru týčiacemu sa po obvode parku. Súbežne s múrom, ukrytá až za vysokým živým plotom, tiahla sa trávou vyšliapaná cestička. Neviedli sem žiadne chodníky a živý plot poskytoval dokonalú ochranu pred zvedavými očami. Do týchto kútov parku, okrem strážnika, pár bezdomovcov a Tima nechodil absolútne nikto. Vyšliapaná cestička smerovala až k zadnej bráničke, a práve tu si Tim našiel svoje útočisko. Dokonalú skrýšu tvorilo okrem spomínaného krovia a živých plotov aj niekoľko jedličiek, zopár javorov a starý košatý gaštan. Tim sa skrčil pod jednou z jedlí a rukami rozhrabal krovie, aby cezeň videl na neďaleký chodník. Jeho skrýša bola tak dokonalá, že aj keby Atreyu vyšliapanú cestičku pri múre náhodu objavil, Tima skrytého v kroví by našiel iba ťažko. Našťastie Atreyu o tajnej skrýši a cestičke nemal ani potuchy, a preto len čo vbehol do parku pustil sa presne tým chodníkom, ktorý Tim z krovia uprene pozoroval. "Tim ! Tim kde si ? Prečo predo mnou utekáš ?" Vykríkol Atreyu, sklamané sa obzerajúc okolo seba.

Chodníkov a cestičiek bolo v parku neúrekom, stromy a kríky sa nedali ani spočítať. Park bol priveľký nato, aby Tim za ten krátky čas čo Atreyu čakal na prechode stihol dobehnúť na druhý koniec. Bolo jasné, že sa tu niekde musí skrývať, no Atreyu si mohol ísť oči vyočiť a Tima nikde nevidel. "Tim, no tak kde si ? Prečo sa mi skrývaš ? Veď ja som sa s tebou chcel iba porozprávať. Iba si pokecať, nič viac. A prepáč mi, že som sa ti smial. Ja som to naozaj nemyslel zle. Ak ma náhodou počuješ, tak mi prosím ver, že je mi to hrozne ľúto a odpusť mi to." Zašepkal Atreyu v nádeji, že ho spolužiak začuje. Atreyu nemohol tušiť, že Tim počuje každé jedno slovo. Húština v ktorej sa skrýval nebola viac ako 10 yardov od miesta, kde stál. Dokonale skrytý v kroví si nervózne hrýzol pery, premýšľajúc či presa len neurobil chybu, keď Atreyu ušiel. Čo ak to ozaj myslí vážne ? Našťastie spomienka na Atreyu smiech nad Tonyho plagátom ho rýchlo vrátila späť do reality. "Nie, je to iba klamstvo. Chce si ma získať a znova ma oklamať. Nesmiem mu veriť." Ako nad tým Tim premýšľal, zrazu jeho spolužiak pozrel smerom k húštine v ktorej sa ukrýval. Jeho oči doslova preťali krík za ktorým sa Tim krčil. V prvom momente Timovi takmer zastalo srdce, istý si, že ho Atreyu odhalil. No po chvíli trvajúcej celú večnosť, Atreyu napokon pozrel iným smerom a Timovi odľahlo. "Tim, no tak kde si ?" Zvolal Atreyu naposledy v márnej nádeji, že nastane zázrak a Tim sa predsa len ukáže. Zázrak podľa očakávania nenastal a Atreyu tak neostalo nič iné, iba sa pobrať späť do školy, kde už naňho čakala (dnes) dvojitá porcia cheeseburgera. Tim si zhlboka odfúkol. Dokázal to, ušiel mu. Park ho znova raz zachránil, tak ako už mnohokrát predtým. Až teraz sa dnešný deň konečne začínal a on bude môcť aspoň na pár hodín zabudnúť na školu i všetky problémy s ňou spojené. Vyčerpaný po dlhom behu, zvalil sa do napadaného lístia a cez spodné konáre kríkov pozoroval vzdalujúceho sa spolužiaka. Ten už bol dosť ďaleko, takmer na konci parku, čo bolo príďaleko nato, aby Tim mohol uvidieť malý kovový predmet, lesknúci sa v Atreyu dlani. Tim nemal v úmysle dlho ležať v tráve. Najme nie v takej, v ktorej zvyknú behať mravce, chrústy, lúčne koníky či iný rovnako odporný hmyz. Radšej si čupol, čakajúc 5 minút, čo bol čas, ktorý odhadol, že ak Atreyu náhodou svoj odchod myslel iba ako fintu a čaká naňho kdesi za bráničkou parku, tak po tých 5 minút ho to celkom isto prestane baviť. Napokon však Timov zámer skrývať sa narušilo čosi celkom iné. Ešte stále skrčený v kríkoch pozoroval okolie, keď za jeho chrbtom zrazu čosi zarachotilo. Znelo to ako praskanie konára. Tim, ako každé dieťa ktoré strávilo priveľkú časť svojho života pozeraním tých najrozličnejších hororov a mysterióznych thrillerov sa pri takomto zvuku ešte k tomu v opustenom kúte parku muselo strhnúť. V prvej chvíli ho napadlo, že to bude strážnik, ktorý cez zadnú, vždy zamknutú bráničku sem občas nakukne, aby odtiaľto vyhnal tu prespávajúcich bezdomovcov. Tim síce bezdomovcom nebol (aspoň zatiaľ nie, lebo otec občas zvykol strašiť, že ak si nezlepší prospech tak sa ním raz stane) no po stretnutí so strážnikom netužil. Ani na sekundu nezapochoval v akom duchu by sa podobné stretnutie nieslo, najmä ak by strážnik zbadal vydupanú trávu a polámané konáre, ako sa Tim snažil urobiť si v kríkoch dobrú pozorovateľňu. Opatrne sa vztýčil na nohy a ako baletka, balansujúc na špičkách, vyrazil k v vyšliapanému chodníku, momentálne jedinej ústupovej variante ktorá ostávala. Už bol z húštiny takmer von, keď prasknutie konára prišlo znova. Teraz sa už Tim neobťažoval zisťovaním príčiny, a rovno vzal nohy na plecía. Neubehol však viac ako desať yardov, keď prudko zabrzdil. Nie ani tak kvôli taške zabudnutej v kríkoch, aj tak v nej nemal nič čo by stálo za krádež. To iba zvedavosť, to večné Timovo prekliatie, zasa raz zaúradovalo. Tim prosto chcel, či presnejšie povedané musel vedieť čo je vo veci. A tak rovnako opatrne ako z kríkov vyliezol do nich i späť vliezol, schmatol tašku a pristúpil k jedličkám spoza, z ktorých ono dvojnásobné

zapašťanie prišlo. Nazbieral všetku odvalu a nakukol skrz hustý porast. Očakávané peklo nenastalo. Žiadna ruka muža zákona ho nezdrapila za plece, ani žiaden rozzúrený bezdomovec sa naň nevyrútil so slovami, ako si dovoľuje vstupovať na súkromný pozemok. V tráve na zemi ležal konár, na dvoch miestach prelomený, bránička bola dokorán a reťaz, ktorou bola obyčajne zviazaná sa ledabolo hompálala vo vetre. Konáre prehýbajúce sa pod nápormi severáku začali vydávať strašidelné tóny. Tim očami preletel okolie, no vinníka zodpovedného za zlomený konár nevidel. Pohľadom vystrelil do korún stromov, či náhodou nejaká veвериčka... Blbosť, veď to by musela vážiť minimálne metrák, aby dokázala prelomiť tak hrubý konár. Myslel Timovi radila vypadnúť, no zvedavosť nepustila. Chrapľavým hlasom zo seba s námahou vykoktal. "Je tu niekto ?" Odpoveďou mu bolo iba zavýjanie vetra v korunách stromov. Náhle sa za jeho chrbtom čosi pohlo. Tim s nervami našponovanými na maximum sa pohotovo zvrhol. Konár mu plesol do tváre a vetvičky poštipali pravé líce. "Iba vietor, bol to iba sprostý vietor." Zahundral pre seba a pomaly začal ustupovať k zhrdzavenej bráničke. Aj keď viedla len na bočnú ulicu, bola teraz najkratšou únikovou trasou. No neprešiel ani tri kroky, keď sa ozval ten najdesivejší rámus, aký kedy začul. (Dobre, rev kráľovnej z filmu Votrelci, keď ju odvážna astronautka Ripley trmácajúca sa skonávajúcou atmosférickou stanicou a Tim skrytý pod vankúšom vo posteli po prvý krát začul bol možno strašnejší, ale to bol iba film, zatiaľ čo toto je naozaj.) Ešte sa chcel obzrieť, aby zistil čo mohlo dať ťažké kovové dvere bráničky do pohybu, keď spoza chrbta začul dlhý, stonavý vzdych. Strachom zvraskol a dal sa do behu. Nie cez bráničku, ani po chodníku, ale rovno skrz kríky. Vysoká krovina sa bohužiaľ ukázala byť priveľkým sústom pre chlapca zhadzujúceho všetky kozy a kone, ktorú mu na hodinách telesnej postavia do cesty, a preto nebolo prekvapením, že namiesto elegantného skoku skydol do trávy. Aj napriek bolesti v kolene a doškriabanej tvári vyšvihol sa znova na nohy a pokračoval v behu až kým nevyletel z parku. Jeho splašený útek skončil na chodníku pred parkom, kde nechtiac takmer zroloval jedného pána, ktorý mal tú smolu, že tadiaľ práve prechádzal. Celý červený, lapajúc po dychu sa začal ospravedlňovať, no hneď ako nabral dych, pokračoval v behu až kým nedobehol na ???0 námestie, kde sa zvalil na jednu z prázdnych lavičiek. Vyčerpaný únavou i strachom privrel viečka a len tak tam sedel, premýšľajúc nad tým čo sa práve stalo. Vysvetlení sa ponúkali hneď niekoľko. Mohol to byť strážca parku čo tam mal práve obchôdzku, opitý bezdomovec, ktorého zobudil z poobedňajšej siesty, alebo len chodec, hľadajúci miesto kde si uľaviť. Takéto vysvetlenia by napadli každého. Už menej ľudí by uvažovalo nad lupičmi ukrývajúcimi si svoj lup z neďalekej ???0 banky, ktorú pred 2 mesiacmi prepadli a odniesli si odtiaľ cez milión dolárov. Lupičov nechtyli a tak bolo celkom možné, že keď tadiaľ utekali mohli lup hodiť do kríkov a dnes sa poňho vrátiť. Lenže čím dlhšie nad tým uvažoval, tým sa mu zdal tento scenár hlúpejší. Veď ak by balík s lupom len tak hodili do kríkov, isto by ho ktosi našiel a už dávno odniesol. No Tima napadla i oveľa divokejšia teória. "O škriatkovi z parku..." Samozrejme nie ozajstnom, veď každý 12 ročný chlapec už dávno vie, že škriatkovia neexistujú. "A čo takto nejaké zmutované zviera, alebo zdeformovaný človek ?" Tim veľa počul o ľuďoch podobných, príšerách žijúcich v kanáloch, živiacich sa krysami a hmyzom. Tieto netvory s veľkými červenými očami a kruhovými ústami ako pijavice, krmia sa vysávaním krvi z úbohých krýs. Teda väčšinou z krýs, lebo občas, ak do podzemného labyrintu odpadových šacht zablúdi nepozorný robotník čo tam opravuje kanály, poprípade nejaké dieťa, ktorému dnu spadla lopta, vtedy vraj majú kanálové netvory hostinu. Tima až striaslo pri pomyslení, žeby sa raz takémuto, práve vymyslenému monštru, mohol dostať do pazúrov. Vlastne chápadiel. Dlhých

slizkých chápadiel... Ozaj desivá predstava. Škoda len, že sa neobzrel. Mohol tú príšeru zbadat' a mať tak istotu. Takto všetko ostalo len na jeho fantázii. Ak by patril k tým odvážnejším, vrátil by sa späť a preskúmal čo je vo veci. No i Timova zvedavosť má svoje medze, a preto na uhasenie smädu mu musela stačiť jeho kanálová príšera. Horšie to už bolo so skutočným smädom, a najmä hladom. Sediac na lavičke intenzívne premýšľajúc o strašidle z parku, zrazu sa mu pripomenul jeho žalúdok. Raňajky aj vďaka skorému príchodu do školy nemal, obed tiež nie a hlad už trúbil na poplach. Zalovil vo vrecku po maličkovej peňaženke, lebo spoliehať sa na zásoby domácej chladničky by nebolo veľmi rozumné. Päť dolárov a 50 centov zdala sa byť slušná suma na jeden poriadny obed a možno aj čosi navyše. Tim sa porozhliadol. Celé mesto náместie lemovali supermarkety a obchodné domy. Stačilo si len vybrať. Zvolil samozrejme obchodný dom. Nie ani tak kvôli šunkovej bagete, ktorú kúpil v tamojších potravinách, či Cole, ktorou ju hodlal zapíť. Pravý dôvod sa nachádzal na najvyššom poschodí obchodu, kam za posledný mesiac zavítal snáď po desiaty krát. To čo ho sem priviedlo ležalo na hornom regále oddelenia Astronómia\astronautika a keď sa na ňu Tim teraz díval celkom zabudol, na bagetu i hlad čo ho sužoval. Skutočná astronautická prilba, ako hlásal veľký nápis na polici sa ligotala v silnom svetle neďalekého žiariča. Reflexný čelný štít, vysielacia na bočnej strane, trubice kyslíkového systému pripojené k zadnej strane prilby, regulátor tlaku i teploty - všetko ako naozaj. Nebola na predaj, iba súčasť výstavy na prilákanie zákazníkov. Tim netušil či nápis hovorí pravdu a prilba skutočne patrila astronautovi, členovi vesmírnej misie STS-101, alebo bola iba jej vernou kópiou, no na tom vlastne ani nezáležalo. Stačilo, že bola tu a Tim sa na ňu mohol dívať. Aj keď popravde to bol dosť smutný pohľad. Tim dobre vedel, že sa na ňu môže iba dívať. On si ju nikdy nenasadí na hlavu, nikdy nezasadne do kresla určeného pre pilotov a nikdy sa nevznesie hore do vesmíru. Také čosi je určené iba pár vyvoleným medzi ktorých nepatrí. Smutne si povzdychnúc, pobral sa k pohyblivým schodom, ktoré ho zaviezli až na prízemie. Už chcel z vyjsť von, keď si spomenul, že dlho nebol v oddelení kníh a keďže mal dosť času, zamieril tam. "Možno už budú mať ďalší diel." Pomyslel si s nádejou. Nový diel jeho obľúbeného príbehu o dobrodružstvách vesmírneho cestovateľa síce nemali, zato sci-fi príbehov tu bolo toľko, že bolo z čoho vyberať. Ako častý hosť týchto priestorov Tim dobre vedel, že okolo druhej, a presne toľko ukazovali jeho hodinky, v obchode veľa ľudí niet. Dokonca občas ani predavač, a tak sa môže nerušene zašit' medzi vysoké police plné kníh, dúfajúc, že aspoň tridsať minút ho nebude nik vyrušovať. No najprv skontroloval či za predajným pultom na opačnom konci obchodu nestojí predavač, ktorý ho už dobre poznal a nie raz z obchodu, keď po 2 hodinovom prezeraní kníh nič nekúpil, vyhnal. Našťastie predavača nikde nevidel a v obchode nebol ani jeden zákazník. Tim sa tak na chvíľu stal jediným a neobmedzeným vládcom ohromného kráľovstva kníh. Bez váhania zabľúdl do hustého labyrintu vysokých polic siahajúcich až po strop. Aj napriek tomu, že vzájomne sa križujúcich regálov vytvárajúcich dokonalé bludisko, ktorému na tajupnosti pridávalo slabé svetlo tu bolo neúrekom, Tim sa v tu vyznal ako doma. Nečudo, vzhľadom na fakt koľko času v obchode strávil. Veru bývali doby, keď Tim vždy po vyučovaní zamieril práve sem, sadol si do najtmavšieho kútika, kam ostatní zákazníci takmer nikdy nechodia, zobral niektorú z kníh a v prítmí vzdialeného svetla sa zahĺbil do čítania tých najneuveriteľnejších príbehov. Škoda, že tie časy pominuli a odvtedy čo ho iniciatívny predavač pár krát načapal, mal Tim od otca vstup do obchodu zakázaný. Dnes si však zaumienil zákaz porušiť. Keby niečo, vyhovoriť sa na hľadanie knižky o myšiach, keďže má mať o nich referát na najbližšej hodine biológie. (Bola to síce stará, ošúchaná finta na ktorú otec isto neskočí, no stále lepšie

ako nič.) Ešte predtým, ako sa uvelebil v kresle v na konci obchodu, čakala Tima milá povinnosť vybrať knihu, ktorú dnes prelistuje. Zamieril do oddelenia vedecko-fantastickej literatúry. Knihy, samé knihy, regále plné kníh. Tim nikdy nechápal, ako je možné toľko príbehov dať na papier, vytlačiť a vydať. Vymyslieť ich to nebol, aspoň pre Tima, žiaden problém. No písať ich ? Vymýšľanie príbehov je skvelá zábava, no ťukanie do počítača hrozná nuda. Keď bol menší sám to i zopár krát skúšal, no jeho zápal netrval nikdy dlhšie ako 2-3 hodiny. A tak radšej namiesto písania kníh si príbehy vymýšľal, alebo tie už napísane čítal. Na rozdiel od ostatných čitateľov však príbeh, ktorý dočítal nenechal len tak odplávať z mysle. Práve naopak. To skutočné dobrodružstvo ešte iba začínalo. Tim vedel každú i tú najjednoduchšiu zápletku znova, zapliesť, osudy hlavných hrdinov ďalej rozvinúť, poprípade vymyslieť celkom nový príbeh, ak sa mu záver toho, ktorý práve dočítal nepozdával. Vymýšľanie, to bolo to pravé. Lenže i vymýšľanie a upravovanie pôvodného príbehu je zábavné iba vtedy, ak ten v knihe stojí za niečo. A nato potreboval dobrú knihu. Ako sa tak pretíkal regálmi úplne dolu na najspodnejšej polici ho upútala nevelká čierna brožúrka. Mali z nej iba jeden kus, ostatné už asi predali. Na čiernom obale sa skvel obrázok dlane. Nie obyčajnej, ľudskej dlane, ale s takej končekmi hnedých prstov, ktorých bolo o jeden viac ako u ľudí a ktoré sa rozširovali do čudných úchytiel pripomínajúcich prísavky, aké mávajú hlavonožce na svojich ramenách. Medzi prstami sa nachádzali i priesvitné blany, aké zvyknú mať niektoré morské živočíchy či plazy. Prsty zvieral podivný kľč dodávajúci dlani strašidelný výzor. Pri pohľade naň prepadol Tim pocit, akoby sa dlaň chystala z knihy vyskočiť a lepkavé úchytky zdrapia každú tvár, ktorá sa k nej neopatrne priblíži. Trochu ho striaslo, lebo ruka mu pripomenula incident z parku, avšak ak sa má dozvedieť komu alebo skôr čomu dlaň patrí, strach musí ísť bokom. Schmatol knihu a zmizol medzi regálmi v kresle na konci obchodu, kde v šere, ktoré tu panovalo dúfal, že ho nik nezbadá. Hneď ako sa ponoril do čítania, zabudol na okolitý svet. Príbeh Tima zaviedol k vzdialenej planéte v súhvezdí Xarax, kde posádka vesmírnej lode Trinix 12 musela pri zlom skoku v hyperpriestore núdzovo pristáť. Príbeh mal pomerne jednoduchú zápletku. Loď havarovala na neznámej, doteraz neprebádanej planéte. Pri pristáti sa všetky komunikačné prístroje poškodili (aká náhoda) a posádka tak nemohla nadviazať spojenie s ostatnými loďami z obchodnej flotily prenášajúcej drahé kovy na Zem. "Veru nie je to ten najprezratnejší začiatok." Pomyslel si Tim, keď prešiel prvé kapitoly. Nebolo to originálne, nič čoby nepoznal z iných sci-fi príbehov. Vesmírna loď, neznáma planéta, posádka odrezaná od sveta. Taká dalo by sa povedať priam klasika. "Teraz už iba chýba nejaká tá príšera." Zaveštil dopredu a ako sa rýchlo ukázalo, nemýlil sa. No najprv musela posádka objaviť tajomné, podzemné jazero, na inak púštnej planéte a napiť sa z neho. Potom už hlúpučký príbeh nadobudol rýchly spád. Príšera z jazera, inak vlastník onej strašidelnej ruky z obálky, začala jedného člena posádky po druhom konzumovať (nepochybne si tak spestrujúc dovtedy jednoduchý jedálny lístok pozostávajúci najmä z jazerných hadov a krabov) až napokon zostal nažive iba hlavný hrdina, poručík Ridder, ktorý vo finálnom súboji netvora so žiabrovitými rukami zlikvidoval a celú jaskyňu vyhodil do povetria. Tim sklamane odložil knihu. Príbeh, ak sa čosi také vôbec dá príbehom nazvať, bol tuctový, ľahko predvídateľný a tým pádom i nudný. Zaujímavý bol snáď iba záver v ktorom sa poručík Ridder po zničení podzemnej jaskyne ocitol na vyprahnutej planéte úplne sám, bez vody a bez nádeje na záchranu. Tim odložil knihu a keďže v obchode ešte stále panovalo ticho mohol sa pokojne oprieť o stenu a s privretými viečkami premýšľať nad tým čoby robil on, ak by sa ocitol v situácii poručíka. Byť na planéte, puste a vyprahnutej, bez jedinej kvapky vody a ešte k tomu i úplne sám.

Desivá predstava, a absurdná zároveň. Tima napadlo, prečo každý astronaut na lodi nemal miniatúrny generátor vody a potravín vo veľkosti 50 centovej mince, ktorý by dokázal vygenerovať dosť jedla a pitia na rok. Veď ak ľudstvo dokázalo zdolať nekonečné diaľavy vesmíru, prečo by nedokázalo vytvoriť nejaký takýto prístroj a zachrániť tak poručíkovi Ridderovi život? Jeden dôvod ho napadol hneď. Malá fantázia autora a takisto i to, že tragické konce kníh sú viac cool, ale tie šťastné. Na druhej strane i keby si poručík život jeho prístrojom zachránil, stále by ostal opustený na odľahlej planéte. A to bolo pre Tima ešte desivejšie, ako čokoľvek iné. Ono, nie žeby nejakým zvlášť obľuboval spoločnosť ľudí, no predsa... Byť úplne sám na cudzej planéte, kdesi v odľahlom kúsku vesmíru bola predstava pri ktorej Timovi zovrelo žalúdok. On by nikdy nechcel byť sám. Dokonca aj spoločnosť Tonyho by bola 1000 krát lepšia ako úplne osamenie. Presne to osamenie, ktoré tak dôverne poznal z bežného života. Aj keď nebýval na opustenej planéte, žijúc v strede rušného veľkomesta v obklopení rodičov i spolužiakov, často si pripadal akoby žil na tej najopustenejšej planéte v celom vesmíre. Smutné myšlienky našťastie včas narušilo jeho močové ústrojenstvo. Od času, keď vypil veľkú plechovku Coly už ubehla nejaká tá hodinka a príroda začala volať na známosť. Stručne povedané - musel na toaletu. Ešte predtým pozrel na hodinky. Veľká ručička sa blížila k celej a malá k číslu tri. To znamenalo, že čítaním zabil takmer hodinu. Opatrne položil knihu do regálu odkiaľ ju vybral a nenápadne vyrazil k toaletám nachádzajúcim sa neďaleko predavačovho pultu. Tajne dúfal, že predavač si ho nevšimne. Stačí iba ak až bude zamestnaný zákazníkom a nenápadne prekíže okolo. A keby niečo, tak iba na záchod. Vyzbrojený jednoduchým plánom priblížil sa k poslednému regálu knižiek a vykukol von. Na jeho veľké prekvapenie pult bol stále pustý. Po predavačovi ani chýru ani slychu. Podobne na tom bolo i vedľajšie oddelenie s domácimi potrebami či neďaleká predajňa s bižutiou a sklom. Žiaden predavač, žiaden zákazník, nikde živej duše. Obchodný dom, aspoň táto jeho časť, bola ľudoprázdna. Tim, potešený, že dnešný pobyt v predajni ostane neodhalený rýchlo dobehol k toaletám. Ťažké krvavočervené dvere za ním samé zarachotili a Tim sa ocitol na novučičkých toaletách, ktoré iba nedávno rekonštruovali. Biele kachličky, spolu s troma veľkými zrkadlami v miestnosti s umývadlami pôsobili majestátne, no zároveň i trochu znepokojujúco. Tim nemal rád veľké zrkadlá. Vždy mal pri nich stiesnený pocit, čakajúc kedy sa v ich obraze, priamo za jeho chrbtom zjaví čosi... Čosi... Tim zavrtel hlavou a radšej prešiel do vedľajšej miestnosti, kde stál rad toaliet, s novými dobiela namaľovanými dverami a senzorickými splachovačmi. Z náprotivnej steny vytrčal poltucet keramických pisoárov. Tim, podobne ako veľké zrkadlá, ani pisoáre veľmi neobľuboval. Keď bol menší, rovnako ako všetci nevysokí chlapci, aj on mal problém na ne dočiahnuť a keďže iba na máloktovej toalete mali i chlapčenské, zvyčajne to musel riešiť tancovaním po špičkách z čoho sa len málokedy nevyklúľ poriadny trapas. Našťastie teraz, už predsa len trochu podrasený, si mohol trúfnuť i na mužské. Rýchlo si stiahol nohavice a telom mu prešiel blažený pocit, ako prebytočná kvapalina opúšťala jeho vnútornosti. Vzhľadom nato koľko Coly vypil, prirátajúc dobrý zvyk nechodiť v škole na záchody, chvíľu to trvalo. Ešte nebol hotový, keď slasťou privreté viečka prudko roztvoril. Zazdalo sa mu, akoby za jeho chrbtom začul akési syčanie. Nemuselo to nič znamenať, veď toalety sú nové a hocktorá zle dotiahnutá matica na kanalizačnej rúre mohla spôsobiť onen sykot. No Tim predsa len znervóznel. Na dokreslenie celej situácie, treba zdôrazniť, že Tim stál v strede priestrannej toalety v opustenej časti obchodného domu a za chrbtom mal rad zamknutých záchodov odkiaľ prišiel onen nepríjemný sykot. Ak sa k tomu pridali i nové kachličky pripomínajúce nemocnice, či u Tima skôr márnice, bolo pochopiteľné,

že dostal strach. Preglgol a opatrne sa pootočil. Syčanie prichádzalo z posledných, mierne poodchýlených dverí. Tim zmeravel. "Boli otvorené už predtým, alebo sa otvorili sami?" Nebolo tu nikoho, kto by mu mohol odpovedať. Za normálnych okolností by začal spätkovať a čo najrýchlejšie ufujazdil preč, no vzhľadom nato v akej chúlостivej situácii sa práve nachádzal, mohol akurát tak pritlačiť, aby bol čo najrýchlejšie hotový. Z očami upretými na záchod preklínal seba samého, že mu tá Cola tak chutí. Raz ho jeho závislosť na Cole a iných sladených nápojoch isto privedie do hrobu. Chvála Bohu už aj posledné kvapky boli von a Tim si zapol gombík, ani sa neobťažujúc so zipsom a s očami stále prišpendlenými k poslednej z radu toaliet, začal ustupovať k miestnosti so zrkadlami. Sykot stále neprestával a Tim už chcel vyletieť von, keď ani sám poriadne nevediac prečo si to zrazu rozmyslel. Mohol za to pohľad do zrkadla, kde sa vidiac k smrti vystrašeného, pripadal si ako úplný zbabelec. S novo nadobudnutou odvahou sa narovnal. "Nie, nesmiem byť taký strachopud. Nič to nie je. Iba pokazené potrubie. Sprosté pokazené potrubie. Nič viac. Teraz tam pekne pôjdem a zistím čo to je, jasne?" Na otázku, ktorú vyslovil nemal mu kto odpovedať a Tim tak opatrne prikrčil k dverám odkiaľ prichádzal podivný sykot. Už bol pri nich, keď naposledy zaváhal. No zvedavosť prekonala strach a Tim celou silou kopol do dverí. Tie sa rozleteli dokorán, no žiadne monštrum z nich nevyrazilo. Pokazené potrubie z ktorého kvapkala špinavá voda vytvárajúc hrdzavú kaluž na dlážke, bolo neklamným znakom, že s tou nedotiahnutou maticou mal pravdu. Zhlboka si odfúkol. Záhada bola vyriešená. Tim sa musel pousmiať. "Ja som ale idiot... Čistý idiot. Ako som si mohol myslieť..." Neveriacky zavrtel hlavou. Trochu nahnevaný sám na seba, no zároveň i šťastný, že všetko tak dobre dopadlo, zabuchol záchodové dvere a pobral sa späť k umývadlám. "Blbá rúra." Pomyslel si a pristúpil k jednému z umývadiel. Hoci strčil dlane pod kohútik, kovová rúrka zo svojho hrdla namiesto vody vydala len nepekny ston, trochu pripomínajúci pískanie vysokotlakového hrnca pri vare. Hoci ho v prvej chvíli striaslo strachom, niečo tak banálne po svojom hrdinskom výkone (v Timových očiach bolo i otvorenie záchodových dverí činom hodným zápisu do historických kroník) ho už nemohlo len tak niečo zastrašiť. Tragický omyl. Skúsil druhý kohútik, ktorý tiež chvíľu váhal, no napokon predsa len pustil prúd vody. Teda vody. Odporná hrdzou ochutená a všetkých pachmi zapáchajúca tekutina razom zasvinila celé umývadlo. Tim znechutene odtiahol dlane. "To by ma zaujímalo, kto staval tento hajzel." Zavrčal podráždene a skúsil i posledné umývadlo. A hľa, zázrak. Z kohútika vyrazil prúd príjemne teplej, a najmä priesračne čistej vody. Dokonca aj mydlo, hoci iba také hnusné tekuté, z ktorého mal prsty vždy celé lepkavé, tu nechýbalo. Tim si ním naplnil dlane až po okraj a začal si obe ruky starostlivo trieť, aby sa mydla čo najrýchlejšie zbavil. Dobre vedel, že dať dolu ten sliz chvíľu potrvá. Bol tak zaujatý umývaním, že si ani nevšimol ako sa záchodové dvere, ktoré iba pred malou chvíľu vlastnoručne zatvoril, začínajú samé od seba znova otvárať. Škrípanie nenaolejovaných pántov (jedna z ďalších chybičiek krásy novo rekonštruovaných toaliet) prehlušil hukot tečúcej vody. Možno by podozrivé pohyby a zvuky ani vôbec nezaregistroval, ak by ho náhoda neprinútila dvihnúť zrak a pozrieť do zrkadla. Cele to trvalo len zlomok sekundy. Nekonečne krátky okamih, kedy sa niečo nejasné mihlo za jeho chrbtom a ohromnou rýchlosťou vyrazila k toaletám. Tim sa bleskovo zvrchol, no jediné čo zbadal boli dvere na poslednej toalete, ako sa kymácajú hore-dolu, vydávajúc pritom ten najodpudivejší. Tim nebol schopný pohybu a nohy akoby mu vrástli do zeme. Srdce mu začali divoko dunieť a celé telo zalieval studený pot. Kymácajúce sa dvere zrazu zastali, a otvorené dovnútra sa už viac nepohli. Akoby ich niekto, alebo niečo chytilo. Tim pocítil, ako bežiaci čas spomaľuje, až napokon

celkom zastal. Zvuk tečúcej vody, ešte stále tryskajúcej z kohútika zanikol a jedine čo vnímal boli pravidelné údery jeho srdca. Buch - buch, buch - buch. Dunivá ozvena nesúca sa celým jeho telom. Tim si uvedomil, že sa chveje. No najhoršie malo ešte iba prísť. Na dlážke pred posledným záchodom sa zjavil dlhý tieň. Štíhla silueta zhodná s tou, ktorá sa pred okamihom mihla za jeho chrbtom. Musel byť tam, skrývať sa na záchode. Ale kto, alebo čo ? Tim si spomenul na knihu, ktorú len pred chvíľou dočítal. Desivá príšera so šesticou dlhých prstov zakončených prísavkami, monštrum čo zlikvidovalo takmer celú posádku vesmírnej lode Trinix 12. Aj obluda z románu žila v blízkosti vody a tu na záchode bolo vody (aj keď je na diskusiu, či smradľavú brečku je možné za vodu považovať) viac ako dosť. Čo ak sa prízrak z románu, materializoval z jeho myšlienok ? Tim zalapal po dychu, lebo tieň sa zrazu pohol. Odraz podivného skeletu monštra sa vo vyleštených kachličkách divoko skrútil a Tim na svoje absolútne zdesenie uvidel, ako spoza okraja dverí vykukli tri sivohnedé prsy. Všetky mali miesto končekov lepkavé chápadlá. Viac nepotreboval. Zjačal a doslova vyraziac vonkajšie upaľoval ako o život. Obchod bol ešte vždy prázdny. Ani predavača, ani zákazníkov nikde. Dobehol až do oddelenia bižutérie, no ani tam nikoho nebolo, rovnako ako v oddelení domácich potrieb. Celý obchod, kam len pozrel, zíval prázdnotou. "Bože, kde sú všetci ?" Pomyslel si a chcel zakričať, no skôr ako stihol otvoriť ústa sa za jeho chrbtom ozval zvuk otvárajúcich sa dverí. Ani sa neobťažoval zistením či sú od toalety, a radšej vzal nohy na plecia. Bežal čo mu sily stačili. Vydesený, prestal vnímať svet okolo. Až pred vchodom do obchodného domu ho nevysoký schod, ktorý v panike prehliadol prinútil zastať. Či presnejšie pristáť. Zrazu sa celý svet otočil a on bolestivo pristál na zemi. Pár sekúnd trvalo kým sa spamätal a uvedomil si, že leží rozvalený na chodníku pred obchodným domom, kde naňho hľadí minimálne tucet ľudí. Ďalší sa prechádzali po chodníku, iní sedeli v autách, či nakupovali v obchodoch. Tim bol znova späť. Späť na Zemi, tentoraz doslovne. Po netvorovi, akoby sa zem zľahla. Ešte naposledy sa obzrel a rýchlo vyskočil na nohy, skôr než ho niektorý z prizierajúcich sa, začne zisťovať čo sa stalo. Cestou domov si znova a znova prehrával obe scény, ktoré za krátky čas zažil. Boli iba snom, alebo naozajstnou skutočnosťou ? A čo včerajšok a fľaška od babičky. Nočné mory, ktoré dúfal, že sú navždy preč, žeby sa zasa vrátili ? Tim to nevedel a ani vedieť nechcel. Niečo sa však dialo a on ešte netušil čo. No začínal mať z toho stále väčšie obavy.

12.1.2008..

Kapitola 07 – Prenasledovanie.

Nastala streda, deň kedy mal Tim o jeden dôvod na paniku navyše. Dnes k nemu ako bonus pribudol i ďalší a oba spolu súviseli. Streda, okrem toho, že je tretím dňom v týždni, kedy do víkendu je ešte veľmi ďaleko a od predošlého sa zdá, že uplynul už minimálne mesiac, je aj dňom kedy chlapčenské osadenstvo triedy pani Cookej máva hodinu telesnej. Áno telesnú, toho zvláštny premet, kde žiakov nútia zhodiť svoje rifle, či tričká a vymeniť ich za prihlúple úbory pozostávajúce z krikľavo modrých polo košiel skrášlených ohyzdným emblémom školy a šortkami tak širokými, že Tim v nich vždy vyzerá, ako komparzista u Charlieho Chaplina. Treba zdôrazniť, že oblečenie bývalo zvyčajne tým najmenším problémom. (Aj keď napríklad cvičky, ktoré musel nosiť na hodinách gymnastiky boli tak malé, že pri preskokoch cez koňa v nich poskakoval ako baletka, a ani hudbu na to nepotreboval. I preto, pokiaľ koňa práve

nezhodil, vždy mal aspoň to potešenie okúsiť bolestivé pristátie na jeho chrbte.) Na telesnej boli zo všetkého najhoršie školské šatne, ktoré na rozdiel od ostatných miestností a chodieb školy neboli vybavené bezpečnostnými kamerami, onými elektronickými anjeli strážnymi, ktorí už neraz zachránili Timovi krk. I preto sa Tim po prechode dverami šatne vždy dostával do úplne iného sveta - sveta za zrkadlom, kráľovstvom, ktorého jediným neohroziteľným vládcom a sudcom v jednej osobe bola jeho excelencia Tony Prvý, alias Tony Hrozný. Bol to veru spravodlivý panovník, tento Tony. Kopancov a nadávok rozdal každému spravodlivým dielom. Iba k svojmu obľúbencovi a chránencovi Timothy Andersonovi bol obvykle štedrejší. Ó blažený to ľud čo má tak spravodlivých vládcov... Tim si na svoj údel už dávno zvykol a za tie roky si vypracoval hneď niekoľko stratégií ako Tonyho 'spravodlivosti' uniknúť. Najjednoduchším riešením bolo pred telesnou ostať v triede o niečo dlhšie a do šatne naklusať až keď Trojka ufujazdí smer telocvičňa. Bohužiaľ túto fintu mohol použiť maximálne tak dva-tri krát za sebou, presnejšie do doby kým sa jeho oneskorené príchody nedostali do podozrenia pána učiteľa. Ak sa teda stretu nedalo zabrániť inak, Tim zvykol, najmä v zimných mesiacoch nosievať pod nohavicami a tričkom onú pol košeľu a široké šortky, aby v šatni zo seba všetko čo najrýchlejšie zhodil a pobyť v nej tak minimalizoval na najkratšiu možnú dobu. Ak nepomohlo ani to, skúsil najriskantnejší, takzvaný 'simulačný' variant. Taký čas sa vyhovoril na bolesť hlavy, brucha, nôh, rúk, žalúdka, čriev, očí, uší, nosa a niekedy aj zadnice - skrátka ľubovoľného orgánu, ktorý mu vo chvíli keď s utrápeným výrazom v tvári šepkal svoje ospravedlnenie pánu učiteľovi zišiel na um. Učiteľ, pán Hasan, mal z času na čas pre Timove bolesti a kŕče objavujúce sa so železnou pravidelnosťou práve pred hodinami telesnej pochopenie. Najmä vtedy, ak za trest mohol Tima nechať po hodine celú telocvičňu poupratovať. Situáciu samozrejme vždy s radosťou vždy využil Tony, takže po hodine na ktorej Tim necvičil, vyzerala telocvičňa, akoby sa tadiaľ prehnalo stádo zdivočených slonov. Tim ju potom musel minimálne 30 minút upratovať, no nesťažoval si. Stále lepšie ako si z dlážky šatne upratovať vlastné zuby. (V šatni pratal iba svoje šaty, ktoré Tony, nikdy nezabudol dôkladne rozhádzať.) Asi toľko teda k Timovým šatňovým patáliám. No o nič lepšie sa mu nevodilo ani na hodinách samotných. O jeho kamikadze schopnostiach pri preskokoch už bola reč, no i s hrazdou, kruhmi či kladinou to nebolo o nič lepšie. I preto sa v Timových očiach telocvičňa už dávno zmenila v stredovekú mučiareň a pán Hasan prezývaný aj tréner na krutého žalárnik. No ani hodiny na školskom dvore neboli o nič lepšie. V behu vždy posledný, skok do diaľky končil na yard širokej odrazovej ploche a guľu ani nedvihol, nieto ňou ešte kamsi vrhať. Hry ako baseball či vybíjaná v spojení s Timovou osobou boli zárukou katastrofy a americký futbal pre istotu radšej ani neskúšal. Avšak existoval ešte jeden šport, ktorý Tim nenávidel za všetkého najviac. Čestný titul jeho najnenávidenejšieho držalo plávanie. Na veľkú (typicky Timovu) smolu škola Georga W. Busha mala hneď dve plavárne, a preto občas, aj keď našťastie nie tak často, mali telesnú práve tam. Taký čas každý žiak deň predtým dostal do svojho internetového školského diára záznam, aby si na druhý deň priniesol plavky. Diár si mali všetci žiaci za povinnosť pravidelne kontrolovať a Tim, keď doň včera večer doň nahliadol, takmer skolaboval. Nič horšie sa snáď stať ani nemohlo. Teraz, keď Tony čaká na príležitosť, aby ho zbil, oni im dajú plávanie. Okamžite bolo jasné, že sa z toho musí za každú cenu vyvliecť. Vstúpiť zajtra do prezliekarne by bolo to isté ako spáchať harakiri. "Nie, to neprichádza do úvahy." Zastrájal sa Tim bojovne. No i napriek svojmu večerňajšiemu rozhodnutiu, ráno kráčal do školy iba veľmi pomaly, s hlavou obťažou neveselými myšlienkami. Na ostatné problémy, ako napríklad včerajší útek pred Atreyu celkom zabudol. No rýchlo si mal

spomenúť, lebo len čo vstúpil do triedy Atreyu ho okamžite preťal pohľadom. Bohužiaľ to už bolo príliš neskoro, aby Tim vymyslel nejakú zmysluplnú výhovorku. "Tim, prečo si mi včera zdrhol ?" Opýtal sa Atreyu, len čo si Tim sadol. "Zobral som ti cheesburger a obsadil miesto v jedálni. Myslel som, že prídeš. Veď sme sa predsa dohodli." "Nie ! Na ničom sme sa nedohodli." Odsekol Tim podráždene, rozhodnutý nenechať sa Atreyu zastrašiť. Atreyu naňho uprene pozrel a zatváril sa dosť prekvapene. "Ale veď som sa ťa včera pýtal, či ideš na obed. Myslel som, že ideš. Mohol si povedať, keď si nechcel." Tim odtrhol zrak od tašky z ktorej si vybaľoval veci a zlostne zagánil na nového spolužiaka. Atreyu sa ani nemračil, ani neusmieval (prečo aj), dokonca ani dobre známy pohľadavý úškrnok mu nebolo možné odčítať z pier. Vyzeral zaskočene a snád i trochu sklamané. "Ty si sa ma pýtal či chcem ísť, ale ja som nepovedal, že s tebou pôjdem. Ponáhľal som sa domov. Mal som niečo dôležité, a preto som na obed nešiel." "A predvčerom a v pondelok, aj vtedy si mal niečo dôležité ? Ani vtedy si neprišiel na obed." V Atreyu hlase sa zrkadlila skepsa. "Nie, bolelo ma brucho a hotovo ! Čo sa vlastne staráš ? Je to moja vec kedy chodím na obedy. Teba je do toho nič, jasné ?" Atreyu sa narovnal a prekvapenie vystriedalo sklamanie. "Tak dobre, nebudem sa starať, keď nechceš. Ale tiež mi nemusíš klamať. Ja som ti nikdy neklamal, tak neviem prečo musíš ty mne. Včera som ťa videl. Nešiel si domov. Bol si v Barnes & Noble až do tretej, a potom si sa vrátil domov." Timovi od náhleho odhalenia vyschlo v hrdle. Atreyu posledná veta ho tak zaskočia, že v prvej chvíli ani nevedel čo povedať. "Ty... Ty si ma sledoval ?" Atreyu zavrtel hlavou. "Nie, iba som... Ehm, proste to viem. Nieкто ťa videl a povedal mi to." Tim nahodil ironický úškrnok. "No jasné. Ani náhodu si ma nesledoval. Kto iný by ma videl a povedal ti to ? A že vraj ty neklameš. Si ozaj trápny..." Atreyu si svojho spolu sediaceho niekoľko sekúnd premeriaval, kým nemával rukou a znechutene nedodal. "Si vážne divný." Tim si sadol do lavice a Atreyu si viac nevšímal. V duchu sa však zaradoval. Jeho predpoveď sa konečne naplnila. Prešli necelé tri dni a Atreyu si už o ňom myslí, že je divný. Ale zas prečo by mal byť prekvapený, veď má predsa talent na čítanie ľudí a ten ho ešte nikdy nesklamal. Do začiatku hodiny už obaja neprehodili ani slovíčka. Tim sa snažil nevšímať si Atreyu a Atreyu sa posadil tak, aby bol k nemu otočený chrbtom. Takto spolu presedeli celý deň až kým neskončila piata hodina a chlapčenská časť triedy zamierila na školskú plaváreň. Tim síce vyrazil tým istým smerom, no ešte skôr ako vstúpil do šatne zabočil vedľa do kabinetu pána učiteľa. Vyhovoril sa, že si zabudol plavky a hrozne ho bolí hlava. Dopadlo to lepšie ako očakával. Pán Hasan mal v kabinete svojho kolegu, pána Lazaridesa s ktorým preberali rozvrh hodín na budúci mesiac. Keďže sa blížili mestské majstrovstvá v plávaní a ich škola mala byť tento rok hosťiteľom, na Timove báčorky nemal ani jeden z nich čas. Malý simulant tak vyviazol len s upozornením, že za trest po hodine uprace celú plaváreň, čo v praxi znamenalo poukladať plávacie vesty, ktoré tam porozhadzovali žiaci prvého stupňa naspäť do košov. Tim celý šťastný vrele prikývol, no ako sa neskôr malo ukázať, svoj sľub napokon nedostal šancu dodržať. Hneď ako zmizol z kabinetu šiel si sadnúť na lavičku vedľa bazénu kde, ako dúfal v pokoji prežije zbytok hodiny. Lavičiek okolo vodnej plochy bolo neúrekom. Obvykle na nich sedávali tréneri, plavci, alebo pólisti ak bolo na programe vodné pólo. Pozdĺž celej plavárne sa nachádzali aj tribúny pre divákov. Tam však sedieť nemohol, aspoň nie počas hodín plávania. Keďže sa neulieval prvý krát, veľmi dobre vedel aké dôležité je posadiť sa na kraj bazénu, až na úplne poslednú lavičku. Nie raz sa stalo, že sediac príliš blízko vodnej plochy, Tony k nemu nenápadne priplával a celého ho ošpliechal. Všetci v triede potom z toho mali úžasnú zábavu. Posledná lavička dávala aspoň akú takú nádej, že sa tak nestane. Len čo otvoril

mohutné dvere vedúce do bazénu, ovanul ho rozhorúčený vzduch udržiavajúci v celej hale konštantne vysokú teplotu. Tim si otrávene povzdychol. Zasa bude celý spotený. Prejsť k lavičke znamenalo obísť celý bazén. Radšej pridal do kroku. Ved' čo ak by Tony, alebo niektorý z dvojice jeho praštených kámošov vybehol zo šatne a sotil ho do vody. Párkrát sa už o to pokúšali. Tim sa posadil až na úplne poslednú lavičku a pohodlne opretý o stenu čakal na začiatok hodiny. Opustená plaváreň do ktorej iba z diaľky tlmene doliehal vresk zo šatní chlapca myšlienkami okamžite zaviedla k podivuhodným udalostiam zo včerajška. Aj keď teóriami pokúšajúcimi sa vysvetliť záhadu zabil celý večer, na nič rozumné neprišiel. Napadlo ho dokonca či to čo včera v kníhkupectve videl nebol živý sen, taký čo sa odohrá v mysli človeka, aj keď nemá oči zatvorené. Nebolo by to prvý krát by čo Tim videl (alebo si aspoň myslel, že vidí) veci o ktorých predtým čítal v knihe. Rovnako aj pre zvuky z parku existovali desiatky ďaleko lepších vysvetlení, ako krvilačné monštrum z kanálov. Ale čo tá fľaša ? Tú, ktorú má stále doma. Až do včerajšieho večera stála na jeho nočnom stolíku, kým ju nestrčil do modrej skrine, medzi všetko ostatné haraburdie, pevne rozhodnutý už nikdy viac ju nevybrať. Pohľad na ňu by mu iba znova pripomínal nepríjemné pondelkové zážitky a po tom ozaj netúžil. Avšak aj keď bola fľaška ukrytá, nič to nemenilo na veci, že existuje. Môže ju kedykoľvek vybrať, prejsť prstami po jej povrchu aj sto krát prstami, a aj tak neobjaví v skle jedinú prasklinku, či ryhu. Žiaden dôkaz, že raz už bola rozbitá a potom sa sama od seba opäť zacelila. Nerozumel tomu. Nerozumel ničomu. A čím menej tomu chápal, tým viac cítil ako sa mu pod kožu vrýva pocit absolútnej bezmocnosti. "Keby som tak aspoň o tom mohol niekomu povedať." Pomyslel si smutne a schúlený na lavičke privrel viečka. Teplo a vlhkosť v kombinácii s tichom pôsobili uvoľňujúco a Tima začali pomaličky uspávať. Neďaleko od miesta kde sedel sa spustil mohutný kompresor, ženúci rozohriaty vzduch dnu, no Tim si jeho monotónne pradenie nevšímal. Na lavičke nesedel prvýkrát aby nevedel, že vždy pred začiatkom hodiny kompresor vyhrieva okolie bazéna na prijateľnú teplotu. Ešte dve tri minúty a vtrhnú sem jeho spolužiaci. No i tých pár chvíľ, ktoré ostávali stačilo, aby mohol odpočívať dodávajúc svojmu telu tak prepotrebnej úľavy. Ako tak sedel na lavičke nechajúc sa unášať na vlnách prichádzajúceho spánku zazdalo sa mu, akoby popri pravom uchu čosi zabzučalo. Najskôr asi iba neškodná mucha, ktorá využila teplo haly a vletela sem cez niektorý z vetrákov. Tim sa cítil pridobre nato, aby sa chcel obťažovať zisťovaním či je to ozaj mucha. Treba povedať, že jeho reakcia bola ozaj mierna na chlapca, ktorý mal z veci ako lietavý hmyz vždy panický strach. Našťastie bzukot ustal a tak si ho viac nevšímal. Bohužiaľ, nie však nadhlo. Neprešlo ani 20 sekúnd, a nepríjemný vysoký ton bzučiacich krídel sa vrátil. Tim reflexívne hrabol dlaňou po dotieravcovi, no stále nemal v úmysle narúšať príjemný polospánok v ktorom zotrval. Nanešťastie hmyz - asi mimoriadne trucovitý jedinec si zaumienil, že sa len tak ľahko odohnať nenechá a tentoraz zabzučal chlapcovi rovno pred nosom. To už Tim nevydržal. "Debilná mucha." Zahrešil a vystrelil z lavičky mávnuc dlaňou po domnelom nepriateľovi. Obzrel sa okolo seba. Šanca, že uvidí tak malé stvorenie ako mucha domáca nebola práve najvyššia, no počuť by ju mohol. Nastražil uši, avšak zbytočne. Mucha asi vedomá si jeho hnevu kamsi ubzikla. Celý roztrpčený si Tim sadol späť, rozhodnutý využiť posledné chvíľky pokoja a znova privrel viečka. No ani sa poriadne neposadil a bzukot bol znova späť. Mucha preletela rovno ponad jeho hlavu a začala krúžiť pri ľavom uchu. Tim sa ani nepohol. Bol rozhodnutý to muche spočítať. Viečka mal stále privreté a telo strnulé, akoby spal. No podobne ako dravec pred útokom, i Tim čakal na svoju príležitosť. Tá nastala vo chvíli keď sa mu zazdalo, že si mucha ide otestovať jeho plece ako pristávaciu dráhu. V zlomku sekundy po nej vyštartoval a

celou silou sa tresol po ramene. "Au." Zasyčal od bolesti a odtiahol ruku preč. Muchy nikde. "Do riti s tým." Zahrešil Tim mrzuto a teraz už s bojovým výrazom v tvári vyskočil na nohy, pevne rozhodnutý votrelca raz a navždy umlčať. Pohľadom lietal zo strany na stranu v márnej snahe uvidieť miniatúrneho protivníka. "Odporná mucha, niekde tu predsa musí byť." Ani to poriadne nedopovedal bzukot prišiel, tentoraz sprava. Pohotovo sa za ním zvrtol, no muchy nikde. A pritom tu predsa musela niekde byť. Počul ju celkom zreteľne. Znova sa zahnal, tentoraz len tak naprázdno. Mucha sa asi uhla, pretože ju začul pre zmenu pri druhom uchu. "Ááá." Zreval Tim sťaby poranený pavián. Zazdalo sa mu, že tá malá beštia mu vletela rovno do ucha. Tresol si po ňom tak silno až mu zaľahlo, zúrivo sebou metajúc zo strany na stranu, ani si neuvedomiac ako nebezpečne sa priblížil k vode. Možno by do nej i bol spadol ak by z ničoho nič bzukot neustal. Akoby uťalo, odporný pazvuk vystriedalo hrobové ticho. Jediné čo Tim zreteľne počul, bol jeho vlastný, mierne zrýchlený dych. Stál na samom okraji bazénu, iba pár palcov od čeriacej sa hladiny. Jeden dva kroky a zapláva si i bez plaviek. Celý spotený, civel na svoj odraz trblietajúci sa na vodnej hladine, napäto čakajúc z ktorej strany príde útok tentoraz. Prešlo niekoľko sekúnd, a muchy nikde. Možno ju predsa len zabil. Vyčkal ešte chvíľu, kým si konečne mohol s úľavou vydýchnuť. "Konečne je preč." Tim sa chcel už vrátiť na lavičku, keď celým jeho telom prenikol slabý piskot. Prichádzajúc z pravej strany, ak by nemal uši našponované ako netopier, nezačuje ho. Rozzúrený do krajnosti, vzkypel všetok hnev. Tá beštia bola ešte vždy nažive. Musí ju zabiť. Chcel sa zvrtnúť, že vykoná ďalší zo série zúfalých výpadov, keď kútikom oka zavadil o vodnú hladinu. Pohľadu na vzdúvajúcu sa vodu by vôbec nevenoval pozornosť, ak by v jej odraze ho čosi nezaujalo. To čosi bolo kovovolesklej farby a malo tvar guľôčky veľkosti golfovej loptičky. Neznámy predmet sa vznášal nad pravým plecom chlapca a z jednej strany z nej trčalo akési malé mechanické rameno, zakončené hrotom s tmavočerveným blikajúcim svetielkom. Tim vytreštil oči a ústa sa mu samé otvorili dokorán. Ako v spomalenom filme natočil hlavu smerom ku guľôčke, keď nastal šok číslo dva. Nad ramenom nič nevidel. Žiadna kovová guľôčka, žiadne mechanické rameno, nič. Nerozumel tomu. Znova šľahol pohľadom k vodnej hladine, no predmet bol stále tam. Vznášal sa hneď vedľa neho, nie viac ako tri - štyri palce od pravého ucha. Tim si pretrel oči a ešte raz pozrel na miesto, kde sa mal tajomný objekt nachádzať. Mohol si však ísť oči vyočiť, a guľôčky nikde. Videl ju len v odraze vodnej hladiny. "To predsa nemôže byť pravda. To... To sa mi nemôže zdať." Tim pre istotu ešte raz kútikom oka skontroloval pomaly sa vlniacu hladinu bazéna. Guľôčka jeho pranie ignorovala a spokojne si poletovala ďalej. Ako sa díval na jej obraz, zrazu dostal nápad. Opatrne načiahol ruku, že skúsi dotyk. Ak tá vec skutočne existuje a jemu už načisto nepreskočilo, musí ju chytiť, alebo aspoň pocítiť jej povrch. Opatrne, navigujúc dlaň podľa odrazu v hladine sa k nej prstami priblížil. Srdce mu tíklo ako divé a pot sa z neho lial cícerkami. Guľka asi Timov pohyb zaregistrovala, pretože malé mechanické ramienko sa začalo vsúvať smerom dovnútra. Ani to však Tima už nemohlo zastaviť. Ak sa tej veci ozaj dotkne, nech už by to bolo čokoľvek, bude mať dôkaz. Dôkaz, že všetko čo sa za posledné tri dni udialo, nebolo len jeho snom. Musel ju mať, musel ju dostať. Už sa guľôčky takmer dotýkal, keď v poslednej chvíli vymrštil ruku a... Prsty sa dotkli hladkého studeného povrchu. Tim ani sám nevediac ako, zvieral neviditeľnú vec v dlani. Nie však nadsť. Sekundu potom ako ju uchoпил celým jeho telom prešla páľivá bolesť, ani čoby dostal zásah vysokého vedenia. Zajačal od bolesti a trhol sebou dozadu. Urobil krok, potom druhý. Nohy mal ako z olova. Cítil ako stráca rovnováhu. Za ním bol už iba bazén plný vody. "Nie..." Vykríkol v poslednej chvíli. Snáď strach pred neviditeľným votrelcom mu pridal na sile i

obratnosti a skôr než dopadol na zem, podarilo sa mu zvrtnúť tak šikovne, že pristál na bruchu, tesne vedľa bazéna. Namočené koleno bolo iba malou daňou za krkolomný pád. Okamžite vystrelil na nohy a zo všetkých síl vyrazil preč. Za chrbtom ešte vždy počul odporne známy bzukot. Tá vec ho musí stále prenasledovať. Tim pridala do tempa. Už bol takmer pri vchode, keď sa otočil v snahe overiť či protivníkovi ozaj unikol. Celým jeho telom zrazu prehrmela velikánska rana ako celou silou vrazil do čohosi pevného a nepoddajného. Nebola to neviditeľná stena silového poľa, ktorú neznámy predmet vytvoril aby zabránil unikajúcemu chlapcovi v úteku. Táto stena aj keď nebola zo silového poľa, vyznačovala sa rovnakou tvrdosťou i pevnosťou a mala i mimoriadne nepríjemný, prísny hlas. "Anderson čo to tu zasa vystrájaš ?" Skríkol pán Hasan, dívajúc z výšky 6 stôp a dvoch palcov, (toť momentálny rozdiel výšok medzi ním a Timom) na svojho žiaka. "Keď si si už nepriniesol veci, máš sedieť na lavičke a nie sa tu premávať ako na promenáde. Toto je bazén a nie telocvičňa." Tim namiesto odpovede iba preglgol, vyjavene hladiac na trénera ako na zjavenie. "Mohol by si sa aspoň postaviť, keď s tebou hovorím ?" Zaburácal tréner prísne. "Pre, Prepáčte." Zakoktal Tim a otrasený z tvrdého nárazu sa nemotorne pozviechal zo zeme. "Anderson, môžeš mi prosím ťa pekne vysvetliť, prečo tu beháš ako splašený zajac ? Či som ti už X krát nepovedal, že ak sa už chceš flákať a neprinesieš si veci, máš ticho sedieť na lavičke, nech o tebe ani neviem ? Plávať si sa nenaučil, ešte mi tu spadneš do vody a utopíš sa. Čo si to tu vlastne stváral ? Prečo si tak upaľoval ? Zasa si niečo vyviedol ?" "Nie, ja..." Zakoktal Tim obzrúc sa cez plece. Nezbadal nič, ani za sebou, ani v odraze hladiny. "Je preč." Pomyslel si s úľavou, cítiac ako mu obrovský balvan padá zo srdca. "Anderson." Zrúkol pán Hasan. "Povieš mi konečne čo si tu stváral, alebo ti mám dať neospravedlnenú hodinu ?" "Osa pane !" Vyhrkol Tim. "Bola tam taká čierna osa a chcela ma štipnúť do ucha." Len čo to Tim povedal, trieda vybuchla smiechom. Nastúpení chlapci sa začali rehoť ako švihnutí a Bart takmer spadol do vody, keď chytiac záchvat hurónskeho rehotu sa zatackal nebezpečne blízko od okraja bazéna. Napokon učiteľ musel spraviť poriadky. Len čo sa trieda znova utíšila, všetka pozornosť padla znova na Tima. "Takže osa ? Keby si si aspoň nevymýšľal takéto sprosté výhovorky. To ťa na biológii neučili, že v polovici októbra sú osi už dávno zalezené ? Nemám rád, keď mi niekto klame a ešte k tomu takto hlúpo. Zmizni mi z očí, skôr než sa naštvem." Tim sklopil zrak. Nemal viac čo dodať. Povedať pravdu ? Načo ? Nikto by mu neveril, akurát by zožal ešte väčší posmech. A tak ako zmoknuté kurča pomaly odkráčal na lavičku, ktorú mu učiteľ určil, neustále sa obzerajúc doprava doľava, či ho záhadný predmet predsa len nesleduje. Celá trieda mala z toho skvelú zábavu a Tony utrúsil, že Anderson je zrelý do cvok-hausu. Tim všetko ponížene iba mlčky pretrpel. Vlastne bol rád, že ho pán učiteľ poslal sedieť na lavičku za štartovými blokmi, aby naňho lepšie videl. Takto je aspoň na opačnej strane plavárne. Až sem tá vec snád nedoletí. Keď sa usadil, hodina mohla konečne začať. "Nástup." Zrúkol učiteľ prísne, načo sa žiaci bleskurýchle zoradili do radu. "Ste tu všetci ? Nikto neostal v šatni ?" Chlapci sa začali obzerať jeden po druhom, posunkami a úškrnkami hádajúc, ktorý z nich to učiteľovi prezradí ako prvý. Napokon sa prihlásil Tony. (Áno keď bolo treba udávať Tony Randal vždy prekypoval nadmernou iniciatívou.) "Iba Atreyu, pán učiteľ. Oстал ešte v šatni." "Atreyu ? To má byť čo ?" Niektorí sa uškrnuli a Bart sa znova začal rehoť tak hlasno, až sa celá plaváreň otriasala v základoch. (Samozrejme burácajúci smiech prišiel až po piatich sekundách. Presne toľko totižto trvalo kým blúdiace myšlienky našli Bartov mozoček, čo vzhľadom na jeho rozmery nebolo až tak prekvapujúce.) "Atreyu, to je ten nový žiak. Prišiel sem v pondelok. Je vraj z nejakej elitnej školy." Prehlušil Bartov smiech Tony. Učiteľ sa nahodil prekvapený

výraz, keďže o príchode nového žiaka počul prvýkrát. "No dobre, ale čo tam tak dlho robí ? Hodina už začala pred viac ako troma minútami." Tony sa spokojne zaškeril. "Možno nechce prísť, lebo sa hanbí." "A začo ?" Odvetil nezameniteľným zvonivým hlasom Atreyu. Celá trieda sa ako na povel obrátila. Dokonca i Tim, ktorý si krátil čas pátraním po záhadnej guľičke dvíhol obočie. Žiaci nastúpení pred okrajom bazénu onemeli. Niektorí zalapali po dychu, iní ostali zarazene civieť a Tony iba preglgol, s ťažkosťami skrývajúc svoj údiv. Tim sa musel na lavičke trochu posunúť, aby svojho spolusediaceho uvidel a pochopil tak príčinu onoho rozruchu. Atreyu stál vo dverách tmavej šatne, takže Tim videl iba jeho siluetu. No akú siluetu. Vyšportovaná hrud' s vypracovanými brušnými svalmi, široké plecia, mocné paže zvyknuté na pravidelný tréning a nohy ako z ocele. Ak sa tomu prirátal i postoj s frajersky vypätou hrud'ou a rukami zloženými na nej tak, aby jeho úctyhodné svalstvo ešte lepšie vyniklo, pôsobil Atreyu dojmom ozajstného kulturistu. Ten umocňovali i športové plavky, rovnaké ako nosia kulturisti na súťažiach. Oproti ostatným, dokonca i obrovitému Bartovi vyzeral Atreyu ako mýticky Herkules, ktorý práve zostúpil z Olympu, aby si len tak z recesie zaplával na plaváreni Experimentálnej školy Georga W. Busha v Minneapolis. Atreyu ani nečakal kým trieda, a najmä jeho rival Tony sa spamätajú zo šoku a s frajersky nafučanou hrud'ou, sťaby čerstvý Mr. Olympia, prešiel okolo nich, zaradiac sa na začiatok radu. Pán učiteľ si svojho nového žiaka prezrel s neskrývaným záujmom. "Ty si Atreyu ?" "Áno pane." Prikývol Atreyu s typickou úslužnosťou v hlase. "Ospravedlňte ma prosím, že som sa trochu zdržal. V šatni som si dal pár klikov aby som si rozprúdil krv v žilách. Včera som vynechal svoj pravidelný tréning, a tak som sa musel aspoň trochu pretiahnuť. Ešte raz mi to prosím prepáňte." Pán Hasan sa zatváril nadmieru prekvapene, trochu pripomínajúc pacienta v posttraumatickom šoku. Takúto odpoveď od žiaka šiestej triedy ozaj nečakal. "Takže ty doma trénuješ ?" "Áno pane. Mám doma takú menšiu posilňovňu." Ako to Atreyu povedal, nenápadne pozrel na Tonyho. Ten sa iba kyslo uškrňal. Učiteľ sa poškrabal za uchom. "Neviem ako si na tom s plávaním, ale dnes som chcel urobiť menšiu plaveckú súťaž, hneď ako sa rozplávate. Predpokladám, že vieš plávať." Atreyu vystrúhal úsmev: 'Snaživý chlapec verzia 3.0' a oduševnene prikývol. "Áno pán učiteľ. Povedal by som, že viem plávať ozaj dobre. Plávanie je mojim najobľúbenejším športom. V poslednej škole, ktorú som navštevoval som bol členom plaveckého družstva. Neviem či niečo také máte aj tu, ale ak áno rád by som sa prihlásil. Samozrejme, iba ak budem spĺňať vaše isto náročné kritéria." Učiteľ chcel niečo povedať, no chvíľu mu trvalo, kým sa spamätal. "Samozrejme plavecké družstvo máme aj na našej škole a ja som jeho trénerom. Práve teraz by sa nám jeden chlapec do družstva šiestakov veľmi zišiel. Ak máš záujem a ozaj plávaš tak dobre ako hovoríš budem veľmi rád ak sa k nám pripojíš." Atreyu radostne prikývol a za ponuku sa i poďakoval. Pán učiteľ sa postavil do pozoru, ktorý okamžite napodobnili všetci žiaci. "Tak a teraz všetci do vody. Máte rozplavbu tak nechcem vidieť, žiadne flákanie. Už sme aj tak stratili dosť času." Atreyu nebolo treba dvakrát hovoriť. Ako rybička skočil do bazéna a rýchlymi zábermi sa vzd'aloval od jeho okraja. Pán učiteľ do tretice uznanlivo prikývol. Tony, ktorý bol kedysi tiež v plaveckom družstve, no vďaka svojej nesmiernej lenivosti sa na to po troch mesiacoch vykašľal, stále patril medzi skvelých plavcov. V triede suverénne najlepší. Sledujúc Atreyu tempo, rýchlo skočil do vody a poď ho za ním. Nejaký zmätok z Washingtonu ho predsa len tak nezahanbí. Tim sledoval celé toto zápolenie z bezpečia svojej lavičky. Atreyu výstup, spolu s frajerskými kecami naňho dojem nespravili. Za tie tri dni ho už spoznal dokonale ako svoje staré ponožky (také odstáte - týždeň nemenené), a preto ani na sekundu nepochyboval, že Atreyu si

všetko dopredu naplánoval, aby na učiteľa i triedu spravil dojem. Zdržaním sa v šatni počnúc a rečami o domácom tréningu končiac. Ešte aj teraz plával ako o dušu, na tej strane bazéna, kde stál učiteľ, len aby si ho všimol. Tony samozrejme nechcel ostať nič dĺžny svojej povesti nezdolateľného plavca, a tak obaja počas celej rozplavby zaberali na plné obrátky, snažiac sa jeden druhého preplávať. Zatiaľ čo zbytok žiactva, vrátane pehavého Maxa urobili nanajvýš tak dve tri dĺžky a potom celý vyčerpaní oddychovali pri okraji bazénu, súperiaci dvojica pretekala do zbláznenia a to súťaž ešte ani nezačala. Tim ich chvíľu pozoroval, no pohľad na dvoch prihlúplych nafúkancov ho rýchlo zunoval. Myšlienkami sa znova vrátil k záhadnému predmetu. Premýšľal nad tým čo za vec to mohla byť. Snažil sa vštepiť si obraz kovovej guľôčky do pamäte, pevne rozhodnutý, až sa vráti domov, ihneď si nakreslí. Kedysi dávno v jednom staršom sci-fi filme čosi podobné videl. Sledovacieho robota. Vyzeral presne ako toto. V tom filme sa používal na sledovanie osôb, špionáž a inú utajenú činnosť. Ak si dobre spomínal, robot mal dokonca schopnosť urobiť sa neviditeľným, presne ako vec, ktorá ho pred chvíľou naháňala. Tima zamrazilo pri pomyslení, žeby mohol mať do činenia s čímisi podobným. "Kto a prečo by to robil ? Prečo by sledovali práve mňa ?" Neprijemné otázky ním striasali. Za posledné dni sa stalo akosi priveľa záhad. Viac ako by si sám želal. Zrazu tok jeho myšlienok prerušil mohutný rev. "Končíme, končíme. No tak, von z vody. Podme, všetci von." Zavelil rázne učiteľ. Tim sa narovnal a rýchlo zabudol na tajomnú guľičku. Tony sa práve vysúkal z vody a zamieril do blízkosti jeho lavičky. Aj keď sa tváril spokojne, jeho zrýchlené dýchanie i červeň v tvári prezrádzali vyčerpanie. Atreyu kráčajúci hneď za ním vyzeral na pohľad sviežejšie. Sťa filmová hviezda usmievajúc sa na všetky strany, znova s trápne nafúčanou hrudou a rukami odsadenými od tela. Trochu nemotorná chôdza, ako sa všetkým snažil ukázať svoju figúru, Timovi pripomenula pohyb starého zhrdzaveného robota z ďalšieho sci-fi filmu. Aj keď vyzeral ozaj smiešne, Timovi bolo teraz všetko iné, iba do smiechu nie. Lavička na ktorej sedel sa nachádzala hneď za štartovými blokmi čo značilo nebezpečnú blízkosť jeho spolužiakov, najmä tých z Trojky. Keď Tony prechádzal okolo, nezabudol striasť kvapky z rúk Timovi rovno do tváre. No to nemalo byť ani zďaleka všetko. "Hej Anderson. Čo keby si si aj ty dnes trochu zaplával. Nechceš sa trochu osviežiť ?" Tim namiesto odpovede zavrtel hlavou. "No tak, snáď sa nebojíš ? Však voda nie je vôbec hlboká. A ani sa nemusíš zbliekať. Vonku je predsa teplo, vyschneš." Tony sa uškrnul a po očku pozrel na svojich dvoch komplicov. Obaja mu veľmi dobre rozumeli. A Tim tiež. Okamžite pochopil aké nebezpečenstvo naňho číha. Tí traja sa určite dohodli, že si naňho po hodine počkajú, aby ho spoločne mohli hodiť do bazénu. Už minule sa o to pokúšali, ale Tim im vtedy ušiel. Teraz bolo isté, že svojmu plánu chcú dať repete. Tim tušil čo sa stane. Zatiaľ čo on bude pratať plávacie vesty, Tony s kamarátmi sa čo najrýchlejšie prezeľú a počkajú si naňho. Chytia ho, odvedú k okraju bazénu a šup s ním do vody. Tim zbledol. Tony vidiac ho vystrašeného si neodpustil spokojný úškrn. "Neboj sa Anderson. My sa už postaráme, aby si si aj ty dnes zaplával." Ako to povedal, tľapol Tima po pleci a sadol si na neďalekú lavičku. Tim hoci vedel ktorá bije, no rozhodol sa nedať svoj strach najavo. Už z minula mal plán ako uniknúť neplánovanej očiste. Nato však bude musieť hneď po hodine ubzknúť z plavárne, ešte predtým ako ho učiteľ zamestná upratovaním. Dumajúc ako zrealizovať svoj útek, z ničoho nič si k nemu prisadol Atreyu. Len pred chvíľou vyliezol z vody a uterákom si ešte stále trel mocné ramená. Tim oňho pohľadom ani nezavadil, iba si v duchu pomyslel, prečo mu zasa nedá pokoj a náročky si sadá na tú istú lavičku ako on ? Nepochyboval, že je to zámer, no keď Atreyu otvoril ústa získal istotu. "Tim. Musím ti povedať niečo veľmi dôležité. Nedívaj sa na mňa, inak ma prezradíš." Len

čo to Atreyu povedal, začal si uterákom sušiť vlasy. Tim v prvej chvíli myslel, že zle počuje, a chcel sa k spolužiakovi obrátiť, no len čo zbadal, že ich Tony uprene pozoruje, rýchlo sklopil zrak. "Hovoril som ti, aby si sa neotáčal. Uvidí nás." Zavrčal Atreyu a uterákom prešiel na nohy i chodidlá. "Počul som, ako sa tí traja kreténi dohováraajú, že ťa chytia a hodia do vody. Vlastne už sa na tom dohodli. Keď uvidíš, ako sa Randal na konci hodiny pýta na hajzel, musíš čo najrýchlejšie vypadnúť. On nepôjde na hajzel, ale do šatne sa prezliecť, aby si im nemohol zdrhnúť. Preto hneď čo Randal odíde musíš vypadnúť i ty. Ja sa pokúsim zabaviť trénera, aby ťa nevidel. Keď bude hodina končiť, nenápadne sa presuň na poslednú lavičku čo najbližšie k dverám, a keď ma uvidíš ako začnem s učiteľom kecať, zdrhni. Rozumieš ?" Tim zalapal po dychu. Záplava informácií ho ohromila. Iba s námahou dokázal zo seba dostať tichý súhlas. "Tak dobre." Riekol Atreyu, stále tlmiac hlas. "Teraz urobím niečo čo sa ti nebude páčiť, ale je to súčasť plánu." Atreyu ani vetu nedokončil, keď sa prudko stočil k Timovi a šmaril doňho Tima uterák. Mokry kus látky mu pristál rovno na tričku, skrášiac ho veľkým mokrým fľakom. "Hej Anderson podrž ten uterák. Buď aspoň trochu užitočný, keď už sa bojíš vody." Atreyu hlas znel nepriateľsky a z očí mu syčala zloba. Tim od prekvapenia preglgol. "No tak čo je ? Nepáči sa ti niečo ?" Zvolal Atreyu provokatívne a vytrhol mu uterák z ruky. Tony, ktorý bol svedkom celej scény iba uznanlivo prikývol. Ak má mať niečo s Atreyu spoločné, potom to musí byť nenávisť k Andersonovi. To čo si už Tony na svoju smolu všimnúť nestihol bolo nenápadne Atreyu žmurknutie, ktoré spečatilo tajnú dohodu medzi ním a Timom. Hneď potom Atreyu vykročil k štartovným blokom, pretože prvé kolo rozplavieb sa práve začínalo. Tim ostal zarazene sedieť, nechápajúc čo to všetko malo znamenať. "Myslí to Atreyu naozaj vážne ? Naozaj mi chce pomôcť ? Alebo si iba zo mňa strieľa ?" Tim mal v hlave úplný zmätok. To čo však vedel s istotou bolo, že Tony svoju hrozbu určite splní. Mal len dve možnosti. Neveriť Atreyu a riešiť všetko po svojom, alebo zariskovať a spoľahnúť sa na nečakanú ponuku pomoci. Ani sám nevediac prečo, rozhodol sa pre druhú alternatívu. Len čo pán učiteľ odpískal prvé kolo súťaže a Max, Tony, David a ???0 skočili za hlučného povzbudzovania do vody, Tim sa nenápadne presunul na poslednú lavičku, stojacu najbližšie k východu. Prvú rozplavbu vyhral s veľkým náskokom Tony, pred Maxom a ???0. David skončil posledný. Teraz prišiel rad na Atreyu. Spolu s ???0, ???0 a Bartom Kingom sa postavili na štartové bloky. Keď pán učiteľ povedal aby sa pripravili, Atreyu sa sklonil až k zemi a s rukami vystretými pred seba vyzeral ako olympijský pretekár. "Štart." Skríkol učiteľ, písknuc do píšťalky. Atreyu dlhým skokom poľahky predbehol ostatných a po pár záberoch bol jasne prvý. Aj keď Tim mal hlavu plnú starostí, nenápadne poškľoval po svojom novom spojencovi. Atreyu hravo zvíťazil, doplávajúc o pol bazénu pred ostatnými. "Výborne, skvelý čas. To je vynikajúce." Zvolal nadšene pán Hasan, keď Atreyu vychádzal z bazéna. "Atreyu to je ozaj skvelý čas. Bol si o pol sekundy rýchlejší ako Tony." Atreyu sa pousmial a po očku zagánil na svojho rivala. "To nič nebolo pán učiteľ. Ešte som sa iba zahrieval." "Kde si sa naučil tak plávať ? A nehovor mi, že iba na škole. Máš skvelý štýl a potom tá obrátka. Bolo to vynikajúce, naozaj vynikajúce." "Ďakujem pán učiteľ. Plávanie je môj najobľúbenejší šport. Trénujem ho roky. Nemal som ani rok, keď som sa naučil plávať. Mama hovorí, že som vodný živel." Odvetil Atreyu veselo. A hoci jeho poznámka vyznievala mimoriadne trápne, pánu Hasanovi sa jeho nový žiak okamžite zapáčil. "To som naozaj rád. Ak zaplávaš takto i vo finále, hneď ťa beriem do tímu." Atreyu znova odvetil milým úsmevom. "Myslím, že by som mohol mať ešte lepší čas. Teraz keď som sa rozohrial môžem zaplávať aj pod ???4. Už som to minule zaplával, hneď dva krát na súťaži. Osobák mám dokonca na ???0." Tréner uznanlivo prikývol.

"No dobre, dobre. Však uvidíme." Veru zaplniť medzeru v plaveckom tíme, a ešte teraz pred blížiacim sa mestským finále, skvelým plavcom ako Atreyu to o sebe tvrdil, by pre pána Hasana bolo ozaj ternom. Najmä ak uvážime hrozbu pani riaditeľky, že celý plavecký tím rozpustí a pána učiteľa prepustí, vzhľadom na mizerné výsledky i malý záujem medzi žiactvom ctihodného ústavu školského. Preto niet divu, že pán učiteľ prijal výsledky svojho nového žiaka s takým nadšením. O poznanie menšiu radosť prejavoval Tony. "Ale hovno. Mal šťastie. Ten sráč mal iba šťastie. Videli ste, že som neplával naplno. Len som sa rozcvičoval." Vysvetľoval zápalisto svojim dvom kamarátom. "Myslí si, že je najlepší. Debilný učiteľský maznáčik. Veď ešte sa uvidí kto je lepší." Keď po chvíli Atreyu prechádza okolo Tonyho, Tony doňho nenápadne drgol plec. "Čo robíš ?" Zavrčal Atreyu podráždene. "Nič." Odsekol Tony rovnako nežne. Pán učiteľ našťastie stál nablízku, takže hroziaca hádka skočila hneď v zárodok. Atreyu sa posadil na lavičku, ani príliš blízko, ani príliš ďaleko od Tima, tváriac sa, že sleduje preteky. Iba raz nakrátko pozrel na spolužiaka, aby spokojne prikývol. Tim už sedel na dohodnutej pozícii, takže ak Atreyu plán ešte vždy platí, teraz je už všetko iba na ňom. Tretiu rozplavbu vyhral Mick Cant a štvrtú Nigel Reed. Obaja chodil do triedy pána Williamsa, s ktorou mali spoločné hodiny telesnej. Keďže čas pokročil, učiteľ zrušil druhé kolo a rovno vyhlásil finále. Prebojovali sa doň víťazi rozplavieb, menovite Atreyu, Tony, Mick a Nigel. Celá trieda sa zhrčila okolo bazéna. Každý chcel vidieť súboj dvoch, teraz už nezmieriteľných sokov. Atreyu štartoval z bloku 3 a Tony z vedľajšieho bloku 4. Mick a Nigel na blokoch 5 a 6 už pred štartom boli v pozíciách štatistov. Prizerajúci sa rozdelili do troch skupín. Väčšina, najmä tí z triedy pani Cookovej sa pridali na stranu Tonyho. Ťažko povedať, či väčšmi pre Atreyu povýšenecké správanie, alebo viac zo strachu z jeho náprotivku. Zopár, najmä tých zo triedy pána Williamsa povzbudzovalo Atreyu. Ešte ho tak dobre nepoznali a Tony im zatiaľ nestihol (ručne) vysvetliť kto je medzi šiestakmi pánom. Tretiu skupinu, najmenej početnú, tvoril jediný žiak. Tim sedel na lavičke a súťaž pozoroval len po očku. Druhým okom napäto sledoval hodinky. Hodina sa pomaly chýlila k záveru, čo znamenalo, že Tonyho plán už čoskoro prepukne. "Asi hneď po súťaži." Pomyslel si napäto. Aj napriek sľúbenej Atreyu pomoci spoliehať sa iba na ňu nemienil. Predsa len stále väčšmi dôveroval vlastným inštinktom, ako pochybným sľubom. Aj preto hneď ako pán učiteľ zavelil plavcom, aby sa pripravili, Tim sa nenápadne šuchajúc popri stene presunul až k vchodovým dverám. Tu zastal, aby sa nahnúc nad bazén tváril, že sleduje pretek. Akurát včas, pretože pán Hasan práve pískol do píšťalky a veľké zápolenie mohlo začať. Obaja borci rezko skočili do vody a nad plavárňou zahrmeli pokriky z oboch táborov. "Tony, Tony. Atreyu, Atreyu. Pod ideš, ideš." Povzbudzovali striedavo raz jedni, raz druhí. Atreyu hneď po štarte trochu zaostal. V polovici bazénu mal stratu asi pol dĺžky. Na obrátke sa však situácia vyrovnala čo vybičovalo aplauz spolužiakov na maximum. Zdalo sa, akoby Atreyu každým yardom naberal na sile. V polovici bazéna mal už mierny náskok, keď sa stalo čosi neveriteľné. Atreyu, ani čoby ho ktosi chytil za chrbát, začal neskutočne zrýchľovať. Každým ďalším záberom bol stále rýchlejší a rýchlejší a vzdialenosť medzi ním a Tonyom stúpala, takže na konci pretekov už stúpala na dve dĺžky. Jeho dohmat sprevádzal búrlivý aplauz prakticky všetkých žiakov. Atreyu víťazoslávne dvihol ruku nad vodu, vychutnávajúc si slasťný pocit víťazstva. Len čo vyliezol z bazéna okamžite ho obkolesila celá trieda. Potľapkávali ho ramenách, uznanlivo prikyvovali, ba niektorí ho dokonca i chceli zobrať na plec. To však pán Hasan rázne zatrhol. Sám pribehol s osuškou v rukách a gratulácie nemali konca. "Atreyu to bol perfektný výkon. Máš lepší čas ako mal ???5 minulý rok na majstrovstvách. Okamžite ťa beriem do tímu. O dva týždne máme mestské majstrovstvá práve tu na

našej škole. Reprezentoval by nás. Čo ty nato ?" Atreyu pokynul hlavou. "Bude mi potešením pán učiteľ. Veľmi rád sa súťaže zúčastním." "Výborne chlapče. Hneď ako skončíme, skočíš so mnou do kabinetu a vybavíme všetky formality. Na vstupnej lekárskej prehliadke si ešte asi nebol, však ?" Atreyu zavrtel hlavou. "To nevadí. Vybavím ti ju. Bez toho by si totižto nemohol štartovať. Potom ešte budeme musieť zariadiť všetky tie papierovačky, rodičia samozrejme musia dať súhlas, ale stihneme to, neboj sa. Máme ešte dva týždne." Učiteľ si spokojne odľúkol a pozrel na hodinky. "Och, to už je toľko hodín ? No nič chlapci, končíme. Zoraďte sa. Chcem vidieť ukázkový nástup." Ani nedopovedal, keď sa spoza jeho chrbta ozval bolestínsky ston. "Pán učiteľ, pán učiteľ. Mohol by som si odskočiť ? Myslím, že to už nevydržím." Zastonal Tony úpenlivo. Chudáčisko chlapec, vyzeral ani čoby práve zomieral. Nohy prekrížené, v tvári křčovitý výraz a ruky zložené na bruchu. Pôsobil dosť komicky a zopár jeho spolužiakov si dokonca dovolilo i nesmelý úškrnok. "Ale no tak Randal. Snáď to ešte chvíľu vydržíš, nie ? Ved' už končíme." "Prosím pán učiteľ, ja už to vážne nevydržím. Nevymýšľam si. Naozaj..." Tony skuvíňal tak útrpne, že citlivejšiemu jedincovi by azda aj slza z oka vypadla. "No tak dobre, bež." Tony sa poďakoval a vyrazil k dverám, pri ktorých už nervózne postával Tim. Keď prechádzal okolo, hodil naňho zlovestný pohľad. Tim vedel, že nadišla chvíľa o ktorej Atreyu hovoril. Len čo sa dvere plavárne za Tonym zabuchli, Tim s nádejou vzhliadol na svojho záchrancu. Situácia nevyzerala najružovejšie. Žiaci boli nastúpení tak, že učiteľ mal Tima v zábere. Na útek nemohlo byť ani pomyslenia. Našťastie Atreyu bol už pripravený. "Pán učiteľ." Prihlásil sa Atreyu, vystúpiac z radu. "Áno chlapče ?" "Pán učiteľ. Viem, že vás asi trochu zdržujem, ale predsa len by som sa nato rád opýtal. Chcel by som vedieť čosi viac o tej súťaži. Akí tam budú súperi a aký je ten ???5 ? Viete, keď ste o tom hovorili, veľmi ma to zaujalo. Na tak veľkej súťaži som ešte nikdy nebol a neviem či budem stačiť. Nerád by som našej škole spravil hanbu." Ako to Atreyu hovoril, nenápadne sa krok po kroku posúval smerom k učiteľovi, aby sa musel obrátiť a Tim mu tak vypadol zo zorného uhla. "Nemusíš mať obavy Atreyu. Tvoj dnešný čas bol vynikajúci. Trénujem plávanie na tejto škole už 12 rokov, ale na tak dobrý čas medzi šiestakmi si nespomínam. No, nechcem zasa predbiehať, ale ak na súťaži predvedieš výkon ako dnes, nemáš sa čoho obávať. Ver mi, hanbu nám rozhodne nespravíš." Teraz už učiteľ vďaka Atreyu geniálnemu plánu stál chrbtom otočený k dverám plavárne. "Ďakujem vám pán učiteľ." Zahlásil Atreyu spokojne. "Ešte by som ale rád vedel..." Ako to Atreyu hovoril, nenápadne pravou rukou skrytou za chrbtom naznačil Timovi dohodnutý signál. Ten ešte vždy prišpendlený o stenu plavárne sa doteraz ani nepohol, no spolužiakov signál ho konečne prebral k životu. Dvere boli hneď vedľa. Stačí pár rýchlych krokov a ak pánty nezavrzgajú bude zachránený. Situácia vyzerala nádejne, no to len do chvíle kým sa do rovnice nezarátal aj takzvaný Timov faktor. Nekonečná smola kombinovaná s roztržitou nešikovnosťou spôsobila, že všetko napokon vystrelilo úplne inak ako si Tim predstavoval. Tim sa v pechu prudko zvrhol, nevšimnúc si kovového vedra, ktoré tam upratovačka zabudla. Samozrejme, že oň zakopol, potkol sa a zhučal na zem. Vedro sprevádzané odpornou symfóniou, akú len dokáže kýbeľ kotúlajúci sa po porcelánových kachličkách vylúdiť skĺzol až k okraju bazénu, aby s eleganciou čľupol dnu a ako Neomova archa začal brázdiť rozbúrené vlny malého školského oceánu. Všetci, vrátane pána učiteľa sa ako na rozkaz zvrtili. Na sekundu, dve nastalo hrobové ticho a Tim už mohol iba bezmocne sledovať ako Atreyu sklopil zrak a z úst pána Hasana vyrazilo dlhé dunivé. "An-der-soon." A bolo po úteku. Tim už teraz svojmu osudu neujde. "Anderson, čo to tam zasa stváraš ? Okamžite pod sem." Skríkol rozčúlene učiteľ. Tim sa pozviechal zo zeme a rozbehol sa k nemu. Dobehol

celý zadychčaný, nevšímajúc si uškŕňajúcich sa spolužiakov. "Nekázal som ti náhodou, aby si sedel na lavičke ?" Zaburácal učiteľ. "Čo si robil pri tých dverách ?" "Sledoval som preteky." Zakoktal Tim vystrašene. Učiteľ sa zhlboka nadýchol. Ak by vďaka Atreyu výkonu nemal tak dobrú náladu, Tim dopadne určite horšie. "Pozri sa čo si narobil !" Učiteľ kývol k vedru vzd'afujúcemu sa od okraja bazéna. "To vedro pekne vylovíš. Zoberieš si z bedne naberačku a keď budeš hotový, upraceš aj všetky plávacie vesty a ???0. Nemysli si, že som nato zabudol. A neopováž sa mi utiecť, ako minule. Keď všetko skončíš, prídeš mi to pekne nahlásiť. Je ti to jasné ?" "Áno pán učiteľ." Zachrčal Tim potichu, vediac že teraz je už s ním amen. Len čo nástup skončil, Tim sa pomalými krokmi odtrmácal k naberačkám stojacim v rohu plavárne. Niektorí spolužiaci, keď prechádzali okolo, utrúsili zopár prihlúplych poznámok, iní sa len škerili. Iba Atreyu kráčajúc do kabinetu vedno s učiteľom zápalisto mu opisujúcim nadchádzajúce preteky, pozrel na Tima zúčastnene. Viac urobiť nemohol. Keď aj posledný z triedy opustil plaváreň, Tim privrel viečka a spravil zopár hlbokých nádychov. Báł sa a strach mu podlamoval kolená. Nečudo, že v duchu skúsil i krátku modlitbičku. No potom sa už radšej pustil do práce. Ak existuje čo i len malilinká nádej, že sprace všetky tie sprosté vesty a vyloví preliate vedro skôr, ako sa Bart a Dave stihnú prezliecť, musí sa o ňu pokúsiť. Lovenie vedra zabralo nekonečné tri minúty, a to mal ešte šťastie, že sa neprevrhlo a neskončilo na dne bazéna. Keď bolo konečne von, rýchlo sa rozbehol ku košu s vestami. Ruky mu kmitali ako robotovi. Za minútu zvládol robotu, ktorú by normálne robil aspoň desať. S pribúdajúcim časom cítil stále väčší tlak na hrudi a srdce mu zvierala čoraz väčšia neistota. Neustále sa obzeral v obave, kedy sa dvere na plavárni otvoria a bude po všetkom. Trvalo ešte nekonečné dve minúty kým i posledná vesta zmizla z dlážky a on konečne mohol vypadnúť. Pustil sa do behu. Bol už takmer pri dverách, keď sa tie ako naschvál začali otvárať. Tim prudko zabrzdil a začal spätkovať. Bol to Tony i s oboma poskokmi. "Anderson. Tak tu si ?" Zvolal Tony veselo. "No tak, kam sa tak ponáhľaš ? Snáď len nie domov ? Tak skoro ? A bez toho aby si sa okúpал ?" Tim neodvetil, spätkujúc s každým ďalším krokom nepriateľa. Tony luskol prstami na svojich kamarátov, načo sa obaja rozbehli opačným smerom, aby tak odrezali Timovi i poslednú únikovú cestu. "No tak Anderson, snáď sa ma len nebojíš ? Už som ti predsa povedal, že mne neujdeš. Alebo si si myslel, že hej ?" Tony sa zachechtal na vlastnej hláške. "Nie, ani ty nie si tak sprostý, však ?" Tim urobil ešte jeden krok vzad, chrptom vraziac do tyče oddeľujúcej okolie bazénu od diváckych tribún. Z druhej strany sa už náhlili Bart a Dave. Tim bol v pasci. Tony naznačil prichádzajúcim kamarátom dohodnutý signál a obaja sa vrhli na Tima. "Nie, pustite ma ! Nechajte ma ! Nič som vám nespravil !" "Zavrite mu konečne tú hubu !" Zasyčal Tony a sám zdrapil Tima pod krkom. Obaja protivníci si hľadeli jeden druhému do tváre. V jednej chvíli Tim zavadil pohľadom o protivníkovu hrud'. Čiernu škvrnu skvejúcu sa sťaby čestné vyznamenanie nešlo prehliadnúť. "No tak čo je ? Čo teraz spraviš Anderson, hm ? A čo spraviš, keď ti poviem, že sa teraz trochu okúpeš ?" Tim zo zapchanými ústami mohol akurát tak mykať telom. Voči trojnásobnej presile bol jeho boj už vopred prehraný. Trojka ho začala ťahať k okraju bazéna. Tim videl ako sa voda hrozivo približuje vediac, že ak sa nestane zázrak, skončí v nej. Zrazu sa dvere na plavárni s rachotom rozleteli dokorán. Mysliac si, že je to učiteľ, trojica trýzniteľov okamžite vyskočila do pozoru. Vo dverách nestál učiteľ. Bol to Atreyu. Opierajúc sa o zárubňu, ešte vždy v plavkách a uterákom prehodeným cez plecia, prenikavo hľadel na trojicu spolužiakov. Práve sa vrátil z učiteľovho kabinetu. "Pustite ho." Zvolal pevným hlasom a zhúžvaný uterák odhodil do kúta. Napnuté hrudné svaly spolu so žilami vystupujúcimi na krku pôsobili odstrašujúco. Bol však sám. Tony po

pondelkovom incidente a dnešnom ponížení v bazéne veľmi túžil po pomste a Atreyu prítomnosť všetko uľahčila. Odstrčil Tima z cesty a vyrazil sokovi naproti. Atreyu sa narovnal. Ani ho nenapadlo vziať nohy na plecia. Pokojne počkal kým sa všetci traja k nemu nepriblížili. "Máš nejaký problém ?" Zasyčal Tony zúrivo a zastal tak, že sa s Atreyu takmer dotýkali špičkami nosov. Posunkom naznačil svojim kámošom, aby Atreyu obstúpili. Atreyu ostal nehybne stáť, kútikom oka pozorujúc ako ho obaja Tonyho poskokovia obkľučujú. "Tim ?" Skríkol Atreyu mocným hlasom, nespúšťajúc Tonyho z očí. "Tim uteč rýchlo preč ! Zmizni odtiaľto, hneď !" Timovi nebolo treba výzvu dvakrát opakovať. Bez rozmyslu upaľoval čo mu sily stačili, až kým nedobehol k dverám plavárne. Krátkym pohľadom sa chcel poďakovať svojmu záchrancovi, no ten už mal iné starosti. Bart s Davidom ho obkľúčili a kedykoľvek mohol ktokoľvek z nich zaútočiť. Tim preglgol a vybehol von. Áno, bolo to zbabelé, ale Tim ani nikdy o sebe netvrdil, že je hrdinom. Vlastne vždy bol zbabelcom a každý to o ňom vedel, tak prečo sa tváriť, že to tak nie je ? Všetky doterajšie skúsenosti ho presviedčali, že útek je tá najlepšia obrana. Bol už takmer zo školy, keď uvidel školníka Hummera dozorujúceho na dvore pred školou, a pre istotu radšej spomalil. Kráčajúc, dolu schodami premýšľal nad tým čo sa práve stalo. Prečo to Atreyu spravil ? Riskovať bitku, pre niekoho ako je on ? Najmä ak jeho jedinou vďakou bol zbabelý útek ? Tim musel zastaviť. Celým jeho telom prešla horúčava a cítil ako sa mu krúti hlava. Bolo mu zle. Nie však fyzicky. Nič ho nebolelo (ako odmyslíme pichanie v boku po dlhom behu). Bolo to čosi iné. Timovi bolo zle samému zo seba. "Čo som to urobil ja kretén ?" Pomyslel si znechutene a pomalým krokom kráčal ďalej. "Hej ty kretén, prišiel si sa hrať na veľkého záchrancu ?" Zavrčal Tony škodoradoste a strčil do Atreyu. "Prišiel si zachrániť svojho nového kámoša, toho retarda Andersona ? Ó, aké ušľachtilé." Tonyho slová sprevádzal prihlúply chechot oboch jeho spiklencov. "On nie je môj kamarát." Odvetil Atreyu pokojne, nedajúc na sebe vidieť náznak strachu. "Vážne ? A prečo nie ? Ved' sa k sebe tak dobre hodíte. Sedíte v jednej lavici, obaja vyzeráte rovnako divne. Ako takí dvaja teploši. Ešte aj tie tvoje plavky sú také ako pre buzerantov. Určite sa pod lavicou držíte za ruky, alebo žeby za..." Explózia dunivého Bartovho rehotu prehlušila zbytok vety. "Sám si si predsa k nemu sadol. Myslel som si, že sa ti páči. Prečo by si si inak sadal k takému kreténovi ako Anderson ?" Atreyu mierne pootočil hlavu a perami znova vyčaroval pohrdlivý úškrnok. "Takže ty si myslel ? WOW. Ty normálne aj myslíš ? Dobré vedieť. Ale nabudúce skús radšej nemyslieť. Vraj to škodí rozumu. Ešte by sa ti ten drôtik čo máš v gebuli mohol od toľkého premýšľania zavariť." Tonyho tvár skrivila nenávisť a celou silou strčil do Atreyu. "Chceš rozbiť hubu ?" Atreyu, nepripravený na náhly útok, podkízol na mokrých kachličkách a spadol na zem. "Chyťte ho." Zasyčal Tony zúrivo, načo ho obaja jeho kámoši schmatli za plecia a prinútili vstať. Tony im naznačil aby ho odvliekli k okraju bazéna. Atreyu sa na prekvapenie vôbec nebránil, a keď k nemu Tony pristúpil, zatváril sa uvoľnene, ani čoby práve vylihoval na pláži kdesi v Florida Keys. To Tonyho ešte väčšmi podráždilo. Schmatol Atreyu pod krkom, tak ako predtým Tima. "Takže tebe moje varovanie asi nestačilo, čo ? Myslíš si, že sa môžeš so mnou zahrávať ? Ale to si na veľkom omyle Atreyu. Toto ber ako moje posledné varovanie. Nechcem ťa dobiť. Ja teplošov nebijem. Ale ak ti to ani teraz nedôjde, rozbijem ti papuľu." Ako to Tony povedal, Atreyu pocítil ohromnú bolesť v pravej nohe. Súperova topánka mu pristála na chodidle a drsná podrážka vystužená pevnou gumou sa mu okamžite zarezala do kože. Atreyu tvár stiahol bolestivý krč. "Už je ti to už jasné Atreyu ? Nerád by som to znova opakoval." Atreyu zaťal zuby a mykol plecami, no zovretie Tonyho kámošov bolo prisilné. Tony ešte väčšmi pritlačil. Atreyu bolesť mu spôsobovala potešenie. Doslova si ju vychutnával.

"Už mi teraz rozumieš, alebo ti to mám ešte lepšie vysvetliť ? No tak hovor !" Štekol Tony podráždene a tlačiac Atreyu za bradu ho chcel prinútiť, aby sa mu díval do očí. "No tak povedz, že si mi rozumel !" Atreyu zdvihol zrak. Zo spodnej pery mu už tiekla krv, ako si ju zubami nechtiac presekol. Zhlboka sa nadýchol a plný odhodlania skríkol. "Poser sa ty debil !" To bola pre Tonyho posledná kvapka, ktorú potreboval. Jeho dlaň zovretá v päšť vrazila celou silou do Atreyu brucha. Atreyu zastonal a rozkašľal sa. "Držte ho poriadne !" Zrúkol rozzúrene. "Takže ešte raz a naposledy. Povedz áno. Povedz, že mi rozumieš, inak ťa zabijem." Teraz už Tony kričal ako pominutý. Atreyu, aj keď v bolestiach a s Tonyho topánkou na nohe, prekonal všetko utrpenie a hrdo sa vzpriamil. "Vyser si oko Randal." Len čo to Atreyu povedal, Tonyho päšť pristála na jeho pravom líci. Atreyu znova zastonal, no ani tentoraz sa nepohol. Tony fučal ako parná lokomotíva. Prsty od silného úderu brneli, Atreyu nohu šiel rozdrviť, no jeho súper stále nič. "Tak dobre. Ty si to chcel." Ako to povedal, kývol Bartovi a Davidovi, ktorí Atreyu v jednej chvíli pustili a Tony doňho celou silou vrazil. Dobitý chlapec stratil rovnováhu, a hoci zaplachtil rukami, stojac na okraji bazéna, nedokázal zabrániť pádu. Trojka odskočila pred kvapkami, ktoré Atreyu dopad na vodnú hladinu vymrštil. Atreyu padol na chrbát a ihneď začal klesať na dno. Bazén v týchto miestach nebol veľmi hlboký. Nie viac ako 5 stôp. No ak je Atreyu v bezvedomí, na utopenie bude stačiť i pár palcov. O pár sekúnd bezvládne delo dopadlo na dno bazéna a vôbec sa nepohlo. "Do riti. Myslíte si, že sa utopil ?" Zajachtal Dave a slnečné okuliare si vysunul nad čelo. "Ale hovno. Čo nevidíte, že len simuluje." Odsekol podráždene Tony a kľakol si k okraju bazénu, aby cez vlniacu sa vodu lepšie videl. "A čo ak nie ? Čo ak naozaj omdlel a nemôže dýchať ? Ak ho tam necháme. môže sa utopiť. Podľa mňa by sme mali niečo urobiť." "Do riti Kong, už ma nesar ! Nič mu nie je, iba simuluje !" "A čo keby sme to povedali pánovi učiteľovi ?" Zakoktal vyľakane Bart, keďže i jeho malému mozočku už došlo, že situácia je vážna. "Čo vám obom už úplne **** ?" Zreval Tony podráždene, iba ťažko skrývajúc svoj hnev. "No tak si za ním choďte keď tak veľmi chcete. Choďte a uvidíte čo vám povie. Hovno. Tomu hajzlovi nič nie je. Iba nás *****. Uvidíte, že za chvíľu vypláva hore." Tony to povedal s takým dôrazom, že ani Bart, ani Dave sa mu neodvážili oponovať. No aj keď vyzeral, že zúri, pravda bola taká, že nemal o nič menší strach ako jeho dvaja kamaráti. Znova sa sklonil k vodnej hladine a napäto čakal. Čas sa vliekol neskutočne pomaly. David striedavo pozeral na hodinky a Atreyu. "Už prešlo 50 sekúnd. Už by sa mal vynoriť." "Jasné, že sa vynorí. Neboj. Uvidíte, že nekecám." Odsekol Tony a ešte viac sa naklonil k vodnej hladine, ktorá sa už medzitým ustálila. Atreyu však stále nejavil žiadne známky života. Prešlo niekoľko nekonečných sekúnd, keď i sám Tony pozrel na hodinky. "Minúta a pol. Tak dlho nevydrží pod vodou nikto." Skríkol Dave a strhol si okuliare. "Ja poňho skočím." Zaburácal Bart a už aj si začal dávať dolu tenisky. "***** nerob to ! Hovorím ti, že je to iba..." Tony viac nestihol povedať. Ohromná riava vodnej masy, ktorá sa vyrútila z bazéna zasiahla jeho i oboch jeho kamarátov priamo do tváre. Atreyu premenený vo vodného démona sa vyrútil na hladinu a ruky zmeniac v mohutné pádla špliechal kvantá vody na šokovanú trojicu. "*****." Zrúkol Tony a uskočil dozadu. Jeho dvaja kámoši ho napodobnili. "****", hovoril som vám, že nás iba osiera." Zaryčal Tony ako pominutý. Nechať sa takto dobehnúť, bolo pre Tonyho oveľa horšie, ako tých pár kvapiek zdobiacich jeho oblečenie. Atreyu to mal vymyslené dokonale. Simulujúc utopenca čakal na vhodnú príležitosť, kým sa ani jeden nepriateľov nebude naňho dívať a vyrazil prudko nahor, aby vrátil požičané. Jeho plán vyšiel dokonale. "Toto ti príde draho ty *****." Skríkol Tony tak zúriivo, až mu sliny vylietavali z úst. Celý červený namieril palec na uškŕňajúceho sa Atreyu a zvolal. "Dostanem ťa Atreyu,

počuješ ? Dostanem ťa. Skončíš v nemocnici ty špina. Rozmlátim ti hubu. Nebudeš vedieť kedy a kde, ale prisám, že si mŕtvy. Zdochneš." Atreyu provokatívne podvihol obočie a zatváril sa akoby chcel povedať. "To hovoríš som mnou ?" A potom celkom uvoľnene, ani čoby na havajskej pláži pomalými zábermi, sa začal vzdávať od svojich troch protivníkov, veselo si pohvizdujúc akúsi melódiu. Tony fučal, syčal, penil, no viac robiť nemohol. Atreyu bol v bazéne a isto z neho tak skoro nevylezie. Okrem toho čoskoro sem príde ďalšia trieda i vedno s pánom učiteľom. Trasúc sa od zlosti, naposledy vychrlil prúd tých najsprostších nadávok a mávnuc na svojich dvoch spoločníkov vyletel z plavárne. Len čo všetci traja zmizli z dohľadu, záves oddeľujúci dvere plavárne od chodby sa mierne zvlnil. Jeden jeho koniec sa trochu poodchýlil a spoza závesu vykukli čiesi oči. Vystrašená tvár prezrádzala, že osoba, ktorej oči patria toho za posledné chvíle zažila viac akoby si želala. Našťastie po Tonyho odchode sa napätie už začínalo vytrácať. Tim si zhlboka vydýchol. Celý vyčerpaný sa oprel o stenu a privrel viečka. Bol rád, že sa Atreyu nič nestalo. Mal by za všetko poďakovať, ale ako ? Zrazu čľapot vody zosilnel. Atreyu sa rýchlymi zábermi blížil k okraju bazénu. Tim sa znova ukryl za záves, odkiaľ mohol sledovať všetko dianie ako na chodbe, tak i v bazéne. Atreyu vyšiel z vody, dvihol uterák, a spokojne si pohvizdujúc, vybral sa k šatniam, akoby sa nič nestalo. Tim sa ešte väčšmi schúlil do svojho malého úkrytu a zatiahol pred seba záves, nechajúc ho poodchýlený tak, aby dovidel na svojho záchrancu. Keď Atreyu prechádza okolo, Tim zatajil dych. Srdce mu búšilo vzrušením, no zároveň ho zaplavila i nepríjemná horúčava. Nevedel čo robiť. Má sa Atreyu ukázať a poďakovať za všetko čo preňho urobil, alebo to radšej nechá tak ? Čo ak sa mylí a Atreyu to neurobil z kamarátstva ? Čo ak sa chcel iba predviesť ? Ako nad tým uvažoval, zrazu hlasný šľapot bosých nôh z ničoho nič utíchol. Tim zbadal ako Atreyu zastavil a mierne pootočil hlavu, akoby čosi zavetрил. Bol k nemu síce otočený chrbtom, no Tim mal mrazivý pocit, že o ňom vie. Keď sa potom otočil, Timovi takmer zastalo srdce. Dve tri sekundy si cez široký záves obaja hľadeli do očí. Na Timovo veľké prekvapenie sa Atreyu po chvíli znova otočil a spokojne si pohvizdujúc zmizol v šatni. Tim si po druhý krát zhlboka vydýchol. Nezbadal ho. Na ďalšie oddychovanie však neostávalo veľa času. Teraz musí čo najskôr vypadnúť. Opatrne vykĺzol zo svojej skrýše a tancujúc po špičkách prebehol chodbou, upaľujúc preč.

- ??4 - čas na plaveckej trati, ktorý je ťažko prekonať.
- ??5 - nejaký dobrý plavec z inej školy.

5.4.2008..

Kapitola 08 – O Dickovi a iných nepríjemnostiach.

Strategický ústup z bojových línií dopadol nadmieru úspešne. Timovi sa podarilo preštrikovať spleťou chodieb a schodíšť, obísť hlavnú bránu a nepozorovane prešmyknúť bočným učiteľským vchodom, tempom ktorým by si nespravil hanbu ani na školských majstrovstvách v atletike. Akýmsi zázrakom sa vyhol nielen Atreyu a Trojke, ale i všetkým učiteľom a obrovitému školníkovi. Až keď dobehol do ???0 parku, mohol trochu zvoľniť tempo. Z dlhého špurtu bol vyčerpaný a musel si aspoň na chvíľu oddýchnuť. Z posledných síl sa dovliekol k svojej obľúbenej lavičke v zátiší starého gaštanu, kde občas, najmä ráno pred vyučovaním, trávil posledné minúty ubezpečovaním seba samého, že dnes to v škole nebude tak zlé. Príjemná vôňa gaštanových kvetov, spolu s veľkými listami nežne dosadajúcimi na lavičku, pôsobili

upokojujúco. A pokoj bolo to hlavné čo Tim teraz potreboval. Urovnať si všetko v hlave, zložiť roztrúsené myšlienky do čitateľnej mozaiky. "Atreyu, Atreyu, Atreyu." Stále pred očami videl jeho tvár, ako naň, ukrytého za závesom v prítmí výklenku uprene hľadá. Nie, nevidel ho. Nemohol ho zbadáť. Inak by predsa niečo povedal. Alebo žeby nie ? Ale prečo sa otočil, akoby presne vedel kde sa ukrýva. Nie, veľa vecí nesedelo, počnúc tým, že sa vôbec vrátil, aby mu pomohol. Žeby sa s ním naozaj chcel kamarátiť ? Tim zavrtel hlavou. "Tim, tebe už načisto preskakuje. Začínaš blúzniť." Pomyslel si a okamžite zavrhol rodiaci sa sen za hlavu. "Je to predsa Atreyu, nafúkaný pako, ktorý to isto neurobil preto, aby ti pomohol. Kašle na mňa i na moje priateľstvo. Chce sa iba predvádzať, nič viac. Taký ako on, čo sa mu pri prvej príležitosti vysmeje do tváre. Chlapci ako Atreyu nemajú kamarátov. Presnejšie nie skutočných kamarátov. Ich jedinými a najlepšími priateľmi, sú si oni sami. Tim si povzdychol a oprel sa o operadlo, pritisnúc viečka k sebe. "Prečo ja nemám žiadneho kamaráta ? Aspoň jedného jediného. Čoby som dal zato, keby som mohol mať kamaráta. Takého skutočného, akých majú ostatní. Prečo musím byť stále sám ? Nechcem byť viac sám. Nechcem..." Prásk. Timove sebaúctostné zamyslenie prerušila tupá bolesť, ako mu na čele pristálo čosi nepekne tvrdé, aby sa to odrazilo a skotúlalo dolu pod lavičku. "Au." Zasyčal bolestivo a pozrel na príčinu onej temer vesmírnej kolízie. "Gaštan ?" Áno bol to gaštan, čo narušil jeho príjemné posedenie a ešte k tomu i tak bolestivým spôsobom. Nuž áno, keď si sadáte uprostred jesene pod košatý gaštan zvyčajne to tak býva, že pri troche smoly (a tej Tim vždy na rozdávanie) vám nejaký ten gaštan pristane na hlave. Už ho chcel rozdrviť topánkou, keď zrazu pri pohľade naň zatnul. Hnedastá guľôčka, skráslená bielym kruhovým flakom silne pripomínala inú guľôčku, nie nepodobnú gaštanu. Bezprostredný strach z Tonyho vyhrážok úplne zatienil udalosti zo začiatku hodiny. No teraz sa spomienky vracali rýchlosťou svetla a Tim sa nervózne obzrel. Je možné, žeby ho tá vec sledovala až sem ? Čo ak sa práve teraz vznáša vedľa jeho ucha a on o tom nemá ani potuchy ? Ako to zistí ? Neďaleko bola malá fontánka, z ktorej vyvieval umelý potôčik vinúci sa stredom parku. Tim nezaváhal ani na sekundu. Schmatol malý gaštan a pod ho k fontáne. Zastal až pri jej okraji, dobré tri yardy od vodnej hladiny. Pridáleko nato, aby v zurčiacej vode stekajúcej z podivnej skulptúry pripomínajúcej akýsi ???0 mohol zbadáť svoj obraz. Na chvíľu zaváhal. No zvedavosť rýchlo zvíťazila. Opatrne nakukol cez okraj fontány a... Nič. Po vznášajúcom sa kovovom robotovi ani pamiatky. Iba vydesená tvár chlapca trpiaceho prehnanou fantáziou sa ligotala v listami zanesenej fontáne. Tim si zhlboka vydýchol. "Možno je tá vec iba na plavárni." Ak by sa táto teória potvrdila, bude o trochu pokojnejší. Ale naozaj iba o trochu. Prioritou číslo 1 bolo pokúsiť sa zistiť s čím má do činenia. Čo takto skúsiť Internet ? Tam je predsa všetko. Možno nie je sám, komu sa čosi podobné už stalo. Možno je takých ako on omnoho viac. Tim luskol prstami. "Že ma to nenapadlo." Mal si chuť plesnúť po čele a poriadne sa vyfackať. Nahnevaný sám na seba, rezkým krokom sa pustil najkratšou cestou domov, neustále premýšľajúc nad obrazom podivnej guľôčky. Tak ako vždy keď bol takto zamyslený, ponoriac svoju myseľ do hlbín fantázie, i teraz kráčal bez toho aby si uvedomoval svet okolo seba. Oči mal síce otvorené a nohy ho niesli samé, no myseľ sa prepla do zvláštneho stavu podvedomia, kedy rozum tuho premýšľal, načisto ignorujúc svet okolo. Telo ďalej podvedome plnilo hlavný príkaz a tým bol v skorý príchod domov, no myšlienkami bol inde. V takom stave ak šlo všetko dobre a nenastala neočakávaná udalosť, Tim sa dostal kam mal namierené netušiac ako. Dnes však toľko šťastia mať nemal. Už bol na chodníku vedúcemu k jeho domu, keď sa spoza chrbta ozval hrozitánsky škripot a hrkotanie, ako keď sa dolu svahom pustí

rozheganý fúrik bez obsluhy. Našťastie nešlo o opitého šoféra, ktorý v záchvate alkoholového delíria netrafil cestu. To sa iba dolu chodníkom rútilo vysoké štíhle teleso s neprímerane veľkou šiltovkou na hlave, spod ktorej vial vejár dlhých blondých vlasov, teraz trepotajúcich sa v silnom vetre, spôsobenom rýchlou jazdou na plastovej doske vybavenej štvoricou koliesok, nazývanej i skateboard. Tim bol tak pohrúžený do špekulácií o záhadnom guľovitom telese, že hrmot blížiaceho sa nástroja skazy vôbec nezaregistroval. "Anderson vy-pa-dníííí..." Nejakto takto zneli posledné slová blondavého jazdca po ktorých nasledoval menší Minneapoliský Bing-Bang. Big Bang, teda Veľký tresk kedy v jedinej ohromnej explózii vznikol celý vesmír. Výsledkom tejto explózie síce neboli nové galaxie a hviezdy (ak nerátame súhvezdie poletujúce po náraze Timovi pred očami), v každom prípade to bola pecka riadna. Tima odhodilo do blízkeho plotu tiahnuceho sa okolo záhradky pani Johnsonovej, zatiaľ čo druhý účastník chodníkovej zrážky skončil sa na trávniku tiahnucom sa popri ceste. Skateboard, oná príčina neželaného stretu, urobila niekoľko elegantných sált, kým nepristál na chodníku, doskou nahor. Tim stíhol v páde dať ruky pred seba, inak by si rozbil hlavu o kamenný pilier vysokánskeho plotu, ktorým sa pýšila Johnsonovská hacienda. Náraz bol však prisilný, aby si bolestivo nenarazil plece a bezvládne sa nezviezol k zemi. No ešte vždy mohol hovoriť o obrovskom šťastí, že pán Johnson po výhradách susedov už zvesil ostnatý drôt, ktorý sa pred časom ako vojenská zátarasa tiahol ponad vrchol plotu. (Plukovník Johnson si onen ostatný drôt požičal z akéhosi vojenského skladu, aby ho namontoval na svoj plot, údajne ako výstraha pre prípadných zlodejov. Našťastie hneď potom čo sa proti nemu medzi susedstvom zdvihla vlna odporu, ba dokonca hrozil z toho i súd, pán Johnson musel od svojho zámeru ustúpiť. A to sa ešte predtým zastrájal, že okolo záhrady postaví i menšie mínové pole a do plotu pustí elektrický prúd. To všetko na ochranu svojej výstavnej záhradky plnej pestrofarebných ???0 a ???0, doplnenej o anglický trávnik, ktorý pán Johnson poctivo každý týždeň kosil tak, aby tráva nemala viac ako ???0 palca a pani Johnsonová mala kde praktizovať svoj 'jogging'.) Aj napriek ohromnému šťastiu, ktoré mal, Timovo plece bolelo ako šľak. V prvej si chvíli ani neuvedomil čo sa stalo, no rýchlo to mal pochopiť. "Anderson, ty kolosálny kretén. Čo tu zavadzíš ?" Zasyčal blondiak zúrivo a zdrazil Tima za bundu. "Pozri sa čo si spravil ? Môj skateboard." Hystericky vyziapol vinník nehody... Dick Mobster, alebo aj Mobster Dick. Skrátene Moby-Dick. Tú prezývku neznášal a vždy reagoval mimoriadne podráždene, keď mu niekto tak riekol. Nuž, ale čo s takým menom a blondými vlasmi k tomu ? Postavu, ktorá by stelesňovala slávneho vorvaňa síce nemal a vysokým vzrastom s dlhými, mimoriadne štíhlymi končatinami pripomínal viac pavúka, no čo sa týkalo zúrivosti najmä pri situáciách ako táto, tu by si veru Dick so svojim slávnejším menovcom sily merať mohol. Dick Mobster býval neďaleko, hneď na druhej strane križovatky ???0 a ???0. Spolu s rodičmi, inak známymi právnikmi, ktorí by svojmu zbožňovanému jedináčikovi dopriali aj modré z neba (len ak by sa v ktoromsi hypermarkete dalo kúpiť) obýval priestrannú prepychovú vilu, najhonosnejšiu široko ďaleko. Dick, okrem toho, že mal bohatých rodičov, bol nepochybne aj tým najrozmaznanejším chlapcom na celej ulici, možno i celom meste. Namyslený až hrôza, drzý a arogantný. Neustále sa prevádzal na svojom skateboarde (značky ???0 – najlepší, najdrahší a najkrajší model aký sa dá zohnať), na ušiach vždy slúchadlá v ktorých od rána do večera vyhrávala tá najpríšernejšia hudba, akú kedy ľudské pokolenie splodilo - hudbu pri ktorej počúvaní dostávajú poslucháči zvláštnu tíky nútiace ich telá k robeniu trhavých pohybov pripomínajúc pochod predpotopných robotov z čiernobielych sci-fi filmov. Hovorí sa jej aj hip-hop.

K 'hudbe' patril aj svojský štýl obliekania, ktorý Dick, ako katalógové dieťa hip-hopu, do bodky dodržiaval. Premenené na drobné, okrem spomínanej čiapky s veľkým šiltom, nosil aj rozťahané nohavice a tričká a topánky tak rozšliapnuté, že smelo mohli konkurovať aj tým Timovým. Celý jeho prazvláštny výzor skrášľovali všakové reťaze, náramky, náušnice, koráliky a iné ozdoby aké (okrem domorodcov na Papue Novej Guinei) zvyknú nosiť vyznávači tohto prapodivného životného štýlu. K dokonalosti chýbali už len čierne okuliare, ktoré mal Dick podobne ako David vždy na nose. K Dickovi neodmysliteľne patril i jeho už spomínaný skateboard na ktorom až donedávna trávil väčšinu svojho voľného času. Situácia sa radikálne zmenila len nedávno, keď Dick oslávil svoju šestnástku, čo bol dôvod, aby ho rodičia obdarovali novučíckým autom značky Porsche (samozrejme najnovší, najdrahší a najrýchlejší model, aký vyrábajú), a preto v posledných týždňoch bolo Moby Dicka častejšie ako na skate vídavať s partiou podobne hip-hopovo postihnutých jedincov, inak všetko detičiek z bohatých rodín, ako prehánajú na jeho fáre. Či presnejšie prehánali. Tá zmena z prítomného na minulý čas nastala pred dvoma týždňami v sobotu, keď vracajúc sa z akejsi párty chcel Dick svojim kámošom predviesť svoje jazdecké umenie a vo veľkej rýchlosti vybrať neďalekú zatáčku. Vybrať ju vybral, akurát, že spolu s ňou povyberal i pár hydrantov a kus plotu pani Birdovej, kým neskončil na stípe pouličného osvetlenia. Auto na mraky rozbité skončilo v najbližšom autoservise, odkiaľ po krátkej prehliadke putovalo na o niečo vzdialenejšie šrotovisko. Dick len tak-tak, že nezakončil svoju jazdu v ešte vzdialenejšom mestskom väzení. Našťastie snáď neodolateľný šarm jeho otca znova raz zaúradoval (aspoň to Tima napadlo, keď videl ako predtým rozčúlený policajt, čo nehodu vyšetroval, vychádzal z vily pána Mobstera, kde ho domáci pán pozval na šálku kávy celý vysmiaty, ani čoby boli s Mobsterom starí dobrí kamaráti). A tak Dick napokon skočil iba s 1000 dolárovou pokutou a rozbitým nosom doma vo svojej izbe. S tým nosom to asi nebolo až tak zlé, lebo už na druhý deň znova brázdil chodníky na svojom starom dobrom skateboarde. Nanešťastie pre Tima, nie oveľa úspešnejšie. "Anderson ty debil, čo si hluchý ? Veď som na teba kričal, aby si vypadol." Zasyčal Dick priškrteným hlasom a pritlačil Tima k plotu. "Si mi rozbil skateboard ty zasratý kretén. Pozri sa, je celý poškrabaný." Ukázal na prevrátený skate. "To mi zaplatíš ty hajzel. Budeš pekne cvakať. Je ti to jasné ?" Tim ešte stále otrásený z nárazu nedokázal ani poriadne preglgnúť, nieto ešte aby svojmu protivníkovi oponoval, a tak jediné na čo sa zmohol bol prestrašený pohľad na ďalšieho z dlhej rady svojich nepriateľov. " Čo tak pozeráš ? Načo čakáš ? Naval' tie prachy. Alebo chceš, aby som zavolať poisťovák a polišov ?" Timovi zatrhulo. "Po, polišov ?" "Áno polišov ty dement. Keď náhodou nevieš, toto je skateboardový chodník, kde majú skateboardisti vždy prednosť a takí kreténi ako ty tu nemajú čo robiť. Porušil si minimálne 5 paragrafov a určite aj paragraf 153." Dick si pohotovo spomenul na repliku, ktorú policajt vyšetrojúci jeho haváriu neustále opakoval, teda ešte predtým ako ho pán Mobster pozval na kávu. Samozrejme bol to nezmysel. Nič také, ako skateboardový chodník, kde by mali skateboardisti prednosť neexistoval. No Tim bol tak natoľko prestrašený, že v tej chvíli by snáď uveril hocčomu. V kombinácii s jeho prebujnenou fantáziou, si okamžite predstavil seba samého oblečeného v elegantnom trestaneckom mundúre ako s guľou na nohe kráča po dvore väzenia, čakajúc na vykonanie hrdelného trestu. Takže len čo Dick zopakoval svoje vyhrážky Tim zalovil vo vrecku a vytiahol malú peňaženku. Keď Tim vytiahol 3 doláre a 75 centov, celý obsah peňaženky, Dick iba zlostne zafučal. "Tri doláre ? To ma máš za debila ? Ten skateboard stál minimálne 3 tisícky a ty mi ho celý zaplatíš. Nebudem sa skateboardovať na poškrabanom..." Zvolal s takým pohoršením, ani čoby skateboardovanie na takto 'zničenom'

skateboarde znamenalo hrozbu psychických tráum a nočného pomočovania k tomu. "Čakám do večera. Buď donesieš prachy, alebo sem prídem aj s fízlami a potom sa teš." Zahrozil naposledy a zdrapnúc skateboard vyskočil naň, aby tak rýchlo ako sa zjavil zmizol preč. Tim si zhlboka vydýchol. Pár sekúnd trvalo kým sa upokojil a trochu krivkajúc dokráčal domov. Len čo sa za ním vchodové dvere zabuchli, Tim okamžite zabudol na Dicka i všetky jeho vyhrážky, zhodil tašku z pliec a pod' ho hore do svojej izby. Musel ju nakresliť. Guľôčku z plavárne. Čím rýchlejšie tým lepšie. Chvíľu mu trvalo kým z neporiadku čo mal v šuplíkoch vyhrabal aspoň jednu ceruzku bez odlomeného hrotu a začal kresliť. Treba povedať, že Tim nikdy nepatril k dobrým kresličom. Maľovanie (podobne ako väčšina iných predmetov) mu nikdy veľmi nešlo, takže keď zhruba po dvoch hodinách skončil, jeho márne pokusy nakresliť onen záhadný predmet sa nedali nazvať inak ako fiasko. Po celej izbe sa váľali kusy papiera pokreslené podivnými guľami. Niektoré ploché ako ????, iné naduté sťa balóny, zopár šišatých ako hlava Barta Kinga a ďalšie tak roztrasené, ani čoby ich nakreslil 60 ročný pijan po troch borovičkách. Jedno však mali všetky tie podivné kresby spoločné. Rameno, či skôr ????, vytrčajúce z jeho stredu na konci ktorého svietilo malé červené svetielko. Aj keď nakreslil onú vec snád' stokrát, stále nebol spokojný. Ešte vždy sa mu zdalo, že nevystihol ten správny tvar. Celý sklamaný zapol počítač. Kým operačný systém nabiehal, Tim premýšľal čo vlastne bude hľadať. Vyhľadávače neumožňujú vyhľadávať predmety pomocou nakresleného tvaru a keby aj, tie jeho čmáraniny by aj tak žiaden počítač nerozlúštil. Keby si aspoň tak pamätal názov toho starého sci-fi filmu, kde podobnú vecičku už videl. Bohužiaľ, nepamätal si ani názov, ani meno jediného herca, režiséra, či producenta, ktorý by na filme robil. Napokon neostalo nič iné, iba triafať naslepo. Vkladal slová, ktoré by sa mohli najviac hodiť. Skúšal to s výrazmi ako: "Záhadný predmet, sledovanie, neviditeľná vec, mimozemšťania, sci-fi, tajná kamera, guľa, guľovitý predmet, vznášajúci sa predmet, neidentifikovateľný predmet guľovitého tvaru." Zabil tým viac ako hodinu, no okrem záplavy rozličných článkov a fotografií o UFO, odkazov na internetové obchody predávajúce prístroje na nočné videnie, detektory kovu, tekutín či plynov, množstva podivných videí na ktorých zamaskovaní ľudia zápalisto hovorili o sprisahaní vlády a jej kontaktoch na mimozemšťanov, konšpirácií okolo WTC či vražde JFK, nenašiel nič čo by sa aspoň vzdialene podobalo tomu čo dnes videl na plavárni. Už to chcel zabaliť, keď pri jednom z posledných pokusov na konci stránky uvidel dôverne známy tvar. Na malom obrázku v ľavom dolnom rohu obrazovky skvela sa neveľká kovovosklá guľička z ktorej trčalo malé rameno, na konci ktorého blikalo zelené svetielko. Konečne našiel čo hľadal ! Tim si od úžasu pretrel oči a ako v tranze prečítal nápis vedľa obrázku. Červený text hlásal: "Bezpečnostná kamera SONY EL-12V. Cena 49,99 USD." Menší, modrý text trochu nižšie pridával. "Najnovší bezpečnostný kamerový systém SONY EL-12V je určený na monitoring vonkajších a vnútorných priestorov, domov, kancelárií a bytov. Výkonná kamera vybavená 9 násobným optickým zoomom umožňuje detekovať aj tie najmenšie detaily do vzdialenosti 25 yardov. Otočné rameno dokáže zabrať až 270 stupňov vo vodorovnom i zvislom smere. Zálohovací systém zabudovaný priamo v kamere umožňuje nepretržitý záznam v LP kvalite po dobu viac ako 14 hodín." Stránka obsahovala ešte mnoho ďalších technických údajov. Tim opatrne rozklikol hypertextový odkaz. Kamera sa zjavila v plnej veľkosti a Tim zmeravel po druhý krát. Akoby z oka vypadla objektu z plavárne. "Tak predsa je to kamera." Pomyslel si a okamžite sa zahĺbil do čítania množstva často nezrozumiteľných technických detailov. V celej tej záplave údajov ho zaujímali len dve veci. Po prvé, ako je možné, že kamera lietala, a po druhé, ako to, že ju mohol vidieť iba v odraze vodnej hladiny ?

Čím dlhšie sa však prehrýzal detailmi, vyhľadával podrobnosti o kamere aj na iných stránkach, tým väčšie sklamanie ho prepadalo. Nielenže nenašiel ani len zmienku o tom, žeby sa kamera mohla stať neviditeľnou, ale v materiáloch, ktoré našiel nebolo ani riadkom spomenuté, žeby kamera vedela lietať. Bola určená na prichytenie k stene, montáže do výťahov, či priemyselných šácht. Vždy pevne ukotvená o stenu či lištu, na stojane, alebo inom opornom bode. O nejakom vznášaní ani mäkké f. Tim sa oprel do kresla a privrel oči. Cítil sklamanie. Zabil tri hodiny, aby napokon nezistil absolútne nič. Nemohla to byť tá kamera, to v žiadnom prípade. Vec ktorú mal na monitore počítača pred sebou bola obyčajná priemyselná kamera. Žiadne supertajné zariadenie na monitorovanie ľudí. Napadlo ho síce, že možno existujú aj iné verzie ako táto, tajné armádne, o akých sa na webe nepíše a tie snád' dokážu i lietať či stať sa neviditeľnými, no popravde tejto teórii ani sám veľmi neveril. Otrávený po zabitom dni vypol počítač vytrhnutím kábla zo zásuvky a zvalil sa na posteľ. Hodiny dolu v obývačke práve odbili päť. Bolo už neskoro a začínal pociťovať hlad. No nato, aby zišiel dolu a prekutral chladničku nemal náladu. Celý rozladený sa otočil na bok a privrel oči. Len čo tak urobil myseľ znova zablúdila k záhadnému predmetu, no Tim doterné myšlienky rýchlo zahnal preč. Dnes už nechcel nad tým viac premýšľať. Radšej sa presunul v čase o pár minút neskôr. Zážitky z plavárne boli ešte vždy čerstvé a spomienka na Atreyu záchranu príliš živá, aby ju na ňu mohol zabudnúť. Znova a znova sa pýtal sám seba prečo to Atreyu spravil. Zachránil ho aj keď nemusel. Obetoval sa zaňho, vytrpel si trýznenie šialeného Tonyho, a prečo to všetko ? Naozaj len preto, aby ukázal aký je hrdina ? Čím dlhšie nad tým uvažoval, tým sa mu vysvetlenie, ku ktorému prišiel na lavičke v parku zdalo menej pravdepodobné. Ved' ktorý normálny chlapec by sa nechal len tak zbiť pre tú trochu frajeriny, ktorej aj tak nemohol byť nik iný svedkom ? Nie, bola to hlúposť, no skôr ako Tim stihol rozobrať ďalšie možné vysvetlenia Atreyu čudesného spávania, premohol ho spánok. Nespál dlho. Keď otvoril oči, vonku už bola tma. Budík ukazoval niečo po šiestej. Spal necelú hodinu. Aj keď sa cítil unavený, spať už viac nechcel. Poriadne si zívól a chcel sa natiahnuť, keď mu myslou preletela spomienka na Dicka. Prudko sa strhol a vyskočil na posteli. Len čo sa posadil pocítil v strede čela ostrú bodavú bolesť. "Bože." Zasyčal a oboma rukami sa chytil za spánky. Narastajúca páľava presakovala celou lebkou, od čela až po temeno, ako keby sa mu v mozgu ktosi hral s príklepovou vrtačkou. Timovu tvár stiahla spotvorená grimasa. "Ach chrrr..." Zachrčal od bolesti a sliny pokropili posteľnú bielizeň. Křčovito si rukami gniavil hlavu, ktorá už čoskoro ako pretlakovaný balón musí explodovať. Chvejúc sa stratil rovnováhu a spadol na zem. Jeho telom prechádzali ďalšie a ďalšie záchvaty bolesti a keď sa už zdalo, že hlava vybuchne a jej obsah vyletí von zrazu... Bolesť, tak rýchlo ako sa zjavila aj zmizla. Stratila sa akoby mávnutím čarovného prútika. Tim sťažka dýchajúc, ležal meravý na dlážke bez jediného pohybu. Až po hodnej chvíli sa odvážil znova si sadnúť. Po bolesti neostalo ani pamiatky. Žiadne pichnutie, ani pálenie, žiadne gniavenie, ani tlak. Prosto nič. Jemne si prstami prešiel po čele. V jeho strede, tam kde bola bolesť najintenzívnejšia, ucítil zvláštnu vlhkosť. V miestnosti bolo priveľa šera, aby zbadal drobnú šmuhu, ktorú kvapka čohosi na prstoch zanechala. Len čo zapol nočnú lampu nasledoval šok. Nebol to pot, ktorý mu už medzičasom vyrašil z pórov po celom tele. Dve tenké stopy na poslednom článku ukazováka sa v slabom svetle nočnej lampy trblietali krvavou červeňou. Tim si znova prešiel po čele, tentoraz druhou rukou, a jemná červená stopa ostala i na ukazováku pravej ruky. Srdce mu začalo búšiť. Iba s námahou sa odtackal do kúpeľne pred veľké zrkadlo. Na poblednutej, strachom střípnutej tvári svietila červená škvrna uprostred čela ako maják. Tých niekoľko šmúh rozťahnutých po čele dodávalo

škrvne väčší, hrozivejší výraz. Tim sa opatrne dotkol malej ranky. Pociťil slabé štipnutie. Nie silnejšie, ako keď vás štipne komár. Okolo rany sa už vytvorila malá zdurenina, ktorá začala svrbieť. Tim začal horúčkovo premýšľať. Je to iba náhoda ? Naozaj ho pichol komár rovno do prostriedku čela, alebo je za tým čosi viac ? Bolesť hlavy a tá guľička. Má s tým súvis, alebo sa jedná len o náhodu? Nemohol si spomenúť, žeby ho niekedy v minulosti tak strašne rozbolela hlava. A hoci rozum velil prestať spájať nespojiteľné, fantázia mala prednosť. No skôr ako jej stihol popustiť uzdy, kovový škripot otvárajúcej sa bráničky prinútil Tima zabudnúť na ranku a rozbehol sa k oknu. "Mama a tak skoro ?" Pomyslel si, keď zbadal veľké modré auto značky ???0, ako cúva do ich garáže. Veru nebolo obvyklé, aby mama prichádzala domov už o šiestej. Zvyčajne v robote ostávala minimálne do siedmej, aj keď nezriedka prišla až po desiatej. Aj keď včasná hodina bola nezvyklá, Tim bol rád, že už je tu. Pohľad na mamu vzbudil jeho žalúdok, ktorý sa už hodnú chvíľu vytrvale hlásil o slovo, no Tim ho až doteraz vytrvale ignoroval. Od raňajok k jedlu ani nepričuchol a dobrá pizza, by veru k jeho ústam teraz ozaj pristala. Zbehol rýchlo dolu, takmer sa zraziac s mamou vo dverách. "Ahoj mami, už si doma ?" Zvolal predstierajúc prekvapenie a dychtivo pozrel na veľkú nákupnú tašku, ktorú držala v rukách. "Nekúpila si náhodu pizzu ? Som taký hladný, že by som zožral aj tuniakovú." Zaškeril sa nad vlastným vtipom, keďže o Timovi bolo všeobecne známe, že tuniakové neznáša. Skôr ako mama stihla odpovedať, vytrhol jej tašku z rúk, že začne svoj lov na chutný, chrumkavý, salámou, syrom, šampiňónmi a paradajkovou šťavou poliaty kus cesta. Netrvalo ani päť sekúnd, kým našiel čo hľadal. "Ty si kúpila šunkovú !" Zvolal nadšene vyťahujúc svoju trofej, zabalenú v papierovej krabici. "Mami, všakže mi..." Chcel ešte niečo dodať, keď si všimol, že čosi nie je v poriadku. Mama stála pri dverách, ani sa nepohla od chvíle čo prekročila prah. Neprišlo, žiadne. "Ahoj Timmy." Či. "Ako sa máš Timko ?" Dokonca ani len otrepané. "Čo bolo v škole zlatko ?" Nič, len prísny, pohľad plný výčitiek. Tima zamrazilo, len tak-tak že mu pizza nevypadla z rúk. "Čo je ? Čo sa stalo ?" Mama namiesto odpovede zodvihla nákupnú tašku a zamierila do kuchyne, kde začala vykladať nákup. Tim k nej opatrne podišiel. "Mami, stalo sa niečo ?" "Ty sa ešte pýtaš ? Volal tvoj učiteľ telocviku. Povedal, že si dnes na hodine telesnej odmietol cvičiť, úmyselne si, si nedoniesol veci na prezlečenie, a keď ti dal za trest upratať plaváreň, tak si mu bez slova ušiel. Povedal, že ak sa to stane ešte raz, dá ti neospravedlnenú hodinu a navrhne zníženú známku zo správania." Tim preglgol, aj keď veľmi nemal čím, lebo v ústach mal ako na Sahare. Ani v najhoršom sne by ho nenapadlo, žeby ho pán Hasan mohol nabonzovať. "Tim ja tomu vážne nerozumiem. Skús mi to prosím ťa pekne nejako vysvetliť. Veď ty nie si ani hlúpy, ani zlý chlapec. Prečo musíš neustále stvárať takéto hlúposti ? Vystrájať akoby si bol malé dieťa. Keď už si nechcel cvičiť, prečo si aspoň nepoupratoval tú plaváreň ? Toľko si predsa mohol urobiť, nie ?" "Ale ja som ju upratol, iba som mu to nepovedal." Zajachtal Tim na svoju obranu. "A prečo si nechcel cvičiť ? Hovoril, že to robíš často, že si úmyselne nedonesieš veci na prezlečenie. Povedz, prečo to robíš ?" Tim namiesto odpovede iba sklopil zrak a zaryto mlčal. "Prečo nič nehovoriš ? Veď mi to prosím ťa pekne vysvetli. Máš snáď v škole nejaké problémy s učiteľmi, alebo spolužiakmi ? Zasadol si na teba niekto ? Viem Timmy, že to nemáš ľahké, najmä po tom čo sa stalo, ale to predsa nemôže byť ospravedlnenie na všetko. Alebo ti je snáď horšie ? Myslíš, že sa to znova horšilo ? Tim no tak, hovor som mnou. Povedz čo sa deje ?" Hoci mama nástojila, Tim nepovedal ani slovka. Zaťato mlčal, tak ako vždy. Dobre vedel, že by to nemalo zmysel. Aj tak by mu nikto neveril. Niektoré veci je lepšie nechať si ukryté hlboko v srdci, kde ich nik nenájde. Mama naňho chvíľu hľadela, kým nepochopila, že

odpovede sa nedočká. Radšej rozbalila pizzu a strčila ju do mikrovlnky. Jednotvárný zvuk, ako sa Timova večera bičovaná mikrovlnným žiarením pomaly otáčala na širokom tanieri zo skla na chvíľu zaplnil celú kuchyňu. Zanedlho pribudla i vôňa čerstvej pizze. Tim dýchal sťažka. Mysľou mu vibrovali kvantá myšlienok. Sediac tam na stoličke v kuchyni, hneď vedľa mamy, stále váhal či otvoriť ústa a prezradiť o veciach, ktoré sa posledné dni stali. Čo ak mu neuverí ? Čo ak si bude myslieť, že sa zasa všetko vrátilo ? Čo ak ho... Otázky, samé otázky a žiadnych odpovedí. Ako čas pomaličky otekala, Tim každým ďalším nádychom cítil, ako odvaha prezradiť svoje tajomstvá pomaly rastie. Napokon to nevydržal a pozrel na mamu. Stála pri okne, rukami opretá o parapetnú dosku a zamyslene hľadela kamsi do stratena. Tim sa zachvel. Nadišla chvíľa rozhodnutia a on sa práve rozhodol. Všetko jej povie. Úplne všetko, celú pravdu, nech už bude reakcia akákoľvek. Zhlboka sa nadýchol, že otvorí ústa, keď zvonku doľahol zvuk iného auta, brzdiaceho pred ich domom. Mama poodhrnula záclonu. "Prišiel otec." Tim okamžite vedel, že je po všetkom. Jeho odhodlanie zahynulo, rovnako rýchlo ako sa zrodilo. Ledva sa odtrmácal do jedálne, kde bezvládne klesol na stoličku. O pár chvíľ zámok na vchodových dverách zašuchotal a Timovi snád' po piaty krát v priebehu pár minút dunelo srdce ako pri delostreleckej príprave. Otec ani nepozdravil a hneď na syna vrhol prikry pohľad dávajúci tušiť, že sudca už svoj ortiel vyriekol. "Ty si proste nepolepšiteľný. Už ti to mama povedala ?" Tim sklopil zrak, ako vždy keď nechcel odpovedať. "No tak odpovedz !" Skríkol otec tak hlasno, až Tim takmer zletel zo stoličky. "Áno tati." Zakoktal prestrašene. Otec naňho iba málokedy kričal a ak už, vždy to znamenalo, že je ozaj našťvaný. "Prečo ? Povedz mi prečo nám to robíš ? Prečo sa musí na teba vždy každý učiteľ sťažovať ? Skús mi to nejako logicky vysvetliť." Otec ho nenechal odpovedať a hneď pokračoval. "A potom tie známky. O tom radšej ani nehovorím, lebo už som sa zmieril s faktom, že z teba nikdy nič poriadne nebude. Neučíš sa, celé dni sa tu iba poflakuješ, doma ani prstom nepohneš. Vonku si trochu zašportovať nezájdeš čo je rok dlhý a ešte ani na tú prekliatu telesnú nevieš ísť ? To sa tam nemôžeš aspoň ukázať a symbolicky trocha poskákať, pobehať ? A keď už aj si tak lenivý, prečo aspoň nespravíš čo ti učiteľ prikáže ? Ako sa opovažuješ, keď ti dá učiteľ úlohu sa na ňu vykašľať a utiecť ? Pre mňa bol príkaz učiteľa vždy rozkazom !" "Ale ja som sa nevykašľal. Upratal som plaváreň ako mi povedal. Iba som mu to zabudol povedať." Zastonal Tim, zápasiac sám so sebou aby sa nerozplakal. "Zabudol ? Aspoň nevymýšľaj také sprostosti. Učiteľ povedal, že si nespĺnil jeho úlohu." Skríkol otec, teraz už ozaj rozzúrene. "John. Nekrič naňho. To nemá zmysel." Riekla mama zmierlivo. "Nemá zmysel ? Že vraj nemá zmysel ? A čo má podľa teba zmysel ? To, že máme syna totálneho ignoranta, ktorý nám všade robí iba hanbu ? To, že z neho nikdy nič nebude, to snád' má zmysel ? Ved' má všetko čo sa mu len zapáči. Nestaráme sa snád' oňho ? Nedostane všetko čo sa jeho milosti uráči ? A pozrie aký je výsledok ! Rok čo rok sa musíme modliť, aby náš synáček neprepadol. Každý týždeň musím počúvať tirády niektorého z učiteľov: Váš syn sa neučí. Váš syn je nepozorný na hodinách a stále vyrušuje. Na vyučovanie chodí pozde, nerobí si domáce úlohy. TOTO MÁ PODĽA TEBA ZMYSEL ?" "To som nepovedala. Ale dá sa to povedať aj ináč. Bez kriku." "Ale prosím ťa pekne." Otec mávol znechutene rukou. "Tu nič nepomáha. Ani krik, ani slušné slovo. Prosto nič. A stále sa vyhovárať na tie isté veci, ktoré sa stali pred rokmi ? Iba to využíva a ty mu na to stále naletíš. Taká je pravda." Celý rozčúlený sa postavil od stola, aby si sňal kabát, lebo mu od hnevu začínalo byť horúco. "Nerob z toho zasa takú drámu. Dobre, spravil hlúposť. Nemal to robiť a nabudúce to už nespraví. Však Tim ?" "Ale Alice. Ved' je to stále iba o tom istom. Sľúbi, nespĺní, zasa sľúbi a zasa nič. Stále

dokola a my ako takí dvaja hlupáci mu to vždy zjeme. Povedal som, a hovorím ti to znova. Z toho chlapca nikdy nič nebude. A všetky tie jeho výhovorky, sú iba ťahaním za nos. Nič viac. Ale ja už na to nemám síl. Už som rezignoval. Ja..." "Prestaň. Nehovor tak." Zvolala mama prísny hlasom a pozrela na syna. Tim mal tvár ponorenú v dlaniach, aby slzy ani jeden z rodičov nezbadať. Nenápadne pristúpila k manželovi a síce šepotom, ale dôrazne dodala. "Vieš dobre, že naňho nemáme kričať a už vôbec nie rozprávať také hlúposti. Si nepoučiteľný. Aby si vedel, aj ty za to môžeš. Nezhadzuj všetku vinu iba na chlapca." "Ja za to môžem ? Ešte ho bráň !" Ohradil sa otec. Z úst oboch rodičov sa potom ešte niekoľko minút valil príval slov, ten už Tim nevnímal. Aj keď mal oči i uši otvorené, nevenoval hádke pozornosť. Možno ak by o niečo odvažnejší, už dávno by pri otcových slovách vyskočil a ušiel z domu. Alebo aspoň by začal hystericky vrieskať, nadávať, rozbíjať taniere, či robiť iné výtržnosti, aké zvyknú niektoré deti po rodičovskom káraní robievať. Tim však k takým deťom nikdy nepatril. Namiesto divokých prejavov hnevu ďalej pokorne sedel na stoličke, sám, úplne sám, stratený v cudzom svete. Vo svete v ktorom nieta bytosti čoby mu rozumela. Netušil ako dlho sa rodičia hádali. Nezaregistroval ani slovo z lavíny zvukov, ktoré si ako rozžeravený uhlík obaja dospeli medzi sebou prehadzovali. Prebral sa až vo chvíli keď si k nemu otec znova prisadol. Aj keď sa Tim naňho nedíval, už z tónu hlasu bolo jasné, že sa trochu upokojil. "Tim, sľub mi, že zajtra pôjdeš za tým učiteľom a ospravedlníš sa mu. A ak od teba bude chcieť, aby si niečo urobil, tak to urobíš, dobre ?" Tim len pokrčil plecami. Nemuselo to znamenať, ani áno, ani nie, aj keď v Timovom prípade skôr nie. Otec si povzdychol. "Takže mi to nesľúbiš ?" Tim preglol a konečne našiel odvahu pozrieť otcovi do tváre. Keď jeho oči padli na otcovu hrud', zmeravel. "Timmy ? Timmy čo sa stalo ?" Spýtala sa mama. Tim pozrel i na ňu a potom znova na otca. Ani jednému nehľadel do tváre, ale nižšie. "Tim, si v poriadku ?" Riekol otec zmierlivejšie. Tim namiesto odpovede iba zavrtel hlavou a na prekvapenie oboch rodičov sa rozbehol do svojej izby. O pár sekúnd hore z poschodia doľahlo silné zadunenie, ako za sebou zabuchol dvere. "No vidíš, máš čo si chcel. Hovorila som ti, aby si naňho nekričal. Vieš dobre aký je citlivý. To chceš aby mal znova tie isté problémy ?" Otec iba sklopil zrak, a nič nepovedal. I mlčanie však bola odpoveď. Tim len čo za sebou zabuchol dvere a z posledných síl sa dovliekol k posteli, do očí mu znova vhrkli slzy. Čierne škvrny, zasa sú späť. Tentoraz už i u otca. Ako je to možné ? Prečo mu nedajú pokoj ? Škvrny i tá vec, ktorú videl na plavárni. Alebo, žeby nevidel ? Ani sám nevedel. Naozaj je všetko znova späť, tak ako predtým ? Tak ako to hovorila mama ? Ani na jednu z otázok nepoznal odpovede a plač mu bol jediným spoločníkom. Prešlo 30, možno 40 minút. Presne to nevedel, lebo vždy keď mu je smutno má pocit, akoby sa zastavil čas. Keď sa dvere na jeho izbe znova otvorili už neplakal. Oči mal privreté a tváril sa, že spí. Nemusel si lámať hlavou nad tým, kto ho poctil svojou návštevou. Vôňa pizze sa vtrela dnu spolu s osobou, ktorá ju priniesla. Mama potichučky pristúpila k posteli a chvíľu len tak bez slova hľadela na syna. Možno sa chcela presvedčiť či Tim ozaj spí, lebo čo sa týka simulácie spánku, Tim bol ozajstným majstrom. Pravidelný nádych - výdych, s dokorán otvorenými ústami, občasné šklbnutie hlavou, ako keď sa zlý sen prederie z hlbín spánku na povrch. Inak však pokojné strnulé ležanie aké je pre skutočný spánok typické. Tim tieto veci ovládal ako málokto. Preštudoval o tom veľa a často to i v noci pri čítaní svojich obľúbených románov, ak do jeho izby náhodou zavítal otec uplatňoval. Teraz však veľmi simulovať nemusel. Cítil sa tak zle, že najradšej by ozaj spal. Či už mama zistila, že simuluje, alebo nie, prisadla si k nemu. Len čo sa posteľ zvlnila Tim pohotovo šklbol hlavou, akože mamin príchod narušil jeho pokojný spánok, no potom už ďalej

pravidelne dýchal ústami, ako si to naštudoval z Internetu. V duchu napäto čakal čo sa bude diať. Mam chvíľu vedľa neho iba tak sedela, kým ho zrazu nepohladila po vlasoch. "Timmy. My ťa máme s tatom obaja veľmi radi a záleží nám na tebe. Ja viem, že nám teraz neveríš a viem, že si nahnevaný, lebo tato na teba kričal. Ale on to tak nemyslel. Ani ja nie. Vieš, ak by nám na tebe nezáležalo, tak by nás netrápilo čo s tebou bude, bolo by nám jedno či sa učíš, alebo nie, či sa na teba učiteľa sťažujú. Ale práve preto, že nám na tebe veľmi záleží, že obaja chceme, aby si bol v živote šťastný, niekedy musíme byť na teba prísni. Nechceme ti zle, naozaj." S týmito slovami ho naposledy pohladila a položila pizzu na nočný stolík. Už chcela odísť, keď v slabom sviete nočnej lampy zbadala akési papiere, porozhadzované po stole. Chcela ich iba upratať, no keď zbadala čo je na nich nakreslené zmeravela. V matnom šere pôsobila silueta gule s dlhým mechanickým ramenom, ako obrovské hľadiace dívajúce oko. Až teraz, keď stála pri stole si všimla, že papiere s podobným obrázkom sú i na zemi, stole a na posteli. Desiatky a desiatky kresieb, ako výsledok Timovho snaženia čo najvernejšie zobrazit' svojho prenasledovateľa z plavárne. Tim nemusel vidieť do maminej mamy tváre, aby vycítil zdesenie, ako postupne brala do rúk jeden obrázok za druhým, na každom to isté zlovestne žmurkajúce oko. Tim nevedel čo robiť ? Má sa postaviť a všetko jej vysvetliť, alebo radšej mlčať a nechať všetko tak ? Skôr ako dospel k rozhodnutiu, mama opustila izbu a ticho za sebou zavrela dvere. Hneď na chodbe stretla otca. "Pozri sa nato." Riekla zachrípnutým hlasom a Tim, teraz už prilepený k dverám, začul šuchot papierov. "Čo je to ?" "Odkiaľ to mám vedieť ? Mal toho plný stôl. Desiatky a desiatky takých kresieb. Pozri sa ako to vyzerá. Ako nejaké..." Koniec vety bol prislabý nato, aby ho Tim začul. Búšenie srdca a zrýchlený dych rušili už i tak slabé hlasy oboch rodičov. Začul ich až keď otec riekol. "...myslíš si, žeby som tam mal s ním skočiť ?" "Nie. Musíme sa s ním najprv porozprávať. Možno sa obaja mýlime a celé je to iba nejaká jeho čudesa detská hra. Ved' vieš akú má fantáziu ? Možno si to iba namýšľame." Otec sa na chvíľu odmlčal. "Tak dobre. Idem sa s ním porozprávať." Tim ako to začul v hrôze zaspätkoval. Kľučka už-už klesala, keď sa spoza dverí ozvalo spásonosné. "Počkaj John ! Dnes nie. Už spí." Len čo to mama povedala, kľučka začala znovu stúpať. "Porozprávame sa s ním zajtra. Kedy môžeš prísť ? Nemohol by si pred šiestou ?" Otec sa poškrabal za uchom. "Dobre. Myslím, že bude lepšie keď sa s ním porozprávame o tom obaja spolu. Ja len dúfam, že máš pravdu Alice." S týmito slovami sa rozhovor skončil. Tim klesol na lôžko. V hlave mu brnelo a celý sa chvel. Mal pocit, že má horúčku - aspoň štyridsiatku. Bol to strašný deň. "A zajtra bude ešte horší." Pomyslel si a len čo privrel viečka hneď zaspal.

20.6.2008..

Kapitola 09 – Dick.

Tim vedel, že tu čosi neseďí. Niečo sa dialo a on ešte netušil čo. Jeho náramkové hodinky ukazovali už 8:29 (po odrátaní Timovej konštanty 8:27) a ako Atreyu tak i veľactení páni z Trojky ešte stále nepoctili triedu svojou prítomnosťou. Tim usadený na svojom mieste si krátil čas ohrýzaním už aj tak dost' ohryzených nechťov a pohľadom prišpendlený ku kľučke dverí, nervózne vyčkával na moment kedy sa pohne. "Kde sú ? Už tu predsa mali byť. Určite zasa niečo chystajú, ale čo ?" Pomyslel si vzrušene a ani nevediac ako si odhryzol poriadne kusisko nechťy z prostredníka. "Do riti." Zahrešil a odpľul odhryzený kus rohovatiny do uličky pri okne. "Anderson, ty prasa nevychované, čo to robíš ?" Zapišťala Suzan Mooreová a

zlostne sa k nemu obrátila. "Okamžite to odprac. Špiň si vo svojej lavici, a nie mojej !" Svoj hnev zdôraznila tradičným dupnutím topánky. "To nie je moje." Odvetil Tim podráždene a rýchlo sklopil zrak, lebo posledné po čom teraz túžil bola hádka so Suzy. "Vraj nie je tvoje ? Neklam ! Počula som ťa ako tu pľuješ ako nejaké prasa. Láskavo to daj preč, lebo to na teba poviem." A dupla i druhou topánkou. "Daj mi s tým pokoj, dobre ? Povedz si čo len chceš. Je mi to jedno." Odsekol Tim, teraz poriadne prehánajúc, lebo jedno mu to rozhodne nebolo. No stále lepšie byť nabonzovaný Suzy, ako to schytať od Trojkového spoločenstva. "Ts, primitív." Odvrkla Suzy povýšenecky a celá znechutená sa obrátila späť, aby topánkou odkopla nechť čo najďalej od svojej lavice. (Samozrejme naspäť k tej Timovej.) Potom čo sa jej to podarilo ešte hodnú chvíľu vrtela hlavou, ani čoby bola dárou z vyššej spoločnosti pohoršená takýmto neprístojným správaním. Tim mal sto chutí jej niečo povedať, no práve v tej chvíli začala kľučka na dverách pomaly klesať. Tim okamžite zatajil dych. Tajne dúfal, že to bude pán učiteľ, alebo aspoň Atreyu. Samozrejme ani jedno nebola pravda a vo dverách sa namiesto učiteľa zjavili tri siluety neveštiace nič dobré. Ako prvý sa dnu vrátil samotný Tony a zamieril si to rovno k Timovi. Ťažko povedať či chlapcovi sediacom v kúte triedy najprv zastavilo srdce, alebo ešte predtým mu preblesla myšlienka na Atreyu, ktorý zmizol nevedno kam. Isté však bolo, že len čo k nemu Tony dorazil, hneď ho zdrapil za golier a vytiahol z lavice. "Kde je ?" Štekol tak rozčúlene, že kvapôčky jeho slín pokropili Timovu tvár. Tim sa od zdesenia nezmohol na slovo, iba prestrašene pár krát zažmurkal. "No tak povedz kde je, lebo ti rozbijem hubu." A aby jeho vyhrážka dostala na dôraze pritisol ruku teraz premenenú v päšť k Timovmu lícu. Tim vedomý si hroziacej masakry s námahou zakoktal. "Kto ?" "Atreyu, ty idiot." Zasyčal Tony a ešte mocnejšie pritlačil Tima pod krkom. "Ja neviem kde je." Zapišťal Tim vo vysokej tónine a tvár mu rýchlo sčervenela vedno s tým ako mu dochádzal kyslík. "Neklam ty hajzel a povedz kde je. Kde sa tá ***** skrýva ?" Tim vedel, že ak teraz neodpovie, tak to schytá. Ale čo má povedať, keď naozaj nevie, kde sa Atreyu môže nachádzať ? Veru nevyzeralo to s ním najružovejšie (skôr fialovo – súdiac podľa farby jeho tváre) a boh vie akoby to všetko dopadlo, ak by sa práve neozval spásonosný zvuk školského zvonca. Tony nenávisťne zagánil na Tima a celou silou doňho sotil. Tim sa pošmykol a spadol na stoličku, ktorá sa pod tiažou prudkého dopadu prekoprcla a Tim za rehotu časti triedy skydol na zem. Iba reflexívnym pohybom, tesne pred dopadom hlavu trochu podvihol (naučený to zvyk, vycepaný mnohonásobnými pristátiami na dlážke) a zabránil tak bolestivejšiemu nárazu. "Ešte sme spolu neskočili Anderson." Zahrozil Tony a obrátil sa k svojej lavici. Tim aj keď doudieraný, neutŕžil žiadne vážnejšie zranenia (nerátajúc tie na duši) a pomaly sa začal zbierať zo zeme. Akýkoľvek prejav spoluúčasti zo strany spolužiakov čakať nemohol. Len zopár ironických úškrnov, škodoradostných úsmevov a niekoľko zvedavých pohľadov. Tim si na ne za tie roky už zvykol. Pravda, ak sa na čosi podobné zvyknúť vôbec dá. Nebolo tu žiadnej spriaznenej duše, od ktorej by mohol čakať čo i len štipku súcitu. Alebo, žeby predsa ? Tim pozrel na vedľajšiu stoličku. Bola prázdna. Atreyu neprišiel. "Asi sa bojí." Napadlo ho, keď si sadal. Po včerajšku by musel byť úplný cvok, ak by prišiel do školy. A Atreyu bol všetkým iným, iba cvokom nie. "Isto išiel k doktorke po ospravedlnenku." Pomyslel si. Aj sám by tak spravil, ak by ho pani doktorka po častých návštevách nepoznala už príliš dobre nato, aby jemu, vyhlásenému to simulantovi, nijakú ospravedlnenku nenapísala. "Atreyu ešte nepozná a tak mu zožerie hocičo." No či už Atreyu ospravedlnenku prinesie a či nie, po tom ako sa triedne dvere znovu otvorili a dnu vstúpil pán Fitzpatrick, bolo jasné, že Atreyu dnes na prvej hodine bude chýbať. Len čo učiteľ vstúpil do triedy tá sa

postavila. Tim nebol výnimkou, najmä ak pán Fitzpatrick, zaostri svoj, 4 násobnými dioptriami zocelený, zrak práve na chlapca v poslednej lavici. Žiaci si už sadali, no sľedivý pohľad učiteľa fyziky ešte stále spočíval na Timovi, ktorý už dumal nad päťorkou, ktorá čoskoro skrášli jeho elektronickú žiacku knižku. Z ničoho nič učiteľ pokynul hlavou, aby sa postavil. "Anderson ?" "Áno pane ?" Zachripel vystrašene Tim. Pán učiteľ si napravil okuliare a prstom ukázal na miesto vedľa neho. "Kde je ten nový ?" Tim poriadne zaskočený otázkou iba pokrčil plecami. "Chodí predsa do vašej triedy ten Arteyu, či ako sa to vlastne volá, nie ?" "Áno pán učiteľ. Ale dnes ešte neprišiel. Asi je chorý." Zakoktal Tim, načo sa z neďalekej lavice šepotom ozvalo. "Hovno. Bojí sa, ten sráč." Zisťovať kto je autorom výroku by bola strata času. Pán Fitzpatrick po vyslovení Timovej hypotézy si ho ešte dve tri sekundy nedôverčivo obzeral, kým mu nedal znamenie aby sa posadil. Timovým telom prešiel pocit blaženosti. "Päťorka dnes nebude." Vydýchol si s úľavou. A nebol sám. Oko skúsenejšieho pozorovateľa by zaregistrovalo, že ešte minimálne jeden človek v miestnosti po zistení, že Atreyu dnes nepríde pocítil veľkú úľavu. Pánu Fitzpatrickovi zrazu tak stúpila nálada, že si odpustil aj inak bežné skúšanie a celá hodina sa niesla v akomsi povznesenom duchu, keď pán učiteľ popri učení stihol aj nejaký ten vtip, ba na konci hodiny odišiel hneď po zvonení, čo nepatrilo k výsadám pána Fitzpatricka. (Obyčajne zvykol z prestávky bežne ukrojiť aj 2-3 minúty.) No skorý odchod pána Fitzpatricka spôsobil, že Tim bol znova bez ochranej autority učiteľa. A Tony na nič iné ani nečakal. Len čo pán Fitzpatrick zavrel za sebou dvere, už bol na nohách a pod' ho k Timovi. "No tak Anderson. Povieš konečne kde sa skryl ten zasratý strachopud ? Určite je niekde zalezený. Ale ak si tá ***** myslí, že mi ujde tak je na omyle. Dostanem ho hajzla." Tim ani nepípol. Vedel, že jediné nevhodné gesto či zle zvolené slovo by mohlo Tonyho ešte väčšmi rozzúriť. No napokon slovo ani potrebné nebolo nato, aby sa znova ocitol v nežnom objatí Tonyho dlaní. "Do ****, tak povieš mi kde sa ten zasratý zbabelec skrýva, alebo ti mám vybiť zuby ? Viem, že to vieš, tak to vysyp !" Skôr ako Tim stihol odpovedať, ocitol sa na svojej lavici, tentoraz tvárou nacapenou na display školského počítača. Tonyho päst' sa nad ním vznášala ako bájny Damoklov meč a Tim už čakal prvý úder, keď tu zrazu sa dvere triedy rozleteli dokorán a v nich stál ten o kom bola reč. "Pusť ho." Prikázal Atreyu. Trieda doteraz zaujatá nerovným súbojom Tima a Tonyho okamžite obrátila pozornosť opačným smerom. Atreyu stál vo dverách na ktoré dopadalo slabé svetlo pomaly sa prebúdajúceho rána. Tieň spôsoboval, že Atreyu nebolo vidieť do tváre, zato jeho mohutná silueta týčiaca sa vo dverách zaberala takmer celý dverný priestor. Atreyu držal ruky od tela, v postoji typickom pre nabitých členov ochraniek či špeciálnych kománd. Dlane mal zvrátené do pästí a hrud' mu zrýchleným tempom stúpala a opätovne klesala, ako po dlhom behu. Tony sa okamžite prestal zaujímať o Tima a odsotil ho preč. Atreyu ani nečakal kým sa pohne jeho smerom, a sám mu vyrzil v ústrety. "Prečo ho biješ ? Čo ti spravil ? To si vážne ťažký frajer, lebo si trúfneš na slabšieho. Keď si taký silný ako sa tváriš tak si to pod' rozdať so mnou. Ja z teba nemám strach a čo ty ?" Zahrmel Atreyu a žily na krku mu hrozivo navreli. Tony sčervenel ako prezretá paradajka. Atreyu sa opovážil napadnúť jeho pozíciu najsilnejšieho v triede a to mu nesmie za žiadnych okolností prejsť. Zúrivo mávol na svojich dvoch poskokov. Aj keď Bart a David mali z rozzúreného Atreyu strach, poslúchli a začali ho obkolesovať. "Takže traja na jedného ? Sám si netrúfneš, čo ?" Vyprskol Atreyu jedovato. "Že netrúfnem ? Hubu ti rozbijem aj sám." Zvreskol Tony a už by sa bol vrhol na Atreyu, keby triedu náhle nepreťalo dlhé kvílivé. "Preeeestaaaaaňteeeeeééé." Výkrik bol tak prenikavý, že sa zatriasli nielen všetky lavice a veci na nich položené, ale i vitríny vzadu na skrinkách, lustre na strope, ba

dokonca i váza na učiteľskom stole tancovala, ani čoby nastalo menšie zemetrasenie. A ono vlastne k nemu ani veľa nechýbalo, pretože onen ušné bubienky trhajúci krik nepatril nikomu inému ako triednej premiantke, slečne Suzan Moorovej. Stojac s rukami v bok, tvárila sa sľaby Zorro pomstiteľ, a iba málokto pochyboval, že mať pri sebe výzbroj tohto legendárneho bojovníka, obaja borci skončia skrátaní o svoje guľovité (údajne duté) orgány krásliace konce ich krkov. "Okamžite sa prestaňte biť, vy dvaja kreténi. To chcete aby vás uvidela učka a všetci sme zasa ostali po škole ?" Suzy dupla topánkou dnes po tretí krát a vystrela ruku smerom k malej kamere, ktorá neustále bedlivým okom sledovala dianie v triede. "Prestaňte s tým, skôr než vás niekto uvidí. Ja tu nebudem kvôli vám trčať, iba preto, že sa tu musíte biť. Keď sa chcete mlátiť, tak si choďte vonku na chodbu. Ale tu sa mi biť nebudete. Rozumiete ?" Tony, ktorý sa už-už naprahoval, že Atreyu jednu uvalí, teraz iba zlostne zagánil, najprv na svoju ukričanú spolužiačku a potom späť na Atreyu. Aj keď bol rozpálený do červena, krik spolužiačky spolu s programom, ktorý si naplánoval po škole, by prípadná bitka nepochybne zmarila. A tak namiesto toho aby Atreyu udrel iba rozzúrene zasyčal. "Ešte sa stretneme ty sviňa. Mne neujdeš." Potom na sklamanie takmer celej triedy naklusal späť do svojej lavice. Atreyu, o poznanie pokojnejší, sa taktiež pobral na svoje miesto, to všetko pod prísny dohľadom Suzy, ktorá nervózne poklepávajúc si opäťkom počkala kým obaja kohúti neusadnú. Hroziaca bitka sa skočila nateraz prímerím. No v triede by sa nenašiel jeden, ktorý by zapochyboval o tom, že práve skončené divadlo je iba predohrou k ďaleko väčšiemu finále. Už menej z nich tušilo, ako skoro sa premiéra odohrá a že jej svedkami bude iba úzky okruh z tých čo teraz sedeli v laviciach triedy 6.C.. Keď si Atreyu prisadol, Tim už kvočal na svojom mieste. Znova by sa mu mal poďakovať, veď od včerajška ho zachránil už druhý krát. No Tim, či viac strachom z Tonyho, alebo len z obavy aká bude Atreyu reakcia, ostal ticho. Jeho spolužiak aj keď ešte stále zápasiac s kyslíkovým dlhom, si začal vybaľoval veci z aktovky. Keď bol hotový, nenápadne kútikom oka pozrel na Tima. Nastalo trápne ticho. Tim vedel, že by mal, že musí čosi povedať, ale čo ? Napokon po nekonečne dlhom váhaní sa mu cez pery predralo tiché. "Ja by som sa ti chcel poďakovať zato že si mi helfol. Teraz aj včera na plavárni. Diky." A to bolo všetko. Tým bola vec z Timovej strany vybavená. Povedal čo musel a tajne dúfal, že ich rozhovor tým aj skončí. No chyba. Atreyu, dovtedy iba nenápadne poškuľujúc, sa k nemu teraz otočil. "Ale veď to je OK. Nemusíš mi ďakovať. Je to úplne v pohode. Tí traja idioti si myslia, že sú niečo extra. ***** (tento vulgarizmus bude zašedený s tým, že slovo neprešlo jazykovým korektorom) jedny." Zahrešil Atreyu a hodil povýšenecky úškrnok smerom k Tonyho lavici. "Neboj sa Tim. Ak by ti tí hajzli nedali pokoj, len mi hneď povedz a ja sa o všetko postarám. Už ti viac neublížia. Sľubujem." Timovi od prekvapenia takmer zabehlo. Ponuka ho tak zaskočila, že na ňu iba nejasne prikývol. Bolo to jedno z tých Timových prikývnutí v štýle: 'Áno, alebo počkaj, možno radšej ani nie'. No Atreyu to, zdá sa, stačilo. "Tak dobre. Sme dohodnutí. Ak by ti tí traja nedali pokoj, alebo sa ti budú vyhrážať, vždy mi to povedz. Myslím, že sa ma už teraz boja, a keď nie, tak rýchlo budú." Timov nový spojenec sa zoširoka pousmial, no keďže zazvonilo, na viac slov neostal čas. Tim tak celú ďalšiu hodinu ostal na pochybách či Atreyu myslí svoje slová vážne, alebo je to iba ďalšia z nepreberného množstva jeho chvastavých rečí. Počas nasledujúcich troch hodín si čas na rozhovor nenašli a to ani cez prestávky, lebo Atreyu hneď ako zazvonilo vybehol z triedy a upaľoval kamsi preč, aby sa zakaždým, tesne pred zvonením zasa vrátil. Tim si najprv myslel, že Atreyu musí na záchod, ale zasa žeby každú prestávku ? Veru veľa mexickej fazule by musel pojesť, aby mal také prehánky. Či v tom bola fazuľa, alebo príčina tkvela úplne

inde, Tony nezabudol každý Atreyu príchod šľavnato (rozumej vulgárne) okomentovať s tým, že pred ním zbabelo uteká, lebo sa ho bojí. Keď ho už nemôže zmlátiť, bude ho aspoň provokovať. Veď prípadná bitka začatá novým žiakom, by bolo ternom robiacim z Tonyho a jeho dvoch kumpánov nevinné obeť, a z Atreyu násilného agresora. No Atreyu mal dosť rozumu nato, aby na čosi podobné ani len nepomyslel. Nad niečím však predsa len premýšľal. A to neustále. Timovi neušlo, že jeho spolužiak bol celý deň zamyslený, s nikým ani slovka nestratil a vždy keď na konci prestávky pribehol späť, ihneď zasadol do lavice, hlava mu klesla do dlaní, akoby tiaž myšlienok v nej nevládal krk dlhšie niesť. Tim si takisto všimol drobné kropaje potu, perliace sa na jeho krku i za ušami, vždy keď sa vrátil späť. Vyzeralo to akoby mal za sebou poriadne dlhý beh. Ale kam? Žeby na toaletu a späť? Tá predsa nie je tak ďaleko, aby sa športovec ako Atreyu musel tak spotiť. Napadlo ho, či neuteká von zo školy. Vchodové dvere však Hummer cez prestávky zatváral. Tadiaľ teda uniknúť nemohol. Tim rozmýšľal aj nad možnosťou, že Atreyu našiel nejaký tajný východ zo školy. Východ o ktorom ani on, ani nikto z učiteľov nevie. Veru vedomosť tejto, priam strategickú informáciu by nemusela byť vôbec na škodu. A tak sa pred poslednou prestávkou rozhodol, že bude Atreyu trochu sledovať. Urobil to šikovne. Len čo sa hodina skončila vyletel z lavice ako raketa a pod ho k umývadlu, akože si ide opláchnuť ruky. Umývadlo, s výhodnou polohou tesne pri dverách, sa nateraz stalo ideálnou pozorovateľňou. Keď Atreyu prechádzal okolo, Timovi stačilo predstierať utieranie rúk do vedľa zaveseného uteráka. Dvere poddychlovať nemusel, keďže tie počas posledných dvoch prestávok, keď na chodbe nestál dozor, museli ostať vždy dokorán (nariadenie pani riaditeľky s cieľom zabrániť, aby sa roztomilé detičky v triedach pozabíjali) a tak mohol celkom nerušene sledovať kamže to má jeho spolužiak namierené. Timova intuícia sa čoskoro ukázala ako chybná. Atreyu ozaj zamieril na školské toalety a tadiaľ cesta zo školy rozhodne nevedie. Sklamane si povzdychol. Zasa sa raz prerátal. "Asi to predsa len bola tá fazuľa." Pomyslel si roztrpčene a obrátil sa, že sa vráti na svoje miesto, keď mu cestu skrížil Tony. Celé to malo vyzeráť, akože nešíka Tim keď sa obracal doňho nechtiac vrazil, no v skutočnosti sa Tony postavil tak, že aj keby mal Tim oči na temene hlavy, zrážke sa nevyhne. "Čo robíš Anderson?" Zasyčal Tony a celou silou doňho strčil. Tim sa zatackal, no na prekvapenie nespadol. "Anderson, pozerám, že si si už na pomoc najal už aj svoju novú gorilu... No, ak si myslíš, že ťa ten dlhovlasý kretén ochráni, tak si na véeéľkom omyle." Tonyho tvár zhyzdil pomstychtivý úšľabok, ako si uprene premeriaval o pol hlavy nižšieho spolužiaka. "Zajtra v šatni po telesnej mi bude potešením. Vy dvaja a ja. Nikto iný - bude to férovka. Dvaja na jedného. Ak Atreyu nepríde potom to schytáš iba ty. Povedz mu to. A nie, že zdrhnete, lebo ja si vás aj tak nájdem." S týmito slovami Tony štuchol do kámošov a všetci traja sa odpratali na svoje miesta, kde začali na počítačoch hrať akúsi prihlúplu akčnú strieľačku. Tony ako hral, občas pohľadom zablúdil k Timovi. A nebol jediný, kto ho teraz premeriaval. Všetci spolužiaci, celá trieda bola svedkom incidentu. Nemožno samozrejme hovoriť o náhode. Tony chcel aby to všetci počuli. Aby každý vedel, že on Tony Randal, ten najmocnejší z najmocnejších, nemá z nikoho, ani z Atreyu, strach. Ak Atreyu zajtra nepríde, všetkým bude za zbabelca. Ak príde, potom tam naňho nebude čakať Tony, ale všetci traja, Trojka v komplet zložení. V šatni, bez ochrany kamier tak budú on i Atreyu podrobení dôkladnej starostlivosti bitkárskeho tria. Tim okamžite prestal premýšľať nad Atreyu tajným východom a radšej sa pustil do úvah ako sa zajtra vyhnúť telesnej. Čím dlhšie nad tým premýšľal, tým viac chápal do akej pasce to vlastne zapadol. Nepôjde tam a schytá to doma od otca. Pôjdete tam a schytá to v šatni od Trojky. Bolo jasné, že je v hajzli. Respektíve bude a to

celkom reálne, ak mu zajtra Trojka strčí hlavu do záchodovej misy. (Toť obľúbená zábavka trojice týchto sympatických gentlemanov.) Celý zdrvený klesol do lavice. Aj keď ho už čakala iba posledná hodina a mal by byť šťastný, veď čoskoro opustí brány školského väzenia, cítil sa ako odsúdenec pred popravou. Po koľký raz za tento týždeň ? Bol tak zamestnaný úvahami o zajtrajšku, že ani nezbadal, ako sa Atreyu vrátil a prisadol si k nemu. Musel ho osloviť, aby zaregistroval jeho prítomnosť. "Ideš dnes na obed ?" Opýtal sa s úsmevom na perách. Tim prekvapene zažmurkal zízajúc na spolužiaka ako na prízrak. Atreyu mal znova vlasy spotené a dych zrýchlený, ani čoby práve došpurtoval maratón. "Hej idem." Odvetil Tim prvé čo ho napadlo. "No to je super ! Pôjdeme spolu, čo ty na to ? Ak chceš môžem ísť prvý a obsadiť ti miesto, ale myslím, že by bolo lepšie aby sme šli spolu, aby ťa náhodou tamtí kreténi..." Mávol hlavou smerom k poslednej lavici pri dverách. "Čo ty na to ? Pôjdeme ?" Tim sa zrazu zháčil. Uvedomil si, že na obed vlastne ísť nechce, či presnejšie nemôže. Ak teraz Atreyu povie áno a potom nepôjde, možno navždy stratí jeho dôveru. Dôveru, ktorá je teraz tak potrebná. "Vieš, ja vlastne veľmi nemôžem. Mám niečo doma. Musím tam byť čo najskôr, a preto, nejdem, vlastne nemôžem ísť na obed." "Zasa ? Myslel som, že keď si včera nebol, tak..." Atreyu sa v polovici vety zasekol. "Á však nevádí. Tak možno zajtra." Riekol veselo a nenápadne sa nahol k Timovi, tak to čo chce povedať nik iný nepočul. "Keď pôjdeš domov dávaj si bacha. Myslím, že ťa tí idioti chcú zbiť. Ak chceš, ostanem v triede o trochu dlhšie a pokúsim sa ich zdržať. Hneď ako skončí hodina zober si veci a utekaj čo najrýchlejšie preč. Ja ich zdržím, dobre ?" Tim aj keď zmetený ďalším Atreyu návrhom, pohotovo prikývol. Atreyu sa do tretice pousmial a potom sa už tváril, akoby medzi nimi ani slovka nepadlo. Tim naňho ešte hodnú chvíľu zazeral. Atreyu, ten Atreyu, ktorý mu teraz po tretí krát núka svoju pomoc ešte netuší aký osud mu Tony a spol na zajtrajšok pripravili. Nevie nič o bitke, o výzve na férovku. Mal by mu to povedať - musí. Pomohol mu už dva krát a teraz chce znova. Je jeho povinnosťou ho varovať, aby ta nešiel, aby sa zajtra na telesnej ani neukázal. Musí, musí, musí... Alebo žeby nie ? Tim sklopil zrak. Cítil ako mu hlava rotuje v prapodivných piruetách. Povedať, či nepovedať ? Ak mu to povie, Atreyu zajtra určite nepríde. Bol by blázon aby ta šiel. To však zároveň znamená, že Tim bude na všetko sám. Mal strach, hrozne sa bál a chcel aby tam s ním Atreyu zajtra bol. Aj keď proti Trojke nemajú šancu ani spoločne, aspoň nebude sám. Tima ťažili hrozné muky. Nevedel čo robiť. Ešte šťastie, že hodina matematiky, ktorá sa práve začala mu poskytla čas na rozhodnutie. Napokon sa rozhodol. Klasicky zbabelo ako to mal v povahe. Nepovie nič. Zradí možno jediného, kto mohol mu byť raz priateľom. Zradí, ale čo robiť, keď strach je mocnejší ? Hodina sa pomaly blížila ku koncu a Tim si začal nenápadne baliť veci. Ak je Atreyu dohoda ešte stále v platnosti, musí byť na koniec vyučovania pripravený. Keď zazvonilo bol už zbalený. Teraz ešte vyčkať kým učiteľka odíde. Tim nenápadne pozrel na svojho spoločníka. Atreyu si jeho pohľad všimol a bez slova, krátkym posunkom naznačil, že je pripravený. Tim nelenil. Hneď ako učiteľka opustila triedu vstal a zrýchleným krokom sa pobral von z triedy. Ako prekračoval prah srdce mu tĺklo sťa divé. Bál sa, že Tony naňho zakričí, či dokonca sa pustí za ním. No našťastie jeho útek ostal nepovšimnutý. Tim rýchlo pelašil k vchodovým dverám, aby čo najskôr opustil školu. No predsa len mu to nedalo. Bol už na konci chodby, keď sa obzrel. Chcel vedieť ako dopadol jeho ochranca. Zbadal Atreyu ako si spokojne vykračuje smerom k jedálni. Jeho traja nepriatelia upaľujúc na obed práve prebehli okolo neho, nevenujúc mu ani krátky pozdrav. (Pod slovom pohľad rozumej nadávku či buchnáť po chrbte.) Tim si spokojne odúkol. Bol rád, že Trojku má nadnes z krku a zároveň spokojný, že Atreyu obišiel bez bitky. Prešiel pár krokov, už bol takmer na

schodoch, keď sa znova otočil. Chcel na Atreyu zakričať, poďakovať mu zato čo preňho spravil, no ten už bol na opačnom konci dlhého školského koridoru. Kričať na takú diaľku v hluku detí rútiacich sa na obed nemalo zmysel. A tak iba pokrčil plecami a s nepríjemným pocitom vlastnej nevďačnosti, ba až zrady, zamieril k schodišťa vedúcemu zo školy. Len čo Tim zmizol na schodoch bol to pre zmenu Atreyu, ktorý sa otočil. Toho, ktorého hľadal však zbadáť už nemohol. Tim hneď ako opustil brány školy, rýchlo zabudol na Atreyu i jeho pomoc. Znova musel myslieť na Tonyho vyhrážky. Iba púha spomienka na ne mu sťahovala žalúdok. Vedel, že na telesnú íst musí, no rovnako dobre vedel, že ho tam Tony bude čakať. Zajtra ho odísť len tak nenechá. Scenár udalostí bol jasný. Chytia ho, zbijú, možno mu rozbijú i ústa a určite strčia hlavu do záchodu. Nie, neunikne tomu, aj keby chcel. A predsa existovala malinká nádej. "Ak by zajtra Atreyu..." Tim zavrtel hlavou. "Nie, sprostosť. Určite sa to na obede od niekoho dozvie a nepríde. Prečo by aj chodil a pomáhal práve mne ? Najmä teraz, keď som mu nič nepovedal. Bude ma považovať za zradcu a to vlastne aj som." Kráčajúc domov, čím dlhšie nad tým premýšľal, dospel k názoru, že to možno bude tak i lepšie. Čo zlé sa má stať, sa napokon vždy aj stane. To ho naučili skúsenosti počas dvanástich rokov jeho života. A snáď, až sa úplne sám postaví celej Trojke, už ho nikto nikdy nenazve viac zbabelcom. Ved' on vlastne strážneho anjela ani nepotrebuje. Načo by sa Atreyu prosil ? Nejakto takto sa Tim utešoval, dodávajúc si prepotrebnej sebadôvery, no veľmi rýchlo mal však zistiť ako hrozne sa mylí. Dom už bol nablízku a Tim siahol do vrečka po kľúče, keď sa z ničoho nič za jeho chrbtom zjavila vysoká štíhla silueta Dicka Mobstera. Tim nemohol začuť jeho skateboard, keďže Dick ho držal v ruke. Už naňho, ukrytý na neďalekej zastávke, hodnú chvíľu vyčkával a len čo ho zbadal, ihneď sa za ním pustil, pripravený vymáhať svoju pohľadávku, ak bude treba i násilím. "Anderson." Zavrchal podráždene. "Kde sú moje prachy ? Včera som tu bol a teba nikde. Si mi dlžný 2 tisícky. Tak ich pekne naval', skôr než sa naseriem a zavolám na teba fízlov." Dick na zdôraznenie svojich slov frajersky odplul, no tak nešikovne, že slina len tak-tak, že neskrášlila jeho pravú topánku. Tim vyjavene pozrel najprv na Dicka a potom na jeho nepoškodený skateboard. Celý deň prežil v strachu a neistote a Dick bol ozaj ten posledný kto mu teraz chýbal ku šťastiu. Za iných okolností by sa neodhodlal, no vedomosť, že zajtra bude zmlátený tak či tak mu dodala na odvahe. "Ved' je celý. Tvojmu skateboardu sa nič nestalo. Nič ti nezaplatím. A tie keci o skateboardovom chodníku si nechaj pre seba. Ja viem, že nič také ako skateboardový chodník nie je, takže si môžeš volať fízlov koľko len chceš. Ja ti nič nedám." Vyštekol tak rázne, že aj inak vždy sebavedomý Dick ostal Timovou reakciou zaskočený. Od chlapca, ktorého zvykol pravidelne ponižovať a urážky boli na dennom poriadku, museli byť podobné slová šokom. No nie nadtľho. A keďže argumentov veľmi nebolo, Dick siahol po osvedčenom recepte. Násilí. "Takže nedáš ?" Skríkol a sotil doň. Tim vrazil chrbtom do múrika Johnsonovského plotu a bolestivo zastonal. "Ty mi tie prachy dáš, alebo si ich zoberiem sám." Len čo to dopovedal vrhol sa na Tima a kolenom ho pritlačil o plot, aby mu ruky ostali voľné a mohol svojho útleho protivníka zdrapiť za plecía. Tim posmelený preň netypickou odvahou, ktorú dokázal už len tým, že prvý krát v živote Dickovi odsekol, rozhodol sa brániť. Šikovným pohybom sa mu podarilo vyšmyknúť z jeho zovretia, pričom si pravou rukou chránil tvár pred neustálymi fackami. Aj napriek tomu, že Dick bol takmer o hlavu vyšší, nemal toľko sily čo Tony. Jeho facky bledli v tieni Tonyho buchátov. No nič to nemenilo na fakte, že Tim sa mohol akurát tak brániť. Nemal dost' síl, aby aj on skúsil protivníkovi uštedriť nejakú tú ranu, a tak zostávalo iba otázkou času kým sa Dickovi podarí zhodiť Tima na chodník a pritlačiť ho k zemi. "Naval' prachy, ktoré mi dlžíš, ty ***** zlodej." Zrúkol

Dick celý zadychčaný. "Nič ti nedlžím, ty sprostý klamár. Daj mi pokoj a pust' ma." Odsekol Tim dosť odvážne nato v akej zúfalej situácii sa práve nachádzal. "Naval' prachy inak ti rozbijem ten tvoj hnusný kisicht." Zasyčal Dick a pritlačil voľnou rukou Timovu tvár o chodník. Tim sa strhol v márnej snahe vymaniť sa zo súperovho zovretia, no jediným výsledkom jeho úsilia bola pálivá bolesť na pravom líci, ako si ho pri prudkom pohybe oškrel o drsný chodník. Na ulici sa v tom čase premávali húfy áut a na zastávke postával nevelký hlúčik dospelých, ktorý ich zvedavo pozoroval. No žeby aspoň jeden z nich zasiahol, to ani omylom. Tim tak ostal na všetko sám. "Hovorím ti posledný krát, aby si navalil tie prachy, inak..." Štekol Dick a rozmachol sa, že Timovi jednu uvalí, keď zrazu... "Hej ty tam. Nechaj ho na pokoji." Prenikavý hlas doľahol z opačnej strany ulice. Dick sa za ním okamžite zvrhol. Stojac na chodníku, opretý o značku 'Left lane must left', stál asi 12 ročný chlapec, zhruba rovnako vysoký ako Tim s hnedými vlnitými vlasmi siahajúcimi mu takmer po plecيا. Na chrbte mal školskú tašku a v ústach žuvačku, ktorú frajersky prežúval. "Pust' ho. Okamžite !" Tim pritísnutý k chodníku spoznal hlas okamžite. Dicka nový prišelec zaujal natoľko, že sa prestal zaujímať o Tima a rezko vyskočil na nohy. To už bol Atreyu na druhej strane ulice a kráčal rovno k nemu. "Kto si a čo chceš ?" Zavrčal Dick nervózne. "Kto som ? A čo teba do toho kto som ?" Odsekol Atreyu s príslovečnou drzosťou. "Nestaraj sa o to kto som a radšej pust' Tima. Nič ti nespravil, tak mu daj pokoj." Dick prižmúril oči a teraz už ozaj rozzúrene zasyčal. "A ty sa čo do toho staráš ?" "Starám sa, lebo Tim je môj kamarát." Ako to Atreyu povedal, po očku pozrel na Tima. "Aký máš problém ?" "Problém ? Ja žiaden, ale on má problém !" Ukázal prstom na Tima, ešte vždy rozvaleného na chodníku. "Ten hajzel mi včera zničil môj skateboard a teraz bude pekne cvakať." Atreyu kútikom oka pozrel na skate ležiaci pri jeho nohách. "Myslíš tento ?" Ani to nedopovedal a už mal skateboard v rukách. Šikovne si ho nohou nadhodil a chytil tak rýchlo, že Dick od úžasu len zalapal po dychu. Atreyu si pár sekúnd skate pozorne prezeral, kým nezahlásil. "Nič mu nie je. Tvoj skate je OK. Tim ti nič nedlží, tak zmizni aj so svojim skateom a neotravuj." Dick zafučal a celý rozzúrený pristúpil na krok od Atreyu. Aj keď tenký ako špilka, predsa len svojho súpera prevyšoval vyše hlavy. "Čo si to povedal ? Zopakuj to !" Dick celou silou sotil do Atreyu. Ten sa síce zapotácal, no nepadol. "Počul si dobre. Nechaj môjho kamaráta na pokoji. Tvoj skate nie je zničený." Riekol Atreyu o poznanie zmierlivejším tónom. "Teraz som ho prezrel, ja mám tiež podobný a vidím, že je OK." "Nie, je zničený a ten malý bastard bude cálovať !" Atreyu si Dicka pár sekúnd zvedavo premeriaval, keď jeho tvár náhle sčeril lišiacky úsmev. "Takže zničený, hovoríš ?" Ešte raz flegmaticky pozrel na skateboard a potom sa stalo čosi čo by Dicka ani v najhoršom sne nenapadlo. Atreyu vyhodil skateboard do výšky. Plastová doska urobila niekoľko sált, kým tvrdo nedopadla na chodník. Náraz na asfaltový koberec jedno z koliesok nevydržalo a odletelo do neďalekej trávy. Atreyu hľadiac na teraz už ozaj zničený skate so súcitným výrazom dodal. "Hm, máš pravdu. Je zničený..." Tim, ak by nebol ešte stále otrasený z Dickovho útoku, určite sa začne smiať. To naopak Dickovi do smiechu vôbec nebolo. "Ty ***** jedna." Zajačal a vrhol sa na Atreyu. Presnejšie chcel sa vrhnúť, lebo Atreyu sa pohotovo uhol a zároveň mu stihol podložiť nohu tak, že Dick zhučal na zem sťa drevený klad. "Hej Dick, pozeraj pod nohy, ešte sa mi tu zabiješ." Podpichol Atreyu uštipačne. Dick sa okamžite vzpriamil. "Ty hajzel - zabijem ťa !" Zreval ešte hlasnejšie a rozohnal sa pravačkou, že Atreyu jednu vrazí. No ten jeho úder zblokoval a rýchlou kombináciou hmatov ho zhodil na zem - rovno na brucho. Okamžite mu kľakol na chrbát a tísnuč ho dostal Dicka do dokonalej paralýzy, tak ako bol pred malou chvíľkou Tim. "Vravel som ti, že máš dávať pozor pod nohy."

Zvolal veselo a hodil úškrn na ešte stále ohromeného spolužiaka. Tim sa práve pozviechal zo zeme a s otvorenými ústami civel na šokujúci zvrät. Atreyu sa viditeľne potešil, keď uvidel Tima takéhoto prekvapeného, no jeho tvár zaraz zväžnela. "Dick, tak sa voláš, nie ? Teraz ma dobre počúvaj, nebudem to dva krát opakovať." Atreyu sa naklonil k porazenému protivníkovi, ktorý sa ešte vždy metal ako ryba na suchu. "Odteraz dáš Timovi pokoj. Nebudeš ho vydierať tým svojim debilným skateom. On ti ho nezničil. Ak chceš, môžeš sa sťažovať na mňa. Ale jemu dáš pokoj. Je ti to jasné ?" Posledné slová Atreyu zdôraznil pritisnutím kolena o Dickov chrbát. "Zlez zo mňa ty sviňa. Vypadni. Pusť ma ty *****." Reval Dick ako pominutý a znova a znova sa márne pokúšal Atreyu zo seba striasť. "Pustím ťa, ale najprv sľúb, že Timovi dáš pokoj." "Ty ***** jed..." Dick chcel ešte čosi dodať, no Atreyu mu zapchal ústa. "Zbytočne mi tu nadávaš. Povedal som sľúb, že mu nič nespravíš a ja ťa hneď pustím." Na chvíľu poodkryl Dickove pery, nech sa k jeho návrhu vyjadrí. No keďže nasledovala iba ďalšia spríska tých najvulgárnejších nadávok, rýchlo mu ich znova zavrel. "Nie, to nie to čo chcem počuť. Takže ešte raz. Sľúb, že mu dáš pokoj a si voľný." Dick sršal nenávisťou. Prezrádzali to jeho zlostné, krvou podliate oči a neustále beznádejné metanie, ako sa snažil dostať zo zovretia silnejšieho súpera. Ústa mal nasilu zavreté, takže jeho jedinými slovami bol iba prúd nezrozumiteľných hrdelných zvukov plných hnevu. "No tak, povedz čo chcem počuť a ja ťa nechám." Vyzval ho Atreyu naposledy. Dick čosi zasyčal, no nebolo mu veľmi rozumieť. "Tak čo Tim ? Čo s ním spravíme ?" Opýtal sa Atreyu spolužiaka. Tim stál pred bráničkou svojej záhrady a celé toto divadlo iba mlčky sledoval. Ešte nikdy v živote sa nestalo, žeby on bol tým na obranu koho sa ktosi iný postaví. Dick, drzáň Dick, ten ktorý ho toľko krát ponížil, neustále sa mu posmieval, častoval tými najsprostšími nadávkami, leží teraz sám ponížený v prachu zeme, úplne bezvládný a odkázaný iba na milosť a nemilosť jeho – Timothy Andersona. Nebolo pochyb, že ak by teraz Atreyu povedal, nech mu dá facku, takú aké od Dicka pred malou chvíľou sám dostával, Atreyu to urobí. Mohol si zaželať čo len chcel a Atreyu všetko splní. Mohol sa pomstiť, vrátiť požičané a zaplatiť aj nejaký ten úrok navyše. Atreyu čakal iba na jeho príkaz. Bol to veľmi zvláštny pocit mať nad niekým moc. Tim ho jakživ nezažil. Po tele mu vyrašili zimomriavky. No čím dlhšie sa na Atreyu a Dicka díval, tým väčší váhal. Zrazu ho čosi zaujalo. To čosi bolo na Atreyu hrudi. Skvelo sa to na nej ako nejaké vyznamenanie. Tim zmeravel. Chcel niečo povedať, no nebol schopný slova. "Tim ? No tak, povedz čo s ním." Opýtal sa Atreyu znova. Tim preglgol a ako duchom neprítomný zakoktal. "Nechaj ho. Pusti ho, prosím." Atreyu vypleštil oči. "Čo ? To myslíš vážne ?" "Áno Atreyu. Prosím pusti ho. Musíš to urobiť, je to veľmi dôležité." Zakoktal Tim. prebodávajúc pohľadom svojho ochrancu. Nedíval sa mu však do tváre, akoby sa dalo čakať, ale nižšie, na hrud'. Do jej samotného stredu, na miesto kde má človek srdce. "Tim." Zvolal Atreyu. "Si v poriadku ?" Tim preglgol a zavrtel hlavou. "Atreyu pusti ho prosím. Musíš ho urobiť !" Len čo to povedal, Atreyu zovretie povolilo. Dick okamžite vyskočil na nohy, schmatol svoj teraz už ozaj zničený skateboard a nenávisťne zagánil na oboch súperov. "Toto-to mi zaplatíte vy, vy dve **_**_*** špinavé. Môj otec je právnik, aj ma-mama je právnička. Za toto budete platiť. Aj zato, že ste ma zranili... Zato ešte pôjdete do b-b-basy až sa z toho poseriete. Môj otec pozná všetkých sudcov. E-e-šte uvidíte s kým máte do činenia. Ešte budete..." V tej chvíli Dickov monológ prerušil Atreyu dupot ako sa rozbehol smerom k nemu. Či presnejšie naznačil pohyb, lebo i to stačilo, aby Dick vzal nohy na plecia a upaľoval čo mu sily stačili. Atreyu smiech, ktorý jeho panický útek sprevádzal mal Dickovi ešte dlho znieť v ušiach. Až do doby kým sa raz, o dosť neskôr nerozhodne zjednať nápravu. Dick už mizol z dohľadu, no Atreyu sa ešte vždy smial. Pohľad na

nafúkanca upaľujúceho ako o život mu spôsobil ono škodoradostné potešenie, aké vraj patrí medzi najkrajšie potešenia, aké sa človeku môže dostať. Tim na rozdiel svojho od spolužiaka ostal mĺkvy. S výrazom zamestnanca pohrebného ústavu ticho pozoroval miznúceho protivníka. Atreyu si všimol, že je nesvoj. "Dúfam, že nemáš strach z tých jeho kecov ? Snád by si neveril takým drístrom. Jeho foter mi môže vieš čo..." Atreyu prstami naznačil jedno dosť vulgárne gesto. "A keby aj niečo, ty sa nemáš čoho báť. Ja som mu rozbil ten sprostý skate, takže keby niečo, tak je to môj problém. Teda vlastne nie je, lebo môj foter má také veci na háku." Tim pozrel na Atreyu, no nič nepovedal. "No tak ? Snád sa toho ***** nebojíš, veď ti hovorím, že to sú iba také keci." Tim namiesto odpovede zavrtil hlavou a začal ustupovať k bráničke, ktorá už bola otvorená. "Čo je s tebou ? Si nejaký divný. Stalo sa niečo ? Zranil ťa ten smrad ?" "Nie, ja... Ja iba..." Zakoktal Tim a so strachom v očiach pozrel na Atreyu hrud'. "Čo je ? Čo sa tak dívaš ? Mám niečo na tričku ?" Tim sa zrazu z ničoho nič zvrhol a rozbehol k dverám svojho domu. "Tim počkaj, kam bežíš ? Čo sa stalo ?" Atreyu vyskočil na múrik plotu oddeľujúceho záhradu Andersonovcov od ulice. Dvere už boli otvorene, keď sa Tim ešte naposledy otočil. "Zajtra... Zajtra, nechod' na telesnú. Chcú ťa tam zbiť. Tony, Bart aj David. Nechod' tam !" Len čo to povedal, vkĺzol dnu, zabuchnúc za sebou dvere. "Tííííím." Skríkol Atreyu, avšak príliš neskoro. "Tim, no tak, čo je s tebou ? Čo sa stalo ? Čo zlé som spravil ? Veď som ti chcel iba pomôcť. Pod' von, chcem sa s tebou porozprávať. Chcem ti povedať niečo dôležité. No tak..." Atreyu to skúšal niekoľkokrát. Volal, kričal, prosíkal, no všetko márne. Dvere sa viac neotvorili. Nech už príčina bola akákoľvek, Tim po rozhovore s ním netúžil. Atreyu tak neostalo nič iné iba sa pobrat' preč. Až keď zmizol za rohom ???0 a ???0 ulice, záclonka na bočnom okne sa trochu poodchýlila. Tim si zotrel pot z tváre a klesol na posteľ. Znova ich videl. Čierne škvry. Ako na Dickovej, tak aj Atreyu hrudi. Nie, nebol prelud, videl ich na vlastné oči, tak ako teraz vidí biely plafón nad sebou. Privrel viečka v nádeji, že temné obrazy odoženie, no len čo tak spravil znova ich uvidel. Škvry, černejšie ako noc, blížiac sa stále viac a viac až napokon... Tim sa strhol a vyskočil z postele. "Nie, nesmieš na to myslieť. Čaká ťa mama a otec. Teraz sa musíš sústrediť iba na nich." Ako to rozprával, podvedome dvíhol pravú ruku a vzpriamil ukazovák. "Nesmú nič zistiť. Nesmiem sa prezradiť ako minule. Bude si dávať pozor na každé slovo. Určite ma budú chcieť zasa nachytať, ale teraz im tak sprostoto nenaletím. Nie, dnes nie." Zvolal sebaisto, keď pohľadom zavadil o malé zrkadlo nad pracovným stolom. Obraz v ňom ukazoval 12 ročného chlapca ako zamračený stojac pred zrkadlom, vedie rozhovor so svojim panovačne vztýčeným ukazovák. Oblial ho studený pot. Ak by ho rodičia teraz takto videli, ďalší rozhovor by nebol potrebný. Ako málo stačí, aby sa prezradil. Celý rozladený klesol na stoličku, no nie nadsť. Ako blesk z jasného neba ho zasiahla skvelá myšlienka. "Prečo ma to nenapadlo skôr ?" Zo stolíka vybral najprv jeden, no potom pre istotu radšej hneď niekoľko listov papiera a celý stoh farebných pier k tomu. Posadil sa na posteľ, na nohy si dal jednu z kníh a preložil cez ňu prvý hárok. "Teraz si napíšem čo im budem hovoriť." Zašepkal pre seba, keď sa znova zháčil. Už zasa hovorí sám so sebou. "Ja idiot !" Vynadal si, zaprisahávajúc sa, že dnes to bolo naposledy. Timov plán nebol nijako zložitý. Ak nemá počas rozhovoru s rodičmi vytárať čosi neuvážené, niečo začo by ho mohli začať podozrievať, musí si svoje odpovede vopred pripraviť. Niečo ako vlastná obhajoba pred súdom. Taký malý plán otázok a odpovedí, ktoré sa naučí naspamäť, aby ich potom pred rodičmi mohol suverénne vyrapotať. Nemal to byť prvý z takzvaných 'vážnych rozhovorov', (otec tieto rozhovory vždy začínal slovami: 'Tim musíme sa spolu vážne porozprávať') a tak zhruba tušil načo sa rodičia budú pýtať. Pravidlo číslo 1 znelo: Nenechať sa

zaskočiť. Musí reagovať pohotovo, no čo najprirodzenejšie zároveň. Zahodiť za hlavu všetky starosti a súženia, ktoré ho dnes postreli a plne sa sústrediť iba na rozhovor. Je dôležitejší ako zajtrajšia bitka či dnešné čierne škvryny. Tim veľmi dobre vedel, čo by nasledovalo, ak by riekol viac než musí. A tak začal písať. Najprv otázku. "Tim ako sa dnes cítiš ?" To bola tradične prvá otázka, ktorou sa vždy začínal takýto 'vážny rozhovor' (samozrejme až po otvárací formule 'Musíme sa vážne pohovárať'). Ak by mal napísať pravdu, ani na sekundu nepochyboval, že obom rodičom by vlasy okamžite osiveli. A tak na list papiera radšej kostrbatým písmom naškriabal. "Je mi dobre a nič mi nie je." Chvíľku nad tou vetou premýšľal. Keď si ju zo dva - tri krát prečítal, zrazu mu pripadala neuveriteľne hlúpa. Také slová by predsa naozaj nikdy nepovedal. Minimálne mama by toto trápne divadlo ihneď preukla. Vetu preškrtnol a miesto nej napísal. "A čo by mi akože malo byť ?" To už znelo podstatne lepšie. Odpoveď protiotázkou a ešte vyzývavým tónom bude najlepšia. I zaradoval sa a hneď dopísal ďalšiu vetu. "Prečo sa ma na to pýtate ?" Koniec vety sprevádzalo spokojné lusknutie prstami. Teraz to konečne pripomína jeho slová. Nejak tak by to v skutočnosti povedal. "A teraz ďalšia otázka." Tim premýšľal čo by sa mohol otec opýtať ako druhé. Mal niekoľko alternatív od. "Aj v škole je všetko v poriadku ?" (To by sa najskôr opýtala mama.) Až po. "Nič Tim, len chceme vedieť ako sa cítiš, či nemáš nejaké problémy. Či sa náhodou v poslednej dobe nestali nejaké veci s ktorými by si sa nám chcel zdôveriť." Tim prikývol. "Otec sa isto bude pýtať vyhýbavo. Nikdy sa nepýta priamo. Vlastne ani mama nie." A hneď začal hútať nad odpoveďou. Obe otázky, otcovu aj maminu si niekoľkokrát prečítal, no odpovede akosi neprichádzali. Tonyho hrozba, Dick a napokon i škvryny na spolužiakovej hrudi. Bolo toho naňho priveľa. Dost' nato aby sa dokázal sústrediť. Skúsil privrieť viečka. Možno ho takto skôr niečo napadne. Tuho premýšľal, no mozog si dával načas. Napokon po dobrých 5 minútach, keď sa mu z hlavy takmer dymilo, konečne dostal nápad. Otvoril oči, že myšlienku si ihneď zapíše, keď ho zrazu opantalo šero. V izbe bola tma, ako keby sa už malo zvečeriavať. Tim niekoľko krát zažmurkal mysliac si, že zle vidí, no nepomáhalo to. Až keď po ulici prešlo prvé auto a svetlami ožiarilo tmavú miestnosť, Tim pochopil, že je ozaj večer. "To predsa nie je možné." Vyhŕkol od prekvapenia a ihneď vyskočil na nohy. V tej chvíli sa celým jeho telom prehnal závan chladu. Bola to reakcia na dlhé vylihovanie v izbe, kde aj napriek tomu, že kalendár už ukazoval druhú dekádu októbra sa ešte vždy nekúrilo ? (To boli otcove nové ekologicko-ekonomické pravidlá. Pravidlo číslo 13: Vykurovací sezóna začína až prvého novembra.) Tim sa chytil za hlavu a snažil sa sústrediť na posledných pár chvíľ. Dal by ruku do ohňa zato, že celý čas bol pri vedomí a ten čas netrval dlhšie ako 5 minút. Pozrel na hodinky. Tie ho presviedčali, že či už spal, alebo bdel, netrvalo to kratšie ako 4 hodiny. Už sa blížila šiesta hodina a rodičia budú čo nevidieť doma. Tim si spomenul na scenár rozhovoru, ktorý si pripravoval a ponáhlal sa zažať svetlo, že dopíše pár viet. Len čo sa žiarivka rozsvietila nasledoval šok číslo dva. Posteľ a papiere na nej. Boli to tie isté na ktoré si chcel napísať svoju obhajobu. Ešte pred chvíľou, keď ich zo šuplíka vyberal boli snehobiele, bez jediného písmenka či čiarky. Teraz však krížom-krážom celé počmárané trhanými čiarami, bodkami či kruhmi, čudesne poskrúcanými krivkami a linajkami, každá inej farby a hrúbky, pospájané dohromady tak, že vytvárali nezrozumiteľnú spleť čmáranín, ktoré na prvý pohľad nedávali žiaden zmysel. Tim s chvejúcou sa dlaňou zobral jeden z nich. Pri pohľade z bližšie sa zmes chaotických čiar nezdaľa byť až tak nezmyselná. Jednotlivé línie a krivky akoby do seba zapadali, farby sa striedali so záhadnou pravidelnosťou, ktorej nie celkom rozumel, no predsa bola v kresbe prítomná. Tim bral jeden hárok za druhým. Popísané boli všetky. Dokonca aj ten na ktorý už stihol

napísať zopár viet. Teraz pôvodný text prekrytý záhadnými kresbami takmer úplne zmizol. Presvitale iba niekoľko písmen, no ani tie nijako nenarúšali zvláštnu symetriu novo dokreslených obrazcov. Tim si pripadal ako v tranze. Nerozumel ničomu. Nechápal čo sa stalo. Ako sa tie znaky na papieroch zjavili, kto ich napísal a prečo ? A keďže v miestnosti nikoho okrem neho nebolo (teda aspoň Tim o nikom nevedel), existovala iba jediná možnosť ako sa presvedčiť, či to nenapísal sám. Sadol si k stolu, zo šuplíka vybral čistý papier a pozbieral všetky farebné perá povaľujúce sa po posteli. Opatrne začal napodobňovať kresbu na jednom z hárkov. Jeho prsty sa však chveli, pred očami sa mu hmlilo a celý sa potil. Nečudo, že výsledok jeho snaženia ani z míle nepripomínal pôvodnú kresbu. Skúsil to znova. Tentoraz začal pekne od pravého horného okraja. Linajky už boli rovnejšie a obraz viac pripomínal pôvodný. Tim rýchlo zahodil počmáraný papier a skúsil to i do tretice. Konečne sa napísaný text takmer na nerozoznanie podobal tomu z originálu. Preglgol. "To predsa nemôže byť pravda ! Nemohol som to byť ja !" Urobil ešte jeden pokus. Posledný. Tentoraz sa snažil písať čo najrýchlejšie. Stopol si koľko stihne za 5 minút. Po necelých troch pochopil, že to nemá význam. Nakreslil 5 znakov a to tiež iba tie jednoduchšie. Pritom na každom papieri ich minimálne 200-300. Na oboch stranách potom minimálne 500, čo činí na osem listov takmer 4000 znakov. Tim odhodil farbičku a ostal civieť na podivné čmáranice. Prezeral si ich sprava, zľava, zhora, zdola, snažiac sa pochopiť ich význam. Ak ich napísal sám, akým strašným tempom to musel robiť ? Znova a znova ho zalieval studený pot. Ako keby toho dnes nebolo dosť. Tvár mu padla do dlaní. Keď už znova začínal dostávať záchvat sebaľútosti, dolu na prízemí zaduneli vchodové dvere. Tim pohrúžený do neveselých myšlienok príchod rodičov nezaregistroval. Až prvé slová, keď sa mama s otcom dolu v predsieni na čomsi dohovárali, ho dali do pohybu. Kresby. Boli všade. Na posteli, na stole i na zemi. Ak ich rodičia uvidia bude s ním koniec. Musia zmiznúť, ale kam ? V rýchlosti ho napadlo jediné miesto, kde ich ukryť, tak aby ich rodičia nenašli. Za skriňu. Druhé najbezpečnejšie miesto v dome, hneď po skrýši v záhrade. Tim ani na sekundu neváhal a všetkých osem listov, tak ako boli v chvate pozbieral a pod ho za zelenú skriňu. Jeden list mu spoza skrine takmer vypadol, no Tim ho napochytrou vrátil späť. Už počul vrzganie schodov, keď sa vrhol k stolu, pokrčiac testovacie papiereny na ktorých skúšal svoje čmáranie a schmatol prvú knihu čo mal po ruke, takže skôr ako obaja rodičia vstúpili do izby, Tim už predstieral čitateľa zaujatého príbehom. (Čo na tom, že kniha bola učebnicou matematiky. Rodičia si chvála bohu nič nevšimli.) Keď spoločne ako nejaká delegácia vstúpili dnu, Tim sa ani neobzrel a radšej ostal sedieť otočený chrbtom, veľmi sa snažiac navodiť dojem, že je pohrúžený v knihe. "Tim, mohol by si prosím ísť s nami dolu do obývačky ? Chceli by sme sa s tebou porozprávať." Tim sa obrátil predstierajúc prekvapenie. "Prečo ? Spravil som niečo ?" "Nie, nie. Iba sa chceme s tebou porozprávať. Musíme prebrať isté veci a tu v tvojej izbe si nemáme kam sadnúť." Vysvetlil otec trpezlivo. Faktom bolo, že okrem starého hojdacieho kresla a posteľe ostávala už iba Timova stolička na ktorej práve sedel. Jeho izba ozaj nebola tým najvhodnejším miestom na rozhovor. Dolu v obývačke sa rozvalil v kresle vedľa kyvadlových hodín a počkal kým obaja rodičia sa neusadia na náprotivnej koženej súprave. "No tak, čo je, čo ste chceli ? Mám ešte veľa domácich úloh." Výhovorka síce za veľa nestála, ale teraz bolo dôležitejšie pôsobiť čo najvzdorovitejšie. Obaja rodičia sa dohovorili pohľadmi. Otec si zložil ruky ako pri modlitbe a takmer záhrobným hlasom riekol. "Tim, musíme sa vážne pozhovárať." Tim v tej chvíli mal čo robiť aby nevybuchol smiechom. Slová do posledného písmenka sedeli s tým čo si poznamenal na papier. Našťastie sa ovládol. Keď prvá veta nevyvolala žiadnu reakciu otec pokračoval ďalej. "Ako sa

dnes cítiš ?" "Normálne. Prečo ?" Odvrkol Tim rázne, presne tak ako si to pripravil. "Ale nič, iba chceme vedieť ako sa máš. Ako sa ti vodí v škole, či nemáš nejaké problémy. Či sa neprihodilo v poslednej dobe niečo o čom by si nám chcel povedať, s čím by si sa nám chcel zdôveriť." Tim ledabolo pokrčil plecami. "Nie nič. Všetko je OK." Úsečné odpovede sú pri takýchto rozhovoroch najúčinnnejšie. Nič nimi neprezradí a dialóg sa trhá na kusy. "Ale predsa." Otec sa nenechal len tak odbiť. "Nestali sa v poslednej dobe či už doma, v škole, alebo inde nejaké veci, niečo o čom by si sa s nami rád porozprával ? Vieš, keď sa človek vyrozpráva, potom sa mu uľaví a hneď sa cíti oveľa lepšie." "Ale mne nič nie je. Nemám sa z čoho vyrozprávať. Nevieť tati čo odo mňa chceš ?" Otec sa narovnal a po druhý krát pozrel na mamu. "Tim. Ja, vlastne obaja s mamou, máme pocit, že sa v poslednej dobe chováš trochu inak ako obvykle. A teraz nemám na mysli iba ten včerašok. Skôr nám ide o to, že takmer nič nehovoriš, stále si zavretý vo svojej izbe, buď si čítaš, alebo sa hráš na počítači. Neprehovoriš s nami ani slovka a keď sa ťa pýtame či ti niečo nie je, nikdy nám nič nepovieš. Ale my nie sme slepí Tim. Sme tvoji rodičia a vidíme, že sa s tebou niečo deje, že sa chováš inak ako obvykle. Prosím povedz nám pravdu. Ak sa tie veci... Veci, ktoré..." Tu otec urobil krátku pauzu. "Veď vieš, tie ktoré sa stali, ak sa dejú znova, ak cítiš úzkosť, potom nám o tom musíš povedať." "Áno Timmy." Pridala sa mama. Na rozdiel od meravého pohľadu otca sa v jej tvári odrážala úprimná obava. "Bojíš sa niečoho ? Ublíži ti snáď niekto ? Vidíme, že sa s tebou niečo deje. Prečo nám nechceš o tom povedať ? Trápi nás, keď sa s nami nerozprávaš." Tim si slová oboch rodičov v pokoji vypočul, aj keď mal čo robiť, aby sa ovládol. No napokon to presa len nevydržal a vybuchol. "Vy sa chcete rozprávať ? A odkedy ?" Otec sa zatváril zarazene. "Tim nerozumiem tvojej otázke." "Pýtam sa odkedy sa so mnou chcete rozprávať ?" Zopakoval Tim podráždene. "Ale veď my sa predsa s tebou rozprávame stále. To ty nás vždy odmietaš. Musíme z teba ťahať každé slovo ako z chlpatej deky." Tim sa musel pousmiať, aj keď mu do smiechu nebolo. "Kedy sa vy so mnou rozprávate ? Veď nikdy nie ste doma. Stále ste iba v robote. Od rána do večera. Ešte aj v sobotu a nedeľu. A keď aj ste doma, tak stále sedíte za počítačom, alebo s niekým telefonujete." "Tim, teraz si vymýšľaš." Ohradil sa otec. "Stále sa ťa predsa pýtame ako sa máš a..." "Zaujímajú vás iba známky. Iba na to sa vždy pýtate, akoby to bola tá najdôležitejšia vec na svete." "Ale známky predsa sú dôležité !" Zvolal otec zaskočený synovou výčitkou. "Veď sme sa o tom už bavili toľko krát. Ak sa nebudeš dobre učiť, ak neskončíš školu, potom až budeš dospelý nenájdeš si dobrú prácu. Ak si nenájdeš dobrú prácu, nebudeš mať dost' peňazí, nebudeš si mať začo kúpiť byt, auto, oblečenie, postarať sa o svoje deti. Ak sa nebudeš dobre učiť nebudeš v živote šťastný Tim. Rozumieš ?" Tim sa musel po druhý krát zasmiať, aj keď ním lomcovali opačné emócie. Nechýbalo veľa, aby sa rozplakal. "Šťastný. Ja a šťastný ?" Zopakoval slovo tak horké, že ani zle upražená káva nemôže mať odpornejšiu chuť. "Áno Tim, šťastný. Si už dost' veľký aby si pochopil, že v živote to tak chodí. Učíš sa dobre, máš dobré známky, vyštuduješ, nájdeš si dobre platenú prácu, si úspešný a šťastný. Taký je život a my chceme aby si bol v živote úspešný a samozrejme i šťastný. Záleží nám na tebe." Tim preľal otca mrazivým pohľadom. "Áno som šťastný. Všetko je super a nič mi nie je. To ste chceli počuť, nie ?" "Nie, chceli sme počuť pravdu." Teraz sa do rozhovoru pre zmenu zamiešala mama. "Ale ja predsa hovorím pravdu. Naozaj mi nič nie je." Odvetil Tim tak sebaisto, ako mu to len jeho herecký talent dovoľoval. No istota sa rýchlo vytratila, keď mama začala listovať vo svojej kabelke a vytiahla z nej niekoľko listov papiera s nemotorne nakresleným predmetom v tvare ľudského oka. "Včera večer som toto našla na tvojom stole." Podala Timovi jeden z hárkov. "Čo to je ? Nejaká

vec, ktorú vídavaš ?" Tima pri pohľade na obrázok zamrazilo. "To je... Je to iba taká hra. Dostali sme ju v škole. Mali sme nakresliť vesmírnu loď budúcnosti. Vlastne to bola domáca úloha." "Toto ?" Začudoval sa otec, hľadiac na podivné guľaté čudo, najväčšmi zo všetkého pripomínajúce zdeformované ľudské oko s ihlou v jeho strede. "Áno, to vzadu je fotoplazmový motor a tá guľa je pilotná kabína. Je to vlastne iba výsadkový modul. Pozorovací. Môže v ňom sedieť iba jeden pilot. Je určený na špionáž, preto má taký tvar. Ale keď mi neveríš, kľudne sa choď spýtať učky. Ona nám povedala, že môžeme nakresliť hocikakú vesmírnu loď akú len chceme." Zvolal Tim vyzývavo. Rodičia chvíľu nechápavo hľadeli na podivné čmáranice, kým sa slova neujala mama. "Tak to som rada. Ak to bola domáca úloha, potom prepáč, že sme sa ťa na to pýtali. Vieš, záleží nám na tebe a máme o teba strach. Nechceme aby..." V polovici vety sa Tim z ničoho nič postavil. "Máte ešte niečo, alebo už môžem ísť ? Mám ešte veľa domácich. Sami ste povedali, že sa mám učiť..." Tim svoju žiadosť predniesol tak šikovne (spojenie učenia s domácimi bolo ozaj skvelé), že otec mohol iba bez slova prikývnuť. Tim ani nečakal, kým mama dopovie myšlienku, a ihneď sa zvrhol a bez pozdravu, bez jediného slova navyše, zmizol vo svojej izbe. Rozhovor zvládol lepšie ako sám dúfal. Svoju reč povedal dostatočne rázne, ba až drzo, takže oprávnené mohol dúfať, že otca svojimi výmyslami presvedčil a všetko bude zasa v poriadku. Čo však mama ? Je jasné, že tá na jeho triky len tak neskočí. Ale zas ak si pár nasledujúcich týždňov dá pozor a nebude napríklad nechávať rozhádzané výkresy po stole, snáď aj ona na všetko časom zabudne. Len čo sa Tim vrátil do svojej izby na rozhovor s rodičmi rýchlo zabudol a myšlienkami sa znova vrátil k podivnému písmu. Bezpečne ukryté za skriňou boli len háčky. Spomienky naň nebolo kam ukryť. Tak trochu si pripadal ako v béčkovom thrillere. Všetko čo sa za posledné dni udialo, všetky tie prapodivné veci, ktoré sa stali mu pripadali čoraz šibnutejšie a pomaly už začínal aj pochybovať či sa vôbec stali. Stráca snáď zdravý rozum ? Opúšťajú ho zmysly ? Nie, teraz nemusí nič predstierať. Otec ani mama tu nie sú. Báł sa. Mal strach a stále väčší. Už toho bolo naňho priveľa. Ak by sa len mohol niekomu zdôveriť. Ale komu ? Odpoveď sa núkala sama a možno by ju bol aj vyslovil, ak by sa dvere na jeho izbe nezačali otvárať. Bola to mama. "Timmy, môžem ?" Tim len nedbanlivo prikývol aj keď bol rád, že prišla. Prisadla si k nemu a chvíľu len tak, bez jediného slova naňho hľadela. Aj keď Tim také čosi vyslovene neznášal, trpezlivo vyčakával kým mama neprehovorí. Tá však akoby si dala záväzok splniť Bobríka mlčanlivosti, takže napokon mu neostalo nič iné iba rozhovor začať sám. "Mami, chcela si niečo ?" "Vlastne ani nie. Iba som ťa chcela vidieť. Vieš trochu sa bojím či ťa náš rozhovor s otcom nevystrašil, lebo to sme ozaj nechceli. Zaujímalo nás iba či nemáš nejaké problémy, nejaké starosti o ktorých by si nám chcel povedať." "Už som vám predsa povedal, že nemám. Prečo to musím stále opakovať ?" Odsekol Tim roztrpčene, klamúc až sa mu z úst prášilo. "Dobre Timmy. Prepáč nám, že sme sa ťa tak hlúpo pýtali. Ale vieš, sme tvoji rodičia a máme o teba strach. Preto sa niekedy musíme pýtať aj na veci, ktoré ti pripadajú hlúpe. No ak hovoríš, že všetko je v poriadku, som rada." Mama sa zľahka pousmiala a rovnako ako včera aj dnes ho nežne pohladila po tvári. "Timmy, určite si hladný. Ak chceš, môžeš si dať pizzu. Zohriala som ti ju. Je v mikrovlnke. Alebo by si chcel niečo iné ?" Tim preglgol a po prvý krát od chvíle čo mama vstúpila do miestnosti na ňu pozrel. Zápasil sám so sebou. Dívajúc sa do maminých očí z ktorých i teraz sálala láska cítil, ako sa mu jazyk začína pomaly rozväzovať. Bohužiaľ príliš pomaly, lebo skôr ako stihol prehovoriť, mama ho ešte raz pohladila a so slovami, že ak bude hladný, nech príde dolu zamierila ku dverám. Tim vidiac ako jediný človek, ktorému môže dôverovať ho opúšťa, spanikáril. "Mami !" Zvolal vzrušene. "Mami, môžem ti niečo

povedať ?" Mama už otvárala dvere, no pohľad na syna zápasiaceho s ťažkým dychom, ako na ňu vystrašene civí ju prinútil dvere opätovne zatvoriť. "Timmy ? Timmy, čo sa stalo ?" Otázku sprevádzalo tretie pohladenie. "Mami prisahaj, že to čo ti teraz poviem nikomu neprezradíš. Ani tatovi, ani doktorovi, ani nikomu." "Dobre Timmy sľubujem, ale..." "Nie ! Sľub nestačí ! Musíš prisahať ! Prisahaj, že to niekomu nepovieš ani teraz, ani nikdy ! Prisahaj, inak ti nič nepoviem !" "Dobre Timmy, tak prisahám." Aj keď to vyslovila s nepredstieranou vážnosťou, musela svoju prísahu ešte dva razy zopakovať, aby sa Tim odhodlal. "Dobre teda." Ako to povedal klesol späť na lôžko, aby nemusel hľadiť mame do očí. Vedel, že ak by to nespravil a v maminom pohľade by uvidel čo i len náznak pochybnosti, zmĺkol by - možno navždy. "Mami, ja vidím čudné veci. Škvrny. Také čierne. Videl som ich v pondelok v škole aj dnes. Sú úplne čierne a sú v strede asi tu." Tim ukázal na svoju hrud', zhruba na miesto, kde majú ľudia srdce. "Vidím ich spredu aj zozadu, malé aj veľké. Každý ich môže mať. Aj spolužiaci aj pani učiteľka aj ľudia na ulici. Sú všade. Úplne všade na každom. Môže ich mať každý..." Prúd zle formulovaných, takmer nezrozumiteľných viet, ktorý Tim vysypal, mamu ohromil. Nečudo, že jej pár sekúnd trvalo kým sa spamätala. "Timmy, ako presne tie škvrny vyzerajú ? Myslím aký majú tvar ? Aké sú veľké ? A sú iba čierne, alebo majú aj inú farbu ?" "Nie, vždy sú čierne, ale môžu mať tvar všelijaký. Niekedy sú úplne maličké, iba ako bodky, a niekedy zas veľké ako celá hrud'. A niekedy sa zväčšujú, alebo zmenšujú. Sú guľaté, ale aj také celé pokrivené. Proste všelijaké." "Ako často ich vidíš ? Vidíš ich stále, alebo iba niekedy ? Vidíš ich iba na ľuďoch, alebo aj na zemi, v tráve, na zvieratách ?" Tim zavrtel hlavou. "Nie, iba na ľuďoch. Sú vždy iba na ľuďoch. Nikde inde som ich nevidel." Mama hoci preglgla, snažila sa nedať svoje pocity najavo. Vedela, že jedno zle formulované slovo, jediné nepodarené gesto a Tim znova zmĺkne. "Dobre, takže ich vidíš ľuďoch. A vidíš ich vždy, alebo iba niekedy ?" "Iba niekedy. Vtedy, keď sa dejú také čudné veci." "Čudné veci ? Aké čudné veci ?" Tim pokrčil plecami. "Keď je niekto zlý, alebo keď sa chce biť, keď nadáva a tak. Hlavne keď sú ľudia zlí." "A inak ich nevidíš ?" Tim znova zavrtel hlavou. "Nie, iba vtedy." Mama sa narovнала a bleskurýchle premýšľala nad ďalšou otázkou, uvedomujúc si, že teraz sa od syna môže dozvedieť ďaleko viac ako počas úplne zbytočného rozhovoru dolu v obývačke. "Takže ich vidíš iba keď sa dejú zlé veci, iba na ľuďoch a všetky sú čierne, tak ?" "Áno mami." "A vidíš ich aj teraz ? Myslím videl si ich aj keď sme sa dnes s tebou rozprávali ? Videl si ich niekedy na nás ?" Tim sa zarazil. Na chvíľu aj ľutoval, že nemá oči otvorené. Ak by sa díval na mamu, z jej pohľadu by ihneď zistil ako to myslí a či je bezpečné povedať jej pravdu. No otvoriť ich nemal odvahu, a tak sa musel spoľahnúť len na svoju intuíciu. "Dnes večer nie. Ale občas, hlavne keď na mňa tato kričí tak áno." "Takže si ich videl aj včera, však ?" "Áno mamy. Aj včera." Riekol Tim s mrazivou istotou. "Ale dnes nie, alebo hej ?" "Nie, na vás nie, ale keď som išiel domov, videl som ich u... U jedného chlapca. Vlastne u dvoch. Obaja sa bili a vtedy som ich uvidel." Tim pochopiteľne zamlčal fakt, že do bitky bol zapletený aj sám, aj keď iba ako obeť. "A ako dlho ich už vidíš Tim ? Vtedy keď si chodil za doktorom si predsa také veci nevidel, alebo áno ?" Tim znova zaváhal. "Videl som ich celý čas. Videl som ich už keď som bol malý. Ale vtedy som ešte nevedel čo to je." "A dnes to už vieš ? Čo je to Timmy ? Čo si myslíš, že je to ?" Vyhŕkla mama. Tim preglol. "Ja... Ja to vlastne ani dnes presne neviem. Ale vtedy som si myslel, že ich vidia všetci. Až neskôr som zistil, že ich môžem vidieť iba ja." Tentoraz to bola mama, ktorá musela preglgnúť, lebo v hrdle mala sucho ako na púšti. Cítila ako jej do hlavy rýchlo stúpa teplota. "Takže to boli tie škvrny čo si včera kreslil na tie papiere, však ?" "Nie. To... To bolo čosi iné." "Čosi iné ?" Tim zmĺkol. Do tretice zaváhal či prezradiť úplne všetko. Ak raz

začne rozprávať o všetkých veciach, čo sa za posledné dni stali, ak mama ukáže svoje podivné kresby, cesta späť už nebude. Ako Cézar aj on prekročí svoj Rubikon. "Timmy, čo iné sa stalo ?" Zopakovala mama, keď dlho neodpovedal. "Ani o tom nikomu nepovieš, však ? Bude to iba naše tajomstvo." "Áno Timmy bude." Tim potiahol nosom. "Tak dobre mami. Poviem ti všetko." Tim sa vrátil myslou k udalostiam z pondelka. Začal rozbitou fľaškou. Prirodzene vynechal podrobnosti ako k jej rozbitiu došlo, aj tomu ako si priložil črepinu k zápästiu. Sústredil sa iba na záhady, na všetky tie podivuhodné udalosti, ktoré sa za posledné štyri dni stali. Postupne začal opisovať strašidelnú historku z parku, monštrum na toalete, spomenul aj plaváreň a záhadnú vec, ktorá ho tam prenasledovala. Ani hrozné bolenie hlavy a krvavú škvrnu na čele neopomenul. Na záver všetkých tých neuveriteľných príbehov povedal aj o svojich kresbách. Tých, ktoré dnes namaľoval. Jediný dôkaz okrem babičkinej fľaše (tá vlastne dôkazom nebola, keďže ju mama rozbitú nevidela), že si nevymýšľa. Mama jeho dlhý monológ počúvala bez jediného slova. Svoj narastajúci strach nedala poznať, až do chvíle kým nespomenul kresby. "A máš ich ešte ?" Opýtala sa chrapľavým hlasom. "Áno. Hodil som ich za skriňu, aby ste ich nenašli. Báľ som sa, že keby som vám ich ukázal, mysleli by ste si, že mi šibe." "Tim, tak nehovor !" Riekla mama dôrazne. "Také veci od teba už nikdy nechcem počuť." Tim konečne po dlhej dobe otvoril oči. Mama sa mračila, aj keď nevyzerala nahnevaná. "Chcela by si vidieť tie obrázky ?" "Áno Timmy. Ak mi ich môžeš ukázať, potom by som ich rada videla." "Ale sľubuješ, že ich nikomu neukážeš, však ?" "Timmy, už som ti to predsa sľúbila. Oстане to iba medzi nami." Napokon ho musela uistiť ešte zo desať krát, kým sa Tim konečne postavil a zamieril k zelenej skrini. Pravítkom vylovil jeden z popísaných hárkov. Veľmi sa nerozpakoval a hneď ho podal mame. Napäto sledoval každú črtu jej tváre, hľadajúc v nej najmenší náznak pochybnosti. Mama však bola ako robot. Obrázok si prezrela bez jedinej viditeľnej emócie, akoby si prezerala ranné vydanie novín. "To si kreslil ty ?" Opýtala sa po chvíli. "Mami ja neviem. Akoby som to mal vedieť ? Ved' som ti predsa povedal, že som začal písať, keď som privrel oči, aby som porozmýšľal čo napíšem. Asi som zaspal, lebo keď som ich znova otvoril bola už tma. Zapol som svetlo a tie papiere boli po celej posteli. Skúšal som či to je moje písmo." Ukázal na pokrčený papier plný nepodarených pokusov replikovať podivné znaky z originálu, ktorý až doteraz starostlivo ukrýval vo vrecku svojich nohavíc. "Ja neviem či som to písal ja. Možno to bola tá neviditeľná guľa." "Myslíš, tá čo ťa naháňala na plavárni ?" Tim sa zatváril akoby práve prehltol citrón. Pekne veľký šľavnatý, no najmä odporne kyslý citrón. "Ja viem, že je to hlúposť, že sa mi budeš smiať. Ale čo keď ? Možno je tá vec nejaký tajný robot, ktorým ma sledujú. Možno je to vláda, CIA, alebo niekto tam hore." Tim ukázal na strop svojej izby. "Čítal som o tom na Internete, že sa také veci stávajú aj iným." Mama skleslo pohla kútikmi. "Timmy, prečo by to niekto robil ? Myslím, prečo by sledovali práve nás. Teda vlastne teba ? Nemohla tá vec čo si videl na plavárni byť iba..." "Ty mi neveríš, však ? Neveríš mi nič z toho čo som ti povedal. Však je to tak !" "Tim to som nepovedala. Iba si myslím, že..." Mama sa na chvíľu zasekla. "...že máš proste veľkú fantáziu. A to predsa nie je nič zlé. Čítaš knihy, raz si dokonca skúšal aj nejakú napísať. Možno si niekde o tom čítal a teraz sa ti zdalo, že to vidíš naozaj a..." Tim sa hodil na posteľ. "Vedel som, že mi neveríš. Nemal som ti nič hovoriť. Stále vravíte, že chcete počuť pravdu, a keď vám ju poviem potom mi neveríte." Zahundral dotknuto a opäť potiahol nosom. Znova zápasil s vlastnými pocitmi a opäť sa cítil tak osamelo. Mama sa k nemu naklonila a začala ho hladiť po vlasoch. "Timmy, ale ved' ja som predsa rada, že si mi o tom povedal. A možno máš pravdu a ja sa mýlim. Ved' existuje toľko vecí, ktoré ešte nepoznáme. Ale dnes sa

tým už netráp, dobre ? Som rada, že sme sa tak dobre porozprávali. A ďakujem ti, že si mi o všetkom povedal." Tim nič nepovedal. Vedel, že to mama hovorí iba preto, aby sa neurazil. Nie, ju pravda nezaujíma, lebo ona už svoju pravdu má. A aj keď Tim tušil aká tá pravda je, chcel ju počuť nahlas. Chcel vidieť ako mu zaklame do očí. "Myslíš si, že mi šibe, však ?" Náhla zmena témy mamu tak zaskočila, že ho na chvíľu prestala hladiť. "Nie Timmy. Ako si nato preboha prišiel ? Prečo si to myslíš ?" "Ja neviem. Iba ma to tak napadlo." Mama stále držiac v ruke jeho kresbu, sklonila sa k nemu, aby si jeden druhému videli do očí. "Timmy, ani ja ani tato, ani nikto, si to o tebe nemyslí, ani sme si to o tebe nikdy nemysleli. Ako si vôbec prišiel na taký nezmysel, žeby sme ťa mohli mať za... Ved' sú to úplne hlúposti. Si normálny chlapec, taký istý ako ostatné deti. Akurát máš trochu bujnejšiu fantáziu, ktorej niektorí z nás proste nerozumejú, lebo ju nemajú takú ako ty. Je to dar, ktorý máš od Boha a môžeš byť naň hrdý a nie rozmýšľať nad takými nezmyslami. Si taký istý ako všetci ostatní." "Naozaj ? Naozaj si to o mne myslíš ? " Zašepkal Tim s nádejou. "Nie, ja to viem !" Tim sa pokúsil o plachý úsmev, ale ozaj veľmi plachý. Mama sa tiež pousmiala. "Tak čo ? Neskočíme dolu, pozrieť sa či tá pizza ešte nevychladla ?" Tim zavrtel hlavou. "Teraz nie som hladný. Možno potom." "Tak dobre." Mama ho naposledy pohladila. "Som rada, že sme sa úprimne porozprávali a ďakujem ti za to." Len čo to povedala vstala, že vyjde von, keď ju Tim naposledy zastavil. "Mamy ? Všetky o tom nikomu nepovieš. Ani tatovi. Prisahala si." Mama naňho veselo žmurkla. "Neboj, nepoviem. Ved' som ti to predsa sľúbila." A s prísľubom na perách opustila izbu. Tim sa zvalil na posteľ a premýšľal nad práve skončeným rozhovorom. Nevedel či spravil dobre, keď mame všetko vytáral, no čím dlhšie ležal, tým väčší pocitoval úľavu. Akoby mu zo srdca spadol obrovský balvan, ktorý ho ťažil už tak dlhý čas. Veľa krát mu hovorili, že keď sa vyrozpráva bude mu lepšie. Tim takým rečiam nikdy neveril. No teraz aj sám cítil, že je tomu tak. Prešla hodina, možno dve, kým sa dostatočne nabažený slastným pocitom úľavy zdvihol z postele. Hlad. Sužoval ho už i predtým, no teraz keď stál na nohách prihlásil sa opätovne o slovo a to mimoriadne doterným spôsobom. "A čo takto dať si pizzu ?" Timovi skrsla spásonosná myšlienka, ako jednoduchým spôsobom zasadiť hladu smrtonosný úder. No dobre, až tak spásonosná zasa nebola. Pizza, ak z nej vôbec ešte čosi ostalo, bude určite studená a tvrdá ako podošva. Ale hladu by mohla aspoň do rána zasadiť pravý hák a noc by bola tak o trochu pokojnejšia. Opatrne vykĺzol z izby. Hodiny na nočnom stolíku ukazovali pol jedenástej a dvere rodičovskej izby už boli zatvorené. Tim okolo nich prebehol po špičkách. Nestál o stretnutie s otcom. Náhodou by znova začal otravovať prihlúplymi otázkami. Pizzu našiel v mikrovlnke, tak ako mama sľúbila. Stvrdnutý kus cesta Tim zhltol, aj keď o nejakej chuti, či dokonca vôni nemohlo byť ani reči. No aspoň zahnal prvotný hlad. Takto napráskaný konečne mohol ísť spať. Vracal sa do postele, keď prechádzajúc okolo dverí rodičovskej izby začul jemný šelest pripomínajúci ľudské hlasy. Normálne by šiel bez povšimnutia ďalej. Otec a mama sa často rozprávali do neskorej noci, rozberajúc problémy v práci, starosti s kolegami či šéfmi (rozumej 'starými'), preberali čo je treba opraviť na dome či na aute a s kým sa kto kedy zasa pohádal. Proste 'vážne témy' o akých sa zvyknú dospelí baviť celé hodiny. No dnešok bol už aj tak dosť divným dňom nato, aby Tim len tak zo zvedavosti nepritisol ucho k dverám a nezapočúval sa do ich síce slabého, no predsa len počuteľného dialógu. Ako prvú začul mamu. "Som z toho zúfalá John, naozaj zúfalá. Neviem čo budeme robiť." "Alice upokoj sa. V prvom rade sa musíš upokojiť, dobre ?" Riekol otec ticho, ale dôrazne. "Tim mal vždy bujnú fantáziu. Netreba hneď robiť paniku. Poradíme sa s doktorom a uvidíme čo nato povie. Pamätáš sa ako nám hovoril, aby sme nerobili predčasné závery. U detí ako

Tim sú podobné predstavy úplne bežné." Po otcových slovách na pár sekúnd zavládlo ticho, no potom mama zastonala s oveľa väčšou intenzitou. "Keby si ho len počul. Znova je to tu. Vidí tie isté veci ako predtým. Teraz sú to akési čierne škvrny. A potom tá guľa čo ho prenasledovala... Neviem čo si počneme. Čo keď sa jeho stav zasa zhoršuje ? Čo ak nastal regres ? Aj to predsa ten doktor spomínal." Teraz už mama ozaj vzlykala. "Alice prosím ťa. Najprv sa poradíme s odborníkom než budeme robiť predčasné závery, dobre ?" "Ale keď ja mám strach. Bojím sa oňho, čo to nechápeš ?" Potom sa spoza druhej strany dverí ozývali už len vzlyky. Vlastne spoza oboch strán. Tie Timove však rodičia počuť nemohli, lebo Tim si prikryl ústa dlaňou. Otrasený sa ledva dovliekol k posteli, kde padol do náručia mäkkých prikrývok. "Všetko mu to povedala. Ona mu to prezradila." Zastonal a slzy mu zaliali tvár. "Klamala mi, zradila ma, zradila." Pre Tima to bola neodpustiteľná zrada. Mama porušila sľub, čo sľub, prísahu, ktorú mu dala. Dnes to vie otec, zajtra lekár a pozajtra ? Jeho tajomstvo je prezradené. Budú o ňom vedieť všetci. Každý sa dozvie, že Timothy Andersonovi úplne a definitívne preskočilo. Jediná bytosť, ktorej mohol dôverovať ho podrazila. Nie, na tomto svete nejestvuje žiadna spravodlivosť, ani nádej. Nie preňho. Tim si nestíhal slzy utierať ako mu tiekli dolu tvárou. Nemá jediná bytosť, ktorej by mohol dôverovať. Nikoho. V návale hrozného žiaľu mu skrsla myšlienka, že vtedy v pondelok keď tu sedel s črepinou pritisnutou k zápästiu ju predsa len mal potiahnuť. Aj tak by nikomu nechýbal. Nejakto takto, s pocitmi absolútnej beznádeje a bolesti v srdci, v ten neskorý októbrový štvrtok Tim usínal vediac, že zajtrajšok bude ešte horší. No jednu vec tušiť nemohol. Že zajtra sa udeje oveľa viac akoby sám čakal a nie všetko bude tak zlé.

To, že bol Atreyu spotený bude preto, že Atreyu sa mu prizná, že to súviselo s X-COM. Vraj mu predávali tajné materiály. Samozrejme to nie je pravda a súvisí to s ???ORG.

Dick neskôr bude chcieť Atreyu za poníženie zbiť.

Rodičia a najmä doktor je presvedčený, že Tim ma schizofréniu a paranoju. Najme keď mu povie o záhadnom X-COM – dokonca si ho bude chcieť nechať na pozorovanie v nemocnici. Neskôr ho Atreyu zjzdí, že je to tajné a nemal o tom rozprávať.

9.8.2008..

Kapitola 10 – O jednej bitke a ako to celé napokon skončilo.

Piatok bol dňom kedy po týždni trvajúcich galejach, nastával okolo druhej hodiny poobede prekrásny okamih, kedy odsúdenec Timothy Anderson dostával na dva zúfale krátke dni povolenie opustiť väzenský ústav Základnej školy Georga W. Busha, aby sa v pondelok ráno zasa vrátil do svojej cely s označením 6.C. a pokračoval vo výkone trestu. Je preto celkom logické, že piatok, presnejšie jeho druhá polovica patrila k Timovým najobľúbenejším chvíľam, na ktoré sa tešil celý týždeň. (Teda s výnimkou situácií, keď bol chorý. Vtedy bol sviatkom každý deň. Bohužiaľ v poslednej dobe mal Tim podobne 'oslavy' čoraz zriedkavejšie.) No dnešný piatok mal byť výnimkou. Vidina strašnej bitky, takej menšej školskej masakry s jeho osobou v hlavnej úlohe ho striasala strachom. V noci toho veľa nenaspal. Okrem už naznačených patálií v škole, mu ešte vždy hlavou vírili spomienky na včerajšie

zradné slová mamy. Lož, ktorou ho prinútila prezradiť všetky svoje tajomstvá, aby ich vzápätí porušiac prísahu povedala otcovi, ho ešte i teraz doháňala k slzám. Tim nadránom ležiac v posteli, premýšľal, ktorá z tých dvoch vecí je vlastne horšia. Bitka aj keď bolestivá, no trvajúca len pár minút, a či zrada na ktorú tak skoro (ak vôbec niekedy) nezabudne. Prešlo mnoho minút, kým Timove dumanie prerušil odporný škrekot zachrípnutého budíka, zvestujúceho tie najhoršie noviny. Je čas ísť do školy. Tim strnulo vstal a vyšiel z izby, aby sa presvedčil, či rodičia sú ešte doma. Samozrejme neboli. Tušil príčinu. Akiste sa šli poradiť za lekárom a zistiť či ich syn je už zrelý na pobyt v útulnom zariadení mestskej psychiatrickej kliniky, alebo to s ním ešte chvíľu vydržia. Keďže poobede by na čosi také nemali čas, za doktorom šli nepochybne hneď rána. Tim si zhlboka odľúkol. Bol rád, že aspoň na chvíľu je sám. No čas bol neúprosný a nenechal ho dlho na pokoji. Dolu v obývačke kyvadlové hodiny obili už trištvrte na osem, čo znamenalo, že sa musel poberať. So zvesenou hlavou, Ako pomaly kráčajúc k škole, premýšľal ako sa tak asi musí cítiť odsúdenec kráčajúci na popravisko. Aj jemu nepochybne kolujú myslou podobné myšlienky ako teraz Timovi, akurát s tým rozdielom, že Tim nikomu nič zlé nespravil. Alebo, žeby predsa ? Aký strašný skutok by to musel byť, za ktorý by teraz musel toľko pykať ? Jeden ho napadol hneď. Narodil sa. Áno žije a dýcha. Taký bezvýznamný nanič súci chlapec ako on má tú drzosť žiť a dýchať, zberať miesto iným, oveľa užitočnejším ľuďom, ako je on sám. Áno, to je ten najhorší hriech, najstrašnejší zločin, ktorého sa musel dopustiť. Pomyslel si seba ľúto, keď zbadal budovu školy. Znova pocítil ako mu búši srdce. Tíklo stále rýchlejšie, takže v momente keď prekračoval bránu, nechýbalo veľa aby mu hrud' explodovala. No na rozdiel od jeho obľúbeného filmu by z nej nevyletela odporná zubatá príšera, ale jeho vnútornosti. Dost' nechutná predstava... Len čo vošiel do triedy, zrak zablúdil k Tonymu. Ten jeho pohľad opätovo iba krátkym úškrnom a ďalej sa bavil s Bartom. Tim nechápal čo to má znamenať. Žiadne nadávky, ani jediný posmešný pokrik na uvítanie, prosto nič. Atreyu v triede ešte nebol a Tim ani nerátal, žeby sa dnes ukázal. Veď ho včera predsa dôrazne varoval. Timove tušenie sa začalo naplňovať zvončením, ktoré oznámilo začiatok prvej hodiny. Atreyu na nej chýbal. Nádej, žeby sa opakoval včerajšok a prišiel aspoň na druhú, pohasla vo chvíli, keď do triedy vstúpila učiteľka biológie, pani ???0. Takto to pokračovalo aj ďalej. Hodiny plynuli, Timov čas sa krátil a Atreyu nikde. Na predposlednej hodine angličtiny už bolo jasné, že Atreyu sa dnes neukáže, čo značilo, že Tim bude musieť čeliť Trojke sám. Ale čo iné mohol aj čakať ? Jeho osudom je trpieť, a iná možnosť nejestvuje. Napokon nastala záverečná hodina - telesná. Tim aj keď sa k školskej šatni vliekol veľmi pomaly, rozhodol sa nedať svoj strach najavo. Nech už s ním robia čo chcú, nebude plakať, ani prosíkať. Napodiv keď vstúpil do šatne, trojica jeho katov už bola prezlečená a o Tima nejavila žiaden záujem. Nechali ho sadnúť si do kúta (na miesto, kde vždy sedával), a tvárili sa, akoby na včerajšie vyhrážky zabudli. Tim tomu nerozumel. Bol presvedčený, že nakladačku schytá pred hodinou. Čakať na jej koniec, kým sprace všetky žienky a lopty (predpokladaný trest pána Hasana za jeho stredajší plavárenský útek) sa nezdalo byť logické. (Aspoň v prípade večne hladného Barta, ktorý nepochybne 100 krát radšej uprednostní šťavnatý steak, pred potešením spraviť steak zo svojho spolužiaka. Ten druhý sa predsa len nedá zjesť.) Napokon z bitky nič nebolo a žiaci sa odobrli do telocvične. Keď prišiel učiteľ, trieda už stála v pozore, zoradená do dvojstupu, na čele ktorého v pozore stál ich veliaci dôstojník – Tony Randal. "Pozor." Zreval, len čo učiteľ vstúpil dnu. "Žiaci pohov." Zavelil pán učiteľ. "Anderson." Prvé a jediné slovo učiteľa Tima v momente prebodlo. "Kde je Anderson ?" Rad žiakov sa zvlnil a zo zadného radu, takmer na konci vystrašene stúpla nad hlavy ostatných

chvejúca sa pravica. "Andreson pod' sem." Tim preglgol, nemal však na výber. Pricupital k učiteľovi s tradične útrpným výrazom v tvári, istý si, že dnes mu ani jeho excelentné herecké číslo veľmi nepomôže. Nemýlil sa. Pán Hasan bol stručný. "Prečo si v stredu ušiel z plavárne aj keď som ti dal jasný príkaz, že ju máš upratať a až skončíš máš mi to prísť nahlásiť?" Tim bezradne pokrčil plecami. "Ty si myslíš, že pre teba moje príkazy neplatia? To chceš aby som ti dal poznámku, alebo ti rovno znížil známku zo správania?" Tim pokrčil plecami po druhý krát, no nezabudol na dlhý, utrápený povzdych, aby to nevyzeralo, že má učiteľove slová na háku. Pán Hasan si ho dve tri sekundy prezeral, čakajúc nejakú reakciu, žiadna však neprišla. "Tak dobre teda. Dám ti ešte jednu, ale ozaj poslednú šancu. Dnes poupratuješ komplet celú telocvičňu a taktiež náradovňu. Neodídeš skôr, kým to nebude hotové, a až to bude hotové, prídeš mi to pekne nahlásiť. Ak sa opovážiš utiecť, budem to klasifikovať ako neospravedlnenú hodinu, rovnako ako všetky za tento školský rok, kedy si si úmyselne nedoniesol úbor. Takisto ti dám návrh na zníženie známku zo správania. Je to jasné?" Tim tentoraz prikývol, ba dokonca dodal aj ponižujúce. "Áno pán učiteľ." "Tak a teraz sa zarad." Zavelil pán Hasan, načo Tim naposledy prikývol a slimačím tempom sa pobral späť na svoje miesto. Ako kráčal, všimol si, že na ňom spočíva Tonyho pohľad. V duchu musel isto zúriť. Trest, ktorý Tim vyfasoval bolo to najlepšie čo ho dnes mohlo postretnúť. Telocvičňu bude upratovať čo najpomalšie, minimálne 15 minút. Dost' dlho nato, aby nikoho z Trojky ani nenapadlo naňho v šatni vyčkávať. Plán bol jasný. Timovi sa zrazu naskytla príležitosť ako uniknúť svojmu osudu. Jeho optimizmus však rýchlo schladila už samotná hodina na ktorej hrali vybíjanú. Netreba pripomínať, že Tim (tak ako vždy) bol vďačným terčom Tonyho lôpt. Chvilkami si pripadal ako na strelnici. Keď asi po piaty krát schytil loptou pecku do hlavy, ozvala sa písťalka pána učiteľa. "Hej Randal, čo to do pekla robíš? Prečo hádžeš tú loptu Andersonovi do hlavy? Dobre vieš, že také veci neznášam. Vybíjaná je šport a nie spôsob ako sa tu dokatovať. Ešte raz a poletíš odtiaľto ako špinavé prádlo. Je ti to jasné?" Tony sa zatváril kyslo, no bez slova prikývol. Zbytok hodiny sa už lopta Tima ani neškrtila. Aj keď Tim bol ďalších zásahov ušetrený, učiteľova poznámka Tony ešte väčšmi rozdráždila. Blížil sa záver hodiny a pán učiteľ konečne odpískal jej predčasný koniec. Ani sa neobťažoval s nástupom a rovno poslal žiakov do šatne. Táto výsada sa samozrejme nevzťahovala na Tima. "Tu máš." Strčil mu do rúk zväzok ťažkých kľúčov. "Keď skončíš, zavrieš dvere a zavesíš ich do vitríny, vieš do ktorej. Potom mi to prídeš nahlásiť. A varujem ťa, ak tu uvidím čo i len jednu neupravenú žinenku, či nakrivo postavenú kozu tak sa teš." "Áno pán učiteľ." Odvetil Tim dvojmyselne. Učiteľ chcel ešte čosi dodať, keď mu zazvonil mobil a rýchlo sa vytratil preč. Tim konečne osirel. V prvej chvíli ako učiteľ za sebou zavrel ťažké vráta telocvične ho napadlo, že najistejšie ich bude zamknúť, ak by Trojka predsa len došla k rozhodnutiu neodkladať deň zúčtovania na budúci týždeň. Napokon tak nespravil. Dokým je učiteľ vo svojom kabinete, nič mu nehrozí. Radšej sa rýchlo pustil do pomalého upratovania. Telocvičňa, a najmä vedľa stojaca náradovňa pripomínali po šiestich hodinách viac bojisko po nájazde tatárskej jazdy, než miesto, kam chodia cvičiť žiaci. Žinenky, lopty, činky, bedne na preskok, i kozy či kone, to všetko pohádzané, poposúvané, rozobraté, nahádzané krížom krážom, bez ladu i skladu. Dokonalý bordel akému mohla konkurovať snáď len Timova izba, ak v nej tri dni neupratá. (Presnejšie ak ho otec neprinútil celé tri dni v nej upratať.) Tim sa však nikam neponáhľal. Mal predsa more času. Čím dlhšie mu to potrvá, tým lepšie. Pomaličky, tempom ospalého slimáka, začal ukladať náradie na svoje miesto, dávať dohromady rozobrané bedne, klásť do regálov lopty, rakety i kusy činiek, pričom vždy po každom úkone si dával niekoľkosekundovú pauzu. Nezabudol ani na neustále

utieranie čela, ani čoby v telocvični, ktorá už dávno zabudla na letné horúčavy tiekol z neho pot. Vzhľadom na fakt, že tu okrem neho nikto iný nebol, treba oceniť Timov mimoriadny herecký talent s akým predvádzal svoje malé divadielko. Pre úplnosť treba dodať, že všetko malo svoju príčinu a Tim vďaka svojej nekonečnej fantázii úprimne veril, že aj tu v telocvični je namontovaná skrytá kamera, ktorou ho pán učiteľ tajne pozoruje. I preto celý ten teáter. Pravdepodobnosť, žeby si pán Hasan dával tú námahu a obťažoval sa jeho sledovaním bola síce rovná nule, avšak po posledných udalostiach takmer uplynuvšieho týždňa, už neveril ničomu, a najmä nikomu. Prešlo dobrých desať minút, a s upratovaním bol ledva v polovici. Za normálnych okolností by mu to celé nezabralo viac ako 5 minút, no dnes radšej pol hodina v telocvični, ako 5 minútový bitúnok v chlapčenskej šatni B. Netrvalo dlho a dvere na telocvični sa s vrzgotom otvorili. Tim, ktorý bol práve v náradovni, nevidel ktože to poctil telocvičňu svojou návštevou, a tak zmeravel v očakávaní najhoršieho. Našťastie bol to iba učiteľ. "Anderson, ešte si tu ?" Zaburácal pán Hasan, keď vstúpil do náradovne. "To ešte stále nie si hotový ?" "Nie pane. Ešte musím upratať činky a lopty." "Bože Anderson. Si pomalý ako slimák." Povzdychol si učiteľ a kufřík, ktorý niesol zavrel na zámok. Až teraz Timovi došlo, že pán Hasan je už prezlečený a onen kufřík dokazuje, že má kamsi namierené. To potvrdili aj jeho nasledovné slová. "Teraz musím niekam odbehnúť. Neopováž sa zdúchnuť skôr, než budeš hotový. Keď skončíš nezabudni zamknúť. Až sa vrátim prídem to tu skontrolovať a ak uvidím, že si to odflákol, vieš čo ťa čaká." Tim s prestrašeným výrazom v tvári prikývol, aj keď v duchu oslavoval. Takto mohol 'upratovať' ešte ďalších 15 minút, až kým posledná lopta nebude na svojom stojane a aj tá najposlednejšia koza nebude stáť na určenom mieste. Keď bol konečne hotový, spokojný s vykonaným dielom, a najmä časom, ktorý mu upratovanie zabralo zamieril ku dverám. Od konca hodiny už prešlo takmer 30 minút, a aj keď Tim nikdy nepatril k veľkým optimistom, teraz úprimne veril, že šatňu nájde prázdnu. Dvere zamkol, ako mu učiteľ prikázal a chystal sa do šatne, keď uvidel ???0 a Mouse, ako postávajú na chodbe pred dverami šatne a opierajú sa o radiátor. Len čo ho zbadali drgli jeden do druhého a Mouse významne prikývol, bradou ukážuc na dvere pred sebou. Tim radšej sklopil zrak, nechápuc čo tí dvaja tu robia. Vysvetlenie sa dostavilo po pár krokoch, keď dorazil k šatni. ???0 a Mouse neboli jedinými kto tu naňho čakal. Na chodbe stávala takmer celá trieda, dokonca nechýbalo ani zopár Béčkarov. Timovi zovrelo srdce. Existoval iba jediný dôvod prečo sa tak veľké auditórium, pol hodinu po skončení vyučovania, zišlo práve na tomto mieste. Očakávané predstavenie, ktoré malo čochvíľa začať vyčkávalo už len na príchod hlavnej postavy. Celá trieda na Tima hľadela. 15 či 20 párov očí, dychtivých vidieť jeho popravu. Nemal na výber. Jediné čo mohol spraviť, bolo vstúpiť do šatne. Len čo prekročil prah, dvere sa za ním z rachotom zabuchli. Bol to Bart, ktorý ich pohotovo pricapil, aby tak Timovi odrezal i poslednú únikovú cestu. K malému okienku na dverách sa okamžite prilepilo hneď niekoľko zvedavcov, čo si nechcelo nechať ujsť show, na ktorú tak dlho čakali. Tim zaregistroval Tonyho ako prvého. Stál na opačnej strane šatne, opretý o radiátor a s rukami na parapetnej doske hľadel kamsi von. Bola to len taká póza, lebo okno malo sklo zašedené, ako to v prezliekarňach býva zvykom. Frajersky prežúval slamku od Coly, ktorá trochu pripomínala cigaretu. David stál hneď vedľa, s nohou vyloženou na lavici. Topánkou gniavil Timove tričko, ktoré si tam pred hodinou položil. Aj keď v šatni panovalo šero, pre Davida to nebol najmenší dôvod, aby si zložil z nosa svoje tmavé okuliare. "Tak čo, Anderson ?" Zvolal Tony basovým hlasom a otočil sa k nemu. "Pozerám, že tvoj kámoš sa na teba vysral. Hm, škoda. Mohli sme vás zmáknúť naraz oboch. Ale neváď. Začneme s tebou a s tým zbabelým hajzlom si to vybavím inokedy." Tim

preglgol a jediné na čo sa zmohol, bol mĺkvy pohľad plný strachu. Čierna škvrna trblietajúca sa v strede nepriateľovej hrude, ako sa Tony k nemu približoval rástla a zväčšovala sa, až kým nezabrala takmer celý jeho hrudný kôš. Tony zastal rovno pred Timom a zoširoka sa usmial. Nebol to ten typ úsmevu, ktorým sa vítajú starí priatelia. Z tohto šiel bezcitný chlad a nenávisť. Tim aj napriek vedomiu čo ho čaká, netriasol sa strachom. Nie, žeby sa nebál – naopak bál sa a to veľmi. Avšak zároveň po prvý krát v živote, stojac zoči-voči Tonymu dokázal svoj strach, aspoň nateraz, skryť. Nie nerozplače sa a nebude ani prosiť o milosť. Vydrží všetko, nech s ním robia čo len chcú. "Tak čo Anderson, máš strach ? Dúfam, že si sa už neposral. Ešte nám to tu celé zasmradíš." Zarehotal sa Tony a mávol svojimi kumpánom, aby Tima obkľúčili. Tim nabral odvahy a tichým, ledva počuteľným hláskom zašepkal. "Nie." "Ó, tak náš Anderson je hrdina... A to odkedy ?" Tim pokrčil plecami. Nemal žiadnej odpovede. "A nebudeš sa báť ani keď ti poviem, že sme pre teba pripravili jedno malé prekvapenie ?" Tim znova zavrtel hlavou, aj keď veľmi dobre vedel o čom je reč. Dvere na sprchách s toaletami už boli otvorené, no on sa rozhodol neriečiť ani slovka. To Tonyho ešte väčšmi vyhecovalo. "Tak teba ani nezaujímam, aké je to prekvapenie ?" Tim podvihol oči a prižmúril viečka. "Nie. Nebojím sa vás." Odvetil s nepredstieranou sebaistotu. Arogantný výraz v Tonyho tvári razom zmizol. Najprv sa zatváril prekvapene, akoby zažil šok, ktorý ten rýchlo rozkvitol v čiru nenávisť. "Takže ty sa nebojíš, veľký hrdina..." Koniec vety sprevádzal štipľavý pozdrav. Tim utŕžil facku na ľavé líce. Nie však takú, akú z času načas zvykol dostať od otca. Aj tie Dickove zo včerajška boli iba nežným pohladením proti facke, z ktorej mu zaľahlo v ušiach a do očí vŕhkli kropaje sĺz. "Tak čo Anderson, už sa bojíš ?" Zasyčal Tony zúrivo, práve dostávajúc svoj povestný záchvat hnevu, rozsievajúceho strach aj medzi oveľa staršími spolužiakmi. Keď Tim znova neprehovoril, druhá facka osviežila pre zmenu jeho pravé líce. Bitý chlapec sa zatackal, no nespadol. "No tak Anderson a čo teraz ? Ešte stále si hrdina ? Ešte vždy nemáš strach ?" Tim aj keď sa tak veľmi bál, neznáma vnútorná sila, ktorú ešte nechápal mu velila spraviť ono sebevražedné gesto. "Nie, nemám." Tony sčervenel. Krv mu stúpila až do končekov uší. "Už ani ten kus hnoja Anderson, zo mňa nemá strach. Najprv Atreyu a teraz Timbecil..." Pomyslel si Tony, vediac že cez okienko ho pozoruje celá trieda. Ak teraz Timovi nedá príručku na ktorú do smrti ani on, ani prizerajúci sa nezabudnú, zajtra sa mu bude smiať všetci. To sa nesmie stať. Prsty na jeho pravej ruke sformovali päst' a tá prudkým pohybom vyrazila v ústrety Timovmu bruchu. O pol hlavy nižší chlapec pocítil ostrú bolesť, ktorá sa z oblasti žalúdka rýchlo rozšírila do celého tela. Ani nevediac ako si zrazu uvedomil, že sedí na zemi. "Dvihnite ho." Zreval Tony na dvojicu svojich poskokov. "Tak čo Anderson, ešte stále si hrdina ?" Tim otrasený od silného úderu, aj keby chcel, nevládal by odpovedať. A Tony odpoveď ani nečkal. Teraz túžil iba po jedinom. Po pomste. "No tak, ešte stále nič ?" Zreval ako zmyslov zbavený, a druhý krát zasiahol Timov žalúdok. "No tak Anderson, otvor konečne tú sprostú papuľu." Po treťom údere vedenom tentoraz na tvár vystrekla Timovi z nosa i perí krv, ktorá niekoľkými kvapkami pokropila Tonyho tvár. Ten však bol ako v tranze, a nič ho nemohlo zastaviť. Tim ledva stojaci na nohách by bol isto okväcol, ak by ho Bart a Dave nedržali. "Chyťte ho poriadne do boha." Zvreskol n nich zasadiac ďalšiu ranu do tváre. Teraz už mal Tim skrvavené celé ústa. Pred očami sa mu zahmlilo a pomaly strácal vedomie. Tony sa zahnal do tretice, že mu znova vrazí, keď Bart vydesený krvou stekajúcou po rukách skríkol. "Prestaň, niečo mu spravíš." V tej istej chvíli David, naľakaný tým čo sa deje pustil Tima. Telo zbitého chlapca bezvládne skĺzlo k ich nohám. Tim pár sekúnd ležal na dlážke ako bez života. Ani sa nepohol, ba chvíľami sa zdalo, že už ani nedýcha. "Žije ešte ?" Zakoktal Bart. Jeho

predstierané hrdinstvo, pri pohľade na telo strnulého spolužiaka razom vyprchalo. David, si dokonca sňal slnečné okuliare a ako obarený civel na zbitého chlapca. "Zasa ste ako posratí ? Čo nevidíte, že len simuluje ? Hrá divadlo, vy hlupáci." Zachrčal rozčúlene Tony. "Okamžite ho dvihnite. Strčíme ho pod sprchu a hneď uvidíte, ako rýchlo sa ten hajzlík preberie." Tim nebol v mdlobách, aj keď k ním ďaleko nemal. Pred očami videl sivastú hmlu a v ušiach mu znel vzdialený cvengot zvončekov. Aj napriek ochabnutým zmyslom si uvedomoval, že ho kamsi vlečú. Netrvalo dlho kým pocítil prudký náraz na studenú dlážku. Bolesť z dopadu čoskoro prebil z dialky prichádzajúci rehot jeho protivníka, po ktorom nasledoval šok. Studená, nie studená, ľadová voda sa spustila na Tima, ako mrazivý dážď uprostred zimy. Tim okamžite vyletel do posedu. Aj napriek bolesti po celom tele, ľadová sprcha spravila svoje a Timovi sa takmer okamžite vrátil zrak i sluch. "Vidíte debili, hovoril som vám, že iba simuluje." Zvolal Tony víťazoslávne. On i obaja jeho partáči sa veselo uškŕňali ako ľadová voda premáčala Timov športový úbor, rozochvievajúc nervové zakončenia po celom tele. V miestnosti neboli sama. Len čo Tima jeho katani odtiahli do umyvárne, pár odvážlivcov spoza malého okienka sa nenápadne presunulo sem, aby si nenechali ujsť záver dnešnej show. Boli asi desiati a aj keď sa nik z nich nesmiel (uvedomujúc si, že zajtra môžu skončiť rovnako), podobne ako starí Rimania v slávnom Koloseu, aj oni mali z bitky v priamom prenose excelentnú zábavu. A to ešte režisér a hlavný scenárista programu, maestro Randal nepredstavil svoje hlavné číslo. "Tak čo Anderson ? Ešte stále nemáš strach ?" Nebola to otázka a Tim sa ani nechystal odpovedať. Jednak preto, že mal ústa plné krvi a každý pohyb perí pekne páli, a potom povedať nie by znamenalo klamať. "To je škoda." Zvolal Tony s predstieraným dojatím. "My tu s kámošmi sme pre teba pripravili také malé prekvapenie a ty sa ani neopýtaš aké ? Veru sklamal si ma Anderson, sklamal." Len čo to povedal, mávol na svojich spoločníkov, ktorí s opätovne nadobudnutou sebadôverou, schmatli Tima rovnako brutálne ako predtým a privliekli pred Tonyho. To všetko pod dychtivým dohľadom zhruba tucta jeho spolužiakov, tvoriacich stále sa zväčšujúce obecnstvo. Znova stál zoči-voči Tonymu. Teraz už jeho tvár ozdobená modrinami a korýtkami po krvavých potôčikoch, spolu s mokrými vlasmi prilepenými k čelu vzbudzovala ľútosť. No Tony túžil zakončiť svoje dielo grandióznym finále. Dnes tu s Timom a pri najbližšej príležitosti si dať repete s Atreyu. Spokojne sa naklonil k svojej obeti takmer na dotyk a potiahol nosom. "Fuj Anderson, veď ty smrdíš !" Jeho slová sprevádzal nesmelý smiech prítomného publika. "Umývaš sa ty vôbec ? Asi nie, iba by si predsa tak nesmrdel." Z Timovej strany neprišla žiadna reakcia. Nie preto, že otázka vlastne ani nebola otázkou, no Tim už prsto nevládal. Nemal síl na žiaden ďalší odpor. "Tak dobre. Keďže nič nehovoriš. Tak asi nie. Myslím, že ti budeme musieť ukázať ako sa to robí." Koniec vety sprevádzal Tonyho posunok, mieriac k neďalekým toaletám. Záchodová misa bola až po okraj naplnená vodou, čakajúc na ďalšieho klienta. Teraz sa ním mal stať Tim, no trochu ináč ako konštruktéri toaliet plánovali. Tim pochopil čo jeho protivníci zamýšľajú. Na fyzický odpor nemal síl, a tak iba tíško zašepkal. "Nie, prosím nie." Ak toto malo Tonyho zastaviť, stal sa pravý opak. "Takže už sa bojíš, čo ?" Zvolal radostne a sotil oboma rukami do Tima. "No nato si mal myslieť skôr. Teraz je už neskoro Anderson." Poslednú vetu Tony doslova zanôtil, vyjadrujúc tak pocit absolútneho víťazstva. "K mise s ním !" Bart s David začali vliecť nešťastníka k toalete. Dav divákov sa posunul bližšie, lebo z miesta, kde stál, nebolo na záchodové popravisko vidieť. "Vidíš Anderson, takto skočí každý, kto sa mi postaví. Dúfam, že si to navždy zapamätáš." Prskol Tony a schmatol úbohého chlapca za vlasy, tisnúc mu hlavu k vodnej hladine. "Nie, prosím nie." Skuviňal Tim, no zbytočne. Koniec jeho prosby sa už niesol v

bublaní, ako mu tvár klesla pod hladinu malého záchodového jazierka. Strašná situácia vyburcovala posledné zvyšky síl a dobitý chlapec začal sebou zúrivo metať. Trojnásobná presila nedávala žiadnu nádej na úspech. Neprešlo ani desať sekúnd a Tim bol znova nad hladinou. Nechceli ho utopiť, ani mu ešte väčšmi ublížiť. Teda aspoň nie fyzicky. Stačila im aj táto krátka chvíľka, aby ho nadosmrti ponížili. Slabý kopanec, ktorým Tony odsotil Tima do rohu miestnosti, bol už iba ranou z milosti. V umyvárni na chvíľu nastalo hrobové ticho, ktoré čoskoro prerušil bolestivý plač. Patril Timovi. Už nebolo čo skrývať. Bolest', tá fyzická, i tá na duši bola prisilná. Schúlený v kľbku, kde spoločnosť mu robili len vykachličkovaná stena a toaleta, v ktorej mal pred pár chvíľami ponorenú tvár, úplne opustený a sám, plakal. Niektorí z prizerajúcich sa sklopili zrak. Dokonca aj Bart sa radšej díval inam a Dave podvihol svoje okuliare. No ani jeden z nich, nik z jeho spolužiakov sa ho nezastal. Tony sa triumfálne týčil nad dielom svojej skazy bez výčitky, bez pohnutia svedomia. Ak nejaké mal, potom ani táto srdcervúca scéna ním nepohla. No napokon sa niečo pohlo, no nebolo to Tonyho svedomie. Z ničoho nič sa dvere na šatni prudko roztvorili. Všetci sa otočili tým smerom. Trojka toho kto vstúpil dnu nezbadala, až kým Atreyu nevstúpil do umyvárne. Zrak mu padol na Tima. Uplakaného, zmietajúceho sa v bolestiach. Odstrčil Davida, ktorý mu stál v ceste a pristúpil k nemu. "Timmy." Pošepol a prstami mu jemne podvihol tvár. Modro fialové obrazce križované pramienkami roztečenej krvi, hyzdili spolužiakovu tvár na nepoznanie. Tim na chvíľu otvoril oči. Aj keď ich mal plné slz, Atreyu spoznal ihneď. Nebol však schopný ani slovíčka, iba ďalší prival slz sčeral jeho líca. "Neboj sa Timmy. Všetko bude dobré. Odteraz už bude všetko iba dobré. To ti sľubujem." Len čo to povedal, ako v spomalenom zábere sa postavil. Trochu to pripomínalo pamätnú scénu z filmu Terminátor 2, keď sa Arnold Schwarzenegger, ako smrtiaca hľba oceľových kostí a umelých svalov, prenesený časom do minulosti vstáva, aby chránil malého chlapca – budúceho záchrancu ľudstva. Atreyu síce horu svalov pripomínal iba vzdialene a Tim bol ten posledný kto by ľudstvo zachraňoval, no Atreyu pohľad, ktorý teraz upieral na trojicu Timových katov bol rovnako nemilosrdný. Kútikom oka pozrel na ostatných, ešte stále sa prizerajúcich spolužiakov. "Vypadnite !" Jeho slová zneli tak zúrivo, že celá trieda do 10 sekúnd vypratala šatňu. Dnu ostal iba on, Tim a Trojka. "Nemali ste ho zbiť." Riekol Atreyu ticho, ale dôrazne a nenápadne si zobul topánky. Keďže nemal ponožky, ostal stáť bosý, ako pravý majster bojových umení. Dokonca aj jeho zvláštne šaty tvorené akousi kombinézou a bielymi ríflami pripomínali viac kimono, než bežný odev. Atreyu si dal ruky pred seba a podobne ako v slávnej scénke z Matrixu mávol prstami na trojicu nepriateľov. "Oh. Pozrite sa, máme tu nového Nea." Štekol Tony posmešne, no Bart a ani David sa nezasmiali. "Hm. Takže ty sa chceš biť, čo ? Si nasraný a chceš sa pomstiť. Rozdať si to s nami troma ? Radšej si zober to urevané decko a vypadnite skôr, než sa ozaj naseriem. Alebo aj ty chceš skončiť ako Anderson ?" Atreyu zavrtel hlavou. "Vy tak skončíte, a oveľa horšie." "Vážne ?" Zvolal pobavene Tony a pristúpil k Atreyu na dva kroky. "Myslíš si, že sa ťa bojíme ?" "Hej, bojíte." Odsekol Atreyu mrazivo. Tony sa zasmial. "A prečo si myslíš, že by sme sa ťa..." Vetu nedokončil, pretože na jej konci sa jeho noha vymrštila k Atreyu tvári. Kop s výskokom, mieriaci na hlavu bol Tonyho obľúbený spôsob, ako prvým úderom skoliť súpera. Aj keď málokedy trafil, už len samotný výskok s divokým pokrikom vo vysokej tónine, zvyčajne stačili na zastrašenie aj tých najodvážnejších. Atreyu však kop v skvelom defenzívnom chvate zablokoval, takže z prekvapenia nebolo nič. Tony dopadol na zem rovno do bojového postavenia. Obaja chlapci na seba mierili päšťami, nohu pripravené zasadiť protivníkovi rozhodujúci úder. "Chyťte toho hajzla." Zasyčal Tony na dvojicu svojich pomocníkov. Na prekvapenie však ani Bart a ani

Dave sa nemali veľmi k činu. "Tak čo je vy sráči ? Snád' len sa toho kreténa nebojíte ? Nevidíte, že len frajeruje. No tak podťe, *****. Dostaneme ho." Až Tonyho vresk dal jeho spoločníkov do pohybu a opatrne začali Atreyu obkľučovať. Nepriatelia sa blížili z troch strán a tú štvrtú tvorila stena a pri nej krčiaci sa Tim. Atreyu, aj keď musel vedieť, že je v obkľúčení z ktorého nieto úniku, na počudovanie vyzeral sebavedomo, ba dokonca sa zdalo, že jeho pery skrášľuje dvojsmyselný úsmev naháňajúci obom Tonyho poskokom strach. "Radšej odíd'te. Toto sa vás netýka. Je to iba medzi mnou a Randalom." Tony sa zachechtal. "Vidíte ? Čo som vám vravel ? Už má strach. ***** zbabelá. Tak pod' Atreyu, ukáž sa čo vieš. Pod', keď si taký..." Nie je celkom jasné, čo presne chcel Tony Randal povedať, no isté je, že len čo vyslovil slovo 'taký', zasiahol ho úder Atreyu dlane rovno do prostriedku hrude. Tony na zlomok sekundy pocítil ako sa jeho nohy odpútali od zemskej tiaže a telo pláva vzduchom, až kým neskončilo na náprotivnej stene, dobrých päť yardov ďaleko. Otrasený si ledva stihol pretrieť oči, aby zbadal ako jeho súper vyskakuje vysoko do vzduchu a roznožkou zasadzuje obom jeho kamarátom kopance. Bart sa iba zapotácal, no David odstretil do rohu umyvárne, kde telom zobral vedro s párom kief, ktoré tam nechala pani upratovačka. Len čo bol David vyradený z boja, obrátil Atreyu svoju pozornosť k Bartovi. V praxi to znamenalo, že ho kopol najprv do pleca a potom do kolena. Obrovitý Bart zhučal k zemi sťa biblický Goliáš. Zbaviac sa oboch Tonyho sluhov, mohol upriamiť svoju pozornosť na úhlavného nepriateľa. "Tak čo je ? Už máš strach ?" Zvolal zlovestne, pripomenúc Tonymu otázku, ktorou len pred malou chvíľou týral Tima. "Z teba ?" Zreval Tony a vyrútil sa naňho. Nedobehol však ďaleko, lebo Atreyu ho pohotovo trafil pästou do tváre. Tony zasyčal od bolesti a zrúbal sa na dlážku. Aj keď by ho Atreyu teraz mohol rovno doraziť, nechal ho tak a znova sa zvrhol k Bartovi. Ten sa už stihol pozbierať zo zeme, ba dokonca v ruke držal záchodovú pumpu na čistenie umývadiel, jediná zbraň, ktorú našiel. Atreyu sa musel pousmiať, vidiac ako jeho roztrasený protivník drží pumpu nad hlavou, ani čoby to bol bájnny Excalibur. Jej masívna rúčka z dreva Atreyu nijako neznepokojovala. Skôr naopak. "Čo je ? Upchal sa ti hajzel ?" Štekol provokačne. Bart syčal a z úst mu tiekli sliny. Nepovedal ani slovka iba fučal, ako stará parná lokomotíva. Prešlo pár sekúnd, no Bart sa na útok neodhodlal. Iba zúrivo civel na Atreyu, čakajúc na jeho výpad. Atreyu to rýchlo prestalo baviť. "Daj to sem, ešte to polámeš." A skôr ako to stihol dopovedať Bartova pumpa sa ocitla v jeho rukách. Celé to trvalo iba okamih. Jeden chvat, švihnutie rukou, ktoré by zachytila snád' len kamera s vysoko rýchlostným snímkovaním. Atreyu pumpu odhodil do kúta a ukázal na dvere. "Vypadni." Bart vypleštil oči a celý roztrasený prikývol. Z jeho hrdla sa ozval hrozitánsky rev a aj napriek svojim úctyhodným rozmerom, vypálil dverami ako kométa. Niekoľko odvážlivcov, čakajúc pred šatňou na výsledok duelu, bolo svedkom, ako Bart hulákajúci sťa ranené zviera vyletel zo šatne a vreštiac ako besný upaľoval preč, kým sa nestratil na konci dlhého koridoru v labyrinte tried a chodieb. Teraz nastal čas porátať sa s Davidom. Ten len čo uvidel, ako sa k nemu Atreyu blíži, vyskočil na nohy a s rukami nad hlavou opatrne vycúval zo šatne. Atreyu sa ho ani nepokúšal zastaviť. Keď už bol na prahu dverí stačilo dupnutie nohou a zbabelec David sa vyparil ako gáfor. Teraz už ostával iba protivník číslo jedna. Tony sa ešte stále chúlil na zemi, držiac sa za ľavé líce a stukal bolesťou. Atreyu k nemu pristúpil a nohou doňho jemne drgol. Aj to stačilo aby sa Tony rozťahol po dlážke ako perzský koberec. "Ak ešte niekedy niečo spravíš Timovi, tak ťa v tom hajzli utopím. Rozumieš ?" Tony s vytreštenými očami, ani čoby mu mali z hlavy každú chvíľu vypadnúť, sa nezmohol ani na slovíčko. "Tak čo, rozumel si ma ?" Zvreskol Atreyu zúrivo a uštedril nepriateľovi kopanec do stehna. "Áno rozumel." Zaskuvíňal Tony chúlilac si hlavu do

dlaní v očakávaní ďalšieho kopanca. Atreyu pri pohľade na plačúceho kamaráta mal sto chutí schmatnúť ho za vlasy a strčiť mu hlavu do záchodu, no vidiac ho rozklepaného ako starú babu, snáď z ľútosťi, a či len nekonečného pohrdania, namiesto ďalšieho úderu iba zavrčal. "Vypadni. Zmizni odtiaľto a už sa ho nikdy nedotkneš." A potom rozlúčkovým kopancom prinútil Tonyho k panickému úteku. Tony vyletel zo šatne a vydesene vreštiac zmizol preč. Hneď sa vytratil, Atreyu naňho ihneď zabudol. Tim teraz potreboval jeho pomoc. Zbitý chlapec preležal celý súboj v malom kútiku medzi záchodom a stenou. Cez slzy videl celý súboj iba rozmazane, takže keď k nemu Atreyu pristúpil a podal mu ruku, Tim reflexívne cúvol v obaveu, že je to Tony. "Tim, to som ja Atreyu. Už je dobre, už sú preč. Neublížia ti viac." Atreyu sa k nemu sklonil a vyskúšal úsmev, aj keď pohľad na rozbitú tvár spolužiaka veľa dôvodov na úsmev nedával. "Neboj sa Tim, teraz ti už dajú pokoj. Tí hajzli sa ťa už nikdy nedotknú. Dostali po hube a utekali ako posraní." Atreyu sa začal chichotať, no rýchlo mu došlo, že to nebol ten najlepší nápad. "Prepáč. Chovám sa ako idiot." Ospravedlnil sa a vytiahol z vrecka papierovú vreckovku, ktorou začal ňou utierať Timovu tvár. Najprv nos, ktorý ešte stále silno krvácal, neskôr pery. Minul zo päť vreckoviek, kým ako tak ošetril najviditeľnejšie rany. Z poslednej spravil malý tampón, ktorý namočil do vody a podal ho Timovi. "Daj si to do nosa. Zastaví to krvácanie." Tim, ktorý sa iba pomaly preberal zo šoku, automaticky bez veľkého premýšľania poslušol. Bol tak vydesený, že ani poriadne nevnímal s kým sa rozpráva. Až keď mu Atreyu utrel zasľzené oči, trochu precitol. "Bolí ťa to, čo?" Tim namiesto odpovede iba sklopil zrak a potiahol nosom, pridržiavajúc si tampón pod oboma nosnými dierkami. Prešla minúta, možno dve, kým konečne pozrel na Atreyu. Bol to pohľad dvoch smutných, nekonečne utrápených očí, ktoré toho v živote videli ďaleko viac akoby by mali. "Ďakujem." Zašepkal Tim s námahou. "A začo? Za tú bitku? Veď už od pondelka som čakal, kedy si to s tými kreténmi rozdám. Myslia si, že keď sú traja, môžu si biť koho sa im zapáči. Ale na mňa nemajú. Takých ako oni zvládnem aj desať." Zvolal chvastavo, no vetu ani poriadne nedokončil a jeho tvár naplnil výraz hanby. "To ty mi prepáč, že som neprišiel skôr. Nemohol som. Mal som tú blbú zdravotnú prehliadku a u lekára bolo kopec ľudí. Myslel som, že to stihnem, ale nedalo sa. Vážne sorry." Obaja chlapci na seba dlhšiu dobu hľadeli. Aj keď Tim neznášal, keď naňho niekto dlho zazerá, teraz bol Atreyu za to vďačný. Mal pocit, že čím dlhšie sa naňho díva, tým väčšmi bolesť ustupuje, akoby spolužiakov pohľad vysielal životnú energiu, novú nádej, ktorú teraz tak veľmi potrebuje. "Už je ti trochu lepšie? Ešte ťa bolí ten nos? Asi hej, čo?" Tim, aj keď mu chlupká hrdosť (teoreticky) velila bolesť zatajiť, treba pripomenúť, že on sám seba nikdy za hrdinu nepokladal (aj keď občas o tom sníval), takže bez slova prikývol. "Ak chceš, skočím za učiteľom po lekárničku." "Nie, to nie." Zvolal Tim chrapľavým tónom. "Pro, prosím, nevolaj ho. Nechcem, aby ma takto videl. Nehovor mu to, prosím." "Dobre prepáč, bola to kravina. Ja som iba myslel, že keby si nevládal chodiť, mohol by ťa ošetriť a odniesť domov. Ale bola to blbosť. Sorry." Tim zavrtil hlavou. "Nebývam ďaleko. To dôjdem aj sám." Atreyu si položil prst a na chvíľu sa zamyslel. "Ak by si chcel mohol by som ťa odprevadiť. Mám to po ceste." Tim sa zatváril prekvapene, lebo ponuka ho ozaj zaskočila. "Ale ak nechceš, kľudne povedz. Ja sa ani nenahnevám ani neurazím." "Nie, to je dobré, ja iba..." Tim sa zrazu zasekol v polovici vety a nevedel čo povedať. Sediac medzi stenou a záchodovou misou, ktorej komfort mal len pre pár minútami tú časť osobne si vyskúšať, pocítil hrozný stud. Napol svaly a zaprel sa rukami, že vstane z dlážky, no jeho pokus po troch sekundách skončil bolestivým pristaním na zadku, keď dobité nohy zradili svojho pána. "Tim, veď ja ti predsa pomôžem." Atreyu bol razom na nohách a

podával mu svoju pravicu. Bez Atreyu pomoci by Tim v umyvárni ostal sedieť snád' aj do pondelka. Len čo bol na nohách skúsil spraviť pár krokov, no dokopané stehná plné modrín boleli. Jediným výsledkom jeho pokusu prejsť pár yardov bez cudzej pomoci bolo, že sa zaknísal a nebyť pohotového spolužiaka, ktorý mu v poslednej chvíli nastavil rameno, skončí na dlážke. "Tim, takto predsa nemôžeš ísť domov, veď neprejdeš ani 10 yardov. Poď, ja ti pomôžem. Pôjdeme spolu, ale ak by si nechcel ísť so mnou, môžem ti zavolať taxi. Prachov mám dosť." Atreyu si veľavýznamne potľapkal po pravom vrecku, kde sa obyčajne nosí peňaženka. Tim bol úplne mimo. Neodvažoval sa dívať spolužiakovi do tváre. Hanbil sa za svoju slabosť, hanbil sa zato, že ho Atreyu vidí takto, hanbil sa, že nemá ani toľko síl, aby vyšiel zo šatne bez toho, aby ho musel podpierať, no realita v ktorej sa ocitol ho prinútila ponúkanú pomoc prijať. "Ďakujem." Atreyu sa uškrnul. "Prečo mi za všetko ďakuješ ? Veď ja som predsa rád, keď ti môžem pomôcť. Nemusíš mi za všetko ďakovať. Som predsa tvoj kamarát." Ako to povedal, nastrčil svoje plece. "Chyť sa ma okolo krku. Ak ti bude zle a budeš chcieť zastať, hneď mi to povedz. Pôjdeme tak rýchlo, ako budeš vládať. Nikam sa neponáhľame, dobre ?" Tim na znak súhlasu placho prikývol, a len čo si trochu opláchol tvár, mohli sa vydať na cestu. Veľmi ďaleko však nezašli. Prvá zastávka ich čakala hneď pred dverami šatne. Aj keď už bolo viac ako 40 minút od chvíle čo hodina telocviku skončila, ešte stále tu postával hlúčik necelého tucta Timových spolužiakov. Obecenstvo, ktoré sa sem zišlo s cieľom vychutnať si bitku, napäto čakalo ako sa duel po príchode nového bojovníka vyvinie. Keď o malú chvíľu videli, ako najprv King, o pár sekúnd Kong a napokon i Randal panicky utekajú preč, nemohli si nechať ujsť pohľad na víťaza. Atreyu im však nemal chuť robiť ???0. Len čo ich zbadal jeho tvár skamenela a svaly na sánkach znova navreli. "Čo tu robíte ? Prišli ste sa pozrieť na Tima ? Hajzli zbabelí. Tak len sa dobre pozrite, ako vyzerá. Biť slabšieho nato si trúfne každý. Nabudúce si to rozdajte zo mnou, keď ste takí frajeri a skončíte ako Randal." Atreyu si zástup zletených supov pohrdlivo premeral a s odporom zvolal. "Vypadnite. Vypadnite, skôr než vám všetkým huby rozbijem." Viac hovoriť nemusel, lebo skupina sa v okamihu rozpráchlila. "Špiny." Zakričal za nimi chvejúcim sa hnevom. Chcel ešte čosi dodať, keď si uvedomil, že jeho kamarát visiac mu okolo ramena začína strácať rovnováhu, a tak rýchlo zabudol na zbabelých spolužiakov a pomalým krokom sa spoločne terigali k bráne školy. Aj keď im cesta po chodbách trvala dobrých 5 minút, ako v škole, tak ani pred ňou nestretli nikoho z učiteľského zboru. Timovi sa trochu uľavilo. Posledné po čom túžil bolo, aby ho zbadala niektorá z učiteliek a spravila z bitky škandál. Potom by ho všetci mali za udavača a zbabelca. Aspoň teraz sa na Tima usmialo trochu šťastia a obaja nepozorovane vykĺzli zo školy, až kým nedorazili do bezpečia Groove parku. Teraz už Tim potreboval oddych, no nenašiel odvahu opýtať sa kamaráta. Atreyu si našťastie všimol, že už melie z posledného. "Posadíme sa dobre ?" "Kvôli mne nemusíš." Zaklamal Tim, aby aspoň na chvíľu nevyzeral ako malé usmrkané decko. "Ja viem, ale mňa už bolí plece. Sadneme si a ja si trochu oddýchnem, dobre ?" Teraz zaklamal pre zmenu Atreyu, lebo plece ho v skutočnosti vôbec nebolelo. "Tak dobre." Odvetil Tim a znova potiahol nosom, keď sa mu z neho spustil ďalší pramienok krvi. Sadli si na najbližšiu lavičku a Atreyu podal kamarátovi novú vreckovku. Ako tak sedeli, ľudia prechádzajúci okolo si všimli dobitého chlapca, takže z Tima sa na chvíľu stala nedobrovoľná atrakcia. Tim tušil čo si o ňom myslia. "Aha, pozrite sa na ten nos a ústa. To chlapčisko je určite nejaký vagabund, čo sa zaplietol do pouličnej bitky a takto dopadol. Až vyrastie určite raz skončí v kriminále, kam takí ako on patria." Možno teraz trochu preháňal a jeho fantázia si doplnila aj to čo nebola tak celkom pravda, no v každom prípade sa cítil všelijako, iba dobre nie. Zvesil hlavu

a dlaňou si zakryl nos i ústa. Našťastie jeho pozorný spoločník si to všimol a vyskočil na nohy, postaviac sa tak aby chránil Tima pred dotieravými pohľadmi vlastným telom. Vidiac aký je smutný, chcel ho trochu rozveseliť a tak spustil. "Som zvedavý na ten Randalov hnusný ksicht v pondelok. Dostal takú pecku, že monokel bude mať určite po celej papuli. Možno ani nepríde do školy, tak sa bude hanbiť, debil jeden. A potom tí dvaja kreténi... King sa triasol, že keď som naňho skríkol, stavím sa, že posral. A Kong ?" Atreyu mávol rukou, a pri spomienke na vydeseného spolužiaka s rukami nad hlavou sa musel zasmiať. "Do riti, škoda, že som si nezobral mobil. To by boli fotky. Vytlačili by sme ich a zavesili na okno, ale smerom von, tak aby ich videla celá škola. To by bolo cool, nie ?" V Atreyu tvári sa zjavil zasnený pohľad. "Len si to predstav. Tie tri debilné ksichty ako sa vystrašene ksichtia na celú školu. To by bolo niečo. Stavím sa o kilo, že v pondelok ani nedolezú. Vlastne je aj dobre, že to tí naši kreténi z triedy videli. Teraz to isto každému vykecajú a všetci na škole bude vedieť čo som s nimi spravil." Atreyu sa zlomyselne zaškeril. "Debili. Mysleli si, že si na mňa môžu vyskakovať. Na mňa, ktorý ovláda karate, kung-fu, jiu-jitsu a ???0. V karate mám štvrtý dan a kung-fu som trénoval na škole v New Yorku, kde som bol dokonca junior trainer. Chápeš, cvičil som ostatných." Dodal sebavedomo a pozrel na Tima. Ten len preglgol. To, že je Atreyu skvelý plavec už vedel, že je silnejší ako celá Trojka dohromady, mal tú česť zistiť pred malou chvíľkou, ale to, že je Atreyu i majstrom hneď štyroch bojových umení, to veru netušil. A potom ešte, Atreyu návšteva školy v New Yorku. O Washingtone už vedel, ale že bol Atreyu i v The Big Apple, počul prvý raz a ako sa neskôr ukázalo i posledný. No v tejto chvíli, Atreyu drobnej chybe nevenoval pozornosť. Atreyu sa rád chvastal – to už mal tú česť zistiť. Chvastal sa aj teraz, no a keď sa človek chvastá, občas povie aj niečo čo nemusí byť celkom pravda. A samozrejme stále existovala vysoká pravdepodobnosť, že do školy v New Yorku ozaj chodil, takže na Atreyu poznámku rýchlo zabudol. Až neskôr si mal na príhodu znova spomenúť a pochopiť akú chybu spravil. Ale o tom až oveľa neskôr. "Čo myslíš Tim ? Príde Randal v pondelok do školy a ukáže tie svoje monokle ?" Tim pokrčil plecami. Podobná diskusia, keď jemu samému sa pár modrých flakov práve rysovalo po tvári, nebola práve najpríjemnejšia. Atreyu to asi nedošlo, lebo veselo pokračoval ďalej. "Keby tak len prišiel, to by bolo cool. Už viem čo spravím, ale musí prísť. Bude to hrozne cool, uvidíš. Ale teraz ti to ešte nepoviem. Bude to prekvapenie." Tim aj keď prikývol, Atreyu veľmi ho nepočúval. Po dlhej chvíli sa mu konečne podarilo zastaviť krvácanie a zakrvavenú vreckovku odhodil do vedľa stojaceho koša na odpadky. "Už ti je lepšie ? Lebo ak hej, môžeme ísť ďalej." "Ja už pôjdem sám. Už ma to tak nebolí. Nechcem, aby všetci videli takto. Ak ma uvidí Johnsonová, naša susedka, tak všetko vytára mame a otcovi. Nechcem aby sa to dozvedeli." "Tak OK. A keby som išiel vedľa teba ? Vieš keby ti náhodou bolo zasa zle. Čo ty nato ?" "Tak dobre." Súhlasil Tim. Cestu k domu Atreyu po včerajšku ukazovať nemusel. Celou cestou sa úporne snažil držať s kamarátom krok, čo zas nebol až taký problém, lebo Atreyu vždy, keď videl, že Tim už nevládze, nenápadne spomalil. Tim sa držal statočne aj keď celé telo mal ako vo vyhni a početné rany boleli každým pohybom. Horšie ako samotná bolesť však bolo neprirodzené ticho, ktoré sa medzi nimi rozhostilo. Tim horúčkovo premýšľal o čom by sa s Atreyu mohol rozprávať. Kamaráti sa predsa vždy o niečom bavia, a tak by mali aj oni. No i napriek Timovej obrovskej fantázii, ho ako na potvoru nič nenapadlo. Žiadna téma, ktorá by bola dosť súca, aby mohla Atreyu zaujať. Ved' koniec koncov čo už by tak mohlo geniálneho študenta a majstra štyroch bojových umení zaujímať ? Všetky nápady, ktoré mu skrsli hlavou sa zdali príliš hlúpe, a tak radšej iba čušal. Napodiv aj Atreyu, ktorý obvykle toho narozprával oveľa viac, teraz mlčal. Nečudo, že keď

zastali pred bráničkou jeho domu, Tim bol presvedčený, že všetko končí. Atreyu sa s ním rozlúči a Tim ostane znova sám. Na jeho veľké prekvapenie Atreyu zrazu vytiahol z vrecka malý pamäťový modul. "Tim ? Mám tu na karte nejaké cool hry. Ak by si chcel, mohol by som ti ich nainštalovať." Tim bol tak zaskočený Atreyu návrhom, že v prvej chvíli nevedel čo povedať. "Ale ak dnes nemôžeš, prídem inokedy. Kedy budeš chcieť." "Nie, vlastne nie. Dnes nič nemám." Vyhĺkol Tim zmätene. "Super. Mám tam aj nejaké filmy. Teda také nelegálne. Ak chceš, môžem ti ich skopírovať." Žmurkol dvojnásobne. Tim namiesto odpovede, zalovil do vrecka po kľúčoch od dverí. O chvíľu už vítal Atreyu vo svojom príbytku. Bolo to prvý krát čo niektorý z jeho spolužiakov prekročil prah jeho domu. Tim iba ledabolo odhodil tenisky, ako to mal vo zvyku (mama sa často hnevala, že nemôže otvoriť dvere, keď sa pod prahom niektorá z nich zasekne). To Atreyu si svoje značkové Pumpy pekne rozviazal a položil ich úhladne do radu, vedľa ostatných topánok. Tim si všimol, že mu spod dlhých bielych riflí značky Lewis vytfčajú prsty. Atreyu bol bosý. Pripadalo mu hlúpe pýtať sa ho nato, no pozorný kamarát si to hneď všimol a všetko sám vysvetlil. "Vieš, neznášam ponožky. Nenosím ich ani v zime. Narodil som sa na Floride a tam ponožky nemusíš mať celý rok. Iba ti z nich smrdia nohy." Tim pozrel na svoje modré ponožky. "Ja zas neznášam chodiť bosý. Iba keď spím dávam si ich dole." Atreyu sa uškrnul a mávol hlavou do predsiene. "Môžem ?" "Ehm, jasné. Prepáč." Atreyu dvakrát ponúkať nemusel. Zatiaľ čo Tim mal vždy pri návštevách u cudzích ľudí problém, kde sa postaviť, kam stúpiť, na ktorú stoličku si sadnúť, Atreyu sa bez okolkov rozvalil rovno na koženom gauči v obývačke a niekoľkými poskokmi otestoval jeho pružnosť. Potom ho zaujali veľké kyvadlové hodiny a rýchlo zabudol na gauč. "Cool. To je čo ?" Priskočil k hodinám a začal si zvedavo obzerať veľké pozlátané kyvadlo. "To je normálne zlato ?" "Nie iba pozlátané." Odvetil Tim. "Cool." Atreyu sa narovnal a pozrel na svoje náramkové hodinky. "A to normálne aj idú ?" "Dokonca aj odbíjajú." Atreyu zažiarili oči. "Vážne ? Za dve minúty sú tri. Budú aj teraz ?" "Hej, tri krát. Podľa toho, koľko je hodín." "Cool. Vždy som chcel vidieť ako také hodiny odbíjajú." Zvolal Atreyu natešene a pohodlne sa usalašil späť v kresle, napäto sledujúc veľkú ručičku blížiacu sa k dvanástke. Tim aj keď nič nepovedal, iba ťažko skrýval svoje prekvapenie. "Taká blbosť ako staré hodiny a tak ho zaujíma ?" No ani nedokončil myšlienku a Atreyu ho zaskočil druhý krát. "Tim, neviem ako ty, ale ja by som niečo zožral. Máš radšej pizzu, hamburger, alebo pečene kurča ?" Tim sa poškrabal za ušami, ako keby premýšľal. V skutočnosti nemusel vôbec nepremýšľať. Kurčatá, najmä tie z KFC priam nenávidel. Raz keď bol menší, sa z jedného tak povracal, že odvtedy ich nemohol ani cítiť. Podobne hamburgery. Ostávala teda iba pizza. No nahlas to riecť sa neodvážil, veď čo ak by Atreyu pizzu neznášal ? "Ja si dám pizzu." Riekol Atreyu bezstarostne. "Aj ja." Prikývol Tim. "Tak dobre." Atreyu vytiahol z vrecka mobil a skôr ako sa Tim stihol spamätať, objednal 3 pizze. Dve šunkové a jednu s kukuricou, ktorú Tim zbožňoval. "Tak a máme cool obed." Tim preglol a zbledol. Pri sebe mal nanajvýš tak tri - štyri doláre a hore ešte čosi v prasiatku. No či to na zaplatenie účtu bude stačiť, to netušil. Našťastie Atreyu rýchlo zmiernil jeho obavy. "Foter mi dal novú kreditku. Mám na nej tisíc doláčov a môžem ísť aj do mínusu. Takže, ak by si potom čo zožerieme tie tri pizze bol ešte hladný, kľudne povedz a objednáme ďalšie." Zrazu Atreyu slová prerušilo burácanie starodávnych hodín. Tak ako Tim sľúbil, hodiny odbili presne tri krát. Lomoz trojitého hrmenia sa ozýval celým domom. Tima tak ako vždy, keď stál príliš blízko hodín i teraz nepríjemný zvuk strhol. To Atreyu bol z neho nadšený. "Tak to je úplne cool. Pecka hodiny. Musím povedať fotrovi, aby sme si aj my také kúpili." "Tebe sa to páčilo ?" Opýtal sa Tim neveriacky. "Jasné, je to sila. To aj v noci tak odbíjajú ?" "Nie

v noci je zvon vypnutý. Iba do desiatej. Potom sa vypnú, aby sme mohli spať." Atreyu zažiarili oči po druhý krát. "Si to predstav Tim. O polnoci, všade tma, iba sviečky okolo. Samozrejme čierne... A potom presne o polnoci by začali hodiny odbíjať. To by bolo niečo. Ako v Jame a kyvadle." Atreyu si spomenul na jeden starší horor, kde nevinné obete končili rozrezané obrovským kyvadlom. "No nebolo by to cool ?" Tim nevedel čo povedať, a tak iba napochytro zakoktal. "Vieš, ja keď som bol malý, tak som sa ich hrozne bál. Myslel som, že si po mňa v noci príde Dracula. Otec ich potom musel vypínať." Atreyu sa rozosmial. "Tak to sme dvaja. My sme raz bývali v jednom dome, to sme ešte žili v Texase, a tam sme mali takú pivnicu, ktorá sa otvárala zhora. Bola veľmi hlboká. Vždy som si myslel, že v nej straší. Že tam bývajú démoni a také sprostosti. Však to poznáš, nie ?" Tim ani nestihol odpovedať, keď Atreyu znova vyskočil na nohy a začal si prezerat' zbytok domu, až kým neskončil pri schodisku vedúcom na poschodie. "Kde máš počítač ?" Tim si spomenul na kartu s hrami a zaviedol Atreyu do svojho malého kráľovstva. Len čo sa dvere otvorili a Atreyu vstúpil dnu, ozvalo sa dlhé hlasné. "WOOOOOOOW." Atreyu klesla sánka. Oči mu lietali z plagátu k plagátu, od poličky s vesmírnymi loďami po hojdacie kreslo (ktoré samozrejme zaraz vyskúšal), až ho napokon zaujal veľký ďalekohľad pri okne. "Tak ten je vážne super. Aké má zväčšenie ?" "Nie veľa. Je to iba štyri a pol palcový s maximálnym zoomom 225. S Barlowom až 675, ale to už je veľmi rozmazané a veľa nevidíš. Inak mám aj, ehm teda vlastne mal som i rovníkový motorček, taký čo posúva ďalekohľad podľa otáčania Zeme, ale pokazil sa mi." Atreyu dvihol zrak od okuláru. "Je fakt dobrý. Aj ja mám doma podobný, aj keď trochu väčší. Až niekedy prídeš ku mne, tak ti ho ukážem." "Teba tiež zaujímajú hviezdy ?" Zvolal Tim prekvapene. "Jasnačka. Keď sme bývali vo Washingtone, chodil som do astronomického krúžku. Mali tam také špicové observatórium, že som ďalekohľadom videl aj Pluto." "Pluto ? Ty si videl Pluto ?" Zajachtal Tim neveriacky, keďže o Plute bolo všeobecne známe, že je pozorovateľné iba ozaj špičkovým ďalekohľadom. "Jasné, že som ho videl. Ale Pluto je nuda. Je to iba taká malá guľa a vedľa nej ešte o trochu menší Cháron. Ale Plejády, tie sú úplne špica. Najmä, keď máš spektrálny ďalekohľad a pustíš ho cez noc. Potom máš ráno farebné fotky. Myslím, že nejaké ešte mám doma. Niekedy ti ich ukážem. A aj to Pluto, ak chceš." "Ďakujem." Atreyu veselo žmurkol a pozrel na portrét veľkej vesmírnej lode z filmu Votrelci, zdobiaci jednu zo stien izby. "To je Sulaco, však ? Votrelci - cool film. Videl som ho aspoň 20 krát. Ktorá časť sa ti najviac páčila ?" "Ja, ja neviem. Asi všetky. Teda vlastne okrem štvorky, tá bola o ničom." "Hej, ale už natáčajú päťku. Už sa teším až bude v kine. Vraj už je hotový a dá sa stiahnuť z netu." "To vážne ?" Zakoktal Tim a od úžasu klesol na posteľ. Teda niežeby ho správa o natáčaní pokračovania jeho najobľúbenejšej filmovej série prekvapila. Tú vedel už dávno. Avšak Atreyu záujem, ako i jeho záujem o astronautiku ho ohromili. Ani v najdivokejšom sne by ho nenapadlo, žeby s Atreyu mohol mať tak podobné záujmy. A s prekvapeniami ešte ani zďaleka nebol koniec. "Aj ty si chcel byť jedným z nich ?" Atreyu ukázal na iný plagát vedľa posteru Sulaca, kde stála celá posádka vesmírnej lode s astronautkou Ripley v čele. "Chcel by som mať M41A ako Vasquezová a Drake. Len si predstav prísť s takým niečím do školy. Randal by sa určite posral." Atreyu sa zasmial na vlastnom vtipe. "Ja by som bol asi Hudsonom. "Bol zo všetkých najcoolovejší. Mal najlepšie hlášky. No mňa by si určite nepomýlili s chlapom." Tim sa pri spomienke na slávnu repliku z filmu pousmial. "Takže kým by si chcel byť ty ?" Tim veľmi dlho premýšľať nemusel. "Asi Hicksom." "Jáááj, lebo jediný prežil, však ?" "Nie, to nie. Ale on bol taký... Taký tichý. Ako ja." "No, to zasa Hudson rozprával stále. Presne ako ja." Riekol Atreyu veselo a skočil na stoličku pri písacom stole a začal sa na nej

otáčať okolo vlastnej osi. "Vieš o tom, že takto trénujú astronauti let do vesmíru ?" Ako to hovoril začal roztáčať stoličku stále rýchlejšie, pospevujúc si pritom akýsi popevok. Tim sa naňho chvíľu díval, no rýchle kmitavé pohyby mu spôsobovali bolesť v žalúdku. Atreyu zrazu prudko zastavil a vyskočil na nohy. "Tebe sa netočí hlava ?" "Nie prečo ?" Tim zaváhal. "Vieš, mne sa vždy začne točiť, keď sa otáčam takto dokola." Atreyu iba mávol rukou. "To je nič. Niekde som čítal, že astronauti, ktorým je na Zemi zle, keď sa točia v centrifúge, alebo idú v aute, tak na obežnej dráhe, kde nie je gravitácia im nič nie je, a naopak tým, ktorým je v aute OK, je zle zasa tam hore. Dokonca NASA si vyberá za astronautov radšej takých, ktorým býva v autách zle. Vážne nekecám – čítal som to." Atreyu dvihol ukazovák a prostredník, ako pri prísaha. "Takže keď ti je zle aj v aute, mohol by byť z teba astronaut." "Ja a astronaut ?" Tim sklopil zrak. "Atreyu, veď na matike neviem vypočítať ani jeden blbý príklad. Fyziku neznášam a telesná... Sám si videl." Tim si smutne povzdychol. "Všetci astronauti sa učili dobre. Niektorí spravili výšku o rok, dva skôr ako ostatní. Všetci vedeli matiku aj fyziku perfektne. A športovali. Väčšina z nich boli vojenský piloti, alebo vedci. Ja nikdy nebudem ani pilot, ani vedec. To skôr ty..." Atreyu namiesto odpovede spravil ešte jednu stoličkovú piruetu. "Tim to sú kraviny. Matika, fyzika, pché... Nemusíš byť vedec, ani pilot. Možno budeš dobrý na počítače, alebo ???0 a potom ťa zoberú ako experta. Alebo budeš milionár a kúpiš si letenku i sám." Zasmial sa, no keď videl, že to Timovi zábavné nepripadá znova zvažnel. "Prepáč, nechcel som ťa uraziť. Iba som chcel povedať, že každý sa môže stať hocičím, ak ozaj veľmi chce. A na nejakú matiku sa môžeš vysrať. Dnes už aj tak sú na všetko počítače. Ak budeš chcieť byť astronautom, raz sa ním určite staneš. Mne môžeš veriť. Som predsa tvoj kámoš a nekecal by som ti." Tim hodnú chvíľu si s kamennou tvárou prezeral svojho kamaráta, keď mu z ničoho nič vhrkli slzy do očí a rozplakal sa ako malý chlapec. "Tim, čo je ? Čo sa stalo ? Povedal som niečo zlé ? Ak áno, tak sorry. Naozaj som ťa nechcel uraziť, ani sa ti vysmievať." Tim potiahol nosom a zahanbene si začal utierať slzy do rukáva. "Nie, ty nie. To ty mi prepáč. Revem tu ako malé decko. Ale keď... Vieš ja som ešte nikdy nemal kamaráta. Nikdy v živote, chápeš ?" Tak a bolo to von. Konečne prezradil tajomstvo, ktoré ho cele tie roky ťažilo. Teraz už Atreyu o ňom vie (takmer) celú pravdu. Neodvažoval mu hľadiet do očí. Slzy ďalej dopadali na posteľnú bielizeň a ihneď do nej siakali. Atreyu trvalo pár sekúnd kým sa spamätal. "Tak to sme dvaja Tim." Riekol vážnym hlasom. Tim neveriacky pozrel na kamaráta. "Ty ? Ty si nikdy nemal kamaráta ?" Atreyu zavrtil hlavou. "Nie skutočného. Mal som veľa kámošov, ale to boli iba takí akože kámoši. Neboli to ozajstní kamaráti. Kamarátili sa so mnou iba preto, aby som im na písomkách dal opísať, lebo som mal pri sebe vždy kopec prachov a všetko som im cvakal. Kamarátili sa so mnou iba preto, aby zo mňa niečo mali. To neboli skutoční kamaráti." Atreyu sa postavil a pristúpil k oknu hľadiac kamsi do diaľky. "Možno keby som mal viac času. No naši stále niekam cestovali. Už som bol na toľkých miestach, v toľkých školách, že si ich ani nepamätám. Keď som už aj myslel, že mám ozajstného kámoša, tak sme zasa išli kamsi preč. Ale teraz je to iné." Atreyu sa prudko otočil. "V Minneapolise ostávame. Otec hovoril, že sa už nebudeme viac sťahovať. Ostaneme tu bývať. Navždy." Tim sa síce v duchu potešil, no otázka, čo ho sužovala už od prvej chvíle keď sa prvý krát stretli, a na ktorú musel poznať odpoveď, nemal odvahu vysloviť. Atreyu, však akoby čítal jeho myšlienky, lebo zrazu riekol. "Chcel si sa ma niečo opýtať, však ?" Chlapec sediaci na posteli placho prikývol. "Ja viem, že je to strašne hlúpe, ale... Prečo ja ? Prečo sa chceš kamarátiť práve so mnou ? S tým, s ktorým sa nikto iný kamarátiť nechce. Ty, ty..." Pohnutý hlas Tima usvedčoval, že zápasí (dost' neúspešne) s vlastnými emóciami. "Ty si vo

všetkom tak dobrý. Dobre sa učíš, si silný, vieš sa biť. Prečo sa chceš kamarátiť s niekým ako som ja ?" "Niekým ako si ty ?" Nerozumel Atreyu. "Hej." Nasledujúce slová prinútili Tima preglgnúť. "Veď ja vlastne nič neviem. Otec hovorí, že som hlúpy a minulý rok som takmer prepadol. Som nešikovný, neviem žiadne športy, neviem sa biť, ani hovoriť vtipy. Simon hovorí, že je so mnou hrozná nuda." "Simon ?" "To je môj bratranec. Chodí do takej školy pre veľmi nadané deti." Atreyu zrazu explodoval smiechom. "Škola pre veľmi nadané deti ? No to znie vážne cool. S ním bude určite kopec 'srandy'. Tipujem, že je to nejaký debilný bifloš, čo sedí od rána do večera nad knihami, do školy chodí v saku a vždy má také hrozne múdre hlášky, ktorými sa pchá do zadku dospelým, čo také sprostosti, keď ich rozpráva decko zbožňujú. A stavím sa, že nosí okuliare, však ?" Tim vypleštil oči. Ty ho poznáš ?" Atreyu sa znovu zachichotal. "Ale nie. Ale chodil som na také školy. Je to tam samý namyslený idiot. Myslia si o sebe, že sú čosi extra. Totálni dementi. Čosi hrozné. Raz som chodil celý rok s takými kreténmi. Bol to najhorší rok v živote. A tie 'múdre' drísty čo furt púšťali. Hrozné... Sú to strašné gummy. Ešte horšie ako tu na našej škole, a to ti poviem, že tu sú ale riadni tupci. Samozrejme okrem teba." Tim nevedel čo povedať. Nervózne sa hral s prstami, stále si nie istý či môže Atreyu slovám veriť. Tak veľmi by chcel, ale... "Všakže to nehovoríš len tak ?" Atreyu sa narovnal a pozrel Timovi do očí. "Tim, aj ja chcem mať kamaráta. Viem, že to znie strašne debilne, keď to takto hovorím, ale ozaj je to tak. Neklamem ti. Vieš, keď si sám je všetko na hovno. A keď máš kámošov, ktorí za tebou lozia iba preto, že máš prachy, je to vlastne to isté. Tvária sa, že sú tvoji kamaráti, ale nie sú. Keby som nemal prachy, nedal im opisovať, tak sa na mňa vyserú." Atreyu úsmev, ako to hovoril postupne mizol a nahrádzalo ho znechutenie, ba až smútok. "Vieš Tim a ja chcem mať normálneho kámoša. Takého s ktorým sa dá normálne pokecať, ktorého zaujímajú tie isté veci ako mňa, ktorý ťa nepodrazí, takého, s ktorým aj keď sa pohádaš, stále ostaneš kámošom." Atreyu si zhlboka povzdychol. "Takého som nikdy nemal. A ty si tak iný ako ostatní. Už chápeš prečo som si vybral práve teba ?" Tim preglgol. Atreyu slová zneli tak úprimne, že nemal viac síl im odolávať. Zľahka sa pousmial, no zároveň si pripadal hrozne trápne, že o Atreyu vôbec niekedy pochyboval. "Prepáč, že som sa tak sprostoto pýtal. Som idiot." "Nie, nie si. A nemusíš sa mi za všetko ospravedlňovať. Ja predsa viem, ako to myslíš a vlastne som rád, že si sa ma na to opýtal. Teraz sa aspoň nemusím pýtať ja teba či sa chceš so mnou kamarátiť." Tim sa znovu pousmial, tentoraz už veselšie. Atreyu mu zrazu strčil dľaň pred tvár a zatriasol ňou. "No tak, plesni mi po nej." Tim aj keď nechápal čo od neho Atreyu chce, vykonal čo od neho žiadal. "A teraz ty. Nastav ruku." Atreyu hneď ako Tim vystrel dľaň, mu po nej plesol, len to tak zaštipalo. Potom sa ešte raz takto bolestivo pozdravili, tentoraz s rukami nad hlavou. "To bude náš tajný pozdrav. Ja viem, je to hrozná blbosť, ale..." Zrazu jeho slová prerušil zvuk zvonca. Atreyu vyskočil na nohy a pod ho k oknu. "To bude naša pizza !" Bez ďalších slov vyrazil k vchodovým dverám. Tim sa pustil za ním. Tri horúce kusy cesta ešte rozvoniavali, keď ich Atreyu doniesol do kuchyne. Rozložili ich po stole, pekne jednu vedľa druhej. Podmanivá vôňa mámila všetky zmysly. "Cool žrádlo, teda vlastne hot." Atreyu sa zaškeril a kývol k stolu. "Ktorú si dáš ?" Tim zaváhal. "Mne je to jedno." "Jedno ? Jak jedno ? Musíme to všetko zožrať. Ber z ktorej chceš." Tim opatrne vybral jeden kúsok zo kukuricovej. "Ti šibe ? Však hovorím, že to musíme celé zožrať. Jeden a pol pizze pre teba a jeden a pol pre mňa." Tim síce prikývol, no stále váhal. "Čo je ? Nechutí ti ? Chcel si inú ?" "Nie, šunkovú s kukuricou mám najradšej, ale..." Skleslo pozrel na kúsok pizze čo držal v dlani. "Keď vieš, ja nemám dosť peňazí, aby som ti ich vrátil. Mám iba štyri doláre." A siahol do vrečka, že aspoň to málo čo má, mu dá. "Ešte mám aj niečo hore, ale..."

chcel mu plechovku zobrať. "Nie, neber mi ju !" Zvolal Tim a obaja chlapci chvíľu zápasili, zadúšajúc sa pri tom smiechom. Atreyu svojho kamaráta neustále štekli, pričom i sám sa rehotal, lebo Timov piskľavý smiech mu pripadal hrozne zábavný. Zrazu ako sa naťahovali, kovový uzáver na plechovke neustále natriasanie nevydržal a odstrelil preč. Natlakovaná fľaša explodovala a oboch chlapcov zasiahol dážd' sladkej tekutiny. "Do riti." Zavrčal Atreyu a začal si utierať tvár celú od Coly. Ani Tim neostal ušetrený. Na rozdiel od Atreyu nestihol zavrieť viečka včas, a tak mu zopár kvapiek vkĺzlo priamo do oka. "Au. Štípe to jak sviňa." Zahundral Tim, zúrivo si trúc obe oči dľaňami. "Voda." Atreyu rýchlo otvoril kohútik. "Pod' opláchni si to." Tim poslúchol radu a opatrne si opláchnol tvár i oči, no najme ešte stále štípajúce rany, ako početné spomienky na bitku s Trojkou. Zatiaľ čo sa umýval, Atreyu skočil spraviť to isté do kúpeľne na prízemí. Keď sa vrátil, Tim už bol umytý a vydesene hľadel okolo seba na bordel čo za necelé tri minúty spískali. Kuchyňa vyzerala ako explózií mikrovlnky. Kúsky pizze boli absolútne všade. Po zemi, na skrinkách, na umývačke riadu i na chladničke. Čo však bolo ešte horšie, Cola zasiahla aj strop a zasvinila komplet celý stôl i kachličky na stenách. "WOW. To tu vyzerá. Takmer ako v mojej izbe." Pokúsil sa Atreyu o vtip. "Naši ma zabijú." Zašepkal Tim vystrašene. "Hej ? No, aspoň ušetria robotu Randalovi." Tim si premeral svojho priateľa. "Atreyu, to vôbec nie je smiešne. Ak to mama uvidí..." "A prečo by mala vidieť ? Veď to predsa upraceme. Alebo zavoláme upratovaciu službu, nech nám pošlú nejakú upratovačku, alebo radšej dve. Prachov mám dost'." "Upratovačku ? Šibe ti ? Keby ju zbadala Johnsonová, všetko mame vykecá. Upratovačku v žiadnom prípade." "No tak dobre. Upraceme to sami." "Ale ako ?" Zastonal Tim. "Taký bordel sa predsa nedá upratať !" "Čoby nedal." Atreyu namiesto zbytočných rečí sa ihneď pustil do práce. Čoskoro sa ukázalo, že v upratovaní sa vyzná rovnako dobre ako v ostatnom. (Na rozdiel od Tima, ktorý bol expertom iba v robení bordelu.) Vlastne to ani nebolo ťažké. Stačila kefa, vedro s vodou, zopár handier plus 20 minút roboty k tomu a kuchyňa vyzerala ako nová. "Spokojný ?" Spýtal sa, keď skončili. Tim neveriacky hľadel na čistučkú kuchyňu. "Mama ju nespozná." Atreyu sa zachichotal. "No vidíš a ty si sa tak bál." "Jasné, že som sa bál ! Veď to tu vyzeralo, ako keby tu buchla mikrovlnka." Atreyu sa uškrnul. "Pohodička. Ja všetko zmáknem. To vieš, doma som už mal aj väčší bordel, a rodičia nikdy na nič neprišli. Vždy som zobral rob..." V polovici vety zrazu zasekol. "Ehm, chcel som povedať, že stačilo trochu roboty a všetko bolo v pohode. Moja izba potom vyzerala, ako keby..." Atreyu slová náhle prehlušilo odbíjanie starodávnych hodín. Štyri údery znamenali štvrtú hodinu uplynúvšiu od obeda. "Do riti." Atreyu pozrel na svoje hodinky. "Naši ma zabijú. Mal som byť o pol štvrtej doma. Foter bude zúriť." Len čo to povedal, vyletel z kuchyne a pod' ho do predsieni. Rýchlo si nastokol topánky a vybehol von. Zastavil sa až pri bráničke. "Sorry Tim, ale teraz musím ozaj ísť. Zajtra budeš doma ?" "Áno budem." "Super, tak prídem za tebou. Ale až tak pred obedom, ráno nemôžem, OK ?" "Dobre, budem ťa čakať." Atreyu sa uškrnul a chcel vybehnúť von, keď si zrazu na niečo spomenul. "Vidíš skoro by som bol zabudol. Zober si ho a stiahni čo len chceš. Nemám tam žiadne heslo." Pribehol ku dverám a podal Timovi malý pamäťový modul. "Čo je tam ?" "Filmy, hry. Stiahni si čo chceš. Ale ja už teraz ozaj musím padať. Fakt sorry. Tak zajtra. Čau." Atreyu zobral nohy na plecia a upal'oval preč. Tim sa s ním nestihol ani rozlúčiť. Trochu prekvapený a snáď i máličko sklamaný, pobral sa späť do svojej izby. Chvíľu len tak ležal na posteli, v duchu opätovne prežívajúc dnešné zážitky. Bolo ich toľko, že ani nevedel poriadne kde začať. Skúsil na to ísť chronologicky. Pred očami sa mu začali odvíjať obrazy, najprv plné strachu v očakávaní blížiacej sa bitky, neskôr záblesk nádeje pri upratovaní telocvične, ktorý pohasol príchodom do šatne. Bolestivá bitka

pri ktorej takmer stratil vedomie, striedal Atreyu príchod, bitka, Timova záchrana a neskôr prvé skutočné kamarátstvo. Bolo to tak neuveriteľné, až to vyzeralo ako sen. Ešte včera večer nechcel žiť, mal pocit, že už nemá nikoho komu by mohol veriť, a dnes je všetko iné. Blažený pocit šťastia opantal celé jeho telo a Tim slastne privrel viečka. Už sa nevedel dočkať zajtrajška. Inokedy by s obavou sledoval hodinky, neustále rátajúc koľko času ostáva do nasledujúceho pondelka, aby vždy posmutnel po zistení, že od piatkového popoludnia uplynula už tak dlhá doba. No teraz naopak preratúval, koľko hodín ešte bude trvať, kým sa opätovne stretne s Atreyu. Ako nad tým premýšľal, znova sa ozvali jeho zranenia. Z ničoho nič sa mu pustila krv z nosa a Tim musel do kúpeľne. Až teraz, prvýkrát od príchodu domov uvidel svoj obraz v zrkadle. Desivý pohľad mu pripomenul 'zážitky' v škole. Celú tvár mal dobitú, krvavé flaky a škrabance sa napochytr nedali ani zrátať. Na pravom líci sa už sformovala veľká modrina. Vyzeral hrozne, no viac ako vlastný výzor ho desila predstava, čo sa stane ak ho takto zbadajú rodičia. Niečo musel spraviť, ale čo? Bolo jasné, že so škrabancami veľa kúziel nenarobí, no dôkladná očista tváre, aspoň trochu zakamuflovala tie najviditeľnejšie modriny a monokle. Dokonca skúsil i mamin púder, no výsledkom jeho úsilia bolo iba to, že vyzeral ako práve oživená mŕtvola, a tak si nepodarenú masku radšej rýchlo zmyl. Trochu spokojnejší sadol za počítač a do čítačky vrazil pamäťovú kartu od Atreyu. Niežeby sa mu do hrania veľmi chcelo, no do desiatej, jedenástej kým pôjde (či presnejšie bude otcom vyhnaný) do postele, ostávalo ešte more času a na knihy akosi nemal chuť. Zrazu mu deň bez Atreyu pripadal neobyčajne dlhý. Našťastie hry by to mohli zachrániť. Keď počítač konečne nabehol, čakal, že hra sama naskočí. Namiesto nej sa zjavil iba súborový systém s množstvom adresárov. Boli pomenované podľa hier, aspoň tak usúdil z mien ako Doom 6, Alone in Light, Area 54, či Alien vs. Predator 5. Strieľačky nikdy veľmi nemusel, to skôr radšej strategické hry, tie však nevidel. Ako tak snoril po karte, jeho pozornosť upútal adresár s názvom Secret. Takú hru nepoznal, no napadlo ho, že to bude iba skratka nejakého dlhšieho názvu. Adresár sa od ostatných líšil aj tým (preto si ho aj Tim všimol), že bol napísaný v kapitálkach, s tromi výkričníkmi za názvom. Váhal či ho otvoríť. Čo ak tam má Atreyu nejakú poistku, program monitorujúci každé otvorenie adresára, takže neskôr až mu kartu vráti, poľahky zistí, že ho otváral? Atreyu však povedal, že si môže skopírovať hocičo a tak ho otvoril. Jeho obsah ho šokoval. Obsahoval iba jediný súbor o dĺžke takmer 140 GB s názvom Aliens_5.avi. "To predsa nemôže byť pravda. Nemôže to byť ten film. Nie je ešte hotový." Tim si hryzol do spodnej pery a horúčkovo začal premýšľať. Film mal vyjsť až o pol roka a aj to nebolo celkom isté. Akoby ho Atreyu mohol získať? Ak tak nad tým premýšľal, spomenul si na Atreyu poznámku, že nelegálne sa vraj dá už stiahnuť. Vtedy keď to hovoril, nevenoval jeho slovám pozornosť, no teraz dívajúc sa na súbor, dostávali Atreyu slová celkom iný význam. Tim vyskočil od stola a začal chodiť hore dolu po izbe, dumajúc nad obsahom záhadného súboru. "Čo ak ho predsa len odniekiaľ získal? Možno je Atreyu hacker. V počítačoch sa predsa vyzná, tak ako vo všetkom. Čo ak ho ozaj stiahol?" Predstava, žeby súbor by naozaj mohol obsahovať vytúžený film Tima celkom opantala. Čoskoro už obsah karty kopíroval na disk. Ešte predtým však musel na disku uvoľniť trochu miesta. Rozhodol sa nakopírovať celú kartu, 8 TB dát, aj keď film obsahoval iba zlomok dĺžky. Dúfam, že tak zakryje podozrenie, že si film sťahuje úmyselne, to pre prípad, žeby Atreyu ozaj monitoroval prístup k adresárom. Kopírovanie 8 TB dát je však zúfale dlhý proces i na najmodernejších počítačoch a tak nečudo, že počítač odhadol čas kopírovania na nekonečných 45 minút. Tim už po 10 behal po izbe ako tiger v klietke, zúrivo si ohrýzajúc nechty. Po 12 divo triasol počítačom, aby ho trochu popohnal, a po 15 to nevydržal a tresnutím

po klávese Esc kopírovanie zastavil. "Kašlem nato. Aj tak je to iba trailer." Zahundral pre seba a za pár sekúnd skopíroval celý obsah adresáru SECRET!!! do svojho PC. Kartu vytiahol a opatrne zasadol za stôl. Celý sa chvel, aj keď nie od strachu. To iba vlastná zvedavosť prebrala nad ním svoju moc. Ešte skôr ako súbor otvoril, zavrel dvere a zatiahol všetky záclony i žalúzie. Len pre istotu, čo ak by ho niekto sledoval? Až potom mohol nedočkavo kliknúť na súbor. Počítaču trvalo celú večnosť, kým načítal jeho obsah a zobrazil úvodnú scénu. Veľké červené písmená, ktoré filmu predchádzali, priklincovali Tima k stoličke. Nápis hlásal, že tento materiál je chránený a jeho zneužitie je trestným činom. Akékoľvek sledovanie mimo priestorov spoločnosti 20th Century Fox je nelegálne. Tim preglgol a srdce sa mu rozbúšilo. Ani sám nevedel či väčšmi z výhražného textu, alebo vzrušenia. Keď prísne znejúci text o pár sekúnd vystriedala známa zvučka s reflektormi ožarujúcimi nápis spoločnosti, zatajil dych. Úvodný text filmu hlásal, že dej sa odohráva tesne po filme Aliens a je priamym pokračovaním jeho deja. Keď sa napokon zjavilo Sulaco Tim vedel, že to na čo sa díva je skutočný, údajne ešte vždy nedokončený film. Aliens 5 mal byť pokračovaním jeho najobľúbenejšej vesmírnej ságy Aliens. Príbeh pokračoval presne tam, kde druhý diel končil. Pôvodní herci ostali, akurát ich podoba musela byť kompletne počítačovo animovaná, na základe ich vtedajších podôb, keďže skutoční herci už poväčšine vekom dávno prekročili sedemdesiat. Mal to byť jeden z prvých filmov, kde herci, pristarí nato, aby účinkovali vo filme budú vytvorení digitálne. Tim neveril vlastným očiam. Tak veľmi sa na ten film tešil, toľko času strávil snorím po Webe, aby o ňom vypátral čo najviac, keď zrazu... Film má pred sebou ako na tácke. Rýchlo zabudol na dnešnú bitku, ba dokonca aj na nového priateľa. Myšlienkami sa preniesol o 2 storočia do budúcnosti, do sveta v ktorom vždy túžil žiť, aby mohol sledovať osudy svojich obľúbených hrdinov. Tých to v tejto časti zavialo na planétu Votrelcov, kde zistili, že desivé monštrá boli vytvorené ako genetický experiment mimozemskej civilizácie o milióny rokov vyspelejšej ako ľudská. Votrelci slúžili ako dokonalá biologická zbraň. Vo filme aj vysvetlili najväčšiu záhadu, ktorá trápila Tima už od chvíle čo po prvý krát zhliadol film Alien. Kde sa vzala tá podivná mimozemská loď a prečo vysielala núdzový signál. Transportná loď plná vajíčok, ktorú objavili v prvom diele, prevážala netvory na testovanie na vzdialenú planétu. Bohužiaľ po zrážke s meteoritom Votrelci unikli a celú posádku pozabíjali. Loď bez pilota potom núdzovo pristála na LV-472, a jej počítače začali vysielat' varovné signály, ktoré neskôr zachytilo Nostromo. Film končil veľkou bitkou v ktorej celá planéta Votrelcov, kedysi planéta ich mimozemských stvoriteľov, explodovala a vesmír sa tak navždy zbavil tejto zabijackej pliahy. Keď po poslednej scéne naskočili titulky, Tim ostal sedieť na stoličke, akoby do nej počas pozerania vrástol. Ešte stále nemohol uveriť, že to celé nie je iba sen, a on skutočne videl svoj najobľúbenejší film. No viac ako film samotný ho trápila otázka ako k nemu Atreyu prišiel. Samozrejme na Internete sa dá nájsť kadečo, ale ešte neuvedený film iba ťažko. Tim dlho premýšľal či sa na to Atreyu spýtať, alebo rozumnejšie bude čušať. Kartu mu požičal, aby si z nej skopíroval hry aj keď spomínal i filmy. Avšak či sa táto výsada vzťahovala aj na adresár pomenovaný ako SECRET!!!, to netušil. "Čo ak som to nemal pozerat' ? Čo ak je to ozaj zakázané a niekto to zistí ? Čo ak to bola pasca ?" Timovi stiahlo hrdlo v krči a s úzkosťou vzhliadol k oknu. Cez závesy prenikali dnu ostré lúče Slnka. Sadol si sadol na okraj postele a sledoval žiaru zapadajúceho Slnka trblietajúcu sa na okrajoch žalúzia. Spomenul si na raňajšok, kedy pozoroval inú žiaru a chvel sa pri pomyslení na to čoho ho čaká. Od tej chvíle neuplynulo ani 12 hodín, aj keď Timovi to pripadalo akoby to bolo pred mesiacom. Tak hrozne veľa vecí sa dnes udialo. Dobrých aj zlých. Dostal hroznú nakladačku a ponorením hlavy do záchoda ho tak

veľmi ponížili. No zároveň našiel kamaráta, skutočného priateľa, a akoby toho nestačilo, videl i svoj zbožňovaný film. Pripadal si ako v sne. V sne z ktorého sa musí prebudiť. Nie je predsa možné, aby to všetko bola pravda, aby ten ktorý nebol narodený pod šťastnou hviezdou prežil toľko šťastia a radosti. Tim klesol na posteľ a pery mu po týždni plnom útrap a bolestí zvlnil úsmev. Prvýkrát v živote ozaj veril, že existuje malá, malinká, no predsa nádej, že aj on raz bude šťastný. A možno sa tak stane už čoskoro – napríklad zajtra. S takýmito úvahami pomaly zadriemal. Slniečny kotúč za oknom pomaly mizol za horami a posledné lúče si iba s námahou nachádzali cestu cez žalúzie. Lom svetla na kovových hranách spôsoboval, že do izby vnikalo farebné spektrum lúčov, tisíc krát tenších ako ľudský vlas. Tie postupne mizli a rozplývali sa. Posledné lúče mali zelenkastý odtieň, ako to občas býva, keď fotóny pretnú nízko letiace oblaky zmeniac ich farbu. No posledný lúč, ktorý vnikol do miestnosti, tesne predtým, ako slnko definitívne zapadlo, nebol obyčajným lúčom. Namiesto toho, aby zmizol v šere večera, prešiel Timovu izbu tenučkou priamkou siahajúcou od okna až k chlapcovej posteli. Priamka sa začala pomaly zmršťovať, zároveň však naberala na objeme. Už to nebola ledva viditeľná čiara, ale vajcovitý objekt s priemerom 5 palcov, ktorý sa ďalej rozpínal. Na jeho žiabrovitom polopriehľadnom povrchu pulzovali záblesky, podobné elektrickým výbojom aké sa občas vidieť na elektrickom vedení. Predmet, nech už bol čímkoľvek, nepochybne nemal pozemský pôvod. Pomaly sa nesúc vzduchom, zastal rovno nad Timovou hlavou. Spiaci chlapec nemal ani poňatia o tom, čo sa vôkol neho deje, a preto nemohol vidieť, ako zo spodnej strany vajcovitého čuda vykĺzlo teleskopické rameno, na konci ktorého bol dlhý nesmierne ostrý hrot, voči ktorému i tá najostrejšia ihla bola iba tupým klincom. Ďalej si spokojne fučal do vankúša, neuvedomujúc si hroziace nebezpečenstvo. Aj keď sa trochu zamrvil a narastajúca zima ním striasla, prístroj vznášajúci sa nad jeho hlavou to nijako neodradilo. Ihla ďalej klesala, až kým sa nedostala na dotyk od chlapcovho čela. Bez toho, aby Tim zacítil čo i len najjemnejšie pichnutie, vošla priamo do chlapcovho mozgu. Timove pery skrásnila podivná grimasa, akoby v duchu prežíval vrcholné blaho. Cez úzku, polo priehľadnú ihlu pulzovalo čosi dnu i von. Tekutina, alebo snáď pevná látka niekoľko sekúnd prenikala jemným bodacím mechanizmom, aby sa po necelej minúte ihla znovu vynorila z hĺbín chlapcovej lebky, zanechajúc na čele drobnú ledva viditeľnú bodku krvi. Celé sa to odohralo bez toho, aby sa Tim prebudil, aby čo i len tušil o neznámom predmete, vznášajúcom sa nad jeho posteľou. Zelenkastý vajcovitý prístroj sa znova začal naťahovať a zamieril si to rovno k oknu. Keď už bol pri ňom, opäť mal tvar tenkej priamky. Sklo nemusel rezať. Prešiel ním skrz ako nôž maslom a stratil sa nevedno kam.

29.11.2008..

Kapitola 11 – O blbcovi, o blbcovi Simonovi, o kolosálnom blbcovi Simonovi a jednej bitke a ako to celé napokon katastrofálne dopadlo a ešte jedna záhada navyše.

Tim sa pomaly prebúdzal. Najprv otvoril pravé oko, po chvíli i ľavé až nasledovalo dlhé kvíľivé zavítie, ako keď vlkolak mení svoju podobu. Tim si zívól. Bolo ráno, presnejšie sobotňajšie ráno. Sobota bola, je a bude Timovým najšťastnejším dňom v týždni. Dňom kedy je pondelňajšie ráno ešte dostatočne ďaleko, dňom kedy nemusí ani prstom hnúť (maximálne tak povysávať či upratať si izbu, a aj to iba v prípade, že otec nie je v práci). Sobota je taktiež dňom bez domácich úloh (popravde takých dní býva v týždni viac), dňom kedy sa nemusí zaťažovať učením či vykonávaním iných,

pre život 12 ročného chlapca absolútne nepodstatných vecí. Celý deň má iba pre seba. Alebo, žeby nie ? "Atreyu." To meno preletelo Timovi myslou a on ako zasiahnutý elektrickým prúdom vystrelil do posedu. Oči mu zacielili na jediný terč – nástenné hodiny nad písacím stolom. Bolo 8:30. Zhlboka si vydýchol. Strach, žeby prespal Atreyu príchod ho natoľko rozrušil, že náhla únava ho prinútila opätovne rozťahnuť svoje údy na posteli a s rozpaženými rukami ako pri rozcvičke padol späť do mäkučkých perín. Jeho pery poštekli jemný úsmev. Doprevádzala ho síce bodavá bolesť – škrabance na lícach sa hojili príliš pomaly, no ani to ho neodradilo, aby vykúzlil svoj najkrajší úsmev za posledné týždne. Tim cítil ako ním postupuje zvláštne chvenie, ktoré vyrážalo z hrude do celého tela. Počul svoje srdce, ako v pravidelných ozvenách udiera: Buch – buch, buch – buch, ako kostolný zvon. Nie však umieračik, ktorý mu bol spoločníkom tak dlho. Tento zvon odbíjal radostne, zvestujúc novú nádej, nový zmysel života. Konečne nie je sám, konečne aj on má kamaráta. Skutočného, nie vysneného v predstavách, ale ozajstného, takého po akom celý život túžil. Sen sa stával skutočnosťou, temné mračná sa rozplývali. Konečne videl ako cez ne presvitá mocná žiara, oslepujúca záplava svetla meniac sa v jemnú páľavu prechádzajúcu od končekov prstov na nohách do posledného vlásku na hlave. Slastný pocit zaplavoval celé jeho telo, keď zrazu... Dunenie a hrmot prichádzajúce z chodby narušili jeho snenie a chlapec, ktorý sa už medzitým stihol blahom vznášať nad posteľou, znova na ňu tvrdo dopadol. Ako prvý začul otcov hlas. Prichádzal dolu z prízemia ako kričal čosi na mamu, aby ho z diaľky počula. Tim si nebol istý slovami, no celkom zreteľne začul slovo 'auto'. Po druhý krát si odľúkol. Slovo auto, vyslovené otcom v sobotňajšie ráno na 99 percent znamenalo, že sa chystá do práce. Preložené do reči Timothy Andersona to znamenalo – žiadne upratovanie, žiadne vysávanie, dokonca ani raňajší nákup. Proste paráda. Problém bol akurát v tom, že hoci 99 percent je dosť vysoké číslo, stále je to o jednotku menej ako 100. Inak povedané, slovo auto mohlo znamenať aj čosi oveľa zlovestnejšie, a aj keď šanca nebola veľká, pri Timovej smole netrvalo dlho a dvere na jeho izbu sa otvorili. Mama v domnení, že jej syn ešte spí ich tíško poodchýlila. Tim na ňu veselo zažmurkal, ešte stále veriac, že otec ide do práce a slovo 'auto' sa ho nijako netýka. "Už si hore ?" "Nie, ale ak je na raňajky pizza tak hej." Odvetil veselo Tim. Mama sa pousmiala a prisadla si k nemu. "Ako sa ti spa..." Zrazu v polovici vety jej tvár zmeravela. "Tim, preboha čo sa ti stalo ? Prečo máš tvár celú dodriapanú ? Zbil ťa niekto ?" Tim preglgol ale nenápadne, aby si to mama nevšimla. "Zbil ? Prečo by mal niekto zbiť ?" "Modriny a škrabance, máš ich po celej tvári." "Ááále..." Tim mávol bezvýznamne rukou. "To sme iba na telesnej hrali vybíjanú a ja som to dva, nie vlastne tri krát, schytal do ksichtu." "Vybíjanú ? Akú vybíjanú ? Veď si celý doškrabaný. Lopta predsa nerobí také škrabance." "Lopta nie, ale keď pri tom spadneš na zem, tak hej..." Odvetil Tim pohotovo a jeho geniálna fantázia mu hneď ponúkla ďalší argument. "Sami ste hovorili, že musím chodiť na telesnú, aj keď dobre viete ako ju neznášam. Máte čo ste chceli." Dodal s výčitkou v hlase. Mama si syna pár sekúnd podozrievavo prezerala. "Timmy, všakže mi neklameš." "Klamať ? Prečo by som ti mal klamať ? Hrali sme vybíjanú a ja som to schytal do ksichtu. Spadol som na zem kde neboli parkety a poškrabal som sa. Vy ste chceli aby som tam chodil. Alebo si nepamätáš čo ste mi v stredu hovorili ?" Mama otázku ignorovala. "A čo učiteľ ? To nezasiahol, keď videl ako po tebe hádžu loptu ?" "Je to vybíjaná a na nej sa hádžu lopty do druhých." Odsekol Tim ironicky. "No dobre, ale nie do tváre. To je zakázané !" "Ale hej, veď im to povedal, ale až potom čo som to schytal." Tentoraz Tim povedal aspoň niečo čo nebola úplná lož. "Ach Timmy." Povzdychla si mama a pohľadila ho po vlasoch. "Bolí ťa to veľmi, však ?" "Nie, iba trochu, ale to je nič. Nie

som predsa malé decko." I napriek odhodlaniu v Timom hlase si ho mama ešte hodnú chvíľku prezerala, rozmyšľajúc ako rany ošetriť, či dokonca chcela zavolať i lekára. Tim musel využiť všetok svoj presviečací talent, aby mama neskúsila ani jedno ani druhé. Keď ju po desiaty krát ubezpečil, že ho rany vôbec nebolia a že to bude OK, ako tak sa upokojila. "Tak dobre teda." Povzdychla si a pozrela na hodiny nad pracovným stolom. "Pod' sa dolu najesť. Niečo som ti prichystala." "Žeby pizza ?" Vyhĺkol Tim, dobre vediac, že vždy keď mama povie, že mu niečo prichystala, nemôže to byť nič iné, ako jeho najobľúbenejšie obedo-raňajky. Mama ho láskyplne pohladila a pridala i úsmev na znak súhlasu. "Dnes sa musíš poriadne najesť, aby si nebol hladný a nebolo ti v aute zle." Tim vypleštil oči a zalapal po dychu. "V aute ? Akom aute ? Myslel som, že tato ide do roboty." "Nie, dnes nie. Teta Clare nás pozvala na oslavu svojich narodenín. Nedávno mala 50tku a, keďže sme u nej už aj tak dlho neboli, tak..." "Čože ?" Skríkol Tim. "My ideme k tele Clare ? Ale to NIE !!!" "Prečo ? Čo sa stalo ?" Timovi sa znovu rozbúšilo srdce, no tentoraz už o radosti nemohlo byť ani reči. "Mamy, ja dnes musím ostať doma. Je to strašne dôležité. Nemôžem ísť s vami. Choďte sami, dobre ?" "Sami ? Prečo ?" Tim zavrtel hlavou a na tvár mu skrivil výraz absolútneho zúfalstva. "Pretože musím zostať doma. Niekto mi má zavolať. Teda vlastne nie zavolať, ale prísť. Má prísť ku mne a preto musím byť doma." "Kto ?" "Jeden kámoš, nepoznáš ho. Včera sme sa dohodli, že k nám príde a asi aj pôjdeme spolu von. Má prísť niekedy teraz, preto nemôžem ísť k tete Clare." Mama prevrátila oči. "Ale Timmy, veď nebuď ako malý. Tvoj kamarát ti predsa neutečie. Zavolaj mu, že dnes nemôžeš, že si sa už sľúbil a ideš s nami na návštevu. Môže predsa prísť aj zajtra." "Ale mami, ja som sa NIKDE NESĽÚBIL !" Odsekol Tim podráždene. "Ja tam nechcem ísť ! Chcem zostať doma ! Určite tam bude aj ten kretén Simon. Neznášam ho idiota." "Tim !" Zahriakla ho prísne mama. "Ako to rozprávaš o svojom bratancovi ?" "Je to debil. Myslí si, že je génius a každému sa iba posmieva." "Kto je debil ?" V dverách izby sa zjavil otec. "Nechce ísť na návštevu, že vraj čaká na nejakého kamaráta, ktorý má za ním prísť." Jediná veta mame stačila na vysvetlenie sporu. "Tim, tak na to zabudni." Riekol otec prísne. "Sľúbili sme, že prídeme všetci a teta Clare sa na teba už veľmi teší. Tvoj kamarát počká. Aj zajtra je deň. Povedz mu, že dnes nemôžeš." "Ale ja nemám jeho telefón, ani email. Nemám mu to ako povedať. Okrem toho ja chcem byť doma. Nikam s vami nejdem !" Odsekol Tim spupne. "Nebudeme o tom diskutovať. Doma ťa samého v žiadnom prípade nenecháme a my ideme, takže prestaneš vymýšľať a pekne pôjdeš s nami." "A čo keby sme šli až poobede ?" Navrhla mama zmierlivo. "Tim by sa mohol hodinku dve pohrať s kamarátom a potom by sme šli." "Alice, do ???0 sú to tri hodiny cesty. To by sme tam došli až večer. Nie, v žiadnom prípade. Pôjdeme o desiatej, tak ako sme si to naplánovali. A pôjdeme všetci. Rozumel si ma Tim ?" Tim sa hodil na posteľ a tvár si ukryl do vankúša. Otec sa odpovede viac nedočkal. Mama sa po chvíli zdvihla zanechajúc Tima samého. O pár sekúnd začul jej vzdialené výčitky z ktorých zachytil len pár slov. Tie ho však vôbec nezaujímali. Cítil sa pod psa. Jedna je niekedy proste viac ako 99 a Timovi asi nie je súdené byť šťastný. Z počiatočného šoku sa rýchlo spamätal a bleskovo začal premýšľať ako Atreyu oznámiť, že nebude doma. Ako prvé napadlo ho nechať odkaz na dverách, no myšlienku ihneď zavrhol. Napísať, že nik nie je doma a vráti sa až večer je ako dať inzerát do novín: "Prosím pánov zlodejov, ak ešte nemáte lepší job, zavítajte do nášho obchodu. Špeciálna akcia - máme celý deň otvorené." Tim rýchlo premýšľal nad niečím lepším. A čo takto telefón ? Číslo síce nemal, no na Internete by snád mohlo byť, a tak ihneď vyrazil aj k počítaču. Po chvíli snorenia nasledovalo len sklamanie. Žiadneho držiteľa telefónu s menom či priezviskom Atreyu v zozname

ne našiel. Skúsil i školskú databázu či jeho kámoš tam nebude mať plné meno, alebo aspoň adresu, no výsledkom bolo iba ďalšie sklamanie. Atreyu bolo jediné meno spolužiaka a adresu v školskom liste uvedenú nemal. Ako sa tak díval na Atreyu profil, zrazu si všimol dolu na obrazovke malé tlačítko skromne hlásajúce: "Pošli email." Tim sa zaradoval. Aj keď to bol iba školský mail, stále lepšie ako nič. V rýchlosti napísal list nasledujúceho znenia. "Prepáč Atreyu, dnes nebudem doma. Musím ísť na idiotskú návštevu k Simonovi. Vieš tomu ***** (slovo nespĺňa etický kódex školského informačného systému) o ktorom som ti včera hovoril. Vrátime sa až večer. Tak sorry. ☹ Ale zajtra som celý deň doma, takže keby si chcel, tak sa zastav. ☺ Čau Tim." Tak a bolo to. Poštu odoslal a teraz mohol iba dúfať, že Atreyu napadne ju otvoriť. Práve vo chvíli keď mu počítač potvrdil úspešne doručenie mailu, ozvalo sa dolu z jedálne mamine. "Timmy, pod' sa najesť, vychladne ti to. Máš tu aj lieky." Tim si sklamane odľúkol a ešte raz s nádejou pozrel na krátku hlášku oznamujúcu, že list bol úspešne doručený adresátovi s menom Atreyu. "Snáď si to prečíta." Pomyslel si a naposledy a vyrazil dolu na raňajky. Mama sa dnes ozaj činila. Raňajky boli priam kráľovské. Okrem spomínanej pizze si Tim mohol vybrať i z praženice, hriankov, štyroch džúsov, troch jogurtov a piatich typov ovsených vločiek. Mama spravila i wafle, šunkovú bagetu a nechýbal ani ham and eggs. (Ten radšej neriskoval. Pri pohľade na vajíčko v šunkovom obložení nebolo treba veľa predstavivosti, aby pochopil, že to vajce v skutočnosti bude okom morskej príšery, priamo servírované do úhľadného plastového balenia pod názvom Eddie's original Ham & Eggs. Po Eddiho oku, ba dokonca ani jeho šunke ozaj netúžil. Na povracanie mu bohate bude postačovať dnešná jazda autom.) Zjedol iba štvrtku pizze a dal si trochu praženice, ktorú zapil dvoma plechovkami Coly. Na viac nemal chuť. Keď mama videla ako sa zberá od stola, hneď bola pri ňom. "Hej, hej, hej. Kam sa chystáš ?" "Už nechcem. Nie som hladný." Odvrkol Tim trucovito. "Timmy. Dobre vieš, že keď sa poriadne nenajesť, vždy ti je v aute zle. Len pekne zjedz ešte niečo. Čakajú nás tri hodiny cesty. A nezabudni na liek." Ukázala na dve malé zelené pilulky ležiace vedľa Eddieho ham&eggsovej 'morskej obludy'. Tim schmatol pilulky, no jedla sa už ani nedotkol. Radšej rýchlo pelašil späť do svojej izby, či Atreyu náhodou neposlal odpoveď. Bohužiaľ pošta bola prázdna. Neprišlo ani potvrdenie o prečítaní emailu. Tim si sklamane povzdychol a znechutene pozrel na dvojicu piluliek. "A nezoberiem si ich, nech len vidia čo spravili !" Pilulky čochvíľa postihol rovnaký osud ako počmárané výkresy. Skončili za skriňou, kde ich nikto nenájde. "Teraz ešte len uvidia, že ma mali počúvať." Myšlienka vyčarovala na Timových perách zlomyseľný úsmev, aj keď v podstate sa dá konštatovať, že čin ktorý práve vykonal sa rovnal žalúdkovej samovražde. Taký menší sadomasochistický experiment, ktorého cieľom bolo rodičom dokázať, akú strašnú chybu spravili, keď ho nenechali doma. Tu je potrebná krátka odbočka, na vysvetlenie aké vzťahy panovali medzi Timom a osobnými autami. Či presnejšie medzi Timovým žalúdkom a odpornými štvorkolesovými haraburdami, ktoré väčšina ľudí najmä tu v Amerike tak zbožňuje, že sú v nich ochotní denne stráviť celé hodiny. Tim autá z duše nenávidel, no v osobnej vojne, ktorú s nimi viedol nemal nádej na úspech. Keď už pre nič iné, tak minimálne pre svoj žalúdok, odporného zradcu, ktorý nepotrebovali viac ako dve tri zákruty, nejaké to pribrzdenie a trochu výparov z motora, aby začal štrajkovať. Pri takom štrajku bolo Timovi vždy zle, jeho tvár menila farbou ako chameleón, celého ho napínalo na vracanie a oči mu krútilo do X. (Tým posledným sa trochu podobal na Barta, tomu však točili skôr do Y.) No najhoršie na všetkom bol jeho žalúdok, ktorý si rotoval okolo vlastnej osi, robil piruety, otočky i vývrtky, podľa toho ktorú zákrutu otec práve rezal. Zvyčajne táto inak vcelku zábavná show mala takmer vždy rovnako

nudný koniec. Timove vnútornosti detonovali v ohlušujúcej explózii a obsah jeho žalúdka omietli sedadlá, strop, sklá i pás ktorým bol pripnutý, nerátajúc samozrejme jazdca pred ním. (Aj preto Tim zásadne sedával na zadnom sedadle vpravo a mama pri ňom, aby sedadlo pred ním ostalo vždy prázdne.) Bolo to nechutné, odporné, ale čo už so štrajkujúcim žalúdkom? Vyoperovať sa (údajne) nedá a tak jedinou akou - takou nádejou boli oné podivné zelené pilulky s ešte podivnejším názvom, ktoré síce nezmazali onen zelený náter z Timovej tváre zjavujúci sa s pravidelnosťou piatich minút po začatí jazdy, no Tim aspoň nezasvinil auto. Dnes to však bol Tim samotný, kto vyhlásil štrajkovú pohotovosť. Nech len rodičia pekne svoj čin oľutujú. "Tak im treba." Zaradoval sa. Jeho radosť však nemala mať dlhého trvania. Ono totižto takáto vyhrážka sa ľahšie povie ako ozaj vykonať. Najmä ak nad jej priebehom nemá človek žiadnu kontrolu. A Tim po 5 minútach v aute mal všetko iné iba kontrolu nad svojim zažívacím ústrojenstvom nie. Tvár mu najprv sčervenela, potom zhnedla, napokon dostala akýsi sivastý nádych, aby skončila v elegantnom zelenom prevedení. Ešte tykadlá na hlavu a môže hrať Maršana... "Zastav!" Zvolala vystrašene mama, keď videla, ako si Tim zakrýva ústa dlaňami. "No tak zastav, vidíš predsa, že mu je zle!" Pridala na decibeloch, keď jej manžel pokračoval v jazde. "A kde do čerta mám zastaviť, veď vidíš, že sme na diaľnici. Tim vydrž! Za chvíľu z nej zídeme a zastaneme." Tim namiesto odpovede vyžadujúcej otvorenie úst, čo by mohlo byť sprevádzané pizzovo - praženicovou erupciou, iba zaťal zuby a v duchu sa prežehnal. Auto po nekonečných 3 minútach a 10 sekundách konečne zastavilo. Smola len, že na parkovisku priamo pred preplneným obchodným centrom. Tim ledva stihol vyraziť dvere a ďalej sa už pánom situácie stal jeho žalúdok. Ohyzdny pazvuk, sprevádzaný odpornou pachuťou v ústach, plus desiatky nakupujúcich, u ktorých Timov výstup okamžite vzbudil patričnú pozornosť. Áno, zasa raz bol nedobrovoľnou atrakciou početného publika. Sobotňajšie nákupy, najmä takto predpoludním, patria k obvyklému rituálu, ktorý väčšina dospelých v sprievode svojich detí vykonáva týždeň čo týždeň s pravidelnosťou atómových hodín. Parkovisko bolo plné áut i ľudí vracajúcich sa z nákupov. Dá sa povedať, že Tim svojim výstupom sa tak trochu k ním i pridala, s tým rozdielom, že 'on sa nevracal z nákupov', ale 'vracal (mamin raňajší) nákup'. Zopár detí sa zasmialo, starší ľudia zväčša iba znechutene ohľadli nosom a niekoľko, ale ozaj iba zopár ľudí venovalo úbohému chlapcovi súcitný pohľad. Mama, zatiaľ čo mu vreckovkou utierala ústa, dookola čosi rozprávala. Tim jej slovám nevenoval žiadnu pozornosť. Bolo mu tak zle, že ledva dokázal stáť na nohách. Iba mihotavá myšlienka, že teraz sa snád vráti domov a on ešte stihne kamarátovu návštevu, mu dodávala na sile. Škoda len, že mama mala ďaleko účinnejší recept - nie dve, ale rovno štyri zelené pilulky. Ako vždy aj teraz bola na všetko pripravená. Tim by síce mohol simulovať zjedenie tabletiiek, a v skutočnosti si ich ukryť v dlani (trik odskúšaný počas mnohých simulačných seáns, keď hral doma chorého), no predsa len žalúdok mal lepšie argumenty. Chvíľu posedeli na neďalekej lavičke, kým sa trochu nespamätal. Jediným akým - takým zadosťučinením preňho bolo, že všetko to svinstvo, ktoré vypustil, musel otec za ním poutierať. No či to stálo zato, o tom už Tim vážne pochyboval. Keď sa vrátil späť do auta, omámený štvoricou tabletiiek rýchlo zaspal. Milosrdný spánok ho tak ušetril ďalších múk. No nie nadhlo. Veď stále predsa smerovali na návštevu k tete Clare. Teta Clare bola otcova sestra. Milá, nízka, zavalitá žienka s okuliarmi značky popolník (dioptrie 5 a vyššie) a čudesne stočenými vlasmi na hlave, ktoré z diaľky vyzerali ako vrchol zmrzlinového pohára. Bývala v ???0, asi 200 míľ južne od Minneapolis, kde jej manžel, ujo ???0 pracoval v neďalekých lesoch ako lesník. Toho Tim takmer vôbec nepoznal, keďže takmer vždy

keď bol u nich na návšteve musel niekam súrne odbehnúť, alebo práve dospával prebdenú noc po nočnej šichte. (Tim mal síce podozrenie, že aj ujo ???0 bude mať tieto rodinné posedenia v oblube asi tak ako on, no dôkazy na to nemal.) Keď auto zastalo pred veľkým krikľavo žltým domom, Tim ešte spal. Mama ním musela zatriasť, aby otvoril oči. "Ako ti je Timmy ? Ešte ťa bolí bruško ?" Tim ani nemusel spúšťať vnútorný self-test, aby mohol rovno zahľásiť. "Je mi zle..." Mama sa pousmiala a pohladila ho po líci. "Neboj sa, už to bude dobré. Už sme tu." Tim len čo to začul, razom zabudol na svoje bolesti a vystrelil do posedu. Akurát včas, lebo dvere na dome sa práve otvárali a tetka Clare, ktorá svojou mohutnou postavou nimi ledva prešla, si to namierila priamo k autu. Privítala ich širokým úsmevom a pod' ju rovno k Timovi. "Tim ! To je náš malý Timmy !" Zajačala, akoby ho videla prvý krát v živote. (Na ospravedlnenie tety Clare je treba pripomenúť jej dioptrie, ako i fakt, že Timov výzor, po troch hodinách jazdy nevyzeral práve najsviežejšie.) "Ahoj teta Clare." Zamrmlal Tim úslužným tónom a chcel čosi dodať, keď sa stalo niečo čo Tim, rovnako ako všetci chlapci v jeho veku z duše nenávidia. "Ó aký si mi ale chutnučký. Pod' sem nech ťa vystískam." Skôr ako Tim stihol zaprotestovať, ocitol sa v zovretí mohutnej tetky, ktorá hravo prekonala zemskú tiaž a zdvihla chlapca do výšky, zovrúc ho v obrovitých ručných chápadlách schopných bezpochyby ohýbať i kov. Tim sa na pár sekúnd ocitol v pozícii handrovej bábiky, iba bezmocne metajúc nohami, čo však nezabránilo milučkovej tetuške, aby ho obdarila hneď dvoma šťavnatými, hustým rúžom a slinami presiaknutými bozkami na obe líca. (Ešte dobre, že sa Tim vyvracal už na parkovisku pred obchodom, ináč by sa návšteva skončila pohromou skôr než začala.) Tetka ho ešte raz zovrela v náručí, až Tim zalapal po dychu, kým bol chudák chlapec konečne prepustený a pristál späť na zemi. Zatiaľ čo sa teta zdravila s rodičmi, Tim využil pár drahocenných sekúnd keď sa naňho nik nedíval a zostrel si z tváre mazľavý rúž. Keby však bol vedel, že toto je len začiatok zaiste by sa prežehnal. V dome tety Clare sa zišlo všetko. Rodina známa i neznáma, ujkovia a tetky, babky a prababky, bratanci a sesternice, ľudia ktorých Tim zväčša vôbec nepoznal, zato akýmsi zázrakom všetci poznali jeho. Nechýbalo tu ani kopec decák, poväčšine predškolského veku, no najme početný dôchodcovský zbor. Posledne menovaná skupina znamenala, že Tim bol nútený pretrpieť ešte niekoľko podobných šťavnatých prekvapení v nezameniteľnej produkcii postarších osôb ženského pohlavia, zatiaľ čo dedovia a ujcovia sa vyžívali v chlapskom mliaždení Timovej pravice (Tim nikdy nechápal čo je 'chlapské' na tom, keď mu niekto drví prsty), eventuálne priateľskom potľapkaní po pleci, takže po takomto uvítaní, v kombinácii s trojhodinovou cestou autom, bol zrelý na uterák. No zloženie návštevníkov malo aj svoju výhodu. Čím viac ľudí, tým ľahšie sa niekam zašije, aby nebol veľmi na očiach – najbezpečnejší spôsob ako bez ujmy prežiť takúto oslavu. A Tim po ničom inom ani netúžil. No možno po nejakom tom koláči aj hej, ale ten by hravo oželel, ak si ho dnes nik nevšímal. Prioritou číslo sa tak stalo čo najrýchlejšie nájdenie strategicky dobre umiestnenej polohy. Aj keď už bolo spomenuté, že Tim na návštevách u cudzích ľudí mal vždy problém kam si sadnúť, dnes sa rozhodol pre rózny čin a bez toho aby sa niekoho pýtal, sadol si do kúta za uja ???0 a strýka ???0. Obaja chlapíci boli približne rovnako vysokí, ako širokí, teda existovala vcelku solídna nádej, že v ich tieni bude v bezpečí. Až keď sa Tim usalašil na stoličke, dozvedel sa nečakanú, no o to potešujúcejšiu správu. Simon ešte nedorazil. Vraj uviazli v nejakej zápche na diaľnici a nevedia kedy prídu. Tim si v momente predstavil 100 míľovú kolónu áut a na jej konci blbca Simona ako syčí hnevom. "To by bolo super keby vôbec neprišiel." Zažlelal si z celého srdca. Bez Simona prebiehala oslava vcelku pokojne. Tim v obkolesení zväčša najstarších účastníkov tejto stredne veľkej rodinnej seansy si za

dve hodiny stihol vypočúť zoznam všetkých diagnóz, ktorými sa príslušní páni a dámy vyťahovali jeden pred druhým v snahe presvedčiť ostatných, že práve on či ona je na tom zo všetkých najhoršie. Samozrejme spomínali sa aj takzvané 'staré dobré časy' – náramne 'zábavné' rodinné historky z minulosti, ktoré Tim počul prinajmenšom dvesto krát. Do toho všetkého hrala akási jazzová hudba, ktorú Tim síce veľmi nemusel, no mala aspoň tú výhodu, že sa pri nej dalo celkom dobre spať. Nebolo preto prekvapením, že potom čo spasal všetky koláče a šaláty, ktorými ho teta Clare výdatne zásobovala, rýchlo začal sliednať a ani nevediac ako zadriemal. Bohužiaľ nie nadsťho. Budíčkóm mu bol hrozný rámus a zmetené výkriky, ako všetci - starí aj mladí, malí aj veľkí, vzdialení i blízki príbuzní vstávali zo stoličiek a hrnuli sa k dverám von z izby. Tim si chcel zhlboka zívnuť, no keď zbadal otcov prísny pohľad, pre istotu si radšej prikryl ústa. Vydurený z hlbokého spánku netušil aká je príčina onoho rozruchu, až kým nezačul nepríjemne piskľavo znejúci chlapčenský hlas z ktorého mu okamžite naskočili zimomriavky. "Simon..." Tak a má po nálade. Bolo jasné, že ešte len teraz prídu problémy. "Ahoj tetuška Clare. Som tak rád, že vás znova vidím." Zvolal vysoký hlások, po ktorom nasledovalo v ešte vyššej tónine. "Pod ku mne Simonko, nech si ťa vyobjímam." Tim ani na sekundu nepochyboval, že 'Simonko' sa teraz vrhne tetuške do náručia, tak ako sa na správne vychovaného synovca patrí. "Pozrite sa teta čo som vám priniesol. Sám som to postavil. Je to model vášho domu. Skonstruoval som ho iba z fotiek. Bola to moja školská práca a dostal som za ňu vyznamenanie." Zahlásil Simon s príslovečnou skromnosťou. "Ó ten je ale nádherný Simonko. Ďakujem ti, ty náš malý šikovný chlapček. Všetci sme na teba veľmi, veľmi pyšní." Tim prevrátil oči. Aj keď dialóg počul iba z vedľajšej izby a oboch aktérov nevidel, živo si vedel predstaviť tie falošné Simonove úsmevy, poklonkovanie a akože úctivé pozdravy, ktoré mal Simon tak perfektne nacvičené. To všetko iba preto, aby si nikto o Simonkovi ani náhodou nepomyslel nič zlé. To aká bola skutočná Simonova povaha poznal snáď len Tim, ale o tom až neskôr. Hneď potom, ako bol miláčik dospelého publika vystískaný všetkými tetkami a podal si ruku so všetkými ujmi, zavítala malá primadona do priestrannej jedálne, kde sa mal zvítať s mladšími ročníkmi, vrátane Tima. Ten sa prirodzene k činu veľmi nemal. Spokojne si ďalej sedel v prítmi rohu miestnosti, snažiac sa tváriť čo najnenápadnejšie. Možno by ho Simon ani nezaregistroval, avšak keďže tvár otca, ktorý už hodnú chvíľu syna pozoroval, preskočila zo stupňa mierne zamračené na úroveň prehánky s možnosťou búrky, a tak chudákovi Timovi neostalo nič iné len sa postaviť. Simon, aj keď bol k nemu otočený chrbtom, okamžite ho zaregistroval. "Anderson. Čo ty tu robíš ?" Tim sa ani nepokúšal o úsmev a jeho kamenný pohľad sa nezmenil, ani keď mu Simon podal pravicu. "Už som ťa dlho nevidel. Vyzeráš nejako ináč. Povedal by som, že dosť divne." Riekol Simon pološepotom, aby jeho narážku okrem Tima nik nezačul. "Asi potrebuješ lepšie okuliare." Odsekol Tim pohotovo. Simonovou tvárou prešiel kŕč, a aj keď si obaja chlapci podali ruky, bolo jasné, že dnes ešte budú mať spolu dočinenia. No nateraz prítomnosť množstva dospelých neumožnila Simonovi naplno využiť svoj talent a vrátiť Timovi požičané. Príchod milučkého, sladučkého, blondiáčika s anjelskou tváričkou a veľkými okuliarmi, nasúkaného do značkového saka okamžite prispel k oživeniu atmosféry. Simon sa veľmi rýchlo pasoval do centra pozornosti a dospelí, ako sa zdalo, mu to žrali ako kôň seno. Malý génus najprv zahral na klavíri Mesačnú sonátu od Beethovena. Aj napriek niekoľkým chybám, zožal za svoj výkon búrlivý aplauz. A to sa ešte stihol pochváliť - citát: "Na klavír chodím iba prvý rok a už som medzi najlepšými. Na budúci rok som prihlásený na koncert a pani učiteľka povedala, že ak budem takto pokračovať, budem určite najlepš." Timovi sa po vyhlásení skrížili oči do X. (Veru ani ten Eddieho Ham&Eggs

napokon nepotreboval.) "A to ešte Simon nepovedal, že chodí aj na hodiny flauty." Pridala pani ???1. Tim znova pocítil, že mu začína byť nevoľno, no tentoraz v tom auto bolo nevinne. Simonova mama, pani ???1 bola nízkej, štíhlejšej postavy, s rovnakými blond vlasmi a hrubými okuliarmi ako jej malý maznáčik. Keďže na rozdiel od svojho manžela, pána ???2, nechodila do práce, celý deň sa mohla starať o svoj 'poklad', ani čoby to bol malý princ. Od malička Simon navštevoval len tie najvyberanejšie školy a škôlky (do ktorých ho mama vozievala vždy autom). Okrem školy chodil aj hodiny výtvarnej, kreatívneho písania, španielčiny a francúzštiny a už spomínaného klavíru a flauty. Simon od útleho detstva navštevoval divadlá, rozličné večierky a spoločenské akcie, aby sa tak dostal do čohosi čomu sa z neznámych príčin vzletne nadáva 'vyššia spoločnosť'. Tu sa mal malý Simon, aspoň podľa názoru jeho mamy, učiť spoločenskému správaniu, stretávaniu sa s významnými ľuďmi, stávať sa stredobodom pozornosti, ktorá mala byť neskôr základom jeho takzvanej geniality. Simonov otec, pán ???2 pracoval ako riaditeľ akejsi pobočky banky (aj preto tie pozvánky na rôzne večierky a akcie). Postavou tiež nízky, s už prešedivenými vlasmi a hustými fúzami. Tim ho na rozdiel od zbytku jeho rodiny vcelku bral. Veľa toho nenahovoril, a občas, keď sa Simon už priveľmi vystatoval ho i zahriakol. Nato vždy zareagovala jeho manželka, aby vraj nechal chlapca napokoji, nech len ukáže čo v ňom je. Teda zhruba nejako takto vyzeral malý Simoník a jeho stručný životopis, obsahujúci korene príčin prečo z neho vyrástol onen rozmazaný hajzlík, ktorého Tim tak neznášal. Len čo skončil s hraním na klavíri, malo nasledovať predstavenie číslo 2, tentoraz z úplne iného súdka. Pani ???1 sa postavila pred ostatných, ani čoby uvádzačka talk show predstavujúca príchod vzácného hosťa. Prirodzene oným 'hostom' nebol nik iný, ako jej milovaný synáčik Simonko, ktorý aspoň podľa jej slov vyhral súťaž o najlepšiu ročníkovú vedeckú prácu z biológie a teraz by ju veľmi rád prezentoval tu prítomnému publiku. Nasledoval radostný aplauz (takmer) všetkých zúčastnených. Tim sa samozrejme ani nepokúšal predstierať akýkoľvek záujem o túto hroznú pakáreň. Našťastie skrytý za hradbou tiel dospelých, si jeho malé úmyselné faux pas nik nevšimol. Simon postavil na stôl malú prenosnú premietačku, (ktorú sem doterigal iba preto, aby sa mohol pred všetkými ukázať) a úsečnými príkazmi dirigoval mamu ako správne vycentrovať obraz, aby zaberá celú náprotivnú stenu. Keď bol po chvíli ako tak spokojný, posunkom naznačil, aby mama zhasla svetlo. Potom, ani čoby Nositeľ Nobelovej ceny zahajujúci prelomovú prednášku o novom objave sa postavil pred početné obecenstvo, uklonil temer po zem a významne si odkašľal. "Dobrý deň, či skôr som mal povedať dobrý večer." Na chvíľku zastal, asi si myslíac, že toto jeho kvázi pomýlenie vyvolá úsmevy, či nebodaj záchvat smiechu. Keď sa nik ani neuškrnul, (dobré Tim sa uškrňal od chvíle čo ho zbadal – ale to sa neráta) rýchlo pokračoval ďalej. "Takže ešte raz dobrý večer. Chcel by som vás privítať na svojej prednáške, ktorá sa volá: Druhohorné jaštery, spôsob života a objavené vykopávky." Koniec vety sprevádzal ďalší úklon doprevádzaný výdatným potleskom. Raz darmo, Simon bol proste miláčikom publika. Tim sa stále iba uškrňal. Len čo začul slovo vykopávka ho pri pohľade okolo seba napadlo, že niektorý z tu prítomných dám či pánov skoršieho ročníku vydania, by si tieto slová mohol zle vyložiť. Našťastie sa zdalo, že podobné súvislosti nikoho okrem Tima nenapadli, takže Simon mohol nerušene pokračovať ďalej. Simonova tzv. 'prednáška' bola asi tá najstupídnejšia vec na svete, akú Tim kedy počul. Niežeby niektoré veci neboli zaujímavé, napríklad fakt, že dinosaury boli v skutočnosti veľmi hlúpe a na ovládanie obrovitého tela potrebovali druhý 'mozog' umiestnený v chrbte (to Timovi pripomínalo Barta, s tým rozdielom, že on ten svoj druhý mozog musí mať až niekde v päťkách), no spôsob akým to Simon prezentoval

bolo čosi útrpné. Neustále sa zajakával, preskakoval text, aby sa potom opravoval. Občas do toho primiešal aj prisprostastú chybu či slovnú prešmyčku, ktorá mala byť akože vtipná, no v podstate sa snažiť ani veľmi nemusel, lebo to neustále koktanie a zasekávanie bolo smiešne samo o sebe. Tim v prítmí svojej skrýše sa len blahosklonne usmieval. Škodoradosť, ako sa vraví, je tá najúprimnejšia radosť a Tim nebol žiadnym anjelom. No vrcholné číslo malo ešte len prísť. Na konci prednášky Simon ukázal i najobávanejšie tvory vtedajšej fauny, menovite obrovité netvory ako Tyrranostaurus, ????, či ????. Nakreslené obrázky sa striedali s fotografiami nájdených vykopávok – všetko pekné animované v Power Point 2015 – toť obľúbený nástroj všetkých tých, ktorí ak nemajú veľmi čo povedať, aspoň sa vyšantia s posúvaním, blikaním, krčením, trhaním a robením iných prisprostastých grafických efektov aké nad prezentovanými stránkami program dokáže urobiť. Tim už takmer zaspával a možno by bol aj znova zadriemal, keby už aj tak nepríjemný piskľavo znejúci hlas prednášajúceho neprešiel do trojčiarkeho C. "A teraz si predstavme situáciu akoby to vyzeralo, keby sa v ríši *dinoservou*, ehm vlastne dinosaurou zjavil človek. Vie to niekto?" Tim nechápal čo je to za hlúpu otázku a zjavne nebol sám, keďže nik sa neprihlásil. "Takže nie?" Zvolal Simon natešene, zjavne očakávajúc podobnú reakciu publika. "Dobre teda. Urobím vám malú ukážku. Dobre sa pozerajte." Simon celý dychtivý stlačil malé tlačítko na premietačke. Sála zrazu explodovala nefalšovaným smiechom. Pred animovaný obrázok obrovitého T-Rexa pricupitala nakreslená postavička v sukni, ktorej hlava bola patrične zväčšená, aby sa do nej vošla fotka dievčenskej tváre a pod ňou nápis: Milica. "Ehm, to je Milica, moja spolužiačka. Sedíme spolu v jednej lavici." Vysvetlil Simon stručne a znova stlačil tlačítko. "Predstavme si situáciu, žeby sa Milica ocitla v druhých horách... teda druhohorách a z ničoho nič by ju zbadal tento veľjašter." Simon sa na chvíľu zasekol. Mala to byť niečo ako dramatická pauza. Tim ju bleskovo využil aby si prikryl ústa. Poznajúc Simona vedel, že teraz bude nasledovať poriadny trapas, a radšej ako pred všetkými detonovať smiechom, lepšie je sa na to vopred pripraviť. Simon znova stlačil tlačítko na premietačke. Postavička začala splašene poskakovať a z mikrofónu na premietacom prístroji sa ozýval dievčenský ryk. Obrovitý jašter si to zamieril rovno k Milici, a nad jeho hlavou sa zjavila bublina s 'duchaplným' textom. "Mňam, mňam, to si ale pochutnám..." "Pre T-Rexa by bol taký človek iba ako menšie raňajky. Denne tento obor dokázal zožrať až ???? libier mäsa." Tim si zívól. Niežeby chcel provokovať, no z tých blbín bol už natoľko otrávený a po 4 zelených tabletkách tak ospalý, že to proste prišlo samé od seba. Prúser bol akurát v tom, že si nevedomky sňal ruky z úst, čo sa malo čoskoro ukázať ako obrovská chyba. Simon prepol na ďalšiu animáciu v ktorej jeho spolužiačka Milica začala panicky kričať o pomoc. Primitívny sled nadskakujúcich postavičiek vyčaroval u niektorých úsmev, iní sa tváрили zrudene. A teraz mal prísť zlatý kliniec programu. "Milica by T-Rexovi nemohla utiecť, keďže viete ako rýchlo mohol bežať?" "Dvadsať míľ?" Riekol ktosi z opačnej strany miestnosti. "Až tridsaťpäť. Podľa posledných výskumov až tridsaťpäť." Poopravil ho malý génus. "Takže, ak by Milica nemala to šťastie a nebol by nablízku niekto s poriadnou zbraňou, skončila by ako T-Rexova pochúťka..." Simon zakončil svoj monológ a naposledy stlačil tlačítko na premietačke, aby sa tak dostal k vyvrcholeniu svojho čísla. Na stene sa objavila podobne komická postavička, tentoraz oblečená v kostýme Supermana s hlavou Simona, ako v ruke drží veľkú pušku z ktorej malý hrdina vystrelil a jediným výstrelom skolil pravekého jaštera. Niekoľko ľudí sa zasmialo, no iba jeden doslova detonoval smiechom. Tim vybuchol v hurónskom rehoťe. Prudká erupcia smiechu spôsobila, že stolička na ktorej sedel stratila na rovnováhe, prevážila sa a Tim s hukotom pristál na zemi. Ani bolestivý

dopad však nezastavil prúd nekončiaceho sa zlomyseľného chechotu. "To je ale debil !" Pomyslel si, dusiac sa smiechom. Škoda len, že dobrá nálada dlho nevydržala. Nie dlhšie, kým ktosi nezažal svetlo a Tim si neuvedomil ako naňho hľadí celé rodinné auditórium. Okamžite ho obľial studený pot. Všetci, dospelí aj deti, starí i mladí, vysokí aj nízki hľadeli na malého previnilca, ktorý zasa raz čosi vyparatil. Nastala vrcholne trápna situácia, ešte trápnejšia ako na parkovisku pred obchodným domom. Tim, červený od hanby, sa rýchlo pozbieral z dlážky a usadil späť na stoličku. Aj keď mal hlavu sklonenú temer po zem, neušiel mu víťazoslávny úškrn jeho protivníka. Simon si zapísal ďalší ľahký triumf. To však nemalo byť ani zďaleka všetko. Prednáška, či ako túto tragikomédiu nazvať, skončila búrlivým aplauzom za ktorý Simon odmenil publikum niekoľkými úklonmi. I po nej však ostal stredobodom pozornosti. Každý sa ho vypytoval na prednášku, školskú súťaž, hru na klavíri, či to ako sa mu darí v škole. Blondavý okuliarnik púšťal jednu 'múdrú' hlášku za druhou, chvastavé reči nemali konca kraja. Tim učupený vo svojom kútiku Simonove drísty nepočúval. Po hanbe, ktorú narobil bolo lepšie ostať ticho ako myš, dúfajúc, že unikne ďalšej pozornosti. Toľko šťastia však mať nemal. Celé to nechtiac spískala teta Clare, aj keď to vlastne nemyslela zle. "Timko a ty tu prečo sedíš tak sám ? Ved' sa pod' aj ty zahrať s ostatnými. Všetci sú už v Modrej izbe. Odniesla som vám tam nejaké koláčiky. Pod', nebudeš tu predsa sedieť sám medzi dospelými." Skôr ako Tim stihol čokoľvek povedať, začala ho milá tetuška ťahať preč z bezpečného útočiska. "Ale teta ja..." Tim sa pokúšal o protest, avšak márne. "Donesiem vám tam aj Colu, alebo by si chcel nejaký rezník so šalátom ? Všetko vám donesiem." Záver vety sprevádzala ďalšia veľká pusa, ktorá Tima úplne odzbrojila. Teta Clare to nemyslela zle, nechcela mu ublížiť. V dobrej viere si myslela, že pre deti bude lepšie ak sa budú spolu hrať, zatiaľ čo dospelí budú preberať svoje 'vážne témy', ktoré ako správne usúdila by tunajší dorast nebavili. (Samozrejme s výnimkou Simona, ktorého 'baví' všetko čo mu poskytuje príležitosť predviesť sa pred dospelými.) Ani v najhoršom sne nemohla tušiť, aké následky bude jej dobre myslený čin. Modrá miestnosť bola jednou z dvojice priestranných predsiení veľkého rodinného domu, ktorá kriľavo modrému náteru s údajne nádherným fialkovým vzorom (mimočodom neskutočný gýč) vďačila za svoje meno. Tak ako teta sľúbila, stôl v strede sa prehýbal pod fúrou dobrôt, ktoré sem milá tetuška nanosila. Okolo neho sedelo kopec deťúreniec a za jeho vrchom ako Cézar osobne, trónil sám Simon. V štýle nefalšovaného intelektuála mal pred sebou rozloženú akúsi encyklopédiu, tváriac sa že si v nej listuje. Keď Tim vstúpil dnu, Simon mu nevenoval ani krátky pohľad. Timovi to vcelku vyhovovalo a preventívne si sadol na opačný koniec miestnosti do veľkého hojdacieho kresla, ktoré sa dosť podobalo tomu, čo mal doma. "Tak a pekne sa tu hrajte a Timko, daj si z tých koláčikov. Ešte ti donesiem aj zmrzlinový pohár s jahodami, dobre ?" Tim za všetko slušne poďakoval a o chvíľu už odjedal z maškrtnej kombinácie mrazeného mlieka ochuteného cukrom, žĺtkom s trochou šľahačky, to všetko v skvelej kombinácii s čerstvými jahodami. Bola to jeho obľúbená pochúťka. Daňou za ňu bola ešte jedna šťavnatá pusa na líce, kým sa dvere Modrej izby definitívne nezavreli a deti neostali samé. Bolo ich tu dohromady sedem. Okrem Simona a Tima ešte päťica ich súkmeňovcov, aj keď podstatne mladšieho roku výroby. Tak napríklad malý Johnny, syn tety a uja ???0, mal síce iba roky tri, no vyzeral minimálne na šesť. Aspoň ak by sa to meralo objemom biomasy. Johnny bol skrátka tlstý ako bečka. Ako obvykle, i teraz trávil čas svojou najobľúbenejšej aktivitou – jedením (veľmi slušne povedané). Ústa mal hnedé od čokolády, cukríkov a koláčov, ktoré do seba s pravidelnosťou 2-3 minút neustále ládoval. (Tim pri pohľade na Johnyho ozaj rozmyšľal, či slovo malý je pre tohto chlapca ozaj to najvýstižnejšie.) To o polovicu ľahšia Jessica, útle dievčatko

s dlhými vrkôčikmi sa hralo na zemi s bábikami. Tim nikdy nechápal ako môže dievčatá baviť hranie sa s takou kravinou ako je bábika. Držať ju v ruke, rozprávať sa s ňou, česať jej vlasy, napomínať ju aby ???0, či ???0, alebo akékoľvek iné prihlúple meno, ktoré im dievčatá dávajú, má pekne sedieť a nevrtiť sa. Veď je to príšerný nezmysel... To keď už niečo, Tim by skôr uprednostnil vláčky s ktorými sa 'hrali' 5 ročný Jeff a o dva roky starší Will, synovia pána ???0 a sesternice ???0. Teda hrali... Nazývať trieskanie vláčkami o koľajnice, stôl a sem-tam aj jeden druhému po hlave, malo dosť ďaleko od toho čo sa obvykle myslí pod pojmom hranie. No obom chlapcom šrotovanie železničných súprav spôsobovalo nefalšovanú radosť a Tim nepochyboval, že mať o trochu viacej sily, spravia z vlakov šrot. Posledný člen malého spoločenstva mal iba 10 mesiacov, jej meno bola Líza, a bola to dcérka sesternice z druhého kolena, ktorej meno si Tim nikdy nepamätal, lebo sa videli dohromady 3 krát, vrátane dneška. Tá našťastie celú dobu tíško spala, majúc tak ako všetky deti v jej veku (ak sú najedené a majú suché plienky), celý svet zvysoka na háku. Zloženie malého osadenstva teda pripomínalo viac materskú škôlku a Timovi od prvej chvíle bolo jasné, že si tu užije kopec 'zábavy'. Napokon však jej malo byť podstatne viac ako si myslel, ba dokonca i viac akoby si bol sám želal. Hneď ako sa teta Clare vytratila z izby, Simona prestalo baviť hrať divadlo na ťažkého intelektuála (aj tak mu nikdy veľmi nešlo – aspoň podľa Timovho názoru) a položil encyklopédiu na stôl. Tim už poznal svojho bratranca pridobre nato, aby vedel, že Simon nevynechá príležitosť doňho zarypnúť, a tak pre istotu radšej schmatol z nočného stolíka mobil a spustil na ňom akúsi prihlúplu hru, rozhodnutý Simona si nevšímať. Cieľ to síce ušľachtilý, no realizácia môže byť o dosť zložitejšia. Simon potom čo odložil encyklopédiu zamieril k veľkej knižnici neďaleko Timovho hojdacieho kresla, kde sústredene začal študovať tituly kníh. Ako si tak prezeral jednotlivé zväzky, prirodzene iba diela hodné jeho intelektuálnej veľkosti, od Marquéza, Hamingwaya, či Dostojevského, až po Dickensa či Shakespeara, nenápadne sa krok po krok približoval k Timovi. Skončil pri poslednom regály, kde vytiahol knihu s názvom tak dlhým, že sa ani nevošiel na rub knihy. "???" Simon ju otvoril a uznanlivým pokyvovaním sa tváril, že rozumie textu. (Nič na tom nemenilo ani fakt, že kniha bola napísaná latinsky a dokonca ani taký génius ako on latinčinu neovládal.) Otočený chrbtom k Timovi, zrazu urobil krok dozadu - tak aby jeho topánka pristála na Timovej. "Ó prepáč, nevidel som." Tim sa iba zaškeril, no našťastie nepovedal prvé čo mu zišlo na rozum. Simon si ho chvíľu zvedavo prezeral, kým nezahlásil. "Ty si na slávnosť prišiel v obyčajnej športovej obuvi?" Tim pozrel na svoje ošúchane botasky. Je pravda, že nevyzerali boh vie ako, ale stále lepšie ako debilné lakovky. "Sú to normálne topánky." Odsekol ostro, aj keď stále slušne. "Normálne? No hej, pre niekoho kto príde na slávnosť v rifliach a tričku sú asi normálne." Tim sa zamračil. "Čo máš proti môjmu tričku?" "Ale nič, čo by som mal mať? Je to koniec koncov tvoja vec. Iba tým dokazuješ svoju úroveň." Na Simonových perách sa zjavil ten najblahosklonnejší úsmev, akého bol schopný. "Svoju úroveň? Tie svoje debilné drísty, si nechaj pre dospelých. Ja ti na ne kašlem. Daj sa vypchať." "Tsss. Mama mala pravdu. Si nevychovaný úbožiak, s ktorým sa ja nemám o čom baviť. Nechápem prečo nás teta Clare vôbec dala spolu. S takými ako si ty sa nemám o čom baviť." "Tak sa nebav. Mňa tie tvoje keci tiež nezaujímajú, tak si ich nechaj pre seba." Simon iba mávol rukou - čosi na štýl: "S takým primitívom sa moje blahorodie obťažovať nebude!" A bez ďalších slov zamieril k stolu, kde si na čistý tanierik naložil kúsok z čokoládového koláča a začal z neho distingvovane odjedat'. Veľa toho však nezjedol. Už po treťom súste lyžička s cinkotom dopadla na tanierik. "Fuj, tá šľahačka obsahuje priveľa sacharidov." S nonšalantnosťou príslušníka 'vyššej

spoločnosti' utrel si ústa do servítky. "Teta Clare vždy pečie všetko také sacharidované. To nie je vôbec zdravé. Príliš veľká koncentrácia sacharidov v ľudskom tele môže spôsobovať nábeh na cukrovku, alebo ???0 a samozrejme i tučnotu." Začal vysvetľovať svojim spolu stolovníkom – menovite 3 ročnému Johnnymu, 5 ročnému Jeffovi a o rok staršiemu Willovi. Poslední dvaja ho pre rachot, ktorí búchaním vagónov o stôl robili vôbec nepočuli a Johnny, aj keď sa tváril zúčastnene, nenápadne poškuľoval po Simonovom nedojedenom koláči, čakajúc kedy sa bude môcť na onú sacharidovú bombu zaútočiť. Tim si neodpustil úšklabok. Celá situácia mu pripadala náramne zábavná. Simon si ho nevšimol, a radšej si prisunul stoličku k Jeffovi a Willovi, aby prvému z menovaných zobral lokomotívu, ktorou práve trieskal o železničnú stanicu na konci kolajšťa. "Neber mi ju ! Je moja !" Zapišťal protestne malý chlapec. "Ja ti ju neberiem, iba vám chcem niečo ukázať." Simon významne podvihol lokomotívu (parný model z konca 19. storočia), aby na ňu Jeff o Will dobre videli. "Viete ako funguje parná lokomotíva ?" "Nie a vráť mi ju !" Dupol nahnevane Jeff. "Teba nezaujíma ako funguje, na akom princípe pracuje ?" Tim sa znova uškrnul. Hovoriť také veci malým deckám môže ozaj iba idiot – teda v podstate i Simon. "Vráť mi ju, inak to poviem ockovi." Simon pochopil, že ďalšia zvada by neprinesla nič iné len krik a plač, čo by mohlo naštrbiť jeho starostlivo pestovaný image, a tak lokomotívu bratancovi radšej vrátil, presunúc sa k Willovi. "Ty si William, však ?" Malý chlapec, už na pohľad o dosť zakríknutejší ako jeho mladší brat skromne prikývol. "Chceš vedieť ako funguje parný stroj ?" Will nesmelo pokrčil plecami a podal mu svoju hračku. "Vidíš toto." Ukázal na časť rušňa. "To je parný kotol. Jeden je sprava, druhý zľava, aby lokomotíva mala optimálny výkon..." Simonovu reč prerušil Timov smiech. "Optimálny výkon." Simon sa zachmúril. "Hej optimálny. Nie každý je taký kretén ako ty." Tima v kresle okamžite narovnal. Bola to výzva na ktorú musel reagovať. Práve keď chystal čosi povedať, skočil mu do reči malý Jeff. "A čo je to kretén ?" Simon vypleštil oči. "Jeffrey tak nesmieš rozprávať ! Je to škaredé slovo !" Tak a bolo to... Päťročnému chlapcovi nebolo viac treba. Oči mu vzbĺkli šibalstvom a ako požiarne siréna spustil. "Kretén, kretén, kretén, kretén, kretéén." "Nie, tak nehovor ! Je to škaredé !" Simon sa pokúsil zapchať mladšiemu bratancovi ústa, avšak Jeff bol šikovnejší a vyšmykol sa mu kričiac neustále hlasnejšie. "Kretén, kretén, kretén." Simon nevediac čo robiť, v záchvate zúfalstva schmatol jeho parnú lokomotívu. "Daj mi ju ! Je moja !" Skríkol Jeff. "Dobre dám ti ju, ale iba ak už nebudeš rozprávať také veci, jasné ?" Jeff namiesto odpovede schmatol lokomotívu, nezabudnúc ako natruc naposledy zahundrať ono slovo. Simon si zhlboka vydýchol. Dúfal, že sa mu podarilo konečne zabrániť pohrome, keď tu zrazu malý Johnny, ktorý práve do seba dopchal Simonov sacharidový koláč začal mliaskať a vydávať zhruba takto znejúce zvuky. "Krii-tttiii-enenen, krii-tttiii-enenen." "Johnny tak nesmieš hovoriť, je to zlé, veľmi zlé slovo !" "Hovorila iba to čo si ich naučil." Podpichol uštipačne Tim. Simon naňho vrhol nenávistný pohľad a len vďaka naučenej sebakontrola nepovedal prvé čo mal na jazyku. Radšej ponúkol Johnnyho ďalším koláčom - osvedčená metóda, ako malému - veľkému chlapcovi zapchať ústa. Johnny si maškrtne začal mliaskať a Simon sa mohol vrátiť späť k Willovi, že dokončí svoj, priam odborný výklad princípu parného stroja. "Takže kde sme to skončili ?" Will iba bezmocne pokrčil plecami, ani sa nepokúšajúc predstierať svoj záujem. Radšej si zobral ceruzku a začal ňou na jednu zo servítok čosi čarbať. "Ty už vieš písať ?" Začudoval sa Simon. "Vlastne áno, veď si predsa druhák. To ste sa museli naučiť už kopec písmen, však ?" Will bez slova prikývol a ďalej sa venoval čmáraníu po servítke. "A ako sa ti páči v škole Willy ? Učiť sa všetky tie nové veci, to musí byť veľmi zaujímavé, však ?" Odpoveďou bolo znova nejasné prikývnutie, ktoré by sa ani

pri najlepšej vôli nedalo označiť za súhlas. "A čo všetko ste sa už naučili ? Písať, čítať, počítať, prírodopis, vlastivedu. Ktorý predmet máš najradšej ?" Will, ostal ticho, plne sa sústrediac na usilovné čiernenie servítky. Simon aj napriek bratancovej ignorácii nepatril k tým čo by sa po prvom, druhom ba dokonca ani desiatom pokuse vzdávali, a tak namiesto toho aby držal jazyk za zubami so záujmom sa k nemu naklonil. "A čo teraz píšeš ? Môžem sa pozrieť ?" Will oboma dlaňami zakryl svoj výtvor." "No tak, ja sa ti predsa nebudem smiať. Iba chcem vidieť čo si napísal." "Ešte to nie je hotové." Zahundral malý chlapec. "No tak dobre, počkám." Simon dlho čakať nemusel, pretože Will, teraz píšuc s druhou rukou rozprestretou pred servítkou, naškrabal už len posledné písmenko. Tim sám zvedavý, čo tam skrýva, narovnal sa, aby lepšie videl. Zrazu Will víťazoslávne dvihol svoje dielo nad hlavu. Tim explodoval smiechom. Na servítke stálo trasľavým písmom naškriabané. "Cretjin." "Dobre som to napísal ?" Opýtal sa Will s nevinnosťou zodpovedajúcou jeho veku. Simon celý zhrozený mu vytrhol servítku z rúk. "Nie, tak sa to nepíše a okrem toho som vám povedal, že tak nesmiete rozprávať !" "Ale ja som tak nerozprával !" Odsekol zlostne Will. "Ani písať. Sú to škaredé slová, ktoré sa nesmú používať." "Ale prečo ? Ocko tiež tak hovorí." Všetko zaklincoval malý Jeff. "Lebo... Proste... Proste, lebo sa to nesmie a hotovo. Radšej nám Willy porozprávaj, čo si sa už v škole naučil." Namosúrený chlapec, zjavne dotknutý znehodnotením svojho dielka iba podráždene zavrčal. "Nič." "Ale Willy, no tak. Niečo ste sa predsa museli naučiť keď tak dobre píšeš. Určite sa ti v škole darí." Will si zlostne premeral svojho o päť rokov staršieho bratanca. "Nie. Ja neznášam školu. Nenávidím ju." Simon ostal odpoveďou zarazený, nevediac čo povedať. To na opačnej strane izby, mal Tim z celej konverzácie skvelú zábavu a musel si pridržať ústa, aby odolal rehotu. Simon si ho konečne všimol. "No jasné, Anderson. Looser Anderson. Ty sa máš čo ozývať. Obmedzenec ktorý takmer prepadol." "Neprepadol som." Zavrčal Tim dotknuto. "Ale mal si. Keby si nemal protekciu, tak už ťa dávno vyhodia zo školy. Z úplne obyčajnej školy... Taký idiot, ktorý nevie spraviť ani normálnu školu sa tu bude iným smiať." "Ty si idiot !" "Ja ?" Simon nahodil sebavedomý úškrn. "Ja som jeden z najlepších žiakov v triede, v najlepšej triede, na našej *elitnej* škole. A čo ty ? Obyčajný looser, ktorý nič nevie. Lenivý a hlúpy." "A ty si zasa debilný bifľoš, ktorý sa hrá na génia. Bifľošská guma, ktorá nič nevie, iba sa celý deň bifľovať." Simon sa pousmial. "Ty nevieš ani to, lebo v hlave nič nemáš. Si sprostý, ako tvoji rodičia." Tima znova narovnal a tentoraz i vystrelil na nohy. "Čo si to povedal ? Zapakuj to !" "Chceš sa biť ?" Zvreskol Simon a vyletel zo stoličky. No tak pod' udri ma, aspoň všetci uvidia čo si za blázna." Tim zovrel prsty v päšť, no jeho úder zasiahol len operadlo gauča. "***** na teba. Hovor si čo chceš. Je mi to jedno." Tim sa zrútil späť do kresla. Veľmi dobre vedel, že aj keď by v pästnom súboji Simon proti nemu nemal šancu, hneď čo by ten malý maznáčik začal revať, dobehli by sem všetci dospelí a všetka vina by padla iba na Tima. Jedinou nádejou ako nenechať Simona znovu zvíťaziť bol taktický ústup. Simon okamžite vycítil svoju príležitosť. "Jasné, vedel som to. Si hlupák a zbabelec." "Stále lepšie, ako byť kreténskym bifľošom." "Kreténskym ? To hovoríš ty ? Vieš vôbec čo to slovo znamená ? Asi nie, lebo kretén je blázon, retard, čo mu preskočilo. Presne taký ako ty." Tim zaťal prsty do operadla na gauči a tvár mu ešte viac sčervenela. "Mne nepreskočilo." "Óh nie, a čo ten blázonec v ktorom si bol ? Myslíš si, že o tom nik nevie ? Že nevieme čo si zač ? Každý to vie, aj teta Clare, aj ???0 aj ???0. Všetci vieme čo si za cvoka." "Ja nie som cvok." "Nie, jasné, že nie si. Ty len vidíš veci, ktoré neexistujú. Inak ešte stále vidíš tie prízraky ?" Tim zmeravel. Vedel, že Simon o jeho chorobe už počul, ale to že pozná aj všetky detaily nemal ani tušenia. "No čo tak pozeráš ?" Simon vyceril predné zuby, istý si svojim víťazstvom.

"Myslíš, že nevieme o tom čo sa ti sníva, že nevieme čo za blázna tu máme ? Každý o tom vie, iba ti to nechcú povedať do ksichtu." "Poser sa Simon." Odsekol Tim zúrivo, a bezmocne zároveň. "Á, takže už začínaš nadávať, lebo vieš, že je to pravda. Si obyčajný blázon Anderson. Normálny cvok. Nechápem, že ťa vôbec vonku pustili. Mali by ťa zavrieť do kletky, aby si nikomu neublížil. Od psychoša čo vidí démonov sa dá čakať hocičo. Mali by ťa rýchlo zavrieť, skôr než niekoho zabiješ..." Tim sa mračil, fučal i syčal, no nič iné spraviť nemohol. Vedel, že Simon netúži po ničom inom, iba ho vyprovokovať. Ak mu skočí na háčik, prehrá. Simona, neviniatko Simona, by predsa nikto neobvinil z ničoho zlého. Tim vedel, že musí ostať pokojný, nech sa deje čo chce. Simon bol však v sedle a nemienil z neho len tak zosadnúť. "Á, takže si ticho, lebo nemáš čo povedať, však ? Ešte stále vidíš tých démonov ? Tak kde sú ? Ako vyzerajú ? Sú za dverami, alebo pod posteľou ?" Simon schmatol jednu z papierových vreckoviek a začal ňou mávať. "Vznášajú sa okolo teba ako vo filmoch ?" Tim namiesto odpovede podvihol prostredník. "Poser sa." Simon pery osviežil zlomyseľný úškrn. "Už ti zasa začína preskakovať ? Chcel by si ma udrieť, však ? Všetci hovoria, že si blázon a skončíš v cvokárni. Tam takí retardi ako ty patria." Tim si zapchal uši prstami. Nebude to počúvať. Nech sa deje čokoľvek, on ostane pokojný. Simon poskakoval ako šibnutý, robil prapodivné grimasy, neustále čosi vykrikoval, ústa mu bežali ako splašené. Robil oplzlé gestá z ktorých klepanie po čele bolo to najslušnejšie. Ak by teraz oboch chlapcov pozoroval nestranný pozorovateľ, ani na chvíľu by nezapochyboval komu z dvojice preskočilo. Tim sa naňho díval, a aj keď ním lomcovala zlosť, čím väčšmi Simon zúrila, tým väčší pokoj ho zaplavoval. Pochopil, že nie on je ten, ktorý zo seba robí idiota. Jeho pocity umocňovali aj vyjavené pohľady ostatných detí, ktoré síce ničomu nerozumeli, no pri pohľade na bláznivého Simona mali ústa dokorán, ani čoby hľadeli na zjavenie. (Veľmi podivné a šibnuté zjavenie.) Tim možno by sa bol aj pousmial, ak by jeho tvár nezčerilo náhle zdesenie. Čierna škvrna zjazvila stred Simonovej hrude. Najprv sa objavila v podobe malej bodky, ktorá rástla každým ďalším Simonovým poskokom či, gestom. Zároveň černala, až kým neodrážala prakticky žiadne svetlo. Tim zmeravel. Čas akoby sa zastavil. Miestnosť začala meniť svoj tvar, naťahovať sa a sťahovať, akoby bola celá z plastelíny. Simonove grimasy, udivené pohľady ostatných detí, Johnnyho napchávanie sa, všetko zrazu trvalo tak príšerne dlho. Hodiny, ktorých údery doliehali z diaľky, odbíjali stále pomalšie až napokon úplne zastali. Čas akoby stratil na význame. Tim ani nevediac ako si uvedomil si, že ruky má už na kolenách. Hoci uši nemal zapchané, stále nič nepočul. Bolo to, akoby upadol do tranzu. V jednej chvíli zrazu všetko ožilo a on zreteľne začul Simonov nepríjemný piskľavý rehot. "Tak čo pozeráš ty dement ? Úbožiak, aj tak skončíš na cvokárni. Tam patíš." S týmito slovami sa Simon otočil a zamieril späť k stolu. "Teraz už viem, prečo všetci hovoria, že si ako tvoja mama. Vedel si, že aj ona tam bola ?" Tim zalapal po dychu. Simonove vyhlásenie ho úplne ohromilo. Simon na nič iné ani nečakal. Jeho zlomyseľný úškrnok dokazoval, že dosiahol to po čom tak veľmi túžil. No víťazstvo si je treba vychutnať. "To si nevedel, však ? Tvoja mama sa ti asi nepochválila, však ?" "To nie je pravda !" Zaškrípala Tim zubami. "Klameš !" "Prečo by som klamal ? Všetci, celá rodina to vie, iba tebe o tom nepovedali a sám si na to neprišiel. Aspoň vidíš aký si sprostý." Tim vystrelil do postoja. "Klameš ty sviňa. To odvoláš !" Simon sa zlomyseľne uškrnul. "Á, takže pravda sa ti nepáči. Nepáči sa ti, že ste všetci, celá vaša rodina, šibnutí ? Ved' sa spýtaj svojej mamy. Sama ti to povie." Tim sa celý rozochvel. Neuhasiteľná nenávisť prekročila kontrolovateľnú mieru. Ako natlakovaný kotol, ktorý nedokáže zachrániť už ani poistka, aj Tim v jednej chvíli explodoval. "To odvoláš ty sviňa !!!" So zúrivým revom sa vrhol na bratanca. Simon aj keď útok

očakával, Timov výpad bol tak prudký, že ho okamžite zrazil k zemi. "To odvoláš ty sviňa, odvoláš to rozumieš ?" Tim ziapal ako pomintutý a Simonovi, ktorému pri páde spadli okuliare z nosa, uštedroval jednu facku za druhou. "Odvolaj to ty špina ! Odvolaj !" Tim nad sebou stratil akúkoľvek kontrolu. Simon sa v šoku nezmohol ani na slovko, o obrane nemohlo byť ani reči. Nečudo, že o pár sekúnd preťal Modrú izbu piskľavý plač. Ani to však Tima neodradilo. Ďalej tíkol bratanca hlava-nehlava, akoby sa načisto pomiatol. O pár sekúnd sa k Simonovmu plaču pridal celý chorál vystrašených detí. Tim nevediac kedy a ako sa dvere za ním rozleteli, iba náhle pocítil ako ho mocná ruka dvíha zo zeme. "Čo to preboha robíš ? Tim !!!" Bol to otec a nebol sám. Za pár sekúnd do Modrej izby vbehli všetci dospelí (vrátane reumatických tetiek pohybujúcich sa o barlách či paličkách), aby sa stali svedkami strašného masakru, ktorý sa tu, aspoň merajúc to intenzitou Simonovho ryku, musel odohrávať. Pohľad na nich musel zaiste byť šokom. Tim kľachiaci nad bezvládnym bratancom mu štedro nadeľoval štipľavé pozdravy na obe líce. Simon iba bezmocne reval, chúliac si tvár do dlaní, kým ich Timov otec jediným chvatom od seba neoddelil. "Tim, čo to do teba vošlo ? Prečo preboha mlátiš Simona ? Čo sa stalo ?" Timove telo sa bezvládne zatrepotalo vo vzduchu, ako ním otec zúrivo zatriasol. "No tak hovor do čerta. Čo sa tu stalo ? Prečo si ho zbil ?" Koniec vety sprevádzala facka. Nie obyčajná, aké od otca občas schytával. Táto bola ako od Tonyho, ba snád ešte i o čosi štipľavejšia. Tim len vydesene zíval na zúrivého otca, neschopný vydať zo seba čo i len hlások. "No tak povieš mi konečne čo sa tu stalo, alebo ťa tu mám pred všetkými vyfliaskať ?" Timovi vyhrkli slzy do očí. Darmo ním otec lomcoval, darmo si ničil hlasivky. Tim zaryto mlčal. Boh vie akoby to celé dopadlo, ak by nezasiahla mama. "Prestaň, okamžite ho pušť, počuješ ?" Otec na ňu šľahol pohľadom. "Ale keď..." "Už sa ho ani nedotkneš, rozumieš ?" Mama bola minimálne tak rozčúlená ako on. Celá sa chvela a červeň na tvári prezrádzala, že je odhodlaná na všetko. Len čo otec pustil Tima, ten sa okamžite vrhol do maminho náručia a potom už len bolestivo vzlykal. Presne ako jeho bratanec, ktorého však na rozdiel od neho, láskali a upokojovali minimálne dvadsiati dospelí. Chudáčisko Simon, utrpel tak strašný šok až sa celý chvel. Dokonca nohaviciach v rozkroku sfarbila nevelká žltkastá škvrna. Samozrejme zbitý chlapec sa okamžite stal stredobodom pozornosti. Keď sa k tomu prirátal i fakt, že Simonove okuliare prišli pri páde o pravé sklo, nebolo najmenších pochyb, kto je tu agresorom a kto nevinnou obeťou. Vzlykajúceho bratanca matka odniesla preč. Netrvalo dlho a Tim i s oboma rodičmi osameli. Otec ešte skôr ako spustil, preventívne zavrel dvere. "Tak čo je, čo sa zasa stalo Tim ? Prečo si bil Simona ?" "Prestaň !" Zahriakla ho mama. "Čo nevidíš, že je v šoku ? Nemali sme sem vôbec chodiť. Bol to pekne hlúpy nápad." "Takže napokon za to môžem ja, však ? Raz do roka ideme na návštevu, a vždy to musí skončiť takto. Je tu aspoň 15 detí, ale jedine náš syn sa tu bije, ako by mal päť." Aj keď bol otec rozpálený, pri pohľade na plačúceho syna, miernejším tónom dodal. "Tim, čo to nechápeš ? Ved' že si mu mohol ublížiť ? Si vyšší a silnejší ako on. Mohol si mu niečo spraviť. Ak by bol nešťastne spadol, udrel si hlavu o stôl, mohol dostať otras mozgu, alebo ešte čosi horšie. Čo sa medzi vami stalo ? Prečo si ho začal biť ?" Tim si zotrel slzy z tváre a zachmúreným pohľadom pozrel na otca. Namiesto očakávanej odpovede nasledovalo len odmietavé gesto. "Timmy, prosím ťa povedz nám to. Urobil ti niečo Simon ? Napadol ťa, alebo sa ti vysmieval ?" "Prečo by sa mu mal vysmievať ?" "Pretože to robí. Ja som ho pár krát počula a viem aký vie byť nafúkaný a zlý." Odsekla mama rázne. Otec si sťažka povzdychol. "No dobre, aj keby taký bol, nie je to ospravedlnením. Takto sa predsa nemôže správať jeden dvanásťročný chlapec. Tim už si dosť veľký nato, aby si vedel, že sa takto nemôžeš správať." "Bud'

už ticho prosím Ťa, dobre ? Keď nemáš čo povedať radšej mlč !" Otec naznačil obranné gesto a stíchol. "Timmy ako ti je ?" Mama sa nad ním sklonila a nežne mu sčerila vlasy. "Chceš aby sme šli domov ?" Tim na ňu s nádejou zažmurkal a prikývol. "Dobre, tak pôjdeme." "To ako teraz a hneď ?" "Áno, teraz hneď. Aj ja už mám tohto tu celého až po krk. Ideme hneď domov a nebudeme o tom viac diskutovať, dobre John ?" Otec zvrátil čelo, no po krátkom váhaní napokon ustúpil. O chvíľu sa vytratil z miestnosti, aby vysvetlil ostatným čo sa stalo a že odchádzajú. Tim ostal s mamou sám. "Timmy, tak čo sa stalo ? Ublížil ti Simon nejak, posmieval sa ti ? Teraz sme sami, môžeš mi to povedať. Sľubujem, že to nikomu nepoviem. Naozaj." Tim potiahol nosom. "Nechcem o tom rozprávať. Chcem ísť domov. Chcem ísť iba domov mami." "Dobre Timmy za chvíľu pôjdeme. A neboj sa, už ti dá pokoj." Tim preglgol a utrel si zvyšky slz. Aj keď mal oči vyštípané, snažil sa tváriť statočne. Zanedlho došiel otec s tetou Clare. Tá na rozdiel od väčšiny ostatných sa s ním priateľsky rozlúčila, ba dokonca mu na rozlúčku zabalila aj niekoľko koláčov, zaklincujúc to celé posledným bozkom. Otec šiel preparkovať auto, zatiaľ čo Tim s mamou opustili Modrú izbu. Tim mal šťastie, na chodbe stáli iba pán a pani ???0, ktorí keď ho zbadali tvárili sa, akoby sa nič nestalo. Boli už pri dverách, keď mamu zrazu napadlo či nepotrebuje ísť na záchod. Po všetkom čo Tim na slávnosti vypil, nebolo prekvapujúce, že prikývol. Toaleta bola až na opačnom konci domu, no našťastie tu nikoho nebolo. Tim za sebou rýchlo zamkol dvere - pre istotu hneď na dva západy. Keby záležalo iba na ňom, najradšej by prešiel stenou, vyparil sa, či vyliezol von malým okienkom a dobehol k autu spoza domu, aby ho už nik viac nevidel. Bohužiaľ to nešlo. Len čo skončil a umyl si ruky chcel otvoriť dvere, keď ním zrazu trhlo. Stál tam Simon. Rovno za dverami, čakal iba na neho. Pery mu skrášľoval zlomyseľný úsmev. Po slzách, ktorých preliel celé potoky, ani pamiatky. Tim zvesil hlavu a chcel okolo neho prejsť, no Simon mu zahatal cestu. "Teraz si o tebe všetci myslia, že si cvok. Dobre som to zahral, že ?" "Zahral ?" "Áno zahral. Alebo si vážne myslíš, že ten plač bol skutočný ? Vedel som, že keď to poviem budeš sa chcieť biť. Teraz konečne každý vidí, že nie si normálny. Ale tak ti treba. Nemal si sa so mňa vysmievať." Tim sklopil zrak, no nič nepovedal. Simon nahodil víťazoslávnu úsmev a dobol ukazovák do Tima. "Chápeš to ty idiot ? Kričal som iba preto, lebo som vedel, že všetci pribehnú. Všetko som si naplánoval. Nabudúce si nezačínaj s niekým, kto má vyššie IQ ako ty." Tim pomaly dvihol hlavu. Teraz to pre zmenu boli jeho pery, ktoré zdobil úškrnok. Aspoň raz v živote Simona porazí. A nemusel ani nič robiť. Stačilo len mávnuť hlavou pred seba. Simon sa zvrtol. Asi 4 yardy za ním stál ujo ???0. Celý rozhovor si vypočul a všetko mohol dosvedčiť. "Ehm ujo ???0." Zakoktal Simon vystrašene a napravil si prasknuté okuliare. "Vy ste tu ?" "Hej je tu a všetko počul, však ujo ???0 ?" Zvolal Tim víťazoslávne. Ujo ???0, asi 50 ročný pán s hustou bradou, ktorý bol otcovým bratancom sa zatváril dosť divne, akoby váhal čo povedať. "Len choďte pekne od seba, nieže sa tu začnete znova biť." Schmatol oboch chlapcov za ruky, že ich odtiahne od seba. "Biť ? Ja som sa predsa nechcel biť. Ved' ste to sám počuli, že on provokoval a všetko iba hral !" "Nič som nepočul, iba som videl ako ste sa znova chceli kľbčiť." Odsekol ujo ???0 podráždene. "Ale to predsa nie je pravda !" Tim sa vytrhol z jeho zovretia. "Klamete ! Dobre ste počuli čo Simon hovorí, museli ste to počuť." "Nie, nič som nepočul a prestaň na mňa kričať." "Nie klamete, ste obyčajný klamár !" "Tim !" Zaburácal otec z opačnej strany chodby. "Tim okamžite prestaň a poď sem." "Ale tati, keď oni klamú. Ja som..." "Ticho ! Buď už ticho, a povedal som aby si okamžite prišiel sem." Tim a so sklonenou hlavou pricupital k otcovi. Kútikom oka zbadal ako sa mu Simon vyškiera. Zasa raz zvíťazil. "Nechcem už od teba počuť ani slovo. Auto je pripravené. Tu máš

tabletky." Podal mu dvojicu zelených piluliek a pohár vody. Tim bez odvrávania poslúchol a obe prehlto. Len čo tak spravil, otec ho zdrazil za ruku a skôr ako sa stihol spamätať, sedel na zadnom sedadle auta vedľa mamy. Otec sa ešte naposledy rozlúčil so zbytkom rodiny a auto pomaličky vyrazilo smer Minneapolis. Pred domom tety Clare bolo viacero dospelých, no jedine teta mu zamávala. V spätnom zrkadle ešte naposledy zbadal Simona. Posmešný výraz v jeho tvári nezmizol ani keď auto zatáčalo za roh ulice. Tim znova prehral. Cítil sa ako zbitý pes. Návšteva dopadla horšie ako v tých najčernejších predstavách. Žiadne prekvapenie, že v kabíne auta dlho panovalo ticho. Tima sa nikto na nič nepýtal a on zasa nemal túžbu podeliť sa o svoje zážitky s rodičmi. A tak všetci iba sedeli, každý zahĺbený do svojich myšlienok. No ako to obvykle býva, bol to napokon otec, koho ako prvého prešla trepezivosť. "Tim, chcem vedieť čo sa medzi tebou a Simonom stalo. Prečo si ho zbil ? Urobil ti niečo, ako hovorí mama, alebo je to tvoja vina ? A chcem počuť pravdu. Nič iné len pravdu. Je to jasné ?" Tim preglgol a zavrtel hlavou. "Nechcem o tom hovoriť." "Prečo o tom nechceš hovoriť ?" "Lebo nechcem." Odsekol Tim podráždene a pozrel na mamu. "Nadával snáď na teba ?" Tim iba zavrtel hlavou. "Posmieval sa ti ?" Znova zopakoval to isté gesto. "Tak čo sa stalo Timmy. Povedz nám to prosím. Zaujímá nás to. Sľubujeme ti, že nikto na teba nebude kričať, ani ti nič vyčítať. Iba chceme vedieť čo ťa tak rozrušilo. Veď inokedy sa predsa takto nechováš." Mamine slová sprevádzalo nežné pohladenie po vlasoch, no Tim sa rýchlo odtiahol. "Čo je ? Čo sa ti stalo ?" "Nič mi nie je." "Tim, prečo klameš ? Povedz nám čo sa robí." Tim pozrel do spätného zrkadla, kde sa pohľadom stretol s otcom. "Ja klamem a čo vy ?" Vyhĺkol trasúcim sa hlasom. "Čo, čo my ? My ti snáď klameme ?" Tim si znova premeral mamu. "Ak ste mi nepovedali pravdu, tak ste klamali, nie ?" "Akú pravdu, o čom to hovoríš Timmy ?" "Ty nevieš ? Ale Simon o tom vie. Povedal mi to. Povedal mi všetko o tebe. Je to ozaj pravda, že aj ty si..." Tim znova preglgol, nedokázuc dokončiť vetu. Mama prekvapene pokrčila čelo. Bolo vidieť, že nechápe o čom jej syn hovorí. Zato otec to ihneď pochopil a auto začalo pribrzďovať, až kým zastalo na najbližšom odpočívadle. V nevelkej kabíne sa rozhostilo napäté ticho. "Tim." Riekol otec pohnutým, takmer záhrobným hlasom. "Neviem čo ti presne Simon o mame povedal, ale ak je to, to čo myslím, potom je to obyčajný špinavec. Nie je to tak, ako ti to asi narozprával. Ten malý nafúkaný bastard..." Celou silou tresol po volante. "To je dobré John, to je dobré." Tim si všimol ako sa na maminých viečkach objavili slzy. Keď naňho pozrela, cítil ako mu búši srdce. "Nechceli sme, aby si to teraz vedel, aby si sa tým trápil. Chceli sme ti to povedať až budeš trochu väčší a budeš tomu viac rozumieť. Vieš, nechceli sme, aby si si začal namýšľať nejaké veci, chápeš Timmy ?" Mamina dlaň pristála na chlapcovom líci. Tentoraz sa Tim neodtiahol. Mama nedokázala skryť svoje dojatie a vlastne sa o to ani nepokúšala. Tim cítil ako sa chveje. Vedel, že teraz sa dozvie niečo veľmi dôležité, tajomstvo ktoré pred ním rodičia celé roky ukrývali. "Vieš Timmy, stalo sa to keď si bol ešte veľmi, veľmi malý. Mal si iba 4 mesiace." "Čo ??? Čo sa stalo ?" Zakoktal Tim. "Stratil si sa nám Tim." Riekol otec s vážnou tvárou. Tim nepripravený na čosi také vypleštil oči. "Stratil ? A.. ako to myslíš, že stratil ?" "Jedného dňa ťa mama nechala doma samého v postielke, dolu v obývačke a odbehla si na 5 minút do obchodu nakúpiť nejaké veci, a keď sa vrátila v postielke si nebol. Nebol si v postielke, nebol si v izbe, dome, nevedeli sme ťa nikde nájsť. Zmizol si, akoby ťa niekto uniesol." Tim stuhol. Bol pripravený takmer na všetko, iba na to čo práve počul nie. Otec si zotrel pot z tváre. "Zavolali sme políciu, začalo sa pátranie. Hľadali ťa po okolí, dokonca po tebe vyhlásili pátranie aj v televízii. Avšak nikto ťa nevidel, nebolo po tebe ani stopy. Až potom, na druhú noc, keď už sme prestávali dúfať, že ťa niekedy uvidíme sme zrazu začuli akýsi plač.

Najprv sme mysleli, že sa nám to sníva. Nespali sme dve noci, mysleli sme, že máme halucinácie. No nemali..." Tim po niekoľkýkrát za posledných pár minút preglgol. "Kde som bol ?" Otcovu tvár sčeryl zvláštny výraz. "V záhrade. Na tom mieste, kde máš dnes svoju pevnosť. Bol si tam vraj celý čas, aj keď sme to miesto prehľadali niekoľko krát. Aj policajti prisahali, že ho viackrát prezreli, dokonca i stopovacími psami a nenašli Ťa." "Tak ako som sa tam potom dostal ?" Otec pokrčil plecami. "Hovorili, že si vyliezol z postieľky, bol na nej taký malý otvor, ktorý sa otváral zvonku, a potom si vraj preliezol cez diery v dverách - takú pre domáce zvieratá. Keď sme sa sem nastahovali mali sme ešte také dvere. Až neskôr som ich vymenil. No aj tak to bola celá záhada, ako sa tak malé bábätko mohlo stratiť, aby ho dva dni nikto nenašiel. Niektorí hovorili, že únoscovia sa zľakli a vrátili Ťa späť, no kto to bol, to sme sa nikdy nedozvedeli." Otec nateraz musel prerušiť svoje rozprávanie, lebo i sám mal slzy na krajíčku. "Vieš Timmy, nechceli sme Ťa tým trápiť. Nechceli sme, aby si mal z toho traumy. Ja sama som mala čo robiť aby som to zvládla." Mama ho znova pohladila a zahľadela sa cez okno von na tmavý les. "Hrozne som sa o teba bála, rozumieš ? Vyčítala som si, že môžem za všetko ja, lebo som Ťa nechala doma samého. Jedného dňa to viac nešlo a musela som ísť za lekárom, aby mi dal lieky. Vieš také na upokojenie aké berieš ty." Tim sa zvalil do kresla. Teraz poznal celú pravdu, veci ktoré dodnes ani netušil. "Prečo ste mi to nikdy nepovedali ?" "Tim, oni nám povedali, že keď si bol tak dlho vonku na tej zime, možno až budeš starší budeš mať zdravotné problémy. Bol iba marec, doktori hovorili, že je zázrak, že si to vôbec prežil, a aj preto si mysleli, že Ťa niekto musel vziať. A potom prišli tie veci, ktoré sa ti zdali. Báli sme sa ti to povedať. Vieš, aby si si nezačal namýšľať nejaké veci. Chápeš ?" Tim zatvoril oči a hodnú chvíľu sa ani nepohol. Nič nevravel, nič nepočul, sedel v kresle ako živá socha. "Ako sa cítiš Timmy ?" Opýtala sa mama po chvíli. "Bolí ma hlava." "Chceš ešte liek ?" "Nie, poďme domov. Chcem už byť doma." Ešte predtým ako otec naštartoval, i on ho pohladil po čele, a potom veľkou vyštartovali v ústrety Minneapolisu. Tim zbytok cesty neprehovoril. Obrazy, ktoré sa pred malou chvíľou dozvedel, sa miešali s obrazmi uplynulého týždňa. Netušil prečo, ale mal stále silnejší pocit, že tie záhady s dnešným odhalením nejako súvisia, no ešte netušil ako. Napokon dorazili domov až pred deviatou večer. Tim, aj keď uťahany z cesty, stihol ešte pozrieť maily a zoznam telefonických hovorov. Prázdna schránka a odkazovač ho sklamali. Keď zaspával, znova si pripadal tak sám.

???1 - meno Simonovej mamy.

???2 - meno Simonovho otca.

25.02.2009..

Kapitola 12 – O dvoch čudných snoch a jednom ešte čudnejšom zážitku, alebo aj o Atreju a jeho netvorovi.

"Timmy, Timmy, Timmy..." Vzdialený hlas pokojne sa nesúci na sčerených vlnách spánku pomaly dorazil k druhému brehu nekonečného oceánu na ktorom stál 12 ročný chlapec dívajúci sa v ústrety jagavému kotúču obrej dvojhviezdy, odraz ktorej sa ligotal na hladine vodnej šíravy. Tim sa zvrchol za hlasom. Aj keď mu bol povedomý, nechcel ho počúvať. Teraz ešte nie. Vedel, že ak mu bude načúvať, ak sa nechá chytiť do jeho víru, celé toto nádherné miesto, planéta, dvojhviezda i vesmírny koráb, plávajúci za chrbtom, to všetko sa rozplynie a stratí v čase ako slzy v daždi. Čas zomrieť... Alebo, žeby nie ? "Timmy ! Timmy, no tak vstávaj ! Už je

desať hodín !" Mamine slová spolu so vytrvalým trasením dokonali dielo skazy. Nádherný svet sna zmizol v hĺbinách oceánu, odkiaľ ho už nikdy nikto viac nevyloví. Tim sa pomaly začal prebrať a pretrel si oči. "Čo je, čo sa stalo ?" "Ideme s tatom do kostola, nechceš ísť s nami ?" Tim sa zatváril otrávene. "A musím ?" "Nie, ak nechceš, len som myslela, či tam tvoj kamarát nebude tiež. Možno je katolík ako my." "Myslíš Atreyu ?" "Atreyu ?" "Hej, tak sa volá." Len čo to Tim vyslovil, vystrelil z postele a pod' ho za počítač. Mama sa pousmiala a zároveň využila príležitosť prázdnej postele, aby ju ustlala. Kým operačný systém nabiehal, do izby prikvitol i otec. Tim očakával, že ho zjazdí za neskoré vstávanie, no bol milo prekvapený, keď namiesto výčitiek otec k nemu iba pristúpil a potľapkal ho po pleci. "Ako sa ti spalo Tim ?" "Spalo ?" Jeho otázka bola pochopiteľná, keďže otec sa na také veci nikdy nepýtal. "Bolí ťa ešte brucho ?" "Nie." Tim nedočkavo naťukal heslo do počítača a napäto čakal kým sa zjaví úvodná obrazovka. Timova vyhýbavá odpoveď otca neodradila a prisadol si k nemu. Tim práve prehľadával mailovú schránku. Chvíľu trvalo kým sa zobrazila doručená pošta. Bohužiaľ jeho nádej skalilo sklamanie. Poštová schránka bola prázdna. "Nenapísal ti, však ?" Tim smutne zavrtel hlavou. "Keby som včera ostal doma..." Otec sa k nemu naklonil a pootočil si ho na stoličke, aby sa mu videl do očí. "Tim, ja sa ti chcem za včerajšok ospravedlniť. Prepáč mi, že som na teba kričal a dal ti tú facku. Bola to moja chyba. Vieš nevedel som, že Jason je až taký špinavec, schopný niečoho takého. Prepáč mi to." Otcove slová zneli doručená úprimne a pre Tima boli šokom, aj keď to nedal na sebe poznať. Otec sa s ním ešte nikdy takto nerozprával, o ospravedlnení nemohlo byť ani reči. Samozrejme príčinu náhlejšej zmeny tušil, aj keď sa tváril opačne, a namiesto odpovede iba ľahostajne pokrčil plecami, akoby mu na otcovom ospravedlnení ani nezáležalo. Našťastie otec bol dosť bystrý nato, aby nechal veciam voľný priebeh. Ešte raz ho potľapkal a chcel vyjsť z miestnosti, keď sa na prahu dverí zastavil a tichým hlasom dodal. "Neboj sa Tim. Tvoj kamarát ti určite zavolá. A keby aj nie dnes, zajtra sa s ním určite stretneš v škole. Ak je to ozajstný kamarát, všetko pochopí." S týmito slovami opustil miestnosť. Tim chvíľu len tak sedel, premýšľajúc čo spraví. Do kostola sa mu veľmi nechcelo, no mama môže mať pravdu. Ak do Minneapolisu Atreyu rodina prišla len minulý týždeň, býva dobrým zvykom nasledujúcu nedeľu zavítať do kostola a neoficiálne sa tak zapojiť do miestneho spoločenstva. Občas sa zvykne spraviť aj menšia zoznamovacia párty na privítanie nových susedov. Tim síce nevedel ako ďaleko Atreyu býva a už vôbec netušil či je katolíkom, no skúsiť to mohol. Keď sa to tak vezme, pred necelým týždňom v kostole Boha o niečo prosil, a hľa koľko zázrakov sa za ten čas stalo. Prečo by sa nemohol stať ešte jeden navyše ? A veruže to skúsi. Keď rodičia videli ako sa oblieka, síce nič nepovedali, no boli milo prekvapení. Inokedy ho museli po byte naháňať, no teraz nebolo potrebné ani slovko. (Ono k ideálu to síce malo ešte kúsok, keďže sako do ktorého ho otec vždy nútil so slovami: 'Do kostola sa patrí chodiť poriadne oblečený' si nezobral, no aj tak to bol slušný pokrok.) Po včerajšku sa otec prezieravo rozhodol nechať auto doma. Mali to pár minút pešo, tak načo riskovať. Ku kostolu došli dobrých 10 minút pred omšou, no farská záhrada už praskala vo švíkoch. Ako bývalo zvykom, zišli sa tu všetci susedia i známi, ľudia z blízkeho aj vzdialenejšieho okolia. Keďže ostávalo ešte trochu času, skôr ako vošli dnu, stihli rodičia poklebetiť so známymi a kolegami z práce. Pre Tima to znamenalo niekoľkonásobné zdvorilostné pozdravenie, no inak sa týchto diskusií vďaka bohu zúčastňovať nemusel. Čo však bolo horšie, Atreyu i napriek úpornej snahe stále nezbadal. Omša, ako to bývalo v ich farnosti zvykom, začala na sekundu presne. To už mal Tim odstopované. Pán farár ???0, vysoký štíhly muž s ostrým pohľadom, a ako vždy aj dnes mal búrlivé kázanie. Téma viac

ako aktuálna: Majetok a márnosť jeho hanobenia. Ono aktuálna bola už len pri letmom pohľade po kostole. Stačilo pozrieť na dve rady vpredu sediacu pani Johnsonovú, ktorá mala na sebe zlaté náušnice, zlatú retiazku, značkový kožuch z polárnej líšky plus luxusné hodinky značky Rolex, a hneď bolo každému jasné, že pre ňu je zhŕňanie peňazí nič nehovoriacim pojmom. Rovnako tak vedľa sediaci sused, pán ???0 - chirurg z náprotivného domu, ktorý len tak mimochodom neznášal Tima za údajné rozbitie jeho okna spred piatich rokov. (Pre poriadok treba dodať, že Tim podobné city voči pánovi ???0 úprimne opätovoľ.) Doktor sa mohol popýšiť značkovým sakom a topánkami to všetko za minimálne 1500 dolárov, plus luxusným Cadillacom, ktorý mal zaparkovaný rovno pred kostolom (nepochybne preto, aby všetci videli, že na to má). Podobných figúr figúrok ako títo dvaja bolo v kostole neúrekom. Tima po chvíli (ako tradične) začala kázeň nudiť. Posledné čo si zapamätal boli príkre slová o nutnosti pomáhať chudobným, kým sa nadobro nepremiestnil do iného sveta. Atreyu. Tak veľmi by sa s ním chcel stretnúť. "Prečo len neprišiel do kostola?" Existovala síce istá nádej, že prišiel neskôr a stojí niekde vzadu, no Tim sa ani neobťažoval skontrolovať to. Radšej privrel viečka a v duchu poprosil Boha, aby Atreyu naňho nebol nahnevaný a zajtra sa s ním v škole opäť stretol. Zbytok omše už prebehol rýchlo. Záver bol ozaj pekný, keď ako tradične aj dnes na orgáne, ktorý mal inak Tim veľmi rád, zahrali Toccatu a Fugu od Bacha - jednu z jeho najobľúbenejších skladieb. Škoda len, že väčšina omšového osadenstva nemala o kultúrnu vložku najmenší záujem a hŕfne sa hŕnula z kostola. (Hold padla, tak načo tu ostávať dlhšie.) Tim s rodičmi odchádzali medzi poslednými, takže keď vyšli von, pred kostolom stáli hlúčky trkocúcich ľudí. Zatiaľ čo mužské osadenstvo zaujímala zväčša práca či americký futbal, dámy sa predvádzali jedna pred druhou, kriticky hodnotiac, ktorá z nich má horší kostým. Starší dorast si krátil čas vonku pred záhradou rozprávaním zväčša oplzlych vtipov, či vzájomným poškuľovaním po opačnom pohlaví. Po Timovi našťastie nik nepoškuľoval, čo popravde iba ocenil. Horšie bolo, že jeho rodičia až tak nenápadní neboli. A aby to Tim nemal jednoduché, z ničoho nič sa pred nimi zjavil pán Mobster. Tima pri pohľade na Dickovho otca, ako kráča hore chodníkom zamrazilo. "Dick mu určite o Atreyu všetko vykecal. Teraz to povie tatovi a on mi zakáže sa s Atreyu kamarátiť." Tima obľial studený pot. Pán Mobster ako modelový boháč z nemých filmov, s bruchom vytŕčajúcimi spod saka a drahou fajkou v ústach, postavil sa rovno pred Timovho otca, spokojne si potiahnuc z rakovinotvorného nástroja plného tabaku. "Počuj Anderson ! Pýtam sa to každého a teba som sa ešte nepýtal. Nepredávaš dom ?" Otec nebol sám kto vypleštil oči. Timovi od prekvapenia zaskočilo a rozkašľal sa. "Prečo by som mal predávať svoj dom ? Odkiaľ si na to prišiel ?" Pán Mobster mávol rukou. "Ale neprišiel. Ved' ti hovorím, že sa nato pýtam každého. Vieš, chcel by som kúpiť nejaký pozemok. Chcel by som postaviť dom pre Dicka, a tak som myslel či by mi niekto zo susedov nestrelil pozemok. Neboj sa, vieš že dobre platím." Riekol sebedomo a znova si potiahol z fajky. Tim útrpne vzhladol na otca. Srdce mu pri pomyslení, žeby otec mohol dom predať a oni by sa museli odsťahovať preč temer zastavilo. Našťastie otec sa len blahosklonne uškrnul a s úsmevom ponuku odmietol - pre istotu hneď tri krát, ako pán Mobster neustále zvyšoval sumu. Napokon odišiel s dlhým nosom, no hneď vedľa stretol doktora ???0 a aj jeho začal obťažovať svojim návrhom. Ten ho odmietol podstatne ráznejšie, ba dokonca padli slová o drzosti. Tí dvaja sa nikdy veľmi nemali v láske. Ale to pri namyslenoch, ktorí si nedovedia na špičku nosa to zvyčajne tak býva. Tim už dúfal, že teraz konečne pôjdu domov, keď sa pri nich pristavili susedia Smithovci, bývajúci o pár domov ďalej. Pán Smith pracoval v rovnako nudnom zamestnaní ako otec - bol akýsi manager, a tak sa tí

dvaja mali o čom rozprávať. Mamu zas pristavila vdova Birdová, susedka z druhej strany ulice, ktorá sa vyznačovala špeciálnym talentom neustále o čomsi rozprávať, bez ohľadu či ju niekto počúva. Timovi ovisli kútiky. Bolo jasné, že skôr ako za dvadsať minút odtiaľ nevydajú. A tak zatiaľ čo obaja rodičia trkotali, využil situáciu na poneverenie sa záhradou v nádeji, že Atreyu tu predsa len niekde bude. Ako tak prechádzal okolo zadnej bráničky, zrazu si všimol na druhej strane za plotom nohy. Nie, toto nie je horor a nohy neboli odťaté, aj keď táto eventualita napadla Timovi ako prvá. Nohy patrili celkom konkrétnej osobe, ktorá len čo začula Timovu chôdzu, začala sa nemotorne dvíhať zo zeme. Tim hneď ako zbadal hlavu zhyzdenú zlepenými, na všetky strany stojacimi vlasmi pripomínajúcimi anténky mimozemšťanov, začal spätkovať. I napriek Timovým obavám, treba zdôrazniť, že žiaden, ale ozaj žiaden normálny mimozemšťan, chcúci zamiešať sa medzi ľuďmi, by nechodil v tak príšernej maske akou bola zarastená, zmachlená a zvráskavená tvár starého bezdomovca. Starý Bob, alebo aj Uncle Bob, bol miestny bezdomovec, ktorý už roky žil na ulici. V lete prespával v parkoch, zatiaľ čo na zimu sa utiahol do Interhotela - Teplovodná šachta 2B, Lincoln Avenue. Deň čo deň trávil žobraním po okolí, takže každý tunajší ho dobre poznal. Tim sám mal tú česť niekoľko krát byť Bobom vystrašený, keď náhliac sa Groove Parkom do školy zrazu pred ním z krovia vyskočila tackajúca sa postava podivného vzhľadu, aby tak ako od ostatných i od neho skúsila vymámiť nejaký ten centík. Tim spočiatku brával nohy na plecía, no časom si na Boba zvykol a pár krát mu aj nejaký ten cent dal. Akurát doma o tom nesmel hovoriť. Mame, no najmä otcovi by sa čosi také určite nepáčilo. Otec často hovorieval, že dávať peniaze bezdomovcom a žobrákom je veľmi zlé, pretože sa takto spoliehajú len na pomoc iných a nechcú sa – citujúc otca: 'postaviť na vlastné nohy'. No pri pohľade na nohy Uncle Boba mal Tim veľmi silné pochybnosti, či by sa starac na ne, nebyť plôtika, ktorého sa pridržieval(vôbec postavil. Tak či onak, Tim dnes nemal Bobovi ako 'uškodit', keďže žiadne peniaze pri sebe nemal. Možno aj preto radšej vyrazil rýchlym krokom späť k rodičom. Tí ešte stále zapojení do susedského diškurzu si Boba ani nevšimli. Vlastne nikto si ho nevšimol, a to ani vtedy keď s vrzgotom otvoril bráničku a trasľavou chôdzou si to namieril rovno medzi ľuďmi. Tim zvedavo sledoval čo sa bude diať. Kázeň predsa počul každý, a tak existovala celkom slušná nádej, že Bob dnes odíde z farskej záhrady obťažkaný hromadou 5 a 10 centoviek. (V darovanie 25tiok, ani tak naivný chlapec ako Tim neveril.) No kázeň je jedna vec a realita druhá. O tom sa mal už neraz možnosť presvedčiť i sám, a dnes získal ďalší dôkaz navyše. Možno to bol osud, alebo len náhoda, či presnejšie smola, že si Bob ako prvého dobrodinca vybral pani Johnsonovú. Prvú a poslednú chybu čo starý bezdomovec spravil bolo, že sympatickú tetku chytil za plece. Chcel, aby sa k nemu otočila, čo sa aj stalo, no potom už nasledoval iba vresk a kvílenie, ani čoby pani Johnsonová uvidela čerta osobne. (Ono treba povedať, že Bob v aktuálnom prevedení nemal výzorom od neho až tak ďaleko.) "Ako sa ma opovažuješ dotýkať svojou špinavou paprčou ? Choď okamžite preč, zmizni odo mňa, rozumieš ? Ešte od teba chytím nejaké vši !" Skríkla pani Johnsonová tak rázne, až jej tmavočervená parochňa temer spadla z hlavy. "Ja som sa len chcel opýtať či by ste starému mrzákovi neprispeli nejakým centíkom." Zahundral Bob a natrčil zhúžvanú šiltovku slúžiacu mu ako pokladnička. "Nič ti nedám ! Takým povaľačom nedám ani pol centu ! Prac sa odtiaľto ! Tu nemáš čo hľadať ! Ako si sa sem vôbec dostal ?" Krik pani Johnsonovej okamžite zalarmoval i jej manžela, penzionovaného plukovníka Johnsona, ktorý sa do 15 sekúnd dovalil k svojej milovanej ženuške. (Nebol to až taký skvelý čas, obvykle býval i rýchlejší. Tim bol nie raz svedkom, ako v záhrade cvičiaca pani Johnsonová si zrazu zmyslela, že

sa chce napiť a len čo zavelila, jej muž bol do 5 sekúnd pri nej i s fľaškou chladeného energetického nápoja. Veľmi praktické na chudnutie...) Samozrejme chrabrý plukovník delostrelectva v sebe nezaprel vojenský výcvik a razom sa vyrútil na Boba. "Čo si to dovoľuješ ty všivák obťažovať moju manželku ? Okamžite sa prac odtiaľto, skôr než ťa vyrazím !" Skríkol dunivým hlasom. "Mali by sme zavolať políciu." Ozval sa ktosi z davu. "Určite chcel kradnúť." Riekol iný. "Vyhodte ho, tu nemá čo hľadať, toto je súkromný pozemok !" Zajačala hystericky akási tetka. Plukovník Johnson, posmelený podporou farníkov, zručol na Boba. "Tak počul si ? Chceš, aby sme zavolali políciu ?" Uncle Bob sa zamračil. Na rozdiel od iných bezdomovcov, nebol z tých čo si nechajú do seba len tak kopať, takže namiesto očakávanej pokory, zlostne mávol rukou a hundrúc si čosi popod nos sa odtrmácal k bráničke. Už bol takmer von, keď sa otočil a ukázal na kostol. "Načo tam chodíte, keď nechcete pomôcť ani starému mrzákovi ?" Naposledy zahromžil päťou a vyšiel von. Vyhlásenie medzi ctihodnými veriacimi spôsobilo okamžitý rozruch. "Čo si to ten dovoľuje poučovať nás ? Niktoš akýsi." Kričal jeden. "To je drzosť !" Pritakal mu iný. "V dnešnom svete sa človek nedočká žiadnej pokory." Horekovala akási pani s klobúkom skrášleným pávím perom a drahokamami. Ostatní iba pohoršene krútili hlavou, alebo si čosi šomrali. Tim si pripadal veľmi čudne. Díval sa na starého Boba ako sa vlečie dolu chodníkom kým sa neusalašil na neďalekom trávniku a iba tam tak oddychoval. Niektorí sa síce dohadovali, či aj tento pozemok nepatrí farnosti a teda či by predsa len nemali zavolať políciu na tohto kriminálnika (tak teraz Boba nazývali), no našťastie nik z nich nenašiel odvahu. Timovi prišlo Boba ľúto. Niežby bol nejaký anjel a či svätec. Nebol ani lepší (a snáď ani horší) ako ostatní. Iba skúsenosť byť posledným medzi poslednými, odstrkovaný medzi odstrkovanými, outsiderom medzi outsidermi mu umožnila vcítiť sa do pocitov starého muža lepšie ako ostatní. Nie, nechcel byť za hrdinu, robiť sa lepším ako v skutočnosti bol. To iba ľútosť, či skôr sebaľútosť mu vnukla onú podivnú myšlienku. "Tati, nemáš dolár ? Chcel by som si ho od teba požičať. Vrátim ti ho z prasiatka až budeme doma." "Dolár ? Chceš si niečo kúpiť ?" "Nie tati." Tim sklopil zrak. Mama, aj keď určite tušila čo má v pláne, nepovedala nič. O chvíľu už Tim krčil zelený papierik v dlani. Zrazu, skôr ako sa otec stihol spamätať, pustil sa do behu. Počul síce ako za ním otec volá, no nezastavil až kým nedobehol k zadnej bráničke farskej záhrady. Ani tu sa neotočil a radšej si to namieril rovno k Bobovi. Starý muž sedel na zemi a trel si ubolené kolená. Malého chlapca si nevšimol ani keď už stál rovno za ním. Niečo neustále hundrúc popod nos vyzeral byť ozaj našťvaný. Tim na chvíľu i zaváhal či to bol ozaj najlepší nápad sem ísť. Keď sa obzrel, kontrolujúc či mu nie je otec v päťách, skamenel. Všetci, ale úplne všetci v záhrade naň hľadeli. Inokedy by to Tima k smrti vydesilo, no teraz mu to dodalo na odvahe. Opatrne sa k Bobovi naklonil a potriasol ho za rameno. Starý muž sa otočil, aby si mrzuto premeral malú otravu. "Čo je, čo chceš ?" Tim preglgol a stárpol. Zachmúrený pohľad starca ho úplne paralyzoval. "Ja, ja... Ja som vám iba chcel dať toto." Zmätene mu podal dolár. Uncle Bob si ho vzal, tváriac sa veľmi prekvapene. To Timovi stačilo. Len čo dolár opustil jeho dlaň vzal nohy na plecيا. Už bol pri bráničke keď naňho Bob zavolať. "Stoj chlapče, neutekaj. Kam ideš ?" Tim aj keď váhavo, predsa len sa otočil. Starý Bob ešte stále sedel v tráve, no teraz sa už tváril omnoho prívetivejšie, ba dokonca na Tima i mávol, aby k nemu pristúpil. Tim pre istotu ešte raz skontroloval rodičov, no hneď ako sa ubezpečil, že ani jeden naňho nevolá, osmelil sa a krok po kroku pristúpil k starému bezdomovcovi. "Ako sa voláš ?" "Timothy Anderson, pane." "Pane ?" Starec sa pobavene zachechtal. "Tak takto mi už veľmi, ale veľmi dlho nikto nepovedal. Ja som Bob, alebo keď chceš, tak mi môžeš hovoriť aj Uncle Bob." "Ja viem, videl som vás v parku." "V parku ? Hm,

takže ty vieš kde bývam ?" Tim bezradne pokrčil plecami nevediac čo povedať. Nastala trápna chvíľka ticha, ktorú prerušil až šuchot bankovky. "Prečo si mi to dal ?" "Ja vlastne..., Ja vlastne ani neviem. Keď som videl ako vás vyháňajú, tak..." Tim vetu nedopovedal a radšej pozrel iným smerom. "Tak čo ?" "Tak som... Chcel som vám niečo dať, aby ste si mohli kúpiť nejaké jedlo." "Jedlo !!" Bob sa do tretice zarehotal. "Poslali ťa rodičia, však ?" "Nie." "Takže si prišiel sám ?" "Áno pane, ale ten dolár som si vypýtal od otca." Zvráskavený muž zažmolil bankovku medzi prstami a potiahol nosom. "Vieš čo si za to kúpim ? Nejaké lacné čučo. Vieš čo je čučo ?" "Nie." "To je alkohol, chl'ast, chápeš ? Najlepší kamarát bezdomovca hneď po hrubom kabáte." Tim preglgol. Mnohokrát od otca počul, že bezdomovci sú opilci, ktorí všetky peniaze len prepijú, no nikdy tomu neveril. Teraz, keď to Bob sám priznal, nebolo čo riešiť. Starý muž chvíľu len tak civel do zeme, keď zrazu schmatol chlapca za ruku a strčil mu dolár do dlane. "Radšej si to zober chlapče. Ja by som to aj tak iba prepil. Takému ako ja peniaze netreba." Tim sčervenel. Cítil sa hrozne trápne. Nielenže naňho všetci farníci pohrdlivo zízali, ale ešte i tento bezdomovec ho odmietol. Odmietol dar, ktorý mu chcel priniesť. Bolo to akoby dostal facku, ktorá síce neštípala, o to viac však bolela. Už sa otáčal, že odíde, keď akoby začul vnútorný hlas ako mu našepkáva, aby bankovku predsa len vrátil Bobovi. Keď starý bezdomovec videl ako mu svoj dar znova dáva, ešte väčšmi sa začudoval. "Ty mi ho chceš dať aj keď vieš, že ho prepijem ?" "Áno pane." Zakoktal Tim vystrašene. "Prečo ?" "Ja vlastne ani neviem. Možno..." Tim na chvíľu zaváhal. "Tato hovorí, že by som nemal čítať knižky v noci pod perinou, lebo si pokazím zrak. Ale čo keď mňa to baví ?" Bob prižmúril viečka. "Ty si myslíš, že ma to chl'astanie baví ?" Tim zbledol mysliac si, že teraz mu Bob za toľkú drzosť hodí dolár rovno do tváre. Namiesto toho sa však začal divoko rehoť, odhaliac zubným kameňom potiahnuté, zväčša povyrázané tesáky. "A vieš, že máš vlastne i pravdu ? Áno baví ma to, veru baví." Dodal trpkým tónom a znova chytil chlapca za ruku. "Počúvaj ma Tim. Ďakujem ti za tvoj dar. Naozaj som ti veľmi vďačný. Ty si iný ako ostatní. Vidím to na tebe. Nie si taký ako títo tam." Pohrdlivo mávol k zástupu v záhrade. "Iný ? Ako iný ?" Bob si ho pritiahol k sebe a ešte mocnejšie zovrel jeho dlaň. "Teraz ti poviem jedno veľké, ozaj veľké tajomstvo. Musíš si ho dobre zapamätať." Starý muž privrel na chvíľu viečka a zašepkal. "Cítim to, áno cítim to. Si úplne odlišný ako ostatní. Si tak iný, že..." Bob sa zhlboka nadýchol a otvoril viečka tak prudko, že sa Tim strhol. "Tim, ty sa tam dostaneš. Áno dostaneš sa tam. Viem to. Ty áno, ale ostatní nie. Oni nemajú právo. Ty si však iný. Pamätaj si to Tim. Dobre si to zapamätaj chlapče." Tim sa zachvel. Čudesné posolstvo, aj keď mu vôbec nerozumel, okamžite si mu natrvalo vrylo do pamäte. Bohužiaľ, skôr ako stihol položiť prvú otázku, otec ktorý už stál pri bráničke naňho zavolať. "Chod' už Tim. Už na teba volajú. A nezabudni na to čo som ti povedal." Len čo to Bob riekol, jeho zovretie povolilo a Tim bol opäť voľný. Aj keď s hlavou plnou otázok, musel bežať späť k otcovi. Posledné po čom túžil bolo, aby otec šiel za ním a dostal sa do konfliktu s Bobom. Už boli späť v záhrade, keď sa k starému mužovi naposledy otočil. Nasledoval ozajstný šok. Bob, černocho Bob mal v strede hrude, približne v istom mieste, kde mávajú ľudia srdcia, striebnistú ligotajúcu sa škvŕnu. Nebola to ani zlatá retiazka, ani medailónik. Bolo to čosi celkom iné - nepatriace do tohto sveta, rovnako ako čierne machule, ktoré predtým vídaval. Namiesto čiernej machule, škvŕna na starcovej hrudi doslova žiarila. Ako svätožiara. Tim bol v absolútnom pomykove. Najradšej by bežal späť a na všetko sa Boba opýtal. To však bohužiaľ nebolo možné. Keď prišiel k mame, tá si okamžite všimla, že čosi nie je v poriadku. "Stalo sa niečo Timmy ? Prečo si taký bledý ? Urobil ti niečo ten chlap?" Tim neprítomne zavrtel hlavou. "Pod', utri si ruky." Otec mu podal

hygienickú vreckovku. "Prečo ?" Nechápal Tim. "Pretože ten človek môže byť chorý. Môže mať nejakú kožnú infekciu, svrab, alebo čosi iné." Tim síce netušil čo svrab je, no znelo to dosť odstrašujúco nato, aby si vreckovku nevzal. Ako si tak utieral dlane, pozrel smerom k zadnej bráničke. Boba síce nevidel, zato niektorých prítomných, ako si ho zvedavo prezerali. Pokúsil sa nevšímať si ich. Jediného koho zaregistroval bol dôstojný pán, stojaci na prahu kostola, lúčiac sa s jeho návštevníkmi. Ich pohľady sa na chvíľu stretli a Timovi sa zazdalo, akoby farár súhlasne prikývol, akoby chcel povedať: "Dobre si to spravil chlapče." Samozrejme prikývnutie mohlo byť len produktom Timovej fantázie, no i tak sa potešil. Netrvalo dlho a dav sa začal rozchádzať. Tim sa nemohol dočkať chvíle kým znova prejdú bráničku a on zasa uvidí Uncle Boba. Keby mal len trochu času, prehodiť s ním zopár slov - i to by stačilo. Bohužiaľ, len čo vyšli zo záhrady nasledovalo ďalšie sklamanie. Trávnik bol prázdny a Boba nikde. Tim sa rozhladol po okolí, veď chromý stariec iba ťažko mohol za pár minút odbehnúť ďaleko. Išiel si však oči vyočiť a Boba nikde nevidel. Akoby sa pod zem prepadol. Roztrpčene si odfúkol a myšlienkami sa znova vrátil k slovám, ktoré mu povedal. Nerozumel im, nechápal ničomu z toho čo Bob riekol. Možno bol len trochu pripitý a táral dve na tri, avšak čo ak nie ? Isté bolo, že Tim nebude mať pokoja, kým záhadu nevyrieši. Mohol len dúfať, že sa s Bobom čoskoro v parku stretne a budú si môcť spolu pohovoriť. Ako sa vracali domov, otec sa pristavil pri jedálničku talianskej reštaurácie na rohu ???0 a ???0. Aj keď bola iba pár sto yardov od ich domu, Tim dnu ešte jakživ nevškol. Údajne tam majú predražene ceny. (Aspoň tak sa vpravievalo.) Otec si chvíľu obzeral obedové menu, kým nemával na manželku a na syna. "Neskočíme si na obed, čo vy nato ?" Mama namiesto odpovede pozrela na Tima. "Čo ty nato Timmy, nie si hladný ?" Tim na maminu otázku nereagoval. Ešte stále premýšľal nad Bobovými slovami. Mama musela otázku zopakovať, aby znova začal vnímať. "Nie som veľmi hladný." "Ale toto je pravá talianska pizzeria. Tu majú lepšie pizze ako tie z obchodu." Tim nedbalo prikývol. O chvíľu ich privítala vôňa čerstvého ???0 spolu s príjemnou hudbou rozliehajúcou sa útulnými priestormi malej reštaurácie. Sadli si až do kúta, kde jediným svetlom okrem slabej lampy boli trblietajúce sa plamienky trojice sviec, hrdo sa týčiacich v strede stola. Prítomie spolu s hudbou a vôňou vytváralo upokojujúcu atmosféru. O chvíľu k ním pristúpil čašník a ako sa ukázalo, otec pri výbere ozaj nešetril. Objednal jedlá podivných mien (samozrejme i tú pizzu) za viac ako 180 dolárov. Ako čakali, kým sa všetko pripraví, otec z ničoho nič spustil. "Tim ako sa dnes máš ? Vieš včera, tie veci, ktoré sme ti s mamou povedali, nerozrušili ťa ? Mohol si v noci spať ?" "Nebol si nervózny, alebo ???0." Doplnila pohotovo mama. Tim trochu zaskočený otázkami zavrtel hlavou. Rodičia si vymenili pohľady a otec pokračoval ďalej. "Nechceš sa s nami o tom porozprávať ? Ak by si sa chcel na čokoľvek opýtať, alebo nám niečo povedať, kľudne to urob. Nebudeme sa na teba hnevať, prisahám." "Neviem čo by som sa mal spýtať ? Veď ste mi o všetkom povedali, či nie ?" "Áno o všetkom. Vieš, iba sme si s mamou mysleli, že..." Otec na chvíľu zaváhal, keď sa zrazu pousmial. "Vieš čo, zabudnime na to. A nechceš o tom rozprávať, ani sa nás na nič spýtať, tak to necháme tak. Čo ty na to ?" Tim znova len bezradne pokrčil plecami. "Tak dobre." Otec sa znova pousmial a rozstrapatil mu vlasy. "Tak a teraz si choď umyť pekne ruky, ako sa na slušne vychovaného chlapca patrí." "Ale kam ?" "Tam vzadu sú záchody, poď pôjdeme spolu." Tim nemal veľmi na výber a o chvíľu si už drel dlane odporným mazľavým svinstvom, honosne nazývaným tekuté mydlo, ktoré sa vyznačovalo tou úžasnou vlastnosťou, že nikdy nešlo poriadne zmyť, usadzujúc sa medzi prstami i pod nechtami. Len čo si otec elektrickým sušičom usušil ruky (Timovi na to bohate postačovali i jeho rifle), obaja

sa vrátili späť. Gulášová polievka (Timova obľúbená) už rozvonjavala na stole a pripravený príbor čakal len na svoje použitie. "Dúfam, že si si ruky dobre vydrhol. Predsa len sa ťa ten bezdomovec dotýkal." "Bezdomovec ? Mami, to nie je obyčajný bezdomovec, ale Bob, vlastne Uncle Bob." Rodičia si vymenili uvidené pohľady. "Ty ho poznáš po mene ?" "Jasnačka. Boba predsa každý pozná. Vy ho snád nepoznáte ? Ved' ste ho už predsa museli vidieť. Každé ráno chodí okolo nášho domu." "Videli, či nevideli, nevedeli sme, že sa volá Bob, Uncle Bob, či ako si ho to nazval. Odkiaľ ho tak dobre poznáš ?" Tim sa pousmial. "Tati, Boba predsa pozná každý." "Každý nie. My dvaja napríklad nie. Odkiaľ vieš jeho meno ? Už si sa s ním stretol ?" Tim sa blahosklonne zatváril, akoby chcel riecť: "No vidíte a vy dvaja mi budete hovoriť, že ja neviem nič o živote, a pritom nepoznáte ani nášho Boba." "Jasné, že som ho stretol. Každý ho už stretol. Každý kto chodí ráno cez park. Keby ste tam chodili aj vy, vedeli by ste, že Bob tam býva." Mama trochu zaváhala. "Takže ste sa rozprávali." "Áno rozprávali. Dal som mu aj pár centov, prečo ?" Len čo to Tim povedal, uvedomil si, že práve vyzradil svoje malé tajomstvo. S obavou zašklútil na otca. "A to ťa nejako prosil, alebo sa ti vyhrážal ?" "Nie, jasné, že ma poprosil. Bob nie je žiaden zlodej ! On vždy poprosí, ale nikto mu nechce nič dať." "Takže ťa neobťažoval, však ?" "Nie mami, neobťažoval. Prečo sa ma na to pýtate ?" "Prepáč Timmy, že toľko vyzvedáme, no máme o teba strach. Taký človek bývajúci na ulici môže mať veľa rôznych chorôb a mohol by ťa nakaziť. Nemal by si sa s ním stýkať." "Ale, ja som sa s nikým nestýkal. Chcel odo mňa drobné, tak som mu ich dal !" Odvrkol Tim nahnevane, lebo pokračujúce otázky ho už začínali nudiť. "Dobre, dobre. Len som sa pýtala. No nabudúce keď mu budeš dávať nejaké peniaze, radšej mu ich hoď do čiapy, a keby sa ťa náhodou dotkol, tak hneď ako prídeš domov umy si ruky. Dobre ?" Tim prekřížil zrak. "Dobre. Môžem už jesť ?" Kývol hlavou k chladnúcej polievke. "Prepáč." Potom už našťastie tému Boba viac nerozoberali. Keď sa vrátili domov, Tim okamžite vběhol do svojej izby a zapol počítač. Trvalo celú večnosť kým sa naštartoval, aby mohol roztrasenými prstami zadať heslo do školskej emailovej schránky. Zasa sklamanie. Schránka bola opäť prázdna. Celý zlomený sa zvalil do hojdacieho kresla a čumel len tak kamsi do blba. Otec síce za ním niekoľko krát prišiel, či nepôjdu spolu vonku zahrať si futbal (to nikdy predtým nerobil), no Tim nemal na nič náladu. Potreboval byť chvíľu sám a všetko si poriadne premyslieť. No a keď byť sám, tak kde inde ako vo svojej pevnosti, mieste, kde sa pred rokmi stratil, aby sa tam po dvoch dňoch opäť objavil ? Pevnosť o ktorej je reč, nebola murovaná nedobytná opacha vybavená delami či vodnými priekopami. Nebol to ani hrad, ani vojenská základňa s množstvom vojakov. To čo Tim nazýval svojou pevnosťou bol malý kus záhrady vzadu pri plote, kde pred rokmi zasadil mnoho sadenic živého plotu – rovnakého aký sa tiahol okolo celej záhrady. Na mieste, kde stála pevnosť, bol živý plot vysadený tak husto, že dnu cez teraz už tri yardy vysoké trsy kríkov nebolo vôbec vidieť. Pôdorys kruhovej pevnosti bol viac ako tri yardy široký a existovala k nemu len jediná prístupová cesta, ktorú poznal iba Tim. Malý otvor v kríkoch, ktorý za sebou zatvoril vždy tak dokonale, že splýval so zbytkom zelene, nebolo vôbec vidieť. Aj keby poklop náhodou niekto objavil, škára tiahnuca sa pod trsmi kríkov bola priúzkna nato, aby sa tadiaľ prepchal ktokoľvek iný okrem Tima. Pevnosť bola jeho malé tajomstvo, posledné útočisko, kde sa mohol utiahnuť, keď všetko ostatné zlyhalo. Len čo vběhol do záhrady chvíľu sa len tak prechádzal hore-dolu, akože si obzerá zvädnuté kvety, či sa hrabe v napadanom lístí. Bola to taká (trochu priehľadná) finta, ako sa striasť neželanej pozornosti rodičov, skôr ako si to namieri k pevnosti. Vstúpiť dnu bol potom už len okamih. Bleskovo vybral machom obrastený poklop, vliezol dnu čelom vzad a znova ho za sebou zasunul skôr, ako ho rodičia mohli zbadáť. Napokon ešte

ostávalo predrat' sa zarasteným vchodom, ktorý pripomínal malú jaskyňu a Tim bol na druhej strane - v svete, ktorý si vytvoril podľa vlastných predstáv a do ktorého nik okrem neho nemal prístup. Stred pevnosti tvorila mladá marhuľa, ktorá sa aj napriek veku mohla popýšiť košatou korunou, najmä v letných horúčavách slúžiaca ako dokonalý slnečník. Pod ňou stála biela (momentálne vďaka špine skôr čierno-biela) plastická stolička. Vedľa stoličky bol v zemi zarytý široký lavór, teraz až po okraj naplnený dažďovou vodou. Táto podivná stavba, autorom ktorej bol Tim osobne, mala byť čosi ako jazierko. Normálne tu mával čistú vodu z vodovodu, no teraz neudržiavaná nádržka sa zmenila v odkladisko odumretých listov, zelenkastých rias a hustého, steny nádrže obalujúceho slizu. Tim so znechutením pozrel na 'vodnú' hladinu pomysliac si, že by bolo načas jazierko trochu vyčistiť. No na to bude kopec času neskôr. Dnes sem prišiel pre čosi celkom iné. Ani sa neobťažujúc čistením zafúlanej stoličky, rovno sa v nej usalašil a privrel viečka. Vonku bolo príjemne, na polovicu októbra až neprirodzene teplo. Jemný vánok pofukoval vysoko v korunách marhule, občas zošlúc malý pozdrav v podobe hnedastého listu. Tim myšlienkami znova zablúdil k včerajšiemu odhaleniu. Prečo mu to rodičia nikdy predtým nepovedali ? Naozaj to bolo iba preto, že sa báli, aby si nezačal niečo namýšľať ? A čo také ? Nič ho nenapadlo. Keby aspoň vedel či to bol ozaj únos a či to nejako súvisí s čiernymi škvrnami, ktoré posledné dni znova vídaval. Pri spomienkach na ne ho striaslo. Čierna škvrna, strieborná škvrna, čo majú všetko znamenať ? Prečo na Bobovej hrudi videl striebornú machuľu, a u Tonyho zas čiernu ? Nebolo to prvýkrát, keď videl striebornú škvrnu, no naposledy ju zbadal pred rokmi, keď ešte žila babička. Až dodnes bol presvedčený, že sa mu to vtedy iba zdalo. No nezdalo. Dnes získal stopercentnú istotu. Ešte mocnejšie prižmúril viečka. Bobové slová vibrovali hlavou, akoby sedel na kolotoči. Kam sa to má dostať a prečo je tak iný ako ostatní ? Súvisí to s jeho vidinami, alebo sú to len slová opitého starca, ktoré nemajú cenu ani alkoholu, ktorý vypil ? Čím dlhšie nad tým premýšľal, tým väčší zmätok pociťoval. S každým ďalším dňom, s každou ďalšou záhadou sa začínal vo všetkom strácať. "Keby som o tom mohol aspoň niekomu porozprávať." Posledná myšlienka mu akosi automaticky pripomenula Atreyu a ešte viac ho rozosmutnila. "Prečo neprišiel, keď mi to sľúbil ? Alebo prišiel a ja som nebol doma ?" Otázky, samé otázky no žiadne odpovede. Tim sa schúlil do kľbka a ruky zasunul pod bundu. Pomaly ho začínala zmáhať únava. Mysľou sa znova preniesol k piatkovému poobediu, prehrávajúc si nádherné chvíle s Atreyu - prvým ozajstným kamarátom. Ako nad tým premýšľal, ani nevediac ako, upadol do hlbokého spánku. Bol to však veľmi zvláštny spánok. Prvé čo zbadal bola absolútna tma. Očiam chvíľu trvalo kým si na nové prostredie zvykli a Timovi došlo, že sa ocitol v akomsi tuneli. Nebol to tunel pre autá, ani taký v ktorom jazdí metro. Tento bol ďaleko užší a omnoho tmavší. Neboli tu žiadne svetlá, dvere ani výklenky, kam by sa mohol pred rútiacim sa vlakom či autom ukryť. Tunel skôr pripomínal podzemnú šachtu, možno vyschnutú kanalizáciu. Aj keď viditeľné svetlo tu chýbalo, aj v šere bol Tim schopný rozpoznať okolité steny. Skúsil jednej z nich sa dotknúť, no rýchlo odtiahol ruku. Neprijemný vlhký, slizký povrch tiahnuci sa stenou mu pripomenul jeho jazierko. Ako si tak utieral ruku do nohavíc, z ničoho nič mu na hlave pristála kvapka. Obzrel sa za príčinou, keď zbadal dlhé kvaple visiace zo stropu. Vyzerali ako stalagmity, aké raz videl na exkurzii v ???0 jaskyni, akurát s tým rozdielom, že tieto boli akési tmavé, ba až čierne a i voda z nich mala rovnakú farbu. Tim uskočil preč, i keď vlastne nebolo poriadne kam, lebo celý strop bol nimi posiaty. Aj keď normálne by sa už isto triasol strachom, teraz ho na počudovanie necítil, skôr naopak. Chcel vedieť kam ten tunel vedie. Pozrel naľavo i napravo, no koniec nezbadal. Musel sa rozhodnúť ktorým smerom sa vydá. Skúsil by aj mincu, ak by

nejakú pri sebe mal. Napokon spravil prvé čo ho napadlo. "Haló ?" Úprimne nečakal, žeby niekto mohol odpovedať, a preto ho ani neprekvapilo, že jedinou odpoveďou bola opakovaná ozvena. Chcel to skúsiť znova, keď zrazu z diaľky začul čudesný smiech. V prvej chvíli si myslel, že sa mu to iba zdá, no keď sa ozval druhý krát, nebolo o čom pochybovať. "Chi, chi, chi." Piskľavý, nepríjemne znejúci hlas, akoby ani nepatril človeku. Tim chvíľu počkal, či hlas okrem smiechu nepovie i čosi viac, no nasledovalo iba ticho. "Volám sa Tim, kto ste vy a kde ste ? Nevidím vás." "Tu som." Tim sa prudko strhol, lebo slová prišli rovno spoza jeho chrbta. Bol to Atreyu. Stál od neho snáď 10-15 yardov, aj keď pred malou chvíľou bol tunel ešte prázdny. "Atreyu ? Atreyu si to ty ?" Atreyu naňho mávol. "Pod' Tim. Pod' za mnou." Len čo to povedal, rozbehol sa do tmy. Ak ho Tim nechcel stratiť, neostalo mu nič iné, iba sa pustiť za ním. Beh však nikdy nepatril k Timovým silným stránkam a po pár desiatkach yardov už nevládal. "Atreyu, počkaj ma, kam bežíš ?" No Atreyu sa však iba vytrvalo smial pokračujúc ďalej v behu. Tim robil čo mohol, no netrvalo dlho a jeho kamaráta pohltilo šero temného tunela. Tim už ozaj nevládal a musel spomaliť. Bolesť v boku bola neznesiteľná. Ako tak lapal po dychu, znova začul kamarátov hlas. "Tim, no tak pod' za mnou. Už na teba čakám. Obaja na teba čakáme." "Atreyu ?" Zadychčal Tim. "Ja už nevládzem. Prosím ťa počkaj ma, už naozaj nemôžem." Atreyu namiesto odpovede sa znova iba zasmial. "Tim, radšej by si mal vládať, ak len nechceš, aby..." Atreyu hlas prešiel do ohlušujúceho rehotu. "Pozri sa za seba." Tim v prvej chvíli nepochopil čo má priateľ na mysli, no vzdialený zvuk pripomínajúci lámanie skál ho prinútil obzrieť sa. V diaľke na konci tunela sa čosi pohlo. Aj keď Tim zaostril zrak, potreboval by prinajmenšom ručný ďalekohľad, aby na tú vzdialenosť dokázal malú bielu bodku mihotajúcu sa na konci tunela identifikovať. "Atreyu čo je to?" "Čo ? To je predsa moje zvieratko Tim." "Zvieratko ? Ak... aké zvieratko ?" Tim podvedome spravil krok vzad, lebo zem pod nohami sa začínala otriasať a steny pukali, akoby si to čosi obrovité šinulo úzkym tunelom. Atreyu hlasitý smiech však prekonal i lomoz padajúceho kamenia. "Neboj sa Tim. To je iba môj domáci maznáčik." Koniec vety sprevádzal ďalší záchvat burácavého smiechu. Tim si uvedomil, že začína spätkovať. "Atreyu ja... Ja mám strach. Čo je to za ...maznáčik ?" "Je to môj malý milý maznáčik. Aj keď je pravda, že niekedy vie byť dosť zlý. Najmä ak má hlad, ako teraz." Tim preglgol. "Má hlad ? Ako to myslíš, že má hlad ?" Atreyu sa snáď po desiaty krát zasmial. "No predsa hlad Tim. Veď som ti už predsa vrel, aby si utekal. Môj maznáčik je ozaj veľmi, veľmi hladný. Rýchlo Tim, rýchlo utekaj ! Utekaj inak..." Útly k smrti vystrašený chlapec sa bleskovo zvrtol, no na vlhkej dlážke podkĺzol a spadol. Ako sa dvíhal zo zeme, v diaľke zbadal Atreyu ako naňho máva. "Pod' Tim, bež. Moje zvieratko je stále hladnejšie a cíti ťa." Timovi nebolo treba dva krát hovoriť. Aj keď s bolesťou v kolene, ledva lapajúc po dychu, vyskočil na nohy a upaľoval preč čo mu sily stačili. Strach mu síce dodával na rýchlosti, no lomoz za jeho chrbtom neustával, ba práve naopak, každou chvíľou mocnel. Dôvod mohol byť len jediný. Nech už je tá vec čokoľvek, približuje sa. Čím bližšie bola, tým bol lomoz silnejší. No najdesivejšie zo všetkého bol démonický znejúci smiech jeho kamaráta, valiaci sa tunelom sťa ničivý víchor. "Len pod' Tim, ponáhľaj sa. Inak sa moje zvieratko dnes dobre napapá." Tim už nevnímal presný význam Atreyu slov. Plúca si necítil a nohy akoby sa samé vznášali. Steny tunela, podlaha i všetko naokolo vlnilo sa ani čoby celá stavba bola z plastelíny. Zrazu hrozitánsky rev zaburácal celým tunelom a prinútil Tima otočiť sa. Nemať to robiť. Monštrum mu už bolo v päťach. Pripomínalo gigantického červa, čosi ako obrovskú zmutovanú dáždovku, s hlavou so štyrmi papuľami - každá z inej strany. Pažeráky boli vyzbrojené radmi ostrých zubov, ktorými si monštrum razilo cestu tunelom, meniac jeho zdanlivo nepreraziteľné steny

v padrť. Netvor z pekiel sa neplazil plynule, ale akýmisi prískokmi, vždy si najprv vyraziac kusisko tunela pred sebou, aby následne spravil mohutný výpad vpred. Ten posledný skončil tesne za Timovým chrbtom. Rady spodných zubov mu šmárali po bunde. Tim zjačal od strachu. Aj napriek nadľudskému úsiliu akým prekonával všetku bolesť, bolo iba otázkou niekoľkých sekúnd, kým si monštrum vyhryzie dosť skaly, aby sa vrhlo dopredu a... Tim sa chcel znova obzrieť, zistiť ako ďaleko je príšera, keď pocítil, ako sa svet okolo neho zvrtoľ. Bolesť v rukách, ktoré stihol dať tesne pred dopadom pred seba, si ani neuvedomil. Bezvládne ležiac na zemi nebolo už úniku a Tim mohol akurát tak schúliť tvár do dlaní a vykriknúť. Ohromné čeluste roztvorené dokorán už-už boli pripravené zaryť svoje zubiská do chlapcovho tela, keď tunel zrazu preťal ostrý hlas patriaci Atreyu. "Prestaň ! Stačilo !" Zuby netvora zastali len pár palcov od Timovej tváre. Ak by mal Tim dosť odvahy a nechal oči otvorené, uvidel by hadiace sa rady rotujúcich zubov, pripomínajúce desivú biologickú cirkulárku. Stačil iba letmý pohyb netvora a roztrhajú ho na kusy. No očakávané peklo nenastalo. Chlapec na zemi, aj keď strachom na pokraji bezvedomia, pocítil ako sa netvor sťahuje dozadu, ďalej od neho. Na pár sekúnd trvajúcich celú večnosť nastalo desivé ticho, ktoré prerušil až zvuk blížiacich sa krokov. Tim, aj keď tušil komu patria, nenašiel odvalu otvoriť oči, až kým prichádzajúci nezastal pri ňom. "Atreyu ?" Zašepkal zápasník s mdlobami. "Si to ty ?" Na priateľových perách sa zjavil taký čudsný, strach naháňajúci úškrnok. "Jasné, že som to ja. Koho iného by si čakal ?" Atreyu podišiel k ohromnému červovi, ktorý zapĺňal celý obsah tunela, stojac necelé 2-3 yardy od Tima. Červ sa zachvel a poslušne sklopil hlavu, keď ho po nej Atreyu začal hladíť. Rukami prešiel aj po ostrých zuboch príšery, no netvor namiesto útoku, len spokojne priadol, sťa kocúr v náručí starostlivého pána. "To je moje domáce zvieratko. Je pekné, však ?" Tim nabral trochu sily, aby sa prisunul k najbližšej stene, vyjavene civejúc na výjav ako z najstrašnejšieho delíria. Atreyu, jeho kamarát Atreyu hladil obludu, maznal sa s ňou, nežne jej vraviac maznáčik. Tim nenašiel odvalu otvoriť ústa. Strach ho úplne paralyzoval a bol zázrak, že neodpadol. Atreyu sa chvíľu maznal s netvorom, kým obrátil svoju pozornosť späť k na smrť vydesenému priateľovi. "Tak ako sa ti páči moje zvieratko ? Tváriš sa ako by sa ti nepáčilo." Tim namiesto odpovede iba neveriacky zavrtel hlavou. "Nie, to sa mi len sníva. Je to iba sen. Určite som zaspal a všetko je to iba sen." "Nie Tim. Mýliš sa. Toto nie je sen z ktorého sa môžeš prebudiť. Vitaj v našom svete." Atreyu slávnostne rozťahol ruky ako pri vzývaní Boha. "Vo vašom svete ?" "Áno, v našom svete. Toto všetko čo vidíš, je náš svet, a tam hore..." Atreyu ukázal k stropu. "...tam hore je zas váš svet. Teda aspoň zatiaľ je váš, lebo čoskoro bude aj on našim svetom." Tim zavrtel hlavou pokúšajúc sa zahnať to o čom bol stále presvedčený, že je iba snom. "Tim." Atreyu sa k nemu sklonil pretnúc ho pohľadom. "Ty sa môžeš rozhodnúť. Vybrať si na čiu stranu sa pridáš. Môžeš byť s nami, alebo proti nám. Vyber si." Tim namiesto odpovede začal vzlykať. "Ja chcem ísť domov. Atreyu chcem sa vrátiť domov. Prosím." "Hlupák !" Skríkol Atreyu nahnevane a neúprimný úsmev zmizol z jeho tváre. "Domov ? Kam domov ? Žiaden domov neexistuje, a za chvíľu už nič nebude. Váš domov, bude našim domovom. Zoberieme si ho, zmeníme ho v náš domov a vy... vy, ľudskí paraziti budete našimi otrokmi." Atreyu schmatol Tima za plece a prinútil ho, hľadiť mu do očí. "Ty si však môžeš vybrať. Môžeš sa pridať k nám a ušetríme ťa. No nevyberaj dlho. Aj moja trpezlivosť má svoje hranice." Atreyu sa na chvíľu odmlčal, a ďalej už pokračoval omnoho zmierlivejším tónom. "Pod Tim, staň sa jedným z nás, buď s nami a náš domov sa stane i tvojim domom. Pridaj sa k nám kým je ešte čas. Zajtra, pozajtra, o týždeň už môže byť neskoro." Tim si zotrel slzy z tváre a pozrel priateľovi do očí. "Kto... Kto ste vy ? Ste mimozemšťania ?"

Atreyu sa začal burácavo smiať. "Vedel som prečo ťa chcem, prečo ťa musím získať. Tim ty si iný ako ostatní. Áno, ty budeš jedným z nás. Už čoskoro." Tima zamrazilo. Atreyu slová mu pripomenuli rozhovor s bezdomovcom iba z pred pár hodín. Slová oboch sa takmer zhodovali. "Tak čo Tim, ako mi odpovieš ? Chceš byť na našej strane ?" Tim zavrtil hlavou. "Nie !" Ako to vyhŕkol, začal sa šmýkať po zemi, čo najďalej od Atreyu. Ďaleko však nedorazil. Tunel, ktorý sa za ním ešte pred malou chvíľkou rozprestieral bol zrazu preč. Teraz tu stála iba stena. Pevná, nepoddajná, vlhkým slizom oblepená stena. "Tim." Riekol Atreyu posmešne a podišiel k nemu. "Nezáleží na tom čo chceš a čo nechceš. My sa ťa na to nebudeme pýtať. Ty proste budeš jedným z nás, alebo nebudeš vôbec. Chápeš? A neboj sa, nemusíš sa ničoho báť. Všetko bude dobré. Iba mi musíš veriť. Som predsa tvoj kamarát. Ja by som ti nikdy neublížil." "Atreyu ?" Zašepkal Tim plačlivo. "...všakže sa mi to celé iba zdá. Že to nie je pravda ? Je to iba sen z ktorého sa prebudím, však ?" Atreyu sa priateľsky pousmial a podal mu svoju dlaň. "Všetko bude dobré Tim. Musíš mi veriť, že ti neklamem. Všetko bude dobré." Ako to zopakoval, Tim pocítil že Atreyu pevné zovretie rastie na sile. Pokúsil sa mu vytrhnúť, no zbytočne. "Neboj sa Tim." Atreyu privrel viečka a čosi pošepol. Len čo to spravil, netvor za jeho chrbtom sa začal scvrkávať a jeho telo roztekať, akoby bolo z topiaceho sa ľadu. Mrazivá tekutina na ktorú sa prišera premieňala, pretekala obom chlapcom okolo nôh. "Neboj sa, nemusíš sa ničoho báť. Som tu s tebou. Kým som s tebou, nič sa ti nestane." "Na... Naozaj ?" Zajachtal Tim, trasúc sa od chladu, ktorý prestupoval celým jeho telom. "Áno Tim." Atreyu úsmev sa zrazu rozšíril po celej jeho tvári, akoby ju mal zo želatíny. "Neboj sa Tim, nebude to bolieť. Nič neucítiš." Atreyu sánka sa po posledných slovách podivne natiahla a spodná čeľusť začala klesať, čo úplne zdeformovalo jeho tvár. Uši sa zliali s hlavou a dlhé vlasy zmenili v odporné hadovité výrastky, mihotajúce sa po celej hlave. Oči vpadli do hlavy a šaty praskali po celom tele, ako z Atreyu vyrašili odporné pluzgiere a bradavice. Tim s hrôzou sledoval premenu svojho kamaráta v monštrum desivejšie ako v najstrašnejších snoch. Vykrikol a pokúsil sa znova vytrhnúť, avšak Atreyu prsty sa natiahli a zmenili v akési chápadla, ktoré obchytili celú jeho ruku. Tim mohol iba bezmocne kričať, no i posledný ston zanikol v diabolskom smiechu príšery menom Atreyu. Ľadová tekutina v ktorú Atreyu zmenil svoje 'zvieratko' začala rýchlo stúpať. Tim ju mal už po pás. Nohy si necítil, pery mal sfarbené do modra. Už nemal síl viac zápasit'. Hlava mu klesla a zrak zachytil vlastný odraz v bielej kaši dosahujúcej výšku jeho hrude. Jeho tvár bola znetvorená opuchlinami a chrastami. Oči nahradila dvojica diery. Kožu mal stiahnutú a zvráskavenú. Na niektorých miestach úplne zmizla odhaliac lebku. Tim vykrikol a naposledy sebou trhol. Zrazu sa svet okolo prevrátil a stmavol, aby ho okamžite vystriedalo prudké svetlo, ktoré ochromilo jeho zrak. Tim precitol, vyjavene žmurkajúc okolo seba. Slniečny svit, živý plot i napadané lístie. Všetko vyzeralo tak povedomé a známe. Biele plastové kreslo ležalo prevrátené, hneď vedľa kmeňa marhule. "To je sen, alebo naozaj ?" Možno by nad tým špekuloval i o čosi dlhšie, ak by ho studená voda jazierka do ktorej ráčil spadnúť tak neoziabala. Tim vyskočil na nohy a pri pohľade na mokré nohavice, topánky a bundu – všetko zrelé rovno do práčky schuti zahrešil. Záhada ľadovej tekutiny zo sna bola vyriešená. "Bože, takže to bol iba sen." Tim sa zatackal a ak by sa nezachytil konára, akiste skončí znova v jazierku. "Keď o tom budem hovoriť Atreyu..." Myšlienku ani nedokončil a už ju i zavrhol. Radšej o tom Atreyu hovoriť nebude. Ešte si o ňom pomyslí, že je cvok a nebude sa s ním chcieť kamarátiť. Nie, nechá si to pre seba. Teda aspoň pokým Atreyu lepšie nepozná a nebude si istý čo mu môže povedať. Studený vietor ovanul vrcholky marhule. Aj keď chránený živým plotom, predsa len od chvíle čo si sem

sadol sa už riadne ochladilo a ak sa do toho zarátali i vlhké šaty, bol najvyšší čas na návrat domov. Opatrne preliezol tajnou dierou v živom plote, a pod ho späť do domu. Len čo otvoril zadné dvere, ozval sa dupot. Mama i otec spoločne dobehli do obývačky, a ako vyjavení hľadeli na syna. "Timmy, kde si preboha bol ?" Zvolala prestrašene mama. "Vonku v záhrade, prečo ?" "Prečo ? Veď si bol preč viac ako tri hodiny. Volali sme na teba, prečo si sa neozval ? A prečo si celý mokrý ? Čo sa stalo ?" Tim pokrčil plecami. "Zaspal som v... V záhrade. Nepočul som vás." "Zaspal si ? Vonku na tej zime ?" Mama zalamovala rukami a začala z neho ťahať dolu bundu. "Preboha Timmy, veď budeš chorý. Daj si to rýchlo dolu. Musíš sa ihneď zohriať. Idem ti napustiť vaňu." Skôr ako dopovedala, utekala do kúpeľne a o pár sekúnd už voda tryskala plným prúdom. Tim s otcom na chvíľu osireli. Na jeho veľké prekvapenie ho otec z ničoho nič objal. "Tim, toto nám nesmieš viac spraviť. Keby si len vedel aký sme o teba mali strach. Hrozne sme sa báli. Mysleli sme, že si sa nám znova stratil. Toto nám už nikdy nesmieš urobiť." Ako ho otec objímal, Tim pocítil na krku jeho slzy. Otca ešte nikdy predtým nevidel plakať, no teraz mu slzy stekali plným prúdom, akoby on a nie on, ale otec bol tým malým vystrašeným chlapcom. "Tim sľúb nám, sľub mi, že už to nikdy viac nespravíš. Musíš nám to sľúbiť, prosím." Tim od dojatia preglgol a i sám mal čo robiť aby nezačal plakať. "Ja, ja..." Chcel čosi povedať, keď do obývačky vletela mama. "Vaňa sa už napúšťa. Pod Tim, daj si to zo seba všetko dolu. Musíš sa zahriať." Otec si rukávom zotrel slzy a ešte raz rozstrapatil synove vlasy. O minútu už Tim ležal v horúcej vani. Teplá voda rosiaca sa na zrkadlách kúpeľne uvoľňovala Timove pocity i myšlienky. Pripadal si ako v sne. Veľmi zvláštnom sne. Prešiel iba týždeň od chvíle čo Atreyu spoznal, a toľko vecí sa za ten čas udialo, že mal pocit akoby uplynul prinajmenšom celý rok. Veci sa začali meniť, ľudia okolo neho sa menili. Mama bola iná, o otcovi ani nehovoriac. Svet bol iný. Trochu neznámejší a možno i o čosi nebezpečnejší, no určite oveľa zaujímavejší ako predtým, keď bol sám. Čosi sa dalo do pohybu, no Tim si šírku ani hĺbku zmien ešte neuvedomoval. Nato mal prísť až oveľa neskôr. No nateraz mu stačila i nádej, že sa zajtra znova stretne so svojim kamarátom. Priateľom o ktorom mal tak divný sen. "Ale veď to bol iba sen. Alebo nie ?" Tim zavrtel hlavou. Nie, nechcel už nato viac myslieť. Nie teraz. S poslednou myšlienkou sa ponoril do vody. Svet za ním sa zatvoril a Tima pohltila vodná hladina. Až sa z nej znova vynorí, ocitne sa v úplne inom svete akom doteraz žil. Bude to iný svet a iný Tim. Všetko bude iné.

08.04.2009..

Kapitola 13 – Prvý deň s Atreyu.

Nato, že bolo pondelkové ráno sa Tim prebudil ozaj rýchle. Mama ním nemusela ani triasť, ani z neho perinu ťahať, ako to bývalo zvykom po iné pondelňajšie rána. Stačilo len vysloviť jeho meno a Tim zaraz sedel na posteli. Oči mal síce zalepené a vlastne ich ani poriadne neotvoril, no i to bol veľký úspech. "Už je ráno ?" Zahundral neprirodzene hrubým hlasom. "Za päť minút trištvrté na osem." "Ešte len toľko ?" Koniec otázky sprevádzalo hlboké zívnutie a Tim, ani sa neobťažujúc s otváraním očí, znova klesol do perín. "Zobuď ma o ôsmej, dobre ?" Vyčerpaný, chystal sa na návrat do ríše snov, keď mama vyslovila jedinú vetu, ktorá vydala za 1000 budíkov. "Timmy, máš tu kamaráta." Unavený chlapec v okamihu vypálil do posedu. "Čo ??? Akého kamaráta ?" "To neviem, ešte som ho nevidela, ale má také zvláštne meno: Arteyu, alebo Atreyu." Tim zmeravel a srdce mu takmer explodovalo. "Myslíš Atreyu ?" "Áno. Zvláštne meno. Ešte nikdy som také nepočula. Znie trochu indiánsky." Tim

preglgol. "On... On je tu u nás ?" "Áno, čaká ťa dolu v obývačke. Povedala som, že hneď prídeš. Nechcela som hovoriť, že spíš." Tim si zhlboka odľúkol a najradšej by mamu vyobjímal, no hlavou mu už lietali iné myšlienky. "Veci !!! Kde mám veci ?" Len čo to povedal, skočil k zelenej skrini a chcel sa v nej začať hrabať, keď uvidel svoje oblečenie, úhladne poukladané na hojdamcom kresle. "Dík mami." Tim začal v chvate na seba hádzať. "Timmy, nemusíš sa tak plašiť, veď sa celý spotíš. Kamarát ti predsa neutečie. Teraz sa aj tak rozpráva s tatom." "Čože ????" Vyhĺkol Tim. "Atreyu sa rozpráva s tatom ?" "Áno, prečo ? Hlavne si nezabudni umyť zuby. Čo by si o tebe tvoj kamarát pomyslel, ak by ťa uvidel so špinavými zubami ?" Mama na rozlúčku syna pohľadila po líci a opustila jeho izbu. Len čo sa dvere zavreli, Tim zmeravel, akoby práve pohliadol do tváre Medúzy. "S tatom ! Do riti." Ako na seba hádzal šaty, pozorne natŕčal uši či nezačuje niečo z rozhovoru dolu v obývačke. Nanešťastie zbytočne. Atreyu buď šepkal, alebo Tim od vzrušenia načisto ohluchol. Už bol ustrojený a chcel zbehnúť na prízemie, keď si to v poslednej chvíli rozmyslel a namiesto na schody zamieril do kúpeľne. Nie, netreba sa nechať pomýliť, Tima nepochytil náhly (veľmi nečakaný) záchvat čistotnosti. Iba ho napadlo, že z kúpeľne by mohol kamarátov rozhovor s otcom lepšie začuť. Skôr ako stihol natŕčiť uši, do kúpeľne doľahol zvuk štartujúceho auta. Otec práve vyrazil do práce. "Prečo sa rozprávali len tak krátko ?" Pomyslel si Tim s úzkosťou. Fantázia mu okamžite ponúkla zo tucet vysvetlenie - jednu horšie ako druhé. Ani sa neunúvajúc čistením skloviny, opatrne krok po kroku zostúpil na prízemie. V mysli si neustále opakoval slová ospravedlnenia za sobotu. Keď vošiel do obývačky, Atreyu si ho nevšimol. Zaujatý kyvadlovými hodinami, porovnával čas s údajmi na svojich digitálkach. Náhoda chcela, že presne vo chvíli čo Tim vstúpil do izby, hodiny začali odbíjať. Atreyu uchvátený hlbokým tónom starobylého merača času lúskal do taktu po každom jeho odbití. "Super presne osem." Zahlásil Atreyu spokojne, keď hodiny skončili. Tim sa uškrnul, mysliac si že ho kamarát ešte stále nezbadal. Aké bolo jeho prekvapenie, keď ho Atreyu z ničoho nič pozdravil. "Čau Tim. Tie hodiny sú vážne cool. Idú úplne presne. Teraz som to rátal." Keď sa Atreyu otočil, Tim uvidel, že mu oči blčia nadšením. Obavy či kamarát nebude našťvaný sa v momente rozplynuli. "Sorry, že som prišiel tak skoro, ale musel som s našimi niekam ísť a už sa mi nechcelo vracat' domov. Dúfam, že sa nehneváš, že som prišiel." "Hnevať ?" Zakoktal Tim. "Nie, vôbec sa nehnevám. Prečo by som sa mal hnevať ? Nevedel som, že bývaš tu blízko." Atreyu namiesto odpovede lišiaciacky žmurkol na priateľa a po špičkách pricupital k stolu, aby uchmatol za hrst' keksov, ktoré tam mama položila. "Tvoja mama povedala, že si môžem zobrať koľko len chcem. Nedáš si aj ty ?" Tim pokrčil nosom. "Ja to nemám rád." Atreyu nenápadne pozrel do kuchyne či ich niekto nepočúva. "OK, tak keby niečo, tak si si dal, jasné ?" Atreyu schmatol aj zbytok keksov a tie čo mu nevošli do dlane, zmizli vo vrecku. Práve včas, pretože mama sa práve vracala do obývačky. Keď zbadala, že keksy sú zjedené, priniesla ďalšie. Atreyu vrúčne poďakoval a len čo sa obrátila, napakoval si i druhé vrecko. Potom schmatol prekvapeného Tima za rukáv a skôr než si drobnú lúpež mama všimne pod ho do predsieni. Bleskovo na seba hodil bundu a ešte vždy bosý, otvoril dvere, a s topánkami v ruke vyšiel von. "Už musíme do školy pani Andersonová." Zajachtal Atreyu, keď mama vstúpila do predsieni. "Ale Atreyu, veď si sa predsa mohol obuť aj tu. My sa všetci obúvame v predsieni." "Nie, to je dobré pani Andersonová. Ja som na zimu zvyknutý." Tim sa zatváril trochu prekvapene, lebo Atreyu stál na studenej dlážke bosý a bez ponožiek, no radšej nič nepovedal. Kráčajúc do školy, Tim čakal kedy Atreyu konečne spomenie sobotu a on bude môcť odrecitovať pripravenú výhovorku, no napchávajúc sa ukoristenými keksami, Atreyu sa k slovu vôbec

nedostal. Už sa blížili k parku, keď Timovi prišlo mlčanie prídlhé. "Atreyu ? Bol si v sobotu u nás ?" Timov kamarát namiesto odpovede zagúľal očami a spokojne prikývol. Ešte vždy plné ústa mu nedovoľovali viac. "Prepáč mi, že som nebol doma. Oco si vymyslel, že pôjdeme na návštevu. Povedal mi to až v sobotu ráno a ja som nemal tvoj mobil a tak som ti nemohol..." "Ako bolo u Jasona ?" Zvolal Atreyu prehltajúc posledné sústo. "U Jasona ?" Zhíkol Tim "Aha, ty si čítal poštu ?" "Poštu ? Akú poštu ?" Nerozumel Atreyu. "Email. Poslal som ti do školskej schránky email, že nebudem doma. Ty si to nevidel ?" Atreyu sa na chvíľu zamyslel, keď si klepol po čele. "No jasné, ten email ! Jasnačka, že som ho čítal. Vieš ja mám veľa emailov a všetky si ani poriadne nepamätám. Ale už viem. Hej, spomínam si." Atreyu vyčaroval ten najširokáskejší úsmev a drgol do Tima. "Tak čo, ako bolo u Jasona ? Aj ste sa spolu pobili ?" "Pobili ?" Zopakoval Tim zaskočene. "No... Vlastne hej. Teda on sa začal biť, nie ja, ale zbil som ho." "Cool Tim !" Zvolal Atreyu nadšeným hlasom. "Si fakt dobrý. Viem si ho predstaviť. Určite reval ako malé decko." Tim nechápavo pozrel na priateľa. "Odkiaľ to všetko vieš ?" Atreyu sa zaškeril. "Myslíš, že nepoznám týchto debilov ? Veď som s tými ksichtami chodil do školy. Dnes som ale zvedavý na Tonyho ksicht. Možno ani nepríde na vyučko, aj keď by bolo cool keby prišiel. Už som vymyslel čo spravím. Musí však prísť." Záver Atreyu vety sprevádzalo zahrozenie päšťou. Tim nepochyboval, že kamarát myslí svoje slová vážne. "Inak Tim, rozmýšľal som, žeby som ťa mohol naučiť nejaké bojové umenie. Teda iba ak by si chcel. Vieš, aby ti debili ako Tony aj ten blbec so skateom dali pokoj. Ja mám doma takú mini posilňovňu s pár cool strojmi. Mohol by som ti ukázať nejaké chvaty. Čo ty nato ?" "Myslíš judo ?" "Judo ? Judo je shit pre malé deti. Myslel som niečo lepšie. Napríklad kung-fu, alebo karate. Mám aj takú super ninja šabl'u a vlastne aj celý oblek. Nie počkať, vlastne dva ! Jeden by som ti mohol dať, keby si chcel, aj keď vonku s tým chodiť nemôžeš." Záver Atreyu slov doplnil smiech. "Tak čo, neskúsiš to ? Alebo môžeme začať chodiť do nejakého krúžku, ak nechceš aby som ťa trénoval ja." "Nie, to nie. Ja len, že... Vieš také veci ja veľmi neviem." "Blbneš ? Veď si zmlátil Jasona. Nie je to nič ťažké. Ak chceš, ja ti to najprv ukážem. Niekedy pôjdeme ku mne a skúsiš si pár vecí. Také čo nikto nepozná, ani Tony. Uvidíš, že to bude cool." Tim nemal odvahy kamarátovku dobre myslenému naliehaniu vzdorovať, a tak len prikývol. Ono pravdou je, že sa nemusel až tak premáhať. Keď nič iné, aspoň zistí, kde kamarát býva. Ak má doma ozaj posilňovňu, musí to byť špica dom. Ani taký zazobanec ako Dickov foter ju nemal. Ako nad tým uvažoval, zabočili do Groove parku a Tim rýchlo zabudol na Atreyu dom i jeho posilňovňu. Rozľahlý park mu okamžite pripomenul včerašok a sním aj Boba. Takmer celkom naňho zabudol. Pondelňajšie ráno síce nebol ten najvhodnejší čas kedy by bolo možné starého bezdomovca v parku stretnúť, no i tak sa začal obzerať. Atreyu si to všimol a zvedavosť mu nedala. "Hľadáš niekoho ?" "Ani nie, alebo vlastne hej, ale ešte tu nie je. Asi spí." "Spí ? Ak chceš, môžeme naňho počkať. Aj tak ešte nie je ani štvrt'." "Nie, nie. On sem chodí až poobede. Teda myslím. Počkám ho, keď pôjdem zo školy." "Zo školy ? Myslel som, žeby sme po vyučku mohli niekde vypadnúť." "Vypadnúť ? Kde ?" Nerozumel Tim. "To ti nepoviem. Je to tajomstvo ! Uvidíš, ale, že to bude cool. Najprv však musíme prežiť tú sprostú školu. Do kelu aj s tým, tak sa mi tam nechce. Tebe hej ?" "Šibe ti ?" Zvolal Tim rozjarene, keď si uvedomil čo povedal a úzkostlivým pohľadom skontroloval kamaráta. Atreyu namiesto očakávaného hnevu iba zrudene zívola. "A čo keby sme tam nešli ?" "Nešli ? Ako nešli ?" "Ale nič. Iba si robím srandu. Aj keď teda, keby si ozaj nechcel, poznám jednu super doktorku. Keď jej povieš, že ti je zle a dáš jej 10 dolárov, hneď ťa vypíše. Mám to overené." Tim pokrčil ramenami. "Ale keď ja nemám 10 dolárov." "No a ? Ja mám aspoň 200,

aj keď... V pondelok asi nerobí, takže je to v ****. Bože ako nenávidím školu ! Je to tá najsprostejšia vec na svete." "Ty tam aspoň nedostávaš zlé známky." Zahundral Tim. "No aj tak je to nuda. Nechápem prečo sa musíme učiť také blbosti ako matika, alebo anglina. Keby sme sa radšej učili niečo viac cool a nie takú nudu." "Niečo viac cool ? A čo také ?" "Napríklad šoférovať auto, alebo lietat' na vrtuľníku. To by bolo niečo, a nie debilná matika." Tim sa zatváril rozpačito, nevediac čo na kamarátov nápad povedať. Nieže sa mu škola akú opisoval Atreyu nepáčila viac ako doškoľovací ústav G. W. Busha jr., ale kde takú školu nájsť ? Sťažujúc sa na vzdelávacie zariadenie i jej osadenstvo a fantazírujúc, akoby taká super škola mohla vyzerat', pomaly došli až na koniec parku, a ani sa nenazdajúc prekročili prah školy. (Pán Hummer, ktorý práve maľoval zábradlie na schodišti nevychádzal z údivu, vidiac Tima tak skoro v škole.) Aj keď do zvonenia ostávalo ešte dobrých 10 minút, trieda pani Cookovej už bola takmer plná. Iba takmer, lebo Trojka spolu s Tonym chýbala. Hneď ako Atreyu otvoril dvere, žiaci ako na povel stíchli a všetkých 16 párov očí upriamilo svoju pozornosť na nového triedneho bitkára. (Titul, ktorým bol Atreyu ovenčený už minulý piatok.) Atreyu nenápadne štuchol do Tima a s groteskne nafučanou hrudou, pomalým krokom zamieril k svojmu miestu, kde frajersky zhodil tašku a uvelebil sa na stoličke sťahy nejaký gróf. Tim si myslel, že rovnako ako minulý pondelok i dnes sa okolo ich lavice zhrčí celá trieda a bude vyzvedať čo v piatok v šatni sa stalo, no k ničomu takému nedošlo. Nikto, dokonca ani otravy typu Mouse či bifľošky Bobsonové sa nehli z miesta. Timovi chvíľu trvalo, kým všetko pochopil. Mali strach. Áno, jediným vysvetlením ich pasivity bolo, že sa ho báli. Atreyu, teraz už najväčší silák v triede, si zasluhoval patričný rešpekt a úctu. No to, aký rešpekt a úctu jeho kamarát piatkovou bitkou vzbudil Timovi došlo, až keď mu Atreyu ukázal svoju emialovú schránku. Mal v nej osem správ a iba jednu od Tima. Pri zbytku adresát chýbal. Atreyu si nimi začal pomaly listovať a s úškrnkom na perách občas i štuchol do Tima. Aj keď nič nepovedal, Tim dobre vedel čo si o autoroch mailov typu: 'Ahoj Atreyu, dobre, že si tým hlupákom naložil – sme s tebou' myslí. A pritom toto mal byť iba začiatok poklonkovania, ktorého sa Tim mal po nasledujúce dni stať svedkom. No nateraz sa stal svedkom čohosi celkom iného. Už zazvonilo, keď sa dvere znova otvorili. Nestála v nich triedna. (Tá nezvykla chodiť na hodiny tak skoro.) Dnu vstúpili traja agenti Matrixu. Nie skutoční a po piatku už ani titul Triedni zabijaci nebol príliš aktuálny. I napriek všetkému však mala Trojica s elektronickými hrdinami slávneho filmu čosi spoločné. To čosi niesli na nosoch. Okuliare. Pekné, čierne, a najmä slnečné. Tony, Bart a David napochodovali dnu, sťa bojové komando, no bližší pohľad rýchlo ukázal, že je to veľmi zvláštne komando. Také lazaretové. Modriny a škrabance, najmä tie na Tonyho tvári nešlo prehliadnuť a zvedavá trieda sa o to ani nepokúšala. Ešte minulý pondelok by sa na Tonyho nik neodvážil krivo pozrieť, a teraz, keď sa z Atreyu stal nový triedny bitkár už chudák Tony nikomu strach nahnať nemohol. Tony rýchlo prebehol triedou a šuchol sa do lavice, aby si začal vykladať veci na stôl. Atreyu na nič iné nečakal. "Teraz ma sleduj Tim." Atreyu vyskočil na nohy a nafučiac hrud', pod' ho k Tonymu. Smola. Nestihol spraviť ani tri kroky, keď sa dvere na triedy znova otvorili. Tentoraz dnu vstúpila pani učiteľka. Z Atreyu plánu (nech už bol akýkoľvek) zišlo – teda aspoň nateraz. Hodina, ako to v pondelňajšie ráno bývalo dobrým zvykom sa vliekla neskutočne pomaly a Tim nebol jediný koho začalo rozprávanie o akýchsi prisprostých percentách nudiť. To už spravidla bol len krôčik k zívaniu a sliepňaniu a možno by aj bol zaspal, keby Atreyu nedostal lepší nápad. Cez hodiny to vraj nejde a počítač je údajne zablokovaný, no Timovmu kamarátovi sa nejakým kúzlom podarilo nainštalovať doň akčnú strieľačku, a čoskoro si dlhý čas začal vyplňovať vyprázdňovaním brokovnice do hláv slizkých zombíkov. Tim síce akčné

hry veľmi nemusel, no keď sa Atreyu ponúkol, že mu hru nainštaluje, nenechal sa dvakrát prehovárať. Aj tá najhlúpejšia strieľačka je 1000 krát lepšia ako 'akčné' počítanie percent či zlomkov. (Okrem toho treba povedať, že i pri vyprázdňovaní brokovnice sa percentá dajú celkom dobre rátať.) Problém bol akurát v tom, že Atreyu, na rozdiel svojho kamaráta, mal hranie počas hodiny skvele nacvičené. Jednoduchá zásada radila, že ak nemáte byť nechytaný, musíte hru pravidelne stopovať, dvihnúť hlavu a pozrieť na tabuľu, tváriac sa pritom nesmierne múdro - súhlasné prikývnutie je vždy najúčinnšie. Taký čas si ani ten najsľadivejší učiteľ nič nevšimne, a ak aj náhodou áno, vždy je dosť času i pre toho najnešikovnejšieho žiaka hru včas vypnúť. (Škoda len, že Tim nepatril ani do tejto kategórie. Tim je prosto kategória sama o sebe.) Netrvalo dlho, kým si pani Cooková všimla, že jej žiak má hlavu akosi podozrivo dlho sklonenú a oči (na pondelňajšie ráno) až nezvykle čulé. Ihneď sa rozhodla konať. Objasňujúc znudenej triede záhady percentuálneho kalkulu, nenápadne sa krok po kroku začala približovať k ich lavici. Atreyu vizuálne senzory (rozumej oči) okamžite zaregistrovali hroziace nebezpečenstvo a display v momente stmaval. Tim bol nanešťastie hrou tak zaujatý, že ani kamarátovmu opakovanému štuchancu nevenoval pozornosť. (Bodaj by aj, keď sa mu práve podarilo dva tucty hnilých zobníkov skrútiť motorovou pílou o hlavu i iné nemenované končatiny.) Už sa chystal rozdať si to s jedným obzvlášť hnusným hniliakom, keď triedu naplnil strašný rev oznamujúci príchod toho najväčšieho monštra. Škoda len, že rev neprichádzal z počítača. "An-der-sóóón." Tim zmeravel, zbledol, vlasy mu stali dupkom a takmer skolaboval súčasne. "Anderson, čo to má znamenať ? Na mojej hodine si dovoľíš hrať sa na počítači, aj keď vieš, že je to zakázané ?" Tim preglgol a ledva dokázal vstať. Predstava, že schytá ďalšiu poznámku a ???0 ako bonus navyše, mu úplne zatemnila myseľ. "Ako si tam tú hru nainštaloval, keď počítač je cez hodinu zablokovaný ? Dúfam, že ti tu nenainštaloval nejaký vírus." Pani učiteľka, červená sťa čerstvo upečený rak, teraz pripomínala indického bôžika pomsty a Timovi bolo ihneď jasné, že je s ním zle. "No tak odpovedz ! Ako si tam tú hru dostal ? Vieš dobre, že je prísne zakázané inštalovať do počítača akékoľvek hry. Chceš aby som ťa poslala za pani riaditeľkou a zavolala si do školy tvojich rodičov ?" Tim chcel niečo povedať, no strach mu zviazal ústa a výsledkom jeho snaženia bolo len bezmocné zavrtenie hlavou. Pani Cooková to ešte viac podráždilo. "No tak odpovedz, inak ťa okamžite beriem za riaditeľkou. Rozumieš ?" Tim sa už nadychoval, že čosi povie, keď vedľa sediaci Atreyu vyletel do staja a skrúšeným hlasom zašepkal. "Pani učiteľka prepáčte mi to. Bola to moja chyba. To ja som Timovi tú hru nainštaloval. Nevedel som, že sa tu nesmú inštalovať hry." "Ty ?" Začudovala sa triedna a ukázala na malý pamäťový modul, ktorý vytrhla z Timovho počítača. "To si mu dal ty ?" "Áno pani učiteľka. Je môj. Prepáčte, naozaj som nechcel." Atreyu utrápene zažmurkal očkami a pridala i útrpný výraz, ktorý by i z Berniniho sv. Terézie spravil lacný gýč. Pani Cooková sa zachmúrila a namiesto na Atreyu kývla na Tima. "No dobre, ale to ťa Anderson aj tak neospravedľuje. Ty veľmi dobre vieš, že hry sa do počítača inštalovať nesmú. Prečo si to spravil ?" "Aj to bola moja chyba." Atreyu potiahol nosom a takmer mu slzy vŕkli do očí. (Skvelý herecký koncert v podaní maestra Atreyuiniho.) "Ja som sa ho na to nespýtal, a hneď som mu to tam nainštaloval. Potrestajte mňa pani učiteľka ! Tim je nevinný, on za nič nemôže !" Atreyu svoje priznanie vyslovil s toľkou ľútosťou v hlase, že učiteľke, ak chcela ostať spravodlivá, neostávalo nič iné, len ho vyvolať. Dostal trojicu náročných príkladov, ktoré zvládol pravou prednou. Keď sa vracal na miesto, venoval kamarátovi široký úškrn. Tim by mu za všetko i poďakoval, no radšej už nič neriskoval. Pani učiteľka ho až do konca hodiny pozorne pozorovala a tak jej nechcel

dať príležitosť vyvolať ho. Len čo odišla, Atreyu explodoval smiechom. "Bolo to cool, nie ? Je to moja chyba, pani učiteľka. To ja za to môžem." Napodobnil vlastné slová z hodiny. "Dík Atreyu. Myslel som, že je po mne. Keby som schytil ďalšiu poznámku, oco ma doma zabije." Atreyu sa blahosklonne pousmial. "Poznámku ? Akú poznámku ? Odteraz už nebudú žiadne poznámky. Včera som ho hackol." Atreyu ukázal na monitor v lavici a tichším hlasom dodal. "Teraz môžem všetky tvoje poznámky hocikedy vymazať. Alebo... Nechcel by si nejaké dobré body z testu z matiky ?" Tim otvoril ústa a chcel odvetiť, keď si všimol, že pred nimi sediaci Teresa Powellová pohotovo natrčila uši, a tak radšej iba súhlasne prikývol. Úprimne dúfal, že to celé je len vtip a Atreyu svoje slová nemyslel. (Ono, niežeby vylepšenie výsledkov testov neprijal – mať tak 80 a viac bodov, by bola pre Tima premiéra po veľmi dlhom čase, no strach z odhalenia víťazil.) Cez prestávku sa celá trieda presúvala do fyzikálneho labáku, a Atreyu nemal čas predstaviť kamarátovi svoj plán s Tony. No len čo tam však došli, okamžite začalo ródeo s Atreyu a Tonym v hlavných úlohách. Atreyu skúsil vyprovokovať konflikt, len čo ako vstúpili do triedy, keď úmyselne skrížil Tonymu cestu a ten doňho nechtiac vrazil. "Čo je ? Čo robíš ?" Zavrčal Atreyu podráždene. Tony namiesto odpovede sa mu oblúkom vyhol a sadnúť si na svoje miesto, začal si vykladať veci zo skrinky. Ani poriadne nezačal, keď mu Atreyu s drzosťou sebe vlastnou vyskočil na lavicu a začal si surfovať v jeho školskom počítači. Keď ani na toto Tony nezareagoval, zobral jednu z jeho kníh a položiac ju na okraj stola, prstom ju začal posúvať, až kým nespadla. Skúsil to i s perom, no Tony stále nič. Až keď to šiel skúsiť s jeho tabletom, Tony konečne vyskočil. "Nechaj to dobre ? Nie je to tvoje." Atreyu sa pomaly narovnal a spokojne pozrel súperovi do očí. "Pekné okuliare. U vás máte leto ?" "Daj mi pokoj a nechaj ma ! Nič som ti nespravil." Atreyu sa zlomyseľne uškrnul. "Hej ? A čo keby si mi ich požičal ?" Rýchlym švihom Atreyu strhol Tonymu okuliare z nosa. Trieda zhĺkla. Tvár, ktorú bývalý bitkársky premiant pod okuliarmi tak starostlivo ukrýval bola vymaľovaná sľaby Picasso. Modré odtiene sa striedali s hnedými, čierne machule so zelenkastými. Jeho tvár pripomínala divoký obraz, ktorého nepodpísaný autor stál zoči-voči Tonymu. "Ha-ha-ha." Zarehotal sa Atreyu veselo. "Vyzeráš super." "Vráť mi ich !" Zasyčal Tony a začal sa načahovať po okuliaroch. "Len si ich zober, ak dosiahneš." Atreyu sa postavil na špičky a okuliare dvihol vysoko nad hlavu. "No tak zober si ich, zober." Zrazu sa dvere na kabinete prudko roztvorili. "Čo je to tu za rev ? Kto to tu ziape ?" Zaburácal učiteľ fyziky pán Fitzpatrick. Atreyu vystúpil z radu a nevine sa pousmial. Len čo pán Fitzpatrick zbadal Atreyu stfpol. "To, to si ty ?" "Áno pán učiteľ. Už som znova v škole. Minule som bol u lekára a vynechal vašu hodinu, ale keby ste chceli, mohol by som dokončiť teóriu relativity, ktorú sme minule nestihli. Inak, včera večer keď som sa kúpал, čítal som si o kvantovej mechanike a myslím, že som celkom nepochopil Heisenbergov princíp neurčitosti. Skúšal som si to aj odvodiť, ale asi som urobil chybu v Schrodingerovej rovnici a tak mi nič nevyšlo. Neboli by ste tak láskavý a vysvetlili mi to ? Bol by som vám zato naozaj veľmi povďačný." "Až potom." Zahundral podráždene učiteľ. "Na budúcej hodine. Teraz máme prebrať veľa iných vecí. Dnes ani nebudem skúšať. Ponáhľame sa. Chod' si sadnúť." Aj keď Atreyu mohol pána Fitzpatricka ešte trochu podpichovať, rozhodol sa, že nateraz stačilo. (Niečo si predsa musí nechať i na štvrtok.) Keď si sadal, Tim uvidel, že sa znova usmieva. To čo spravil Tonymu mu asi pripadalo náramne zábavné. "Dobré však ? Povedal som, že bude mať ksicht celý modrý, aj keď ten monokel je vážne cool. Do zadku, mohol som mu taký spraviť aj na druhom oku. Vyzeral by ako panda. Musíme sme si ho cvaknúť. V mobile mám super foťak. Cez prestávku ti ho dám a keď mu zoberiem okuliare, tak ho cvakneš. Potom to vytlačíme a nalepíme na okno,

alebo..." Atreyu si priložil prst na spodnú peru. "Nie. Na dvere hajzla ! To bude paráda – hajzlové dvere !" Tim sa nepokojne zamrvil a nič nepovedal. Nebolo ťažké uhádnuť čo si o priateľovom nápadne myslí. "Tebe sa to nepáči, však ?" Tim si povzdychol. "Vieš čo Atreyu ? Nechajme ho tak. Kašlime naňho. Je to debil a kretén, ale... Nechcem sa z neho smiať." "Prečo ? Myslel som, že sa ti to bude páčiť, keď sa mu teraz za všetko pomstíš. Už sa ho nemusíš báť. Som tu ja a už sa ťa ani nedotne." Tim zošpúlil pery. "Ja viem, ale ja sa mu vlastne ani mu nechcem pomstiť." "Nechceš ? Ak sa bojíš, že ťa zbije, keď nebudem v škole, tak nato zabudni. Nie je tak sprostý. Dobre vie, že keby som sa vrátil, je po ňom. Nespraví ti nič. Neboj, poznám takých frajerov ako on. Vedia frajerovať iba kým to neschytajú. Potom sú už posraní. Ver mi, nekecám." Tim si opätovne povzdychol, snažiac sa nedívať kamarátovi do očí. "Vieš Atreyu, asi som divný, ale ja nechcem aby sme mu robili to čo robil on mne. Nechcem sa mu pomstiť, ani som sa mu nikdy pomstiť nechcel. Načo aj ?" Atreyu nedokázal skryť svoje prekvapenie. "Prečo ?" "Pretože vtedy, keď ma bil, stále som si hovoril, že keby som bol ja taký silný ako on, nikdy by som mu také veci nerobil. Nechcem byť ako on. Preto sa mu ani nechcem pomstiť." Atreyu na pár sekúnd prižmúril viečka a tak zvláštne hľadel na Tima. "Sorry Tim. Bol to sprostý nápad. Myslel som, že sa mu chceš pomstiť, lebo ja by som sa mu pomstiť chcel, keby mi robil také veci. No keď nechceš, tak OK. Kašleme naňho, aj tak je to kretén. A nebudeme ho ani fotiť, ak nechceš." "Diky." Zašepkal Tim, nervózne šklbnúc lícom. "Nemusíš mi ďakovať. Už som ti predsa povedal, že mi môžeš povedať čo len chceš. Ak sa ti niečo nepáči, hneď mi daj vedieť. Ja sa na teba nenaštujem." "Prepáč, zabudol som." Atreyu sa uškrnul, no rýchlo s tým prestal, pretože pán Fitzpatrick už mieril k ich lavici. Aj keď v prípade iného žiaka by drzáň vyrušujúci na hodine fyziky už dávno stál pred tabuľou, pán učiteľ v Atreyu prípade (Boh vie prečo ☺) urobil menšiu výnimku. Hodina prebehla rýchlo. Cez prestávku, tak ako Atreyu sľúbil, o Tonyho už ani pohľadom nezavadil. Znova sa hrali na počítači, Atreyu Timovi rozprával zábavné príhody z Washingtonského elitného inštitútu pre nadaných žiakov z ktorých sa Tim dozvedel, že na svete existujú aj ďaleko horší biffloši a tupci, ako jeho spolužiaci. Po fyzike nasledovala angličtina, po nej zas etická výchova. Počas štvrtej prestávky Atreyu, rovnako ako minulý týždeň, kamsi odbehol a vrátil sa až na jej konci – znova celý prepotený. Ako sa blížil obed, obaja poriadne vyhladli. Aj keď škola mala na každom poschodí hneď niekoľko automatov s džúsmi, sladkým pečivom, cukríkmi i inými energeticko-kalorickými bombami, Tim ich použil snáď 3-4 krát v živote. Nie preto, žeby nemal peniaze. Problémom bolo, že ktosi 'múdry' z vedenia dostal geniálnu myšlienku postaviť stravné automaty neďaleko chlapčenského WC. (Asi, aby 'strava' získala nezameniteľnú arómu.) Do týchto oblastí sa Tim až doteraz nikdy sám neodvážil. Cez prestávku pred poslednou hodinou to bol Atreyu, ktorý ho sem vytiahol. Tim si vďaka tomu mohol pochutnať na ???0 a ???0 i Cole, ktorú mu Atreyu kúpil, takže po dlhom čase necítil na poslednej hodine hlad. Tým však dnešný deň v škole ešte ani zďaleka neskončil. Len čo zazvonilo, Atreyu zavelil, že pôjdu spolu na obed. (Áno spolu, pretože Tima by samého do jedálne ani párom volov nedostali.) Aj keď do jedálne došli medzi poslednými, Atreyu vyriešil problém stáť v rade veľmi svojsky a pod' ho rovno pred Tonyho. Keď si ho všimla pani Hooverová, učiteľka výtvarnej, bohorovne jej odprisahal, že sa s Tonym dohodli, aby mu podržal miesto. Takéto argumenty však na učiteľku veľmi neúčinkovali, takže Atreyu s Timom skončili na konci radu. To však nebol jediný rozruch, ktorý Atreyu v jedálni spôsobil. Správa o piatkovej bitke sa rýchlosťou blesku rozšírila po škole, takže Timov kamarát bol i na obede centrom pozornosti. Na rozdiel od Tima, Atreyu zvedavé pohľady vôbec neprekážali, ba práve

naopak sťa filmová hviezda hádzal sebavedomé úsmevy na všetky strany, nafukoval hrud' i rozťahoval ramená, robiac veľikáške gestá, len aby si ho všetci všimli. No ani po výdatnom obede toho stále nemal dosť. Cestou domov sa stavili pred neďalekými potravinami stojacimi hneď oproti škole a Atreyu si začal mlstne obzerat' výklad. "Nie si hladný ?" "Hladný ? Ved' sme teraz boli na obede." "Hej, ale ja som stále hladný. Ten obed bol ako pre Mouse. Niečo by som ešte zožral. Nedáme si nejakú čokoládu, alebo aspoň blbý keks ?" Tim vytiahol svoju peňaženku a začal sa v nej prehrabovat'. "Vieš čo, ja ani nechcem. Nemám chuť." "Ale ja by som si niečo dal. Neskočíš so mnou ? Idem si niečo kúpiť." Tim nemal na výber, a tak súhlasil. Obchod, ako to v čase obedu bývalo dobrým zvykom, zívaj prázdnotou. Okrem niekoľkých dôchodcov, zopár žiakov a dvojice unudených predavačiek, bola predajňa prázdna. Preložené do Atreyu reči to znamenalo ideálne miesto na preteky nákupných vozíkov. Zaraz vysadol na ten svoj a zmeniac ho v prapodivný skateboard ním začal premávať hore-dolu po obchode. Jeho preteky čoskoro odmäval pozorný ochrankár, pohroziac, že ak ho ešte raz uvidí, bude mať problém. Atreyu síce prikývol, no len čo sa ochrankár otočil, počastoval ho vulgárnym gestom v ktorom prostredník figuroval v hlavnej úlohe. "To si nemal." Zašomral Atreyu pre seba. Tim incident síce neokomentoval, no myslel si o ňom svoje. Atreyu na nákupoch ozaj nešetřil a do košíka nakládol tie najdrahšie čokolády a keksy, ktoré zbadal. Až keď stáli pri pokladni zrazu mu došlo - citát: "Do riti !!! Zabudol som si doma kreditku." Tim vypleštil oči. "Zabudol si si kreditku ?" "Hej. Myslel som si, že ju mám, ale nemám." Atreyu hrabol do košíka. "Mám iba drobné, asi 200 dolárov. To nebude stačiť. Musím ísť niečo vrátiť. Počkáš ma tu ?" "Dobre, ale ponáhľaj sa." "Jasné, vrátim tieto čokolády a hneď som späť." Atreyu vytiahol z košíka dvoje obrích čokolád a skôr ako sa Tim stihol spamätať, zmizol v húštine regálov. Len čo sa stratil Tim uvidel, že v košíku ostal dezert za neskutočných 30 dolárov. Chcel na Atreyu zakričať, no keďže statný ochrankár ho už pretínal pohľadom, radšej si to rozmyslel. Prešla minúta, možno i viac a Atreyu nikde. Tim sa začal potiť. Ak sa do minúty nevráti, nastane pekný trapas. Rad sa nezadržateľne blížil ku koncu a pani predavačka - stará matróna, aká vysoká taká široká, práve spustila basové fortissimo na mladších žiakov iba preto, že jej dali priveľa drobných a ona ich musela rátať. "Kde zasa šiel ?" Zahundral Tim nervózne a snád' po 50ty krát sa obzrel. Atreyu stále nikde. Už bol pri pokladni, keď sa ako príznak kamarát zrazu objavil. "Fuh, stihol som to." Tim sa radšej zdržal komentára, lebo to čo mal na jazyku, lichôtky rozhodne neboli. "To všetko akože chcete kúpiť ?" Privítala ich predavačka mrzuto, dívajúc sa na košík plný sladkostí. "Áno slečna." Odvetil Atreyu, tváriac sa, akoby si nevšimol, že spomínaná 'slečna' má už vyše šesťdesiat. Mohutná predavačka si ho nepekne premerala. "A máš vôbec toľko peňazí ?" Atreyu s blahosklonným úsmevom vytiahol svoju dvesto dolárovku. "Bude to stačiť slečna ?" "Nebuď drzý !" Zavrčala predavačka a začala účtovať. Cena 195 dolárov vyrazila dych nielen Timovi. Pre päťicu dôchodcov stojacich hneď za nimi sa Atreyu stal okamžite atrakciou. "195 dolárov. Odkiaľ na to tí fagani majú ? Určite sú to rozmazaní synáčikovia nejakých zbohatlíkov. Alebo to niekde ukradli." Aj keď tieto vety nahlas neodzneli, Tim i bez toho aby bol bytosťou jasnozrivou, ich poľahky vyčítal staršinom z tváří. A to v košíku mali iba 5 čokolád, 2 dezerty a 4 keksy, no tie suverénne najdrahšie aké v obchode predávali, teda okrem tých, ktoré musel Atreyu vrátiť. Teda vrátiť... Len čo zaplatili, Atreyu ešte v obchode si odbalil tú najväčšiu a najdrahšiu čokoládu a ponúknuť ňou Tima, si z nej s chuťou odhryzol tak, aby neunikol pozornosti nikoho, vrátane korpulentnej predavačky. Hlasne mliaskajúc pobral sa ku dverám. Keď prechádzal okolo ochrankára nenápadne žmurkol na Tima a nahlas spustil. "Hej Tim napísal si toho Idiota ?" Tim sa zatváril nechápavo. "Ved'

vieš, toho Veľkého hlúpeho idiota." "Si drzý ?" Zaburácal strážnik. "Nie pane. My sa s kamarátom iba rozprávame o Idiotovi." Ochrankár zdrapil Atreyu za golier. "Ty asi chceš jednu po papuli, však ?" Atreyu preglgol. "Prečo ?" "Ty dobre vieš prečo. Ešte jedno sprosté slovo a uvidíš." "Ale ja som nehovoril sprosté slová. Ten Idiot to nie ste vy. Hovoril som kámošovi, o tom že máme napísať recenziu na divadelnú hru, ktorá sa volá Idiot. Ja by som si o vás pane nikdy nepomyslel, že ste idiot. Vážne !" Ochrankár prižmúril viečka a Tim nepochyboval, že ak by boli v obchode sami, Atreyu určite jednu schytá. "Practe sa odtiaľto. Nech vás tu viac nevidím." "Practe sa odtiaľto. Nech vás tu viac nevidím." Zaburácal mohutný strážnik. Atreyu si napravil bundu a bez slova zamieril k východu. Tim, ktorý už medzitým stihol odrecitovať pár otčenášov upaľoval za ním s predsavzatím, že tohto obchodu už nikdy viac nevstúpi. To však ešte netušil, že vrcholné číslo predstavenia ho ešte len čaká. Práve vo chvíli, keď prechádzali dverami, detekčné zariadenie zaregistrovalo čosi podozrivé a poplašný maják spustil rev ožiarac malého lupiča prenikavou červeňou. Chudák Tim. Piskľavý zvuk sirény nebol až tak hlučný, no vystresovanému chlapcovi i to stačilo, aby spanikáril a spravil prvé čo mu napadlo – vzal nohy na plecia. V zúfalom úteku mu zabránil muž, ktorý ako na potvoru práve vstupoval do obchodu. "Mám ho, už ho mám zlodejska." Neznámy zdrapil chlapca za kapucňu tak silno, až sa Tim takmer obesil na vlastnom ošatení. Tvrdá ruka muža zákona mocne dopadla na jeho plece. "Tak vy zlodeji a už vás mám ! Mysleli ste si, že si budete z Veľkého Jacka strieľať ? Že nepoznám tie vaše finty ? Ale to ste sa vy malí hajzlíci riadne prerátali. Teraz vám to príde pekne draho." Veľký Jack zdrapil Tima sťa handrovú bábiku a mocne ním zatriasol. "No tak poď, len pekne ukáž čo skrývaš pod tou bundou. Daj si to okamžite dolu !" Tim s vytreštenými očami ani nepípol, iba automaticky robil čo mu ochrankár nakázal. "Vy ste odtiaľto zo školy, však ? Ako sa voláš, koľko máš rokov, kde bývaš ? No tak odpovedz !" Takéto otázky je bohužiaľ ľahšie klásť, ako na ne odpovedať, najmä ak odpovede sa má zhostiť chlapec, ktorý od strachu zabudol i vlastné meno. Veru, Tim bol tak vydesený, že odpovedať nedokázal, ani keby chcel. To by však zbytočne vysvetľoval rozzúrenému strážnikovi. "Takže nepovieš, čo ? Nevadí, veď oni policajti to už z teba dostanú. O to sa neboj." Slovo policajti Tima konečne prebralo zo šoku a na hranici mdlôb zakoktal. "Pro, prosím pane, ja som nič neukradol." "Jasné... Ty si nič neukradol a ja som prezident Spojených štátov ! No tak, ukáž to sem." Strážnik schmatol Timovu bundu. Prezrel všetky vrecká i kapucňu, no nenašiel nič. "Vyklap všetky vrecká. No tak poď, ukáž kde to máš." "Ale ja nič nemám." Zavzlykal Tim a začal vyberať veci z nohavíc. Atreyu čakajúc hneď vedľa kým naňho dôjde rada, to prestalo baviť. "Vidíte, že Tim nič nemá, prečo mu nedáte pokoj, pán prezident Spojených štátov ?" Strážnik zúrivo chmatol Atreyu za plece. "Á, takže si to bol ty ? No tak poď. Ukáž pekne čo tam skrývaš." "Myslíte tu ?" Ukázal Atreyu na nohavice. Ostrý pohlavok mu razom prečesal šticu. "Nebud' drzý ty vagabund. Ukáž čo máš vo vreckách." "No dovoľte, prečo ma bijete ? Biť deti je podľa konvencie OSN o právach dieťaťa zakázané ! Nesmiete nás biť, ani obťažovať ! Poznám svoje detské práva !" "Ja ti dám detské práva ty krpatý gauner." Zafučal rozzúrený ochrankár a uštedril Atreyu ďalší dobre mierený pohlavok. "Budem si na vás sťažovať, zažalujem vás a..." Atreyu nestihol vetu dokončiť, lebo ochrankárova mocná dlaň ho pritlačila k stene. "Tak ukáž kriklúň čo si ukradol. Určite si to bol ty. Ten..." Ukázal na Tima. "...nič nemá, takže si to musel byť ty a on ti iba pomáhal. Zlodeji zlodejskí, veď sa tešte, až prídu poliši." "Áno prídu, ale po vás, za obťažovanie detí." Vyhľkol Atreyu rozhorčene a začal vyťahovať veci z vreciek. Na malý pult pribúdali mobilné telefóny, kľúče, pamäťové moduly, vreckový počítač, hrebeň, použitá vreckovka (dost' nechutné), karty a iné hlúposti čo mal Atreyu vo

vreckách i vačkoch, medzi nimi aj 'doma zabudnutú' kreditku. Keď vyprázdnil i posledné vrečko, drzo si stal s rukami v bok. "Ste spokojný pán Veľký Jack, alebo sa mám vyzliecť dohola ?" Ochrankár zaškrípal zubami a ešte raz začal prezerat' jeho vetrovku i bundu. Atreyu nenápadne žmurkol na bledého kamaráta. Tim mal síce srdce až kdesi v hrdle, no Atreyu gesto zaregistroval. Až o pár minút mal pochopiť, čo tým kámoš myslel. "Tak čo ? Našiel niečo Veľký Jack, alebo môžem zavolať otcovi, že ste nás obťažovali, aby vás zažaloval ?" Tretí pohlavok naposledy rozstrapatil Atreyu hrivu. "Practe sa odtiaľto smradi, nech vás tu viac nevidím. Vypadnite, zmiznite !" Jack schmatol oboch chlapcov a za hlasných Atreyu protestov ich vyhodil z obchodu. Na rozlúčku im ešte stihol zahroziť päšťou, kým sa dvere obchodu definitívne nezavreli. Atreyu mu na oplátku zopakoval vulgárne gesto z obchodu. "Idiot. Pod' Tim, ideme preč. Tu nemáme čo hľadať. Takto sa správať k zákazníkom – dúfam, že skrachujete !" "Atreyu prestaň !" Zasyčal Tim. "Všetci na nás pozerajú !" Už keď ich strážnik vyhadzoval z obchodu hľadela na nich polovica ulice a teraz sa pridala i tá druhá. "Tak dobre, pod' vypadnime." Odvrkol Atreyu o nedlhú chvíľu sa už obaja ponevierali Groove parkom. "Počuj Tim, ty to tu poznáš. Nie je tu niekde nejaká lavička, kde by sme sa mohli zašiť ? Vieš, tak aby nás nikto nevidel. Chcem ti niečo ukázať." Atreyu si na dôkaz svojich slov tajnostkársky poklepal po hrudi. Tim síce nevedel čo má na mysli, no park poznal rovnako dobre ako svoju izbu. Jedna z lavičiek stála hneď na opačnej strane, pri teraz už zrušenom chodníku, takže iba zriedkakedy sem niekto zavítal. Len čo si sadli, Atreyu sa zoširoka zaškeril a rozpol si vetrovku. "Chceš vidieť jedno kúzlo ?" "Kúzlo ? Aké kúzlo ?" "Čáry máry fuk..." Atreyu si siahol pod bundu a v jeho rukách sa zjavila veľká čokoláda značky ???0, za 49.99 USD, ktorú najprv ráčil strčiť do košíka, aby ju neskôr, po zistení, že nemá kreditku znova vrátil späť. Teda vrátil... "Odkiaľ ju máš ?" Vyhĺkol Tim zdesene. "No predsa z obchodu, čo si myslel ?" "Ty si ju ukradol ?" Atreyu mávol rukou a rozlomil čokoládu na dve polovice. "Neukradol, iba... Iba som ju zabavil." "Zabavil ? Ako zabavil ?" "Jasné, že som ju šlohol, a čo ? Nemajú sa tak chovať k svojim zákazníkom. Za všetko môže ten debilný ochrankár. Keby nebol provokoval, tak nič neukradnem. To on za všetko môže." Tim sa zatváril nešťastne, ani sám nevedel, či viac zo strachu, že ich chytia, alebo z krádeže samotnej. Asi oboch. Je pravdou, Tim nebol žiadnym svätcom, no kradnúť nikdy nekradol. Pozornému kamarátovi to neušlo. "Čo sa ti zas nepáči ? Ksichtíš sa ako by si zožral citrón." "Atreyu, ja som ešte nikdy nič neukradol." "Neboj, nechytia nás. Viem presne, kde majú kamery. Kámoš robí ochrankára na základni..." Atreyu zaváhal. "Ehm, chcel som povedať, na jednej vojenskej základni. Je vojak, teda vlastne nie voja, ale policajt. Vojenský policajt, vieš tí čo nosia také blbé prilby s MP. No a on pozná také kamery. Ukazoval mi ich. Keď vieš, kde sa máš postaviť, nemôžu ťa chytiť. Cool nie ?" Tim pozrel na kamaráta a aj keď ostal ticho, nebolo treba veľa empatie, aby Atreyu pochopil, že kamarátovi to až tak cool nepripadá. "No tak dobre..." Atreyu schmatol obe polovice sladkej pochúťky (ktorá inak nebola vôbec sladká a vlastne ani chutná) a odhodil ich do trávy. "Vidíš už nič nemám. Nechcem ju. Kašlime na to, akoby sa nič nestalo, OK ?" Tim opatrne prikývol. Chvíľu sa na seba dívali, keď Atreyu z ničoho nič vybuchol smiechom. "Ale aj tak to bolo cool, keď nás začal prezerat'. Hlupák, myslel si, že ju u mňa nájde. Ale to nevedel, že moja bunda má dve vrecká. Pozri." Atreyu rozťahol jedno z vreciek a Tim uvidel, že pod vonkajším sa nachádza menšie vnútorné – dokonalé skryté pred okolitým svetom. "Je super, však ?" Tim uznanlivo prikývol. Vrečko bolo ozaj takmer neviditeľne a menej pozornému človeku by akiste ušlo. Iná vec bola prečo ho neobjavil skúsený ochrankár, najmä ak bundu niekoľkokrát prehol a čokoládu, ak by tam ozaj bola, by musel hneď niekoľko krát zlomiť. Keď ju však

Atreyu z pod bundy vyťahoval, bola vcelku. Tim napadlo, že jeho kamarát má ešte jednu tajnú skrýšu, ktorú mu nechce prezradiť. Možno je to tak a možno inak, no teraz si tým hlavu nelámali. Spoločne zjedli čo Atreyu pochtivo nakúpil a potom chvíľu len tak odľukovali. "Tim, čo dnes budeme robiť ?" "Ráno si hovoril, že si niečo vymyslel." "Ááá, jasné. Super, že si mi to pripomenul. Úplne som na to zabudol. Bude to vážne cool, ale musíme tam ísť metrom." "Metrom ? Prečo metrom ?" "Pretože to cool miesto, ktoré ti chcem ukázať je 5 zastávok odtiaľto. Ale ak chceš, môžeme ísť aj pešo, ale to tam prídeme až za hodinu." Tim sa zatváril trochu nesvoj. "A kde vlastne chceš ísť ?" "To je tajomstvo. Ale bude to cool, uvidíš." Timovi neostalo nič iné iba súhlasiť. Predsa len tajomstvo je tajomstvo a tie sa nevyzrádzajú. Keď však po dobrej polhodine vyšli z metra a Tim ono tajomstvo konečne uvidel, hneď mu bolo jasné, že toto neskončí dobre. "Kolotoče ? Kolotoče boli to tajomstvo ?" "Hej, prečo ? Nie sú cool ?" Tim sa poškrabal za uchom, rozmýšľajúc ako to Atreyu čo najzdvorilejšie povedať. "Snáď ti na nich nie je zle ?" Opýtal sa Atreyu. "No, ehm hej. Raz som sa na jednom povracal. Bolo to hnusné. Sorry." Atreyu mávol rukou. "Dobre, veď nemusíme na kolotoče. Je tu aj kopec iných vecí. Pod' uvidíš, že to bude super." V tomto mal Atreyu tomto pravdu. Rozľahlý lunapark ponúkal množstvo atrakcií, takže bolo z čoho vyberať. Najprv si zaumienili navštíviť čosi čo sa honosne nazývalo Dom hrôzy. Príšerný gýč s lepenkovými upírmi, vlkolakmi, zombíkmi a inými obludami, ktoré aj keď sa tak veľmi snažili tváriť strašidelne, v dobe hier typu Doom 6 nemali žiadnu šancu. Omnoho zaujímavejšie vyzeralo interaktívne 3D kino v ktorom si vybrali simuláciu Votrelcov, na chvíľu sa premeniac – Atreyu na Hudsona a Tim na Hicksa. Trochu si zastrieľali, zlikvidovali celú hľbu čiernych slizkých netvorov, kým im došla zaplattená časenka a museli skončiť. Tim si pri hraní spomenul na pamäťový s Votrelcom 5, ktorý mu Atreyu v piatok dal, no nenašiel odvahu o tom kamarátovi povedať. Atreyu ani vesmírna 3D strieľačka nestačila a tak ho napadlo vyskúšať inú strelnicu – tentoraz ozajstnú. V lunaparku ich bolo hneď niekoľko. Stáli na okraji parku a iba málokto sem zavítal. Nečudo. Koho by aj bavilo strieľať z obyčajnej vzduchovky, keď o pár desiatok yardov ďalej môže likvidovať stádo Votrelcov supermodernou plazmovou puškou. (Čo na tom, že plazmový zabijak je len zhlukom elektronických bajtov – hlavne, že masakruje vesmírne obludy na fašírku.) Atreyu však nepohrdol ani malou strelnou zbraňou a Tim rýchlo pochopil prečo. "Tak čo Tim, čo ti mám vystrieľať ?" Zahlásil Atreyu sebavedomo, keď nabíjal zbraň malými brokami. Tim zažmuril k terču vzdialenému dobrých sedem yardov. Nápis nad ním hlásal, že zásah do päťky znamená výhru ???0 a desiatka zas ???0. "Chcel by si ???0 ?" "To chceš, akože trafiť desiatku ?" Zvolal neveriacky Tim. "No a ? Asi som ti ešte nehovoril, ako som minule na jednej strelnici trafil 10 krát za sebou desiatku. Urobil som tam rekord. Aj mi dali takú medailu. Mám ju doma. Niekedy ti ju ukážem." Tim chcel čosi povedať, keď uvidel majiteľa strelnice – urasteného chlapíka v kovbojskom vystrojení so širákom na hlave, ako na nich zazerá a štuhol do priateľa. "Čo, nech len počúva. Najradšej mám takých frajerov, čo si dajú na hlavu debilný kovbojský klobúk a hneď myslia si, že sú kovboji. Stavím sa, že ani nevie strieľať." Atreyu slová, i keď vyslovené šepotom majiteľ začul (nič s čím by Atreyu nerátal) a ihneď sa narovnal. "Máš nejaký problém synak ?" "Nie pane." Odvetil Atreyu zdvorilo, no keď sa obracal neodpustil si poznámku. "Vraj synak. Vyzerá ako môj dedo." "Hej chlapče !" Zvolal muž v kovbojskom prestrojení. "Nie si náhodou tak trochu drzý ?" "Náhodou hej pane, ale iba trochu." Atreyu zaklapol hlaveň a nadvihol pušku nad hlavu. "Takto sa puška nedrží." Zahundral kovboj a vytrhol mu zbraň z ruky. "Nabitú pušku, musíš držať stále smerom dolu, inak môžeš niekomu ublížiť. Dvihneš ju až keď ideš strieľať, odistíš, zamieriš..." Ako to muž povedal, tak aj učinil a

puška zacielila na terč. "A potom stlačíš spúšť." Strelnicou zarachotil výstrel. Elektrický snímač okamžite zahlásil číslo 10. "Strelba nie je žiadna hra." Dodal kovboj nevrlo a pušku Atreyu vrátil. Atreyu pozrel na terč, zbraň bez slova nabil, zacielil a prásk. "10 !" Zvolal Tim nadšene. "To je desiatka Atreyu ! Trafil si desiatku ! Vyhrali sme ???0." Atreyu prikývol a vrátil zbraň majiteľovi strelnice. "A teraz vy. Trafte ešte raz, keď ste taký frajer." Muž zobral pušku a zacielil na terč. Už mal prst na spúšti, keď zbraň zložil a vytiahol z nej zásobník. "Hej, čo to robíte ? Prečo nestrielite ?" "Nebudem sa s tebou naťahovať. Strelba nie je hra a už vôbec nie pre malé rozmazané deti." Kovboj strčil Atreyu do ruky ???0, ktorý vystrielať a mohutným hlasom zaburácal. "Tu máš svoju výhru a stráť sa." "Ale to je svinstvo ! Ja chcem znova strieľať. Máte tam napísané, že keď trafím desiatku, mám právo na druhú strelbu." "Chciet' môžeš. A to je tak asi všetko čo môžeš." Odvetil majiteľ pokojne. "Budem sa na vás sťažovať !" "Atreyu !" Skríkol Tim. "Kašli nato. Poďme radšej preč." "Hneď ! Ale najprv chcem strieľať !" Majiteľ v kovbojskom kostýme sa chlapcovi obrátil chrbtom, ignorujúc jeho nástojčivú žiadosť. Atreyu mohol iba bezmocne zúriť. "To je preto, lebo sa bojíte, že budem lepší ako vy. Bojíte sa, žeby som vás porazil." Keď ani na toto majiteľ strelnice nezareagoval, Atreyu neostalo nič iné iba pobrat' sa preč. "Tupec." Zavrčal Atreyu, keď už sedeli na neďalekej lavičke. "Vedel, žeby som bol lepší ako on. Preto mi nedovolil strieľať. Najradšej mám takých frajerov. Myslia si, že keď sú dospelí môžu všetko. Všetci dospelí sú rovnakí. Neznášam ich." Tim mal na incident i vinníka iný svoj názor, no aby sa nemusel hádať s kamarátom radšej zmenil tému. "Atreyu, môžem sa ťa niečo opýtať ? Kde si sa naučil tak dobre strieľať ?" Atreyu sa sebedomo uškrnul. "Bol som dobrý, však ? Nie je to nič ťažké, vlastne je to úplná hračka. Chce to iba poriadny tréning. Ale to bola slabota – iba sprostá vzduchovka. Ja už som strieľal z pištole, guľometu, plazmovej pušky..." Tim zaškúľil na kamaráta a obaja sa začali spolu smiať. "Tak dobre, z plazmovej pušky som strieľal iba dnes, ale z guľometu som strieľal naozaj." "To vážne ?" Zvolal Tim. "Jasné, nekecám. Ale nebolo to tu na... Nebolo to tu v Minneapolise. Bolo to v inom meste." "Aha." Tim sklamane prikývol. Na rozdiel od kamaráta, v živote nestrieľal z ozajstnej zbrane a napadlo ho, žeby snád... Po Atreyu vyhlásení to však vyzeralo na koniec jeho nádejam, keď zrazu. "Počuj Tim, keby si chcel mohli by sme ťa niekedy s otcom zobrať na strelnicu. Našli by sme nejakú dobrú na Internete. Guľomet tam síce asi mať nebudú, ale aj pištoľ je celkom cool." "Myslíš, žeby ma tam pustili ?" "Nie, ale keď máš však známosti... Oco vybaví všetko. Niekedy tam skočíme, OK ?" "Tak OK." Tim sa zaradoval viac zo sľubu, akoby by ozaj dúfal, že raz bude strieľať zo skutočnej pištole. Dobre vedel, že deti na strelnicu nepúšťajú, a ak by aj náhodou Atreyu otec vybavil priepustku, silne pochyboval, že ju vybaví aj pre neho. No bol vďačný i za uistenie, že sa o to kamarát aspoň pokúsi. Kto iný by to preňho spravil ? Po fiasku na strelnici si Tim myslel, že pôjdu domov, no Atreyu mal v rukáve i ďalšie prekvapenia. Prvé – obrovité ruské kolo Tim s vďakou odmietol. Dobre vedel akoby to skončilo. Atreyu naopak nelenil a hybaj sa na ňom poprevážať. Prirodzene ani táto jazda sa nezaobišla bez incidentov. Len čo bolo kolo hore, Atreyu si rozviazal ochranný pás a vyskočil na sedadlo odkiaľ začal mávať kamarátovi. Dokonca preskočil ochranný kryt a sadol si do kresla opačným smerom, aby mu nohy viseli nad hĺbočinou. Ľudia, ktorí to videli začali kričať, že vraj chlapec ide spáchať samovraždu. Kolotoč museli zastaviť, a len tak- tak, že nezavolali políciu i hasičov. Tých skôr menovaných takmer zavolať kolotočiar po zistení, že Atreyu nielenže nechcel spáchať sebevraždu, ale že to celé bol iba hlúpy žart. Našťastie jeho znovu nájdená kreditka všetky spory hravo vyriešila a za odplatu (úplatu) 100 dolárov, boli obaja prepustení. Ako druhé skúsili húsenkovú

dráhu. Áno skúsili. Tim po dlhom presvedčaní (a Atreyu vyhrážke, že znova pôjde na ruské kolo) sa konečne nechal presvedčiť. Aj keď v živote na čomsi podobnom nešiel, hlava ba dokonca i žalúdok, statočne odolávali náporom gravitačného preťaženia. Posmelený malým víťazstvom skúsil i streleckú vežu. Strelecká veža bola atrakcia, ktorej podstatou, podobne ako na strelnici, je strelba. Rozdiel spočíva akurát v drobnom detaile, že tým nábojom ste vy sám. Funguje to (teoreticky) veľmi jednoducho. Sadnete si do kabíny pripevnenej k vysokému kolmému stožiaru. Hneď ako vás personál ukotví v sedadle, show môže začať. V tomto prípade to bola ozaj show. Hneď ako priestranstvom zarachotil príšerný zvuk sirény, celú sedačku aj s jej obsahom (Atreyu, Timom a ešte jedným asi 350 librovým pánom) vynieslo nahor do výšin - dobrých 25 yardov nad zem, aby ich rovnako rýchlo spustilo dolu. Úchvatná zábava, najmä ak sa uváži kvalitu Timovho žalúdka. Skrátka a presne, už pri prvom výstrele Tim pocítil žalúdok kdesi v krku. Druhé vystrelenie značilo presun z krku do úst a tretie, ak by k nemu došlo... Lepšie je nezachádzať do detailov. Tim mal šťastie v nešťastí. Statný pán, ako ich plošina po druhý krát zvažala dolu, začal ziapať ako pominutý, aby ju vraj zastavili. Príčina vysvitla, len čo ho obsluha uvoľnila zo zovretia bezpečnostných popruhov a okolostojaci dav sa na vlastné oči mohol presvedčiť, že pán mal na obed hamburger, nejaké hranolky a chipsy (aspoň tá žltkastá kaša tak vyzerala) a celé to zapil snáď galónom Coly. Značne nechutné predstavenie. "To bolo cool." Zvolal Atreyu pobavene keď schádzali zo strelnice. Tim kamaráta nepočúval. Ešte sa stihol obrátiť a potom aj on všetkým ukázal, že dnes nevynechal školský obed. "Nič si z toho nerob Tim. Vidíš, že aj ten starý sa z toho pogrcaľ." Chlácholil ho Atreyu, keď znova sedeli na neďalekej lavičke a celý ten trapas bol už za nimi. "Bola to moja chyba, mal som ti povedať, že je to ozaj brutal. Sorry." Tim zavrtel hlavou. "Nie, ty zato nemôžeš. To ja som debil. Nemal som tam ísť. Vedel som, že mi bude zle." Tim si snáď po desiatykrát utrel ústa do papierovej vreckovky, ktorú Atreyu odkiaľsi vyhrabal. "Tim, kašli na to. Nech sa tí nafúkaní idioti dajú vypchať. Aj tak sú to všetci kreténi." Tim pozrel na kamaráta. Atreyu sa usmieval od ucha k uchu a oči sa mu tak zvláštne ligotali. Tim ani nevediac prečo, tvár kamaráta mu pripomenula podivný sen zo včerajška. Hrdlo mu stiahol kľč celý sa zachvel. "Zasa ti je zle ? Bude lepšie ak sa predkloníš. Mne keď je zle, vždy sa predkloním. Uvidíš, že ti to pomôže." Tim poslúchol radu, hoci na zvracanie mu už nebolo. V duchu premýšľal či má kamarátovi o sne povedať. Tak rád by počul jeho názor, no skôr ako dospel k rozhodnutiu, Atreyu ho znova predbehol. "Mám jeden super nápad. Viem kam teraz pôjdeme. Bude to strašne cool." "Nie Atreyu, len kolotoč prosím už nie." "Nie, nebude to kolotoč. Je to niečo celkom iné. Sľubujem, že ti v tom nebude zle." "V tom ?" Nerozumel Tim. "Hej v tom. Veď uvidíš." Aj keď sa Timovi veľmi nechcelo, nasledoval kamaráta potajme dúfajúc, že čochvíľa nastane vhodná príležitosť, aby mu o záhadnom sne porozprával. Došli až na opačný koniec lunaparku, kde postávali zväčša iba opustené maringotky a zhrdzavené karavány. Návštevníkov tu bolo poskromne a aj tí sem zavítali iba kvôli neďalekým toaletám. Atreyu však presne vedel kam mieri. Netrvalo dlho a zastali pred veľmi zvláštnou atrakciou. Asi 10 yardov dlhý plechový valec stál na akomsi zdvíhacom zariadení, ktoré bolo teraz odstavené. Valec či presnejšie zrezaný kužeľ z diaľky trochu pripomínal lunárny modul Apollo. Keď prišli bližšie, Tim uvidel tmavozelený nápis skvejúci sa pod malým kruhovým okienkom, hrdo oznamujúci meno vesmírneho modulu Aquaris. Atrakcia ku ktorej ho Atreyu priviedol bol ozajstný, aj keď trochu predpotopný, simulátor vesmírnej lode. Tim pri pohľade na plechovú haraburdu preglgol. "To je predsa Apollo 13 !" "Hej, 13. Asi preto aj stojí tu. Nevieť kto by chcel lietat' na Apolle 13." "No predsa ja !" Zvýskol Tim od radosti. "To vážne ? Tak fajn,

skočím po lístky." Práve keď sa chcel Atreyu otočiť, nechtiac vrazil do statného černocha, ktorý sa znenazdajky zjavil za nimi. "Čo tu robíte ?" Zahundral obor nie najpriateľskejšie. "Ehm pane. Chceli by sme si kúpiť lístky na Apollo. Koľko stojí hodinový lístok ?" "Apollo je pokazené. Žiadne lístky naň nepredávame." "Pokazené ? Ale veď minulý týždeň som na ňom ešte letel, tak ako môže byť pokazené ?" Kolotočiar si malého drzáňa ostro premeral. "To bolo minulý týždeň. Teraz je pokazené. Chodte preč ! Tu nemáte čo hľadať." Aj keď situácia vyzerala dosť biedne, Atreyu sa okamžite vynašiel. Vlastne ani toho nemusel veľa robiť. Stačilo siahnuť do peňaženky a vytiahnuť z nej stoh zelených papierikov – výsledok nedávnej návštevy bankomatu. Mužovi pri pohľade na päť dvadsať dolárových bankoviek zaiskrili oči. "Za sto dolárov by ste ho určite vedeli opraviť, však ?" "Sto dolárov ?" Zašepkal Tim neveriacky. "Možno." Odvetil kolotočiar, naťahujúc sa po peniazoch. "Ale iba na pol hodinu, nie dlhšie." Atreyu nemusel dva razy premýšľať a peniaze mu ihneď dal. "Tak dobre, chodte dnu. Ja vám to zapnem." Ako to povedal zamieril k neďaleko stojacej maringotke. Atreyu pozrel na dvere. "A nie je to zamknuté ?" Muž sa zachechtal mávnuc rukou. "Kto by tú starú kraksňu zamykal ?" "Somár." Zahundral Atreyu pre seba. "Vraj stará kraksňa. Stavím sa o kilo, že ani nevie čo je to za loď. Pod' Tim, uvidíš, že len keca." Dvere na vesmírnom simulátore boli ozaj odomknuté a nepekný škripot dával tušiť, že nejaký ten piatok už ich nikto nezamykal. Interiér 'lode' pozostával zo štvorice kresiel, nevelkej obrazovky simulujúcej predné sklo a asi dvoch tuctov páčok, spínačov a gombíkov tvoriacich akože ovládací panel. Aj keď také čosi by na väčšinu Timových rovesníkov rozmazaných super modernými počítačovými simulátormi veľký dojem nespravilo, Tim bol nadšený. Nedostatky primitívneho simulátora hravo doplnila jeho fantázia, takže v momente keď sa usádzal, v jeho ušiach už znelo burácanie tlakových púmp ženúcich palivo do štartovacích nádrží, okolo neho blikali stovky farebných kontroliek a každým kúskom tela cítil chvenie vesmírneho korábu dychtivého vyraziť v ústrety vesmírnym diaľavám. Jeho skafander vďaka vnútornej klimatizácii vytváral príjemné prostredie a prilba vybavená elektronickým priezorom zobrazovala posledné predštartové oznamy, ktoré iba občas prerušilo zašumenie vysielacky sprevádzané pokynmi priamo od CAPCOM. "Tak čo Tim, však je to cool ?" Tim plne zaujatý prípravami na štart bez slova prikývol. "Kým chceš byť ? Môžeš byť pilotom, ale ak si s tým ešte neletel, tak neviem... No môžeš byť navigátorom, alebo strelcom, a ešte aj palubným technikom, či ako sa to volá." Tim bezradne pokrčil plecami. "Ja som v takejto lodi ešte nikdy nebol." "Tak dobre. Budeš teda navigátorom." Atreyu prepol na ovládacom paneli niekoľko páčok a malý display pred Timovým kreslom červeným písmom zahlásil: 'Navigation mode selected'. Hneď nato sa zjavila primitívnou grafikou vykreslená štartovacia rampa. Atreyu Timovi v krátkosti vysvetlil ako na to. Úloha navigátora bola prostá. Jediné čo musel urobiť, bolo vždy keď sa na obrazovke zjaví hláška oznamujúca, že raketa potrebuje nový kurz, stlačiť jedno zo štyroch vtipne pomenovaných tlačítok: 'Up, Down, Left, Right'. Nič zložité čo by 'navigátor' Tim nezvládol. Len čo sa usalašili v kreslách, Atreyu začal štartovaciu procedúru. Prsty mu behali po ovládaní lode ako klaviristovi po piano. Ako zapínal jednotlivé tlačítka, loď sa začala pomaly prebúdzat', a to nielen zaživaním farebných kontroliek. Tak ako skutočné simulátory, i táto 'kraksňa' bola vybavená výkonným (i keď mierne zhrdzaveným) servomotorom, simulujúcim vibrácie počas letu. Hneď ako Atreyu zapol tlačítko s nápisom 'Refuelling', loď sa nakrátko zatriasla a jemné chvenie šíriace sa po jej trupe signalizovalo, že čerpanie paliva je v plnom prúde. Zatiaľ čo Atreyu mal plné ruky práce, Timova robota navigátora nevyžadovala mnoho úsilia. Letový denník určoval za cieľ cesty Mesiac. Nato aby Tim splnil svoju úlohu, stačilo

stlačiť tlačítko 'Up' a tým bola celá 'navigácia' nateraz, vybavená. Netrvalo dlho a Atreyu dokončil predštartovú fázu. "Tak čo, štartujeme ? Máš všetko pripravené ?" Tim prikývol. "Dobre, ale najprv si musíme zvoliť nejaké mená." "Mená ? Aké mená ?" Atreyu sa zamyslel. "Povedzme, že ty budeš poručík Smith a ja kapitán, kapitán... Kapitán Dallas !" Keď Tim začul známe meno neodpustil si lakonický úškrnok. "Tak dobre, kašlime nato. Ty si Atreyu a ja Tim, ehm vlastne naopak." Atreyu sa pohodlne uvelebil v kresle a zahlásil. "Začíname. Záverečné odpočítavanie, T -60 sekúnd. Tim potvrd' zabezpečenie svojej sedadlovej sekcie." Tim vypleštil oči. "Čo ?" "Potvrd' či si pripútaný. Musíš to potvrdiť, aby som mohol pokračovať." Pohľad na 'pilotné' kreslo iba umocnil navigátorov zmätok. "Ale ja nie som pripútaný. Nie sú tu žiadne pásy." Atreyu prevrátil oči. "Je to iba akože. Čo to nechápeš ? Je to iba akože." Timovi konečne svitlo. Má hrať, že je pripútaný a nechať svojej fantázii voľný priebeh. S tým nikdy nemal problém. "Kapitán, hlásim zabezpečenie všetkých bezpečnostných sekcií." Atreyu sa pousmial. "A stav nádrží ? Aký je stav nádrží ?" Tim pozrel na kontrolky pred sebou. Aj keď tie ozajstné svietili nevýraznou zelenou, Tim v nich videl čosi celkom iné. "Primárne nádrže naplnené na sto percent. Sekundárne nádrže dokončili čerpanie. Tankovacia sekvencia ukončená." "WOW ! To bolo dobré Tim." Pochválil ho Atreyu za výkon. "Ako sme na tom so štípmi ?" Tim si ťukol na pravé koleno, kde sa nachádzalo tlačítko ovládania bezpečnostného počítača. "Obranné štípy zapnuté a plne pripravené. Stav záložných agregátov na maxime. Systémová kontrola hlási pripravenosť bezpečnostného systému." Atreyu uznanlivo prikývol a rýchlo premýšľal nad ďalšou otázkou. Tentoraz to však bol Tim kto ho predbehol. "Kapitán, telemetria hlási menší pokles tlaku v agregáte 4. Mám uvoľniť tlakový ventil ?" "Tlakový ventil ?" Zakoktal Atreyu. "Ehm jasnačka, otvor ho." "Tlakový ventil otvorený. Spúšťam kontrolu elektroniky. Centrálny počítač spustil kontrolnú sekvenciu. Stav batérii - všetky sú na napäťovom maxime. Spustil som záverečný test škrtiacich klapiek." Tim postláčal sériu imaginárnych tlačítok na svojich stehnách, palubnej doske i monitore (ako keby ten prastarý LCD bol dotykový) a po chvíli už hlásil. "Škrtiace klapky v poriadku. Odrátavam. T -15 sekúnd. Otváram škrtiace klapky na plnú priepusť." Len čo to riekol jeho pery vydali chrchlavý pazvuk, ako keď sa kov drie o kov. "Škrtiace klapky okrem primárnych otvorené." "Primárnych ? Akých primárnych ?" "No predsa na hlavných motoroch. Tie musíš otvoriť ty, aby sme mohli vyštartovať. Ak to rýchlo neurobíš vybuchneme !" Tim svoje slová vyslovil s takou vážnosťou, že ak by Atreyu nevedel, že sú v starej plechovej haraburde, zaiste by sa bol vydesil. "Dobre a čo mám robiť ?" "Musíš ich predsa otvoriť. To vždy musí spraviť kapitán. Máme už len desať sekúnd." Atreyu, celý bezradný, ťukol po prvom tlačítku čo ho napadlo. "Dobre. T -10 desať sekúnd a odpočítavam. 10, 9, 8. Odisti štartovaciu rampu." Atreyu stlačil tlačítko s príslušným nápisom a celá kabína sa začala chvieť. "7, 6, 5. Primárne okruhy zapnuté, motory bežia na plný výkon." Tim prepol ďalšiu sadu neexistujúcich tlačítok. "4, 3, 2. Motory na maxime, rampa odpojená. Jedna, nula, ehm vlastne štart." Len čo to Tim povedal, Atreyu stlačil tlačítko s rovnomenným názvom a celá kabína sa začala nepravidelne natriasať. "Letíme. Tim, my letíme." Skríkol Atreyu nadšene, no jeho kamarát mu nevenoval pozornosť. "Kurz 12,3,17. Rýchlosť 750 a stúpa. Mením orientáciu na 13,3,20." Ako to Tim hovoril, stláčal tlačítko, vydávajúc podivné pazvuky simulujúce otáčanie rakety. Atreyu si musel prikryť ústa, aby sa nezačal smiať. Tim sa tak vžil do svojej roly, že si ani neuvedomoval kde vlastne sedí. Atreyu správne usúdil, že teraz je už zbytočný. Tim riadil všetko sám, komentujúc každé stlačenie tlačítka, či posunutie knipla zložitými odbornými termínmi, ktoré ani všehoznalému Atreyu veľa nehovorili. Obraz na starom display sa rýchlo menil a netrvalo dlho, kým obrazovka celkom

nestmavla a mraky vystriedala vesmírna prázdnota spestrená stovkami blikotajúcich hviezd. Až teraz Tim na chvíľu prestal s pilotážou a s úžasom pozrel na display. Hrdlo mal stuhnuté, nedokázuc vysloviť pocity, ktoré prežíval. "Tak ako ? Všetky je to cool ?" Opýtal sa Atreyu zvedavo. "Je to super. Ešte nikdy som neletel v takejto lodi. Ďakujem ti Atreyu." Atreyu mávol rukou. "Ts. Začo ? Bol som tu minulý týždeň a náhodou som ju našiel." "Hej, ale všetko si za mňa zaplatil. Nevieť kedy ti to vrátim." "Tim, ale veď som ti už predsa povedal, že mi nič vracat' nemusíš. Som predsa tvoj kámoš. Kašli na sprosté prachy. Ja mám prachov dost'. Radšej si švihni. Ten kolotočiar hovoril, že máme iba pol hodinu a dvadsať minút je už v keli. Ak chceme doletieť až na Mesiac, musíme si švihnúť." Tim okamžite zabudol na peniaze a radšej sa venoval pilotáži. Keď už mali mesačný povrch na dosah, celá kabína zrazu zhasla a servomotory sa zastavili. Na dvere kabíny ktosi zabúchal. "Padla. Podte von. Pol hodina prešla." "Do kelu, práve keď sme sa začali pristávať. Hej, chceme ešte jednu polhodinu." Zakričal Atreyu a začal sa načahovať po peňaženke. Tim si všimol, že naposledy keď dával kolotočiarovi peniaze, mal peňaženku prázdnu, a preto ho prekvapilo, že z nej vyťahuje ďalší stoh dolárov. "Len si to pekne nechaj. Zatvárame. Ak chcete, prídte zajtra." Atreyu sa zachmúril. "Ale zajtra nemôžem. Dám vám dvesto dolárov." "Povedal som, že zatvárame. Dnes už tú kraksňu nepustím, ani keby si mi dal tisíc dolárov. Je to jasné ?" "Jasné." Odsekol Atreyu nahnevane a o chvíľu boli obaja von. "Idiot. Môže si svoje Apollo strčiť do zadku. Nabudúce pôjdeme ku mne. Doma mám tiež taký simulátor, ale oveľa lepší ako tento šrot. Dá sa ním lietať aj na iné planéty a do iných galaxií a môžeš si vybrať zo 150 rakiet. Nie ako tento shit." Tim prikývol. Vesmírne simulátory samozrejme mal i on, no ani skvelá grafika a špičkový zvuk nemohli súperiť s natriasaním skutočnej kabíny. Ale čo už ? Pomaly sa zmrákalo a nastal čas ísť domov. Atreyu navrhol, aby šli pešo. Aj napriek piatim zastávkam metrom, to nebolo až tak ďaleko. Tim sa síce spočiatku trochu obával, aby nenastalo trápne ticho, keď nebude mať čo povedať, no Atreyu zvládol dialóg i zaňho. Teda dialóg. Rozprával v kuse a o všetkom. Tim sa tak mal možnosť čo to podozvedieť z jeho značne bohatého životopisu. Atreyu precestoval krížom krážom celú krajinu a navštevoval školu snád' v každom väčšom americkom meste. Výsledok náročnej práce jeho rodičov. Obaja pracovali ako konštruktéri pre firmu ???1, ktorá každý rok robila projekty v inom meste, i preto to neustále sťahovanie. Ani to však Atreyu nezabránilo, aby z neho vyrástol všestranný génus. Podľa vlastných slov v San Franciscu, kde bývali pred dvoma rokmi, vyhral matematickú a fyzikálnu olympiádu a na súťaži v štátnom kole bol tretí za celú Californiu. Vo Washingtone zas zvíťazil v školských majstrovstvách v plávaní a jeho futbalový tím, ktorého bol ako inak kapitánom, vyhral mestský turnaj. To však bolo nič oproti zážitkom z Atlanty, kde si vraj raz 'požičal' otcove auto, aby sa v ňom trochu 'prevetral'. Polícia ho zbadala, začala sa naháňačka, dokonca i vrtuľníkom. Atreyu im však ušiel. No aby to nebolo až tak jednoduché, policajti mali jeho poznávaciu značku a pátrali po ňom. Atreyu mal šťastie, lebo auto bolo požičané. Otec ho nechal zošrotovať a celá rodina ušla do Kansasu. No i tam ich FBI čoskoro vyňuchala. Boli im v päťach a možno by ich aj boli dostali, ak by sa z Atreyu nestal miestny hrdina. Pri prepade banky, ktorého bol náhodou svedkom sa nechal vymeniť za jednu z rukojemníčok. V nestráženej chvíli, využíjúc svoje znalosti bojových umení, vytrhol lupičovi zbraň a postrelil ho. Za svoj čin dostal medailu za statočnosť a FBI stiahla všetky obvinenia. No ani táto príhoda sa nechytala na Chicago, kde vraj udal drogového bossa, začo ho mafia chcela dať zabiť. Atreyu sa stal chráneným svedkom, musel si zmeniť meno a odsťahovať sa na Floridu. No i tam ho našli, potom ako sa stal slávnym, keď zachránil lietadlo v ktorom omdlel pilot, a Atreyu vycvičený na leteckých simulátoroch s ním bezpečne pristál.

Vraj to bola 'pohodička', i keď ako skromne dodal, jednalo sa len o malé lietadlo. Mafia ho napokon našla, a pri pokuse o únos ich policajti všetkých postrieľali. Atreyu sa už potom nemusel viac skrývať. Tim počúval kamarátove historky bez slova, no i keď mal fantáziu dosť bujnú, hlupákom zas nebol. (Teda aspoň nie úplným.) Atreyu už dobre poznal a vedel ako si vie vymýšľať. No aj keď mal na tieto táraniny vlastný názor, nahlas nič nepovedal. Atreyu nebol prvý ani posledný vystatovačný chlapec, ktorého poznal a jeho príhody boli aspoň zábavné. Cesta aj vďaka nim ubehla rýchlo a ani sa nenazdali a stáli pred jeho domom. Dnu sa ešte nesvietilo, čo však neprekvapovalo, keďže hodiny ukazovali 'iba' pol siedmej. "Tak ako sa ti to dnes páčilo?" Zaskočil Atreyu Tima otázkou, keď sa lúčili. "A dúfam, že sa na mňa nehneváš kvôli tej vystreľovacej blbosti." "Hnevať, prečo? Veď to bola moja chyba. Nemám sa začo na teba hnevať. To skôr ty na mňa." Atreyu sa uškrnul. "Dík. Vieš, trochu som sa bál, že hej a nechceš mi to povedať. Inak, ak by si chcel, mohli by sme aj zajtra niekde vypadnúť. Teda ak niečo nemáš..." "Nie, nič nemám." "Tak super! Prídem po teba ráno, ale nie tak skoro ako dnes, dobre?" Tim radostne prikývol a naposledy sa rozlúčili. Už prekračoval bráničku, keď ho Atreyu zastavil. "Inak máš nejaký cajgel?" "Cajgel?" "Hej, nejaký bicykel. Pozeral som, že tu v Minneapolise je kopec cool miest, ale nechodí tam metro. Mohli by sme zobrať taxík, ale hovoril si, že v aute ti je zle a vlastne ani ja neznášam autá. To vieš Atlanta..." Žmurkol Atreyu lišiacky. "Na cajgloch by sme tam boli za chvíľu." Tim sa zamyslel. Veru dosť dlho by musel premýšľať, aby sa rozpamätal, kedy naposledy sedel na bicykli. A hoci stopercentnú istotu či ho otec nevyhodil nemal, zariskoval a riekol, že ho má. "Tak dobre. Zajtra asi nemôžem, ale v stredu pôjdeme niekam na bicykloch." "OK?" Tim prikývol a teraz už ozaj naposledy si mávli na rozlúčku. Len čo Tim vošiel do domu zamieril k chladničke. Od obeda uplynulo dosť času, aby stihol vyhladnúť. Hneď ako niečo zje, vyrazí do garáže hľadať bicykel. "Snáď ho ešte nevyhodili." Keď otváral chladničku, zbadal na dverách akýsi papierik. Mal by to byť odkaz od mamy, aký občas zvykla nechávať s inštrukciami čo si má zohriať. Tentoraz však nebola reč o jedle. Úhľadným otcovým písmom stáli na lístočku len dve vety. "Tim, v stredu poobede pôjdeme k lekárovi. Nič si neplánuj." Tim zatvoril oči a opretý o chladničku zviezol sa k zemi. Už nemal hlad a ani na bicykli nezáležalo. "Prečo?" To bolo jediné slovo, ktoré vyslovil. Dlho sedel pri dverách chladničky, kým sa neodtrmácal do postele a plný obáv nezadriemal.

???1 - neskôr Tim pozrie meno tejto firmy na Internete, ale o nej ani nenájde o nej ani slova. Akoby neexistovala.

???2 - Tim neskôr nájde v záznamoch jednotku z matematiky a učiteľka si to všimne, z čoho bude vážny prúser. Vyvolá ho a hrozia strašné problémy, no práve stojac pri tabuli, zrazu uvidí riešenie na tabuli, ktoré nikto iný z triedy nevidí. Bude to ďalšia záhada.

26.08.2009..

Kapitola 14 – Búrka.

Len čo sa zvonec pri bráničke prebral k životu, Tim vypálil z kresla ako raketa a už aj bol pri dverách. "Timmy počkaj. Kam letíš?" Skôr ako mamin hlas stihol doraziť k adresátovi, Tim už stál vonku pri bráničke. "Čau, si hore?" Atreyu ho privítal so širokým úsmevom. "Jasné, veď už je 8:20." "To vážne? Ja mám 8:18." Atreyu ukázal na svoje značkové digitálky (s výškomerom, telefónom, rádiom, internetom a

GPSkom v sebe). "Ehm, vlastne hej." Zahundral Tim a chcel otvoriť bráničku. "Počkaj, neotváraj ju ! Niečo ti ukážem. Bude to cool, ale musíš ísť trochu dozadu." Tim, aj keď nechápal čo má Atreyu za lubom, počúvol. "Ešte trochu, inak ti skočím na hlavu." Len čo tak spravil, Atreyu sa sťa opica vyšvihol do výšky a zameniť si dvere bráničky v hrazdu spravil šikovný premet vzduchom a pristál na druhej strane, kamarátovi rovno pred nosom. "WOW. To si ako urobil ?" Atreyu sa uškrnul a chcel odpovedať, keď jeho pery náhle skrásľil sladký úsmev. "Dobrý deň pani Andersonová." "Ahoj Atreyu. Aj dnes idete spolu do školy ?" "Jasné, už je najvyšší čas." "Je to od teba pekné, že si prišiel. Tim sa ťa už nevedel dočkať. Ani si nepamätám kedy naposledy vstával tak skoro. Aspoň som ho konečne donútila umyť si zuby." "Mami prestaň !" Zavrčal Tim a nahnevane jej vytrhol desiatu z ruky, ktorú mu priniesla. "My už pôjdeme. Čau." Skôr ako mama stihla Atreyu vytárať ďalšie jeho tajomstvá (ne-umývanie zubov bolo iba jedným z mnohých), obaja zmizli za rohom. Ako kráčali dolu ulicou, Atreyu lačne pozrel na kamarátovu desiatu. Tim si to všimol a chcel ju ňou Atreyu ponúknuť. "Nie, nebudem ti predsa žrať tvoju desiatu. Ale..." Atreyu zagúľal očami. "Keby si náhodou mal ten špica keks čo včera..." Tim namiesto odpovede siahol do vrečka. "Super! Odkiaľ ich máš ?" "Mama vždy také kupuje. Mne veľmi nechutia. Kludne ich zjedz všetky." "To vážne ?" "Jasné. Ak chceš aj zajtra ti ich donesiem. Máme ich doma kopec." Atreyu nebolo treba dva krát núkať a Tim sa tiež zaradoval. Keks za necelé dva doláre síce iba ťažko mohol konkurovať Atreyu výdavkom, ktoré zaňho včera zaplatil, no i tak bol rád, že aspoň takto máličko sa kamarátovi môže odvdáčiť. Ako si Atreyu z keksu odjedal, zrazu si spomenul, že sa chcel Tima na niečo spýtať, keď ho vyrušil príchod jeho mamy. "Tak čo, pôjdeme dnes na cajgloch ?" "Dnes ? Hovoril si predsa, že v stredu." "Hej, ale v stredu nemôžem. Myslel som, že dnes nebudem môcť, ale foter to presunul na stredu a tak je to v riti. Musíme ísť dnes. Teda ak môžem." "Dnes môžem. V stredu vlastne aj ja mám niečo, ale dnes môžem." Tim si spomenul na lístok, ktorý našiel včera na dverách chladničky. Atreyu zmena plánu tak vlastne prišla ako na zavolanie. "A kde by sme akože išli ? Máš nejaký plán ?" "No, rozmýšľal som, žeby sme mohli ísť na ???1 vrch. Videl som fotky, je tam celkom cool. Majú tam taký park s vyhliadkovou vežou a neďaleko sú vraj kolotoče." Tim, len začul slovo kolotoče, ihneď stúpol. "Neboj sa, iba si robím srandu. Žiadne kolotoče. Ale tú vyhliadkovú vežu by sme mohli skúsiť. Vraj je tam cool výhľad na celé mesto." Tim namiesto odpovede sa len poškrabal za uchom. "Vieš Atreyu, ja ti musím povedať, že ja vlastne ani neviem či mám nejaký cajgel. Včera som sa zabudol pozrieť do garáže či ho otec nevyhodil. Možno už žiaden cajgel ani nemám." Atreyu si odhryzol kus keksu a spokojne zamliaskal. "To nevádi. Ja mám dva. Ak nebudeš mať svoj, požičiam ti môj, OK ?" "Tak dobre." Tim veselo prikývol, no jeho veselosť ihneď vystriedala ostražitosť. Nečudo, keď práve prekročili vstupnú bránu Groove parku. Bob. Ani dnes ho nikde nevidel. Včera poobede, hoci v parku chvíľu boli, na Boba celkom zabudol. (Nečudo, potom čo prežili v obchode.) "Nie je tu, však ?" "Určite ešte spí. On tak skoro ráno vonku nikdy nechodí." Odvetil Tim zamyslene. "Hej ? A kto to vlastne je ? Nejaký tvoj kámoš ?" Tim zošpúlil pery, chvíľu váhajúc s odpoveďou. Keďže však nechcel kamarátovi klamať, rozhodol sa povedať mu o Bobovi. "Bezdomovec ? Ty sa chceš stretnúť s bezdomovcom ? A načo ?" "Niečo mu musím povedať. Teda vlastne, niečo sa ho spýtať." "Spýtať ? A čo ?" "Niečo veľmi dôležité. Keď som v nedeľu bol v kostole, tak mi niečo povedal a chcem sa ho na to spýtať." "A čo ti povedal ?" Tim na chvíľu zaváhal. Nebol si istý, či Atreyu o tom môže povedať. Našťastie jeho kamarát to rýchlo pochopil. "Nemusíš mi o tom hovoriť, keď nechceš." "Nie, to nie. Ja by som ti to povedal, ale vieš... Trochu neskôr." Atreyu chápavo prikývol. "To je OK Tim. To,

že sme kámoši ešte neznamená, že nemôžeme mať tajomstvá. Ani ja ti všetko nevykecám. Tiež mám svoje tajomstvá." Atreyu sa potmehúdsy zaškeril. "Ale to nie je tajomstvo. Iba je to, vieš také..." "Kašli na to. Nehovorme už o tom, OK ?" "Tak dobre." I keď Atreyu návrh Tim vďačne prijal, necítil sa najlepšie. Trochu sa bál či sa kamarát neurazí. Našťastie, urazený či neurazený, Atreyu to nedal na sebe poznať. V škole sa prvé dve hodiny niesli vo viac ako pokojnom duchu. Trojka si dala pohov a oblúkom sa Atreyu s Timom vyhýbala. Keďže učitelia tiež veľmi 'neotravovali', obe prestávky strávili spoločným klábosením a Tim si prvý krát v živote školu ozaj užíval. Všetko sa zvrtilo až príchodom pani ???2 na hodinu dejepisu. Pán Teller náhle ochorel a zastupovanie padlo na ich 'milovanú' triednu. Smola. (Najmä pre Tima.) Pani učiteľka sa ani poriadne neposadila a už sa triedou nieslo Timovo meno. (Tentoraz v stručnej vetnej konštrukcii.) "Anderson k tabuli !" Tim zalapal po dychu a postavil sa. "No ty, ty. Pod' len pekne sem. Niečo mi vysvetlíš." Tim, už zmierený s faktom, že schytá päťku, sa pomaly dovliekol ku katedre a zobral si svetelné pero, mysliac si že bude odpovedať. "Pero zatiaľ nechaj tak. Najprv mi vysvetli, čo má toto znamenať." Učiteľka nervózne poklepala na display svojho počítača. Keď sa Tim lepšie prizrel zbadal, že pani ???2 má nalistovanú žiacku knižku a v nej Timov záznam. "Môžeš mi prosím ťa pekne vysvetliť čo tu robí ten test ? Vraj si napísal matematicky test na 92 percent." Tim vytreštil oči. "Na 92 percent ?" (Timovo prekvapenie bolo viac ako pochopiteľné, keďže slová Timova žiacky záznam a dobrý výsledok testu boli sú a budú ukážkovým oxymoronom.) "Áno 92 percent z testu matematiky zo začiatku školského roka. Nepamätám si, žeby som ti niekedy z testu dala 92 percent a akousi záhadou sa test stratil z počítačového systému. Vraj tam vôbec nie je. Je tam iba výsledok." Tim zmeravel a iba maximálne sebaovládanie mu zabránilo, aby nepozrel dozadu k poslednej lavici pri okne. "No tak Anderson, čo to má znamenať ? Ako sa to tam vzalo ? Odpovedz !" Tim neveriacky čumiac na monitor zavrtel hlavou. "Takže ty nevieš ? Nevieš ako si napísal ten test ? Nie je to výsledok nejakého iného testu, ktorý sa nejakým omylom dostal do matematiky ?" Tim pozrel na učiteľku s tým najnešťastnejším výrazom v tvári, no stále nič nepovedal. "Tak čo ? Urobil si nejaký test na 92 percent, alebo nie ?" Čakanie na odpoveď bolo zbytočné. Príčina Timovho mlčania bola prostá. Strach. Ani nie tak z učiteľky, ako strach o Atreyu. Ak by povedal pravdu, začalo by sa vyšetovanie a Tim nepochyboval, že pán ???3, učiteľ informatiky a správca školskej siete, by páchatela hravo vypátral. Atreyu by potom určite vylúčili zo školy a on by znova ostal sám. Nie, to nesmie dopustiť. Nech s ním robia čo chcú, Atreyu nesmie stratiť. A tak mu neostalo nič iné iba zaryto mlčať. "Tak dobre. Uvidíme ako si na tom z matematiky. Sadni si tam k ???4. Napíšeš ešte test. Ak ho spravíš, tak ti výsledok nechám, inak si ma nepraj." Tim celý skleslý sadol do lavice vedľa ???4. Tá mu venovala iba krátky pohľad a ďalej pokračovala v čítaní akejsi detektívky od Agathy Christie, jej najobľúbenejšej autorky. (???4 podobne ako Tim zbožňovala knihy, akurát na rozdiel od jeho rozprávok či sci-fi dávala prednosť vážnejším témam, ako napríklad detektívkam. Čítala ich neustále, no najmä cez hodiny pod lavicou.) Pani učiteľka zapla stolný počítač a o chvíľu už obrazovku zaplnilo pätnásť, zväčša nič nehovoriacich príkladov. "Máš čas do konca hodiny, ani o minútu viac." Tim preglgol a začal 'počítať'. Teda aspoň sa tak tváril. Šťukal po obrazovke, prstami behal hore-dolu, aby sa zdalo, že ozaj ráta. V skutočnosti však iba prepínal medzi príkladmi, dve či tri i zaškrtoľ. Aj keď šlo o test, i štvoro odpovedí A, B, C, D bolo priveľa, aby mal nádej čo i len polovicu z nich uhádnuť. Celý bezradný sa otočil dozadu, či by náhodou Atreyu nemohol pomôcť. Pani učiteľka však podobné aktivity rýchlo zatrhla. Bol nahraný. Teraz mu už nepomôže ani svätená voda. Alebo, žeby predsa ? Hodina

sa pomaly končila a Tim odškrtol len päť príkladov. Na ostatné si netrúfal. Už to vyzeralo na poriadnu blamáž, keď sa zrazu stalo čosi neočakávané, čosi čo malo porážku zmeniť v nečakaný triumf. Ako sa tak prepínal medzi (zväčša nevyriešenými) príkladmi, zrazu zastal na príklade číslo osem. Ako odpoveď mal zaškrtnuté B. Zháčil sa. Ani nie tak na odpoveďou samotnou, ako nad skutočnosťou, že si nemohol spomenúť kedy ju zaškrtol. Príklad 8 – vypočítanie rovnice sa o jednej neznámej sa ani nepokúšal riešiť a ihneď ho preskočil. "Asi som to zaškrtol omylom." Pomyslel si a prepol test na nasledujúci príklad. Odpoveď C v príklade 9 ho prinútila narovnať sa. "To som isto nezaškrtol !" Na 100 percent si pamätal, že dal D. Ved' ???5 predsa nemôže byť ???0, alebo žeby áno ? Zvedavo prepol na ďalšiu otázku. Číslo 10 určite nemal. Tým si bol absolútne istý. No zaškrtnuté políčko A civejúce na civejúceho chlapca malo zjavne iný názor. "To predsa nie je možné !" Pošepol tichučko, no nie dosť ticho. Vedľa sediaca ???4 odtrhla zrak od knihy, aby si ho s pohrdaním premerala. Tim rýchlo sklopil zrak a obrátil sa, aby mu zvedavá spolužiačka nevidela na monitor. Až keď si bol istý, že je v bezpečí, tajac dych, prešiel všetkých 15 príkladov. Každý jeden bol vyriešený. Musel si pretrieť oči, aby sa uistil, že to nie je sen. Sny však s jeho testom nemali nič spoločné. "Atreyu." Napadlo mu prvé a jediné vysvetlenie celej záhady. Chcel sa k nemu otočiť, keď si uvedomil, že ešte stále trvá hodina. Do prestávky tak už iba naprázdno ťukal po obrazovke, tváriac sa, že počíta. Ešte skôr ako zazvonilo pani učiteľka k nemu pristúpila. "Tak dobre Anderson, ukáž čo si vypočítal." Tim na ňu ani nepozrel, iba poslušne natočil monitor, aby mohla test opraviť. Triedna postupne prešla všetky príklady, a s každým ďalším jej prekvapenie rástlo. "Anderson, ty si sa snád' ozaj začal učiť ! Prekvapil si ma. Máš všetky príklady správne, ani jedna chyba. Ako je to možné ?" Tim mykol plecami, mlčiac ako partizán. "Prečo nič nehovoríš ? Ak si sa naozaj začal učiť, budem iba rada. Ale nepoľavuj. Uvidíme ako sa ti bude dariť ďalej. Tú jednotku ti samozrejme nechám a dopíšem i tú za dnešok." Trieda zhĺkla, no viac nestihla, keďže zazvonilo. Tim sa konečne mohol vrátiť späť na svoje miesto, kde už naňho čakal zoširoka škeriaci sa kamarát. "WOW." Zvolal Atreyu a potľapkal ho po pleci. "Ale si jej to ukázal. He, myslela si, že ti dá päťku, ale na teba, vlastne na nás, nemá." Tim skôr než niečo povedal, skontroloval či ich Suzy alebo Teresa náhodou nepočúvajú. "To si bol ty, však ? Ako si to spravil ?" Atreyu sa zatváril suverénne. "Ved' som ti predsa povedal, že je to hračka. Dostal som sa do systému za päť minút. Stačí len vedieť kde čo zapnúť, jedno heslo a si dnu. Môžem to spraviť na každej hodine a na každom teste. Ak chceš, tak ti to ukážem, a potom spravíš všetky testy na jedničku. Budeš najlepší v triede. Teda samozrejme až po mne." Dodal veselo. "Atreyu, ale to predsa nemôžeme. Čo ak na to prídu ?" "Prídu ? Čo blbneš ? Mne ešte nikdy na nič neprišli. Sú to amíci. Do tej ich siete by sa hacklo aj malé decko. Vieš aké mali blbé heslo ? Stávka o kilo, že to neuhádneš." Tim sklopil zrak. Na kamarátove žarty nemal náladu. "Tim, nemusíš mať strach. Ved' ti predsa vravím, že ma nikdy nechytili. A keby aj, ty s tým predsa nemáš nič spoločné. Poviem, že to bol môj nápad. Ved' aj bol, nie ?" "A čo ak ma učka zajtra vyvolá ?" "Prečo ? Ved' ťa predsa vyvolala dnes. Načo by to robila ?" "Načo ? Atreyu ja som ešte nikdy nedostal jednotku z matiky. Nikdy, chápeš ? A teraz mám dve. Ja ju poznám. Viem, že to urobí." "Tak nech ! Aspoň dostaneš tretiu." Koniec Atreyu vety sprevádzal prstoklad po display počítača. "Hej, už to vidím. Zavolá si ma k tabuli a budem v..." "V riti ?" Zahlásil pohotovo Atreyu a začal sa smiať. Tim dôvod na smiech nemal. Predstava, ktorú sám načrtol ho májala už teraz a to do zajtrajšej matiky ostávalo ešte 24 hodín. Zbytok prestávky, i keď ju Atreyu chcel oživiť čítaním vtipov z Internetu, Tim presedel zamračený s hlavu na lavici. Škoda, že sa díval von z okna. Ak by bol otočený opačne, určite by si všimol

ten zvláštny pohľad ???4, ktorý na ňom spočíval už od chvíle čo sa vrátil do lavice. Čitateľke detektívok neušlo podozrivé chovanie spolužiaka. Niečo začala šípiť, i keď ešte netušila čo. Ďalšia hodina prebehla bez problémov. Len čo skončila, Atreyu bez slova vybehol z triedy a pod' ho kamsi preč. Tim sa síce za ním rozbehol, no Atreyu ho nečakal. Skôr ako sa dostal na chodbu, bol už preč. Vrátil sa tak ako po minulé dni tesne pred zvoneníím – znova celý prepotený. I keď zvedavosť Tima začínala hrýzť, ani teraz nenabral odvahu opýtať sa kamaráta na tajomné odchody. Ďalšia prestávka však mala veci zmeniť. I teraz hneď ako zazvonilo, Atreyu vypálil z lavice. Tentoraz však bol Tim pohotovejší. Na chodbu dobehol práve včas, aby zbadal ako Atreyu zabočil na chlapčenský záchod. "Zasa ?" Pomyslel si prekvapene a neostalo len pri myšlienke. Po dlhej dobe rozhodol sa poctiť toalety svojou prítomnosťou. Dal sa do behu. O chvíľu stál pred dverami 'onej' miestnosti a naposledy zaváhal či ísť dnu. Na záchod mu veľmi netrebalo (o nič viac ako obvykle), no zvedavosť si nedala pohov. Otvárajúc dvere čakal, že tu niekto bude. Na prekvapenie umyváreň zívala prázdnotou. Opatrne nakukol dnu. V prvej chvíli ho napadlo na Atreyu zavolať, no našťastie si to včas rozmyslel. Netúžil potom, aby Atreyu zistil, že ho sleduje, a tak radšej vykročil k pisoárom, akože mu treba na záchod. I tu panovala pustota. V rade toaletných kabín bola iba jedna so zavretými dverami. "To musí byť Atreyu." Pomyslel si a opatrne sa sklonil k zemi. Keď však pozrel popod dvere žiadne nohy nevidel. "Atreyu ?" Riekol šepotom. Keď odpoveď neprichádzala, drgol do dverí. Tie sa s vrzgotom otvorili. Kabínka bola prázdna. Tim ostal zarazený. Prisahal by, že Atreyu videl vkročiť na WC. Alebo, žeby nevidel ? Zrazu bol na pochybách. Keďže hneď za záchodmi sa chodba stáčala k schodom, Atreyu mohol zabočiť tam a na tú diaľku sa mu zdalo, že ide na záchod. Ak by to bolo skutočne tak, musel by byť na školskom dvore. Tim priskočil k jedinému otvorenému oknu a nahol sa cez parapet, aby lepšie videl, keď ucítil akúsi lepkavú tekutinu na zápästí. So znechutením pozrel na parapetnú dosku. Rozmazaná škvrna bieleho slizu sa tiahla od skla až po okraj odkiaľ kvapkala dolu na radiátor. Tim pričuchol k zvláštnej hmote. Ostrý organický zápach ho prinútil odtiahnuť tvár a skočiť k najbližšiemu umývadlu. Lepkavý sliz nešiel dolu, ani keď ho začal umývať (rovnako lepkavým a slizkým) tekutým mydlom. Napokon sa mu ako tak podarilo dať sliz dolu a už sa chystal vyjsť von, keď zbadal, onen zvláštny belavý sliz i na okne. Až keď sa lepšie prizrel uvedomil si, že tenký pramienok slizu siaha od okraju okna k parapetu a ďalší je na opačnej strane, kvapkajúc dolu na chodník. Tim ostal zarazene civieť na čudesný výjav. V hlave mu preblesla akási myšlienka, no stratila sa skôr ako si ju stíhol zapamätať. Niečo mu tá zvláštna tekutina pripomínala, no nevedel si spomenúť čo, a kým nato prišiel zazvonilo. Keď sa vrátil do triedy čakal, že Atreyu už bude sedieť na svojom mieste, no lavica ostala prázdna. Prešli štyri minúty od chvíle čo školský zvonec oficiálne oznámil začiatok poslednej hodiny, keď Atreyu konečne vbehol do triedy. Tak ako predtým, i teraz celý prepotený, bez jediného slova zasadol do lavice. Akurát včas, lebo do triedy už vstupoval pán ???0. Tim sa svojim sledovaním kamarátovi prirodzene nepochválil. Po obede zamierili do Groove parku. Chvíľu sedeli, či sa náhodou nezjaví Bob, kým to Tima neomrzelo a nepobrali sa k nemu domov. I keď garáž bola zaprataná množstvom harabúrd, Tim okamžite spoznal svoj starý bicykel. Bol zastrčený pod ???0, za skriňou, kde naňho roky sadal prach. Nečudo, že len čo ho vytiahli von, Atreyu začal kýchať. "Fuj, neznášam prach. Som naňho alergický." "Prepáč. Nevedel som, že tam bude toľko prachu." Atreyu si namiesto odpovede utrel nos do servírky. "Kedy si na ňom naposledy sedel ?" Tim sa zamyslel. "Asi pred troma... nie počkať, piatim rokmi. Možno šiestimi. Neviem presne." Atreyu zaškútil k obstarožnému (ako po dvojnásobnom bypasse operovanému) dvojkoľosovému

tátošovi, neskrývajúc svoju skepsu. "Čo ja viem. Ani poriadnu prehadzovačku to nemá a tie brzdy sú dosť na shit. Čo keby som ti radšej doniesol svoj cajgel ? Do kopca sa ti s mojou prehadzovačkou pôjde oveľa lepšie." Tim ani nestihol prikývnuť a Atreyu už pelašil preč. "Počkaj ma, hneď som späť. Aspoň ti ho ukážem. Keď sa ti nebude páčiť, tak pôjdeš na svojom." Ako to povedal, zmizol za rohom ulice, zanechajúc kamaráta so starým zaprášeným bicyklom samého. Tim netušil ako dlho bude preč, a tak si radšej sadol na schody, že ho počká. Prešlo desať minút, a Atreyu nikde. Trochu i ľutoval, že ho nezobral so sebou a neukázal mu kde býva. Ani zavolať mu nemohol, keďže ešte stále si nevypýtal číslo jeho mobilu. Tak mu neostalo nič iné iba sedieť a zívať na svoj obstarožný bicykel. Iba s ťažkosťami si dokázal rozpamätáť kedy na ňom naposledy sedel. "Muselo to byť vtedy, keď sme boli s tatom v tom debilnom parku." Aj keď si už presne nepamätal prečo ho tam vtedy otec zobral, celkom jasne si spomínal ako z bicykla zletel a rozbil si hlavu. Skončil v nemocnici a bicykel natrvalo zaparkoval dolu v garáži. Spolu s bicyklom na mnoho rokov zaparkovalo i jeho bicyklovanie. Až do dneška. "Do kelu." Tim si zrazu uvedomil, že jeho posledná jazda neskončila práve slávne a teraz má vedno s Atreyu, ktorý má bicyklovanie akiste v malíčku, loziť kdesi po kopcoch. Ani na sekundu nepochyboval, že jeho kámoš bude každý kopec na ktorý natrafia chcieť zjazdiť dolu, čo znamená, že on ho bude musieť nasledovať. Zbytok už bol vcelku jasný. Vyjadrené jediným slovom: Nemocnica. Tim vyskočil na nohy a začal horúčkovo premýšľať. Ako prvé mu napadlo vyhovoriť sa na bolesť brucha, no myšlienka skončila v kontajneri skôr ako z neho stihla vyliezť. Na rozum mu prišlo ešte niekoľko rovnako strelených nápadov, kým nedospel k názoru, že či chce, alebo nechce, dnešnej jazde s Atreyu sa nevyhne. No a ak to má bez ujmy prežiť, musí bicykel vyskúšať. A keďže času na rozdávanie nebolo, musel tak urobiť hneď. Niektorí hovoria, že bicyklovanie sa nedá zabudnúť. "To by som chcel vedieť, kto také sprostosti rozpráva !" Zahundral Tim podráždene, keď jeho prvá jazda skončila v živom plote a tá druhá takmer pod kolesami auta. Roztrasené pohyby ani vzdialene nepripomínali ladnú jazdu akú bez problémov zvládajú i štvorročné deti. Ak by tu teraz jeho spolužiaci boli, ulicu by už akiste zaplňal zlomyselný smiech. Našťastie tu neboli a ako sa ukázalo, Atreyu jeho jazda až tak zlá nepripadala. "Ide ti to celkom dobre." Tim, otočený chrbtom, práve skúšal jazdu číslo päť keď sa prudko zvrchol za hlasom. Bicykel sa divoko stočil a nebyť plôťniku okolo záhrady pána Johnsona, zhučí na zem. Atreyu, ktorý sa už stihol vrátiť späť, trónil na horskom bicykli kriľavo červenej farby, ktorého rám zdobilo pretekárske číslo 9. Na sebe mal športovú bundu s nápisom 'Atreyu The Great ☺', rifľové kraťasy s dlhými spodkami, na chrbte mu visel cyklistický vak. Hlavu mu korunovala čiapka s veľikánskym šiltom. I keď vonku bolo zamračené, jeho oči mizli za priestornými sklami slnečných okuliarov. Tim v prvej chvíli kamaráta takmer nespoznal. Atreyu vzhľad bol pôsobivý. Už i tak dosť frajerský výzor teraz zvýrazňovalo i frajerské ošatenie (plus frajerský bicykel), takže Atreyu pripomínal detskú hereckú superhviezdu, aké je občas (ak sa unúvajú vyraziť medzi obyčajných smrteľníkov) možné stretnúť pri potulkách Beverly Hills. To, že sa ozaj jednalo o jeho kamaráta spoznal Tim iba podľa druhého bicykla, ktorý priviedol. "Zobral som nejaké žrádlo, aby sme nezdochli od hladu." Zatriasol batohom na chrbte. "Nemáš nejakú vodu – Colu, Sprite, alebo niečo také ? Ja som všetko čo sme doma mali vychľastal a nechce sa mi do obchodu." "Idem sa pozrieť." Tim s úľavou zoskočil z bicykla a vbehol do domu. O chvíľu bol späť i s krabicou plnou Coly. "Super." Atreyu ihneď naložil všetky plechovky do vaku. (Ten síce na prvý pohľad vyzeral byť malý, no zmestilo sa doň až prekvapujúco veľa.) Keď si Atreyu dával batoh na chrbát, Tim si všimol jeho vlasy vytŕčajúce spod veľkej čapice. Boli celé

presiaknuté potom. Napadlo ho, že Atreyu asi v obchode predsa len bol a nechcel mu to povedať, aby nemal zlý pocit, že za neho zasa niečo platí. Hneď ako boli zbalení, Tim vysadol na bicykel, ktorý Atreyu priviedol. Bola to presná kópia toho čo mal sám, akurát namiesto čísla 9 mal osmičku. "Asi som ti ešte nehovoril, že som kedysi jazdil súťaže. Nejaké som aj vyhral. Ale to už bolo dávno a už som s tým skončil. Keď sme sa presťahovali do Montany, nemali tam žiaden oddiel. Bola to hrozná diera a tak som sa na to vykašľal." Tim pohľadom preletel pretekársky bicykel, na ktorom práve sedel. "A čo ak z neho spadnem a poškriabem ti ho ? Vieš ja už som veľmi dlho nebol na bicykli a myslím, že som to už zabudol." "Blbosť. To sa nedá zabudnúť." "Vraj nedá ! To hovor vieš komu !" Pomyslel si Tim a opatrne sa zahniezdil v sedadle pretekárskeho stroja. "Ale čo ak predsa spadnem a zlomím ti ho ?" "Tak ho vyhodím a kúpim si nový. Spokojný ?" Odsekol Atreyu otrávene a sám skočil do sedla. "Máš ešte nejaké blbé otázky, alebo môžeme ísť ?" Tim otázky nemal, zato strach áno. Našťastie, ako sa rýchlo ukázalo, napokon to nebolo až tak zlé. Atreyu bicykel nie len skvele vyzeral ale jazda na ňom bola ako z rozprávky. Hrubé gumy držali stabilitu, sedadlo pasovalo ako uliate a ľahké prevody umožňovali šliapať bez toho aby sa zadýchal. Ak sa k tomu pridalo i neustále Atreyu povzbudzovanie, Tim si pripadal ako v cyklistickom raji. Horšie to vyzeralo, keď zastali na úpätí ???0 kopca. Tim sa rýchlym šliapaním, snažiac sa držať s kamarátom tempo priadne zadýchal, no keď mu Atreyu poradil aby si prepol prevod a i sám trochu pribrzdil, šliapanie šlo znova ľahko. Po dobrej hodine zastali pred bránou parku. Nápis na bráne (komplet rozožratý hrdzou) hlásal. "???0 park." Vedľa umiestnená tabuľa oznamovala, že park bol založený pred viac ako sto desiatimi rokmi a je najstarší v celom Minneapolis. I keď z nej Atreyu čítal nahlas, Tima to veľmi nezaujímalo. Z posledných síl sa dovliekol k najbližšej lavičke. "Tim, vieš o tom, že tu majú indiánske totemy a vlastne i celú indiánsku dedinu ? A je tu i tá vyhlídková veža odkiaľ vraj je vidieť celé mesto." Tim si unavene pretrel oči. "Indiánska dedina ? A myslíš, že tam majú aj posteľe ?" Atreyu sa zaškeril. "Chceš si ľahnúť ? Doniesol som deku. Počkaj, hneď ju vyberiem." Začal sa hrabať v batohu, vyťahujúc z neho plechovky coly, bagety, keksy, sladkosti, bundy, dokonca i lekárničku a výbavu na opravu bicykla. To všetko plnilo stolík, až kým Atreyu nenašiel to čo hľadal - priestornú plachtu s pruhovaným vzorom. "Ty si zobral deku ?" Čudoval sa Tim. "No jasné, spravíme si predsa picnic. Nenosil som všetko to žrádlo iba tak. Na picnic je vždy treba nejakú deku. Nebudeme predsa ležať na tráve. Alebo ak by si chcel..." Tim pri pomyslení na mravce, ovady a kliešte, ktoré by v tráve naňho dozaista čakali, ponuku s vďakou odmietol. "Dobre, dakde sa tu rozvalíme a niečo zožeríme. Som hladný ako Bart pred obedom." Skôr ako to Atreyu stihol dopovedať, už aj chrúmal veľkú mrkvu. Tim sa uspokojil s polovicou šunkovej bagety a plechovkou coly. Atreyu našiel neďaleko lúku. Dvadsaťpäť stupňový sklon ju síce nepredurčoval pre potreby picnicu, no Atreyu pripadalo hrozne cool ležať dolu svahom a tak sa usalašili práve tu. I keď Tim spasal dve a Atreyu pre istotu hneď tri bagety, zapili ich dvoma plechovkami coly, rozdelili si každý po jednej čokoláde a zhlkli i rodinné balenie kokosového keksu, Atreyu mal vo vaku jediva na dve také žranice. Tim sa čudoval ako to všetko, spolu s dekou, GPSkom a kopcom iných zbytočností do tak malého vaku natrepal. Hneď ako doplnili kalorické zásoby rozťahli sa na tráve. Slnko už bolo nízko a trochu i fúkalo. Našťastie bunda čo mu Atreyu požičal (i tú vybral z bezodného vaku) Timovi sadla ako uliata. Zimou teda trpieť nebude. Akurát ho od toľkého jedla pobolieval žalúdok. Ako tak ležali, rozprúdil sa medzi nimi zvláštny rozhovor, ktorý odštartoval Atreyu nemenej zvláštnou otázkou. "Tim, ty veríš v UFO ?" Tima, ktorého pofukujúci vetrík pozvoľna uspával, Atreyu

poznámka ihneď preberala. Najprv však pre istou pozrela na kámoša, či len nežartuje. Keďže sa však ani neusmieval ani neškeril, usúdil že nie. "Či verím v UFO?" Zopakoval otázku a tváril sa, že premýšľa lebo v skutočnosti nad ňou nemusel vôbec premýšľať. Možno za to mohla jeho fantázia, alebo len obyčajná detská zvedavosť o všetko tajomné a záhadné, no Tim od chvíle čo zvládol nástrahy čítania (a možno i o kúsok skôr) sa o UFO a záhady s tým spojené vždy zaujímal. I preto nad Atreyu otázkou nemusel premýšľať. "Podľa mňa existujú ! Myslím si, že sú a pozorujú nás." Atreyu naňho tak zvláštne pozrel. "To vážne ? Ty naozaj veríš v UFO?" "Hej, veď prečo by som neveril ? Existuje predsa toľko dôkazov." "Jasné, videl som tvoje knihy. To si ich aj naozaj všetky prečítal ?" Tim prikývol. "Dobre a aké dôkazy teda existujú ? Myslíš Roswell ?" "Hej aj ten, ale nie len Roswell. Je aj veľa iných dôkazov, ale vláda všetko tají. Existovali tajné projekty ako Blue Book a ???0, ktoré skúmali mimozemšťanov a zistili, že sú. Keby to vláda netajila, ľudia by sa už dávno dozvedeli pravdu." Atreyu si neodpustil úškrn. "Pravdu ? Akú pravdu ? Myslíš tú o Roswell ?" "Hej, ale nielen tú. Celú pravdu. Pravdu o tom, že existujú a sú medzi nami." Tim to zahlásil tak oduševnene, že Atreyu mal čo robiť, aby nevybuchol smiechom. "Atreyu, ale ja to myslím vážne. Nevymýšľam si ! Mám o tom naozaj veľa kníh v ktorých sú dôkazy. Môžem ti ich ukázať ak chceš. V tých knihách nekecajú. Oni naozaj existujú. Ľudia o tom nevedia, lebo vláda nám o tom nechce povedať. Má s nimi tajnú dohodu, aby ich neprezradili. Majú tu svoje taniere, i svoje základne. Jedna je Area 51 v Nevade, ale sú aj ďalšie o ktorých nič nevieme." Atreyu si zahryzol do pery a pomaly privrel viečka. Potom riekol síce krátku, no vetu z ktorej Tima ihneď zamrazilo. "Ja ti verím. Viem, že existujú !" "A, ako to myslíš, že existujú ?" Zajachtal Tim od prekvapenia. "No predsa tak, normálne. Žijú tu, ale nikto o nich nevie. Skrývajú sa medzi ľuďmi, vyzerajú presne ako ty či ja. Nechcú, aby sme ich objavili, aby sme vedeli, že tu žijú, že sú všade okolo nás. Preto aj podpísali tú dohodu s vládou. Kúpili si ju. Platia im zato, aby ich neprezradili, aby sme o nich nevedeli." Tim zalapal po dychu. "Odkiaľ to vieš ? Aj ty si čítal tie knihy ?" Atreyu nahodil dobre známy ironický výraz. "Myslíš si, že si jediný kto o nich vie ? Vedia to všetci. Je to staré známe. Vieš koľko dôležitých ľudí tu majú ? Teda, myslím koľkí z nich sú mimozemšťania ?" Tim zavrtel hlavou. "Je ich kopec. Napríklad..." Atreyu na chvíľu prevrátil oči. "Napríklad taký Bill Gates, alebo Warren Buffet. To všetko sú mimozemšťania. Vieš kto je Warren Buffet ?" Tim znova zavrtel hlavou. "Je to miliardár. Teda vlastne bol. Tak ako Gates. Tí najbohatší z bohatých – to sú oni. A potom aj mnohí politici a prezidenti." Atreyu po očku zaškúľil na kamaráta. "Vedel si, že aj ten, ktorého máme pred školou ním bol ?" Tim sa zatváril nechápavo, lebo ozaj netušil kohože má Atreyu na mysli. "Ty nevieš po kom je naša škola pomenovaná ?" Tim zvrátil obočie. "Bush ? Myslíš George Bush mladší ?" Atreyu prikývol. "A aj ten starší. Obaja boli ufóni." Tim sa prudko narovnal a podozrievalo si kamaráta premeral. "Bush ? Ale veď o ňom sa predsa hovorilo, že bol strašne hlúpy." Atreyu sa zachechtal. "Áno, to bola tá super finta ! Chápeš, nie ?" Tim zavrtel hlavou, lebo ani pri najlepšej vôli nechápal. "No predsa on to iba tak hral, aby si všetci mysleli, že je blbec. V skutočnosti však bol mimozemšťanom a mal IQ viac ako 300. Dokonca takmer 350. Vážne nekecám." Tim chvíľu mlčal, rozmýšľajúc nad tým čo mu kamarát práve povedal. I keď sa Atreyu tváril ako pri vojenskej prísaha, Tim začínal mať stále väčšie pochybnosti. "A naozaj to bol ten istý ? Vieš, ja..." Atreyu zrazu vypúľil oči a divoko sa rozrehotal. "Ale som ťa dostal ! Vraj Bush mimozemšťan ! Ha-ha a ty si tomu uveril... To bolo cool." Atreyu sa smial ako zmyslov zbavený. "Neuveril ! Vedel som, že kecaš. Vedel som to hneď ako si začal hovoriť o Bushovi." Zahundral Tim. "Nie nevedel." Vyplazil Atreyu jazyk. "Ale vedel ! Len tom ti to nechcel povedať, aby

si sa neurazil. Ja som to ale vedel !" Atreyu zavrteľ hlavou. "No tak Tim priznaj, že si to nevedel. Vraj má IQ 350..." Tim namiesto odpovede sa mu otočil chrbtom. "Klamár jeden. Ja som to vedel !" Atreyu vidiac, že to prehnal, rýchlo si zotrel slzy z tváre a posadil sa tak, aby si obaja hľadeli do očí. "Snáď si sa neurazil ? Veď to bola iba sranda. Ale sorry, keď som sa ťa dotkol. Bol to iba žart. Ozaj." Riekol Atreyu kajúcne, no kamarátom to ani nehlo. "No tak dobre, tak si to vedel. Všetko si hneď vedel. Teraz si už spokojný ?" Tentoraz to bol Tim kto vyplazil jazyk. "A aby si vedel, teraz som dostal ja teba, lebo ja som to vôbec nevedel. Je to 1:1." Skríkol Tim radostne. Atreyu chápvavo prikývol, no i to stačilo na to, aby si Tim pripadal hlúpo. A pritom chcel urobiť iba to čo Atreyu. Vystrelil si z kamaráta. Nevyšlo to. Obaja si ľahli do trávy a chvíľu len tak v tichosti ležali. "Atreyu, môžem sa ťa na niečo opýtať ? Ale teraz už žiadne srandy. Ty naozaj veríš v UFO, alebo si to povedal len tak ?" Atreyu sa zadíval na oblohu. Slnko už pomaly zachádzalo za mraky a nebude trvať dlhšie ako hodinu, kým celkom zapadne. "Verím. Podľa mňa sú tu na Zemi už veľmi dlho. A nekecal som, keď som povedal, že si myslím, že žijú medzi nami." "To naozaj ? Atreyu prosím, ja chcem počuť pravdu, nie keci !" "Ale veď ti predsa hovorím pravdu ! Naozaj verím, že tu sú. Myslíš si, že klamem ?" Tim nič nepovedal. Aj keď sa Atreyu tváril vážne, stále si jeho slovami nebol istý. No pochybnosti posledných dní naňho doliehali ťažšie než hocčo iné. Teraz tu bol konečne niekto, komu by sa mohol zdôveriť, prezradiť aspoň čo to zo záhad, ktorých bol posledné dni svedkom. Len nájsť odvahu. Posadil sa a pozrel v ústrety zapadajúcemu slnku. Atreyu, nevedno prečo ho napodobnil. Obaja chvíľu len tak bez slova sedeli, kým sa Tim znova nespýtal. "Myslíš, že tí mimozemšťania tu na Zemi by mohli vyzerat' ako my ? Myslíš, žeby nás mohli sledovat' ?" "Hm... Nevieľm či sledovat', ale myslím, že tu určite sú. Nevieľm či majú UFO a kupujú si vlády, ale myslím, že sú tu oveľa dlhšie ako si myslíme. Skrytí niekde na svojich základniach, v džungli možno pod zemou. Alebo sú tam, kde ľudia nežijú - napríklad Grónsku, alebo na Antarktíde. Vieš, tam keď ich nikto neotravuje. Áno, tam by mohli byť." Tim sa zachvel. Nebolo to od závanu studeného vetra, ktorý prenikol jeho bundou. To dotyk mrazivej spomienky na zvláštny sen z nedeľného poobedia rozochvel jeho nervové zakončenia. "Možno je to tak." Zašepkal Tim ticho. "Ale čo ak nás predsa len pozorujú ? Čo ak sú všade, o všetkom vedia, sledujú všetko čo robíme ?" Atreyu si položil palec na spodnú peru. "Hm... nemyslím. Vieš, podľa mňa sú mimozemšťania oveľa vyspelejší a majú oveľa lepšiu techniku ako my, a preto nás nemusia sledovat'. Načo by to robili ? Teba snáď niekedy sledovali ?" Posledná veta prinútila Tima, pozrieť na kamaráta. Keďže sa Atreyu usmieval, došlo mu, že si z neho iba strieľa. No rozhovor mu zároveň poskytol príležitosť si kamaráta trochu otestovat'. Rozhodol sa povedať mu o svojom sne a uvidí aká bude jeho reakcia. Keď už nič iné, aspoň zistí, či mu môže dôverovat'. "Atreyu, mal si niekedy také divné sny ?" "Divné sny ?" Zvolal Atreyu nechápvavo, čo bolo vzhľadom na náhlu zmenu témy vcelku pochopiteľné. "Aké divné sny ? Myslíš nočné mory ? Také ako z Elm Street ?" "Nie. Ja mám občas také sny ako keby..." Tim zaváhal nad nasledujúcim slovom. "Akoby ťa uniesli ufóni ?" "Nie, také nie ! A nerob si z toho prosím srandu." "Ale, ja si predsa nerobím srandu. Raz som si spravil, ale teraz už nie." Tim privrel viečka a z hrdla mu vyšiel hlboký výdych. "Tak dobre, poviem ti to. Ale nesmieš to nikomu prezradiť. Smiali by sa mi a hovorili, že som cvok. Musíš si to nechať iba pre seba. Rozumieš ?" Atreyu nič nepovedal zato súhlasne prikývol. To Timovi dodalo odvahy. "V nedeľu som mal taký divný sen. Nikdy predtým som taký nemal. Bol dosť hrozný. Ako by bol naozaj. Vôbec som nevedel, či to bol sen, až kým som sa neprebudil. Bolo to také veľmi divné." Pri spomienke na nedeľňajší snový príbeh ho znova striaslo. "O čom bol ten sen ?" "O

tebe Atreyu." Atreyu sa v prvej chvíli zaškľabil, lebo si myslel, že je to len ďalší Timov (trápny) fór. No nebol. "Naozaj sa mi snívalo o tebe. Bol to taký strašne divný sen. Ako z hororu. Ty si bol taký... Taký iný a hovoril si, že si prišiel tam z hora." Tim kývol smerom k stále sa viac mračiacej oblohe. "Zhora ? A čo som v tom sne akože robil ?" Zvolal Atreyu pobavene. Tim vyrozprával kamarátovi celý príbeh. Nezabudol na žiaden detail. Dokonca mu povedal i o svojej tajnej skýši v záhrade. Atreyu si vypočul celý príbeh bez jedinej otázky. Tvár mal ako z mramoru a počas celého rozprávania ani nežmurkol. Keď Tim skončil, vystrúhal len neurčitý výraz a zahlásil. "Hm, to je zaujímavé. Celkom cool. Také niečo som ešte nikdy nepočul." "A čo si o tom myslíš ?" Vyhĺkol Tim vzrušene. "Hm, že je to sen. Šibnutý ako všetky sny. Ja som síce taký ešte nikdy nemal, ale zato kámoš... Teda nie kámoš, ale spolužiak, bol námesačný. Normálne chodil v noci vonku po balkóne a pritom spal. Vôbec o tom nevedel. Raz dokonca bol i v obchode. Vážne, nekecám." Timovi ovisli kútiky. Niežeby ho kamarátove slová nezaujali, no predsa len dúfal, že ho bude viac zaujímať jeho sen, i to čo sa v záhadnej podzemnej šachte stalo. Na Timove sklamanie sa však na tú tému viac nebavili. Atreyu si spomenul na vyhliadkovú vežu, že vraj by bolo cool ju ísť omrknúť. Veža sa týčila na náprotivnom pahorku a trvalo pár minút kým k nej dobehli. To čo tabuľa pri vchode do parku opisovala ako možnosť vidieť 'Unikátnu panorámu mesta Minneapolis iba za 5\$' mala od unikátnosti na míle ďaleko (iba, žeby unikátom bola všadeprítomná hrdza). Dokonca ani spomínaných 5 dolárov od nich nikto nepýtal. Nečudo aj, keď to pred čím zastali bola v skutočnosti stará, ošarpaná a naskrz hrdzou prežratá kovová obluda, ktorá iba pri použití značného množstva fantázie mohla pripomínať vyhliadkovú vežu. Mala 5 poschodí, každé z nich o čosi užšie ako to predchádzajúce. Nad najvyšším mal tróniť prístrešok chrániaci vyhliadky chtivých turistov pred vetrom a dažďom. Treba zdôrazniť podmieňovací spôsob predchádzajúcej vety. Vietor a dážď plány architektov ignorovali a z prístrešku ostala len polovica. V podobnom stave sa nachádzali i zábradlia a na schodisku medzi druhým a tretím poschodím chýbali tri schody. Nečudo, že vstupná brána bola vkusne obviazaná hrubou (rovnako zhrdzavenou) reťazou a nápis na tabuli stručne hlásil: '...stup ...akázaný'. "No super. A to má čo znamenať ?" Zahundral Atreyu, neodpustiac si povinný kopanec do bráničky. "No to asi bude znamenať, že sme sem šli úplne zbytočne. Ako takí debili." Zafučal Tim zadychčane. "Ale veď tam dole predsa písali, že je otvorené. Budem sa sťažovať !" Tim sa ohliadol. "Hej ? A komu ? Veď tu okrem nás nikto nie je." Len čo to povedal, silný závan vetra pohol kovovým prístreškom nad piatym poschodím. Odporný rámus trhal ušné bubienky a zimomriavky, ako huby po daždi, vyrašili po Timovom tele. Nebyť toho, že je tu s ním Atreyu, určite by vyskočil na najbližší strom. (Samozrejme za predpokladu, žeby po stromoch vedel liezť.) "Atreyu, asi by sme radšej mali ísť. Čo keď celá tá blbosť spadne ?" "Nespadne ! Veď je predsa zo železa." Len čo to povedal, už aj visel na bráničke. "Pod', vylezieme hore." Skôr ako sa Tim stihol spamätať, Atreyu bol na druhej strane. "Ale Atreyu, tam predsa nemôžeme. Píšu tu, že Vstup zakázaný. Čo ak nás niekto uvidí ?" Atreyu prestrčil hlavu cez plot a pozrel na tabuľu. "Myslíš toto ? Ale veď tu je predsa napísané: '...stup ...akázaný'. To môže byť hocičo. Napríklad Vstup nakázaný, Vstup kázaný, alebo Nevstup zakázaný. No tak nelbni. Nikto nás neuvidí, veď si sám povedal, že tu nikto nie je. Bude to sranda, uvidíš." Tim sa zatváril dosť neisto. Včera mu Atreyu sľuboval srandu dolu pod vystreľovacou vežou a nedopadlo to práve najlepšie. Dnes hovorí to isté a znova stoja pod vežou. No keďže Atreyu bol neodbytný, Timovi napokon neostalo nič iné, iba bráničku preliezť. O chvíľu boli hore. (Tá chvíľa síce trvala o trochu dlhšie, keď Atreyu musel pomáhať kamarátovi prekračovať chýbajúce schody, no napokon to

zvládli.) Len čo sa dostali na najvyššie poschodie, Atreyu pribehol k miestu kde zábradlie nahlodané koróziou odvíal vietor a nedbajúc na hĺbočinu, rozťahal ruky dokorán. "To je paráda ! WOOOOW !" Mocnejší vietor mu strapatil vlasy a bunda obviazaná okolo pásu viala ako zástava. "Som Atreyu, pán sveta ! Najmocnejší vládca na Zemi i v celej galaxii ! Kto z vás ľudských červov sa mi postaví ?" Zvláštne slová prinútili Tima, krčkovito zvierajúceho zábradlie, pozrieť na spolužiaka. Atreyu s rozstrapatenou šticou a trepotajúcimi šatami, stojac v ústrety zapadajúcemu slnku pripomínal mýtického ???0 rozprestierajúceho svoje krídla dokorán. Vyzeral akoby na okraji veže nestál on, ale nová bytosť, jediná svojho druhu, chystajúca sa vzlietnuť k nebesiam. Atreyu sa otočil. V narastajúcom šere jeho tvár strácala kontúry, zato oči, modré zreničky, divoko plápolali v temnote. Timovi sa zazdalo, že sa usmieva. Jeho zvláštny pohľad ho pozvoľna hypnotizoval a Tim začínal cítiť, že ho volá k sebe. "Pod', prístup bližšie a pod' ku mne. Nič ti nespravím. Nemusíš sa ma báť. Len pod' ku mne Tim." I keď Atreyu pery slová nevyslovovali, Tim ich počul celkom zreteľne. Ani sám nevediac prečo, uvedomil si, že im nedokáže vzdorovať. Magická príťažlivosť ho nútila pustiť zábradlie a spraviť krok vpred. Pripadal si ako námesačný. Nad svojim telom strácal akúkoľvek kontrolu a krok po kroku sa začal približovať k Atreyu. Kamarátov pohľad bol stále mocnejší, priťahujúc ho k sebe i neexistujúcemu zábradliu. Každým krokom bol bližšie a bližšie. Už ani nedýchal, zato úder srdca cítil po celom tele. Bol len krôčik od Atreyu, ktorý k nemu načahoval dľaň, keď zrazu... Oslepujúci lúč blesku preťal oblohu. Rachot, ktorý nasledoval okamžite prebral Tima z tranzu. "WOW, to bola šupa !" Skríkol Atreyu nadšene a priskočil k spolužiakovi. "Tim, nehovoril som ti, že to bude cool ? Videl si ten blesk ? Musel udrieť tam do tamtoho kopca." Ukázal na neďaleký pahorok. "To bola sila, nie ?" Tim neodpovedal. Bledý ako stena, celý sa chvel. "Tim, čo je s tebou ? Máš strach ? Vyzeráš ako smrčka pred infarktóm." Atreyu sa zasmial na vlastnom vtipe. Zrazu druhý blesk preťal oblohu. "Do kelu." Obaja vzhliadli ku kovovom prístrešku pod ktorým práve stáli. "Ehm, asi by bolo lepšie keby sme odtiaľ vypadli. A to hneď !" Atreyu to ani poriadne nedopovedal a už aj trielil dolu. Dobehol o poschodie nižšie, keď si uvedomil, že jeho kamarát sa z miesta ani nepohol. "Tim musíme vypadnúť ! Je to celé zo železa a sme na kopci. Ak to sem *****, tak nás stade budú zoškrabovať. Musíme okamžite vypadnúť ! Tu nemôžeme ostať !" Atreyu krik zrazu prehlušilo tretie zadunenie. "Do riti, to bolo hneď vedľa. No tak pod' !!! Chceš aby ťa zabilo ?" Posledné slová konečne rozhýbali otraseným chlapcom a Tim sa dal do behu. Keď bolo treba utekať o život, Tim veru iba ťažko hľadal súpera. Zrazu neboli problémom ani ostré schody, ani diera v nich, dokonca ani chýbajúce zábradlie. Bral ich po dvojiciach, trojiciach, a ak by sa mu do cesty nebola vztýčila bránička, hravo by Atreyu predbehol. Pri pokuse preskočiť ju ho vlhký kov spolu so zodratými podrážkami zradili a pošmykol sa. Atreyu už bol na druhej strane a chcel mu podať ruku. "Tim no tak pod', polez ! Chyť sa ma !" Tim však namiesto toho, aby poslúchol iba vytreštil oči a nepochopiteľne začal spätkovať. "Kam to do riti ideš ? Ti šibe ? Nechoď k tej veži ! Musíme vypadnúť ! Keď to tu j... (slovo nesplňa etický kódex podľa nariadenia L-202), neostane z teba ani mastný fľak. No tak pod', ja ti helpnem. Musíš !!!" "Ja nemôžem Atreyu. Nepreleziem to." Zajachtal Tim vystrašene a urobil ďalší krok vzad. Atreyu rýchlo pochopil, že jeho kamarát to nezvládne. Pozrel na bráničku a bleskovo ju preskočil. "Dobre ostaneme tu. Samého ťa tu nenechám." Tim preglgol. "Pre, prečo ?" "Lebo som tvoj kámoš a nechcem aby sa ti..." Atreyu vetu nestihol dokončiť, keďže ďalší blesk preťal oblohu. Desivé zahrmenie dokazovalo, že to bola ozaj tesnotka. Timovi zrazu došlo v akom sú ohrození. "Át, Atreyu, ja to ešte asi skúsím preliezť." Ďalší hrom zarachotil. Tentoraz priamo nad ich hlavami.

Zasiahol nosnú konštrukcie veže, no bleskozvod ho našťastie zvedol priamo do zeme. "Pod', rýchlo !!!" Zreval Atreyu a v momente sedel na bráničke. Jeho dlaň trepotajúca sa v náporoch vetra pripomínala ruku spasiteľa. Iba sa jej chytiť. Ako sa napokon cez bráničku dostal si Tim nepamätal, zato až veľmi dobre si pamätal, ako ho Atreyu ťahal za ruku, ženúc sa k najbližšiemu úkrytu. Hustý lejak, bičujúci celým parkom ich zastihol práve keď bežali po lúke. Kým stihli dobehnúť pod nevelký prístrešok (jeden z mála, ktorý v parku ešte nezhnul), boli do nitky mokří. Ani sa poriadne nestihli vydýchať, keď temné mraky preťal ohlušujúci rámus a z vrcholu veže vyšľahol oheň. Kovová konštrukcia zastonala a prístrešok na najvyššom pochodí pod ktorým len pred niekoľkými minútami stáli, sa s rachotom vzniesol do vzduchu. Ako ulomené krídlo, kusisko plechu neovládateľne rotovalo v divokej piruete, ktorý vedno s víchrom tancovalo. Náhle sa jeho let na chvíľu narovnal a bývalý prístrešok zaplachtil vysoko nad parkom, až kým ho zostupný prúd definitívne nezrazil k zemi. Dopadol kamsi do krovín za náprotivný pahorok. Atreyu drgol do kamaráta. "To bolo niečo ! Čo som ti hovoril, že to bude cool ?" Zvolal Atreyu nadšene. "Videl si ten plech ? Urvalo to celú strechu. Do riti, keby som tak mal foťák. Keď to letelo, vyzeralo to ako UFO, však ?" Tim len prikývol. Ešte stále lapajúc po dychu pozrel na Atreyu. Jeho kamarát stál v daždi s hlavou zaklonenou k nebesám a ťadovými kvapkami si nechával omáčať tvár. Vlasy i šaty mal kompletne premočené, no studený lejak akoby mu vôbec neprekážal, skôr naopak. Vodný živel, tak sa predsa na hodine plávania pomenoval a teraz to len dokazoval. Tim naňho hľadel, v duchu si prehrávajúc posledné minúty, najmä tie na veži. Ten zvláštny pohľad, bol len dielom jeho fantázie, alebo ho Atreyu ozaj skúšal hypnotizovať ? Je možné, aby jeden človek mal moc ovládnuť druhého ? Tim sa striasol už len pri pomyslení na čosi také. No rýchlo sa musel spamätať, lebo Atreyu sa vracal späť pod prístrešok. "Dážď za chvíľu skončí. Aj keď bicykle budú mokré, hovoril si že musíš byť do siedmej doma." Tim pozrel na hodinky. Ukazovali za päť minút šesť. "Naši sa vrátia určite neskôr. Keď prídu o siedmej, tak to je skoro. Normálne chodia až o ôsmej." Atreyu sa zaškeril. "Hej, to poznám. Aj naši chodia domov až v noci. A niekedy, keď majú služobku neprídu aj celú noc." "To vážne ?" Začudoval sa Tim, lebo jeho rodičia ho ešte nikdy nenechali v noci doma samého. (Doma samého a v noci ? To by rýchlo zbankrotovali, keďže Tim by akiste nechal všetky svetlá, televízory, počítače a rádia celú noc pozapínane.) "Hej, niekedy neprídu i celú noc." Ako to Atreyu hovoril, zrazu mu zažiarili oči, no inak ako vtedy na veži. "Tim mám cool nápad. Niekedy keď budú naši preč, prídeš ku mne spať." "K tebe spať ?" "No jasné. Akože budeš spať u nás. Ale iba akože. Budeme sami, chápeš ? Vyrazíme niekde do mesta, skočíme do kina, alebo do baru, alebo kde budeš chcieť. A môžeme si na dvore postaviť i stan. Čo ty nato ?" "Ale čo ak sa vaši vrátia a zistia, že tam nie sme ?" Atreyu mávol rukou. "Neboj nevrátia. Chodia na také..." Atreyu na chvíľu zaváhal. "...na také ďaleké služobky a nie sú doma aj niekoľko dní. Nemusíš sa báť. Až niekedy pôjdu preč, tak spíme u mňa, jasné ? Uvidíš, že bude to cool. Lepšie ako dnes." Tim iba prikývol, aj keď si o tom myslel svoje. Niežeby nechcel u Atreyu stráviť noc. Od spolužiakov často počúval ako sa dohadujú kto cez víkend u koho prespí, aby sa v pondelok mohli vystatovať, kde všade boli a ako o tom rodičia nevedeli. Tim by čosi také i sám rád vyskúšal, no po dnešných zážitkoch, najmä spomienke na Atreyu oči ako i nedávny sen sa cítil akosi nesvoj. Či však strávia spolu dobrodružnú noc alebo nie, tých dnešných dobrodružstiev bolo akurát tak dosť. Nastal čas na návrat domov. Bicykle ponechané dolu pod kopcom našťastie nik nepotiahol, ako však Atreyu správne odhadol, sedadlá boli naskrz premočené. No vzhľadom nato, že ich oblečenie sa nachádzalo v obdobnom stave, vlastne na tom ani veľmi nezáležalo.

Horšie však bolo, že dážď zmenil cestu v klzisko. Ešte len šli po rovinatom úseku, keď Timovi podkĺzlo koleso. Pád, ktorý nasledoval našťastie zmiernila tráva. I keď sa nedoudieral, z bundy, trička i nohavíc mohol teraz vodu žmýkať rukami. Najhoršie však malo iba prísť. Kopec, ktorý cestou sem Tima úplne vyčerpával sa teraz zmenil v ostrý, kľukatými serpentínami prepletený zráz. Aby toho nebolo málo, asfalt križovali v umelých korytách potoky vody. Timovi sa pri pohľade na to všetko zatočila hlava. "Atreyu ? Ja neviem, ale tá cesta..." "Čo, zdá sa ti strmá ?" "Nezdá. Ona strmá je !" Zvolal Tim vyplašene a pozrel na priateľa. "Atreyu, ja asi pôjdem pešo. Určite by som spadol." "Nespadol ! Nie na mojom bicykli." "Pred chvíľou som spadol a to bola iba rovinka. Keď pôjdem po tomto, je po mne." Atreyu zoskočil z bicykla a ukázal naň. "Tim, toto je horský bicykel čo znamená, že je robený na hory. Na zjazdy dolu kopcami, chápeš ? Keď ideš po rovinke ti je na hovno, ale dolu nemôžeš spadnúť. Ver mi, ja som na ňom išiel už toľko zjazdov a nikdy som nespadol." Tim prevrátil oči. "No jasné, veď si pretekár. Sám si to povedal." "No hej povedal, ale na rovinke som tiež spadol. Dole kopcom nikdy. Okrem toho cajgel má špicové brzdy. Nemôžeš z neho zletieť. Stačí iba keď sa budeš dobre držať. Uvidíš, že nekecám. Ver mi." Tim znova pozrel na cestný zráz vinúci sa dolu pod ním. "Určite spadnem." Zašepkal pre seba a vyskočil do sedla. "Super, idéééééš." Tim sa stihol v duchu prežehnať, kým šliapol do pedálov. I keď rukami pevne zvieral rúčky oboch bŕzd, bicykel sa neovládateľne rútil dolu svahom. Voda striekala všetkými smermi a Timom to natriasalo ako by bol usadený v sedle divokého koňa. Na veľké prekvapenie (či skôr zázrak) však nespadol. Prešiel najprudším zrázom a ubrzdil na neveľkom odpočívadle bez toho, aby priekopu tiahnucu sa popri ceste pokrstil svojou prítomnosťou. Keď z bicykla zosadol, srdce mu tĺklo ako divé. "Dobre Tim, si fakt dobrý." Skríkol Atreyu z diaľky. "Teraz ma sleduj !!!" Hoci sa už stmievalo a Atreyu stál dosť ďaleko, Tim zbadal ako si vyhriňa nohavice až po kolená, obracia čiapku šiltom dozadu a na nos vsádza slnečné okuliare. "Idééém." Len čo to skríkol, dupol na pedál. Na rozdiel od neho, Atreyu šliapal ostošesť a už po pár desiatkach yardov nabral pekelnú rýchlosť. Skrčený až po riadítka sa len mihol okolo Tima a ďalej sa hnal dolu svahom. Tim uskočil, vyhnúc sa kvapkám odstrekujúcim z kolies jeho bicykla. Chcel na kamaráta zakričať, aby naňho počkal dolu, keď Atreyu bicykel zrazu chytil balans a volant začal neovládateľne šibrinkovať sprava doľava. Bol to iba okamih, kým Atreyu definitívne stratil vládu nad svojim strojom. Nasledoval šmyk a pád. Atreyu telo sa šúchalo po mokrom asfalte ešte dobrých dvadsať yardov, kým ostalo bezvládne ležať vedľa cesty. "Atreyuuuuu." Tim sa pustil do behu. Presnejšie, chcel sa pustiť, lebo nohy mu podkĺzli a on pocítil tvrdosť vozovky. Odnieslo to pravé zápästie z ktorého si zodral kožu do krvi. Nehľadiac na bolesť, hneď bol späť na nohách, upaľujúc kamarátovi na pomoc. Keď k Atreyu dobehol, jeho priateľ ešte stále ležal na zemi. "Atreyu, Atreyu, čo ti je ?" Skríkol prestrašene a opatrne ním zatriasol. Atreyu bolestivo zastonal. "Počkaj, len pokojne lež. Ja niekoho zavolám. Zvolám pomoc." Tim siahol do vrecka, kde obyčajne mával svoj mobil. Vrečko zívало prázdnotou. Spomenul si ako mobil položil na stôl, keď šli do garáže hľadať jeho starý bicykel. "Do riti." Zahrešil zúrivo a priskočil k Atreyu. Ten bol ešte stále na pokraji bezvedomia. Tričko roztrhané na franforce presakovalo krvou. Ešte horšie vyzerala jeho noha. Z hlbokého zárezu od pedálu tiekla krv cícerkom. Pri pohľade na ňu Tim spanikáril a začal Atreyu prudko lomcovať. "Atreyu preber sa ! Neumieraj ! Atreyu musíš vstať ! Ja nemám mobil, zabudol som ho a neviem čo mám robiť." "Tim." Zachrčal Atreyu s námahou. "Ja, ty... Pom... Pomôž mi." "Pomôcť ? Ale ako ? Povedz mi čo mám urobiť !" Atreyu zvrátil čelo a rozkašľal sa. Tim mu musel pomôcť obrátiť sa na brucho, aby mohol vyplúť odpornú kombináciu slín a vlastnej

krvi. "Kde je môj batoh ? Nevieš, kde môže byť ? Mám tam... Ja tam mám takú..." Zakoktal čosi nezrozumiteľne. "Dones mi ho, daj mi ten batoh, prosím." Tim vystrelil na nohy. Spomenul si na malú lekárničku, ktorú zbadal keď balili jedlo. Atreyu vak ležal na ceste. Remienka nevydržali nápor pri páde a roztrhli sa. "Vidím ho !" Tim sa rozbehol poň. Atreyu chcel niečo dodať, no bolesť bola silnejšia. Tvár mu skrivil útrpný výraz. Rezná rana na nohe strašne páčila. O pár sekúnd dobehol Tim i s batohom. "Tu je. Mám ti z neho niečo vybrať ?" Atreyu nereagoval. So zaťatými zubami si držal lýtko. Aj keď Tim otázku zopakoval, jeho kamarát ho vôbec nevnímal. Tima sa začala zmocňovať panika. Nikdy predtým nič podobné nezažil a nevedel čo robiť. Najhoršie však bolo, že tu nebolo nikoho kto by mu poradil. Musel improvizovať a spraviť prvé čo mu zišlo na um. Aj keď postup ako dávať prvú pomoc nepoznal, v lekárničke by snáď mohol byť nejaký leták. Našťastie malá škatuľka ležala hneď navrchu. Schmatol ju, že ju otvorí, keď lekárnička vďaka tlaku nazhromaždenému počas divokého pádu explodovala a jeho tvár i ruky pokropil hustý biely sliz. Tim zjačal, viac od prekvapenia ako od strachu. Otočil sa k Atreyu, že sa ho spýta čo ďalej, keď si uvedomil, že Atreyu má oči dokorán. V prvej chvíli si myslel, že už nežije a viečka sa mu otvorili samé. Atreyu mal však od smrti ozaj veľmi ďaleko. "Prečo si otvoril môj batoh a hrabeš sa v ňom, akoby bol tvoj ?" Zasyčal a vytrhol mu vak z rúk. "Kto ti dovolil sa v ňom babrať ?" Tim užasnutý kamarátovým bleskurýchlym uzdravením (po krčoch zrazu ani pamiatky) iba zakoktal. "Ale veď si predsa chcel, aby som ti ho doniesol." "Áno chcel. Presne to som chcel ! Ale nehovoril som, že ho máš otvárať, alebo sa v ňom hrabať !" "Prepáč Atreyu, ale keď ja som myslel, že ti je zle. Vyzeral si ako mŕtvy a potom tie oči..." "Tim ty nemáš čo myslieť ! Mal si urobiť presne to čo som ti povedal ! Mal si mi ho doniesť a nie ho otvárať ! Prečo si to urobil ? Čo si v ňom hľadal ?" "Ja... Ja som ti chcel iba pomôcť. Chcel som vytiahnuť lekárničku." Ukázal na malú škatuľku so symbolom červeného kríža. Atreyu sa zachmúril a pár sekúnd si kamaráta podozrievavo prezeral. Timovi to pripadalo celú večnosť, kým konečne prehovoril. "Prepáč mi to Tim, že som tak vybuchol. To je z toho pádu. Asi šok. Fakt sorry." "Ale veď sa nič nestalo. To ty mi prepáč, že som sa ťa nespýtal. Ja som, ale..." V polovici vety Atreyu zasyčal a znova sa chytil za nohu. "???0." (Slovo nespĺňa Etický kódex podľa nariadenia N-213/C.) "Tim prosím, helpni mi. Bolí to jak sviňa. Ten posratý pedál, rozkopem ho." "Dobre, ale ako ? Čo mám robiť ?" "Tá masť čo máš na ksichte. Daj mi to tam. Je to anestetikum." Tim síce poslednému slovu veľmi nerozumel, no urobil presne to o čo ho priateľ požiadal. Atreyu stonal, zvíjal sa od bolesti, keď mu ranu natieral, no ani poriadne neskončil, a už aj sa narovnal, vyskočiac na nohy. Náhla zmena zdravotného stavu Tima ohromila. "To ťa už nebolí ?" "Nie, veď tá masť je predsa silné anestetikum." "Anestetikum ?" "Hej, zastavuje bolesť. Keď si ňou natrieš ranu, hneď ťa to prestane bolieť. Potom to síce ešte trochu štípe, ale masti máme, ešte stále dost." Mávol k Timovým rukám, zasvineným vzácnym liekom. Tim si zrazu uvedomil, že i on je vlastne zranený a zhodou okolností práve na ruke, ktorú mal celú od masti. Bolesť však necítil, a tak Atreyu o svojom zranení nepovedal. Aspoň vyskúša, či je tá masť ozaj tak dobrá, ako ju Atreyu opísal. Cestou domov (museli ísť pešo, keďže po páde mohol Atreyu svoj bicykel smelo premenovať na oktocykel) Tim neprehovoril ani slovička. Kamarátov slovný útok ho zaskočil. Naproti tomu Atreyu mal kopec rečí. Rozprával príhody z pretekov horských bicyklov, popisoval pády i všetky srandy, ktoré pri tom zažil. Tim síce prikyvoval, ba pár krát sa i pousmial, no necítil sa uvoľnene. Stále premýšľal nad tým čo zlé spravil, že kamaráta tak vytočil. Stáli už pred jeho domom, keď sa ho Atreyu zrazu spýtal. "Tak čo, aké to bolo ? Páčilo sa ti to ?" Tim sa zatváril trochu prekvapene, lebo otázka ho zaskočila. "Hej, páčilo."

"Naozaj ?" "Áno, bolo to super, až nato, že som celý mokrý a ty máš polámaný bicykel." "Čo tam po bicykli. Kašli naňho. Hlavne, že to bolo cool. A dúfam, že sa na mňa nehneváš zato tam hore. Vieš, keď mám zlú náladu, keď som nasratý, tak niekedy... Ved' vieš čo." "To je OK Atreyu. Ja sa vôbec nehnevám." "Myslel som si to." Riekol Atreyu veselo a vyskočil na svoj nepoškodený bicykel. "Tak zajtra po teba skočím. A nezabudni na tie keksy, dobre ?" Ešte stihol Timovi zamávať, skôr ako zmizol za rohom. Tim vošiel dnu a posadil sa v obývačke do kresla. I napriek Atreyu ospravedlneniu, stále myslel na to čo sa stalo. Ozaj Atreyu vybuchol iba preto, že sa mu bez dovolenia hrabal v batohu ? Keď si predtým brali z neho jedlo, vôbec mu neprekážalo, že sa mu v ňom hrabe. Prečo neskôr, keď mu chcel pomôcť sa tak vytočil ? Naozaj to bolo iba zo šoku ? Po dlhom premýšľaní napokon dospel k názoru, že Atreyu ešte pozná príliš krátko nato, aby vždy vedel ako bude reagovať. Rozhodol sa, že na dnešný incident nebude viac myslieť. Akoby sa nikdy nestal. Keďže ho už zmáhala únava a rodičia ešte vždy neboli doma, vošiel do svojej izby, že si ľahne. No najprv sa musí okúpať. Po náročnom výstupe ho hlava celá svrbela a premočené šaty nepekne zapáchali. Do vane vyliat celú penu do kúpeľa a skočil dnu. I keď nepríjemné spomienky na hádku sa vracali neustále späť, Tim ich rýchlo zahnal. Už sa sprchoval, že vyjde von, keď pohľadom zavadil o zápästie. Azda by si nebol nič všimol, ak by sa v rovnakej chvíli neozvalo zranenie na kolene. Dlhý škrabanec, pozostatok pádu keď ratoval Atreyu, sa už pomaly hojil, aj keď ešte vždy trochu štípal. Dívajúc sa na zápästie si zrazu uvedomil, že by malo byť poškrabané, ešte väčšmi ako koleno. Keď sa zdvíhal zo zeme mal ho dodriapané až do krvi. Teraz však po škrabancoch nebolo ani pamiatky. Kožu na zápästí mal hladkú, až neprirodzene ružovú. No skutočný šok nastal, vo chvíli keď pozrel na malíček. Malá bradavica, ktorá ho sužovala posledných pár mesiacov bola preč. Zmizla. Rovnako ako hlboká jazva, ktorá pri páde bradavicu strhla. Koža na jej mieste bola úplne hladká - bez bradavice, bez rany. "To predsa nie je možné." Zašepkal a spomenul si na Atreyu masť. Zrak mu padol na zarosené zrkadlo. "Čo to bola za masť ?" Nikto mu neodvetil.

- ???1 - je nejaký kopec s parkom blízko Minneapolisu.
- ???2 - učiteľka matematiky a trieda.
- ???3 - meno učiteľa informatiky.
- ???4 - spolužiačka, ktorá každého podozrieva a číta veľa detektívok.
- ???5 - nejaký jednoduchý príklad, ktorý Tim zle vypočítal.

05.10.2009..

Chapter 15 - Dr. Dragula.

!!!! DOPLNIŤ do ďalších kapitol ako sa Tim stretne v cvokárni s nejakým cvokom, ktorý mu povie, že nás mimozemšťania ovládajú a že niet úniku.

Tim bol stále nervóznejší. Jeho hodinky ukazovali už päť minút po pol a Atreyu stále nikde. A to vstával niečo po piatej, o štvrt' bol najedený a takmer dve hodiny sedel v obývačke, hypnotizujúc pohľadom ručičky kyvadlových hodín, a to všetko iba preto, aby sa jeho kámoš naňho napokon vykašľal ? "Nie, určite je chorý, alebo musel niekam ísť. Atreyu by mi neklamal." Myšlienky prinútili Tima znova pozrieť na hodinky. "7:36. Do riti." Ak Atreyu do 40 nepríde, bude musieť ísť. Na matiku nesmie zmeškať. Záprak sa bohužiaľ nekonal a Atreyu sa neukázal. Celou cestou do školy Tim

premýšľal čo sa mohlo stať. Napadlo ho mnoho vysvetlení, väčšinou úplných nezmyslov, no jedna teória mu predsa len vibrovala hlavou väčšmi ako ostatné. Jeho batoh. Včera bol Atreyu riadne našťvaný, ešte nikoho ho takého nezažil. Pri rozčúlene sa však zdalo, že je v pohode. "Žeby si to cez noc rozmyslel ?" Tima zamrazilo a celý sa striasol. No aj keď spomienka na včerajšok nepatrila k najpríjemnejším, nebola to ona, ale studený vietor, ktorý ním striasol. Október nenačal ešte ani tretiu dekádu, a v noci už mrzlo. Neodbytný severák, Tima prefukoval a trochu i začínal ľutovať, že nezobral hrubšiu vetrovku. Bol už v strede parku, pri ???0 fontáne, keď si uvedomil, kde je. A hoci v tejto zime existovala len malá nádej, žeby sa starý bezdomovec potuloval opustenými zákutiami parku, predsa len sa obzrel. Ani sa poriadne nestihol otočiť, keď parkom zarachotil zvuk praskajúceho dreva a statný konár pristál Timovi rovno pred nosom. Tim reflexívne uskočil dozadu. Akurát včas, lebo druhý konár dopadol presne na to isté miesto, kde pred zlomkom sekundy stál. V korunách starých stromov čosi zaprašťalo. Vydesený chlapec vzal nohy na plecia, no nedobehol ďaleko. Dva konáre, padnúť na to isté miesto za sebou nemohla byť predsa náhoda. Teda aspoň nemala by byť. Musel to preskúmať. A keďže vietor sa pomaly utišoval, nezdajúc sa, žeby zo starého gaštana mali padať ďalšie konáre, opatrne krôčik po krôčiku pristúpil miesto, ktoré sa mu takmer stalo osudné. Na prvý pohľad obe konáre vyzerali zdravé, na pokročilú jeseň mali dokonca i dosť listov. Ani miesto odkiaľ odpadli nevyzeralo zoschnuté, či napadnuté plesňou. Tim sa zohol k jednému z nich a začal ho skúmať. Miesto zlomu bolo vlhké, čo znamenalo, že konár musel byť živý. Žiaden zoschnutý papek, ktorý strhol vietor. Už sa chcel pozrieť na druhý konár, keď si dolu pod konárom všimol pár drobných kvapiek akejsi tekutiny. Nevenoval by jej pozornosť, ak by biela tekutina podobná mlieku mu nepripomenula včerajší sliz z toaliet. Farba sedela, hustota tiež, i keď onen charakteristický zápach, ktorý ho včera takmer omráčil tu chýbal. Chcel zistiť odkiaľ tá vec vytekla, keď sa nedopatrením obtrel o miesto, kde sa konár ulomil. Odporný lepkavý sliz pokryl celú jeho dlaň. "Fuj čo je to za hnus ?" Rýchlo si utrel ruku do nohavíc. Veľmi zlý nápad. Biely sliz sa ako žuvačka začal naťahovať a nechcel ísť dolu ani z ruky, ani z nohavíc. Musel si pomôcť kusom kôry a trochu trávou. Keď sa slizu ako tak zbavil, znova pozrel na konár a konečne zbadal to čo mu pri prvej prehliadke ušlo. Z jeho stredu vytekal malý potôčik belavej tekutiny, na nerozoznanie od tej z chlapčenských toaliet. Bolo jej toľko, že na chodníku už stihla vytvoriť malú mláčku. Tim zmeravel. Jakživ čosi také nevidel. Studený vietor znova mocne zadul a dal do pohybu všetko napadané lístie. Jeho šuchotavý zvuk Timovi pripomínal ľudský šepot. Akoby naňho niekto volal. "Timmmy." Hneď sa strhol. Ten hlas... Bol skutočný, alebo sa mu to iba zdá ? "Timmmy, Timmmy." Zašepkal hlas znovu. "Nie, to nemôže byť pravda. Určite sa mi iba zdá. Je to iba vietor. Tim nebuď taký zbabelec !" I napriek odhodlaniu začal spätkovať. Na chodník zrazu dopadla veľká biela kvapka. Tim pozrel nahor. Po odlomených konároch vytŕčal zlovestný pahýľ z konca ktorého vytekala oná belavá tekutina. Narastajúci vietor znova začal ohýbať vrcholkami stromov. Konáre bez jediného listu, divoko sa kymácajúc zo strany na stranu pripomínali ľudskú ruku bez mäsa. "Timmmy, Timmmy." Bol to ešte vždy len šuchot lístia, alebo už čosi viac ? Tim odpoveď nepoznal, a ani ju netúžil poznať, lebo prvé čo bolo, že zobral nohy na plecia a nezastavil sa až kým nestál pred dverami svojej triedy. Či skôr tesne za nimi. Dvere s označením 6.C. vyrazil tak prudko, že temer vyletel z pántov. Nasledoval pád, keď na rohožke podkĺzol a pani učiteľke zletel rovno k nohám. "Anderson. Čo to má znamenať ?" Skríkla pani ???0. "Iba včera som ťa chválila a dnes už opäť vystrájaš ? To ti teda dlho nevydržalo." "Prepáčte pani učiteľka, ale keď tam vonku..." Zakoktal

Tim vyplašene a vyskočil na nohy. "Čo tam vonku ? Čo sa stalo ? Nieкто ťa naháňa, že utekáš ako by si rozum potratil ?" "Nie pani učiteľka. To iba tie stromy. Tie čo sú v parku." "Stromy v parku ? Akom parku ? O čom táraš ?" Tim preglgol. Chcel niečo povedať, keď mu došlo s kým to vlastne hovorí. Nemusel hľadiet' na triedu, aby si dokázal predstaviť úškrnky, ktoré jeho spolužiaci teraz isto strúhajú. Pozrel iba smerom k svojej lavici. Tá bola prázdna. Tim po druhý krát preglgol. "No tak Anderson, povieš mi konečne prečo si tak utekal, alebo tu budeme čakať do konca hodiny ?" "Áno, áno... Vlastne nie. Teda áno, ale nie... Alebo hej ?" Tim od strachu koktal pletúc piate cez deviate, ani si poriadne neuvedomujúc čo rozpráva. "Anderson čo sa ti porobilo ? Ty si niečo pil ?" Trieda vybuchla smiechom. "Nie pani učiteľka, ja len... Ja..." Tim zrazu zmeravel. Nevedel čo povedať. A tak ako tradične, i teraz iba sklopil zrak, zatváriac sa ako kôpka nešťastia. Pani učiteľka rezignovane povzdychla. "Anderson, choď si radšej sadnúť, nech ťa tu už viac nevidím." Tim na znak vďaky prikývol a rozbehol sa k lavici. "A nebež !" Hoci sedel v bezpečí triedy, ešte vždy sa chvel. Obraz kymácajúceho sa konára, tak veľmi pripomínajúceho ruku kostlivca videl stále pred sebou. Bol tak vydesený, že si ani neuvedomoval, že je sám. Na Atreyu celkom zabudol, a pripomenula mu ho až záhadná tekutina, ktorej zbytky mal ešte vždy na dlani. Lepkáva hmota vyzerala ako žuvačka. Zapáchala za drevom a trochu i za trávou. To druhé musel byť výsledok nevydareného pokusu dostať ju z dlane. Škoda, že bola hodina a nemohol si ísť ruky vydrhnúť mydlom. Lepkáva koža mu neustále pripomínala strašidelnú príhodu z parku. Až do konca hodiny premýšľal nad tým čo sa stalo. Bol tak pohrúžený do vlastných myšlienok, že si ani neuvedomil keď zazvonilo. Prestávka už bola v plnom prúde, no on mal ešte stále hlavu na lavici, hľadiac cez okno kamsi do prázdna. Príchod kamaráta by vôbec nezaregistroval, ak by sa Atreyu sám neozval. "Čau Tim. Sorry, že som po teba neprišiel, ale ráno mi volal tréner, že musím ísť ešte na jednu prehliačku. Vieš na to plávanie. Myslel som, že to stíham, ale u lekára bolo kopec ľudí a musel som tam ako debil dve hodiny čakať. Hrozný shit." Tim pozrel na priateľa a bez slova prikývol. "Inak poslal som ti MMSku, vlastne dve. To druhé si musíš pozrieť. Je to také cool video keď som ešte pretekal. Našiel som ho včera v kompe. Je to úplná špica." "MMSku ?" Zašepkal Tim, akoby to slovo počul prvý krát v živote. "Hej, na tvoj mobil. Aspoň myslím, že na tvoj. Ty máš 567 328 862, však ?" "Hej. Ja som ti ho už dal ?" Atreyu nahodil sebaistý výraz. "A prečo by si mi ho mal dávať ? Zobral som si ho... Ehm, teda vlastne našiel na webe." Tim sa trochu podivil, keďže číslo mal utajené, no rýchlo mu došlo, že pre niekoho kto nabúral školský informačný systém, bude nájdenie utajeného čísla akiste hračka. "No tak, pozri si to. Uvidíš, že je hrozne cool." Video ani poriadne nezačalo a Atreyu sa už rehotal. "Je to super, však ? Ten blondavý, to je Nick. Strašný kretén. Taký ťažký frajer, veď to poznáš." Mávol k poslednej lavici pri dverách." Frajeroval, že je najlepší v celých Štátoch. Vieš ako som ho raz na pretekoch zrušil ? Debil, chcel ma zhodiť, ale ja som sa uhol a ten kretén zletel ksichtom rovno do blata. Takého hnusného od hnoja. Bolo to úplne cool." Tim sa placho pousmial a znova pozrel k oknu. Atreyu nemusel byť psychológom, aby pochopil, že sa niečo stalo. "Dúfam, že nie si nasraný, že som ráno neprišiel ?" "Nie ! Čo myslíš, že som malé decko ?" Atreyu natiahol pomyselnú čiaru od vršku svojej hlavy k Timovej. "Ani nie." Tim kamarátovu poznámku ignoroval. "Atreyu ja ti musím povedať čosi veľmi dôležité, ale nesmieš to nikomu vykecať. Musí to ostať iba medzi nami, dobre ?" Atreyu zvráštli čelo a tváriac sa smrteľne vážne prikývol. "Niečo sa dnes stalo v parku. Niečo vážne." "Čo ? Stretol si toho opitého bezdomovca ? Toho Roba, či Boba či ako sa to volá ? Dal ti aj napiť ?" "Nestretol ! A prestaň si z toho robiť srandu ! Toto je vážne. Takmer ma to zabilo." "Zabilo ?" Atreyu

sa ihneď rozjasnilo. "Aha, takže triedna ŕa predsa len vyvolala ? Ty vole, tak to je sila. Bol si pri tabuli, alebo si schytal test ?" "Ale nikto ma nevyvolal. Stalo sa niečo úplne iné. V parku ma takmer zabil konár. Teda vlastne dva konáre." Atreyu vystrúhal nechápavý výraz. Tim potom dopodrobna rozpovedal čo sa dnes stalo. "Do riti. Tak to si mal fakt šťastie. Keby ti ten shit drisol na hlavu, tak je po tebe." "Mi hovor." Zavrčal Tim, ešte stále sa chvejúc pri spomienke na ráno. "Hm, a už sa ti niekedy niečo také stalo ?" Opýtal sa Atreyu zvedavo. "Dva konáre a na jedno miesto ? Ani jeden. A pritom až tak veľmi nefúkalo." "Tak to je vážne divné. Po škole tam môžeme skočiť a pozrieť sa na to. Možno zistíme čo bol ten sliz zač." "A čo to podľa teba mohlo byť ?" Zvolal vzrušene Tim. "To neviem ? Asi ten maz... Ako sa to volá ? Taký čo je v stromoch." "Myslíš živicu ?" "Jasné živicu. Určite to bola ona. Raz keď sme s otcom pílili jeden strom, tiež z neho vytekal taký lepkavý shit. Smrdelo to ako... Ved' vieš čo." Žmurkol veselo. "Ale Atreyu, toto tak nesmrdelo. Pozri mám to ešte na ruke. Vôbec to tak nesmrdí." Pričuchol si k dlani. "Možno tie konáre boli suché." "Nie, nebol. Mali ešte listy." "Hm, tak potom neviem. Ale skočíme tam a pozrieme sa nato. A možno tam stretneme aj toho tvojho bezdomovca." Tim prikývol. Bol rád, že to pôjdu spolu omrknúť. Po dnešných zážitkoch by ho do Groove parku samého nik nedostal. Hodiny plynuli rýchlo. Tim sa ani nenazdal a skončila i predposledná. Trieda zamierila na telesnú, kedysi jeho najobávanejšiu. Kedysi znamenalo minulý týždeň. Veru, nezdalo sa, ale od bitky v šatni neuplynulo ešte ani 5 dní, no dnes keď prekračoval jej prah, mu to pripadalo akoby by to bolo minimálne pred rokom. Len čo vstúpil dnu, Tony ho prebodol ostrým pohľadom. Ten však ihneď otupil Atreyu príchod. Tim si vedel živo predstaviť, čo by s ním Tony spravil, ak by tu Atreyu nebol. No Atreyu tu bol, a pokiaľ tu bude nemá sa čoho obávať. Ako sa prezliekali, spomenul si na včerašný záväzok, že má v šatni čosi skontrolovať. Vlastne nato prišiel náhodou, keď si nedopatrením oškrel rukou o vešiak. Pohľad na drobnú ranku mu pripomenul Atreyu pád a hlboký zárez čo by mal mať na nohe. Iba mal, pretože po škrabanci a či jazve neostala ani stopa. Na mieste, ktoré mu len včera večer ošetroval, nebol ani náznak zranenia. Pripadalo mu to divné, no ešte divnejšie mu prišlo sa nato kamaráta opýtať. Po telesnej musel na Atreyu počkať, kým s trénerom nepreberú plán plaveckých tréningov. Ako naschvál prvý mal mať už dnes o štvrtej. "Do kedy máte otvorenú jedáleň ?" Zavrčal Atreyu, keď na seba v chvate hádzal šaty. "To neviem. Možno už bude zatvorené. Nikdy som tam tak neskoro nebol." Tim nenápadne zatajil fakt, že pred Atreyu príchodom do jedálne vôbec nechodil. "Dúfam, že aspoň do pol. Som hladný ako pes. Posratý tréning. Myslel som, že začneme až budúci týždeň a nie teraz. Keby nebolo tej debilnej súťaže..." Tim pozrel na hodinky. "Ak sú v jedálni do pol, tak máme čas. Teda aspoň na tú jedáleň..." Atreyu okamžite pochopil kam jeho kamarát mieri. "Tim neboj. Máme kopec času. Skočíme aj do toho tvojho parku. Keď niečo sľúbim, tak to vždy dodržím. Teda takmer vždy." Spomienka na raňajšok ho prinútila dodať ospravedlňujúci úškrn. Tentoraz však sľub dodržal a ani nie za pätnásť minút obaja stáli na mieste, ktoré sa dnes ráno stalo Timovi takmer osudným. Konáre už ktosi odvliekol preč, a tak jediným dôkazom pravdivosti jeho slov bol odlomený pahýľ vysoko v korune gaštana. "Odtiaľto to spadlo ?" Ukázal Atreyu na pahýľ. "Hej a presne z toho konára vytekal aj ten biely sliz. A tiež z konárov na zemi. Ale tie už asi odniesli." Atreyu sa sklonil k zemi. "Nevidím tu žiadne stopy po slize. Možno keď ich dávali preč, tak to umyli." Tim si sklamane povzdychol. "Takže nemám žiaden dôkaz." "Dôkaz ? Aký dôkaz ? Načo si chcel dôkaz ?" "Ale na nič, iba tak kecám. Chcel som vedieť či tá vec bola ozaj živica, alebo niečo iné." "Niečo iné ? A čo ?" Tim sa poškriabal za uchom. "To neviem. Niečo to ale muselo byť, keď to nebola živica. Ale čo, to asi nikdy nezistím." Atreyu namiesto odpovede pozrel k

pahýľu vysoko v korune stromu. "Nemáš nejakú píľku, alebo nôž ?" "Píľku ? Nôž ? No jasné, nosím ich stále v taške. Počkaj, hneď ti ich vytiahnem." Atreyu sa uškrnul. "OK, tak skúsime toto." Z vrecka vytasil svoj švajčiarsky univerzálny nôž, ktorý okrem noža mal i miniatúrnu píľku a kopec ďalších nástrojov. "Načo ti to je ?" Opýtal sa zvedavo Tim. "Akože načo ? No predsa nato, aby sme získali tie tvoje dôkazy." "Dôkazy ? Ale ako, keď sú tie konáre preč ?" Atreyu zaklonil hlavu. "No hej, ale tam hore ešte sú." A skôr než sa Tim stihol spamätať, jeho kamarát už šplhal po strome ako pravý potomok rodu ľudoopov. "Atreyu dávaj bacha. Tie konáre môžu byť zhnité." Atreyu však Tima nepočúval a ďalej šplhal nahor. Napokon vyliezol kam potreboval a zachytil sa o pahýľ, ktorý Tima takmer o život pripravil. Vybral nôž a začal sa ním vŕtať v dreve. "Nevyzerá, žeby bol zhnitý. Skôr sa zlomil kvôli vetru. Dávaj bacha. Hodím ti kus." Tim ledva stihol uskočiť, keď v tráve pred ním pristála neveliká klada dreva. Dnes už po tretí krát. "Odlomil som ho iba rukou. Už musel byť zlomený. Pozri." Skríkol Atreyu a zamával odlomeným kusom konára. Tim nepotreboval okuliare, aby zbadal hustú bielu hmotu, teraz už riadne zaschnutú, na mieste kde sa konár ráno ulomil. Na opačnej strane bola živica ešte vždy vlhká a lepkavá, tak ako ju ráno videl. Atreyu začal pomaly zliezať, až sa usadil na poslednom konári dobré štyri yardy nad zemou. "Vidíš aké je to lepkavé ?" Ukázal na úlomok konára. "Je to živica. Ten strom asi nie je obyčajný gaštan. Si pozri aké má listy. Asi to bude nejaký tropický gaštan, alebo niečo také." "Topický gaštan ? O takom som nikdy nepočul." Zahundral Tim a podozrievavo si premeral kus dreva, ktorý zvieral v dlani. "A čo ak to nie je gaštan a ten konár nespadol sám ? Čo ak ho niekto..." Tim zaváhal, keďže ho nenapadlo nič rozumné (teda aspoň nič čo by Atreyu mohol povedať). No ani nebolo treba, lebo Atreyu vytušil čo má na mysli. "No jasné, že ho niekto po tebe hodil. Asi sa ťa ufóni chceli zbaviť. Začínaš byť pre nich nebezpečný..." A začal sa na svojej poznámke veselo chichotať. Škoda len, že smiech mu dlho nevydržal. "Hej ty tam ! Čo robíš na tom konári ?" Obaja chlapci sa zvertli za hlasom. Na konci uličky, až za hustými krovami, ktoré rozdeľovali park na dve časti, stál postarší muž v zelenkastej, Timovi dobre známej, uniforme. "Do riti, to je strážnik." Zasyčal Tim. "Strážnik ? Aký strážnik ? Vyzerá ako môj dedo." Zvolal Atreyu pokojne. "Čo tam robíš ty vagabund ? Okamžite zlez z toho stromu. Ten strom je chránený. Tak ako celý park. Nemáš tam čo robiť. Okamžite choď dolu !" Skríkol starec a zúrivo zahrozil palicou o ktorú sa opieral. "Dobre, dobre dedo. Len sa nezblázni. Veď už idem." Odsekol Atreyu drzo. "Čo si to povedal ? Veď počkaj ty smrad. Teba ten smiech ešte prejde." A tak ako mu to zdravotný stav dovoľoval, rozbehol sa ku chlapcom. "Atreyu poď, musíme vypadnúť." "Čo bojíš ? Času dost. Veď ten starý ledva fučí. Kým sem dobehne, bude večer." Tim však kamaráta nepočúval a zobral nohy na plecia. Strážnika dobre poznal, a rovnako dobre poznal i jeho finty na ktoré ho už nie raz nachytil. Nič netušiaci Atreyu ďalej spokojne vyesedával na konári a popískovaním starca provokoval. "Hop, hop, hop. No tak, ideme dedo, ideme. Už ste takmer v cieľi, ešte trochu pridať. Hop, hop, hop." Strážnik už bol blízko, keď sa Atreyu konečne uráčilo z konára zoskočiť, že mu ujde. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď starý pán z ničoho nič pridal do kroku a pár skokmi sa ocitol zoči-voči Atreyu. "Tak a teraz ťa už mám." Skríkol víťazoslávne, keď schmatol šokovaného chlapca za golier. Atreyu si našťastie zachoval chladnú hlavu a šikovne, ako keď had zvlieka starú kožu, zhodil zo seba vetrovku. Teraz už na nič nečakal a okamžite trielil preč. Strážnik sa rozbehol za ním. Za normálnych okolností by ho nemal žiadnu šancu dobehnúť, no to by Atreyu nesmel byť Atreyu, aby sa po pár yardoch neobrátil, že mu na rozlúčku ukáže ešte jedno nie práve najvyberanejšie gesto. No nestihol ani ukazovák vystrieť a muž stál pri ňom. Atreyu mu síce opäť

ubzikol, no jeho palici už utiecť nestihol. Len to tak zaprašťalo, keď mu ňou pohotový stavec premasíroval chrbát. Atreyu sa našťastie udržal na nohách a po pár desiatkach yardov obaja aktéri zmizli z dohľadu prekvapených divákov. Tim mohol konečne vykuknúť z krovia, kam sa stihol ukryť, kým bol strážnik zamestnaný jeho kamarátom. Opatrne rozhrnul konáre a napäto čakal čo sa bude diať. Mohol iba dúfať, že vonku pred parkom Atreyu nestretne nejakého policajta, či iniciatívneho okoloidúceho (také typy zo susedských stráží ako plukovník Johnson) a neodvedú ho v putách na najbližšiu policajnú stanicu. Prešli dve, tri minúty, a Atreyu stále nikde. Tim nevedel čo robiť. Mohol síce využiť situáciu a rozbehnúť sa opačným smerom rovno domov, no to by znamenalo nechať jediného kamaráta v štiche. To i napriek všetkej svojej nesmiernej zbabelosti spraviť nemohol. Rozmýšľal čo urobí, keď si spomenul na Atreyu raňajšiu MMSku. Ak má jeho MMSku musí mať i jeho číslo. Už sa hotoval, že vytiahne mobil, keď na cestičke pred krovím sa nečakane zjavil jeho kamarát. Celý upotený lapal po dychu a Tim ukrytého v kríkoch nezbadal. "Atreyu." Zasyčal Tim. "Atreyu, tu som." Tim sa odvážil vykuknúť. Len čo ho Atreyu zbadal, ihneď za ním skočil do krovín. Najvyšší čas. Strážnik dobehol do parku, a hoci fučiac ako parná lokomotíva, ihneď začal robotickým trojnásobným optickým zoomom (rozumej okuliarmi) vybrúseným pohľadom prečesávať okolie. Atreyu zatajil dych a Tim sa v duchu pomodlil. Prešli nekonečné sekundy, kým sa strážnik znova otočil a vyšiel z parku, asi si myslí, že Atreyu by návrat do parku dnes už neriskoval. "Tim, musíme vypadnúť. Ten dedo sa určite vráti. Musíme ísť k druhému východu, aby nás nevidel. Ty to tu poznáš. Nedá sa to celé nejako obísť?" Tim nemusel premýšľať. Park poznal rovnako dobre ako svoju detskú izbu. "Pod' za mnou." Popri záhradnom múre, krytí húštinou, podarilo sa im predrať až k zadnej bráničke, kde Tim zastal. Spomienka na strašidelnú príhodu z minulého týždňa nebola jediným dôvodom prečo pribrzdil. Chcel sa uistiť, či im strážnik nie je v päťách, a odtiaľto bol na park najlepší výhľad. Opatrne odhrnul húštinou živého plotu. Cestička na druhej strane bola pustá. "Asi je už preč." "Super, tak prelezieme na druhú stranu." "Nie Atreyu ! Môže nás čakať pri vchode. Pozná ma a vie kde bývam. Možno tam na nás čaká a keď vyjdeme von, tak nás chytí." Atreyu sa zaškeril. "Nechytí. Už som ho ubehal." "Hej nechytí. Ale mňa pozná a vie kde bývam. Stačí keď skočí za našimi a všetko im vykecá. Nie, radšej tu desať minút počkajme." Atreyu pozrel na hodinky. "Tak OK, aj tak mi za 40 minút začína ten debilný tréning. Do riti, tak sa mi tam nechce. Počuj Tim, nechcel by si tam ísť so mnou. Aspoň sa tam nebudem tak nudiť. Potom môžeme niekde skočiť." "Nie nemôžem. Veď som ti to predsa včera vravel. Musím ísť niekam s našimi." "Jaj, zabudol som." Na chvíľu nastalo nepríjemné ticho, ktorý prerušil ešte nepríjemnejší hvizd vetra. Dunenie víchra Timovi pripomenulo udalosti spred týždňa. Keby tu bol teraz sám, určite by už upaľoval preč. Prítomnosť kamaráta mu však dodávala odvahy. "Atreyu, stali sa ti niekedy také čudne veci, ktoré si si nevedel vysvetliť?" "Myslíš UFO?" "Nie, nie iba UFO. Myslím niečo iné. Niečo čo sa mi stalo minulý týždeň a bolo to práve tu." Atreyu sa obhliadol. "Tu? Čo sa tu stalo?" Tim zošpúlili pery. "Všakže sa mi nebudeš smiať." "Jasné, že nie." Tim sa zhlboka nadýchol a v skratke kamarátovi vyrozprával strašidelnú historku o praskajúcom dreve, čudných zvukoch i podivnom chrapote, ktorý sa odohral pred týždňom práve v týchto končinách. Keď skončil, Atreyu sa tváril prekvapene, no nič nepovedal. "Čo si o tom myslíš? Čo to podľa teba mohlo byť?" "Neviem. Možno nejaké zviera." "Zviera? Tu v parku? Ten konár bol hrubý. Nemohol ho zlomiť nejaký pes. Muselo to byť niečo väčšie. Oveľa väčšie. Ako človek." Atreyu sa zamyslel. "A čo ten tvoj bezdomovec? Nemohol to byť on?" "Nie nemohol. Tie zvuky, to nebol ľudský hlas. Bolo to čosi také... Také desivé. Akoby nejaká..." Tim

zaváhal. "Príšera ? Myslíš taká čo žije kanáloch a cicia z ľudí krv ?" Atreyu sa zachechtal. "A, ako to vieš ?" Zakoktal Tim vyjavene. "Čo ? Myslíš tú príšeru ? Hm, neviem, iba ma to tak napadlo." Tim zavrteľ hlavou. "Nie, myslím ako vieš, že to napadlo i mňa ? Vtedy keď som ten zvuk počul, myslel som presne na to isté. Ako si vedel, že som na to myslel i ja ?" Atreyu sa zamračil. "Ja neviem na čo si myslel. Proste ma to napadlo. Nedávali o tom v telke nejaký film ? Možno sme ho videli obaja, a tak nás napadlo to isté. Určite dávali nejaký horor o príšerách z kanálov, nie ?" Atreyu sa na sekundu zamyslel. "No jasné, že dávali. Bolo to minulý týždeň. Určite si ho pozeral aj ty, a preto nás to oboch napadlo." Tim znova zavrteľ hlavou. "Nie, ja som nič také nepozeral. A keby aj, nemohli sme predsa myslieť na to isté ? Odkiaľ si to vedel ? Ty... Ty si mi čítal myšlienky ?" Atreyu najprv zaváhal, no keď pochopil, že to Tim myslí vážne, začal sa rehoť. "No jasné, že ti čítam myšlienky ! Vieš aké je to ľahké ? To stačí sa iba takto postaviť a urobiť toto..." Atreyu sa narovnal, zvrátil čelo a začal Timovi mávať pred očami. "Aralam, balaral, handaral, sic... Timothy Anderson, teraz myslíš nato... Nato, že mi máš zajtra doniesť keksy." Koniec vety sprevádzal veselý smiech. "Atreyu prestaň ! To nie je vôbec smiešne." "Dobre, ale keď hovoríš také sprostosti ! Nevieš akoby by som ti mohol čítať myšlienky !?" "Tak potom prečo ťa napadlo to isté čo vtedy mňa ?" "Do riti odkiaľ to mám vedieť ? Náhoda, alebo debilné deja-vú, či ako sa to volá. Alebo ?" Atreyu prižmúril viečka a temer záhrobným hlasom dodal. "Možno máme telepatické schopnosti. Možno vieme na čo ten druhý myslí. Ved' vieš, že mimozemšťania také veci dokážu. Čo ak to i ľudia vedia, iba sa zatiaľ nenaučili svoj mozog tak používať ?" "Ako používať ?" "Čo si blbý ? No predsa na telepatiu. Ved' o tom sa tu predsa bavíme. Vieš, možno my dvaja sme výnimky a vieme to čo iní nevedia. Komunikovať telepaticky." "Ale ja som nikdy telepatiu nevedel. Ty hej ?" Atreyu sa zhlboka nadýchol, že kamarátovi odpovie, keď za jeho chrbtom, v mieste kde stará bránička križovala plot parku zrazu čosi zašuchotalo. Obaja chlapci sa zvrtili. "Atreyu čo to bolo ?" Zakoktal Tim vyplašene, hľadiac do krovia odkiaľ zvuk prišiel. "Príšera z kanálu určite nie. Asi nejaké zviera." Atreyu sa sklonil k zemi po prvý konár na ktorý dočiahol. "Načo ti to je ?" "No predsa na to zviera. Môže to byť besný pes, alebo niečo také." Spravil krok vpred a zohol sa i po objemný kameň. Takto vyzbrojený spravil ďalšie tri kroky. Už stál takmer pri kroví, keď sa v ňom znova čosi pohlo. "Hej, je tam niekto ? Ozvite sa vy v tom kroví. Mám pištoľ a keď odtiaľ nevyleziete, budem strieľať." Tim chcel schmatnúť kamaráta za plece, nech odtiaľ okamžite vypadnú, no Atreyu sa nedal. "Vyzývam vás naposledy. Vylezte odtiaľ. Som strážnik a v tomto parku nemáte čo hľadať." Zrazu sa ozval odporný sykot sprevádzaný hlasným chrochtaním a praskaním lámajúcich konárov, ako sa z krovín čosi ozrutné rútilo rovno na nich. Tim mal akurát tak dosť. Zvrteľ sa a upaľoval najkratšou cestou preč. Preskočil kríky a pod' ho cestičkou vedúcou von z parku. Možno by sa zastavil až v bezpečí svojho domova, ak by naňho Atreyu nezavolať. "Tim počkaj, kam bežíš ?" Tim sa odvážil obzrieť. Atreyu stál na druhej strane živého plotu, dobrých 30 yardov ďaleko a divoko naňho mával. "Pod' sem. Musím ti niečo ukázať." Tim odmietavo zavrteľ hlavou a začal spätkovať. Atreyu neostalo nič iné iba plot preskočiť a dobehnúť ho. "Tim, toto musíš vidieť ! Mám pre teba cool prekvapenie." "Čo ? Čo to bolo ?" "Pod' sa pozrieť, ved' sám uvidíš." Skôr ako sa Tim spamätal, Atreyu ho schmatol za rukáv a o chvíľu stáli pred krovím z ktorého ešte stále vychádzal onen chrapľavý pazvuk, vzdialene pripomínajúci jeleňa v ruji. "Tak a vyriešil som tú tvoju záhadu. Leží tam." Atreyu hrdo ukázal na krovinu. Tim meravo pozrel najprv na kríky a potom na kamaráta. "Čo je tam ?" "Pozri sa sám." Tim s maximálnym sebaovládaním odhrnul krík. Nasledoval šok. V tráve ležalo telo. A nie hocijaké. Zabalené v čiernom plastovom vreci, do

akých dávajú obeť vražd. Tim uskočil dozadu, no pošmykol sa na vlhkom lístí a rafol rovno do blata. Atreyu vybuchol smiechom. "Zľakol si sa však ?" Tim neodpovedal, iba vyjavene civel na vak s mŕtvolou. "On, ono to... To je mŕtvola !" "Mŕtvola ? Prosím ťa aká mŕtvola ? Tento má od mŕtvoly véééľmi ďaleko." Ako to povedal, strhol z domnelého nebožtíka čierny plast v ktorom sa ona 'mŕtvola' ukrývala pred zimou. "Ha-be, le ba, be." Zakoktal muž neznámou rečou a vystrel dlaň. "Podľa mňa vyzerá dosť živo, nie ?" Podpichol veselo Atreyu a skúmavo pozrel na muža. "Inak, nie je to náhodou ten bezdomovec, ktorého si hľadal ?" "Bob ? Áno, to je predsa Bob !" Tim bol okamžite pri ňom. "Bob, pán Bob. To som ja Tim, pamätáte sa na mňa ? V nedeľu pred kostolom. Bol som tam a vy ste mi vtedy niečo povedali. Dal som vám dolár. Pamätáte si však ?" Bezdomovec zagúľal sklenými očami a z úst mu vyšiel odporový zápach s nezameniteľnou alkoholovou arómou. "Eh, heh Tim ? Ahoj Tom. No tak ahoj..." Potľapkal ho po pleci a hlava mu začala klesať. "Nie pane nespíte prosím ! Musím vedieť ako ste to vtedy mysleli. Hovorili ste, že sa mám niekde dostať. Ale kam ? Kam sa to mám dostať ? Celé dni na to myslím a dúfal som, že vás stretnem. Prosím povedzte mi ako ste to mysleli." Vytrvalé kmásanie prebralo skrehnutého bezdomovca k vedomiu. "To si zasa ty Tom ?" "Nie Tom. Volám sa Tim." Starcovo prikývnutie sprevádzalo hlasné odgrgnutie. "Počúvaj ma Tom... Ty, ty moja malá dobrá víla. Určite by si pre starého muža našiel aspoň jeden... Jeden maličký pohárik. Iba takto malinký." Ukázal prstami. "Bob, stalý Bob je veľmi, veľmi smätný." Tim rozpačito pozrel na Atreyu. "Ale ja mám iba Colu a trochu jahodovej šťavy." "Jahodovej šťavy ? Pche... Whisky. Dones mi poriadnu Whisky a nie nejakú šťa-vu." S týmito slovami sa znova zvalil na zem a ihneď zadriemal. "Whisky ? Odkiaľ mám zobrať Whisky ?" "A čo v tom obchode, kde sme boli včera ? Prachov mám dosť." Atreyu si veľavýznamne poklepal po vrecku. "Tam by nám také niečo nepredali. Ale táto má vždy doma nejakú fľašu. Môžem po ňu zabehnúť." "Zabehnúť ? Čo ti preskakuje ? Ak by ťa s tým chytil ten debilný strážnik, vieš aký by si mal prúser ? Nevieš, že alkohol je pre nás zakázaný ?" Tim si nervózne rozstrapatil vlasy. "Ale, keď mu ju nedonesiem, tak mi nič nepovie !" Atreyu sa na chvíľu zamyslel a ihneď ho čosi napadlo. Z vaku vytiahol nevelkú plastovú fľašu. Bol v nej energetický nápoj, ktorý kúpil v školskom automate. "Dáme mu toto a povieme, že je to Whisky. Ale najprv nech vyklopí čo vie. Potom si to môže kludne vyslopať." "Ale ved' to predsa vôbec nevyzerá ako Whisky. Tá nie je bez farby. Alebo nie je ?" Atreyu sa obzrel po okolí, keď mu zrak padol na blatnú mláku, ktorú už Tim stihol pokrstiť svojou zadnicou. "Zatiaľ nie." Odvetil lišiacky a načerpal trochu z tej brečky do fľašky a poriadne ňou pretrepal. "A teraz ? Už to vyzerá ako Whisky ?" Ukázal na koktail plný bahenného múľu. "To mu predsa nemôžeme dať. Môže sa z toho otráviť." "Čo si decko ? Nevieš ako sa robia takéto veci ?" Odsekol Atreyu podráždene a pristúpil k bezdomovcovi. Ani sa neunúval zohýnaním a rovno doňho drgol topánkou. Keď sa Bob neprebral, poriadne ním zatriasol. (Všetko stále topánkou.) Starý bezdomovec konečne otvoril oči. "Hi, ja som Atreyu a mám tu pre vás vašu Whisky. Je to pravá škótska..." Ukázal na mútnu fľašu. Bob sa po nej lačne vrhol, no Atreyu včas uskočil. "Nie, nie, nie. Whisky vám dáme, ale najprv sa vás môj kámoš chce niečo opýtať." Atreyu postrčil Tima pred seba. "Hovor !" Tim celý zmetený vykotal príhodu z nedele. Nebolo celkom jasné či ho Bob počúva, keďže hlava mu neustále klesala a oči zatvárali. Atreyu mu však vždy keď už sa zdalo, že zaspáva, podstrčil fľašu pod nos a Bob znova ožil. "Takže ja by som sa chcel spýtať čo ste mysleli, že sa tam dostanem. Kam sa mám dostať ?" Bob zagúľal očami. "A odkiaľ to mám vedieť ? Choď si kam chceš. Čo ma s tým otravuješ ? Daj mi tú Whisky a zmizni ! Obaja chodte preč !" Vetu prerušilo opilecké začkanie. "Tu-tu nemáte čo hľadať. Toto je

súkromný po-po poz-mok. Rozumiete ? Zmiznite ! " Tim bol v pomykove, no Atreyu presne vedel čo robiť a rýchlo vytasil falošnú Whisky. "Ale toto zoberieme so sebou, OK ?" Starec sa zamračil. "Tak dobre. Čo chcete ? Ale rýchlo. Ne, ne-mám na vás čas." "Ja som len chcel vedieť čo ste mysleli, keď ste hovorili, že sa *tam dostanem* ? Kam sa mám dostať ?" Bob namiesto odpovede sa začal hrabať vo vreci až kým z neho nevyhrabal prázdnu fľašku. "Moja Whisky ! Kde je moja Whisky ? To si bol ty, čo ? Ty si mi vypil moju Whisky ?" "Nie pane. Ja nepijem Whisky." "He-he-he. Aj tak bola prázdna." Zvolal Bob pobavene a začal sa rehotáť. "Ale pane, v nedelu pred tým kostolom ste mi povedali, že sa mám niekam dostať, tam kam sa iní nedostanú. Mysleli ste to naozaj, alebo ste to povedali len tak ?" Bob sa zachmúril. "Aký kostol ? Čo za kostol ? Ja do kostola nechodím už najmenej dva, dve, dvestodva rokov..." "Nie v kostole, ale pre kostolom. Pred kostolom sv. Trojice. Boli ste tam a hovorili ste mi, že..." Bob s námahou dvihol ukazovák a pokúsil sa ním zavrtieť. "Ja som nikdy pred žiadnym kostolom nebol. Nik... Nikdy ! A nikdy ani nebudem ! Rozumieš ?" A hoci sa mu ruky triasli a oči mal zakalené, dôraz s akým svoje slová vyslovil Tima prekvapil. Nevedel čo na to povedať. Ani nebolo treba, lebo Bob sám pokračoval. "A teraz mi vráťte moju Whisky." "Vráťte ?" "Áno vráťte. Je moja !!! Teraz je už iba moja !" Skôr ako sa Atreyu stihol spamätať, vytrhol mu fľašu 'pravej' škótskej z rúk. "Ehm pane, ale tá Whisky, ona je tak trochu..." Atreyu na sekundu zaváhal. "Trochu nedozretá." "Čo ?" Zabručal Bob a otvoril fľašu. "Áno nedozretá. Viete ona je iba tohoročná a pravá Whisky musí byť v sude aspoň 10 rokov, inak je úplne na shit. Vážne ! Videl som to na Discovery." Bob len mávol rukou a pričuchol k fľaške. "Zmiznite, nech vás tu viac nevidím. Toto je súkromný majetok a vy tu nemáte čo *hadať* !" Atreyu sa pousmial. "Áno pane, jasné. Ako len poviete. My už ideme. Hneď !" A pohotovo schmatol Tima. "Ale Atreyu, to predsa nemôžeme. Tá Whisky..." Tim viac povedať nestihol, lebo Atreyu mu včas zakryl ústa. "Jeho si nevšímajte pane. On je tak trochu, viete tu-tut." Atreyu vyčaroval posledný úškrnok a za pár sekúnd boli obaja preč. Dobešli až k starej bráničke, keď Atreyu od smiechu nemohol ďalej. "Vraj pravá škótska. To bolo cool, ako to zožral ! Teraz sa z nej napije a hneď bude mať pravú... Pravú škótsku sračku." "Atreyu prestaň ! Musíme sa vrátiť a povedať mu, že to nie je žiadna Whisky, ale voda z mláky. Ak sa z nej napije, môže dostať nejakú chorobu, alebo ešte niečo horšie." "Chorobu ? On ? Tim ved' je to bezdomovec. Vieš čo takí bezdomovci pijú ? Stavím sa, že ani nezistí, že to nie je Whisky." "Aj tak sme mu to mali povedať ! Nemali sme ísť preč." "Nemali ? Ved' sám reval, že máme vypadnúť. Ale ak chceš, tak mu to choď povedať. Ja počkám tu." Tim sa chcel otočiť, keď z krovín doľahol zúrivy rev opilca. "Vy hajzli !!! Čo ste mi to dali ? Vy malé *****." A kríky začali znova prašťať. Tim stápol. Ak by pri sebe nemal kamaráta možno by paralyzovaný ostal stáť na mieste. No kamarát tu našťastie bol. "Tim, ehm radšej vypadnime. Myslím, že to tu nie je pre nás bezpečné." Atreyu s rehotom upaľoval preč. Timovi neostalo nič iné iba ho nasledovať. Už boli z parku von, no Atreyu sa ešte vždy smial. "To bolo cool. Tim mali by sme si ten recept patentovať. Budeme lepší ako Coca Cola. Už aj viem ako bude vyzeráť nápis na fľaške. Len si to predstav. Pravá škótska Whisky - z pravej škótskej mláky. Nefalšovaná chuť Škótska !!!" "Atreyu prestaň ! Čo ak mu príde zle a odpadne ? Môže sa mu niečo stať. Môže tam i zamrznúť." Jeho kamarát naňho zaškúľil a poklepal si po čele. "Ved' tam predsa ležal ožratý a nezamrzol. Takí ožrani ako on vydržia všetko. A teraz už určite spať nebude. Vlastne sme mu zachránili život !" Pri spomienke na Bobov rev znova vybuchol smiechom. "Všetko si to pokazil ! Chcel som vedieť čo mi chcel povedať, a teraz to už nikdy nezistím." Atreyu sa zaškľabil. "Myslíš to, kde sa máš dostať ? To ti môžem povedať aj ja. Napríklad teraz sa dostaneš domov. Teda ako pôjdeš tam."

Ukázal pred seba. "A tadiaľ sa zas ja dostanem na tú debilnú plaváreň... Teda ak mi bude chcieť." "Daj pokoj !" Odvrkol Tim podráždene. "Chcel som to vedieť. Nemal si ho oklamať." Atreyu zvrátil čelo. "Tim, čo ti preskakuje ? Veď to bol starý ožran. Ten by ti aj tak nič nepovedal. Nepamätá si ani čo robil včera a nie čo komu natáral pred týždňom. Veď ťa ani nepoznal. Určite bol i vtedy opitý. Tiež skočíš na každú blbosť čo ti nakecajú. Ser naňho. Je to iba ožran." Tim si povzdychol, no nič nepovedal. Nádej, že rozlúšti aspoň jednu z minulotýždňových záhad sa po Atreyu 'zásahu' vyparila, tak ako i vinník samotný, keď ho utekajúci čas odviaľ k školskej plavárni. Kráčajúc domov, neustále premýšľal či by sa s Bobom predsa len nemohol nejako uzmierniť a porozprávať sa s ním až raz zasa bude triezvy. Veď možno si na dnešok ani nespomenie. Ako nad tým špekuloval hodinky zrazu pípli, čo znamenalo, že sú tri. Pridal do kroku. Otec má prísť o pol štvrtej a rád by ešte predtým niečo zjedol. Otec napokon (ako tradične) zapozdil a k lekárovi došli až o piatej. Teda lekárovi... "Ústav detskej psychiatrie a klinickej psychológie. Dr. Alfred Dragula." Tak hlásala stručná cedulka na dverách za ktorými sa ukrývala ordinácia známeho detského 'lekára špecialistu', u ktorého bol Tim stálym 'klientom'. Ordinácia bol dosť honosný názov pre neveľkú miestnosť, ktorej trónilo veľké kožené kreslo čiernej farby, ako akýsi variant novodobého lámacieho kolesa a španielskej čižmy dohromady. Práve sem si nešťastníci typu Timothyho Andersona sadali, aby absolvovali svoje pravidelné 'terapie' spočívajúce v záludných otázkach, podozrievavých pohľadoch a neustálemu robenia si poznámok, ktorými doktori špecialisti dokázali počas jednej terapie zapísať i niekoľko strán. Nečudo, že Tim mal pre úradovňu známeho doktora jednoduché pomenovanie – mučiareň. Hlavný dráb, učiteľ a kat v jednej osobe - doktor Dragula okrem podivného mena, oplýval i mimoriadne podivným výzorom. Takým, že keď ho Tim po prvý krát zbadal, natoľko sa vydesil, že zaliezol pod kreslo a vrešťať odtiaľ ako pomintý, keď ho chcel doktor vytiahnuť von. Napokon museli pribehnúť rodičia, sestričky a pár pacientov, aby ťažké kreslo odsunuli a malého Timothyho 'Van Helsing' Andersona odtiaľ dostali. Nečudo aj. Výzor doktora Dragulu silne pripomínal jeho (takmer) menovca. Vysoké čelo, špicatý nos, tmavé oči, dlhé prsty a výška takmer 7 stop, plus hrubý hlas k tomu. Skrátka milý doktor vyzeral, žeby mohol hrať v horore, a ani masku by na to nepotreboval. A hoci sem Tim chodieval už roky, ešte vždy sa zľakol keď ho uvidel. Tak tomu bolo i teraz. Keď asi po 30 minútach čakania sa dvere ordinácie konečne otvorili a v tmavej chode sa zjavila doktorova vysoká silueta, Tim vystrelil do stoja a len tak-tak, že nevykríkol. Doktor sa stručne pozdravil s otcom a už aj civel na Tima. "Timothy dlho sme sa nevideli." Tim bez slova prikývol a podal mu dlaň. Studené zovretie kostnatých prstov poriadne zaboľelo, no Tim ani necukol. "Timothy pod' prosím dnu a posaď sa. Ešte musím niečo vybaviť. O chvíľu som späť." Tim ani poriadne neprekročil prah, keď sa dvere za ním z rachotom zabuchli a on ostal v Dragulovej pracovni sám. V ordinácii rovnako ako na chodbe panovalo hlboké šero neskorého večera. Jediným zdrojom svetla bola malá lampa nad pracovným stolom. Tim opatrne vhuľol do kresla. Čierna koža zavrzgala. Ako častý hosť túto nástrahu už dobre poznal, takže nevyskočil na plafón (ani na hore kreslo, ako to spravil počas svojej druhej návštevy). Čas pomaly plynul a spomínaná 'chvíľka' sa neustále predlžovala. Nečudo, že Tima začala obchádzať nuda. Temná kancelária nebola ani zďaleka tak nezaujímavá, akoby sa na prvý pohľad mohlo zdať. Skrátíť si čas vykonaním malého prieskumu nemusel byť ani zďaleka najhorší nápad. A ak má niečo preskúmať, kde inde začať ako doktorovým stolom. Veď čo ak tam bude mať niečo o ňom ? Úsudok ho nesklamal. Medzi hrbou spisov až na samom vrchole, trónil fascikel s veľkým nápisom. "Zdravotná karta, pacient Anderson Timothy, dátum narodenia: **8.12.???R.**" Skôr ako

ju otvoril, priskočil ku dverám a pritisol ucho k masívnej drevenej konštrukcii. Na chodbe bolo našťastie ticho, nikto sa nehrnul dnu. Karta na jeho veľké sklamanie obsahovala len čipové karty a nejaké dokumenty. Čítačku na karty nemal a z dokumentov, ktoré v krátkosti preletel nebol o nič múdrejší. Rozlúštiť texty v latinskom jazyku nemal ani najmenšiu nádej. (Keď bol menší myslel si, že latinčina je v skutočnosti tajné písmo, ktorým sa doktori dohovárajú, ktorý z ich pacientov skončí ako pokusné morča v tajných laboratóriách v podzemí nemocníc – odborne nazývaných patológiami.) Tých pár strán načmáraných temer nečitateľnou angličtinou obsahovalo výrazy a slová, ktorým zväčša nerozumel. Sklamany kartu znova zatvoril. V ordinácii okrem už spomínaného kresla, stola a doktorovej stoličky bolo i niekoľko skriň. Tú najväčšiu, stojacu v tmavom kúte si z poslednej návštevy nepamätal. Na modré kartotéky, sivé police, i hnedú skrinku s vitrínkou si spomínal, no na veľký šatník tróniacu v rohu miestnosti nie. Veď čo aj má čo skriňa na šaty robiť v doktorovej ordinácii? Keď pristúpil bližšie zistil, že sa jedná o veľmi zvláštny šatník. Ťažké dubové drevo z ktorého bola vyrobená skrášľovali početné ornamenty. Tie síce v tme nebolo veľmi vidieť, no stačilo prejsť rukou po povrchu, aby cítil, že tam sú. Tim bol z toho zmetený. Nerozumel čo má čo starodávna skriňa (táto musela mať minimálne sto rokov) hľadať v ordinácii doktora špecialistu. Chcel ju obísť, keď na bočnej strane zbadal čosi čo mu vyrazilo dych. V strede stálo písmenami vyrytými do dreva ???0 ???0 a dolu pod nimi číslo 19/89/12/08. Tim zbledol. Číslo až nápadne pripomínalo deň jeho narodenia. V momente mu preblesla šialená myšlienka, jediné možné vysvetlenie, ktoré sa v temnej ordinácii doktora Dragulu ponúkalo. "Je to truhla preňho!" Tim zalapal po dychu a začal spätkovať. No nespravil ani prvý krok, keď na jeho absolútne zdesenie sa dvere skrine začali samé otvárať. Dôvod mohol existovať iba jediný. (Nato nepotreboval ani fantáziu. Stačilo vidieť pár filmov s Christopherom Lee v hlavnej úlohe.) Tam vnútri musel ležať vampír. Ozajstný doktor Dragula, ktorý teraz z úbohého chlapca vysaje všetku krv. Avšak skutočnosť mala byť ešte desivejšia, ako tá najstrašnejšia vízia. Kostra. Skutočný kostlivec. Rebrá bez šliach, bez mäsa, kostné údy bez svalov, očné jamky bez očí. Tim vykrikoval, no hlasivky neboli schopné slov. Uskočil dozadu, keď mu cestu skrížil doktorov stôl. Kostlivé drápy sa po ňom vrhli a rozgriavená sánka sa už-už chytala zahryznúť do chlapcovho krku, keď akási magická moc, silové pole vztyčené medzi Tima a príšeru ho v poslednej chvíli zachránilo. Kostrou trhlo a hodilo ju dozadu. Dlhochizne pahýle ho minuli o pár palcov. Zbytočne nimi kostlivec mával, vycerené zuby iba naprázdno drkotali hnevom. Záhľadná sila bola mocnejšia. Alebo žeby nebola? K smrti vydesený chlapec prišpendlený v doktorovom kresle, do ktorého ani sám nevedel ako sa dostal, cival v ústrety poslovi smrti, ktorý zasa zíval naňho. Dívali sa jeden druhému do očí (resp. očných jamiek), keď Tim trochu, ale ozaj iba trošičku, precitol. Kostra sebou ešte stále metala, no jej končatiny už len bezmocne nadsakovali, príliš ďaleko od chlapcovho krku. Oživená mŕtvola, spomaľovala stále viac a viac, až kým jej pohyby celkom neustali. Tima napadlo, že to bude iba pasca, aby spravil neopatrný pohyb a monštrum sa mohlo naňho znova vrhnúť. Ostal v kresle ako prikovaný a možno by v ňom sedel do rána, do času kým slnečné lúče nezahubia i toho posledného posla noci, keby dvere doktorovej kancelárie nezarachotili a nezačali sa znova otvárať. Tim vyletel z kresla. Kostra – nekostra, ani tisícka rozzúrených kostlivcov si nemohla merať sily s pánom podsvetia. Musí utiecť, ale kam? Z miestnosti viedla jediná cesta a tú už Drag(c)ula zahatal. "Okno. Sú tu predsa okná!" Tim sa vrhol k najbližšiemu. Čo tam potom, že ordinácia je na piatom poschodí. Zariskuje. Iné mu aj tak neostáva. Dopad na hladkú dlažbu je vždy milostivejším osudom ako ostať na večné veky upírom. Vyskočil na

parapet a trhol kľukou. Tá protestne zastonala, a ani sa nepohla. Je v pasci. Teraz mu už nik nepomôže. Alebo, žeby predsa ? "Tim !!!" Doktorovu kanceláriu preťal hlasný krik. Známy krik, patriaci ešte známejšiemu hlasu. Až pridobre známemu hlasu. Tim sa otočil. V šere, na opačnej strane ordinácie, zbadal otcovu tvár. "Nie, to nie je on. Určite si zobral tatovu tvár." Chcel sa znova vrhnúť ku kľučke, otec bol však rýchlejší. "Tim preboha čo to robíš ?" Skôr ako Tim stiahol čokoľvek podniknúť, otec ho zdrapil za šaty. Márne sa trepal, kopal, zápasil. Voči presile nemal žiadnu šancu. Otec ho poľahky premohol a hodil do kresla. I napriek koženej výstelke bol náraz tak silný, že Timom to seklo a hlavou tresol o drevený rám. Do očí mu okamžite vŕhli slzy. "Timmy !!!" Otec k nemu priskočil. "Tim, och prepáč mi to. To som naozaj nechcel. Odpusť mi, je mi to tak ľúto." Vzlykajúc pohladil ho po chrbte. Tim sa skrútil, zaboriac tvár ešte hlbšie do kože. (Aby nedošlo k omylu, myslí sa koža z ktorej bolo kreslo vyrobené.) "Tim, veľmi si sa udrel ? Bolí ťa to ? Pán doktor nemáte náhodou..." "Samozrejme pán Anderson, hneď som späť." Doktor opretý o veľkú čiernu skriňu (ktorú stihol v chvate zabuchnúť) vyletel z kancelárie. "Tim, tak hrozne mi je to ľúto. Prepáč mi, že som ťa tak hodil. Naozaj som nechcel." Tim i napriek hroznej bolesti našiel sily a obrátil sa. Otec mal slzy na krajíčku, no Tima zaujímalo čosi iné. Skriňa. Bola zavretá. Žiaden kostlivec, žiadne pazúry, ani oči bez očí. Iba ťažké dubové dvere. Či presnejšie zatvorené ťažké dubové dvere. Ak by rastúca bozuľa na zátylku tak neštípala, zoskočil by z kresla a dvere bez váhania otvoril. Nech len otec vidí aké monštrá tu doktor ukrýva. No možno vlastný strach, alebo len otcov vydesený pohľad spôsobili, že napokon cudne sklopil zrak a začal si stierať slzy z tváre. "Timmy čo si to preboha chcel urobiť ? Prečo si stál na tom parapete ? Mohol si vypadnúť a zabiť sa. Povedz, čo sa stalo ?" Tim nabral trochu odvahy, aby pozrel na otca. Vidiac ako vzlyká, pochopil že pravdu mu riečť nemôže. "Tim, no tak prosím. Povedz čo sa stalo." "Tati ja... Ja som si chcel otvoriť okno. Bolo mi hrozne horúco a..." Zrak mu skízol k dverám starej almary. "Čože ? Tebe bolo horúco ? Preto si vyšiel na ten parapet ? Tim preboha, veď si sa pošmyknúť a prepadnúť cez sklo. Vieš čo sa mohlo stať ?" Tim preglgol. "Ja viem, ale keď... Keď mňa tak hrozne bolí hlava..." Na dôkaz svojich (mierne zveličených) slov sa chytil za temeno a bolestivo zastonala. "Och bože, ľahni si Tim. Ľahni si na brucho. Musím sa ti nato pozrieť. Možno to máš rozbité. Nekrúti sa ti hlava ? Nemáš otras mozgu ?" Tim pokrčil plecami, keď mu srdce náhle podskočilo. V dverách ordinácie zbadal vysokú vyzíabnutú siluetu doktora Dragulu. Dobehol celý zadychčaný, v ruke držiac akýsi sáčok. "Tu pán Anderson, priložte mu to." Tim sa zachvel. Vycivený pohľad doktora teraz pôsobil ešte divokejšie ako obvykle. A čo horšie, ten pohľad spočíval priamo na ňom. Tim bol tak vystrašený, že ani poriadne nevnímal ako mu otec priložil sáčok plný ľadu na ranu. Precitol až keď pár mrazivých kvapiek stieklo dolu chrbtom. "Tim ako sa cítiš ? Už ti je lepšie ? Veľmi to bolí, však ?" "Nie tati. Už to takmer nebolí." Zakoktal Tim, aj keď to nebola tak celkom pravda. "Pán doktor, mohli by ste sa mu na to pozrieť ? Nevieť či to nebude treba zašiť." Doktor sa naklonil a po chvíľke zahlásil. "Nie, nie je to rozťaté. Môžete byť pokojný. Je to iba menšia podliatina." "A nemôže mať otras mozgu ?" Doktor skúmavo pozrel na pacienta. "Hm, nemyslím. To by musel byť omnoho silnejší náraz. Je to predsa len kožené kreslo. Za dva-tri dni sa to zacelí. Akurát mu na noc dajte dva vankúše. Aby sa mu lepšie spalo. Myslím, že to bude stačiť." Otcovi po Dragulových slovách trochu odľahlo, aj keď ozaj iba trochu. "Ja neviem pán doktor, ale mohli by sme sa spolu porozprávať ? Myslím spoločne, všetci traja i s Timom. Hovorí, že mu bolo horúco a chcel si otvoriť okno." Doktor si premeral Tima ostrým pohľadom. "Ehm, myslím, že bude lepšie, keď sa najprv o tom porozprávam s Timothy osamote. Bude to len chvíľka. Potom vás zavolám. Ale

samozrejme iba ak s tým súhlasíte pán Anderson." Otec si trasúcou dlaňou zotrel pot z čela. "Áno, pán doktor. Asi to tak bude najlepšie. Ja zatiaľ zavolám manželke, aby sem prišla. Asi by tu mala byť." "Hm, nemyslím. Ešte trochu vyčkajte, kým sa všetko nevyjasní. Netreba hneď robiť paniku. Viete, aby neboli naše závery trochu unáhlené." Doktorove rozvážne slová by spravili dojem aj na ďaleko nedôverčivejšieho človeka, akým bol Timov otec. "Tak dobre pán doktor. Počkám vonku." A na Timovo zdesenie zamieril ku dverám. Tim chcel naňho zavolať, vykriknúť aby ostal, no hlasivky ho znova zradili. Z úst vyšiel len závan vzduchu bez hlasu. Chcel sa za ním rozbehnúť, no nohy akoby mu ktosi počaroval, neboli schopné kroku. Dvere ordinácie sa zabuchli. Doktor si sadol oproti Timovi a zhlboka si vydýchol. "Chlapče ty ma raz do hrobu privedieš. Normálne som myslel, že mám infarkt. Ja hlupák, mal som ich s tou skriňou ihneď vyhodiť. Už dávno mala byť preč?" "Ich?" Zakoktal vystrašene Tim. "Ale... Dotrepali mi ju predvčerom. Vraj ju nemajú kam dať, že to bude iba na jediný deň. A vidíš ako to dopadlo. Musel si sa isto naľakať, keď sa otvorila. Prepáč mi to Timothy." Tim preglgol, nevediac čo povedať. Doktorovým slovám nerozumel a ani im neveril. Dragula sa trpko pousmial. "Viem si predstaviť čo si asi o mne myslíš. Nie si sám. S týmto výzorom a takým menom... Už na škole sa mi všetci smiali. A to som ešte mal i vlasy. Ja viem, že mi teraz neuveríš, ale toto nie je rakva a ja nie som vampír, ako si to o mne asi myslíš. A v tej skrini nemám kostru. Teda aspoň nie skutočnú. Je to iba učebná pomôcka." "Učebná pomôcka?" Nechápал Tim. "Áno. Vieš práve nám prerábajú povalu a tú skriňu nemali kam dať. Nechceli ju vyhodiť, vraj sa ešte môže hodiť. Je stará, z čias keď nemocnica sídlila v pôvodnej budove. Skladovali v nej učebné pomôcky na prednášky anatómie, tak ako i tú umelú kostru čo ťa tak vystrašila." Tim nič nepovedal. Zo všetkého mal taký chaos, že netušil čo je pravda a čo lož. Doktor vycítil jeho pochybnosti. "Ak chceš môžem ti ju ukázať." Pristúpil k skrini a opatrne ju otvoril. Kostra, rovnako ako predtým i teraz vyletela von. "Prekliaty patent. Keby ju tam aspoň poriadne ukotvili!" Celý nahnevaný začal nebožtíka strkať späť do skrine. Žiaden upír, žiadne silové pole, iba uvoľnený stojan. Záhada bola vyriešená. Doktor spratal kostru späť do skrine a znova sa posadil. "Zajtra ráno ju hneď vyhodím. Nech si ju berú kade ľahšie." Tim sklopil zrak a celý sčervenal. Pripadal si hrozne trápne. Zľaknúť sa tupého kusu plastiku a kvôli tomu šaškovať na parapete pred otcom. Čosi si teraz o ňom pomyslí? Doktor Dragula si utrel prepotené čelo. "Chlapče ale si ma riadne vystrašil, a to už ani nehovorím o tvojom otcovi. A pritom to celé bolo vlastne jedno veľké nedorozumenie. Absolútna hlúposť, však?" Tim neodvetil. Aj keď mal doktor pravdu, dúfal, že sám navrhne ako zo šlamastiky, nepríjemnej ako pre Tima, tak i doktora vybrádnúť. A nemýlil sa. "Vieš čo Timothy? Mám jeden nápad. Nevieť či sa ti bude páčiť, ale skúsím ti ho povedať." Doktor sa nervózne poškrabal po zátylku. "Vieš, možno by bolo lepšie, keby sme tvojmu otcovi o tej kostre ani nevraveli. Veď to celé bolo iba nedorozumenie. Myslím, že by sme ho, ak teda budeš súhlasiť, nemali tým zaťažovať. Čo ty nato?" Tim sa zamrvil. Doktorov nápad sa mu pozdával, i keď dobre vedel, že Dragula to nerobí pre preňho, ani pre otca. Prípadná aféra s kostlivcom, ak by sa nadaj bože rozšírila, by mohla uškodiť jeho povesti. Na druhej strane, ak by dokázal otca presvedčiť, že sa nič nestalo a on je v absolútnom poriadku, možno by sem nemusel už nikdy prísť. "No tak čo ty na to Timothy? Súhlasil by si, aby sme to takto povedali tvojmu ockovi? Nebudeme mu predsa pridávať ďalšie starosti, však?" Tim sa zhlboka nadýchol a prikývol. "No tak výbore. Takže presne takto to spravíme. Idem ho zavolať, dobre?" Tim znova prikývol. O pár sekúnd už otec sedel vedľa neho. "Ako ti je Tim? Ešte ťa bolí hlava?" "Nie tati, už to prestalo." "Ukáž mi, nech sa ti nato pozriem." "Nie nemusíš. Už ma to vôbec nebolí."

Som OK, naozaj." Len čo to povedal, zjačal bolesťou, keď sa otec neopatrne dotkol boľavého miesta. "Och prepáč mi to." Tim sa zlostne odtiahol. "Pán doktor, má to trochu opuchnuté. Nemali by som predsa len skočiť na chirurgiu ?" "Nemusíte sa báť, pán Anderson. Je to iba malá ranka. Môžete ostať pokojný. Timothy bude v poriadku." Doktor to povedal s takou sebaistotou, že nebolo o čom diskutovať. "Inak čo sa týka toho okna. Všetko sme si spolu vydiskutovali. Ako som predpokladal, bolo to iba jedno veľké nedorozumenie. Timothy, on ozaj iba chcel..." "Otvoriť okno." Doplnil pohotovo Tim. "Áno presne tak. Otvoriť okno. Bohužiaľ máme tu veľmi staré okná a kľučky sa niekedy zaseknú, no a..." "...a preto som musel vyliezť na tú dosku. Chcel som ho iba otvoriť a nie spraviť to čo si myslíš." "Naozaj pán Anderson. Šlo iba o nedorozumenie. Nič viac." Timov otec sa zatváril prekvapene. "Nedorozumenie ? Pán doktor ste si tým naozaj istý ?" "Samozrejme. Timothy je predsa rozumný chlapec, i keď teraz trochu zazmätkoval. No celé to bola vlastne moja vina. Nemal som ho nechať čakať v prekúrenej kancelárii. Obom vám dlžím svoje ospravedlnenie." Otec pozrel najprv na doktora a potom na syna. Prižmúrené oči a zovreté pery. Ten pohľad poznal Tim až priveľmi dobre. "Neverí mi." Tých pár sekúnd, kým otec znova prehovoril trvalo celú večnosť. "Tak dobre doktor. My už asi pôjdeme. Na dnes toho bolo akurát tak dost." Doktor napodiv neprotestoval a to aj napriek faktu, že s Timom o jeho problémoch pre ktoré sem prišli v podstate neprehodil ani slovíčka. No Timov otec nebol jediný komu nadnes stačilo. Rozlúčili sa. Tim si s doktorom podal ruku dúfajúc, že to bolo naposledy čo pocítil chlad jeho kostnatej dlane. O chvíľu už sedel na zadnom sedadle auta. Aj keď otec celou cestou nič nepovedal, neustále ho v spätnom zrkadle pozoroval. Už zaparkovali pred garážou, keď konečne prehovoril. "Tim však si mi o tom čo sa u doktora stalo povedal pravdu ? Ty by si mi predsa neklamal, však ?" "Nie tati." Odvetil Tim trochu váhavo, keďže nevedel, či otec otázku myslí ozaj vážne. Tim mu už toľko klamal a otec to už toľko krát odhalil, že jeho pochybnosť bola viac ako na mieste. Našťastie asi áno, pretože sa k nemu naklonil a pohladil ho po vlasoch. "Verím ti Tim. Mame ale o tom radšej hovoriť nebudeme. Iba by sme ju zbytočne vystrašili. Už aj tak sa o teba veľmi bojí. Čo ty nato ?" "Dobre tati." "Tak fajn." Potešil sa otec a chcel vyjsť z auta, keď ho Tim zastavil. "Tati. Všakže už nikdy nepôjdeme k tomu doktorovi. Nechcem k nemu chodiť. On je taký... Taký divný. Prosím, nechodme k nemu." "Nie Tim, už k nemu nikdy nepôjdeme. Máš moje slovo." Odvetil s úsmevom, a nebol sám kto sa usmieval. I Tim mal konečne dôvod na úsmev.

30.11.2009..

Chapter 16 - Podzemie.

Tim zdrapil za hrst' keksov a vybehol z domu. Atreyu už netrpezlivo postával pred bráničkou, no keď zbadal čo mu nesie, ihneď vyskočil na plot. "Len päť ? " Tim sa zháčil. "Chceš viac ? Skočím po ďalšie." "Niééé. Len srandujem." Ani sa nepoďakujúc, Atreyu schmatol prvý keks a pohotovo si ho strčil do úst. "Tak čo, ako bolo včera u doktora ?" Tim vypleštil oči. Otázka, ktorú Atreyu vyslovil ho tak zaskočila, až mu zabehlo a nebyť priateľa, snád sa i zadusí. "Ako vieš, kde som bol ?" "Ako ? Nóóó, proste to viem. Zistil som si to." "Zistil ? Ako si to mohol zistiť ?" Atreyu sa poškrabal na temene. "Nóóó vieš, ale keď ono je to tajné." "Tajné ? Ako tajné ?" "Nie tajné. Chcel som povedať trestné." Tim sa zarazil. "Čo trestné ? O čom to hovoríš ?" Atreyu sa ohliadol, či ich niekto náhodou nesleduje. "Nekrič tak ! Niekto nás môže počúvať." "Sorry, ale ako si..." Atreyu vytasil z vrecka mobilný telefón. "No

predsa takto ! Máš v mobile GPSko, nie ?" "Áno, ale..." "No vidíš ! Stačí hacknúť server telecomu a potom je to už úplná pohodička. O každom kto má zapnutý mobil zistíš, kde je a kde bol. Majú tam tajnú databázu do ktorej o každom z nás ukladajú údaje čo robíme. Vieš pre vládu, FBI a tak. Preto je to také tajné. Ehm, vlastne trestné. Nesmie o tom nik vedieť. Vláda to tají. Zistil som to vtedy keď po mne šla FBI. Povedal mi to jeden hacker. Preto vždy vedeli, kde sme." Tim neveriacky pozrel na mobil. "Ale to predsa nie je možné. To sa nedá urobiť !" "Pchá, vraj nedá ! Čo by sa nedalo ? Všetko sa dá, len ti na to nesmú prísť. A preto to nesmieš nikomu vykecať. Je to jasné ?" Tim preglgol. "Ale keď..." "Nie, žiadne ale ! Nesmieš a hotovo ! Keby FBI zistila, že som im hackol systém, vieš čo by so mnou spravili ?" Atreyu vypúľil oči a pomyselným nožom si prešiel po krku. "Určite by ma dostali. Majú na to svojich ľudí. Vždy to tak robia, iba v telke o tom nehovoria. No každý vie, že ten kto kecal, skončil." Tim sa zachvel. "Ale čo keď..." Atreyu zrazu explodoval smiechom. "Heh, zasa si to zožral. To je cool, ako zožerieš všetko čo ti nakecám. Stávka, že keby som ti povedal, že som mimozemšťan, zožerieš aj to." Tim sa zachmúril. "Si trápny." Atreyu vyčaroval nevinný výraz. "Snáď si sa neurazil. Veď si iba robím srandu. Čo to nechápeš ?" Tim chcel niečo povedať, keď sa mu Atreyu hodil okolo krku. "Atreyu, ale teraz naozaj. Ako si vedel, kde som včera bol ?" Atreyu si povzdychol. "No tak dobre. Ale naozaj to nesmieš nikomu vykecať. Mohli by ho zato vyhodiť." "Koho ?" "Môjho kámoša. Robí v AT&T. To on mi zistil kde si bol. Z mobilu sa naozaj dá zistiť kde si, aj keď ho máš vypnutý. Operátori to ale normálne nerobia, lebo je to nelegálne. Môžu to robiť len fízli. Preto to nesmieš nikomu vykecať. Chápeš ?" Tim prikývol, aj keď stále tomu nerozumel. "Ale prečo si ma vlastne sledoval ?" "Do riti, nesledoval ! Iba som chcel vedieť kde si. Nudil som sa a tak ma napadlo, či by sme niekam nevypadli. Chcel som vedieť či si doma. Tak som zavolať tomu kámošovi. Jasné, mohol som aj tebe, ale chcel som ťa prevapíť. Bol to proste taký nápad." Tim sa vymanil z kamarátovho zovretia. "Atreyu, to bol blbý nápad. Nemal si to robiť. Ja by som ti také niečo nikdy nespravil. Už to prosím ťa pekne nikdy viac nerob, dobre ?" "No dobre, ale..." Atreyu chcel na svoju obhajobu ešte čosi dodať, keď mu došlo, že sa Tim urazil a najlepšie bude teraz mlčať. Po zbytok cesty už neprehodili ani slovíčka. Boli už takmer pred školou, keď Atreyu ticho zašepkal. "Sorry Tim. Nevedel som, že ťa to tak naštve. Sľubujem, že to nikdy viac nespravím. Vážne." Tim neodvetil. Bol nahnevaný a sklamaný zároveň. Sledovať ho a ešte k tomu včera keď bol u lekára bol od Atreyu podraz. Nemal to robiť. Kamaráti si také veci nerobia. Teda aspoň nemali by. (Naisto to nevedel, keďže okrem Atreyu žiadneho iného kamaráta nemal.) Trochu sa až po zistení, že Atreyu iba veľmi ťažko mohol zistiť u ktorého lekára včera bol. Nemocnica mala dvanásť poschodí, na každom desiatky ordinácií a ani tie najmodernejšie GPSká neboli dost presné, aby v budovách ako bola nemocnica dokázali presne lokalizovať jednotlivé ordinácie. A keďže Atreyu si asi bol vedomý akú hlúposť, viac o tom nehovorili, takže po prvej hodine už Tim na všetko zabudol. Najmä keď Atreyu prišiel s novým nápadom, ešte šibnutejším ako všetky predošlé. "Ty vole Tim, ja som na to úplne zabudol. Včera som dostal jeden cool nápad, kde by sme mohli po škole ísť. Ale môže to byť trochu nebezpečné, tak neviem či budeš chcieť." "Nebezpečné ? Ako nebezpečné ?" "No možno to až také nebezpečné nie je. To závisí od toho či v tých šachtách naozaj žijú..." Atreyu si hryzol do spodnej pery a stíšil hlas. "Ale to sa iba tak hovorí. Alebo píše ?" "Čo ? Čo sa píše ?" "Ale nič. Sú to iba také rozprávky pre deti. Vraj tam zmizli nejakí ľudia a tak... Napadlo ma to včera, keď sme hovorili o tom monštre z kanálov. Ale neboj, podľa mňa sú to všetko iba keci. Však uvidíme až tam budeme." Tim zalapal po dychu. "Budeme ? Kam chceš ísť ?" "No predsa na to miesto, kde vraj

zmizli tí ľudia. Už som pripravil veci. Baterky, laná, skoby a mám aj vysielacky, keby sme sa náhodou stratili. A to nie je všetko. Mám aj..." Atreyu sa naklonil k Timovi presvedčiac sa, že ich nikto nepočúva. "Nože." "Nože ?" Vykríkol Tim na celú triedu. Viacerí spolužiaci sa obrátili a Susan preťala spolužiaka pohľadom tak príkrym, že i prížmuréné viečka pána Fitzpatricka pri skúšaní, pôsobili voči tomu ako zasnený pohľad zalúbenca. Našťastie vzrušenie rýchlo opadlo, keďže do práve triedy vstúpila pani Millsová. Začiatok angličtiny nanešťastie znamenal i to, že Tim musel ďalších 45 minút čakať, kým sa dozvie viac. Aby toho nebolo málo, ani po hodine Atreyu nebolo veľmi do reči. Vraj ak to má byť prekvapenie, nesmie prezradiť viac. Na svojej požiadavke trval tak nástojčivo, že Timovi neostalo nič iné iba čakať. To však ešte netušil aké dramatické čakanie to bude. Všetko začalo cez prestávku pred treťou hodinou, keď sa Atreyu, tak ako po minulé dni vytratil z triedy. Tim chcel za ním, no pri spomienke na včerašok mu prišlo hlúpe znova ho sledovať. (Teraz cez veľkú prestávku bude na záchode isto plno. Čo by si o ňom pomysleli, keby tam pred všetkými začal vyvolávať kamarátovo meno ?) Našťastie existoval i jednoduchší spôsob, ktorý mu Atreyu raňajšou príhodou sám pripomenul. Mobil. Má predsa jeho číslo. Stačí ho vybrať z kontaktov, stlačiť zelené tlačítko na display a zavolať mu. Škoda len, že také veci sa ľahšie napíšu ako urobia. (Aspoň v Timovom prípade.) Zavolať len tak niekomu – hoci i najlepšiemu kamarátovi bola vec nejednoduchá, vyžadujúca dôkladnú prípravu. Veď ako len Atreyu zdôvodní, že mu len tak zavolať. Nie, všetko si musí veľmi dobre premyslieť, zvážil čo povedať a čo nepovedať, aby sa zasa raz nestrápnil. Možno by Tim bol zvažoval až do konca prestávky (otázka do ktorej), ak by pred ním sediacej Suzy práve nezazvonil mobil. Dievčatá, tie s telefonovaním nikdy problém nemali a Suzy bola toho priam ikonickým príkladom. Dokázala s mobilom pri uchu (resp. s handsfree v uchu) pretárat celé hodiny. A témy ? Dievčatá nepotrebujú témy. Dievčatá potrebujú rozprávať a nato nie je treba žiadnych tém. (Aspoň tak si Tim všimol.) No nech už je to s dievčenským telefonovaním ako chce, pohľad na telefonujúcu spolužiačku ho popohnal k veľkému, takmer priekopníckemu činu. Zavolať. Telefón, prepájalo pár sekúnd, a Tim tak mal dosť času vymyslieť si tému. Znova, snád' po desiaty krát, sa ho opýta kam chce ísť, a aby nevyzeral nápadne, dodá i to, že on po škole nikam nemôže. Vraj musí s rodičmi k... Na tom predsa nezáležalo. Telefón naposledy zapraskal a na druhej strane niečo zašušťalo. "Atreyu ? Ahoj, to som ja Tim. Chcel som ti povedať, teda vlastne som sa ťa chcel spýtať, kam chceš ísť. Vieš, ja... Ja dnes veľmi nemôžem. Musím s mamou k lekárovi. Ehm, teda vlastne nie lekárovi, ale nakupovať. O tretej, či vlastne o pol štvrtej, musím byť doma, a preto musím vedieť kam chceš ísť. Vieš, aby som sa stihol vrátiť." Tim vymyslenú historiku vyrapotal na jediný nádych. Namiesto očakávanej odpovede však v telefóne iba znova čosi zapraskalo a slúchadlo ostalo mĺkve. Tim prekvapene pozrel na mobil. Ikona zeleného telefónu so zdvihnutým slúchadlom naznačovala, že hovor je ešte stále spojený. "Atreyu ? Atreyu si tam ?" Tim zatriasol telefónom, no stále nič. "Do kelu čo je s tou kraksňou ?" V telefóne znova čosi zašušťalo. "Atreyu si to ty ? To som ja Tim." Slabý šelest, prichádzajúci z druhej strany aparátu trochu pripomínal ľudský hlas. "Asi mám zlý signál." Pomyslel si a pritisol ucho k slúchadlu, to druhé si zapchajúc ukazovákom. "Atreyu si tam ešte ?" Namiesto kamarátovho hlasu nasledoval šok. Vysoký piskľavý tón pripomínajúci lodnú sirénu len tak-tak, že Timovi neodtrhol ušnicu. Odporná zlátanina mechanických pazvukov, premiešaná s prapodivným škrekom a vřzganím mu vyrazila mobil z rúk. Neveľký prístroj dopadol na display stolného počítača, spôsobiac na povrchu hlboký škrabanec. Odporný škrek vychádzajúci z útrov malého prístroja však neustal, ba práve naopak. Spolužiaci sa začali otáčať. Tim v panike

skúsil mobil umlčať, no jačiaca príšera vôbec nereagovala. Darmo mliaždil tlačítko hlasitosti. Pazvuk, akoby ani neprichádzal z mobilu, ale odniekadiaľ inam. Tim napokon schmatol telefón a pritisol si ho k hrudi, skúsiac tak aspoň trochu zmierniť odporový škrekot. No zbytočne. Ostávala už len jediná možnosť. Hodiť ho o zem. Už sa rozmachol, že tak spraví, keď rev v mikrofóne náhle ustrnul, ako keď prestrihnete napájací kábel elektrického spotrebiča. Tim ostal v polovici rozmachu, s rukou nad hlavou, vyjavene civejúc na triedu a trieda naňho. Oblial ho studený pot a celý červený sa posadil. Nastalo trápne ticho. Tim sa cítil mizerne. Najradšej by zaliezol pod koberec. Škoda len, že v triede žiaden nemali. Keby aspoň prišla pani učiteľka a prestali naňho všetci zízat'. Celý sa potil a srdce mu tíklo ako divé. Mobil, zvieral v dlani tak silno, až ho takmer rozpučil. Zrazu do nastalého ticha znova zašumel telefón. Tim sa strhol, mysliac si, že ho čaká vreštiace repete, no tentoraz už z mikrofónu vychádzal iba hlas. Známy hlas. "Haló Tim ? Tim, to si ty ? Prečo voláš ?" Tim preglgol a rýchlo sa spamätal. "To si ty Atreyu ?" "Nie, môj foter. Jasné, že ja. Chcel si niečo ?" "Ja ? Ja nič." "Nič ? Tak prečo si mi potom volal ?" "Vlastne hej. Chcel som sa ťa chcel spýtať, kedy tam chceš ísť. Lebo ja dnes asi nemôžem. Vieš musím..." V telefóne znova čosi zaškričalo. Nepríjemný kovový pazvuk našťastie nebol tak silný ako predtým. "Atreyu počuješ ma ?" "Hej, ale zle. Počuj Tim, teraz nemôžem hovoriť. Za chvíľu som v triede a pokecáme. Dobre ?" "Tak dobre." Len čo to Tim povedal, spojenie sa prerušilo. Ako Atreyu sľúbil, o chvíľu bol späť. "No tak, čo si chcel ? Sorry, nemohol som hovoriť. Mám nejaký blbý mobil či čo. Nevieš čo je s ním. Asi budem musieť kúpiť nový." Ukázal na svoj špičkový model najnovšieho iPhone. Tim, aj keď hľadel na mobil, ktorý mu kamaráta ukazoval v skutočnosti sa díval na čosi celkom iné. "Čo je ? Čo sa tak pozeráš ? Mám niečo na tričku ?" Tim bez slova zavrtel hlavou a ďalej hľadel do stredu kamarátovej hrude. Modrá látka tu prechádzala v čiernu machuľu, ktorá predstavovala súčasť dekorácie. A hoci tentoraz mala škvrna racionálne vysvetlenie, Tim na ňu zíval ako na zjavenie. "Tim, no tak čo je ? Keby si sa len videl ! Vyzeráš ako Bart, keď nedostane dupľu." Tim konečne dvihol zrak. "Si sa ma chcel na niečo opýtať, nie ?" "Opýtať ? Ach, vlastne áno. Chcel som vedieť, keby tam pôjdeme ? Ja asi dnes nemôžem." "Nemôžeš ? Prečo ? Snád sa nebojíš ?" "Nie, ale sľúbil som mame, že s ňou pôjdem do obchodu. Musím byť doma o štvrtej. A preto..." Ako to hovoril, zrak mu znovu klesol ku kamarátovmu tričku. Hoci by to nemohol odprisahať, zdalo sa mu, že Atreyu mal ráno na sebe iné tričko ako teraz. Farba síce sedela, no odtieň bol o dosť tmavší a určite na ňom nemal čierny ornament ako na tomto. Žeby sa bol na záchode prezliekol ? Prečo by to robil ? Okrem toho, tričko bolo celé prepotené, ako po veľmi dlhom behu. "Tim, no tak čo je ? Si nejaký divný. Stalo sa niečo ?" Tim sa zhlboka nadýchol a kamarátovi dopodrobna vyrozprával príhodu o jačiacom mobile. Atreyu pozorne načúval, no keď sa Tim opýtal či nevie čo to mohlo byť do triedy vstúpila učiteľka. Po hodine Atreyu znova kamsi vybehol, tentoraz však už bol Tim pohotovejší. Sledovať kamaráta nebol problém, keďže chodba plná starších žiakov sťahujúcich lavice na školský dvor (v rámci priprav na zajtrajšie športové dni) poskytovala dosť možností ako sa nenápadne ukryť. Atreyu zabočil na chlapčenské toalety. Tentoraz ho Tim videl celkom jasne. Bohužiaľ skôr než za ním stihol dobehnúť vstúpili dnu aj iní chlapci a Tim radšej ostal na chodbe, z diaľky pozorujúc kedy sa kámoš opätovne vynorí. Čas rýchlo plynul až kým zazvonilo a všetci chlapci toalety postupne neopustili. Všetci až na Atreyu. Hoci už bola dobrá minúta po zvonení, Tim chcel zistiť v čom to väzí a opatrne vstúpil dnu. Rýchlo prebehol popri radoch kabínok či tam niekto nie je. Nemusel sa zohýnať, pretože všetky boli otvorené. Pred pisoármi taktiež nikoho. Atreyu sa musel stratiť, vypariť, sublimovať, či ako inak to nazvať. Tim bol v

absolútnom pomykove nechápajúc ako mohol kamarát zo záchodu len tak zmiznúť, keď vstupné dvere celý čas pozoroval. Ako nad tým premýšľal, spomenul si na útorok a okno so slizom. Tentoraz však bolo zavreté a po slize ani pamiatky. Čas ho tlačil. Mať tak pár minút k dobru a poriadne to tu prekutrať. Atreyu tu predsa musí niekde byť. Vyrazil k vchodovým dverám, keď si všimol veľký kumbál hneď pri vchode. Upratovačky sem zvykli ukladať toaletný papier, kefy či dezinfekčný materiál. Malé vráta boli normálne vždy zamknuté, i preto im Tim pri včerajšej prehliadke nevenoval pozornosť. Teraz však predstavovali jediné logické vysvetlenie. Pristúpil bližšie a potiahol kľučku. Zámok zabral, no dvere protestne zarachotili. "Atreyu si tam?" Zapišťal Tim šepotom, lebo z chodby práve začul blížiac sa kroky. Učiteľ či učiteľka našťastie len prechádzal okolo. "Atreyu si tam? Ozvi sa prosím, keď si tam. Musím ti niečo dôležité povedať." Tim znova skúsil kľučku, no zbytočne. Sklamane odťahal ucho od dverí a pozrel na hodinky. Boli tri minúty po zvonení. Musí do triedy. Už sa chcel rozbehnúť, keď malú umyváreň naplnil hlasný šuchot. Na rozdiel od krokov náhliacich sa učiteľov neprichádzal spoza dverí. Kohútik nad posledným umývadlom. Už roky bol pokazený. Ceduľkou s nápisom nepoužívať dávno ktosi odtrhol. Nemala by v ňom byť voda, a predsa z neho vychádzal nepríjemný sykot. Tim priložil ruku pod vodovodnú rúrku či nezacíti prúd vzduchu, no zbytočne. Zvuk prichádzal odkiaľsi zhora. Pohľad na špinavé zrkadlo mu pripomenul zážitok spred týždňa a prudko sa zvrhol. To o čom myslel, že je slizovité chápadlo, bola iba stará metla s handrou na konci. Tim si zhlboka odfúkol. Pre blbú metlu takmer odpadol. Oprel sa o umývalo a začal si stierať pot z tváre. V tichu toalety malo pípnutie hodínok účinok rovnajúci sa výstrelu z dela. Tim sa znovu strhol. Bolo jedenásť. Od zvonenia už uplynulo päť minút. Chcel do triedy, keď ako na potvoru, znova začul čiesi kroky. "Do riti." Ak je to pani ???0, má po chlebe. Cupitajúc po špičkách uskočil za stenu, aby ho učiteľka cez otvorené dvere nezbadala a napäto čakal kým sa jej kroky dostatočne vzdialia a on bude môcť opustiť ošumelé priestory školského WC. Iba čírou náhodou pohľadom zavadil o zrkadlo nad pokazeným kohútikom. Hoci naskrz špinavé, všimol si zvláštnej škvryny v jeho strede. Pripomínala prasklinu, aké vznikajú pri strelbe do nepriestrelného skla. Pristúpil bližšie, keď sa obraz jeho tváre zvláštne natiahol a Tim uvidel seba samého v nekonečnom priestore. Vypúlené oči, pokazená metly i steny s kachličkami boli do seba vnorené tak, že ich strede sa nachádzal ten istý obraz, tá istá tvár, tá istá metla a tie isté kachličky, len o čosi menšie. Obraz sa takto opakoval, až kým nebol vo veľkosti miniatúrnej bodky. Tim od prekvapenia cúvol a spodná pera mu mimovoľne klesla. Obraz v zrkadle ho napodobnil, a k Timovmu úžasu naňho zrazu civelo desať, sto, tisíc vyjavených tvárí s rozgníavenými čelustami. Timovi chvíľu trvalo kým sa z počiatočného šoku ako tak spamätal a ani sám nevediac prečo, natiahol ruku k zrkadlu. Aj keď sa končekmi ukazováka skla takmer dotýkal, ešte stále necítil jeho povrch. Posunul prst dopredu, no stále nič. Keď sa načiahol ešte viac, udialo sa niečo neuveriteľné. Ako v imaginárnom sne najprv jeho ukazovák a potom i celá dlaň vkĺzla do zrkadla - bez toho, aby narazila na pevný povrch skla či steny. Tim bledý ako smrťka civel na neskutočný obraz. Pripadal si ako v tranze. Ruku mal dnu takmer po lakeť, keď pocítil drobné pichnutie v ukazováku. Hoci ho ledva ucítil i to stačilo na to, aby vytiahol ruku von a k smrti vydesený upaľoval preč. V pomykove si zmýlil triedu a otvoril dvere susednej triedy, kde mala biológiu stará pani Simonsová. Našťastie ho nezbadala. Zato pozornosťou pani Wheelerová, ktorá už stihla poctiť ich triedu svoju prítomnosťou neušiel. "Pre, pre, prepáčte pani učiteľka. Bol som na záchode." Učiteľka namiesto odpovede iba mávla rukou, aby sa posadil. Nečudo aj, keď stál rovno pred tabuľou, na ktorej premietala inštruktážny film o súžití Antarktických

tučniakov. (To prosím pekne na hodine sociálnych vied.) Tim sa odtrmácal k lavici a celý rozklepaný klesol na stoličku. Našťastie závesy boli zatahnuté, takže nik nevidel ako sa chveje. Trvalo hodnú chvíľu kým aspoň trochu precitol a uvedomil si, že v lavici je sám. Nech už bol Atreyu kdekoľvek, v triede nebol a neukázal sa až do konca hodiny. Keď na začiatku prestávky konečne dobehol, Tim znova chytil triašku. Kamarátov príchod mu pripomenul hrozivý zážitok zo záchoda. "Čau Tim. Ako bolo na socke ? Nevieš, či ma učka zapísala ?" "Asi nie. Neviem." Odsekol Tim úsečne. "Ale nepýtala sa na mňa, však ?" "Ja neviem, nebol som tu." "Nebol ? A kde si bol ?" "Na záchode." Zašepkal Tim a prstom ukázal ku dverám. "Aha. Ale pozerali ste ten blbý film, však ?" Tim bez slova prikývol. "Tak potom super. Stavím sa o kilo, že nato zabudla." Atreyu sa zamrvil na stoličke a začal si vybalovať veci z lavice, vrátane desiaty do ktorej sa schuti zahryzol. "Nezahráme ???0 (meno akčnej strieľačky). Doniesol som nový data disk. Vraj to má cool multiplayer. Môžeš hrať za troch, alebo aj štyroch vojakov naraz. Môžeme spraviť tím. Ty budeš mať ostreľovača a ja granátomet, plameňomet a ???0. Alebo ak chceš, môžeš mať granátomet ty." Tim namiesto odpovede ďalej civel na priateľa. Atreyu okamžite pochopil, že sa niečo deje. "Čo je ? Prečo na mňa zase tak pozeráš ? Stalo sa niečo ?" "Nič." Pošepol Tim váhavo. "Prečo potom na mňa stále tak pozeráš ? Ešte ťa štve, že som ťa sledoval ? No dobre, tak som nemal. Sorry. Ale už som predsa prisahal, že to viac nespravím a ja prísahu vždy dodržím ! Alebo mi neveríš ?" "Nie to nie. Ja, iba že..." Tim znova zaváhal. "Atreyu, kde si bol minulú prestávku a potom i cez hodinu ?" "Kde ?" Kamarátova otázka Atreyu zjavne zaskočila. "Nóóó... Bol som za jedným kámošom. Chodili sme spolu v New Yorku do školy a teraz chodí tu." "Do New Yorku ? Nehovoril si, že..." "Ehm, vlastne do Washingtonu. Stále si to mýlim. Trochu sme spolu pokecali, o tom akí sú tu kreténi a tak. On je v ôsmáku a hovorí, že tam majú rovnakých blbcov ako tu." "V ôsmáku ?" "Hej, je ôsmak." Tim zamyslene prikývol. Atreyu zamával pamäťovým diskom s hrou. "Tak čo, zapnem to ?" "Atreyu a kde ste sa stretli ? Myslím tu na škole ? Kde ste bol ?" Skôr než Atreyu niečo povedal obhliadol sa cez plece, stísiac hlas. "Vieš Tim, išli sme von, za školu. Vlastne preto som aj neprišiel. Ten blbý školník zamkol bránu a tak som sa nemohol dostať späť. Normálne ju zamkol - idiot." "Ale, ako si sa dostal von ? Škola je predsa cez hodiny zavretá." Atreyu sa dvojzmyselne pousmial. "Hm, to ti nemôžem povedať. Teda aspoň nie teraz. Vieš, našiel som jeden tajný východ, ktorý nik nepozná. Teda vlastne ten kámoš ho našiel a ukázal mi ho. Poznáme ho iba my dvaja. Ale neboj, raz ti ho ukážem, ale až mi to dovolí. Sľúbil som, že to nikomu nevykecám - tak sorry. A dúfam, že sa nehneváš, že som ti o ňom nepovedal. Vieš, on by sa ti asi aj tak nepáčil. On je taký... Proste nechce sa kamarátiť so šiestakmi. Hovorí, že sme malé deti. Aj so mnou sa kamaráti iba preto, lebo sme chodili do školy v New Yorku. Ehm teda vlastne Washingtone." Atreyu si nahnevane poťukal po čele. "Do ****, stále si to mýlim. Chcem povedať Washington, ale namiesto toho poviem..." "Atreyu, je to v tom zrkadle ?" Atreyu zažmurkal od prekvapenia. "Prosím ?" "Ten tajný východ. Je v tom zrkadle ?" "V zrkadle ? V akom zrkadle ?" "V tom čo je na záchode, nad posledným umývadlom." Atreyu sa najprv zamračil, no potom sa rozosmial. "O čom to kecaš ? V akom zrkadle ?" "V tom čo je na záchode. V tom, ktoré..." Tim zaváhal. Uvedomil si čo chce povedať a z výrazu kamarátovej tváre pochopil aká by asi bola jeho reakcia. Hľadiac na Atreyu pocítil, ako mu vysychá v hrdle. "Tim ? O akom zrkadle to točíš ?" "O žiadnom. Iba tom tak kecal. Pomyšlil som sa. Prepáč." Tim zahanbene sklopil zrak, no Atreyu jeho vyhýbavá odpoveď nestačila. "Nie vážne. Čo sa stalo ? Vôbec som ti nerozumel." "To nič. Zabudni na to. Nechcem o tom viac hovoriť. Prosím." Atreyu sa zatváril trochu rozpačito. "Tak dobre, ak nechceš..." "Nie nechcem. Dík." Na chvíľu

nastalo nepríjemné ticho, ktoré prerušilo až zvonenie. Počas ostávajúcich prestávok ostal Tim mĺkvy, hoci Atreyu ho neustále skúšal rozveseliť zábavnými príhodami zo škôl kam chodil. Tim, aj keď sa tváril, že počúva, jeho myseľ bola v skutočnosti niekde úplne inde. Po poslednom zvonení, tak ako po minulé dni, Atreyu vybehol z triedy rezervovať miesto na obede. Tim za ním vyletel, no nedobehol ani k schodišťa, keď prudko zabrzdil a namiesto dolu schodmi, rozbehol sa po chodbe. Kým dobehol k toaletám, chodba už ostala prázdna. Hluk utekajúcich žiakov postupne zoslabol, až kým celkom neustal. Zízajúc na dvere školského WC, na chvíľu i zaváhal, kým vstúpil dnu. Umyváreň tak ako cez prestávku i teraz zívala prázdnotou. Z prostredného kohútika pomaly odkvapkávala voda s cinkotom dopadajúc do veľkej mláčky na dne upchaného umývadla. Ani strašidelne znejúci tón kvapkajúcej vody Tima neodradil. S privretými viečkami sa postavil pred zrkadlo do ktorého tak záhadne ponoril dlaň a rýchlo ich otvoril. Zdeformovaný, trochu vyplašenú tvár síce zhyzdňovali všadeprítomné chmáry špiny, no nekončiaci sa do seba vnorený obraz sa nekonal. Skúsil i dotyk, no jeho prst iba neškodne cinkol o sklenenú prekážku. Žiadna tretia dimenzia, žiadne vnáranie, nič iba bežné zrkadlo. Tim si pretrel čelo. Znova ho mal ho vlhké od potu, rovnako ako tričko. (A pritom sa na toaletách vôbec nekúrilo.) "To nemôže byť pravda. Predsa som to videl. Videl som to, a nebol to sen." "A čo si videl?" Tim sa prudko strhol. Nanešťastie sa na vlhkej dlážke šmykol a nechcane pristál na svale (primárne) určenom na sedenie. "Atreyu? Čo tu robíš?" "Čo tu ja robím? Ja som prišiel za tebou. Čo tu však robíš ty? Myslel som, že ideme spolu na obed." "Hej ideme. Ja iba... Ja iba som len musel na záchod." "Na záchod?" Atreyu pozrel smerom k zrkadlu. "Ty si rozprával sám so sebou? Počul som ako hovoríš, že si niečo videl v zrkadle." Atreyu pristúpil o krok bližšie a prebodol kamaráta pohľadom. "Tim, čo si v tom zrkadle videl?" "Ja? Ja nič. Nič som tam nevidel. Hovoril som to iba tak. Sám pre seba. Boli to iba také kraviny." "Kraviny?" Atreyu s podozrením pozrel Timovi do očí. "Ty mi to nechceš povedať?" "Nie, to nie. Ja iba..." Ani si to neuvedomujúc, Tim spravil krok vzad. Uprene hľadiac na priateľa, znova mal ten istý pocit ako vtedy na veži. Akoby ho Atreyu skúšal hypnotizovať. "Tim, no tak povedz mi čo sa stalo. Zaujímá ma to. Chcem vedieť čo si videl v tom zrkadle." Tim zavrtel hlavou a spravil ďalší krok dozadu, chrptom vraziac do steny. Už nebolo kam ustupovať. Hrdlo mu stiahol kŕč, a hoci chcel čosi povedať, hlas preskočil a on nedokázal ani zašepkať. Otváral síce ústa, no stiahnuté hlasivky nevydávali žiaden hlas. Vážne vyzerajúcu tvár kamaráta zrazu sčeril veselý úsmev. "Ty ale vyzeráš... Ako ryba na suchu. Počkaj, nech si ťa cvaknem. Musíš to vidieť, ako sa ksichtíš." Atreyu vytasil svoj (údajne pokazený) mobil a namieril ho na Tima. "Atreyu prestaň! Nefoť ma!" "Ale no tak, vieš aká to môže byť cool fotka?" Tim poznámku ignoroval a tvár si ukryl do dlaní. "Tim, no tak čo je? Čo sa deje? Si dnes vážne nejaký divný. Stále na mňa tak čudne pozeráš, rozprávaš o nejakom zrkadle. Tváriš sa akoby som ti..." Atreyu na chvíľu zaváhal. "Akoby si sa ma bál. Spravil som ti niečo?" Tim zovrel čelúste. "Atreyu, kde stále cez prestávky chodíš? Videl som ťa ako si dnes išiel na záchod, ale potom si mi hovoril, že si bol vonku. Ako si mohol byť vonku, keď si bol na záchode?" Atreyu vytreštil, no Tim ešte neskončil. "A potom, vždy keď sa na konci prestávky vrátiš si spotený a dnes ráno si mal na sebe iné tričko ako máš teraz. To si sa prezliekol?" Atreyu nechápavo pozrel najprv na tričko a potom na kamaráta. "Tričko? Aké tričko? Toto tričko mám už na sebe aspoň týždeň! Odkiaľ by som asi tak zobral iné tričko? Musel si sa musel pomýliť." Atreyu to vyslovil s takou sebaistotou, že Tim zaváhal. "No dobre, ale prečo si potom stále spotený?" "Spotený?" Atreyu si teraz neopustil jemný úškrn. "No hej, keď behám, tak sa asi spotím. Pozri teraz na seba..." Atreyu ukázal na Timovo tričko, naskrz presiaknuté

potom. Tim chcel na svoju obhajobu čosi povedať, no Atreyu ho predbehol. "A teraz sa spýtam niečo ja teba. Odkiaľ vieš, kde som cez prestávku bol ? Ty si ma sledoval ?" "Nie. Tiež mi trebalo na záchod. Išiel som za tebou a videl ako si vošiel na hajzel, ale keď som tam išiel ja, nebol si tam. Ako by si na hajzel vôbec nevošiel. Ale ja som ťa sto percento videl !" Atreyu si odkašlal a jeho tvár na chvíľu zväžnela. Ale ozaj iba na chvíľu. "Takže ty si ma čakal na hajzli ?" "Nie na hajzli, ale vonku pred hajzlom." Atreyu sa zachechtal. "To určite... A, že vraj, ty by si ma nikdy nesledoval... Ale keď to chceš tak strašne vedieť, tak áno bol som na hajzli a vlastne aj nebol. Vieš nechcel som, aby si vedel, že chodím von zo školy." "Von ? Ako ?" Atreyu kývol k oknu. "Vidíš tu rímsu ? Je tam odkvap. Zlezieš po ňom na ulicu a si vonku. Je to strašne easy. Len treba vedieť dobre šplhať." Tim neveriacky pozrel cez okno. Pod okenicou ozaj ležala dlhá rímsa, pripájajúca sa k odkvapovej rúre. Starý odkvap, na mnohých miestach prežratý hrdzou, poskytoval ideálnu lezeckú príležitosť pre toho kto po rúrach, rímsach či stromoch liezť dokáže. "A to si akože po tej rúre vyliezol aj späť ?" "Nie. Naspäť som šiel cez dvere. Veď som ti predsa povedal, že ma ten školník vymkol. Normálne má otvorené. Teda vlastne nemá, ale keď máš jeho kartu, tak má." Atreyu si potľapkal po vrecku, kde sa mala falošná čipová karta od brány nachádzať. "Dnes ju však ten pako zamkol kľúčom, a tak som musel ako taký debil trčať vonku celú hodinu. Ešte šťastie, že ma učka nezapísala." Tim si premeral rúru smerujúcu dobrých 15 yardov kolmo nadol, a hoci ani nepípol, Atreyu videl, že mu neverí. "No tak dobre. Keď chceš, tak ti to ukážem." Atreyu vyskočil na radiátor a otvoril okno. "Atreyu nie ! Nerob to !" "Prečo ? Veď mi neveríš, nie ?" Odsekol Atreyu dotknuto a vyklopil okno dokorán. "Nie ! Prosím ! Pošmykneš sa a niečo sa ti stane. Zabiješ sa. Nerob to prosím." Atreyu sa už chystal vystúpiť na vonkajší parapet, no Timovu prosbu na jeho veľké prekvapenie napokon predsa len vypočul a zoskočil z radiátora. "No tak OK – ak nechceš. Ale potom nekecaj, že kecam." "Ale ja som nekecal, že kecaš." "Ehm, vlastne hej. To som kecal ja." Atreyu sa znovu zasmial. "Atreyu prestaň ! Nemám na to náladu." "No tak dobre. Ale ty si hovoril niečo o zrkadlách. To si myslel tieto tam ?" Atreyu vbehol do umyvárky a pristúpil presne k zrkadlu v ktorom Tim pred pár hodinami uvidel onen záhadný úkaz. "Bolo to toto ?" "Nie !" Zachrčal Tim. "Aha, takže bolo." Atreyu vyceril zuby a spravil grimasu, ktorú špinavý kus skla ešte väčšmi spotvoril. "A čo si v ňom videl ? Nejakého ducha, alebo príšeru ?" "Nič !" Odsekol Tim podráždene. "To je fajn, lebo ja v ňom okrem svojho krásneho ksichtu nič iné nevidím. Ty snáď hej ?" "Nie a daj mi s tým už pokoj !" Tim sa zvrtol na odchod. "Tim, nebuď ako decko. Veď si iba robím srandu." Tim však kamaráta nepočúval a vyšiel na chodbu. Atreyu ho musel dobehnúť. "No tak, počkaj. Kde ideš ?" "Na obed !" Atreyu vyčaroval ospravedlňujúci úsmev. "No tak dobre. Už držím hubu. Tiež sa musíš vždy uraziť." Tim kamarátovej poznámke nevenoval pozornosť a ďalej kráčal k jedálni. Na obede tak ako po celé vyučovanie Atreyu neustále čosi rozprával, no Tim sa tváril akoby preňho neexistoval. Už boli na ceste domov, keď Atreyu prestala kamarátova trucovitosť baviť. "Tim, no tak prestaň ! Už ma šťveš. Čo som ti spravil, že sa chováš ako pako ? Dobre, smial som sa ti, a čo má byť ? Alebo ťa šťve, že mám iného kámoša ?" "Nie." Zahundral Tim. "Tak čo potom ? Prečo sa chováš, ako by som ti niečo spravil ?" Tim zastal a smutne pozrel na kamaráta. "Atreyu, ty s tým nemáš nič. Nehnevám sa na teba, iba nemám na nič náladu." "Ale prečo ? Pre to blbé zrkadlo ?" "Nie. Proste nemám a hotovo." Atreyu skočil Timovi do cesty. "Prečo si sa v škole na mňa tak pozeral ? Naozaj som mal to isté tričko. Musel si sa pomýliť. Vážne ?" "Asi hej." Riekol Tim viac pre seba ako pre Atreyu. "Takže znova kámoši ?" Tim pozrel na kamaráta a dnes sa po prvýkrát i trochu pousmial. Keď Atreyu potom len tak zo strany vybuchol smiechom začal sa smiať i on až si

napokon plesli dlaňami v dohodnutom geste a všetko bolo razom zabudnuté. "Inak dúfam, že si nezabudol, kam teraz ideme ?" Zahlásil Atreyu vedelo. "Nie, ale vieš ja musím byť o štvrtej doma. Kvôli našim." "To je pohodička. To stíhame. Najprv však musíme k tebe po veci." "Ku mne po veci ?" Zvolal Tim nechápavo. Atreyu namiesto odpovede veselo žmurkol a dal sa do behu. "Kto bude prvý pred vaším domom ?" Tim pridol do kroku a o chvíľu už i sám bežal. Keď dobehol k bráničke svojho príbytku, zbadal štvoricu veľkých balíkov stojacich priamo pred vchodom. "A to má byť čo ?" "To sú naše veci, ktoré budeme potrebovať." Atreyu schmatol prvý balík vo veľkosti mikrovlnnej rúry a začal ho otvárať. Timovi chvíľu trvalo, kým sa spamätal. "Čo je to a odkiaľ to prišlo ?" "No predsa odo mňa. Poslal som to ráno UPSkou na vašu adresu, aby sme nemuseli k nám. Pozri čo tu mám !" Atreyu vytiahol z balíka nevelký batoh. "Ten je pre teba. Otvor ho !" V batohu sa nachádzala veľmi jaskyniarska výbava s prilbou, čelovou baterkou, dvojicou dlhých lán a nechýbali ani protišmykové podrážky či rukavice uspošobené na lezenie po skalách. Súčasťou výstroja bola navigácia, vysielacia a už spomínaný nôž – alebo presnejšie mačeta (aspoň merajúc to dĺžkou čepele). Bola tu i fľaša s vodou, nejaké bagety a energetický džús. Atreyu mal pre seba rovnaký batoh s identickou výbavou, vrátane dlhého noža, ktorým začal šermovať do strán. "Dobré však ? Šlohol som to fotrovi. Mal to zatvorené v jednej skrini, no som našiel kľúč." Tim s obavou pozrel na objemný ruksak. "Atreyu, kam chceš ísť ? Prečo potrebujeme tie laná a čelovky ?" "Musíš vydržať. Za chvíľu tam budeme. Nie je to ďaleko, ale radšej pôjdeme busom. Neboj, sú to len tri zastávky - nebude ti zle. No musíme si švihnúť. Za chvíľu nám to ide." Tim chcel protestovať, no skôr než stihol svoju sťažnosť vysloviť, už aj sedel na zadnom sedadle autobusu číslo 18. Z troch zastávok sa napokon vyklulo šesť (Atreyu sa vyhovárал, že si vraj pomýlil autobus), no Timov žalúdok napätím zovretý do krajnosti našťastie ani nenapadlo štrajkovať. Vystúpili v južnej časti mesta, kde poväčšine sídlili priemyselné fabriky a staré továrne – dnes už takmer všetky zatvorené. I keď hlavná ulica bola zaprataná autami a chodníky plné ľudí, Atreyu mal namierené do podstatne odľahlejších štvrtí mesta. O chvíľu ruch ulice vystriedali neupravené cesty lemované vysokými betónovými plotmi za ktorými sa rozliehali opustené budovy. A práve pred jedným z takýchto plotov zastali. "Tak a sme tu." Atreyu ukázal víťazoslávne na súbor nevysokých budov čnejúcich sa za plotom. Budovy, tak ako celý areál, boli opustené, okná na nich povybíjané. Na rozbitých cestách medzi budovami sa váľali kusy zhrdzavených strojov, rôzne klady a sochory, nechýbali ani nákladiaky bez pneumatík, zhrdzavené nosníky či nakladacie ramená. Na stožiaroch týčiacom sa v strede areálu viala roztrhaná vlajka – symbol spoločnosti, ktorá tu kedysi sídlila. "Tu ? A čo tu budeme robiť ?" Atreyu vytiahol z vrečka pokrčený papier. "Čítaj !" Bol to starší novinový článok vystrihnutý z časopisu ???0. (Známy to bulvárny plátok pochybnej kvality vychádzajúci v Minnesote a okolí.) Podľa článku príhodne nazvaného 'Únosy, zmiznutia, či vraždy ?' došlo v južnej časti Minneapolis vo štvrti ???0 k záhadným zmiznutiam niekoľkých bezdomovcov a narkomanov. Za posledných 6 rokov údajne až piati z nich bez akejkoľvek stopy zmizli a ani vyšetovanie polície nič neodhalilo. V článku sa tiež spomínalo, že mnohí z nich sa združovali v okolí opustenej továrne O'Leary corp., kde mali svoj drogový brloh, a preto mesto prijalo rozhodnutie budovy zrovnať so zemou a pozemok predať. Tim dočítal text, no nepripadal si o nič múdrejší. "A čo akože má byť ?" Atreyu natrčil prst k trepotajúcej sa vlajke. "Vidíš to ?" "O'!-ii." Prečítal Tim nahlas písmená, ktoré dokázal z roztrhaných franforcov vylúštiť. "Nie O'!-ii., ale O'L--ry Je to tá istá firma o ktorej tu píš. Už chápeš ?" Tim ešte pozrel na rozstrapkanú zástavu a zavrtel hlavou. "Nie, nechápem." Atreyu si plesol po čele. "Práve tu tí bezdomovci zmizli. Tu

v tejto fabrike. Sem chodili a tu aj zmizli." "No a čo má byť ?" Riekol Tim defenzívne. "Čo, čo ? No predsa, že to musíme preskúmať. Našiel som na webe nejaké plány podzemia. Pod celou továrňou je milión chodieb. Mali tam nejaké sklady či čo." Atreyu vytiahol z vrecka druhý o niečo väčší (hoci o nič menej skrčenejší) zvitok papiera. "Vidíš ? Všade samé tunely. Musia ich tam byť celé míle !" Tim zízal na komplikovanú spleť podzemných chodieb, no stále nechápal (alebo aspoň sa tak tváril) o čo Atreyu ide. "A čo má byť ? Nech tam sú." "No hej, ale tí feťáci sa v nich určite stratili, alebo možno..." Atreyu prižmúril oči. "Alebo sa nestratili a niečo ich tam dostalo." "Dostalo ? A čo by ich tam malo dostať ?" "No možno nedostalo, neviem. Tak či tak to musíme preskúmať. Pôjdeme dolu a zistíme čo sa tam stalo. Preto sme tu predsa prišli." Keď Tim začul kamarátov návrh zareagoval tak ako sa dalo očakávať - poklepal si po čele. "Tebe preskakuje ? Ty chceš ísť tam dolu ?" "Jasné ! Načo myslíš, že som zobral tú výstroj ? Teda vlastne zobrali..." Tim si spomenul na ruksak, ktorý mal na chrbte. "Tak to teda nie ! Ja nikam nejdem !" "Prečo ? Bojíš sa ?" "Nebojím sa, ale neviem prečo by som mal chodiť do nejakých sprostých tunelov." "Ty nechceš rozlúštiť tú záhadu ?" "Uhádol si. Nechcem !" "Ale, no tak Tim." Zvolal Atreyu zmierlivejšie. "Vieš aké to môže byť cool. Len si to predstav, žeby sme tam ozaj niečo našli. Boli by sme slávni. Možno by nás dali do telky." Tim nahodil ironický úškrn. "No jasné ! Bude to cool. Tak ako tom kolotoči, alebo vtedy na tej veži ?" "Nie lepšie, uvidíš ! No tak, nebuď taký zbabelec. Veď sú to len blbé šachty a máme aj vysielacky. Nič sa nám nestane. Uvidíš, že to bude pecka." Aj keď Atreyu ozaj snažil, Tim ho nepočúval a zvrtnúc sa na päte zamieril späť na zástavku. Atreyu ho rýchlo dobehol. "Kam ideš ?" Opýtal sa Atreyu "Domov." "Pretože sa bojíš ?" "Nie. Pretože nie som debil, aby som lozil po špinavých kanáloch." "To nie sú kanály, ale tunely." Tim mávol rukou a pokračoval ďalej. "Takže ma v tom necháš samého ? Myslel som, že sme kámoši." Vyzývavá poznámka prinútila Tima aby sa otočil. "Ty tam naozaj chceš ísť ?" "Nie ! Ja tam idem ! A keď nepôjdeš som mnou, tak tam pôjdem sám !" "Ale prečo ? Čo keď sa tam stratíš, alebo niekam spadneš ?" "Veď práve preto musíme ísť spolu. Ak by sa niekomu z nás niečo stalo, ten druhý zavolá pomoc. Ale nemusíš sa báť, nič sa nám nestane. Mám predsa mapu." Atreyu zamával kúskom skrčeneho papiera. "Nie Atreyu ! Ja tam nejdem. Ak chceš, tak si choď, ale sám. Prepáč, ale ja... Ja nemôžem. Bojím sa. A ani ty tam nechod'. Prosím." Atreyu s nemou výčitkou pozrel kamarátovi do očí. "Takže som mnou nepôjdeš ?" "Nie. Ja nemôžem. Prepáč mi to." Skôr než Atreyu stihol odpovedať, Tim sa zvrtol a čo mu sily stačili upaľoval k autobusovej zastávke. Pustými ulicami prebehol stovky yardov, aby po dlhom behu celý vyčerpaný klesol na lavičku na zastávke autobusu. Niekoľkými výdychmi aspoň čiastočne splatil kyslíkový dlh a konečne sa otočil. Ulica, ktorou pribehol zívala prázdnotou. Ani Atreyu, ani žiadneho iného človeka na nej nezbadal. Možno by v tej chvíli i znervóznel, ak by mu nenapadlo, že Atreyu je akiste skrytý niekde nablízku, špehujúc ho v nádeji, že si to rozmyslí. "Nie. Nie je predsa tak hlúpy aby tam šiel. Zasa iba frajeruje." Keď po chvíli začul čiesi kroky, tvár mu sčeril potuteľný úsmev. "Tak a si tu." Keď sa obrátil, škodoradosť vystriedalo sklamanie. Nebol to Atreyu. S chlapcom ktorý sa objavil, mal jeho kámoš spoločný snád' len vek. Mierne obézna postavička s baculatou tvárou, pripomínala viac Barta Kinga ako jeho priateľa. Chlapec nakrátko pohľadom zavadil o Tima a posadil sa na opačný koniec lavice. O pár sekúnd spoza zastávky doľahli ďalšie kroky. "To musí byť on." Pomyslel si Tim, no opäť neuhádol. Rovnako zavalitý, aj keď o trochu mladší chlapec si prisadol k tomu prvému a začali sa spolu o čomsi rozprávať. Aj keď Tim nepočul o čom sa bavia, uvidel ako po chvíli jeden z nich vytiahol hraciú konzolu do ktorej mu ten druhý strčil pamäťovú kartu. Čakanie na

autobus si potom spoločne krátili vzájomným hraním. Tim po nich nenápadne poškuľoval, no obaja boli hrou našťastie tak zaujatí, že si malého špeha vôbec nevšimli. Pohľad na dvojicu hrajúcich sa kamarátov mu pripomenul Atreyu. Bol to jeho jediný priateľ, ktorého mal. Ako asi tak Atreyu zareaguje, keď ho teraz nechá v štiche ? Bude sa s ním chcieť po tejto zrade ešte stále kamarátiť, alebo so všetkým bude navždy koniec ? Tima striaslo od zimy. Neprijemné myšlienky prenikali čoraz hlbšie pod kožu. "Čo mám robiť ?" Opýtal sa sám seba, a hoci odpoveď sa mu núkala sama, stále váhal. Na pomyselnéj váhe osudu ležali na jednej strane desivé podzemné tunely plné tých najneočakávanejších nástrah a na tej druhej jeho priateľstvo s Atreyu. Vyrovnaný pomer. Timovi sa potili dlane a hrud' sa mu nadvihovala čoraz rýchlejšie. Čo má robiť ? Ako sa má rozhodnúť ? Napokon po dlhom váhaní všetko rozsúdila jediná myšlienka. Samota. Tá verná spoločníčka, ktorá po jeho boku stála celé tie roky, netúžil po nej. Už nikdy viac ju nechce, nesmie stretnúť ! Zrazu Tim pocítil ako mu trpne celé telo. Každý nádych bol namáhavejší a srdce i hrud' zvieral bolestivý kľč. Akoby celé jeho telo sa premenilo v natlakovaný hrniec, ktorý môže každú chvíľu vybuchnúť. Náhle, ani sám nevediac prečo vystrelil do pozoru a jeho myseľ opantala jediná myšlienka. "Nechcem byť sám. Už nikdy." Bez rozmyslu znova upaľoval prázdny ulicami, ktorými len pred niekoľkými minútami opúšťal kamaráta. Celý zadychčaný dobehol k betónovému plotu. Jeho najhoršie obavy sa potvrdili. Atreyu tu nebol. Asi už musel vojsť dnu. Tim sa vrhol k ohrade a pozrel cez škáru v betónovom plote. "Atreyu ! Atreyu, kde si ?" Márnemu volaniu odvetilo iba šuchotanie vetra ženúceho sa ošumelými ulicami opustenej továrne. Tim privrel viečka. "Atreyu, prosím, odpovedz mi, ak ma počuješ !" Ani tentoraz nič. Tim sklopil hlavu a prsty zovrel do dlaní. Keď bol malý úprimne veril, že má telepatické schopnosti umožňujúce mu osloviť blízku osobu aj na veľkú diaľku. Kiež by to bola pravda a Atreyu jeho slová zachytil. Do tretice zopakoval svoju prosbu, keď úpenlivé volanie chlapca zrazu narušil akýsi šuchot. Tentoraz neprichádzal spoza betónovej ohrady, ale z opačnej strany. Skôr než sa Tim stihol otočiť niečo k nemu zozadu priskočilo a dlaňou mu zakrylo pery. "Tim, to som ja !" Pošepol Atreyu a ukázal na druhú stranu plota. Zavalitú siluetu strážnika prechádzajúceho popri jednej z rozpadávajúcich sa budov Tim v prvej chvíli vôbec nezbadal. "Je tam strážnik a má psa. Vidíš ?" Tim prikývol. Hoci statný doberman bol na obojku, už len letný pohľad na slintajúcu papuľu naháňal strach. "Do riti, nevedel som, že tam majú strážnika. Vyšiel z tamtej budy, no našťastie ma nezbadal." Atreyu kývol k neveľkému domčeku na opačnej strane areálu. "Počkáme až zalezú. Musíme sa dostať k veľkej hale tam v strede." Atreyu prstom opísal široký kruh, až kým neukázal na veľkú betónovú barabizňu s povybíjanými oknami. "Podľa mapy by tam mal byť vchod do podzemia. Jeden zo štyroch." Tim vypeštil oči. "Ty tam chceš naozaj ísť ?" "Jasné. Toho bastarda sa báť nemusíš. Je to zdochlina čo by nechytla ani myš. Veď sa pozri. Nemá už takmer žiadnu srst'. Určite má aspoň dvadsať rokov." "Ale čo ten strážnik ?" "Ten s tým bruchom ? Neboj, počkáme až zalezú. Už som všetko vymyslel." Atreyu si pošukal po čele, no rýchlo sa prikrčil. Strážnik sa obrátil a pozrel ich smerom. Našťastie ich nezbadal. Netrvalo dlho a obaja, strážnik i pes, zmizli v spleti uličiek vinúcich sa medzi budovami. Prešlo pár minút, a keď sa ani jeden z nich neukázal, Atreyu šikovne vyskočil na plot a prehodiac plecniaky na druhú stranu podal ruku kamarátovi. Tim zaváhal. Ešte stále mal možnosť všetko si rozmyslieť. Neskôr už nemusí mať tu príležitosť. No napokon ju neodstal ani teraz. "No tak poď rýchlo ! Polez, skôr než príde." O pár sekúnd už obaja chlapci upaľovali pustým areálom. Dobešli k prvej z radu opustených hál. "Tu ma počkaj ! Pozriem kde je." Kryptý stenou Atreyu došprintoval na opačný koniec budovy a nenápadne vykukol

von. O pár sekúnd zamával na Tima. "Videl si ho ?" Zafučal Tim, keď k nemu dobehol. "Nie. Asi je na druhej strane." "A čo ak nie je ?" Zapišťal Tim. "Čo ak tu na nás niekde čaká ?" "Akoby asi tak o nás vedel ? Neboj. Musíme iba..." Atreyu slová zrazu prehlušil psí štekot. Tim od strachu takmer nevyšiel na strechu najbližšej budovy. "Neboj, bolo to ďaleko. Musia byť na druhej strane, tak ako som hovoril." "Na druhej strane ? A čo ak nás ten pes zaňuchá ?" "V tomto smrade ?" Atreyu kývol k rúre trčiacej kolmo nahor, iba pár yardov od miesta kde stáli. "Čo je to ? Kanál ?" Atreyu pokrčil plecami. "Asi hej. Ale smrdí to tu pekne hnusne. No aspoň nás tá zdochlina nezacíti. Radšej dýchaj ústami." Tim poslúchol radu kamaráta a zapchal si nos. "Ale čo budeme teraz robiť ? Nemali by sme radšej vypadnúť ? Ved' môžeme prísť aj zajtra. Možno tu ten strážnik nebude." "Nie ! Drž sa za mnou. Už to nie je ďaleko." Prikrčení k zemi, obaja sa dali do behu. O pár sekúnd dorazili k ďalšiemu z radu betónových skeletov. K miestu, ktoré Atreyu na mape označil za vstup do podzemia už nechýbalo veľa. Atreyu sa otočil k Timovi a chcel mu čosi povedať, keď sa areálom znova rozľahol psí brechot. "Atreyu, to už bolo bližšie !" Zajačal Tim. "Nie, nebolo. Bolo to rovnako ďaleko. Neboj, už sme takmer tam. Hlavne sa drž pri zemi." Najdlhší úsek otvoreným priestranstvom prebehol Atreyu ako blesk. Prikrčený k stene budovy, do ktorej podľa mapy mali vstúpiť mávol na kamaráta. "No tak pod' !" Tim zaváhal. Nie ani tak od strachu, ako od únavy. Musel aspoň na chvíľu zastať a nabrať dych. Predklonil sa a skúšal čo najrýchlejšie dýchať. Každý nádych bolel a pľúca páľili, akoby mu do nich niekto nahádzal žeravé uhlíky. "No tak, pod' už !" Zachrčal Atreyu a znova naňho zamával. Timovi i napriek neznesiteľnej bolesti v hrudi neostalo nič iné iba poslúchnuť. Pred očami sa mu zahmlievalo a takmer zakopol o kovové lano trčiace zo zeme, keď sa snažil vyhnúť iného káblu trčiacemu zo zeme. Na sekundu - dve musel zastať, aby znova získal orientáciu. Keď už chcel pokračovať, obnovený brechot ho prikoval k zemi. Pes. Tentoraz to nebol už iba hlas. Štíhla silueta vypelýchaného dobermana vyskočila spoza jednej z budov. Šelma okamžite zacítila chlapca. Čierne očiská Tima úplne paralyzovali a keď netvor zabrechal, malý prieskumník takmer odpadol. "Tim, bež !" Zasyčal Atreyu čo mu hrdlo vládalo. Zbytočný pokus. Timove nohy neboli schopné pohybu. Doberman znova štekol a obojkom začal zúrivo metať. "Čo je Rex ? Zacítil si niečo ?" Strážnikov zrak padol na chlapca. "Hej ty tam ? Čo tam robíš ? Tu nemáš čo hľadať ! Ako si sa sem dostal ?" Tim namiesto odpovede iba zabľabotal čosi nezrozumiteľné. "Tim ! Pod' sem ! Rýchlo, inak ťa dostane." Atreyu na kamaráta i do tretice zamával, no Tim ho vôbec nevnímal. Až keď Rex znova zaštekol, panika prekonala šok a Tim sa konečne zvrátil na útek. "Hej, počkaj ty zasran !" Skríkol strážnik. Jeho rev sprevádzal stále zúrivejší brechot psa. "No tak stoj, počuješ ? Ak nezastaneš, pustím na teba psa !" Aj keď strážnikovo burácanie otriasalo tými pár oknami, ktoré ešte neboli rozbité, mohol kričať koľko len chcel. Tim ho v tom zmätku nemal šancu začuť. K smrti vydesený upaľoval k najbližšiemu plotu, hoci ak by mal len trochu času uvažovať, pochopil by, že plot bez Atreyu pomoci nepreskočí. Psí brechot však úplne zatemnil chlapcovu myseľ. Prešlo niekoľko nekonečných sekúnd a betónová ohrada už bola tak blízko. Tim pre istotu skontroloval ako ďaleko je strážnik, keď mu zrak padol na Rexa. Teraz už neštekol ani nelomcoval obojkom. Voľný, rútil sa rovno na neho. Tim pridal do tempa, hoci pľúca žobronili o oddych. V panike nezbadal ako mu Atreyu upaľuje z opačnej strany na pomoc. Psí brechot bol každou sekundou bližšie. Z posledných síl Tim dobehol k plotu a vyšvihol sa naň. Akýmsi zázrakom sa mu podarilo zachytiť sa najvyššieho panelu. Bol už takmer v bezpečí, keď pravá noha na vlhkom betóne podkĺzla a vysilený chlapec len tak-tak, že nezletel dolu. Jedna noha hompáľala vo vzduchu, no druhou sa ešte vždy pevne držal plotu. Už chcel vyskočiť

hore na posledný stupienok, keď ho čosi mocné zdrapilo za nohavice. Iba křčovité zovretie oboch rúk zabránilo pádu. V prvej chvíli si myslel, že to bude strážnik a skúsil sa mu vytrhnúť. No nebol to strážnik. Ostré zubiská prederavili Timove nohavice ako nič a zaryli sa rovno do kože. Tim zvreskol. Váha zúrivo trhajúceho dobermana bola pre útleho chlapca priveľa. Oslabené údy nedokázali viac vzdorovať presile. Pred dopadom Tim stihol ešte vykriknúť. Silný náraz ho takmer omráčil, no zúrivé šklbanie mu okamžite navrátilo vedomie. Doberman zúrivo trhal, meniac chlapcove nohavice na franforce. Tim vrieskal ako pominutý, skúšajúc voľnou nohou kopnúť útočníka, no psisko i napriek veku bolo stále mršne a vždy dokázalo šikovne uskočiť či uhnúť sa. Zároveň ukázalo akú ohromnú silu v šlachovitom tele ukrýva, a začalo Tima ťahať po zemi. "Aááh. Pomóóoc." Zjačal Tim v absolútnom zúfalstve. Škoda len, že jeho krik nemohol v opustenom areáli nik počuť. Alebo, žeby predsa? Atreyu, keď uvidel čo sa deje, nedbajúc na riziko rozbehol sa kamarátovi na pomoc. Hoci s nožom v ruke, v súboji s psovitou šelmou vyzbrojenou dlhými tesákmi by mu ani ostrá čepeľ veľmi nepomohla. Našťastie všadeprítomný bordel, kusy nábytku, káble, reťaze a železné tyče poskytli Atreyu dosť možností vybrať si. Skôr ako dobehol k Timovi, držal v ruke dlhočizný kábel - hrubý zväzok drôtov obalený izolačným materiálom. Doberman znova trhol. Deravé nohavice nevydržali a kusisko látky ostalo v psej tlahe. Tim bol voľný. Víťazstvo však nemalo dlhého trvania, lebo okrem jeho nohy, ostali voľné i zubiská psa a zviera vycvičené na lov si toho bolo veľmi dobre vedomé. Tim znova vykrikol, kryjúc si tvár. To psa ešte väčšmi podráždilo. Ohlušujúci brechot a rozgniavená papuľa plná slín malo byť to posledné čo Tim v živote uvidí. Keď už sa Rex chystal zaryť svoje tesáky do chlapcových rúk, upútalo ho čosi iné. "Ááá." Hrdelný krik Atreyu nepripomínal ľudský hlas. Aj keď zúrivý výraz vpísaný do odhodlanej tváre by nahnal strach mnohým, vycvičený pes sa len prikrčil, čakajúc na príležitosť udrieť. Možno vďaka svojmu veku (merajúc to psím životom, musel ťahať k osemdesiatke), alebo len čírou nepozornosťou, Rex až príliš neskoro zbadal, že Atreyu má v ruke zbraň. Vzduch zasvišťal a pružný kábel zmenený v primitívnu verziu policajného pendreku zasiahol svoj cieľ. Pes skňučal od bolesti a uskočil dozadu. Atreyu sa znova zahnal a trafil i po druhýkrát. Keď sa rozmachol do tretice, psisko stiahlo chvost a rozbehlo sa útek. "Tu máš ty *****." Atreyu schmatol ťažký kameň a hodil ho po unikajúcom zvierati. Rex však bol už príliš ďaleko. "Tim !!!" Atreyu sa vrhol na kolená. "Tim čo ti je? Si zranený?" Tim namiesto odpovede iba otvoril ústa a čosi nezrozumiteľné zakoktal. "Do riti!" Zakľal Atreyu, keď uvidel krvavú šmuhu na Timovej nohe. Sklonil sa k rane, že si ju prezrie, keď z diaľky začul strážnikov rev. Statný muž bol ešte ďaleko, no Rex cítiac príležitosť na pomstu, stál prikrčený, necelých 30 yardov od nich. Uprený pohľad a chvostom vytrčený sťaby anténa dával tušiť, že je pripravený na útok. Strážnik znova čosi vykrikol. Pravdepodobne príkaz chyť, pretože psisko vyrazilo vpred, a Atreyu mohol iba bezmocne sledovať, ako sa rúti rovno naňho. Bolo jasné, že proti rozzúrenému psovi by mu jeho pendrek nebol veľmi nápomocný. Našťastie v zálohe mal (ešte vždy) nezranené nohy a dobrý nápad k tomu. Vyletel sťa kométa a pod ho preč. Rex prestrelil okolo Tima, vôbec si ho nevšimnúc. Teraz už mal lepší cieľ. No i Atreyu mal svoj cieľ a nebol vôbec ďaleko. Tridsať yardov, dvadsať, desať, päť. Rex už bol Atreyu v päťach a jeho dychtivá papuľa sa práve chystala zovrieť chlapcove lýtko do biologického zveráka, keď Atreyu napriahol všetky svaly v tele a využijúc atletickú postavu, vzniesol sa do výšky. Pes skok bezmyšlienkovite nasledoval. Atreyu si všetko načasoval absolútne presne. Dopadol na druhú stranu kanalizačnej šachty spraviac elegantný kotrmelec, za ktorý zaplatil len malú daň v podobe oškretého zápastia. Rex nemal toľko šťastia. Nepripravený na taký skok, dokázal

prednými labami len zakvačiť o okraj kolmo sa zvažujúceho betónu. Laby len bezmocne šuchotali po hladkej stene, márne hľadajúc nejakú oporu. Atreyu sa stihol ešte obzrieť, aby uvidel ako stále rozgníavená papuľa mizne v tme. Po sekunde - dvoch nasledovalo hlasné čľupnutie a po ňom už len vystrašené kňučanie. Atreyu priskočil k okraju šachty. Vydesený pohľad psa, ktorému sa podarilo zachytiť o akúsi kladu plávajúcu na hladine dažďovej vody mu vyčaroval zlomyseľný úsmev na perách. "A máš to ty hajzel !" Skríkol Atreyu natešene prstom ukážuc na úbohé zviera. Chcel dodať i viac, keď jeho slová prehlušil vreskot strážnika. Robustný muž okolo šesťdesiatky, len čo zbadal čo sa jeho psovi stalo, i napriek značnej nadváhe vyrútil sa chlapcovi v ústrety. Tentoraz už Atreyu nič neriskoval a zobral nohy na plecيا. Tim, ktorý už medzitým vstal, začal krivkať k plotu, no keď zbadal strážnika, zvrtol sa opačným smerom. Skackajúc na jednej nohe, ďaleko by nedobehol. Našťastie Atreyu bol hneď pri ňom. "Pod, pomôžem ti." Atreyu podoprel kamaráta plecicom a aj keď plot nebol ďaleko, zamierili opačným smerom - k jeden z množstva opustených budov. Len čo vbehli dnu, Atreyu za zatiahol nimi ťažkú závoru. Hala do ktorej vstúpili pripomínala montážnu dielňu. Plná úzkych chodieb, strmých rebríkov i nízkych tunelov, vinúcich sa okolo veľkých zväračských či taviacich strojov vytvárala dokonalý labyrint. Všade kam len pozreli stáli pásové nakladače, lisy, obrovské hriadele či piesty. Stroje tu museli stáť roky opustené, lebo ich povrch pokrývali všemožné odtiene hrdze. Na niektorých miestach korózia stihla odhryznúť i väčšie kusy kovu z niektorých schodísk zivali široké diery. Vbehnúť do bludiska chodieb s deravými podlahami bolo príliš riskantné. Atreyu však mal lepší nápad. Podpierajúc kamaráta, podarilo sa im podplaziť celú halu a dostať sa na opačný koniec budovy. Ťažký poklop mohutného uzáveru bol odvalený a Tim tak zbadal množstvo priečok kovového rebríka smerujúceho kamsi dolu do podzemia. "Rýchlo Tim ! Lez prvý." Tim vydesene pozrel na priateľa. "Tam dolu ?" "Jasné ! Chceš, aby ťa ten starý chytil ?" Koniec Atreyu vety zastrel rachot ťažkej brány. Niekoľko ju musel zvonku otvoriť. Nebolo ťažké uhádnuť kto. "No tak choď !" Atreyu krik s ťažkými krokmi strážnika primäli Tima k činu. S chvejúcimi rukami začal zostupovať do čierno čiernej hĺbočiny. Atreyu ho okamžite nasledoval. "No tak rýchlo, no tak švihni si !" Zavrčal Atreyu, keď pomaly zostupujúcemu kamarátovi takmer stúpil na hlavu. Dunivé kroky už boli veľmi blízko, keď Tim konečne ucítil pevnú pôdu pod nohami. Ťažké stony prichádzajúce zhora prinútili chlapca obzrieť sa. Mohutný strážnik práve dobehol k poklopu a naklonil sa cez okraj. Tim uvidel jeho tvár. Pravé líce neznámeho muža hyzdila dlhá jazva smerujúca od brady až ku oku, dodávajúc strážcovi továrne desivý výzor. Ak by Tim nemal po súboji s Rexom hlasivky vykričané, určite by začal ziapať. "Hej vy tam !" Zaburácal muž. "Čo tam dolu robíte ? Tam nemáte čo hľadať ! Okamžite poďte von, skôr než si po vás zídeme." "To určite ! Ak nás chcete, tak nás najprv musíte chytiť." Atreyu schmatol kamaráta za ruku a spoločne sa dlhou chodbou rozbehli preč. "Hej ! Kam to bežíte ? Vráťte sa, okamžite !" Atreyu strážnika nepočúval a ďalej ťahal Tima tmavým tunelom. Tim v tme stratil akúkoľvek orientáciu a plne sa musel spoľahnúť na priateľove zmysly. Po pár desiatkach yardov prudko zabrzdlili. Skôr než Tim stihol niečo povedať, kamarát mu zapchal ústa. "Ticho ! Asi ide za nami." Atreyu natrčil uši. Prešlo pár nekonečných sekúnd, no okrem Timovho zrýchleného dychu bolo v chodbe úplné mĺkvo. Atreyu rýchlo zalovil vo vrecku a vytiahol malú baterku. Silné svetlo Tima okamžite oslepilo. Keď po niekoľkých sekundách žmurkaním znova nadobudol zrak, uvidel Atreyu ako baterkou prečesáva chodbu pred nimi. Lúč svetla bol natoľko silný, že dosiahol až k rebríku, ktorým zliezli do podzemia. V kuželi matného svetla doliehajúceho cez okraj poklopu siluetu strážnika našťastie vidieť nebolo. Asi svoj sľub nedodrжал. "Tim, počkaj ma tu. Idem sa tam pozrieť. Hneď sa

vrátim." Atreyu urobil pár krokov, keď chodbou zrazu zarachotil odporný lomoz kovu. Spolu s ním zanikol i kužel stropného svetla prenikajúceho otvorom v povale a chodbu teraz osvecovala iba Atreyu baterka. "Do riti !" Zakľal Atreyu rozbehol sa k rebríku. Vybehol až nahor a celou silou zatlačil do masívneho poklopu. Zbytočne. "Do riti, je to zablokované ! Ten hajzel nás tu zamkol !" "Zamkol ?" Vyhýkol Tim zdesene. "Ak... Ako sa teraz dostaneme von ?" Atreyu zoskočil z rebríka a podal Timovi baterku. Z vrecka vytiahol nákres podzemného komplexu šácht a tunelov. "Tak, my sme tu." Ukázal prstom do stredu mapy. "Vidíš tú bodku. To je ten poklop, kde sme teraz. Podľa mapy sú tu ešte ďalšie tri. Týmto..." Ukázal na opačnú stranu mapy. "...som myslel, že vojdeme dnu. Ale teraz ním môžeme vyjsť von. Ak nebude zatvorený, vyjdeme tam, kde sme chceli vojsť, a potom nám ten starý bude môcť vieš čo..." Tim meravo pozrel na priateľa. "Ale čo ak bude zatvorený ? Radšej ho poprosme, aby nám otvoril." "Otvoril ? Čo ti šibe ? Chceš, aby nás chytil a zavolať fízlov ? Prečo myslíš, že nás tu zavrel ? Lebo presne to chce. Chce nás nastrašiť, aby sme sa nechali chytiť." "Ale čo ak sa stratíme ? Čo ak skončíme ako tí bezdomovci ?" "Blbosť ! Oni nemali mapu ako my. Vieme, kde máme ísť a sme dvaja. A keby aj niečo, stále máme mobily a vysielacky. Jednu vysielacku som nechal doma a naši sa vrátia o šiestej. Ak dovedy nenájdeme východ, zavolám im a prídu po nás. Neboj, na všetko som myslel." Atreyu vytiahol z vaku ďalšie tri baterky. Jednu podal Timovi, druhý si opásal na opasok a tú tretiu pripojenú k členke si nastokol na čelo. "Tak a svetlo by sme mali. Nechceš prilbu ?" Tim pozrel na neformálny kus plastiku na vrchole batoha a zavrtil hlavou. "Tak dobre, kašlime na ňu. Aj tam som ju zobral iba tak." Atreyu si hodil batoh na chrbát a baterkou zamieril na nevelkú mapu podzemia. Po chvíli skúmania ukázal do nedlhej chodby pred nimi. "Tak a môžeme ísť. Malo by byť týmto smerom. Drž sa za mnou." Tim preglgol a naposledy s nádejou pozrel na poklop. Síce uzavretý, no predsa tak zvodne blízko. Stačilo zakričať a strážnik by ho iste otvoril. Nie je predsa blázon, aby tu zatváral deti. Teda aspoň by nemal byť. Čo ak však má Atreyu pravdu a ozaj by na nich zavolať policajtov ? Tim nechcel skončiť vo väzení, aj keď po blúdení opustenými šachtami taktiež netúžil. Ťažká voľba, ktorú Atreyu okamžite vyriešil. "No tak čo je ? Ideš, alebo čo ?" Kamarát už stál na konci chodby stáčajúcej sa doľava. Timovi neostalo nič iné iba ho dobehnúť. Posledné po čom túžil, bolo ostať v temných kanáloch sám. K druhému poklopu to vzdušnou čiarou nebolo viac ako 400 yardov, avšak križujúce sa chodby tvoriace dokonalý labyrint pridali na vzdialenosti minimálne dvojnásobok. To však ani zďaleka nebol ten najväčší problém. Zatiaľ čo prvé dve - tri chodby mali vlhké iba steny, v ďalších voda presakujúca z povrchu vytvárala rozsiahle kaluže, ktorým sa nedalo vyhnúť. Strop i steny pokrýval lepkavý sliz, pri dotyku s ktorým sa Timovi obracal žalúdok. Nezniesiteľný zápach páľil nos i oči. Tim kráčal Atreyu rovno za chrbtom, neustále sa obzerajúc či ich niekto (alebo niečo) nesleduje. Našťastie, zdalo sa že okrem nich v tuneloch nikoho niet. Teda aspoň zatiaľ... Netrvalo dlho a dorazili do prvej z priestranných komôr, ktorých bolo v podzemí minimálne tucet. Hrubé rúry obalené izolačným materiálom tiahnuce sa popod strop naznačovali, že tu kedysi dávno viedlo teplovodné potrubie. Dnes izoláciu i kov žrala hrdza. Na niektorých miestach civeli z rúr tmavé diery, ktorých ostré okraje Timovi pripomínali rozgníavené čeľuste Votrelca. Stred miestnosti skrášľovala odporná čierna barina, na hladine ktorej sa v svetle čeloviek trblietali olejové škvrnky. "Tak a sme v polovici." Ukázal Atreyu na mapu. "Vidíš už to nie je ďaleko. Tieto rúry by nás mali zaviesť rovno k východu." Atreyu prstom prešiel po línii určujúcej trasu potrubia. "A toto je čo ?" Tim ukázal na miesto, kde sa chodba na mape zužovala. "Hm, neviem. Ale neboj, zistíme to až tam budeme." Keď dorazili na spomínané miesto, nadšenie z objavenia

východu ich razom prešlo. "Do zadku a to má byť čo ?" Zavrčal Atreyu s omnoho menšou veselosťou v hlase. "No to bude asi stena cez ktorú neprejdeme." Tim sklúčene pozrel na betónovú priečku rozdeľujúcu chodbu na dve časti. Priečka mala pri stope veľký otvor ktorým rúry prechádzali na opačnú stranu. Atreyu vyskočil na jednu z nich a pozrel skrz. "Do riti aj s tým ! Tam je ten sprostý poklop a je otvorený !" Tim musel vstať na špičky, aby cez úzku škáru uvidel kužeľ matného svetla prenikajúceho na dno chodby. "Ako sa tam dostaneme ? Cez ten otvor neprelezieme." Atreyu zoskočil z potrubia a poškrabal sa po nose. Odporný zápach bol v týchto častiach komplexu priam neznesiteľný. "Tim choď vedľa. Niečo skúsím." Len čo tak Tim urobil, Atreyu celou silou kopol do priečky. Stena síce zadunela, no ak Atreyu dúfal, že tvrdý betón povolí, mylil sa. "Do pekla, keby som mal aspoň krompáč." "Krompáč ? To chceš rozbiť krompáčom ? Atreyu, na to by si potreboval C4ku a nie nejaký krompáč. Poďme prosím späť. Vráťme sa. Ten strážnik nám určite otvorí a možno keď ho poprosíme ani nikoho nezavolá. Alebo tam možno už ani vôbec nebude." "Tim, nebuď tak blbý." Zasyčal Atreyu zúrivo. "Určite tam bude. Čaká na nás, aby nás mohol chytiť. Čo to nechápeš ?" "No a ? Tak nech tam je. Ja na to kašlem. Chcem ísť domov. Mám strach !" Teraz už Tim nepotreboval nič predstierať. Strach ho načisto opantal. "Tim prestaň panikáriť ! My sa vonku dostaneme. Sú tu ešte ďalšie dva východy a potom..." Atreyu zaškúlil na rúry, keď mu niečo napadlo. Neďaleko ležal kus betónu odpadnutého zo stropu. Atreyu ho schmatol a celou silou šmaril do rúry. Tim sa reflexívne uhol, čakajúc, že sa kameň odrazí. Namiesto odrazu však chodbou poriadne zadunelo a v rúre sa zjavila široká trhlina. "Super !" Skríkol Atreyu nadšene. "Tie rúry sú hrdzavé. Keď ich zlomíme, tak cez otvor určite prelezieme." "Zlomiť ? Ako ich chceš zlomiť ?" Atreyu ukázal na kovový nosník na ktorom boli rúry položené. "Stačí zlomiť tu a celé to zletí dolu. Do riti, keby som mal pítku. Chcel som ju zobrať, ale myslel som, že nám ju nebude treba. No nevádi. Stávka, že je to hrdzavé. Veď sa na to pozri." Tim namiesto na rúry, pozrel na Atreyu, uistiť sa či si z neho nestrieľa. Atreyu však nežartoval, čoho dôkazom bol i ďalší kameň, ktorý letel smerom k nosníku. Tentoraz sa však iba neškodne odrazil a malého vrhača takmer zasiahol do hlavy. Ani neúspech však Atreyu neodradil. Skúsil to ešte niekoľkokrát, no nosník zakaždým ostal neporučený. "Atreyu kašlieme na to. To nezlomíme. Radšej poďme späť, kým je ešte čas. Za chvíľu bude tma. Alebo skúsme iné poklopy." Atreyu si zotrel pot z čela. "Asi máš pravdu. Skúsime iný." Z vrecka vytiahol pokrčený plán podzemných šácht a rozprestrel ho dokorán. "Takže my sme teraz tu a musíme sa dostať..." Atreyu slová zrazu prerušil podivný zvuk. Akési ťažko definovateľné škrípanie naplnilo mĺkvo chodbu. Nebolo treba dokonalých senzorov, aby obaja určili, že zvuk prichádza zhora. "Čo to..." Zakoktal Tim, keď mu Atreyu opätovne prikryl ústa. "Ticho ! Niečo k nám ide. Asi po tých rúrach." Tim sa vymanil z kamarátovho zovretia. "Čo spravíme ?" Atreyu vytasil svoj dlhokánsky nôž a namieril ostrý hrot na strop. Ostrá čepeľ sa zaligotala v žiari baterky. "Postav sa za mňa !" Tim reflexívne poslúchol. Škrabot ešte väčšmi zosilnel. Niečo sa k ním blížilo, a podľa zvuku muselo to niečo byť dnu v rúre. Tim chvejúcimi sa dlaňami dvihol zavalitý kameň. Niežeby dúfal, že ním niečo trafí, no nôž mal v ruksaku a aj keby nemal ruky roztrasené, neostal by čas vybrať ho von. Šuchot sa nezadržateľne blížil. Obaja chlapci so zatajeným dychom čakali čo sa stane. Šuchotavý zvuk zrazu prefrčal nad ich hlavami, prevaliac sa rúrou ďalej. Atreyu sa bleskovo zvrtol, čakajúc útok z opačnej strany. Nepriateľ však mal iné plány. Cez úzky otvor pod stropom prebehol na opačnú stranu priečky, upaľujúc až na koniec potrubia. Atreyu na nič nečakal a vyskočil do malého výklenku. Stihol to akurát včas, aby uvidel malých útočníkov, ako vyliezajú z rúry, vydesene upaľujúc preč, kým nezmizli v najbližšej

škáre. Atreyu to nevydržal a explodoval smiechom. "Čo to bolo ?" Zachrčal Tim. Skôr než kamarát mohol odpovedať, musel si utrieť slzy z očí. "Potkany. Boli to iba sprosté potkany. Asi keď som tresol do tej debilnej rúry, museli tam mať skrýšu. A ja blbec som myslel, že je to bolo... Že to bolo niečo iné." Atreyu sa s úľavou oprel o stenu a viečka mu oťaželi. "Toto, keď niekomu poviem... A pritom to boli iba obyčajné krysy. Ešte dobre, že to nebolo to čo som myslel." Tim si zotrel pot s čela, no na rozdiel od priateľa sa neprestal triasť. "Čo si myslel, že to mohlo byť ?" Atreyu sa zvláštne zatváril a sekundu, dve si Tima premeriaval, až kým nemávol dlaňou. "Ale nič. Nebudem ti to radšej hovoriť. Aj tak sú to iba také povery." "Povery ?" Zdúpnal Tim. "Aké povery ?" "Ale také pre malé deti. Až sa dostaneme hore, tak ti ich poviem. Teraz by som ťa tým iba... Však ty vieš čo ?" Tim zavrtel hlavou. "Nie, neviem čo. Povedz mi to teraz. Chcem to vedieť. Prosím." Atreyu pokrčil plecami a zhlboka sa nadýchol. "Tak dobre, ak chceš. Ale ty si to chcel..." Meravo hľadiac do prázdnej chodby tlmeným hlasom dodal. "Počul si už niekedy o Wendigo ?" "Wendigo ?" Zopakoval Tim neznáme slovo. "Hej o príšerách, ktoré sa volajú Wendigo. Wendigo podľa indiánskych legiend je príšera vyzerajúca ako človek, ktorý dlho nič nejedol. Je to taká vyschnutá, sivá obluda, ktorá má kožu celú zvráskavenú akoby mala 100 rokov. Je stále hladná a preto aj musí neustále loviť." "Loviť ?" Pošepol Tim. "Áno loviť. Wendigo však neloví zvieratá. Wendigo je zvláštny tým, že loví..." Atreyu zrenice sa doširoka roztvorili a pery mu sčeril zvláštny úsmev. "Loví ľudí." Tim zalapal po dychu. "Ľudí ? A... Ako to myslíš, že ľudí ?" "Je to kanibal. Wendigo je príšera, ktorá kedysi bola človekom, ale zmenila sa na Wendigo, keď jedla ľudské mäso. Podľa indiánov, každý kto zje ľudské mäso sa skôr, alebo neskôr zmení na Wendigo. A potom, tak ako upíry, aj Wendigo je stále hladné a vždy musí niečo zjesť. No čím viac toho zje, tým je hladnejší a nikdy nemá dosť. Preto musí žrať, stále viac a viac." Tim zmeravel. Čakal, že Atreyu povie niečo strašidelné, no príbeh o ľudskom kanibalovi ho úplne opantál. "A ako to Wendigo vyzerá ?" "Ako ?" Atreyu prižmúril viečka, akoby premýšľal. "Nóóó, má strašne chudé telo, ako nejaká kostra. Iba kosť a koža a potom ešte oči. Veľké čierne, do hlavy vsunuté oči. Jeho prsty sa hladom natiahnu a narastú mu dlhé drápy, aby mal čím loviť. Vyzerá naozaj hrozne. Taký Dracula je oproti nemu trapasák." Tim sa zachvel. Atreyu farbistý opis plus jeho fantázia urobili svoje. No istá pochybnosť tu predsa len ostávala. "A kde tí Wendigo žijú ?" "V lesoch, u nás i v Kanade. Presne takých aké sú okolo Minneapolis. Cez leto Wendigo spia a prebúdajú sa až na jeseň – v októbri, alebo novembri." Tim v rýchlosti uvažoval aký je dnes dátum, no nespomenul si. "A ešte jednu vec o nich musíš vedieť. Ich koža je celá sivá a príšerne smrdia, ako keby zaživa hnili. Smrdia presne tak, ako to smrdí tu." Tentoraz sa Tim zháčil. Posledná poznámka, i keď znela hrozivo jeho pochybnosti iba posilnila. "Ak by žili v lesoch, čo by potom robili tu v kanáloch ? To je predsa blbosť, aby tu žili. Ako by sa sem dostali ?" "No predsa cez tie kanály. Vieš kde tieto kanály vedú ? Vonku z mesta. Wendigo sa mohlo cez ne dostať sem a zabíjať tu tých bezdomovcov. Tých čo sa tu vraj stratili." Tim hľadel na kamaráta, a hoci ho strach neopúšťal, tomuto príbehu veriť nemohol. Ani sám nevedel prečo, veď príbeh do seba vcelku zapadal a kanály boli na hororovú stору ako stvorené. Možno za to mohol Atreyu dvojzmyselný úsmev, ktorý mal na perách, keď svoju stору rozprával, alebo len vlastný strach, ktorý mu nedovoľoval pripustiť, žeby kamarát mohol mať pravdu. "A čo budeme teraz robiť ?" Opýtal sa po chvíli. Atreyu vytasil svoj nôž. "No predsa bojovať. Ale neboj. Možno sa ešte neprebudili. Je iba polka októbra a možno ešte spia. My sa teraz musíme dostať k tomu druhému východu." Atreyu zasvietil na náčrt podzemia. Spoločne chvíľu študovali nákresy, aby zistili, že i druhý z poklopov má cestu zatarasenú podobnou priečkou ako tou pred

ktorou stáli. Ostával už len posledný. Hoci ležal na opačnej strane podzemného komplexu, podľa mapy to nevyzeralo, žeby mu v ceste hatala akákoľvek prekážka. Chvíľu rozoberali možné trasy, kým nevybrali tú najkratšiu. Viedla cez najväčšiu komoru v strede areálu, kedysi slúžiaca ako centrálny sklad. Kým sa však k nemu dostali, museli prejsť niekoľkými špinavými a stále viac zapáchajúcimi chodbami. Niektoré boli úplne prázdne, no v iných sa až po strop všíli kusy starého, zhnitého nábytku, bedne i prepravky, rozličné časti strojov a zariadení, a nechýbali tu ani plechovky od piva či injekčné striekačky. V jednej z chodieb dokonca našli i veľké sklenené demizóny po okraj naplnené hnedastou tekutinou s nápisom HCL. Podľa Atreyu kyselinu asi používali vo fabrike a zabudli ju tu. Čím viac sa dostávali k centrálnemu skladu, tým viac haraburdia im stálo v ceste. Spolu s ním pribúdalo i dôkazov o nedávnej prítomnosti ľudí. Okrem už spomínaných plechoviek, novín a časopisov premenených v primitívne lehátka, skrášľovali steny rozličné nápisy a kresby toho najobscennejšieho charakteru. Atreyu si niektoré z nich nahlas prečítal a dobre sa na nich zabavil. Čoskoro dorazili do dlhokánskej chodby, podľa mapy, smerujúcej rovno k skladu. "Tim, mám jeden cool nápad." "Nápad ? Aký nápad ?" Atreyu sa potuteľne pousmial. "No nápad. Kto bude na konci prvý..." Tim v prvej chvíli nepochopil čo ma kamarát na mysli, no keď sa na jeho absolútne zdesenie Atreyu pustil do behu, takmer vyletel z kože. "Atreyu !!!" Skríkol Tim. "Tim, no tak bež, inak prehráš !" Atreyu sa iba obzrel cez plece a spokojne upaľoval ďalej. Tim pochopil, že kámoš nezastane a neostal mu nič iné iba sa pustiť za ním. Nanešťastie, len čo spravil pár krokov, baterka mu vypadla z rúk. Zvuk trieštiaceho skla nahradila všadeprítomná tma. "Atreyu, svetlo !!! Rozbilo sa mi svetlo !" Atreyu už bol takmer na konci chodby, keď konečne zaregistroval zúfale volanie kamaráta. "Tim ? Tim kde si ?" "Atreyu, baterka. Vypadla mi a asi sa rozbila." Atreyu sa rozbehol a o chvíľu bol pri Timovi. Jeho čelová lampa ožiarila dlážku posiatu tisíckami ligotajúcich sa úlomkov skla. "No super a máme už iba jednu halogénku. To nemôžeš dávať pozor ? Ako si ju rozmlátil ? Keď sa pokazí i moja, máme už iba debilné čelovky a tie sú úplne na riť." "Prečo si utiekal ?" Skríkol Tim viac zo strachu ako hnevu. "Bola to tvoja chyba ! Nemal si mi utiecť !" "Ale hovno ! Nemal si ju rozbiť a hotovo ! Vieš koľko ma stála ? Bola to špeciálna halogénka. Keby som vedel, že ju rozbiješ, tak ti ju nedám." "A ja keby som vedel, kde chceš ísť, tak s tebou nejdem ! Oklamal si ma !" "Ja ? A v čom ? Nevedel som, že si taký zbabelec. Keby som..." Atreyu slová zrazu prerušil hlasný lomoz prichádzajúci z chodby za nimi. Obaja chlapci sa zvrtili za zvukom a Atreyu namieril baterku do prázdnej šachty. "Tim čo to bolo ?" Tim namiesto odpovede spravil krok vzad. Lomoz sa ozval znova, tentoraz už o čosi bližšie. Znelo to akoby niekto, alebo niečo zakopol o kusy haraburdia. "Atreyu, ja mám strach." Zapištal Tim a urobil ďalší krok vzad. Atreyu preglgol, napodobniac svojho kamaráta. "Tim, zhasnem svetlo. Budeme svietiť iba čelovkami, aby nás to nezbadalo." Atreyu zhasol svetlo a miestnosť pohltila takmer úplná tma. Čelové lampy poskytovali len minimum mihotavej žiary. Obaja chlapci začali ustupovať. Atreyu ako tak spätkoval, zakopol o malú banku na chemikálie. Sklenená nádoba sa s rachotom skotúlala po zemi až kým nevrazila do najbližšej steny. Hluk síce nebol až tak silný, no dost' na to, aby Tim takmer osivel. Na pár sekúnd nastalo úplné ticho (ak pravda nerátame tlkot srdc oboch dobrodruhov), kým ho neprerušil ďalší rachot. Tentoraz sprevádzaný desivým pazvukom pripomínajúcim rev šelmy pred útokom. Timovi nebolo viac treba a v panike sa zvrtol na útek. Ale kam ? Na tom nezáležalo. Hlavne byť preč, čo najďalej od strašného revu príšery. Atreyu za ním vykrikol a dokonca ho i nasledoval, no Tim bol rýchlejší. Dobehol až k skladu a nečakajúc na priateľa vpálil dnu. Veľká chyba. Matné svetlo čelovej lampy hoci slabé, stačilo na to

aby ožiarilo celú sálu, a najmä náprotivnú stenu. Gigantická maľba rozprestierajúca sa od podlahy po strop zobrazovala sivú kostnatú kreatúru s očami hlboko vsadenými do hlavy. Dlhé prsty a ešte dlhšie drápy pripravené roztrhať úbohého chlapca na franforce sa načahovali stropom komnaty rovno k nemu. Najdesivejšia nočná mora, Wendigo z povestí sa zhmotnilo, aby skoncovalo chlapcovým životom. Tim nedokázal ani vykriknúť. Chcel sa otočiť, že zmizne v chodbe z ktorej práve vybehol, keď mu čosi pevné vrazilo do čela. Pred očami sa mu zaiskrilo a svet okolo sa obrátil naruby. Nasledoval ďalší úder, tentoraz do temena a zrak mu zahalil sivastý opar, skrz ktorý iba matne sledoval blížiaci sa tieň. Trvalo celú večnosť, kým neznámy k nemu dobehol. Nasledoval výkrik, no Tim ho už nevnímal. Jeho zmysly opantala temnota. "Timmy, preber sa !" Atreyu zalomcoval bezvládnym telom, no kamarát už nereagoval. Sklonil hlavu k jeho hrudi, že zistí či mu bije srdce, keď uvidel veľkú ranu na čele z ktorej vytekal prúd krvi. Tim musel vraziť do kovovej tyče visiacej z poškodeného teplovodu. Atreyu chcel prezrieť ranu, no ťažké kroky doliehajúce z chodby ho prinútili otočiť sa. Obrovitá silueta na opačnej strane dlhého koridoru si už prerazila cestu skrz a nestálo jej nič v ceste, aby na nich zaútočila. Atreyu zovrel nôž v dlani. Chvejúca sa rukoväť usvedčovala chlapca, že všetko jeho hrdinstvo je preč. Slabá žiarovka nedokázala presvetliť celý tunel a ukázať s kým má do činenia, no hlboké stony dávali tušiť nečlovečí pôvod monštra. Obluda musela spraviť ešte niekoľko krokov, aby jej Atreyu uvidel do tváre. Nôž mu vyletel z dlane a s cinknutím dosadol na dlážku. Atreyu začal spätkovať. Ako ustupoval, nevšimol si drevený trám za sebou a zakopol oň. Nasledoval pád a po ňom už len dlhé ticho. Tim nevedel čo sa s ním dialo. V bezvedomí stratil pojem o priestore i čase, a tak necítil ako ho čosi mocné dvíha zo zeme a kamsi nesie. Necítil bolesť ani únavu, strach ani obavy. Snový svet do ktorého upadol utlmil nielen jeho zmysly, ale i všetky útrapy. No tak ako bolesť liečivým spánkom ustupuje i Timove zmysly sa po istom čase síce pomaly, no predsa len sa začali vracieť späť. Najprv sluch a čoskoro i zrak. Spočiatku registroval iba vzdialený šum a rozmazané obrazce nedávajúce žiaden význam. Keď však niekoľkokrát zažmurkal, každým otvorením viečok registroval stále viac. Sivé šmuhy dostali jasnejšie kontúry a Tim si uvedomil, že leží na čomsi mäkkom. Hlavu mal zvláštne zaklonenú, takže ako prvé čo zbadal bol strop pokrytý radom dlhých úzkych pásikov tvoriacich podivné vrúbkovanie. Ešte jedno žmurknutie a mierne pootočenie hlavy k tomu a konečne uvidel zdroj svetla vytvárajúci onen divný obraz. "Žalúzie ?" To slovo mu prebleslo myslou v rovnakej chvíli, ako sa mu navrátila všetka pamäť. Spomienky na tunely ho prinútili posadiť sa. Nanešťastie ostrá bolesť v hlave ho razom prinútila klesnúť späť na lôžko. Zovrel zuby a prsty vtlačil do dlaní. I napriek veľkej bolesti sa dokázal dostať do sedu a konečne začal vnímať okolie. Miestnosť s jedinými dverami mala šírku, do ktorej sa lôžko na ktorom sedel ledva vošlo. Malý stolík pri posteli zapíňali lepiace pásky, dezinfekčné gázy i veľký krčah priezračnej tekutiny – pravdepodobne vody. Tim zodvihol jednu z gáz. Čierna škvrna uprostred nadobudla v slabom svite skutočný, krvavočervený odtieň. Tim sa zachvel a gáza mu vypadla z rúk. Chcel ju dvihnúť, keď ho upútal hrmotný lomoz prichádzajúci spoza dverí. I napriek všetkej bolesti vyskočil na nohy. Ohliadol sa po nejakej zbrani, no žiadnej tu nebolo. Možno krčah na stolíku... Maličkú miestnosť zrazu naplnila dunivá ozvena psieho štekotu. Tim ho spoznal okamžite. Ten brechot si po dnešku zapamätá až do konca života. Rex, musel to byť on. Tima premkla hrôza. Ak tá beštia vnikne dnu, roztrhá ho na kusy. Musí zmiznúť, avšak kam ? Za dverami čakal pes. Skúsil teda okno. Vyskočil na posteľ a tresol doň, no hrubé sklo len tupo zadunelo. Tadiaľ neutečie. Zúfale sa obzrel, či okrem krčaha tu predsa len nenájde nejakú zbraň, keď mu zrak padol na kľučku a dostal nápad. Zoskočil z

postele a celou silou do nej zatlačil. Ak dvere vydržia, Rex sa dnu nedostane. Psisko ho muselo zacítiť, pretože spustilo ohlušujúci brechot. Tim sa zaprel ešte mocnejšie, keď kľučka náhle povolila a ostala mu v ruke. Z dverí teraz trčal už len kovový hriadeľ, ktorý sa na Timovo zdesenie začal pomaly otáčať. Teraz už nebolo kam utiecť. Mohol sa akurát tak prežehnať. No napokon nestihol ani to, pretože dvere sa s rachotom otvorili a ostré svetlo ho načisto oslepilo. "Niééé." Skríkol Tim, rukami si chrániac tvár. "Tim !" Zvolal známy hlas. "Tim, to som ja Atreyu ! No tak, prestaň kričať. Už sme v bezpečí !" Tim vyjavene pozrel na priateľa, akoby sa díval na práve oživenú mŕtvolu. "Neboj, všetko je OK. Už sme vonku. Udrel si sa do hlavy a odmllel si. Ty vole, myslel som, že je po tebe. Vôbec si sa nehýbal a potom tá krv..." Atreyu slová náhle prehlušil psí štekot. Obrovské psisko vbehlo do izby a začalo k smrti vydeseného chlapca oňuchávať. "Rex, no tak vypadni, tu nemáš to hľadať. Zmizni okamžite, rozumieš ?" Atreyu prísne ukázal k dverám. Pes napodiv stiahol chvost a poslušne odcupital kam mu nakázal. Atreyu za ním vybehol. "Pane podťte. Podťte, už sa prebudil." Podlaha zadunela pod ťažkými krokmi. Keď sa o zlomok sekundy vo dverách malej komôrky zjavil obrovitý muž tmavej pleti, Tim len tak-tak, že nevykrikol. "Tim, to je pán Williams, ten strážnik čo sme ho videli, a toto je Rex jeho pes. Všetok Rexy ?" Atreyu pohladil krotkého dobermana za ušami. "Nemusíš sa ho báť. Pán Williams je úplne v pohode. Dokonca mi sľúbil, že na nás nezavolá fízlov. Super však ?" "Super ? Ja ti dám také super, že uvidíš." Zaburácal strážnik, zaženúc sa po Atreyu. "Povedal som, že tých policajtov si ešte rozmyslím. Banda akási, loziaca tam kam nemá. Veď počkajte až zavolám vašim rodičom a všetko im poviem. Až potom bude všetko super." Atreyu cudne sklopil zrak, nenápadne žmurknúc na Tima, aby strážnikove slová nebral až tak vážne. "Ty..." Ukázal pán Williams na Tima. "Sadni si, nech ti pozriem na tie rany." Tim bez slova poslúchol. Strážnik začal opatrne odlepovať obväz z čela, keď Tim sykol od bolesti. "Nemec sa. Len si pekne trp, somár somársky. Ty aj ten tvoj kamarát. Čo vám to napadlo ísť tam dolu ? Mohli ste sa stratiť, alebo niekam spadnúť. Sprosté chlapčiská. To bol koho nápad tam liezť ?" Tim nič nepovedal, a ani nemusel. "No jasné. Hlúpa otázka, však Atreyu ? Také niečo si mohol vymyslieť iba ty." Atreyu nahodil sebaistý úškrnok. "No ehm, teoreticky áno, ale..." "Nešker sa !" Zavrčal strážnik. "Obaja máte bohovské šťastie, že som tu ja. Keby mal službu Matheson, to by vám len tak ľahko neprešlo. Hlupáci sprostí..." Tim znova cukol bolesťou. Tentoraz to bola rana na zátylku. "Máš to celé opuchnuté. Dúfam, že to nezačne hnisať. Musíš okamžite zavolať rodičov, nech ťa zoberú k lekárovi." "K lekárovi ?" Zajachtal Atreyu. "Nie, ale to nebude treba pán Williams. Tim je OK. Ja ho poznám, on vydrží všetko. Všetok Tim !" "Nekecaj a buď ticho ! Teba som sa na nič nepýtal." Strážnik znova pozrel na Tima. "Ako sa cítiš chlapče ? Bolí ťa to, čo ? Nemáš pre očami hmlu, vidíš ostro ? A čo sluch ? Počuješ ma jasne ?" "Áno pane. Zašepkal Tim potichu. "Ja, ja... Včera, keď sme boli u lekára, udrel som si hlavu tu vzadu a ešte ma to trochu bolí." "Aha, vidíte ! Hovoril som vám, že je OK." Atreyu ani nedokončil vetu a schytil ďalší pohlavok. "Povedal som, aby si bol ticho, alebo si hluchý ? Chceš, aby som si to s tými policajtmí rozmyslel ?" "Nie pane." Zašomral Atreyu. "Tak potom mlč ! A ty ? Ako sa voláš ?" "Tim pane. Volám sa Timothy Anderson." "Tim ? No tak dobre Tim. Môžeš sa postaviť ? Uvaril som čaj a mám aj nejaké keksy. Sadnite si vedľa, tam je väčší stôl. Pekne mi o všetkom pekne porozprávate." Ako strážnik povedal, tak aj bolo a o chvíľu už všetci traja sedeli v neveľkej kuchynke usfúkajúc z horúceho nápoja. Vôňa horúcej tekutiny aspoň trochu zmiernila inak odporný zápach, ktorý sa počas blúdenia tunelmi vpil do šiat oboch chlapcov. "Tak, kto začne ? A chcem počuť iba pravdu. Neopovážte sa klamať, lebo uvidíte." Pán Williams pozrel na Atreyu. "No tak veľký hrdina, bol to tvoj

nápad však ?" Atreyu prikývol a vytiahol z vrecka pokrčený list starého časopisu. "Och nie, už zasa ? No jasné, veď čo iné sa dalo čakať. Koľko blbcov sem ešte príde kvôli tej hlúposti ?" Atreyu prekvapene zažmurkal. "Takže my... My nie sme prví ?" Strážnik sa uškrnul. "Jasné, že nie. Len ja čo som tu dva roky, minimálne desať takých bláznov ako vy sa sem zatúlalo. Prečo asi myslíš, že tu som ?" Atreyu pokrčil plecami. "Predsa preto, aby sem takí ako vy neliezli ! Aj keď teda cvokov ako vy dvaja som tu ešte nemal. Čo vás to napadlo liezť tam dolu ? Tie šachty sú staré a zavalené. A to svinstvo čo tam tí feťáci nechali... Hlupáci, mohli ste sa zraniť, alebo vám mohlo niečo spadnúť na hlavu." "Ale keď vy ste na nás pustili Rexa !" Odsekol Atreyu, pohľadom prišpendlený k tvári starého muža, ktorej pravé líce hyzdila hlboká jazva. "To mám z vojny. Z Iraku." Odvetil strážnik vážnym hlasom a prstami si prešiel po líci. "A Rexa som na vás nepustil. Odrhol sa mi z obojku keď vás zbadal. A ono, aj tak by vám neublížil. Je cvičený a dobre vie čo smie a čo nesmie. Inak by tu z Tima veľa neostalo. Takto to odniesli iba tvoje nohavice." Tim preglgol. Spodok nohavíc mal na franforce. Radšej ani nemyslieť, čo bude doma až to mama zbadá. "Aj moje roztrhal." Atreyu ukázal na malú trhlinu na kolene. "Tak vám treba, banda všivavá. Robíte si čo chcete, lozíte kam chcete a ešte ste aj drzí. Nemáte žiadne vychovanie ani rešpekt. Potrebovali by ste poriadnu drezúru. V takej armáde, tam by ste videli ako to chodí. To by ste mali zadky inak stiahnuté. Veru to vám chýba. Týždňový výcvik, a hneď by ste poslúchali tak ako tuná Rex. Však REXY." Pes poslušne zaštekal. Atreyu sklopil zrak, no nie preto, žeby snád mal v úmysle vyjadriť svoju pokoru. Iba nechcel, aby si pán Williams všimol, že sa uškŕňa. "Čo sa rehlíš ? Asi som vás mal nechať tam dolu. Hrdinovia akýsi... Jeden si rozmláti hlavu, keď uvidí hlúpu čmáranicu na stene a druhý si zakrýva oči a zbabelo kričí o pomoc." "Ale ja som nekričal o pomoc !" Zavrčal Atreyu dotknuto. "A takisto som si nezakrýval oči ! Iba ste ma oslepili baterkou." "Takže ty budeš ešte odvrávať ? Chceš sa vrátiť tam dolu ? Hneď by sme videli či to bolo od baterky ! Kludne ťa tam znova zavriem, ak chceš." Atreyu sa potuteľne pousmial. "Nezavriete. Veď ste predsa povedali, že ste mali o nás strach." "Samozrejme, že som mal strach ! Mám tu za všetko zodpovednosť. Keby ste tam dolu zabľúdili, alebo sa vám niečo stalo, koho by ty mudrlant asi tak brali na zodpovednosť ? Dvaja hlupáci. Dúfam, že vás zato rodičia poriadne vyfliaskajú." "Tak ste nás nemali zavrieť ! Keby ste nezatvorili ten poklop, tak..." "Takmer si mi zabil psa ! Myslel som, že je po ňom !" Teraz už pán Williams od hnevu kričal. "Ešte mi tu budeš papuľovať ? Veď počkaj, teba to hneď prejde." Rozčúlený vytasil z vrecka mobil a začal vyťukávať 911. "Nie pane. Prosím nie." Vyhŕkol Tim, keď v slúchadle začul policajnú operátorku. "Nevolajte ich prosím. My to už viac nespravíme. Naozaj ! A prepáčte nám čo sme spravili. Len ich prosím nevolajte." Pán Williams si prosíkájúceho chlapca ostro premeral. Timov výzor dotváraný obväzom spod ktorého vykúkali dvojce vystrašených očí by zapôsobil snád na každú bytosť čo má srdce a pán Williams, aký bol veľký, tak veľké mal i srdce. Operátorka sa ozvala po druhýkrát, keď strážnik stručne riekol, že to bol omyl a mobil strčil späť do vrecka. "Atreyu, zato pekne svojmu kamarátovi poďakuješ. A ak začujem ešte jednu poznámku, tak ten mobil vyberiem a už ho nezložím. Jasné ?" "Áno pane." Odvetil Atreyu pokorne. "Tak dobre. Ako ďaleko bývate ?" "Bývame ?" Nerozumel Tim. "Ďaleko pane. Ja bývam až v St. Paul." Zaklamal Atreyu pohotovo. "V St. Paul ?" "Ja bývam na ???0 pri Groove parku." Pán Williams sa zamračil. "Tak ďaleko ? A to ste sa sem dostali ako ?" "Autobusom." "Autobusom ? Takže to ste, kvôli tomu debilnému článku cestovali cez pol mesta ? Och, detiská mizerné..." Pán Williams vstal a z neveľkej skrinky vedľa dverí vytiahol škatuľu s granulami, aby za hrst' z nich nasypal Rexovi do misky. Pes sa na ne v okamihu lačne vrhol. "Až

vypijete ten čaj, odveziem vás domov. Snáď tu za ten čas nikoho nenapadne liezť sem." "Odnieš domov ?" Atreyu vyskočil spoza stola tak prudko, až takmer prevrátil šálky s čajom. "Ale to nebude treba pane. Sú to iba tri zastávky pre Tima a štyri pre mňa." "Štyri ? Aké štyri ? Veď si predsa povedal, že bývaš v St. Paul." "No ehm, vlastne býval som, kedysi... Teraz už bývame neďaleko Tima. Je to hneď vedľa." Strážnik prižmúril oči. "Takže si mi zasa klamal ? Nestačilo, že si drzý a kričíš, ale ešte si i klamár ?" "Ale teraz už neklamem ! Fakticky ! Však Tim." "Áno pane. Atreyu teraz naozaj hovorí. Sú to iba tri, ehm teda vlastne šesť zastávok. A mne býva v aute vždy zle." "Vážne ? Tak potom prečo chceš ísť autobusom ? V ňom ti zle nebýva ?" "Nóó, asi pôjdeme radšej pešo." Doplnil Atreyu pohotovo. "Pešo ? A čo ak Timovi príde zle ?" "Nebojte sa, Tim to zvládne, a keby niečo, tak mám toto." Atreyu ukázal na vysielaciu, pripevnenú k opasku. "Máme aj mobily. Môžem zavolať našim a oni po nás prídu. Však Tim ?" Atreyu nenápadne drgol do kámoša, aby prikývol. Strážnik si premeral oboch chlapcov. "A určite im porozprávate čo ste vyvedli, však ?" "Jasnačka." Zvolal Atreyu veselo, no keď uvidel, že strážnikovi to až tak vtipné neprípadá, radšej potichu dodal. "No tak dobre, nepovieme. Ale keď uvidia Timove nohavice, tak to aj tak zistia. Veď sa na nich pozrite, aké sú roztrhané. A moje tiež." Pán Williams sa sklonil k psovi a pohladil ho po vyrednutej srsti. Rex mu za to vďačne oblizol dľaň. Tim až teraz zbadal, že od ňufáka k uchu zdobí psiu papuľu nepekná rana. Musela to byť pripomienka dnešnej naháňačky. "Ak vás tu, alebo na inom stavenisku, ešte niekedy uvidím, viete čo vás čaká ?" "Áno pane." Odvetili obaja chlapci súčasne. Pán Williams sa narovnal a naposledy na nich pozrel. "Tak dobre teda, banda mizerná. Straťte sa mi z očí, nech už vás viac nevidím !" Atreyu natešene drgol do kamaráta. "Jasné. Ako len poviete. Takže my už asi pôjdeme. Dovidenia pán Williams. Ehm, teda vlastne zbohom, majte sa." Atreyu vybehol z nevelkej maringotky a už aj trielil preč. Tim chcel za ním, keď mu niečo napadlo. "Pane ? Ďakujeme vám že ste to nepovedali a prepáčte nám to." S ospravedlňujúcim úklonom sa Tim otočil na päte a zobral nohy na plecia. Strážnik za ním chvíľu hľadel, kým Tima nepohltila vstupná brána areálu. "Chlapčiská mizerné." Povzdychol si naposledy a vydal sa zavrieť bránu skôr, ako sem znova niekto prikvitne. Atreyu dobehol na zastávku ako prvý. Hoci autobus práve prichádzal, Tim tu ešte nebol, a kým došiel bol už preč. "Pôjdeme pešo, nie ?" Tim pozrel na svoje špinavé nohavice. "Tim kašli na to. Za chvíľu bude aj tak tma. Nikto ťa neuvidí." "Nikto ma neuvidí ? Doma ma naši zabijú !" Atreyu sa pousmial. "A prečo ? Veď to sú len blbé rifle. Povieš, že si spadol a hotovo. Ja to vždy doma takto hovorím a môjmu fotrovi to stačí." Tim sa iba zamračil, a hoci nič nepovedal, mal sto chutí Atreyu poriadne vynadať. Škoda len, že ani hnev by mu nohavice nevrátil späť, a tak radšej iba mlčal. Cestou domov mu Atreyu dopodrobna vyrozprával čo sa stalo, keď odpadol. (Samozrejme nezabudol svoj príbeh patrične prikrášliť.) Podľa jeho stopy Atreyu hrdinsky vytasil na strážnika nôž a chcel s ním zápasiť, no vzdal to po vyhrážke, že zavolá políciu. Potom mu údajne pomohol zachrániť psa, keď poňho vliezol do studne, začo mu pán Williams poďakoval. Rex, keď ho ťahal nahor bol vraj tak vystrašený, že sa pomočil, čo vraj bola hrozná zábava. Napokon zašli spolu do maringotky, kde Tima ošetrovali, až kým sa neprebral. Tim, aj keď kamaráta počúval, počúval ho iba na pol ucha. Jeho myseľ ešte vždy zamestnávali desivé obrazy podzemia. Dobře vedel, že ho sprevádzať budú ešte veľmi dlho, ak sa ich vôbec niekedy zbaví. Pomalou chôdzou došli až k Timovmu domu. I keď hodinky ukazovali čosi po siedmej, dnu sa ešte stále nesvietilo. Timovi trochu odľahlo. Ak rodičia nie sú doma, existuje (hoc len malá) nádej, že sa prezlečie, umyje, ošetrí si rany, a najmä skryje nohavice, skôr ako sa rodičia vrátia. Už otváral dvere, keď doňho Atreyu

štuchol. "Ale však to bolo cool ? Kde skočíme zajtra ? Rozmýšľal som, žeby sme mohli ísť pozrieť na tie vodopády. Už som tu dva týždne a ešte som ich nevidel." (Atreyu mal na mysli Minnehaha falls, jednu zo najznámejších atrakcií Minneapolis.) "Niekde som čítal, že pod vodopádmi je tajná jaskyňa a vraj tam našli nejaké záhadné kostry. Možno by sme to mohli ísť preskúmať. Čo ty nato ?" Tim zmorene pozrel na priateľa. "Chod' si tam sám. Ja zajtra aj tak nebudem môcť. Keď naši uvidia moje rifle, tak mi zakážu chodiť von aspoň na mesiac." "Čo ? Kvôli blbým rifliam ?" "Hej, boli úplne nové !" Atreyu sa poškrabal po brade a sekundu dve premýšľal. "A aké máš číslo ?" "Číslo ?" Atreyu mávol dlaňou. "To nič, kašli nato. Ja už niečo vymyslím. A nič sa neboj. O všetko sa postarám." Ako to povedal, zamieril k bráničke a o chvíľu bol preč. Tim konečne osirel. Aj keď nie celkom, lebo obavy z blížiaceho sa príchodu rodičov ho neopustili. Len čo vstúpil do domu, už v predsieni ho privítala dobre známa temnota. Okamžite zažal svetlo. Najprv na chodbe a neskôr v každej miestnosti kam vstúpil. Čoskoro chvíľu bol dom vysvietený ako na Vianoce. I keď vyčerpaný a zranený, pri spomienke na zapáchajúce nohavice o chvíľu stál v sprche. Nohavice strčil pod posteľ a rany na čele prekryl maminým krémom na tvár. Napokon vysilený klesol v obývačke do kresla a zapol televízor, stlmiač zvuk na minimum. Mysľou zablúdil k dnešným zážitkom. Najprv záhadné zrkadlo, neskôr hádka s Atreyu a napokon blúdenie tmavými kanálmi. Bolo toho naňho priveľa. "Atreyu." Kamarátovo meno mu rezonovalo mysľou stále silnejšie. Priateľ, najlepší a jediný kamarát, ktorého má. Hoci ho poznal len dva týždne, za ten čas sa udialo už toľko zvláštnych a nepochopiteľných vecí, že dať ich na papier, mal by na román. A nie hocijaký. Tim sa znovu striasol, no tentoraz zato mohli staré hodiny. Odbili sedem. "Už aby boli doma." Spomienka na rodičov mu pomohla na chvíľu zabudnúť na problém s nohavicami. Alebo možno ani nie. Čím skôr zistia čo s nimi spravil, tým lepšie. Neistota je niekedy horšia ako istota. Ako tak nad všetkým premýšľal, zrazu zabzučal zvonec pri vchode. Tim vystrelil do staja. "To sú oni." Vystretý v pozore čakal až sa dvere otvoria a rodičia vstúpia dnu. Prešlo niekoľko sekúnd, no namiesto otvárajúcich sa dverí zvonček znova zabzučal. Timove srdce zovrela úzkosť. "Čo ak je to ten strážnik ?" Prečo mu len blbec hovoril kde býva ? S maximálnou opatrnosťou pristúpil k oknu a nenápadne odtiahol záves. Na bráničke visela hlava. Áno hlava, a nie hocijaká. Pripojená k trupu a ten končatinám, ktorými sa Atreyu pridržal o bráničku. "Tim, Tim, to som ja. Otvor !" Atreyu ukázal na veľký plastový sáčok, ktorý držal v ruke. O chvíľu stál už v predsieni. "Tim, fuj, už som myslel, že spíš. Pozri sa čo som ti priniesol." Atreyu obrátil tašku hore nohami a na zem dopadli nohavice. Nové, čistučké, bez jediného trhanca. "Mali iba 40tky, tak dúfam, že ti sadnú." Tim zodvihol nohavice zo zeme. "Odkiaľ ich máš ?" "Bol som teraz na... V obchode, kúpiť ich. Veď vieš, aby ťa zajtra vaši pustili von." Tim neveriacky pozrel najprv na Atreyu, a potom na dar ktorý mu priniesol. "To mi ich naozaj chceš dať ?" "Jasné. Čo myslíš, že som ich kúpil pre seba ? Ja mám iné číslo. Tieto sú tvoje. No musíš skryť tie roztrhané. Nieže ťa zajtra vaši nepustia von. Už mám super plán." "Super plán ?" Timovi pri kamarátových slovách stiahol žalúdok. "Hovoril som s otcom. Naši zajtra nebudú doma ! Vieš čo to znamená ??? Môžeš prespať u nás ! Teda prespať..." Atreyu sa dvojzmyselne zaškeril, vyceriac zuby. "Ale to ti poviem až zajtra. Teraz musím ísť. Hlavne nezabudni skryť tie roztrhané." Atreyu Timovi naposledy zamával a o chvíľu bol preč. Tim ostal v pomykove i s nohavicami v ruke. Rýchlo však z neho precitol, keď uvidel zelený Ford blížiaci sa k ich domu. Vyletel do izby a špinavé nohavice zahrabal medzi staré haraburdie na spodok modrej skrine. Našťastie poplach sa ukázal ako falošným. Auto nepatrilo rodičom. Hľadiac na nové nohavice, rozhodol sa, že ich vyskúša. (Čo ak Atreyu neodhadol veľkosť ?) Ako ich

zapínal, ucítil čosi vo vrecku. Malá plastová kartička, z jednej strany čierna, z druhej biela, pripomínala kreditnú kartu. Na rozdiel od kreditiek, však tejto chýbal identifikačný kód i čip. "Asi to bude cenovka." Pomyslel si Tim a šmaril ju na posteľ. Nohavice našťastie padli ako uliate. Nikde netlačili, ani nehrýzli. Strečová látka sa dokonale prispôbovala telu. Jediným problémom mohla byť sýta farba, ešte nevyblednutá opakovaným práním. "Dúfam, že si to nevšimnú." Spokojný s úspešným testom spravil piruetu pred zrkadlom a chcel sa zbliečiť, keď zrakom zavadil o posteľ. Mdlé svetlo dopadajúce na malú kartičku vytvorilo na jej lesklom povrchu zvláštne moiré. Jemný optický raster vdýchol život obrazcu, ktorý by inak vidieť nebolo. Tim zobral kartu do rúk. Moiré ihneď zmizlo. "Do kelu aj s tým." Pristúpiac k lampe, začal kartičku natáčať do strán. Po chvíli sa obrazec znova vynoril. Pravidelné vrúbkovanie pripomínalo povrch gramofónovej platne. Tim si čudsný vzor chvíľu obzeral, no keď neobjavil nič zvláštne, pokrčil plecami a kartu hodil späť na posteľ. Ako dopadala do periny jemne podskočila a obrátila sa na opačnú, bielu stranu. Tim zmeravel. Na jej povrchu malým, takmer nečitateľným, písmom stálo. "Rozkaz 312B ! Preskúmajte možnosť výskytu RBX12 a RBX13 v pozíciách H14B a H14C. Po vykonaní podajte hlásenie. Tento rozkaz musí byť potvrdený a okamžite zničený." Tim si zvláštny text niekoľkokrát prečítal a pretrel si aj oči, aby sa uistil, že to čo vidí nie je iba sen. Nanešťastie nebol. Na kartičke ozaj stál krátky, panovačne znejúci príkaz. Chvíľu tmu trvalo kým sa spamätal. Znova začal kartičku natáčať do strán, či neobjaví ďalší text, no zbytočne. Text ostal nezmenený. "Výskyt RBX12, RBX 13 ? Čo to do pekla je ?" Skôr než na otázku stihol odpovedať, držal v ruke mobil, vytáčajúc kamarátovo číslo. Slabé pípnutie, ktoré sa v slúchadle ozvalo mu pripomenulo zážitok zo školy. Reflexívne odtiahol mobil od ucha, no odporný škrek našťastie nenasledoval. I napriek tomu zaváhal. Ani nevediac prečo, zrazu mu nápad zavolať kamarátovi pripadal hrozne hlúpy. Chcel zrušiť hovor, keď zo slúchadla doľahol známy hlas. "Tim, to si ty ?" "A, áno." "Čau. Tak čo ? Nohavice sedia ? Skúšal si ich ?" "Nie, ehm teda vlastne hej skúšal. Sedia mi." Atreyu sa pousmial. "Vážne ? Super. Myslel som, že ti budú malé. Ale iné číslo aj tak nemali. No keď ti sedia..." "Hej, sedia." Zopakoval Tim, hľadiac na kartičku v ruke. Opýtať sa, či neopýtať ? Nevedel sa rozhodnúť. Prešlo päť - desať sekúnd. "Tim, stalo sa niečo ? Vieš, ja teraz nemôžem veľmi hovoriť." "Nie, ja iba... Chcel som ti poďakovať za tie rifle. Dík, že si mi ich kúpil." Atreyu sprisahanecky zažmurkal. "Hlavne, aby vaši nič nezistili." "Neboj, nezistia. Už som staré skryl." "Tak potom super. Takže zajtra, a nezabudni na tie kekсы. Zatiaľ čau." Tim ani nestihol odzdraviť, keď sa spojenie prerušilo. "Do frasa. To bol ale sprostý nápad !" Znechutený, znova pozrel na drobnú kartičku. "Preskúmajte možnosť výskytu RBX12 a RBX13 v pozíciách H14B a H14C." Znova prečítal krátky text, keď mu čosi napadlo a vypálil k počítaču. Hoci je na Internete takmer všetko, tentoraz mu veľmi nepomohol. K RBX12 našiel iba čosi o autách, a o RBX13, že je to starší typ počítača firmy HP. O H14B a H14C bolo toľko odkazov, že sa nimi nemalo zmysel prehrabávať. Po dlhom snažení napokon vykutral, že pod symbolom RBX12 je označená akási chemická látka, ktorá je inak prudkým jedom. Tim nechápavo pozrel na údaje vyhľadávača. "Chemická látka ? Žeby to bolo ono ?" Nápad okamžite zamietol. Čo má čo robiť meno jedu na kartičke vo vrecku nohavíc z obchodu ? Muselo to byť čosi iné. Bohužiaľ viac času na bádanie nedostal. Pri dome zaparkovalo auto a následné otvorenie bráničky znamenalo jediné. Rodičia sú doma. Rýchlo zo seba zhodil nohavice a skôr ako mama vyšla na poschodie, prezliekol sa do domáceho úboru a zaľahol spať. Samozrejme nie naozaj, iba tak aby ho rodičia neotravovali, a najmä nezbadali ranu na čele. Plán našťastie vyšiel. Mama síce vstúpila do izby, no keď našla syna

zababušeného do perín, pohladila ho po vlasoch a zhasla. Tim si odľúkol. Ak dozajtra škrabanec zmizne a staré nohavice niekam zahodí, mama nič nezbadá. O jednu starosť bol ľahší. Tú druhú však stále držal v dlani. Zvláštna kartička s ešte zvláštnejším nápisom búrila hladiny detskej fantázie. A nielen fantázie. Pre únavou zmorené telo však bol dnešný deň akurát tak dosť. A hoci spať nechcel, vyčerpanie bola mocnejšie a čoskoro zvíťazilo.

08.03.2010..

Chapter 17 - Futbalový zápas, Harold a iné problémy.

Tim urobil ďalší krok vpred. Opatrne preložil nohu cez nohu, rozpaženými rukami udržiavajúc si rovnováhu. Lano po ktorom kráčal nemalo viac ako dva-tri palce a napravo i naľavo sa rozprestierala len nekonečná temnota. I napriek číhajúcemu nebezpečenstvu musel po lane uraziť už riadne dlhú cestu, lebo jeho koniec mizol v nepreniknuteľnej temnote. Možno za to mohlo lano samotné. Podrážky pri dotyku s inak hladkým povrchom prilnievali, akoby ho vyrobili z lepkavej gummy, takže nemusel byť ani povrazolezcom, aby dokázal udržať rovnováhu. Zvláštne, že hoci lano nemalo začiatok, ani koniec, visiac v priestore, kde okrem neho nič iné nebolo, Tima tento fakt vôbec neznepokojoval. S kludom anglického gentlemana si vykračoval ďalej, nezaťažujúc sa nezmyselnosťou celej situácie. Avšak v snoch to tak býva, že logika nezvykne byť ich silnou stránkou. Našťastie, na rozdiel od mnohých iných nočných 'dobrodružstiev', teraz aspoň necítil strach. A to ani vtedy, keď sa lano začalo natriasať a Tim si uvedomil, že ona lepkavá hmota môže mať aj iný, ďaleko organickejší pôvod. No ani pravdepodobné obrovité rozmery pavúka, ktorý by dokázal upliesť sieť s tak hrubými vláknami mu nenahnal strach. To dokázal až odporný piskľavý pazvuk vychádzajúci z jeho nohavíc. Pozrel k nohám. Rifle mal celé ufúľané, s veľikánskou dierou na ľavom lýtku. Odtrhnutý kus látky a stopy po zuboch pripomenuli rozgníavenú tlamu starého dobermana. Opatrne siahol do vrecka, vytiahnuť malý kvádrovitý predmet – zdroj onoho záhadného pazvuku. "Mobil ?" Tim neveriacky pozrel na display oznamujúci, že volá Atreyu. "Prečo ma teraz otravuje ? Čo nevidíš, že nemám čas ?" Nahnevane ťukol na zelené tlačítko. Mobil príkaz ignoroval a spokojne si bečal ďalej. Skúsil to niekoľko krát, keď mu zrazu všetko došlo a plesol si po čele. "Ja blbec. Určite tu nemajú signál !" Len čo to dopovedal vypustil telefón z dlane. Malý prístroj začal padať kamsi dolu, stále hlbšie a hlbšie až kým nezmizol v neznámej hĺbočine. Hoci ho už nebolo vidieť, jeho škreky ešte vždy zneli dosť silno, akoby ho mal stále pri uchu. Keď ani po dlhej chvíli neprestával, Tima napadlo, že tu musí byť ešte jeden. Ale kde ? Skontroloval všetky vrečky i tie vzadu na zadnici, no nič nenašiel. Odporný vreskot začínal prechádzať do stále neznesiteľnejšieho rámusu. Skúsil si zapchať uši, no zbytočne. Mobil akoby mal priamo v hlave. Keď už si myslel, že mu mozog od toľkého rámusu exploduje, celé miesto zrazu pohltila temnota. Trvala len krátko a rýchlo ju vystriedala oslepujúca žiara. Tim sa prudko posadil, prekvapene hľadiac na vlastnú tvár v zrkadle. Bol doma, v posteli. Lúče prenikajúce žaluziám oznamovali blížiacu sa ráno. Letný pohľad na display nástenného kalendára, ho prinútil vyčarovať úsmev na perách. Bol piatok. Ešte pár hodín v škole a... Jeho myšlienky zrazu prerušil odporný zvuk telefónu. Tentoraz to nebol sen. Jačiaci mobil divoko tancoval po nočnom stolíku ako do taktu. "Kto to otravuje ?" Tim chcel mobil schmatnúť, že ho vypne, keď pohľadom zavadil o malú kartičku s čiernym moiré. Na zvoniaci telefón okamžite zabudol. Opatrne zodvihol kartičku a otočil ju proti svetlu. Zvláštny nápis tam ešte vždy bol.

"Rozkaz 312B ! Preskúmajte možnosť výskytu RBX12 a RBX13 v pozíciách ???0, ???0. Po vykonaní podajte hlásenie. Tento rozkaz musí byť potvrdený a okamžite zničený." Nie, nebol to sen. Kartička i záhadný odkaz, ozaj existujú. "Rozkaz 312B ? Čo to len môže byť ?" Jeho myšlienky prerušil rachot mobilu a na display sa zjavilo meno volajúceho. "Do kelu Atreyu !" Tim začal bleskovo uvažovať. Povedať či nepovedať o kartičke ? Skôr ako stihol dospieť k rozhodnutiu, stlačil zelené tlačítko a s maximálnou opatrnosťou priložil slúchadlo k uchu. Očakávaný rámus našťastie nenastal. "Tim ? Tim, počuješ ma ? To som ja Atreyu." "Ehm. Ahoj." Zakoktal Tim nesmelo. "Čau. Dnes po teba asi neprídem. Musím ísť niekde s fotrom a nebudem ani na prvej hodine. Povedz učke, že prídem na druhú. Alebo, radšej až na tretiu. Nevie ako dlho tam budeme. Inak dúfam, že si nezabudol kam dnes ideme ?" Tim zažmurkal od prekvapenia. "Ideme ?" "Čo nevieš ? Predsa ku mne ? Dúfam, že ťa vaši pustili." Tim si spomenul na Atreyu plán zo včerajška. "Nie. Ehm, teda vlastne ja som im to ešte nepovedal. Včera prišli neskoro a ja som už spal. Iba teraz som vstal a neviem či sú doma. Možno sú už v robote a ja..." Ako to hovoril, znova pozrel na malú kartičku a otázka, ktorú si položil skôr ako dvihol mobil bola znova späť. "Tim, si tam ešte ?" "Ach, áno." "Tim počuj !" Atreyu si nahlas odkašlal. "Musíš im to povedať hneď teraz, alebo keď sú preč, tak im zavolaj ! Načo som včera behal po tie blbé rifle, keď sa ich ani nespýtaš ? Všetko som už pripravil. Budeme spať vonku, pred domom v stane. Foter kúpil, taký veľký vojenský. Bude to cool. Ale keď ťa nepustia, tak je všetko v riti, rozumieš ?" "Tak dobre, ja sa ich teda nato spýtam." Riekol Tim nie veľmi presvedčivo. "Tak OK. Ale nezabudni. Nie, že to pokašleš." "Nie, neboj. Nie som predsa debil." Atreyu sa zachechtal. "Tak OK, a nezabudni na tie keksy." Už chcel zložiť telefón, keď ho Tim prerušil. "Atreyu môžem sa ťa na niečo opýtať ?" "Ehm, jasné môžeš. Máš moje povolenie." "Vieš tie nohavice čo si mi včera kúpil. Oni..." "Čo ? Sú ti malé ? Včera si predsa hovoril, že sú ti dobré." "Nie, nie sú malé. Ja iba, že..." Tim naposledy zaváhal. "Včera som našiel niečo vo vrecku. Niečo zvláštne... Vyzerá to ako kreditka." "Kreditka ? Aká kreditka ? Pozeral si koľko na nej je ?" "Nie nepozeral ! To nie je ozajstná kreditka, iba tak vyzerá. Vpredu je taká... Taká zvláštna. Vyzerá ako platňa." "Platňa ? Aká platňa ?" "Taká do gramofónu. Vieš, takého starého..." "Gramofónu ? Akého gramofónu ? Nechápem." "No proste má na sebe také pruhy, že vyzerá ako platňa. Ale je to kartička, ako kreditka a bolo to vo vrecku tých nohavíc." Atreyu pár sekúnd premýšľal. "Hm, asi to bude nejaká cenovka." "Nie ! To nie je cenovka ! Cenovky takto nevyzerajú !" "Tak to musí byť ten nový typ. Čítal som, že teraz dávajú také s GPSkom, aby si nemohol nič šlohnúť. Asi to bude ono." "Nie ! Ved' ti predsa vravím, že to nie je cenovka. Je to niečo celkom iné. Je na nej taký čudný nápis." Po Timovom vyhlásení, nastalo na druhej strane telefónu ticho. "Atreyu počuješ ma ?" "Ehm sorry Tim, ale teraz nemôžem hovoriť. Už musím ísť. Oco ma volá. Vieš čo, pokecáme o tom v škole, dobre ?" "Tak dobre, ale..." Timove slová náhle prerušilo mechanické pípnutie. Hovor bol ukončený. "Do kelu." Zahrešil Tim a klesol späť na lôžko. Zase zlé rozhodnutie. Nemal Atreyu o kartičke vôbec hovoriť, no nemohol si pomôcť. Nohavice, kartička a teraz i kamarátova prekvapená reakcia. Mal akési nevysvetliteľné podozrenie, že Atreyu vie o celej veci viac ako mu povedal. "Nie hlúposť. Je to iba cenovka, alebo niečo také." Zahundral po dlhom premýšľaní, ktoré prerušil budík, keď presne o 8:15 spustil svoj rev. Čas pokročil a keď nechcel zapozdiť, musel do školy. No najprv zistí či je niekto doma. Rana na čele, hoci sa už pekne zacelila, aj keď ešte stále po nej ostal dlhý škrabanec. Ak by ho s takouto okrasou zbadal otec, na nocovanie u kamaráta môže rovno zabudnúť. Našťastie obaja rodičia už odišli. Jediný dôkaz, že tu boli ležal na stole dolu v obývačke. Mama stručne ako vždy oznamovala, že pizzu má v

chladničke a na večeru, keby sa náhodou zdržali, si má zohriať kurča s hranolkami. Na stole nechala i desať dolárov, keby vraj bol veľmi hladný. "Desať dolárov, to sa môže hodiť." Pomyslel si Tim spokojne, i keď stále nemal istotu, či ho k Atreyu pustia. Najradšej by mame hneď zavolať, no napadlo ho, že lepšie bude počkať hodinku dve, až bude v práci. Vtedy zaneprázdnená robotou, obvykle nemá na nič čas a ľahšie je ju presvedčiť. Strčil mobil do vrecka, zo špajze vybral za hrst' keksov a o chvíľu bol pripravený vyraziť smer škola. Najvyšší čas, veď veľké kyvadlové hodiny už ukazovali pol deviatej. Ešte skôr ako opustil priestory svojho obydľia, vybehol hore do izby po záhadnú kartičku. Cestou do školy, hoci sa mal ponáhľať, si záhadný kus plastiku neustále obzeral, otáčajúc ho do všetkých strán. Skúšal tajomný nápis čítať odzadu, či obrátene, hľadal v prapodivných slovách skrytý význam, no žiaden nenašiel. Kartička ho tak zaujala, že na prechode takmer vliezol pod auto a v parku bolestivo vrazil do lavičky, keď očami prišpendlený k trblietajúcemu moiré nezbadal, ako bočí z chodníka. Bol už v strede Groove park, keď prudko zastavil. Na chvíľu sa mu zazdalo, že pod nápisom 'musí byť potvrdený a okamžite zničený' sú ďalšie slová. Bohužiaľ skôr ako ich stihol prečítať, slnko zaliezlo pod mraky a nápis zmizol. "Do riti s tým." Zahrešil nahnevane a pozrel na oblohu. Chmáry v rýchľom vetre by mali slnečný kotúč čochvíľa znova odhaliť. Skontroloval hodinky. Do zvonenia ostávali necelé tri minúty. Mal by upaľovať a nie tu postávať, ale čo ak iba tu v parku, pri zvláštnom svetle v tieni košatých stromov sa mu tajný nápis môže celý odhaliť? Poobede, so slnkom na západe nemusí mať toľké šťastie. Nie, musí počkať. Iba chvíľu, veď mrak je maličký. Ako tak hľadel na oblohu, úporne prosiac vietor o zmilovanie, nevšimol si ako sa zozadu k nemu ktosi prikradol. "Čau !!!" Zreval Atreyu, zdrapnúc kamaráta za plece. Tim takmer ošedivel. "Ti preskakuje? Veď ohluchnem." Skríkol Tim nahnevane a chytil sa za uši. "Dostal som ťa, čo?" Tim vystrúhal nechápavý výraz. "Čo? Ja nič nepočujem. Zaľahlo mi v uchu, ty somár. Au, vieš ako to bolí? Kretén..." "Óh nechceš, poľúkam ti to." "Prestaň! Asi som naozaj ohluchol. Vôbec nič nepočujem!" Atreyu prevrátil oči. "Nekecaj a nebuď taký sráč. Keď si včera zmákol Rexa, tak toto musí byť hračka." "Hej, hrozná hračka. Nabudúce ti ja zakričím do ucha a uvidíš aké to bude cool." "Tak dobre, sorry. Chcel som ťa iba testnúť. Ty sa vždy tak cool zľakneš." Tim sa zmračil. "Hovoril si, že prídeš až na tretiu hodinu. Ako to, že si tu?" "Áááale, prekecal som fotra, aby som nemusel nikam ísť. Aj tak sa mi tam nechcelo. Dúfam, že si rád." "Hej, hrozne." Zavrčal Tim a naposledy si prešiel po uchu. Bolesť našťastie ustupovala, ba dokonca začínal i trochu počuť. Snáď to čoskoro prejde. Ako sa tak díval na škeriaceho sa kamaráta, spomenul si na malú kartičku. Ešte vždy ju držal v dlani. "Atreyu, pozri! Toto som našiel včera v tom vreku." "To je tá kreditka?" "Nie, to nie je kreditka. Čo nevidíš, že nemá čip?" "Čip? Aký čip? Tieto nové nemajú čipy. Sú dnu v karte, a preto ich nevidno. Ale poznám jedného maníka, ktorý dokáže také karty prečítať. Ak by si chcel a dal mi ju, skočím za ním a zistím čo je zač." "Nie nechcem!" Odvrkol Tim a vytrhol kartu kamarátovi s rúk. "Tá karta nie je obyčajná. Je na nej taký čudný nápis. Na druhej strane. Musíš sa ale pozerať tak, aby na ňu svietilo svetlo, inak ho nevidíš." Atreyu zasmolil kartičku v dlani a natočil ju podľa kamarátovej rady. Text na vrúbkovanom povrchu okamžite vystúpil do popredia. "Vidíš ho? Je to divné však? Čo to môže znamenať? Rozkaz 312B? Pozeral som na nete na tie RBX12 a RBX13 a zistil som, že jedno z toho je jed, ale už neviem ktoré." Atreyu udivene pozrel na priateľa. "Nápis? Aký nápis? Ja nič nevidím!" Atreyu odpoveď Tima prikovala k zemi. "Ty, ty ho nevidíš?" Atreyu sa zatváril nechápavo. "Nevidím. Čo by som akože mal vidieť?" "No predsa ten nápis! Veď je predsa tam!" "Rozkaz 312B! Preskúmajte možnosť výskytu RBX12 a RBX13 v pozíciách ???0, ???0. Po vykonaní

podajte hlásenie. Tento rozkaz musí byť potvrdený a okamžite zničený." Tim prečítal celý text nahlas. "To akože tam má byť ?" Atreyu si priložil kartičku k nosu, no iba bezmocne pokrčil plecami. "Ja tam naozaj nič nevidím. A kde to akože má byť ?" "No predsa tu v strede ! Čo si slepý ? Musíš to predsa vidieť !" Zvolal Tim zúfale. "Ale ja vážne nič nevidím. Žiaden nápis, iba také čiarky. Fakt to vyzerá ako platňa." "Nie ! Nie je to platňa. Je tam nápis." Tim znova vytrhol kartičku Atreyu z rúk. "Veď je to tu v strede." Ukazovákou prstom po texte a znova ho nahlas prečítal. "Dokonca je ho i cítiť. Chyť to tu." Ukázal do stredu, kde sa mal tajomný nápis nachádzať. Atreyu si však mohol ísť prst zodrať, a neucítil nič. "Sorry Tim, ale ja vážne nič nevidím. Naozaj neklamem." Tim sklopil zrak. "Ale to predsa nie je možné. Musí to tam byť. Veď to predsa vidím. Atreyu prosím povedz mi pravdu. Naozaj ho nevidíš ?" Atreyu ľútostivo zavrteľ hlavou. "Prepáč, naozaj." Tim zdrvene klesol na lavičku. "Prečo ho vidím iba ja ? Predsa mi nešibe. Naozaj to tam je." Atreyu hľadiac na zroneného kamaráta sa zrazu narovnal a oči mu zaiskrili nápadom. "Možno je to hologram." "Hologram ?" "Vieš také 3D, ktoré boli v časopisoch, ešte predtým než vynašli 3D telku. Áno, určite to bude ono, a preto ho aj nevidím." Tim nerozumel. O 3D hologramoch v starých časopisoch jakživ nepočul. "Vieš, musel si sa na ne dívať rovno, aby si ich videl. Ale nie každý ich mohol vidieť. Keď si mal blbé oči, tak si ich nevidel. A ja som ich nikdy nevidel. Zato moja mama ich vždy videla. Hovorila, že mám posunutú oko, či dačo také. Asi preto to aj nevidím." Tim trochu ožil, ale ozaj iba trochu. "Myslíš ?" "Jasné. A viem čo aj spravíme. Mám jedného kámoša. On chodí na fyziku a v takých veciach sa vyzná. Skočíme za ním. Alebo radšej za ním skočím ja. Býva ďaleko, ale keď prekecám fotra, tak ma tam určite zoberie. Skúsím zistiť čo to môže byť. Možno je to tajná šifra armády, alebo CIA..." Ako to povedal, pre istotu sa obzrel. "No neboj. Zistím čo sa bude dať, ale musíš mi ju požičať." Tim pozrel na kartičku. Nápis tak jasný, že bil do očí. Ako to, že ho Atreyu nevidí ? Žeby naozaj pre tie jeho oči, alebo má znova vidiny ? A hoci zvedavosť ho kvárila, napokon kartičku kamarátovi odovzdal. Ak je to ozaj iba výplod jeho fantázie, tak ako tie čierne škrvny, bude lepšie ak ju nebude mať pri sebe. Nech sa radšej stratí, aby ju už nikdy nevidel. Atreyu strčil kartičku do vrečka. "Hneď ako niečo zistím, dám vedieť." Len čo to povedal, hodinky na jeho ľavej ruke pípli. "Do riti. Je deväť." Viac nebolo treba hovoriť. Obaja chlapci sa vrhli do splašeného behu. Pätnásť minút po zvonení nevestilo nič dobré. Tim nemusel byť ani prorokom, aby zbadajúc obrovitého školníka pred školskou bránou uhádol čo bude nasledovať. Sú v... Nie je dôležité kde presne, v každom prípade jeho kámoš je tam spolu s ním. Atreyu, ešte nepoznajúc Hummera, tesne pod schodmi pribrzdil a vyrazil k bráne, akoby sa nechumelilo. Ďaleko však nedošiel. Ťažká ruka, či v tomto prípade skôr tlapa, dopadla na jeho plece a i napriek Atreyu atletickej postave, nechýbalo veľa a zosype sa k zemi. "Kamže, kamže ?" Štekol školník uštipačne. "Do školy, do školy." Odsekol Atreyu s drzosťou seba vlastnou, až sa Tim musel uškrnúť. Provokačná poznámka školníka našťastie nevyviedla z miery. "Takže do školy ? A to sedemnášť minút po zvonení ?" Školník ukázal prísne na svoje hodinky. (Také staré digitálky za 2 doláre 50 centov.) Atreyu pozrel na svoje, značkové Rolexky, za 2500 dolárov. "Ale ja mám ešte iba šestnásť a pol. Asi vám idú zle." "Ráno som si ich nastavoval." Zavrčal Hummer. "No hej, ale odvtedy už prešli aspoň dve hodiny a..." Atreyu si oblizol pery, ktoré mu pomaly skízali do provokatívneho úškrnu. Našťastie mal dosť rozumu, aby podráždeného školníka viac neprovokoval. (Aspoň v to Tim dúfal.) "A čo akože má byť ?" "Ale nič, nič. Iba, že vám môžu ísť trochu rýchlejšie. Veď už nie sú najnovšie." Školník sa zachmúril. "Veď počkaj ! Ty pôjdeš rýchlejšie, ale k riaditeľke ! Anderson dobre vie o čom hovorím, však ?" Tim len vystrašene preglgol, no radšej mlčal.

Atreyu však mlčať nemienil. "Ale my sme mali školské povinnosti !" "Ááále, dokonca ? A čo nepovieš ?" "Áno, museli sme kúpiť nejaké veci na dnešné športové dni. Energetické gély. Veď sa sám pozrite." Skôr ako stihol školník niečo povedať, strčil mu pod nos jednu tubu energetického gélu, ktorých ako si Tim všimol, mal Atreyu plnú tašku. "Čo je to, drogy ?" "Nie. Je to energetický športový gél. Proteíny, cukry, bielkoviny - všetko bez mastných kyselín, s celodennou dávkou stopových prvkov." Odvetil Atreyu, ako v televíznej reklame. Hummer nedôverčivo pozrel na malé plastové fľaštičky, ktoré mu strkal pod nos. "No a čo akože má byť ? Čo s tým chceš ?" "Nič, iba vám ukazujem, že sme ich boli kúpiť, a preto sme prišli neskoro. Nikde ich nemali, iba v ???0 a tak sme museli čakať v dlhom rade, lebo jeden starý dedo... Ehm, teda vlastne, jeden starý pán si zmagnetizoval kreditku a začal sa s predavačkou hádať. Zavolali ochranku, lebo ten starý, nechcel vrátiť tovar, a tak sme museli ísť k automatickej pokladni, no tá bola spadnutá a nechcela žrať kreditky. Išli sme do ďalšieho radu, a tam..." "Stačí, stačí." Zahundral Hummer otrávene. "Veď počkaj, ja sa spýtam vašej triednej či je to pravda, a ak nie, tak sa tešte. A teraz zmiznite, nech vás tu viac nevidím." Atreyu povďačne prikývol a zdrazil ochromeného spolužiaka za ruku. Tim hypnotizovaný školníkovým pohľadom by sa sám určite nepohol ani do súdneho dňa. Mali šťastie. Hoci dvadsať minút po zvonení, učiteľka v triede nebola. A nielen ona. Celá trieda pomáhala dolu v telocvični s upratovaním, nosením športových pomôcok a sťahovaním vecí vonku na dvor. Keď ta došli, nik si ich neskorý príchod nevšimol. Zvyšok hodiny obaja usilovne pomáhali. Najmä Atreyu si nechcel nechať ujsť príležitosť predviesť sa pred spolužiakmi (a najmä spolužiačkami). Prenášal objemné štartovné bloky na atletickú dráhu, pomáhal s nosením stoličiek na improvizovanú tribúnu, ba dokonca sám skúsil odťahnúť ťažkú kovovú bránu z ihriska, aby počas futbalového zápasu, ktorý mal byť stredobodom športového dňa, nezavadzala. To posledné iba skúsil, lebo hneď ako ho zbadal pán Hasan, rýchlo mu dobehol prečistiť žalúdok. Také ťažké veci vraj nemá čo nosiť sám a okamžite privedil ďalších piatich chlapcov na pomoc. Po hodine naklusali všetci späť do triedy. Športové dni sa začínali až po druhej hodine a triedna si zmyslela, že zostávajúci čas zmysluplne využijú. To 'zmysluplné využitie' znamenalo v reči pani ???0 počítanie matematických príkladov. Bola ešte prestávka, keď Atreyu vytiahol z tašky jeden zo svojich energetických gélov a ponúkol ho Timovi. "Nechceš ?" Tim s odporom pozrel na malú fľaštičku po okraj naplnenú kašovitou hmotou bielej farby. "Čo to do kelu je ?" "Čo ? No predsa môj super špeci energetický gél. Keď ho vypiješ, budeš taký silný, že tamten..." Kývol k Tonyemu. "Ti bude môcť akurát tak vieš čo." Tim sa zamračil. "Nie vážne, čo to je ? Vyzerá to ako jogurt." "Jogurt ?" Zachechtal sa Atreyu. "Od tohto jogurtu ti narastú vieš aké svaly ?" Hrdo ukázal na svoje vytrénované bicepsy. "Myslíš že odkiaľ ich mám ?" "To vážne ?" "Jasné, že cvičím, ale iba cvičenie je ti na hovno. Ak chceš mať poriadne svaly, musíš piť takéto vecičky. Jedna stojí 50 dolárov." "50 dolárov ? Kecáš !" "No dobre, táto stála iba 5. Kúpil som ju na Webe, ale zasa mám celý kartón. Nechceš vyskúšať ?" Tim nedôverčivo pozrel na fľaštičku so zázračnou svalovotvornou tekutinou, ktorú mu Atreyu tak nástoživo ponúkal. "Nie dík, nechcem." "Prečo ? Ty nechceš mať svaly ako ja ?" Atreyu si vyhrnul rukáv ukážuc svoje vyrysované bicepsy i tricepsy, čo neušlo pozornosti niektorým spolužiakom. (Tony a Suzy sa obzreli, hoci každý z iného dôvodu.) "Vypiješ 5 takých denne a hneď budeš, ehm... Inak vyzeráť." "Nie, nechcem. Čítal, že z takých vecí ti môžu vypadáť vlasy." Atreyu vybuchol smiechom. "Ja a plešatý ?" Zavrtel strapatou hrivou. "Teraz nie, ale keď budeš mať 30, tak môžeš byť." Atreyu nad varovaním iba mávol rukou. "Somariny. Ale keď nechceš, tvoja vec. Ja si dám." Odtrhol viečko fľaštičky, že z nej odpije, no rýchlo odťahol nos.

"Fuj to smrdí ! Do riti, asi je to pokazené !!!" Dvakrát to opakovať nemusel, lebo odporný zápach vychádzajúci z fľaštičky za pár sekúnd zamoril polovicu triedy. "Fuj, čo to tu tak smrdí ?" Zapišťala Suzy a zlostne dupla opäťkom. Atreyu rýchlo strčil fľašku za chrbát. "Čo na mňa tak pozeráš ? Odkiaľ to ja mám vedieť ? Ja som nebol ráno v KFCčku na pečených fazuliach..." Suzy prevrátila očami. "Atreyu nebuď trápny. Videla som ťa. Máš to za chrbtom." Atreyu sa obzrel hrajúc hlúpeho. "Za chrbtom ? Za akým chrbtom ?" "Za tvojim. Nerob zo seba debila. Viem, že tam niečo máš. Okamžite to vylej, inak to poviem učke." "Okamžite to vylej, inak to poviem učke..." Atreyu napodobnil škrekľavý hlas spolužiačky a vytiahol fľaštičku spoza chrbta. "Je to energetický gél a je na svaly. Nechceš ?" Suzy sa so znechutením odtisla preč. "Vypadni s tým ! Chod' s tým smradom preč a okamžite to vylej !" Ostrý príkaz sprevádzal dôrazný dupot topánkou. Atreyu lišiacky pozrel na Tima. "Hovoríš, že z toho padajú vlasy ? Čo keby sme to vyskúšali na nej ?" A naklonil sa k spolužiačke, že jej kvapne pár kvapiek na hlavu. Veľká chyba. Suzy, mysliac si, že to Atreyu myslí vážne a ozaj jej chce zasviniť jej (dennodenne pol hodinu starostlivo upravované) vlasy sa strhla a v márnej snahe zabrániť pohrome mu tresla do ruky. Malá fľaštička vyklzla Atreyu z dlaní a rozprskla sa na lavici. Tim stihol uskočiť, no Suzy schytala plnú dávku. Belavá tekutina omietla blúzku i sukňu. "Ty... Ty jeden kretén sprostý !" Zajačala Suzy až jej preskočil hlas. "Pozri čo si urobil ? Celú blúzku si mi zničil ! Ty prasa hnusné !" "Nemala si mi tresnúť do ruky. Tvoja chyba. Ty si to rozliala." Tim keď to začul, vediac čo bude nasledovať, pre istotu si skryl uši do dlaní. "Ja ? Ja ??? Ja !!!????!!!" Zrevala Suzy a spustila svoj 5 minútový hysterický výlev sprevádzaný dupotom opäťkov a búchaním po lavici. Atreyu za tých pár minút si na svoju adresu stihol vypočuť všetky psychiatrické diagnózy ktoré Suzy v tom hneve napadli. Kričala aký je namyslený (akoby sama bola žiarivým príkladom skromnosti), vyhrážala sa že s tým pôjde za riaditeľkou, že jej celú blúzku preplatí, ba dokonca koktala i čosi o ujovi, ktorý je vraj právnikom a za všetko ho zažaluje. Atreyu celý výstup počúval so stoickým pokojom, občas žmurknúc na Tima, aby bolo jasné ako vážne spolužiačkine slová berie. Prehovoril až keď Suzy spomenula platenie za blúzku. "Hej a čo keby som ti ju opral ? Môžem aj tu a teraz v umývadle, ak chceš ?" Hoci to bolo myslené ako vtip, humor bolo to posledné načo mala Suzy teraz náladu. Líca sa jej nafučali ako sys'ovi a dostali krvavočervený nádych. Vzduch zasvišťal a Atreyu schytil takú facku, len to tak pleslo. Líce mu okamžite sčervenalo odtlačkom spolužiačkinej dlane. Hoci to bola riadna šupa, Atreyu ju prijal svojsky. Namiesto hnevu sa chytil za líce a plačlivo zastonal. "Au, au to ale bolí..." To Suzy ešte väčšmi rozpálilo. Chcela mu znova vylepiť, no tentoraz bol Atreyu pohotovejší. Chudák Tim. V celom incidente bol nevinne. Nepripravený na zdivočelý útok besnej spolužiačky schytil pecku rovno do nosa. "Au, čo robíš ?" Skríkol podráždene, no rýchlo sa spamätal. Provokovať rozzúrenú Suzy nebol ten najlepší nápad. (Teda ak len netuží ostať po škole, či ešte niečo horšie.) "Všetko to poviem pani učiteľke ! To mi zaplatíš, ty sviňa !" Zrúkla Suzy zúrivo a nadávajúc utekala k umývadlu opláchnuť si šaty skôr, ako sem naklusá triedna. Atreyu sa tiež šiel umyť, no pre istotu za miesto očisty zvolil školskú toaletu. Prestávka sa nezadržateľne chýlila ku koncu, a hoci Atreyu svoj odporne zapáchajúci nápoj zobral so sebou, v triede to stále smrdelo ako v chlieve. Tim vedel, že ak triedna smrad ucíti, okamžite začne vyšetovanie, a ak zistí čo sa stalo, celá trieda ostane po škole. Nabral odvahu a otvoril pre istotu hneď dve okná. Situáciu to síce nezachráni, no aspoň na hodine neodmlejú od smradu. Atreyu sa vrátil do triedy až po zvonení. Keď prechádzal okolo Suzy tá mu pohľadovo ukázala chrbát. Zúrivá fáza našťastie pominula, no Tim ani na sekundu nepochyboval, že učiteľke všetko vytára. Ono, vlastne ani nebolo veľmi treba, lebo len čo pani ???0

otvorila dvere, ovalil ju závan octového smradu. "Čo to tu preboha kto vylial ?" Žiaci začali pozerat' jeden po druhom. Zopár odvážnejších zaškúlilo dozadu k poslednej lavici. Tim s napätím čakal, kedy Suzizna pravica vystrelí nahor a Suzy vysloví svoje udanie. Prešlo však niekoľko sekúnd a spolužiačka s'aby prikovaná k lavici, iba bezmocne hľadela do zeme. "No tak, povie mi konečne niekto čo sa tu stalo, alebo si to chcete nechať na poobede ? Nebojte sa, ja mám dost' času a veľmi rada vám hodinu nahradím !" Vyhrážka pani ???0 patrila k starým učiteľským trikom, akým učitelia vsádzajú na udavačskú povahu svojich žiakov zvyčajne poľahky dospejú k rýchlemu priznaniu, či v prípade triedy pani Cookovej skôr udaniu. Atreyu sa zamrvil. Vedel, že nemá veľmi na výber. Ak sa neprizná sám, ostane on i celá trieda po škole, čo dnes neprichádzalo do úvahy. Ešte jeden hlboký nádych a dlaň už smerovala nahor, keď ho Tony predbehol. Niežeby sa odvážil prihlásiť, nato nemal guráž, avšak sliedivý zrak triednej hľadajúci vinníka hneď ako zablúdil k jeho lavici, zaregistroval ako Tony nenápadne kývol ku oknu. Vinník bol odhalený. "Atreyu ?" Zvolala prísne trieda. "To si bol ty ?" Atreyu na sekundu dve zaváhal, no napokon len sklopil zrak a rezignovane vstal. "Áno pani učiteľka. Vylialo sa mi moje acidko. Mal som ho v taške ale... Ale sa mi vylialo. Asi už bolo pokazené, a preto tak smrdelo." "A to sa ti vylialo i na tričko ? Prečo ho máš celé mokré ?" Atreyu pozrel na triednu a nasledoval ďalší nádych. "Nie, pani učiteľka. Ja som ho vylial narokom. Pohádali som sa s Moorovou a keď som jej ho chcel vyliať na hlavu, tak sa mi rozlialo. Bola to ale iba moja chyba – Suzy za nič nemôže. Prepáňte mi to. Už to viac nespravím." Tim nebol jediný kto po stručnom priznaní ostal vyjavene civieť na Atreyu (minimálne Suzy bola tá druhá), no bol jediným komu došlo, že Atreyu to celé iba hrá. Priznanie i ľútosť, to všetko na efekt, len aby triedna nevzkypela hnevom a nenechala všetkých po škole. Ako sa rýchlo ukázalo, plán uspel. "No musím povedať Atreyu, že si ma dost' nemilo prekvapil. Keby to bol spravil niekto iný, ale ty ? Keď si sem prišiel, myslela som si, že si slušný, dobre vychovaný chlapec, no pozerám, že až priveľmi skoro sa začínaš učiť móresom tunajších expertov." Hoci nepomenovala koho presne má na mysli, Tim nepochyboval, že v spomenutej kategórii by mal svoje čestné miesto. Atreyu iba mlčal. Pochopil, že takáto taktika bude najúčinnnejšia, hoci myslou mu už lietali plány na pomstu. Triedna napokon incident nevyšetrovala, iba prikázala otvoriť všetky okná a Atreyu zapísala poznámku. Keď hodina skončila, a skončila predčasne, lebo pani ???0 zavolali kvôli nejakému problému na dvore, Atreyu okamžite vyskočil na nohy 'pozdraviť' udavača. "Takže ty ma budeš bonzovať, hej ?" Pristúpil k Tonyemu a celou silou strčil do lavice na ktorej mal Tony položenú desiatu a David svoje slnečné okuliare. Obe s rachotom zhučali na zem. "Ja som ťa nebonzol !" Zasyčal Tony, neodvažujúc sa dvihnúť zrak. "Nebonzol ?" Atreyu schmatol Tonyho pod krokom. "Myslíš, že som ťa nevidel ty ***** ?" "Ja som to nebol !" Štekol Tony, márne pohľadom prosiac Barta o pomoc. Ani Bart však nebol tak hlúpy, aby sa do červena rozpáleného Atreyu odvážil provokovať. Tony sa pokúsil vymaniť z Atreyu zovretia, no nebolo treba, lebo samé pominulo a Tony sa ako vrece zemiakov rozťahal na dlážke, keď mu Atreyu šikovne podkopol stoličku. Hoci to vyzeralo smiešne, nikto sa nezasmial. "Tim ?! Dones mi moju tašku." Tim zažmurkal od prekvapenia a na chvíľu zaváhal, keď si uvedomil, že naňho zíza celá trieda. "No tak Tim, kde do riti trčíš ?" Zavrčal Atreyu nervóznejšie. Tim vyskočil na nohy a priniesol mu aktovku o ktorú ho žiadal. "Vyber mi jeden z tých gélov ! Sú v strede." Tim poslušne spravil o čo ho kamarát poprosil a podal mu nie jednu, ale rovno dve fľaštičky odporne zapáchajúcej tekutiny. Atreyu jednu z nich otvoril a zakrúžil ňou Tonyemu nad hlavou. "Takže ty si ma nebonzoval však ?" "Nie, nebonzoval ! To som nebol ja !" Tony nestihol vetu dopovedať a obsah fľaštičky sa rozprskol na jeho tričku, lavici i desiate. Tony zúrivo

zagánil na nepriateľa. "Takže ty si to nebol, však ?" Atreyu zodvihol Tonyho tašku, aby obsah druhej fľašky vylial dnu. Tony mohol iba bezmocne sledoval ako mu na záver celého predstavenia Atreyu šliapol na desiatu, aby napokon spokojný sám so sebou mávol na Tima. "Pod', ideme. Tu sme už skončili." Obaja chlapci sa rýchlo vytratili z triedy, zanechajúc spolužiakov v posvätnom tichu. Hoci nik nenašiel odvahu slova prehodiť a nik sa ani poníženému spolužiakovi nesmial, pravdou bolo, že medzi osadenstvom pani Cookovej by sa nenašiel jeden, ktorý by s Tonyom súcitil. Prečo aj ? Veď len pred pár dňami robil Tony to isté ostatným. Prečo by ho mali teraz ľutovať ? A Tony po ľúlosti ani netúžil. Jediné po čom túžil bola pomsta, aj keď ešte nevedel ako ju vykonať. Len čo Tim s Atreyu dorazili k telocvičniciam, zamierili k plavárni. Či presnejšie tu chceli zamieriť, lebo pán Hasan, ktorý sa práve zjavil v dverách svojho kabinetu len čo zbadal Atreyu mávol naňho. "Atreyu mám pre teba zlé správy. Dnes nemôžeš nastúpiť. Ešte stále mi nedošlo tvoje lekárske potvrdenie a bez neho do bazénu nemôžeš. Volal som i lekárovi a povedal, že ho už poslal, no príde asi až budúci týždeň. Je mi to ľúto." Atreyu, ktorého včerajšia správa v mailovej schránke, že na dnešnej plaveckej súťaži nastúpi za družstvo šiestakov tak potešila (najmä preto, žeby sa mohol pred všetkými predviesť) teraz iba ťažko skrýval svoje sklamanie. "Ale prečo ? Veď som predsa na tom debilnom vyšetrení bol a všetko bolo OK, tak prečo nemôžem plávať ?" "Je mi to ľúto Atreyu, ale také máme pravidlá. Bez toho aby som mal výsledky lekárskej kontroly ťa nemôžem pustiť na súťaž. Je to nariadenie hygienika a ja s tým nič nenarobím." Atreyu sa zamračil. "Ale veď som už predsa plával, tak prečo teraz nemôžem ?" "Áno plával, ale normálne by si nemal. Pochop Atreyu. Mohla by nám prísť kontrola a škola by potom z toho mala problémy. Nemôžem ťa pustiť. Prepáč." "Ale keď včera ste písali..." "Áno viem čo písal, ale myslel som, že to potvrdenie tu ráno už bude. Odkiaľ som mal vedieť, že nedôjde ?" Atreyu si sklamane povzdychol. "A nemohol by som robiť niečo iné ? Behať, alebo..." Pozrel cez okno vonku na futbalové ihrisko. "Futbal ! Nemohol by som hrať ? Či aj tam bude tá kontrola ?" "Futbal ?" Pán Hasan sa poškrabal po zátylku. "Nie, tam kontrola nebude, ale to je pre iba ôsmakov." "No a ? To predsa nevádi. Som menší, aspoň im ľahšie utečiem. Prosím, prosím, pán učiteľ. Doniesol som si aj energetické gély, lebo som myslel, že budem plávať. Tak som sa tešil..." Pán Hasan si s povzdychom premeral prosíkájúceho žiaka. "No tak dobre. Ale budeš iba náhradníkom, ak by sa náhodou niekto zranil. Možno ani vôbec nenastúpiš, jasné ?" "OK." Prikývol Atreyu natešene. "Dobre teda. Choď si po dres." Len čo to pán Hasan povedal, už aj trielil preč. Tim neveriacky pozrel na kamaráta. "Ty chceš naozaj hrať futbal s ôsmakmi ?" "No a ? Prečo nie ? Náhodou to môže byť celkom cool." Tim skôr než niečo povedal sa ohliadol, či ich niekto nešpehuje. "Atreyu, určite tam bude Harold." "Harold ? Aký Harold ?" "Psst. Nekrič tak, môže ťa počuť." Zasyčal Tim vylakane a ešte raz sa obzrel. "Harold je brutal. Sto krát horší ako Tony. Je veľký, väčší ako Hasan a hrozne silný. Je to úplný debil, hlavne na futbale. Frajeruje, že sa raz dostane do NFL." "Do NFL ? Hm, tak to si chlapec verí. Takého kreténa sa nebojím. Neboj, ja to zvládnem. Veď mám predsa toto..." Ukázal na posledné štyri fľaštičky energetického gélu, ktoré mu ostávali a rýchlo vbehol do šatne. Tim chcel za ním, varovať ho pred smrteľným nebezpečenstvom, ktoré ho na ihrisku čaká, keď spoza dverí šatne zrazu doľahol drsný Haroldov smiech. Harold už bol dnu. "Do riti aj s tým." Zahrešil Tim a nahnevaný sám na seba za svoju zbabelosť mu neostalo nič iné, iba sa odpratať kamsi do úzadia a prečkať zmätok, aký začiatky podobných akcií sprevádza. Ažyl našiel pod schodami v starom kresle, ktoré tu stálo roky. Hluk z chodby doliehal až sem, aj keď iba tlmene. Tim sa usadil v šere takmer nepoužívaného schodiska a myslou okamžite zablúdil k Tonymu. Nebolo to síce

prvýkrát čo ho videl takto poníženého, avšak prvýkrát keď pri pohľade na bývalého tyrana cítil akési zvláštne, ťažko opísateľné potešenie. Nikdy predtým nič podobné nezažil. On Tony, veľký Tony mal strach. Báł sa Atreyu, no nie preto, žeby to snád hral, ako Atreyu triednej. Nie, toto bolo čosi iné. Chvel sa pred Atreyu strachom, tak ako sa on toľko krát chvel strachom pred ním. Báł sa jeho sily i jeho odvahy. Tim pritisol viečka k sebe. Mať tak takú silu ako Atreyu, to by bolo niečo. Každý by sa ho báł. Tony i ostatní. Všetci v triede, možno i na celej škole by mali z neho, Timothy Andersona, strach. Ako nad tým uvažoval, tvár mu nevedomky skrivil upokojujúci úškrnok. Myšlienka byť silný ako kamarát mu pripadala veľmi lákavá. Škoda len, že sa nikdy nestane skutočnosťou. On nikdy nebude taký ako jeho kamarát, ani keby pil 10 smradľavých energetických gélov každý deň. "Do riti aj s tým." Pomyslel si roztrpčene, keď jeho myšlienky zrazu prerušil riaditeľkin hlas burácajúci z ampliónu na dvore. Ihneď zabudol na Tonyho a rozbehol sa k telocvičniciam, plný obáv, že trieda už zistila, že chýba. Našťastie chaos na dvore i v telocvičniciach predčil i tie najsmelšie očakávania. Tých pár učiteľov poverených dozorom, nedokázalo ani pri najlepšej vôli usmerniť početné žiactvo valiace sa na školský dvor, ktorý mal byť dejiskom vrcholného bodu športového podujatia – futbalového zápasu. Tim sa v dave poľahky stratil. Keď dorazil k tribúne, všetky sedadlá už boli obsadené. Schodov tu bolo našťastie viac ako dosť. Až keď si sadal, začul dobre známy hlas. Vlastne to bola Suzy, ktorá ho na prítomnosť Atreyu na hracej ploche upozornila. "Vidíte, tam je." Ukázala dvom spolužiačkam z iných tried, ktoré Tim poznal iba z videnia. "Ten malý?" Opýtala sa sklamane jedna z nich. "Nie je malý. Iba tak vyzerá, lebo je ďaleko. Atreyu je tretí najvyšší v triede a zo všetkých najsilnejší." Ako však nezabudla rýchlo dodať, je to i ten najdrzejší grobian a nafúkanec akého pozná, aj keď zasa také svaly aké má on vraj nemá nik. Suzy spomenula i Atreyu odvalu na ktorú sa nechytá ani jeden zo zbabelcov v ich triede. Aj keď kamarátky Suzinemu oslavnému traktátu spočiatku oponovali, rýchlo stíchli, keď im začala rozprávať historku, ktorá sa dnes odohrala v ich triede. Zápas sa pomaly začínal a na trávnik prikvitla i najväčšia hviezda zápasu – obávaný Harold Powell. Aj keď postavou nepatril k najvyšším, bolo nemožné ho prehliadnuť. Červená prilba, zdobená rozgníavenými tesákmi dravca žiarila s ňa slávny staroveký maják. Tento maják však nemal za úlohu do viesť zblúdilcov do bezpečia, ale rozbiť ich o nepoddajné skaliská. Aspoň tak končila väčšina súperov (a niekedy i spoluhráčov), ktorí mali tú smolu, že sa dostali do prílišnej blízkosti hráča s číslom 55 na drese. Medicínsky vzaté, Harold Powell bol psychopat. No, možno nie úplný, isté však bolo, že ak by jeho ihriskový výstup mal možnosť zhliaďnuť ktorýkoľvek lekár špecialista, určite by navrhol odborné vyšetrenie. Už i tak dosť arogantný a agresívny chlapec sa na trávniku menil v šelmu. Mohutný vzrast (najmä do šírky) kombinovaný s pravidelným posilňovaním (jedinou zmyslupnejšou aktivitou, ktorej sa po vyučovaní venoval) spolu s výbušnou povahou a priam fanatickou túžbou po víťazstve z neho robili súpera, ktorému ak je vám život milý, je najlepšie oblúkom obísť. Tí čo to nestihli zvyčajne končili s pomliaždeninami, rozbitými nosmi, otrasmi mozgu, ba dokonca i so zlomenou rukou či prasknutým členkom v opatere školskej lekárnky. Sťažnosti rodičov, ktoré prakticky po každom zápase zaplňali mailovú schránku pani riaditeľky zvyčajne však končili (podľa pravidla nastaveného v Outlooku) v odpadkovom koši. Nepomohli ani sťažnosti na vyššie inštalácie. Harold bol proste reprezentantom školy, jeden z najnádejnejších futbalistov široko-ďaleko a taký čas sa toho veľa robiť nedá. Teda možno i dá a pán Hasan to pravidelne skúšal, takže i pred dnešným zápasom bol Harold niekoľkokrát dôrazne upozornený, aby nikomu nič nespravil. Bohužiaľ učiteľove slová mali na svojho zverenca iba pramalý účinok. Aj preto Tima pri

pomyslení, žeby sa jeho kamarát dnes mohol stať obeťou šialeného Harolda striaslo. Dúfal iba, že Atreyu si jeho rady zobral k srdcu a dá si pozor. V prvých dvoch štvrtinách našťastie nebolo treba, pretože Atreyu sa na hraciu plochu vôbec nedostal. Slovo našťastie treba zdôrazniť, lebo Harold za ten čas stihol zvalcovať piaticich hráčov, z ktorých dvaja skončili na lavičke. Tento vcelku skromný počet bol výsledkom 24 bodového náskoku, ktorým jeho tím príhodne nazvaný 'Crazy Lions' v polovici zápasu nad Wild Cats (podobne infantilný názov tím za ktorý hral Atreyu) viedol. Cez prestávku sa Timovi podarilo zliezť z tribúny a dostať sa do blízkosti lavičky Wild Cats. Atreyu ho zbadal a dobehol za ním. "Do riti aj tým. Vôbec ma nechcú pustiť hrať ! Vraj, že si zahrám, ale kedy ??? Oklamali ma !" Zavrčal Atreyu ukrvdene a sňal si helmu, aby ňou praštil o zem. Keď si ju dával dolu, Tim zbadal tri farebné pružky, ktoré mal pod očami. Bolo to bojové maľovanie, aké zvyknú nosiť profesionálni hráči futbalu. "Bud' rád. Vieš čo by s tebou spravil tamten ?" Tim mávol k Haroldovi, ktorý práve pobehoval s ďalším poltuctom spoluhráčov dokola v čomsi čo nazývali víťazný tanec. "Myslíš to tučné prasa ?" Zvolal Atreyu posmešne. "Keby ťa počul, tak ťa zabije. Je to blázon. Ved' si videl čo spravil s Hamsterom." Tim mal na mysli Micka 'Tyson' Hamstera – toho, ktorý po strete s Haroldom ostal ležať na trávniku, kým ho pán Hasan s ešte jedným učiteľom nespratali preč. Atreyu iba mávol rukou. "Toho prasaťa sa nebojím. Je taký tučný, žeby ma nechytí aj keby mal v riti vrtuľu." Timovi to smiešne vôbec nepripadalo, no nepovedal nič. Vedel, žeby to aj tak nemalo význam. Tajne však dúfal, že pán Hasan bude mať dosť rozumu a Atreyu na trávnik nepustí. Možno to pôvodne ozaj nemal v pláne, no situácia sa začala postupne meniť k horšiemu, keď v tretej štvrtine Terry z 8.D. znížil na 30:9 a Harold spustil svoj psychotický uragán. Ako prvého zrušil autora gólu a chudák Terry odkrival na striedačku, potom čo naňho Harold v zápale boja 'nešťastne' spadol. Po Terry m nasledovali silák Geogre a malý Tom (jeden s vyrazeným dychom a druhý s rozťatými perami) a Kevin Dawkings sa vyhovoriť, že ho bolí koleno a nemôže ďalej hrať. Situácia sa vyvinula tak, že pred poslednou štvrtinou na striedačke Wild Cats už nik iný okrem Atreyu neostal. Tim chcel znova zabehnúť za kamarátom a poradiť mu, aby ako Dawkings i on skúsil výhovorku, avšak jeden z učiteľov ho zbadal a poslal preč, skôr ako stihol Atreyu varovať. Tim sa musel vrátiť na tribúnu a trpnúť, kedy Harold zruší ďalšieho Atreyu spoluhráča. Ako si sadal, zbadal Tonyho, ktorý so svojimi poskokmi práve priklusali na zápas. Nebolo ťažké uhádnuť čo ich sme dotiahlo. Necelých desať minút pred koncom sa napokon stalo to, čoho sa Tim najviac obával, a kvôli čomu sem Tony prišiel. Alf Richardson, najvyšší z hráčov, na ktorého si ako jediného z Atreyu tímu ani Harold netrúfol, pri pokuse dosiahnuť na loptu zle šliapol, nasledoval pád a bolestivé stony. Kíč v Alfovej tvári predznamenal najhoršie. Musel ísť dolu. Nohu mal napuchnutú a iba za pomoci spoluhráčov sa mu podarilo dokrivať na striedačku. Pán Hasan k nemu okamžite pribehol, a hoci Tim nepočul o čom sa s Alfom rozprávajú, z výrazu učiteľovej tváre bolo jasné, ktorá bije. Pochopil to i Tony a spokojne sa rozvalil v sedadle, štrngnúc si plechovku Coly s Davidom. Pán Hasan opatrne prezrel Alfovo opuchnuté lýtko. Rezultát bol jasný. Alf nadnes skončil. Atreyu dychtivo vyskočil na nohy a už aj šprintoval na trávnik. "Atreyu počkaj a sadni si !" "Ale prečo ? Ved' ste mi to predsa sľúbili !" "Ešte vyčkaj. Budeš hrať, ale teraz si sadni." Atreyu sa zamračil, no učiteľ mu nedal na výber. Skôr ako odpískal pokračovanie zápasu zabehol k lavičke súpera, a pod' ho rovno k Haroldovi. O čom tí dvaja spolu rozprávali nik nevedel, no keď si neskôr Harold ostro premeral o hlavu nižšieho šiestaka, Tim nepochyboval čo bolo témou ich rozhovoru. Pán Hasan konečne mávol Atreyu, aby nastúpil. Hra mohla pokračovať. Wild Cats boli práve v útoku, viac ako 50 yardov od brány Crazy Lions a hoci stav 42:15

nedával šancu na zvrät, znížiť hrozivé skóre by v silách divých mačiek mohlo byť. Pri prvej rozohrávke, hoci sa Atreyu podarilo skvele uvoľnenie, nik mu nenahral a lopta skončila o päť yardov vzadu. Druhá nahrávka šla mimo ihriska ale vďaka Haroldovmu faulu ju museli opakovať. Nick, rozohrávač Atreyu tímu si zavolať spoluhráčov na taktickú poradu. Útočníci sa zoradili do kruhu a Nick si zobral slovo. "Mám takýto plán. Bob ?" Pozrel na vychrtlého, rýchlonohého útočníka, ktorý mal to šťastie, že bol prirýchly nato, aby ho Harold dobehol. "Rozohrám na teba. Naznačíš, že ideš doprava, sprav desať yardov a obehni ich zľava. Keď budeš pri čiare, tak ti nahrávam. Horace a Willis ti robia blok a Many s Kimom idú doprava ako volavky. Postavte sa dopredu nech si tí hajzli myslia, že idem na vás." Obaja chlapci súhlasne prikývli. Bob však podobné nadšenie nezdieľal. "Počkať ! ***** (slová by porušili Etický Kódex) prečo mám ísť ja a ešte k tomu napravo ? Veď je tam ten *****. Ja budem robiť volavku a ty hraj na Kima." ***** !!! "Odsekol Kim a svoj názor podtrhol vystretým ukazovák. "Na mňa ste hrali tri krát. Teraz ideš ty, kámo !" ***** !!! "Odsekol rovnako kultivovane Bob. "Ja na to seriem. Nepôjdem cez toho tlstého debila. Choďte si tam sami." Bobova odpoveď Nicka poriadne popudila. ***** ja som kapitán a ty spravíš presne to čo som povedal." ***** !!! Tentoraz Bob pridal i prostredníkov gestu v obojručnej podobe. "Choď si tam sám, keď si taký frajer. Ja ti na to môžem vieš čo..." Nick nafučal líca a chcel čosi pekne sprosté povedať, keď ho ktosi predbehol. "Ja pôjdem." Atreyu vystúpil do popredia a pozrel na ostatných. "Ty ??? Čo ti **** ?" Zachechtal sa Bob. "Ty radšej zmizni na lavičku, skôr než to od niekoho schytáš. Aj tak tu iba zavadzíš." "Tak ako ty." Odsekol Nick podráždene a zvedavo si premeral o hlavu nižšieho spoluhráča. "Naozaj to chceš ?" I cez úzky prieor na prilbe bolo vidieť čo si Nick o Atreyu nápane myslí. "Jasné. Keď on nechce, tak nahraj mne. Som rýchly. Rýchlejší ako vy všetci. Zdrhnem im – uvidíte." Niektorí hráči sa iba uškrnuli, no keďže pán Hasan už pískal, neostalo veľa času na rozmýšľanie. "Len ho nechaj tak. Veď to sám chce." Podpichol Bob. "Tak dobre malý. Ale nie, že to poserieš a nechytíš to." Nick zamával šištatu loptou Atreyu rovno pred nosom. "Ak dohodíš tak chytím !" Nick sa blahosklonne pousmial. Hoci o namyslenom šiestakovi čo zmlátil Tonyho už čosi počul, pri pohľade na o hlavu nižšieho chlapca s vlasmi padajúcimi do čela si myslel svoje. No ale zase, ak je naozaj tak rýchly ako tvrdí, možno Haroldovi ozaj utečie. A ak nie, aspoň mu Harold zrovná ksicht a nabudúce nebude tak namyslený. Hráči si stanuli do rozstupu. Atreyu tesne pred rozohraním prebehol z ľavého krídla na pravé a potom už len čakal na svoju príležitosť. V momente rozohrávky, spravil pár krokov doľava a potom desať doprava, kým sa zvrtol. Lopta zasvišťala vzduchom. Hoci letela privysoko, Atreyu ju končekmi prstov zrazil a tá mu padla rovno do náručia. Na nič nečakal a vrhol sa dopredu. Obrancovia Crazy Lions, zaskočení netypickou rozohrávkou sa dokázali akurát tak prizerať. Atreyu medzi nimi šikovne preštrikoval, až kým nedobehol na kraiovú čiaru. Preletel dobrých 25 yardov, keď mu jeden zo zadných bekov konečne skrížil cestu a on musel von z trávnik. Tribúna zajasala. 32 yardov, toľko jeho tím v zápase ešte nezabehol. Suzy vyskočila od radosti a začala skandovať spolužiakovo meno. Atreyu unesený náhlou slávou vyskočil do vzduchu a začali si bubnovať po hrudi. Spoluhráči ho uznanlivo poklepávali po prilbe a Nick dvihnutým ukazovák naznačil čo si o jeho výkone myslí. Škoda len, že Atreyu v návale radosti nepostrehol dvoje očí, ktoré ho prebodávali ostrým pohľadom. Harold, hoci nevybuchol, ako to mal pri takto 'vydarených' akciách tímu zvykom, zabodnuté nechty do dlaní dávali tušiť čo prežíva. Zlé tušenie mal i Tim. Sediac na schodoch tribúny, neoslavoval, ani nekričal kamarátovo meno na slávu. Hryzúc si pery, napäto čakal čo bude nasledovať. Dobre vedel, že Harold si také čosi len tak nenechá. I Tony to tušil tiež a

zbytok zápasu, i napriek hlasitým protestom žiakov sediacich za ním, strávil v stoji. Našťastie, či nanešťastie – ako sa to vezme – ďalšie dve rozohrávky Nick úplne pokazil. Jedna na Kima vôbec neprešla, keď lopta vrazila zle stojacemu Horaceovi do chrbta a k druhej ani nedošlo, keď obrane ušli dvaja Crazy Lions a zrazili Nicka na zem. Ostávala už len posledná. Nick znova zvolal tím na bleskovú poradu. "Atreyu, teraz je to na tebe. Horace, Willis a Terrence, robíte mu blok. Idete doprava k čiare a potom je to na malom. Je to jasné ?" Všetci pozreli k Atreyu, ktorý mal právo posledného slova. "Jasnačka. Neboj sa o mňa, ja to zmáknem. Len mi nahraj, ale nižšie ako predtým, aby som nemusel skákať." "Tak OK malý, a neposer to !" Odsekol Nick podráždene. Nepáčilo sa mu, keď mu zasran zo šiestaku ide dávať rady ako rozohrávať. V duchu si pomyslel, žeby možno predsa len nebolo od vecí, keby mu Harold ksicht trochu 'napravil'. V momente rozohrania trojica Atreyu strážcov vyrazila napravo, ako bolo dohodnuté. Atreyu spravil pár krokov, keď sa zvrtol. Nickova prihrávka bola tentoraz presná. Atreyu si pritisol loptu k hrudi a šprintoval dopredu, avšak opačným smerom ako jeho strážcovia. Zmätená obrana Crazy Lions sekundu dve váhala, či to nie je iba finta a ozaj má o hlavu nižšieho protihráča prenasledovať. Atreyu bleskurýchle prebehol na ľavú stranu ihriska a nezadržateľne upaľoval k bránkovej čiare. Do cieľa to nemal viac ako päť yardov, keď mu z ničoho nič cestu skrížil Harold. Na rozdiel od ostatných, správne odhadol, že prihrávka pôjde na Atreyu. Tím stfpol. Nepochyboval, že teraz jeho kámoš príde o pár zubov. Atreyu našťastie dokázal, že je pravým potomkom rodu šimpanzov a tesne pred Haroldom sa skrčil, aby mu prebehol popod ruky. Harold ho stihol ešte zdrapiť za dres, no Atreyu bol prirýchly. Prudké trhnutie ho síce temer zložilo k zemi, avšak balansujúc na špičkách, podarilo sa mu zvládnuť posledné yardy a zrútiť sa i s loptou v bránkovisku. Tribúna explodovala nadšením. Atreyu sa okamžite stal školským hrdinom. Vyskočil na nohy a tak ako to u hráčov amerického futbalu pri dôležitom góle býva zvykom, šmaril loptu celou silou o zem. Neforemný kus ???0 spravil niekoľko kotrmelcov vzduchom a dopadol Atreyu rivalovi rovno na hlavu. Harold okamžite vyštartoval. "Prepáč ja, ja som nechcel." Zakoktal Atreyu spätkujúc dozadu. Jeho prosby by však boli iba málo platné nebyť písťalky pána Hasana. "Powell !" Zrúkol rozzúrene. "Okamžite pod sem !" Harold, ktorý už držal Atreyu pod krkom, skôr ako uposlúchol doňho strčil, takže Atreyu si mohol osobne vyskúšať mäkkosť trávniku. "Si mŕtvy." Zasyčal nenávisťne. Pán Hasan dobehol na miesto činu a zdrapil Harolda za plece. "Ešte raz to spravíš a vyrazím ťa z tímu, že si viac nezahráš ! Je to jasné ?" Harold hodil opovrhlivý úškrn. "OK." "Nedotkneš sa ho, počuješ ? Ak mu niečo spravíš, tak si to s tebou vybavím. A myslím to úplne vážne. Nemysli si, že sa bez teba nezaobídeme." "Áno pane." Zavrčal Harold a na znak vzdoru ukázal učiteľovi chrbát. Atreyu zatiaľ so spoluhráčmi oslavoval a blížiacu sa hrozbu veľmi nevnímal. Teraz, keď do konca zápasu neostalo viac než päť minút a stretnutie bolo aj tak prehraté, mohol Atreyu gól hrozivé skóre iba prikrášliť. Päť minút bol však dosť dlhý čas na pomstu. Harold, ako to bývalo v jeho tíme zvykom, ostal na trávniku i v roli útočníka. Atreyu, za ktorého už nebolo koho striedať, tiež. Hneď pri prvej rozohrávke, aj keď Harold loptu nedostal, prerazil stredom obrany a iba pošmyknutie zabránilo, aby dosiahol až na Atreyu. Pred druhou rozohrávkou si zvolal k sebe celý tím a po pár sekundách radenia z kľbka hráčov zaburácalo divoké ???0. Harold sa vzpriamril a ako na prvého pozrel na Atreyu. Keď mu po rozohrávke dlháň Holland prihral do behu, Harold s ňa naštartovaná lokomotíva vyrazil vpred. Obrana Wild Cats iba uskočila a Harold zrazu letel rovno na Atreyu. Tim, keď videl čo sa deje vystrelil na nohy. "Atreyu zmizni !!!" Aj keď to zreval najsilnejšie ako vládca, ani krik z plných pľúc nemal šancu prekričať burácanie štadióna. Harold v netypickom

geste, rozťahol doširoka ramená. Atreyu mu nemal ako ujst'. V poslednej chvíli, keď sa už zdalo, že ho Harold prevalcuje, prikrčený k zemi uskočil, a zároveň sa šikovne vrhol protivníkovi pod nohy. Podarilo sa mu zdražiť Harolda za pravé lýtko tak mocne, že statný ôsmak zabalansoval a stratiac rovnováhu padol na kolená. Tribúna zajasala. Atreyu nielenže Haroldovi ušiel a dal gól, ale dokázal ho i zraziť na kolená. Jeho meno znelo celým štadiónom. Atreyu ešte stále ležiac na zemi, dvíhol ruky nad hlavu. "Som najlepší na svete !!!" Skríkol od radosti a chcel vstať, keď mu Harold zastal cestu. Atreyu si bleskovo kryl tvár, čakajúc útok pred ktorým ho Tim varoval. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď namiesto útoku, mu Harold podal ruku, naznačujúc že mu ide pomôcť vstať zo zeme. Atreyu, ešte nepoznajúc najtemnejšie črty Haroldovho charakteru, ponúknutú pomoc vďačne prijal. Len čo sa ich dlane dotkli, Harold prudko trhol, nastaviac koleno. Atreyu narazil bradou rovno do chrániča. Prilba mu odskočila a on zjačal bolesťou. Tribúna zatajila dych. Hlboké ticho prerušil nepríjemný zvuk píšťalky, po ktorom nasledoval už len dlhý rev pána Hasana. Dobehol k vinníkovi a zdrapnúc ho za plece, dovliekol ho k lavičke. "Dohral si ty smrad. S turnajom sa môžeš rozlúčiť. V mojom tíme si navždy skončil !" Harold si sťahol prilbu a vystrúhal pohrdlivý úškrn. "Takže sa už môžem ísť prezliecť ?" "Nie, nikam nepôjdeš ! Tu budeš sedieť ! Ešte som s tebou neskočil. Toto ti len tak ľahko neprejde, ty smrad !" Harold nenávisťne pozrel na učiteľa. Ak by to bol niekto iný, ktovie či by dokázal udržať svoj temperament. Avšak voči vytrénovanému učiteľovi by ani silák Harold nemal šancu. Pochopiac situáciu, drzo sa usalašil na lavičke a kútikom oka spokojne pozrel k Atreyu. Ten ešte stále ležal na zemi a držal si tvár. Pomedzi prsty mu presakovala krv. Tim, keď videl čo sa stalo, ignorujúc Tonyho smiech, vyletel na nohy a zbehol z tribúny. Tentoraz ho nikto nezastavil a o pár sekúnd už kľučal nad kamarátom. Pán Hasan dobehol chvíľu po ňom. "Ukáž Atreyu." Opatrne mu sňal ruky z tváre. Atreyu mal ústa celé od krvi. Z rozťatej pery ešte vždy stekala životodarná tekutina. "Do čerta, máš to celé opuchnuté. Skús si prejsť jazykom po zuboch či nemáš niektorý zlomený ?" Atreyu zavrtil hlavu a znova si priložil dlane k perám. "Môžeš vstať ? Máš to rozťaté. Bude to treba zašiť. Pod, skočíme do nemocnice." "Nie, pán učiteľ. Netreba." Zachrčal Atreyu a odpľul krvavé sliny. "Som OK. Bude to dobré. Vlastne to ani tak nebolí." Len čo to povedal, tvár mu skrivil bolestivý křč. "Len nevymýšľaj. Musí sa to zašiť. Môže sa ti do toho zaniest' infekcia. Ideme k lekárovi. Škola má dobrú poisťku, všetko ti preplatia. Auto mám vzadu za školou. Zbehnem poň a hneď som späť." "Ale to naozaj nie je také zlé a už to ani tak nekrváca. Pôjdem radšej domov. Bývam pri škole a Tim mi pomôže." Atreyu kývol k vedľa stojacemu spolužiakovi, ktorý ochotne prikývol. Učiteľ si Tima prísne premeral. "Anderson pomôž mu ! Skočte do umyvárky, nech si Atreyu vypláchne ústa a potom na mňa počkajte. Sadnite si pred môj kabinet, za chvíľu som u vás. A nieže mi utečiete ! Rozumel si ma ?" "Áno pán učiteľ." Zakoktal Tim a priskočil kamarátovi na pomoc. Atreyu sa s vďakou oprel o jeho rameno a za potlesku (väčšiny) divákov odkrival do šatní. Zápas mohol pokračovať. Do konca ostávali 4 minúty a bez vylúčeného Harolda by nemali nastať ďalšie komplikácie. Krv zašpinila celé umývadlo. Hoci si Atreyu ústa vyplachoval tretíkrát, ešte vždy ich mal plné krvi. "Mal by si si na to dať ľad. Skočím po nejaký do automatu." Atreyu namiesto odpovede si iba znechutene odpľul. "Dik, netreba. Dones mi radšej moju tašku. Je v šatni." Tim prikývol a o chvíľu bol späť i s kamarátovým vakom. Atreyu sa v ňom chvíľu hrabal, kým našiel čo hľadal. Tim okamžite spoznal biely gél, ktorým si pred pár dňami natieral lýtko po páde z bicykla. I teraz si ním začal mazať ranu. Belavá tekutina miešajúca sa s krvou vytvárala odpornú kašu z ktorej sa Timovi dvíhal žalúdok. "Ja som taký debil." Zavrčal Atreyu a nahnevane tresol do umývadla.

"Takto trapasácky ma dostať. A pritom som vedel, že to ten ***** skúsi." "Ja som ti vravel, že je to blázon. Mali by ho strčiť do blázinca. Ale aspoň, že ho vyhodili z tímu. Počul som ako Hasan hovoril, že si viac nezahrá." "Nezahrá ?" Atreyu sa prudko zvrhol a plamenným pohľadom pozrel na kamaráta. "Ja mu rozbijem hubu a potom si už nezahrá vôbec. ***** ***** !" A znova tresol, tentoraz do kachličiek nad umývadlom. "Prisahám, že tú sviňu dostanem. Uvidíš Tim... Mám takých kámošov, o akých sa tomu kreténovi ani nesníva. Keď im poviem, aby ho zbili, tak..." Atreyu sa zlovestne pousmial. "Harold Powell, tak sa volá, však ? Hm, veď ja zistím kde býva a potom ešte bude na kolenách prosiť, až uvidí mojich kámošov." Tim meravo hľadel na priateľa, no vidiac ho takto rozzúreného, neodvážil sa mu oponovať. Stačil však i pohľad na Tima, aby bolo jasné čo si o tom myslí. "OK, asi máš pravdu. Je to sprostý nápad. Keby som zavolať tých kámošov, Harold skončí v nemocnici, alebo pod zemou. Oni niekedy vedia byť dosť divní..." Koniec jeho vety sprevádzal ďalší úškrn. "Spravíme to inak a už viem ako." "A-ako ?" Zalupal Tim po dychu. "Pod' za mnou. Budeš strážiť." Atreyu vybehol z umývárne a pod' ho rovno do chlapčenských šatní. "Ostaň tu a keby niečo, tak zaklop." Skôr ako to dopovedal, zmizol v šatni, zabuchnúc za sebou dvere. Timovi pri pomyslení čoby sa mohlo stať, ak by sa teraz Harold vrátil zatrnulo. Našťastie Atreyu bol rýchlo hotový. Vybehol zo šatne celý vysmiaty, v rukách držiac akési nohavice. "Čo je to ?" "No predsa jeho rifle a tričko." "Čo s nimi chceš robiť ?" Zakoktal Tim. Atreyu vytiahol z vaku posledné dve fľaštičky energetického gélu a jednu z nich otvoril. "Nie Atreyu, nerob to ! Zistí, že si to bol ty." "Ja viem. A presne to aj chcem." Na Timovo zdesenie Atreyu vylial celý obsah zapáchajúcej tekutiny do rozkroku nohavíc. "A teraz ešte tričko." "Atreyu čo ti preskakuje ? Vieš čo s nami spraví, keď to zistí ?" "No čo ?" Skríkol Atreyu vyzývavo. "To isté čo ti spravil na zápase." "To prasa ma prekvapilo ! Keby sme dali férovku, vyrazím mu všetky zuby ! Ovládam 4 bojové umenia a s takým hajzlom si poradím aj s jednou rukou." "Ale on je väčší a silnejší ako ty." "No a ? Vieš ako funguje jiu-jitsu ?" Tim zavrtel hlavou. "To nie je ako karate, alebo iné trapošiny. V jiu-jitsu využívaš silu protivníka proti nemu. V tom je podstata. Čím je súper silnejší, tým lepšie. A ja som majster v jiu-jitsu. Mám čierny opasok. Neboj, ja to zvládnem." A len čo to povedal, rozběhol sa do šatne a o chvíľu bol späť. Tentoraz už bez Haroldových nohavíc. "Pod', sadnime si. Hasan povedal, že máme naňho počkať." O chvíľu obaja sedeli na lavičke pred učiteľským kabinetom. Na dvore sa zápas práve končil a rozhlas ohlasoval víťaza. Keď Atreyu začul výsledné skóre neodpustil si pár nadávok na svojich spoluhráčov. Nick bol podľa neho neschopný blbec, tak ako i ostatní. Vôbec vraj nevedia hrať futbal, iba behajú po ihrisku ako splašené zajace. A ešte k tomu ešte i riadne spomalené zajace. S týmto tímom by vraj inde nezdolali ani piatakov. Tim kamarátove ponosy veľmi nepočúval, pretože posledné minúty strávil v modlitbách. Strach prenikajúci pod kožu ho nútil obrátiť sa na nadpozemskú ochranu, dobre vediac, že až Harold zistí čo sa stalo, pozemské sily mu veľmi nepomôžu. A hoci kamaráta niekoľkokrát skúšal presvedčiť, aby vypadli, Atreyu bol pevne rozhodnutý počkať na učiteľa. Aj keď mal Tim hrozný strach, teraz nemohol kamaráta opustiť. Netrvalo dlho a žiaci začali opúšťať štadión. Chodbu pred šatňami opäť naplnil detský krik. Atreyu, len čo zbadal prvých spolužiakov, rýchlo sa narovnal a frajersky preložiť jednu nohu cez druhú začal mliaskať, akože má žuvačku v ústach. Prirodzene ihneď sa stal centrom pozornosti a neprešiel okolo jediný žiak, ktorý by aspoň kútikom oka oň nezavadol. Vychutnávajúc si poľahky získanú slávu, zrazu z radu spolužiakov vyskočila známa tvár. "A, ahoj Atreyu." Zakoktala Suzy rozrušene. "Ja som ti len chcela povedať, že si bol dnes úplne špicový. Najlepší zo všetkých. Držali som ti všetci palce, hlavne ja..." Atreyu zažmurkal od prekvapenia a rozpačito

prikývol. "Harold je úplný blázon. Dúfam, že ho navždy vylúčia. Inak snád' ťa to až tak nebolí." "Nie, to je OK Suzy. Vlastne ma to vôbec nebolí. Je to iba škrabanec, nič vážne. Ved' som predsa nejaký chlap !" Zvolal Atreyu frajersky. "Hej, no tak... Tak zajtra v škole, dobre ? Pá." Suzy hodila posledný úsmev a rozbehla sa i s oboma kamarátkami preč. Na konci chodby všetky tri ešte raz pozreli na Atreyu a niečo si pošepli. Určite nejaké babské reči. V prípade Tonyho Randala, ktorý vedno so svojou dvojčlennou suitou prešiel chvíľu po Suzy, nemohlo byť o babských rečiach ani pomyslenia. Pohrdlivý úškrn dával tušiť aké blaho pri pohľade na zraneného spolužiaka prežíva. Atreyu našťastie ostal pokojný. No nie nadhlo, lebo Tim doňho čoskoro šťuchol, upozorniac ho na prítomnosť objektu, ktorý jeho vizuálne senzory zaregistrovali len čo vstúpil dnu. Harold kráča v sprievode pána Hasana, ktorý mu čosi dohovára. Zamračená tvár naznačovala, že to nebude nič príjemné. Nálada sa mu však čoskoro stúpila keď uvidel Atreyu. Chlapcove pery pokryté bielym krémom ulahodili jeho pošramotenému egu. Ešte skôr ako zmizol v šatni, dostal od pána Hasana krátku prednášku, ktorej slová z druhej strany chodby počuť nebolo, zato intenzitu hlasu áno. Tentoraz sa uškŕňal Atreyu. Tim kamarátovo nadšenie nezdieľal. Keď Harold vstupoval do šatne srdce mu tĺklo ako divé, napäto čakajúc kedy z nej zaznie zúrivý rev a Harold vyletí von. Tim nemohol tušiť, že Harold skôr ako sa začne prezliekať zavíta do sprchy a oni tak získajú 2-3 minúty k dobru. Pán Hasan hneď ako zbadal Atreyu pristúpil k nemu. "Tak ako ? Už ti je lepšie ?" "Jasné pán učiteľ. Som úplne v pohode. Vôbec to nebolí. Dal som si nato taký špeciálny krém. Nosím ho vždy v taške. A aj zuby sú OK." Na dôkaz svojich slov vyceril belavo sa ligotajúce tesáky. "Ale aj tak by sme pre istotu mali skočiť k lekárovi, nech sa ti nato pozrie. Volali mi z vrátnice, že tvoja karta už dorazila. Ak to však budeš mať rozťaté, nebudeš môcť súťažiť." "Tak dobre. Poviem to mame, ale myslím, že to bude OK." Pánovi Hasanovi po Atreyu príslube trochu odľahlo. "Tak dobre, choďte s mamou k lekárovi, a hlavne sa daj do poriadku, aby sme od pondelka mohli začať s tréningom." Atreyu vrele prikývol a pokúsil sa i o úsmev, hoci pery ešte vždy boleli. "Anderson." Učiteľ pozrel na Tima. "Vieš, kde Atreyu býva ?" Tim prikývol, aj keď to zatiaľ nebola tak celkom pravda. "Ty bývaš tu niekde blízko, však ? Odprevaď ho domov a keby náhodou niečo, tak mi ihneď zavolaj. Máš moje číslo ?" Tim znova prikývol, aj keď ani to nebola pravda. "Dobre, takže sa uvidíme v pondelok. A hlavne sa daj do poriadku." Na rozlúčku si učiteľ s Atreyu podal ruku. (Tima podobného gesta ušetril, čo popravde Tim iba uvítal.) Pán Hasan ani poriadne nezmlúval v kabinete a Tim už ťahal kamaráta preč. "Atreyu musíme vypadnúť. Harold je už v šatni." "Ja viem, že je v šatni, a preto tu musím naňho počkať. Ten jeho ksicht si predsa nenechám ujsť. Ale ty radšej niekam zalez. Toto je iba medzi nami dvoma." "Ale Atreyu..." Tim chcel protestovať, keď dvere na chlapčenskej šatni vyleteli z pántov a fučiaci Harold vybehol von sťa rozzúrený býk. V jednej ruke držal nohavice a v druhej kus vešiaku, ktorý spolu s nimi vytrhol. Toho, ktorého hľadal v prvej chvíli nezbadal a Atreyu naňho musel zakričať. "Hej ty tupá hlavohruď ! Tu som." Len čo ho Harold zbadal, hoci ešte stále v trenírkach (takých červených s bielymi bodkami), pustil sa za ním. "Tim utekaj !" Timovi nebolo dva krát treba opakovať. V panike zobral nohy na plecia a upaľoval najprv chodbou k schodom, nimi do budovy školy a odtiaľ školským koridorom k schodištiu vedúcemu zo školy. Až tu sa odvážil otočiť. Atreyu bol ešte len v polovici chodby. Harold i napriek svojim nadrozmerným proporciám dokázal s ním držať krok. Tim nečakal až ho tí dvaja dobehnú a rýchlo vyletel pred školu. Atreyu ho o pár sekúnd nasledoval, vedno s Haroldom, ktorý mu bol stále v päťach. Nádvorie pred školou bolo v tom čase plné žiakov, minimálne polovica z nich dievčatá. Tie keď uvideli Harolda Powella v jeho aktuálnom outfite,

Harold-neHarold výbuch rehotu a kriku, ktorý nasledoval, prinútil svalovca (teraz červeného nielen na trenkách) k taktickému úteku. Pomsta bola dokonaná. Atreyu takmer odpadol, ako ho zadúšalo smiechom. "Há, ty debil ! Dostal som ťa !!!" Zakričal na plné hrdlo, aj keď Harold ho už počuť nemohol. "Nabudúce si so mnou nezačínaj, keď na mňa nemáš." Vyskočil na zábradlie, že Haroldovi na rozlúčku ukáže jedno pekne sprosté gesto, no zbadal pána ???0 stojaceho iba pár yardov vedľa. Našťastie skôr ako si ho učiteľ mohol všimnúť, zoskočil dolu. "Pod' Tim, radšej vypadnime." Tim zadychčaný po dlhom behu iba prikývol. Rýchlym krokom boli čoskoro uňho doma. Atreyu sa rozvalil v koženom kresle dolu v obývačke a ešte i teraz pri pomyselní na Harolda ho napínalo smiechom. "Ale som ho dostal, čo ? Narokom som bežal pomaly, aby si ten kretén myslel, že ma chytí. Ten to ale vyžral. A to ešte bude pozerateľ, až uvidí toto." Atreyu zamával malým mobilom na display ktorého svetila Haroldova fotografia ako iba v trenírkach splašene upaľuje späť do školy. "Hodím to web a celej škole pošlem mail, aby si to pozreli. Keď uvidia tie jeho debilné trenky – to bude cool !!!" "Atreyu, tebe už načisto preskakuje ?" Zajachtal Tim, istý si, že horšie už byť nemôže. "Vieš čo s nami v pondelok ten blázon spraví ? Ja ho poznám. Zabije nás. Veď je to úplný psychopat. Čo si nevidel čo spravil s ostatnými ? Nemali sme to robiť. Teraz sa nám určite pomstí." "Hej ? Tak nech to len skúsi." Zvolal Atreyu bojovne a vyskočil na nohy. "Tim neboj. Som mnou sa toho debila nemusíš báť." Na dôkaz svojich slov spravil niekoľko rýchlych chvatov, kým spokojný sám so sebou neklesol späť do kresla. "Atreyu, ty ho nepoznáš. Zavolá si svojich kámošov a nájdú si nás. A keď dáš tú fotku na web, tak..." Atreyu zošpúlil pery. "No tak dobre, nedám, keď si taký posratý." Celý nahnevaný vytrhol Timovi mobil z rúk. "Ale tie trenky sú ozaj cool. Také som nosil keď som mal päť." Tim nič nepovedal, iba zamyslene hľadel do prázdna. "No tak Tim, nebuď taký zbabelec." "Zbabelec ? Keby si ho lepšie poznal, tiež by si bol zbabelec. Ty ho nepoznáš. Až si zavolá všetkých svojich kámošov, bude ti to tvoje jiu-jitsu na hovno." Atreyu, vidiac svojho kamaráta rozrušeného ako nikdy predtým, vedel, že musí niečo vymyslieť. Chvíľu sa hrabal v mobile, kým nenašiel fotku, ktorú hľadal. "Aj ja mám kámošov, a keď zavolám tohto tu, tak sa Harold určite poserie. Pozri, volá sa Bubu." Atreyu vrátil Timovi svoj mobil. Obor. To bolo prvé čo Tima pri pohľade na monštruóznu obludu zaberajúcu celú plochu fotografie napadlo. Muž, ktorého Atreyu tak neškodne nazval, bolo v skutočnosti chlapisko 7 stôp vysoké a minimálne 350 libier ťažké. Atreyu stojaci pred ním vyzeral ako škriatok z rozprávky. Obrovité ramená zaberali takmer celú fotku. Čierny pásik čo mal na očiach, (asi slnečné okuliare) spolu s nakrátko ostríhanými vlasmi a tlapami ktorými by mohol vyzvať na súboj i grizlyho, robili z Bubu giganta akého jakživ nevidel. "To je kto ?" "No predsa môj kámoš Bubu. Je dobrý však ? A vieš čo je najviac cool, že má iba 16." "16 ? Kecaš ! Nemôže mať 16. Nikto tak veľký nemá 16..." "Nikto okrem Bubu !" Zvolal Atreyu pobavene a prisadol si k Timovi. "Myslíš, že kecam ? Prečo by som to robil ?" "Lebo to robíš stále !" Atreyu sa uškrnul. "Niekedy hej, ale teraz vážne nekecam. Naozaj má 16 a má viac ako 7 stôp. Je najvyšší v..." Atreyu zaváhal. "Najvyšší zo všetkých mojich kámošov. Vieš, on prišiel z Afriky a je Masaj." "Masaj ?" "Hej, to je taký kmeň, kde žijú takí obri. Aj keď Bubu je väčší ako ostatní. To preto, lebo má nejaké problémy s krkom, či čo... Preto aj taký narástol a rastie ďalej. Vraj keď bude dospelý, bude najvyšší na celom svete." Tim preglgol. Rozum mu síce radil historku, ako ďalšiu z lavíny blbostí, ktorými ho kamarát neustále krmil odmietnuť, no oči ho presviedčali o opaku. "A odkiaľ ho poznáš ?" Atreyu pokrčil plecami. "Stretli sme sa na jednej škole a odvtedy si mailujeme. On síce nebýva tu, ale keby som ho zavolať, určite príde. Urobil som preňho niečo a je mi dlžný." Dodal trochu záhadne. Tim si nebol istý či to Atreyu

myslí vážne, alebo len zasa tára, no neuveriteľný obrázok 16 ročného obra ho primäl znova naň pozrieť a uistiť sa, že to nie je iba fotomontáž. Pri Atreyu schopnostiach, by také čosi bola preňho isto hračka. Bubu zaberá takmer celú fotografiu. Atreyu, ktorý stál pred ním sa zoširoka, trochu prihlúplo usmieval. Okrem zvláštnych okuliarov, rovnakých aké mal jeho obrovitý kamarát, mal na ľavej ruke i akýsi náramok, podobný náramkovým hodinkám, aj keď o dosť väčší. Bubu mal rovnaký, i keď na opačnej ruke. Zvláštny náramok Tima zaujal a chcel sa naňho Atreyu opýtať, keď si všimol čosi čo ho zarazilo. Atreyu nestál na zemi, ako sa pri letmom pohľade mohlo zdať. Zdola odseknutý záber naznačoval, že stojí na akejsi doske, akoby skateboarde. No hoci prednú časť dosky bolo dobre vidieť, žiadne kolieska na ktorých by stála nevidel. Vyzeralo to akoby ani nestála na zemi. "Atreyu ? Čo to je ?" Tim váhavo ukázal na malý display. "Čo myslíš ?" "To na čom stojíš. To je nejaký skate ?" Atreyu prekvapene pozrel najprv na display a potom na kamaráta. Zrazu akoby ho čohosi naľakalo, prudko sa strhol a vrazil Timovi do ruky. Malý mobil vykĺzol pomedzi prsty a dopadol na zem, kde sa poňho Atreyu v chvate zohol. "Do riti, asi je pokazený ! Pozri, vôbec nejde." Atreyu ukázal na tmavý display. "Možno iba vypadla baterka." "Nie, určite nie. Je stopro pokazený. Pozri, vôbec nejdú tlačítka." Atreyu mačkal dotykový display, no ten sa k životu nepreberal. "Hm, nevádi, aj tak to bol starý šmejd. Aspoň mi foter kúpi nový..." "Ale čo tá fotka ? To bol skate ?" "Jasné, že to bol skate. Ja mám kopec skateov. Veď ti ich ukážem až budeme u mňa. Ale najprv zavolaj vašim, nech ťa pustia." Tim hoci trochu zaskočený zvláštnou situáciou, vytiahol mobil z vrečka. Bolo čosi po jednej čo znamenalo, že mama by mala byť na obede. Nie práve najvhodnejší čas na takýto telefonát. Napokon však všetko dopadlo lepšie ako dúfal. Mamu čakala akási pracovná porada, takže nemala čas na jeho siahodlhé vysvetľovanie. Uspokojila sa s prísľubom, že jej večer zavolá a na stole nechá adresu, kde presne budú. "Tak a to by sme mali." Zvolal Atreyu naradovane a pozrel na hodinky. "Naši odchádzajú o piatej. Asi bude lepšie, keď prídeme až keď zmiznú. Zatiaľ by sme si mohli pozrieť jeden cool film. Keď uvidíš čo to je, budeš pozeráť. Mám ho od jedného kámoša, ktorý ho šlohol z filmového štúdia." Len čo to povedal, vytasil z vrečka malý pamäťový disk. Tim ho hneď spoznal. Iba pred týždňom ho mal požičaný, a tak nebolo treba veľa fantázie, aby sa dovŕpil o akom filme je reč. O pár minút už obaja sedeli v prítmí jeho izby, kde na priestrannnej stene sa začal odvíjať dej filmu Votrelc 5, ktorý mal vyjsť až o pár mesiacov. Tim však z neho veľa nemal. Atreyu ho celý pretáral, vysvetľujúc každý detail, akoby ho videl minimálne desiaty krát. "Tak čo, aké to bolo ?" Opýtal sa len čo nabehli titulky. "Bolo to super, ale..." Tim na chvíľu zaváhal. "Ako si ho... Veď vieš čo." "Myslíš ako som ho šlohol ? Mám ho od kámoša. Robí strihača v Hollywoode a robil aj na Votrelcovi. To on mi ho poslal. Ešte nie je hotový a zostrihajú ho, ale ja ho mám vo full verzii ! Cool nie ?" "Od kámoša z Hollywoodu ?" "Hej. Keď sme bývali v L.A. tak som sa s ním stretol na jednom konkurze. Už som ti hovoril ako som takmer vyhral konkurz do jedného filmu ?" Tim zavrtil hlavou. "Do riti, ešte som ti to nevravel ? Tak o tom ti niekedy musím porozprávať. Bol som vlastne druhý, ale chceli mi dať vedľajšiu rolu. Potom sme sa však museli sťahovať, takže z toho bolo vieš čo... Mohol som byť hviezda ! Ale aspoň som tam stretol toho kámoša. Jeho meno ti však nemôžem povedať." "Prečo ?" "Lebo som mu to sľúbil. Vieš, keby v štúdiách zistili kto im kradne filmy, skončil by v base. Preto to nesmiem nikomu povedať. Ani tebe. Fakt sorry..." Tim aj keď nič nepovedal, tváril sa dosť prekvapene. "Atreyu, môžem sa ťa niečo opýtať ? Odkiaľ máš takých kámošov ?" "Ako takých ?" "No..." Tim váhal ako to povedať čo nezdvorilejšie. "No vieš, takých zvláštnych." "Myslíš toho Bubu. Veľký Bubu je výnimka. Ostatní sú normálni, tak ako ty." Koniec vety sprevádzal Atreyu

chichot, ktorý si bolo možné vyložiť rôzne. To ako si to vysvetlil Tim, nebolo treba 2 krát hádať. Stačilo naňho pozrieť. "No tak Tim, prestaň sa tak debilne ksichtiť a radšej vymysli čo by sme mohli zožrať. Som hladný ako zdochnutý pes. Nezožeríme nejakú pizzu ?" "Pizzu ?" Tim si spomenul na lístok, ktorý mu mama nechala ráno na stole. "V chladničke mi mama jednu nechala. Môžem ju zohriať ?" "Zohriať ? To chceš žrať zohrievanú pizzu ? Fuj, hnus." Zavrčal Atreyu a už aj tasil telefón. "Tak čo, akú chceš ?" "Ja neviem. Asi syrovú." O pár minút už kuchyňa rozvoniavala čerstvým syrom, šunkou i kukuricou. Aj keď Atreyu objednal hneď tri a Tim pre istotu vytiahol z chladničky i štvrtú, kúsky chutného cesta rýchlo mizli v žalúdkoch oboch chlapcov. O 10 minút by krabice boli akiste prázdne, ak by Atreyu nezazvonil telefón. "Do riti, to je foter !" Atreyu vyletel z kuchyne ako strela a o sekundu celý dom zadunel od buchnutia záchodových dverí. Tim ostal zarazene sedieť. Nerozumel, prečo Atreyu i s mobilom tak rýchlo zmizol, hoci vysvetlenie sa núkalo i samé. Okamžite ho premkla zvedavosť. Vyskočil od stola, že spraví malú špionáž, keď sa dvere na záchode znova otvorili. "Tim, naši už idú preč. Práve mi volal foter, že za chvíľu odchádzajú. Ak chceš, môžeme ísť." "Ale čo s tými pizzami ?" Tim pozrel na, z dobrej tretiny plné, krabice. "No čo ? Najprv ich zožeríme. Predsa ich tu nenecháme." Len čo to povedal, už aj sa uvelebil za stolom a šmariac mobil vedľa krabice, s chuťou hryzol do šťavnatého cesta. Líca si rýchlo naplnil ako sysel' a keď zagúľal očami, Tim sa nezdržal smiechu. Veľká chyba. Atreyu sa tiež začal smiať, no s plnými ústami to akosi nebolo dosť dobre možné. Skrátka, dopadlo to tak, že nedožutá pizza namiesto v Atreyu žalúdku skončila späť v krabici a rehotajúci sa Atreyu musel znova k umývadlu. "Tim ty si taký debil ! Fuj, celý som zasvinený." Zvolal Atreyu z kúpeľne, zmývajúc si kúsky pizze z trička i tváre. Tim, nič nepovedal, iba ďalej sa chichúňal. O chvíľu, keď Atreyu naklusal späť do kuchyne znova explodoval smiechom. "Čo je ? Čo sa tak smeješ ?" Tim lapajúc po dychu ukázal na kamarátovo čelo. Flak z paradajkovej omáčky tiahnuci sa od oka k oku, urobil z Atreyu nepodarený Frankensteinov klon. "Do riti. Za to všetko môžeš ty." Odsekol Atreyu a znova upaľoval do kúpeľne. Tima od rehotu už začínalo bolieť brucho. Celý rozjarený schmatol krabicu, že kamaráta ponúkne tým čo mal pred chvíľou v ústach, keď na stole zbadal jeho telefón. Hoci tam ležal nepohnute dobrú minútu, display ešte vždy svietil, rolujúc dokola akési písmenká. "Ako to, že funguje ? Mal byť predsa pokazený." Opatrne pootočil mobil k sebe, aby videl na text. Na miniatúrnej obrazovke svietil stručný oznam: "Posledný hovor: Alpha LR 33B." Tim si pretrel oči a pozrel lepšie či sa mu to nezdá. Nezdalo. Na display ozaj svietil zvláštny text. "Alpha LR 33B ? Čo to do pekla znamená ?" Opatrne stlačil tlačítko s kontaktmi, že zistí aké číslo sa pod tajomnou skratkou ukrýva, keď sa v kuchyni zjavil jeho kamarát. "Tak čo, ešte to je vidieť ?" Tim vyskočil od stola a vyjavene pozrel na priateľa. "Čo je, stalo sa niečo ?" "Ehm nič, prečo ?" "Ksichtíš sa ako by si ???0." "Nie, nič sa nestalo. Ja... Ja som si iba spomenul na tú kartu. Nemohli by sme sa na ňu ešte raz pozrieť ?" "Kartu ? Akú kartu ?" "Tú kreditku čo som ti ráno ukazoval. Ehm, teda vlastne to nie je kreditka. Povedal si, že máš kámoša, ktorý sa na ňu pozrie. Nemohli by sme na ňu pozrieť už teraz ? Chcel by som cvaknúť foťákom. Keď spravíme fotku, možno aj ty uvidíš ten nápis." "Jáj tú ?" Atreyu siahol do vrecka. Najprv do pravého potom do ľavého a napokon prekutral i tie vzadu. "Hups, asi som ju stratil." "Čo ? Ty si ju stratil ???" Zajachtal Tim zdesene. "No nemám ju. Musela mi niekde vypadnúť, alebo ju šlohol nejaký debil, keď si myslel, že je to kreditka." "Ale, ako si ju mohol stratiť ? Chcel som predsa, aby sme zistili čo na nej bolo napísané." Atreyu nahodil ospravedlňujúci úsmev. "Sorry Tim, naozaj som nechcel, ale keď ja mám také široké vrecká. Asi mi vypadla keď som sa prezliekal. Keď chceš, môžeme skočiť do školy a

pozrieť či neostala v šatni. Dúfam len, že tam nebude ten debilný Harold. Dnes sa mi s ním biť nechce." Tim znechutene pozrel na priateľa. "Nemal si ju stratiť. Chcel som vedieť čo na nej bolo napísané." "Tak skočme do toho obchodu, kde som kúpil tie rifle. Možno aj v iných taká bude." "Nie, nebude ! Táto bola jediná !" "No tak sorry Tim. Naozaj som nechcel. Čo myslíš, že som ju chcel stratiť ?" Ako to hovoril, pristúpil k stolu a strčil mobil do vrečka. "No tak kašli už na ňu. Pôjdeme ku mne, ukážem ti svoj špicový ďalekohľad. Stávka, že si taký ešte ani nevidel !" "Ale ja som chcel vedieť čo na nej je." Atreyu sa poškrabal za uchom. "Tak vieš čo ? V pondelok pôjdeme do šatne a pozrieme či niekde nespádla a spýtal sa aj Hasana či niečo nenašli. Možno ju bude mať on. Teraz ale na ňu kašli. Je piatok a dnes spiš u mňa. Zažiješ niečo čo si ešte nezažil. Uvidíš..." Zamračená tvár Tima dávala tušiť, že so stratou karty sa len tak ľahko nezmieri, no teraz s tým aj tak nič nenarobí. Keďže Atreyu už bol pri dverách, neostalo mu nič iné iba schmatnúť doláre, čo mu mama nechala a utekať za ním.

17.05.2010..

Chapter 18 - Atreyu dom.

Atreyu spí bez spacáku, keď sa Tim v noci prebudí, hoci je v noci riadna zima. To je zvláštne, že sa Atreyu vôbec netrasie.

V ďalšej kapitole Tim hneď ako dobehne domov pozrie do skrine na fliašku od babky.

Dôvod pre ktorý Tim vidí svetlá, ale nepočuje zvuk motorov je, že Atreyu zapol zvukové štíty, aby v noci mohli spať.

Tim splašene vybehol z domu, až takmer zabudol zamknúť. Na sľub mame nechať lístok s Atreyu adresou celkom zabudol. Keď vyšiel von, jeho kamarát už stál na rohu ???0 a ???0 ulice a mával naňho. "No tak polez, kde trčíš ?" Tim pridol do kroku. Spoločne zabočili na ???0. O piatej poobede bola ulica plná áut. Aj keď mala iba štyri prúdy, nervózni vodiči sa neustále snažili jeden druhého predbehnúť a občas zaznel i odpudivý zvuk klaksónu. Chodník po ktorom šli bol práve tak široký aby mohli kráčať plece pri pleci. Rušná ulica silne kontrastovala s rodinnými domami, tiahnucimi sa po oboch stranách. "Tu bývaš ?" Opýtal sa Tim zvedavo. "Hej, ale trochu ďalej. Foter hovoril, že tu mali lacné domy. Asi kvôli tým blbým autám. No neboj, náš dom je ďalej od cesty a stan som postavil až na dvore. V noci aj tak veľa áut nechodí." Tim si spomenul na raňajší telefonát v ktorom Atreyu spomínal akýsi stan, no vtedy zaujatý záhadnou kartičkou ho počúval len na pol ucha. Nocovanie v stane bude preňho novinka. Na rozdiel od svojich rovesníkov Tim nikdy neholdoval skautingu a podobným záležitostiam. Behať po lese v zelenej rovnošate s prihlúplym klobúkom na hlave nepatrilo k zážitkom, ktoré by mu chýbali k šťastiu. To či by sa bez dnešného stanovania zaobišiel ešte netušil. Zistiť to mal až o niekoľko hodín. Ako tak kráčali ulicou, Tim zbadal rozľahlú vilu s ešte rozľahlejšou záhradou, ktorú obopínal vysokánsky plot. Kamery nad ním dávali tušiť, že tu nebýva len tak hocikto. A pán Mobster veru hocikým ani nebol. (Minimálne si to o sebe nemyslel.) Atreyu zbadal, ako si Tim dom obzerá. "Čo myslíš, že môj foter kradne ?" Zvolal pobavene, mysliac si, že Tim považuje honosnú vilu za ich sídlo. "Nie. Tu bývajú Mobsterovci." "Mobsterovci ? Akí Mobsterovci ?" "Dick Mobster. Ten ***** ktorému si skate... Ehm,

ved' vieš čo." "Jáj, ten debil ? Naozaj tu býva ? Cool !" Atreyu si chvíľu užasnuto prezeral rozľahlé panstvo. "Počuj, nejdeme sa tam pozrieť ? Možno tam bude aj ten pako." Tim nestihol návrh odobrať a Atreyu už hľadal miesto ako prejsť na druhú stranu. Hoci prechod nebol ďalej než sto yardov, Atreyu si to namieril krížom cez cestu. Zopár áut zatrúbilo, ozvali sa i brzdy a jeden z vodičov začal hromžiť, no Atreyu si takými drobnosťami hlavu nelámal. "WOW. Takže tu býva ten kretén ?" Zvolal ohromene, keď dorazili na druhú stranu. "Hej. Jeho rodičia sú veľmi prachatí. Otec je podnikateľ a má právnickú firmu. Minule chcel kúpiť náš dom, aby vraj mal kde parkovať ?" Atreyu neveriacky pozrel na kamaráta, či si nerobí srandu. "To vážne ? Hm, aspoň je jasné po kom je ten Dick taký dement..." Tim pokrčil ramená. "Atreyu, poďme preč. Čo ak je ten dement doma ? Môže nás uvidieť." Tim kývol k sliedivým kamerám, ktoré v pravidelných intervaloch monitorovali okolie. "Myslíš, že sa pozerá ?" "Neviem, ale ochranka určite hej. Radšej vypadnime." "Hneď, počkaj !" Atreyu sa otočil k najbližšej kamere a zamával do nej. "Hej ty tam v tej kamere, odkiaľ tomu blondavému dementovi, že mám preňho ten jeho sprostý skate, ale musí si poňho prísť sám, ak je taký frajer. A takisto mu povedz, že jeho foter musí byť riadny magor, keď chce kúpiť Timov dom. Nato nech zabudne ! Tim je môj kámoš a nikto nebude kupovať jeho dom ! Je vám to jasné kreténi ?" Tim zbledol. "Atreyu prestaň ! Čo ti preskakuje ? Určite sa to niekde nahráva a Dick nás spozná." "No a ? Nech aspoň všetci vidia čo si o nich všetci myslia." Len čo to povedal, znova pozrel do kamery. "Tu môj kámoš hovorí, že si ma nahrávate. Super ! Takže si nahrajte aj toto." Atreyu sa zhlboka nadýchol. "Po prvé. Dick Mobster je jeden veľký Mega Dick a jeho foter..." "Hej ty ! Čo tam robíš ?" Atreyu slová prerušil panovačný hlas prichádzajúci spoza plotu. Tim, už aj tak k smrti vydesený, okamžite zobral nohy na plecia a upaľoval preč. Atreyu na ochrankára, ktorý sa z ničoho nič zjavil pred ním stihol iba oči vypleštiť. "Ja, ja nič..." Zakoktal vyľakane a chcel sa dať na útek, keď ho mocná ruka zavalitého strážnika zdrapila za bundu. Atreyu mal šťastie. Od strážnika ho oddeľoval vysoký plot, takže stačilo poriadne trhnúť, a hoci spadol na zadok, bol voľný. Nečakajúc kým si strážnik poňho príde, upaľoval za Timom. Ubehli dobrých tristo yardov, keď Tim musel od únavy zastaviť. Atreyu dobehol po pár sekundách celý vysmiaty. "Ty vole, oni tam fakticky majú strážnika." "Ved' som ti to hovoril !" Zavrčal Tim vyčítavo. "Určite si nás nahrali. Keď to pustia Mobsterovi, povie to môjmu otcovi. Vieš čo budem mať doma ?" "Neboj, nepovie. Ten ochrankár nie je tak blbý aby mu to púšťal. Nie, keď sme mu zdrhli. To by musel byť úplný..." Atreyu si pošukal po čele. "Hej, ale čo Dick ? On určite..." Tim ako to hovoril, zrazu mu tvár skĺzla do úsmevu. "Že vraj Mega Dick..." Začal sa chichotať ako pominutý. "Čo ? Náhodou celkom cool meno. Hlavne pre takého Dicka ako tento Dick..." Tim vybuchol smiechom. "Nenávidí keď mu hovoria Veľký Dick, a ja som nevedel prečo." Atreyu sa snažil tváriť chápavo, aj keď nie celkom rozumel čo je na mene - nadávke také smiešne. Ved' je to predsa staré... To, že Tima iný význam slova Dick ani nenapadol bolo síce trochu prekvapivé, no možno až tak veľmi ani nie. Veru, Tim má ešte veľa čo učiť. Keď sa Atreyu kamarát dosýta nasmial, mohli pokračovať v ceste. Urazili už hodný kus a Atreyu dom ešte stále nikde. Atreyu dookola opakoval, že čochvíľa tam budú, aj keď to tvrdil už od chvíle čo zabočili na ???0 ulicu. Tim pomaly začínal i pochybovať, či si Atreyu znova nevymýšľal, keď zrazu doňho drgol. "Pozri na ten dom, vyzerá cool, nie ?" Atreyu ukázal na nevelkú vilku na opačnej strane ulice. Timovi zvláštny dozelená sfarbený dom nebolo treba dva krát predstavovať. Vždy keď prechádzal okolo obzrel sa za ním. Nebolo to ani tak kriklavou farbou nevkusného odtieňu, ktorou bol dom natretý. Veľkosť taktiež nebola zaujímavá. Dom nemal bazén, ba dokonca ani takú samozrejmosť ako garáž, a predsa mal niečo, čím

sa líšil od ostatných a ak by mal Tim tú možnosť, okamžite by sa šiel dnu pozrieť. Oným magnetom bola malá vežička umiestnená v zadnom trakte domu, ktorej kopula dávala tušiť, že sa pod ňou ukrýva súkromné observatórium. Tim ďalekohľad síce nikdy nevidel, no nepochyboval, že pod plechovou kopulou hnedej farby stojí výkonný model s akým sa ten čo má doma nedá ani porovnávať. Preto netreba zdôrazňovať aký šok pocítil, keď mu Atreyu práve tento dom ukázal. "To, to je váš dom ?" "Čo ti hrabe ? Iba sa mi páči. Chcel by som mať také observatórium ako oni. Ty nie ? Foter ale hovoril, že musí byť strašne drahý." Tim chápavo prikývol. "Myslíš, že to hore je naozajstné observatórium ?" "To si píš, že je. Videl som ho od nás. Poď, kukneme sa." Tima nebolo treba dva krát prehovárať a o chvíľu už obaja stáli pred domom. Dom, tak ako aj zopár iných domov na ulici obklopoval vysokánsky plot, ktorý na rozdiel od napríklad toho okolo pozemku Mobsterovcov, bol kompaktný, tvorený plechovými platňami. Dnu do záhrady sa dalo nakuknúť len cez drobné škáry v miestach spojov. Rovnako ako u Mobsterovcov, aj tu nad plotom hliadkovali bezpečnostné kamery. "Myslíš, že tiež tu majú ochranku ?" Zašepkal Tim, opatrne nakúkajúc cez škáru do záhrady. "Blbneš ? S takými kamerami ? Načo by im bola ochranka ? Určite sú napojení na fízlov." Tim sa bleskurýchle narovnal. "Naozaj ?" Atreyu sa uškrnul. "Naozaj, ale neboj. Myslíš, že fízli nemajú čo robiť iba čumieť na blbé kamery ?" Atreyu pristúpil k jednej z nich a ukázal na malú diódu pod ňou. "Aha pozri, táto je vypnutá. Asi v dome dlho nikto nebýva. Ak chceš, môžeme pozrieť dnu." Ako to povedal, vytiahol z vrecka čosi čo nápadne pripomínalo kartový kľúčik, aké sa zvyknú používať v hoteloch. Tim vypleštil oči, po druhý krát za posledných pár minút. "Čo je to ?" "Univerzálny kľúč. Urobil mi ho jeden kámoš, keď sme bývali v New Yorku... Ehm, teda vlastne vo Washingtone. Otvoríš ním každý zámok, ktorý chceš, ale nesmú mať najnovší softvér. Vyrobila ho CIA na tajné akcie, takže nie že to niekomu vykecaš !" Tim chcel protestovať, no skôr ako stihol otvoriť ústa Atreyu pristúpil k vysokej bráne a pretiahol kartu cez dverný mechanizmus. Nad dverami zablikalo malé červené svetielko, ktoré rýchlo prešlo do zelenkastého odtieňa. Zámok cvakol a dvere sa začali samé otvárať. "WOW, ono to funguje ! Myslel som, že majú nový zámok, ale nemajú. Cool. Ideme dnu ?" Tim namiesto odpovede iba zavrtel hlavou a začal spätkovať. "No tak, nebuď taký sráč ! Veď to nejdeme vykradnúť. Iba sa pozrieme na ten ďalekohľad." "A čo ak prídu fízli ? Mohol sa spustiť poplach, keď si to otvoril." Atreyu mávol rukou. "Nespustil. Hovorím ti, že tú kartu urobila CIA. Ale, keď nechceš - tvoja vec. Ja idem dnu !" Atreyu vbehol do záhrady a Tim ostal zarazene civieť na dokorán roztvorenú bráničku. Vojsť bez povolenia na cudzí pozemok je ťažký zločin a nezáleží na tom, či tam idete lupiť, alebo len čosi obzerať. Tu končila všetka sranda. Ak chce Atreyu skončiť v base prosím, ale on po takej skúsenosti netúžil. Radšej si sadol na najbližšiu lavičku a dúfal, že kamarát sa vráti skôr ako ulicu ohlušia policajné majáky. Po niekoľkých minútach však bolo jasné, že Atreyu nič také nemá v pláne. Tim si začal hrýzť nechty, neustále nervózne zazerajúc na hodinky. Mysľou sa mu začali brázdiť hororové scenáre, ako možné vysvetlenia kamarátovho zdržania. Na policajtov celkom zabudol a hladinu jeho fantázie vírila oveľa desivejšia predstava. Keď už sa chcel postaviť, že naňho zakričí, z ničoho nič sa nad plotom zjavila kamarátova hlava. Tim takmer odpadol, lebo práve rozmýšľal nad filmom, kde vraždiaci psychopat v opustenom dome napichával hlavy svojich obetí na drevené koly, aby z nich mohol robiť sušené múmie, ktoré potom jedol. Našťastie Atreyu hlava nielen žmurkala a rozprávala, ale sa i smiala, a to najmä vtedy keď preľaknutý kamarát skydol z lavičky. "Tim, poď sa kuknúť. Vieš aká je to špica ? Majú tam aj rebrík. Dá sa po ňom vyliezť až k ďalekohľadu a pozrieť dnu. Je vidieť aj motor a počítače. Je to Bushnell a je pekne namakaný. Má aspoň 20 palcov,

možno aj viac. Ty budeš určite vedieť lepšie. Ja sa v nich až tak nevyznám." Tim sa zodvihol zo zeme a začal si oprašovať nohavice. "Atreyu podme preč. Prídu fízli a chytia nás." "Ale ****. Alarm som nespustil, môžeš sa pozrieť, keď mi neveríš. Je tam taká kontrolka a je červená, čo znamená, že sa nespustil. Ja tieto vecičky poznám. Myslíš, že je to prvý dom, do ktorého som sa... Ehm dostal ?" "A čo ak nás niekto videl a zavolať ich ? Ja radšej počkám tu. Taký ďalekohľad môžem vidieť aj ???0 ?" "???0 ? To je čo ?" "Hvezdáreň. Bol som tam s otcom a majú tam ešte väčší ďalekohľad, až 35 palcový." "No dobre, ale tento je novší a má aj ???0. Ale hlavne, môžeš ho vidieť celkom zblízka. Naozaj nechceš ?" Tim znova zavrtil hlavou. "Tak OK. Ja tam ešte idem. Keby niečo tak brnkni, OK ?" Nečakajúc na odpoveď, zoskočil z bráničky a odbehol preč. Tim ostal znova sám. Sám v objatí nepríjemných myšlienok. Vidieť tak veľký ďalekohľad celkom zblízka bol vždy jeho sen a teraz mal k nemu tak blízko. Len nájsť trochu odvahy. Sklamane klesol na lavičku. Prečo nie je aspoň z desatiny tak odvážny ako jeho kamarát ? Vždy mu hovorili, že je zbabelec. Dokonca i otec, aj keď nikdy nie do očí. Popravde Timovi to nikdy veľmi neprekážalo. Lepšie je byť zbabelcom, ako mŕtvym hrdinom. Teraz však šlo o viac. Splniť si jeden z tajných snov, za cenu drobného risku. Veď keby aj došlo k najhoršiemu, za všetko bude zodpovedný Atreyu. To on predsa otvoril bránu. Čím dlhšie nad tým premýšľal, tým horšie sa cítil. Zasa tá jeho zbabelosť. Čo ak práve ona je príčinou prečo nie je ako jeho kamarát. Nájsť v sebe len trochu hrdinstva, aspoň jediný raz. Zrazu dostal nápad. Pozrel na hodinky. Hoci ukazovali iba 10 minút po piatej, oblohu už začínali obopínať mrákoty. Hľadiac na podsvietený ciferník, konečne sa rozhodol. Počká presne do štvrť. Ak Atreyu dovtedy nepríde, pôjde za ním, nech sa deje čo chce. Rozhodnutie nechá na náhode. Čas rýchlo plynul a čím viac sa chýlil k osudnej minúte, tým bol Tim nervóznejší. Napokon hodinky pípli, tak ako to robievali každú štvrt' hodinu, a Timovi neostalo nič iné iba splniť sľub, ktorý dal sám sebe. Ešte skôr ako vstal, poobzeral sa okolo či ho niekto nesleduje. Ulica preplnená autami spolu s pribúdajúcim šerom hrali v jeho prospech. Zhlboka sa nadýchol a naposledy si dodal odvahy. Opatrne pristúpil k bráničke a nakukol dnu. Prvé čo zbadal bola zvláštna stavba v strede dvoru, priamo pred vchodovými dverami. Stálo tam čosi čo sa nápadne ponášalo na vojenský stan. Nanešťastie stojac v tieni vysokých ???0, to s istotou povedať nemohol. Opatrne prekročil prah. Jeho topánka vkĺzla do hebkého, nie viac ako palec vysokého koberca z trávy. Ukážkovo udržiavaný trávnik nevyzeral nato, žeby tu dlho nik nebýval. Škoda len, že Tima tieto súvislosti nenapadli skôr, ako spravil pár krokov a bránička za ním sa s hrmotom zabuchla. Zvrtol sa a vyľakane pozrel na dvere. Fakt, že sa samé od seba zatvorili bol ničím v porovnaní s nákrešom na nich. Farebné linajky tiahnuce sa od bráničky k plotu a po ňom ďalej do záhrady vytvárali zdanlivo nepochopiteľný obrazec bez akéhokoľvek zmyslu. Čiary trochu pripomínali vodomerné siahly používané na meranie výšok riečnych hladín. Čo robili práve tu Tim netušil. Plot však nebol jediný, čo zaujalo jeho pozornosť. Pri lepšom pohľade zbadal na zemi pravidelne sa križujúce ryhy tvorené zoschnutými pásmi trávy, akoby tu dlho ležal položený záhradný rebrík. Ak by to bol ozajstný rebrík musel by byť veľmi zvláštny, pretože ryhy na dvore sa roztvárali do písmena V. Tim preglgol. "Atreyu, kde si ?" Zachrčal zachrípnutým hlasom. Odpoveďou mu bol iba šum v korunách vysokých stromov obkolesujúcich celý pozemok. Šušťanie padajúceho lístia v opustenej záhrade naháňalo strach a zvláštne symboly vírili hladinu fantázie na maximum. Čo ak tu sídli nejaký kult náboženských fanatikov a tieto symboly používajú pri svojich krvavých obradoch ? Alebo snád vstúpil na tajnú základňu mimozemšťanov a zoschnutá tráva s čiarami na plote určujú pristávaciu dráhu pre UFO ? Tima sa začínala zmocňovať panika. V jednej chvíli to nevydržal a

zvrhol sa na útek. Nanešťastie o niečo zakopol a spadol. Bol to zavlažovací systém, dobre skrytý v tráve. Teda aspoň tak vyzeral. Čo ale ak je to čosi celkom iné ? Napríklad poplašný systém. Tim myšlienku ani nedokončil a ulicu prehlušili policajné sirény. Desivá predstava sa zhmotnila v najtemnejšiu skutočnosť. Vyletel na nohy a vrhol sa k bráničke, keď naňho ktosi zakričal. "Tim stoj !!!" Atreyu stál na opačnej strane záhrady, až pri stane a v ruke držal silnú baterku, ktorá mu ožarovala tvár. Tim netušil odkiaľ ju zobral a vďaka silnému svetlu ho vlastne ani poriadne nevidel. "Atreyu, to si ty ?" Zakoktal vystrašene. Viac povedať nestihol, lebo okolo domu práve prehrmeli policajné autá. Našťastie mali namierené ďalej. Atreyu sa zaškeril. "Jasné, že som to ja. Pod', ukážem ti ten ďalekohľad." "Ale čo tie dvere ? Oni sa samé zatvorili." Atreyu namiesto odpovede vytiahol z vrecka, čosi čo nápadne pripomínalo diaľkový ovládač a začal sa rehoť. "Dostal som ťa - 1:0 pre mňa. Vlastne nie. 2:0 !" Tim celý zmätený, nechápajúc o čom priateľ hovorí, ešte vždy v šoku k nemu pristúpil. Atreyu, iba s námahou zadržavajúc smiech, mu podal záhadný predmet, ktorý len pred malou chvíľou vytiahol z nohavíc. Bol to diaľkový ovládač s dvanástimi kruhovými tlačítkami. "Čo je to ?" "Uhádni." Aj keď Tim hoci nemal na kamarátove žartíky náladu, pochopil že Atreyu mu to sám od seba nepovie. Pozrel lepšie a otočil ovládač i na zadnú stranu, kde v svetle baterky zbadal nápis ???0 a pod ním kratučkú poznámku. "Dverné systémy, obchodné zastúpenie ???0, Minneapolis." "Čo... Čo to znamená ? Ty máš od tých dverí kľúč ?" "Jasné, že mám !" "Ty si ho šlohol ????" Skríkol Tim zdesene. Atreyu prevrátil oči. "Ja tu bývam - vole." Tim chcel čosi povedať, no kamarátove slová mu zobrali dych. "Dobré čo ? A inak ten ďalekohľad má iba 12 a pol palca. Je to iba taký shit, ale zasa plná automatika. V noci, keď nebudú mraky, môžeme pozrieť na hviezdy." Tim ešte stále neveriac vlastným očiam a ušiam pozrel na dom. Bola to modernistická stavba bez zbytočných príkras. Mala iba jedno poschodie (ak nerátame kopulu observatória) a vysokú, zvláštne zaoblenú strechu. Priestranné sklá tvoriace väčšiu časť prednej steny boli matné, no nie preto, že sa vonku stmievalo. Boli to dymové sklá ako na luxusných limuzínach. Masívne vchodové dvere pripomínali viac dvere trezoru, ako vstup do rodinného domu. Vedľa dverí bol elektronický zámok, podobný tomu na bráničke. Záhradu obklopoval snáď tri yardy vysoký plot tvorený plechovými platňami, vďaka ktorým do záhrady ani von nebolo nič vidieť. Okrem mäkkého trávnikára tu stáli i dobré tri tucty stromov, tvoriace ešte jeden ochranný val, tentoraz prírodný. Záhrada za domom mala tvar štvorca a pri šírke dobrých 50 yardov by sa tu dal postaviť menší tenisový kurt. I napriek jej rozmerom, okrem trávy v nej nerástli žiadne kvety, ani kríky, iba skvele udržiavaný trávnik na konci ktorého stál nevelký skleník. Tim neveriacky pozrel na kamaráta. "Ty tu naozaj bývaš ?" "Jasné. Už som ti niekedy kecal ? Foter hovoril, že ten čo mu to predával ho strelil za pár šupiek. Potreboval rýchlo prachy, a tak sme ho kúpili my. Je cool však ?" Tim prikývol, iba pomaly sa spamätávajúc zo šoku. Jeho sen vidieť ďalekohľad zblízka, vypátrať kto tajomný dom obýva - to všetko mal zrazu ako na dlani, ba prvú časť záhady - majiteľa domu už i poznal. "Tak čo chceš vidieť ako prvé ? Tu budeme spať." Atreyu ukázal na rozľahlý stan, ktorý teraz keď pri ňom stáli vyzeral oveľa väčší ako keď ho Tim prvý krát zbadal po vstupe do záhrady. Vojenský stan bol konštruovaný pre šiestich vojakov, takže nečudo, že sa v ňom našlo dosť miesta i pre prenosnú telku, malú hi-fi vežu a chladničku, ktoré sem Atreyu stihol navláčiť, aby vraj v noci nebola nuda. Dva spacáky v ktorých dnes prenocujú boli tak priestranné, že v každom z nich by sa hravo vyspali Bart s Haroldom dohromady. "Tak čo, ako sa ti to páči ?" "To je... Je to super." Odvetil Tim nie veľmi presvedčivo. Atreyu sa uškrnul. "Ja viem čo chceš vidieť. Ďalekohľad ! No tak pod', ukážem ti ho." Keď Atreyu otvoril dvere svojho

príbytku, privítala ich len neosvetlená chodba. Našťastie vstup do observatória bol hneď pri vchode. Atreyu odtiahol posuvné dvere ukrývajúce točité schodisko a zasvietil dnu. "Schody sú vysoké, dávaj bacha." I napriek kamarátovmu upozorneniu Tim v takmer úplnej tme, iba pridrživajúc sa zábradlia, pár krát zakopol, kým asi po tridsiatke schodov nedorazil po drevený strop. Ten z väčšej časti tvorili vyklápacie dvere smerujúce rovno do observatória. "Podrž ju." Atreyu podal Timovi svoju baterku a pár sekúnd sa hral so zámkom, kým ho neodomkol. "Pozor na oči." Škoda, že Tim neposlúchol. Hoci matné, zvláštne červenkasté svetlo ho okamžite oslepilo. Dverný spínač pri otvaraní automaticky aktivoval svetlá a miestnosť s ďalekohľadom sa ponorila do odtieňa neprirodzenej farby. Tá však nebola náhodná, ale starostlivo vybraná, aby nerušila pri pozorovaní, a človek si zároveň nerozmlátil hlavu o ďalekohľad, či nezakopol o niektorý zo servomotorov na dlážke. Len čo Tim vkročil dnu, okamžite ho upútala podlhovastá silueta ďalekohľadu týčiaca sa hore k stropu. Ďalekohľad bol v pokojovej polohe, viac ako dva yardy nad zemou. Atreyu pristúpil k malému terminálu pripevnenému k stene a vyťukal pár rýchlych príkazov. Motory začali ihneď pracovať a objemný valec začal klesať k zemi. Ďalšou sadou príkazov sa kopula nad ich hlavami odsunula, odhaliac nočnú oblohu. Chladný vietor si okamžite našiel cestu dnu a Tima striaslo. "Tak načo pozrieme ? Môžeme skúsiť napríklad Sírirus, alebo žeby Zeta Reticulli 2 ?" Timovi samozrejme nebolo treba vysvetľovať, že Zeta Reticulli 2 je hviezdny systém v ktorom sa odohrával jeho obľúbený film. Po dodatočnom zvážení (trvajúcim asi pol sekundy) uprednostnil známejší Sírirus. Atreyu vložil súradnice a ďalekohľad s rachotom začal rotovať do stanovenej polohy. Nepríjemný škripot sprevádzajúci polohovanie prístroja bol len malou daňou za možnosť vidieť najjasnejšiu hviezdu nočnej oblohy. Po chvíli, ktorá Timovi pripadala celú večnosť, ďalekohľad konečne zastavil. Atreyu posunkom naznačil kamarátovi aby sa pozrel. Timovi chvíľu trvalo, kým si na binokulár zvykol, no jasnú hviezdu slabomodrého odtieňa o čoskoro zbadal v plnej nádhere. Malá bodka plápolala na tmavom pozadí nočnej oblohy ako plameň sviečky v temnote. "Vieš, že je to dvojhviezda ?" Riekol Atreyu zvedavo. "Samozrejme. Je to Sírirus-A a je asi 2 krát tak veľký ako naše Slnko. Je najjasnejšou hviezdou na oblohe, pretože je veľmi blízko. Oproti takému Denebu, alebo Riegelu je však iba trpaslík. Dvojhviezda je tvorená Sírirusom-B, ktorý je oveľa menší ako áčko. Je veľký asi ako Zem, a aj preto ho nemôžeme vidieť. Na to by sme potrebovali aspoň 60 palcový, možno i väčší ďalekohľad." "WOW. Vyznáš sa." Zvolal Atreyu obdivne. "A pritom Deneb nie je až tak veľký. Najväčšia hviezda je Canis Majoris. Tá je až 2000 krát väčšia ako Zem. Ehm, teda vlastne Slnko. Ak by bola v našej slnečnej sústave, siahala by po Saturn." Atreyu uznanlivo hvizdol. "Cool. To by sme tu asi neboli, čo ?" "Nie. Ale aj naše Slnko, keď raz bude hasnúť premení sa na červeného obra a zničí Zem. Potom sa zmenší a ostatne z neho biely trpaslík, presne ako Sírirus-B." "Hm cool. Tak to som nevedel." Riekol Atreyu nie celkom pravdivo, keďže v skutočnosti mal tieto veci v malíčku. "Chceš sa ešte na niečo pozrieť ?" "No jasné ! Môžeme sa pozrieť na Plejády, alebo na ten Canis Majoris, alebo môžeme pozrieť na Pluto, aj keď týmto ďalekohľadom ho asi neuvidíme. No môžeme skúsiť Urán a Neptún. Na mojom ďalekohľade ich takmer nevidím, ale s týmto ich určite zbadáme. A pozrieme aj Mesiac, alebo... Alebo Mars. S 12 palcami určite uvidíme aj jeho povrch. To bude paráda..." Atreyu si od záplavy údajov odľúkol. "Takže čo chceš ako prvé ?" Tim sa chytil za čelo. Bol taký rozpálený, že v prvej chvíli ani nevedel čo skôr. "Skúsme Andromedu." "Myslíš tu hviezdu ?" "Andromeda nie je hviezda, ale slnečná sústava, alebo galaxia. Ja by som chcel tú galaxiu. Vidím ju aj v mojom ďalekohľade, ale to je iba taký shit. V tomto to musí byť super." Atreyu s rozpakmi naťukal požadované

meno do konzoly. Počítač mu ponúkol zoznam hviezd sústavy Andromeda, ako i spomínanú galaxiu. Prepol na galaxiu a Tim sa dychtivo prilepil k okuláru. Len čo ďalekohľad zarotoval do požadovanej pozície Tim takmer omdlel od úžasu. "To je super. To je fantastické. Tá je ale krásna. Atreyu to je neskutočne nádherné. Také čosi som ešte nikdy nevidel. Je to tá najúžasnejšia vec na svete." Atreyu hoci pritakal, kamarátovo nadšenie až tak veľmi nezdieľal. Možno to bolo tým, že to všetko videl už sto krát, a možno preto, že malé bodky na tmavej oblohe mu pripadali všetky rovnaké a teda i rovnako nudné. No vidiac Tima natešeného ako na Vianoce, nechal ho dosýta sa vynadávať. Po takej hodine, hodine a pol ho však neustále prepínanie pozície ďalekohľadu podľa Timových želaní začínalo zunovať. "Tim mne je už zima. Neskočíme radšej dolu ? Ukážem ti svoj počítač. Je to úplná špica. Stavím sa, že taký si ešte nevidel." Tim na otázku nereagoval. Práve obdivoval fascinujúci Saturnov prstenec vynímajúci sa na pozadí obrovskej planéty, takže bolo pochopiteľné, že kamarátov návrh ani nezaregistroval. "Tim, ja sa už začínam nudiť. Poďme robiť niečo iné. Na hviezdy sa môžeme pozrieť aj v noci, keď bude vidieť ďalšie." Tim konečne odtrhol zrak od okuláru. "Ešte chvíľku, prosím. Ešte chcem pozrieť Plejády." Atreyu sa poškrabal za uchem. "No tak dobre, ale naozaj je to to posledné čo pozrieme. Neboj, v noci sem ešte prídeme. Najprv ale niečo zožeríme a ukážem ti ten môj počítač." "Tak dobre." Tim súhlasne prikývol a vrhol sa späť k okuláru. Samozrejme Plejády neboli poslednými. Tim ešte vydrankal ???0 a ???0 a celé to zakončil majestátnym pohľadom na Mesiac. Teraz už do sýta vynadávaný, konečne zoskočil z malého stupienka pod ďalekohľadom. Tvár mu žiarila šťastím. "Atreyu, to bola tá najúžasnejšia vec, akú som kedy videl. Díky." Atreyu, hoci riadne otrávený, po kamarátových slovách pocítil zadosťučinenie. "Vedel som, že sa ti to bude páčiť, ale mám aj lepšie veci. Môj počítač sa ti určite bude páčiť tiež. Mám aj vesmírne simulátory čo som ti o nich hovoril." Tim si spomenul na pondelňajší let v archaickom simulátore starého Apollo. "To naozaj ?" "No jasné a má milión krát namakanejšiu grafiku. Zapneme ho, nie ?" Tim skôr ako odvetil ešte raz pozrel na ďalekohľad. "Ale ešte sa tu vrátíme, však ?" "Jasnačka, veď som ti to predsa sľúbil. Ale teraz poďme dolu. Som hladný ako pes. Musím niečo zožrať." Aj keď Tim hlad veľmi nepociťoval, súhlasil. Len čo zišli do predsiene Atreyu vypol baterku. "Teraz zapnem svetlo. Radšej zavri oči. Je dosť silné." Tim ani teraz neposlúchol, aj keď ostré svetlo ho k tomu rýchlo prinútilo. Bodavá žiara halogénových svetlometov zaplnila celú miestnosť. "Prečo to svieti tak silno ? Nedá sa to dať slabšie ?" Zastonal, ukrývajúc si oči do dlaní. "Dá, počkaj." Atreyu prešiel palcami po senzorickom ovládaní na stene. Svetlomety ihneď zareagovali a znížili úroveň jasnosti na prijateľnú úroveň. Tim mohol konečne odtiahnuť dlane a pozrieť na zdroj nepríjemného svetla. Celý strop bol doslova vydláždený neónovými žiaričmi, cez ktoré sa vďaka Atreyu zásahu teraz rozprestieral tmavý filter znižujúci intenzitu osvetlenia. Okrem stropu bolo zopár neónov i na stenách a nad dverami. Ich svetlo malo belavý odtieň, takže miestnosť trochu pripomínala nemocničnú chodbu. "Prečo tu máte toľko svetiel ?" "Hm, neviem. My sme to nestavali. Ale kašli na svetlo. Pozri, toto je môj počítač !" Atreyu otvoril vnútorné dvere smerujúce do priestranej miestnosti. Postranné svetlá okamžite ožiarili izbu príjemným svetlom a pred Timovými očami nastal výjav ako z vedecko-fantastického filmu. Rozľahlú miestnosť z väčšej časti zaplňal oblúkový stôl na ktorom sa vynímali mamutie monitory zaberajúce prakticky celý jeho povrch. Na stole i pod ním stáli počítače, pamäťové moduly, sieťové zariadenia i chladiace agregáty, vzájomne poprepájané bezdrôtovými spojami. Na stenách viseli reproduktory a vysokovýkonné premietačky, ktoré hneď ako Atreyu zapol počítač, ožiarili náprotivnú stenu logom operačného

systému. Atreyu nečakajúc kým sa jeho kámoš spamätá, vhupe do vysokého kresla pripomínajúceho veliteľský post lode Enterprise a pohybom ruky zapol virtuálnu klávesnicu. Jemné laserové lúče vytvorili na stole niekoľko radov svetielkujúcich kláves. "Celkom cool však ?" Tim opatrne vstúpil do izby na ktorú by sa ďaleko lepšie hodilo pomenovanie riadiace stredisko. "To je naozaj tvoje ?" "Jasné, že moje. Teda vlastne fotrove, ale on na počítači aj tak nerobí. Vieš maká pre jednu stavebnú firmu a keď potrebuje kresliť plány, tak musí mať veľký monitor. Preto aj kúpil premietачku a tie monitory. Teda vlastne nekúpil, ale firma mu ich dala." "Firma ? To robí pre NASA ?" Atreyu sa uškrnul. "NASA ? Dobre, že hovoríš. Mám tu jeden cool simulátor raketoplánu. Ak chceš, môžem ho spustiť." A nečakajúc na odpoveď, klikol na ikonu s obrázkom raketoplánu. Na obrazovke sa okamžite zjavil veľký nápis: 'Loading... Please wait'. O pár sekúnd už stenu zapíňal raketoplán Discovery týčiaci sa majestátne k nebesiam. "Dobré nie ?" Atreyu zamädlil rukami a bleskurýchle začal vyťukávať na virtuálnej klávesnici sled príkazov. Timovi, ktorý hru nepoznal, neostalo nič iné, iba nenápadne obdivovať kamarátovo majstrovstvo. Za minútu stihol pozapínať a nastaviť toľko palubných prístrojov, že jemu, aj keby mal manuál k hre v malíčku, by to trvalo minimálne štvrtíhodinu. Atreyu všetko čo robil i komentoval, takže Tim nielen videl, ale i počul ako loď začína záverečné tankovanie, ako sa uvoľňujú spojovacie svorky, ako dochádza k zahrevu primárnych i sekundárnych motorov, až do momentu kým nezaburácali štartovacie boostre a raketoplán sa nevzniesol do vesmírnych výšin. "Tak a sme na obežnej dráhe." Zahlásil Atreyu, len čo mu centrálny počítač potvrdil dosiahnutie nízkej orbity. Spokojný so svojim výkonom, otočil sa k Timovi. "Tak čo, ako sa ti páči môj stroj ?" Tim preglgol a podvedome zavrteľ hlavou, akoby myseľ stále odmietala uveriť obrazom, ktoré sa jej oči snažili podúvať. "Atreyu ja... Ja som taký počítač nikdy nevidel." "Viem. Taký nemajú ani v ???0." Odvetil Atreyu hrdo. "Má 2048 procesorov a 40 TB pamäte. Inak by som ten simulátor vôbec nespustil. Vieš, že je to naozajstný simulátor ?" "Ako naozajstný ?" "No naozajstný. Tá hra vlastne nie je hra, ale skutočný simulátor Discovery, ktorý používali v NASA, keď ešte Discovery lietal. Stiahol som ho z jednej hackerskej stránky, ale nemohol som ho nikde spustiť, až kým foter nekúpil tento dom aj s počítačom." Tim sa zamračil. "Ale veď si predsa hovoril, že ten počítač je z otcovej roboty." "Ehm, vlastne hej... Chcel som povedať, že som ho nemohol spustiť keď sme bývali v New Yorku, lebo tam sme nemali taký veľký dom, kde by sa zmestil a ten simulátor som vlastne stiahol iba nedávno, keď sme sa sťahovali." Tim nevedel čo povedať. Bol tak ohromený, že kamarátovu historku ani veľmi nevnímal. Najprv dom so zabezpečením ako v banke, potom ďalekohľad aký nemajú ani na univerzite a napokon superpočítač so skutočným simulátorom vesmírneho raketoplánu. Pripadal si ako vo vedecko-fantastickej rozprávke. Atreyu zaregistroval jeho rozpaky. "A už som ti hovoril, kto tu pred nami býval ? Sídli tu jeden kult." "Kult ?" Prechod od super počítačov a vesmírnych simulátorov k náboženským spoločnostiam bol pre Tima prirýchly. "Hej kult. Ale neboj, neboli nebezpeční. Boli to iba takí dementi čo verili, že si po nich prídu mimozemšťania. Aj preto postavili ten ďalekohľad. Chceli vidieť, kedy si po nich prídu. Dobré nie ?" Tim preglgol a mráz mu prešiel po chrbte. Dôvodom nebola ani tak historka samotná, ako fakt, že kult a mimozemšťania bolo to prvé čo ho pri vstupe do záhrady napadlo. V prvej chvíli, rozrušený všetkým čo za posledné 2 hodiny videl, by kamarátovým slovám bol i uveril, našťastie včas si neuvedomil kto je ich autorom. "No to určite... To ti tak aj zožeriem." "Ale ja to myslím naozaj. Nekecám ! Čo myslíš, čo sú tie čiary v záhrade a na plote ? To sú znamenia, ktoré nechali pre mimozemšťanov, aby ich našli, keď sem prídu." Atreyu sa teraz musel pousmiať. "Debili... Akoby mimozemšťania potrebovali nejaké čiary, aby vedeli

kde majú pristáť." Tim zalapal po dychu. Bolo neuveriteľné ako sa jeho predstava pri pohľade na pomalovaný plot zhodovala s Atreyu story. Akoby mu Atreyu čítal myšlienky. Na druhej strane mohla to byť náhoda, a najmä Atreyu už toľkokrát naletel, že nemal chuť si to znova zopakovať. "Nie vážne, s tým kultom všakže iba kecaš." "Nekecám - prisahám ! Foter kúpil dom od takého magora, ktorý bol ich vodcom. Potreboval prachy na kauciu, lebo ho zabasli. Vraj urobil nejaké podvody, keď vyberal prachy od kreténov čo verili tým jeho kecom o mimozemšťanoch, a tak ho strelil fotrovi. Preto bol aj taký lacný. Myslíš, žeby si môj foter mohol dovoliť kúpiť taký dom ?" Tim znova zavrtel hlavou. "Nie kecaš. Tu žiaden kult nebol. O tom by som musel vedieť." "No tak dobre, tak ti kecám. Keď neveríš tvoja vec. Mne je to jedno." Odsekol Atreyu dotknutým hlasom a znova spustil hru. "Chceš byť navigátorom ?" Tim, hoci mal hlavu plnú myšlienok o tajomnom kulte, Atreyu ponuku neodmietol. O chvíľu už obaja brázdili tajomné hlbiny vesmíru. Najprv niekoľko krát obleteli Zem, navštívili Hubblov teleskop, zabľúdili k Mesiacu, ba dokonca skúsili i cestu na Mars. Čas rýchlo plynul a čoskoro bolo deväť hodín. Atreyu poriadne vyhladnutý zbehol do chladničky po nejaké jedlo. Doniesol vynikajúci jahodový koláč, ktorý jeho mama napiekla z jahôd z ich skleníka na konci záhrady. Keď sa dosýta najedli, mohli pokračovať v hre. Pri návrate z obhliadky Deimosu ich zasiahol nebezpečný roj asteroidov, ktorý kedysi dávno bombardoval obe neformálne mesiace Marsu. Ich loď našťastie náporu vesmírneho prachu odolala. Horšie to bolo pri návrate z Marsu, keď Atreyu začali bombardovať jeho vlastné črevá. Chvíľku síce statočne odolával, pomáhajúc si prekladaním nôh a strúhaním prapodivných grimás, no napokon musel vyvesiť bielu zástavu. "Tim zoberieš to za mňa ? Musím sa ísť *****. Keby si náhodou niečo nevedel, tak to zapauzuj. Keď sme došli tak ďaleko, chcem to dokončiť." Tim prikývol a hru pre istotu ihneď zastavil. Ani po 3 hodinách hrania si netrúfal tak zložitý simulátor sám pilotovať. Len čo Atreyu opustil izbu, dvere za ním sa automaticky zatvorili, tak ako všetky dvere v tomto zvláštnom dome. Pri zapauzovanej hre zrazu nastalo nezvyklé ticho, ktoré narúšal len monotónnym zvuk chladiaceho systému výkonného počítača. Tim si musel pretrieť oči. Nezvyknutý na obraz premietacky pociťoval nepríjemné pálenie. Bola to však iba nepatrná daň za možnosť pilotovať (takmer) skutočný raketoplán. Nech však už bol simulátor akokoľvek úžasný a misia na Mars skvelá zábava, najväčšmi po čom teraz túžil bolo znova nakuknúť do observatória. Skutočné hviezdy, i keď viditeľné iba ako malé bodky, sú predsa len čosi iné ako hviezdy vytvorené zhlukmi počítačových bajtov. Po dni plnom napätia bol už riadne unavený a sadol si do kresla, že si trochu oddýchne. Upokojujúce ticho ho uspávalo a Timovo telo sa spánku ani nebránilo. Zdriemnuť si, hoci len na 5 minút, by pred dlhou nocou s Atreyu nebolo na škodu. Oprel hlavu o bok kresla a cítil ako ho postupne začína opúšťať vedomie, keď zrazu nepríjemný škrabot prerušil začínajúce snenie. Narovnal sa a po druhý krát si pretrel viečka. Atreyu tu ešte stále nebol. Chcel naňho zavolať nech si švihne, keď znova začul onen podivný zvuk vychádzajúci spoza dverí vedľajšej izby. Trochu pripomínal škrabot mačacích pazúrov o drevo - tak dôverne známy z raňajších návštev Micky na jeho balkóne. "Atreyu, si to ty ?" Tim pristúpil ku dverám a opatrne nakukol cez malé okienko. Vo vedľajšej izbe panovala tma. V slabom svite prenikajúcom z počítačovej miestnosti rozoznal vysokú skriňu, široký gauč a priestornú ???0 tvorenú sklenenou vitrínkou, ktorá bola až po vrch zaprataná knihami. Izba vzdialene pripomínala obývačku u nich doma. Ani sám nevediac prečo, potiahol kľučku. Dvere napodiv neprotestovali a automatika ich sama otvorila. Tim ani nemusel prekročiť prah, aby začul čudný mechanický pazvuk. Hoci to odprisahať nemohol, zdalo sa mu, že prichádza z náprotivnej skrine. "Atreyu si to ty ?" Zašepkal nesmelo a prekročil prah

tmavej obývačky. Opatrne podišiel k dverám mohutnej skrine. Starožitný kus nábytku rozmermi pripomínal skriňu v kancelárii doktora Dragulu. Spomienky na udalosti v doktorovej ordinácii prinútili Tima na chvíľu zastať. "Atreyu, počuješ ma ?" Zašepkal tlmeným hlasom. Neprišla žiadna odpoveď. Chcel otázku zopakovať, keď zimomriavky naháňajúci škrabot tiahnuci sa pozdĺž celej skrine narušil ticho izby. Vyzeralo to akoby niečo tam dnu začulo jeho hlas a skúšalo sa dostať von. Tim začal ustupovať. Ako tak spätkoval, chrptom vrazil do širokého stola uprostred izby. Strhol sa, mysliac si že je to čosi iné. Keď pozrel späť na skriňu, zbadal niečo čo mu v prvej chvíli ušlo. Na mieste, kde sa dvere stretávali so spodným rámom zival uzucký otvor z ktorého sáľalo zelenkasté svetlo. Bolo tak slabé, že nevytváralo viditeľný tieň, i preto si ho hneď nevšimol. Hoci ho zmáhal strach, nazbieral odvahu a sklonil sa k zemi. Len čo pozrel do svetla, priamy lúč ho okamžite oslepil. V rovnakej chvíli škrabot po dverách vystriedalo mechanické cvaknutie, po ktorom mĺkvo miestnosť naplnil nečlovečí sykot. Tim viac nepotreboval. Hoci oslepený, zobral nohy na plecia, že utečie, no len čo sa obrátil, znova do čohosi vrazil. Tentoraz to nebol stôl. Tie nemajú vo zvyku kričať. "Au, čo robíš ?" Tim vrazil Atreyu rovno do čela a obaja zhučali na zem ako vrecia zemiakov. Keď Tim otvoril oči, belavé svetlo sáľajúce z veľkého lustra osvecovalo celú miestnosť. "Čo ti preskakuje ?" Zavrčal Atreyu odhŕňajúc si vlasy z čela, na ktorom začínala rásť veľká bozuľa. Tim ešte vždy oslepený zelenkastým laserom nevidel poriadne kamarátovi do tváre. "Atreyu si to ty ?" "Nie, môj foter. Jasné, že som to ja. Kto iný by to mal byť ?" Tim namiesto odpovede chvejúcou dlaňou ukázal na skriňu. "Niečo tam je ! Počul som to. Škrabe to po dverách a má to zelené oči. Chce sa to dostať von !" Atreyu nechápavo pozrel na priateľa. "Čo ??? O čom to točíš ?" "O skrini. Tam dnu niečo je. Počul som ako to škrabalo a chcelo sa to dostať dnu. Ehm, teda vlastne von. Musí to byť nejaká... Nejaká bytosť čo má zelené oči." Atreyu si chladne premeral objekt kamarátovho zdesenia. "Bytosť so zelenými očami ? Čo ti preskakuje ?" Zabudnúc na bolesť, vyskočil na nohy a pod ho k skrini. Tim, ho napodobnil, no pre istotu ostal v bezpečí za jeho chrptom. "Atreyu musíš mi veriť. Tam dnu naozaj niečo je a má to pazúry. Škrabalo to po dverách. Musí to byť niečo veľké s ostrými drápami." "S drápami ?" "S drápami, alebo pazúrami. Nevieť presne čo to nebol, ale je to stále dnu ! Musíš mi veriť !" "Jasné, veď ja ti predsa verím. Naozaj tam niečo je. Staré handry a pokazená žehlička... Samé strašné drápy." Atreyu s rozťahnutými prstami a rozgníavenou čelúšťou naznačil výzor potenciálneho netvora. "Atreyu, ale ja to myslím naozaj ! Počul som to !" "Tim, do riti, veď je to len stará hnusná skriňa. Sú v nej iba samé handry. Foter ju chce vyhodiť. Už sme aj zavolali sťahovákov. Ostala tu po tých cvokoch čo tu bývali." "Myslíš tých z tej sekty ?" Atreyu namiesto odpovede mávol rukou. "Dobre, tak ju teda otvorím, keď mi neveríš." Pristúpil ku dverám, že naplní svoju hrozbu. "Atreyu nerob to, prosím ! Tam dnu naozaj niečo je a zabije nás to. Prosím ja ne..." Timove slová náhle prerušil odporný škripot dverí. V rovnakej chvíli na nich z útrov skrine čosi vyskočilo. Atreyu stihol uskočiť, no Tim len vykrikoval. Dlhé hadovité telo neznámeho pôvodu skočilo Timovi rovno do tváre. K smrti vydesený chlapec sa potkol o dlhý chvost monštra a zletel na zem, kde začal s pekelným Leviatanom zápasiť. Divoký boj na život a na smrť našťastie netrval dlho. Iba do tej chvíle, kým miestnosť nepreťal Atreyu rehot. Ten prebral Tima zo šoku. Šmýkajúc sa po dlážke strhával zo seba obludného hada, ktorý sa mu už stihol omotať okolo drieku. Atreyu tiež zletel na zem, no od smiechu. Hadica prastarého vysávača, aké sa už roky nepoužívajú ozaj trochu pripomínala hada. Takého plastového... "Tu máš tú strašnú obludu." Atreyu schmatol hadicu a hrozivo ňou zamával, napodobňujúc vlniace sa telo hada. Tim, nevšímajúc si kamarátov rehot, vyjavene civel do útrov

starej almary. Tak ako Atreyu predpovedal, skriňa bola zaprataná starými vecami. Poličky sa prehýbali pod obnoseným šatstvom, kde okrem oblekov, sák a dámskych rób nechýbali ani montérky či deravé ponožky. Stála tu i spomínaná žehlička, ktorá musela pamätať ešte minulé tisícročie a mnoho iných teraz už celkom zbytočných vecí. "Pozri Tim, je tam aj mimozemšťan. Asi ho tu zabudli ako E.T.." Atreyu hrabol do jednej z poličiek a vytiahol malú figúrku mimozemskej bytosti, ktorú v odbornej literatúre (rozumej ufologických knižkách) nazývajú Sivý. "Ufóneec z Marsu si ide po teba..." Atreyu sa zachichotal a hodil malú figúrku kamarátovi do dlaní. Tim znechutene odhodil sivý kus plastiku do kúta. "Škrabalo tam niečo. Počul som to ! Naozaj to tam bolo." "Hej bolo." Atreyu zodvihol hadicu a strčil ju späť do skrine. "Asi sa šmykla, keď si tu chodil. Je tu krivá podlaha. Foter hovoril, že ju vymení a dá tu plávačky, aj keď ich neznášam. Šmýka sa, keď po nich chodíš bosý." Tim zavrtel hlavou. "Nie, to nebola podlaha. Svietilo sa tam. Videl som ako sa tam dolu pod dverami svieti." "Svieti ?" "Áno. Zelené laserové svetlo. Takmer mi vypálilo oko !" Atreyu sa poškrabal za uchom. "Hovoríš zelené ?" Ako to povedal zatvoril skriňu. "Počítač zhasni svetlá." Mohutný luster potemnel a v izbe nastalo opätovné šero. "Myslel si toto svetlo ?" Tim v tme uvidel kamarátovu siluetu ako sa skláňa pred dverami skrine. Jeho ruku ožaroval slabý zelenkastý lúč. "Čo je to ?" Atreyu nahodil úškrn a otvoril dvere dokorán. "Počítač zapni svetlo." Veľký luster znova zasvietil. "Vidíš to." Vnútornú stranu dverí vypĺňalo veľké zrkadlo. Pozdĺž zrkadla vystupoval rad malých lampičiek slúžiacich na jeho podsvietenie. "Je pokazené a vôbec to nesvieti. Iba táto jedna." Atreyu kopol do miesta, kde plápolala posledná žiarovka a tá v momente zhasla. "Hups, a už nesvieti ani táto." Tim sa cítil trápne. Naľakať sa blbej hadice. Nečudo, že Atreyu mal z toho toľkú zábavu. Váľajúc sa po zemi v tuhom boji s umelohmotným nepriateľom musel vyzeráť ako korunovaný somár. Nastalo trápne ticho, ktoré Atreyu našťastie včas prerušil. "Tak čo, spokojný ?" Tim prikývol a pozrel na ďalšiu záhadu. Samo sa rozsvecujúci luster. "To namontoval foter. Svetlo má hlasový analyzátor, ktorý je nastavený na naše hlasy. Stačí keď poviem počítač a potom príkaz. Nahodil som tam asi 50 príkazov, ale fotrov hlas je stále na hovno. Asi preto, lebo ho má veľmi hrubý. Ovládame ním aj vchodové dvere. Pod', ukážem ti ich." O pár sekúnd obaja stáli pred nimi. "Počítač, otvor hlavné dvere." Len čo to Atreyu povedal, dvere sa začali odsúvať. "A teraz ideš ty. No tak, skús to. Musíš povedať slovo počítač a potom aby sa zavreli." Tim aj keď trochu váhavo, vyslovil tri krátke slová. "Počítač, zatvor dvere." Ako to povedal, dvere sa začali samé zatvárať. "Cool, funguje aj na tvoj hlas. Asi ho máme podobný. Ale funguje to iba zvnútra. To vieš aby nás nevykradli." "Ale ako to ? Také niečo som ešte nevidel." "Veď ti hovorím, že to namontoval foter. Je to úplná hračka, len musíš mať analyzátor hlasu a naprogramovať ho. Ak chceš niekedy ti ukážem ako sa to robí. Ale teraz poďme dohrať ten Mars." Tim neprotestoval, hoci po posledných zážitkoch na hranie nemal veľmi náladu. A zjavne nebol sám, pretože aj Atreyu sa prestalo dariť. Predtým pohodový let sa zmenil v prúd nádvok, keď na ich loď znova zaútočil meteorický roj, potom vďaka nesprávnemu načasovaniu štartu brzdiacich motorov prešvihli optimálnu trajektóriu, takže loď sa netrafila do pristávacieho okna. Atreyu to musel kompenzovať opätovným spusteným hlavných agregátov čo ho stálo veľa paliva. Raketoplán sa stal ľahším ako predpokladal pristávací manéver a následky nenechali na seba dlho čakať. Namiesto vniknutia do atmosféry sa loď pôsobením zrýchlenia od nej odrazila a namiesto na Zem zamierila späť do otvoreného vesmíru. Tentoraz už bez paliva i bez možnosti návratu. Atreyu tresol po (našťastie virtuálnej) klávesnici. "Do riti s tým. Posraté meteority, nenávidím ich. ***** simulátor. Je to nastavené narokom tak, aby si vždy mal nejaký *****. Minule

už som pristával, keď mi ten kreténsky simulátor spustil nad dráhou búrku. Chápeš to, búrku... Ale ***** som s ním. Pristál som na vedľajšom letisku pre lietadlá, kde búrka nebola, a mohol mi vieš čo." Atreyu ukázal jedno nie práve najslušnejšie gesto. "Tak čo, dáme ešte jednu ?" Tim pozrel na nástenné hodiny ukazujúce jedenásť. "A nemohli by sme radšej pozrieť na hviezdy ? Hovoril si, že sa na ne ešte pozrieme." "No dobre, keď sa ti chce ?" Keďže Timovi sa veľmi chcelo, o chvíľu už znova stáli v kopulovitom observatóriu a Tim nalepený na okulár strávil dobrú hodinu a pol pozorovaním všetkého možného od meteoritov až po mesiace Saturnu. Aj keď Atreyu ochotne nastavoval počítač podľa kamarátových prianí, príšerne sa pri tom nudil. Bolo už čosi po polnoci, keď sa rozhodol dať svoje pocity najavo a nahlas si zívól. "Tim ja som už ako zdochnutý pes a z toho sprostého monitora ma bolí hlava. Nepôjdeme radšej spať ?" "Ale zajtra sa ešte pozrieme, však ?" "Jasnačka, ale až zajtra, OK ?" Tim vrele prikývol a už teraz sa tešil na ráno. Nech bol simulátor Space Shuttle akokoľvek dokonalý, nemohol si merať sily s úchvatnosťou skutočných hviezd. Našťastie teraz na ich pozorovanie nebol ďalekohľad vôbec potrebný. Cez noc sa obloha vyjasnila, takže hviezdy ju osvecovali ako v planetáriu. Najmä v záhrade, kam svit pouličných lúčov vďaka vysokým ???0 nedosiahol, sa pred oboma chlapcami rozprestrel krásny hviezdny koberec. Ako tak naň hľadeli, Tim zrazu ticho pošepol. "Tak veľmi by som chcel byť tam hore a vidieť našu Zem. Musí byť nádherná. Astronauti hovoria, že je taká úžasná, že keby ju všetci ľudia mohli zhora vidieť, už nikdy by neboli viac vojny." Atreyu sa uškrnul. "WOW. Hovoríš ako môj foter... Ak chceš vidieť Zem zhora, môžem ti zapnúť simulátor." "Nie. Simulátor to nie je naozaj. Ja by som chcel letieť naozajstným vesmírom a nie v simulátore. Musí to byť úžasné." "Úžasné ?" Atreyu si znova zívól. "Vesmír je hrozná nuda. Nikde nikto a všade samá tma. Vôbec nie je taký cool ako si myslíš. Vlastne je to hrozný shit." "Aj tak by som tam chcel byť. To sa ale nikdy nestane." Posledné slová prinútili Tima sklopiť zrak. "A odkiaľ to vieš ? Čo keď za pár rokov NASA spraví takú raketu, že sa dostaneme na Pluto, alebo sem prídu ufónci a zoberú nás do svojich otrockých kolónií a hneď budeš vo vesmíre. Všetko sa môže stať." Atreyu si do tretice zívól. "Podme radšej spať, teda ak sa nebojíš." Tim aj keď čo sa týka strachu to ešte nemal celkom ujasnené, zbabelca robiť nemienil. V stane už na nich čakali pripravené spacáky. Boli to celotelové modely do ktorých je potrebné zasunúť celé telo až po krk a zazipsovať ich. Pri pohľade na ne si Tim spomenul na zabalzamované múmie pred pohrebným obradom a nečudo, že sa mu dnu veľmi nechcelo. Pristal, až na Atreyu radu, že bez spacáku môže do rána i zamrznúť. Dokonca si vytiahol zips až ku krku. Atreyu ako sa tak naňho díval, neodpustil si úškrn. "Tak čo ? Však je to cool ?" "Hej hrozne. Pripadá mi ako by som bol v kukle." "V kukle ?" "Hej, takej od obrovských pavúkov čo chytajú ľudí a zamotajú si ich tam, aby ich potom mohli vysať. Čo si nevidel Pána prsteňov ?" Atreyu namiesto odpovede zobral baterku a zasvietil ňou na zem. "Čo robíš ?" "Ale nič. Iba keď si hovoril o tých pavúkoch, tak ma napadlo, či tu náhodou nejaké nie sú. Napríklad Čierne vdovy..." Len čo to Atreyu povedal, Tim vyletel do posedu. Zazipsovaný spacák ho však rýchlo prinútil ľahnúť späť na chrbát. Atreyu sa zachichotal. "Čo bojíš ? Stan bol zazipsovaný a v meste aj tak žiadne Čierne vdovy nežijú." "Ako to môžeš vedieť ?" "Sme predsa v Minneapolise a je október. Tak ďaleko na severe také pavúky nežijú, a keby aj, tak už sú dávno zalezené." Aj keď Atreyu slová zneli dôveryhodne, Tim už teraz tušil, že pokojnú noc dnes mať nebude. Atreyu, nevšímajúc si kamarátove obavy zošuchol z nôh topánky, že zaľahne. Ostalo len pri želaní. Odporný nakyslý zápach, ktorý v momente zamoril celý stan ho prinútil zohnúť sa k chodidlám a pričuchnúť. "Fúúúj, to je ale smrad. Ja zdochnem... Sprostý futbal. To mám od tých debilných ponožiek.

Nenávidím ponožky... Tim, idem si umyť nohy. Počkaj ma tu." Len čo to povedal vyletel von, zanechajúc kamaráta v stane samého, teda ak sa nerátajú všetky tie Čierne vdovy ktoré sem počas dlhého večera určite stihli naliezť. "Tak to teda nie ! Jeho žiadne Čierne vdovy nedostanú." Tim zo seba rýchlo zvliekol spací vak. Nebezpečné pavúky neboli jediným dôvodom. Potreboval na záchod. Keď dobehol k vchodovým dverám, iba márne hľadal kľučku. "Dvere sú predsa automatické." Spomenul si na nedávnu ukážku. "Počítač, otvor dvere." Hoci slová zakričal, dvere ostali nehybne stáť. Chcel to skúsiť znova, keď mu došlo, že hlasom zvonku otvorit' nejdú. Keďže čipovú kartu pri sebe nemal, musel zvoliť inú alternatívu. Záhrada našťastie poskytovala dosť priestoru uľaviť si. Zabehol za dom, aby ho Atreyu, ak sa náhodou vráti nezbadal, a o pár sekúnd bol hotový. Už sa chcel vrátiť späť, keď začul akýsi zvláštny zvuk. V prvej chvíli myslel, že je to sršeň či iná šesťnohá pliaga, no tí pokiaľ ho jeho chabé vedomosti z biológie neklamú v noci lietať nezvyknú. Teda aspoň nemali by... Z tónu podivného zvuku rýchlo pochopil, že prichádza z nehybného zdroja, odkiaľsi zhora. Ustúpil o krok, nevedomujúc si, že práve šliapol tam, kde pred pár sekundami spravil malú potrebu. V mieste odkiaľ bzučanie prichádzalo nevidel nič, okrem hviezdnej oblohy. Žiaden sršeň, ani slizká pandrava sa nachystala k útoku. S baterku v ruke by bol istejší. Prečo ju len nechal v stane ? Našťastie na ruke mal ešte vždy svoje hodinky. Namieril display na miesto odkiaľ prichádzal podivný zvuk a stlačil tlačítko Light. Slabučké svetielko osvietilo Timovu tvár i priestor nad ním. Akonáhle to spravil, zvuk stíchol. Akoby to čo ho vydávalo zaregistrovalo prítomnosť svetelných paprskov. Tim namieril hodinky do všetkých strán, no nič podozrivé nezbadal. "A čo ak je to tá vec z plavárne ?" Prebleslo mu myslou a okamžite ho striaslo. Pripomienka malej kovovej gule vydávajúcej podobný zvuk brnkala už i na tak dosť napnutú nervovú sústavu chlapca. Tim začal ustupovať k stanu. Urobil pár krokov, keď mu prst tlačiaci tlačítko Light pokízol a žiaru svetla pohltila tma. Monotónny pazvuk bol okamžite späť. Tim bleskovo zapol osvetlenie a ustúpil ešte o niekoľko krokov dozadu, kým hodinky nadobro nevypol. Šum, tentoraz znateľne tichší, prichádzal z väčšej diaľky. Nech už ho vydávalo čokoľvek, stálo to na jednom mieste. Keby len tak mal tú baterku. Jedna by tu bola a vlastne ani nie je ďaleko. Rozmýšľal či po ňu nezabehne, keď nádvorím zaznel Atreyu hlas. "Tak tu si !" Tim od ľaku takmer skolaboval. "Sorry, nechcel som ťa nastrašiť, ale nebol si v stane." Atreyu pozrel na oblohu. "Teba tie hviezdy ešte fakticky bavia ?" "Ja, ja... Ja som nepozeral na hviezdy." Atreyu sa zamračil. "Dúfam, že ti to tu nespravil ! Aha, doniesol som vedro, keby nám v noci bolo treba sťať." Atreyu ukázal na veľkú plastovú nádobou. "Ja som nič nespravil, ale tam hore... Tam hore niečo je." Tim ukázal do záhrady. "Niečo tam syčí a lieta." "Syčí a lieta ? Myslíš osy ? Osi tu nemáme." "Nie osi. To nie sú osi. Je to niečo iné a je to vo vzduchu." Atreyu opatrne položil vedro na zem a pristúpil ku kamarátovi. "Ale ja nič nepočujem." "Teraz je to ticho, ale počul som to tam ďalej v záhrade." Atreyu spravil niekoľko krokov a znova natrčil uši. "Stále nič. Ty niečo počuješ ?" Tim opatrne vkročil na miesto, kde ho pazvuk po prvý krát vyrušil, no tentoraz bolo záhradné priestranstvo mĺkve. "A neboli to tie blbé stromy ? Keď fúka tak šuštia ako sprosté." "Nie, to neboli stromy ! Viem ako šuštia stromy, a toto bolo niečo celkom iné a bolo to tu hore nad mojou hlavou." Atreyu chvíľu premýšľal. "Tak potom to určite bol netopier. Minule nám jeden vletel do domu a museli sme ho hodinu vyháňať. Oni tak divne pískejú keď lovia. Vraj cez noc zožerú až dvetisíc komárov. Asi tu budú mať niekde hniezdo a možno aj rakvu." "Rakvu ?" Tim zbledol. "No predsa aby mali cez deň kde spať." Len čo to povedal, začal sa smiať ako pominutý. "Fakt hrozne smiešne." Zavrčal Tim podráždene a pobral sa späť do stanu. "Hej, tebe sa to nepáčilo ? Veď to bola iba sranda. Alebo

žeby nie ? Inak už som ti hovoril, že tu vedľa asi býva Dracula ?" Tim namiesto odpovede iba mávol rukou a vhuhol do nočného príbytku. Keď Atreyu za ním po chvíli vliezol, Tim už bol zababušený v spacáku a tváril sa, že spí. Atreyu zaľahol, ale do spánku sa mu ešte nechcelo. "Sorry Tim. Nechcel som sa ti smiať. Nemyslel som to zle, naozaj." Tim sa otočil na druhý bok a zadumane pozrel na priateľa. "Atreyu tá kartička čo som ti ju ráno ukazoval. Naozaj si na nej nič nevidel ? A povedz mi ozaj pravdu." Atreyu smutne zvesil kútiky. "Ale keď to bol hologram tak som ho vidieť ani nemohol. Do riti, nemal som ju stratiť. Mama by ho určite videla. Ja som taký debil..." "To nič, kašli na to. Aj tak by to nevidela." Zašepkal Tim smutne. "Prečo nevidela ? Ved' som ti predsa povedal, že mama hologramy vždy videla. Aj tento by určite videla." "Ja viem, ale toto nebol hologram." "Nebol to hologram ? Ak to nebol hologram, tak čo teda ?" "Ja neviem. Asi sa mi to celé iba zdalo a žiaden nápis tam nikdy nebol." Atreyu sa zamračil. "Ako to myslíš, že sa ti to iba zdalo ?" Tim sa zhlboka nadýchol a oči pre istotu zatvoril. Nechcel vidieť Atreyu úškrn až mu začne rozprávať čo mal na mysli. A možno by nemal nič hovoriť. No snáď strach z dneška, alebo len to, že sú sami dvaja v stane a nik iný ich počuť nemôže, mu dodali na odvahe. "Vieš, ja niekedy vidím také divné veci, ktoré iní vidieť nemôžu. Mama hovorí, že mám bujnú fantáziu a že si vymýšľam, ale ja viem, že si nevymýšľam. Nemôžem o tom ale s nikým hovoriť, lebo by mi neverili. Mysleli by si, že mi šibe. No ja viem, že mi nešibe a tie veci naozaj existujú." "Veci, aké veci ?" Zakoktal Atreyu vzrušene. "To... To ti nemôžem povedať. Neveril by si mi." Po Timových slovách nastalo v stane na niekoľko sekúnd hrobové ticho. Atreyu asi premýšľal nad slovami, ktoré práve počul a Tim napäto čakal na jeho reakciu. Napodiv bola iná ako očakával. "Prosím povedz mi o tom. Prisahám, že sa ti nebudem smiať a ani o tom nikomu nepoviem. Máš moje slovo. Mne môžeš veriť. Keď dám slovo, nikdy ho neporuším. Naozaj." Tim po dlhšej chvíli znova otvoril viečka. Atreyu mu hľadel do očí, tváriac sa smrteľne vážne. V jeho pohľade nebol ani náznak pochybnosti. No aj keď by mu tak veľmi chcel veriť, roky skúsenosti presviedčajúce ho o opaku znova zvíťazili. "Teraz nie Atreyu. Teraz o tom nechcem hovoriť. Nikomu, ani tebe. Prepáč." "Ale prečo ? Preto, že som sa ti smial ? Som predsa tvoj najlepší kámoš, a keď hovorím, že slovo nikdy neporuším, tak je to pravda. Alebo mi stále neveríš ?" Tim za zachvel, a nebolo to od zimy, hoci studený vietor si už stihol nájsť cestu do útrobov vojenského stanu. "Teraz ešte nemôžem. Prepáč mi to. Ja... Ja sa bojím a nechci vedieť čoho, lebo to vlastne ani sám neviem." Tim ako to hovoril, celý sa chvel. Strach prenikal skrze jeho telom a Atreyu ani nemusel zažínať baterku, aby to videl. "Tak dobre." Riekol Atreyu napokon. "Ak chceš môžeme spať aj v dome. Ale iba ak chceš." "Nie ďakujem. Ešte nikdy som nespál v stane. Ale aj tak díky." Atreyu skúsil plachý úsmev. "Tak keby si v noci niečo potreboval, tak ma zobud', dobre ?" "Dobre. A ďakujem za všetko." Len čo to povedal stiahol si zips až ku krku a otočil sa na druhý bok. Netrvalo dlho a obaja tuho zaspali. Tim mal pokojnú, bezsennú noc a ak aj nejaký ten sen náhodou prišiel, zabudol naňho skôr ako sa prebudil. Keď otvoril oči, vonku bola ešte tma, hoci hodinky ukazovali už niečo po piatej. Aj keď na noc hlásili pre Minneapolis prízemné mrazy, značkový spacák dokázal skvele udržiavať telesné teplo. Možno až príliš. Tim si na zátylku cítil mokré vlasy, i zahlavok mal prepotený. Rozopol si spacák a otočil sa na druhú stranu. Cez steny stanu prenikal svit Mesiaca v ktorom zbadal svojho kamaráta. Vykopaný zo spacáku, s vankúšom na hlave vyzeral trochu smiešne. No nech už vyzerá akokoľvek, bol rád, že ho vidí. Spomienka na slová pred spánkom, ktoré mu i teraz rezonovali hlavou dávali nádej, že konečne nájde spriaznenú dušu, niekomu komu sa bude môcť vyžalovať a koho ho i pochopí. Dívajúc sa na Atreyu možno i ľutoval, že mu v noci nepovedal viac.

Určite by mu rozumel. Teraz si tým bol už stopercentne istý. Ako tak nad tým premýšľal, napadlo ho či nezobudí a neporozpráva mu o všetkom. Avšak pri pohľade na nadúvajúci sa vankúš si všetko rozmyslel. Veď i ráno bude dosť času. Privrel viečka, že si ešte trochu pospí, keď sa jeho telom prehnal nepríjemný záblesk bolesti, objavujúci sa s pravidelnosťou vždy nadránom, najmä ak večer predtým vypil príliš veľa tekutín. Dobre sa poznal a vedel, že zdržiavať to v sebe nemá význam. Spomenul si na vedro čo Atreyu priniesol i baterku, ktorá mu v noci tak veľmi chýbala. Vybavený svetlometom opatrne rozopol zips na stane. Vonku bola ešte noc, hoci podľa jeho hodiniiek ukazujúcich polohu hviezd, by už Slnko malo stúpať nad horizont. Za temnú oblohu mohli husté mraky siahajúce kam len dohliadol. "Dnes asi z hviezd nič nebude." Pomyslel si sklamane a chcel zapnúť baterku, že nájde vedro, keď si uvedomil, že len pred malou chvíľou pozorujúc Atreyu, bol jeho vankúš zaliaty mesačným svetlom. Teraz namiesto Mesiaca videl iba hustú kopcovitú oblačnosť, ktorá sa musela formovať už celé hodiny. Bolo to zvláštne. Trochu mu i zovrelo srdce pri pomyslení na inú zvláštnosť - polnočný bzukot v záhrade, no tentoraz našťastie žiaden zvuk, dokonca ani šuchot zvířeneho lístia nepočul. Rýchlo našiel vedro, ktoré Atreyu položil na chodník na okraji záhrady a spravil to čo musel. Chcel sa vrátiť do stanu, keď si všimol čosi zvláštne. Tentoraz to bolo na opačnej strane pozemku, až pri bráničke. Silné žiary reflektorov pretínali tmavú oblohu, ako sa početné kolóny áut, najmä zásobovacích kamiónov, rútili do neďalekých supermarketov. Cez vysokú bráničku zbadal rýchlo sa mihajúce obrysy nákladiakov. Na tom by samo o sebe nebolo nič zvláštne, ak by ich pohyb sprevádzal tradičný hluk motorov. Ten však chýbal. V prvej chvíli si Tim myslel, že cez noc sa obnovila jeho raňajšia hluchota, no štebot prebúdžajúcich sa vtákov ho ubezpečil, že sluch má v poriadku. Príčina musela byť inde a Tim chcel vedieť kde. Podišiel k bráničke pred ktorou sa práve prerútil veľký nákladiak. Celkom zreteľne zbadal jeho bielu strechu s dvojicu výfukových komínov. I napriek tomu, že od neho musel stáť nie viac ako 2 yardy, nákladiak prefrčal okolo bez jediného šuchotu, akoby sa vznášal. Tim pristúpil k dverám mohutnej brány a chcel ich otvoriť, no tie tak ako vchod do domu strážil elektronický zámok. Červené svetielko nad zámkom trochu nelogicky oznamovalo nevelkým červeným písmom 'Sealed'. Tim pochopil, že cez dvere neprejde. Skúsil teda prvú škáru v plote. Veľká barina siahajúca až do polovice cesty bola výsledkom nočného dažďa, ako i upchaného kanálu stojaceho rovno v strede mláky. Akési auto značky ???0 práve prehrmelo po opačnej strane ulice a i na tú vzdialenosť vymrštená voda pokropila chodník pred Atreyu domom. Všetko bez jediného sykotu. Tim tomu nechápal. Nerozumel ako je možné, že stojí tak blízko a nič nepočuje. Ani nestihol poriadne dokončiť myšlienku a ďalší z nekončiacej rady kamiónov preletel popod okná Atreyu rezidencie. Tentoraz si to zamieril rovno stredom mláky. Vodná riava vymrštená mohutnými kolesami doslova omietla ako chodník tak i bráničku. Tim našťastie včas privrel zrak, no pri pokuse o úhybný manéver spadol do mokrej trávy. "Do ****." Zahrešil od zlosti. Nízky trávnik sa cez noc zmenil v mokrú špongiu. Tričko i nohavice boli do nitky mokré. Jediné šťastie v nešťastí bolo, že voda z mláky sa mu nedostala do očí. Nahnevaný sám na seba, vyskočil na nohy a začal si žmýkať premočené nohavice. Márna snaha. Nohavice tak ako ich majiteľ boli zrelé do sušičky. Oziabajúci chlad rýchlo Tima prinútil zabudnúť na šatstvo. Ešte naposledy pozrel ponad horný okraj brány a chcel sa vrátiť do stanu, keď dostal skvelý nápad. Kovové dvere boli z vnútornej strany vystužené niekoľkými rebrami, po ktorých by sa pri troche šťastia mohol vyštverať nahor. Od nápadu k realizácii u Tima nikdy nebolo ďaleko. Hoci sa dva krát pošmykol a takmer spadol, podarilo sa mu dostať hlavu cez okraj bráničky. Vonku konečne začínalo svitať. Lúče prebúdžajúceho sa slnka si

nahádzali cestu skrz temné mračná. Na ulici panoval raňajší ruch, ktorý bol síce ničím v porovnaní so špičkou čo nastane do dvoch hodín, no ulica bola aj tak plná áut. Prichádzali sprava i zľava, mihotajúc sa okolo a rozstrekujúc dažďovú vodu na všetky strany. Na opačnej strane uvidel i pár chodcov náhliacich sa do práce či z práce. Všetko tak ako má byť. Teda až na jedno. Všetko čo videl sa dialo bez jediného zvuku. Akoby niekto diaľkovým ovládačom vypol hlas. "To predsa nie je možné !" Zavrčal Tim. Zvláštne, že hoci šepkal, svoj hlas počul celkom zreteľne. "Shit, čo to má znamenať ?" Vystúpil na ďalší stupienok a hlava mu už takmer prevísala cez okraj bráničky. Spravil ešte jeden krok, keď mokré podrážky podkĺzli. Iba vďaka skvelému postrehu sa Timovi podarilo zakvačiť o ornament v tvare trojzubca krášliaci vrchnú stranu brány. Pravou nohou balansoval vo vzduchu a ľavá tiež kĺzala nadol. Vedel, že spadne. Z posledných síl sa vrhol dopredu a rukami zaprel o horný rám bráničky. Prudkým pohybom ho prehlo v chrbte a na sekundu - dve sa vrškom tela prevalil cez okraj brány. V tej chvíli, ako keď niekto o polnoci naštartuje motorku, rev ulice prerušil hrobové ticho Atreyu príbytku. Tima ohlušil rámus áut, škripanie kolies, pišťanie bŕzd i šplechot vody. Celé to trvalo len okamih, kým druhá topánka definitívne nevykĺzla zo zárážky a Tim nestratil vládu nad telom. Pádu už nešlo zabrániť. Hoci vodou nasiaknutý trávnik zmiernil následky dopadu, zotrvačná sila spôsobila, že Tim tretí raz za posledné tri dni vrazil temenom o pevnú prekážku. Bolesť rýchlo vystriedalo odporne zvonenie, akoby mu v hlave ktosi spustil metalovú zvonkohru. Tmu pred očami vystriedal farebný gradient. Odtiene prechádzali zo svetlých odtieňov do tmavých a naopak. Tim už čosi podobné raz zažil, a to pred rokmi keď sa zrúbal na ľade a padol rovno na hlavu. Vtedy ho otec musel brať do nemocnice. Teraz mu nanešťastie nemal kto pomôcť. "Atreyu." Zachrčal ledva počuteľným hláskom. Kamarát spiaci v stane dobrých 20 yardov ďaleko, nemal šancu jeho ston začuť, ani keby mu ho šepkal rovno do ucha. Tim zadrupil nechty do dlaní a syčiac od bolesti sa hodnú chvíľu zvíjal v mokrej tráve. Možno to napokon bola práve vlhkosť, ktorá mu pomohla privrátiť zmysly. Prvé čo začul bol štebot akéhosi operenca. Jemné cvrlikanie v korune vysokej ???0 ho začalo pomaličky privádzať späť k vedomiu. Postupne začul hluk ulice, dunenie kolies i šplechot vody. Všetko tak ako má byť. Teraz prišiel na rad zrak. Červené, zelené i modré škvrny miešajúce sa navzájom, vytvárali farebný do seba vnárajúci sa obraz, pripomínajúci pohľad do detského kaleidoskopu. I napriek kráse neskutočného výjavu zaplňajúceho celé chlapcovo zorné pole, Tima prekol strach. Dobre si pamätal na príhodu ktorú mu raz mama rozprávala, o tom ako jej brat, keď bol ešte malý spadol zo stromu a na dva mesiace prišiel o zrak. Mal veľké šťastie, že krvná zrazenina v mozgu sa vstrebala a on neoslepol úplne. Čo ale ak on toľké šťastie mať nebude ? Tim i napriek všetkej bolesti vystrelil do posedu. Na spodnom konári jedného zo stromov poskakovala sýkorka. Nebojácne zoskočila na zem a priskackala k Timovým nohám, kde si v tráve našla akúsi pandravu. Chňapla po nej a rýchlo ubzikla preč. Tim si pretrel oči a pozrel okolo seba. Uvidel stenu domu, vysoký plot, stromy v záhrade i bráničku s elektronickým čidlom dbajúcim na bezpečnosť. Žiadne farebné škvrny, žiadne halucinácie. Pocítil ohromnú úľavu. Opäť vidí. Pre istotu si oči ešte raz pretrel, ubezpečiac sa, že to celé nie je iba sen. Nebol. Zrak bol ozaj späť. Ak by zátylok tak nebolel, možno by sa hodil do trávy a iba tam tak ležal, vychutnávajúc si aké je to znova vidieť. Teplý spacák však bude predsa len o pohodlnejší. Opatrne, pridržiavajúc sa bráničky vstal a otočil sa, keď nastal ozajstný šok. Farebné škvrny všetkých odtieňov boli späť, no teraz to nebol už len očný klam. Nad Timovou hlavou, vo výške necelých dvoch yardov sa vznášal polopriehľadný opar neprírodných farieb. Pripomínalo to mihotanie laserov na zadymenej svetelnej

show, akurát že to čo videl bolo o dosť zložitejšie. Mesiace sa farby vtekajúce jedna do druhej vyzerali ako bublajúca plazma na povrchu rozpálenej hviezdy. Toto neboli vidiny spôsobené tvrdým dopadom. Škvrnny boli tak skutočné ako dom, tráva i stan, ktoré videl súčasne. V prvej chvíli chcel utiecť, no nebolo kam. Za chrbtom mal bráničku a pred sebou onen hmlový opar. Skúsil zakričať na kamaráta, no hlasivky ho zradili. Pričupený ku kovovým dverám v hrôze čakal čo bude nasledovať. Prešlo niekoľko nekonečných sekúnd a opar sa ďalej bez najmenšieho pohybu vznášal nevysoko nad zemou. Silnejúce lúče Slnka nachádzajúce si cestu ponad okraj bráničky menili odtiene dymovej clony do žltočervených odtieňov. Tim vidiac, že opar ani nestúpa ani neklesá, šúchajúc sa popri stene, zamieril na dvor a ku stanu. Bol už pri ňom, keď sa ešte raz ohliadol a znova strnul. Opar bol preč. Nad záhradou sa nevznášal ani obláčik. "To nie je možné !" Zips na stane, ktorý sa chystal práve rozopnúť nechal tak. "Nie, to nemôže byť pravda !" Timovi vyhrkli slzy do očí. "Predsa som to videl !" Ani si poriadne neuvedomujúc čo robí, kráčať späť k bráničke, márne hľadajúc tajomný opar. Až keď prechádzal okolo najvyššej ???0, zbadal v jej tieni to čo hľadal. Slabo zelenkastý dym už takmer vymizol. Zdalo sa akoby ho slnečné lúče rozpúšťali. Tima pochytila panika. Ak tieň zmizne úplne, určite s ním zmizne i ten opar. Musí ho Atreyu okamžite ukázať. Chcel naňho skríknuť, keď mu napadlo, dotknúť sa tej veci. Ak to nie je iba opar, tak niečo ucíti. Opatrne dvihol ruku k zvyškom nepochopiteľného úkazu a čakal, že ho prstami úplne zničí. Aké však bolo jeho prekvapenie keď končekmi prstov vrazil do čohosi pevného. Najprv rýchlo odtiahol dľaň, lebo chlad, pri dotyku so zvláštnym materiálom ho vystrašil. Len čo sa však ubezpečil, že jeho prstom sa nič nestalo, opätovne to skúsil. Prešiel dľaňou po hladkom, poddajnom materiály, ktorý na dotyk pripomínal hebký zamat. Jemná látka štekliila prsty a na Timových perách vykúzliila úsmev. Toto nebol sen. Hebká, takmer neviditeľná hmota sa skutočne vznášala nad celým priestranstvom siahajúcim od bráničky až ku dvoru. Na niektorých miestach si musel stúpnuť na špičky, aby naň dosiahol, no tá vec, nech už bola čímkoľvek, tu stále bola. Teraz má konečne dôkaz a musí ho Atreyu ukázať. Ale ako ? Podvedome cítil, že kým zabehne do stanu a vráti sa späť, tá vec tu už nebude. "Atreyu pod' sem." Zachrčal najhlasnejšie ako vládca. Nebolo veľkým prekvapením, že slabučký ston kamaráta nezobudil. "Atreyu, prosím pod' sem. Musím ti niečo ukázať. Je to strašne dôležité." Zaujatý krikom si neuvedomil slabé brnenie, ktoré mu prešlo končekmi prstov dotýkajúcich sa záhadného materiálu. "Atreyu, musíš vstať ! Musím ti niečo ukázať ! Prosím !!!" Timov hlas náhle preskočil do vysokého C. V rovnakej chvíli ostrá bodavá bolesť prešla celou jeho dľaňou. Tim zaťal zuby a vykrikoval najhlasnejšie ako vládca. "Atreyu..." Zbytok slov, prebila príšerná bolesť siahajúca od prstov až ku pätám. Tim bezvládne padol na zem. Hlasný krik konečne vykonal svoje a v stane sa čosi pohlo. Atreyu vydurený z hlbokého spánku sa len pomaličky preberal. Všetko zmenil trojnásobný výkrik nesúci jeho meno. Atreyu vystrelil na nohy. Keď vybehol zo stanu, prvé čo zbadal bol jeho kamarát ležiaci pri velikánskej ???0. I na tú diaľku videl ako sa chveje a slzy mu stekajú po tvári. Hoci bosý, iba v spodnom prádle, vyštartoval ako gepard a šuchotom doklzal k priateľovi. "Tim čo sa stalo ?" Tim namiesto odpovede ukázal prstom nahor. Atreyu sa ohliadol, no okrem raňajšej oblohy nič zvláštne nezbadal. "Čo ? Čo je tam? Niečo ťa štiplo ?" "Nie. Tam hore. Je to tam hore nad nami. Vznáša sa to a má to v sebe elektriku." Atreyu sa narovnal. "Hore ? A kde hore a čo ?" "Je to hore nad nami. Tu aj tam. Je to všade. Úplne všade ! Nie je to vidieť, ale je to tam. Držal som to v ruke !" Atreyu nechápavo pozrel nahor a dvihol dľaň. "Atreyu nie ! Je v tom elektrika. Zabije ťa !" Timov výkrik prišiel neskoro. Atreyu vystretou rukou zamával vo vzduchu. "Cítiš to ? Je to studené však ?" "Studené ? A

čo ? Tu nič nie je !" Tim od prekvapenia takmer vykrikoval, aj keď Atreyu slová tak trochu i očakával. Skúsil vstať, no bez kamarátovej pomoci by to nezvládol. Už na nohách, neodvážil sa vzpriamiť a prikrčený zízal do neba, na čosi čo už ani sám nevidel. Atreyu ešte raz zakrúžil rukou a skúsil prejsť i celý úsek od bráničky ku dvoru a späť, no neucítil nič. "Tim ? Tim si v poriadku ?" Atreyu otázka bola pochopiteľná, keďže jeho kamarát opretý o stenu, skízol k zemi a začal vzlykať. Atreyu si k nemu prisadol. "Tim povedz čo sa stalo." Tim zasmrkal a utrel si slzy do rukáva. "Atreyu prisahaj, že sa mi nebudeš smiať." "Smiať ? Prečo by som sa ti mal smiať ?" "Sľúb mi to ! Musíš mi to sľúbiť ! Prosím." "Tak dobre. Sľubujem !" "Ani, že to nikomu nepovieš ?" "Nie, nikomu to nepoviem." Tim preglgol a pár krát sa zhlboka nadýchol, kým začal rozprávať. "Atreyu ja niekedy vidím také divné veci. Také ktoré môžem vidieť iba ja. Videl som ich už keď som bol malý, ale nikto mi neveril. Mysleli si, že mi šibe, no teraz už viem, že mi nešibe. Všetko je naozaj. Neboli to vidiny, ako hovoril lekár." Tim si musel znova utrieť slzy, kým mohol pokračovať. "Vieš oni ma poslali za cvokárom, lebo si mysleli, že mi preskakuje. Nechceli mi veriť, že to čo vidím je naozaj. Ale ja nie som blázon. Oni tu naozaj sú a sledujú ma." Tim pozrel na priateľa. Atreyu, hoci sa snažil tváriť zúčastnene, veľmi mu to nešlo. "Hovoríš, že ťa sledujú ? A kto ?" Tim zošpúlil pery a obrátil zrak k oblohe. "Oni." "Oni ? Kto oni ? Ty myslíš mimozemšťanov ?" Aj napriek slovu, ktoré dal sa Atreyu teraz musel pousmiať. "Ty mi neveríš, však ?" Zvolal Tim mrazivo. "Nie, to som nepovedal. Ja ti verím, iba som chcel povedať, že..." "Neklam ! Neveríš mi ! Myslíš si, že si vymýšľam, že som blázon, tak ako ostatní. Sľúbil si, že sa mi nebudeš smiať, hovoril si aký si kamarát, že ti môžem všetko povedať." "Sorry Tim, ale ja som to naozaj tak nemyslel. Iba ma napadlo, že prečo by ťa tí mimozemšťania sledovali ? Prečo práve teba ?" Tim si naposledy zotrel slzy, no jeho tvár už napíňal iba chlad. "Klamal si mi. Tak ako všetci !" Ako to povedal, vystrelil na nohy a pod ho k bráničke. Bezmocne zalomcoval mohutnými dverami. "Atreyu otvor !" "Tim, veď nebuď taký. Ja som sa ti naozaj nechcel smiať. Prisahám ! Iba som chcel vedieť prečo by ťa sledovali a či máš nejaký dôkaz." Tim však jeho slová nepočúval. "Otvor mi tie dvere, rozumieš ?" Atreyu vidiac, že je zle, stlačil malé tlačítko nad zámkom a dvere s cvaknutím otvorili. Tim vybehol von, no Atreyu ho zastavil. "Tim nechod' preč, prosím. Ja som to naozaj nemyslel zle. Musíš mi veriť ! Ostaň. Chcem vedieť o všetkom čo sa ti stalo. Veľmi ma to zaujíma, naozaj. Verím ti, že ťa sledujú, ale..." Atreyu nestihol povedať viac. Jeho kamarát zobral nohy na plecía a upaľoval čo mu dych stačil. Atreyu iba v spodnom prádle za ním nemohol. Skúsil aspoň kriek, no zbytočne. Jeho snád' ešte vždy kamarát už bol prídaleko, aby ho na rušnejúcej ulici začul. Sklamany sklopil zrak a vošiel späť na dvor. Oprel sa o stenu a tak ako Tim pred malou chvíľu i on skízol k zemi. "Do riti, celé som to posral !" Nadávku sprevádzal úder do steny. Krvavú ranu, ktorá mu okamžite zhyzdila päť vôbec nevnímal. Znova pozrel nahor, na miesto, kde Tim uvidel onen nepochopiteľný úkaz. "Musím niečo vymyslieť."

02.08.2010..

Chapter 19 - Útok s poradovým číslom 1.

Tim zastal na rohu ???0 a ???0 ulice. Aj keď domov to mal už len pár krokov, nedostatok kyslíku ho prinútil ukončiť snád' mífú dlhý šprint. Z posledných síl klesol na nevysoký múrik tvoriaci súčasť plotu obopínajúceho susedovu záhradu a v hlbokom predklone skúšal nabráť dych. Hoci celé telo bolesťou stonalo, hrud' šla doslova explodovať. Akoby v nej mal hľbu črepín, ktoré každým nádychom trhali jeho

vnútornosti na kusy. Aj keď fyzická bolesť bola na nevydržanie, Tim vedel, že skôr či neskôr pominie. Zato iné súženie odohrávajúce sa v jeho mysli, neustane ani keby odpočíval celý rok. Zrada, lož a sklamanie. Spomienky na udalosti nedávne minulé si ako neodbytný hmyz nachádzali cestu späť. Tak veľmi chcel Atreyu veriť. Povedať mu o všetkom, zdôveriť sa ako najbližšiemu priateľovi. No jediný úškrn, jedna nesprávne zvolená veta a Tim vedel, že je všetkému koniec. No možno úplne všetkému nie. Vedť ak sa Atreyu po dnešku neurazí, snád' ostatnú kamarátmi i naďalej. No bude to už iné kamarátstvo v aké dúfal. Teraz už chápal, akú strašnú chybu spravil, keď Atreyu povedal o veciach, ktoré môže vedieť a vidieť iba on. Dokonca mu prezradil i to, že chodí k cvokárovi. Zo všetkého sa mu zatočila hlava. "Prečo som len bol tak sprostý a všetko mu povedal ?" Slzy ho zmáhali a ak by vládal, určite ho záchvat seba ľútosti premôže. No síl, bolo to posledné čoho mal na rozdávanie, a tak iba ticho sediel, tupo hľadiac do prázdna. Keď sa po nejakom čase prebral, uvedomil si, že nad ním ktosi stojí. Zotrel si slzy a žmurkajúc pozrel na muža. Hlavu musel poriadne zakloniť, aby mu uvidel do tváre. Aj keď ostré slnko spôsobovalo, že presné črty tváre nevidel, vysoká, vyziabnutá silueta silne pripomínala doktora Dragulu. Niet divu, že sa strhol, mysliac si, že doktor si poňho prišiel, aby ho odviezol na miesto z ktorého sa už neuteká. Našťastie bližší pohľad na muža s hlavou posiatou hustou hrivou (čo sa o váženom doktorovi povedať nedalo), plus chýbajúca zvieracia kazajka Tima presvedčili, že doktor Dragula to asi nebude. Aj keď Tim v odhadovaní veku dospelých nikdy nebol expertom, tomuto podľa vrások na čele hádal 60 maximálne 65. Muž mal na sebe dlhý čierny plášť siahajúci po kolená a neprirodzene bielej tvári, ktorú stále poriadne nevidel, kraľovali dvoje zelených očí. "Stalo sa ti niečo chlapče ?" Oslovil ho neznámy vládne. V jeho hlase sa miešalo zvláštne sfarbenie, akoby prichádzal z cudziny. Tim preglgol a zotrel si i posledné slzy. "Ehm, nie pane. Ja... Ja iba idem domov." Len čo to povedal, vystrelil na nohy, že splní to od čoho ho delilo už len pár krokov. Až teraz keď stál, uvedomil si skutočnú výšku neznámeho. Musel merať minimálne 7 stôp. Tim oproti nemu vyzeral ako ozajstný trpaslík. To však nebolo všetko. Prenikavý pohľad jeho zelených očí pripomínal laserový lúč žiariaci spod skrine v Atreyu obývačke. Zvláštne, že i napriek čudnému zjavu cudzinca a faktu, že okrem očí nevidel žiadne ďalšie črty jeho tváre, nepociťoval žiaden strach. "Ja bývam tu hneď vedľa." Zakoktal, ukazujúc na neďalekú bráničku. Muž ani sa neobťažujúc pozrieť tým smerom, riekol. "Prečo si tak smutný ?" "Ja ? Ja nie som smutný. Ja iba... Ja som iba chcel..." Tima otázka zaskočila. Aj keď bleskove premýšľal nad výhovorkou, ochromená myseľ, nedokázala žiaden vierohodný argument poskytnúť. Tim akoby podvedome cítil, že nech už by vymyslel čokoľvek, cudzinec lož ihneď rozpozná. "Viete ja... Ja som sa pohádal s kamarátom. Povedal som mu niečo a on sa mi smial, aj keď mi sľúbil, že to neurobí." "Hm, to je teda vážna vec, pohádať sa s najlepším priateľom. Hovoríš, že sa ti smial ?" Tim prikývol. "Myslel si, že si vymýšľam. Ale ja som si nevymýšľal. Naozaj sa to stalo. Naozaj som videl tie..." Tim chcel povedať viac, keď si zrazu uvedomil, s kým to hovorí a radšej ostal ticho. No hoci nepovedal ani slovkovo navyše, cudzinec akoby presne vedel načo myslí. "Vieš, možno by si mu to nemal mať za zlé. Nemusel to myslieť zle. Možno iba nedokázal tvoje slová pochopiť, a keby všetko mohol vidieť tvojimi očami, nikdy by sa ti nesmial." Tim pokrčil plecami. "Ja neviem, možno. Ale čo mám robiť ?" "Čo keby si mu skúsil odpustiť ?" "Odpustiť ? Ale ja mu nemám čo odpúšťať. Som iba nasr... Ehm, teda vlastne smutný, lebo som myslel, že..." Tim znova zaváhal či prezradiť viac. Čím však dlhšie hľadel cudzincovi do očí, tým väčšmi cítil ako ho ich tmavozelená farba upokojuje, uvoľňujúc i poslednú neistotu. Do žíl akoby sa znova vlievala nádej, o ktorú ho hlúpa hádka s Atreyu

takmer pripravila. Mužov pohľad, tak ako i Atreyu vtedy na veži ho hypnotizoval a pozvoľna uspával. Ako tak hľadeli jeden na druhého Tim zrazu začul jeho slová, ktoré aj keď nevychádzali z jeho úst, predsa ich počul. "Neboj sa Tim, všetko bude dobré, iba nesmieš prestať dúfať. Nikdy sa nevzdávaj a všetko bude dobré." Ako to povedal, jeho dlaň klesla na chlapcovu hlavu a rozstrapatila už i tak dosť strapaté vlasy. Tim pocítil zvláštne chcenie, ktoré preniklo celým jeho telom. "Teraz už choď. Doma ťa čakajú tvoji rodičia. A nemaj im to za zlé." Len čo to povedal, Tim ako na rozkaz vyrazil k bráničke. Až keď sa dotkol kľučky opätovne precitol. Zavrtil hlavou a neveriacky pozrel na miesto, kde mal stáť záhadný cudzinec. Chodník zival prázdnotou. Dobehol na roh ulice a pozrel oboma smermi, no muža nikde nebolo. Tim sa chytil za hlavu. "To bolo naozaj, alebo sa mi to len zdalo ?" Skôr ako si na otázku stihol odpovedať, ulicu zaplnil krik, ktorý ho prinútil na cudzinca ihneď zabudnúť. "Timmy !!!" Bola to mama. Hoci stála dobrých 20 yardov ďaleko, Tim aj na tú diaľku zbadal prestrašený výraz v jej nevyspatej tvári. "Timmy." Skríkla ešte raz a vybehla mu oproti. Tim nestihol ani pozdraviť, keď ho mama objala. "Timmy preboha kde si bol celú noc ? Prečo si nám nenechal odkaz ? Volali sme ti celú noc ! Prečo si nedvíhal telefón ?" Tim si spomenul na sľub, ktorý mame dal pred odchodom, ako i na mobil vo vrecku a pocítil strach. O pár sekúnd vybehol von i otec a zdrapol syna za ruku. "Alice tu nie, doma ! Pod' !" O chvíľu boli všetci dnu. Otec dotiahol Tima až do obývačky. "Kde si bol celú noc ?" Tim ani nestihol nabrat' dych a vzduchom letela prvá facka. "Nebi ho !" Skríkla mama postaviac sa na obranu pred syna. "Nebiť ho ? Zato čo spravil ?" "Určite to nespravil narokom." Mama sa zohla sa k Timovi. Slzy jej stekali po tvári. "Timmy, prečo si nám nenechal tú správu ? Sľúbil si predsa, že nepíšeš, kde budeš. Bol si s tým svojim kamarátom, však ?" "Áno, s Atreyu. Boli sme uňho doma." "A kde doma ?" Zavrčal otec nervózne. "Býva tu vedľa, na ???0 ulici." Otec si syna neveriacky premeral. "Sľúbil si mame, že jej necháš odkaz. Prečo si to nespravil ?" "Lebo sme sa ponáhľali a zabudol som na to !" Mama ho znova objala. "Hovorila som ti to." "A to ho akože ospravedľňuje ? Prečo si aspoň nedvihol ten prekliaty mobil ? Volali sme ti aspoň sto krát !" Tim siahol do vrecka a vytiahol von veľké zariadenie, ktorému dominovala tmavá obrazovka. Vypnutá kontrolka v pravom hornom rohu hovorila jasnou rečou. Mobil bol vybitý. Otec vyčerpane klesol do kresla a tvár si chytil do dlaní. "Prepáč mi, že som ťa udrel, ale toto nám už nesmieš nikdy viac urobiť. Keby si len vedel ako sme sa o teba báli." Otec si utrel čelo vlhké od potu a Tim si až teraz uvedomil ako vyčerpane vyzerá. "Tim, vždy keď niekam ideš, musíš nám nechať odkaz. Nemôžeš len tak odísť a nepovedať kde. Báli sme sa o teba. Mali sme strach či sa ti niečo nestalo. Mama kvôli tomu vôbec nespala a ja vlastne tiež nie. Keby si len vedel, ako si nás vystrašil." "Vážne Timmy. Mali sme hrozný strach. Ani bráničku si nezamkol. Nevedeli sme či sa ti nestalo niečo zlé." Pošepla mama, neustále si utierajúc slzy. Tim nabral odvalu a pozrel na ňu. "Nič sa mi nestalo, iba..." Tim zaváhal nad odpoveďou, a napokon len sklopil zrak. Na chvíľu nastalo ticho, ktoré prerušil až otec ďalšou otázkou. "Tim, kde si celú noc bol ? To si bol celý čas u tvojho kamaráta ?" "Áno. Spali sme uňho v stane." "V stane ?" "Na dvore pred domom. Atreyu ho tam postavil, lebo ja som ešte nikdy predtým nespál v stane. Naozaj, nevymýšľam si." Otec na chvíľu zaváhal. "A kde vlastne býva ten tvoj kamarát ? Keď si uňho spal, prečo si prišiel tak skoro ráno ?" "On býva v tom dome na ???0, tom čo má na streche observatórium. Majú tam taký veľký ďalekohľad. Pozerali sme ním v noci hviezdy." Timov otec sa zháčil. Samozrejme spomínaný dom poznal, tak ako každý kto dennodenne prechádza ???0 ulicou. "V tom dome býva tvoj kamarát ?" "Áno, môžeš sa tam ísť pozrieť keď mi neveríš !" "Nepovedal som, že ti neverím iba..." Otec si povzdychol. "Prepáč mi, že som na

teba tak vyletel. Naozaj som nechcel. Ale musíš nám sľúbiť, že už nikdy neodídeš bez toho, aby si nám nechal odkaz. A mobil musíš mať stále nabitý, aby sme ti mohli hocikedy zavolať." Tim nevedel čo povedať a tak iba prikývol. Otec, asi si vedomý, že to trochu prehnal, potľapkal syna po pleci a bez slova zmizol vo svojej pracovni. Bolo to také malé priznanie Timovho víťazstva. Otec sa mu nielenže ospravedlnil, ale i uznal svoj omyl, čo sa nestávalo každý deň, ba dokonca ani týždeň. No radosť z úspechu kalila spomienka na kamaráta. Mama pochopila, ktorá bije i bez ďalšieho vysvetľovania. "Timmy, prečo si prišiel domov tak skoro ? Niečo sa stalo, však ? Pohádala si sa s kamarátom ?" Tim prikývol a sadol si do kresla, smutne hľadiac do zeme. Mama si k nemu prisadla. "Čo keby si mi povedal čo sa stalo. Možno ti poradím ako nato. Vieš, keď som bola malá, tiež som mala veľa kamarátok a tiež sme sa veľakrát spolu pohádali. No potom, za deň, za dva, sme sa znova udobrili. Teda ak to boli skutočné kamarátky, a nie iba také čo sa tak tvárili." Tim zošpúlil pery. Mama s ním rozprávala akoby mal päť. Na druhej strane však, rád by teraz niekomu zdôveril. Pozrel na mamu, ešte stále váhajúc či jej môže veriť. Dnes sa už raz nepekne popálil. "No tak Timmy, povedz mi čo sa medzi vami stalo. Smial sa ti, alebo ste sa snáď pobili ?" "Nie, nepobili. On mi iba niečo sľúbil, a potom to nedodržel." "Nedodržel ? A čo ?" Tim zavrtel hlavou. Nechcel o tom rozprávať. Nie tu a teraz. Možno neskôr, až nebude mať strach z ďalšieho sklamaní. Mama to našťastie chápala. "Vieš, ja síce Atreyu nepoznám tak dobre ako ty, ale mne sa zdá, že sa s tebou chce kamarátiť. Inak by predsa nechodil po teba každé ráno do školy, nie ? Hovoríš, že niečo sľúbil a sľub potom nedodržel ? No možno ste sa iba neporozumeli, alebo Atreyu ozaj spravil nejakú chybu, tak ako teraz tato. Nevieť presne čo sa medzi vami stalo, ale ak je Atreyu tvoj najlepší kamarát a ak je toto ozaj jeho chyba, možno by si mu to mal skúsiť odpustiť ?" Tim preglgol. Mamine slová akoby vypadli z úst toho záhadného cudzinca. Chvíľu na seba len tak hľadeli, kým sa mama neusmiala. "Neboj sa Timmy. Určite je to iba nejaké nedorozumenie a všetko bude dobré. Len musíš veriť." Nežne ho pohladila po vlasoch a pridala i bozk. "V noci si asi toho veľa nespál, však ? Nechceš si ísť ľahnúť. Vidím, ako ti klipkajú oči. Možno by si si mal trochu pospať." "Ty ideš do práce ?" Vyhrkol Tim. "Nie, dnes nie. Aj tak by som tam nič nespravila. Dnes ostaneme spolu." Koniec vety sprevádzalo hlasné zívnutie. Tentoraz sa usmial Tim. "Tak čo, pripravím ti posteľ ?" Hoci rozum radil ponuku odmietnuť, Timovo telo po spánku priamo stonalo. O chvíľu už Tim ležal vo svojej izbe zaborený do vankúšov a čoskoro i zaspal. Keď vstal, budík na nočnom stolíku ukazoval niečo po štvrtej. Prespal takmer celý deň. Za tú hodinu, hodinu a pol, kým začne noc sa už neoplatí ísť von. (Ono niežeby po tom ozaj túžil. Viac ho mrzela strata drahocenného víkendového času.) Hneď ako vstal, hlavou mu preletela ostrá bodavá bolesť. Tentoraz našťastie jeho čelo nezdobila krvavá škvrna a nočné ponocovanie poskytovalo celkom slušné vysvetlenie náhlej migrény. Keďže spolu s hlavou dal o sebe vedieť i žalúdok, zbehol dolu na prízemie. Márne však hľadal čosi pod zub. Kuchyňa zívala prázdnotou. Tima napadlo, či rodičia nie sú znova v práci, no našťastie to platilo iba pre otca. Mama, tak ako sľúbila, ostala doma, dospávajúc uplynulú noc. Dôvod prečo nie je nič navarené bol teda jasný a Tim sa musel uspokojiť s ????, ktorú vylovil zo spodného regálu chladničky. Prihrievaná v mikrovlnke chutila odporne, no aspoň zahнала prvotný hlad. Len čo sa ako tak najedol, sadol v obývačke do kresla, no televízor nezapol. V duchu si stále opakoval udalosti posledných hodín. Postupne ako vo filme vyskakovali obrazy kamarátovho domu so všetkými technologickými vymoženosťami, ktoré tam má, naozajstné observatórium na streche, záhadné zvuky v obývačke i záhrade, neviditeľná zvukotesná stena nad Atreyu bráničkou, nebezpečný opar nad ich dvorom, ako i

neskoršia hádka a stretnutie so záhadným cudzincom. Všetko to premiešané s maminým plačom a otcovou fackou. Tim mal zo všetkého hrozný zmätok a na chvíľu i začal pochybovať, či sa všetky tie veci ozaj stali. Ako však zistiť, kde je pravda? Vyrozprávať o všetkom mame, či nebudaj otcovi - zaručene skončí v nežnej opatere Dr. Dragulu. Mohol by síce zavolať Atreyu, ale čo by zistil? Nič. Čo teda spraviť? Ako nad tým premýšľal, čosi ho napadlo. Vybehol hore do svojej izby. Dvere na modrej skrini nepekne zaškrípali, keď ich otváral. Aj keď skriňa bola preplnená všetkým možným haraburdím, Tim hľadal jednu konkrétnu vec, ktorú sem pred necelými dvoma týždňami položil, a potom ako sa začali diať všetky tie čudné veci na ňu celkom zabudol. A pritom to bol jediný dôkaz ktorý mal, že všetko čo sa deje, nie je iba výplodom jeho bláznivej mysle. Netrvalo dlho kým starú sklenenú fľašu s obrázkom Toma a Jerryho našiel. Vyzerala rovnako ako v deň, keď ju ukryl do skrine. Na stenách neboli žiadne praskliny, ani stopy po lepení. Pri pohľade do svetla nebolo vidieť lomy v skle, ktoré by dokazovali, že už raz rozbitú fľašku ktosi znova zacelil. Musel to byť zázrak. Iné vysvetlenie Tima nenapadlo. Alebo, žeby predsa? Atreyu. Bolo to presne v ten deň, keď prišiel do školy. Mohol by v tom mať prsty on, tak ako vo všetkom čo sa za ostatné dva týždne stalo? "Nie, to predsa nie je možné. Ako by to spravil?" Tim opatrne položil fľašu späť do skrine, no nezatvoril ju. Hľadiac na inak bezvýznamný kus skla, začal si skladať jednotlivé kocky skladačky dokopy, aj keď popravde, zatiaľ toho nebolo veľmi čo skladať. Zrazu jeho myšlienkový tok narušil zvuk zvonca. Ktosi bol pri bráničke. Tim od ľaku vyskočil na nohy. "Kto to zvoní?" Hypotézu, žeby to mohol byť otec, rýchlo zhodil zo stola. Načo by otec zvonil, keď má kľúč? Iba žeby si ho zabudol doma. Priskočil k oknu a nenápadne pozrel von. Bránička bola dokorán a vonku nikoho. "Asi si už otvoril." Znova chcel pozrieť na fľašku, keď sa domom rozľahlo druhé zvonenie. Tentoraz prichádzalo od vchodu. Tim vyskočil na nohy a dvere na maminej izbe privrel skôr ako ju zvonec prebudí. Zbehol dolu do predsiene. V prvej chvíli chcel neznáameho osloviť a zistiť kto to je, keď mu napadlo čosi lepšie a cez maličké kukátko pozrel von. Atreyu. Pred dverami stál jeho kamarát a zísal priamo naňho. Tim uskočil. Lepšie povedané chcel uskočiť, lebo pri nešikovnom manévri zakopol o topánky a zhučal na zem. "Tim? Tim si to ty?" Tim bleskove premýšľal čo robiť. Srdce velilo ozvať sa, no rozum mlčať. Zvolil rozum. "Tim, ak si to ty, prosím otvor. Musím ti všetko vysvetliť. Je to strašne dôležité. Všetko som poslal. Nechcel som sa ti smiať, vážne. Naozaj som to tak nemyslel. Musím ti niečo hrozne dôležité povedať, ale nemôžem tu vonku. Nieкто by nás mohol počuť. Prosím pusť ma dnu. Alebo keď chceš môžeme ísť ku mne a pozrieť na hviezdy a ja ti o všetkom poviem. No musí to ostať iba medzi nami. Nikto iný o tom nesmie vedieť." Tim preglgol. Atreyu ponuka znela síce lákavo, no až pridobre nato, aby mohla byť skutočnosťou. Aj keď Atreyu stále čakal pred dverami, Tim sa rozhodol mlčať. "No tak Tim, viem že si to ty. Prečo mi neveríš? To čo si hovoril, že si videl... Ja myslím... Ja myslím, že si mal pravdu. Viem, že si neklamal. Nevieam to ešte naisto, ale overím to. Všetko je také hrozne zložitú. Musíš vedieť skutočnú pravdu. Vieš, keby vedeli, že s tebou teraz hovorím, bol by som v hajzli. Prosím pusť ma dnu." Hoci Atreyu slová zneli stále presvedčivejšie, teraz už Tim nemohol cúvnuť. Prešlo niekoľko dlhočizných sekúnd, kým Atreyu pokračoval. "No tak dobre. Ak nechceš nevadí. Nehnevám sa na teba. Ale prosím brnkni mi na mobil. Budem na teba čakať. Môžeš hocikedy, aj v noci. To čo ti musím povedať je strašne dôležité. Musíš o tom vedieť. O všetkom." Atreyu sa na chvíľu odmlčal, no Tim i cez zavreté dvere začul, ako čosi kladie na zem. "Niečo som ti tu nechal. Prosím zober si to a maj to celý čas pri sebe. Ja teraz musím ísť, ale keď zavoláš, hneď prídem." Len čo to riekol zamieril k bráničke. Bol už pri dverách, keď ho čosi napadlo a otočil sa.

"A Tim, ja chcem byť tvoj kamarát a všetky blbosti čo som spravil... Sorry. Ja... Ja som ťa naozaj nechcel uraziť." Potom už bolo počuť iba vzdalujúce sa kroky a Atreyu čoskoro zmizol. Tim ostal ležať na dlážke akoby ho k nej ktosi privaril. Keď doteraz mal v hlave zmätok, teraz ho vystriedal totálny chaos. Bol však dosť bystrý nato, aby chápal, že zamýšľať sa nad Atreyu slovami nemá význam. Aj tak by im neporozumel. Viac ako slová ho zaujímal dar, ktorý mu nechal pred dverami. Chcel ich otvoriť, keď sa zháčil. "Čo ak je to pasca ?" Atreyu síce v kukátku nevidel, no kľudne mohol byť skrytý za rohom, číhajúc kým sa dvere neotvorí, aby mohol vpáliť dnu. Aj keď popravde Tima nenapadal žiaden logický dôvod prečo by to Atreyu robil, opatrnosti nie je nikdy nazvyš. Čo však robiť ? Keby aspoň na tú vec videl. Cez kukátko nemal šancu, no z balkóna vo svojej izbe by snáď mohol. Vyletel po schodoch a pod' ho na balkón. Vyklonil sa cez zábradlie, postavil na špičky, no bez úspechu. Vo výhľade prekážala malá strieška nad vchodom. "Do riti aj s tým." Zahrešil nahnevane a premýšľal čo spraviť, keď zrazu zbadal zelené ???0 ako spomaľuje pred ich domom. "Tato !" Tim sa vyrútil späť ku dverám. Teraz, keď už Atreyu útok nehrozil, môže konečne zistiť čo mu priniesol. Skôr ako otec stihol zaparkovať, Tim vyletel z domu. Na zemi pred dverami ležal nevelký balík. Zabalený v bielom baliacom papieri vyzeral ako darček pod vianočný stromček. To prečo si Atreyu dal toľkú námahu s jeho balením Tim netušil, no popravde ani ho to veľmi nezaujímal. Zhrabol malú krabičku a páliť späť do izby. Na schodoch sa takmer zrazil s mamou. "Ahoj Timmy. Vyspal si sa dobre ?" "Áno." Zakoktal Tim a nevelký balíček nenápadne skryl za chrbát. "Atreyu sa neozval, však ?" "Ehm, on vlastne... Vlastne áno. Bol tu." "Tu u nás ?" "Áno, ale iba na chvíľu, keď si spala. Musel ísť domov." Mama sa pousmiala. "Takže ste znova kamaráti ? No vidíš, hovorila som ti, že všetko bude dobré." Tim pokrčil plecami, no iba tak aby si mama nevšimla čo skrýva za chrbtom. Našťastie, skôr ako mohla niečo zbadáť, vchodové dvere na dome sa otvorili a otcov pozdrav znamenal koniec ich rozhovoru. Tim vbehol do detskej a zabuchol za sebou dvere. V prvej chvíli ich chcel zamknúť, no netušiac čo sa v balíku môže nachádzať, nechal ich radšej odomknuté. Malý dar položil na stôl a hodnú chvíľu si ho len tak obzeral, nie a nie sa rozhodnúť či ho otvoriť. Po všetkom čoho bol za uplynulých 24 hodín svedkom, bolo jeho váhanie viac ako pochopiteľné. No zvedavosť rýchlo zvíťazila a Tim začal opatrne trhať baliaci papier. Tuctová škatuľa sivej farby v ktorej bol podarúnek zabalený nemala nápisy, ani žiadne obrázky. Vyzerala ako krabica od počítačov. Bez toho, aby pozrel dnu, vysypal jej obsah na stôl. "Baterka ?" Zvolal neveriacky a sklamané zároveň. Na stole pred ním ležala nevelká baterka, podobná tej, ktorou si cez noc svietili v stane. Tim v rozpakoch zodvihol čudný dar a začal si ho obzerať. Nešlo mu do hlavy, prečo mu Atreyu podaroval túto obyčajnú baterku, s upozornením, že ju má mať stále pri sebe. Prezrel ju zo všetkých strán, otestoval či svieti, ba dokonca skúsil i rozmontovať, no nič zvláštne nenašiel. Jediné čo stálo za reč bol laserový mód, kedy baterka namiesto jasného svetla vyžarovala tenký zelenkastý laser. To však nebolo nič svetoborné. Novšie baterky takýto mód majú úplne bežne, hoci oni doma takú nemali. Trochu prekvapený, no ešte väčšmi sklamaný, ľahol si späť do postele lámajúc si hlavu nad nezvyčajným darom. Čoskoro ho premohla únava a znova zaspal. Prebudil sa až na hlasné hrmenie. Vonku bola hlboká noc a nad Minneapolisom sa rozpútala snáď posledná tohoročná búrka. Tim z búrok, najmä potom čo prežil pred pár dňami na rozhladni, nemohol mať viacej strach. Nič predsa nemôže byť horšie ako keď vás takmer trafí blesk. Alebo, žeby predsa ? Keďže prespal takmer celý deň, spať sa mu viac nechcelo. Najprv zapol televízor, no nič tam nedávali, a tak ho po pár minútach znova vypol. Chcel zapnúť nočnú lampu, že si niečo prečíta, keď na stolíku zbadal Atreyu baterku.

Asi ju tam položila mama, keď zaspal. Pohľad na čudesný dar, okamžite rozvíril hladinu jeho fantázie. Nebola to však baterka samotná, ale jej darca, ktoré nútili Tima premýšľať. Atreyu - jeho záhadný kamarát. Všetky tie podivné veci, snád s výnimkou čiernych škvŕn, sa začali diať až po jeho príchode. Vlastne i čierne škvŕny dlho predtým nevidel, až kým sa nezjavil on. Ale prečo ? Bola to vec náhody, alebo je za všetkým Atreyu ? Nebolo to prvý krát čo Tima podobné súvislosti napadli, no až do včerajška im nevenoval pozornosť. Po poslednej noci nápad, ktorý považoval len za výplod svojej bujnej fantázie sa už nezdal byť až tak šibnutý. Nato, aby všetky udalosti mohol pripísať len náhode udialo sa priveľa zvláštneho. Sediac na posteli s očami upretými k tmavému stropu pociťoval stále väčšiu neistotu. Podvedome cítil, že medzi Atreyu a všetkými záhadami musí existovať nejaká súvislosť, akési tajné puto, no netušil aké. Zrazu, ako nad tým premýšľal ani sám nevediac prečo, dostal nápad. Šialenejší ako ostatné, bláznivejší ako tie najbláznivejšie aké kedy mal. A predsa to bolo jediné logické vysvetlenie všetkého čo sa doteraz stalo. "Atreyu je mimozemšťan !" Tima pri pomyslení na to striaslo. Nebolo to síce prvýkrát, čo mu podobná úvaha blysla hlavou, no až dovčera to bol len vtip. Včerajšok však všetko zmenil. Atreyu, naozaj by jeho kamarát mohol byť z inej planéty ? Vonku zrazu zahrnelo a to celkom blízko. Tima, aj keď zababušeného pod paplónom, striaslo. Bola i toto iba náhoda, alebo je za tým jeho kamarát ? Mohol by počuť každé jeho slovo, čítať každú jeho myšlienku, vedieť načo práve myslí ? Tim zavrtel hlavou. Ráció našťastie zvíťazilo. "Nie, nie je to mimozemšťan. Ak by to bol mimozemšťan a chcel ma dostať, určite by to už spravil." Rozochvený strašidelnými úvahami sa ešte hlbšie zaboril do vankúšov a dúfajúc, že ho spánok oslobodí od podobných myšlienok privrel viečka. Búrka našťastie končila a hrom, ktorý ho pred chvíľou vyľakal bol záverečnou bodkou za tohoročnou búrkovou sezónou. I dážd' čoskoro ustal a noc naplnilo ticho. Hoci sa Tim prevaloval na posteli dobrú hodinu, spánok si dával načas. Teraz už začal preklínať sám seba zato, že celý deň prespal. Pochopiac, že sám od seba len tak nezaspí, znova pozrel na Atreyu baterku. Čierne čierna tma poskytovala ideálnu príležitosť vyskúšať ju. Len čo ostré svetlo ožiarilo tmavú miestnosť, z náprotivnej steny vystrelili slizom olepené čeľuste mimozemskej príšery. Baterka vypadla Timovi z rúk. "Ja debil." Tresol si po čele. Zľaknúť sa hlúpeho posteru, ktorý má v izbe už toľko rokov... Znova zapol svetlo, tentoraz však laserové. Tenká línia preťala tmavú miestnosť a na strope vytvorila malý bod zelenej farby. Tim preglgol. Spomienky na nedávne zážitky u Atreyu boli ešte vždy priveľmi živé. Radšej baterku vypol a položil ju späť na nočný stolík. Či však so spomienkami, alebo bez nich - spať aj tak nemohol. Čo však robiť ? Bola noc a v noci je vidieť hviezdy. Teda aspoň ak nie je oblačnosť. A tá by po poriadnej búrke mala byť na franforce. Otvoril balkón, a hoci vlhký po daždi, len tak v ponožkách vybehol von. Intuícia ho nesklamala. Po dlhotrvajúcej búrke oblohu pokrývalo len niekoľko chmár z oblačnosti čo pred pár desiatkami minút rozpútala peklo nad mestom. Okamžite zbadal Malý voz i ???0. Inokedy by už ťahal von svoj ďalekohľad, no po včerajšku mu obzeranie hviezd trápny 4,5 palcovým Bushnellom pripadalo ako strata času. Okrem toho Mesiac v splne, ktorý včera prekážal pri pozorovaní, videl i bez ďalekohľadu. Silný svit jedinej prirodzenej obežnice Zeme ožaroval balkón i prednú časť záhrady. Bolo čosi po druhej a ulica pred domom zívava prázdnotou. Z času na čas po nej prefrčalo nejaké auto, no inak tu panoval klud. To sa však malo čoskoro zmeniť. Studený severák začínal nepríjemne dorážať a Timovi v mokrých ponožkách začalo byť zima. Už chcel vojsť dnu, keď dolu v kroví čosi zašušťalo. Zvuk prichádzal spod živého plota obklopujúceho celú záhradu. Možno by ho premkol strach, ak by veľmi dobre nevedel čo za votrelec (tentoraz s malým 'v') to skúša preniknúť do útroh

ich záhrady. "Micka." Takto v noci, to musela byť jedine odporná prachovka pani Johnsonovej, čo tu robí rámus. Škoda len, že jej majiteľka má okná natočené priamo na Timov balkón. Inak by si to tá huňatá zdochlina už dávno rozmyslela či si spaví ležovisko na Timovo balkóne. Teraz však, pri pohľade na tmavé okná Johnsonovcov bolo jasné, že ani fanatická strážkyňa Micky, nebude o druhej v noci hore, len preto aby sledovala, kde tá sprostá mačka zasa strká svoju hlúpu gebuľu. Tim okamžite vycítil príležitosť ako raz a navždy skončiť s mňaučiacou potvorou, ktorú tak neznášal. (Samozrejme nemyslel nič brutálne. Iba niečo čoby milej mačičke navždy pripomenulo, že na jeho balkóne nemá čo hľadať.) Pozrel okolo seba, pátrajúc po čomsi čím by mačku odohnal. Višňa, ktorej konáre prevísali až na balkón, už dávno nemala žiadne plody, zato na zemi ležala bednička s ???0, ktorú sem otec položil, keď sa mu nevpratala do garáže. Schmatol jeden z ???0 a namieril ním do krovín na okraji záhrady. "Prásk." Gumový projektíl preletel kríkmi len to tak zasvišťalo. Tim natrčil uši, čakajúc hlasné zamravčanie. To však neprišlo. "Do riti, netrafil som." Pomyslel si a už aj v ruke držal ďalšie dve ???0. "No tak vylez, ty zdochlina." Listami posiatu, celoročne rastúcu krovinu preťali ďalšie dve ???0. Znova bez úspechu. Tá hnusná mačka buď utiekla, alebo zaliezla preč. Tim sa zohol po ďalšie náboje, ktorými chcel zbombardovať vedľajší krík, keď zbadal natriasajúce sa orgovány (či presnejšie to čo z nich po lete zostalo) rovno pod jeho balkónom. "Takže ty si nedáš pokoj, čo ? Tak a teraz ťa mám !" Celou silou šmaril obe ???0 rovno do stredu zoschnutého kríka. Asi zasiahol svoj cieľ, pretože tichú noc preťalo zúrivé zasyčanie. Aj keď Micka okrem otravného mňaučania, dokázala i poriadne zaprskať (najmä vtedy, keď ju hnal zo svojho balkóna), zvuk z krovia v ničom nepripomínal mraučanie otravného štvornožca. Skôr to znelo ako štrkot rozzúreného štrkáča. Tim preglgol a zároveň pocítil ako mu srdce silne búši. V orgováne sa muselo znova čosi pohnúť, lebo krík, hoci meral minimálne 2 yardy sa divoko zatriasol. Tim schmatol ďalší ???0 a namieril ho do jeho stredu. Skôr ako stíhol hodiť, vec ukryvajúca sa dolu po pod orgovánom bleskurýchlo šmykla za najbližší strom. Všetko to bolo tak rýchle, že Tim nestíhol neznámeho ani len zaregistrovať. Jediné čím si bol stopercentne istý, že tá vec tam dolu nemá s Mickou nič spoločné. Tim si v strachu uvedomil, že tá vec, nech už je čokoľvek sa teraz skrýva za višňou, ktorej konáre siahajú až k jeho balkónu. Ak po nich môže vyliezť Micka, prečo by nemohlo i toto ? Pre istotu schmatol ešte jeden ???0. Plán bol jednoduchý. Prvý ???0 hodí do trávy vedľa stromu, aby až odtiaľ votrelca vyplaší, zasiahol ho druhým ???0. Gumený ???0, zmenený v provizórny granát, dopadol presne tam kam chcel a Tim v rozmachu čakal, že neznámy v panike vybehne von. Panika však nastala, no na opačnej strane. To čo sa pred jeho očami zjavilo nepripomínalo nič čoby mohol poznať z učebníc biológie, ba dokonca ani nič z toho čo kedy ľudské oko videlo. V mesačnom svite uvidel podlhovastú siluetu belavej farby, ťahajúcu svoje dlhé hadovité telo po tráve. Slizká, neforemná bytosť, odporná hruda sivej huspeniny zo všetkého najviac pripomínala obrovského bezulitného slimáka. Presnejšie stonásobnú zväčšeninu tých, aké občas zvyknú obžierať listy v ich záhrade, a ktoré Tim vždy s radosťou rozšliapne, keď ich zbadá. Táto vec však mala so slimákom spoločný len tvar tela. Obrovité rysy dávali tušiť, že na jej rozšliapnutie by potreboval mať nohu ako brontosaurus. ???0, ktorý Tim zvieral v dlani mu vypadol a s buchotom pristál na dlážke. Netvor musel hluk zaregistrovať, pretože z jeho tela pokrytého hustým slizom vyrazili troje tykadlá a namierili si to rovno na Tima. Slizovitý gágor plný ostrých zubov vydal nepozemský sykot. Desivý pazvuk prebral Tima z mrákot do ktorých pri pohľade na príšeru takmer upadol. Vpálil do izby zabuchnúc za sebou dvere. Kľuku takmer odtrhol, keď ich zamykal. V tmavej miestnosti za plastovými oknami panovalo hrobové ticho. To však netrvalo dlho.

Čoskoro ho prerušil podivný lomoz prichádzajúci odkiaľsi zdola. Kovový zvuk garážových vrát spoznal Tim okamžite. Severák, ktorý občas uprostred zimy bičoval tenký plech, prebudil Tima nie raz v noci zo spánku. Tentoraz to však nebol severák. Pri takmer úplnom bezvetrí musela byť príčina prečo sa dvere dali do pohybu inde. Tim, začal ustupovať. O pár sekúnd kovový lomoz ustal a nahradil ho omnoho strašidelnejší zvuk. Znelo to akoby čosi odporne lepkavé, plné slizu liezlo nahor po stene. Tim, aj keď vedel, žeby mal utiecť, zobudiť rodičov a zachrániť ako svoj, tak aj ich životy, nebol schopný pohybu. Strach ho načisto paralyzoval. Magnetizovaný pohľadom na dlážku balkóna, odkiaľ z opačnej strany prichádzal stále silnejší škrabot, zatajil dych. Až keď sa nad jej okrajom zjavilo prvé tykadlo, zvraskol a skočil ku dverám. Kľúčovito zalomcoval kľúčkou, no dvere sa na jeho absolútne zdesenie ani nepohli. Museli byť zamknuté. Nemalo význam premýšľať nad príčinou kto a prečo ich zamkol. Hrôza, ktorá ním prenikala prinútila Tima jednať bezmyšlienkovite a urobiť jediné čo v beznádejnej situácii dokázal. Ako zmyslov zbavený začal trieskať do dverí a z plného hrdla reval dve slová. "Mamííí, tatííí." Smrteľný krik o druhej v noci spolu so zúrivým buchotom, by za normálnych okamžite pritiahli pozornosť rodičov. No tentoraz sa nič také nestalo. Nikto mu nebežal na pomoc, dvere rodičovskej spálne sa neotvárali a Tim nepočul octov mocný hlas ako naňho kričí. Na pokraji úplného zúfalstva skúsil do dverí i kopnúť, no tie akoby z kameňa, odvetili iba tupým zadunením. Timovi došlo, že cudziu pomoc očakávať nemôže a na všetko ostal sám. Opätovný pohľad na balkón ho ešte väčšmi vydesil. Slizovitý netvor tam nebol. Nevidel jeho telo, ani odporné tykadlá. To mohlo znamenať len dve veci. Buď ho jeho krik vystrašil a tá vec ušla, alebo je ešte stále tu. Možno už dnu v izbe. Tim preletel pohľadom tmavú miestnosť a ako k prvému skočil ku svetlu. To našťastie fungovalo a miestnosť okamžite zaplnil jagavý svit lustra. Ostré svetlo ho na chvíľu oslepilo, no natrčené uši boli pripravené zachytiť i ten najmenší šelest. Pár sekúnd iba meravo postával čakajúc či niečo nezačuje, kým nabral odvalu a s baseballovou pálkou v ruke si kľakol na zem, zistiť či tá vec nie je dolu pod posteľou. Zdesene vykrikoval, keď zbadal, že tam dolu naozaj niečo je a to niečo sa rúti rovno na neho. Našťastie to bol len očný klam vybičovaný obrovským strachom, ktorý si doplnil realitu neexistujúcim obrazom. Neforemný predmet pod posteľou ostal bez pohybu. Prešlo niekoľko nekonečných sekúnd, kým Tim našiel odvahu zobrať Atreyu baterku a zasvietiť ňou pod posteľ. Skrčené tričko sivej farby, ktoré sem pred pár dňami kopol, ozaj trochu pripomínalo telo netvora. Našťastie bolo to len tričko. Chcel doňho pichnúť, uistiť sa či sa pod ním niečo neskryva, keď kútikom oka zaregistroval pohyb za sebou. Zvraskol ako pomintý a celou silou zaútočil na imaginárneho útočníka. Našťastie to bol len obraz jeho samotného v zrkadle nad stolom. Strachom vyčerpaný padol do kresla. Telo mal rozpálené, akoby ho práve vyniesli zo sauny. Na odpočinok však nebol čas. Musel znova na nohy a prehladať i zbytok izby. Ako vstal, zrazu ho zbadal. Mimoszemský netvor bol ešte vždy na balkóne, hneď za dverami, tykadlami si obzerajúc miestnosť. Slizovité chápadlá ohmatávali trojité sklo, jedinou prekážku, ktorá oddeľovala netvora od Tima. Zažaté svetlo monštrum zjavne neodradilo, ba skôr naopak, akoby ho ešte väčšmi priťahovalo. Čo však bolo zo všetkého najhoršie, tma na balkóne zmenila sklo balkónových dverí v zrkadlo, takže Tim namiesto nepriateľa videl iba svoje nohy. Okamžite tresol po vypínači. Nastaná tma ešte väčšmi zvýraznila odporné črty príšery. Sivastý sliz stekal po celom tele. To neustále meniac svoj tvar, vystrkovalo stále ďalšie a ďalšie chápadlá, ktoré sa ako ramená hlavonožca priliepali o sklo. Netvor asi skúmal ako prekonať prekážku. Tim sa triasol a slzy mu stekali po tvári. Už nebol schopný ani kričať. Taký mal strach, že vypiť večer viac vody, určite sa teraz pociká. Zrazu mu Atreyu baterka, vyklzla

pomedzi prsty a jediné svetlo, ktoré mal pohltila tma. Zúfalo sa po nej vrhol a znova ju zažal. Pri dopade muselo tlačítko určujúce režim svietenia zmeniť svoju polohu, lebo z baterky vyšľahol zelenkastý laser. Tim ju chcel prepnúť na normálne svetlo, no s chvejúcimi prstami a v tme to bolo takmer nemožné. Po pár sekundách nevýslovného strachu konečne našiel to čo hľadal a namieril baterku na balkón. Už ju chcel prepnúť, keď netvor za dverami zasyčal. Tim od ľaku uskočil, vrazilac chrptom do jednej z poličiek plnej kníh a takmer ju zhodil na zem. Už videl ako príšera preniká do izby a skáče mu do tváre, keď v skutočnosti nastal pravý opak. Obluda, křčovito stiahla všetko svalstvo a jej telo dostalo podivne guľovitý tvar. Na Timovo veľké prekvapenie netvor začal ustupovať. Chápadlá zúrive vystreľovali do všetkých strán a troje tykadiel rozšírili svoje kukadlá do veľkosti ľudských očí. Iba náhoda chcela, že Tim zelenkastým laserom zasialhol jedno z nich. Nasledovalo čosi neuveriteľné. Blanovité oko tvorené viac vrstevnou sietnicou po zásahu prasklo a v zlomku sekundy sa celé vyparilo. Ostala po ňom len čierna očná jamka. Mimoszemšťan zasyčal bolesťou a zúrive udrel na sklo, celé ho zamažúc odporným slizom. Tim pochopiac, ktorá bije, znova namieril laser na protivníka. Miesto, ktoré zasialhol okamžite vzplanulo a sivý sliz sa zmenil v čiernu spáleninu. Tim konečne pochopil silu zbrane, ktorú dostal od priateľa. "Skap ty zrudá." Zreval na celé kolo, pretínajúc obludu ďalšími a ďalšími lúčmi. Dym stúpajúci z tela netvora dokazoval, že to funguje. Nebezpečný votrelec asi pochopiac bezvýchodiskovosť situácie, zavelil na ústup. Najprv odlepil od skla svoje chápadlá, aby bleskurýchle zaliezol za roh steny, kam naňho Tim nedosvietil. Ani to však odhodlaného chlapca nemohlo zastaviť. Posmelený úspechom, zatrubil do útoku. Priskočil k oknu a rozhrnul záves. Netvor sa skrýval hneď za múrom dolu pod balkónovým oknom. Aj keď z neho bolo vidieť iba kúsok, i to stačilo. Laserový lúč znova prebodol slizovité telo obludy z ktorého ihneď začal stúpať tmavý dym. Netvor zasyčal a bleskurýchle zamieril k otvoru, ktorým sa dostal na balkón. Laserový lúč ho ešte niekoľko krát zasialhol, kým nezmlzol pod balkónom. Teraz už Tim stratil nad sebou akúkoľvek kontrolu. "Skap ty ***** !" Zasyčal zúrive a bezmyšlienkovite vybehol von. V ošiali, ani si neuvedomujúc hroziace nebezpečenstvo, vyskočil na zábradlie. Netvora zbadal prilepeného na stene. Visiac kolmo dolu, skúšal uniknúť z dosahu Timovej baterky. Zbytočne. "Tu máš ty ***** , zožer to !" Tim zúrive stláčal tlačítko svojej zbrane, vystreľujúc ďalšie a ďalšie lúče, ktoré menili telo mimozemšťana v dymiacu pochodeň. Príšere neostalo nič iné iba zoskočiť do trávy a zmiznúť za strom. No ani to jej nebolo veľmi platné. Tim rozhodnutý dostať ju za každú cenu vyskočil na zábradlie a mimozemšťana znova zasialhol. "Mne neujdeš, ty sviňa !" Netvor, či už rozumejúc jeho slovám, alebo len racionálne zhodnotiac bezvýchodiskovosť situácie, zvolil útek. Prebehnúc záhradou zamieril k živému plotu. "Zabijem ťa ! Zabijem !" Reval Tim ako pomlnutý, vysielajúc ďalšie smrtonosné pozdravy. Už sa zdalo, že príšera to má zrátané, keď zrazu... Timovým telom prebleslo hrozivé mrazenie a on pocítil ako stráca rovnováhu. Rukami bezmocne zaplachtil a baterka spadla kamsi za chrbát. Kamenná dlažba dolu pod balkónom bola zrazu tak blízko. Čas akoby sa zastavil a Timovi pred očami prebehol celý život. Život, ktorého koniec mal nastať práve teraz. Asi by aj nastal, ak by pri poslednom hrabnutí nevrazil rukami do akejsi prekážky nad hlavou. Dlane reflexívne objali ponúkanú pomoc a Timovi sa podarilo zakvačiť o tyč, ktorá pôvodne mala slúžiť ako vešiak na prádlo. Nikdy nepoužitá a teraz už i naskrz rozožratá hrdzou, stala sa poslednou oporou pred istým pádom. Otec ju už X krát chcel odmontovať, no nikdy si nato nenasial čas. Šťastie, lebo nebyť jej, rodičia ho ráno nájdú s prerazenou lebkou dolu pod balkónom. Smrteľný strach vybičoval chlapcovo telo na maximum a jeho inak chabé svalstvo získalo sil, ani čoby práve vyhral

šampionát vo vzpieraní. Najprv jednou a potom i druhou rukou, zachytil tyč a s vypätím všetkých síl zletel nazad na balkón. Dopad, aj keď tvrdý, takmer necítil. Aj keď meravo hľadiac na rozdziapané dlane, z ktorých od silného stisku na niektorých miestach zliezla koža necítil žiadnu bolesť. Všetko zatienil šok. Možno by aj omdlel, ak by nezbadal baterku na okraji balkóna. Vrhol sa po nej, v poslednej chvíli ju zachránil pred istým pádom. Otrasený a napoly v bezvedomý prekročil prah svojej izby a ešte stihol zavrieť za sebou dvere. Z posledných síl sa dovliekol k posteli, kde ho mdloby pohltili a Tim stratil vedomie.

27.09.2010..

Chapter 20 - XCOM.

Keď Tim otvoril oči, bolo už ráno. Slnéčné lúče presvecovali izbu, naplňajúc ju novou nádejou. Niekoľkokrát zažmurkal, iba pomaly sa preberajúc z hlbokého bezvedomia. Chvíľu trvalo, kým zmysly ako tak začali registrovať okolie. Návrat do reality bol o to rýchlejší. "Timmy, Timmy preber sa !" Mama, sediac vedľa na posteli, ním mohutne zatriasla. Nakloniac sa nad neho, Tim uvidel jej vysedenú tvár. "Mami." Zašepkal s námahou. Ochromená myseľ iba ťažko hľadala správne slová. "Už sa preberá." Zvolal mužský hlas, prichádzajúci z opačnej strany posteľe. Musel to byť otec. Obaja dospelí si vymenili krátke pohľady. "Timmy, no tak preber sa. Čo ti je ? Čo sa ti stalo ?" Neprijemné chvenie znova preniklo chlapcovým telom. "Alice, no tak prestaň ! Nechaj ho, veď vidíš, že je ešte mimo." Len čo to otec povedal, Tim zbadal i jeho tvár, o nič menej ustarostenejšiu ako tá mamina. "Tim, len pokojne lež a odpočívaj. Všetko bude zasa dobré, neboj sa." Otec ho chytil za čelo a riekol čosi nezrozumiteľné. Tim skrivil tvár. Myslel, aj keď tempom spomaleného filmu, predsa len pomaly začínala naberať na obrátkach, a spolu s ňou sa vrátila i bolesť. Pálenie rúk bolo ničím v porovnaní s dunením v hlave, ktorá šla doslova vybuchnúť. Spomienky na včerajšok zastreté stratou vedomia len pomaly nachádzali správneho adresáta. "Idem zavolať lekára !" Zvolala vystrašene mama. "Počkaj Alice. Vyčkajme, kým sa trochu preberie. Určite sa ťa budú pýtať čo mu je, a my vôbec nevieme čo sa vlastne stalo. Musel sa znova udrieť do hlavy. Hlavne s ním nesmieme hýbať." "Ale čo ak..." Zastonala mama. "Vidíš, že už otvoril oči. Počkajme ešte pár minút, nech sa trochu spamätá." "Čo sa ale mohlo stať ? Prečo je všade krv a potom, ten balkón..." Lekár, krv a balkón. Tri stručné slová zapôsobili na Tima ako injekcia adrenalínu. Ako znovu oživený vyskočil na posteli, len tak-tak, že sa hlavou nezrazil s otcom. "Tim, no tak kľud. Len pokojne lež. Sme tu aj s mamou pri tebe." "Krv ?" Vykoktal Tim slovo, ktoré mu najviac zarezonovalo v mysli. Otec sa naklonil a opatrne vytiahol vankúš na ktorom spal. Na zahlavku boli jasne viditeľné stopy po zaschnutej krvi. "Ruky máš celé doškriabané. Tim, čo sa stalo ?" Tim namiesto odpovede iba nechápavo hľadel na dlane. Pokryté nepeknými ryhami, vyzerali akoby ich práve vytiahol zo zapnutého mixéra. Otec mu opatrne prezrel ranu na temene. "Je to znova otvorené a asi aj zapálené. Čo si robil v noci na balkóne ?" Tim preglgol a zrak mu padol k priestrannému oknu zaberajúcemu celú bočnú stenu izby. Hrdzavá tyč na prádlo visela jedným koncom prichytená o stenu, druhým ležiac dolu na dlážke. Malý kúsok, vytrčajúci z náprotivnej steny dával tušiť, že ju niekto zlomil. Pravdepodobne on sám, keď sa o ňu v noci celou váhou ovesil, zabrániac tak istému pádu. Dívajúc sa na pahýľ zhrdzavenej tyče, zrazu všetky spomienky boli späť. Desivé zážitky z nočného prenasledovania mimozemskou príšerou Tima ovalili ako kladivo. Klesol na lôžko a celý sa rozochvel. "Timmy, preboha čo je s tebou ?" Mama ním chcela znova

zatriasť, no otec ju zastavil. "Nie ! Dones mobil, musíme ihneď zavolať lekára." Mama vyletela z izby a o pár sekúnd bola späť i s telefónom. Vidiac, že to rodičia myslia vážne, Tim nabral všetky sily a vykrikol. "Nie, nikoho nevolajte ! Prestaňte, nič mi nie je." Mama už mala na display 911 a zastala v momente, keď chcela hovor nadviazať. "Nevolajte doktora, mami prosím..." "Tim, ranu na hlave máš znova otvorenú, musíme ho zavolať." "Nie tati. Mňa to vôbec nebolí. Vlastne to iba trochu štípe. Ja nechcem ísť k doktorovi. Dajte mi na to nejaký leukoplast." "Leukoplast ? Tim, treba to vydezinfikovať. Mohla sa ti do toho dostať infekcia. Možno to nebude treba zašívajú, ale lekár sa ti nato musí každopádne pozrieť." "Nie, nechcem. Ja nikam nejdem. Nič mi nie je." Ako to hovoril, pohľadom zablúdil k balkónovým dverám. Belavú slizovitú látku spoznal okamžite. Nočné udalosti neboli len snom. Všetko čo sa stalo, sa stalo naozaj. Veci na ktoré neexistovalo racionálneho vysvetlenia boli tak racionálne ako terajší zhon rodičov, snažiacich sa ošetriť mu najvážnejšie rany. Prešlo niekoľko minút, ktoré Tim vôbec neregistroval. Všetko mu pripadalo ako v sne z ktorého sa nedá prebudiť. Precitol až po nejakom čase, keď zhon okolo neho trochu ustrnul. Mame s otcom sa podarilo ranu na temene zafačovať hrubým obvazom. Síce trochu neforemný a miestami i tlačil, liečivá masť začala účinkovať a bolesť pomaly ustupovala do úzadia. "Tim počuješ ma ?" Otcove slová boli to prvé čo Tim po dlhej dobe skutočne zaregistroval. Opatrne pozrel na ich adresáta. Obaja rodičia sedeli oproti nemu, bledí ako stena, ani neskúšajúc zakryť svoje pocity. Tim preglgol, dobre vediac čo bude nasledovať. "Tim, povedz nám čo sa stalo ? Prečo si bol v noci na balkóne a prečo je tá tyč zlomená ? Ruky máš celé dodriapané a ranu na hlave znova otvorenú. Povedz čo sa stalo ?" Tim s námahou preglgol. "Ja... Ja som bol v noci na balkóne, lebo som chcel pozeráť hviezdy. Ale nevidel som ich a tak som sa chcel chytiť tej tyče, aby som lepšie videl, a potom..." Tim zvrátil čelo. "Ona sa zlomila a ja som spadol." Otec neveriacky pozrel na syna. "Ty si sa vykláňal z balkóna preto aby si videl na hviezdy ?" Tim zaváhal. Zrazu mu došlo, aká hlúpa je jeho výhovorka. "Nie, vlastne nie. "Ja som sa na ňu zavesil. Chcel som skúsiť či sa vytiahnem hore ?" "Vytiahneš hore ? Timmy preboha, čo si chcel urobiť ?" Zvolala mama vydesene a pevne ho objala. "Nie, nie je to tak ako si myslíte. Ja sa som iba chcel vytiahnuť hore, tak ako v telocvični." Vyhĺkol Tim pohotovo. "V telocvični ? Ako v telocvični ? Ty myslíš urobiť vzprúh ako na hrazde ?" "Áno tati. Všetci na škole sa mi smejú, že to neviem, aj Atreyu to vie. A tak som to chcel skúsiť, ale..." Tim znova zaváhal, no pri pohľade na zlomenú tyč jeho fantázia nepotrebovala viac. "Ono sa to zlomilo. Šmykol som sa, spadol som a tresol sa tu." Opatrne ukázal na svoje temeno. Otec si namiesto odpovede chytil tvár do dlaní. "Preboha Tim, čo nám to robíš ? Ako si mohol urobiť takú vec ?" "Prepáčte mi, ja som ju naozaj nechcel zlomiť." Zakoktal Tim prestrašene. "Ale čo tam po nejakej sprostej tyči ! Mohol si sa zabiť, zlomiť si väzy, alebo sa dokaličiť ! Nechcem radšej ani pomyslieť, čo všetko sa mohlo stať. Ako môžeš neustále robiť také hlúposti ? A potom sa čuduješ, že na teba kričíme, že ti dám facku, keď mi prasknú nervy. Ale ako sa nemáme o teba báť, keď ešte aj doma vo vlastnej izbe si takto ublížiš ? Veď my sme mysleli, že si si chcel niečo spraviť... Niečo veľmi zlé. Už sme aj chceli volať doktora !" Aj keď otec nepovedal presne akého doktora má na mysli, nebolo to treba dva krát hádať. Možno by Tima otcove slová ešte väčšmi vystrašili, ak by nebol dostatočne vystrašený pohľadom na balkónové dvere. Dívajúc sa na zaschnutý sliz, znova a znova sa pred ním vynárali obrazy uplynulej noci. Spomienky na ohyzdného netvora s neforemným telom, odporný sykot keď ho zasiahol lúčom svetla, dvere ktoré nešli otvoriť, aj krik, ktorý rodičia nepočuli. To všetko sa miesilo, vytvárajúc nekonečný pocit úzkosti. Teraz už veľmi dobre chápal ako hrozne sa mýlil, keď pozerajúc sci-fi filmy o

mimozemšťanoch vždy mu prišlo divné prečo hlavní hrdinovia po stretnutí aké v noci prežil nikdy nepovedia známym, úradom ani polícii čo videli. Tak ako jemu, ani im by neverili. Existovala iba jediná bytosť, ktorej sa teraz môže zdôveriť. Atreyu. Vedť to bol sám, kto mu včera prízvukoval, nech sa ozve. Ak to niekomu povie, bude to práve jeho kamarát. Rodičia by mu nikdy neuverili. Našťastie, či už to bola náhoda, alebo odporúčanie nemenovaného doktora, o nočnom incidente sa viac nebavili. Zopár výčitiek a maminých vzlykol sprevádzaných nežnými objatiami boli malou daňou za nočné vyčítanie, ktorého bol nechceným aktérom. Aj keď si Tim nebol istý, či rodičia uverili jeho na rýchlo vymyslenému príbehu o hrazde, popravde mu na tom ani veľmi nezáležalo. Jediné na čom teraz záležalo bolo stretnutie s kamarátom. Mobil položený na stolíku bol tak zvodne blízko. Tim sa ho však neodvážil zobrať, až kým obaja rodičia neopustili izbu. Hneď ako ho zapol, nevelký display zobrazil 8 neprečítaných správ. Všetky mali jediného a toho istého odosielateľa - Atreyu. Chvejúcimi prstami klepol na prvú z nich. Text stručne oznamoval neprijatý hovor. Ostatné správy neboli iné. Jediné v čom sa líšili bol čas ich doručenia. Z neho mohol vyčítať, že Atreyu mu včera volal každú hodinu až do desiatej večer. Bohužiaľ okrem oznamov o zmeškaných hovoroch žiadnu ďalšiu správu nedostal. Tim nechápal prečo Atreyu, keď mu toľko krát volal, nezanechal aspoň krátky odkaz. Alebo žeby to čo mu chcel včera tak súrne povedať bolo nebezpečné posielat' telefónom ? Možno áno, možno nie. Na tom teraz nezáležalo. Bez hlbšieho rozmyslu o čom bude s kamarátom rozprávať, Tim vytočil jeho číslo. Presnejšie povedané chcel vytočiť, lebo vo chvíli, keď sa chystal hovor spojiť, vkročila do jeho izby mama. "Timmy, ako sa cítiš ? Už ti je trochu lepšie ?" Tim prikývol, nenápadne vypnúť obrazovku mobilu. "Mysleli sme, že pôjdeme s otcom do kostola, ale keď ti je zle radšej ostaneme doma. Budeme tu s tebou a ty sa aspoň poriadne vypíš. Určite si veľmi unavený." Tim zbledol. Predstava, žeby mal spať hoci i s rodičmi, na mieste kde ho včera mimozemská príšera takmer dostala mu na pár sekúnd zobrala dych. Našťastie nie dlhšie aby nemohol zvolať. "Ale to nie ! Ja nie som vôbec unavený a nie je mi zle. Som úplne OK. Už ma ani hlava nebolí." "Teraz možno nie, ale čo keď ti znova bude ? V žiadnom prípade ťa tu nemôžeme nechať samého." "Ale ja nechcem byť sám. Chcem ísť s vami ! Už mi naozaj nič nie je. Pozri." Tim na dôkaz svojho tvrdenia zavrtel hlavou tak prudko, ako mu to len jeho bolestivá migréna dovoľovala. Mama trochu váhala. "A ty by si ozaj chcel ísť ?" "Jasné mamy. Pôjdem s vami. Nechcem byť doma. Po kostole môžeme ísť niečo zožrať. Ehm teda vlastne zjesť. Som taký hladný-" Mama aj keď stále si nie istá či je to ten najlepší nápad napokon prikývla. "Tak dobre, ak to naozaj chceš a už ti je lepšie ? Idem to povedať otcovi." Tim prikývol a len čo mama opustila jeho izbu, ihneď skočil k telefónu. Aj keď číslo už mal naťukané a stačilo hovor len spojiť, zaváhal. Rodičia boli vedľa vo svojej izbe a kedykoľvek mohli k nemu zavítať. Prekvapiť ho v strede rozhovoru z ktorého nesmeli počuť ani slovíčka, potom ozaj netúžil. Riešenie bolo jednoduché. Poslal textovú správu. V stručnom odkaze Atreyu poprosil, aby mu ihneď zavolať, vraj je to strašne dôležité. Telefón o chvíľu potvrdil doručenie správy a Tim nahadzujúc na seba oblečenie, napäto čakal kedy Atreyu zavolá. Minúty rýchlo plynuli, a keď ani po štvrt'hodine hovor neprišiel, Tim to dlhšie nevydržal. S mobilom v ruke, zmizol v bezpečí toalety. Dvere za sebou zamkol na dva západy a z kohútika pustil vodu, aby rodičia nepočuli, že volá. Napokon však z telefonovania nič nebolo. Ani po 15 zvoneniach hovor na druhej strane nikto nedvihol. "Žeby ešte spal ?" Pomyslel si sklamane Tim, bezmocne hľadiac na tmavý display. Rozmýšľal či nezavolať znova, no mama s otcom ho už volali. Oblečení, naňho čakali dolu v predsieni. Timovi neostalo nič iné, iba strčiť mobil do vrecka a zbehnúť k nim. "Tak čo, si naozaj v

poriadku ? Nechceš si to ešte rozmyslieť ?" "Nie ! Nič mi nie je." Riekol Tim sebaisto a na dôkaz svojho tvrdenia skúsil i nie najpresvedčivejší úsmev. Či už presvedčivý, alebo nie, správne usúdil, že po búrlivej noci bude najlepšou stratégiou tváriť sa, akoby sa nič nestalo. Nevyšli však ani zo záhrady, keď jeho plán narazil na plytčinu. Trávnik i kriky boli po nočnej prestrelke doslova posiate množstvom gumových ???0, ktoré v raňajšom pechu ani jeden z rodičov nestihol upratať. Tim už medzičasom stihol rodičom 'vysvetliť', že okrem hrazdy trénoval i hod do diaľky a takto to dopadlo. Majúc ešte chvíľu času, otec sa rozhodol aspoň trochu tu upratať. Najprv zo zoschnutého orgovánu vytiahol dve ???0 a chcel ísť k višni, kde ležala tretia, keď ho zaujalo čosi celkom iné. "A toto má byť čo ?" Na stene, tesne pod Timovým balkónom sa od zeme až k balkónu tiahla široká vlhká stopa, akoby stenu niekto ostriekal prúdom vody. Úzky pruh, smerujúci takmer kolmo nahor dával tušiť, že záhradná hadica pohodená pod balkónom je v tom nevinne. Otec pristúpil k stene a prešiel prstami po podivnej šmuhe. "Hm, je to vlhké a lepkavé." "Čo to je ?" Opýtala sa mama zvedavo. "To neviem, ale zvláštne to zapácha. Ako keby výlučok nejakého zvierat'a, alebo čosi také." "Zvierat'a ? Aké zviera by mohlo urobiť takú škvrnu ?" "To neviem. Ale, hm... Tim ? Nevieš o tom niečo ? Nevylial si tu nič, však ?" Tim iba zavrtel hlavou, lebo nahlas odvetiť nedokázal. Pri pohľade na lepkavý fľak mu vyschlo v hrdle. "Prosím ťa, akoby tam mohol niečo vyliat' ? Ved' je to po celej stene. Nemohlo prasknúť nejaké potrubie ?" "Potrubie ? V týchto stenách nie je žiadne potrubie. Musí to byť niečo iné, ale neviem čo." Mama namiesto zbytočného špekulovania pozrela na hodinky. "Tak keď to nie je potrubie, tak už radšej podme. Je veľa hodín. Pozrieš sa nato, až sa vrátíme." Otec ešte raz prezrel na záhadnú škvrnu a skôr ako vyrazili, zbehol do domu opláchnuť si ruky. Našťastie o záhadnej škvrne cestou do kostola nehovorili. Na omšu prišli tesne pred začiatkom, takže im ostali už len lavice úplne vzadu. Zvyčajne sedávali vpredu, no dnes táto malá zmena, sa čoskoro ukázala byť na prospech. Tim zadumaný nad nočnými udalosťami, celkom zabudol na svoj mobil vo vrecku. Ten sa mu pripomenul v tom najnevhodnejšom čase. Bola práve polovica omše, keď hrobové ticho po kázni narušil škrek ???0. Tim vyskočil z lavice, akoby ho zasiahol blesk a v panike si začal búchať po vrecku. Veľmi to nepomohlo a telefón si veselo ďalej bľačal, až kým sa celé osadenstvo kostola neotočilo k ich lavici. Až teraz sa Timovi podarilo telefón utíšiť. Aj keď nevraživé pohľady ctihodných veriacich by sa dali ???0, mama ani otec nič nepovedali. Akurát pani Johnsonová si Tima prezerala o čosi dlhšie ako ostatní, aby napokon čosi pošepla svojmu manželovi. Väčší rozruch našťastie telefonát nezbudil. Teda až na Tima. Po zmätku, ktorý vyvolal, musel nechať mobil vo vrecku, čo znamenalo, vyčkať minimálne ďalších 20 minút, kým omša skončí a on bude môcť zavolať. Čas si krátil premýšľaním čo vlastne Atreyu povie. Po záhadných udalostiach v kamarátovom dome a ešte zvláštnejšom dare, ktorým zahnal mimozemšťana, už nepochyboval, že Atreyu má so všetkým spoločného viac ako si kedykoľvek myslel, a triaslo pri myšlienke, že už čoskoro spozná pravdu. No radšej spoznať pravdu, ako nadosmrťi ostať v neistote. Len čo sa omša skončila, ešte skôr ako začal hrať organ, Tim drgol do mamy a pošepol jej, že na nich počká vonku pred kostolom. Ani nečakajúc na odpoveď, vykízol z lavice a o pár sekúnd bol von. Len čo otvoril bránu, ovalila ho hustá hmla, ktorá počas omše zahalila celé mesto. Biele chuchvalce boli tak husté, že by sa dali pokojne i krájať. Aj keď na toto ročné obdobie nebola hmla až takou vzácnosťou, jej hustota, ako i fakt, že vnikla do mesta tak rýchlo Tima zaskočili. Je to iba ďalšia náhoda, alebo snád' čosi viac ? Na otázky, ani odpovede neostal čas. Ak chce Atreyu zavolať, musí tak spraviť ihneď. Dobehol na koniec cirkevnej záhrady a vytasil mobil. Trvalo celú večnosť kým sa zapol. V

schránke mal tri správy. Tak ako ráno, i tieto boli iba upomienkami na nedvihnuté hovory. Práve keď sa chystal vytočiť číslo, telefón zablikal a spustil melódiu, ktorá pred pár minútami spôsobila na omši taký poprask. Tim sa preľakol, a len tak-tak, že mu mobil nevypadol z rúk. Bol to Atreyu. "Tim, to si ty ?" Zvolal do telefónu tak hlasno, že Timovi takmer ucho odtrhlo. "Áno ja." "No konečne, že voláš. Volal som ti aspoň 20 krát, včera aj dnes. Kde si do zadku bol ? Čo si mal vypnutý mobil ?" "Nie, ja som zaspal a potom..." "Zaspal ? Včera som bol u vás a chcel som ti povedať niečo strašne dôležité, ale nikto mi neotváral. Tak som ti nechal pred dverami taký balík. Dostal si ho ?" "Hej dostal, ale..." "Ja viem, viem... Myslíš si, že je to obyčajná baterka, ale nie je ! Ona je taká, hm... špeciálna, ale nemôžem o tom kecať do mobilu. Už si ju skúšal ? Testol si i laser ?" "Laser ?" "Hej laser. Keď stlačíš ten zelený gombík tak svieti laser. No dávaj bacha, aby si si ním nezasvietil do ksichtu. Mohlo by ti to vypáliť oko." "Nie, to nie. Ja som iba skúšal..." "Inak kde si včera bol ? Prišiel som k vám o tretej a zvonil ako debil a ty nič. To si spal, alebo čo ?" "Ach áno, ale..." "Do kelu. A ja som ti chcel povedať niečo tak dôležité. Keby si mal aspoň zapnutý ten blbý mobil." Tim začal zuby pochopiť, že takto ho Atreyu k slovu nikdy nepustí. "Atreyu stalo sa niečo vážne !" Timovo vyhlásenie v momente umlčalo kamaráta. Na pár sekúnd nastalo v telefóne ticho, kým Atreyu priduseným hlasom nezachrčal. "Vážne ? Čo vážne ?" Tim preglgol a ruky mu zvlhčil pot. Spomienky na noc boli teraz ešte živšie ako keď ho ráno prebudili rodičia. "V noci som niečo videl a myslím, že ma to chcelo dostať. Bolo to u nás v záhrade a potom i na balkóne. Chcelo to vojsť do mojej izby, ale mal som tvoju baterku a trafil som to laserom. Potom to ušlo preč, ale bojím sa, že sa to zasa vráti. Ja viem, že to znie šialene, ale myslím, že to bol..." Tim znova preglgol. Nebol schopný vysloviť to čo mal na jazyku. V telefóne znova nastalo ticho. Trvalo to celú večnosť kým Atreyu vážnym hlasom riekol. "Tim my... My sa musíme stretnúť a to čo najskôr. Kedy by si mohol prísť ?" "Ja ? Ja neviem. Bol som s mamou a otcom v kostole a teraz ideme na obed." Atreyu chvíľu premýšľal. "Teraz je jedenásť a ja tiež ešte niekam musím ísť. Ale o takej druhej by som už mohol. Vieš čo ? Pošlem ti MMSkou s miestom, kde sa stretneme. Nesmie to byť ani u nás, ani u vás. Nikto nás nesmie počuť. Musím ti toho strašne veľa vysvetliť. Veci, ktoré som ti mal povedať už dávno, ale bál som sa, žeby si mi neveril. "Vysvetliť ? Čo vysvetliť ?" "To ti nemôžem povedať do telefónu, ale myslím, že viem čo sa deje, aj keď to musím ešte overiť. Bojím sa však, že sme v tom obaja." "Obaja ? V čom ?" Vyhrkol Tim vystrašene, lebo každé ďalšie kamarátovo slovo ho desilo stále viac. "Sorry, to ti teraz nemôžem povedať. Všetko ti poviem až keď sa stretneme." "Ale Atreyu, keď ja neviem či budem môcť prísť. Čo ak ma naši nepustia ?" "Musia ! Rozumieš, musia ! Niečo im nakecaj, vymysli si, klam ! Musíme sa stretnúť niekde kde nás nikto nebude počuť. Pošlem ti presnú mapu, kde to bude. Ale hlavne príď. Budem tam na teba čakať, dobre ?" Hoci Atreyu slová zneli naliehavo, Tim neodvetil. Iba ťažký dych v telefóne ho usvedčoval, že zápasí sám so sebou. Atreyu, aj keď mu nevidel do tváre, pochopil čo Tim prežíva. "Tim ja som tvoj kámoš a musíš mi veriť. Všetko je len moja chyba, no naozaj som ti nechcel ublížiť. Nechcel som ťa do toho namočiť. Nevedel som, že pôjdu aj po tebe. Teraz ale všetko napravím, a preto musíš prísť. Iba tak sa dozvieš celú pravdu o všetkom." V telefóne do tretice nastalo ticho. Tentoraz mlčal Tim. "Tak dobre, prídem." Zašepkal po dlhej chvíli. "Super ! Som rád ! Pošlem tú mapu. Buď tam presne o druhej, dobre ?" "Dobre." Tim chcel ešte čosi dodať, keď ich rozhovor náhle prerušil melodicky znejúci hlas akéhosi dievčaťa volajúci Atreyu meno. "Ehm Tim, ja už teraz musím končiť. Uvidím sa o druhej. Zatiaľ sa maj. Čau." Ako to Atreyu povedal, telefón zmĺkol. Tentoraz natrvalo. Tim ešte niekoľko krát zvolal do mikrofónu priateľovo meno, no

zbytočne. Jeho kamarát sa viac nezval. Rozmýšľal či mu nezavolať znova a nezistiť podrobnosti o stretnutí, no keď uvidel ako z kostola vychádzajú rodičia radšej si to rozmyslel. Opretý o múrik oddeľujúci cirkevnú záhradu začal premýšľať nad tým čo práve počul. Dlho však nepremýšľal, lebo jeho myšlienky čoskoro prerušil hrubý kašeľ prichádzajúci z opačnej strany plotu. Vyskočil na nohy a pozrel na druhú stranu. Dva pohľady sa stretli. Vystrašený chlapec hľadel do zakalených očí starého muža, ktoré civeli naňho. Meno zarasteného muža v zafúľaných šatách nebolo treba dva krát hádať. Bol to Bob, bezdomovec ktorému pred týždňom dal dolár, aby ho neskôr, za zvláštnych okolností, stretol v parku. Tak ako v parku, i teraz naňho starý muž len tupo zazeral a z prázdnych očí bolo nemožné porozumieť načo myslí. Tim to pochopil až vo chvíli, keď uvidel objemnú fľašu z ktorej hnedastého obsahu už dobrá polovica chýbala. Nemusel byť expertom na nápoje, aby sa dovtíпил čo je obsahom fľaše. "Ahoj Tom, nedáš si ?" Zvolal žobrák dobrácky a zdvorilo mu ponúkol zo svojho nápoja. "Nie pane, ja... Ja už musím ísť." Skôr ako Bob stihol svoju ponuku zopakovať, Tim zmizol v hustnúcom dave pred kostolom. Rodičia už naňho čakali. Našťastie incident na omši ani jeden z nich nekomentoval, takže bez ďalších slov mohli vyraziť na obed. Prechádzajúc okolo plotu, Timov otec zbadal opitého bezdomovca ako si práve uhýna z fľaše. Hoci nič nepovedal, Tim dobre vedel načo myslí. Pravdupovediac i sám bol z Boba sklamaný. Teda ak je tento Bob ozaj ten, ktorého stretol pred týždňom tu na tomto mieste, pretože po včerajšej noci i o tom už začínal pochybovať. Tak ako o všetkom. Našťastie cestou domov, ani neskôr na obede o udalostiach dnešného dňa nehovorili. Tim neustále kontroloval mobil, čakajúc na správu od Atreyu. Tá si nanešťastie dávala načas. Došli už i domov, no Atreyu stále nič. Až niekedy okolo jednej, keď si už Tim dobrú pol hodinu krátil čas ohrýzaním nechtov, správa konečne dorazila. Obsahovala jediný obrázok - mapu s vyznačeným krížikom. Mapa zaberala západnú časť mesta. Po podrobnejšom skúmaní zistil, že Atreyu označený bod je asi míľu od jeho domova. Podľa mapy by to malo byť detské ihrisko. Bohužiaľ mapa obsahovala len nákras ulíc, a tak Tim bleskovo skočil za počítač skúsiť satelitný záber. Po chvíli hľadania (Timove orientačné schopnosti ako mnoho iných vecí nepatrili k najlepším) zadané miesto konečne našiel. Na jeho prekvapenie satelitná mapa namiesto obrazu ihriska ukazovala len veľkú začiernenú machuľu. Najprv si myslel, že to bude tieň z neďalekej továrenskej veže, avšak nebol. Po podrobnejšom prieskume zistil, že škrvnu pridal do mapy ktosi úmyselne. Skúsil inú mapu, no s rovnakým výsledkom. Čierna škrvna pokrývala celú oblasť miesta ich plánovaného stretnutia. Nové zistenie Tima najprv tak ohromilo, že chcel Atreyu ihneď zavolať a všetko zrušiť. No pohľad na balkónové dvere s ešte stále viditeľnými stopami po mimozemskom slize ho prinútili rýchlo zmeniť názor. Nejsť na stretnutie a nezistiť pravdu by po včerajšej noci bolo čistým bláznovstvom. Ako nad tým uvažoval, napadlo ho, že svoju 'prechádzku' rodičom ešte ani neoznámil. Ihneď ho pochytala panika. Čo ak ho otec nepustí von ? Chcel najprv skočiť za mamou, no smola. Obaja rodičia sedeli dolu v obývačke, počúvajúc klasiku a čítajúc si z novin. Tim nemal veľmi na výber. "Mami, môžem ísť von ?" "Von ?" Zvolala mama prekvapene. "Áno, mám sa o druhej stretnúť s Atreyu uňho doma." "Ale Timmy, veď si predsa zranený a chorý. Nemohol by radšej Atreyu prísť za tebou ?" "Nie ! My sa chceme pozerat' jeho ďalekohľadom." "Teraz cez deň ?" Riekol otec nedôverčivo. "Atreyu ďalekohľad má slnečný filter. Dá sa ním pozerat' i cez deň." "Hm, ja neviem Timmy." Mama spýtavo pozrela na otca. "Mohol by som ho tam hodiť autom." "Autom ????" Zvolal Tim zdesene. "To... To nie ! Ja nechcem ísť autom. Nenávidím autá. Bude mi zasa zle. Radšej pôjdem na bicykli, alebo pešo." "Na bicykli v žiadnom prípade. Ešte znova spadneš." "Tak, pôjdem pešo, ale autom

nikdy !" Aj keď sa nedalo povedať, žeby rodičia boli plánom nadšení, po dlhšom naliehaní napokon obaja súhlasili. Tim, spokojný ako dobre všetko zvládol, vybehol späť do svojej izby a posledných pár minút, čo mu ostávali strávil hľadaním satelitnej mapy, ktorá by nemala miesto stretnutia zamazané. Bohužiaľ nič nenašiel. Z neznámeho dôvodu všetky mapy, ktoré objavil mali miesto začernené. Bolo čosi pred pol druhou, keď s GPS v mobile a vytlačeným plánom vo vrecku (ak by mobilu náhodou došli batérie) vyrazil smer detské ihrisko. Keď raňajšie počasie bolo možné charakterizovať slovom mizerné, teraz sa zmenilo doslova v katastrofu. Hmlu sprevádzalo odporné mrholenie a chodníky pokryli kaluže špinavej vody. Spolu s hustým oparom, ponuré ulice vytvárali scenériu ako stvorenú pre horor. Ani nebolo treba veľa fantázie, aby si Tim predstavil mimozemskú príšeru, či Jacka Rozparovača, ako striehne ukrytý kdesi v sivastom šere čakajúc na svoje obeť. Našťastie navigácia mu zabrala dosť práce a na strach neostalo času nazvyš. Postupne prešiel hlavnými ulicami, kým sa nedostal do menej rušných štvrtí mesta. Rodinné domy a obchody vystriedali ošumelé sklady s pomalovanými stenami. So všadeprítomnými odpadkami sa poohrával vietor. Tim stále zriedkavejšie stretol nejakého chodca, aj to zväčša iba bezdomovca či tuláka, ktorí tvorili podstatnú časť obyvateľstva tejto časti mesta. Po zhruba 20 minútach dorazil na miesto stretnutia. To čo mapa GPSka označovala za detské ihrisko, pripomínalo ihrisko iba veľmi vzdialene. Zhrdzavený plot obopínal neveliký pozemok na ktorom rozbité hojdačky, polámané preliezky, hnilobou rozožraté lavičky i dávno nefunkčný kolotoč bojovali o miesto s haldami odpadkov, kde nechýbali rozbité televízory, staré chladničky, zodraté pneumatiky, kanistre od oleja a benzínu, prázdne fľaše, rozbité umývadlo, ba dokonca i stará deravá vaňa. Skrátka ihrisko ako sa (na tieto končiny) patrí. Už aj tak dosť odpornému miestu pridávalo i otrasné počasie. Aj keď pršať prestalo, hmla opätovne zhustla, takže už i tak dosť biedna viditeľnosť klesla teraz na nulu. Tim musel 'ihrisko' dva krát obísť, aby sa presvedčil, že je prázdne. Našťastie pohľad na hodinky ho trochu upokojil. Do druhej ostávalo ešte 7 minút. Sadol si na jednu z lavíc, aby sa neskôr, až začalo znova kropiť, presunul pod striedku pokazeného kolotoča. Zhrdzavené makety koní, drakov, áut či vláčikov, v ktorých kedysi dávno možno sedeli i nejaké tie deti, pôsobili deprimujúco. Keď k tomu vzrastajúci vietor pridal uši trhajúci škripot reťazí - pozostatok zničených hojdačiek, Tim mal čo robiť, aby nezobral nohy na plecia. Iba zvedavosť a strach z minulej noci ho nútili zostať. Striedavo hľadiac na hodinky a vstupnú bráničku, čakal až sa zjaví jeho kamarát. Bolo minútu pred druhou, keď za jeho chrbtom čosi zašuchotalo. Tim sa bleskurýchle zvrhol. Pohľad na Atreyu stojaceho na opačnej strane ihriska mu vyrazil dych. Atreyu bol oblečený v čomsi čo pripomínalo skafander astronautov. Overal sýto bielej farby dopĺňali biele čižmy a oči mu zdobili lesklé okuliare sivastého sfarbenia. Hlavu pred dažďom chránila šiltovka z pod ktorej vytŕčali dlhé vlasy. Atreyu pripomínal posla z vesmíru, sľaby vystrihnutého z časopisov pochybnej kvality, ktoré každodenne prinášali tie najuletejšie 'dôkazy' mimozemských návštev. Nečudo, že Tim v prvej chvíli spanikáril a chcel sa dať na útek. Nedobehol však ďaleko. Vo vlhkom blate pošmykol a skydol na zem. Chcel vyskočiť a upaľovať ďalej, keď začul kamarátov hlas. "Tim počkaj, kam bežíš ? To som predsa ja Atreyu !" Atreyu si zložil okuliare a urobil pár krokov, aby mu Tim videl do tváre. "Dúfam, že sa nebojíš mojich handier ? Mám ich na sebe, lebo sú nepremokavé. Neznášam, keď som mokrý." Tim vyjavene pozrel na priateľa. "Neklameš mi však ?" "Nie. Veď sa pozri, keď chceš." Atreyu mu hodil svoju šiltovku. "I tá je nepremokavá." Tim opatrne zodvihol čiapku zo zeme. Aj keď zhora načisto mokrá, vlhkosť do vnútornej podšívky neprenikla. "No tak, vidíš, že nekecám !" Atreyu obišiel kolotoč a usalašil sa v makete hrdzavého draka. "Tim

neblbni a sadni si. To čo ti musím povedať bude lepšie aby si sedel, keď to budem hovoriť." "Prečo ?" "Len si prosím sadni, dobre ?" Tim, aj keď stále na pochybách, posadil sa na opačný koniec kolotoča, do makety starej parnej lokomotívy. "Diky, že si prišiel. Trochu som sa bál, že neprídeš. Tim, ja..." Atreyu si zotrel mokré vlasy z čela. "Prepáč mi, že som ti to nepovedal skôr, ešte keď som prišiel do školy, no ver mi, že som ozaj nevedel, že pôjdu aj po tebe. Keby som to bol vedel, nikdy nespravím takú blbosť, to mi ver." "Blbosť ? Ak... Akú blbosť ?" Aj keď sa Tim snažil tváriť odvážne, preskakujúci hlas ho usvedčoval z pretváranky. Atreyu sa zhlboka nadýchol. "Vieš, ja som sa s tebou nemal nikdy začať kamarátiť." Stručná veta Tima omráčila. "Čo ? Prečo ?" "Pretože tým, že som sa s tebou začal kamarátiť, si začali myslieť, že si so mnou, že si tiež členom. Preto teraz idú po tebe." "Po mne ? Kto ? Kto ide po mne ?" "Nie po tebe, ale po nás. Idú po nás oboch. Po tebe aj po mne." Atreyu sa druhý krát zhlboka nadýchol a uprene pozrel na priateľa. "Tim, musíš prisahať, že všetko čo ti teraz poviem nikomu nikdy neprezradíš. Nesmieš o tom povedať absolútne nikomu, ani otcovi ani mame, ani nikomu. Je to tak hrozne tajné, že keby tí čo ma sem poslali zistili, že si to niekomu vykecal, vymazali by my mozog a ja by som si na nič nepamätal. Ani na teba." Tim preglgol. Hrdlo mal stiahnuté v kŕči, že ledva dokázal dýchať. Iba s urputnou námahou sa mu podarilo nabrať dost sily, aby zapišťal jediné strohé slovičko. "Prisahám." Atreyu spokojne prikývol a uprene pozrel kamarátovi do očí. "Tim ja... Ja som členom X-COM." "X-COM ? Čo je to X-COM ?" "X-COM je tajná organizácia, ktorá bojuje proti votrelcom. Myslím, votrelcom z vesmíru." "Votrelcom z vesmíru ? Akým votrelcom z vesmíru ?" Zakoktal Tim nechápavo. "No predsa mimozemšťanom. Vieš oni sem chodia už dlho, veľmi dlho, tisícky rokov a pozorujú nás. Chcú sa zmocniť našej planéty, ovládnuť ju a z nás spraviť otrokov. My v X-COM, ľudia z celého sveta, ako ja a tisíce ďalších, im v tom chceme zabrániť. Bojujeme proti nim už celé roky, no oni sú silnejší ako my. Sme však jediní, kto ich môže zastaviť. Ak ich nezastavíme my, nezastaví ich nikto a oni ovládnu svet." Tim po Atreyu vyhlásení stuhol, nie však od zimy. Aj keď v podvedomí očakával čosi neočakávané, veľké priznanie, Atreyu slová ho ohromili a to až do takej miery, žeby im snád' bol i uveril. No hoci mal Atreyu tvár kamenne vážnu, racionálne uvažovanie Tima ešte neopustilo a prinútilo ho všetko razom odmietnuť. "Nie, to nie ! To... To má byť zasa nejaký tvoj výmysel ? Chceš, aby som znova naletel tým tvojim kecom a potom sa mi budeš zasa smiať ?" Tim vyskočil na nohy. "Nie ! Ja sa už nenechám oklamať ! Stále mi iba kecaš a vymýšľaš si takéto sprostosti. Včera aj teraz !" Atreyu sa zatváril kyslo. "Vedel som, že mi nebudeš veriť." "Nebudem veriť ? Toľko krát si mi už klamal a teraz..." Tim pocítil ako mu slzy vhrkli do očí. "Atreyu prečo to robíš ? Povedal si, že si môj kámoš. Prečo mi stále hovoríš také veci ? Prečo mi stále klameš ?" "Tim, ale ja ti neklamem. Ved' si to predsa sám videl, alebo si zabudol ?" Tim zbledol. "Čo ? Čo tým chceš povedať ?" Atreyu vytiahol z vrečka čierne puzdro v ktorom mal ukrytý stoh papierov. Vybral jeden z nich a podal ho Timovi. "Pozri sa na toto. Spoznávaš to ?" Tim skamenel. Obrázok slizovitej bytosti mu vypadol z rúk a Tim len tak-tak, že neskolaboval. "Čo... Čo je to ?" Atreyu zadumane pozrel na náčrt slizovitej príšery, takmer identickej s tou, ktorá Tima v noci napadla a vytiahol z puzdra ďalší papier. "Čítal som dnešné hlásenie. Našli sme to neďaleko Minneapolis, keď sa to chcelo ukryť do SAB." "SAB ?" "Small Alien Base. Mali ju hneď za mestom. Našťastie dostali sme to skôr ako to stihlo utiecť. Podľa záznamov sme to monitorovali už dlhšie, no až včera keď na teba zaútočil, mohla X-COM zasiahnuť. Museli sme vedieť na koho je nasadený. Našťastie už bude pokoj. Zlikvidovali sme to dnes o 3:14 pri pokuse o prienik do SAB." Atreyu vložil stránku z ktorej čítal späť do obalu. "Tim my vieme, že bol u teba

a takisto vieme, že si ho zranil baterkou, ehm teda vlastne zbraňou, ktorú som ti dal. Vieme o všetkom čo sa včera v noci u teba stalo, aj keď ja som to zistil až dnes ráno, keď som pozeral toto." Atreyu ukázal na čierne puzdro s hlášením. Tim chvíľu nechápavo zísal na kamaráta, keď zrazu pocítil ako sa mu začína zahmlievať pred očami. Strácal pôdu pod nohami, no Atreyu mu našťastie včas priskočil na pomoc. Spoločne odkrивkali k najbližšej lavičke. Dlho vedľa seba len tak sedeli a ani jeden nič nehovoril. Bolo to pochopiteľné. Veci, ktoré sa Tim dozvedel, človek nepočuje každý deň. Musel sa z toho spamätať. Prešiel dlhý čas, kým znova nabral trochu odvahy. "Atreyu všakže to nie je iba ďalší tvoj výmysel ? Všetkým mi hovoríš pravdu ?" "Prisahám. Tim, o takých veciach by som ti nikdy neklamal. X-COM ozaj existuje a ja k ním naozaj patím. Viem, že je to neuveriteľné, ale je to tak. Hovorím ti iba pravdu." Tim preglgol. "A tá vec, čo bola u mňa, bol naozajstný mimozemšťan ?" "Áno bol. Bol to špión, niečo ako robot. Vlastne to ani nebol skutočný mimozemšťan, ale bio robot. Je naprogramovaný tak, aby sledoval ľudí. I mňa kedysi, ešte skôr ako som sa dostal do X-COM, jeden taký sledoval, a ani mne to vtedy nikto neveril. Keď som to povedal fotrovi, myslel že mi preskakuje a chcel ma, tak ako teba, zobrať k cvokárovi. Preto som o tom radšej nikomu nehovoril. Keď som potom vstúpil do X-COM, už som ani nemohol. Ty si vlastne prvý komu to hovorím." Atreyu slová o tom ako mu nikto neveril na Tima zapôsobili. Akoby mu ich z duše čítal. Ak by ich nehovoril Atreyu, určite im uverí, no spomienky na ne jeden kamarátov výstrelok pochybnosti ponechávali. "Ale akoto, že som o X-COM ešte nikdy nepočul ?" "Nepočul ? Čo myslíš, že o nich hovoria v telke ? Teda vlastne o nás..." Zvolal Atreyu posmešne. "Pracujeme v absolútnom utajení. Nikto o nás nevie, ani vláda. Vlastne ani nespime, lebo vláda pracuje pre nich a chce nás zničiť. Keby vláda vedela, že som v X-COM, vieš čo by som mnou spravili ?" Tim zavrtel hlavou. "Chytili by ma. Vymysleli by si, že som niečo spravil, krivo by ma obvinili a zavreli. Ale nie do basy. Oni majú svoje základne, ktoré vláda chráni. Tam tých čo chytia vypočúvajú, mučia, aby o nás zistili čo najviac a mohli nás zničiť. To si naozaj myslíš, že preto, že si o nás nepočul neexistujeme ? Ved' ani o mimozemšťanoch nikde nehovoria a jedného si sám predsa včera videl." Tim nevedel čo povedať. Zo všetkého mal strašný zmätok a cítil ako mu do hlavy stúpa teplota. Ak by to bol vtip, Atreyu by už dávno vybuchol smiechom. On sa však ani nesmiel, ani neškeril. Tváril sa vážne ako niekto kto to čo hovorí naozaj i myslí. "A ak... Ako si sa stal členom toho X-COM ?" "Ako ? Tak ako ostatní. Nie som tam iba ja. Sú nás tisíce, milióny, ktorí bojujeme s nimi. Iba o tom nikto nerozpráva. Ani ja by som vlastne nemal. Vieš ako riskujem ? Hovorím ti to iba preto, lebo viem čo sa v noci u vás stalo a takisto viem..." Atreyu sklopil zrak. "Že to všetko som spôsobil ja. Bola to moja chyba." Tim preglgol. Atreyu nepredstieraná ľútosť naňho zapôsobilá väčšmi než čokoľvek iné. Oprel sa o operadlo lavičky, aj keď bolo celé mokré, a pár sekúnd tuho premýšľal. "Atreyu, prečo mi to vlastne hovoríš ?" "Pretože som ťa do toho namočil, a pretože musíš vedieť čo sa deje. Si môj kámoš a ja už nemôžem, vlastne nechcem ti viac klamať. Vieš, keď si mi včera hovoril o tých veciach čo si videl, smial som sa ti, ale to som ešte nevedel, že idú i po tebe. Až keď si odišiel bol som na základni a zistil to. Hneď som bežal za tebou a chcel ti to povedať, no nebol si doma. Tak som ti aspoň nechal tú baterku. Teda vlastne nie baterku, ale laserovú pištoľ, čo vyzerá ako baterka." "Ty si bol na mimozemskej základni ?" Zvolal neveriacky Tim. "Nie mimozemskej, ale našej základni. Na základni X-COM. Máme tiež svoje základne, tak ako oni." Tim sa zamračil. "A kde je tá základňa ?" Atreyu zaváhal. "Hm to... To ti teraz nemôžem povedať. Raz ťa tam ale zoberiem, ale až mi to dovoľia. Vieš, ja som iba obyčajný člen a na všetko musím mať povolenie. No musíš mi veriť, že nekecám." "Veriť ?" Tim s námahou zopakoval

slovo, ktoré bolo rovnako ťažké prijať ako vysloviť. "A čo včera tie veci u vás v záhrade ? Videl som, počul som tie zvuky a potom tá vec, čo sa vznášala nad vašim domom. Čo to bolo ?" Atreyu si utrel kvapky dažďa z čela a s námahou si odfúkol. "Tak to naozaj neviem. Možno to boli oni. Možno to čo si videl bol nejaký ich prístroj, nejaká vec, robot, alebo čosi také. Mohli to byť aj štíty. Vieš, oni keď nás pozorujú, majú okolo svojich lodí a robotov štíty, aby ich nikto nevidel. Možno to čo si včera videl bolo niečo také. U nás v X-COM nič nezistili, ale mohlo to byť niečo nové, niečo čo v X-COM ešte nepoznáme." Tim sa znova zachvel. Jeho váhanie sa pod ťarchou Atreyu slov, no najmä udalostí, ktoré sám prežil začínalo rozpadáť. "Atreyu, ak po nás naozaj idú, čo budeme robiť ? Komu to môžeme povedať ? Mne naši neuveria, ani keby si im to povedal ty. Budú si myslieť, že šibe aj tebe." "Povedať vašim ????" Vyhŕkol Atreyu. "Do riti, čo si nepočúval čo som ti hovoril ? Nemôžeš to povedať vašim ani našim ! Nemôžeš to povedať nikomu ! Nesmieš ! Nesmie sa to dozvedieť nikto, inak nás môžeš všetkých prezradiť. Ak by to zistila vláda, alebo mimozemšťania, tak je po nás, rozumieš !?" "Ale veď si predsa hovoril, že mimozemšťania už o mne vedia !" Po Timovom vyhlásení Atreyu na sekundu, dve zmeravel. "Ja... Ja vlastne... Oni, vláda a mimozemšťania o nás ešte nevedia. Teda vedia, ale nemajú dôkazy." "Dôkazy ? Včera bol predsa jeden u mňa." "Ja viem, ja viem, ale ono je to oveľa zložitejšie ako si myslíš." Atreyu sa chytil za hlavu a pár sekúnd premýšľal. "Máš pravdu, boli u teba a asi aj u mňa, ale to ešte neznamená, že po nás naozaj idú. Myslím tak, že nás chcú dostať. Niekedy ľudí iba sledujú, aby zistili, či sú z X-COM, a keď zistia, že nie, tak im dajú pokoj." "Dajú pokoj ? Ale veď ty si predsa v X-COM a hovoril si, že vláda..." "Ja viem čo som hovoril !" Odsekol Atreyu podráždene. "Mimozemšťania sú ale iní. Oni nerozmýšľajú ako my. Majú vlastné plány a naša vláda je pre nich iba sluhom. Ak zistia, že niekto je z X-COM, tak ho môžu veľmi dlho iba sledovať a nepôjdu po ňom, lebo sa boja našej odvety. Boja sa, žeby sme im to vrátili, keby na nás zaútočili." Tim za zachmúril, lebo z kamarátových slov začínal mal stále väčší zmätok. "Ale veď si predsa povedal, že včera X-COM tú vec čo bola u mňa dostala ? Čo ak sa mi teraz budú chcieť pomstiť ?" "Hovoril som, že sme tú vec dostali skôr ako sa vrátila na základňu. Nemohla o tebe podať správu, a preto o tebe mimozemšťania nevedia. Hovorím ti, že oni premýšľajú inak ako my a to, že na niekoho nasadia robota ešte nič neznamená. Ak nepodá správu, tak je všetko OK. Nemusíš sa ničoho báť. Je po ňom a hotovo." Atreyu sa hrdo narovnal a pridala i široký úsmev. "Vieš, my nie sme takí slabí ako sa zdá. Ukradli sme ich technológie, máme ich zbrane i lode. Vieme urobiť takmer všetko čo oni. Vieme s nimi bojovať a je nás viac. Mimozemšťanov je na Zemi zatiaľ málo, lebo tí ktorí sem prišli sú len prieskumníci. Až preskúmajú Zem a zistia že ju môžu dobyť, potom sem pošlú veľké flotily a tie nás ovládnu. A tomu musíme zabrániť." "Ale ako ?" "Veď ti predsa hovorím, že nie sme takí slabí. Alebo si zabudol kto v noci odohnal toho hajzla ? A to si pritom ani nevedel, že máš tú pištoľ ! Bolo to super ako si ho dostal !" "Super ?" Skríkol Tim zúfalým hlasom. "Tá vec ma takmer dostala, ja som takmer vypadol z balkóna, urobilo to stopy na našej stene, ktoré oco videl, moji rodičia si myslia, že mi preskakuje a ty si mi teraz povedal všetky tie veci..." "Aké veci ?" "Všetko ! Mimozemšťania, vláda, X-COM. Hovoriš to akoby to bola normálka, že sú všade mimozemšťania, ktorí po nás idú a chcú nás dostať." "Ty mi neveríš, však ? Veď si ich predsa sám videl !" "Atreyu ja... Je neviem. Nič neviem. Neviem čo mám robiť, neviem čo si mám myslieť. Ja už nevládzem. Neviem čo je pravda a čo nie. Neviem komu mám veriť. Niekedy si myslím, že oco má pravdu a, že by ma mali radšej..." Ako to povedal, vhrkli mu slzy do očí. "Ja viem, že je tomu ťažké uveriť, ale..." "Ťažké uveriť ?" Tim vyskočil na nohy. "Idú po nás

mimozemšťania, majú tu svoje základne, jeden ma takmer dostal a ja to nesmiem nikomu povedať..." "Nie, nikomu ! Nesmieš nás prezradiť ! Za žiadnych okolností !" "Ale Atreyu ja sa bojím. Bojím sa, čo to nechápeš ? Ak mi neklameš a všetko je pravda, čo budeme robiť ? Čo ???" Tim sa celý triasol. Nepotreboval nič predstierať ani zakrývať a Atreyu tomu veľmi dobre rozumel. "Vieš, je tu jedna možnosť, ale nechcel som o nej hovoriť, aby som ťa ešte viac nevystrašil. Vlastne ani neviem či by si to chcel. Je to taká vec... Musel by si sa rozhodnúť a keby si sa rozhodol, už by si to nemohol vziať späť." "Rozhodnúť ? O čom ?" "Vieš, ono vlastne preto som aj za tebou prišiel, aby som ti to ponúkol." Atreyu zošpúlil pery a po očku pozrel na priateľa. "Keby si chcel, mohol by si sa stať jedným z nás. Byť ako ja !" "Byť ako ty ?" "Stať sa jedným z členov X-COM." Tim v prvej chvíli vyvalil oči, no veľmi rýchlo pochopil, že Atreyu to myslí vážne. "Vieš, preto som aj prišiel takto oblečený, aby si veril, že je to naozaj. Povedali mi, že ti mám povedať, že ak budeš chcieť, môžeš sa k nám pridať a byť jedným z nás. Jedným z členov X-COM. Ale iba ak budeš chcieť. Nikto ťa nebude nútiť. Všetko bude iba na tebe, ako sa rozhodneš." Tim s otvorenými ústami počúval šokujúcu správu a nebol schopný slova. Ešte včera ho skalopevne presviedčali, že mimozemšťania neexistujú a dnes má ísť s nimi bojovať... Celé to bolo šialené. Úplne šialené. Nebyť vecí, ktoré za uplynulé dni sám zažil, určite by mal Atreyu za blázna. No udalosti, ktorých bol sám svedkom ho nútili uveriť. Musel sa posadiť. Aj keď bahnitá pôda bola naskrz presiaknutá vodou, klesol na zem a sťažka dýchajúc hľadel do prázdna. Padajúci dážď mu zmáčal šaty. Narastajúci chlad vôbec necítil. Atreyu naňho v tichosti hľadel. Bol dosť rozumný nato, aby chápal čo jeho kamarát prežíva. "Vieš, nemusíš sa rozhodnúť hneď. Ja, teda vlastne oni na teba počkajú. Môžeš sa rozhodovať ako dlho budeš chcieť. Všetko je len na tebe." Tim neodvetil. Ani sám nevedel ako dlho tupo civel do zeme, kým napokon skleslo pozrel na priateľa. "Atreyu ja... Mne nie je dobre. Bolí ma hlava a je mi zle." Atreyu vyskočil na nohy. "Pod', radšej si sadni." Spoločne sa posadili na lavičku. Prešli minúty, keď obaja sedeli jeden vedľa druhého ponorení do vlastných myšlienok. Napokon to bol Atreyu, ktorý navrhol či nepôjdu domov, a že ak Tim chce, tak ho odprevadí. Tim bez slova súhlasil. Cestou späť znova iba mlčali. Až keď došli k Timovmu príbytku a Tim znova uvidel prednú stenu, ešte pred pár hodinami pokrytú mimozemským slizom, spomienky na včerajšok opätovne ožili. "Atreyu ja... Môžem sa ťa na niečo opýtať ? Ten X-COM a všetko čo si hovoril, je naozaj však ? Nie je to iba tvoj výmysel ? Neklameš mi ?" "Jasné, že nie. Prečo mi stále neveríš ?" Tim otázku ignoroval. "A keby som sa stal vaším členom, čo by som musel robiť ? Keď X-COM..." Skôr ako Tim stihol vetu dopovedať, Atreyu mu prikryl pery. "Nehovor o tom nahlas. Mohol by nás niekto počuť." Ako to povedal, nenápadne sa obzrel a až získal istotu, že ich nik nesleduje pokračoval. "Môžeš robiť kopec vecí, ale nemôžem o tom teraz hovoriť. Budeš ale musieť urobiť nejaké misie, aby vedeli, či ti môžu dôverovať." "Misie ?" Zajachtal Tim. "Áno misie. Musíš ich niekoľko spraviť, aby si sa stal členom. Ak splníš 5, ktoré ti dajú, tak si v X... Ehm, veď vieš kde." "A čo sa na takých misiách robí ?" "Veď som ti teraz povedal, že o tom nemôžem hovoriť. Ale neboj, skúsím niečo zistiť a až budem vedieť, poviem ti. Ale nie tu, jasné ?" Tim chápavo prikývol, aj keď v skutočnosti stonal túžbou vedieť viac. "Počuj, jednu vec ti ale môžem povedať už teraz. Na všetky misie pôjdeme spolu. Ja budem niečo ako tvoj... Tvoj učiteľ. Budem ti všetko ukazovať, opisovať, vysvetľovať a tak. Ukážem ti ako to u nás funguje, ukážem ti aj nejaké naše hračky." "Hračky ?" Atreyu sa znova obzrel. Rozpadajúca hmla, aj keď trochu vylepšila viditeľnosť, zároveň znamenala, že tí, ktorí by chceli ich sledovať, tak mohli poľahky spraviť. Našťastie chodník bol prázdny. Atreyu zovrel dlaň akoby v nej držal kolt. "Chápeš aké hračky ?" Tim so zatajeným

dychom prikývol. "Super. Najdôležitejšie je, aby si to nikomu nevykecal. Hlavne nie otcovi a mame, a ani v škole. Nikto by ti aj tak neveril a ja by som z toho mal strašný príser. Keby to v X... zistili, musel by som odísť z mesta, odsťahovať sa a už by sme sa nikdy nevideli. Preto to nesmieš nikomu vykecať, nech by sa dialo čokoľvek. Musí to byť iba naše tajomstvo." Atreyu sa na chvíľu odmlčal, pretože práve okolo prešlo policajné auto. Idúc nezvykle pomaly, až pri okraji cesty, chvíľu ho sledoval, kým nezmizlo za rohom. "Myslíš, že to boli oni?" Zakoktal vystrašene Tim. "Kto oni?" "No predsa vláda. Hovoril si, že robia pre nich." Atreyu sa na chvíľu zamyslel. "Nie. Keby sem niekoho poslali, tak by sem určite nešli autom. Aj keď..." "Čo?" Tim okamžite znervóznel. "Ale nič. Iba ma niečo napadlo. Bola to však hlúposť." "Hlúposť? Aká hlúposť?" Atreyu mávol rukou. "Ale iba taká..." Zrazu jeho slová prerušil známy hlas. "Tim už si doma?" Otec stál na balkóne. "Áno tati. Atreyu ma bol odprevadiť." Tim nenápadne štuchol do kamaráta. "Ach áno, pán Anderson. My sme boli s Timom vonku trochu sa poprechádzať. Ale začalo pršať a tak sme si povedali, že radšej pôjdeme domov." "Tak rýchlo poďte dnu, veď ste celí premočení." "Ó ďakujem pán Anderson, ale ja teraz nemôžem. Musím ísť domov. Sľúbil som otcovi, že budem o štvrtej doma." "Čože?" Tim vypleštil oči. "Ty chceš ísť domov?" "Sorry Tim, zabudol som ti to povedať. Dohodol som sa s otcom, že prídem skoro domov. Naozaj sorry." Atreyu vystrúhal ospravedlňujúci výraz a Tim pochopil, že naťahovať sa s ním pred otcom by nemalo význam. Akurát by ešte niečo nechtiac vykecal. "Neboj, večer ti zavolám, alebo radšej budem na Internete a pošlem ti nejaké veci. Buď na maily, alebo radšej na ???0." "Ale Atreyu..." "Tak čau a nezabudni na večer." Atreyu sa ešte raz otočil k Timovmu otcovi a dobre, že nie v predklone sa s ním rozlúčil. Zmizol skôr ako sa Tim stihol spamätať. Chvíľu za ním hľadel, kým naňho otec nezakričal. Doma si hneď vypočul otcove i mamine výčitky prečo je taký mokrý, že vraj bude zasa chorý. Najmä mamu dobre, že nevystrelo, keď mu chytila čelo zistiť, že je celý rozhorúčený a gázu na hlave, tak ako šaty má celkom premočené. Okamžite naordinovala horúci kúpeľ a po ňom postel'. Tim napodiv neprotestoval. Po všetkom čo od uplynulej noci zažil, potreboval oddych ako soľ. S notebookom na kolenách, čakal na mail od kamaráta. No ani mail, ani telefonát neprišli. Vydržal až do deviatej, keď mu mama naposledy odmerala teplotu a dala pilulku proti kašľu. Napokon vyčerpaný, s hlavou plnou myšlienok zaspal.

Raz, keď Atreyu už pri vrchole deja - napríklad keď sa pobije s Haroldom, uvidí policajť a zatkne ho, Tim sa pokúša presvedčiť rodičov, že Atreyu budú mučiť, že všade naokolo sú mimozemšťania a polícia pre nich pracuje. Rodičia si myslia, že mu preskočilo a Atreyu keď sa dozvie, že Tim to vykecal rodičom zúri tiež. Spoločne sa rozhádajú, čo bude začiatok ich rozkolu vedúcemu k ďalšiemu zvratu, keď si Tim bude myslieť, že Atreyu už je mimozemšťan, že ho na policajnej stanici zmenili na mimozemšťana a ten ho teraz chce dostať. Dôkazom bude aj to, čo uvidí u Atreyu v jeho dome, keď rodičia i Atreyu budú kráčať po strope a Tim to uvidí. Bude si myslieť, že Atreyu chytili, odvedli na mimozemskú základňu, kde z neho spravili mimozemšťana, on zmenil na mimozemšťanov i svojich rodičov a teraz idú všetci po ňom.

21.05.2011..

Chapter 21 - Podivná choroba a Atreyu záhadná tabletká.

Aj keď mal Tim oči otvorené už niekoľko minút, nebolo jasné či bdie, alebo ešte vždy spí. Od chvíle čo ich otvoril, nespravil jediný viditeľný pohyb, nevydal najmenšieho hláska, nenasledovalo zívnutie ani hlboký nádych. Neurobil ani jeden z typických prejavov, ktoré sprevádzajú ukončenie tak dlhého spánku. A túto noc spal Tim ozaj dlho. Viac ako 11 hodín, bolo na chlapca zvyknutého nezaspávať pred jedenástou ozaj dosť. Ak by príčinou bola iba migréna sprevádzajúca obnovenie vedomia, Tim by mal už tvár akiste skrivenú bolesťou, volajúc o pomoc. Príležitosť vynechať pondelňajšiu návštevu školského zariadenia nesúceho meno 43. prezidenta USA by si nenechal ujsť. A predsa, Tim i naďalej bez jediného hnutia ležal na posteli, ponorený v hĺbinách mysle, jediného orgánu, ktorý teraz pracoval na plný výkon. Spomienky a znova ďalšie spomienky. Spomienky na včerašok, na stretnutie čo malo zmeniť jeho život, rozhovor, ktorý mu dnes pripadal už len ako dávno zabudnutý sen. Ale bol to ozaj iba sen ? Tim nevedel. Po všetkom čoho za posledné dva týždne bol svedkom, stratil schopnosť rozlišovať pravdu od lži. A pritom možnosť získať dôkaz mal na dosah ruky. Stačilo dvihnúť telefón, vytočiť známe číslo a všetko zistiť od toho, kto bol príčinou všetkého. I napriek minimálnemu úsiliu, ktoré získanie dôkazu vyžadovalo, Tim nedokázal nabrať odvalu. Báł sa. Mal strach, ani sám nevediac či viac zo zistenia, že včerašok bol len divokým snom, alebo snád... Tim zavrtel hlavou. I napriek všetkej bolesti, ktorú pohyb sprevádzal, musel šialenú myšlienku zahnať preč. Opatrne sa posadil na posteli a hľadiac do zeme ďalej premýšľal. "Nie, to nemôže byť pravda. Všetko sa mi iba snívalo. Žiaden XCOM ani mimozemšťania neexistujú. Bol to iba sen. Odporný, hnusný sen." Tim si chytil čelo, no bolesť neustávala, práve naopak. Mal pocit, že mu hlava každú chvíľu exploduje, rozprskne sa ako prezretý melón a on konečne bude mať raz a navždy od všetkého pokoj. Prešla minúta, po nej ďalšia a opäť ďalšia, no hlavu mal stále na krku. Jeho želanie zasa raz ostalo nevyslyšané. Cítil sa hrozne. No horšie ako všetka bolesť bola neistota. Čo ak včerašok nebol iba snom a to čo Atreyu rozprával je ozaj skutočnosť ? Telefón, stačí jediný krátky rozhovor a bude vedieť kde je pravda. Musí to skúsiť. Nemal dosť síl dvihnúť hlavu a tak iba po pamäti začal tápať po nočnom stolíku. Namiesto telefónu uviazol v jeho dlani predmet, ktorý Tima prinútil pozrieť naň. Baterka. Obyčajná baterka, aké už videl minimálne tisíc krát, a predsa táto bola iná. Malé zelené tlačítko na bočnej strane s nápisom Laser vylučovalo akúkoľvek pochybnosť. Je to dar od Atreyu, zbraň ktorou zahnal odporného, slizovitého mimozemšťana. Tim s námahou podvihol ťažký svetlomet. Dívajúc sa na naň, znova uvidel udalosti predminulej noci, akoby sa diali práve teraz. Celý rozochvený položil baterku späť na stolík. Mobil ležiaci hneď vedľa ukazoval iba niečo po siedmej, no Tim už spať nedokázal a na telefonát kamarátovi nenašiel odvahu. Vysilený a celý bledý zišiel dolu do kuchyne, že niečo zje, a najmä vypije. Hoci ho smäd sužoval už od chvíle čo otvoril oči, plne si ho uvedomil až teraz. Neobťažujúc sa s pohárom, rovno sa prisal ku kohútiku a hltavo začal piť. Musel vypiť minimálne ???0, kým uhasil aspoň prvotnú túžbu po tekutinách. Chcel si sadnúť, keď sa v kuchyni zjavila mama. "Timmy, preboha čo ti je ?" "Mne ? Mne nič nie je. Bol som iba smädný." "Smädný ? Bože, veď si bledý ako smrťka." Mama ho chytila za čelo. "Preboha, veď ty celý horíš." Tim s odporom odtiahol maminu ruku. "Mami prestaň ! Nič mi nie je. Iba som bol trochu smädný. Radšej mi daj niečo zjesť. Som hrozne hladný." "Hladný ? Timmy, veď ty si určite chorý ! Ako sa cítiš ? Nebolí ťa hlava, alebo hrdlo ? Nemal si v noci zimnicu ?" "Zimnicu ?" Tim sa zachmúril. "Určite máš horúčku. To bude tá rana na zátylku. Máš to určite zapálené. Ja som to vedela, že to takto dopadne. Poď, ukáž, pozriem sa ti na to !" "Nie !" Skríkol Tim podráždene. "Už ma to vôbec nebolí, a vlastne, nič ma nebolí. Nič mi nie je !" "Nič ti nie je ? Veď máš isto teplotu ! Musíš si

ju okamžite zmerať. Vidíš, hovorila som ti, že budeš chorý. Prečo si len behal vonku po tom daždi ?" Tim preglgol a vyjavene pozrel na mamu. "Ja som bol včera vonku ?" "Vonku ? Celý si zmokol a určite si teraz chorý. Prečo si sa neskryl keď začalo pršať ?" Tim na maminu výčitku nereagoval a mama odpoveď ani nečakala. Radšej dobehla k lekárničke a o chvíľu už Tim cmúľal odporný ústny teplomer. Našťastie to netrvalo dlho, lebo čoskoro ho vytiahla von. "98 stupňov ? To je nezmysel. Ty si teraz pil vodu, však ? A stavím sa, že ľadovú." "Nie, ja..." "Počkaj tu, idem po druhý. Ten si dáš pekne pod pazuchu." Mama sľub ihneď splnila a o chvíľu Tim zvieral teplomer v podpazuší. Bol to síce pokrok oproti cmúľaniu, no Tim stále nebol spokojný. Zatiaľ čo mama pripravovala raňajky, vyskočil na nohy a zamieril na poschodie. "Kam ideš ? Teraz musíš sedieť, inak ti teplomer nezmeria správnu teplotu." "Idem na záchod. Tam budem sedieť !" Odvrkol Tim nahnevane a tak ako mu to jeho zdravotný stav dovoľoval, vytrmácal sa hore na poschodie. Aj keď zamieril na toaletu, v skutočnosti spravil iba malú potrebu a pod' ho rýchlo k umývadlu. Nie však preto, žeby ho snád' pochytil náhly záchvat čistotnosti. Bol to kohútik so studenou vodou, ktorý lákal jeho pozornosť. Keď si vybral teplomer spod pazuchy, ukazoval takmer 105. Ak toto mama zbadá, môže na stretnutie s Atreyu rovno zabudnúť. A teraz keď už mal potvrdené, že bol včera vonku, musí za každú cenu s Atreyu hovoriť. Našťastie stačilo pár sekúnd tryskajúcej vody a teplomer ukazoval prijateľných 95. Napokon zbil teplotu ešte o ďalších 5 stupňov a rýchlo zaľahol do postele, čakajúc kým sa mama nevráti. "97 ?" Zvolala mama neveriacky a skúmavo pozrela na teplomer i na syna. "Netriasol si ním ?" Tim pohotovo zavrtel hlavou, i keď ho to stálo ostré bodnutie v čele a len tak-tak, že nevystrúhal grimasu, ktorá ho mohla prezradiť. "Tomu nerozumiem. Veď si celý rozpálený." Znova ho chytila za čelo a Tim sa znova bránil. Našťastie teraz už takú horúčavu necítila. (Nečudo aj, keď si vynaliezavý chlapec priložil v kúpeľni mokrý uterák na čelo.) "Timmy povedz mi pravdu ! Naozaj ťa nič nebolí ?" "Nie mami, veď som ti to povedal už aspoň sto krát. Som OK !" "Naozaj ? Neklameš ?" "Prečo by som klamal ? Myslíš, že sa mi chce do školy ?" Mama sa narovнала. Tim konečne trafil správnu strunu. Hypotéza, žeby Tim sám a dobrovoľne túžil po škole bola tak absurdná, že mame i napriek synovmu poblednutému výzoru stačila. Chvíľu naňho hľadela, kým konečne vyslovila vetu na ktorú tak čakal. "Takže ťa môžem nechať doma samého ? Nebude ti zle ?" "Nie mami. O chvíľu príde Atreyu a..." Tim zaváhal. "Príde po teba ?" "Jasné. O chvíľu je tu." Mame po synovom ubezpečení trochu odľahlo. "Tak teda dobre. Ale keby ti začalo byť zle, okamžite mi zavolaj. Mobil dúfam, že máš nabitý." Tim kývol k nočnému stolíku. Mama skontrolovala telefón a Tim musel zvládnuť ešte niekoľko ďalších otázok a vysloviť minimálne desať dodatočných ubezpečení a sľubov, že mu nič nie je, kým mamu ako-tak upokojil. Rozlúčila sa s ním bozkom na čelo. "Tak maj sa zlatko. A keby ti niečo bolo, tak mi okamžite zavolaj. Mne, alebo tatovi, dobre ?" "Dobre." Tentoraz Tim pridral i úsmev. Len čo mama opustila dom, vyskočil na nohy a pod' ho k lekárničke. Chvíľu v nej kutral, kým nenašiel čo hľadal. ???0, najúčinnejšia vec proti bolestiam hlavy. Pre istotu zobral hneď dve tabletky a potom už len čakal. Teda nie len čakal. Čakal a premýšľal. Našťastie, skôr ako ho od premýšľania znovu rozbolela hlava, zazvonil zvonec. Tim, i napriek neustávajúcej bolesti, vyskočil na nohy. Skôr ako pribehol k dverám skočil ku oknu. Pred bráničkou stál Atreyu. Tentoraz na sebe nemal biely overal, iba obyčajné rifle a hrubú bundu namiesto vetrovky. Tim preglgol. Cítil ako mu srdce začína búšiť. Zbehol na prízemie a stlačením gombíka bráničku otvoril. Opatrne poodchýlil dvere. Atreyu sa usmieval od ucha k uchu, akoby chcel povedať nejaký vtíp. "Hej, čo ti je ? Vyzeráš ako práve oživený zombík." Tim neodvetil. "Tak čo ? Už si hotový ? Môžeme ísť ?" "Ísť ?"

Zakoktal Tim od prekvapenia. "Hej, do parku. Ešte je len osem, ale chcel by som s tebou o niečo pokecať. Mohli by sme skočiť k tej lavičke, kde sme boli minule?" Tim, aj keď trochu zmätený, súhlasil. Cestou k parku Atreyu celý čas rozprával. Témou však nebolo ich včerašie stretnutie, ale nový Batman, ktorého vraj Atreyu získal od kámoša, čo robí strihača v Hollywoode. Aj keď Atreyu dopodrobna opisoval celý dej, Tim kamaráta počúval len na pol ucha. Nielenže ho príšerne bolela hlava a príbeh o lietajúcom supermanovi mu vždy pripadal trochu stupidný, no čakal na moment, kedy Atreyu aspoň slovíčkom zavadí o včerajšok. Boli už takmer v parku, no Atreyu stále nič. Akoby sa včerajšok nikdy nestal. Až neskôr Tim pochopil prečo Atreyu nič nepovedal. Len čo si v odľahlom kúte parku sadli na ich 'tajnú' lavičku a Atreyu skontroloval, že ich nik nesleduje, okamžite spustil. "Tak čo? Chceš byť našim členom?" "Členom?" "Čo si zabudol na včerajšok? Dúfam, že to čo som ti včera povedal si nikomu nevykecal!" "Nie." Zašepkal Tim. "To dúfam. Vieš, aké strašné problémy by som mal, keby si to niekomu povedal? Nesmieš o tom s nikým hovoriť. Absolútne s nikým! Je to otázka života a smrti. Nikto sa nesmie o nás dozvedieť, rozumieš?" Hoci Tim prikývol, chvíľu mu trvalo kým sa spamätal. "Takže... Takže to včera, to bolo naozaj? Nebol to sen?" "Hehe, že vraj sen! Ahá, takže už viem prečo si bol taký bledý. Myslel si, že sa ti to iba snívalo, však?" Tim pokrčil plecami. "Ja vlastne ani neviem. Všetko je také... Také šibnuté." Atreyu sa zatváril chápavo. "Rozumiem. Každému, kto začína to tak pripadá, no neboj, časom si zvykneš. Teda, buď si zvykneš, alebo sa zblázniš!" Tim pozrel na škeriaceho sa kamaráta. Ešte niekoľko sekúnd váhal, kým vyslovil myšlienku, ktorú držal na jazyku posledných 10 minút. "Takže oni naozaj existujú? To čo si včera hovoril, nebol iba výmysel, však?" "Samozrejme, že nebol. Všetko čo som povedal platí. Alebo mi ani potom čo si sám videl neveríš?" Tim nevedel čo povedať. Cítil sa strašne a nebolo to iba vďaka stále intenzívnejšej migréne. Atreyu videl, že jeho kamarát zápasí sám so sebou. "Viem aké ťažké je tomu uveriť. Aj ja som s tým mal problém. Na začiatku, keď som prvý krát počul o XCOM, tiež som tomu nechcel veriť. Je to také neskutočné a šibnuté, no my naozaj existujeme. Tak ako oni..." "Myslíš mimozemšťanov?" Atreyu skôr než odpovedal opätovne skontroloval okolie. "Áno, ale nehovor o tom tak nahlas. Nie tu a nie bez štítov." "Bez štítov? Akých štítov?" "Takých špeciálnych. Ale o tom ti poviem až neskôr. Teraz mi však musíš povedať, či chceš byť s nami, alebo nie." "Ja... Áno chcem." Odvetil Tim ledva počuteľným hláskom. "Super! Vedel som, že budeš chcieť." Atreyu si zložil z chrbta školský ruksak. "Niečo som ti priniesol. Budeš to mať stále pri sebe." Chvíľu sa hrabal v batohu, kým našiel to čo hľadal. "Tu máš, je tvoj." Tim pozrel na veľký mobilný telefón, ktorý mu Atreyu podával. "Čo je to?" "To je komunikátor." "Komunikátor?" "Áno komunikátor, aký používajú všetci v... Ehm, veď vieš kde." Tim si zvedavo premeral malý prístroj, výzorom na nerozoznanie od mobilného telefónu. Dokonca vzadu na štítku mal napísané meno akéhosi výrobcu z Číny. "A čo to akože robí?" "To isté čo mobil, ale všetka komunikácia je šifrovaná. Ehm, teda vlastne som chcel povedať, že kryptovaná. Keď budeme spolu hovoriť o XCO... Do riti! Niekedy to i mne ujde..." Zahrešil Atreyu. "Skrátka, keď sa budeme baviť o vieš čom, tak iba cez toto. V žiadnom prípade mi nesmieš volať na normálny mobil." "Aj ty máš taký?" "To si píš, že mám. A k tomu ešte kopec ďalších vecí. Prístrojov ako tá baterka, čo som ti dal." Tim si okamžite spomenul na baterku, ktorú ráno zoberal z nočného stolíka. Chcel sa na ňu Atreyu opýtať, no ten sa znova hrabal v batohu. "A mám tu ešte niečo." Len čo to povedal, vytiahol plastové puzdro valcovitého tvaru, široké že ledva vošlo do tašky. Biely nepriehľadný obal neodhaľoval vnútrajšok. Ako mu ho podával, Tim si všimol, že jeho kamarát má pod vyhrnutým rukávom na pravej ruke veľkú hnedočervenú škvrnu. Pripomínalo to

modrinu, no keďže rukáv rýchlo skízol späť, Tim ju nestihol podrobnejšie preskúmať. "Čo je to ?" Opýtal sa zvedavo. "To si zober a daj do tašky. Doma to potom skry. Je to špeciálny overal, podobný ako som mal včera. Taký nosíme na misiách. Ochráni ťa pred ich zbraňami." "Zbraňami ????" Zvolal Tim vydesene. "Áno, ale neboj. Oni normálne zbrane nepoužívajú. Je to iba pre istotu. Väčšina misií je úplne v pohode a vlastne je to iba hrozná nuda. Nejaké pozorovania, odbery vzoriek, sledovačky a tak. Ako hovorím, strašná nuda. Ale niektoré sú ozaj cool. Veď sám uvidíš, až na nejakú pôjdeme." "Pôjdeme ? Kedy ?" "Hm, to ešte neviem. Ale možno už veľmi skoro. Možno i zajtra ?" "Zajtra ?" Timovi po kamarátovom vyhlásení zatrnulo. "Hej, možno i zajtra. Ešte to presne neviem, ale zistím to." "Ale ja zajtra... Ja neviem či budem môcť. Nemôžem byť dlho vonku. Naši ma nepustia." "Pohodička. V X... veľmi dobre vedia, že sme ešte iba deti a nedajú nám misie, ktoré by sme museli robiť v noci. A keby aj náhodou, tak pôjdeš akože prespať ku nám. Ale neboj, zajtra to taká misia nebude. Keď je to čo myslím, tak do ôsmej sme doma." Tim sa chytil za čelo. Pred očami mal hmlu a pripadal si akoby jeho telo vážilo tonu. Každý nádych spôsoboval bolesť a mal čo robiť, aby ostal pri vedomí. "Je ti zle ?" Tim zavrtel hlavou. "Ak ti je zle tak povedz. Zavolám taxík a skončíme k doktorovi. Aj tak sa mi do tej sprostej školy vôbec nechce." "Nie, som OK." Zahlásil Tim nie veľmi presvedčivo. "Naozaj ?" "Áno. Už mi je lepšie." Tim si utrel spotené čelo a zhlboka sa nadýchol. "Dúfam, že som ťa veľmi nevystrašil. To som nechcel." "Nie, ja iba... Vieš, je to také strašne šialené. Hovoriš o takých veciach a ja..." "Viem ako sa cítiš. Všetci sme tým prešli, keď sme nastupovali. Je to neuveriteľné, šialené, nikomu to nesmieš vykecať, ale je to naozaj tak. Všetko čo som povedal je pravda. Pravda, ktorú môžeme poznať len my dvaja a nikto iný. Ale uvidíš, dnes ti to ešte bude pripadať ako šibnuté, a zajtra, pozajtra si zvykneš. Keď budeš chodiť so mnou na misie a uvidíš veci, ktoré som videl ja, a ostatní ich vidieť nemôžu, tak mi ver, že všetko bude iné." Tim prikývol. Cítil, žeby mal čosi povedať, no nedokázal dostať zo seba jediného slova. Neuveriteľné veci, ponuku stať sa členom super tajného klubu, niečo také musí človek predýchať. A Tim v momentálnej situácii mal problém s dychom i bez šokujúcich správ. "Naozaj ti nič nie je ? Neskočíme radšej k lekárovi ?" Tim uprene pozrel na priateľa. "Ďakujem ti Atreyu. Ďakujem ti za všetko." Atreyu sa zaškeril. "Uvidíš, že všetko bude cool, aj keď teraz ti to asi tak nepripadá. No všetci sme tým prešli." Len čo to povedal, hodinky na jeho ruke hlasno pípli. Bolo pol deviatej. Do začiatku vyučovania ostávalo ešte 15 minút, no v stave v akom sa Tim teraz nachádzal, nemuselo ani to stačiť. Pomalým krokom vyrazili smer škola. Teraz už o XCOM nezavadili ani slovom. Akurát Atreyu ešte niekoľkokrát zdôraznil, aby v škole o ničom z toho čo mu povedal spolu nehovorili. Tim zakaždým prikývol, aj keď Atreyu slová ani poriadne nevnímal. Bolesť hlavy sa rozšírila na hrdlo a pot vyrážajúci snád' zo všetkých pórov na tele dával tušiť, že Timom lomcuje horúčka. Keď zasadli do lavice, aj napriek niekoľkým Tonyho narážkam na Timov výzor (na ktoré Atreyu reagoval rovnako drzými a vulgárnymi poznámkami), Tim sedel ako prikovaný. Choroba už prešla i na žalúdok a Tim začínal tušiť, že toto nedopadne dobre. Bojujúc s vlastným telom, jediné čo cez prestávku zachytil bol Suzin chválospev na Atreyu adresu za jeho piatkový výkon na futbalovom zápase. Ak by Tim nemal žalúdok stiahnutý chorobou, určite by mu spomienka na Harolda spôsobila riadny kľč. No hoci sa ho Atreyu nie raz pýtal, či mu nie je zle, Tim zakaždým zavrtel hlavou. Hodina matematiky, ktorá začala s 5 minútovým oneskorením sa vliekla otrasným tempom. Minúty odtekali po kvapkách a čas akoby chcel zastaviť. Prvých 15 minút Tim statočne odolával náporom žalúdočných štiav, vzdorujúcich explózií škodlivých baktérií, ktoré geometrickým radom začali zaplavovať tráviace ústrojenstvo chlapca.

Ďalších 5 minút to už bolo na nevydržanie a Tim ich prežil iba vďaka neustálej masáži brucha. Po pol hodine to nevydržal a prihlásil sa. Učiteľka práve otočená k tabuli si ho nevšimla, Atreyu našťastie zareagoval duchapritomne. "Pani učiteľka, pani učiteľka, Timovi je zle." Učiteľka sa otočila. Vidiac Tima bledého ako stena, pristúpila k ich lavici. "Anderson, čo ti je ? Vyzeráš hrozne. Si chorý ?" Tim s vypätím všetkých síl vstal. "Pani uč... Môžem ísť na zách..." Vetu nestihol dopovedať. Chytil si ústa a následný pazvuk vychádzajúci z hlbín jeho hrdla, predznamenával najhoršie. "Atreyu bež s ním." Atreyu nebolo treba dva krát hovoriť. Okamžite vyskočil na nohy a do minúty boli na inkriminovanom mieste. Akurát včas. Len čo Atreyu otvoril dvere školskej toalety, Tim s rukami na perách, vpálil do najbližšieho záchodu z ktorého potom niekoľko nasledujúcich sekúnd prichádzali pazvuky, ktoré by nik nemohol označiť za pekné. Mamine raňajky i včerajšia večera to všetko premiešané výdatným množstvom žalúdočnej tekutiny, to všetko skočilo v mise školskej toalety. Atreyu čakajúc v umyvárni si neodpustil úškrnok. "Tak čo, ako ti je ?" "Fuj, to je hnus." Zakoktal Tim znechutene a odpľul si. "Vidíš, hovoril som ti, že sme mali skočiť k doktorovi." Tim sa vytrmácal zo záchodu a poď ho rovno k umývadlu. Najprv k tomu úplne napravo, no spomienky na udalosti spred niekoľkých dní, ako i nepríjemný sykot, jediné čo z kohútika vychádzalo, ho prinútili pristúpiť k vedľajšiemu. Z tohto našťastie už vytryskla čistá voda a Tim tak mohol začať komplikovanú a zdĺhavú očistu, začínajúcu ústnou dutinou naplnenou všadeprítomnou horkosťou žalúdočných kyselín, tvárou pokrytú zvyškami nestrávených jedál i bundou a tričkom skráslenými odporňou bio kolážou. Atreyu na to všetko mlčky hľadel. Našťastie si odpustil ktorúkoľvek z prihlúplych poznámok, ktoré ho za posledné minúty napadli. "Ako ti je ? Už ti je lepšie ?" Tim zmorene pozrel na priateľa. "Točí sa mi hlava." Jeho slová sprevádzalo nebezpečné zatackanie, a byť Atreyu postrehu, Tim skončí na dlážke. "Poď, musíš sa nadýchať čerstvého vzduchu." Atreyu dotiahol kamaráta k najbližšiemu oknu a chvatom ho otvoril. Studený vzduch prinavrátil Timovi časť strateného vedomia. "Dýchaj zhlboka. To ti pomôže." Tim počúvol kamarátovu radu a robil presne čo mu Atreyu nakázal. Naklonený cez okraj okna hľadel na prázdne ihrisko. Pohľad naň mu pripomenul piatkový futbalový duel i Atreyu konflikt s Haroldom. Našťastie Tim bol príliš vyčerpaný nato, aby ho spomienka na zúrivého šialenca mohla ešte väčšmi rozrušiť. Ako sa tak nakláňal von, rukami zvierajúc okenný rám, iná spomienka na udalosti ešte pred piatkovým doobedím ho prinútila narovnať sa. "Čo je ? Zasa ti treba zvracať ?" Atreyu schmatol neďaleké vedro, ktoré tu nechala upratovačka. "Vygrcaj sa do toho ak chceš." Tim namiesto odpovede zavrtel hlavou a pretrel si oči. Nebol to sen. Na vnútornej strane špinavého, roky neumývaného okna sa jasne čnelo niekoľko vyschnutých pramienkov, smerujúcich od vrcholu okna až na parapet. "Tim čo ti je ? Si OK ?" Tim s námahou ukázal na stopy na skle. "Čo to je ?" Atreyu nechápavo pokrčil plecami. "Okno. Ehm, teda vlastne hnusné, špinavé okno, aby som bol presnejší." "Nie, nemyslím to okno, ale tie stopy. Tie čo stekajú dolu po skle." Atreyu sa lepšie prizrel. "Hm vidím, a čo má akože byť ?" Tim si hútaivo hryzol do spodnej pery. "Vieš ja... Minulý týždeň, keď som bol na záchode, tak som videl na okne taký biely smradľavý sliz." "Sliz ? Aký sliz ?" Nechápal Atreyu. "Vieš v sobotu, v noci tá vec, ktorá ma chcela dostať bola tiež zo slizu, však ?" "No jasné, veď to bol Sliziak. Ehm, teda vlastne ich robot." "Sliziak ?" Atreyu si priložil prst na pery. "Tim teraz nie. Pokecáme o tom potom." Aj keď Tim prikývol, stopy na okne mu nedali pokoj. "Atreyu, ale čo ak ten sliz na okne tiež patril tej veci ? Hovoril si predsa, že ma sledovali, a ja som sa ho dotkol. Čo keď som sa nakazil, a preto mi je teraz tak zle." "Nakazil ?" Atreyu nerozumel kam jeho kamarát mieri. "Čo ak v skutočnosti nie som chorý, ale nakazený a začínam sa meniť ?"

"Meniť ?" "Áno meniť. Čo keď som sa nakazil nejakým ich vírusom, alebo parazitom ?" Atreyu najprv zvažnel, no potom sa musel pousmiať. "Tim máš bujnú fantáziu. Prečo by ťa chceli nakaziť ? To je predsa úplná blbosť. Keby už niekoho tak mňa, lebo som členom. Ale aj tak je to sprostosť. Oni také veci nerobia. Ehm, teda aspoň nie často." Atreyu sa teraz zatváril dosť zvláštne. "A... Ako to myslíš, že nie často." Timov priateľ sa chytil za bradu a zamyslene si ju začal trieť prstami. "No niekedy môžu nakaziť i ľudí, vieš aby sa zmocnili ich tiel a takíto ľudia im potom slúžili ako otroci. Ale nie je to veľmi časté. A určite to nerobia títo..." Tim zbledol ešte viac, pravda ak to v jeho súčasnom stave vôbec bolo možné. "Ale čo ak ma predsa len ma nakazili !" "Nie, to je blbosť. Ver mi. O tom by sme vedeli. Nemusíš sa báť." Atreyu slová zrazu prerušil zvuk klopkajúcich opätokov. Obaja chlapci sa otočili ku dverám. "Čo ak sú to oni ?" "Ticho ! Teraz buď ticho a nič nehovor !" Našťastie sa nejednalo o odporného slizovitého mimozemšťana, ktorého sa Tim tak obával, hoci pravdou je, že počas skúšania od neho osoba, ktorá vstúpila na toaletu až tak ďaleko nemala. "Kde ste tak dlho ?" Zvolala prísny hlasom triedna. "Pani učiteľka, Timovi bolo veľmi zle. Zvracal tri krát a takmer odpadol. Má vysokú teplotu a asi aj pokazený žalúdok. Nie je mu vôbec dobre. Museli sme otvoriť okno, aby sa nadýchal čerstvého vzduchu, viete aby neodpadol." Učiteľka pristúpila k Timovi a chytila ho za čelo. "Naozaj si celý rozhorúčený. Prečo si prišiel do školy, keď ti je zle ? Mal si zostať doma a ísť k lekárovi." "Ja som mu to hovoril, pani učiteľka, ale on ma nechcel počúvať." Zahlásil Atreyu káravo. "Povedz mi, čo mám teraz s tebou robiť ? Musíš ihneď zavolať svojim rodičom. V takomto stave tu predsa nemôžeš zostať. Ešte mi tu odpadneš a budeme musieť volať sanitku." Atreyu sa narovnal. "A keby som s ním skočil k lekárovi ja ?" "Ty ?" Učiteľka sa zamračila. "Nie Atreyu, to nejde. Nemôžem vás nechať samých. Čo ak naozaj odpadne ? Nie, to v žiadnom prípade. Anderson, máš pri sebe mobil ?" Atreyu pohotovo vytasil svoj telefón. "Dobre Atreyu. Dozri na to, aby zavolať rodičom, nech si poňho prídu. Zatiaľ ostaňte tu a keby mu znova prišlo zle, okamžite mi to pribehneš nahlásiť. Je to jasné ?" Atreyu namiesto odpovede vystrúhal široký úsmev. Učiteľka ešte raz pozrela na Tima a ponáhľala sa späť do triedy, skôr než si žiactvo ponechané bez dozoru stihne porozbijať hlavy. "Do riti. Myslel som, že nás pustí domov." Zavrčal Atreyu sklamane. Tim nič nepovedal, lebo ho znova začalo napínať na zvracanie. Atreyu mu podal vedro, no našťastie nebolo potrebné. "Tak čo zavolaš vašim ?" Tim meravo pozrel na telefón, ktorý mu Atreyu ochotne ponúkal. "Ale ja neviem ich číslo. Mám ho vo svojom mobile a ten mám v taške." "Skočím ti poňho." Atreyu vybehol z dverí, no neprebehol ani 10 yardov, keď prudko zastavil a vrátil sa späť. "Tim počúvaj, mám jeden cool nápad. Už viem ako by sme mohli zmiznúť zo školy. Teda iba ak by si chcel." Atreyu v rýchlosti vysvetlil svoj geniálny plán. Podľa neho mal Tim učiteľke zaklamať a povedať, že rodičom volal a tí mu povedali, aby ho poslala domov v sprievode svojho kamaráta Atreyu, že vraj oni na nich budú čakať doma a potom spoločne všetci pôjdu k lekárovi. Keď to vraj takto Tim učiteľke povie, určite ich oboch pustí domov. Timovi v stave v akom sa nachádzal bolo všetko jedno, takže s Atreyu plánom súhlasil. Hoci plán nebol zlý, takmer skončil fiaskom, keď sa učiteľka opýtala prečo za Timom nemôžu jeho prísť rodičia do školy osobne. Našťastie Tim i napriek stavu v akom bol, nestratil nič zo schopnosti pohotovo vymyslieť i tú najbláznivejšiu historku, a tak vyhlásil, že ich rodina má rodinného lekára a ten chodí vždy k ním domov. Aj keď uletené vysvetlenie, asi zabralo, pretože triedna Tima, v Atreyu sprievode, ozaj pustila. "Tak to bola paráda. Vraj máte domáceho lekára, ktorý príde k vám domov." Zvolal Atreyu obdivne, len čo prekročili bránu školy. "Na takú gebuzinu si ako prišiel ? Už som myslel, že sme v riti, keď sa spýtala prečo vaši neprídu do školy." Tim

zavrtel hlavou a nič nepovedal. Niežeby nemal čo, ale znova ho začal sužovať žalúdok. "Je ti zasa zle ? Nezavolám taxík ?" "Nie dák. V aute mi je ešte horšie. Určite by som sa pogrcaľ." "Hm, tak dobre, ako chceš." Atreyu nastavil kamarátovi svoje rameno, no Tim ho s vďakou odmietol. Nie nohy boli tým orgánom, ktorý štrajkoval. Napokon, i napriek rastúcim kľčom sa im podarilo ani nie za 15 minút doraziť k Timovmu domu. Chvíľu trvalo kým Tim našiel kľúče a len čo dvere otvoril, ihneď vyrazil k záchodu. Našťastie tentoraz sa to obišlo bez odporného výplachu žalúdka. Atreyu mu potom pomohol vyjsť hore do svojej izby. Pre istotu so sebou zobral i neveľký lavór, ak by náhodou Tim nestihol dobehnúť. "Tak čo, predsa len nezavoláš vašim ? Asi by si mal skočiť k lekárovi." Tim zavrtel hlavou. "Je mi zle." "Veď práve preto musíme zavolať vašim. Musíš do nemocnice." "Nechcem do nemocnice. Oni mi tam dajú injekcie a potom..." Tim preglgol. Boľavé hrdlo mu nedovolilo vetu dokončiť. "Žiadne injekcie ti tam nedajú, a keby aj, tak čo. To prežiješ. Nemôžeš tu predsa ostať takto ležať. Musíme niečo urobiť." Tim otvoril viečka a s námahou pozrel na priateľa. "Dole v kúpeľni máme lekárničku. Nájdí tam niečo proti boleniu hlavy. Acylpyrín, alebo niečo také. Mama tam stále má nejaké lieky. Prosím..." Atreyu prikývol a vybehol z izby. No nedobehol ani ku schodom, keď mu čosi napadlo a vrátil sa späť. "Tim keby si chcel, mohol by som ti dať jeden špeci liek, aký beriem ja. No nesmel by si ale o tom nikomu povedať. Je z XCOM." Len čo Tim začul posledné slovo, bolesť, nebolesť, okamžite vyskočil na posteli. "Z XCOM ?" "Áno. Beriem ho vždy keď idem na misie, alebo ak mi je zle. A vždy keď ho zoberiem, za pár minút som OK. Mám tu so sebou dve pilulky. Nosím ich vždy pri sebe, vieš pre istotu. Nikdy neviem kedy ma pošlú na nejakú misiu." Tim i napriek bolesti v hrdle preglgol. "Prečo to musíš brať keď ideš na misiu ?" Atreyu skrivil ústa a tak zvláštne sa zatváril. "Je to proti kontaminácii." "Kontaminácii ?" "Áno, kontaminácii. Mimozemskej kontaminácii." Atreyu skôr ako pokračoval, sadol si do veľkého hojdacieho kresla, hneď vedľa starého fikusu a uprene hľadiac na Tima pokračoval. "Vieš, v škole som o tom nemohol hovoriť, ale mal si pravdu. Mimozemšťania naozaj môžu ľudí kontaminovať svojimi baktériami a potom ich zmeniť na mimozemšťanov, presne ako si vrael. Nestáva sa to často, ale môže. Preto aj berieme tie tabletky. Je to iba pre istotu, keby náhodou niečo." "Keby náhodou niečo ?" Zvolal Tim zdesene. "Ale čo ak som už nakazený ? Čo ak sa mením na mimozemšťana ?" Atreyu mávol rukou. "Blbosť. Toho mimozemšťana si predsa odohnal. Nestihol ti skočiť do ksichtu a tak ťa nemohol ani infikovať." "Ale ja som sa dotkol jeho slizu !" "No a ? Sliz nie je nebezpečný. Musel by ti skočiť do ksichtu, aby ťa mohol nakaziť. Nemusíš sa báť. Všetko bude OK." "A čo ak nie ? Čo ako som naozaj nakazený ?" Atreyu si zvesil tašku z pleca a niekoľko sekúnd sa v nej hrabal. Tim napäto sledoval čo z nej vyberie, no Atreyu to asi prekážalo, lebo vstal a odišiel i s taškou na chodbu. Keď sa o pár sekúnd vrátil, v ruke držal neveľkú tubu. Položil ju na nočný stolík a opatrne ňou zatriasol. Na stôl vypadlo päť vajcovitých tabletiiek sýtozelenej farby. "Čo je to ?" Zajachtal Tim. "To sú tie lieky, ktoré berieme na misie. Zober si jednu, alebo radšej dve a uvidíš, že ti hneď bude lepšie." Tim nedôverčivo pozrel na zelenú pilulku, ktorú mu kamarát ponúkal. "Vieš čo ? Ja myslím, že už mi nie je tak zle. Už mi je oveľa lepšie. Aj hlava ma prestáva bolieť. Aj hrdlo. Možno to prejde samo." Atreyu si podozrievavo premeral kamaráta. "Teraz si mi tu reval, že si kontaminovaný, a keď ti dávam tabletku, tak nechceš ? A nekecaj, že ti nič nie je. Si biely ako smrťka a stavím sa o kilo, že máš horúčku." "Hej, ale myslím, že sa to už zlepšuje. Už mi je ozaj lepšie." "Tak potom prečo si kecal, že si nakazený ?" "Hovoril si, že nie som." "Jasné, že nie si, ale je ti zle, nie ? Alebo sa bojíš, že ťa chcem otráviť ? Ja také pilulky žeriem každý deň. Nič to nie je." "Hovoril si, že ich berieš iba na misie." "No veď hej.

Ja mám misie takmer každý deň, a preto ich beriem takmer vždy. Ale keď nechceš, tak si pekne trp. No na misiu bez toho aby si ju zobral nemôžeš. Nemôžem riskovať, že sa ti niečo stane." "Ale keď ja..." Zakoktal Tim zmätene. "Tak dobre... Tvoja vec." Atreyu začal baliť pilulky späť do tuby. "Chcel som ti iba pomôcť, ale keď nechceš tak ti kašlem na hlavu. Ja teraz musím ísť." "Ísť ? Kam ?" "Idem na základňu. Myslel som, že tam pôjdem večer, ale musím teraz. Na XCOM zistili, že som nebol v škole a tak mi poslali MMSku, aby som hneď prišiel." Atreyu ukázal na malý komunikátor, ktorého kópiu dnes podaroval Timovi. "Kde máš vlastne ten komunikátor a overal ? Musíme ich skryť. Hlavne ten overal." Tim vytiahol z tašky nevelký valec bielej farby, ktorý mu Atreyu ráno dal. "Kde ho môžem dať ?" Tim pokrčil plecami a po krátkom váhaní ukázal na modrú skriňu. V tom bodreli čo tam má sa nevelký valec poľahky stratí. "Tak a je to." Riekol Atreyu spokojne, keď zahrabal overal až na samé dno skrine. Tim už medzitým znova ležal na posteli. Viečka mal privreté a ruku na čele. Ťažký, prerušovaný dych ho usvedčoval v akom stave sa nachádza. "Tim, takto ťa tu predsa nemôžem nechať. Prečo si nechceš zobrať tie tabletky ? Ty mi neveríš, že ich beriem ? Ak chceš, tak si zoberiem i ja jednu." Atreyu vylovil z vrečka malú tubu a strčil si jednu z tabletiiek do úst. Potom spravil hlboké preglgntie na dôkaz, že tabletku prehlto. "Vidíš ! Nič to nie je. Naozaj nechceš ani jednu ?" Tim aj keď hľadel na tabletku a videl ako ju Atreyu prehlto, stále váhal. Atreyu čakanie omrzelo. "No tak dobre. Keď nechceš, tak nechceš. Ja idem. Maj sa pá." Atreyu sa zvrhol na odchod a chcel odísť. Bol už na schodoch, keď začul Timov utrápený hlas. "Atreyu mne je hrozne zle. Daj mi prosím jednu." Atreyu na viac nečakal. Vbehol do izby a okamžite vytasil malú tubu a vysypal všetkých 5 tabletiiek na stolík. "Zober si koľko chceš. Normálne stačí jedna, ale v tvojom stave si radšej zober dve. Ja si tiež dám ešte jednu." Atreyu zobral ďalšiu tabletku a strčil si ju do úst. "Vidíš. Dokonca ani nemá tak hnusnú chuť. Vlastne je celkom super." Atreyu niekoľko krát zamliaskal a tabletku zapil trochu džúsu čo mal v taške. Tim sa opatrne načiahol po jednej z piluliek a položil ju si ju na jazyk. Nasladlá chuť, trochu pripomínajúca čerstvo natrhanej jahody ho prekvapila. "Všakže je cool." "Je super." Zakoktal Tim a tabletku konečne prehlto. Atreyu mu podal džús. "Chceš ešte jednu ? Kludne si daj." Teraz už Tima nebolo treba presvedčať a ponúkaný liek i bez poďakovania prijal. Znova sladučká chuť zaplavila celú ústnu dutinu. Ak by predtým nebol toľko trucoval, akiste by si zobral i tretiu. No ostávali už len 2 a Tim nechcel vyzerať ako pažravec. "Tak čo ? Aké to bolo ?" Tim spokojne prikývol a znova klesol na lôžko. "Neboj sa, teraz už bude všetko OK. Za pol hodinu začne účinkovať a uvidíš čo s tebou spraví." Atreyu spravil veselý úškrn a pozrel na hodinky. "Do riti, už som mal byť preč. Na základni ma budú čakať." Tim naposledy pozrel na kamaráta. Aj keď mal Tim zrak zakalený, v jeho očiach nebolo ťažké vybadať túžbu ísť s priateľom. Nebyť choroby, určite by šli spolu. No v tomto stave, jedinou útechou musel byť Atreyu príslub, že ak na základni niečo zistí o misii, ihneď mu zavolá. Tim prikývol a privrel viečka. Atreyu mu dal posledné zbohom a čoskoro sa za ním zabuchli vchodové dvere. Tim ostal sám. Teda nie celkom sám, lebo neutíchajúca bolesť ho sprevádzala i teraz, ba zdalo sa, že je čoraz silnejšia. Už ho nebolela iba hlava, hrdlo a žalúdok, ale celý sa triasol a potil, zápasiac so zimnicou. Vnútorosti horeli, akoby ich spaľovala neprekonateľná horúčava. Atreyu tabletky vôbec nepomohli. Čím dlhšie ležal, tým horšie sa cítil. Pár minút vzdoroval, no bolesť iba narastala. Musel niečo spraviť. Zavolať rodičom ? To bude ten najlepší nápad. Posadil sa na posteli a iba hmatom, keďže zrak mal úplne rozostrený, začal hľadať mobil na nočnom stolíku. Nanešťastie, skôr ako ho stihol nájsť, znova zatrucoval žalúdok. Nevoľnosť predchádzajúca erupcii, ktorá vyvrhne obsah tráviaceho traktu von, prišla tak rýchlo, že len tak-tak stihol strčiť hlavu pred

vedro a neovracat' celý koberec. Celý offkaný zbytkami jedla odkymácal sa na toaletu, trochu sa opláchnuť. No nevyšiel ani z izby a žalúdok znova zaštrajkoval. V poslednej chvíli priskočil k záchodovej mise, našťastie nedobrovoľný výplach tentoraz nenastal. (Asi preto, že už nebolo čo vyplachovať.) Niekoľko horkých slín nemohlo narušiť odpornú kyslo horkú pachuť ktorú Tim cítil nielen v ústach, ale i v nose. Niekoľko odplutí spravilo svoje. Aj keď sa nepovracal, chvíľu kľáčač pred záchodovou misou, ak by dávenie prišlo späť. Ako tak hľadel na rozčerenú hladinu, aj keď mal zrak stále zakalený horúčkou, všimol si na dne toalety čosi zvláštne. Ani by tomu nevenoval pozornosť, ak by ho zvláštna farba maličkého predmetu neprinútila pozrieť sa lepšie. Tim skamenel. Bola to zelená tabletka, tá ktorú mu Atreyu tak nástojčivo ponúkal. Teraz ležala na dne toalety. Jej zelený obal pôsobením vody praskol a čiastočne sa rozpustil. Z veľkého otvoru vytiekol vnútrajšok tablety - biely hustý sliz. Tim zalapal po dychu a celý vydesený vyskočil na nohy. Presnejšie povedané chcel vyskočiť, pretože v momente keď tak spravil, pred očami zbadal hmlu a v mrákotách klesol na zem. Prešla hodina, možno viac, kým ochabená myseľ ponorená v hĺbinách bezvedomia začala stúpať k hladine a Tim na chvíľu otvoril oči. Rozostrený obraz poskytoval len veľmi nejasné obrysy akejsi postavy, ktorá sklonená nad ním ho vytrvalým chvením skúšala preberať zo snenia. Tim nevidel jej tvár a vlastne si ani nebol istý či nejakú má, no asi áno, lebo oči, alebo aspoň to čo sa na oči ponášalo, bolo jediné čo s istotou dokázal rozoznať. Zbytok tváre i celej bytosti ostal zahalený v belavom opare. Ako tak na ňu hľadel, zrazu z oparu vystúpila ďalšia postava. Nebola o nič viditeľnejšia ako tá prvá, no Tim i napriek takmer úplnej slepote zaregistroval, ako mu čosi prikladá k pravému oku. To čosi sa čoskoro zhmotnilo v hrozivo ostrý čierny hrot, ktorý sa začal približovať k jeho sietnici. "Mimozemšťania !!! Uniesli ma." Desivá myšlienka, jediné možné vysvetlenie súčasného stavu, sa ako smršť prehnala Timovým telom. I napriek totálnemu vyčerpaniu a ochromeným zmyslom, strašidelná predstava vyburcovala všetku jeho energiu a Tim sebou začal metať ako divý. Teda presnejšie povedané, predstavoval si, že zvädza divoký boj s nepriateľom, pretože v skutočnosti takmer dokonalá paralýza prinútila ochromené telo ignorovať príkazy mysle a Tim spravil iba niekoľko veľmi spomalených, ledva badateľných pohybov. I to však stačilo, aby odkiaľsi z diaľky začul neznámy hlas. Nepripomínalo to ľudský hlas, iba zhuk akýchsi ťažko definovateľných pazvukov vo vysokej tónine. Ten čoskoro prehlušil ostrý záblesk svetla, ktorý mu doslova vpálil do oka. Ešte posledný vzdor, pokus ubrániť sa presile, kým znova stratil vedomie. Jeho meravé telo ostalo vystavené napospas krutým mimozemšťanom a ich šialeným pokusom. Možno je i lepšie, že nič nevníma. Neexistencia vedomia znamená neexistenciu bolesti. Ak má skončiť ako pokusné morča pre mimozemské experimenty, potom radšej nech sa ani nikdy nepreberie. No toľko šťastia Tim mať nemal. Ani nevediac ako, zrazu si uvedomil, že má oči otvorené. Nevedel presne ako dlho už bdel, keďže všade naokolo bola iba tma. Pár krát zažmurkal, keď sa mu zazdalo, že čosi počuje. Napol sluch a skutočne. Tímený, monotónne znejúci hukot pripomínal zvuk klimatizácie. Pocit chladu, ktorý nesledoval Tima utvrdil v presvedčení, že sa nemýli. Spustená klimatizácia však nebola jedinou príčinou prečo Tim pociťoval intenzívny pocit chladu. Z lôžka na ktorom ležal sálal rovnaký chlad. Tima zrazu ochromila myšlienka, že podobné stoly z ušľachtilého kovu používajú i na patológii. Okamžite sa strhol. Trubičky a kvapavky, ktorými bol napichaný ho rýchlo prinútili zabrzdiť. Tim konečne začal vnímať okolie. Tmu nahradilo jemné šero v ktorom uvidel množstvo medicínskych prístrojov. Na veľkom stolíku vedľa postele zbadal svetielkujúci display akéhosi automatu. Zhuk kriviek vlniacich sa v pravidelných intervaloch a anglické nápisy pod nimi vliali Timovi

trochu pokoja do duše. Nie je unesený. Nie mimozemšťanmi. Ak by bol unesený, určite by neležal na posteli s prístrojom s anglickými nápismi na display. Ak však nie je unesený, kde potom je ? Žeby v nemocnici ? Ak áno, tak v akej ? "Doktor Dragula." Tima strhlo pri pomyslení na hrozivého psychiatra. Žeby ležal uňho ? To snád' nie ! Musí to ihneď preveriť. Avšak ako, keď je pripútaný všetkými tými trubičkami a ihlami ? Opatrne skúsil jednu z nich, vrazenú tesne pod laktom, vytiahnuť. Výsledkom bol bolestivý sykot a niekoľko kvapiek krvi, ktoré vystrekli z poranenej žily pošpiniac nemocničnú prikrývku. Našťastie ihla bola von. S rovnakou opatrnosťou vytiahol i tú na druhej ruke a o trochu slobodnejší skúsil vystreliť do sedu. No opäť iba skúsil, pretože množstvo prísavok rozmiestnených po hrudnom koši ho rýchlo prinútilo odvážny manéver ukončiť. Našťastie sa nejednalo o mimozemské pijavice živiace sa ľudskou krvou. Tieto 'pijavice' prichytené káblami k prístroju vedľa postele Tim poznal veľmi dobre. Práve vďaka nim mohol prístroj zobrazovať elegantné vlnovky namiesto smrteľne rovných čiar. To však netrvalo dlho, iba pokým Tim nezačal odliepať jednu prísavku po druhej. Keď tak spravil s piatou či šiestou, zrazu miestnosť ohlušil zimomriavky naháňajúci piskot. Na display vlnovky nahradili rovné čiary a červená farba predznamenávala blížiaci sa exitus. O pár sekúnd dvere na miestnosti takmer vyleteli z pántov a dnu vtrhlo niekoľkočlenné komando. V silnom svetle Tim nedokázal rozpoznať tváre, zato zúfalý výkrik dobre známeho hlasu spoznal okamžite. "Timmy." Mama priskočila k posteli ako prvá. "Timmy, čo je s tebou ?" Tim prekvapene zažmurkal. "Nič ja iba..." "On si to dal dolu !" Zvolal iný hlas patriaci staršej sestre. Tá spolu s ešte jednou sestričkou vpálila dnu len čo výstražná signalizácia zahlásila, že na izbe 13 došlo k prerušeniu srdcového rytmu pacienta. Mama stihla Tima iba pohľadiť a už aj musela ustúpiť obom sestram. Jedna z nich sa sklonila k malému pacientovi a na Timovu nevôľu mu začala prísavky lepíť späť na telo. "To si nesmieš sám odlepovať." Riekla káravo a kývla svojej kolegyni obsluhujúcej EKG. Na malom display znova naskočili pokojné vlnovky. V tej istej chvíli do miestnosti vbehli ďalší dvaja ľudia. Timovho otca sprevádzal akýsi prešedivený pán nižšej postavy, ktorého biely plášť ozdobený vizitkou dával tušiť, že je lekárom. "Čo je, čo sa tu stalo ?" "Nič pane. Chlapec sa prebral a dal si dolu sondy." "To je podľa vás nič ?" Štekol lekár podráždene. "Prečo tu s ním nikto nebol ? Mali ste naňho dohliadať !" Sestrička sa zamračila, no radšej nič nepovedala. "Pán doktor, čo je s ním ?" Zastonala Timova mama. "Len pokoj pani. Hneď ho vyšetím." Doktor sa nahol nad Tima a začal s prvotnou obhliadkou. Najprv skontroloval niekoľko prístrojov, prezrel pacientovu kartu zavesenú vpredu na posteli a napokon si k Timovi prisadol. "Tak čo, ako sa máš ? Už ti je lepšie ? Asi áno, keď si sa prebudil a chcel si nám utiecť." "Ale ja som nechcel utiecť." Zapišťal Tim vystrašene. "Asi nie." Riekol doktor a ukázal na injekciu hodenú vedľa na vankúši. "Asi si sa veľmi vystrašil, keď si videl všetky tie injekcie a nikoho tu nebolo. Nás sa však nemusíš báť, ani tých ihl. Bol si veľmi vyčerpaný, keď ťa sem rodičia priviezli a chceli sme aby ti bolo lepšie. Preto sme ti dali umelú výživu." Tim s odporom pozrel na dlhé ihly, ktoré si tak bolestivo vytiahol z rúk. "Tak čo ? Ako sa cítiš Tim ? Voláš sa Tim, však ?" "Áno pane." Zakoktal Tim. "Už mi je lepšie." "Lepšie ? Nebolí ťa niečo ? Hrdlo, alebo žalúdok ?" Tim zavrtel hlavou. "Nie, nič ma nebolí." "Takže nič ? Hm, ty asi budeš smelý chlapec. No áno, správny chlap žiadnu bolesť nikdy necíti, ale pre teraz urobíme malú výnimku, dobre ? Lahni si a keď ťa niečo zabolí, tak povedz." Tim poslúchol a lekár mohol začať dôkladnú prehliadku. Začal ústnou dutinou, pokračoval uzlinami, prehmatával Timovo brucho i ???0. Od sestričiek si vypýtal výsledky množstva vyšetrení do ktorých potom hodnú chvíľu hľadel. Zatiaľ čo doktor dumal nad diagnózou, Tim uvidel otca ako si nervózne ohrýza nechty. Také

niečo robieval iba vtedy, keď bol nervózny. Mamy sa pýtať nemusel, keďže už na prvý pohľad bolo jasné, že len prednedávnom plakala. "Hm." Riekol lekár zadumane. "To je zvláštne. Tá karta je naozaj jeho ?" "Áno pán doktor." Odvetila staršia zo sestier. "To sa mi nejako nezdá. Je tu napísané, že pacienta priviedli v hlbokom bezvedomí s pulzom ???0 na ???0. Ste si naozaj istá, že ste tie karty nevymenili ?" "Nie pán doktor. Som si tým istá. Je to karta pacienta Timothy Andersona, vek 12 rokov, bydlisko ???0, Minneapolis." Doktor zavrtil hlavou. "To musí byť nejaký omyl. To predsa nie je možné !" Doktor ešte raz prebehol stoh papierov i pacientovu kartu, no stále mu čosi nesesedelo. "To sa mi naozaj nezdá. Prijatý bol cez centrálny príjem ?" "Áno." "Tak to potom určite tí šlendriáni zasa prehodili. Kto ho prijímal ?" "Doktor ???0." "???0 ? Dúfam, že je ešte tu. Toto si hneď preberieme. Takéto šlendriánstvo je neakceptovateľné !" Doktor s oboma sestrami zamieril ku dverám. "Pán doktor, čo sa stalo ? Čo je s našim synom ?" "Oh, pani Andersonová nemusíte sa báť. Iba si niečo musím overiť. Vyzerá to, že na príjme vymenili výsledky vášho syna za iného pacienta. Nemalo by sa to stávať, no bohužiaľ z času na čas k tomu dôjde. Našťastie ako aj sami vidíte, máme viacnásobnú kontrolu, takže nič vážne sa nemohlo stať." "Tomu nerozumiem !" Teraz sa do diskusie zapojil i Timov otec. "Vymeniť výsledky ? To akože ste vymenili diagnózu nášho syna za niekoho iného ?" "Nie pán Anderson, to v žiadnom prípade. Len mi tu nesedia niektoré vstupné testy s hodnotami, ktoré ukazujú prístroje teraz. Ale nemusíte mať žiadne obavy. Ak výsledky čo tu mám skutočne patria vášmu synovi, môžete byť pokojní. Všetko bude v poriadku. Ja iba skočím za kolegom, niečo si overiť a hneď som späť. Určite je to iba nedorozumenie a všetko sa ihneď vysvetlí." Koniec doktorovej vety sprevádzal silený úsmev a skôr ako Timov otec stihol položiť ďalšiu otázku, doktor i s oboma sestrami zmizol na chodbe. Tim ostal s rodičmi osamote. Mama k nemu pristúpila. "Timmy, ako ti je ? Už ti je lepšie ? Bolí ťa niečo ?" "Bolí ?" Zopakoval Tim prekvapene, akoby to slovo ani nepoznal. "Nie, nič ma nebolí. Teda vlastne hej." Ukázal na neprehliadnuteľné miesto po vpichu, kde mal ešte pred malou chvíľou zapojenú umelú výživu. "Ach bože Timmy. Čo sa ti stalo ? Keby si len vedel ako si nás strašne vydasil. Ja som myslela..." Mame vŕhli slzy do očí a nedokázala vetu dokončiť. "Ja ničomu nerozumiem. Čo sa stalo ? Na nič si nepamätám." Otec skôr ako začal si k nemu prisadol a pohladil ho po vlasoch. "Keď mama prišla domov našla ťa v bezvedomí. Ležal si na dlážke v kúpeľni, bol si veľmi bledý a takmer si nedýchal. Keď zavolala sanitku a prišiel lekár, pulz si mal tak slabý, že ti museli dať injekciu, aby si nám..." Otec od dojatia preglgol. "Aby sa ti niečo nestalo. Keď ťa doniesli do nemocnice, povedali nám, že tvoj stav je vážny, no nevedeli nám povedať nič viac. Vlastne ani teraz nevieme čo sa stalo a prečo si odpadol. Našli sme vedro pri tvojej posteli, videli sme, že si zvracal..." Otec znova preglgol a uprene pozrel synovi do očí. "Tim čo sa stalo ? Prečo si omdlel ? Prišlo ti zle ? Zatočila sa ti hlava ?" Tim namiesto odpovede sklopil zrak a potichu zašepkal. "To Atreyu." "Čo ? Nerozumel som ti ?" "Nič tati." Tim sa zhlboka nadýchol. "Mne prišlo zle. Už ráno mi bolo zle, ale nechcel som ti mami nič povedať. Musel som sa stretnúť s Atreyu a keby som bol chorý, tak by si ma nepustila von. Preto som dal teplomer do studenej vody, aby si nevidela, že mám teplotu. Potom keď sme šli do školy bolo mi na prvej hodine strašne zle. Povracal som sa na záchode a učka ma poslala domov." "Samého ťa poslala domov ?" "Nie samého, ale s Atreyu. Povedal som jej, že som vám volal a že ste mi povedali, že mám ísť domov, že ma tam budete čakať a že pôjdeme spolu k lekárovi." "Ale preboha prečo Timmy ? Prečo si klamal ? Ty si mi predsa nevolal !" "Ja viem mami. Ale keď ja som myslel, že to prejde. Nechcel som ísť k lekárovi. Ja..." Tim zaváhal, no pri pohľade na injekciu visiacu na stojane vedľa postele už na tom aj tak

nezáležalo. "Bál som sa, že mi budú chcieť dať injekcie." Po Timovom vyhlásení nastalo v nemocničnej stále na pár sekúnd hrobové ticho, ktoré čoskoro prerušil mamin ston. "Ach Timmy." Mama ho objala a na Timovo počudovanie sa k nej pridali otec. Obaja ho stískali, hladili, láskali a mama i vzlykala. Bola to dojmavá situácia, nie však prvá za posledne 2 týždne. Tim mal čo robiť, aby i sám nezačal vzlykať. Našťastie otec bol predsa len o trochu praktickejší. "Alice, nechaj ho, nech si znovu ľahne. Ešte stále je veľmi vyčerpaný. Iba teraz bol na umelej výžive." Mama prikývla a pustila syna. "Ľahni si Tim a odpočívaj. O chvíľu príde doktor a uvidíme čo povie." Tim preglgol. "Ale nechcete ma tu nechať, však tati ?" "Tim pochop. Iba pred chvíľou si bol v bezvedomí a ako si sám videl, ani lekári poriadne nevedia čo ti je. Môže ti znova prísť zle. Musíme zistiť čo sa stalo." "Ale mne už nič nie je !" Zvolal Tim nahnevane. "Pozrite, už môžem aj vstať." Tim sa posadil na posteli, že vstane. "Nie Tim, len pekne ostaň ležať. Iba teraz si bol v bezvedomí. Znova sa ti zatočí hlava a odpadneš." Tim prevrátil oči. "Ale tati, veď ti predsa hovorím, že mi nič nie je." A aj napriek otcovmu protestu sa postavil. "Vidíš, som úplne OK !" Ani to nedopovedal a dvere na sále sa znovu otvorili. Dnu vstúpila dvojica doktorov v sprievode staršej sestry. Staršieho lekára ako i sestričku už Tim poznal. Mladší z doktorov mohol mať tak 35. Z okuliarmi na nose a krátkymi fúzami, vyzeral trochu smiešne. V ruke držal elektronický diár i niekoľko papierov. Už z toho ako sa tváril bolo jasné, že rozhovor so starším kolegom, ktorý pred malou chvíľou absolvoval nepatrilo k najpríjemnejším. "Pán doktor, ja tomu nerozumiem. Výsledky som určite nevymenil." Obaja lekári pristúpili k chlapcovej posteli. "Toto je ten pacient, ktorého ste vyšetřovali ?" "Áno, presne ten." Mladší lekár pozrel do papierov. "Timothy Anderson, však ?" "Áno pane." Zakoktal Tim vystrašene, žijúc v presvedčení, že práve teraz sa rozhoduje o tom či dnešnú noc strávi v nemocnici. "Kolega, vy mi chcete povedať, že tento chlapec mal tep na ???0, tlak ???0, erytrocyty na ???0 a leukocyty na ???0 ? Veď sa pozrite na tie údaje ! Hematokrit na ???0 a hemoglobín pod ???0 ? Porovnajte si to s údajmi z posledného merania pred necelou hodinou. Ešte stále trváte na tom, že ste výsledky nevymenili ?" Mladší lekár neveriacky listoval v elektronickom diári i papieroch a iba občasné pokynutie hlavou naznačovalo čo si o všetkom myslí. "Pán doktor viem, že som žiadne výsledky nevymenil. Nerozumiem tej zmene, no som si stopercentne istý, že tieto výsledky sú výsledky tohto chlapca." Mladší zamával výsledkami vstupných testov a znova len tak pre seba zavrtil hlavou. "Nerozumiete ? Museli ste ich vymeniť. Tie zmeny sú predsa vylúčené !" "Ale pán doktor..." Mladší z lekárov zvýšil hlas a ak by nebol prerušený, určite povie niečo ostrejšie. Našťastie do ich hádky v tej najvodnejšej chvíli vstúpila Timova mama. "Čo sa deje ? Čo je s našim synom ?" Obaja lekári po sebe hodili nevrle pohľady, kým starší z dvojice neobrátiteľ svoju pozornosť k Timovej mame. "Pani Andersonová, ospravedlňujem sa za tento náš výstup. My sme si tu s kolegom iba potrebovali niečo vyjasniť." "Dobre, ale čo je s našim chlapcom ?" Zavrčal Timov otec podráždene. Lekár sa zhlboka nadýchol a vyslovil dvojicu krátkych viet, ktoré okamžite umlčali všetkých. "Práveže nič. Váš syn je v absolútnom poriadku." Po doktorovom vyhlásení nastalo na hodnú chvíľu hrobové ticho. Ako prvý sa paradoxne spamätal Tim. "Takže tu nemusím ostať cez noc ?" "To závisí od tvojich rodičov Tim. Asi sa však cítiš oveľa lepšie, však ?" "Áno pane. Nič mi nie je, ani ma nič nebolí." "Pán doktor..." Zvolala mama. "Timmy, prestaň si vymýšľať a povedz pravdu !" "Ale mami, veď ja hovorím pravdu ! Naozaj mi nič nie je. Prečo mi neveríte ?" "A kto to ráno strčil teplomer pod studenú vodu ?" "Ale tati to bolo ráno, a teraz je večer. Naozaj mi nič nie je. Nič ma nebolí a neklamem !" "Len pokoj Tim." Lekár sa narovnal a ešte raz pozrel do papierov svojho kolegu. "Pán Anderson, ja môžem dodať len toľko, že všetky testy, ktoré sme vášmu

synovi spravili potvrdzujú chlapcove slová. Samozrejme ihneď vykonáme ďalšiu sériu testov na iných prístrojoch, aby sme vylúčili prípadnú chybu v meraniach, ale ak sa výsledky potvrdia, musím skonštatovať, že zdravšieho chlapca ako Tim som už dlho nevidel." Obaja rodičia pozreli na seba, no ak ich lekárove slová mali upokojiť minuli sa účinkom. "To snáď nemyslíte vážne ! Iba pred pár hodinami sme syna dovezli v hlbokom bezvedomí, vaši kolegovia hovorili o vážnom stave, nevedeli ani len stanoviť diagnózu. Potom ste hovorili niečo o vymenených výsledkoch a teraz mi chcete tvrdiť, že Tim je v poriadku ?" "Chápem vaše rozhorčenie pán Anderson, i preto navrhujem ďalšiu sériu testov po ktorých budeme múdrejší. Spravíme komplexné vyšetrenie vášho syna, plne hrazené nemocnicou. Niektoré výsledky však budeme mať až zajtra, ale samozrejme ak si budete želať, môžeme si nechať vášho syna na pozorovanie, kým nebudeme mať výsledky kompletné." Keď to Tim začul, okamžite sa vzpriamil na lôžku. "Tati to nie ! Ja tu nechcem ostať ! Nič mi nie je ! Pán doktor má pravdu. Ja tu nechcem byť ! Chcem ísť domov !" "Tim, teraz mlč, dobre ?" Zavrčal otec a pozrel na lekára. "Pán doktor urobte prosím všetky vyšetrenia. Je predsa vylúčené, aby sa chlapcov stav mohol tak radikálne zlepšiť." Doktor prikývol. "Súhlasím s vami pán Anderson. Je to naozaj veľmi zvláštne, a preto navrhujem ponechať vášho syna dnes v noci v nemocnici. Ak sa výsledky potvrdia, už zajtra bude môcť ísť domov. To predsa vydržíš Tim, nie ?" Tim zavrtel hlavou a chcel protestovať, no otec bol rýchlejší. "A čo tá rana na hlave. Spomínal som ju i vášmu kolegovi. Včera to mal zapálené. Nemohla byť ona príčinou kolapsu ?" Starší lekár si narovnal okuliare a chcel pozrieť do papierov, no mladší kolega ho predbehol. "Pán Anderson, prehliadol som vášho syna, no žiadnu otvorenú ranu na hlave som nenašiel. Vzadu na krku mal chlapec bandáž, ako ste spomínali, no žiadna rana pod ňou nebola." "To je predsa absurdné ! Ved' sme mu ju včera večer s manželkou ošetrovali." "Áno pán doktor. Sama som mu to preväzovala a mal tam zapálenú ranu." Lekár sa po maminom vyhlásení zatváril trochu neisto. "Ja som tam žiadnu ranu nenašiel. Kludne sa pozrite, ak mi neveríte." A skutočne. Zbytočne mama odhŕňala Timovi vlasy, zbytočne otec žiadal sestričku o silnejšie svetlo. Po rane neostalo ani pamiatky. Zopár stôp po lepidle od bandáže bolo jedinou pripomienkou včerajšieho domáceho ošetrenia. "Ako je to možné ? Taká rana sa predsa nemôže tak rýchlo zahojiť !" Starší z dvojice lekárov skontroloval Timov zátylok, aj keď v podstate nebolo čo kontrolovať. S konštatovaním, že rana asi nebola tak hlboká a vplyvom liečiv v bandáži sa sama zacelila, obaja lekári tému uzavreli. Tim potom podstúpil sériu vyšetrení, o akých sa mu ani v najhorších snoch nespomínalo. Brali mu krv, robili výtery z hrdla i miest o ktorých sa radšej nehovorí, merali tlak, spravili vyšetrenia s tými najkryptickejšími menami ako EKG, EEG, CT. (Pri tom poslednom ho strčili do obrovitého valca pripomínajúceho pec v krematóriu, kde mu okolo hlavy i celého tela ako gigantický hmyz krúžil rotujúci prístroj.) Pri inom vyšetrení mu zas blikali červeným svetlom do očí, dávali elektrické impulzy do rúk i nôh a samozrejme pichali - ihlami i špachtľami. Aj keď väčšina vyšetrení nijako strašne nebolela (odbery krvi boli asi najhoršie), Tim mal všetkého akurát tak dosť. Neustále prosíkal rodičov, aby už šli domov, presviedčal ich, že mu nič nie je, dokazoval to zranením na hlave, ktoré záhadne zmizlo. Asi o jednej po polnoci konečne dorazili prvé výsledky. Vyšetrenia z tomografu ani EEG nepotvrdili žiadnu chorobu či inú možnú príčinu Timovho náhleho kolapsu. Podobne dopadli i vyšetrenia srdca, obličiek, a čo bolo najčudnejšie aj Timovho žalúdka. Všetky bez akéhokoľvek nálezu. Správy sa až podozrivo zhodovali v konštatácii, že pacient nenesie žiadne príznaky chorobného stavu. Poslednú sadu výsledkov doniesol starší lekár osobne. Otec chvíľu listoval hrubým fasciklom papierov, no z latinských názvov toho veľa nevyčítal, takže

napokon mu ich lekár musel prekladať. Keď dočítal i poslednú správu, pozrel na Timovho otca. "Všetky výsledky sú negatívne. Zopár vyšetrení bude hotových až zajtra okolo obeda, no i z tých ktoré máme môžem konštatovať, že váš syn netrpí žiadnou závažnou chorobou. Naopak, vyšetrenia celkom jasne poukazujú na zdravého, až pozoruhodne zdravého chlapca. Ale samozrejme, ak si želáte, necháme vášho syna na pozorovanie, kým nebudeme mať výsledky kompletne, no už teraz som presvedčený, že všetky dopadnú negatívne." Aj keď lekárova reč bola stručná a priama, nepripúšťajúca žiadnu pochybnosť, Timov otec to až tak jednoznačne nevidel. "Pán doktor, ako je to možné ? Ako sa mohol jeho stav tak rýchlo zlepšiť ? Dokonca i tá rana na hlave zmizla. Máte na to nejaké racionálne vysvetlenie ?" Lekár si narovnal okuliare a pozrel na malého pacienta. "Mohlo ísť o krátke nedokrvenie mozgu a napadá ma i možná dehydratácia. Chlapec zvracal a mal horúčku. Musel vydať veľké množstvo tekutín. Tu sme ho ihneď zapojili na umelú výživu, dodali potrebné živiny i vodu. Čiastočnú dehydratáciu potvrdzujú i vstupné vyšetrenia. Čosi také sa občas prihodí i úplne zdravým ľuďom, športovcom. Podobné kolapsové stavy, ak sú včas zachytené, nemávajú žiadne vedľajšie následky a ako ukazujú Timove vyšetrenia, ani nemali." "Ale čo tá rana na hlave ? Ako si ju vysvetľujete ? Neostala po nej ani jazva, ani škrabanec." Doktor pokrčil plecami. "Bohužiaľ, nevidel som ju a tak nemôžem vyvodiť kvalifikovaný záver. U detí sa však rany vo všeobecnosti hoja oveľa rýchlejšie ako u nás dospelých. Ale ako hovorím, bez toho aby som ju videl, nemôžem vysloviť akýkoľvek záver." Otec s doktorovou odpoveďou nebol spokojný, no za daných okolností v lepšiu ani dúfať nemohol. "Čo nám teda odporúčate ? Máme ho nechať na pozorovanie ?" Tim preglgol. Našťastie lekár naňho práve hľadel a Timova reakcia tak neostala nepovšimnutá. Jemné lekárovo žmurknutie čo to napovedalo. "Pán Anderson, nechám to na vás a vašu pani manželku. Môj záver je taký, že to nie je nevyhnutné, ale pokiaľ si to želáte, vyhovíme vám." Otec pozrel na manželku a tá zas na syna. Nešťastný výraz, ktorý Tim vystrúhal napokon rozhodol. Otec sa s lekárom dohodol, že ihneď ako bude vedieť ďalšie výsledky mu zavolá. Tim tak dosiahol svoje - mohol konečne domov. Boli už dve hodiny po polnoci, keď všetci traja spoločne opustili bránu nemocnice a nastúpili do auta. Cestou domov bol Tim ešte raz podrobený výsluchu a aj keď mu oči klipkali únavou, musel dopodrobna zopakovať ako mu v škole prišlo zle, ako ho Atreyu odprevadil domov, ako mu bolo na zvracanie, ako odpadol, i to ako znova prišiel k vedomiu na nemocničnom lôžku. Jedinú vec, ktorú Tim úmyselne zatajil boli Atreyu tabletky. Dve zelené vajcovité útvary skvelej chute, ktoré najprv prehltol, aby neskôr jednu z nich našiel, rozpustenú na dne toalety. Nie, o tabletku rodičom radšej nepovie, aj keď to nepochybne bola práve ona, ktorá ho dnes zachránila. Ak sa však otec s mamou o XCOM nemajú dozvedieť, musí mlčať. Nebude to ľahké, no zvládne to. A rovnako i zvládne zajtrajšie spovedanie Atreyu. Už teraz mu hlavou brázdili desiatky otázok. Zo všetkého najviac ho budú zaujímať tie o tabletkách. Opýta sa ho prečo mu ich tak nástojčivo ponúkal, prečo mu po ich požití bolo tak zle i to, ako je možné, že sa tak rýchlo vyliečil. No zo všetkého najviac ho bude zaujímať odpoveď na otázku prečo jedna z nich, tá ktorú Atreyu na dôkaz jej neškodnosti prehltol, skončila na dne toalety. Ale to všetko až ráno. Teraz jediné po čom Tim túžil bol spánok a čoskoro i zaspal.

11.07.2011..

Chapter 22 - Misia XCOM číslo 1.

Keď Tim otvoril oči, slnečné lúče už prenikali žaluzím, maľujúc po stenách izby nepravidelné mrežovanie svetla a tieňa. Aj keď zaujímavý úkaz, Tim oň neprejavoval záujem. Bol to až časový údaj na nástenných hodinách, ktorý ho postavil do pozornosti. Ručičky Bolo pol jedenástej. "Do riti !" Tim vystrelil na nohy. Pohľad na stoličku, kde normálne mával šaty ho zaskočil. Žiadne tam neboli. Napadlo ho, že mu ich mama pri včerajšom neskorom príchode zabudla pripraviť, a tak priskočil k skrini a ani nie za minútu bol pripravený vyraziť smer škola. Práve, keď sa chystal otvoriť dvere, kľučka začala mimovoľne klesať. Spomienky na udalosti uplynulých dní ho prinútili cúvnuť. "Mami ?" Zvolal Tim, keď v škáročke dverí uvidel známú tvár. Jeho prekvapenie bolo viac než pochopiteľné. 10:30 a mama stále doma ? Tu niečo nesedí... "Timmy, už si hore ? Prečo máš na sebe tie šaty ?" Tim nechápavo pozrel na svoje oblečenie. "Vybral som ich zo skrini. Nedala si mi ich na stoličku." "Na stoličku ? Na akú stoličku ? Kam chceš ísť ?" "No predsa do školy. Veď už bude jedenásť !" "Do akej školy ? Veď si predsa chorý. Včera si odpadol a iba v noci sme sa vrátili z nemocnice. Dnes nemôžeš do žiadnej školy." "Ale mami, ja musím ! Je to strašne dôležité. Už mi nič nie je. Naozaj, neklamem. Veď aj doktor povedal, že som OK." "Timmy, prestaň rozprávať hlúposti a okamžite si to daj dolu ! Včera som ťa tu kriesila, musela som volať sanitku. Nie, o tom sa nebudeme vôbec baviť. Dnes nikam nejdeš a hotovo !" "Ale doktor predsa povedal, že mi nič nie je !" "Nie, to nepovedal. Povedal, že výsledky ešte nie sú kompletne. Chcel si ťa nechať v nemocnici na pozorovanie. Na to si zabudol ?" "Mami, ale ja musím do školy ! Musím sa stretnúť s Atreyu. Je to hrozne dôležité. Sľúbil som mu to." Mama konečne pochopila kam syn mierí a láskyplne sa usmiala. "Timmy, Atreyu tu ráno bol. Vysvetlila som mu, že si chorý a že dnes do školy nepôjdeš. Neboj sa, pochopil to." Tim zovrel päste do dlaní a okrem kriku pridal Tim i kopanec do rohu postele. "Ale mami, ja nie som chorý ! Nič mi nie je. Prečo si stále všetci vymýšľate ?" "Tim okamžite prestaň !" Zvolala mama prísne a všetok úsmev bol razom preč. "Nikam ťa nepustím ! Raz si chorý, tak ostaneš doma. A už o tom nebudeme viac hovoriť. Kým doktor nebude mať výsledky kompletne, ostaneš tu. Je to moje posledné slovo !" Tim vidiac, že mamu len tak nepresvedčí to skúsil inak. "Tak mu potom zavolaj ! Možno ich už má. Mami, ja musím hovoriť s Atreyu ! Je to otázka života a smrti." Tim si spomenul na hlášku, ktorú včera Atreyu v súvislosti s XCOM použil nie raz. Škoda len, že na mamu také niečo nezabralo. (Teda zabralo, ale inak ako si Tim predstavoval.) "Čože ? Akého života a smrti ? Timmy, o čom to preboha rozprávaš ?" Tim pobledol. Došlo mu čo povedal. "No... Vlastne nie života a smrti, ale aj tak je to hrozne dôležité. Atreyu mi mal povedať niečo veľmi dôležité, a preto za ním musím ísť." Mama sa chytila za čelo a sťažka si odfúkla. "Timmy, prestaň robiť scény. Keď tu Atreyu ráno bol povedal, že ti poslal správu. Máš si ju vraj prečítať." "Správu ? Akú správu ?" "Neviem, asi MMSku. Nepovedal akú." Tim sa zachmúril. "To si mi nemohla povedať hneď ?" Mama namiesto odpovede iba mávla rukou a zišla do kuchyne pripraviť neskoré raňajky. Len čo opustila izbu, Tim začal prezerat' správy v mobile. Najprv SMSky, potom MMSky, nedvihnuté hovory, videá i Internet. Nič, ani jediná správa, jediný nedvihnutý hovor. Nahnevane hodil telefón na posteľ, keď si spomenul, že má ešte jeden. Ten, ktorý mu Atreyu včera daroval. Kde len môže byť ? Modrá skriňa. Ako si matne spomínal, práve tam kázal Atreyu mobil spolu s overalom odložiť. Skôr ako začal v skrini kutrať, opatrne privrel dvere a nezabudol ani zamknúť. Teraz keď je mama doma by nečakaná návšteva jeho izby mohla všetko pokaziť. Opatrne po špičkách pristúpil k skrini a začal v nej hrabať. Netrvalo dlho a v rukách držal ako mobil tak i biely overal. Ten pre istotu ihneď strčil pod posteľ a s napätím začal prezerat' správy v 'tajnom komunikátore'. Chvíľu trvalo kým zvládol základne

ovládanie a našiel to čo hľadal - Prijaté správy. Mal 3 nové. Dve zo včerajška a jednu dnešnú. Prvá sa volala Test a Atreyu v nej skúšal spojenie. Druhá z neskorého večera, hoci krátka stála zato. "Už ti je lepšie ? Teraz som bol na základni. Zajtra ideme na misiu. Atreyu." Tim musel poslednú vetu niekoľkokrát zopakovať, kým uveril, že je ozajstná. Tretia správa obsahovala v hlavičke jediné slovo Misia. Krátky text toho nanešťastie veľa neprežrádzal. "Čau, bol som u teba a tvoja mama povedala, že si chorý a spíš. Keď vstaneš zavolaj mi. Budem čakať. Musíme pokecať o misii. Určite mi zavolaj ! Čau, Atreyu." Tim preglgol, cítiac ako mu nepríjemná sila zvieria žalúdok. Skôr než zavolať uistil sa, že za dverami nik nepočúva. Niežeby to mama niekedy robila, no teraz keď ide o XCOM musí mať 100 percentnú istotu. Nad Atreyu číslom nemusel dlho špekulovať, keďže jediný kontakt, ktorý v tajnom komunikátore mal bol ten na Atreyu. Po nedávných skúsenostiach s telefonovaním si slúchadlo radšej dal ďalej od ucha. Našťastie tentoraz kovový rámus nenastal. "Čau Tim. Konečne, že voláš ? Čo je s tebou ? Že vraj si chorý." "Ale blbosť ! Nič mi nie je. To iba mama furt vymýšľa. Včera som bol v nemocnici, ale už som OK." "V nemocnici ?" "Hej, keď si odišiel prišlo mi zle a odpadol som. Mama ma našla a myslela, že je po mne. Preto sme šli do tej blbej nemocnice." "Cool. Ja som ti vrel, že sme mali skočiť k lekárovi hneď ráno." "Ale veď mi už nič nie je. Skús však prekecať mamu." "Hm, tak to je potom pekne v riti. Dnes som chcel ísť na tú misiu. Včera som bol v XCOM a schválili nám jednu super misijku." "Misijku ? Akú misijku ?" "To ti nemôžem vykecať do telefónu." Tim sa zarazil. "Ale veď si predsa povedal, že komunikátor je šifrovaný." Atreyu na sekundu zaváhal. "Ehm vidíš, vlastne hej je šifrovaný, ale aj tak ti to chcem povedať sám. Keby si tak mohol skočiť do parku. Vyučko končí už po piatej hodine. Odpadla nám posledná." Tim sa zatváril zúfalo. "Ale ja neviem či budem môcť. Mama si stále myslí, že som na zdochnutie. Čo ak ma nepustí von ?" Atreyu sykol do telefónu. "A čo keby si ju skúsil prekecať ? Vieš akú cool misiu som vymyslel ? Ehm, teda vlastne akú nám schválili ?" "Akú ? Povedz mi niečo o nej. Prosím." "Nie ! Príď do parku o pol druhej k našej tajnej lavičke a poviem ti viac. Naozaj musíš prísť. Takú misiu už nemusíme dostať. Mohol by si vidieť to po čom si celý život tak túžil. Uvidíš, že to bude strašne cool. Musíš však prísť." Tim si bezradne povzdychol. "Ale čo ak ma mama naozaj nepustí ? Čo potom ?" Atreyu pokrčil plecami. "Potom nič. Pôjdeme inokedy, ale iná misia už nemusí byť taká špica ako táto. Možno uvidíme UFO." Timovi pri poslednom slove zatrnulo. "U... UFO ?" "Áno UFO. Asi ho neuvidíme, je iba 30 percentná šanca, ale možno budeme mať šťastie. Ty si predsa vždy chcel vidieť UFO, či nie ?" "To áno, ale keď ja..." Tim bol kamarátovým návrhom tak zaskočený, že nevedel čo povedať. "Ty máš ale šťastie." Zašepkal Atreyu závistlivo. "Hneď prvá misia a UFO. Ja som čakal 20 misií, kým som nejaké videl. Aj preto musíš prísť. Budem ťa čakať. Ale keby si náhodou nemohol, tak brnkni. Ale skús prísť, dobre ?" Tim ohromený priateľovou ponukou chvíľu mlčal, kým napokon nevykoktal. "Tak ja teda... Tak dobre, ja skúsím prísť." "Super !" Zvýskol Atreyu. "Ešte mám mať ten sprostý tréning, ale keby sme šli, tak trénerovi poviem, že dnes nemôžem." "No tak dobre. Ja prídem. Sľubujem." Atreyu sa Timovým slovám nevedno prečo zachechtal a po krátkej rozlúčke zložil telefón. Neprešlo ani desať sekúnd a tajný komunikátor znova zazvonil. "Čau, to som ja. Počuj, nezabudni zobrať ten overal i komunikátor. Neber však žiaden foťák ani iné veci. Všetko beriem ja. Foťák, mobil, alebo nejaká baterka by mohli UFO odplašiť. Je ti to jasné ?" "No dobre, ale keď..." Tim chcel niečo povedať, no skôr ako stihol otvoriť ústa, Atreyu zložil telefón. "Do riti aj s tým !" Zahrešil Tim nahnevane. Chcel zistiť ako môže obyčajný fotoaparát odplašiť mimozemšťanov, no Atreyu mu na to nedal príležitosť. To či nejakú však bude vôbec mať teraz záviselo od mamy. Musí ju

nejako presvedčiť. Práve keď nad tým začal uvažovať, mama potiahla kľučku. Ostalo len pri želaní. "Timmy ? Timmy, ty si sa zamkol ?" Tim skočil ku dverám a šmahom ruky ich odomkol. "Prečo si sa zamkol ?" Tim otázku ignoroval a pohľadom preskúmal tácku s jedlom, ktorú mu mama priniesla. "Sucháre ? Fuj, neznášam sucháre." "Ja viem, ale ťažšie jedlo teraz nemôžeš. Musíš mať aspoň 3 dni diétu. To povedal lekár." "Už volal ?" Vyhŕkol Tim vzrušene. "Kto ? Myslíš lekára ?" "Jasné. Hovorila si, že keď budú výsledky a nič mi nebude, môžem ísť von." "Nie Timmy, ešte nevolal, ale tato mu má volať na obed." "Tato ? A prečo mu nemôžeš zavolať ty ? Čo keď tie sprosté výsledky už má ? Mami ja musím ísť von ! Teraz som volal Atreyu a mám sa s ním stretnúť o pol druhej v parku." Mama si povzdychla. "A prečo nemôže prísť Atreyu k nám ? Tu sa môžete porozprávať koľko len budete chcieť." "Mami prestaň ! My chceme ísť spolu von. Prečo nemôžeš zavolať tomu lekárovi ? Mne už naozaj nič nie je ! Ja chcem ísť von ! Mami prosím..." Mama mrzuto pozrela na syna. "Tak dobre teda. Urobíme dohodu. Ja mu teraz zavolám, ale keď lekár povie, že máš ostať doma, aj keby to malo byť do konca týždňa, ostaneš pekne tu a nevytiahneš päty z domu. A takisto prestaneš s neustálym stukaním. Platí ?" Tim, vidiac, že nemá na výber, prikývol. Potajme dúfal, že Atreyu tabletky spravili svoje a všetky výsledky budú v norme. Mama naopak presvedčená, že po včerajšku lekár akiste synovi nariadi aspoň na trojdňový odpočinok, dala sľub, ktorý už čoskoro mohla oľutovať. Ešte skôr než zavolala si Tim vydupal, že telefonát bude s hlasitým odposluchom, aby na vlastné uši počul čo lekár povie. Telefonát nebol dlhý, nerátajúc úvodné 2 minúty, kým operátorka spojila hovor. Lekár bol stručný. Výsledky vraj prišli o desiatej a všetky boli negatívne. Dokonca i kontrolné merania na inej sade prístrojov dopadli rovnako. Tim bol podľa doktora úplne zdravý. Keď to Tim začul, začal poskakovať od radosti, no mama bola predsa len o čosi opatrnejšia. Všetky pochybnosti čoskoro rozplynulo lekárovo uistenie, že príčinou Timovho náhleho kolapsu bol nedostatok tekutín spôsobený silným zvracaním, ktorého príčinou bola bežná žalúdočná chrípka. Tá vraj podľa výsledkov posledných testov pominula a Tim je teda v absolútnom poriadku. Nanešťastie lekár ešte stihol dodať, že predsa len bude lepšie, aby Tim dnes držal diétu a na maminu otázku, či môže ísť von trochu nejednoznačne odvetil, že dnes by si mal oddýchnuť, no zajtra ak sa bude cítiť lepšie, môže do školy. "Ja nepotrebujem oddychovať ! Chcem ísť von !" Skríkol Tim rozčúlene, len čo mama zložila telefón. "Počul si lekára. Dnes máš oddychovať." "Mami, ale ja nechcem oddychovať ! Nič mi nie je. Prisahám." "Timmy, dohodli sme sa a ty si súhlasil. Ak chceš, pozvi si Atreyu sem, ale von ťa nepustím." Tim vidiac, že situácia je beznádejná zariskoval a všetko vsadil na jednu kartu. Začal tým, že ak nepríde, Atreyu sa s ním nebude chcieť kamarátiť. Keď to nezabralo spomenul, že Atreyu je jeho jediný kamarát, o ktorého nechce prísť. Pridal i niekoľko vzlykov a nejaké tie slzy, neustále opakujúc, že už nikdy nechce byť sám. To posledné napokon zabralo. Mame síce musel sľúbiť, že do tretej bude doma a zoberie si vetrovku i hrubú bundu, no výsledok stál zato. Veci trochu dopomohol i telefonát z maminou prácou po ktorom musela 'na chvíľu' odbehnúť. O pol jednej zavolala, že tá chvíľa bude trvať o čosi dlhšie a po podrobnom vyšetrení Timovho stavu sa s ním rozlúčila. Bolo čosi pred jednou, keď Tim vyletel z domu a v momente zabudol na mamu i sľuby čo jej dal. Jediné čo ho teraz zaujímal bolo misia. Bol už v polovici cesty, keď si spomenul na overal, na ktorý v tom zmätku celkom zabudol. Musel sa poň vrátiť a aj napriek Atreyu varovaniu zobral svoj malý foťak. Len pre istotu. Veď čo ak sa ten Atreyu pokazí ? Prísť o možnosť spraviť fotku ozajstného UFO, také niečo by si vyčítal do konca života. Napätý a nervózny zároveň dobehol do parku, kde už naňho Atreyu netrpezlivo vyčkával. "Kde si tak dlho ? Už je takmer trištvrt." "Ja..."

Zabudol som ten overal. Musel som sa poň vrátiť." Atreyu prevrátil oči. "Zdrhol nám bus." "Bus ?" "Hej. Na to miesto odkiaľ budeme robiť pozorovanie musíme busom. Je to až za mestom. Myslel som, že stíhame ten na trištvrt', ale budeme musieť počkať na ďalší. Ide až za pol hodiny." Tim skrúšene sklopil zrak. "Sorry, ja..." "To nič, kašli na to. Aj tak ti musím niečo urobiť." "Niečo urobiť ?" Zakoktal Tim. "Ak... Ako to myslíš, niečo urobiť ?" Atreyu bez ďalšieho vysvetľovania vytiahol z vrečka akýsi prístroj. Vlastne to boli dva prístroje. Prvý vyzeral ako veľké náramkové hodinky, ktoré si nasadil na ľavé zápästie a jemným dotykom ich zapol. Prístroj sa rozsvietil a niekoľko kontroliek zablikalo. Na malom display sa zjavil nečitateľný nápis v písme, ktoré Tim nepoznal. (Vlastne to ani nevyzeralo ako ozajstné písmo, lebo znaky, ak sa vôbec takto dali nazvať, boli zahmlené ako maličké obláčiky, neustále meniac svoj tvar i veľkosť.) "Čo to je ?" Zajachtal Tim. "Teraz nehovor. Musím sa sústrediť." Atreyu niekoľkými dotykmi aktivoval čudný prístroj a len čo dokončil sekvenciu príkazov zadávaných stláčaním podivuhodným znakov na miniatúrnej klávesnici, vytiahol druhý prístroj - kovovú doštičku vo veľkosti štvrt' dolárovej mince blikotajúcu červenkastým odtieňom. "Atreyu čo je to?" Atreyu si prísne premeral kamaráta. "Povedal som ti, aby si bol ticho ! A nezľakni sa." Ako to povedal, priložil doštičku k Timovmu spánku a tá so sykotom priľnula ku koži. Tim sa strhol. "Čo to robíš ? Čo je to za vec ?" "Tim, do riti, budeš už konečne držať hubu, alebo chceš, aby som všetko pokazil ? To čo teraz robím je dôležité kvôli misii. Neboj sa i mne to robili, keď som nastupoval. Nič to nie je. Môže to však trochu zabolieť, tak sa nezľakni." Atreyu namieril náramkový prístroj Timovi rovno do očí. "Teraz sa nehýb, ak nechceš, aby sa ti niečo stalo. Musíš stáť úplne rovno bez jediného hnutia, inak ťa to môže oslepiť." Tim, vytreštil oči, no kamarátovu radu poslúchol. Atreyu stlačil tlačítko na náramku a Timovou hlavou preletela ostrá bolesť, akoby ho zasiahol elektrický výboj. Tim väčšmi od strachu než od bolesti zvraskol a podkíznuc na mokrej tráve spadol na zem. "Atreyu ja som sa pohol." Atreyu pozrel na kamaráta a z ničoho nič sa začal chichotať. "Neboj sa, nič sa ti nestalo. To s tým oslepnutím som si vymyslel, aby si stál rovno. Musel som nasnímať tvoje myšlienkové vlny." "Myšlienkové vlny ?" "Hej, myšlienkové vlny. A nerev tak. Nieкто nás môže počuť." Tim, ešte stále otrasený z toho čo Atreyu nazval procesom snímania myšlienkových vln sa pozbieral zo zeme. Atreyu mu sňal maličkú doštičku zo spánku. "Atreyu načo sú tie myšlienkové vlny ? Ty si mi čítal myšlienky ?" Atreyu sa zaškeril. "Aké myšlienky ? Myšlienkové vlny sú niečo celkom iné. Je to niečo ako odtlačok prstov. Slúži ako identifikátor. Podľa myšlienkových vln je možné presne zistiť kto si, tak ako pri odtlačkoch prstov. Potrebujem ich kvôli našim prístrojom. Tie fungujú iba vtedy, keď ich používa ten kto má oprávnenie. A oprávnenie môže mať iba ten, koho myšlienkové vlny prístroj pozná. Je to pre istotu keby sa nejaký prístroj stratil, aby ho nemohol použiť ten čo nie je členom **XXXORG**." Atreyu sa zarazil. "Ehm, teda vlastne som chcel povedať XCOM." "A tá vec čo máš na ruke, aj tá potrebuje myšlienkové vlny ?" Atreyu prikývol. "Je to ovládač. Ovláda iné prístroje. Môžem ním robiť milión vecí. Neskôr ti ho ukážem. Ale až potom, keď budeme na mieste." Tim zvedavo pozrel na priateľov náramok. "A tie rozmazané veci, to je čo ? Tu sú písmená ?" "Áno. Je to Univerzálne písmo. Je to také špeci písmo, ktoré viem čítať iba ja. Teda vlastne vedia ho čítať iba členovia XCOM. Myslím skúsení členovia." Tim spýtavo pozrel na priateľa. "Aj ja raz budem vedieť čítať také písmo ?" "Hej, ale až sa staneš senior členom XCOM. Najprv musíš spraviť nejaké misie." Posledné slová Timovi pripomenuli, že práve misia je dôvodom prečo tu je. Chvíľku váhal, nevediac či teraz je ten vhodný okamih povyzvedať podrobnosti, no našťastie skôr ako sa stihol opýtať, Atreyu sám začal. "Tá dnešná vec je sledovačka. Normálne to býva hrozná nuda, ale na základni mi

povedali, že máme 30 percentnú šancu, že niečo uvidíme." "Niečo uvidíme ? Myslíš mimozemšťanov ?" "Nie mimozemšťanov, ale UFO. To by sme mohli vidieť, ak budeme mať šťastie. Spravili by sme z neho nejaké zábery. V XCOM mi na to dali špeciálny foťák. Dúfam, že si žiaden nezobral, ako som ti prikázal." Tim pohotovo prikývol, nedajúc na seba poznať, že klame. Jeho maličký fotoaparát ležal na dne ruksaku, takže ak sa mu v ňom Atreyu nezačne hrabať, nenájde ho. "Inak, ten overal si zoberieme až v lese, aby sme neboli nápadní. Na zastávku pôjdeme normálne, ako by sa nič nestalo." Tim znovu prikývol, no tentoraz už s oveľa menšou rozhodnosťou. Atreyu to neušlo. "Bojíš sa ?" "Ja ? Ja nie. Ja iba... Teda vlastne trochu áno." "To je OK, aj keď nemáš sa čoho báť. Oni tu nechcú pristáť. Vôbec sa s nimi nestretieme. Je to iba pozorovací let, aké robia bežne. Takých je aj 1000 za deň." "Tisíc ?" Zopakoval Tim šokovane. "Jasné, aj keď nie tu nad Minneapolis, ale nad celou Zemou. Niekedy ich naozaj môže byť aj tisíc. Väčšinou lietajú nad mestami, aby monitorovali ľudí." "Monitorovali ľudí ? Ako ?" "No..." Atreyu sa poškrabal za uchom. "Vlastne ani nie tak ľudí, ako nás - XCOM. Pátrajú po nás a našich základniach, tak ako my pátrame po nich. Niekedy pristanú a vylodia sa, alebo nalodia späť svojich agentov." "Agentov ?" "Hej, takých čo vyzerajú ako my ľudia. Vyzerajú presne ako ty, alebo ja, ale sú to mimozemšťania. Majú na sebe špeciálne štíty, takže nevidíš ako v skutočnosti vyzerajú. Sú všade, i preto si musíme dávať bacha, keď o nich hovoríme. Môžu byť naozaj hocikde. Kludne aj na našej škole." Tim vypleštil oči. "Čo ? Na našej škole ?" "No, stopercentne to neviem. My sme zatiaľ nijakého nenašli, ale čo ak ? Všetko je možné. I preto nesmieme o XCOM s nikým rozprávať. Nikdy nevieš kto môže byť ich agentom." "Ale o mne už predsa vedia. Poslali na mňa tú vec !" Atreyu sa blahosklonne pousmial. "To je v pohode. Toho sa nemusíš báť. Už som ti to predsa vysvetľoval, že na nás členov si netrúfnu. Inak by už dávno bolo po nás." "A čo ak si trúfnu ? Čo potom ?" Atreyu mávol rukou. "Netrúfnu ! Kašli na to. Teraz sa musíme sústrediť na misiu. UFO sa asi neobjaví, máme iba 30 percentnú šancu, ale ak náhodou áno, musíme ho nafotiť." Atreyu vylovil z batohu veľkú kameru. "Týmto ich natočíme. Ukážem ti ju ale až neskôr, až budeme na mieste." Tim kývol na znak súhlasu, aj keď radšej ostal ticho. Chvejúci sa hlas by poľahky dosvedčil, že má strach. Atreyu pozrel na hodinky. "Už by sme mali vypadnúť, aby nám nezdrhol ďalší bus." Ako to povedal, z vrecka vytiahol malú, Timovi dobre známu vec - tubu na tabletky. "Pôjdeme busom, nechceš si jednu zobrať ?" Tim s odporom pozrel na malú zelenú pilulku, ktorú mu kamarát ponúkal. Spomienka na včerašok ho nútila ponuku ihneď odmietnuť. Povedať to kamarátovi však nedokázal. "Tak čo ? Chceš ju, alebo nie ?" Atreyu vysypal z tuby ešte jednu tabletku a strčil ich obe Timovi popod nos. "A ty si tiež jednu dáš ?" "Ja ? A načo ? Mne v autobuse nie je zle." Tim, aj keď stále váhajúc, ponuku napokon odmietol. Atreyu sa zatváril trochu prekvapene, no našťastie ho do ničoho nenútil. Zbalil tabletky i ostatné veci a spoločne vyrazili k zastávke. Autobus prišiel s niekoľkominútovým meškaním. Keďže na zastávke čakalo množstvo ľudí, o misii sa baviť nemohli. I napriek tomu, alebo skôr práve preto, Tim nerozmýšľal nad ničím iným. Ešte vždy mal čo robiť, aby sa spamätal zo všetkého čo počul. Najmä poznámky o všadeprítomnosti tajných agentov zneli hrozivo. Aby toho nebolo málo, čoskoro sa k ním pridalo i čosi ďalšie. Ako tak posedávali na lavičke, Tim si všimol, ako naňho ktosi hľadí. Ten ktosi bola staršia pani, asi 75 ročná, usadená na invalidnom vozíku. Sprevádzal ju manžel, vyschnutý, plešatý pán s hrubými okuliarmi, ktorý si krátil čas listovaním v novinách. Tim im spočiatku nevenoval pozornosť. Stará pani síce naňho niekoľkokrát zazrela, no nebolo to o nič zvláštnejšie, ako keď na seba ľudia bežne pozerú na ulici. Ako sa však čkanie

naťahovalo, žena naňho hľadela čoraz častejšie a pohľad jej očí bol stále prenikavejší. Timovi to začalo byť nepríjemné a radšej sa obrátil k Atreyu. Neskôr, keď nastupovali do autobusu, na ňu nenápadne pozrel a ich pohľady sa stretli. Musela naňho civieť celý čas. Tim preglgol, no nedal na sebe poznať strach. Celou cestu oboch, ženu i jej manžela pozoroval. Keďže sedeli v prednej časti autobusu zatiaľ čo on s Atreyu úplne vzadu, naňho vidieť nemohla. Až neskôr, keď vystupovala si Tim všimol, že zrkadlom neďaleko vodiča, z ktorého vidieť celý autobus ako na dlani ho mohla pozorovať i bez toho, aby ju zaregistroval. Keďže však dôkaz pre svoju teóriu nemal, potom čo obaja vystúpili sa trochu upokojil. Stiesnený pocit, že je sledovaný však ostal. A neostal sám. Posledné tri zastávky autobus zamieril do prímestského lesa, kde si to šinul nepríjemne ostrými zatáčkami. Aj napriek odhodlaniu vydržať, keď na konečnej vystupovali, Timova tvár už zasa raz menila všetky odtiene zelenej. "Vidíš, hovoril som ti, aby si zobral tú tabletku. Nebolo by ti teraz tak zle." Tim kamarátovu výčitku ignoroval. Aj keď mu bolo zle, nebolo to ničím v porovnaní so včerajškom. (Keď sa to tak vezme, zažil už i ďaleko horšie stavy, ako napríklad minulý august, keď šli s rodičmi autom na dovolenku k Veľkým jazerám.) "Tak čo ? Predsa len nezožerieš tú tabletku ? Za pár minút budeš OK." Atreyu vytasil tubu so sladkým liečivom a ponúkol ju Timovi. "Nie dík, to prejde. Už mi je lepšie. Ešte 5 minút a som v pohode." Atreyu pozrel na hodinky a prisadol si k nemu. Napokon z piatich minút bolo pätnásť, kým žalúdočne potiaže ako tak ustúpili, no i potom museli čakať, až autobus čakajúci na odchod nezmizne preč, aby mohli začať s prípravami. Začali overalmi. Aj keď vyhotovené zo zvláštnej látky (niečo medzi strečom a silónom), nenosili sa až tak zle. Akurát každý pohyb sprevádzali nepríjemné pazvuky pripomínajúce šuchot polystyrénu. Na Timovu otázku či ich mimozemšťania v tomto nezačujú Atreyu odsekol, že mimozemšťania také zvuky počuť nemôžu. Po overaloch nasledovala ďalšia výbava. Čelovky šli na čelá, baterky do rúk, laná hrubé sťahy oceľové nite skončili pripevnené na opaskoch. Do vreciek, ktorými bol overal ovešaný nasťkali množstvo výbavy, kompasom a zapalovačom počnúc, univerzálnym švajčiarskym nožom či turistickou navigáciou končiac. Tim si všetky veci, ktoré mu Atreyu dával kládol do vreciek. Aj keď veci to boli zaujímavé, výbava mu prišla trochu zvláštna. Bola vhodná skôr pre trampa, ako antimimozemského bojovníka. Tajne dúfal, že uvidí nejaký technický, super vyspelý prístroj z XCOM, no Atreyu mu zatiaľ dával iba samé obyčajné veci, ktoré dostať v ktoromkoľvek outdoorovom obchode. To pravé prekvapenie si kamarát nechal až na záver. Keď to už vyzeralo, že sú vychystaní, vytiahol kameru, ktorú v mu parku iba zbežne ukázal. "Týmto natočíš UFO, ak sa náhodou objaví. Nie je to nič zložité. Ukážem ti ako sa ovláda až budeme hore na kopci." Tim zvedavo zažmurkal. "Na kopci ? My ideme na nejaký kopec ?" Atreyu si tresol po čele. "Do riti, veď ja som ti neukázal kam vlastne ideme." Z jedného z vreciek vylovil miniatúrny počítač, z ktorého sa čoskoro vykľul sofistikovaný navigátor vybavený topografickou mapu terénu s vyznačenou trasou ich misie. Miesto stretnutia, alebo presnejšie, 'kontaktného druhu', ako hlásal nápis nad mapou, bol označený červeným krížikom. "Tu k tomu dôjde. Tu uvidíme UFO. Je to hneď pod kopcom, ale my budeme tu." Atreyu poklepal na bod neďaleko miesta stretnutia. "Tu je strom a kríky. Pod nimi sa schováme. Odtiaľ nás nezbadajú." Tim s nevôľou pozrel na mapu. "Ale teraz keď nie sú listy, tak nás zhora môžu vidieť. Hlavne ak budeme v tomto bielom." Tim zatriasol svojim nie práve najnenápadnejším odevom. "Neuvidia nás. Nemôžu ! Tieto overaly máme na sebe práve preto, aby nás nevideli. Majú v sebe zabudované špeciálne ochranné štíty, aby nás nemohli vidieť. Okrem toho les je ihličnatý. Čo myslíš, že som úplný debil, aby som zobral biele overaly, keby som vedel, že nás môžu vidieť

?" Tim neodpovedal. Atreyu začínal byť nervóznym a nechcel ho zbytočne provokovať. Nečudo aj. I jemu samotnému sa strachom začínali potiť ruky. Čím bližšie k miestu stretnutia budú, tým horšie to bude. Musí to nejako prekonať. Nesmie Atreyu ukázať, že sa bojí. Nabudúce by ho nemusel nikam zobrať. Keď už to vyzeralo, že konečne môžu vyraziť, Atreyu si na niečo spomenul a znova začal hrabať vo svojom ruksaku. Tim tak získal nejakú tú minútu k dobru psychicky sa pripraviť na to čo ho čaká a neminie. V snahe zmierniť narastajúci stres začal chodiť hore dolu odkopávajúc kamienky z prašného chodníka. Ani nevediac ako, zrazu si uvedomil, že pri všetkých tých technicko-psychologických prípravách celkom zabudol na prípravy fyzické. Konkrétne močovo-vylučovacie. Skrátka, potreboval si odskočiť. To by samé o sebe nebol až tak veľký problém, ak by nebol navlečený v celotelovom overale. Horšie ako overal samotný, bol spôsob ako to oznámiť kamarátovi. Už aj tak dosť podráždený, Atreyu určite nebude nadšený čakaním kým si dá overal dolu, vykoná to čo musí a znova si ho navlečie. Vidiac však, že Atreyu ešte vždy prehrabuje batoh, využil situácie a nenápadne krok po kroku podišiel k hustej krovine pri ceste. Už stál pred krovím, keď sa pre istotu ohliadol. Atreyu zaneprázdnený hľadaním čohosi, jeho 'útek' vôbec nezaregistroval. Nebolo čo riešiť. Rýchlo zo seba stiahol hornú polovicu zložitého ošatenia a vzhupnúc do kríkov vykonal to čo musel. Spokojný, že ho kamarát nezbadal vyšiel z porastu, keď mu Atreyu skrížil cestu. Tváril sa vážne. "Kde si bol ?" "Ja ? Vieš ja... Ja som si musel odskočiť." "Odskočiť ?" "Hej, na malú potrebu. Bolo mi treba šťať." Atreyu si Tima prísne premeral. "Ty si išiel na malú potrebu tam ?" Tim pozrel na hustý porast z ktorého práve vyšiel. "Hej a čo má byť ?" Atreyu bez zbytočného vysvetľovania zodvihol najbližší kameň zo zeme a hodil ho do kríkov. To čo nasledovalo Timovi vyrašilo zimomriavky po celom tele. Namiesto dopadu na pevnú zem k ním z kriakov doľahol hlboký šplechot vody. "Čo to bolo ?" Atreyu opatrne pristúpil k okraju kríkov a odhrnul konáre. Tim uvidel, že hneď za kroviskom nesleduje prudký zráz smerujúci asi 3-4 yardy nadol, končiac v odpornej, zelenkastým slizom potiahnutej barine. "Je to hlboké aspoň 5 yardov. Mohol si sa utopiť." Tim preglgol. Predierajúc sa kríkmi, musel stáť na okraji zrázu, a vôbec si ho nevšimnúť. Stačil krok vedľa a skočí pod hladinou, rozlohou hoc malého, zato na utopenie dostatočne hlbokého močiara. "Nikdy nechod' preč, kým ti nepoviem. Sme v lese a tu sa môže stať hocičo. Stále buď pri mne. Je ti to jasné ?" "Pre... Prepáč." Zajachtal Tim merav. Atreyu naňho chvíľu prikro hľadel, kým sa neusmial. "Ale to nič. Ja, keď som tu bol prvýkrát, tiež som takmer spadol dnu. A tiež mi bolo treba na hajzel. To bude určite nejaká telepatia." Tim sa zatváril prekvapene. "Ty si tu už bol ?" "No jasné. XCOM nikdy neposiela svojich agentov na miesta, ktoré nepoznajú. Mohlo by to byť nebezpečné. Vždy musíme mať zmapovaný terén, aby sme vedeli do čoho ideme. Aj preto nás poslali sem. Lebo to tu poznám." Tim, aj keď na rozpakoch, prikývol. "Inak ešte jednu vec ti musím ukázať. Je to iba pre istotu. Asi ju nebudeme potrebovať, ale keby niečo, budeš ju mať stále pri sebe." Atreyu položil ruksak na zem a na Timovo zdesenie z neho vytiahol pištoľ. Celá z plastu, vyzerala ako z najbližšieho hračkárstva. Na bočnej strane mala niekoľko kontroliek, ktoré sa okamžite rozblikali keď Atreyu zatlačil malé tlačítko vzadu na hlavni. "Je cool, však ?" Atreyu namieril na neďaleký strom a stlačil spúšť. Z pištole namiesto náboja vyšľahol laserový lúč, ktorý o zlomok sekundy zasiahol kmeň stromu. "Paráda ! Je super, však ? A to ešte nie je všetko." Atreyu stlačil tlačítko na bočnej strane a znova zacieli do stredu kmeňa. Tentoraz zo zbrane vyšľahol krátky svetelný paprsok pripomínajúci zbrane z Hviezdnych vojen. Aj keď strom zasiahol i po druhýkrát, nezanechal na ňom viditeľnú stopu. I to však Timovi stačilo, aby s bážňou pozrel ako na zbraň tak i na jej majiteľa. "Čo je to ?" Atreyu sa zachechtal. "Keby si sa teraz videl. Vyzeráš ako..."

Atreyu si našťastie prihlúplu poznámku, ktorá mu pri pohľade na kamaráta napadla nechal pre seba. "Mám tu ešte jednu pre teba." Atreyu podal svoju zbraň Timovi a pre seba vytiahol ďalšiu. "Sú to pulzné pištole. Vydávajú svetelné pulzy ako laser, ale ďaleko účinnejšie. Sú niečo ako tá baterka čo som ti dal, ale tá je oproti tomuto úplný shit." Atreyu si frajersky prehodil zbraň do druhej ruky a vypálil do neďalekých krovín. Svetelný paprsok preletel kríkmi a bez známky najmenšieho poškodenia zmizol v zemi. "Ako vidíš, na stromy to neúčinkuje. Vlastne ani na ľudí. Ak by si mňa, alebo seba trafil, nič nám to nespraví. Ale im..." Atreyu zacielenil na pomyselného mimozemšťana na konci chodníka. "Im to ublíži a poriadne. Táto vecička môže kľudne zničiť celé UFO ak ho zasiahneš viackrát." Tim si poťažkal veľkú zbraň. Ruka sa mu tak chvela, že nechýbalo veľa a zbraň mu vypadne. "Ale načo ich potrebujeme ? Povedal si predsa, že ich ideme len pozorovať." Atreyu zvesil kútiky a Timovi pre istotu zobral jeho pištoľ. "Dám ti ju potom. Až budeme hore. Ešte ju náhodou rozbiješ a v XCOM ma zato zabijú." "Ale Atreyu, načo nám sú ? Povedal si, že to bude iba pozorovačka, že sa nevylostia." Timov kamarát sa zachmúril. "Je to iba pre istotu. Jasné, ideme na pozorovačku, ale aj tak. Nikdy nevieš čo sa môže stať. Môžu namiesto jedného UFO poslať dve a jedno z toho môže byť aj bojové. Alebo tam môžu chcieť vysadiť nejakých agentov. Musíme byť pripravení na všetko. No neboj, ja už som pár UFO zrušil. Stačí keď ich raz, dva krát trafiš a tí sráči ihneď zdrahajú. Sú to hrozní zbabelci. Ver mi. Nič nám nehrozí. Nie so mnou !" Atreyu slová, aj keď zneli odvážne, na Tima ktorý bol všetko iné iba hrdinom nie veľký dojem nespravili. Skôr ako vyrazili vpred, Atreyu musel kamarátovi ešte niekoľkokrát zopakovať, že zbrane sú len poistka a šanca, že ich budú musieť použiť je nulová. Tima tieto ubezpečenia síce veľmi neupokojili, no teraz musel strach odložiť bokom. Čas pokročil a ak to chcú stihnúť na posledný autobus odchádzajúci po siedmej, musia si švihnúť. Bod, ktorý Atreyu určil za miesto stretnutia sa nachádzal na vrchole kopca. Znamenalo to zvládnuť takmer 200 výškových yardov na trase dlhej necelé dve míle. Celkom slušná makačka, najmä na niekoho s kondíciou Timothy Andersona. Nečudo aj, že cestou nahor neprehodili ani slovka. Hlavne Tim mal čo robiť, aby s kamarátom udržal krok. Boli tak v polovici cesty, keď náhle začuli blížiac sa kroky. Atreyu okamžite drgol do Tima a spoločne skočili do najbližších krovín. (Tentoraz už našťastie bez močiara.) "Kto je to ?" Zašepkal Tim vystrašene. "Buď ticho ! Nesmú nás počuť. Môžu to byť oni." Tim prikývol a okamžite zmĺkol. Kroky zneli stále bližšie. Podľa zvukov, ktoré vydávali sa dalo odhadnúť, že nejde o jednu, ale minimálne dve bytosti. (Presnejšie povedané dve ľudské bytosti, pretože Tim si bez problémov vedel predstaviť odpornú formu gigantickej mimozemskej stonožky, ktorá by také zvuky mohla vydávať i sama.) Netrvalo dlho a zbadali ich. Dvaja turisti, asi 25 až 30 roční, s batohmi na pleciah ozaj nepripomínali mimozemské monštrá. Rýchlym tempom prešli okolo a dvojicu chlapcov ukrytých v krovínach si vôbec nevšimli. Atreyu odľahlo a rukou si prešiel po čele. "Fuj, myslel som, že to budú oni. Našťastie sú to iba ľudia. Ale aj tak dobre, že nás nevideli." "Prečo ?" Atreyu zašklbal svojim overalom. "Kvôli tomuto. Nechcel by som aby nás v tomto videli." "Prečo ?" Nerozumel Tim. "Čo prečo ? Veď je to predsa jasné. Nechcem, aby..." Atreyu slová zrazu znova prerušil zvuk blížiacich sa krokov. "Do riti ! Myslel som, že tu teraz nikto nebude." Obaja chlapci zaliezli späť do kríkov. I tentoraz to boli turisti, aj keď vekom o dosť starší ako prvá dvojica. Manželský pár musel mať minimálne šesťdesiat. Podsaditý muž s obrovitým bruchom a o poznanie štíhlejšia manželka si to šinuli rezkým tempom. Muž fučal ako parná lokomotíva a iba s vypätím všetkých síl stíhal manželku. Práve keď prechádzali okolo miesta, kde sa Tim s Atreyu ukryli to muž nevydržal a zastavil. "Maybelle, už mám toho dosť !" "Už to nie je ďaleko Jim. Za

chvíľu sme tam." Jim sa narovnal a spravil pár hlbokých nádychov. "Aspoň na minútu. Musím sa napiť." Jim si zvesil objemný ruksak z chrbta a vytiahol z neho fľašu energetického nápoja. "Daj aj mne." Poprosila manželka, keď dopil. Jim vytiahol o poznanie menšiu termosku z ktorej si Maybelle naliala a po malých dúškoch začala odsávať. Bola asi v polovici, keď z ničoho nič chytila manžela za plece. "Jim, čo to tam je ?" "Kde ?" "No tam, v tých kríkoch. Čo nevidíš to biele ? Niečo tam je a pohlo sa to." Jim si napravil okuliare a zavrtel hlavou. "Ja nič nevidím." "Ale veď ti predsa hovorím, že tam niečo je ! Je to biele a hýbe sa to." Obaja chvíľu hľadeli smerom, ktorý Maybelle, kým Jim na Timovo i Atreyu zdesenie nezahlásil. "Počkaj tu. Idem sa tam pozrieť." "Atreyu čo budeme robiť ?" Zapišťal Tim priduseným hlasom. Atreyu iba bezradne zavrtel hlavou. Nastala situáciu s ktorou nepočítal a čas na jej vyriešenie sa rátal v sekundách. Napokon len čosi nezrozumiteľné zakoktal, kým ho hlas patriaci Jimovi neprerušil. "Hej vy tam ! Kto ste ?" Atreyu vidiac, že sú odhalení nemal veľmi na výber a vybehol z krovín. "Kto si ?" Opýtal sa muž prekvapene, keď uvidel, že z krovín vychádza nedospelý chlapec. "Ja pane ? Ja som Jeff Alfredson a s bratom sme tu na prechádzke." Atreyu zakýval na Tima. "Tim vylez von." Tim poslúchol a opatrne vyšiel z kroviska, postaviac sa Atreyu za chrbát. Jim si oboch chlapcov nedôverčivo premeral. "Čo ste tam robili ?" "My ? Ehm, my sme si chceli odskočiť na malú potrebu. Keď sme ale počuli, že niekto ide, mysleli sme, že to je strážnik a tak sme sa skryli. Viete, aby sme nedostali pokutu za znečisťovanie prírody." Jim si vymenil so ženou krátky pohľad. "A to ste tam išli obaja naraz ?" "Áno pane. Viete Tim, on sa v lese hrozne bojí a tak chcel aby som s ním šiel aj ja. Je to hrozný zbabelec. Stále sa niečoho bojí. Myslí si, že sa nám tu môže niečo stať, že nás tu prepadne nejaký úchyl, alebo, že sa stratíme. Naozaj, stále sa niečoho bojí. Všetkým Tim ?" Tim neodvetil. Ani nie preto, že bol strachom celý bez seba, iba si všimol, ako Atreyu nenápadne krok po kroku začal obchádzať muža, smerujúc k chodníku. Aj keď nevedel čo kamarát plánuje, zažil s ním už dosť nato, aby pochopil, že najlepšie ho bude nasledovať. "A kde máte rodičov ? Za chvíľu bude tma. To ste tu sami ?" "O nie... Mama s otcom nás predbehli. Ehm, teda vlastne nepredbehli. My sme predbehli ich. Sú za nami. Máme ich tu počkať. Ehm, teda vlastne nie tu, ale hore na kopci. Tam sa stretneme." Jim sa zamračil. "Teraz, v tejto hodine, idete hore na kopec ? Nevymýšľaj si tak náhodou ?" "Ó nie pane, ani náhodou. Ja by som staršiemu, ehm, teda vlastne starému človeku, nikdy neklamal, však Tim ?" Atreyu pozrel na priateľa, no iba preto aby sa uistil, že stojí hneď za ním. Pohľadmi sa dohodovorili. Atreyu hodil na muža šibalský úškrnok. "Viete pane, vážne hovorím vám čistú pravdu. Naozaj. My s Timom..." V polovici vety Atreyu náhle zmĺkol a o zlomok sekundy jeho hrdlo naplnil prenikavý výkrik. "Tim bež !" Len čo to povedal, zobral nohy na plecia a prefrknúc okolo manželského páru upaľoval hore po cestičke čo mu len sily stačili. Tim tentoraz nezaváhal a pelašil za ním. Šprintujúc do kopca, dlho to nevydržal a musel spomaliť. Našťastie manželský pár, najmä ten starý pán s obrovitým bruchom by ho nechytal, ani keby kráčal. Prebehli 200-300 yardov, keď Atreyu zastavil. Keď ho o pár sekúnd Tim dobehol, Atreyu spustil rehot na celé kolo. "Ale sme ich dostali, čo ? Že vraj sme sa šli vyšťať. To bolo cool ! Videl si ako sa ten starý ksichtil, keď som povedal, že sme šli spolu ?" Tim namiesto odpovede iba zafučal od únavy a utrel si spotené čelo. Atreyu k nemu pristúpil a uznanlivo ho potľapkal po pleci. "Konečne si vedel čo máš robiť. Nie ako vtedy v tej továrni. Učíš sa rýchlo. To je super. Už sme ako tím." "Atreyu, ale čo tí dvaja. Kto to bol ? Myslíš, že to mohli byť oni, špióni ?" "Špióni ?" Atreyu sa musel uškrnúť. "To akože myslíš tí dvaja ? Čo ti šibe ? To neboli žiadni oni. Boli len blbý dedo a baba čo tu cvičili jogging, či ako tomu hovoria. Mimoszemšťania takto nevyzerajú." "Ale čo ak áno ?

Videl si ako na mňa tá stará pozerala ?" Atreyu sa znova pousmial. "Videl si sa vôbec v zrkadle ?" Na vysvetlenie záhady Atreyu zamával svojim overalom. "Také vecičky len tak hocikde nepredávajú. Stavím sa o kilo, že tí starí také čosi v živote nevideli. Aj preto som chcel, aby sme si to zobrali až tu. Myslel som, že teraz tu už nikto nebude." "Ale Atreyu ja..." Tim zaváhal. "Vieš, keď sme boli v tom buse, jedna stará na mňa stále pozerala. Čo ak to bola špiónka ? Hovoril si predsa, že sú všade a môžu vyzerat' hocijako. Čo ak na sebe mala tie štíty, a preto sme ju nemohli vidieť ?" Atreyu si poklepal po čele. "Tim prestaň ! Nesmieš to prehádzať. Jasné, majú tu svojich agentov, no tí nevyzerajú ako nejakí starí dedovia či baby. Väčšinou sú to poliši, alebo veľkí šéfovia čo majú moc. Starí ľudia sú im na nič." "Ale čo ak predsa ?" Atreyu prevrátil oči. "Hovorím ti, že to nie sú oni ! Kašli na nich a poďme radšej ďalej. Aj tak je už veľa hodín a keď chceme stihnúť to UFO, musíme makať." Atreyu mal pravdu. Nielenže čas významne pokročil, ale čo bolo najhoršie, nad lesom sa začali sťahovať ťažké mračná. Na búрку to síce nevyzeralo, no na poriadny lejak áno. Kopovitá oblačnosť okrem nie práve najpríjemnejšieho vetra priniesla i šero. Čím dlhšie kráčali, tým väčší listnatý porast striedali ihličnany a stále menej svetla dopadalo na chodník. Aj keď neboli ešte ani štyri, museli zapnúť svoje čelovky. Tma do večerného lesa okrem stiesneného pocitu priniesla i najrozličnejšie zvuky a pazvuky. Raz zašušťali koruny stromov, inokedy zapraskali konáre a sem tam sa ozval škrekot nejakého zvieraťa. Vietor ohýbajúci koruny stromov skláňal dlhé konáre až po zem. Nebolo treba veľa fantázie, aby si človek predstavil, že stromy čoskoro ožijú a premeniac sa na to čo v skutočnosti sú - odporných slizovitých mimozemšťanov, ktorí unesú oboch chlapcov na svoju základňu. Aby toho nebolo málo, Tim si spomenul na jeden starší film odohrávajúci sa v lese, nie nepodobnom tomuto, kde trojica študentov natáčajúcich dokument o legendárnej bosorke zmizla a nikto ich viac nevidel. Striedavo premýšľajúc nad filmom a mimozemskými príšerami, mal čo robiť, aby mu zuby nezačali drkotať, ako starému kostlivcovi. Boli už takmer pri vrchole, keď sa ako na potvoru spustil lejak. Nepříjemné ľadové kvapky zmáčali (údajne nepremokavé) overaly i vlasy. Čoskoro sa obaja 'bojovníci' triasli zimou a hluk padajúceho dažďa znemožnil akúkoľvek obranu pred možným útokom. Bolo niečo po pol piatej, keď konečne dorazili k miestu kontaktu. Ako Atreyu mapa správne predpovedala vrchol kopca bol obnažený. Posledných 200 yardov ostalo odlesnených s výnimkou niekoľkých kríkov a vysokej borovice tesne pod vrcholom kopca. Práve sem sa podľa Atreyu plánu mali ukryť. "Tak a sme tu." Riekol Atreyu spokojne a zotrel si dažďové kvapky z tváre. "Máme ešte trochu času kým priletia, tak sa môžeme pripraviť." Narovnajúc si chrbát, zhodil ruksak z pleca a začal vyberať veci. Ako prvú vytiahol dvojicu pištolí a jednu z nich hneď podal Timovi. "Tu je poistka. Ak ju odistíš môžeš páliť." Atreyu odistil malé červené tlačítko na zadnej strane zbrane a na ukážku namieril na neďaleký strom, ktorý o zlomok sekundy preťal laserový pulz. "Chceš si to vyskúšať ? Tu máš, vystrel' aj ty jednu. Ale nech ti nespadne. Sú dosť drahé. Ak by si ju rozbil, už by mi nemuseli ďalšiu dať." Tim preglgol a zovrel pištoľ v chvejúcej sa dlani. Pár sekúnd mieril na strom, kým jeho ruka nepoklesla a Tim namiesto výstrelu úpenlivo pozrel na priateľa. "Atreyu ja... Ja nemôžem." "Nemôžeš ? Čo by si nemohol ? Je to úplná hračka. Stačí iba stlačiť spúšť. Neboj nekope. Je to laserovo pulzná zbraň. Tie nekopú ako obyčajné pištole." Tim zavrtel hlavou. "Nie, to som nemyslel. Ja..." Váhanie, ktoré ho cestou sem nútilo k mlčaniu, už nešlo dlhšie skrývať. Do očí mu vhrkli slzy a predstieraná odvaha bola razom preč. "Atreyu ja sa hrozne bojím. Prosím poďme späť. Ja tu nechcem byť. Mám strach, že nám niečo spraví, že nás unesú, alebo..." Tim nedokázal dlhšie zdržiavať plač a rozplakal sa ako malé dieťa. Jeho slzy sa splývali s padajúcim

dažďom a vlasy sa mu lepili na čelo. Ak však Tim čakal od svojho kamaráta nejaké pochopenie, čakal márne. "Čo ti šibe ?" Zasyčal Atreyu podráždene. "Teraz nemôžeme ísť domov. Teraz sme na misii !" "Ja viem, ale aj tak. Hrozne sa bojím." "Bojíš ? A čoho do riti ? Nebuď už taký zbabelec ! Hovoril som ti predsa, že je to len debilná pozorovačka. Nič sa nám nestane. Takých misií som spravil aspoň milión a nikdy som sa nebál." "Ale ja, ale nie som ako ty ! Čo ak nás unesú a zmenia na mimozemšťanov ? Mám hrozný strach. Atreyu prosím, poďme preč." Slzy veľké ako hrach stekali Timovi dolu tvárou, vôbec neprekážajúc, že ho kamarát vidí. Jediné po čom teraz túžil bolo ujsť z tohto hrozného miesta, byť naspäť v bezpečí svojho domova a na všetko zabudnúť. Atreyu, aj keď v prvej chvíli ním zmietal veľký hnev sa trochu upokojil a zmierlivejším hlasom dodal. "Tim sadnime si a porozprávame sa o tom, dobre ? Niečo ti musím povedať. Niečo veľmi dôležité." "Dôležité ?" Atreyu namiesto zbytočných slov ukázal na košatú borovicu, kde lialo predsa len o čosi menej. Hneď ako sa usadili spustil. "Viem ako ti teraz je. Mne je však rovnako. Tiež sa bojím, ako vždy keď idem na misiu. V XCOM nám stále hovoria, že sa nám nič nemôže stať, že je to bezpečné, že máme zbrane, no stále, aj teraz po všetkých tých misiách mám strach. Asi mi neuveríš, ale ja nie som žiaden hrdina. I ja sa bojím, tak ako každý." Tim si utrel zasľzené oči. "Takže pôjdeme späť ?" Atreyu zošpúlil pery a pozrel na nočnú oblohu. Hustá oblačnosť clonila hviezdy a slabý Mesiac iba matne presvital na východe. I napriek mračnám dýchala z nebeskej klenby nádhera. "Tim pochop to. Teraz nemôžeme utiecť. Musíme dokončiť to čo sme začali." "Ja viem ale, keď ja naozaj nemôžem. Nedokážem to. Všetko pokazím. Urobím nejakú strašnú blbosť a niečo príšerné sa stane - nám obom. Viem to." "Ale veď som tu predsa ja. Nič sa nám nestane. Nie keď som tu tebou. Na takých misiách som bol aspoň 1000 krát. Nie je to také hrozné. A to UFO možno ani vôbec nepríde." "Nie, prosím poďme domov. Prosím..." Timovi znova zvlhli viečka a Atreyu pochopil, že tadiaľto cesta nevedie. "Tak teda dobre. Pôjdeme domov." "Naozaj ?" Zakoktal Tim prekvapene. "No jasné. Veď to predsa chceš, či nie ?" "Áno chcem, ale..." "No tak, keď to chceš, tak ideme. Jeden bus ide o trištvrte na šesť. Ak si švihneme, možno ho ešte stihneme. Aj keď najprv si musíme vyčistiť šaty. V tomto nás do busu nepustia." Atreyu vyskočil na nohy a kefkou, ktorú vytasil boh vie odkiaľ si začal utierať svoj zablatený overal. Tim, hoci s ďaleko väčšou opatrnosťou ho napodobnil. Keď Atreyu po chvíli skončil pozrel na hodinky. "Tak čo ? Môžeme ísť ?" Tim preglgol, no nič nepovedal, akoby ešte vždy váhal. "Chcel si predsa ísť domov, alebo už nechceš ?" "Nie, ja iba... Vieš, čo na to povedia v XCOM, keď nedokončíme tú misiu ? Nebudú ma preto chcieť vyhodit' ?" "Vyhodit' ? Nie, prečo ? Je to predsa tvoja prvá misia a v XCOM dobre vedia, že si ešte iba decko, tak ako ja. Neboj, pochopia to." "Naozaj ?" "Jasnačka. Také veci sa na prvých misiách stávajú aj dospelým. Prvýkrát som bol s jedným chlapom čo mal 100 misií za sebou. A bál sa viac ako ja. Naozaj, nekecám." Tim sa placho pousmial. "Takže ma naozaj nevyhodia ? Vieš ja chcem byť členom, ale dnes sa trochu, teda vlastne nie trochu, ale veľmi bojím." Atreyu mávol rukou. "Nikto ťa odnikadiaľ nevyhodí. V XCOM nie sú dementi. Oni s takými vecami počítajú. Iná vec je, že..." Atreyu v polovici vety zmíkol a znova pozrel v ústrety nočnej oblohe. "Ty však za to aj tak nemôžeš. Nie je to tvoja chyba." "Čo ?" Zašepkal Tim. Atreyu s kamennou tvárou pozrel priateľovi do očí. "Tim, teraz ti poviem niečo, čo by som ti nemal hovoriť. Musíš to ale vedieť. Vieš my... My prehrávame !" "Prehrávame ?" Nerozumel Tim. "Ako to myslíš, že prehrávame ?" "XCOM prehráva. Mimozemšťania, oni sú stále silnejší. Ja som ti vtedy klamal, keď som ti hovoril ako ich dokážeme ničit', ako s nimi vieme bojovať. Nie je to pravda. Robíme čo môžeme, no oni sú stále silnejší. Posielajú sem stále nové a nové lode, majú stále lepšie

zbrane a je ich stále viac. Vyzerá to, že invázia je už blízko." Tim, aj keď v prvej chvíli chcel odpovedať, nedokázal to. Kamarátove slová ho tak šokovali, že celý zbledol a hoci otváral ústa, nevydal jediného slova. Ani nebolo treba. "Vieš Tim..." Pokračoval Atreyu vážnym hlasom. "Nechcel som ťa vystrašiť. Nevieme presne kedy to bude. Možno to začne o rok a možno o päť. Až sa to však stane, bude na všetko neskoro a XCOM, ani nikto iný ich nezastaví a oni ovládnu svet." Tim sa zachvel. "Ale to predsa... To predsa nemôže byť pravda." Atreyu sa trpkopousmial. "Bohužiaľ je. Prečo myslíš, že zobrali aj teba? XCOM dnes potrebuje každého. Každého z nás. Či si decko, alebo dospelý, na tom vôbec nezáleží. Potrebujeme všetkých, aby sme ich zastavili skôr, než bude neskoro. Nemáme veľa času. Invázia je stále bližšie a oni sú stále silnejší. Je to len otázka času, kedy sem prídu." Tim mykol hlavou, akoby desivý scenár, ktorý sa nad nimi ako zlý duch vzniesol mohol odohnať preč. Ani na chvíľu to však nebolo možné. Atreyu slová, to ako sa tváril, ako ich vyslovil - neexistovala žiadna nádej. Také niečo by si kamarát nikdy nevymyslel. "Čo sa stane, až spravia tú inváziu?" Atreyu smutne sklopil zrak a pozrel na temný les pod nimi. "Až sa to stane, potom už nič nebude. To čo tu vidíš, tento les, stromy, tráva, naše mesto, nič z toho nebude. Všetko zničia, zmenia, tak aby to vyzeralo ako na ich planéte." "Na ich planéte?" "Na planéte slizu." Tim stuhol. "Na planéte slizu?" "Áno. Tí čo sem prichádzajú, čo nás chcú okupovať sa volajú Sliziaci. Je to ten najnebezpečnejší druh mimozemšťanov aký existuje. Oni nemajú telá ako my. Sú to iba také hrudy odporného slizu, taký aký si sám videl. Sú to oni, ktorí nás chcú kolonizovať. Keď sa tak stane, potom už Zem nebude taká ako predtým. Nič nebude také ako predtým, lebo nič nebude. Nebude ani tento les, ani naše mesto, krajina, nebudú oceány, nebudú kontinenty, ani Slnko. Všetko zmenia na odporný, hnusný sliz, tak ako na ich planéte." "A my?" Zašepkal Tim neprítomne. "Čo bude s nami?" Atreyu sa neveselo uškrnul. "Aj oni potrebujú niečo jesť. Staneme sa ich potravou." Tim preglgol a ustúpil o krok dozadu. "Nie! To... To nemôže byť pravda. Teraz si vymýšľaš! Chceš aby som tu ostal, a preto mi hovoríš také veci. Teraz klameš!" Atreyu sa narovnal v celej svojej výške a tvár mu pokrýval červenkastý srieň. "Čo ti preskakuje? To myslíš, žeby som si o takých veciach vymýšľal? A ešte kvôli takej kravine." "Ale to predsa... To nemôže byť pravda! To je blbosť!" "Blbosť?" Zaburácal Atreyu hnevivo. "Prečo by to mala byť blbosť? Iba preto, že si zbabelý a nechceš mi veriť? Kludne si ver čomu chceš. Môžeš si namýšľať, že ti kecám, môžeš si strčiť hlavu do piesku ako páv... Ehm teda vlastne ako pštros. Jednu vec však nezmeniš! A to to, že oni sú tu a prídu si sem. Prídu si po každého. Aj po teba. Ale kludne si zalez domov pod posteľ. Teda, kým ešte nejaký dom a nejakú posteľ máš. Lebo až sem prídu, potom už nebude žiaden dom, ani mesto. Nebude nič a na všetko bude neskoro!" Atreyu slová, či skôr krik, no najmä spôsob akým ich vyslovil zneli tak hrozivo, že Tim im nedokázal dlhšie čeliť. Pod ťarchou všetkého čo počul i sám za posledné týždne videl klesol na zem a bez slova hľadel do prázdna. Atreyu ho chvíľku pozoroval, kým si neprisadol. "Sorry Tim, že som na teba tak kričal. Nechcel som. Viem, že sa bojíš, ale musel som ti to povedať. Ak ich nezastavíme my, potom ich už nezastaví nikto. Taká je pravda a ty ju musíš poznať. No aj tak som nemal kričať. Ty predsa za nič nemôžeš. Vlastne nikto z nás za to nemôže. Čo sa má stať, to sa stane." "Čo?" Vyhrkol Tim zdesene. "Ale to sa predsa nesmie stať!" "Ja viem, ale taká je pravda. Ak sem prídu, zničia nás." Tim zdrvene pozrel do zeme. Zápasil sám so sebou. V mysli si zrovnával nezrovnateľné, rozoberal nerozoberateľné, zvažoval nezvažovateľné. Balansoval na hranici zúfalstva. Celý sa triasol a smrteľne bledá tvár prezrádzala, že je na pokraji kolapsu. Trvalo dosť dlho, kým našiel odvahu znova prehovoriť. "Atreyu, všakže si nevymýšľaš. O takých

veciach by si mi neklamal, však ?" Atreyu dvihol ukazovák a prostredník nad hlavu a zašepkal. "Prisahám, že hovorím pravdu !" Tim sa znova zachvel a tentoraz i privrel viečka. Hoci to trvalo iba krátko, keď ich znova otvoril, prvýkrát od chvíle čo dnes ráno vstal, necítil strach. Nevedel prečo (snáď strach o mamu a tata ?), no niečo zásadné sa v ňom zlomilo. Na Atreyu prekvapenie vyskočil na nohy a s novým odhodlaním v hlase zahlásil. "Atreyu, čo spravíme ?" Atreyu, zaskočený kamarátovou otázkou pozrel na hodinky. "No, chcel si ísť predsa domov. Aj keď, ako pozerám, ten bus už asi nestihneme." "Nie, teraz už nechcem. Chcem dokončiť misiu. Chcem ich zastaviť !" Atreyu vytreštil oči. "Si, si tým istý ?" "Áno som. Keď máme všetci zomrieť, chcem zomrieť v boji !" (Tim si vybavil jednu z replík svojho obľúbeného filmu. Aj keď v tom filme ju povedal skutočný bojovník a nie zbabelec ako on, tamto bol len film, zatiaľ čo toto bola holá skutočnosť.) Atreyu pár sekúnd trvalo kým sa spamätal. "Tak to je super ! Vedel som, že to povieš. Naozaj !" Atreyu chcel od radosti kamaráta objasniť, no ten ho zastavil. "Atreyu prestaň ! Teraz na to nie je čas. Musíme sa pripraviť." "Ehm, jasné. Máš pravdu. Sorry." "Kedy vlastne prídu ? Vieme kedy tu objavia ?" Atreyu zaškútil k náramkovému ovládaču na ľavom zápästí. "Jasné. Má tu byť presne o piatej." "Presne o piatej ?" "Áno o piatej. Tak mi to povedali v XCOM." Tim sa zatváril prekvapene. "Čo je ? Čo sa ti nepáči ?" "Neviem, ale nie je to divné, že majú prísť presne o piatej ? Ved' oni predsa určite nepoužívajú rovnaký čas ako my. Prečo by prichádzali presne o piatej nášho času ?" Atreyu si položil palec na spodnú peru a chvíľu premýšľal. "Ehm, vieš, ja vlastne ani neviem či to bude presne o piatej. Na základni mi povedali, že tu máme byť o piatej a tak som myslel, že tu bude presne o piatej. Ale máš pravdu. Je to total kravina, aby chodili podľa nášho času. Asi to bude trochu..." Atreyu slová zrazu prerušilo hlasité pípnutie jeho hodínok. "Do riti, je trištvrt' !" "Trištvrt' ?" "Trištvrt' na päť. Každú chvíľu tu môžu byť." Atreyu bleskurýchle skočil k ruksaku a začal z neho vyberať veci. "Tu máš, týmto budeš fotiť UFO." Maličký fotoaparát, ktorý Timovi podal bol na nerozoznanie od bežných fotoaparátov aké dostať v obchodoch. "Týmto ich mám fotiť ? Hovoril si, že donesieš nejaký špeci foťák." "Hej, však aj je špeci. Toto nie je to obyčajný foťák, ako si myslíš. Má špeciálnu šošovku, ktorá robí to, že nemusíš na UFO mieriť a aj tak ho cvakne." Atreyu namieril fotoaparát na borovicu týčiacu sa nad nimi. "Stačí iba stlačiť spúšť a aj keby si mal foťák pod vetrovkou, alebo v batohu, šošovka sa vždy nasmeruje na UFO a odfoťí ho. Nemusíš ním vôbec mieriť. Stačí len stlačiť, nič viac." Aj keď Tim kamarátovmu vysvetleniu veľmi nerozumel, na zbytočné otázky neostal čas, lebo Atreyu mu už podával ďalší predmet. Zvláštna vecička vzdialene pripomínala turistickú navigáciu. Na rozdiel od nej však mala kruhový display zobrazujúci farebný terčik. "Čo je to ?" "To je detektor UFO. Keď sa zjaví, uvidíš ho na obrazovke. Je to niečo ako radar. UFO na ňom bude vyzeráť ako malá červená bodka." Tim s nepredstieraným záujmom prezrel nevelký prístroj. "Ako sa používa ?" "Nijako. Už je zapnutý. Stačí naňho iba pozeráť, alebo aj počúvať. Začne písať, keď niečo zachytí. Nemá však veľký dosah. Iba dvadsať míľ. Teraz však bude stačiť. Maj ho stále pri sebe. Je to najlepšia vecička, keď chceš vidieť či sú nablízku." Tim si malý podarúnok poťažkal a zamával ním do strán. Červená bodka sa našťastie nezjavila. "Mám tu ešte tento svetlomet." Atreyu z batohu vytiahol dvojicu bateriek a jednu z nich na ukážku zapol. Mohutný kužeľ svetla preťal les a odhalil jemný opar, stúpajúci z vodou nasiaknutej pôdy. "Nezapínaj ho, pokiaľ nebudeš musieť. Dávam ti ho iba pre istotu. Oni toto svetlo síce vidieť nemôžu, ale mohol by ťa vidieť niekto iný." "Niekto iný ? Kto ?" "Napríklad niekto ako tí dvaja starí čo sme ich stretli v lese." Tim preglgol. "Takže myslíš, že to predsa len boli agenti ?" "Nie, ale aj tak nie je dobré aby nás videli tí čo nie sú členmi. A nemusia to byť hneď agenti. Sme tajná

organizácia a čím menej ľudí o nás vie, tým lepšie." Tim chápavo prikývol, hoci pri pohľade na svoj snehobiely, či teraz už skôr hnedobiely overal, zapochyboval o účinnosti kamarátovho príkazu. Najmä tu na vrchole kopca, odkiaľ je vidieť na mlie. Len čo mu však Atreyu ukázal ďalší prístroj, razom zabudol na všetky obavy. "Čo je to ?" Vec nápadne pripomínala okuliare aké zvyknú nosiť príslušníci špeciálnych jednotiek. "Toto musíš mať stále na očiach. Sú to také speci senzory, ktoré majú v sebe také super vymakané filtre. Iba s ich pomocou môžeš vidieť UFO ak má zapnuté štíty. Daj si ich na nos a nikdy ich nedávaj dolu. Je to strašne dôležité." Tim poslušne a ťažké okuliare si ihneď nasadil. Veľmi mu však nesedeli a na mokrej tvári neustále kĺzali nadol. Museli byť aspoň o dve-tri čísla väčšie ako by potreboval. "Prečo si ich nesmiem dávať dolu ?" Zavrčal Tim nespokojne, keď mu i po tretíkrát skĺzli z nosa. "Lebo inak by si mohol oslepnúť. Ak by ti zasvietili laserom do ksichtu, môžu ti vypáliť oči !" Tim preglgol a radšej už bol ticho. Okuliare si narovnal, dúfajúc že mu neskĺznu v tej najnehodnejšej chvíli. Atreyu znova siahol do vaku, aby z neho vytiahol laserové pištole. Tentoraz pre istotu hneď tri. Jednu podal Timovi. "Tak čo, už nemáš strach ?" Tim zavrteľ hlavou. "Super ! Nemáme veľa času, takže ti ukážem iba to ako z nej strieľať a ako sa nabíja." Atreyu rýchlokurz netrval ani minútu. V skratke vysvetlil ako zbraň odistiť, nabiť (Tim pochopil, že zbraň vlastne žiadne náboje nemá a nabíja sa zatlačením spodnej časti rúčky), i to ako z nej vystreliť. Tim potom na skúšku trikrát vypálil. Aj keď určený cieľ ani raz nezasiahol, Atreyu to stačilo. Vlastne i muselo, lebo čas pokročil. Ako úkryt im malo poslúžiť husté krovie obklopujúce borovicu pod vrcholom kopca. Hoci naskrz presiaknutá vodou, krovina ako jediná na okolí poskytovala na inak lysom vrcholku kopca akú takú skrýšu. "Tak a sme pripravení !" Zašepkal Atreyu spokojne, len čo sa usalašili v improvizovanej pozorovateľni tvorenej hustými kríkmi i vlhkou trávou. "Máš ten foťák ? Vyber ho von. Budeš fotiť. Ale až ti poviem." Tim si zavesil špeciálny fotoaparát okolo krku a prst položil na spúšť. Atreyu zobral ručný radar a tak ako predtým Tim, spravil vzduchom otočku. Detektor našťastie nezapískal. I napriek upokojujúcemu zisteniu si Atreyu obe pištole zastrčil za opasok, takže vyzeral trochu pripomínal kovboja z Divokého západu. Tim svoju zbraň kŕčovito zvieral v dlaniach, majúc čo robiť aby mu nevypadla. Atreyu si to všimol. "Viem ako ti je, no neboj sa. Na prvej misii má každý strach. I ja som ho mal." Tim neodvetil. Drkotajúce zuby hovorili samé za seba. Aj tak bol však kamarátovi za slová povzbudenia vďačný. V boji síce veľmi nepomôžu, no vedomie, že so svojim strachom nie je sám mu dodávalo na sile. "Už je päť." Šepol Atreyu, keď hodinky na jeho zápästí jemne zapípali. Opatrne vstal a niekoľkokrát zašermoval radarom do všetkých strán. Prístroj ostal mlčky. "Ešte tu nie sú. Počkáme." Čas odkvapkával neuveriteľne pomaly. Sekundy sa menili v minúty a tie v nekonečno. Prešlo pätnásť minút, no UFO stále nikde. Jediné čo sa za ten čas zmenilo bol stále intenzívnejší dážď, ktorému na pomoc prišla hustá hmla. Atreyu si tieto detaily však veľmi nevnímal a očami prišpendlený k radaru vyčkával na chvíľu, až prístroj niečo zaregistruje. Prešlo ďalších desať minút, a stále nič. Tim to dlhšie nevydržal a pochopil, že buď niečo povie, alebo zamdlie strachom. "Myslíš, že ešte prídu ?" "Určite. Som si tým istý. Musíme vyčkať. Oni sa určite objavia." Tim sa striasol. Atreyu svoje slová vyslovil s takou istotou, akoby presne vedel čo bude nasledovať. I napriek všetkému však Tim mal pochybnosti. "Hovoril si, že je iba 30 percentná šanca, že prídu. Čo ak sa rozhodli neprísť. Možno uvideli, že sme tu a zmenili svoje plány." "Blbosť ! Viem čo hovorím. Určite prídu. Teraz v tomto počasí neprísť a neprísť by bola total kravina." "Neprišť ?" Vyhrkol Tim zdesene. "Jasné. Odobrať vzorky na experimenty. Čo myslíš, načo sem letia ?" "Vzorky ? Experimenty ? Aké vzorky, aké experimenty ?" "No všelijaké. Z lesa, zo stromov, z rastlín. Možno

aj nejaké chrobáky, alebo zvieratá. Nevieť presne aké vzorky, ale na tom aj tak nezáleží, lebo oni tu dnes nepristanú." Atreyu si veľavýznamne poklepal po opasku, kde mal zavesené obe pištole. "Ale Atreyu, o vzorkách si predsa nič nehovoril ! Vravleť si, že tu nepristanú, že ideme len pozorovať." Atreyu nahodil sebaistý úškrnok. "Hovorím to len keby to náhodou skúsili. To UFO toho veľa nevydrží. Stačí päť zásahov a je po ňom. Na tvojej i mojich zbraniach som nastavil najsilnejší laser. Ak ho obaja trafíme, tak je s ním amen." Atreyu na zdôraznenie svojich slov si prešiel rukou po hrdle, aby neostala najmenšia pochybnosť čo má na mysli. "Ale Atreyu to predsa... To predsa nemyslíš naozaj !" Tim chcel protestovať, no kamarátov nápad ho tak šokoval, že nebol schopný slovka. "Samozrejme, že to myslím naozaj ! Vieš, oni v XCOM veľmi nechcú aby sme po nich strieľali, no v sebaobrane môžeme. Keby na nás zaútočili a nám sa podarilo odrovnať jedno UFO, bola by to úplná pecka a stavím sa o kilo, že by ťa zato povýšili." Tim zavrtel hlavou. "Atreyu, ale ja nechcem po nikom strieľať ! Čo ak netrafím a oni nás za to zabijú ?" Atreyu prevrátil oči. "No tak dobre, strieľať budem ja ! Ty hlavne foť. Musíme do XCOM priniesť dôkaz, že tu boli. O ostatné sa postarám ja. Viem čo si môžem dovoliť. Okrem toho, teraz tu veľm ja !" Tim neodvetil. Nechcel kamaráta viacej provokovať. Plánom na zničenie mimozemskej lode bol tak vydesený, že aj keby chcel, nedokázal by nič rozumné povedať. Nasledujúce minúty strávili v úplnej tichosti. Tim neustále premýšľal nad Atreyu šibnutým nápadom. Zostreliť mimozemskú loď a ešte tu neďaleko Minneapolis, bolo niečo tak šialené, že pomaly i začínal pochybovať či sa jeho kámoš nezbláznil. Prišli sem na bežnú pozorovačku, a Atreyu z toho išiel spraviť kovbojku. Desivá predstava. Čas rýchlo plynul, a po mimozemskom plavidle ani stopy. Zapípanie hodínok čoskoro oznámilo, že je pol šiestej. Atreyu znova vstal a detektorom opísal kruh. Prístroj i tentoraz ostal bez odozvy. "Do riti aj s tým." Zasyčal Atreyu nahnevane a utrel si premočené vlasy. "Tim musím zavolať našim. Nevieť, ale dnes z toho už asi nič nebude." "Naším ?" Nerozumel Tim. "Áno, XCOM. Možno to debilné UFO pristálo niekde inde a my tu zbytočne čakáme ako takí magori. Zapni si svoj komunikátor. Dúfam, že si ho zobral." Tim vytiahol z vrečka malý komunikačný prístroj a zamával ním. "Super. Maj ho stále pri sebe. Ja som hneď späť. Keby niečo, tak ti brknem." Atreyu vyskočil na nohy a na Timovo zdesenie vyrazil v ústrety tme. "Kam ideš ?" "Musím ísť trochu nižšie. Tu nie je tak dobrý signál. Ehm, teda vlastne som chcel povedať, že je tu až príliš dobrý signál. Mohli by nás zachytiť a odpočúvať. No neboj, skočím iba k lesu. Za päť minút som späť." Tim okamžite vystrelil do pozoru. "Atreyu, chcem ísť s tebou. Sám tu neostanem !" "Tim do riti prestaň ! Nebuď taký zbabelec. Niektu tu musí ostať. Čo ak náhodou prídu ? Kto ich odfoť ?" "Náhodou prídu ?" Timov hlas preskočil do vysokého sopránu a vystrašený chlapec zdrapil kamaráta za ruku. "Atreyu ja tu nechcem ostať sám. Hrozne za bojím." "Veď je to iba na chvíľku. Hneď som späť. Budeme stále v kontakte." Atreyu na skúšku zapol svoj komunikátor a riekol pár slov, ktoré o zlomok sekundy zarezonovali Timovým prístrojom. "Vidíš, funguje to. Budeme stále v spojení. Keby niečo, hneď sa vrátim. Naozaj." Atreyu sa vymanil z kamarátovho zovretia a skôr než sa Tim stihol spamätať, zmizol v hmle. Tim vyrazil za ním, no nespravil ani tri kroky, keď podkĺzol na vlhkej tráve a spadol do trávy. Pri páde kolenom zavadil o akýsi kameň a bolestivo zasyčal. "Atreyu !!!" Jeho zúfalý krik už Atreyu nemohol počuť. I napriek bolesti, Tim vyskočil na nohy. Hustnúcí dážď i narastajúca hmla, spolu s tmavými okuliarmi znížili viditeľnosť takmer na nulu. Padajúce kvapky znemožňovali začuť čokoľvek čo by sa k nemu v tme priblížilo. Tim chcel znova vykriknúť, no strach mu zviazal hrdlo. Začínala sa ho zmocňovať panika. Na krik nemal síl a utekať nebolo kam. Bol v pasci. K smrti vydesený, sadol si späť do kríkov a s privretými viečkami začal

odriekavať modlitbu. Nebol ani v polovici, keď jeho komunikátor náhle zašumel. "Tim ? Tim, počuješ ma ?" Tim schmatol prístroj tak prudko, až mu takmer vypadol z rúk. "Atreyu, to si ty ?" "Nie, Alf z Melmacku. Jasné, že som to ja. A nekrič tak ! Ešte ťa niekto začuje." "Atreyu, ja sa hrozne bojím ! Počujem čudné zvuky, myslím, že tu niekto je !" "Čo ? Aké čudné zvuky ?" Tim zaváhal. "Neviem, také čudné. Neviem čo to je, ale prosím pod' späť. Kde vlastne si ?" "Ja ? Ja som hneď tu dole pri lese. Skúšam chytiť signál, ale zatiaľ som chytil veľké h... Asi to bude kvôli tomu sprostému dažďu. Do riti, keby tak nešťalo..." Atreyu hlas zrazu prerušilo zapraskanie v slúchadle. "Atreyu ? Atreyu, si tam ?" "Hej, ale zle ťa počujem. Niečo nás ruší." Tim zmeravel. "To určite budú oni. Vždy keď prichádzajú vypadne električka." Atreyu sa uškrnul. "Tim prestaň ! Ešte tu nie sú. Veď sa pozri na svoj radar, keď mi neveríš." Tim pohľadom prebehol malý ručný detektor, ktorý mu tu Atreyu zanechal a skutočne. Obrázok so zeleným terčikom bola prázdna. "Čo ale ak sa ten radar mylí ? Atreyu, ja sa hrozne bojím. Pod' ku mne, alebo ak chceš tak prídem ja za tebou." "Nie !" Skríkol Atreyu podráždene. "Tim ostaň kde si a nehýb sa. Teraz nesmieš opustiť pozorovateľňu. Niekto tam musí ostať. Aj tak by si ma v tejto tme nenašiel. Ešte sa niekde stratíš a čo potom ? Budeš pre nich iba ľahký terč. Ostaň pekne kde si. Ja som za chvíľu späť. A keby niečo, máš predsa tú zbraň." Tim zaťal zuby, aby potlačil vzlyk derúci sa mu hore hrdlom. "Atreyu, kedy sa vrátiš ?" "Neboj. Za chvíľu som späť. Chytím ten signál a prídem. Teraz som práve niečo zachytil. Myslím, že to sú naši. Hneď sa s nimi spojím a dobehnem. Ešte sa ozvem. Teraz musím končiť. Čau." "Ale Atreyu ja..." Timov hlas zastrel nepríjemný sykot. Hovor bol prerušený. Tim meravo pozrel na mĺkvy display komunikačného prístroja a najradšej by Atreyu hneď zavolať. Roztrásené ruky by však iba ťažko dokázali vyťukať telefónne číslo. Prestrašený strčil mobil do vrecka a svoju pozornosť upriamil na malý radar. Prichádzajúce UFO mal detekovať červený bod a ten našťastie radar neukazoval. Čo ale ak sú jeho obavy správne a prístroj príchod mimozemšťanov nezaregistruje ? Veď mimozemšťania majú určite technológie o milióny rokov prekonávajúce tie ľudské, tak prečo by nemohli prekonať aj tie z XCOM ? Atreyu predsa sám priznal, že prehrávajú. Nebude to práve tým, že nemajú také prístroje ako oni ? Tim nevedel, kde je pravda, a opýtať sa nebolo koho. Cítil však, že sa stane čosi strašné. Chcel Atreyu znova zavolať, hoci od posledného telefonátu neuplynula ani minúta. (Keď je človek v strese, čas beží neuveriteľne pomaly.) Práve vyťahoval mobil z vrecka, keď ho upútal malý svetielkujúci bod na oblohe. Hviezda to byť nemohla. Tie sa nehýbu. Presnejšie, hýbu, ale nie tak rýchlo. Okrem toho dnešná oblačnosť znemožňovala vidieť akékoľvek hviezdy. I napriek ohromnému strachu, namieril radar na svetelný bod a spravil kruh ako to predtým robil Atreyu. Prístroj ostal ticho. "Bože, určite to nefunguje." Skúsil to znova, no stále nič. "Atreyu, prosím kde si ?" Ani to nedopovedal, keď komunikátor ako na zavolanie zacvrlikal. "Atreyu, niečo vidím ! Nejaké svetlo. Je tam hore na oblohe, ale ten radar nič neukazuje. To budú určite oni ! Idú si po nás ! Viem to !" "Čo ? Kde ? Kde máš to svetlo ?" "Tam hore na oblohe. Je hore nad mestom. Pozri je tam." Tim ukázal prstom na svetelný bod, vôbec si nevedomujúc, že kamarát jeho gesto vidieť nemôže. Atreyu na chvíľu zmĺkol. "Myslíš to na severe ?" "Neviem či je na severe, ale hýbe sa to. Sú to oni, však ?" Timovi vŕhli slzy do očí a len tak-tak, že nezačal plakať. "Čo ti preskakuje ? To nie sú žiadni oni. Oni predsa nezapínajú svetlá, keď pristávajú. Alebo si myslíš, že chcú, aby ich všetci videli ?" "Atreyu, ale ja mám predsa tie okuliare !" Atreyu na chvíľu zaváhal. "No, ehm, vlastne máš, ale aj tak to nie sú oni. Viem to. Oni nikdy takto nesvietia." "Tak čo to potom je ?" Atreyu pár sekúnd premýšľal. "Neviem, možno nejaké lietadlo. Neďaleko je navigačná veža letiska v St. Paul. Určite okolo nej krúži.

Lietadlá to robia vždy keď nemôžu pristáť a teraz keď takto ští, určite nedostali povolenie." Tim hľadiac na malú bodku nevedel čo povedať. Atreyu mohol mať pravdu, no takisto ju mať nemusel. Keď o pár sekúnd blikotajúci bod začal klesať a k mihotavému svetlu sa pridali majáky na krídlach, bolo jasné, že sa nemýlil. "Vidíš, hovoril som ti, že je to len lietadlo." Tim kamarátovu poznámku ignoroval a s výčitkou v hlase zašepkal. "Atreyu, kedy sa vrátiš ? Hovoril si, že hneď prídeš." "Veď by aj som prišiel, keby si mi stále nevolal. Už som nadviazal spojenie a idem im povedať čo sa deje. Daj mi ešte 3 minúty a som späť. Hlavne mi už toľko nevolaj. Iba mi rušíš signál." "Ale veď ja som ti predsa teraz nevolal. Ty si volal mne." Atreyu na sekundu zmíkol a namiesto odpovede čosi iba nezrozumiteľné zamrmlal. Hovor sa následne ukončil. "Atreyu ? Atreyu si tam ?" Odpoveďou bolo iba ticho v prijímači. "Debil !" Zahrešil Tim nahnevane. Mal sto chutí poriadne si zanádať, no veľmi by mu to nepomohlo. Hovor bol ukončený a Atreyu nikde. Na všetko ostal sám. Obzrel sa okolo seba, zvažujúc či predsa len nebude najrozumnejšie zobrať nohy na plecia. V tejto tme však nevidel ani len na chodník, ktorým sem prišli. Tu by sa stratili i ďaleko skúsenejší trampí ako Tim. Mohol síce skúsiť svetlomet, no čo ak ním priláka pozornosť mimozemšťanov ? Na Atreyu ubezpečenie, že jeho svetlo vidieť nemôžu, nemohlo byť spoľahlivá. Musel vymyslieť niečo lepšie. Zrazu si spomenul na svoj fotoaparát ukrytý na dne ruksaku. Tak ako všetky fotoaparáty, i tento mal nočné videnie, a to vcelku dômyselné. Neraz ním trávil noci sledovaním susedkinej záhrady, pátrajúc po malom mačacom záškodníkovi. Teraz by mu mohol zachrániť krk. Nerozmýšľajúc nad plánom, okamžite začal hrabať v batohu, kým nenašiel to čo hľadal. Keďže ruky mal plné, svetlomet, Atreyu fotoaparát, dokonca i radar a zbraň položil na zem. Chvíľu trvalo kým fotoaparát zapol a nastavil do režimu nočného videnia. Na malej obrazovke uvidel košatý strom pod ktorým práve sedel. Pozrel dolu k lesu, či náhodou nezbadá Atreyu, no i pri niekoľkonásobnom zome toho veľa nevidel. Hmla a hustý dážď zmáčajúci jemnú optiku prístroja zmenili fotoaparát v nefunkčný šrot. Zbytočne ho utieral a chránil. Stačilo pár sekúnd a šošovka bola opäť mokrá. Po niekoľkých pokusoch to vzdal. Bol tak naštvaný, že mal sto chutí praštiť fotoaparátom o zem. Našťastie, skôr ako tak spravil, komunikátor znova zazvonil. "Tak, konečne som s nimi hovoril. Povedali mi, že dnes už neprídu." "Neprídu ? Si si istý ?" "Jasné. Spravili nové merania a vyzerá to, že v oblasti Minneapolis dnes žiadne UFO nepristane. Pristanú vraj viac na juh, asi v Južnej Dakote, alebo Lowe. Šli sme sem úplne zbytočne." Timovi trvalo pár sekúnd kým sa spamätal. "Hovoril si, že to vyzerá, že neprídu ? Ako to myslíš, že to vyzerá ?" "Nič nevyzerá. Určite neprídu. Je to stopro. Prišli by iba ak by..." Atreyu hlas zrazu prekrylo odporné chrčanie. Nepríjemný pazvuk prinútil Tima odtrhnúť ucho od slúchadla. "Atreyu čo to bolo ?" Komunikátor namiesto odpovede zapraskal. "Tim ? Tim si tam ?" "Atreyu, to som ja. Som tu ! Čo sa stalo ?" Atreyu na chvíľu zmíkol. "Tim, ja ťa nepočujem. Ty ma počuješ ?" "Áno Atreyu, ja ťa počujem. Počujem ťa ! Ty ma počuješ ?" Timov hlas vyjadroval absolútne zúfalstvo. Odpoveď však neprišla. Tim niekoľkokrát zakričal do telefónu, skúsil ním i zatrepať, no z komunikátora vychádzal už len šum. Pochopil, že to nemá zmysel. Spojenie medzi ním a Atreyu bolo prerušené. Teraz už nič neskrýval. Jeho slzy sa miešali s padajúcim dažďom a on nemal síl, aby si ich utieral. "Atreyu, kde si ? Ak ma počuješ, odpovedz mi. Prosiím." Zúfalý ston ostal nevypočutý. Bol sám. Úplne sám. Nikto mu nepomôže. Celý rozochvený si sadol na zem, a aj keď k smrti vystrašený, začal premýšľať čo spraviť. Mohol utiecť, no v tejto tme a s boľavým kolenom by ďaleko neušiel. Mohol kričať o pomoc, no v hluku padajúceho dažďa by ho Atreyu, ak je ešte nažive, začul iba veľmi ťažko. Prešla minúta, možno minúta a pol, kým prúd jeho myšlienok narušil akýsi zvláštny piskot. V

prvej chvíli myslel, že to bude komunikátor. Ten však mal display vypnutý a nič nenaznačovalo prichádzajúci hovor. Druhé zapípanie, dostaviace sa s niekoľkokondovým oneskorením, už na sto percent nemohlo byť z komunikátora. Iba náhoda chcela, aby pohľadom zavadil o rozmočenú zem, kde pred malou chvíľou položil okrem svojej zbrane i nevelký radar. Jeho obrazovka zaborená do pôdy blikala zelenkastým svetlom. Tim zodvihol radar a skamenel. Na malom display, na samom okraji obrazovky, pulzovala červená škvrna. Chvíľu mu trvalo kým precitol a začal mávať radarom do strán. Hoci bodka sa ani nepohla, bolo jasné, že to je UFO. Aj keď omráčený strachom, nespanikáril. Bleskovo schmatol komunikátor a skúsil zavolať Atreyu. Prístroj začal nadväzovať spojenie, no keď už to vyzeralo, že sa dovolá, celý stmavol a obrazovka pohašla. "Atreyu." Skríkol Tim, zúfale kmášuc prístrojom v nádeji, že ho privedie späť k životu. Komunikátor však ostal mŕtvy. Vidiac, že mu nepomôže, schmatol svetlomet a tresnutím ho zapol. Mohutná žiarivka ho okamžite oslepila. Strhol sa a svetlomet mu vykĺzol z dlaní. Skočil poň a začal ním svietiť do strán. Ostrým svetlom prečesával okolie. Lúče výkonnej baterky dopadali až k okraju neďalekého lesa. "Atreyu !!!" Zakričal z plného hrdla. Odpoveďou mu bola iba ozvena. Znova chcel vykriknúť, keď z ničoho nič začal svetlomet pohasínať. Najprv iba zablikal ako pri zlom kontakte, no potom svetlo stále rýchlejšie strácalo na sile, až kým úplne nestmavlo. "Atreyu !!!!!" Timov rev muselo byť počuť stovky yardov ďaleko. Zbytočne, nikto mu neodvetil. "Dostali ho." Prebleslo Timovi myslou a vrhol sa k radaru. Červená bodka, dovtedy pokojne pulzujúca na okraji obrazovky zrazu ohromnou rýchlosťou vyrazila do jej stredu. Spolu s ňou malý prístroj začal vydával stále intenzívnejší piskot. Teraz už nebolo pochyb. Je to UFO a rúti sa rovno naňho. Za normálnych okolností by Tim zobral nohy na plecía a upaľoval kade ľahšie. Toto však neboli normálne okolnosti a les obklopujúci malú planinu nedával nádej väčšieho bezpečia. Situácia vyzerala beznádejne. Ukryť sa nebolo kam a široko ďaleko nebol nik, kto by mu pomohol. Na zemi v blate ešte vždy ležala laserová zbraň, ktorú tam vyberajúc foťák položil. Schmatol ju a tak ako mu Atreyu predtým ukázal ju s cvaknutím odistil. Nedbajúc na všadeprítomné blato, vrhol sa na zem a s radarom v jednej a pištoľou v druhej ruke čakal na nastávajúce peklo. Podľa údajov lokátora bolo UFO už veľmi blízko. Ak sú dáta správne, malo by prísť z východnej strany, spoza kopca. Namieril zbraň tým smerom a v duchu sa prežehnal. Odporný piskot malého lokátora prešiel do neprerušovaného tónu. UFO muselo byť tu. Ale kde? Nikde ho nevidel. Bleskovo si utrel zamočené okuliare, keď ho konečne uvidel. Nie UFO samotné, ale intenzívnu žiaru modrastého odtieňa ožarujúcu východnú stranu oblohy. "Pane pomôž mi. Nech to nie je pravda." Čas akoby sa zastavil. Všetok hluk, pískanie radaru i šuchot dažďa pohltilo ticho a jediné čo Tim vnímal bol tlkot vlastného srdca. Sálajúca žiara bola stále bližšie a nebyť tmavých okuliarov, určite ho pripraví o zrak. Prešla sekunda, možno dve, kým obrovitý kotúč diskovitého tvaru vyhupol ponad horizont. Tim skamenel. Mimoszemská loď musela mať minimálne 10 yardov v priemere. Bola plochá, po bokoch zaoblená, s množstvom kruhovitých okienok. Hornú časť tvorila oválna kopula z ktorej ako z majáka vyžarovali svetelné paprsky všetkých farieb. Spodnú časť pokrývalo množstvo zárezov a priehlbín tvoriacich komplikovaný pohon vesmírneho plavidla. Celé UFO viac pripomínalo obrovitú vznášajúcu sa vianočnú ozdobu ako vesmírnu loď. I napriek nie práve najtypickejšiemu tvaru, Tim naň hľadel ako v tranze. Jeho celoživotný sen sa stal skutočnosťou. Na vlastné oči vidí mimozemskú loď. Toto už nebol sen, ani živá predstava. To čo videl, bolo skutočné, tak ako toto miesto, ako jeho život, ako on sám. Úžasný stroj bol tu a on, iba on ho môže vidieť. Hľadiac naň, úplne zabudol na všetok strach i obavy. Nie, teraz nemohol mať strach. Nie pri pohľade naň.

Majestátna loď plachtila len pár desiatok yardov od neho a jediný čo Tim pociťoval bol neopísateľný pocit radosti. UFO na oblohe opísalo široký polkruh a pomaly začalo smerovať za kopec. Tim si uvedomil, že hoci kochajúc jeho krásou, je jediný kto má tú časť. Ani Atreyu, ani jeho rodičia, spolužiaci v škole, ani nik iný ho neuvidí a bez fotografie či iného dôkazu nik neuverí tomu čo videl. A pritom možnosť získať dôkaz ležala na dosah ruky. Malý fotoaparát, ktorý len pred malou chvíľou túžil rozmlátiť, mohol byť teraz jeho spásou. Aj keď pohodený v blate, ostal nepoškodený. Stačilo sa poň len natiahnuť. Dávajúc si pozor, aby nespravil najmenší šuchot, opatrne uchopil fotografický prístroj a zamieriac ho na UFO stlačil spúšť. Fotoaparát cvakol, no UFO našťastie nič nezaregistrovalo. Spravil ešte ďalšie dva zábery a chcel i tretí, keď loď, smerujúca k vrcholku kopca nabrala nový kurz. Tim si uvedomil, že smeruje rovno k jeho úkrytu. Okamžite zabudol na fotoaparát a pevnejšie uchopil svoju zbraň. UFO plávajúce v absolútnej tichosti sa vznášalo takmer nad jeho hlavou, keď Tima napadlo šuchnúť sa pod husté kríky. Práve včas. UFO pokojne preplachtilo ponad skryšiu a bez toho, aby zaregistrovalo chlapcovu prítomnosť pokračovalo ďalej. Tim sa za ním pohotovo zvrchol, keď rukou zavadel o druhý fotoaparát. Tentoraz ten od Atreyu. Pohľad naň mu pripomenul jeho príkaz, aby nezabudol získať dôkaz pre XCOM. Teraz, keď ho mimozemšťania nezbadali má na to ideálnu príležitosť. Namieril fotoaparát na UFO a celkom zabudnúc na kamarátovu radu, že šošovka vo fotoaparáte je špeciálna a i bez toho aby na UFO mieril ho odfotí, stlačil spúšť. Veľká chyba. To čo nasledovalo by určite nevymyslel ani Dante v svojom veľdiele. Vesmírna loď v zlomku sekundy zmenila svoju farbu i smer letu a namiesto modrastého oparu celá sčervenala. Obrat o 180 stupňov predznamenoval, že malý špión je odhalený. Timovi vypadol fotoaparát z rúk. Pochopil, že je zle. UFO spravilo prudký obrat a zamierilo si to rovno k chlapcovi. Pištoľ, jeho jediná záchrana, ležala v tráve, hneď pri ňom. Tim ju chmatol a reflexívne potiahol spúšť. Svetelný lúč, ktorý mal ožiarit oblohu nenastal. Zbraň z nejakého dôvodu nevystrelila. Tim ňou začal hystericky mávať a trieskať, no nech už bola príčina akákoľvek, pulzná pištoľ ostala bez života. Chcel skontrolovať poistku na bočnej strane, keď krík pod ktorým ležal zachvátila oslepujúca oranžovočervená žiara. Tim zvrskol, mysliac si, že keď i vedľa stojaci strom pohltili po zásahu laserovej zbrane plamene. Bez rozmyslu, ryčiaca ako zmyslov zbavený, vyletel z kríkov. Prebehol snáď 100 yardov, kým si uvedomil, že červená žiara pominula a jeho okolie znova obklopuje čierno čierna tma. Pozrel na oblohu, no UFO nikde. Pohľadom preletel všetky svetové strany, no stále nič. Akoby sa vyparilo. Tim však vedel, že je to len trik. Mimozemšťania to určite nevzdajú. Očami lietal sprava doľava, neustále si utierajúc zamočené okuliare. Hoci UFO stále nevidel, zmocňovala sa ho čoraz väčšia panika. Slzy mu vhrkli do tváre a jeho telo zachvátila triaška. Reflexívne začal spätkovať. Potácajúc sa rozbahnenou pôdou, všade naokolo videl rozmazané siluety stromov, ktorých konáre divoko ohýbal vietor. Zrazu za jeho chrbtom čosi zašuchotalo. Zvrchol sa. Podivný zvuk ho prinútil dvihnúť hlavu. Aj keď stále nič nevidel, neznámy tón, pripomínajúci ten, ktorý počul v Atreyu záhrade, ho primäl k plaču. "Chodte preč. Nechajte ma, prosím. Ja som vám nič neurobil. Nechcel som..." Skôr než myšlienku stihol dokončiť, celú planinu zahalila olivovozelená žiara a obrovské UFO sa rozprestrela priamo nad Timovou hlavou. Jagavé lúče ho úplne oslepili a Tim ani sám nevediac ako padol na zem. Pochopil, že je koniec. Teraz ho mimozemskí dobyvatelia zabijú, spália na uhoľ, v horšom prípade unesú a použijú ako pokusné morča na svoje strašné experimenty. Všetko je stratené... S touto predstavou, jediným logickým záverom, aký bol v danej chvíli možný, spravil Tim to posledné čo dokázal. "Nie !!!!!!!!!!" Jeho výkrik prehlušil všetko. I hukot vesmírnej lode bol v porovnaní so smrteľným revom malého chlapca ničím.

Ani zúfalý krik však nemohol zastaviť stvorenia čo nepoznajú emócie. Loď klesala stále nižšie a nižšie. O Timovom osude už bolo rozhodnuté. Idú si poňho. Naplnil sa ten najdesivejší scenár. Jeho ortieľom bude skončiť ako experimentálna vzorka. Tim chcel zrevať ešte hlasnejšie, no ako sa nadychoval, padajúci dážď mu vkĺzol do pľúc. UFO, neUFO, ostrá bolesť v hrudi ho prinútila narovnať sa. Kašeľ, ktorý nasledoval, aj keď trval iba pár sekúnd, bol dosť dlhý nato, aby mimozemšťania, ak by chceli, mohli by ho za ten čas i stokrát uniesť. Keď skončil, ešte vždy sedel v tráve a podivná loď, hoci vzdialenosťou takmer na dotyk, zdalo sa, že stojí. Nik z nej nevystupoval ani neotváral dvere, vlečný paprsok, či teleport, ktorým by prišielci chceli vťahnuť dnu nezbadal. Zdesene a neveriacky zároveň cival na UFO vznášajúce sa priamo nad jeho hlavou a hustý dážď mu zmáčal tvár i okuliare. Ako naň tak pozeral, zrazu v jedinom okamihu trvajúcim zlomok sekundy došlo k niečomu zvláštnemu. Celé UFO, plášť, okná i kopula nepochopiteľne zazrnili a na maličkú chvíľku sa steny lode stali priehľadnými. Tim mohol skrz trup lode vidieť nízko letiace mraky. Aj keď úkaz netrval dlhšie ako žmurknutie, Timove zmysly nabudené smrteľným strachom dokázali vnímať veci ďaleko citlivejšie než obvykle. Možno i preto zaregistrovali výkrik, ktorý k nemu doľahol až z okraja lesa. Pozrel tým smerom a i na tú vzdialenosť uvidel, ako k nemu niekto beží. Nebol to však mimozemšťan. Ten niekto zvieral v rukách svetielkujúce zbrane, ktoré v jednej chvíli súčasne vypálili. Tim sa hodil na zem. Akurát včas. Lúče zasiahli UFO s absolútnou presnosťou. Mohutná loď sa zachvela a prudko začala meniť farbu i výšku. Prenikavé svetlá sálajúce z lode ožiarili okolitý lesa i siluetu prekvapivého útočníka. Tim uvidel svojho kamaráta. Jeho tvár zocelenú bojom striedavo osvecovali ďalšie a ďalšie paprsky opúšťajúce hlavne oboch zbraní. "Skapte vy hajzli !!!!!" Atreyu rev prehlušoval štekot oboch pištolí i hukot vesmírnej lode stonajúcej pod ťarchou opätovných zásahov. UFO stúpalo nahor, smerujúc na východ za kopec, kam naňho Atreyu zbrane nemohli. Skôr ako vesmírna loď stihla zmiznúť za horizont, Atreyu ju trafil 10, možno 15 krát. Bola už takmer v bezpečí, keď posledná salva pokropila kovovolesklý trup lode. Tim cez prsty prekrížené na tvári uvidel ako povrch plavidla v mieste zásahu zjazvila široká trhlinka a UFO začalo rotovať okolo vlastnej osi. "Mám ťa !!!" Zreval Atreyu krvilačne, neprestávajúc zasahovať svoj cieľ. Tim sa zodvihol zo zeme, keď z bočnej strany UFO vyšľahol zelenkastý oheň a ohromná sila roztrhala kupolu lode na kusy. Celé UFO pohltili plamene. Loď neustále naberala na výške, no ani posledný pokus o únik nemal šancu na úspech. Mimozemské vznášadlo poničené početnými zásahmi zmietali posledné kľče. Atreyu nemusel viac páliť, pretože osud lode bol už spečatený. Výbuch, ktorý Tim očakával však nenastal. UFO namiesto toho naposledy zažiarilo rubínovou červeňou a jeho steny sa v nekonečnej reťazovej reakcii rozpadali na stále menšie a menšie kúsky, až kým ich nepohltila tma. Tim skočil k zemi chrániac sa pred troskami zničenej lode. Deštrukcia Atreyu zbraňami však bola natoľko dokonalá, že skôr ako ktorákoľvek časť mohla dopadnúť na zem kompletne anihilovala. Po veľkom mimozemskom plavidle neostalo absolútne nič. Tim nechápavo hľadel na tmavú oblohu, ešte pred malou chvíľou dejisko ohromujúcej drámy, akú by nevymyslel ani najbláznivejší fantasta. Keď k nemu Atreyu dobehol, Tim bol stále v šoku. "Dostali sme ich ! Chápeš to, dostali sme ich ? Videl si to, videl si to, ako som dostal toho hajzla ?" Atreyu schmatol priateľa za plecia a ako zmyslov zbavením ním zalomcoval. "Tim, keď toto uvidia v XCOM, určite nás oboch vyznamenajú. Teba aj mňa a možno nám dajú aj lepšie zbrane, alebo nás pošlú na nejakú super misiu do vesmíru, alebo... Alebo..." Atreyu bol tak vzrušený, že zabudol čo chcel povedať. Ani to mu však nezabránilo, aby nevyskočil na nohy a hroziac pästou nočnej oblohe nezačal tancovať. Tim nič z toho nevnímal. Šok,

zdesenie i smrteľný strach ho oberali o vedomie a mal čo robiť aby neomdlel. Dlaňami si zapchával uši, no odporné cinkavé zvonenie, ktoré mu dunelo hlavou nie a nie ustúpiť. Strhol si okuliare z tváre a klesol do trávy. Atreyu, ešte vždy poskakujúc ako blázon, konečne uvidel čo sa deje a prestal s tým čo neskôr nazval tancom smrti. "Tim čo je ? Si zranený ? Stalo sa ti niečo ?" Tim namiesto odpovede iba mimovoľne pokynul hlavou. "Neboj sa, už nemusíš mať strach. Je koniec, je po nich. Dostal som ich. Teda vlastne dostali sme ich, my dvaja - ty a ja. Zrušiť tak veľké UFO, to sa len tak niekomu nepodarí. A nám sa to podarilo hneď na tvojej prvej misii. To je úplne šialené. Ak ťa za toto nepovýšia, zožeriem svoje gate. Stavím sa o kilo, že teraz ti dovoľia pozrieť sa na našu základňu. Ukážem ti veci, aké si ešte nikdy nevidel, aké nikto nikdy nevidel. Nikto, okrem nás, členov. Bude to taká paráda, taká pecka. A to všetko na prvej misii ! To je šialené, úplne šialené !" Tim, hoci kamarátove slová registroval, ich obsah nevnímal. Bradou opretý o kolená hľadel kamsi do prázdna a iba chvejúce sa pery prezrádzali, že je stále pri vedomí. "Tim, čo je s tebou ? Je ti zle ? Ak ti je zle, môžem ti dať ten liek. Pomôže ti. Je na všetky choroby. Ak ťa niečo bolí, tak mi povedz a dám ti ho." Tim konečne zavrtel hlavou. Hoci odmietavo, Atreyu bol rád, že ho začína vnímať. Prisadol si k nemu a chvíľu len tak bez slova sedeli jeden vedľa druhého. Atreyu bol dosť inteligentný na to, aby chápal, že mlčanie bude teraz najlepšie. Prešlo niekoľko minút a ani jeden z nich nič nepovedal. Ticho tmavej noci narúšal len pozvoľna ustupujúci dážď. Boli to až Atreyu hodinky, ktoré pípnutím oznamujúc šesť hodín, narušili nemú meditáciu. Atreyu si uvedomil, že ak to majú stihnúť na posledný autobus, musia si švihnúť. "Tim vieš čo, ja teraz skočím po veci, aby sme sa mohli zbalíť. Ty tu zatiaľ kludne sed'. Všetko zbalím a hneď som späť." "Atreyu nie !" Tim bleskurýchle chytil kamaráta za ruku a jeho nechty sa zaryli mu do kože. "Prosím nechod' nikde. Ja... Ja nechcem byť sám. Prosím." Atreyu Timova rýchla reakcia zaskočila. "Hm, no tak dobre. Sorry. Vieš, ja som len chcel zobrať veci, aby sme stihli ten autobus. Za hodinu nám ide a dole je to ešte dosť ďaleko." Tim preglgol a s vyplakanými očami pozrel na priateľa. "Atreyu, ja ti niečo musím povedať. Ja..." Skôr ako Tim stihol dopovedať, ďalšie slzy mu vhrkli do očí. "Tim čo ti je ? Ešte stále sa bojíš ? Neboj, oni sa už nevrátia. Je po nich. Dostali sme ich. Ty a ja. Sme hrdinovia. Vážne !" Tim potiahol nosom. "Atreyu, ja som sa pošťal." Atreyu, vypleštil oči, no našťastie mal dosť rozumu, aby si odpustil akúkoľvek z prihlúplych poznámok, ktoré ho napadli. "No to ehm... To vlastne ani vôbec nevedí. Také veci sa stávajú. Aj mne sa to raz stalo. Vážne. Bol som s otcom vonku a..." "Atreyu ! Ja som myslel, že ťa dostali. Myslel som, že ma chcú uniesť, že na mne budú robiť tie pokusy. Myslel som, že..." Timov hlas zastrelil vzlyky a chlapec nedokázal ďalej pokračovať. Atreyu sklopil zrak. Narastajúci pocit viny ho ako ťaživý balvan tlačil k zemi. "Tim ja... Prosím, prepáč mi to. Prepáč mi všetko. Ja som nevedel, že ťa to tak vyľaká. Myslel som, že sa ti to bude páčiť, že to bude cool. Keby som bol vedel, že sa ťa to tak dotkne, vymyslel by som niečo lepšie, niečo čo nebude tak strašidelné, niečo čo..." Atreyu schmatol nevelký kameň a ho hodil do najbližších kríkov. "Do riti aj s tým ! Celé som to posral. Všetko je to moja chyba." Tim si utrel slzy a znova chytil kamaráta za ruku. "Nie Atreyu, ty za to nemôžeš. To ja... Vždy som chcel vidieť UFO. Nevedel som ale, že to bude také... Také strašné. Všetko je to iba moja vina. Za všetko môžem iba ja, lebo som taký... Taký zbabelec. Všetci to o mne hovoria. I mama i tato. A majú pravdu. Som zbabelec." Tim smutne sklopil viečka a utrel si tvár. "Tim, to vôbec nie je pravda !" Atreyu skočil na kolená a chytil kamaráta za plecia. "Tí čo to o tebe hovoria, to hovoria iba preto, lebo ťa vôbec nepoznajú a nevedia aký si. Ty nie si žiaden zbabelec. Na takýchto misiách som bol aj s inými oveľa staršími ako si ty, aj dospelými a všetci, každý jeden, bol oveľa zbabelejší ako ty. Niektorí, keď

videli to čo ty dnes ušli a nechali ma v štiche, iní omdleli, alebo začali vrieskať ako debilní. Ty si to však nespravil. Ostal si tu a ešte si aj odfotil tú vec. Spravil si všetko, tak ako si mal. Kofkí z tých čo o tebe trepú také kraviny by to spravilo ? Ani jeden ! Tony aj všetci ostatní kreténi by sa posrali, keby tu teraz boli. Ty nie si žiaden zbabelec. Zbabelci si tí čo o tebe také veci dristajú." Tim vyčítavo pozrel na priateľa. "Ale veď aj ty si to o mne povedal." Atreyu sa zamračil. "Kedy ?" "Dnes, tam pod tým stromom." Tim ukázal na neďalekú borovicu, kde mali svoj úkryt. "No tak dobre, povedal som to, ale iba preto, lebo si ma našťoval a aj preto, lebo sám som sa veľmi bál. Myslel som, že keď tu bude niekto kto bude mať väčší strach ako ja, tak sa nebudem tak báť. Nemyslel som to ale tak. Klamal som, aby som nevyzeral ako zbabelec. Vidíš, aký som hrdina ? Ty by si tu isto nespravil." Atreyu kajúcne slová, aj keď ozaj zneli úprimne zanechali Tima v pomykove. "Atreyu, ale ty si sa predsa nepopišal." Tentoraz si Atreyu neodpustil úškrn. "Heh, a čo myslíš, od čoho mám mokrý overal ?" Na dôkaz svojich slov si zasvietil baterkou na svoje blatom i vlhkosťou zašpinené ošatenie. "To je iba od vody." "No hej, od vody. Všetky šťinky sú predsa voda, nie ?" Tim sa konečne trochu pousmial. "No vidíš. Sme na tom rovnako. Ty si sa pošťal, ja som sa pošťal a čo má byť ?" Atreyu zdvihol foťák pohodený vedľa v blate a zamával ním. "Keď v XCOM uvidia, že si im cvakol to UFO, budú z toho úplne na nervy. Máme dôkaz, že tu boli a že sme ich zničili. Vieš čo to znamená ?" Tim zavrtel hlavou. "No, znamená to, že... Ehm, vlastne ani neviem čo to znamená, ale aj tak je to cool." "Cool ? Atreyu, ako to môže byť cool, keď sme ich... Zabili." Atreyu sa zatváril prekvapene. "Zabili ? No a čo ? Oni chceli dostať nás, a my sme dostali ich. Je to 50:50. Nemali si s nami začínať." "Ale čo ak sa nám teraz budú chcieť pomstiť ? Hovoril si predsa..." "Tim, na to zabudni. Toto UFO bolo iba nákladné. Tam dnu neboli žiadni ufóni." "Ako to môžeš vedieť ?" Atreyu sa šibalsky pousmial. "A čo myslíš, že nerozoznám rôzne druhy UFO od seba ? Toto UFO bolo na 100 percent nákladne, vezúce náklad. Stavím sa o kilo, že tu niekde majú svoju základňu. No nemusíš mať strach. My sme dnes žiadneho debilného ufónca nezabili a nikto nám nič nespraví. Viem to. Nie som na prvej misii a toto nie je prvé UFO čo som poslal do čerta. Vážne !" Tim sklopil zrak. Nevedel čo si má o všetkom myslieť. V hlave mal taký zmätok, že na rozumné úvahy neostal priestor ani čas. Atreyu sa podobnými problémami nezaťažoval. Vidiac, že Timovi je lepšie potľapkať ho po pleci. "Ale sme tým šmejdom dali, čo ? A to v XCOM kecali, že dnes neprídu. Blbci. Určite si to poriadne neprevertili. Vidíš, ani v XCOM nevedia všetko. Aj preto sme tu !" Tim nahodil trochu rozpačitý výraz, a radšej ostal ticho. Zážitky boli ešte vždy priveľmi živé a myseľ príliš oslabená, aby ju zaťažoval ďalšími úvahami. S Atreyu pomocou vstal, a keďže čas ich tlačil, rýchlo pozbierali všetky svoje veci (Tim svoj foťák pohodený neďaleko v tráve strčil do vrečka, bez toho, aby ho Atreyu zbadal) a svižným tempom vyrazili k zastávke. Aj keď cesta smerovala temným lesom, kde neustále čosi praskalo, hvízdalo či šumelo, po všetkom čo Tim za poslednú hodinu zažil už nemohol mať strach. Atreyu celou cestou čosi rozprával, no Tim jeho chvastavé reči o tom ako dostali mimozemšťanov veľmi nevnímal. V duchu si neustále premietal udalosti dnešného večera, od výstupu na kopec, až po vesmírnu loď a Atreyu útok. V ušiach mu neustále zneli cinkavé ozveny radaru i hukot dažďa, ktorý medzičasom ustal. Aj keď kráčali v hlbokoj tme, myšlienka na oslepujúcu žiaru a UFO klesajúce z oblohy si neustále nachádzala cestu späť. Bolo to zvláštne, no i napriek divokým predstavám, necítil strach. Keď došli na zastávku, autobus už čakal pristavený. Nastupujúc dnu, Tim si všimol, ako na nich vodič nie práve najpriateľskejšie zazerá. Vysvetlenie jeho záujmu sa našťastie zaobišlo i bez krkolomných teórií konšpirátorov. Stačil letmý pohľad na ich ošatenie a každému bolo

okamžite jasné, že žiaden vodič nebude skákať nadšením, ak si v tomto zasadnú do novučičkových kresiel autobusu. I preto radšej ostali stáť a vodič o nich časom stratil záujem. Neskôr, keď nastupovali ďalší cestujúci, ani jeden z nich si neodpustil príkry pohľad na dvojicu premočených, od hlavy po päty zablatených chlapcov. Niektorí sa iba pozreli, iní aj čosi zašomrali, no väčšina si svoje pocity nechala pre seba. Nech už však reagovali akokoľvek, ani jeden z nich sa netváril prívetivo. Atreyu si ich nevšímal a vybaliac zásoby jedla pokojne sa nimi začal napchávať. Ponúkol i Tima, no ten nemal chuť. Nečudo aj. Zasa raz bol centrom neželanej pozornosti. Zažil ju už toľkokrát, že by na ňu mal byť zvyknutý. No nebol. Na také niečo sa nedá zvyknúť. Neprijemné pocity zo spolucestujúcich čoskoro vystriedali spomienky na udalosti na vrchole kopca. Premietajúc si ich v myslí i dívajúc sa na ľudí okolo, zrazu všetko pochopil. "Nevedia o tom. Nevedia o ničom. Oni tam neboli a nezažili to čo ja. Nikdy neuvidia čo som videl." Jednoduchá myšlienka rozochvela Timovo telo, väčšmi než čokoľvek iné. Vzrušenie ním lomcovalo a všetok strach i hrôzu vystriedal neopísateľný pocit radosti. Konečne si uvedomil čo dnes dokázal. Spravil to čo iní nespravili, videl to čo iní nevideli, zažil to čo iní nezažijú. Nie, nebudú to oni, čo povstanú na odpor, tí čo zachránia svet. Ľudia, obyčajní ľudia, si i naďalej budú žiť svoje životy, dennodenne riešiac malicherné spory, prežívajúc svoje osudy v blaženej nevedomosti slepej voči krutej realite. Nie, oni nezmenia svet, nebudú tými, čo zabránia invázii, čo zachránia ľudstvo od záhuby. On, Atreyu a tisíce ďalších z XCOM, budú tí, ktorí zabránia útoku protivníka, aj keby ich to malo stáť ich vlastné životy. Áno, budú to práve oni, nepoznaní hrdinovia, ktorých mená hoc svet nikdy nespozná, bude iba im môcť vďačiť zato, že prežije. Tim hľadiac na osadenstvo autobusu, na všetky tie mrzuté tváre, plné nedôvery a pohrdania, pocítil ohromnú úľavu. Stalo sa to práve tu, v obyčajnom autobuse na ceste domov, keď Timothy Anderson, po prvýkrát v živote pochopil, že nie je viac zbytočný. Už nebol len obyčajným 12 ročným chlapcom, outsiderom z outsiderov, bezvýznamnou nulou, ktorou každý pohŕda. Karta sa obrátila. Teraz bol niekto, jeden z vyvolených, tých čo zachránia svet. Konečne mal dôvod na úsmev. Po zbytok cesty i neskôr doma, aj keď ho rodičia za neskorý príchod i premočené šaty poriadne vyhrešili, Tim sa iba usmieval. Po dnešku už vedel, že zvládne všetko. Starý Timothy Anderson bol navždy preč a teraz tu bol nový Tim. Bojovník a hrdina - ten kto zachráni svet.

05.11.2011..

Chapter 23 - U Atreyu.

Doplniť príhodu, keď Atreyu namaľuje vo vzduchu zvukové, no aj tak ostatní budú počuť o čom sa rozprávajú.

Suzy sa našťve na Atreyu, pretože sľúbil, že až ujde jej zavolá, no keďže nemal jej telefón, tak s na to vykašľal.

Atreyu vráti Timovi zakrvavenú vreckovku a Tim ju neskôr doma vyberie a zbadá, že krv zaschla a tak zvláštne sčernela. Mohli by ju i nájsť rodičia a čudovať sa či je to krv a prečo je tak tmavá.

Jenny povie Timovi, že sa oň ho bála, čo je pre Tima signál, že doňho môže byť Jenny buchnutá. Aspoň Tim si to myslí a povie o tom i Atreyu.

Atreyu neskôr Timovi vysvetlí, že chladnička bola pokazená a kompóty nestihli vyhodiť.

Tim vstal skoro ráno. Už pred šiestou, keď vonku ešte iba svitalo, vyskočil z postele a začal chodiť hore-dolu po izbe. Zážitky uplynulého dňa mu pulzovali myslou a každá ďalšia spomienka rozochvievala nervové zakončenia po celom tele. Triasol sa, aj keď nie od strachu. Vzrušenie v spojení s očakávaním nového, ním lomcovali a Tim mal čo robiť aby nevyskočil z kože. Po chvíli bezcieľneho blúdenia, konečne zastal. Spomenul si na ruksak, ktorý včera hneď po príchode ukryl pod posteľ. Ešte vždy tam bol. Zastrčený k stene, unikol pohľadom zvedavých rodičov. Skôr ako ho vytiahol, primkol dvere. Mama a otec budú čo nevidieť hore a nesmú zistiť čo v ňom ukrýva. Už i letný pohľad na špinavý, kompletne premočený overal, ktorý si včera tesne pred príchodom domov zvliekol a ukryl v ruksaku, by vzbudil neželanú pozornosť. Mokrá od dažďa i moču, overal bol zrelý do práčky. Poobede, až budú rodičia preč, asi tam i skončí, aj keď praktickejšie bude prúdom vody z neho zmyť najviditeľnejšiu špinu a ukryť v útrobach modrej skrine, kde ho isto nik hľadať nebude. Overal samotný však nebol jedinou príčinou prečo Tim, vytiahol batoh z bezpečného úkrytu. Spomienka na udalosti uplynulého dňa mu pripomenula malý fotoaparát, ktorý pri chvatnom balení, ponáhľajúc sa na zastávku autobusu, ukryl v batohu. Včera na kopci Atreyu našťastie nezbadal, že ho má so sebou a Tim mal dosť rozumu, aby sa prístrojom, ktorý mu kamarát zakázal brať chválil. Fotoaparát z XCOM Atreyu samozrejme zabavil, vraj ako dôkaz toho čo sa stalo, a tak trojica fotografií vo svojom foťáku, ktoré Tim stihol urobiť predtým ako naňho UFO zaútočilo bola jediným dôkazom, že udalosti včerajška nie sú iba výplodom jeho šibnutej mysle. Chvejúc sa napätím, vylovil malý fotoaparát z batohu. Aj keď premočený od dažďa, prístroj na tlačítko On ihneď zareagoval a miniatúrny display oznámil, že karta obsahuje tri nové fotografie. Trochu váhavo klepol na prvú z nich. To čo fotoaparát zobrazil sa iba ťažko dalo nazvať inak ako sklamaním. Tmavá rozmazaná fotografia zobrazovala zhuk nejasných šmuhov a odtieňov sivočiernej farby bez jediného rozoznateľného útvaru či objektu. Nebolo treba veľa znalostí v odbore fotografia, aby bolo jasné, že ten kto fotku robil musel fotoaparát poriadne strhnúť. Tim otrávene zvesil kútiky a prepol na druhý záber. Nasledovalo ďalšie sklamanie. Fotka na rozdiel od prvej síce šmuhy neobsahovala, no rovnako ani vesmírnu loď. Neobsahovala vlastne vôbec nič. Absolútnu čierňavu na niekoľkých miestach prerážali temné mraky a spodnú časť záberu clonila škvrna - dôsledok zvlhnutej šošovky. Tim potichu zahrešil. Nechápal ako je možné, že na fotke nič nie je. Na sto percent si bol istý, že UFO mal v hľadáčku, keď stlačil spúšť. Skúsil poslednú fotku, dopredu tušiac aký bude výsledok. Nemýlil sa. Fotografia i do tretice zívava prázdnotou. Vrcholky stromov v pravom dolnom rohu, boli jediným dôkazom, že fotka je zo včerajška. Tim si ešte raz prezrel všetky tri fotografie a znechutený strčil fotoaparát do šuplíka. Nemal žiaden dôkaz, nič čím by dosvedčil to čo včera zažil. Aj keď fotky by aj tak nikomu ukázať nemohol, chcel mať dôkaz. Aspoň jeden jediný. Na druhej strane fakt, že UFO nedokázal bežným fotoaparátom zachytiť mal vcelku logické odôvodnenie. Atreyu mu predsa sám vysvetľoval, že ak má UFO zapnuté štíty, človek ho bežným okom zazrieť nemôže. Ak to človek nedokáže, nemôže to zvládnuť ani bežný foťák. Trochu sklamaný, no zároveň i rád, že záhadu vyriešil, strčil ruksak pod posteľ a odomkol dvere. Len čo ich otvoril, zbadal mamu. "Timmy už si hore ?" "Áno mami." Mama pozrela na hodinky. "Je ešte len šesť. Čo si tak skoro vsal ? Necítiš sa dobre ? Je ti niečo ?" "Nie, iba sa mi nechce spať." Mama pristúpila k synovi a chytila ho za čelo. "Nemáš horúčku. Si nejaký teplý ?" Tim sa uškrnul a odtiahol maminu dlaň z

tváre. "Mami prestaň. Nič mi nie je. Som OK." "OK ? Potom, ako si zasa včera prišiel celý premočený ? Sľúbil si, že sa vrátiš o tretej a prišiel si takmer o ôsmej." "Hej, ale my sme s Atreyu museli niečo..." "S Atreyu ?" Zvolal otec, vychádzajúc zo spálne. "Znova si bol s Atreyu a znova si prišiel celý premočený. Asi ti budem musieť toho Atreyu zakázať, keď sa i naďalej budeš správať takto nezodpovedne. Keď sa raz dá sľub, tak sa má dodržať." Tim prevrátil oči. "Ale tati, veď mi predsa nič nie je. Hovoril si, že mám chodiť vonku, že nemám sedieť doma. Tak chodím..." "Áno, ale nie keď si chorý." "Ale ja nie som chorý ! Veď aj doktor povedal, že som OK !" Otec pristúpil k synovi a prísne si ho premeral. "Otoč sa a skloň hlavu." "Prečo ?" "Pretože som to povedal !" Tim pochopil, že s otcom nie je rozumná reč a spravil to o čo ho požiadal. Otec pozrel na miesto, kde mal Tim ešte pred niekoľkými dňami širokú stopu po niekoľkonásobnom páde. Tak ako u lekára, ani teraz nič nevidel. "Hm, to je zvláštne. Naozaj tam nič nemá. Dokonca ani chrastu, či jazvu. Vôbec nič. Pozri." Mama skúmavo prezrela synovu šiju. "No ale veď to je predsa dobré, nie ? Hlavne, že sa mu to nezapáľilo. Bála som sa, aby nedostal otravu krvi." "Ale otravu krvi... Tu predsa nejde o otravu krvi, ale o to, že sa tá rana tak rýchlo zacelila. Takéto rany sa predsa tak rýchlo nehoja." "No a ? Zahojila sa, tak čo ? Buď rád, že mu nič nie je." Otec nič nepovedal. Tim sa konečne mohol narovnať a v duchu si i odľúkol. Mamina odpoveď všetko zachránila. Posledné po čom túžil bolo, aby otec začal špekulovať nad jeho záhadným uzdravením. Po maminom výroku našťastie všetko vyzeralo, byť v pasé. Nie však nadhlo. "Dúfam, že sa dnes nikam nechystáš." "Ja ? Ja ešte neviem. Nevieť čo povie Atreyu." "Nie čo povie Atreyu, ale čo poviem ja ! To, že chodíš von je síce chvályhodné, no musíš sa aj učiť. Hovoril si, že Atreyu sa učí dobre, no on keď príde domov určite sa nezačne hrať na počítači. I v tomto by si mal svojho kamaráta nasledovať." "No vlastne my sme sa aj chceli ísť učiť. K nemu domov." Otec zvrátil čelo. "No to určite. Už vidím, ako sa vy dvaja budete učiť. Veď počkaj, ja si ťa večer preskúšam a potom uvidíme čo si sa naučil." Tim ostal ticho. Správne usúdil, že teraz bude najrozumnejšie mlčať. Otec podobné vyhrážky nehovoril prvýkrát, no našťastie ich ani raz nesplnil. Nepríjemnú situáciu napokon vyriešil mobilný telefón, ktorý i v túto včasnú hodinu otcovi zazvonil, takže razom mal iné starosti ako premýšľať nad synovým skúšaním. Tim mal šťastie. Rozhovor s otcom dopadol lepšie ako dúfal. Teraz už len nebyť veľmi na očiach a počkať až rodičia odídu do práce. Keďže bolo ešte iba niečo po šiestej, zaľahol späť do postele a vytiahol si jednu z obľúbených kníh o UFO, aby si v nej trochu listoval. Iba listoval, lebo po včerajšku mu čítanie mimozemských záhad pripadalo smiešne. Ani tie najdivokejšie historicky ufologickej literatúry si nemohli merať sily s tým, čo sám zažil. S otvorenou knihou na kolenách sa myšlienkami neustále vracal k zážitkom uplynulého večera. Každá ďalšia pripomienka udalostí na kopci mu stiahla žalúdok. Nebolo ani osem, keď pri vchodových dverách ktosi zazvonil. Tim zabudol na knihu i ťaživé úvahy a priskočil k oknu. Bol to Atreyu. Čakal dolu pred bránou. Bleskovo na seba hodil šaty a upaľoval k bráničke. Nanešťastie niekto ho predbehol. Tým niekým nebol nik iný ako otec, ktorý otváral bránu garáže, keď Atreyu dorazil. Keď Tim vybehol z dverí, Atreyu už s otcom o niečom debatoval. Začul iba záver ich rozhovoru. "Áno pán Anderson, sľubujem, že na to dozriem." "Vďaka Atreyu, som ti naozaj vďačný." Otec pozrel na syna. "Už si tu ? Hovoril som práve s tvojim kamarátom. Sľúbil, že sa s tebou bude učiť." Tim vypleštil oči. "Čo ?" "No jasné Tim. Po škole zjďeme ku mne a budeme sa spolu učiť. Tvoj otec hovoril, že ti nejde matika. Ja som v matike super a môžem ti ukázať čo len budeš chcieť." Ako to Atreyu povedal, nenápadne zažmurkal. Aj keď bol Tim v pomykove, dopáľilo mu ako to myslí. "No tak... Tak teda dobre. Budeme sa spolu učiť matiku." Otec spokojne

prikývol a pohladil Tima po vlasoch. "Potom si ťa večer vyskúšam, tak sa pekne uč." "Áno tati." Odvrkol Tim a len čo sa otec trochu vzdialil, vpleštil oči na Atreyu. "Ty to s tou matikou myslíš naozaj ? To sa chceš vážne učiť ?" Atreyu sa pousmial. "Čo ti preskakuje ? Povedal som to iba tak, aby bol tvoj foter spokojný. Drbal ma s tým, tak čo som mu mal povedať ? Inak, máš riadne otravného fotríka." "To mi hovor." Zavrčal Tim a zamával otcovi, ktorý práve odchádzal do práce na rozlúčku. Len čo auto zmizlo z dohľadu, Tim rýchlo zabudol na problémy s učením. "Atreyu, to včera na tom kopci... Ja viem, choval som sa ako zbabelec, ale rozmýšľal som nad tým a viem, že sa to viac nestane. Teraz už budem na všetko pripravený. Včera som sa hrozne bál, lebo bola noc, pršalo a potom ten les, ale teraz keď už som to celé zažil, bude všetko iné. Viem to. Naozaj." Atreyu vystrúhal prekvapený výraz. "A čo by akože malo byť iné ?" "No predsa vieš, ako som tam reval ako malé decko. A potom to keď som sa... Však vieš čo." Atreyu nahodil pobavený uškrnok. "Ale veď som ti to predsa vysvetľoval, že to bolo v pohode. Vôbec si nebol zbabelec. Vlastne..." Atreyu sa obzrel okolo, uistiť sa, či ich niekto nepočúva. "Ehm, vieš čo, tu radšej nie. Poďme do parku k našej lavičke. Tam o všetkom pokecáme. Dobre ?" Tim prikývol. Len čo dorazili na ich tajné miesto v Groove Parku, Tim to dlhšie nevydržal a spustil. "Bol si včera na základni ? Čo na to povedali ? Nevyhodia ma ?" Atreyu namiesto odpovede vytiahol z vrecka malý predmet pripomínajúci pero a začal ním krúžiť vo vzduchu. Najprv nad ich hlavami opísal široký kruh a potom okolo seba i Tima nakreslil virtuálne obrysy ich tiel. Napokon vložil pero späť do vrecka a spokojne sa zatváril. "Tak a teraz môžeme hovoriť." "Čo... Čo to bolo ?" Zajachtal Tim. "Ale, musel som okolo nás vytvoriť ochranné pole, keby nás náhodou niekto počúval. Teraz keď je okolo nás pole, môžeme kecať o čomkoľvek a nikto nás nezačuje." Tim neveriacky pozrel okolo seba. "My sme v nejakom poli ?" "Jasné. Ale nemôžeš ho vidieť. Je neviditeľné, aby nebolo nápadné. Je to zvukotesné pole. Také cez ktoré nič nepočuť. Iba keď sme v ňom, môžeme hovoriť o XCOM." "To vážne ?" Zvolal Tim vzrušene. "Takže môžem kričať a nikto ma nebude počuť ?" Atreyu si poklepal po čele. "Si normálny ? Žiadne kričanie. Toto zvukové pole je špeciálne. Nemôžeš doňho len tak kričať. Keď kričíš, tak to každý normálne počuje. Na to pole nereaguje. Reaguje iba ak hovoríš o XCOM. Iba tieto slová odfiltruje, takže ostatní ich nepočujú. Ale nie, že ťa napadne kričať. Stále musíme byť nenápadní, či tu je pole, alebo nie je. Mohol by nás sledovať aj niekto iný." Tim kajúcne sklopil zrak. "Prepáč, nechcel som." Atreyu vyceril zuby a len tak zo srandy potiahol Tima za kapucňu. "Kašli na to. Nič sa nestalo. Inak včera to bolo super. Keď som im na základni ukázal tie tvoje fotky, boli z toho boli úplne na nervy. A keď som im potom povedal, čo sme spravili s tým UFO, najprv mi nechceli veriť. Musel som im ukázať záznam z kamery, aby uverili, že sme ich dostali." Tim preglgol. "Takže ma nechcú vyhodit ?" "Vyhodit ? A začo prosím ťa ? Práve naopak. XCOM ti za včerajšok udelila pochvalu." "Čo ????" "No áno, pochvalu. Povedali, že tak super misiu od niekoho, kto bol prvýkrát vôbec nečakali. Normálne si ich šokol. Boli z toho úplne paf. Vážne, nekecám." Tim sa zachvel radosťou. Udelením pochvaly bol natoľko zaskočený, že nevedel čo povedať. "Atreyu, ja... Ja som taký šťastný." "Človeče si dobrý. Fakt dobrý. Teda obaja sme dobrí. Vieš koľko ľudí sme včera zachránili ?" Tim pozrel na priateľa a pocítil ako mu studený mráz prebehol po chrbte. "Ako to myslíš, že zachránili ?" "V XCOM už zistili čo to bola za misia a kto na nej bol. Boli to Sliziaci. Tí, o ktorých som ti včera rozprával. To oni boli tam dnu. Chceli sa tu vylodiť. V XCOM to ešte preverujú, ale je možné, že tu chceli vysadiť svojich agentov, alebo..." Atreyu spravil hlboký nádych a zreničky sa mu rozšírili. "Alebo tu chceli spraviť inseminačnú misiu." "Inseminačnú misiu ? To... To je čo ?" Atreyu sa poškrabal za uchom. "Vlastne by

som ti o tom nemal hovoriť, ale potom čo si včera spravil, už asi môžem. Tieto misie sú najnebezpečnejšie zo všetkých. Myslím, najnebezpečnejšie pre nás, pre ľudstvo. Pri takejto misii tu mimozemšťania vypúšťajú svoje embryá, niečo ako vo Votrelcoch ten facehugger. Robia to, aby nakazili ľudí." "Ako to myslíš, že nakazili ?" Zakoktal Tim. "Presne ako som povedal. Tieto vecičky síce nevyzerajú tak ako vo Votrelcoch, ale robia presne to isté. Keď sa dostanú do tela, začnú ťa meniť na jedného z nich. Na mimozemšťana, ako sú oni. Sú to parazity, ktorými mimozemšťania ovládajú ľudí. Sú veľmi nebezpečné, lebo sa rýchlo klonujú a môžu nakaziť veľa ľudí. I preto je super, že sme ich zničili." Tim zavrtil hlavou a ustúpil o krok dozadu. "Ale to predsa... Hovoril, že to UFO bolo nákladné, že tam neboli žiadni Votrelci, teda vlastne mimozemšťania." "No jasné. Ale to bolo včera, keď som si ešte myslel, že to UFO bolo nákladné. Teda vlastne aj bolo, ale ich nákladom boli práve tie parazity. No neboj. Zničili sme ich a nikomu viac neublížia. Je po nich. Sme hrdinovia, chápeš ?" Tim zmeravel. Celý vystrašený sa chytil za čelo a spravil niekoľko hlbokých nádychov, kým dokázal pokračovať. "Ale Atreyu to... To je predsa strašné !" "A čo ? Že sme ich zničili ? Oni predsa napadli nás. Mali sme právo brániť sa. Aj v XCOM to tak povedali. Všetko je OK. Nemusíš mať strach. Naozaj ?" "Že, nemusím mať strach ? Ako nemám mať strach, keď sem posielajú svojich parazitov ? Čo ak nás nakazia ? Čo ak nakazia moju mamu, otca, alebo niekoho iného ? Možno i nás včera nakazili !" Atreyu pochopil kam kamarát mieri. "Tak toho sa nemusíš báť. Tie parazity, nie sú až tak strašné. Kecol som blbosť, keď som povedal, že vyzerajú ako facehugger. Vlastne vôbec tak nevyzerajú. Sú to iba baktérie. Žiadne príšery s klepetami. Iba debilné vírusy, nič viac." "Však práve ! Keď sú ako vírusy, môžu nakaziť hocikoho. Čo ak už sme nakazení ?" "Ale kravina. Nie sme nakazení. Tak to vôbec nefunguje. Nie sú až tak nebezpeční, a okrem toho existujú proti nim lieky. Tie parazity sú vlastne niečo ako choroba a tú vieme liečiť. Nemusíš z toho hneď robiť horor." "Ale, veď ty si predsa povedal, že tieto misie sú najnebezpečnejšie pre ľudí." "Ja viem, ale nesmieš zožrať hneď všetko čo poviem. Sú nebezpečné, to hej, ale my v XCOM si s nimi vieme poradiť. Máme lieky. Vlastne ich tu mám aj so sebou." Atreyu na dôkaz svojich slov vytiahol malú tubu, líšiacu sa od tej, ktorú mal včera na misii farebným prúžkom na vrchnáku. Tento bol červený. "Ak sa bojíš, žeby ťa mohli nakaziť, kľudne to zožer. I ja si dám jednu." Atreyu vytiahol bielu pilulku a strčil si ju do úst. "Je cool, ale musíš ju chvíľu žuvať. Dnu je taký sirup, čo je vlastne liek. Ja ju beriem každý deň. Iba pre istotu." "Pre istotu ? Ako pre istotu ? Hovoril si, že nám nič nehrozí." "Áno, veď hovorím, že pre istotu. A ešte aj preto, že sú celkom cool. Daj si jednu. Sú fakt dobré." Atreyu vysypal jednu z tabletiiek Timovi do dlane. "Ak chceš ešte jednu, kľudne povedz. Doma mám takých túb aspoň sto." "Jedna stačí, ak si bol nakazený ?" "Jasnačka. Aj polka, ale zožer celú. Ja fakt super." Tim poslúchol a tabletku si strčil do úst. Bola ozaj vynikajúca, s jemnou príchuťou jahôd. Pre istotu si zobral ešte ďalšie dve. Atreyu pozrel na hodinky. "Ideme do školy ? Už bude pol." "Hej, ale ja... Chcel som sa ťa na niečo opýtať. Včera si hovoril, že keď spravím nejaké misie, tak sa budem môcť pozrieť na vašu základňu. Teda vlastne nie vašu, ale na základňu XCOM. Hovorili si, že ma včera pochválili a tak som myslel..." "Nie !" Odvetil Atreyu rázne. "Teraz ešte nie. Až potom. Musíš spraviť viac misií, aby si sa mohol ísť na základňu." Tim sklopil zrak. "Chápem. Prepáč, že som sa pýtal." Atreyu zbadal, že odpoveď kamaráta zarmútila, a tak zmierlivejším tónom dodal. "Tim pochop. V XCOM musia byť opatrní. Hlavne teraz, keď sú naši nepriatelia tak silní. Keby zobrali každého a ukázali mu naše základne, tí druhí by ho mohli uniesť a mučiť ho, aby zistili kde sme a mohli na nás zaútočiť. Je to vlastne pre tvoje dobro. Keď nevieš, kde sú, tak si pre nich nezaujímavý. Aj pre tie ich blbé parazity. No ak by si to vedel,

potom..." Atreyu spravil dramatickú pauzu. "Potom by to mohlo byť iné. No neboj. Raz ti ju ukážem. Ale až neskôr. Až mi to v XCOM dovoľia." Tim sa pokúsil o úsmev. "Jasné. Rozumiem. Bola to moja chyba. Nemal som sa na to pýtať." "Ale nebola. Je to OK, keď sa pýtaš. Kludne sa pýtaj na čo chceš. Ale nie teraz, keď budeme v škole. Tam o XCOM nebudeme hovoriť. Jasné ?" Tim na znak súhlasu dvihol palec. Potom si spoločne tlačili a vyrazili do školy. Do triedy prišli prví. Dokonca ani snaživé sestry Bobsonové tu ešte netrúfali svoj čas šprtaním niektorej z obľúbených elektronických učebníc. Atreyu využil chvíľu voľného času a začal sa hrať na počítači. Tim na hranie nemal náladu, a tak ho iba sledoval. Aj keď v triede boli sami, XCOM ani jeden z nich nespomenul. Niežeby Tim nechcel, no sľub, ktorý kamarátovi dal nechcel porušiť. Okrem toho, ešte stále mal v živej pamäti Atreyu varovanie, že agenti mimozemšťanov môžu byť hocikde, teda i na škole. Trieda sa čoskoro začala zapínať. Sestry Bobsonové dorazili ako prví. Na dvojicu spolužiakov, ktorí im prednešok uchmatli vavrín najskoršieho príchodu len nakrátko pozreli a rýchlo zasadli do lavice, aby začali s prípravou na vyučovanie. Po nich dorazili Mouse a Teresa, neskôr Daniel s Oliverom, Janica i Alex a ďalší. Už takmer zvonilo, keď do triedy vstúpila Suzy Moorová. Len čo prekročila prah dverí, uprela zrak k poslednej lavici pri okne. Rýchlo prebehla triedou, no namiesto toho, aby zasadla do svojej lavice, prešla o jednu ďalej k Atreyu. "Atreyu musím s tebou hovoriť !" "Hovoriť ? O čom ?" "Teraz nie, až potom. Po hodine. Stretneme sa v knižnici. Budem tam na teba čakať. Prosím príd'. Je to hrozne dôležité !" Atreyu zaskočený kamarátkiným návrhom chcel niečo povedať, no skôr ako stihol otvoriť ústa, dvere na triede sa roztvorili a dnu vstúpila Trojka v kompletnom zložení. Len čo Suzy uvidela Tonyho, šmykla do svojej lavice a začala si vykladať veci tváriac sa, akoby sa nič nestalo. Atreyu bol z krátkeho rozhovoru zmetený. Vôbec nečakal, žeby Suzy po hádke na oslave jeho príchodu do školy s ním mohla ešte niekedy stratiť čas. Teraz s ním chcela hovoriť. Nechápal tomu. Myšlienkou na rozhovor bol natoľko zaujatý, že si dvojicu sledivých očí, ktorá naňho hľadela už od chvíle čo ich majiteľ vstúpil do triedy, vôbec nevšimol. Nevedno prečo, ale Tony ešte i potom ako zasadol do lavice, neustále zíral na Atreyu, tak zvláštne sa pri tom uskrňajúc. Aj keď Atreyu mohli takéto detaily uniknúť, Timovmu rokmi vyceповanému talentu vycítiť i ten najmenší problém, ujsť nemohli. Škoda len, že hodina ???0, ktorá práve začala mu nedovolila upozorniť na to kamaráta. Na konci hodiny, keď zazvonilo a učiteľka v Suzinom sprievode (pomáhala jej vecami do kabinetu) odišla preč, Atreyu sa zvrhol k Timovi. "Kde je knižnica ?" "Knižnica ?" "Hej knižnica. Tam kde sú knihy. Máte tu nejakú knižnicu, nie ?" "No áno. Je hore na treťom, ale až na druhej strane chodby." "Tam ako sú tie kvety v takom átriu ?" "Áno." Atreyu sprisahanecky žmurkol na Tima. "Idem za ňou. Keby som nestihol na hodinu, povedz učke, že som na hajzli. Alebo... Alebo jej radšej nič nehovor. Povedz, že nevieš, kde som. Dobré ?" Tim ledva stihol prikývnuť a Atreyu už upaľoval k miestu tajného stretnutia. Tim ostal sám. Teda nie celkom sám, lebo v triede ostal i Tony so svojimi poskokmi. Našťastie, ani jeden z podareného tria oň nejavil záujem a Tim sa tak mohol trochu upokojiť. Ale ozaj iba trochu. Záhada prečo Suzy potrebovala tak narýchlo s Atreyu hovoriť mu nedávala pokoj. Prestávka postupne ubiehala a Atreyu, ani Suzy sa nevracali. Tim začínal mať obavy. Raňajší rozhovor v parku, najmä informácia o mimozemských parazitoch si žiadala súvislosti, ktoré mu začali víriť hlavou. Aj keď predstava, žeby Suzy mohla byť jedným z nich, agentom napadnutým mimozemskými baktériami pôsobila uletene, po včerajšku už Timovi nič nepripadalo nemožné. V knižnici, kde ako je deň dlhý nik nezavíta, by Atreyu kontaminácia poľahky unikla neželanej pozornosti. Timovým telom prebehli zimomriavky a radšej si začal surfovať po Internete, aby sa zbavil doterajšej predstavy.

Už takmer zvonilo, keď dnu vstúpila Suzy. Bola sama. Rýchlo prebehla triedou a zasadla do lavice, zhrbiac sa nad počítač, do ktorého začala rýchlym tempom čosi zapisovať. Jej prsty behali po dotykovej klávesnici ako ruky pianistu na koncerte. Aj keď zo zadnej lavice Tim nevidel čo píše, jeho fantázia mu okamžite vnukla bláznivé vysvetlenie, ktoré nemal odvahu nahlas ani vysloviť. Podľa tejto teórie, Suzy v temnom zákutí knižnice bozkom, alebo inak Atreyu kontaminovala, prisala sa k jeho tvári ako obria pijavica a preniesla zárodky smrtonosných baktérií na nového hostiteľa. Atreyu teraz leží v mdlobách a jeho telo zmietané kŕčmi sa pomaly mení v živú mŕtvolu, zatiaľ čo agentka Suzy posielala tajnú správu svojej základni. Tim pri pomyslení na to stuhol. Myšlienka, desivá úvaha dávajúca Atreyu kontaktu so spolužiačkou jasný zámer i cieľ, znela tak hrozivo, že mal čo robiť, aby nevykrikol. K tomu napokon došlo, ale až o pár sekúnd neskôr, keď ho zozadu ktosi zdrapil za plece. "Čau ?" Zvolal Atreyu pobavene. "To si ty ?" Zjačal Tim, nechápuc ako sa mohol k nemu mohol kamarát prikradnúť, bez toho, aby ho videl vchádzať do triedy. "Psst." Zašepkal Atreyu, kývnuc dopredu. Nielen Suzy, ale i zbytok žiactva otočeného k ich lavici hľadel na malého strachopuda, ktorý má strach už i najlepšieho kamaráta. Tim pochopil, ktorá bije a rýchlo stíchol. Vlastne i musel, lebo do triedy vkročila triedna a hodina matematiky mohla začať. Aj keď cez hodinu rozprávať nemohli, Atreyu sa na chvíľu naklonil k Timovi a pošepol mu. "Po hodine s tebou musím hovoriť. Ale nie tu. Vonku." Tim stroho prikývol, ďalej sa tváriac, že počíta matematické príklady. Atreyu poznámka, najmä dôraz, s akým trval na tom, aby sa stretnutie uskutočnilo mimo triedy ho nenechával pokojným. Po zbytok hodiny si nervózne obhrýzal nechty, skúšajúc nemyslieť na kontaminačný scenár, ktorý si tak neuvážene vtíkol sám do hlavy. Len čo prestávka skončila, Atreyu naňho kývol a spoločne vyrazili von. Zastavili dolu pri jedálni, kde v túto hodinu nikoho nebolo. "Tim, musím ti niečo povedať. Je to o Suzy !" Tim zmeravel. "Je jednou z nich, však ?" "Čo ????" "No Suzy ? Je jednou z nich ? Je ich agentkou ? Preto sa s tebou chcela stretnúť ? Chcela ťa napadnúť ?" Atreyu pár sekúnd zízal na priateľa, keď z ničoho nič explodoval smiechom. Chichotal sa tak hlasno, že z jedálne vyšla kuchárka a obaja museli zdúchnuť preč. Dobešli až na dvor, kde nebolo tak veľa detí. Atreyu sa ešte vždy chichotal. "Čo ťa to za gebuzinu napadlo, žeby Suzy mohla byť jednou z nich ?" "Chcela sa predsa s tebou rozprávať !" "No a ? Jasné, že chcela so mnou rozprávať, keď sa do mňa..." Atreyu vystrúhal blažený úsmev a celý rozžiarený dodal. "Vieš, ona sa do mňa buchla." "Buchla ??? A... Ako buchla ?" "No predsa zaľúbila. Ona sa do mňa zaľúbila. Chápeš to ? Moorová do mňa. To je cool ! Úplná pecka. Myslel som, že ma nenávidí, a ona sa do mňa buchne." Tim sa zamračil. "A to ti akože povedala ?" "Nie, jasné, že nie. Ale viem, keď sa do mňa baba buchne. Je im to vidieť na ksichte, ehm teda vlastne na očiach, ako sa na teba pozerajú, ako sa ksichtia... To hneď poznáš." Atreyu rozpažil ruky ako pri objatí a zasnene pozrel do neba. "Nechápem čo na mne všetky vidia. Na každej škole na mňa leteli. Vážne nekecám. Všade som mal nejakú. Aj keď nikdy nie tak skoro. To je úplná paráda ! Je do mňa buchnutá !!!" Tim, aj keď bol ohromujúcou správou poriadne zaskočený, nezdíeľal Atreyu nadšenie. "A nie je to nejaká finta ?" "Finta ? Aká finta ? Tebe ešte furt šibe z tých agentov ? Hovoril som ti, že keď budeš na to stále myslieť, preskočí ti. Ona nie je žiadna agentka. Je to normálna baba, ktorej sa páčim. Hovorila, že som bol super na zápase v piatok. Vraj sa o mňa aj bála. Chápeš to ? Bála sa o mňa ! Keď ti baba povie, že sa o teba bojí, tak je do teba sto pro buchnutá. Viem to. Poznám to." Tim zaváhal. "A čo s tým budeš robiť ?" Atreyu pokrčil plecami. "A čo by som mal robiť ? Nič ! Keď je buchnutá, nech je. Mne to nevadí." "Tebe sa páči ? Aj ty si do nej buchnutý ?" "Čo ti šibe ? Do nej ? Ani náhodou. Neznášam rozmazané

baby. Ja mám na základni..." Atreyu na chvíľu zaváhal a široký úsmev mu zmizol z perí. "No vlastne hej, na základni. Tam mám jednu super kámošku. Niekedy až bude tu, ti ju ukážem." "Na základni, myslíš..." "No jasné. Je tiež členkou. Volá sa Jenny. Jenny je úplne cool, aj keď ona do mňa buchnutá nie je. Teda aspoň zatiaľ." Atreyu lišiacky zažmurkal a chytil Tima okolo pliec. "No aj tak je super, že sa do mňa Suzy zabuchla. Takto aspoň vieme čo sa na nás chystá." "Chystá ?" Zajachtil Tim. "Čo sa na nás chystá ?" "Nie čo, ale kto. Ten dement Harold. Suzina kámoška ho vraj počula ako sa baví so svojim kámošom. Po škole nás chcú dostať." Tim zbledol a pocítil ako mu vyschlo v hrdle. "Dostať ? Ako dostať ?" "No predsa zbiť. Chcú si nás po škole počkať a zmlátiť nás. Teda vlastne nie nás, ale mňa. Tebe možno dajú pokoj. Aj keď, niekto ťa vraj nabonzoval, že si môj kámoš, takže možno pôjdu aj po tebe." Tim silene preglgol. "Atreyu, čo spravíme ?" "Čo by sme spravili ? Zdrhneme im." "Zdrhneme ? Ako ? Harold školu pozná. Vie ako sa dá odtiaľto dostať. Pozná každý východ. Má všade svojich poskokov, ktorí mu ihneď všetko nahlásia. Bude o nás vedieť všade kam sa pohneme. Jemu nemôžeme zdrhnúť. Nie tu v škole." Atreyu mávol rukou. "Ale pohodička. Takých kreténov ako Harold som zmákol, aj ďaleko lepších. Neboj, zmáknem aj tohto. Nechaj to na mňa. O všetko sa postarám. Už mám super plán. Nemusíš sa báť. Všetko bude OK. Uvidíš." "Atreyu, ale ja po tej rúre dolu nezleziem !" "Po rúre ? Po akej rúre ?" "No predsa po tej na hajzli. Tvoj tajný východ, ktorým chodíš cez prestávky za kámošom z bývalej školy." Atreyu chvíľu premýšľal, kým mu docvaklo. "Jáj nie. Nemám na mysli ten východ, ale niečo oveľa lepšie. Neboj, na všetko som myslel. Zdrhneme im, ale nie cez to blbé okno. Sú aj iné východy. Nič sa neboj. Viem čo robím. Naozaj. Ver mi." Tim chcel protestovať, no Atreyu to povedal tak suverénne, akoby vo vrecku skrýval minimálne prenosný teleport, ktorým ich kedykoľvek môže preniesť do bezpečia, hoc aj na druhú stranu Zeme. Do konca prestávky už Atreyu Harolda nespomenul. Neustále rozprával o Suzy, dookola vykladajúc, aké je to cool, že sa doňho buchla. Aj keď nezabudol zdôrazniť, že on nafúkané bifľošky typu Moorová nemôže ani cítiť, a vlastne je mu úplne jedno čo k nemu Suzy cíti, Timovi neušlo, ako kamarátove pery vždy po vyslovení spolužiackiného mena sčeril zasnený úsmev. Nasledujúca hodina bola ešte horšia. Na angličtine preberali anglickú romantickú literatúru 19. storočia. Inokedy znudený Atreyu (a spolu s ním tak 90 percent žiactva) teraz neustále vyskakoval, pohotovo odpovedal na každú otázku, vykrikoval mená autorov i básni (ktoré si narýchlo naštudoval z Internetu), ba dokonca si vyprosíkal, aby pred tabuľou mohol odrecitovať jednu z ľubostných básní od ????. Jeho zvýšená aktivita neušla pozornosti Suzan Moorovej, ktorá celú hodinu strúhala úsmevy na všetky strany, a keď Atreyu stál pred tabuľou, niekoľkokrát naňho i zažmurkala. Učiteľka ju musela napomenúť, no i potom sa neustále otáčala k ich lavici, a hoci nič nepovedala, Atreyu bol v siedmom nebi. S úsmevom na perách a zaľúbeným pohľadom v tvári, ho Tim nespoznával. Samozrejme, cez prestávku sa znova a znova zaprisahával, že Suzy preňho nič neznamená, že je to len obyčajná nafúkaná babizňa, no Tim nebol včerajší, aby tomu veril. Popravde však, Atreyu reči počúval len na pol ucha. Na rozdiel od kamaráta, trápili ho úplne iné problémy, ako buchnutá spolužiačka. Cez hodinu, i neskôr počas prestávky si všimol ako Tony naňho niekoľkokrát zazrel. Aj keď pri iných spolužiakoch by to nič neznamenalo, v Tonyho prípade to bolo iné. V minulosti, vždy keď naňho takto zazrel, veľmi skoro nasledovali problémy. Tim premýšľal či Tony o tom čo sa na nich dnes chystá niečo nevie. Atreyu spomínal, že niekto naňho bonzoval, a kto iný ako Tony by to dokázal ? Iba on mal s Atreyu nevybavené účty a pomstiť sa najlepšiemu kamarátovi toho, koho zo srdca nenávidí by bolo niečo. Keďže však Tim pre svoju teóriu nemal dôkazy, nechal si ju pre seba.

Potvrdenie získal až počas ďalšej prestávky, keď Atreyu tak ako po minulé dni, len čo zazvonilo vyletel z triedy. Keďže Suzy ostala na svojom mieste, Tima napadlo, že šiel preveriť tajný únikový východ o ktorom hovoril. Hneď ako Atreyu zmizol, v rade pri dverách v najzadnejšej lavici ktosi vstal. Tim nemusel pozerieť tým smerom, aby vedel o koho sa jedná. Tony pristúpil k jeho lavici a chvíľu nad ním bez slova stál. Až keď Tim podvihol zrak, uvidel spokojný úškrn v arogantnej tvári nepriateľa. "Tak čo, kde máš svojho teplého kámoša ?" "Nikde. Atreyu nie je teplý !" "Hej ? A čo ty buzík ?" "Ani ja nie som." Tony sa zachechtal. "Vážne ? Tak prečo sa potom naňho stále lepíš ?" Tim neodvetil. Pochopil, že ho Tony prišiel vyprovokovať. Nesmie sa nechať strhnúť. Keď Tony videl, že Tim na poznámky nereaguje, skúsil to inak. "Tvoj kámoš asi zdrhol, čo ? Asi tu už niekto hrozne kecal, však ?" Tony vyzývavo pozrel k prednej lavici, kde sedela Suzy. Aj keď tá ho musela počuť, Suzy sa tvárila, že si surfuje po Internete a spor medzi Tonyom a Timom sa jej netýka. "No nič. Vyzerá to, že ťa tvoj teplý kámoš nechal v riti. Ani sa mu nečudujem. Keď ho Harry dostane, skončí v nemocnici a ty tiež !" "A on potom skončí v base !" Odvrkol Tim spupne. "Heh, myslíš, že jemu to vadí ? Harry je úplný cvok a kašle na nejakú basu ! Keď niekoho chce dostať, tak ho dostane. A on chce dostať vás. Vás oboch. A aj vás dostane. Už dnes !" Tim vrhol odhodlaný pohľad na Tonyho. Aj keď spolužiakove vyhrážky zneli hrozivo, nedal na seba poznať strach. "Nebojím sa ho. Ani jeho, ani teba !" Tony sa rozosmial. "Až ťa dostane potom budeš revať ako malé decko a prosíkať, aby ťa pustil, ale na Harryho také veci neplatia. Zbabelcov nenávidí ešte viac. Ved' uvidíš." "Ja nie som zbabelec !" Odsekol Tim hrdo. Tony sa znova zasmial, aj keď tentoraz trochu silene. "Ó, takže ty nie si zbabelec ! Väčšieho sraľa ako ty som ešte nevidel. Aj Mouse je oproti tebe hrdina." Mouse, ktorý nebol v triede, nemohol oponovať, hoci aj keby tu bol, iba ťažko by našiel odvahu. Tim však v triede bol a oponovať mohol. Pri spomienke na včerajšok veľa odhodlania ani nepotreboval. Na Tonyho prekvapenie vyskočil z lavice a hľadiac protivníkovi do očí seabavedomo zahlásil. "Keby si ty videl také veci ako ja včera, tak by si sa posral od strachu. Ty ale také veci nikdy neuvidíš ! Ty, ani ostatní. Iba ja a..." Tim chcel vysloviť kamarátovo meno, keď si s hrôzou uvedomil čo práve povedal. Hrdlo mu stiahol kŕč a celý stuhol. Tony, hoci spočiatku sa tváriac smrteľne vážne, dlho to nevydržal a začal sa rehoť ako zmyslov zbavený. David a Bart (ten druhý s istým oneskorením) ho nasledovali. Tony sa musel chytiť lavice, aby ho záchvat smiechu nezložil k zemi. "Kretén, a čo také si videl ? Zasa tie čierne škvrny ? Bol si v blázcinci, a preto si včera nebol v škole ?" Tim namiesto odpovede si sadol do lavice a mlčal. "No tak, Anderson povedz, čo si videl ? Všetci chceme počuť, aké strašné veci si to videl ! Videl si nejaké príšery, upírov, vlkolakov, alebo tie škvrny ? Dávali ti elektrošoky a dali ti do zadku ritnú sondu ? Videl som to vo filme, že cvokom ako ty ich dávajú. No tak hovor, Anderson. Povedz čo ti robili." Aj keď Tony šklabil grimasy, nafukoval líca a rukami rozhadzoval sťahy zmyslov zbavený, Tim nepovedal ani slovo. Vedel, že pravdu by mu neuverili, ani tí čo ho nemajú za blázna a bez ďalších dôkazov nemal svoje slová ako dokázať. Aj keď Tony ešte hodnú chvíľu provokoval, Tim zaťato mlčal. Vďaka svojej hlúposti takmer vykecal to o čom prisahal, že nikdy neprezradí. Napokon zazvonilo a Tony mu konečne dal pokoj. Výčitka, ako ľahko sa nechal nachytať však ostala. Až po zvonení na scénu prikvitol Atreyu. Dobehol do triedy tesne predtým ako dnu vstúpil pán Fitzpatrick. Ako si sadal, Tim uvidel, že tak ako po minulé dni i teraz bol celý od potu, akoby dobehol z veľkej diaľky. Keďže hodina prírodných vied začala, Tim nemal možnosť vyzvedieť viac. Počas hodiny mu Atreyu nenápadne pošepol, že všetko je zariadené a nemusí sa ničoho báť. Vraj už vie ako Haroldovi zdrhnú. Viac bohužiaľ neprezradil a Tim tak ostal na pochybách. S malou dušičkou dúfal, že

Atreyu nekecá, a predsa len niečo vymyslel. Ako člen XCOM, okrem laserových zbraní určite má i iné nástroje obrany. Možno práve po ne teraz šiel, a preto vyzeral tak spokojne. Tim mohol iba dúfať, že sa nemýli. Optimizmus čoskoro schladila prestávka pred hodinou chémie, keď sa presúvali do laboratória na druhej strane školskej budovy. Len čo vyšli z triedy, Tim na chodbe uvidel Jakea. Bol to jeden z Haroldových poskokov, spoluhráč z tímu, ktorý pre zranenie na piatkovom zápase chýbal. Aj keď Atreyu nad tým iba mávol rukou, Tim vedel ktorá bije. Sledujú ich, presne tak ako to Suzy predpovedala. Harold to nevzdá, kým ich nedostane. Keď skončila posledná hodina, Tim dúfal, že Atreyu zavelí k taktickému ústupu a zo školy vypadnú skôr ako Harold s kumpánmi zatarasí všetky únikové trasy. Atreyu však rozhodol, že ponáhľať sa nie je kam, a najprv skočia na obed. Keď chcel Tim protestovať, dostalo sa mu ubezpečenia, že všetko je pod kontrolou, súčasť plánu. V jedálni, kde je plno učiteľov si na nich Harold netrúfne a čo bude potom, to vraj Tima trápiť nemusí. V jedálni bolo ozaj plno, ako učiteľov, tak i žiakov. Nechýbalo ani množstvo ôsmakov zo všetkých tried, vrátane tej Haroldovej. Tim celý nepokojný, neustále otáčal. Našťastie ani jedného z Haroldových spojencov nevidel. Nemuselo to veľa znamenať. Harold mohol mať svojich ľudí pred jedálňou, či pred školou, kde si na nich môže poľahky počkať. Atreyu však podobné problémy netrápili. Spokojne sa napchával šťavnatým steakom, najprv svojim a potom i dupľou od Tima a rozvalený na stoličke si nechutne si odgrgával, špárajúc sa v zuboch, začo schytil od skupinky dievčat spoza vedľajšieho stola zopár nie práve najvládnejších poznámok. Tim nechápal ako môže byť jeho kamarát tak pokojný. Na opakované dotazy čo spravia, Atreyu vždy s úsmevom odvetil, aby sa tým netrápil. Keď Atreyu dojedol, jedáleň už začínala pustnúť a za stolmi ostali len tí najpomalší. Len čo odniesli tácky, Tim to dlhšie nevydržal. "A čo teraz ? Čo spravíme ?" Atreyu si spokojne odgrgol a nahodil široký úsmev. "Ešte neviem. Ale neboj, niečo vymyslím." "Čo ??? Akože nevieš ? Hovoril si predsa, že máš plán !" "No hej, mám, ale ešte neviem aký. No neboj, ja na niečo prídem. Nie sme predsa amatéri, však ?" Atreyu sa dvojzmyselne zaškeril, a aj keď nič nepovedal, Tim vedel na čo naráža. Keď vychádzali z jedálne, vo dverách stretli Suzy. Tentoraz nežiarila šťastím ako ráno pri prvom stretnutí. Celá prestrašená, s námahou dokázala vykoktať dve vety. "Atreyu musím s tebou hovoriť. Hrozí ti nebezpečenstvo." Atreyu pozrel na Tima, príčinu prečo Suzy nechcela prezradiť viac. "Neboj Suzy, môžeš hovoriť. Tim nič nevykecá. Však Tim ?" Tim na výzvu nereagoval a Suzy reakciu ani neočakávala. Chytila Atreyu za ruku a priduseným hlasom zašepkala. "Atreyu, Harold a ostatní na teba čakajú pred školou. Chcú vás zbiť. Teba i Andersona. Kamarátka čo ich videla povedala, že majú i palice a boxery. Chcú vás dobiť !" Tim sa zachvel a srdce mu začalo tícť ako divé. Atreyu však správu prijal s absolútnym pokojom. "Harold ? To nič, toho zmáknem. Suzy, asi som ti ešte nehovoril, ale chodím na karate a viem aj ???0 a ???0." Atreyu na dôkaz svojich slov skočil do bojového postoja. "Ale oni sú piati. Vlastne nie, šiesti. ???0 na teba čaká pred jedálňou, pod schodami, aby si im nezdrhol. A to sú iba tí, ktorých kámoška videla. Môže byť ich aj viac." "Šiesti ?" Atreyu sa chytil za bradu a začal premýšľať. "Hm, to je veľa. A všetci sú ôsmaci z jeho triedy ?" "Ja neviem, asi hej. Atreyu, musíš ísť za učkou, povedať jej o všetkom. Alebo ak chceš, ostaň tu a ja jej to poviem. Pôjdem za triednou. Ona sem určite príde. Ty zatiaľ ostaň tu. Tu ti nič nespraviam." Atreyu sa zachechtal, keď si uvedomil čo spravil. "Sorry Suzy, to som nechcel." "To nič, to nevadí. Mám ísť za tou učkou ?" "Za učkou ? Nie. Toto je iba medzi mnou a ním. Nebudem chodiť za nejakou blbou učkou." "Ale Atreyu, on ťa zabije ! Harold je blázon. Ty ho nepoznáš. Keď sa rozzúri, je ako nenormálny. Nemôžeš sa s ním biť." Tim súhlasne prikývol. Suzy mu hovorila zo srdca. Atreyu

skúmavo pozrel do chodby spájajúcej budovu školy s jedálňou. "Hovoríš, že jeden z nich je dolu pod schodami ? To je fajn. To mi vyhovuje. Idem to omrknúť. Vy zatiaľ ostanete tu. Zistím, kde presne tí kretení sú, koľko ich je a prídem späť." "Ale Atreyu, to predsa nemôžeš !" Suzy úpenlivo zovrela spolužiakovu dľaň. "Neboj sa Suzy. Ver mi. Viem čo robím !" Atreyu sa vymanil z kamarátkinho zovretia a vybehol von, zanechajúc spolužiakov v úplnom pomykove. Pre Tima, ktorý ostal so Suzy sám, nastala okrem nebezpečnej i mimoriadne trápna situácia. Našťastie, ako sa dalo predpokladať, Suzy si ho nevšímala. Celá rozrušená, začala chodiť hore dolu, neustále pozerajúc do chodby či neuvidí svojho milého. Prešli dve, možno tri minúty, keď náhle zastala a pozrela na Tima. "Nemáš jeho mobil ?" Tim zažmurkal od prekvapenia, ani sám nevediac či viac z obsahu otázky, alebo faktu, že ho Suzy oslovila. "Jeho mobil ? Nie, nemám jeho mobil. Atreyu si nosí mobil stále so sebou." Suzy prevrátila oči. "Myslela som číslo na mobil a nie telefón, ty tupec." Tim sa zachmúril. "Mám jeho mobil. Teda vlastne číslo." "Tak mi ho okamžite daj ! Zavolám mu. Už je preč strašne dlho." Tim siahol do vrecka, keď si uvedomil, že telefón, ktorý tam má je tajným komunikátorom z XCOM. Vlastný mobil nechal doma. Chvíľu váhal, až napokon komunikátor zastrčil späť do vrecka. "Vlastne nie, nemám jeho mobil. Zabudol som ho zobrať do školy." Suzy si spolužiaka prísne premerala. "O čom to do pekla hovoríš ? Vidím, že ho máš. Okamžite ho vyber von ! Musím mu zavolať !" Koniec vety sprevádzalo dupnutie opätkom. "Prepáč, ale to nie je ten. Je to iný mobil. Ten v ktorom mám Atreyu číslo mám doma." "Ukáž mi ho ! Chceme ho vidieť ! Neverím ti." Tim zavrtil hlavou. "Nie, neukážem. Atreyu dal číslo mne, a nie tebe !" Suzy nahodila pohrdlivý úškrnok. "Idiot. To si hovoríš jeho kamarát ? Čo keď potrebuje pomoc ? To ho necháš tak ?" "Nie ! Zavolám mu, ale sám." Tim podišiel trochu ďalej a chcel vytiahnuť komunikátor z vrecka, keď Suzy rozradoseným hlasom vykrikla Atreyu meno. Atreyu celý zadychčaný vbehol do jedálne. "Mala si pravdu Jenny. Sú pred školou i pri bočnom vchode. Sú ôsmi a nie šiesti." Suzy zmätene pozrela na Atreyu. "Jenny ? Kto je Jenny ?" Atreyu na sekundu zaváhal. "Jenny ? Ja neviem kto je Jenny." "Povedal si mi Jenny. Ja ale nie som Jenny." Atreyu sa ospravedľujúco pousmial. "Vážne ? Asi som si pomýlil meno so spolužiačkou z minulej školy. Sorry." Suzy kývnutím hlavou ospravedlnenie akceptovala. "Atreyu, čo chceš robiť ?" "Má škola aj ďalší východ ?" "Nie, iba cez kuchyňu, ale tam ťa nepustia." Atreyu sa kyslo zatváril. "Hm, tak to je v prdeli ! A čo okná na hajzloch ?" "Ale veď tu predsa je ešte jeden východ !" Tim vystúpil do popredia, aby naňho obaja spolužiaci videli. "Pri plavárni je ešte jeden. Sú tam také sklenené dvere za závesom." Suzy sa zatváрила otrávene. "Somár, tie sú predsa stále zavreté. Ešte nikdy som ich nevidela otvorené." "No a čo, že si nevidela ? Ja viem kde sú kľúče. Videl som ich." "To určite... Atreyu never mu. Anderson ti keca. Tie dvere sú stále zavreté. Cez nejd neujdeš." Atreyu sklopil zrak a chvíľu premýšľal. "Hovoríš, že sú sklenené ?" "Áno. Ale sú zavreté. Nikdy nie sú otvorené !" Atreyu sa zaškeril a zovretou pästou naznačil karatistický úder. "Atreyu, to nebude treba. Ja naozaj viem, kde je kľúč. Nájdem ho a otvorím ich. Ale neviem či to stihnem tak rýchlo. Keď nás budú naháňať, tak im určite nezdrhnem. Chytia ma a ty potom nebudeš vedieť, kde je ten kľúč." "Tak mu to povedz teraz, ty idiot." Zasyčala Suzy podráždene. "Ty si idiot !" Odsekol Tim. Suzy chcela niečo povedať, no Atreyu včas zasiahol. "Spravíme to inak. Rozdelíme sa. Ja pôjdem prvý a budem ako návnada. Presne po minúte pôjdeš ty Tim a pôjdeš rovno na plaváreň. Otvoríš tie dvere a počkáš ma tam. Suzy, ty zatiaľ ostaneš tu. Ja ti zavolám, až bude po všetkom." "Atreyu, ale čo ak ťa chytia ?" "Mňa ????" Zvolal Atreyu chvastavo. "Mňa nikto nechytí ! Urobte presne ako som vám povedal a ty Tim vyraz presne po minúte. Je ti to jasné

"Tim celý zmätený iba prikývol. Atreyu podvihol pravicu a spoločne si tľapli. "Drž sa !" Len čo to povedal, vybehol z jedálne. Neprešiel ani 10 krokov a jeden z Haroldových pomocníkov, ktorý ho cestou sem sledoval sa naňho nalepil. Mobil v rukách neveštil nič dobré. Akiste ním informuje svojho šéfa, že obeť je na ceste. Tim pozrel na hodinky. Za 40 sekúnd vyráža. Pri pomyslení, že dolu pod schodami naňho môže čakať ďalší z Haroldových kumpánov mu zovrelo žalúdok. Našťastie, skôr sa pustil do behu, spomenul si na včerajšok. Krátka pripomienka udalostí uplynulej noci mu vrátila časť stratenej sebadôvery. Keď dorazil na koniec chodby, nikto tu naň nečakal. Po Haroldových spoločníkoch neostalo ani pamiatky. Preletel malý vestibul spájajúci jedáleň so školou a vyrazil na opačnú stranu budovy, smerom k telocvičňiam. V túto poobedňajšiu hodinu na chodbách panovala poväčšine pustota. V niekoľkých triedach sa ešte učilo, no väčšina osadenstva školy už bola doma. Timovi sa podarilo nepozorovane prekíznúť chodbou a vbehnúť do ďalšej, spájajúcej školu s telocvičňami a plavárňou. Netrvalo dlho a zastal pred chlapčenskou toaletou. I napriek nepríjemnému zápachu, vpálil dnu a zamieril ku skrinke vedľa umývadiel. Práve sem upratovačka zvykla ukladať kľúče od dverí. Skrinka bola normálne zatvorená, no Tim už dávnejšie zistil, že do pokazeného zámku stačí trochu drgnúť a dvierka sa samé otvoria. Keďže na toailete nikoho nebolo, veľmi nešpekuloval a päšťou tresol do skrinky. Dvierka zastonali, no ostali zatvorené. Skúsil to znova a zámok konečne povolil. Musel si stúpnuť na špičky, aby dosiahol na najvyššiu poličku, kde mal byť kľúč. Iba mal... Na Timovo zdesenie polička zívala prázdnotou. Po kľúči ani pamiatky. Zahrešil od zlosti a kopol do steny. Situácia vyzerala beznádejne. Nielenže sa nemajú odtiaľ ako dostať, ale na plavárni, kde nikoho niet, budú pre Harolda ľahkou korisťou. Tim v panike vybehol von a zamieril ku dverám v nádeji či náhodou nebudú odomknuté. Zalomcoval masívnou kľučkou, no tá sa ani nepohla. Celý zúfalý pozrel na sklenenú membránu tvoriacu väčšiu časť dverí. Aj keď sklo vyzeralo hrubé, ak by doň vrazil celou silou, pri troche šťastia ho prerazí. Horúčkovo premýšľal čo spraviť. Narastajúci strach mu dodával na sile i odvahe a v jednu chvíľu sa už rozmachol, že sklo rozbije, keď ho spomienka na Atreyu pád z bicykla v poslednej chvíli prinútila plán zrevidovať. Zúfalý vbehol späť na toaletu, či hľadaný kľúč niekde neprehliadol. Keďže skrinka bola vysoko, znova musel na špičky. Zbytočne však šmátral po poličkách i vnútorných dvierkach. Kľúč akoby sa vyparil. V poslednej chvíli skúsil siahnúť vyššie, hore na skrinku, keď toaletou zarachotil spásonosný zvuk a kľúče so štrngotom pristáli na dlážke. V chvate po ne skočil a o pár sekúnd stál pred vchodom. Aj keď kľúč zapadol na svoje miesto, zámok iba protestne zastonal. Musel pritlačiť dvere k zárubni, a aj keď s obrovskou námahou, zámok napokon šťukol a východ bol voľný. Tima ovanul spásonosný závan chladivého vzduchu. S úľavou privrel viečka. Pripadal si ako dlhoročný trestanec opúšťajúci brány väznice. Na oslavy však nebol čas. Ešte nevyhral. Atreyu stále nedorazil a pohľad na hodinky napovedal, že prešlo už viac ako 5 minút od chvíle čo sa rozdelili. Vybral kľúčik z dverí a zasunul ho z opačnej strany. Možno bude za Atreyu treba dvere zavrieť veľmi rýchlo a potom môže byť každá sekunda cenná. Pripravený na kamarátov príchod, neostalo mu nič iné iba čakať. Prešli dve, možno tri minúty a Atreyu stále nikde. Tim začínal byť nervózny. Atreyu síce nepovedal kedy príde, no osem minút bolo priveľa, aby hoc športom zocelený kamarát, dokázal unikať svorke rozzúrených ôsmakov. Tim si začal ohrýzať nechty a zalovil do vrečka po svoj tajný komunikátor. Už ho chcel vytiahnuť, keď z chodby začul akési kroky. "Atreyu !" Tim bleskovo vpálil do dverí. Nebol to Atreyu. V strede chodby spájajúcej plaváreň s telocvičňami stál Tony Randal. "Anderson, tu si !" Zvolal Tony veselo a pristúpil k nemu. "Na koho čakáš ? Snáď nie na svojho teplého

priateľa. Ten už dnes nepríde." "Nepríde ? Ako nepríde ? Prečo by nemal prísť ?" Tony sa spokojne zaškeril. "Pretože ho Harry práve katuje !" Tim preglgol a začal spätkovať. Stojac tesne pred prahom dverí, krok vzad znamenal potknutie a pád. Tony sa zachichotal. "Mne neujdeš ty kretén a Atreyu ti už nepomôže. Zasa to bude iba ja a ty." "Nie ! Neverím ti, kecáš !" Tim s odhodlaním vyskočil na nohy. "Atreyu príde a zmláti ťa. Viem to !" Tony so zbožným výrazom v tvári si zložil ruky ako pri modlitbe. "Atreyu, ten je už po smrti. A ty pôjdeš hneď za ním. Harry o tebe vie. Vie, že si jeho teplý kámoš a povedal, že ťa zmláti, že skončíš v nemocnici." Tim prižmúril viečka. "Takže to si bol ty ! To ty si o nás Haroldovi povedal !" "Ó, tebe to fakt páli, hlupák. Si vážne génius..." "Až to Atreyu zistí, urobí z teba fašírku. Zmláti ťa ako..." Tim chcel povedať viac, no prudké zovretie hrdla mu vyrazilo dych. "Tvoj teplý kámoš už nič nezistí ! Nič, lebo Harry ho zmasakruje. Nepomôže ti nikto. Ani Atreyu." Tim sebou trhol a nejakým zázrakom sa mu podarilo vymaniť sa z protivníkovho zovretia. V tej istej chvíli sa dvere za Tonyho chrbtom rozleteli dokorán a silný náraz zrazil Timovho súpera k zemi tak nešťastne, že tvárou spadol do blatnej kaluže. Vo dverách stál Atreyu. "Sú za mnou. Zavri tie ***** dvere !" Timovi ohromenému kamarátovým príchodom, chvíľu trvalo kým sa spamätal a priskočil k sklenej prepážke. Bohužiaľ neskoro. Skôr ako stihol dvere zabuchnúť Mike, jeden z Haroldových poskokov, strčil do zárubne porisko metly opreté o vedľajšiu stenu. Atreyu vidiac, že je zle skočil Timovi na pomoc. "Tim zatlač !" Zreval Atreyu hromovým hlasom a oboma rukami sa zaprel do dverí. O sekundu dobehli Mikeovi na pomoc Jake a Burton a napokon i samotný Harold. Syčiac ako besné zviera odstrčil kamarátov preč a mohutnou postavou sa ovalil do dverí. Keď pomohli i ostatní, Atreyu s Timom nemali veľa šancí na úspech. Veci nepridali ani vlhké kachličky po ktorých sa šmýkalo a nedalo sa o ne poriadne zaprieť. Presila urobila svoje a dvere sa začali otvárať. Keď bol otvor dostatočne široký, Harold vystrčil ruku a zdrapil Atreyu za vlasy. Atreyu zvraskol. "Pusť ma ty ***** !" Harold pritiahol Atreyu k sebe a do škáry medzi zárubňou a dverami strčil topánku. Teraz keď Atreyu prestal tlačiť, Tim nedokázal dlhšie dvere zadržať. Harold sa načiahol, že Atreyu vrazí, no Atreyu spravil šikovníu otočku a potom nastalo niečo čo Tim a ani nik iný nečakal. Atreyu ako zmyslov zbavený, celou silou hryzol Haroldovi do ruky. Jeho tesáky preťali protivníkovu kožu a z Haroldového zápästia vystrekla krv. Výjav hodný hororu spravil svoje. Harold zreval od bolesti a trhol sebou tak prudko, že kamaráti stojaci mu za chrbtom popadali ako kocky domina. Tim, aj keď stále v šoku, nestratil duchaprítomnosť a využijúc situácie odkopol porisko zlomenej metly. Teraz, keď boli dvere voľné, mohol ich zabuchnúť. Atreyu mu priskočil na pomoc a spoločne uzamkli zámok skôr, ako Harold stihol vraziť do dverí. "Super Tim !" Skríkol Atreyu divoko a ukázal vulgárne gesto smerom k škeriacemu sa nepriateľovi. Oddelení sklenenou membránou, Harold mohol iba syčať a prskať. Rozbiť sklo sa ani on neodvážil. Tim s Atreyu však vyhrané ešte ani zďaleka nemali. Najprv Mike a po ňom i Jake s Burtonom zobrali nohy na plecia, upaľujúc kamsi preč. Harold ich čoskoro nasledoval. "Idú hlavným vchodom !" Zasyčal Tim. Atreyu prestal robiť opičky, ktoré už aj tak nemal komu ukazovať a pozrel na Tima. "Musíme vypadnúť !" Tim nepotreboval príkaz dvarazy opakovať a bežal čo mu sily stačili. Rýchlo sa vzdľahujú od školy, uvedomil si, že Tonyho nikde nevidí. Asi sa v tom zmätku niekam vyparil. Nečudo aj. Atreyu bol stále nažive a Tonymu by teraz jeho udavačské priznanie len tak ľahko neprešlo. Na porávanie sa so zradcom bude dosť času i neskôr. Teraz museli čo najrýchlejšie vypadnúť. Jedinou záchranou bol Groove park. V rozľahlom parku, kde Tim pozná každé zákutie, ich Harold pri troche šťastia nenájde. Najprv tam však museli doraziť. To znamenalo dobehnúť dobrých 400 yardov k semaforom,

počkať až bude zelená a mať ešte dost' času na úkryt v niektorej z húštin priestorného parku. Potrebovali minimálne tri minúty k dobru. Tie však mať nemali. Kým dobehli na križovatku, Harold so svojimi kumpánmi už dorazil k hlavnému vchodu a pustil sa za nimi. Prúd áut valiacich sa z oboch strán znemožňoval čo i len na pomyslenie prešprintovať semaforey na červenú. Harold vidiac, že 'koristi' má v hrsti pridala do tempa. Timovi od strachu vhrkli slzy do očí a v duchu poprosil Boha o pomoc. Ako na zavolanie, semafor prepol a obaja v poslednej chvíli ubzikli hrobárovi z lopaty. Kým Harold dobehol k prechodu, znova svietila červená. Aj toto drobné víťazstvo však malo iba veľmi krátkeho trvania. Park bol rozľahlý a skryť sa v ňom tak, aby ich Harold nenašiel vyžadovalo prešprintovať minimálne 100 yardov. To čo pre Atreyu nepredstavovalo žiaden problém, bola v Timovom prípade nezdolateľná prekážka. Aj keď urputný strach ho hnala vpred, po dlhom behu už nemal ďalších síl odkiaľ čerpať. I napriek nesmiernej snahe, bolesť v boku prinútila Tima spomaliť. "Tim, no tak poď ! Bež !" Zareval Atreyu, keď videl, že kamarát spomaľuje. Tim sa predklonil a odporné žalúdočné kyseliny vystúpili až kamsi k pažeráku. Hrozilo, že i to málo čo na obede zjedol skočí v tráve. Atreyu, hoci bol dobrých 30 yardov pred ním, rýchlo dobehol späť a začal ho ťahať za ruku. "Tim musíme vypadnúť. Je za nami ! Poď, už to nie je ďaleko. No tak, zaber..." S Atreyu pomocou, spravil Tim ešte zopár krokov, keď to žalúdok viac nevydržal a celý obsah postriekal zoschnutý trávnik pri ceste. Atreyu sa nechutnej spfške stihol uhnúť. Priskočil Timovi na pomoc, keď uvidel, že do parku vběhol Harold v sprievode štvorice svojich kamarátov. "Sú tu !" Zasyčal zúrivo a pozrel na Tima. Kamarát kľachiaci na zemi, nebol schopný pohybu. "Atreyu." Zašepkal Tim chvejúcim sa hlasom. "Uteč preč. Ja nemôžem. Nevládzem. Zabijú ťa, ak tu ostaneš." Atreyu zaťal zuby do perí. Vedel, že Tim má pravdu. Musel sa rozhodnúť. Na sekundu privrel viečka a jeho telom prešiel mohutný záchvev ako pri zásahu bleskom. "Nie Tim ! Sme v tom spolu. Neopustím ťa !" Ako to Atreyu povedal, spravil krok vpred a s rukami zovretými v päste, skočil do bojového postoja. "Ale oni sú silnejší a je ich viac." Zastonal Tim úpenlivo. "Nebojím sa ich. Tim uteč ! Toto je iba medzi mnou a ním. Ja to zmáknem." Tim chcel oponovať, no skôr ako to stihol otvoriť ústa, dav prenasledovateľov ich obstúpil. Už nebolo kam utiecť. Tim nabral zostávajúce sily a chcel vstať, no Mike stojaci hneď vedľa doňho strčil a Tim skončil znova na zemi. "Jéj, pozrite." Zvolal Jason. "Ten malý sa pogrcal..." Jake a Burton sa zarehotali, no Harold si ich nevšímal. Jeho zaujímal iba Atreyu. Dívajúc sa na bojový postoj o hlavu nižšieho chlapca, neodpustil si úškrnok. "Ty si karatista, čo ? No tak poď, vraz mi jednu." Atreyu nebolo treba dvakrát hovoriť. Vidiac, že je v obkľúčení, správne usúdil že jediná cesta vedie cez Harolda. Úsudok však bola jedna, a realita druhá vec. Stojac na špičkách, napriahol sa aký bol dlhý a vo vysokom výskoku kopol Harolda do ramena. To čo by na Tonyho či Dave malo zničujúci účinok, nemalo proti takmer 200 librovému Haroldovi šancu na úspech. Mohutné svalstvo skvele stavaného chlapca zmiernilo účinok rýchleho kopu a pohotová pravačka dopadla do stredu súperovej tváre. Atreyu sa zapotácal a spadol do trávy. Z nosa mu vystrekla krv. Otrasený zavrtil hlavou a chcel sa postaviť, no Harold ho zdrapil za golier a vytiahol nahor. "Tak čo ty ***** ? Ešte sa budeš zo mňa smiať ?" Koniec otázky sprevádzal ďalší úder, tentoraz do pravého líca. Atreyu zasyčal od bolesti a začal vykašľávať krv. "No tak, čo je s tebou ? Už nie si taký frajer, čo ? Poď, udri ma ! Ukáž čo vieš ! Som tu. Je to iba medzi nami. Rozbi mi hubu, ak to dokážeš !" Harold celou silou sotil do svojho súpera, ktorý len bezvládne klesol k zemi. Atreyu si oboma rukami zvieral tvár a pomedzi prsty mu presakovali pramienky krvi. "No vidíš ty *****. Jediný úder a váľaš sa tu ako prasa. A to sme ešte ani nezačali." Harold schmatol Atreyu, že ho znova udrie, keď park preťal mohutný

hlas. "Čo to tam robíte !" Trestné komando v zlomku sekundy obrátilo svoju pozornosť opačným smerom, pátrajúc po opovážlivcovi, čo si dovoľuje narúšať akt ich pomsty. Keď uvideli kto na nich volá, okamžite zmeraveli. Na cestičke pri vstupe do parku stál policajt. Mladý, dobre stavaný s vysielackou a obuškom za opaskom, oči mu skrývali tmavé okuliare. "Hej vy tam, okamžite pustite toho chlapca !" Policajt namieril obuškom na Harolda a tvár mu sčeril nekompromisný výraz. "Rozumel si, čo som ti povedal ?" Haroldovo zovretie povolilo a Atreyu sa zosypal k zemi. Policajt mávol na päťicu ôsmakov. "Okamžite podte sem !" Burton celý prestrašený pozrel na Harolda. "Harry, čo spravíme ?" "Zmiznime !" Zasyčal Jason a už aj pátral kade ľahšie vypadnúť. Harold váhal. Nečudo aj. Atreyu mal na dosah, pomsta bola tak blízko a teraz mu všetko skazí sprostý policajt. Len čo však uniformovaný muž vyrazil ich smerom, päťica zobrala nohy na plecia. "Stojte !" Skríkol policajt. Zbytočne. Harold s kamarátmi upaľovali čo im sily stačili. Policajt neváhal a pustil sa za nimi. Netrvalo dlho a o chvíľku všetci šiesti zmizli z dohľadu. Tim, aj keď sám otrasený, priplazil sa ku kamarátovi, ktorý sediac v tráve, držal si rozbitý nos. Kvapky krvi mu špinili bundu i nohavice. "Ako ti je ? Bolí to ?" "Je mi úplne super." Odvrkol Atreyu dutým hlasom, dôsledok silného krvácania. Tim vytiahol vreckovku a podal ju kamarátovi. "Díky." Atreyu si vyšúľal tampón a priložil si ho k nosu. "Ten hajzel. Bol by som ho dostal keby tam neboli tí dementi. Takto som nemohol." "Nemohol ? Prečo ?" "Lebo by som sa mohol prezradiť. Ako by to vyzeralo, keby som to tučné prasa sám pred všetkými dobil ? Hneď by vedeli, že niečo nesedí." Atreyu potiahol nosom a so znechutením si odpľul. Krvavá slina dopadla na trávnik tesne vedľa Tima. Tim musel odvrátiť zrak, aby mu neprišlo zle. Atreyu si poutieral najviditeľnejšie stopy od krvi a vrátil zašpinenú vreckovku kamarátovi. "Tu máš, na pamiatku." Tim s maximálnym sebaovládaním strčil zakrvavený kus látky do vrecka. "Ešte ťa to bolí ? Dáš si na to tú masť ?" "Masť ? Akú masť ?" "No tú čo si si mazal, keď si spadol z bicykla." Atreyu vystrúhal nepeknú grimasu. "Ale hovno. Ved' to nič nie je. Asi to bude zlomené, ale to je v pohode. Už som zažil aj oveľa horšie veci ako toto. Akurát, že mám takú hnusnú chuť v hube. Nenávidím krv. Odporné, slané, hnusne to smrdí. Bléééh." Tim sa zaškeril a ukázal na líce. "Máš tam modrinu." Atreyu si opatrne prešiel po zmodranom mieste. "Hajzel ! Však on ešte uvidí. Ten bude mať celý ksicht modrý, až ho dostanem. Zavolám svojich kámošov a potom uvidia. Asi som ti ešte nehovoril o Bubu, však ?" "Hovoril a aj si mi ho ukazoval, ale..." "Ako ti je ?" Prísny hlas prinútil Tima vyskočiť do pozoru. Bol to policajt. Ten istý, ktorý ich pred malou chvíľou zachránil. "Ako ti je chlapče ? Si v poriadku ?" Muž zákona podal Atreyu ruku a pomohol mu na nohy. Držiac ho za bradu chvíľu si prezeral jeho tvár. "Máš to celé rozbité. Nemáš zlomený nos ?" "Nie pane. Vlastne to vôbec nebolí. Mne sa pustí krv aj keď doma spím. Nič to nie je, naozaj." Policajt sa zamračil a zložil si tmavé okuliare. Tim uvidel jeho oči. Boli zvláštne, a nie len kvôli blankytnému sfarbeniu. Vodnaté s malými zreničkami, už na prvý pohľad vzbudzovali rešpekt. Policajt si Atreyu prísne premeral. "Nerozprávaj mi tu hlúposti a nerob zo seba hrdinu. Vidím, že ti to celé krváca. Tí piati, kto to bol a prečo ťa zmlátili ?" "Mňa nikto nezmlátil." Odvrkol Atreyu dotknuto. "Ja som sa iba nemohol brániť. Keby som mohol, tak ich zbijem všetkých." Policajtovu tvár sčeril jemný úškrn. "Jasné, zmlátil... Radšej mi prezrad' ako sa volajú. Chcem ich mená i to prečo vás chceli zbiť." "Jeden z nich sa volá Harold." Zvolal Tim pohotovo. "Chcel nás zbiť, lebo prehral na futbale." "Čo ? Kvôli futbalu vás chcel zbiť ?" "Áno pane. Harold je na to hrozne citlivý. Stále chce vyhrať a keď nevyhrá, tak sa chce pomstiť. Povie vám to každý na škole." Policajt sa narovnal a z vrecka vytiahol elektronický notes. "Nadiktujte mi mená toho Harolda i ostatných." Tim odrapotal priezviská Jasona, Jakea i Mika. Ako sa volal Burton

druhým menom si nepamätal, no pre policajta by to nemal byť problém zistiť to. "Ešte vaše mená ?" "Timothy Anderson, pane. Bývam na ???0, tu v Minneapolise." Policajt kývol k Atreyu. "A ty ?" Atreyu chvíľu váhal, no napokon prezradil meno i bydlisko. Policajt si všetko podrobne zaznamenal. "Tak dobre... Teraz choďte domov, nech vás tu viac nevidím. Toto je verejný park a tu sa nemáte čo naháňať. S tým Haroldom si to vybavím. Ak ste hovorili pravdu, bude mať vážny problém. Tak dúfam, že ste neklamali." "Nie pane, my nie." Zakoktal Tim, uprene hľadiac policajtovi do vodnatých očí. Muž zákona sa bez slova zvrtol na päte a vyrazil k škole. Keď odišiel, Atreyu sa rozosmial. "Tak a má to. Teraz si pekne vyžerie kefu, debil jeden. Tak mu treba. Nemal si s nami začínať. Na nás dvoch nemajú !" Atreyu veselo drgol do kamaráta, ale bolesť ho rýchlo prinútila chytiť sa za nos. "Au, to bolí. Hajzel jeden ! Inak dík, že si mi chcel pomôcť. Si naozajstný kámoš. Mal som toľkých kámošov, no ani jeden by pre mňa nespravil to čo ty." Tim sa zatváril nechápavo. "Za čo mi ďakuješ ?" "Akože za čo ? Povedal si, že mám zdrhnúť, keď nás tí kreténi doháňali a chcel si ostať, aby som mohol utiecť. Také niečo by pre mňa nespravil nik." "Atreyu, ale ja som nevládal behať a pogrcať som sa. Preto som chcel ostať. Vlastne nechcel, ale musel. Keby som vládol, tak zdrhnem. To ty si ostal, aj keď si sa mohol zachrániť." Atreyu pokrčil neosom a spokojne sa zaškeril. "Blbneš ? Ja som chcel, aby ma Harold dobehol. Vedel som, že v parku určite bude nejaký fízol, alebo aspoň dospelý, čo sa do všetkého stará a fízlov zavolá. Myslíš, že je to prvý krát čo takto zdrhám ? Všetko som mal dopredu naplánované. Teraz si to Harold pekne vyžerie. Tak mu treba, kreténovi." "Ale čo ten poliš ? Čo ak pracuje pre nich ? Videl si jeho oči ?" Atreyu prevrátil zrak. "Už ti zasa šibe ? Nikto pre nikoho nepracuje. Ten fízol nie je žiaden... Veď vieš kto. Je to obyčajný fízol. A ešte k tomu pekne tupý, keď si všetko musel zapisovať do blbého notesu." "Veď práve. Možno to nebol notes, ale tajná vysielaciačka, ktorou posielal správy na svojou základňu. Možno už Harolda chytili a uniesli. Možno ho chcú premeniť na jedného z nich." Atreyu si pošúchal zranený nos. "Možno, možno, samé možno. Hovorím ti, že sú to total kraviny. Načo by niekto premieňal takého kreténa, ako je Harold ? Oni nepotrebujú za agentov blbcov ako on. Načo by im bol ?" "No predsa, aby pomocou neho dostali nás !" Po Timovom vyhlásení nastalo na pár sekúnd ticho, ktoré prerušil až Atreyu rehot. "Tebe už fakt hrabe ! Dostať nás ? A načo ? My sme nikto ! Sú ďaleko dôležitejší ako my. Na nás kašľú. Nikto nebude niekoho premieňať, aby dostal nás." "Ale veď na mňa už predsa poslali tú vec." "Áno, ale to bolo niečo celkom iné. Už som ti to X krát vysvetľoval. Sú to proste kraviny a hotovo. Už o tom nebudeme hovoriť. Hlavne nie tu a teraz. Jasný ?" Atreyu povedal svoje slová s takou razanciou, že odporovať im nemalo zmysel. Cestou domov o incidente nehovorili. Vlastne o ničom nehovorili. Tim zahĺbený do vlastných úvah nemal odvalu a Atreyu sa tiež akosi nechcelo. Bol to nepríjemný návrat. Tim nevedel či je Atreyu naňho nahnevany, ani to prečo ho poznámka o mimozemských agentoch tak vytočila. Bol to predsa on, ktorý tému otvoril. Iba si vyvodil závery z vecí, ktoré sám povedal. Nech si Tim lámal hlavu koľko chcel, na záhadu kamarátovho podráždeného správania neprišiel. Boli pred Timovým domom, keď Atreyu konečne prehovoril. "Počuj, neskočíš ku mne ? Popecáme trochu. Aj tak som tvojmu fotrovi sľúbil, že sa budeme učiť matiku." "Učiť matiku ? Hovoril si, že to nemyslíš naozaj." "Jasnačka, že nie. Načo by sme sa učili, keď máme učiace prístroj !" Tim vypleštil oči. "Učiace prístroje ? Čo je to ?" "Učiaci prístroj je vecička, ktorá ťa naučí všetko čo chceš. Stačí do nej strčiť pamäťovú kartu, kde je to čo sa chceš naučiť a hneď všetko vieš. Trvá to len pár sekúnd. Ani nemusíš mať otvorené oči. Je to úplná pecka. Takto sa hneď všetko naučíš. Čo myslíš, prečo na hodinách všetko viem ? Myslíš, že sa to učím ?" Tim zalapal po dychu. "Ty máš takú vec doma ?"

"Doma nie, ale na základni. Doma mám ale iné veci, ktoré ti môžem ukázať. A hlavne, musíme pokecať o ďalšej misii." "Už nejakú máme ?" Opýtal sa Tim váhavo. "Nie, ešte nie, ale nejakú by sme si mohli vymyslieť. Ehm, teda chcel som povedať, že si môžeme vybrať z tých, čo teraz sú. Vieš, aby nám nedali nejakú nudu, ale niečo cool, ako včera." "A budeme pozerat' aj hviezdy ?" Atreyu neveriacky pozrel na kamaráta. "Pozerat' hviezdy ? Teba po včerajšku ešte zaujímajú blbé hviezdy ?" Tim neodpovedal, teda ak za odpoveď sa nepovažuje pokrčenie pliec. Atreyu mal pravdu. Pozorovanie hviezd po interplanetárnom stretnutí tretieho druhu bola zábavka nanajvýš tak pre deti. Keď dorazili k Atreyu domu, Tim pocítil nepríjemné mrazenie. Mohutná brána mu pripomenula zážitky z poslednej návštevy. Podivný zvukotesný štít, záhadný opar i čudesné zvuky vzadu v záhrade. Všetky spomienky boli ešte stále veľmi živé. Atreyu priložil palec k dvernému mechanizmu a zámok sa s cvaknutím odomkol. Obaja vstúpili dnu. Tim neprešiel ani tri kroky, keď zastal. Dívajúc sa na oblohu, márne pátral po pestrofarebnom opare rozprestierajúcom sa nad záhradou. Nebolo tu nič, iba nepríjemné chvenie v dlani, ako vtedy, keď sa farebného oblaku nad sebou tak neuvážene dotkol. Atreyu si všimol, že kamarát je nesvoj. "Ako ti je ? Si OK ?" "Hej, ja iba..." Tim znova pozrel k oblohe. "Myslíš na tú vec, ktorú si videl ? Ako to vyzeralo ? Hovoril si, že to bol nejaký dym ?" "Nie dym, ale opar. Vyzeralo to ako dúha, ale oveľa väčšie. Bolo to nad celou záhradou, úplne všade." Atreyu si položil palec na spodnú peru a zamyslene pozrel na kamaráta. "Vieš Tim, boli to naši !" "Čo ?" Zajachtal Tim od prekvapenia. "No áno. Vtedy som ti to nemohol povedať. Bola to XCOM a tá vec čo si videl bol ochranný štít. Už vtedy ťa sledovali, lebo vedeli, že Sliziaci idú po tebe. Chceli ťa chrániť, a preto si videl tú vec tam hore." "A nad bránou ? Aj tam bol štít ?" "Nad bránou ? Nad akou bránou ?" "Nad vašou. To kvôli nemu som nepočul autá na ulici ?" "Oh, jasné, máš pravdu. I tam bol. XCOM vždy používa štíty, keď chce nikoho chrániť. No neboj, tú vec čo na teba poslali sme už dostali a tak ti nič nehrozí. Preto aj dnes žiadne štíty neuvidíš." Tim neodpovedal. Ani nie tak preto, žeby nemal čo, no zo všetkého čo mu dnes Atreyu narozprával bol taký zmätený, že aj keby chcel, žiadnu rozumnú odpoveď nenaformuluje. Keď vstúpili dnu, tak ako pri prvej návšteve i teraz Tima upútal interiér domu, pripomínajúci viac palubu vesmírnej lode, ako obytné priestory v strede veľkomesta. Spoločne si sadli do sály s výkonným počítačom, kde pri predošlej návšteve hrali simulátor raketoplánu. Atreyu vybral z poličky akúsi masť a začal si ňou natierať zranený nos. Tim ho pozoroval. Sám nebol zranený (ak sa neráta vyvrátený žalúdok) a ošetroenie nepotreboval. Viac ako žalúdok či nos ho trápilo čosi iné. "Atreyu, môžem sa ťa niečo opýtať ?" Atreyu namiesto odpovede potiahol nosom. "Mám to ešte červené ? Nechcel by som, aby ma takto videla Suzy." "Nie, je to OK. Nič tam nemáš." Atreyu sa povzbudivým slovám zaradoval. "Chcel si sa niečo spýtať, nie ?" "Áno. Ja... Chcel som vedieť či váš dom nie je tajná základňa XCOM." Atreyu sa rozkašľal a musel prestať s mazaním. Keď uvidel, že to myslí vážne, začal sa rehotat'. "Náš dom a základňa XCOM ? To si ako došiel na takú *****, žeby náš dom mohol byť základňa ?" Tim pozrel okolo seba. "Všetky tie veci čo tu máte, počítač i ďalekohľad. Nepoznám nikoho kto by mal doma observatórium. A potom tie svetlá na hlas, automatické dvere a vlastne všetko. Taký dom som ešte nikdy nevidel." Atreyu sa spokojne zamrivil v kresle. "Ja viem. Je cool však ? Ale to nemá s XCOM nič spoločné. Otcovi to kúpila firma, aby mohol doma makať na projektoch. A ten ďalekohľad tu postavili tí od ktorých sme to kúpili." "Myslíš tá sekta ?" "Sekta ?" "Hovoril si, že ste to kúpili od nejakej sekty, ktorá verila, že na Zemi pristanú mimozemšťania. Čo ak pracovali pre nich ?" Atreyu chvíľu premýšľal, kým si spomenul. "Jaj, tá sekta. No vlastne hej, kúpili sme to od nich. Ale oni neboli žiadni

oni. Boli to iba blázni čo si mysleli, že niečo vedia. Nič však nevedeli. XCOM ich preklepla a zistili, že nepracujú pre nich. Prečo by inak skončili v blázinci ?" Tim pokrčil plecami a sklopil zrak. "Ty mi neveríš, však ?" "Nie, iba zo všetkého mám strašný zmätok. Niekedy si myslím, že sa mi to celé iba sníva. XCOM, mimozemšťania, UFO, tvoj dom, všetky tie veci, ktoré sa stali. Všetko je to tak hrozne... Hrozne šialené. Bojím sa, že sa raz zobudím a zistím, že všetko bol len sen." Atreyu chápavo prikývol. "Ja viem Tim. Viem ako ti je. Ale to je normálka. To sa stáva každému. Prečo myslíš, že do XCOM neberú dospelých ? Ani moja mama a otec tam nie sú." Tim ako to začul, ihneď ožil. "Neberú dospelých ? Ako to myslíš, že neberú dospelých ? Prečo by ich nebral ? ?" "Lebo sú na to veľmi starí." Zahlásil Atreyu vážne. "Veľmi starí ? Ak... Ako to myslíš, že veľmi starí ?" "Sú starí na to, aby uverili, že nie sme sami." Tim zavrtel hlavou. "Tomu nerozumiem. Prečo by neuverili ? Veď keby videli to čo som videl ja, určite by uverili. Môj tato určite !" "Možno hej, ale čo by sa asi tak potom stalo ? Si predstav ako by to vyzeralo s naším svetom, keby dospelí zistili, že náš prezident nie je najsilnejší na svete a proti mimozemšťanom je iba trapasácky amatér ? A čo by sa asi stalo so všetkými kostolmi a farármi, keby ľudia vedeli, že oni tu boli dávno pred nami ? Myslíš, žeby to dospelí len tak v pohode zobrali ? Videl si ???0, kde ukazovali, čo by sa stalo, až by ľudia spoznali pravdu ?" "Ale to bol predsa iba film." "Heh, že vraj film ! To nebol žiaden film. To bolo naozaj !" "Naozaj ? Ako naozaj ?" "Bola to simulácia XCOM. Chceli sme zistiť ako sa ľudia budú ksichtiť, až uvidia čo by sa mohlo stať keby zistili skutočnú pravdu. XCOM si takto testuje ľudí, aby sme vedeli, či ste pripravení. A zistili sme, že nie ste. Ehm, teda vlastne nie sú. Z toho filmu sa smiali, na webe písali, že je to kravina, že to nie je skutočné. Tí tupci však nevedeli, že sme ho spravili my, aby sme zistili čo na to povedia. Už chápeš, prečo o tom dospelí nesmú vedieť ?" Tim sa zachvel od vzrušenia. "Takže v XCOM sú len deti ?" "Jasné že nie. Väčšina sú dospelí, no teraz berú hlavne deti, lebo iba my sme schopní uveriť tomu, že nie sme sami. Preto si vybrali teba i mňa. Aj keď teda vlastne mňa si nevybrali. U mňa to bolo iné." "Iné ? Ak... Ako iné ?" Atreyu zošpúlil pery a tak zvláštne vzhladol na Tima. "Poviem ti to, ale nesmieš to nikomu vykecať. Hlavne nie mojim rodičom. Sľubuješ ?" "Áno. Nepoviem to nikomu. Prisahám." Tim dvihol ruku na znak záväzku. "Tak, dobre. Poviem ti čo sa stalo. Bolo to pred štyrmi rokmi, keď som mal osem. Boli sme s otcom v lese stanovať. Vtedy sme ešte bývali v takom zapadákovom vo Washingtone, ale nie meste Washington, ale v štáte Washington. Raz sme šli s fotrom do lesa a tam sa to stalo. Uvidel som ju. Mimozemskú loď ako chce pristáť. Nevieť či nás chceli uniesť, alebo to bola náhoda, no keď som vyšiel zo stanu, zbadal som medzi stromami silné svetlo. Stanovali sme na lúke a všade okolo bol les. Foter ešte spal. Bolo mi treba na hajzel, a tak som vyšiel von. Najprv tam nič nebolo, no keď som sa vyšťal a chcel sa vrátiť späť, vtedy som to zbadal. Bolo to UFO. Vyzeralo presne ako to čo sme včera videli. Blikotalo ako sprosté a chcelo pristáť. Vtedy som ešte nevedel, že je to UFO. Videl som iba svetlá. Myslel som, že je to nejaké auto, alebo niečo také. Išiel som sa na to pozrieť, keď..." Atreyu si prešiel rukou po čele a zhlboka sa nadýchol. "Ešte stále mi je zle, keď na to myslím." Tim prehltnol naprázdno. V ústach mal ako na Sahare. Kamarátove slová mu pripomenuli vlastné zážitky spred týždňa, odohrávajúce sa iba pár yardov od miesta, kde sedel. "Atreyu, čo sa stalo ? Čo si tam videl ?" Atreyu sa oprel do kresla a ťažký dych prezrádzal čo prežíva. "Bolo to strašné. Tie veci, mimozemšťania, vyzerali ako hrudy slizu. Hnusného hnedého slizu. Vôbec nemali také telá ako my. Oni... Oni z tej lode vytekli." "Vytekli ?" "Áno, vytekli. Roztekli sa po lese, po stromoch, dokonca som videl ako chytili jednu srnku. Celú ju oblepili hnusným slizom a potom ju to rozožralo

ako nejaká kyselina. Bolo to naozaj príšerné. No najhoršie bolo, keď sa pustili za mnou. Zbadali ma a začali ma naháňať. Oni, keďže boli celí zo slizu nechodili, ale plazili sa po zemi ako obrie slimáky. No vedeli aj narásť, rozťahnuť sa ako žuvačka. Myslel som, že je po mne, že ma dostanú, že..." Atreyu znova zmíkol. Tim si všimol, že sa mu trasú ruky. "Sorry Tim. Nedokážem to. Je to veľmi ťažké. Nechcem už na to viac myslieť." Tim vyskočil z kresla a nahol sa k Atreyu, takmer sa dotýkajúc jeho tváre. "Atreyu prosím. Musím vedieť čo sa stalo. Čo ak pôjdu po mne a budú mi chcieť spraviť to isté ? Už to predsa raz skúsili." Atreyu chvíľu mlčal, kým otvoril oči a pozrel kamsi do prázdna. "Vieš, chcel som im zdrhnúť, ale nemohol som fotra nechať samého. Spal a o ničom nevedel. Musel som ho zachrániť. Preto som sa rozhodol bojovať." "Bojovať ?" "Áno bojovať. Boli vo veľkej presile. Ja som bol sám a ich bolo aspoň desať. No musel som to urobiť. Musel som fotra zachrániť." Tim trochu zaváhal. "A s čím si bojoval ? Mal si nejakú zbraň ?" "Zbraň ? No jasné, že som mal zbraň. Mal som..." Atreyu zrazu zmíkol a tvár mu sčerila podivná grimasa. "Ehm, teda vlastne nemal som zbraň, ale zo zeme som zobral nejaké kamene a palicu." "Kamene a palicu ? A to stačilo ?" "A čo som asi tak mal robiť ? Myslíš, že v tom lese boli nejaké zbrane ?" "Nie, ja iba som..." "Vieš si vôbec predstaviť čo som prežíval ? Myslel som, že ma chcú rozpustiť ako tú srnku. Musel som niečo spraviť. A tak som zobral prvé čo ma napadlo. Hádzal som do nich kamene, udieral ich palicou, ale všetko bolo na hovno. Ich telá, boli samý sliz a nejaké kamene a palica im mohli vieš čo. Nemal som proti ním žiadnu šancu." "A čo si teda urobil ?" "Ja ? Ja nič, to oni. XCOM !" "XCOM ?" "Áno. Prileteli v poslednej chvíli. Keď už som si myslel, že je po mne, zjavila sa ich loď. Keď ju Sliziaci zbadali, začali utekať ako posratí, no proti XCOM nemali šancu. Dostali ich všetkých. Bola to bojová loď plná vojakov. Zlikvidovali každého, aj tú ich debilnú loď." Tim preglgol. "A čo spravili s tebou ?" Atreyu sa spokojne pousmial. "Keď videli čo som spravil, ako som s nimi chcel bojovať, ponúkli mi či by som nechcel byť ich členom. Takých ako ja vraj potrebujú. Tak som im povedal, že chcem a odvtedy som ich členom." "A čo otec ? Jeho nechceli do XCOM ?" "Nie. Jemu museli vymazať pamäť." Tim, keď to začul, okamžite zbledol. "Vymazať pamäť ? Ak... Ako vymazať pamäť ?" "No, normálne. Ako vo filme Men in Black. Videl si ten film ? Niečo také máme i my v XCOM. Touto vecičkou dokážeme vymazať človeku pamäť na hodiny aj týždne dozadu. Podľa toho ako potrebujeme. No používame ju iba vtedy, ak nám hrozí prezradenie. Foter mal tú smolu, že sa zobudil, keď pristávali a zbadal ich. A keďže dospelých neberú, museli mu vymazať pamäť." "Ale prečo ? To ho nemohli nechať tak a povedať mu, aby o tom nikomu nehovoril ?" Atreyu si poklepal po čele. "Čo ti preskakuje ? Myslíš, že oni veria nejakým sľubom ? XCOM sa nemôže spoliehať na sľuby. To by sme veľmi rýchlo skončili, keby sme sa spoliehali na sľuby pozemšťanov. Okrem toho foter začal panikáriť. Vojaci mali na sebe také špeci skafandre, takže vyzerali trochu ako mimozemšťania. No aj keď si ich dali dolu, foter im stále neveril. Začal robiť blbosti, kričal nech utečiem a iné kraviny. Všetka vieš, akí vedia byť dospelí blbí. Preto mu museli vymazať pamäť a uspať ho, aby si na nič nepamätal. Mňa potom zobrali do XCOM a stal som sa ich členom. Takto som sa vlastne zoznámil s XCOM." Po Atreyu vyhlásení nastalo ticho. Tim mlčal. Z kamarátovho neuveriteľného príbehu mal ešte väčší zmätok ako predtým. Nechápal, akoby tajná organizácia ako XCOM mohla do svojich radov zobrať 8 ročného chlapca iba preto, že chcel bojovať s mimozemšťanmi kamením a palicou. No viac ako príbeh samotný ho trápila iná vec. "Atreyu, aj mne ste vymazali pamäť ?" Atreyu sa zamračil. "Ako prišiel na takú blbosť ?" Tim odvrátil zrak, aby sa nemusel dívať kamarátovi do očí. "Vieš, raz keď som spal, mal som také čudné sny. Také strašidelné. A potom, keď som sa prebudil a išiel

k zrkadlu, uvidel som škvrnu na čele." "Škvrnu ? Myslíš tú čiernu ?" "Nie, nie tú čiernu. Bola to škvrna od krvi. Hrozne ma bolela hlava, akoby mi šla vybuchnúť. Preto som myslel, či ste mi vtedy... Všetkí vieš čo." Atreyu nahodil široký úsmev. "Ale kdeže. Vymazávanie pamäti vôbec nebolí a nerobí žiadne škvrny na ksichte. Je to špeciálne vlnenie ktoré interferuje s vlnením mozgových vln a tým dochádza k vymazaniu pamäte. Žiadne krvavé škvrny. To by bolo hrozne nápadné." Tim prikývol, no stále nevyzeral, žeby ho kamarátove slová presvedčili. "Tim nemôžeš brať všetko tak vážne, inak ti z toho vážne preskočí. Musíš vedieť relaxovať. Brať veci v pohodičke, ako ja ! Preto aj navrhujem zahrať si nejakú hru. Mám ich aspoň milión. Určite si vyberieš." "Hru ? Atreyu, ale ja nechcem hrať hry. Ako môžeš hrať hry, keď nás chcú dostať a ovládnuť svet ?" "No a ?" Odvrkol Atreyu. "Oni stále chcú niečo ovládnuť, alebo obsadiť. Robia to celý čas a stále sme tu. Ak však všetko budeš brať tak vážne, hrabne ti z toho a iba im tým pomôžeš. To, že s nimi bojujeme ešte neznamená, že sa nemôžeme zahrať. Vlastne by sme aj mali, aby sme mali tréning. Ako chceš s nimi bojovať, keď nebudeš vedieť ako ? Ja mám pár špica strieľačiek na ktorých sa môžeme nacvičiť na skutočné misie." Tim sklamané ovesil kútiky. "Ale keď mňa strieľačky nebavia." "Všetkí to nevdá. Nemusíš hrať. Hrať budem ja a ty sa budeš pozeráť. Aj to je lepšie ako nič. Nie ?" Tim pokrčil plecami. "Tak dobre, ak myslíš." Atreyu spokojne zamädlil rukami a zapol objemný počítač. Miestnosť okamžite naplnil tlmený hluk chladiaceho systému odoberajúceho z vysokovýkonných procesorov prebytočné teplo. Len čo sa počítač rozbehol, Atreyu spustil jednu z svojich obľúbených hier. Bola to akási prihlúpla strieľačka odohrávajúca sa na vzdialenej planéte v galaxii NGC 4414, kde elitné komando koloniálnej armády bojovalo s invazívnymi mimozemšťanmi pripomínajúcimi 100 yardové hlavonožce. Atreyu postava mala k dispozícii stovky zbraní, od kópí a nožov až po raketomety a bombardéry s termonukleárnymi náložami. Tim sa na to chvíľu díval, no z mihotavého obrazu, ako sa Atreyu obratne uhýbal chápadlám protivníkov ho čoskoro rozbolela hlava a musel odvrátiť zrak. Spomienkami sa vrátil k včerajšku. Nemusel privierať viečka, aby si vybavil mimozemskú loď, ako nad ním pláva, pripravená uniesť ho na domovskú planétu, kde v hĺbkach podzemných bunkrov zmenia jeho telo v jedného z nich. Blikotavé svetlá žiariace zo spodnej časti lode ešte i teraz oslepujúco pálili, rozostrojujú pohľad a oberajú Timu o vedomie. Znova tam bol, ležiac v rozbahnenej pôde skyprenej vytrvalým dažďom, cítiac mrazivý dotyk prírody pomaly prenikajúci nepremokavým overalom. Strach prechádzal celým jeho telom a Tim cítil ako sa mu zúfalý ston o pomoc derie hore hrdlom. Denné mory. Dokedy ho budú prenasledovať ? Ani sám nevedel ako dlho v kresle bez jediného hnutia presedel. Spomienky na včerajšok ho úplne ovládli. I preto si nevšimol, že Atreyu už naňho hodnú chvíľu hľadí, strúhajúc veselé opičky. Musel dupnúť nohou a nahlas skríknuť, aby ho Tim zaregistroval. "Hej, čo je s tebou ? Vyzeráš ako smrčka." "Ale... Spomenul som si na to čo sa stalo včera. Na misiu." "Aha, tak už viem prečo si taký biely. Bojíš sa, čo ?" Zvolal Atreyu veselo. "Nie, iba ma bolí hlava. Vieš, ja strieľačky nikdy doma nehrávam. Vždy keď som ich hral, začalo ma hrozne pichať tu." Tim si ukázal do stredu čela. "Hm, to je normálka, to sa stáva každému kto nemá tréning. Keby si ho mal, tak ťa nebolí." "Ja viem, ale keď mňa to nebaví. Ja by som radšej išiel pozeráť hviezdy." Atreyu kývol k oknu. "V tomto počasí ? To by si videl vieš čo." Vonku bolo ozaj sychravo. Zamračená obloha v spojení so hustým mrholením nedávala veľa nádejí splniť Timovo pranie. Atreyu hľadiac na priateľa, zrazu dostal super nápad. "Počuj, nie si hladný ? Neobjednáme pizzu ?" "Pizzu ? Nie dík. Ešte stále ma bolí brucho, a aj tak nemám hlad." "Tak si dáme niečo lepšie ?" "Lepšie ?" Atreyu namiesto odpovede vybehol z izby a o pár sekúnd bol späť. V

rukách držal dvojicu veľkých pohárov, po okraj naplnených šľahačkou. "Čo je to ?" "To sú naše špeci jahody so šľahačkou. Totálna špica. Pestujeme ich v skleníku na konci záhrady. Včera som nejaké šľahol fotrovi a mama mi z nich spravila toto." Atreyu podal Timovi veľký pohár a sám si zobral druhý. "Sú super, vážne. Špeciálny mamin recept, ktorý nik nepozná. Daj si. Sú fakt cool." Čo sa týka jahôd, Tima nikdy nebolo treba dva krát prehovárať. Jahody zbožňoval. Nech už boli čerstvé, v šľave, či kompóte, nikdy ich neodmietol. No v tomto prípade ho už prvé sústo ohromilo. Fantastická kombinácia jahodovej chuti, chladivej zmrzliny a úžasnej šľahačky poštekľila jazyk i podnebie. To však bolo ničím v porovnaní mliečnou čokoládou, ktorá spolu s drobnými kúskami mandarínok a pomarančov tvorila ďalšiu vrstvu pochúťky. Absolútna paráda. "Chutí ?" "Je super !" Zamumlal Tim plnými ústami. "Ja viem. Také vie robiť iba mama ! Sú najlepšie na svete." Tim prikývol a s chuťou si pchal do úst ďalšie a ďalšie sústa. Nielen zmrzlina a šľahačka, ale i jahody chutili skvele. Ba dokonca lepšie ako tie čo mama zvykla kupovať v obchodoch. Možno to bolo tým, že neobsahovali žiadne kôstky. Stačilo ich položiť na jazyk a samé sa rozplývali. Neostalo po nich ani zrnka, to jediné čo na jahodách Tim veľmi nemusel. Obaja sa poriadne napráskali a Atreyu si aj odgrgol. Tim sa cítil skvele. Úžasná pochúťka aj keď ju už celú spásal, ešte vždy hladila chuťové kanáliky. A to nebolo všetko. Okrem skvelej chuti, ho akýmsi zázrakom prestala bolieť hlava. Dokonca sa cítil tak dobre, že keď mu Atreyu ponúkol či sa spolu nezahrajú vrele súhlasil. Nasledovné hodiny strávili zápasením vo všetkých možných i nemožných strieľačkách, ktorými mal Atreyu počítač doslova zaprataný. Tim si hru užíval a celkom sa mu i darilo. Atreyu ho síce zlikvidoval 74 krát, no ani on s 53 likvidáciami na tom nebol najhoršie. (Najmä ak sa uváži, že Tim tieto hry vôbec nehrával.) Obaja sa počas hrania neustále smiali, Atreyu občas, len tak zo srandy, štuchoľ Tima do boku, čo mu Tim oplatil dupnutím po nohe, či drgnutím do ovládača. Úžasný večer rýchlo plynul a Tim si ani neuvedomil ako čas rýchlo letí. Možno by sa boli hrali do polnoci, ak by Tima neprikvačilo močové ústrojenstvo, ktoré ako to bývalo dobrým zvykom, ozvalo sa vždy v tú najnevhodnejšiu chvíľu. Nejaký čas s tým zápasil, no keďže okrem jahodového pohára zrušil i niekoľko plechoviek Coly a jablkový džús k tomu, bola iba otázka času, kým ho bolesť premôže. Keď po 68. krát zlikvidoval Atreyu, dlhšie to nevydržal a vyskočil na nohy. "Atreyu, treba mi šľať." Atreyu zagúľal očami a podal mu prázdnu misku od jahôd. "Tu máš, posluž si." Tim vybuchol smiechom. Prudké pohyby nanešťastie ešte väčšmi podráždili močový mechúr a ostrá bolesť v podbrušku ho prinútila zastaviť. "Nie, naozaj Atreyu. Kde máte hajzel ? Poštím sa a spravím vám tu mláku." "Tak ako včera ?" "Nie, bude to horšie. Spravím tu celú záplavu." Atreyu sa zaškeril a mávol ku dverám. "Je na konci chodby. Tam, kde je kuchyňa. A nie, že všetko oštíš." Poslednú poznámku už Tim nezačul. Len čo sa dozvedel pozíciu onej miestnosti, upaľoval čo mu sily stačili. Dlhou chodbou dobehol do kuchyne z ktorej viedli tri dvere. Keďže ani jedny neboli označené, musel skúsiť všetky. Prvé vstupovali do priestrannej obývačky, druhé do menšej pracovne. Tretie smerovali do kúpeľne na konci ktorej boli ďalšie. Vpálil dnu, konečne objaviac to čo hľadal - toaletu. Z posledných síl si stiahol nohavice a nasledujúcu minútu a pol s úľavou sledoval ako odpadové tekutiny žltastého sfarbenia opúšťajú jeho telo. Keď skončil, na perách mu žiaril široký úsmev. Dať to von, keď to veľmi tlačí je lepšie ako ten najúžasnejší šľahačkový pohár. Celý šťastný, stlačil splachovač a pobral sa spať. Vošiel do priestrannej kuchyne, ktorej kraľovala trojica priestorných chladničiek. Všetky tri boli truhlicového typu, aké sa zvyknú používať v supermarketoch. Tima napadlo, že Atreyu rodina si robí zásoby na týždeň dopredu, a preto potrebujú tak veľké chladničky. Okrem kúpeľne, z kuchyne viedli ďalšie dve dvere, ktoré pri hľadaní

toalety v chvate otvoril a zabudol zavrieť. Zvedavosť zaučinkovala. Možnosť nakuknúť do ostatných miestností tohto hypermoderného domu vyzerala lákavo. Neváhal a nakukol do prvej. Bola to obývačka s troma priestornými kreslami a konferenčným stolom v strede. Na stene visela obrazovka trojrozmerného televízora a niekoľko abstraktných obrazov. Zvláštnosťou bola orientácia jedného z kresiel, otočeného chrbtom k obrazovke. Tima napadlo, že pri sťahovaní izbu ešte nestihli zariadiť, a preto to nelogicky orientované kreslo. Skúsil druhú miestnosť. Bola o dosť menšia ako prvá a pracovný stôl s kancelárskym nábytkom predznamenával, že by mohlo ísť o pracovňu. Z izby smerovali dvere do ďalšej. Ani tá sa veľmi nelíšila od ostatných. Znova nejaké skrine, stolíky, stoličky, nástenná lampa, neveľké rádio, pár kvetov a klavír. Ani jedna posteľ, rovnako ako v ostatných miestnostiach. Trochu sklamaný sa vrátil späť do kuchyne. Zastal pred jednou z chladničiek a ani sám nevediac prečo, začal premýšľať. Postele. Prečo ani v jednej izbe nie sú postele? Dokonca ani v tej, v ktorej pri prvej návšteve uvidel zvláštne svetlo vychádzajúce spod dverí starej skrine. Žeby ich ešte nestihli presťahovať? Ale kde by potom spali? Videl už všetky miestnosti, a neprítomnosť akéhokoľvek lôžka vzbudzovala záujem. Ako nad tým premýšľal, zrazu zhaslo svetlo. Kuchyňa tak ako všetky miestnosti domu mala zabudované pohybové čidlo, takže keď Tim ostal dlhšie bez pohybu, detektor indikoval, že v kuchyni nik nie je a vydal pokyn na vypnutie osvetlenia. Tma, ktorá nastala, našťastie nevyviedla Tima z miery. (Po včerajšku ani nemohla.) I napriek zhasnutým svetlám kuchyňa neostala v úplnej tme. Jedna z truhlicových chladničiek mala pootvorené veko z ktorého sálalo matné svetlo. Pravdepodobne ju Atreyu zabudol zavrieť, keď odtiaľ vyťahoval jahodové pochúťky. Tim pristúpil bližšie. Chcel chladničku zatvoriť, no zvedavosť (a možno i chuť na ďalší šľahačkový pohár) spravila svoje a namiesto pribuchnutia, veko otvoril. Obsah chladničky ho prekvapil. Mäso, mliečne výrobky, mrazená zelenina, vajička, nič z bežného obsahu mraziaceho zariadenia tu nebolo. Namiesto potravín sa regále prehýbali pod váhou kompótových fľašiek, po okraj naplnených zaváranými jahodami. Muselo ich tu byť minimálne 50, pravdepodobne kompletná úroda skleníka, ktorý Atreyu spomínal. Tim neodolal a len tak zo zvedavosti jednu z nich vytiahol. Len čo to spravil, do nosa mu udrhel odpudivý zápach hniloby. Odporný smrad ho prinútil odvrátiť tvár. Vytiahol z vrečka vreckovku, že ju použije ako improvizovanú rúšku, no pri pohľade na krvavé škrvny, pripomienku bitky v parku, rýchlo zmenil názor. S odporom pozrel na fľašu, kde mali byť chutné jahody. To čo dnu uvidel, jahody veľmi nepripomínalo. Hnilobou rozožraté bobule nebolo možné od seba rozoznať. Roztečené a rozťahané vyzerali ako nechutný sopel. Medzi hnedočervenými fragmentmi plávali biele zrnká, vzdialene pripomínajúce kôstky jahôd. Tim s neskrývaným odporom zatrepal fľaškou, či sa sliz náhodou neroztečie. Nestalo sa, a namiesto toho z dna vystúpil zhluk bubliniek, ktoré na hladine praskli. Nafučaný plast viečka dával tušiť, že tento kompót už v zmrzlinovom pohári neskončí. Tim skúsil zatlačiť do uzáveru. Nechcel ho otvoriť, iba otestovať či nie je povolený. Na jeho prekvapenie fľaška zasyčala a viečko mu ostalo v ruke. Smrad, ktorý v momente zaplnil celú kuchyňu prinútil Tima položiť fľašu na stôl a zapchať si orgán čuchu. Zápach hnojúcich jahôd bol na nevydržanie. S maximálnou opatrnosťou uzáver znova zatvoril a pozrel do chladničky. Napadlo ho či aj ostatné kompóty nebudú skazené. Vybral ďalšiu fľašu a zatrepal ňou. I v tejto plávali beztvaré slizovité hrudy červenohnedého sfarbenia. Skúsil inú, keď zrazu... "Čo robíš?" Tim vyletel do pozoru. "Atreyu, ten jahodový kompót je pokazený. Otvoril som ho a hrozne smrdí. Mal nafučané viečko. Musel byť zle zavretý a pokaziť sa. Chcel som pozrieť ďalšie či nie sú pokazené." Atreyu si Tima podozrievavo premeral. "Načo si to chcel vedieť?" "Nechcel som, aby sa niekomu niečo stalo. Moja mama

hovorí, že keď je viečko nafučané, môže tam byť botulotoxín. Je to najjedovatejší jed na svete. Je strašne nebezpečný. Stačí malá kvapka a otráviš sa." "Viem čo je botulotoxín." Odsekol Atreyu podráždene a zabuchol veko chladničky. "Nedovoliť som ti, aby si sa hrabal v našej chladničke. Povedal si, že ideš na hajzel." "Áno, ale keď zhaslo svetlo, uvidel som, že chladnička je otvorená. Chcel som ju zabuchnúť, ale potom som zacítil ten smrad. Chcel som vedieť z čoho to ide, a tak som ju otvoril a našiel pokazený kompót." Atreyu zobral otvorenú fľašu a obsah vylial do drviča odpadkov, ktorý sa automaticky zapol. "Až nabudúce povieš, že ideš na hajzel, tak pôjdeš na hajzel a nebudeš sa hrabať v našich veciach. Ja viem, že niektoré kompóty sú pokazené. Mama ich zle zatvorila a keď sme sa sťahovali, tak nám cestou zhnili. Preto aj tak smrdia. Chcel som ich vyhodiť." Tim sa zatváril zmätene. "Ale veď si predsa povedal, že sú z vášho skleníka." "Áno, a čo má byť ?" "Nič, ja iba..." Tim chcel niečo povedať, no rozmyslel si to. "Atreyu sorry. Ja som sa vám nechcel hrabať v chladničke. Iba som sa bál, aby ste sa neotrúvali. Chcel som iba pomôcť, aby sa vám niečo nestalo." Tim čakal, že ho Atreyu vyhodí, no ten sa na prekvapenie iba pousmial. "Ale však sa nič nestalo. Akurát, že tu hrozne príšerne smrdí. Ešte dobre, že tu máme toto." Na ventilátor umiestnený tesne pod stropom stačilo a nahlas zvolal, aby počítač zaregistroval slovný príkaz a odsávačka začala naplno pracovať. "Pod', pod'me sa ešte zahrať. Mám jednu cool hru, ktorú som ti ešte neukazoval." "Ale čo s tými kompótmi ? Čo ak sú všetky pokazené ?" "Kašli na ne. Foter ich vyhodí. Radšej pod'me hrať, kým je ešte čas." Tim pozrel na hodinky. "Do kelu, už je šesť. Musím ísť domov." "Čo ? Tak skoro ?" "Mali sme sa učiť matiku. Tato ma chce vyskúšať. Musím sa na to aspoň pozrieť." "Ale... Kašli na matiku a pod', niečo ti ukážem." Spoločne sa vrátili do počítačovej miestnosti. Atreyu chvíľu hrabal v šuplíkoch, kým našiel to čo hľadel. Malá škatuľka plná drobných tabletiiek pripomínala žuvačkové dražé. "Zjedz to !" Tim váhavo pozrel na tabletku, ktorú mu kamarát ponúkal. "Čo je to ?" "To je niečo čo ti pomôže zmáknúť tú matiku. Keď to zožerieš, foter nebude mať šancu. Budeš vedieť úplne všetko. Tak sa učím ja, keď nemám učiaci prístroj." "Ako to funguje ?" "Jednoducho. Zožer to a uvidíš." Tim sa nenechal dva krát ponúkať a tabletku prehltol. Ešte stále sa nespamätal z kamarátovej reakcie v kuchyni a mal strach, že prípadné odmietnutie, by mohlo Atreyu ešte väčšmi podráždiť. "Tak a teraz môžeš ísť domov. Foter si ťa môže skúšať koľko chce. Všetko budeš vedieť. Stačí si to prečítať. Doma si pozri tú blbú matiku, ale neuč sa to, iba si tie sprostosti prečítaj. Stačí raz a budeš všetko vedieť. Je to odskúšané. Funguje to. Je z XCOM." Tim poďakoval za tabletku a Atreyu ho potom odprevadil k bráničke, kde sa spolu rozlúčili. Vracajúc sa nočnou ulicou, Tim neustále premýšľal nad tým čo sa vlastne stalo. Nechápal prečo Atreyu tak rozčúlilo, že sa hrabal v ich chladničke. Veď chcel iba pomôcť, zabrániť nešťastiu. Alebo snád' Atreyu vadilo, že to spravil bez jeho dovoľenia ? Keby šlo o skriňu, či šuplíky, to by ešte dokázal pochopiť, ale obyčajná chladnička. Teda obyčajná... Minimálne obsahom obyčajnou nebola. Jahodové kompóty a ešte k tomu pokazené. Prečo ich bolo toľko a prečo vlastne boli v chladničke ? Nikto predsa neskladuje kompóty v chladničke. Ich miesto je v komore, či pivnici. Var zlikviduje všetky baktérie a vzduchotesný uzáver (ak je dobre utesnený) zabráni ďalším dostať sa dnu. Skladovanie v chlade nemá žiaden zmysel. (Toľko ešte Tim z biológie vedel.) Ani u nich doma nikdy nedávajú kompóty do chladničky. Mama ich vždy ukladá dolu v špajzy. Žeby za to mohli zlé uzávery a Atreyu rodičia chceli zabrániť pokazeniu celej úrody ? No aj keby, čo to vlastne bolo za jahody, čo sa roztečú až na sliz ? Žeby pleseň ? Mohla tá spôsobiť hnilobu a rozpad ? Otázky. Samé otázky a žiadne odpovede. Tim bol na rozpakoch. Zamyslený pomaly kráčal domov. Bol tak zahľbený

do vlastných úvah, že si nevšimol, ako na rušnej ulici jedno z áut spomalilo a zabočilo na okraj k chodníku. Nebolo by to až tak zvláštne, ak by zaparkovalo a nepokračovalo v jazde. Auto však slimačím tempom pokračovalo ďalej. Tim si uvedomil jeho prítomnosť, až keď zbadal červenú žiaru na chodníku pred sebou. Obzrel sa a uvidel policajné auto. Okamžite zmeravel. Auto nešlo rýchlejšie než bežná chôdza. Vnútri sedeli dvaja policajti. Keď prechádzali okolo, Tim uvidel, že jeden z nich hľadí priamo na neho. V tme mu nevidel do tváre, no zachytil jeho oči. Ligotajúce sa v žiare majákov, prepaľovali Tima svojim pohľadom. Aj keď to netrvalo dlhšie ako dve tri sekundy, Tim cítil, že mu srdce duní ako zvon. Auto, čoskoro zmizlo v diaľke, no tiesnivý pocit ostal. Bola to náhoda, alebo dnu ozaj sedeli mimozemskí agenti ? Sledujú ho, chcú ho uniesť ? Ak to bola náhoda, prečo dnes už druhýkrát ? Prečo obaja policajti mali tak zvláštne oči ? Tim preglgol. To nemohla byť zhoda okolností, dvojica udalosti, ktoré spolu nesúvisia. Muselo byť za tým niečo iné. Čosi ďaleko zlovestnejšie, čo nepochádzalo z tohto sveta. Tim pridal do kroku, až napokon bežal. Chcel byť čo najrýchlejšie doma, na mieste aspoň o máličko bezpečnejšom v tomto stále nebezpečnom svete. Bol už takmer pri bráničke, keď uvidel ďalšie policajné auto. Prechádzalo po opačnej strane cesty. S roztrasenými rukami otvoril bránu záhrady a vpálil dnu. V predsieni sa rozsvietilo a kľučka vchodových dverí poklesla. Tim stuhol. Nebol to mimozemšťan. "Timmy, kde si bol tak dlho ?" Tim otázku ignoroval a vrhol sa mame do náručia. Bol šťastný, že nie je sám, že je tu ešte vždy niekto komu môže veriť.

03.03.2012..

Chapter 24 - Misia v lese.

Tim sa Atreyu opýta na jeho náramok, čo Atreyu poriadne vytočí.

Atreyu zistí, podľa odtlačkov prstov, že fotky poslal Tony.

Usadený v hojdacom kresle, Tim hľadel do prázdna. Ani jemné pohupovanie nič nemenilo na strnulom výraze, ktorý mal už hodnú chvíľu vpísaný do tváre. Iba občasná spomienka na udalosti posledných hodín ho prinútila k jemnému, ledva badateľnému záchvevu. Pokazené jahody, Atreyu správanie, policajné auto, vodnaté oči muža zákona i Harold. Obrazy končiaceho sa dňa vystupovali z hĺbky podvedomia a znova sa doň vnárali, ako stránky kvalitne spravenej prezentácie v Power Pointe. Timove myšlienky nanešťastie netvorili súčasť nijakej prezentácie a mentálne obrazy chlapcovej mysle nevytvoril žiaden program. Boli rovnako živé ako on sám. Na schodoch čosi zašramotilo. I napriek ponurým predstavám, podozrivý zvuk ho nevyviedol z miery. V tento čas iba jediná osoba mohla prekračovať prah jeho izby. Mama niesla na tácke široký pohár z ktorého stúpala dym. Len čo svoj náklad položila na nočný stolík, Tim zbadal, že vedľa pohára leží malinká tabletká bielej farby. "Timmy, vypi to. Bude ti lepšie." Tim zaškúlil na pohár a rýchlo sklopil zrak. Mama si k nemu prisadla a pohľadila ho po líci. "Ako ti je ? Si bledý a nič nehovoríš. Stalo sa niečo ?" Tim namiesto odpovede iba prehltol. "Som OK. Nič mi nie je." "Nič ? Akože nič ? Veď sa trasieš ako osika ! Keď si prišiel domov, myslela som, že znova odpadneš, taký si bol bledý. Timmy, povedz čo sa stalo. Sľubujem, že to nikomu nepoviem." Tim s kamenným výrazom v tvári pozrel na mamu. "Naozaj ? Tak ako vtedy s tými obrázkami ?" "S obrázkami ? Akými obrázkami ?" "S tými, ktoré som mal za skriňou. Povedala si, že o tom nikomu nepovieš, a povedala si to tatovi.

Počul som ťa ako si mu to hovorila ! A potom ste ma poslali k Dragulovi." "Timmy, ale to predsa bolo niečo celkom iné. Bála som sa o teba, aby sa ti niečo nestalo, aby si si... Aby si si niečo nespravil. Preto sme šli za tým doktorom. Ale už sme ti predsa sľúbili, že za ním viac nepôjdeš." Tim sklopil zrak. Maminým slovám by chcel veriť, no dlhoročná prax velila k opatrnosti. "Nič mi nie je. Bola mi zima, preto som sa tak triasol." "Naozaj ?" "Ty mi neveríš ?" "Nie, ja iba... Tak dobre, ak je to ozaj tak, som rada. Pre istotu ale vypí ten čaj. Aby si nebol znova chorý." Tim s odporom pozrel na pohár, najmä tabletku, ktorú mu mama podávala. "Čo je to ?" "Zjedz to. Bude ti lepšie." Tim nemusel dvakrát hádať, aby vedel, že tento 'darček' pochádza od doktora Dragulu. Mama si myslí, že mu znova preskakuje. Aj keď pravdou je, že by sa s ňou mohol začať hádať, obviň ju, že mu klamala, nič by tým nevyriešil, akurát by vzbudil ešte väčšie podozrenie. So znechutením si strčil tabletku do úst a chcel ju zapíť čajom, no len čo sa perami dotkol horúceho nápoja, strhol sa a šálka mu vypadla z dlaní. Horúci čaj sa rozlial po tácke. "Timmy nepopálil si sa ?" Mama pohotovo schmatla pohár skôr než sa jeho obsah stihol vyliť na dlážku. Tim meravo hľadel na tácku, kde rozliaty čaj vytvoril červenkastú mláčku horúcej tekutiny. Z malého jazierka stúpala dym. "Timmy, prečo si to vylial ? Bolo to horúce ?" "Mami to... To boli jahody ?" "Jahody ?" Ten čaj, z čoho bol ? Bol jahodový ?" "Áno, ten máš predsa najradšej. Prečo ? Nechutil ti ?" Tim otázku ignoroval a znova pozrel na tácku. "Prečo v ňom nie sú žiadne kôstky ? Jahody predsa majú kôstky." Mama sa láskyplne usmiala. "Jahody áno, ale plody. Čaje sa však nerobia z plodov, ale z listov. Preto v nich nie sú žiadne kôstky." Tim sa zamračil. "Z listov ? Keď sa robia z listov prečo chutia ako jahody ? Listy predsa nemajú chuť." "Áno, ale čaje sú dochucované z plodov jahôd. Inak by nemali žiadnu chuť. No ani vtedy v ňom nenájdeš kôstky. Tie sú iba v čerstvých jahodách." Tim zamyslene fúkol do rozliatej mláčky. Hladinu sčerila malá vlnka. "A kompóty ? Tie sa však nedávajú do chladničky." "Do chladničky ? Samozrejme, že nie. Sú zavárané. Ak sú dobre zavreté, netreba ich dávať do chladničky. Iba ak sa otvoria a nezjedia." "Ale inak nie, však ?" "Nie. Prečo sa pýtaš ?" Tim zavrtel hlavou. "Pre nič. Iba tak." Mama sa narovнала a chytila syna za plece. "Timmy, naozaj ti nič nie je ? Ak sa niečo stalo, prosím povedz mi to. Sľubujem, že nepôjdeme za žiadnymi lekármi." Tim neodvetil. Hľadiac do zeme, váhal čo spraviť. "Mami, už sa ti niekedy stalo, že si si myslela, že ťa niekto sleduje, že idú po tebe a nevedela si či je to pravda ?" Mama zmeravela. Otázka ju šokovala. "Sleduje ? Ako sleduje ? Timmy, teba niekto sleduje ?" "Nie ! Pýtal som sa iba či sa ti niekedy zdalo, že ťa niekto sleduje a potom si zistila, že to nebola pravda." "Nie. Nespomínam si na nič také. Tebe sa to snáď stalo ? Niekto ťa sledoval, alebo sa ti zdalo, že ťa niekto sleduje ?" "Nie, oni nesledujú iba mňa, ale..." Tim stuhol. Uvedomil si čo práve povedal. Teraz, keď ho mama vidí takéhoto rozrušeného, určite si spojí nespojiteľné a problém bude na svete. Vedel, že je zle a musí niečo povedať. Našťastie nápad na seba nenechal dlho čakať. "Vieš, ja som nemyslel seba. To Atreyu, to on mi hovoril, že ho asi niekto sleduje." "Niekto ? Kto ?" "No..." Tim zaváhal. "Jeden poliš. Stalo sa to dnes v parku. Naháňali nás a potom sa zjavil a..." "Čo ????" Zvolala mama zdesene. "Vás naháňali v parku policajti ?" "Nie ! Nie policajti. Boli to ôsmaci z našej školy. Chceli Atreyu zbiť zato, že ich porazil na futbale. Potom ale prišiel ten poliš a oni zdrhli. Vlastne nás zachránil. Teda nie nás, ale Atreyu. To jeho chceli zbiť." "Kvôli futbalu ? To vás chceli zbiť kvôli futbalu ?" "Áno, ale už nám dajú pokoj. Povedal som tomu fízlovi ako sa volajú a on povedal, že pôjde za nimi do školy a budú mať problémy." Mama si vydýchla. "Timmy dobre si urobil. Nikto vás nesmie biť. Rozumieš, nikto ! Ani teba, ani Atreyu. O takých veciach musíš okamžite povedať nám, učiteľke, alebo aj policajtovi ak je nablízku. Nikto vám

nesmie ubližovať ! Ten čo vás naháňal, ako sa volá ? Hneď zajtra pôjdem do školy a porozprávam sa o tom s riaditeľkou." "Mami nie ! To nesmieš ! Všetci sa mi budú smiať. Oni nám už dajú pokoj. Atreyu si s nimi vie poradiť. Ovláda karate a vie sa biť. Nechcem, aby si chodila do školy. Budú hovoriť, že som bonzák." "Timmy, to ale..." "Mami prosím ! Nechcem, aby ma všetci mali za udavača. Budú hovoriť, že som zradca." Tim chytil mamu za ruku a uprene jej pozrel do očí. "Mami prosím, nikam nechod'. My to s Atreyu zmákneme, naozaj ! Keď tam pôjdeš, všetko pokaziš. Nechcem, aby si tam chodila." Mama pohladila syna po líci a zhlboka sa nadýchla. Tim svoju prosbu vyslovil s takou razanciou, že nemala veľmi na výber. "No tak dobre teda, nikam nepôjdem. Ale keby vám ešte nedali pokoj, znova vás sledovali, alebo vás chceli zbiť, musíš mi to ihneď povedať. Nikomu nedovolím, aby ti ubližoval ! Rozumieš ?" "Mami, ale ja predsa nie som malé decko. Viem sa o seba postarať." "Nie, to nie si. Ale aj tak nám o tom musíš povedať. Hovoril si, že sa s tebou nerozprávame. Ako však máme vedieť čo ti je, keď nám nič nepovieš ?" Tim pokrčil plecami, ani nie tak preto, žeby nemal čo povedať, iba rozhovor s mamou sa začínal uberať smerom po ktorom netúžil. "Tak dobre mami. Keby nám ešte nedali pokoj, tak ti to poviem. Sľubujem." Mama sa usmiala. "Som rada. Bude to iba naše malé tajomstvo. Dobré ?" Tim trochu váhavo prikývol, začo si vyslúžil ďalšie, pre dnešok, našťastie, posledné pohladenie. "Ak ti je lepšie, pod' dolu niečo zjesť. Určite si u Atreyu nič nejedol. Spravila som tvoje obľúbené palacinky s jahodami a čokoládou." Tim sa zachvel. Spomienka na jahody mu pripomenula plody rovnakého druhu, aj keď celkom inej odrody. "No, ja vlastne... Ja som u Atreyu jedol. Nie som hladný. A ešte si musím napísať domáce úlohy." Mama sa zatvárila trochu prekvapene, no napokon prikývla. Zobrala tácku s rozliatym čajom, že ju odnesie do kuchyne. Bola už pri dverách, keď ju Tim zastavil. "Mami, môžem sa ťa na niečo opýtať ? Už sa ti niekedy stalo, žeby si išla po chodníku a za tebou šlo policajné auto tak pomaly, akoby chcelo zastaviť, ale nezastavilo a šlo ďalej ?" "Auto ? Nie, myslím, že nie. Prečo sa pýtaš ? Tebe sa to stalo ?" Tim zneistel. Nevedel či môže povedať celú pravdu. Našťastie mama bola dosť rozumná, aby i bez slov pochopila čo má syn na mysli. "Vieš Timmy, už je veľa hodín a teraz v októbri, keď sa skoro stmieva, nemal by si chodiť tak neskoro vonku sám. Chlapci v tvojom veku by sa nemali túlať nočnými ulicami. Niekedy to policajti môžu kontrolovať. Teda pokiaľ nie je Halloween." Tim prikývol. Pochopil kam mama mieri, a netúžil po ďalšej prednáške na tému bezpečnosti detí v nočných uliciach Minneapolis. I preto bol rád, že mama ďalej nepokračovala. Len čo odišla z izby, Tim skočil do postele a vytiahol svoj školský notebook. Zapol si matematiku a rýchlo nalistoval najnovšie učivo: Rozširovanie zlomkov. Zlomky preberali pred dvoma či troma týždňami, no vôbec im nerozumel. Dvojka pod ktorou je trojka, štvorka nad osmičkou, päťka umiestená pod sedmičkou. V učebnici každý zlomok znázorňoval príklad s tabuľkou čokolády, kde do červena sfarbené kocky predstavovali niečo čo kniha nazývala čitateľom, zatiaľ čo všetkým kockám dohromady sa hovorilo menovateľ. I napriek úpornej snahe objasniť záhadu zlomkov, Tim tomu nerozumel. Nechápal načo je taký zlomok dobrý, a najmä načo je dobré deliť čokoládu na kocky, keď z nej môže odhryznúť, alebo ju rovno celú zjesť. Aby veci neboli príliš jednoduché, zlomky sa dali i rozširovať. Vtedy sa z $1/2$ stávali $4/8$, $10/20$ i $50/100$ a $2/3$ boli $4/6$ i $8/12$. Záhada. Čísla rozdielne, výsledok ten istý. Nerozumel tomu. Veď ak má predsa čokoláda raz 3 kusy a inokedy 12, nemôže byť predsa rovnako veľká. Teda, on by určite chcel tú s 12. Tri zje na jedno prehltnutie, zatiaľ čo na 12 by potreboval snáď i dve. Čím viac nad tým premýšľal, tým menej tomu chápal. Aj keď obe kapitoly pojednávajúce o rozširovaní zlomkov preštudoval niekoľkokrát, nebol z toho o nič múdrejší. Napokon znechutene šmaril

notebook na stôl a s ohrnutým nosom čumel do prázdna. Atreyu metóda nefungovala. Vôbec nemal pocit, žeby bol s tabletkou múdrejší ako obvykle. Bolo to tak ako vždy. Nech už robil čokoľvek, učenie mu nikdy nešlo. Jednoducho naň nemal talent. Sklamáný a znechutený zároveň, ešte raz pozrel do notebooku a celé učivo si naposledy prelistoval. Už končil, keď vonku na dvore začul prichádzať auto. Vyskočil na nohy a pod' ho k oknu. Bol to otec. Práve parkoval. Tim preglgol. Teraz otec vojde do jeho izby, začne ho skúšať, zistí že nič nevie a zakáže mu chodiť k Atreyu. Tim bleskovo vhuhol do postele a notebook si položil na nohy. Keď už nič, nech aspoň otec vidí, že to skúša. Niekedy i to pomôže. Netrvalo dlho a obaja rodičia ho poctili svojou návštevou. Mama iba zahrnula závesy, s poznámkou, že ide zohriať večeru ich nechala osamote. Otec si prisadol k synovi a chvíľu naňho hľadel. Tim cítil ako mu žalúdok zvierá nepokoj. Netušil čo chce, ani ako zareaguje. Na jeho veľké prekvapenie, namiesto kriku či výčitiek prišlo nežné pohladenie. "Mama mi povedala, že si mal nejaké problémy so spolužiakmi. Vraj ťa chceli zbiť." "Nechceli. Nie mňa, ale Atreyu, lebo ich porazil na futbale. Chceli sa mu pomstiť, ale už nám dajú pokoj. Naozaj." Posledné slová Tim povedal so sklopeným zrakom. Nechcel, aby otec videl, že klame. Otec sa k nemu naklonil a podvihol mu bradu. "Tim, keby vám ešte nedali pokoj, musíš nám to ihneď povedať. Povedať o tom rodičom nie je zbabelosť, ani podraz. Zbabelec je ten kto si trúfne na mladšieho, ten kto bije slabších. Taký si zaslúži odplatu. To je spravodlivé a správne. To nie je bonzovanie, ale obrana." Tim neodvetil, iba sa nepokojne zamrvil. Rozhovor s otcom bol nepríjemný sám o sebe a tiesnivá téma na veci nepridala. "Ja... Poviem vám, ak by nám ešte nedali pokoj. Sľubujem." Otec sa pousmial. "To som rád. Vieš Tim, musíš nám viac veriť. Máme ťa radi a aj keď na teba niekedy nakričím, ty vieš, že to nemyslím zle. Si náš syn a nikoho iného okrem teba nemáme. Chceme, aby si bol šťastný, aj keď sa ti to niekedy nemusí tak zdať." Tim prikývol a nič viac nepovedal. Niežeby nemal čo, no veci, ktoré mu myseľ tislá na jazyk prisahal, že nikdy neprezradí. Otec vstal a potľapkával ho po pleci. "Pod' dolu niečo zjesť. Určite si hladný." "Ale keď ja sa ešte musím učiť." Tim ukázal na nevelký monitor notebooku, kde mal otvorenú matematiku. Otec so záujmom pozrel do učebnice. "Zlomky ? Hm, tak na ne si spomínam veľmi dobre. Keď som bol v tvojom veku, tiež ma s tým v škole mučili a veru, veľmi mi to nešlo. Až keď mi otec ukázal príklad s čokoládou, pochopil som ako na ne." Tim s úškrnom prepol o stranu vyššie, na obrázky s čokoládou. "Aha, takže tiež čokoláda ! Pozerám, že niektoré veci sa za tie roky až tak nezmenili." Tim nesmelo zažmurkal. "Tati prečo je jedna polovica toľko isto ako štyri osminy ? Ved', keď má čokoláda 8 kociek, je to predsa viac, ako keď má iba dve." Otec sa trpezlivo pousmial nad naivnou otázkou syna. "No vieš Tim, ide o to, že čokoládu máš vždy tú istú, iba kocky nie sú rovnaké. Keď čokoládu rozdelíš na dve kocky, každá bude veľká ako palec. Keď však tú istú čokoládu rozdelíš na 8 kúskov, nebudú väčšie ako článok malíčka. Keby si ich však zložil znova dohromady, štyri kusy budú rovnako veľké ako jeden veľký kus, keď si čokoládu delil dvoma." Tim zamyslene pozrel na obrázky v notebooku, premietajúc si v mysli kocky čokolády, i čokoládu celú. Stále si však nebol istý či tomu správne rozumie. "Ukážem ti to." Otec vybral z poličky hru puzzle na ktorej bol vyobrazený Neil Armstrong. Najprv jeho podobizeň rozobral a potom ju začal skladať dohromady, na príklade spojených častí vysvetľujúc kedy vznikajú väčšie, kedy menšie a kedy rovnaké zlomky. Aj keď Tim tomu stále veľmi nechápal, neustále prikyvoval. Otec sa snažil a pripadalo mu hlúpe robiť zo seba idiota. Keď po hodnej chvíli skončili, Tim sa tváril nemastno neslano. "Ak si všetkému nepochopil, nevadí. Zajtra ti to znovu ukážem a donesiem aj nejaký lepší príklad. Puzzle nemá rovnaké kusy, a preto to až tak dobre nevidieť." Tim prikývol, šťastný

že sa otec za jeho nešikovnosť naňho nehnevá. Spoločne zišli do kuchyne, kde už na nich čakala večera. Aj keď inokedy by sa Tim vrhol na palacinky s jahodami, teraz dal pre istotu prednosť voňavej pizze. Čerstvo upečená, lákala oči i žalúdok. Najprv jeden a potom i druhý kúsok skončil na Timovom tanieri. "Vidíš Tim." Ukázal otec na pizzu. "Aj tu sú zlomky. Jeden kúsok, jedna osmina. Dva kúsky sú..." "Jedna štvrtina?" Zvolal Tim nespoko. "Áno, máš pravdu! Ako si to vedel?" Tim pokrčil plecami. "Ja... Ja vlastne ani neviem. Napadlo ma to." Otec podvihol pekáč s uvarenou pochúťkou a naberačkou ukázal na štvoricu kúskov. "A toto je koľko?" Tim pozrel na polkruh kúskov prepečeného cesta. "Jedna polovica?" "Správne Tim! No vidíš, že to vieš! Teraz skúsime niečo ťažšie." Otec vytiahol z chladničky ďalšie dve pizze a položil ich na stôl. Z každej, vrátane už uvarenej vytiahol po dve kúsky. "Tak a teraz povedz, koľko je týchto 6 kúskov zo všetkých troch pizzi?" Tim prehliadol roztvorené krabice, taniere i pekáč a bez dlhého premýšľania zahlásil. "Hore šesť, dolu dvadsaťštyri, takže to máme jednu štvrtinu." "Skvelé! Zasa správne. Si šikulka! A vraj tomu nerozumieš! Skúsme niečo ešte ťažšie." Otec z upečenej pizze zobral 2 kusy a z dvojice neupečených po 7. Všetky rozložil po stole, takže ho kompletne zapratal. "Tak a koľko je to z celkového počtu a koľko z jednej pizze? Myslím, všetky tieto kúsky, aký je to zlomok z celej pizze? Dávaj pozor, je to malý chyták!" Tim si prehliadol kusy cestovín. Na rozdiel od predchádzajúcich otázok, ich nezložil do jedného celku, ale porozhádzoval hore dolu po tanieroch i krabicach. Tim na ne chvíľu hľadel a váhal. Nie ani tak nad odpoveďou samotnou, ako nad dôvodom prečo otec úlohu nazval chytákom. Otázka, ktorú položil mu nepripadala vôbec ťažká. Osem kúskov z dvadsaťštyri bolo predsa... "Jedna tretina. Je to jedna tretina!" "Bravó Tim. Je to jedna tretina zo všetkých troch pizzi. A teraz koľko je to z jednej pizze?" Tim pozrel na otca. "Dve jedniny, teda vlastne 2. Sú to dve pizze." Otcova tvár sa rozžiarila šťastím. "Výborne! Skvelé! Naozaj tomu rozumieš. Si lepší ako ja! Vieš, ako dlho ma to môj otec učil?" Tim namiesto odpovede zvesil kútiky. Nerozumel ako je to možné, no pri pohľade na kusy cesta ho odpovede napadali samé. Bolo to presne tak, ako to Atreyu predpovedal. Spôsob akým došiel k výsledkom nedokázal presne popísať, no stačil letmý pohľad na zadanie a ihneď poznal odpoveď. Neskôr to skúsili i s príbormi a servítkami, no Tim ani raz nezaváhal. Všetky otázky zodpovedal správne. Otec bol v siedmom nebi. Toľko pochvál, koľko si Tim za tento večer vypočul, nedostal za celý rok. I napriek pochvalám sa necítil uvoľnene. Dobre vedel odkiaľ vietor fúka, tušiac, že pochvaly nepatria jemu, ale Atreyu, či skôr jeho tabletkám. Znechutený z vlastného podvodu, vrátil sa do svojej izby a chvíľu len tak oddychoval. Cítil sa hrozne. Aj keď zožal úspech, bol to podvod, nech si nahovára čo len chce. Bez zázračnej tabletky by žiadnu genialitu (ako to otec pri jednej zo správnych odpovedí poznamenal) neukázal. Ako nad tým premýšľal, zrazu mu vo vrecku zazvonil mobil. Neprijemné vrčanie ho prinútilo vytiahnuť prístroj von. Bol to komunikátor z XCOM. Tim preglgol. "Kto to môže teraz volať? Žeby zo základne?" Váhavo klepol na ikonu cvrlikajúceho telefónu. "Tim? Tim počuješ ma? To som ja Atreyu." "Čau Atreyu. Čo... Čo sa stalo?" Atreyu tvár ožiarila obrazovku komunikátora. Tim zbadal, že kamarát sa uškŕňa. "Hello. Počuj, práve som volal do XCOM. Oznamili mi, že máme novú misiu. Malo by to byť už zajtra." "Zajtra?" "Áno, zajtra. Nedalo sa neskôr. V piatok hneď poobede mám ten idiotský tréning, a preto to musí byť zajtra. Nejaký problém? Ty snád nemôžeš?" "Nie, ja iba... Čo je to za misiu? Budeme znova bojovať?" Atreyu sa zaškeril. "Bojovať? Nie, dnes nie. Ehm, teda vlastne zajtra. Pôjdeme do jedného lesa, tentoraz na západ od mesta, vieš ako sú ???0. Máme tam urobiť prieskum jedného objektu, ktorý je podozrivý." "Podozrivý? Ako podozrivý?" "Mohla byť tam

byť ich základňa, ale ešte to nie je isté. Kludne je možné, že z toho nič nebude a pôjdeme úplne zbytočne. No neboj, aj keby bola, do kontaktu s nimi vôbec neprídeme. Máme ju iba pozorovať, nie ísť dnu. Je to úplne bezpečné, nie ako na tom kopci." Tim zaťal zuby. Pri spomienke na utorňajšiu misiu, ešte i teraz cítil strach. "Čo je ? Bojíš sa ?" "Nie, ja som iba ešte neumyl ten overal. Stále ho mám špinavý, vieš od čoho..." Atreyu mávol rukou. "Kašli naň. Zajtra ho nebudeme potrebovať. Nemáme ho vôbec použiť. Je to rozkaz. Pôjdeme normálne oblečení, aby sme neboli nápadní." "Ale čo tie baktérie ? Čo ak nás infikujú ?" "Blbost'. Zožeríme tabletky a budeme OK. Už som ti predsa povedal, že s takýmito vecami si vieme poradiť." "Ale čo ak to bude nejaký nový vírus na ktorý tabletky neúčinkujú ?" "Somarina. Naše tabletky fungujú na všetko. A keby niečo, budeme mať atomické skafandre." "Atomické skafandre ? Čo... Čo je to ?" "To je taká vecička podobná tomu štítu, čo som ti ukazoval v parku. Je to skafander tvorený špeci štítom, ktorý je okolo celého tela. Je neviditeľný, takže ho nemôžeš vidieť. Keď ho však máš na sebe, neprejde cez neho nič, ani baktérie, ani strely." "Strely ?" Zopakoval Tim zdesene. "To bol iba taký príklad. Keď máš tú vec na sebe, nič ti nehrozí. Zajtra donesiem jeden skafander pre teba a jeden pre mňa. Budeme v bezpečí. Ver mi." Tim sa striasol. Podobné sľuby dával Atreyu už pri prvej misii. "Atreyu a kedy to bude ? Nevieť či tak neskoro budem môcť. Čo ak naši prídu domov skôr ? Už dnes som prišiel neskoro a mama bola našťvaná." Teraz Tim realitu trochu prikrášľil, aby jeho argument znel o čosi dôveryhodnejšie. "No..." Atreyu sa poškrabal za uchom a vyčaroval úškrnom za ktorý by sa nemusel hanbiť ani pacient v cvokhouse. "To je vlastne druhá vec, ktorú som ti chcel povedať. S misiou musíme začať už pred obedom, inak to nestíhame. Ja o štvrtej musím byť na plavárni, a preto musíme ísť skôr." "Skôr ? Ale veď školu máme do druhej. Zajtra je sedem hodín." "Ja viem, veď to je ten problém. Najneskôr po druhej hodine musíme vypadnúť." "Vypadnúť ? Ako ? Učka nás nepustí a o misii jej predsa povedať nemôžeme." "Jasné, že nemôžeme. Musíme vymyslieť niečo lepšie. Neboj, mňa už niečo napadne. Ja som iba chcel vedieť, či zajtra so mnou pôjdeš, aby som mohol pripraviť plán." "Ja chcem, ale..." "Žiadne ale ! Musíš povedať áno, alebo nie. Musím to nahlásiť či to berieme. Keď povieš áno, už nebudeš môcť cúvnuť. Musíš sa rozhodnúť hneď !" Tim spravil hlboký nádych. "Tak dobre, pôjdem." "Naozaj ?" "Naozaj. Chcem ísť na misiu. Ale musíš vymyslieť plán ako vypadnúť zo školy. Naši o tom nesmú vedieť." "Neboj, nebudú. Ja im to nevykecám, ty im to nevykecaš, tak ako by sa to dozvedeli ? Školu nechaj na mňa. Zajtra prídem ráno k vám a skočíme do parku, kde o všetkom hodíme reč. Maj zapnutý komunikátor, aby som ti mohol brnknuť." "Tak dobre. Budem ťa čakať." Atreyu vyceril široký úsmev a sekundu - dve tak zvláštne hľadel na priateľa. "Takže zajtra. A zober si nejaké lepšie topánky. Pôjdeme do lesa a možno bude blato." Len čo to Atreyu povedal, zložil hovor. Komunikátor zhasol a čas ožarujúci malú obrazovku oznamoval, že čoskoro bude deväť. Tim položil prístroj do šuplíka a chvíľu len tak hľadel do stropu, dumajúc nad slovami, ktoré práve počul. Z Atreyu nepresného výkladu sa toho o zajtrajšej misii veľa nedozvedel. Pochopil len toľko, že tak ako prvá, i táto bude znova v lese a zasa budú mať čo do činenia s mimozemšťanmi. Atreyu ubezpečeniu, že ku kontaktu s nimi nedôjde nešlo veriť. Ak je miesto, ktoré majú navštíviť ozaj mimozemskou základňou, určite ju nenechajú bez dozoru. A tentoraz to nebude iba vesmírna loď, ktorú stretnú. Timovi pri pomyslení na to čo všetko by sa mohlo stať stiahlo žalúdok. Predstava stretnutia so skutočnými mimozemšťanmi nevyzerala vôbec vábivo. Možno si to predsa len mal rozmyslieť a povedať nie. Ale zasa, ako by potom vyzeral ? Ako úplný zbabelec, nehodný členstva v XCOM. Dilema. Tim nechápal prečo stále musí prijímať takéto zložité rozhodnutia ? Prečo nemôžu byť veci jednoduché, ako vo

filmoch ? Prečo každá výhoda musí mať toľko nevýhod ? Je iba on je nejaká zvláštna výnimka, alebo aj ostatní ľudia musia robiť toľko vážnych rozhodnutí ? Prial by si aby bol život oveľa jednoduchší ako v skutočnosti je. Bohužiaľ teraz už nemal na výber. Rozhodnutie prijal a musí mu čeliť. Ako nad tým uvažoval, do izby vkročila mama. Tentoraz žiaden výsluch nenasledoval, iba želanie dobrej noci. Aj keď nebolo ani pol desiatej, Tim sa cítil ako po preflámovanom víkende. A hoci obavy zo zajtrajška stále búrili hladiny mysle, spánok ho premáhal čoraz viac a viečka mu klipkali stále častejšie. Unavene si zívól a prikryl sa perinou. Najlepšie asi bude na všetko zabudnúť a problémy nechať na ráno. Dnes už aj tak nič nevymyslí. Otočil sa na bok, že zadrieme, keď ucítil nepríjemné pichnutie. Boli to kľúče od bráničky, ktoré po úniku policajnej hliadke ukryl do vrecka. Chcel ich vytriahnuť von, keď si uvedomil, že okrem kľúčov ťahá aj čosi iné. Vreckovka, ktorú po bitke v parku požičal kamarátovi bola celá od krvi. Tim neznášal krv a pri pohľade na ňu mu vždy prišlo zle. Teraz zakrvavený kus látky držal v prstoch. Musel si okamžite umyť ruky. Vyskočil z postele a špinavú vreckovku šmaril na stolík. Na očistu minul dobrú polovicu mydla, kým si bol ako tak istý, že ani ten najmenší kúsoček krvi neostal na jeho dlaniach. Spokojný sa vrátil do izby, no skôr ako zaľahol, musel zakrvavenú vreckovku niekam odpratať. Ak by ju otec, či nedajbože mama objavili, mal by čo vysvetľovať. Zo stolíka vytiahol dvoje ceruziek a zmeniac ich v provizórne pinzety začal vreckovku zasúvať do šuplíka. Už bola na okraji stola, keď uvidel čosi zvláštne. Krv na vreckovke mala akúsi divnú farbu. Pôvodná červeň stmavla dohneda, na niektorých miestach chytiac čiernasty odtieň. Tim nasmeroval stolovú lampu priamo na vreckovku a silnejšie svetlo iba potvrdilo pôvodnú domnienku. Krv na vreckovke zmenila ako farbou tak i skupenstvo. Celá stvrdnutá, pri dotyku ceruzky sa pevné kúsky odlupovali a padali na stôl. Tima striaslo. Znova mu začalo byť nevoľno. Vreckovku rýchlo zasunul do šuplíka a zabuchol ho skôr, než sa povracia. Aj keď nerozumel ako môže ľudská krv takto stmavnúť, mal dosť iných problémov, aby venoval pozornosť tomuto. Únava bola znova späť a Tim privrel viečka. Nechcel spať, no telo najlepšie vedelo čo potrebuje a čoskoro zadriemal. Nebol to však pokojný spánok. Neustále sa prevaľoval, pot vyrážajúci z každého póru tela narúšal snenie a hlboký vankúš obmedzoval dýchanie i spánok. Zo všetkého najhoršie však boli sny. Obrazy uplynulého dňa vyvolávali tiesnivé pocity, príznakmi ktorých bol pretrvávajúci nepokoj i pravidelné strhávanie sa zo spánku. Obrazy zúrivého Harolda striedali oči policajta a tie zas jahody bizarného tvaru i zápachu. I napriek nepokojnej noci, Tim spal do skorého rána. Zobudila ho až mama, zvestujúc príchod kamaráta. Tim vystrelil z postele, no skôr ako na seba stihol hodiť šaty, Atreyu vstúpil do izby. V tichosti počkal, kým mama uprace posteľ, no len čo odišla, zavrel dvere a vytasil z vrecka svoj komunikátor. "Tu je tá mapa." "Mapa ?" "Miesto, kam pôjdeme. Neboj, už som všetko naplánoval." Skôr ako Atreyu povedal viac, priložil ucho k dverám, presvedčiac sa, či ich niekto nepočúva. "Zo školy vypadneme hneď po druhej hodine. Bus nám ide o pol jedenástej a ďalší až o pol jednej, takže to musíme stihnúť." "Ale ako sa dostaneme zo školy ? Naši nesmú zistiť, že som zdrhol z vyučeka." Atreyu vytiahol z tašky akýsi papierik a zamával ním. "Na všetko som myslel !" "Čo je to ?" Zvolal Tim zvedavo. "To je priepustka zo školy. Už som to drbol do toho debilného školského kompu. Keby niečo, sme u lekára na zdravotnej prehliadke - ja preto, lebo idem na tú idiotskú súťaž v plávaní a ty preto, lebo ti zistili zvýšenú hladinu cukru a ???0." "Zvýšenú hladinu cukru ?" "Hej, opísal som to z webu. Je to akože môžeš mať cukrovku, a preto musíš na to vyšetrenie. Neboj, to isto zožerú." Tim sa zatváril nešťastne. "Ale čo ak zistia, že sme u lekára neboli ? Ja keď chodím k lekárke, vždy potom posielajú do školy aký papier, že som chorý aj kedy sa môžem vrátiť späť."

Atreyu mávol rukou. "O to sa nestaraj. Ja všetko zariadim. Nikto nič nezistí. Ani tvoji fotrovcí. Mám to premakané. Nikdy mi na nič neprišli, tak prečo by mali teraz ?" Tim neodvetil, aj keď dobrý pocit z toho nemal. Atreyu strčil papierik s vytlačenou ospravedlnenkou do vrečka a prepol komunikátor na zobrazenie detailnej mapy. "Tá základňa je v lese, až za ???0 Monument. Busom pôjdeme na poslednú zastávku a potom musíme jeden a pol míle peši. No neboj, mám GPS s presnými súradnicami, takže sa nestratíme." Tim preglgol. Slovo základňa, najmä v spojení s mimozemšťanmi ho naplňala nepokojom. "Myslíš, že tam budú oni ? Vieš koho myslím..." Atreyu zavrtel hlavou. "Nie. Tá základňa je niečo ako sklad. Oni tam normálne nechodia. Podľa našich údajov, tam naposledy boli pred troma mesiacmi. Včera to na)si znova preklepli a zistili, že všetko je OK. Žiadni oni tam nebudú. Nemusíš sa báť." Tim pozrel na nie veľmi podrobnú mapu terénu. Nebol to satelitný záber, iba obyčajná turistická mapa s vyznačenými chodníkmi i najväčšími zaujímavosťami medzi ktorými nechýbal posvätný skalný monolit pôvodných obyvateľov, niekoľko bežeckých tratí, lesná krčma, či náučný chodník. Nič zvláštne ani extra zaujímavé, až na malý bod blikajúci červeným krížikom. Skúmajúc miesto misie, Tim si neodpustil otázku. "Atreyu, načo tam vlastne ideme ? Čo bude našou úlohou, keď tam mimozemšťania nechodia ? Hovoril si, že dnu nepôjdeme." Atreyu pozrel k dverám. Aj keď zatvorené, niekto mohol počúvať. "Tu nie. Až potom. Až budeme ma misii." Tim prikývol. Aj keď veľmi túžil vedieť viac, mal dosť rozumu, aby chápal, že všetko potrebuje svoj čas. A dnes ho budú mať viac ako dosť. O misii viac nehovorili. Tim si zbalil veci a zišli na prízemie niečo zjesť. (Atreyu neodmietol pozvanie Timovej mamy na výbornú praženicu so šunkou.) Cestou do školy o misii nepadlo jediné slovo. Atreyu si spomenul na včerajší rozhovor so Suzy a znova začal s chvastaním. Podľa vlastných slov, na každej škole, ktorú navštevoval (a že ich bolo viac ako dosť) mal nejaké dievča. Niekde i dve či tri. Všade naňho leteli, za čo vraj mohli (citát) jeho blankytné oči a dlhé vlasy. Na tie vraj baby všade letia, i preto si ich nechal také dlhé. Dokonca sa pochváľil, že na jednej škole vyhral titul Miss medzi chlapcami a bol i modelom v módnom katalógu. Tim hoci prikyvoval, kamarátove ódy na svoju krásu počúval iba na pol ucha. Atreyu poznámka o modrých očiach mu pripomenula iné oči, vodnaté zreničky policajta, ktoré ešte i teraz videl pred sebou. Našťastie, alebo skôr nanešťastie, ďalšia spomienka rýchlo prebila tú na policajtov zrak. "Atreyu čo spravíme, keď stretneme Harolda ? Môže si nás počkať pred školou." Atreyu pozrel na hodinky. "Teraz ? Myslíš, že chodí tak skoro do školy ?" "Nie, ale môže si nás počkať po hodine na chodbe. Vieš... Myslím, že to bol Tony kto nás včera Harrymu nabonzoval." "Tony ?" "Áno. Včera na plavárni, ešte skôr než si prišiel, Tony za mnou dobehol a provokoval. Hovoril aj o Harrym, ako keby boli kámoši a cez vyučkovú na nás stále pozeral, akoby presne vedel čo sa stane. Keď si cez prestávku bol preč, prišiel k našej lavici a hovoril, že dostaneme nakladačku." Atreyu privrel viečka a dvihnutou päťou zahromžil pomyselnému nepriateľovi. "Myslel som si to. Ten hajzel... To mu nedarujem !" "Ty sa s ním chceš biť ?" "Biť ? Nie. Nechcem ho biť, ale zbiť. Ale nie dnes. Dnes máme iné na práci a na nejakého kreténa sa môžem vykašľať. Zmasakrujem ho inokedy." Tim nič nepovedal. V duchu začínal ľutovať, že Atreyu o Tonym povedal. Nie, žeby si Tony príučku nezaslúžil, no ak sa ozaj spriahol s Haroldom, bude lepšie nechať ho na pokoji. Harry nikdy bitku svojho kamaráta nenechá bez pomsty. Keď dorazili k škole, po Haroldovi a jeho kamarátoch tu ani nechýrvalo. Do začiatku vyučovania ostávala ešte dobrá polhodinka a dalo sa predpokladať, že väčšina z podarenej skupinky do školy ešte ani nevyrazila. V triede o tomto čase nik nebol. Atreyu si dlhú chvíľu krátil hraním na počítači. Tim kamaráta nasledoval, nie však preto, žeby ho to bavilo, no

hra pomáhala zabudnúť na všetky nástrahy, ktoré ich dnes čakajú. Čoskoro do triedy dorazili prví spolužiaci a spolu s nimi i Suzy. Keď ju Atreyu uvidel, zabudol na hru a okamžite vyskočil do stola, že ju privíta. Suzy okolo neho bez jediného slova prešla a zasadla do svojej lavice. Atreyu ostal ako obarený. Nechápal čo sa stalo. Chvíľu hľadel na spolužiačku, kým pochopil, že to nemá zmysel a posadil sa. Tim čakal, že ju osloví, skúsi zistiť čo sa stalo, no Atreyu iba mlčal. Napokon to bola Suzy, ktorá to dlhšie nevydržala a otočila sa. "Prečo si mi včera nezavolať ?" "Nezavolať ?" "Povedal si, že keď Harrymu zdrhneš, tak mi zavolaš. Čakala som hodinu a pol a ty nič. Bola som ťa hľadať, myslela som, že ti niečo spravili, ale teba nikde. Vraj si už bol dávno doma." Atreyu vystrúhal ospravedlňujúcu grimasu a pľasol si po čele. "Ježiš sorry, ja som na to zabudol." "Zabudol ?" Zasyčala Suzy zúrivo. "Ja som na teba čakala ako taká krava a ty si zabudol ?" "Suzy prepáč, takmer nás dostali, museli sme zdrhať. Vlastne... Vlastne oni ma aj dostali. Harold nás v parku chytil a chcel nás zbiť. No prišiel jeden poliš a helfol nám. Chcel som ti brnknuť, ale nemohol som, lebo som mal mobil v ťahu." "Mobil v ťahu ?" "No hej. Keď ma tí hajzli chceli skatovať, tresli mi do tašky a rozmlátili mobil. Asi preto, aby som ti nemohol zavolať." Suzy si s pohrdaním premerala spolužiaka. "Klameš ! To si si teraz vymyslel !" "Nevymyslel, vážne ! Prečo by som ti klamal ? Naozaj mi ho rozbili. Keď mi neveríš, spýtaj sa Tima. Všetkým Tim." Suzy nahodila trpký úsmev a pohrdanie vystriedalo zhnusenie. "Si fakt trápny. Vyhováraš sa tu ako malé decko. Najprv, že si zabudol, potom, že ti rozbili mobil. Myslela som, že si iný Atreyu, ale zmýlila som sa. Si malé hlúpe decko, presne ako Anderson. Už za mnou nechod'. Nemáme si viac čo povedať." S týmito slovami sa Suzy otočila a tváriac sa, že surfuje po Internete, si Atreyu viac nevšímala. Tim kútikom oka pozrel na priateľa. Atreyu vyzeral ako vyfackaný. Bez života hľadel do lavice a aj keď hra v školskom počítači bežala ďalej, nevenoval jej pozornosť. Tim mal dosť rozumu aby mlčal. Aj keď sám nikdy do žiadneho dievčaťa nebol buchnutý, videl dosť filmov na to, aby chápal čo kamarát práve prežíva. Nič na tom nemenili ani Atreyu chvastavé slová, ako mu na Suzy nezáleží, ktoré ešte i cestou do školy niekoľkokrát zopakoval. Tim vedel, že čo sa týka Suzy, Atreyu nehovorí pravdu, a nemal mu to za zlé. No viac ako rozkmitenie so spolužiačkou, ho trápila Suzy samotná. Mohla by byť jednou z nich - nepriateľskou mimozemšťankou ? Ak áno, prečo sa s Atreyu rozhádala ? Podľa Timovej teórie s ním mala udržiavať falošné kamarátstvo, sledovať každý jeho krok a podávať o všetkom pravidelné hlásenia nadriadeným. Namiesto toho ho poslala k vode. Niečo tu nesedelo. Suzy správanie nezapadalo do scenára, ktorý Tim včera tak starostlivo vypracoval. No mohla to byť iba kamufláž, spôsob akým ho chcú zmiašť, aby stratil ostražitosť. Tim vedel, že spolužiačku musí naďalej sledovať, ako dnes, tak i po nasledujúce dni, až kým svoje podozrenia nepotvrdí dôkazmi, alebo definitívne nevyvráti. Čoskoro zazvonilo a Atreyu stále mlčal. Keď učiteľka vstúpila do triedy nevstal, iba zhrbený nad lavicou neustále nad čímsi premýšľal. Počas hodiny to nebolo iné. Žiadna aktivita, žiadne hlásenie či vykrikovanie z lavice. Atreyu ostal mlčky, ako ho Tim doteraz nepoznal. Bola to škoda, lebo Tim mal toho toľko na jazyku. Napríklad Tony. Nezjavil sa v triede ani po zvonení a celú hodinu absentoval. Kde len mohol byť ? Žeby po piatkových udalostiach mal strach prísť do školy ? Alebo snáď s Haroldom kujú ďalšie pykle ? Tim nevedel, no neprítomnosť úhlavného nepriateľa ho nenechávala pokojným. Keď hodina skončila a učiteľka ufujazdila preč, rozhodol sa, že skúsi kamaráta priviesť na iné myšlienky. Najprv myslel, žeby mohli spolu niečo zahrať, no pozorujúc Suzy, dostal lepší nápad. Zapol počítač a prepol ho do režimu priamej komunikácie s Atreyu. Každá správa, ktorú odteraz odošle, ihneď vyskočí na kamarátovom monitore. Tim dlho nepremýšľal. "Atreyu, ako ti je ? Zo

Suzy si nič nerob. Ona je stále taká. Nie je to tvoja chyba. Ty za nič nemôžeš." Krátka správa o sekundu vybehla na vedľajšom monitore. Atreyu, aj keď pohrúžený v neveselých úvahách, stručný text neprehliadol. Tim vidiac, že Atreyu správu zaregistroval, rýchlo pridal ďalšiu. "Suzy je hrozne namyslená. Myslí si o sebe, že je viac ako my ostatní. Hneď sa urazí, keď neurobíš to čo chce. Robí to každému, aj svojim najlepším kámoškám. S tebou sa chcela kamarátiť iba preto, lebo si vo všetkom najlepšia. Závidí ti. Viem to. Poznám ju." Tim odoslal správu a napäto čakal odpoveď. Čoskoro dorazila. "Dík Tim, si ozaj kámoš. Máš pravdu, kašlem na ňu. Je to namyslená krava. Vôbec mi na nej nezáleží. Sú aj iné, oveľa lepšie baby. Aj na základni máme super kočky. Na nejakú Moorovú sa môžem *****." Posledné slovo počítačový filter vulgarizmov nahradil nič nehovoriacimi hviezdikami. Atreyu sa narovnal a žmurkol do priateľa. Na Timovom monitore vybehla nová správa. "Cez ďalšiu prestávku vyrážame. Pôjdeme do parku, kde ti ukážem náš plán. Bus nám ide o 10:35." Tim si krátky text dva razy prečítal a kývol na znak súhlasu. Čas misie sa blížil. Len čo hodina skončila, vyrazili z triedy. Na úspešný unik zo školy potrebovali zdolať jedinú, zato viac ako 6 a pol stopy vysokú prekážku. Školník Hummer, tak ako vždy počas prestávok, i teraz robil vrátnika pred hlavným vchodom. Keď Atreyu zbadal obrovitého strážnika, schmatol Tima za plece a stiahol ho za roh. "Nechaj to na mňa. Hovoriť budem ja ! Ty iba prikyvuj, jasné ?" Tim dvihol palec na znak súhlasu. Bol rád, že nemusí nič hovoriť. Ak má byť príser, nech si ho vyžerie ten kto celý tento bláznivý plán vymyslel. Prejsť cez obrovitého školníka vyžadovalo okrem dobrej ospravedlnenky i kus odvahy, a najmä poriadnu dávku šťastia. Keď pristúpili k bráne, školník na nich nevrlo pozrel. "Čo tu chcete ?" "Pane, ideme na lekárske vyšetrenie. Tu je naša priepustka." Atreyu podal školníkovi zhúžvaný papier. Hummer pozrel na ospravedlnenku. "Čo to má znamenať ? To má byť priepustka ?" "Áno pane. Musím ísť na vyšetrenie kvôli súťaži v plávaní. Tréner potrebuje potvrdenie, že som OK. Je to tam dolu napísané." "Nepoučuj ma ty zasran ! Priepustka vystavená školou musí byť na hlavičkovom papieri a nie na takomto zdrape. To by si mohol vytlačiť hoci kto. Toto nie je priepustka. S týmto vás nikam nepustím !" "Pane, to ale nemôžete ! My musíme ísť na to vyšetrenie." Zvolal Atreyu naštvane. "Chceš mi prikazovať čo smiem a čo nesmiem robiť ? Mám ťa zobrať za riaditeľkou, aby si jej vysvetlil odkiaľ si tento zdrap zobral ?" Školník zúrivo zamával ospravedlnenkou a skrčil ju v dlani. "Buď rád, že som taký dobrák a nejdem s tým za vašou triednou, aby si to s vami vybavila. A teraz mi zmiznite z očí, skôr než si to rozmyslím. Tu nemáte čo hľadať !" Atreyu pochopil, že protestovať je zbytočné. Zvrtol sa na päte a o pár sekúnd aj s Timom zmizli v hlavnej chodbe. "Čo budeme robiť ?" Zašepkal Tim, keď už boli dosť ďaleko, aby ich školník počul. Atreyu nič nepovedal, iba celý nafučaný kráčal ďalej. Zastali pri školskom záchode. Keďže práve zvonilo, na toalete panovala pustota. "Počkaj ma tu. Hneď som späť." Atreyu bez ďalšieho vysvetľovania vběhol na WC a zabuchol za sebou dvere. Tim potichu zahrešil. Bolo už po zvonení a tretiu hodinu mali mať s pánom Fitzpatrickom. Ak do triedy prídu neskoro, zapíše im poznámku a doma bude ródeo. Prešli dobré dve minúty, kým Atreyu vybehol von. "Atreyu musíme do triedy. Fitzpatrick nás zabije." "Do triedy ? Do žiadnej triedy nejdeme !" Atreyu si nasadil slnečné okuliare, ktoré zvieral v dlani. "Pod' za mnou ! Teraz niečo uvidíš." Vyrazili k východu. Keď ich Hummer znova zbadal, stratil trepezlivosť a rozbehol sa k nim. "Čo tu robíte ? Už je po zvonení a máte byť v triede. Veď počkajte. Ja vám ukážem !" Školník chcel schmatnúť Atreyu za plece, že ho odvedie do riaditeľne, no len čo sa dotkol chlapcovho ramena, stalo sa čosi zvláštne. Hľadiac Atreyu do očí, obrovitý muž úplne zmeravel a jeho ruka ostala visieť vo vzduchu. Atreyu si narovnal okuliare a

pozrel školníkovi do tváre. "Pane, potrebujeme ísť von ! Musíme ísť na vyšetrenie k lekárovi. Otvorte bránu !" Atreyu hlas znel monotónne, akoby ho ani nehovoril on, ale rečový syntetizátor. Školník na obrovské prekvapenie spravil otočku a pomalým krokom pristúpil k bráne. Do dverného mechanizmu zasunul kartu podobnú kreditke a dvere sa začali otvárať. Atreyu rýchle vybehol von, a chcel upaľovať preč, keď si uvedomil, že je sám. Tim ako prikovaný ostal stáť na schodoch, vyjavene civejúc na stuhnutého školníka. "No tak pod'. Rýchlo !" Zakričal Atreyu zúrivo. Ostrý príkaz prinútil Tima dať sa do pohybu. Prechádzajúc dverami, neodolal pokušeniu a pozrel Hummerovi do tváre. Obrovitý muž, hoci ho pretínal pohľadom, vyzeral ako bez duše. Pripomínal pacienta v hypnóze. Tim preglgol a berúc nohy na plecيا vyletel zo školy. Konečne boli na slobode. Rýchlo prebehli školským nádvorím i križovatkou a zastali v parku pri ich tajnej lavičke. Tim, aj keď celý zadychčaný, dlhšie to nevydržal. "Atreyu, čo si mu spravil ?" "Komu ? Myslíš tomu školníkovi ?" "Ako si ho prinútil, aby nám otvoril dvere ?" Atreyu si zložil okuliare z očí a podal ich Timovi. "Vďaka tomuto. Sú to okuliare so vstavaným Mind Controller. Môžeš nimi kontrolovať myšlienky toho na koho sa dívaš. Funguje však iba dve minúty. Potom to prestane účinkovať. Je to niečo ako hypnotizér, ale oveľa namakanejšie." Tim neveriacky pozrel na malé zariadenie, ktoré mu kamarát podával. Pripomínalo obyčajné okuliare proti slnečnému žiareniu. Ak by nevidel to čo videl, neuverí. "Môžeš tým hypnotizovať hocikoho ? Napríklad učky v triede, alebo Harolda ?" "Hej, ale nemal by som ho veľmi používať, a v škole už vôbec nie. Použil som ho iba preto, lebo sme nemali na výber. V XCOM nie sú radi, keď používame ich veci. Mohli by nás prezradiť. Toto bola výnimka - kvôli misii." Tim zmeravel. Pri pomyslení na to, žeby jeho kamarát mohol kontrolovať akúkoľvek myseľ, teda i tú jeho sa necítil najlepšie. No asi si na podobné prekvapenia už bude musieť zvyknúť. Atreyu strčil hypnotizérske okuliare do batoha a pozrel na hodinky. "Máme ešte pol hodinu. Na misiu pôjdeme busom. Nechceš pilulku. Zobral som nejaké." "To sú tie, ktoré sú proti nákaze ?" Atreyu kývol na znak súhlasu a z vrečka vylovil malú tubu s červeným pásikom na vrchnáku. Jednu tabletku si zobral sám a druhú podal Timovi. Zapili ich malinovým džúsom, ktorý mali so sebou. "Atreyu, pýtal si sa XCOM čo bude našou úlohou ? Hovoril si, že pôjdeme na ich základňu." "Hej, ale neboj, iba ju preskúmame. Nič nám nehrozí. XCOM to už preklepla a niekoľko mesiacov tam nikto nebol. Podľa plánu máme spraviť nejaké foto, pár pokusov, ale inak nič hrozné." "Pár pokusov ?" Zajachtal Tim. "Neboj, nie je to nič vážne. Máme tu zopár vecičiek, ktorými ich checkneme. To bude moja práca. Ty pôjdeš hlavne preto, aby si získal skúsenosti. Budeš môj asistent. Helfneš mi s prístrojmi a inými vecami. Nemusíš mať strach. Spolu to zmákneme. Na takých misiách som bol X krát. A vždy som to zmákol." Tim sa zachvel. Atreyu slovám by chcel veriť, no skúsenosť hovorila iné. "A tá základňa ? Ako vlastne vyzerá ? Je pod zemou ?" "Pod zemou ? Prečo by mala byť pod zemou ?" "Ja som myslel... Keď nie pod zemou, kde potom je ? Je neviditeľná ?" "Neviditeľná ? Čo ti šibe ? Žiadna neviditeľná. Je to iba obyčajná búda. Taká kôľňa z dreva uprostred lesa." "Kôľňa z dreva uprostred lesa ?" Zopakoval Tim neveriacky. "Hovoril si predsa, že to bude tajná základňa mimozemšťanov. Ako môže byť tajná základňa drevenou búdou ?" "No predsa, aby bola nenápadná ! Drevená búda je cool krytie. Nikoho nenapadne, že dnu by mohla byť tajná základňa. A o to presne ide. Ak chceš byť nenápadný musíš vyzeráť nenápadne. To je najdôležitejšie. Aj my musíme byť nenápadní. Nikto nesmie zistiť, že robíme pre XCOM." Tim sa zháčil. To čo Atreyu povedal, mu nedávalo žiaden zmysel. "A čo keby sa dnu dostali ľudia ? Myslím obyčajní ľudia. Nezistili by, že je to ich základňa a mimozemšťania žijú medzi nami ? Hovoril si predsa, že oni nechcú byť prezradení." "Jasné, že nechcú. Chcú nás

ovládnuť nenápadne, aby sme to nezistili a nemohli sa brániť. Až budú pripravení, potom spraví inváziu." "Veď práve ! Myslel som, že tajné základne sú niekde ďaleko, tam kde ľudia nežijú. Napríklad v Grónsku, alebo na Antarktíde." "Na Antarktíde ?" Zopakoval Atreyu a skúmavo pozrel na priateľa. "Odkiaľ to vieš ? Ty... Ty si jedným z nás ?" "Jedným z vás ? Myslíš XCOM ?" Atreyu neodvetil. Prižmurými viečkami sledoval kamaráta. Jeho prenikavý pohľad bez mihnutia tváre bolo možné tesť do kameňa. Tim stuhol, cítiac ako mu zimomriavky rašia po celom tele. "Atreyu čo sa stalo ? Spravil som niečo ?" "Nie, nič si nespravil, iba..." Atreyu zrazu nahodil priateľský výraz. "Pýtal si sa na Antarktídu ? To je ale pekná blbosť. Načo by chodili do blbej Antarktídy ? Oni predsa chcú byť pri ľuďoch. Sme to my, ktorých chcú ovládnuť a na Antarktíde by mohli ovládať akurát tak ľadové medvede." "Tučniaky. Ľadové medvede sú v Grónsku." "Ja viem, iba som srandoval. Ale máš pravdu, že na základňu by sa mohol dostať hocikto. Oni to však majú vymakané. Používajú štíty na neviditeľnosť. Ak chceš vidieť ako základňa skutočne vyzerá, musíš mať špeciálne okuliare. A ja také mám !" Atreyu zalovil v ruksaku a vytiahol ďalšie okuliare. Tieto pripomínali lyžiarky, aké mali pred 2 dňami na prvej misii. "Keď budeme na základni, musíš ich mať stále na ksichte, inak nič neuvidíš." "Na základni ? Hovoril si, že ju budeme iba pozorovať." "Áno, ty budeš pozorovať. Nemusíš ísť dnu, ak nechceš. No ja sa dnu určite pozriem. Môžu tam mať nové zbrane, či tajné zariadenia. Musí sa to overiť. A ty sám si presa hovoril, že chceš vidieť našu základňu. Teraz môžeš vidieť základňu mimozemšťanov a nechceš ?" "Ja chcem, iba..." "Možno tam budú mať aj antigravitačné filtre." "Antigravitačné filtre ? Čo... Čo je to ?" "To ti poviem, až tam budeme. Teraz už ale musíme ísť. Je veľa hodín. Bus nám nesmie zdrhnúť. Poobede idem do školy na ten ***** tréning. Tak sa mi tam nechce. Asi trénerovi poviem, že to debilné plávanie chodiť nebudem. Nech si ho strčí do ****. Dnes ale musím ísť. Už som mu to sľúbil." Tim chápavo prikývol. "A kedy sa vlastne vrátíme ? Ja musím byť do šiestej doma." "O tretej musíme byť na zastávke, inak nestihneme bus späť. Budeme si musieť švihnúť. No neboj, stíhame." Tim chcel niečo povedať, keď si spomenul na čosi čo ho prinútilo otvoriť viečka dokorán. "Atreyu, tie štíty ! My sme ich nezapli !" "Štíty ? Aké štíty ?" "No predsa tie na filtrovanie toho čo hovoríme. Včera si ich kreslil takou vecičkou okolo mňa i seba." Atreyu sa obzrel. "Heh, veď tu nikto nie je. Prečo myslíš, že chodíme na toto miesto ? Aby sme nemuseli používať tie idiotské štíty." "Ale včera si ich predsa použil a tiež sme boli tu !" "No tak dobre... Máš pravdu. Mal som ich zapnúť, a zabudol som. Ale keď to nikomu nevykecaš, všetko bude OK." Atreyu dlaňami naznačil dohodnuté gesto a spoločne si na znak priateľstva tľapli. Bez ďalších slov vyrazili rýchlym krokom na zastávku. Len čo odišli preč, húštinou kríkov vzadu pri cestičke čosi zatriaslo. Nebolo by to až tak zvláštne, ak by fúkal vietor. Dnešné doobedie však v Minneapolise panovalo úplné bezvetrie a konáre stromov i napadané lístie ostalo bez hnutia. Tim a Atreyu už boli príliš ďaleko, aby mohli neprirodený pohyb kríka uvidieť. Veľká chyba. Autobus odchádzal až zo zástavky na ???0 ulici, a tak si museli švihnúť. Dorazili akurát včas. Ľudia práve nastupovali a autobus mal ešte niekoľko minút do odjazdu. Lístky zaplatil Atreyu svojou kreditkou. (Samozrejme zlatou, ako inak.) Zasadli do posledného radu a Atreyu ihneď vytiahol GPS s mapou terénu, nech Tim preštuduje okolie základne. Pre seba vybral malú prenosnú konzolu a začal sa hrať akúsi prisprostastú strieľačku. Tim si kamarátovo správanie nevšímal. Stále mu síce nešlo do hlavy, ako môže byť pred nebezpečnou misiou tak pokojný, no pomaly si začínal zvykať. Autobus, hoci ho pristavili načas, mal niekoľkominútové meškanie. Vodič na poslednú chvíľu musel kamsi odbehnúť a keď sa vrátil nezbadal, že medzitým čo bol preč, počet pasažierov o jedného vzrástol. Mal však dost

naponáhlo, a tak sa opätovnou kontrolou lístkov neobťažoval. Posledného pasažiera, ktorý naskočil do vozidla prednými dverami a usadil sa hneď za miestom pre vodiča nezbadal ani Atreyu a Tim. Jeden zaujatý mapami a druhý hrami, mali celkom iné starosti, ako kontrolovať či ich niekto nesleduje. Cesta, ktorá normálne trvala viac ako 40 minút, zabrala necelú polhodinku. Daňou za rýchlejší odvoz boli tradičné bolesti žalúdka, ktorým nepridalo ani Timovo neustále čumenie na mapu, v snahe zachytiť čo najviac z okolia tajnej základne. Spoliehať sa v tesnej blízkosti mimozemskej základne iba na prístroje by mohlo byť osudné. Z autobusu vystúpili na úpätí lesa. Les, bol trochu honosný názov pre nehusto posadené kroviny zväčša borovicového a smerového porastu posadené na rozlohe necelej päťice štvorcových míľ. I napriek začínajúcemu poludniu, cestičku križujúcu lesný porast zahaľoval tieň ihličnanov. Podľa plánu mali ísť necelé dve míle, kým nedôjdu k bodu, ktorý Atreyu označil na mape za miesto základne. Na rozdiel od utorka, rovinatý chodník nevyžadoval veľa fyzickej námahy, a keďže okrem nich tu nikoho nebolo, Tim mohol povyzvedať podrobnosti o misii. "Atreyu, hovoril si, že tá základňa je z obyčajného dreva, vraj aby nebola nápadná." "Nie vraj. Je z dreva. Tak ako všetky domy v meste. Váš je predsa tiež z dreva." "Náš je z tehál. Otec hovoril, že keď je z tehál, nemôže zhorieť." Atreyu sa uškrnul. "Vraj nemôže zhorieť... Ale OK. Vy možno nemáte z dreva, ale ostatní majú a nikoho netankuje, že môžu zhorieť. Základňa je chránená štítom a nič sa jej nemôže stať. Okrem toho, bez špeciálnych okuliarov, okrem drevenej budy, aj tak nikto nič neuvidí. Nikoho nenapadne skúmať či dolu pod zemou nie sú tajné labáky na pokusy." "Tajné labáky na pokusy ?" Zakoktal Tim. "Dole pod základňou sú nejaké labáky ?" "Nie na tejto základni, ale na iných sú. A tiež zhora vyzerajú ako drevené barabizne." Tim zamyslene pozrel na priateľa. "Keď ale XCOM vie, že je to základňa ufóncov, prečo ju nezničí ? Prečo ju nechá tak, keď tam môžu mať zbrane ?" "Pretože s nimi nechceme začať vojnu. Teda aspoň nie hneď. Teraz ich hlavne sledujeme a učíme sa od nich. Berieme im prístroje a zbrane, aby sme získali ich technológie a mali sa čím brániť. Preto aj musíme tú základňu preskúmať. A keď si hovoril, že chceš vidieť našu základňu, myslel som, že sa ti to bude páčiť. Aj preto som vybral túto misiu. No asi som sa mylil." V Atreyu hlase bolo cítiť sklamanie. "Ale mňa to zaujíma. Naozaj ! Iba sa bojím, aby sme sa nenakazili a aby som niečo nepokazil." "Nepokazil ? Čo by si mal pokaziť ? Si môj asistent a stačí, keď spraviš to čo ti poviem. Urobíme nejaké fotky, merania - nič hrozného. To zmákneme. Uvidíš !" "Ja viem ale... Atreyu, vieš tí paraziti o ktorých si hovoril. Včera som o tom premýšľal a napadlo ma, či na Zemi nemajú svoje klonovacie centrá." "Klonovacie centrá ? Aké klonovacie centrá ?" "Niekde ich predsa musia klonovať, aj keď sú iba ako vírusy. Musia mať nejaké základne, kde to robia. Ak chcú ovládnuť ľudstvo, musia mať tajné labáky a v nich klonovacie centrá, kde sa rozmnožujú. Hovoril, že zatiaľ na nás nemôžu, lebo ich tu nie je dosť. Čo ale ak ich tu viac ani byť nemusí ? Môžu sa tu predsa naklonovať priamo na Zemi. Potom by sem nemuseli na lodiach dovážať svoje armády. Mohli by ich vytvoriť tu u nás. Oni určite majú prístroje na klonovanie, kde si môžu vyrobiť tisíce klonov a keď ich bude dosť, zaútočia na nás. Je to oveľa rýchlejšie ako ich sem privážať vesmírom." Atreyu prudko zabrzdil a zvedavo si premeral kamaráta. Tim myslel, že ho vysmeje, povie mu čo za hlúposť vymyslel, no na jeho veľké prekvapenie, stal sa pravý opak. "Hm Tim, to je celkom cool teória. To ma vôbec nenapadlo." "Ale v XCOM to ale niekoho napadlo, však ?" "V XCOM ? No jasné, že hej. XCOM musí rátať so všetkým. Ale aj tak..." Atreyu sa poškrabal po temene. "To je ozaj cool nápad. Mohlo by to tak byť. Bolo by to ako vo filme ???0." "Ja som myslel skôr na The Thing. Tam mali iba jedného mimozemšťana, ktorý sa vedel klonovať na hocičo a hociako. Ak by sa také niečo dostalo na Zem, bolo by po

nás." Atreyu prikývol. "To máš pravdu. Keby to ozaj bolo tak, potom by dávali zmysel aj iné veci." "Iné veci ? Ak... Aké iné veci ?" "To ti teraz nemôžem povedať. Musím ihneď brnknuť do XCOM. Počkáš ma tu ? Hneď budem späť." Tim vypleštil oči. "Čo ??? Prečo ? Nemohol by som ísť s tebou ?" "Nie ! V žiadnom prípade ! Tim pochop. Sú niektoré veci, ktoré ešte robiť nemôžeš. Si v XCOM krátko, aby si mohol volať na základňu a hovoriť s nimi. Už som ti to predsa vysvetľoval, aké by bolo pre nás nebezpečné, ak by každý vedel, kde máme naše základne. Aj pre teba. To isté platí i pre telefonovanie. Môžem to robiť iba ja a nikto ma pri tom nesmie vidieť. Ani ty." Tim, aj keď celý nesvoj, prikývol. "Atreyu sorry. Ja viem, že ešte nemôžem hovoriť s XCOM. Ja som iba myslel..." "Neboj, i ty raz budeš môcť. Ale až neskôr, až ti budeme môcť viac veriť. Každý si tým musel prejsť. Nie je to nič proti tebe. Také sú pravidlá. I ja som nimi prešiel, keď som nastupoval." "Nie, to je OK. Ja počkám. Iba prosím... Vráť sa skoro, dobre ?" Atreyu sa pousmial a kývol na znak súhlasu. Potom zobral nohy na plecia a rozbehol sa cestičkou ktorou sem prišli. Po pár krokoch zabočil do lesného porastu a čoskoro zmizol Timovi z očí. Tim ešte chvíľu počul zvuky vzdalujúcich sa krokov, no onedlho i tie ustali. Ostal sám. Tak ako na prvej misii, i tentoraz ho kamarát opustil. Zhlboka sa nadýchol, dodajúc si štipku odvahy. Nesmie spanikáriť, ako pred dvoma dňami. Je to iba les a mimozemská základňa je stále ďaleko. Atreyu neodbehne do veľkej diaľky, takže keby niečo, stačí zakričať. To zvládne. Praskanie konárov i šuchot napadaného lístia sprevádzali každý Atreyu krok. Bol už dobrých sto yardov od cestičky, no stále nie dosť, aby mal istotu, že ho kamarát nesleduje. Ak by mal okolitý terén zvlnenejší charakter a deň vystriedala noc, situáciu by to značne zjednodušilo. Ani jedno však nebolo pravdou, a tak musel ďalej. Tim ho za žiadnu cenu nesmie vidieť. Po chvíli zbadal husté krovie z ihličnanov, dostatočne vysoké, aby doň zaliezol a nepozorovane vykonal to čo mal v pláne. Zasadol medzi kríky a chvíľku bez hnutia čakal či sa nezjaví kamarát. Keď ani po minúte nikoho nezačul, z vrecka vytiahol nevelký prístroj, pripomínajúci náramok, aký zvyknú nosiť ženy k večerným róbam. Nasunul si ho na zápästie a prstami prešiel po jeho okraji. Prístroj na to reagoval zmenou farebného odtieňa. Teraz svietil do oranžova. Asi presne toto Atreyu očakával, lebo rýchlo siahol do vaku a vytiahol akési okuliare. Na rozdiel od tých, ktoré ukazoval Timovi, tieto mali miniatúrne sklíčka s tesnením okolo viečok, pripomínajúc chrániče očí, čo nosia závodní plavci. Atreyu si ich nasadil a jemne ťukol po ráme. Pozrel pred seba i do strán a prechádzajúc prstami po náramku čosi nastavoval. Čo, to okrem Atreyu nik nevidel. Tim nervózne pozrel na hodinky. Od momentu, čo Atreyu zmizol v lese uplynuli dobré tri minúty. Dosť času, aby kamarát nadviazal spojenie a oznámil základni čo potreboval. Samozrejme len za predpokladu, že je ešte stále nažive... Trýznivé spomienky na udalosti uplynulej misie nútili Tima hľadať upokojenie v ohrýzaní nechtov. Prešli ďalšie dve možno tri minúty a stále nič. Jediné čo sa za ten čas zmenilo bolo počasie. Úplné bezvetrie vystriedal štipľavý severák. Viac ako chlad, vietor útočil na nervy. Šuchot lístia, praskanie dreva i kmásanie konárov, to všetko, až priveľmi pripomínalo situáciu pred dvoch dní. Tim zovrel päsť a spravil pár hlbokých nádychov. "Upokoj sa. Nesmieš byť taký zbabelec. Je to iba vietor. Sprostý vietor, nič viac. Atreyu sa vráti. Neukáž mu, že si zbabelec. Nesmie vidieť, že sa bojíš." Myšlienky plné odhodlania bolo oveľa ľahšie pošepnúť, ako sa nimi riadiť. Stačil drobný šuchot v tráve a Tim takmer vyskočil z kože. Zvláštny zvuk prichádzal spoza neďalekého porastu borovíc. "Atreyu ? Atreyu, si to ty ?" Z kríku neprišla žiadna odpoveď. Netrvalo dlho a šuchot sa zopakoval. "Atreyu, ak si to ty, prosím ozvi sa. Nie je to vôbec smiešne. Naozaj." Tim schmatol odlomený kus konára, ktorých bolo popri ceste viac ako dosť. Aj keď zoči-voči mimozemským únoscom zbraň na

zasmiatie, stále lepšie ako nič. "Ak ste niekto tam, vyjdite von. Mám zbraň !" Tim chvejúcimi sa rukami namieril drevené porisko na húštinu odkiaľ prišiel zvuk. Aj napriek veľkým obavám urobil krok vpred a s maximálnym sebaovládaním odhrnul konáre. Tie boli nanešťastie natoľko silné, že by potreboval svaly kulturistu, aby ich ohol. Skúsil to znova, keď k nemu doľahol iný zvuk, tentoraz z opačnej strany. "Atreyu ?" Zachrčal Tim a ešte pevnejšie zovrel palicu v dlaniach. Približujúca sa bytosť neodvetila, ak sa za odpoveď narátali stále bližšie znejúce kroky. "Atreyu si to ty ?" Skríkol Tim najhlasnejšie ako vedel, dúfajúc že kamarát, nech už je kdekoľvek jeho ston začuje. Zrazu z krovín vyskočila akási postava. Tim zaspätkoval a potknúc sa o kameň padol na zadok. Vďaka zlému svetlu, nevidel prišielcovi do tváre. Vnímal iba jeho siluetu a oči. Žiarivé, trblietajúce sa v odraze poludňajšieho slnka, pripomínali oči policajta zo včerajška. "Atreyu ?" Zajachтал Tim kamarátovo meno. Atreyu spravil niekoľko krokov vpred a Tim uvidel, že na očiach má akési okuliare. Pripomínali tie, ktoré máva na tréningu v bazéne. "Čo tu strašíš s tým konárom ?" Zvolal Atreyu veselo. "Kde si bol tak dlho ? Hovoril si, že budeš hneď späť." "Hej, ale keď tá ***** vysielacka tu mala blbý signál. Nevedel som sa dovolať. Musel som ísť trochu ďalej, aby som niečo chytil. Ale už je to OK. Spojil som sa s nimi a poslal správu. Potvrdili mi, že môžeme ísť na základňu a..." Atreyu zrazu zmĺkol. Všimol si, že kamarátova tvár je mŕtvolne bledá a Tim vyzerá na omdletie. "Čo je ? Čo sa stalo ?" "Atreyu, niečo som počul. Vychádzalo to odtiaľ." Tim chvejúcimi sa prstami ukázal na neďaleké borovice. "Myslím, že tam niečo je. Asi nás sledujú..." Atreyu sa zamračil a pozrel smerom, ktorý Tim ukázal. "Hm... Ja nič nepočujem." "Hovorím ti, že tam niečo je ! Počul som to. Nie som hluchý !" Atreyu s otráveným výrazom v tvári pristúpil ku kríkom. "Dávaj si bacha !" Atreyu kamarátovo varovanie ignoroval a pokojne odhrnul konáre. "Tak, a nič tu nie je !" Tim opatrne nakukol Atreyu cez plece. "Asi to bolo nejaké zviera." "Myslíš obrovského zmutovaného potkana ?" "Nie. Ja som myslel na veвериčku." Atreyu si spokojne zívól. "To aj tak je jedno. Nič tu nie je, tak čo ? Poďme radšej ďalej. Už sme odľahčili kopec času a ešte je to pekne ďaleko." Tim neprotestoval. Posledné po čom túžil bolo, aby späť museli ísť po tme. Aj keď podľa údajov z mapy to k základni nemali ďaleko, kráčali dobrú polhodinu a stále nič. Atreyu neustále kontroloval údaje z GPSka a porovnával ich s pozíciou na mape. snažil sa odhadnúť správny smer. Nebolo to vôbec jednoduché. Často krát tam kde mapa ukázala priamy smer, skočila do cesty otočka či križovatka s množstvom vyšliapaných chodníkov a cestičiek smerujúcich boh vie kam. Napokon po hodine trvajúcim motaní, keď Atreyu niekoľkokrát zavelil k ústupu, po tom ako ho zmiatla niektorá z odbočiek, to vzdal a musel zastaviť. "Do kelu aj s tým !" Zahrešil nahnevane a natočil GPS do oboch vetiev rozostupujúcej sa cesty pred nimi. "Čo myslíš, kadiaľ máme ísť ?" Tim pozrel na miniatúrnu mapu geolokalizačného prístroja. Popravde, nikdy neoplýval boh vie akým orientačným talentom, takže mohol iba tipovať. "Podľa mňa by sme mali ísť doľava." "Doľava ? Hm, to si myslím aj ja. Do hajzlu aj s tým. Keby som mal nastavený ten debilný kompas, hneď to viem." Tim nič nepovedal. Nešlo mu do hlavy, prečo by práve kompas mal byť pri používaní GPSka tak dôležitý, no keďže to hovoril jeho svetaskúsený kamarát, nechal si svoje pochybnosti pre seba. Atreyu zakrúžil navigátorom do strán. "Vieš čo ? Skúsím najprv spraviť kalibráciu. Možno sa mi podarí ten idiotský kompas rozbehnúť, a potom..." V polovici vety Atreyu náhle zastavil. Prstom ukázal do húštin neďaleko cesty. "Niečo tam je. Videl som odraz." "Odras ? Aký odraz ?" Zajachтал Tim. "Ako z ďalekohľadu. Tam v kríkoch." Tim pozrel smerom, ktorý Atreyu ukazoval. "Ja nič nevidím. Kde to..." Jeho slová náhle prerušil hluk praskajúceho dreva. Znelo to, akoby niekto, alebo niečo stúpilo na konár. "Atreyu, čo to bolo ?" Atreyu mykol

hlavou. "Pod', pozrieme sa. Niektu tam je." "To budú oni, však ?" "Ale blbosť. Čo by tu robili ? Povedal som predsa, že posledné mesiace na základni neboli." Ja viem, ale..." Pustý les zrazu preťal príšerný rachot. Tentoraz neprichádzal z kríkov a neznel ako praskot dreva. Pripomínal rev motora. "Čo to je ?" Skríkol Tim celý bez seba. "Neviem, asi to bude nejaké debilné auto. Pod', vypadnime." Atreyu skočil do najbližšej húštiny. Nanešťastie porast do ktorého vhuhol bol natoľko hustý a konáre tak pevné, že namiesto toho, aby nimi preletel, podarilo sa mu do nich zamotať tak dokonale, že nemohol ani ďalej, ani späť. Hrešiac ako kočiš, kopal okolo seba, až kým mu Tim nepribehol na pomoc a nevytiahol ho von. Aj keď vyslobodení, dosiahli len malé víťazstvo. Znova stáli na ceste a auto (tentoraz už nebolo pochyb, že zdrojom ohlušujúceho rachotu je automobil) muselo byť už veľmi blízko. Atreyu vbehol za najbližšie stromy na opačnej strane cesty, kde kroviny neboli tak husté. Tim ho nasledoval. O pár sekúnd prehrmel okolo nich veľký džíp. Terénny voz s mohutnými kolesami na nerovnej ceste divoko podskakoval, zanechávajúc za sebou širokú stopu prachu pripomínajúcu chvost kométy. Tim nevidel čo je to za auto, no na dverách zbadal tmavozelený náter s veľkým emblémom. Bohužiaľ oblepený blatom, nevidel čo presne obsahuje. Len čo auto zmizlo z dohľadu, Atreyu vyskočil z húštiny. "Nevidel si čo to bolo za auto ?" "Nie, ale bolo terénne." Atreyu sa uškrnul. "Super postreh... Dúfam, že to neboli lesníci." "Lesníci ? Akí lesníci ?" "Ty nevieš čo sú lesníci ?" Tim neodvetil. Pravdu povediac, to či v aute ozaj sedeli lesníci, alebo niekto úplne iný ho až tak veľmi netrápilo. Húština naľavo od cesty, kde Atreyu zbadal zvláštny odraz svetla, ešte stále mohla ukrývať niekoho, alebo niečo čo majú v päťach. "Ideme sa tam pozrieť ?" Tim súhlasne prikývol, nie ani tak preto, žeby po tom ozaj túžil, iba nechcel vyzerat' ako zbabelec. Keď dobehli ku krovinám odkiaľ vyšiel svetelný úkaz, dohodovorili sa pohľadmi a Atreyu rozhrnul konáre. Očakávané peklo nenastalo. Po prízraku z vesmíru neostalo ani pamiatky. "Zľakol si sa čo ?" Podpichol Atreyu provokačne. "Nie, iba som myslel, že to budú oni..." "Oni také veci nerobia. Musel to byť niekto iný. Pod', pozrieme sa." Spoločne obišli húštinu i vedľajšie krovisko, keď Atreyu prudko zastavil. "Pozri !" Súvislý trávnatý porast na jednom mieste narúšali poohýnané stebľá bylín. "Sú polámané. Niektu tu bol." "Niektu ? Kto ?" Zastonal Tim. "To neviem. Ale tráva je podupaná. Niektu tu musel stáť a pozorovať nás. Asi zdrhol, keď nás uvidel." "Takže predsa len to boli..." "Nie ! Čo nevidíš tie stopy ????" Vedľa polámaných stebiel v prašnej pôde ležalo niekoľko odtlačkov topánok. Už na prvý pohľad bolo zrejmé, že ide o ľudské topánky. Pravdepodobne športové, lebo pravidelné vrúbkovanie vytváralo protišmykovú líniu. Atreyu priložil topánku k jednej zo stôp. Bola približne rovnako veľká. "Je nejaká malá, nie ?" "Oni predsa majú malé nohy." Atreyu prevrátil oči. Tim prestaň už s tými hovadinami ! Neboli to žiadni oni, ale niekto iný. Asi nás niekto sledoval, aj keď neviem kto." Tim preglgol. "Čo spravíme ?" "Čo ? Nič. Asi to bol iba nejaký úchyl čo nás okukoval. Keďže zdrhol, tak je to v pohode. Poďme radšej ďalej a dokončme misiu. Keby sa ešte zjavil, si so mnou a nemusíš sa ničoho báť." Atreyu naznačil bojový hmat a zoširoka sa zaškeril. "So mnou sa ti nemôže nič stať." Tim, aj keď sa cítil všelijako, prikývol. Potajme dúfal, že Atreyu sa nemýli a ak ich ozaj niekto sledoval, bol to iba človek a už je preč. Opäť vyrazili po lesnej ceste. Tentoraz už Atreyu trafil správny smer a vzdialenosť medzi nimi a mimozemskou základňou rýchlo klesala. Jedinou trochu znepokojujúcou skutočnosťou boli všadeprítomné stopy pneumatík terénneho vozidla, ktoré ich pred malou chvíľou prebehlo. Asi po desiatich minútach zastali a Atreyu ukázal pred seba. "Tam je to !" Tim pozrel tým smerom. "Čo ? Ja nič nevidím." Atreyu namiesto vysvetľovania, vytiahol z vaku pozorovací ďalekohľad. "Tu máš, pozri sa !" Len čo si Tim priložil ďalekohľad k

očiam, v diaľke medzi stromami uvidel stavbu z dreva. Nevysoká búda, takmer splývala s okolitými stromami. Trochu pripomínala opustenú chatu. I z tejto vzdialenosti bolo vidieť, že búda má všetky okná zadebnené drevenými doskami. Keď podišli bližšie, zbadali pri vchode trojicu kovových sudov, aké sa zvyknú používať na skladovanie piva. "Tak čo ? Spokojný ?" "Spokojný ? Ako spokojný ?" "Hovoril si predsa, že chceš vidieť základňu. Tu jednu máš ! Ja viem, nevyzerá boh vie ako, ale o to presne ide. Musia byť nenápadní." Tim pozrel na búdu i na priateľa. "Atreyu, hovoril si, že keď prídeme k základni, budeme mať na sebe atomické filtre, aby nás nenakazili. Nemali by sme si ich teraz zobráť ?" "Atomické filtre ? Jaj, do riti ! Ja som ich zabudol." "Zabudol ?" "Hej, ale to nič. Máme predsa v sebe tie tabletky. To stačí. Poď za mnou, musíme sa na to pozrieť z bližšie." Atreyu sa skrčil k zemi a krytý stromami prebehol niekoľko yardov, kým nezastal pri veľkej košatej borovici, asi 30 yardov od búdy. Tim k nemu dobehol celý zadychčaný a chcel niečo povedať, no Atreyu mu včas prikryl ústa. Bez slov, iba posunkom naznačil, že ďalej pôjdu plazením. Šúchajúc sa po zemi došli k hústine neďaleko vchodu. "Tim, teraz nič nehovor. Musíme byť ticho." Atreyu z ruksaku vytiahol prístroj pripomínajúci baterku i dvojicu okuliarov, ktoré mu predtým ukazoval v parku. Jedny podal Timovi a druhé si sám nasadil. Len čo Tim pozrel cez okuliare, uvidel obraz z Atreyu baterky. Malý prístroj namierený na jednu zo stien búdy ju ako RTG paprsok presvecoval. Zvláštne žiarenie odhaľovalo vnútornú štruktúru stavby. Kôľňu delila drevená priečka na dve miestnosti. Menšia s vchodovými dverami bola až po vrch zaprataná priestornými krabicami i sklenenými demižónmi, ktoré prístroj nedokázal presvietiť. V druhej stáli vysoké regále plné krabíc a iného haraburdia. Pod jedným z okien sa rozprestieral nevelký stôl s dvoma stoličkami a za ním stála priestorná skriňa. Atreyu svojim sledovacím prístrojom pomaly prechádzal celú budovu, pozerajúc do každého kúta. Tim fascinovane hľadel na obraz, ktorý aj keď neukazoval nič zvláštne, už len samotná predstava, že hľadá na základňu vesmírnych votrelcov vzbudzovala vzrušenie. Keď Atreyu prešiel celú búdu, sňal si okuliare z tváre a spokojne vyceril zuby. "Super ! Je to čisté. Nikto tam nie je. Môžeme to ísť preskúmať." "Preskúmať ? Ako preskúmať ?" Atreyu si zasunul okuliare späť na oči a z ruksaku vytiahol ďalší prístroj. Malý guľovitý predmet sadol rovno do dlane. Keď ho Atreyu zovrel, guľa začala zvláštne blikať, vydávajúc jemné mechanické pazvuky. "Čo je to ?" "To je detektor prítomnosti mimozemských predmetov. Pomocou tejto vecičky som základňu našiel." "Našiel ? Ako našiel ? Hovoril si hovoril, že ju XCOM sledovala 3 mesiace." "No... Vlastne hej. Ale to som zistil až, keď som o tom podal hlásenie. Keď som tu bol s fotrom na prechádzke, nevedel som, že tu majú základňu. To som sa dozvedel až potom." Tim sa zarazil. "Aj tu si bol s otcom na prechádzke ? To si hovoril aj pri prvej misii." "No jasné ! Je to jedna z našich úloh chodiť na podozrivé miesta a pátrať po nepriateľoch. Čo myslíš, prečo chodím s fotrom von ? Nikdy nevieš na čo môžeš naraziť. Preto musíme chodiť a všetko sledovať." Tim preglgol, a aj keď kamarátovmu vysvetleniu veľmi nerozumel, bol príliš nervózny, aby vyzvedal podrobnosti. "Atreyu čo spravíme ?" "Ty nič, Ostaneš tu a počkáš ma. Ja to zatiaľ obehnem a pozriem aké je to veľké." Tim pohľadom zaškúľil k búde. "No, podľa mňa to má tak 7 yardov na šírku aj dĺžku. Možno 8." "Heh, že vraj možno 8... Tieto vecičky vôbec nemusia byť tak veľké ako vyzerajú. Môžu byť oveľa väčšie. Počul si už niekedy o 6. dimenzii ?" Tim zavrtel hlavou. "Niekedy jej hovoria aj hyperpriestor." "Hyperpriestor ?" Tim pri spomienke na hyperpriestor si okamžite vybavil vesmírnu loď brázdiacu najtemnejšie zákutia vesmíru rýchlou mnohonásobne prekračujúcou rýchlosťou svetla. Čo bol hyperpriestor vedel veľmi dobre, no nechápal aký to môže mať súvis s drevenou búdou v Minneapoliskom lese. "Ako to myslíš, že

hyperpriestor ? Hyperpriestor je predsa vo vesmíre." "Vo vesmíre ? Ani náhodou. Hyperpriestor môže byť všade okolo nás. Stačí iba, aby si ohol priestor vo vyššej dimenzii a máš hyperpriestor. Môže byť hocikde. Jediné čo potrebuješ je ohýbač priestoru. My ho používame stále." "Vy ? Myslíš v XCOM ?" "Jasné. Dajú sa ním robiť špica veci. Napríklad môžeš mať dom, ktorý má zvonku 10 yardov, ale zvnútra môže byť aj 1000 krát väčší a môže mať milión izieb. Môžeš mať dnu kľudne i celú základňu s prístávacími dráhami pre UFO, podzemnými dokmi a továrňami, alebo aj celé mestá. Všetko čo len potrebuješ. A to všetko môže byť zvonku veľké ako takáto búda. Stačí iba aby si ohol priestor, zmenšil ho a je to. Cool, však ?" Tim neveriacky pozrel na polorozpadnutú barabizňu pred nimi. "Myslíš, že tam dnu je hyperpriestor ?" "Nie, tu určite nie. Ale pod zemou by mohol byť. Pri našom jobe sa nedá nič vylúčiť. Aj preto si musíme dávať bacha. Nikdy nevieš na čo môžeš naraziť." Atreyu si narovnal tmavé okuliare a otočil sa čelom k búde. "Ty ostaň tu ! Ja to obídem, spravím nejaké foto a prídem späť." "Dobre, ale nebuď dlho, OK ?" Atreyu odvetil mávnutím a kolenačky sa začal plaziť k búde. Tim z bezpečia kríkov pozoroval kamaráta. Atreyu sa čoskoro došplhal k predným dverám kôlne a prikrčený k zemi pristúpil k najbližšiemu oknu. Aj keď zadedbnené, škárami v debnení nakukol dnu. Po chvíli skúmania kývol na Tima a odbehol za dom. Len čo zmizol, Tim sa prisunul bližšie ku kríku a celý napätý čakal čo sa bude diať. Zlé tušenie mu navrávalo, že dnešná misia neskončí, tak ako si naplánovali a nejaké to prekvapenie určite príde. Prešla minúta a po nej ďalšia. S okuliarmi na očiach, Tim sledoval ako jeho digitálky odkrajujú čas. Atreyu už mal byť späť. Kde len môže byť ? Meranie domu by predsa nemalo trvať tak dlho. Ako nad tým uvažoval, zrazu ucítil zvláštny zápach. Nasladlá vôňa trochu pripomínala jahody. V prvej chvíli si myslel, či to nebude z ruksaku, ktorý tu Atreyu zanechal. Okrem iného v ňom mal i jahodový džús a pár kvapiek zo zlého uzáveru by podobnú arómu mohlo spôsobiť. Pričuchol k ruksaku, no nič necítil. Atreyu šťava v tom bola nevinne. Zápach však odniekadiaľ musel prichádzať. Obzrel sa, keď uvidel popínavú rastlinu obtočenú okolo konárov kra pod ktorým ležal. V prvej chvíli ju nezbadal. Korene prichytené lepkavými prísavkami okolo konárov väčšej plodiny obrastali spodné časti kríka tak intenzívne, že niekde nebolo možné rozoznať čo ešte patrí rastline a čo už kríku. Na miestach, kde parazitický organizmus prenikol k listom, tieto žltli a opadávali. Zvláštna rastlina mala miniatúrne lístky sýtozelenej farby, dosť netypické pre toto ročné obdobie. Väčšmi ako listy samotné, zvedavosť budili čudesné bobule červenkastého sfarbenia, ktorými končila väčšina konárikov. Zošúverené suchom i pokročilou jeseňou, niektoré už odpadli, pozvoľna sa rozkladajúc v tráve, zatiaľ čo iné ešte vždy prichytené stopkami o ker, pôsobením nočných mrazov zvráskaveli. Keď Tim pričuchol k jednému z plodov, okamžite ucítil intenzívnu arómu. Zaujatý zvláštnou rastlinou, opatrne odtrhol jednu z bobúľ. Aj keď zvonku vysušená, len čo ju potiahol, explodovala mu v dlani, pokropiac končeky prstov červenohnedou, silne zapáchajúcou latkou. Tento smrad už s vôňou jahôd nemal nič spoločné. Odporná zatuchlina dávala tušiť, že hnilobný proces pokročil. Tim si utrel ruku do trávy a vytiahol i papierovú vreckovku, že dokončí očistu, keď spoza domu vybehol Atreyu. Prikrčený k zemi, priplazil sa k Timovi a pár sekúnd odľahoval. "Čo je ? Čo sa stalo ?" "Práve mi volali zo základne. Dostali sme nové príkazy. Máme to preskúmať zvnútra." "Zvnútra ? To... To ako aj ja ?" "Nie. Je to rozkaz iba pre mňa. Nemusíš ísť ak nechceš. Si na druhej misii a môžeš si vybrať. Ja však musím ísť dnu to preskúmať. XCOM to znova preklepla a zistila čosi podozrivé." "Čosi podozrivé ?" "Mohli by tam byť nejaké zbrane, alebo prístroje. XCOM ešte nevie čo presne, a preto sa to musí preklepnúť. Ty zatiaľ ostaň tu. Pôjdem sám. Zmáknem to. Takých misii som už spravil X. Ale zasa, ak by si chcel,

môžeme ísť spolu. Je to iba na tebe." Tim sa zhlboka nadýchol. "Dobre, pôjdem s tebou. Chcem ísť tiež. Sme predsa tím !" Atreyu veselo zažmurkal. "Super ! Vedel som, že to povieš. Si ozaj kámoš. A neboj. Pôjdem prvý a najprv to checkem. Až keď zistím, že vzduch je čistý, pôjdeš ty. OK ?" "OK, ale..." Tim potiahol jeden z konárikov popínavej rastliny a opatrne z neho odtrhol zoschnutú bobuľu, tak aby sa neroztrhla. "Atreyu čo je to ? Smrdí to ako jahody, ale jahody predsa teraz nerastú." Atreyu pozrel na zvláštny ker. "Hm... Jahody to sto pro nie sú. Tie na jeseň rastú iba v skleníkoch, ako u nás na záhrade." "Ved' práve ! Nie je to divné, že to rastie práve tu ? Čo ak to sú nejaké zvláštne jahody ?" "Zvláštne jahody ?" Atreyu sa bližšie naklonil k zoschnutému plodu. "Blbosť. Nemá to vôbec taký tvar. To nie sú jahody. Žiadne jahody nerastú v októbri." Tim si zamyslene hryzol do spodnej pery. "A čo ak sú mimozemské ?" Atreyu, aj napriek blízkosti základne sa teraz musel zachechtať. "Mimozemské ? Heh a čo myslíš, že oni precestovali celý vesmír, aby tu prišli sadiť jahody ?" "Nie, ale možno to jedia. Niečo predsa musia jesť. Keby sa tu klonovali, museli by mať nejakú potravu." "Hej museli, ale toto sú iba obyčajné bobule. Možno jedovaté, ale určite nie od nich. Oni tu nepotrebujú nič sadiť. Sú zo slizu a to čo jedia, som ti už predsa povedal." Atreyu sa zatváril veľavýznamne a Tim si spomenul na kamarátovu poznámku o invázii i o tom ako po jej dokončení budú ľudia slúžiť za zdroj mimozemskej potravy. Radšej sa už na viac nepýtal. Pre istotu si však poriadne vyutieral prsty, dúfajúc že Atreyu to s tým jedom až tak vážne nemyslel. Posledných pár yardov k základni prekonali plazením. Došli k vchodovým dverám, kde Atreyu vytiahol z vrečka malý plastikový obal z ktorého vybral miniatúrny predmet pripomínajúci pinzetu. "Čo je to ?" Zašepkal Tim. "To je pakľúč. Požičal som si ho od fotra. Touto vecičkou sa dostaneme cez všetky zámky." Atreyu podvihol kladku s veľkým uchom tvoriacu jednoduchú prekážku, ktorá pre potreby uzavretia drevenej kôlne uprostred lesa bohate postačovala. Kladku chvíľu študoval, kým do úzkej štrbinky nestrčil tenučký pakľúč. Po krátkom snažení zámok cvakol a čuduj sa svete, vráta sa otvorili dokorán. "Bingo !" Skríkol Atreyu nadšene. "Neveril som, že to bude fungovať. Tento pakľúč je iba na zámky do dverí. Na kladky foter pakľúč nemal." Tim nechápavo pozrel na priateľa. "Ako si vedel, že..." "Psst ! Teraz musíme držať huby. Môžu tu mať odpočívacie zariadenia." Tim prikývol a už bol ticho. Atreyu vylovil z batohu dvojicu bateriek. Jednu podal Timovi a druhú sám zažal. S baterkou v ruke, opatrne nakukol dnu. Prvé čo cez kúdoly zvíreného prachu uvidel boli priestorné krabice z dreva. Položené vedľa seba i na seba, muselo ich tu byť minimálne 20. Najväčšia mala viac ako kubický yard. Vedľa krabíc stáli podivné sklenené demižóny, naplnené tmavou tekutinou, zvrchu uzavreté plastovými uzávermi. V kúte stáli lopaty kropáče, sekery i motorová píla bez reťaze. Vedľa nich ležali zablatené čižmy. Atreyu opatrne prekročil prah dverí a mávol na Tima. Len čo vošli dnu, museli si tváre prikryť dlaňami. Nepriemný prach dráždil nosné dierky a nútil na kašeľ. Atreyu obišiel naskladanú pyramídu krabíc a pristúpil k vnútorným dverám. Zalomcoval kľúčkou, no zbytočne. Zámok protestne zastonal a dvere sa ani nepohli. "Do riti aj s tým !" Zahrešil Atreyu. "Prečo musia všetko zamykať ? Tim pod' sem ! Potrebujem viac svetla." Tim spravil to o čo ho kamarát požiadal. Atreyu strčil pakľúč do zámku a potiahol kľučku. Dvere sa ani nepohli. "Do **** ! Asi je to zaseknuté." "Možno sú zablokované, chránené nejakým štítom a keď sme vošli dnu, tak sa spustil alarm." "Alarm ? Ale ***** a nie alarm. Tu nie je žiaden alarm. Toto je mimozemská základňa a nie dom nejakého šibnutého boháča. Tu nemajú alarmy." "Vieš, ja som iba myslel..." "Tim nemysli, dobre ? Nemáme čas na tvoje myslenie. Musím sa vrátiť do školy. Mám ten ***** tréning, zabudol si ?" "Prepáč, ja som iba chcel pomôcť." "Ja viem. Ale najlepšie mi pomôžeš ak mi zasvietiš na ten ***** zámok. Podľa

časového plánu sme už mali byť dnu." Tim videl, že s kamarátom nie je reč a tak radšej rýchlo spravil to o čo ho požiadal. Atreyu s pakľúcom manipuloval ako len vedel, no veľmi mu to nešlo. Klajúc na všetky strany po piatich minútach bezvýsledného snaženia to vzdal a rezignovane kopol do dverí. "Nejde to. Asi je to z druhej strany zahasprované." Tim sa nahol k zámku a cez uzučnú škáru pozrel dnu. Okrem tmy nič nevidel. "A nemohli by sme zobrať pílu, a rozrezať tie dvere ? Alebo sekery ?" "Pílu ? Všetky nemá reťaz. A aj keby mala, nebudeme nič píliť ani sekať. Sme v lese a bolo by to počuť na pol míle. Niektorí by nás mohli začuť. Myslím, nejakí ľudia." Posledná poznámka prinútila Atreyu zabuchnúť vchodové dvere. V neveľkej miestnosti nastala takmer úplná tma. Lúče oboch bateriek nemohli kompenzovať stratu slnečného žiarenia. Atreyu sa usalašil na jednej z krabíc a zalovil do ruksaku. "Niekoľko by som tu mal mať šraubovák. Skúsím ten idiotský zámok rozmontovať. Keď ho vyberiem von, sme dnu. Iba neviem či som ho nezabudol doma." Tim nič nepovedal. V týchto veciach mohol Atreyu pomôcť iba morálne. Skrutkovaniu, píleniu, hobľovaniu či zabíjaniu kľúčov - činnostiam ktoré väčšina jeho rovesníkov zvládla spolu s tým ako vyrástla z plienok, nikdy neholdoval. Aj keď ho otec mnohokrát skúšal zaučiť do tajov remeselnej práce, Tima tieto veci nikdy nebavili, a väčšinou sa veľmi skoro ukázalo, že jeho prsty na podobné činnosti neboli stvorené. Kým Atreyu kutral v batohu, Tim podišiel ku dverám. Nemal nič v pláne, iba sa chcel lepšie prizrieť a možno i preskúmať či by nešli vyraziť. Ako tak hľadel na drevený trám, zrazu uvidel čosi zvláštne. Dvere, ktoré by za normálnych okolností mali byť zarovno s rámom, boli mierne poodchýlené. Aj keď škára nemala viac ako pol palca, pri pohľade na ňu, Timovi skrsla kacírka myšlienka. Pozrel na kamaráta, no ten sa ešte vždy hrabal v batohu a podľa intenzity nadávok bolo zrejmé, že šraubovák ostal doma. Ak majú prekážku prekonať, budú musieť urobiť viac ako iba nadávať. Tim sa opatrne zaprel do dverí. Úprimne, nečakal, žeby ich mohol otvoriť. Keď Atreyu povedal, že sú zamknuté, určite sa nemýli. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď drevená prepážka z ničoho nič povolila a Tim nepripravený na náhlu zmenu pomeru síl stratil rovnováhu. Nasledoval krátky ston a po ňom už len dutý lomoz dopadu na dlážku. "Au." Zasyčal Tim viac od hnevu ako od bolesti. "Tim, ty som to otvoril !" Skríkol Atreyu nadšene a chcel kamarátovi pogratulovať. Len čo však pristúpil k nemu, tvár mu skamenela úžasom. Tim preglgol a obzrel sa. Nasledoval šok. Dlhá končatina s množstvom pazúrov pripevnená ku gigantického telu, papuľa plná zubov ostrých ako skalpely, chlpatá silueta hlavou dotýkajúca sa stropu. Desivá obluda sa napriahala po úbohých chlapcoch, pripravená roztrhať ich na kusy. Tim ešte stále ležiac na dlážke, zareagoval jediným možným spôsobom. Hypnotizovaný pohľadom príšery, kolenačky začal spätkovať. Atreyu sa spamätal ako prvý. Priskočil k Timovi a skôr ako ten stihol vykriknúť, prikryl mu ústa dlaňou. "Tim, to bude dobré ! To bude OK ! Všetko bude OK !" Tim priateľove slová nevnímal. Zreničky roztrvorené dokorán prezrádzali čo prežíva. Zrazu zovretie úst povolilo a Atreyu sa ako vreca zemiakov zosypal na zem. Nebol to zásah netvora, ktorý by ho zrazil do kolien. Atreyu sa začal rehoť ako zmyslov zbavený. Váľal sa po zemi a zadúšajúc sa smiechom, nevšímal si prach ani staré pavučiny, ktoré mu oblepili tvár i vo vlasy. Tim bol v úplnom pomýkove. Nechápal čo sa stalo. To však iba do chvíle, kým nezaskvietil oblude do tváre. Vypchaná silueta obrovského medveďa stála napichnutá na drevenom stojane, ktorý nešťastnému zvieratú vytrčal z brucha. Piliny uvoľnené z nekrvávajúcej rany pokrývali celú dlážku. Na niektorých miestach srst zvieratá nahrádzala vybielená pokožka. Jedna z láb medveďovi chýbala, rovnako ako sklenená výplň pravého oka. Tim hľadel na obrovskú vypchávku a iba veľmi pomaly mu dochádzalo s čím má do činenia. Atreyu vyskočil na nohy a hodil sa priateľovi okolo krku. "Ty

vole, ja som myslel, že nás to zožerie ! Takmer som sa od strachu ***** !" Koniec vety sprevádzal burácajúci rehot. "Vypchaný medveď, a ešte aj bez laby. Myslel som, že je ozajstný !" Timovi konečne došlo, ktorá bije a začal sa smiať. "Atreyu, ja som myslel, že je to jeden z nich. Myslel som, že nás chytia a budú na nás robiť pokusy." Atreyu sa zaškeril. "Sme my ale pekní debili. Naľakať sa vypchaného medveďa. Pozri majú tu aj parohy." Na náprotivnej stene nevelkej kutice viselo niekoľko párov srnčích parohov. Nemali veľkosť, ani tvar, trofejí aké možno obdivovať na poľovníckych výstavách a niektorým chýbali i kúsky parožia. Tim, teraz už v oveľa uvoľnenejšej nálade, vyskočil na nohy a začal prezerať ostatné časti miestnosti. Okrem spomenutého medveďa a parožia tu stáli desiatky krabíc a krabičiek založených v úhladných regáloch popri stene. Tak ako Atreyu scanner predpokladal, v miestnosti nechýbal ani menší stôl s dvojicou stoličiek či priestranná almara bez dverí. Trochu odsunutá od steny, Tim pozrel i za ňu, no okrem všadeprítomných pavučín, nezbadal nič zvláštne. Na stenách popri paroží, dvojice obrazov a zaprášeného zrkadla visel i akýsi diplom, uložený za sklom. Podobné Tim videl v ordinácii doktora Dragulu. Pristúpil bližšie a nahlas z neho prečítal. "Lesnícke združenie Sosna, certifikát o odbornej spôsobilosti. Tento certifikát oprávňuje držiteľa vykonávať lesné činnosti podľa zákona ???0 štátu Minnesota na katastrofálnom území..." Tim sa zarazil. "Atreyu, aké je to katastrofálne územie ?" "Katastrálne. Hovorí sa katastrálne." Atreyu pozrel na diplom. "To sú somariny. Vidiš ten dátum ? Je z 95teho. To je už dávno neplatné." "Neplatné ? Ako myslíš, že neplatné ? Čo to tu robí ?" "Čo by to tu robilo ? Visí !" "Vieš ako to myslím." "Viem, ale čo je na tom také zvláštne ? Je to normálka. Ak chceš byť nenápadný, takýto diplom je super kamufláž. Koho napadne, že môže byť falošný ?" "Falošný ? Podľa teba je falošný ?" "Neviem. Možno aj hej a možno nie. Myslíš, že pre nich je problém si niečo také vyrobiť ?" "Ale čo ten medveď ? Prečo tu je ?" "Medveď ? To myslíš tú starú spráchnivenú zdochlinu bez laby ?" Tim vzhladol na vypchaného dravca obrovitých rozmerov. "Možno mu ju odsekli, aby mohli spraviť experimenty, alebo je to mutant." "Heh, vraj mutant... Táto stará prachovka má byť podľa teba mutant ? Somarina. Určite je to nejaká zdochlina, ktorú lesníci v lese odkráľovali. Tí sú všade na svete najväčší pytliači. Stavím sa o kilo, že ho nelegálne odstrelili a ukryli sem, aby im na to neprišli." Tim sa zamračil. "Pytliači ? Akoby mohli byť na mimozemskej základni pytliači ?" "No tak dobre, asi to bol niekto iný. Kašli na to. Teraz to nerieš. Prišli sme tu kvôli niečomu inému." Atreyu vytiahol z vrečka prístroj podobný GPS navigácii, aký používali keď sem šli. Na rozdiel od GPSka, zariadenie malo veľký display v strede ktorého žiarila zelená bodka. Tá v pravidelných intervaloch vyžarovala kruhovitý pulz šíriaci sa zo stredu obrazovky do strán. "Čo je to ?" Opýtal sa Tim zvedavo, úplne zabudnúc na pytliačov. "Je to detektor mimozemských artefaktov. Dokáže nájsť všetky mimozemské predmety, ktoré sú nablízku. Pomocou tejto vecičky môžeš objaviť ich prístroje, zbrane, alebo aj celé lode. Dá sa tým nájsť hocičo čo nie je z tohto sveta." Tim zatajil dych a s bážňou pozrel na display. Okrem pravidelných impulzov a zelenej bodky v strede, prístroj toho veľa neukazoval. Atreyu zašibrinkoval nevelkou krabičkou do strán, aby ňou napokon namieril na zem. "Tim odstúp !" Atreyu spravil opatrný krok vpred a topánkou udel o dlážku. Najprv raz a potom ešte dvakrát. "Skúšam či to nie je duté. Pod zemou by mohli byť ďalšie časti základne." "Myslíš dolu pod nami ?" "Jasné. Našťastie tu nič nie je. Ale stavím sa o kilo, že v týchto krabiciach niečo bude." Atreyu pristúpil k regálom škatúl pokrývajúcim jednu zo stien miestnosti. Naskladané v radoch nad sebou, pripomínali menší sklad. Atreyu namieril detektor na najnižšiu policu. Prešiel okolo všetkých krabíc, no prístroj ani raz nezapípal. Pre istotu to skúsil znova, no s rovnakým

výsledkom. Vyskúšal druhý rad. Znova prešiel krabice sprava doľava i zľava doprava, no prístroj nič podozrivé nezaznamenal. Ostávala posledná, najvyššia polica. Atreyu musel na špičky, aby na regál dosiahol. Len čo detektor namieril na prvú z krabíc, nepríjemný piskot vo vysokej tónine zaplnil celú miestnosť. "Myslím, že niečo máme !" Atreyu namieril detektor k ďalšej krabici a nepríjemný pazvuk zaznel intenzívnejšie. Skúsil tretiu. Tentoraz prístroj prešiel do trvalého kvílenia. Tim si musel zapchať uši, aby mu odporový pazvuk neroztrhol bubienky. "Myslím, že je to tu dnu !" Zvolal Atreyu vzrušene. "Dnu ? Čo je dnu ?" "To ešte neviem. Podľa detektora to môžu byť zbrane, prístroje, alebo aj niečo iné. Prístroj nehovorí čo presne. Keby som mal lepší model, vedel by som hneď s čím máme do činenia, ale s týmto shitom to tak ľahko nezistím." Tim sa zachvel. "Atreyu čo spravíme ? Nahlásime to základni ?" "Základni ? A čo im chceš hlásiť ? Najprv musíme zistiť čo dnu je, aby sme vedeli čo hlásiť. Musíme to otvoriť." "Čo ????" Vyhrkol Tim zdesene. "Ty to chceš otvoriť ?" "No jasné. Ako inak zistíme čo tam je ? Poď, pomôž mi. Musíme to dať dolu." Atreyu schmatol širokú krabicu a oboma rukami do nej zatlačil. Tim, aj keď k smrti vydesený, vedel že nemá na výber. Ak nechce vyzeráť ako úplný strachopud, neostáva mu nič iné iba poslúchnuť. Spoločnými silami začali krabicu vo veľkosti menšej umývačky riadu ťahať dolu. Musela vážiť minimálne tonu. Aj keď napínali svaly čo to šlo, drevenou debnou takmer nepohli. "Do riti aj s tým !" Zahrešil Atreyu zúrivo a kopol do steny. "Čo tam tí debili dali, že je to také ťažké ?" "Asi tam budú tie zbrane. Tie vždy bývajú ťažké." "Ale *****." Odsekol Atreyu podráždene a pristúpil k ďalšej krabici, o polovicu menšej ako tá s ktorou zápasili. Jemným postrčením sa uistil, že je oveľa ľahšia ako prvá. Namieril naň detekčný prístroj a ten ani tentoraz nesklamal. V ohlušujúcej tónine oznámil, že i v tejto krabici môžu očakávať mimozemské prekvapenie. "Aj tu niečo je ! Poď, pozrieme radšej do tejto." Atreyu si vyhrnul rukávy a schmatol škatuľu za okraj. "Cool, vôbec nie je ťažká. To zmákneme." Tim podoprel objemný náklad z druhej strany a spoločnými silami priestornú, no o poznanie ľahšiu krabicu, nadvihli. "Tam, k tomu medveďovi !" O pár sekúnd krabica s rachotom pristála na dlážke. Prach, ktorý zvířila, prinútil oboch prieskumníkov ku kašľu. "Tak a je to !" Atreyu spokojne zamädlil rukami a zaprel sa do veka. Ostalo bez hnutia. "Je tu zámka." Tim ukázal na nevelkú kladku na boku krabice. "To zmáknem..." Atreyu, tak ako vonku pred vchodom i tentoraz vytasil pakľúč a začal ním špárať v zámku. Počiatkový optimizmus rýchlo vystriedala všadeprítomná hrdza. Atreyu sa posadil a Tim mu musel baterkou svietiť na zámok, aby v šere zadebnej miestnosti niečo videl. S ťažkými okuliarmi na očiach to nebolo vôbec jednoduché. Častujúc kladku tými najšľavnatejšími nadávkami, Atreyu zápasil s poslednou prekážkou, ktorá ich delila od odhalenia veľkého tajomstva. Keď to už vyzeralo, že ju zvládne, zámok sa ako na potvoru zasekol a nechcel ani dopredu, ani späť. Atreyu zakliat od hnevu, no pokračoval ďalej. Čo iné mu aj ostávalo ? Tim kamaráta pri práci iba pozoroval. Nemal mu ako pomôcť a potajme dúfal, že zámok bude dostatočne pevný a Atreyu ho vôbec neotvorí. Ako sa na kamaráta díval, zrazu si všimol čosi zvláštne. Na pravom zápästí mal kovový náramok. Tim si nepamätal, žeby predtým niečo také u Atreyu videl. Ligotajúca sa okrasa, ak ju vôbec bolo možné takto honosne nazvať, neobsahovala žiadne ornamenty, symboly, ani šperky. Ligotajúca sa v svetle baterky, pripomínala nadmerne veľké náramkové hodinky, aké dnes okrem zazobaných managerov už takmer nikto nenesie. Tima napadlo, že by to mohol byť niektorý z prístrojov XCOM, ktorý mu Atreyu zabudol ukázať, no bol príliš nervózny na to, aby vyzvedal podrobnosti, najmä ak Atreyu konečne zaznamenal úspech. Divoký výskot a kopanec do krabice oznamovali, že zámok je otvorený. "Debilná hrdza ! Keby som mal trochu oleja, tak sa tu ***** s tým toľko." Tim so zatajeným dychom pozrel na

veko krabice. "Čo myslíš, čo dnu je ?" "Čo ? To hneď zistíme. Ale najprv sa otoč !" "Otoč ? Prečo ?" "Lebo som to povedal !" Keď Atreyu videl, že rozkaz Tima prekvapil, zmierlivejším tónom dodal. "Tim pochop, je to pre tvoje dobro. Tam dnu môže byť hocičo. Aj niečo pekné hnusné. Nechcem, aby si tu odpadol, ako vtedy v tom podzemí. Najprv sa tam pozriem ja a keď zistím, že tam nie je nič hrozné, pozrieš sa aj ty." Tim nič nepovedal. Aj keď kamarátovej požiadavke veľmi nerozumel, Atreyu bol šéfom, takže mu neostalo nič iné, iba poslúchnuť. Len čo sa obrátil, Atreyu pristúpil ku krabici a začal ju skúmať. Tim čakal, že čoskoro začuje vŕzganie padajúceho veka, no nestalo sa tak. Prešlo niekoľko tiesnivých sekúnd a Atreyu stále postával nad škatuľou, hľadiac na zaklopené veko. Tim netušil čo sa deje. Chvejúc sa nedočkavosťou, kútikom oka zavadil o staré zrkadlo. Zbadal ho už pri úvodnej prehliadke izby, no keďže bolo celé od prachu, nevenoval mu väčšiu pozornosť. Náhoda chcela, že pozícia zrkadla umožňovala z miesta kde stál vidieť celú miestnosť ako na dlani. Stačilo naň iba trochu zasvietiť. Tim opatrne dvihol baterku. Lúč svetla síce zrkadlo priamo nezasiahol no i odraz postačoval, aby zbadal to čo sa za jeho chrbtom odohráva. Atreyu sklonený nad stále zavretou krabicou, sústredene hľadel na pravé zápästie, kde mal onen zvláštny náramok. Zdalo sa, akoby z neho čosi odčítaval. Niekoľkokrát po ňom klepol ukazovák. Tim si stúpil na špičky, aby lepšie videl, no práve v tej chvíli sa Atreyu pohol, takže rýchlo musel sklopiť baterku, skôr než kamarát zistí, že ho špicľuje. Zhrdzavené pánty konečne zaprašťali a drevené veko z buchotom pristálo na dlážke. Hlasité zadunenie Timom strhlo, no neotočil sa. "Atreyu ? Atreyu si OK ?" "Už sa môžeš otočiť." Keď tak Tim spravil, uvidel kamaráta ako kľačí nad otvorenou krabicou. Tvár mal rozžiarenú šťastím. "To je pecka. Neuveríš čo sme našli. Pod' sa pozrieť. Toto musíš vidieť." S búšiacim srdcom Tim spravil tých niekoľko krokov, ktorého ho delili od krabice. Aj keď mal okuliare stále na nose, v prvej chvíli nič nezbadal. Krabica vyzerala prázdna. "Nezľakni sa. Teraz zapnem tvoje okuliare a uvidíš to čo ja." Atreyu klepol po malom náramku a v tom momente sa na vnútornej strane okuliarov oboch chlapcov zjavil obraz mimozemskej hrôzy. Ak by Tim nebol pripravený na všetko, určite strachom skolabuje. Na dne drevenej nádoby ležali štyri vajcovité objekty. Neboli to vajcia, aké sa dajú kúpiť v obchodoch. Dožltá sfarbené, s modrastou srstou obalujúcou steny škrupiny, už na prvý pohľad pôsobili nepozemsky. Ponorené v lepkavom náleve sýtozelenej farby, oblepené stovkami drobných výhonkov obtočených okolo vajec i stien krabice, vyzerali desivo. Tim iba vďaka Atreyu varovaniu nezačal zvracať. "Čo... Čo je to ?" "Vajcia. Mal si pravdu Tim. Sú to zárodky mimozemšťanov. Presne tak, ako si hovoril. Museli tu mať svoju skrýš a XCOM o tom vôbec nevedela." "Zárodky ? Ty... Ty myslíš, že sú to..." "Jasné. Sú to malí mimozemšťania. Nevieť presne aká rasa, musel by som pozrieť do katalógu, ale určite sú to oni. Musia tu mať svoju liaheň." Tim urobil krok späť. "Atreyu, tie jahody vonku ! Určite sú ich potravou a ja som sa ich dotkol." "Ale blbosť ! Toto sú predsa vajička. Načo by boli nevyliahnutým vajciam nejaké idiotské jahody ? Okrem toho tam vonku neboli žiadne jahody. A aj keby, oni také veci nežerú." "Ale ved' si predsa povedal, že nevieš čo je to za rasa." "Povedal som, že to asi neviem. No myslím, že to budú Trixisovia. To oni majú takéto chlpaté vajcia." Tim zmeravel. "A myslíš, že by nás mohli nakaziť ?" "Nie, ale ak tu majú svoje klonovacie zariadenia, mohli by to mať strážené. No neboj. XCOM o nás vie a keby niečo, pošlú sem jednotku, takú čo poslali vtedy, keď nás s fotrom napadli." "Čo ale ak prídu neskoro ? Atreyu, mali by sme radšej vypadnúť. Zistili sme čo si chcel. Prečo nedáme hlásenie základni, nech sem pošlú profíkov ?" "Profíkov ? Akých profíkov ? My sme predsa tí profíci, ktorých sem poslali, aby sme to preskúmali. A aj to preskúmame." Atreyu zhodil ruksak z chrbta a začal v ňom čosi

hľadať. Predmet, ktorý vytiahol sa nápadne ponášal na miniatúrny radar, ktorým Tim pred pár dňami zachytával príchod UFO. "Pozrieme sa čo dnu je." Neveľký display hneď po zapnutí zobrazil obsah krabice. Trojica chlpatých vajčiek bola zväčšená a ostrý obraz zvyrazňoval tmavomodré štetiny obalujúce povrch každého vajca. "Sú pekne hnusné, čo ?" Tim neodvetil. S otvorenými ústami civel na neuveriteľný obraz malého snímača. "Tak a teraz sa pozrieme čo sa skrýva vo vnútri." Atreyu prepol zariadenie do transparentného módu. Silné lúče prístroja preťali škrupinu vajca, odhaliac vnútornú štruktúru vajca. To čo Tim uvidel ho prinútilo narovnať sa. Vo vajci ležal zárodok mimozemskej bytosti. Tvar tela až priveľmi pripomínal to o čom dúfal, že existuje iba na filmovom plátne. Dlhá valcovitá hlava zakončená rozgníavenou papuľou, kostený trup s párom dlhokánskych končatín, pazúry schopné trhať železo na padrť a chvost zakončený hrotom bodavého orgánu. Votrellec, desivé monštrum z vesmíru ležalo priamo pred ním. Od Timovej tváre ho delila iba jemná škrupinka. "Atreyu, to... To vyzerá ako..." "Hej, vyzerá. Ale v skutočnosti to nechodí po dvoch, ale po štyroch. V XCOM im hovoríme Lizards. Keď sú dospelí, trochu sa podobajú na T-Rex. A sú aj rovnako veľkí. Vidiš tie zubiská ? Keď to narastie, každý z nich bude mať 20 palcov. Na výšku môže mať dospelý Trixis aj 5 yardov. Niečo ako kráľovná Votrelcov. A Trixisovia sú aj rovnako nebezpeční. Pazúrmí roztrhajú pancier ako nič a z papule im tečie kyselina, takže čo nezničia rozožerú slinami." Tim s kamennou tvárou pozrel na priateľa. Bledý ako smrčka, pery sa mu triasli strachom a Tim sa to ani nesnažil skryť. "Atreyu poďme preč. Prosím !" "Teraz nemôžeme. Musíme to najprv preskúmať, spraviť nejaké fotky, merania. Podrž ten detektor, ja zatiaľ vyberiem ďalšie veci. Musíme si švihnúť." Tim preglgol. "Ty... Ty myslíš, že sa to môže vyliahnuť ?" "Vyliahnuť ? Ale nie. Je už ale veľa hodín a musíme stihnúť ten idiotský bus, inak ma tréner zabije." "Tréner ?" Zopakoval Tim neveriacky. Atreyu sa zaškeril. "Iba som žartoval..." Zatiaľ čo Atreyu kutral v batohu, vyťahujúc z bezodného vnútra všetky možné i nemožné prístroje, Tim nedokázal od obrazu mimozemského predátora odtrhnúť zrak. Aj keď príšera ostávala bez hnutia, fascinoval už len samotný fakt, že prvý krát v živote vidí skutočného mimozemšťana. Žiaden film, rozmazaná fotografia, nejasný obraz, či pochybné svetlá na oblohe. Toto bolo skutočné, odporne živé a ležalo to tu rovno pred ním. Ostré zubiská, dlhokánske klepetá i oceľovo pevný chvost Tima úplne opantali. Predstavoval si ako by také monštrum mohlo v dospelosti vyzeráť. Ak by sa vyliahlo tu v opustených lesoch Minnesoty a narástlo do plnej veľkosti, nezastaví ho ani armáda. Najmä ak ich tu budú desiatky, stovky, tisíce, možno i milióny. Potom už inváziu nič nezastaví. Musel to byť plán, tajný scenár, ktorým sa mimozemšťania pokúšajú infiltrovať na ich planétu. Trójske kone, ako im hovoria v mýtoch. Tim sa zachvel. Predstava blízkeho konca, hoci znela hrozivo, pri pohľade na mimozemskú beštiiu ho uchvacovala čoraz viac. Tri vajcia, tri bytosti, traja nepriatelia. Vyzerali príšerne a predsa úžasne. Tim odtiahol detekčný prístroj a pozrel do krabice. Aj keď odporný nálev v ktorom boli vajcia naložené vyzeral organicky, necítil žiaden zápach. (Teda ak sa nerátal smrad všadeprítomnej stuchliny, ktorý dráždil nos už od chvíle čo vstúpili dnu.) Bolo to trochu zvláštne. Biologické organizmy vrátane ľudí vždy vydávajú nejaké pachy. Tu však nič. Tima napadlo, že vajcia i nálev môžu byť chránené štítom, a preto nič necíti, no siahnuť do krabice, aby to overil dotykom sa neodvážil. Ako nad tým uvažoval, zrazu si uvedomil čosi zvláštne. Znova musel pozrieť na obrazovku snímača, aby sa uistil, že sa nemýli. Nebol to prelud. Obrazovka neveľkého prístroja, aj keď zaberala kompletne celé dno krabice ukazovala tri vajcia. Keď však pozrel dnu, v krabici stáli štyri. Niečo tu nesedelo. "Atreyu ? Ten tvoj prístroj asi nefunguje." Atreyu, ktorý práve dokončil prehliadku batohu obrátil pozornosť k Timovi a pozrel na

obrazovku. "Čo nie je dobré ? Ved' všetko je tak ako má byť." "Nie, nie je. Pozri sa lepšie." Tim vrátil snímač kamarátovi a ťukol do stredu display. "Vidíš tie vajíčka ? Ešte stále nevidíš nič zvláštne ?" Atreyu znova pozrel do krabice i na prístroj, no stále nechápal kam Tim mieri. "Tim, na debilné hádanky nemáme čas. Čo sa ti nepáči ?" "Počet ! Pozri sa koľko ich je v krabici. Sú tam štyri, ale tá vec ukazuje tri. Jedno na prístroji chýba." Atreyu naposledy pozrel na display i do krabice, a skutočne. V krabici bolo jedno vajce navyše. "Atreyu, čo to môže znamenať ? Myslíš, že ho prístroj nedokáže zachytiť ? Keby to však bolo tak, potom by stáli na rovnakom mieste. V krabici sú ale do štvorca a na snímači do trojuholníka." Atreyu si vymenil s Timom krátky pohľad a snímač z ničoho nič vypol. "To... To je nič. Tieto vecičky niekedy nie sú tak presné. Chvíľu im trvá kým rozlúštia kód." "Kód ? Aký kód ?" "Kód, ktorým je štít, čo je okolo nás zašifrovaný. Je to také špeci vlnenie, ktoré musí mať kód, a ak ho detektor nespočíta správne, ukáže kraviny. Tak ako naše okuliare." Tim sa zháčil. Kamarátovmu vysvetleniu nechápal. "Ale ako..." "Nie, žiadne ako ! Tu máš a foť." Atreyu mu strčil do rúk fotoaparát a sám si zobral malú metličku pripomínajúcu prachovku, akou sa utiera nábytok. Zatiaľ čo Tim fotil, Atreyu krúžil metličkou nad krabicou, neustále odčítavajúc údaje zo snímača. Keď bol hotový vytasil ďalší prístroj. Pripomínal konskú striekačku s dlhou ihlou na konci. "Čo je to ?" Opýtal sa Tim zvedavo. "Odoberieme nejaké vzorky. Potrebujeme ich na rozbor. V XCOM ich analyzujú a zistia kedy sa vyliahnú." "Ty... Ty chceš do toho pichať ? Čo keď to prebudíš ?" "Prebudím ? Je to predsa vajíčko. Ako to chceš prebudiť ?" "Chcel som povedať, že sa to môže vyliahnúť, keď do toho pichneš." Atreyu mávol rukou a hrot naberačky priložil k vajcu. Aj keď sa špičkou škrupiny takmer dotýkal, ku kontaktu nedošlo. Atreyu chvíľu držal odberovú ihlicu nad vajcom a potom ju vytiahol von. "Tak a máme to ! Máme vzorky DNA. Pošlem ich do nášho labáku. Ty si skončil ?" Tim pozrel na fotoaparát. "Spravil som tridsaťšesť fotiek." "Super ! Sprav pre istotu pár ďalších. Urobím ešte jeden odber, ale tentoraz hlboký." Atreyu schmatol druhú o niečo väčšiu naberačku. Na rozdiel od prvej, mala širšiu striekačku zakončenú oveľa dlhším, mimoriadne ostrým hrotom. Pripomínala viac vybavenie mučiarne ako vedecké zariadenie. Atreyu sa naklonil nad krabicu. Hlavou sa takmer dotýkal okrajov. Timovi kľáčiacemu hneď vedľa kamarátova póza pripomenula slávnú scénu z Votrelca. Teraz už iba aby príšera skočila kamarátovi do ksichtu a všetko bude ako vo filme. "Atreyu, nemali by sme radšej..." Timove slová prehlušil ohromujúci rámus. Desivý rev pripomínajúci škrekot druhohorného jaštera naplnil nevelkú miestnosť. Tim neudržal rovnováhu a prepadol dozadu. I Atreyu vyskočil do stoja, vydesene civejúc na dno krabice. "Atreyu, čo to bolo ?" Zajachtal Tim s hrôzou v hlase. "To... To nič. Nič sa nestalo. Neboj sa, všetko je pod kontrolou. Vajce... Jedno z nich prasklo. Ale to nič nie je." "Prasklo ?" Tim prekonal prvotný strach a pozrel do krabice. I napriek slabému svetlu uvidel, že jedno z vajec má škrupinu na bočnej strane prelomenú a z praskliny vyteká hustá slizovitá látka červeného sfarbenia. "Odfoť to !" Zachrčal Atreyu pridusene. "Potrebujeme dôkaz !" Sám namieril jeden z prístrojov na rodiacu sa hrôzu. "Atreyu, ono sa to..." "Ja viem ! Kl'uje sa to von. Musíš to nafotiť ! Rýchlo, skôr než to vylezie !" Tim, aj keď s trasúcimi rukami, urobil to o čo ho kamarát požiadal. Keď spravil prvých päť či šesť záberov, vajce sa mohutne zatriaslo. Tim reflexívne cúvol. "Tim neprestávaj fotiť !" Atreyu schmatol detektor, ktorým pred malou chvíľou sledovali vnútornú štruktúru vajca, no skôr ako ho stihol zapnúť, na bočnej strane vajíčka sa zjavila široká vyduť a kúsok rozbitej škrupinky posiali dno krabice. Tim sykol od strachu a uskočil dozadu, len tak-tak, že nevrátil do obrovitánskej siluety vypchaného medveďa. Atreyu ho napodobnil. Obaja chlapci pozreli na seba. Nemuseli nič hovoriť. Mysleli na to isté. Atreyu ako prvý našiel

odvahu a pristúpil ku krabici. Pozeral dnu celú večnosť, kým nemával na Tima. Tim aj keď s nohami ako z olova, podišiel k bedni. To čo dnu uvidel mu vyrazilo dych. Z mimozemského vajca roztrhaného desivou silou ostali len zbytky. Na mieste, kde stálo, ležalo čosi živé. Odporná príšera s veľkou valcovitou hlavou vyzerala v skutočnosti ešte strašidelnejšie ako na záberoch detektora. Monštrum ponorené v zelenkastom náleve premiešanom s vnútrovaječnou tekutinou tmavočerveného sfarbenia otvorilo tlamu a zasyčalo. Presnejšie vyzeralo to, akoby chcelo zasyčať, lebo žiaden sykot počuť nebolo. I napriek úplnému tichu, ktoré obscénny pôrod sprevádzal, Tim podvedome chytil kamaráta za ruku a křčovito zovrel jeho dlaň. Zmeravený strachom, nedokázal vysloviť ani tú ani najjednoduchšiu prosbu, ktorú mu myseľ tísila na jazyk. Našťastie, ani nebolo treba. Atreyu, aj keď sám na pokraji šoku, vytrhol Timovi fotoaparát z rúk a namieril ho na príšeru. "Ur... Urobím nejaké fotky. Toto musíme doniesť na základňu." Tim zavrtel hlavou. "Atreyu prosím..." "Tim musíme ! Musíme priniesť dôkazy. Môže to byť strašne dôležité." Atreyu sa nahol nad krabicu a z diaľky spravil niekoľko záberov. Potom si kľakol a urobil detailnejšie snímky, dokonale zachytávajúce obraz vyliahnutého mimozemšťana. Dívajúc sa na príšeru, Atreyu čosi napadlo. "Tim, podaj mi ruksak ! Potrebujem pinzetu." "Pinzetu ?" "Áno pinzetu. No tak rýchlo !" Tim s maximálnym sebaovládaním pritiahol ruksak ku kľáčiacemu kamarátovi, no iba tak, aby sa nenaklonil nad krabicu. Atreyu vybral malé puzdro plné najrozličnejších pinziat a jednu z nich vytiahol von. Sklonený nad krabicou, Tim nevidel čo v nej robí, no zdravý rozum velil vypadnúť skôr než bude neskoro. "Atreyu poďme preč. Zmiznime, lebo nás to dostane." "Nemyslím, že je to nebezpečné. Vyzerá to celkom kľudne. Vôbec to neútočí. Asi si myslíš, že som jeho mama. Poď sa na to pozrieť. Vyzerá celkom cool. Také čosi som v živote nevidel." Tim preglgol. Hrdlo mu sťahoval křč a mal čo robiť, aby dokázal naberať vzduch do pľúc. Atreyu naňho musel zamávať, aby pristúpil ku krabici. (Možno to bola zvedavosť a možno túžba vidieť to čo iní nikdy neuvidia, čo pokorilo Timov strach i primárne pudy.) Netvor ležal na dne takmer bez pohybu. Atreyu sa ho podarilo trochu odsunúť preč a teraz doňho jemne šťuchal pinzetou. Podivná bytosť na dobiedzanie vôbec nereagovala, aj keď pravdou je, že Atreyu sa jej vlastne vôbec nedotkol. Dával si veľký pozor, aby nespravil neopatrný pohyb, ktorý by mohol príšeru vydráždiť. "Dobré však. Nie je to vôbec agresívne. Nechceš si to skúsiť ?" Tim, bledý ako stena, pozrel na priateľa. Nechápal, ako môže byť tak pokojný. "Atreyu, nechaj ho tak a vypadnime preč !" "Vypadnúť preč ? Čo ti preskakuje ? Nikam nejdeme. Nemôžeme len tak odísť. Musíme to zobrať so sebou." "Zoberať so sebou ? Si sa zbláznil ?" "Neboj, nie je to nebezpečné. Pomýlil som sa. Nie sú to Trixisovia, ako som si myslel, ale úplne iná rasa. Ak by to bol Trixis, vyzeralo by to tu úplne inak." Atreyu namieril fotoaparát do debny a spravil ďalšiu sériu fotiek, komentujúc to čo vidí. Tim ho bez slova pozoroval. Stuhnutý strachom, nemal dost síl, aby mohol kamarátovmu šíalenému nápadu oponovať. Obaja, hoci každý iným spôsobom, boli strašidelným výjavom natoľko zaujatí, že si nevšimli ako sa za jedným zo zadebnených okien čosi pohlo. Mimozemšťan na dne krabice stále ostával bez hnutia. Od chvíle čo Atreyu doňho prvýkrát šťuchol sa vôbec nepohol. I napriek obrovskému strachu, zvedavosť nedala Timovi pokoj a opatrne pristúpil ku krabici. Atreyu znova potiahol spúšť fotoaparátu a podal prístroj Timovi. Skvelé zariadenie aj bez blesku zachytilo dianie v krabici oveľa lepšie ako by to dokázali oči človeka. Mimozemšťan na fotke vyzeral ako bez života. Mŕtvolne sivú pokožku pokrývali nepekné jazvy a pupence. Oči mal zavreté a tlama, aj keď rozgníavená dokorán, nevyzerala, že by z nej vychádzal dych. Tim vrátil fotoaparát Atreyu a nahol sa nad krabicu. Túžil vidieť príšeru na vlastné oči. Atreyu namieril fotoaparát priamo na netvora a chcel potiahnuť spúšť,

keď celú búdu naplnilo ohlušujúce praštie dreva. Nebol to mimozemšťan, ktorý si zubami ostrými ako oceľ prehrýzal cestou na slobodu. Desivý pazvuk praskajúcich dosiek znásobený dopadom ťažkej topánky prichádzal zvonku. Tieň prenikajúci oknom dával tušiť, že vonku niekto je. Atreyu vyletel do pozoru. Tim, k smrti vydesený chcel zjačať, no nanešťastie, sklonený nad krabicou, stratil rovnováhu a keď doňho Atreyu nechcene drgol, pádu už nešlo zabrániť. Čas akoby sa zastavil. Tim si s hrôzou uvedomil, že letí tvárou rovno do krabice. Ruky ešte stihol dať pred seba, no dotyku s vajcami i príšerou už nedokázal zabrániť. Obe dlane vnikli do slizovitej omáčky a jednou z nich zasiahol i práve vyliahnutého netvora. Ak by mu v tej chvíli hrdlo nevypovedalo službu, určite by začal vrieskať ako siréna. Našťastie pohľad na ruky ponorené po zápästia v rôsolovitej hmote ho úplne ochromil. Ako v hypnóze, cívil na dno krabice, pripúčeného mimozemšťana i ostatné vajcia. Aj keď dlane mal po zápästia ponorené v slize, nič lepkavé ani slizké necítil. Vlastne necítil vôbec nič. Žiadnu tekutinu, teplo ani chlad. V prvej chvíli Tima napadlo, že mimozemská látka mu zmenila ruky v kýpte a šok utlmil erupciu bolesti. Našťastie, nebola to pravda. Keď vytiahol dlane z krabice, boli celé, bez známok najmenšieho poranenia. Dokonca po zelenkastom slize pokrývajúcim dno krabice neostalo ani pamiatky. Tim ako v tranze hľadel na prsty, ktorými mal rozbité vajíčko, sliz i telo mimozemšťana preťať. Prsty, dlane, vajce i odporný mimozemšťan, všetko ostalo bez zmeny, neporušené a nedotknuté. Nechápal tomu. Nerozumel ničomu. Našťastie, či skôr nanešťastie, viac času na rozlúštenie záhady nedostal. Atreyu ho zdrapil za plece a strhol mu okuliare z tváre. "Pod' ! Musíme sa skryť !" Tim v absolútnom pomykove, mohol kamaráta iba slepo nasledovať. Neveľká miestnosť mnoho možností na ukrytie neposkytovala. Jedinou nádejou bola rozľahlá skriňa. Odsunutá od steny ponúkala dosť priestoru pre oboch. Atreyu musel strachom strpnutého kamaráta do úzkeho priestoru plného prachu a pavučín doslova natlačiť. Sám bleskurýchle nahádzal všetky prístroje do ruksaku a v poslednej chvíli zaliezol do nespoľahlivého, no jediného možného úkrytu. Tim bol v šoku. Vôbec nechápal čo sa deje. Našťastie mal dosť rozumu na to, aby mlčal. V temnom priestore medzi stenou a zadnou časťou skrine sa mohol spoľahnúť iba na sluch. Ťažké kroky zaduneli rovno za jeho chrtom. Niekto, alebo niečo muselo byť hneď za stenou. Bytosť prešla popri okne a čoskoro obaja chlapci začuli vrzgot otvárajúcich sa vrát. Neznámy vstúpil dnu. Tim chytil kamaráta za ruku. To bolo jediné čo v danej situácii dokázal urobiť. Atreyu naňho pozrel a priložiac si prsty na pery naznačil, aby mlčal. Ťažké kroky zastali pred vnútornými dverami, jedinou prekážkou, ktorá neznámeho tvora oddeľovala od prestrašenej dvojice. Zrazu celou búdou zahrmel desivý rachot a dvere sa s rámusom otvorili. Tim pocítil ako mu srdce zviera kŕč. Iba Atreyu zovretie ho držalo pri vedomí. Ťažké kroky vstúpili do neveľkej miestnosti. Postava prešla niekoľko yardov a zastala pri krabici s mimozemskými zárodkami. Tim napol sluch. Čakal, že mimozemšťan zareve, vydá sykot, alebo iný signál, akým bytosti jeho druhu zvyknú vyjadrovať svoj hnev, no nech napínal uši koľko chcel, nič nezačul. Až po malej chvíli bytosť zafučala. Ťažký chrapľavý výdych, ktorý zaplnil neveľkú miestnosť nemohla vydať žiadna ľudská bytosť. Toto nebol agent, ľudský tvor v službách votrelcov. To s čím mali do činenia musel byť skutočný mimozemšťan. Na potvrdenie teórie by stačilo vykuknúť spoza skrine. No spraviť niečo také by sa rovnalo samovražde. Existovala však i iná možnosť. Aj keď ukrytý v šere za skriňou, Tim v odraze svetla uvidel siluetu mohutnej postavy skláňajúcej sa nad krabicou. Dlhý tieň narysovaný lúčmi svetla prenikajúcimi škárami v okennom debnení dával postave nečlovečí ráz. Namiesto rúk Tim videl dlhé chápadlá, miesto krku, hlavu spojenú zrastenú s trupom a dolné končatiny neprirodzene spojené so zbytkom tela.

Uchvátený pohľadom na skutočného mimozemšťana ani nedýchal. Zrazu čosi zarachotilo. Krabica, ktorú spoločnými silami zložili z police, sa ako handrová bábika šmykla po dlážke. Tim pocítil, že Atreyu zovretie rastie. Atreyu nemusel nič hovoriť, aby pochopil, že má čušať. Ak si majú zachrániť životy, musia ostať v úplnej tichosti. Postava prešla na opačnú stranu miestnosti, kde stáli police s krabicami a jednu po druhej začala otvárať. "Kontroluje ďalšie zárodky." Prebleslo Timovi myslou. Bolo to jediné možné vysvetlenie. Každé ďalšie zarachotenie otvárajúceho sa veka Timom trhlo. A nielen ním. Držiac Atreyu za ruku, Tim cítil že kamarát je na tom podobne. Nie, teraz nebol čas na falošné hrdinstvo. Ďalší rachot zaznel oveľa bližšie ako ostatné. Mimozemšťan prehladáva ozaj všetky krabice. Tim privrel viečka a v duchu sa prežehnal. "Ježiško, ak toto prežijem, budem chodiť do kostola každú nedeľu aj cez sviatky. Prisahám." Ako to povedal, do skrine vrazilo čosi veľké. Mohutný kus nábytku sa zatriasol a z jeho vnútra vyletela škatuľa plná klinčov, ktorá sa rozprskla na zemi. Dlhé ako prst, klince pripomínali zuby predávneho jaštera. Tim zatajil dych a hryzol si do spodnej pery, aby nevykrikoval. Nanešťastie osud chcel, že spolu s nádychom preniklo do pľúc okrem zatuchnutého vzduchu i množstvo nečistôt a prachu. Nos začal neznesiteľne štekliť a podráždená sliznica žiadala o jediné, tú najprirodzenejšiu reakciu - kýchnutie. Tim vymanil dlaň z kamarátovho zovretia v zúfalej snahe zastaviť nezastaviteľné. Prezradiť sa kýchnutím by bolo ako z nepodareného filmu. Priložil si ruku k tvári a celou silou zovrel nos i ústa, keď zrazu... Klepetá. Pár dlhých klepiet zakončených ostrými bodákmi vystrelil úbohému chlapcovi rovno do očí. Možno, ak by v škáre za skriňou bolo viac svetla, Tim by uvidel, že to na čo sa díva a čo mu tak zúrivo skáče do tváre nie je brutálny mimozemský zárodok, pohyblivý rozmnožovací orgán túžiaci získať svojho hostiteľa. Presnejšie povedané, hostiteľa možno i áno, ale nie takého, ktorému vyskočí z brucha. Pavúk, akých býva za skriňami v lesných usadlostiach ako táto vždy viac ako dosť sa napokon stal príčinou ich prezradenia. Tim zvraskol ako pomintý a keďže mal hrdlo plné hlienov nasledovalo hromové kýchnutie. Mimozemšťan, nemimozemšťan, s krikom vyletel spoza skrine a zúrivo kmášuc rukou na všetky strany, úporne sa snažil zbaviť kúskov pavučiny i jej staviteľa. Napokon padol na kolená a rifle použil ako konečný nástroj očisty. Pavučina i pavúk boli preč. (Ten druhý stihol v panike ubzknúť pod skriňu.) Tim kľaciač na dlážke, pozrel nahor. Vedel, že je po všetkom. Atreyu vidiac, že sú prezradení nemal na výber. Vyskočil zo skrýše a stanul si medzi mimozemšťana a svojho kamaráta. Tim čakal, že vytiahne niektorú zo svojich zázračných zbraní a pri troche šťastia premení obrovitého votrelca na hrbu popola. No nestalo sa tak. Nenasledovali zbrane, ani boj. "Pane." Zapišťal Atreyu priškrteným hláskom. "Pane, ja... My... My vám to vysvetlíme." Obrovitá postava cudzokrajnej bytosti sa vzpriamila v plnej výške a Tim konečne uvidel do tváre vesmírneho netvora. Teda netvora... Zavalité telo so širokými plecami, obrovité brucho vytrčajúce z rozhalenej košele, rifle plné dier i tmavých flakov, bagandže špinavé od blata a prachu, vlasy ako po explózii plynového sporáku a brada neupravená a zafúľaná. Žiaden krásavec to teda nebol. No aspoň bytosť, ktorá stála pred nimi bola neodškriepiteľne človekom. A ešte akým? Muž okolo päťdesiatky mal na hrudi okrem košele aj symbol ???0. Ten istý, aký videli na aute, keď ich v lese predbehlo. Musel to byť lesník. (Samozrejme iba za naivného predpokladu, že toto miesto je lesníckou búdou a nie supertajnou základňou mimozemšťanov.) Muž k ním pristúpil a oboch chlapcov si prísne premeral. "Čo tu robíte?" "My pane... My sme sa chceli pozrieť dnu." Atreyu hlas sa triasol, že ledva dokázal vetu dokončiť. Nečudo aj. Strach mu zvieral nielen hrdlo ale i ostatné časti tela. Muž naňho chvíľu nevrlo hľadel, kým mu zrak spočinul na Timovi. I bojové

roboty majú príjemnejší pohľad. "Prečo ste sa chceli pozrieť dnu ? Čo ste tu hľadali ?" "Viete my... My sme zo školy a robili sme tu takú... Takú školskú expedíciu. Myslím vedeckú expedíciu. Chceli sme vidieť, ehm..." "Medveďa." Tim aj, keď bol ďaleko vydesenejší než jeho priateľ, nestratil nič zo svojich schopností za každých okolností vymyslieť tú najbláznivejšiu historku. "Pane, my... My sme sa chceli pozrieť na toho vypchaného medveďa. Videli sme ho zvonku cez okno a chceli sme zistiť, či je skutočný." Muž nepekne zagánil na Tima. "Čo ? Čo mi to tu trepeš za sprostosti ? Aký medveď ? Kde máte svoju triedu, keď ste tu so školou ?" "My sme tu sami. Je to samostatná úloha. Mali sme nazbierať vzorky rastlín a zvierat. Mysleli sme, že keby sme získali pár chlpcov z medveďa, mohli by sme v škole rozprávať, ako sme ho stretli v lese. Žiadneho sme ale nenašli a potom, keď sme uvideli toho tu dnu, mysleli sme..." Mohutná ruka ochrancu prírody dopadla útlému chlapcovi na plece. "Čo mi to tu rozprávaš za klamstvá ? Povedzte, čo ste tu robili ! Prečo je tá krabica otvorená a nič v nej nie je ? Kde ste to dali, vy zlodeji !" Tim nechápavo zažmurkal a kútikom oka pozrel na dno neďaleko stojacej krabice. Lesník mal pravdu. Krabica bola ozaj prázdna. "Tie... Tie zárodky, oni..." Atreyu pohotovo skočil dopredu. "Pane, viem čo si myslíte, ale my sme naozaj nič nešlohli. Chceli sme sa iba pozrieť na medveďa. Tá krabica bola prázdna, už keď sme ju otvorili. Nič v nej nebolo. Vlastne, ani sme ju neotvorili. Už taká bola, keď sme sem prišli." Lesník zdrapil Atreyu za bundu. "Neklam, mi ti všivák ! Včera som tu bol a tá krabica tu nebola. Ležala na polici tak ako ostané. Vy ste sa sem vlámali a otvorili ju. Čo ste tu hľadali ? Povedzte to, inak vám dám takú po papuliach, že vás vlastné matere nespoznajú !" "My sme sa iba chceli pozrieť či dnu nebudú nejaké vzorky." "Vzorky ? Aké vzorky ?" "Chlpy, parohy, alebo niečo také. Niečo čo by sme mohli ukázať v škole." Ako to Atreyu povedal, tvár mu skropil dážď slz a Atreyu sa rozplakal ako malé dieťa. "Máte pravdu pane. Neprišli sme sem zbierať vzorky. Chceli sme vidieť toho medveďa. Tú krabicu sme otvorili iba preto, aby sme zistili či v nej nie je niečo cool. Ale kradnúť sme nechceli. Prisahám ! Boli sme iba zvedaví." Atreyu slová, no najmä štýl ako ich povedal zaučinkovali. Lesník uvoľnil zovretie a Atreyu bol voľný. Vyhrané však nemali. "Ako ste sa dostali dnu ? Ale pravdu !" Atreyu preglgol a utrel si slzy. "Dvere boli otvorené a..." Lesník sa napriahol, že drzému klamárovi jednu vylepí. "Nie pane, nie ! Nebite ma." Skríkol Atreyu, kryjúc si tvár. "Ty malý smrad, prestaň mi tu klamať lebo sa nezdržím. Ešte jedna takáto lož a ideme na políciu. Je to jasné ?" Atreyu sa zhlboka nadýchol a s kajúcne sklopenými očami prikývol. (Skvelé herecké číslo.) "My... My sme použili kľúče." "Kľúče ? Tie mám iba ja. Zasa klameš !" "Nie neklamem ! Nemyslel som ozajstné kľúče, ale pakľúč." Atreyu na dôkaz svojho tvrdenia vytasil z vrecka dlhý ostrý predmet, ktorým otvoril vchodové dvere. "Odkiaľ to máš ?" "Ja... Ja ho mám od otca. Požičal som si ho od neho. On robí v banke a... Ehm, teda vlastne nie v banke, ale v... v..." "V base ?" "V base ? Nie, nie v base. On nerobí v base." "On možno nie, ale ty budeš ! Myslíš si, že si tu budeš zo mňa strieľať ? Odkiaľ máš ten pakľúč ? Ale pravdu !" Tim videl, že situácia je zlá. Atreyu bol v šoku, neschopný vymyslieť nič lepšie ako rozprávku o požičanom pakľúči. Všetko ostalo na ňom. "Pane, to... Bola to moja chyba." Lesník sa zamračil a príkro pozrel na Tima. "Tvoja ?" "Áno moja. To ja som chcel ísť do lesa, a preto som Atreyu poprosil, aby ma zobral so sebou. Chcel som vidieť medveďa. Na Internete som čítal, že tu v lese žije kopec medveďov a ja som ozajstného nikdy nevidel, iba v ZOO, a to sa neráta. Preto som myslel, žeby sme nejakého mohli nájsť a cvaknúť si ho." "Cvaknúť si medveďa ? Počuj ty sopliak, chceš si zo mňa strieľať ?" "Nie pane, naozaj to tak bolo." Tim ukázal na foťák, ktorý mal Atreyu okolo krku. "Žiadneho sme ale nenašli, a keď sme uvideli jedného tu dnu, chcel som si ho odfotiť, aby som v škole mohol kámošom

hovorí, že som videl ozajstného." Lesník si malého výtržníka s nedôverou premeral. "Keď ste šli len tak, ako to, že ste mali pakľúč ? To vy chodíte do lesa s pakľúčmi ?" "Atreyu otec je zámočník a Atreyu mu ho zobral. Chcel mi ho ukázať. Nikdy predtým som ozajstný pakľúč nevidel." "Takže zámočník ? Ešte pred chvíľou bol bankárom a teraz už je zrazu zámočníkom ?" "Nie, Atreyu otec nie je bankárom. On si to iba vymyslel, lebo... Lebo sa hanbí za to, že má otca zámočníka. Nerád o tom hovorí. Všetci Atreyu !" "Nóóó... Áno pane. Je to tak. Ja sa za to hrozne hanbím." "Hanbíš ? Prečo ? Čo je na tom také zahanbujúce ?" Atreyu pokrčil plecami a s provokačným úsmevom žmurkol na lesníka. "No... Lebo je to taká šupácka robota, ako napríklad byť lesníkom." Keď to Tim začul, takmer skolaboval. Povedať niečo také lesníkovi do očí, mohol ozaj iba Atreyu. "Šupácka robota ? Ja ti dám takú šupácku robotu, ty lump !" Obrovitý muž zúrivo schmatol Atreyu pod krkom. "Keby nebolo takých ako sme my, čo sa vám tu staráme o lesy, nemali by ste v čom bývať. Z čoho myslíte vy smradi, že sú postavené vaše domy ? Viete to vôbec ?" Tim neodpovedal. Ich dom, na rozdiel od väčšiny v meste, bol z betónových tvárnic. "Vraj šupácka robota. Neviete čo je to pracovať v lese, starať sa oň. Rozmaznaní mestskí fagani. Nemáte ani potuchy aká je to ťažká práca. Vy, čo celý život nevytiahnete päty z domu tu budete hovoriť o šupáckej robote ? Čo vy vlastne viete o práci lesníka ? Musíte snáď vstávať ráno o štvrtej ráno a makať do večera, niekedy aj cez noc ? Smradi rozmaznaní." "Prepáčte pane. Atreyu, on to tak nemyslel." Riekol Tim úprimne. "Nemyslel ? Vy nikdy na nič nemyslíte, iba na tie vaše prihlúple zábavky v počítači. Urážať prácu iných to áno, ale sami prstom pohnúť ani omylom. Neviete čo je to tvrdá, poctivá práca." Atreyu nenápadne kývol na Tima - samozrejme prstom - ako inak. Tim sa zachmúril, a našťastie nepovedal prvé čo mu zišlo na um. Teraz, istý si už, že lesník nie je mimozemšťan, spravil krok vpred a s hlavou sklonenou v pravom uhle vykonal to čo mal urobiť jeho kamarát. "Pane, je nám to hrozne ľúto čo sa stalo. Nechceli sme vás uraziť, ani vám nič ukradnúť. Chceli sme iba vidieť toho medveda. Prosím pustite nás. Prisaháme, že to nikdy viac nespravíme." Keď to Tim povedal, spravil ďalší krok vpred. Tentoraz však nie k lesníkovi, ale k stále otvorenej krabici. Lesník chvíľu mlčal. Úprimné slová chlapca ho zaskočili. "Ehm... Mal by som zavolať políciu a nebabrať sa tu s vami. To by ste hneď videli, aké poriadky by s vami urobili." "Nie, políciu nie ! Prosím !" Zastonal Atreyu a skočil dopredu, nechcene drgnúc do priateľa. Tim uskočil preč, smerom ku krabici. "Prečo by som to nemal spraviť ?" Zavrčal lesník mrzuto. "Lebo my... Lebo sme iba malé hlúpe deti. Prosím, nerobte to. My za to nemôžeme, že sme takí hlúpi." "Hlúpi a k tomu ešte aj drzí. To ste. Zaslúžili by ste si peknú príučku." "Áno, pane. Zaslúžili. Ale vy ste tak dobrý, že to nespravíte, však ?" "Prestaň s tým podlizovaním ! Na mňa také veci neplatia !" Lesník kopol do krabice. "Dáte ju späť odkiaľ ste ju vzali. Keby som mal viac času sa tu s vami naťahovať, písate si, že skočíte oveľa horšie. Keď vás tu ale ešte raz nachytám, tak si ma neželajte. Nebudem mať s vami žiadneho zľutovania a zrátam vám aj ten dnešok. Je vám to jasné ?" "Áno pane." Zvolal Atreyu oduševnene a štuchol do Tima. "Tú krabicu samozrejme dáme ihneď späť, však Tim." Tim neodpovedal. Meravo stojac nad krabicou, tvár mal ako z kameňa. Nečudo aj. Na dne nádoby v ktorej mal ešte pred chvíľou ponorené obe dlane, nič nebolo. Ani sliz, ani chlpaté vajíčka, ani mimozemšťan. Nič okrem vrstiev napadaného prachu v strede ktorého sa trblietali odtlačky detských dlaní. "No tak Tim, pomôž mi, dvihni to." Spoločným silami nadvihli prázdnu krabicu a položili ju na miesto odkiaľ ju vzali. "Tak a je na polici." Zvolal Atreyu veselo a schmatol ruksak. "Tak, my už teraz radšej pôjdeme. Musíme ešte stihnúť bus a na zastávku je to ďaleko. Ďakujeme vám, že ste to na nás nepovedali a... Majte sa." Atreyu zdrapil kamaráta za plece a zamierili ku dverám. Už boli takmer

vonku, keď na nich lesník zrukol. "Stojte ! Ten ruksak. Chcem ho vidieť !" "Ruksak ? Načo ? Nič v ňom nie je. Naozaj !" "Keď tam nič nie je, tak mi ho môžeš ukázať. Alebo tam niečo skrývaš ? Chceš, aby som si to s tými policajtni rozmyslel ?" Atreyu pochopil, že nemá zmysel odporovať. Sám by lesníkovi snád' i ušiel, no čo s Timom ? Zdráhavo zložil ruksak z pliec a pristúpil k strážcovi lesa, že mu ho dá. Ako mu ho podával, batoh mu vyletel z rúk a pristál na zemi. Atreyu poň pohotovo skočil a nenápadne strčil ruku dovnútra. "Čo to robíš ?" Zaburácal lesník a zdrapil Atreyu za plece. "Len to tam pekne nechaj dnu. To čo si ukradol." "Ale ja som nič neukradol !" Odsekol Atreyu spupne a vytiahol ruku z ruksaka. "Nič ? To hneď zistíme." Lesník zdvihol ruksak a položil ho na stôl. S jeho prehľadávaním sa veľmi netrápil. Celý jeho obsah vysypal na stôl. Tri plechovky Coly, balíček od hamburgeru, dve baterky, dvoje lyžiarskych okuliarov a GPS navigácia. To bolo všetko. Aj keď lesník ruksakom poriadne zatriasol, nič ďalšie z neho nevypadlo. Tim nechápavo pozrel na priateľa. S rukami v bok Atreyu vyzeral ako generál po úspešnom útoku. "Tak čo ? Čo sme ukradli ? Tá Cola je moja. Kúpil som ju v obchode. Ale keď ste smädný môžem vám ju streliť. Jedna plechovka - štyri doláre. To je aj s vysokohorskou prirážkou." Lesník sa zvrhol k malému provokatérovi. "Ja ti strelím jednu, ale po papuli ! A budeš to mať bez prirážky, ty gauner ! Zbaľte si veci a okamžite vypadnite, lebo za seba neručím !" Atreyu pochopil, že končí všetka sranda. Rýchlo spravil to čo mu lesník nakázal a spoločne s Timom vybehli von. Upaľovali čo im sily stačili. Prebehli snád' pol míle, keď vyčerpanie prinútilo Tima zastaviť. Atreyu k nemu pristúpil a smejúc sa ako blázon, chytil ho za plecia. "Ale sme mu to dali, čo ? To s tým medveďom to bolo ozaj cool. Ako si na takú kravinu prišiel ? Také niečo by ma nikdy nenapadlo." Tim namiesto odpovede zalapal po dychu a chvíľu trvalo kým prehovoril. "Atreyu, tá krabica ! Bola prázdna. Nič v nej nebolo. Vajcia ani mimozemšťan. Oni zmizli ! Stratili sa !" Atreyu sa obzrel. "Nekrič tak ! Nemusíme byť sami." "Myslíš, že nás sleduje ?" "Kto ? Ten bradatý **** ? On určite nie. Ale ten z tých krikov by tu ešte mohol byť." "Možno to bol ten lesník !" "Blbosť. Videl si tie stopy ? Boli oveľa menšie ako jeho bagandže. To nemohol byť on. Musel to byť niekto iný." "Niekto iný ? Kto ?" "A odkiaľ to mám asi tak vedieť ? Hlavné je, že to nebol ten lesník." Tim zhlboka odfúkol a utrel si pot z čela. "Ale Atreyu, čo tá krabica ? Keď sme ju dávali späť, bola prázdna. Vajcia ani zárodok tam neboli." "Jasné, že neboli. Čo si čakal ? Myslíš, že to bola obyčajná krabica ? Bol to špeciálny kontajner na uskladňovanie mimozemšťanov vybavený tými najlepšimi štítmí. Keď vošiel dnu ten starý, štíty sa automaticky zapli, a preto si nič neuvidel. Oni nemôžu riskovať, že by sme ich odhalili. Teda vlastne nie my, ale oni - ľudia." "Ľudia ? Ako to myslíš, že ľudia ?" "Poviem ti to, ale poďme na zastávku, inak nestihneme bus." Atreyu mal pravdu. Čas pokročil a ak to mali stihnúť, museli pridať do tempa. Ako kráčali lesom, Atreyu sa rozhovoril. "Vieš Tim, mimozemšťania, oni nechcú, aby o nich ľudia vedeli. Keď hovorím ľudia, myslím tým tých čo nie sú v XCOM. Ak by poznali pravdu, mohlo by to ohroziť ich misiu. A my v XCOM im o tom tiež nemôžeme povedať, lebo ľudstvo na to nie je pripravené. Preto aj používajú tie štíty, tak ako my a to je aj dôvod prečo musíme nosiť tie okuliare." Atreyu zatriasol ruksakom, kam po pri príchode lesníka svoje i Timove okuliare ukryl. "Každý ich vynález, každá vecička má špeciálne štíty, aby ich tí čo okuliare nemajú nemohli vidieť. Takto sa mimozemšťania istia, aby ich neodhalili. Štíty sa zapínajú vždy, keď je nablízku nejaký človek. Aj preto ak nemáš na okuliare ksichte, nemôžeš nič vidieť. To sa dá iba cez okuliare. A vtedy keď sme dávali späť tú krabicu si ich nemal. Už chápeš prečo so nič nevidel ?" Tim sa zatváril neisto. "Takže ani ten lesník nebol mimozemšťan, ale človek ? Myslím obyčajný človek, ako ty, alebo ja ?" Atreyu zavrtel hlavou. "Nie ako ty, alebo ja. My nie sme obyčajní ľudia. My sme z XCOM !"

Tim sklopil zrak. Z kamarátovho vysvetlenia mal poriadny zmätok. Atreyu to zbadal. "Čo je ? Tváriš sa ako ???0. Ja viem, čo si o tom myslíš, ale neboj, to je normálka u začínajúcich agentov. Každý z nás si tým prešiel. Aj ty to zvládneš. Uvidíš. Nevybral som si ťa pre nič za nič. Poznám ťa a viem, že to spolu zmákneme." Tim prikývol. "Ja viem, ale... Hovoríš, že používajú štíty, a preto som ich nevidel. Ale prečo som ich necítil ?" Atreyu vystrúhal nechápavý výraz. "Necítil ? Ako necítil ?" Tim sklopil zrak. "Vieš Atreyu, keď sa objavil ten lesník, tak som sa šmykol a rukou dotkol toho vajca. Nechcel som, ale ty si do mňa drgol a ja som stratil rovnováhu. Dal som ruky pred seba a dotkol sa vajca, mimozemšťana i toho slizu." Atreyu vypleštil oči. "Čo ??? A... Ako ? Vieš čo sa ti mohlo stať ??? Mohol si sa nakaziť, alebo ti to mohlo rozožrať ruku. Ten sliz bola kyselina a keby si sa jej bol dotkol, ruku máš v ťahu !" "Ale ja som sa jej dotkol ! Dotkol som sa dna tej krabice aj toho..." Tim dvihol dlaň, na dôkaz, že ruku stále má. "No... Tak asi to nebola kyselina. Pomýlil som sa." "Nie nebola. Ona vlastne vôbec nebola. Ja som ju vôbec necítil. Vlastne, nič som necítil. Akoby dnu nič nebolo. Dotkol som sa aj toho mimozemšťana, no ani jeho som necítil. Akoby to celé neexistovalo." Atreyu sa narovnal a tak zvláštne pozrel na priateľa. "Neexistovalo ? Ako neexistovalo ? To je predsa total blbosť. Videl si to, tak ako ja. Bolo to tam, muselo to tam byť. Inak by sme nič nevideli." Tim si hryzol do pery, nervózne sa hrajúc s prstami. "Atreyu, viem, že si budeš myslieť, že mi šibe, ale mňa napadla jedna vec, prečo som nič necítil, aj keď sme videli tú vec. Chceš ho počuť ?" Atreyu kývol na znak súhlasu. "Vieš, myslím že to čo sme videli nebolo skutočné." "Nebolo skutočné ?" "Áno, nebolo, teda ehm, vlastne bolo. Vlastne nie, nie, nebolo." Atreyu sa zaškeril. "Tak bolo či nebolo ? Ak nebolo, čo to podľa teba bolo ?" "No... Podľa mňa to bol obraz. Myslím, holografický obraz. Trojrozmerný, aký sa používa v sci-fi filmoch. Aj my ľudia ho vieme vytvoriť, tak prečo by to nevedeli mimozemšťania ?" Atreyu sa zamračil. "To je teda fakt pekná blbosť. Vraj obraz..." "Prečo ? Videli sme to predsa obaja. Bolo to tam. No keď som sa tej veci dotkol, nič som necítil. Musel to byť holograf. Čo iné by to mohlo byť ?" Atreyu sa zatváril znudene. "Keď už tak hologram ! Holograf je prístroj a hologram je obraz. Okrem toho, je to super sprostosť. Načo by to robili ?" "No predsa aby pred nami ukryli skutočné zárodky ! Tak ako s tým UFO. Vieš ako sa rozpadlo a nič z neho neostalo. Čo keď to UFO tiež nebolo ozajstné a to čo sme videli bol iba holograf. Ehm, teda vlastne hologram. Čo keď nás chceli zmiast' a skutočné UFO pristálo niekde inde a vysadilo mimozemšťanov aj ich zárodky ?" Atreyu, celý deň trpezlivo počúval kamarátove teórie a snažil sa ostať pokojný, no tentoraz to už nevydržal. "Prestaň už s tými blbosťami, dobre ? To UFO bolo skutočné. Strieľal som po ňom a zrušil ho. Myslíš, že som úplný idiot a neviem rozoznať UFO od holografu... Ehm, vlastne holografu ?" "Nie, to nie. Ja som iba myslel, že keď to UFO zmizlo, tak ako tie vajčička, či náhodou..." "Tim !" Skríkol Atreyu podráždene. "Už som ti povedal, že ty radšej nemysli ! Na myslenie som tu ja ! OK ? Ja som v XCOM dlhšie ako ty a viem čo je skutočné a čo nie. A tie vajcia neboli žiaden obraz ! Rozumieš ?" Tim nič nepovedal. Atreyu zasa raz lomcoval hnev a podráždený tón jeho hlasu predznamenával problémy. No i Tim toho začínal mal akurát tak dosť. "Ak sa ti moje teórie nepáčia, tak ich nebudem hovoriť. Chcel som iba pomôcť. Ale keď sú to podľa teba blbosti, budem ticho." Atreyu si povzdychol. "Sorry. Tak som to nemyslel. Už som ti ale X krát vysvetľoval, že na misiách som šéfom ja a keď poviem, že UFO je skutočné, tak je skutočné. Ja tieto vecičky poznám lepšie ako ty. Ty ešte nevieš čoho všetkého sú mimozemšťania schopní, aby nás oklamali. Preto mi musíš veriť a nie sa so mnou stále hádať." "Ale ja som sa s tebou nehádal. Chcel som ti iba helfnúť." "Tak OK. Kašli na to. Nič sa nestalo. Hlavne, že sme tú misiu zmákli." "Zmákli ? Ako to myslíš,

že zmákli ? Ved' predsa prišiel ten lesník a..." "Zasa sa chceš hádať ?" Tim sklopil zrak. "Nie, sorry, ja..." "Našli sme predsa to čo sme hľadali. Máme ich fotky, merania, dôkazy. Máme čo ukázať XCOM. Preto sme to zmákli !" Tim prudko zastavil. Niečo mu zrazu napadlo. "Atreyu tie fotky ! Máme predsa ich fotky !" "Hej máme, a čo má byť ?" "Môžeme z nich predsa zistiť, či tie vajcia boli skutočné. Ak budú na fotkách, znamená to, že museli existovať. Inak by ich foťák predsa necvakol." Atreyu privrel viečka a chvíľu premýšľal. "Tak dobre teda. Ak po tom tak veľmi túžiš, pozrieme sa na ne." Atreyu si zložil ruksak z pliec a skôr ako sa v ňom začal hrabať, obrátil sa Timovi chrbtom. O sekundu z neho vytiahol nielen foťák, ale i ďalekohľad, ktorým predtým pozorovali búdu. Nejaký čas s ovládaním komplikovaného prístroja zápasil, kým našiel to čo hľadal. "Tu sú, pozri sa sám, keď mi neveríš." Na display malého fotoaparátu svietila kolekcia fotografií. Nekvalitné s mizerným nasvietením, ihneď bolo jasné, že ich nefotil profesionál. I napriek tomu, na odhalenie toho najpodstatnejšieho stačili. Vajcia. Boli štyri, tak ako v skutočnosti. Nafotené z rôznych uhlov, ostré štetiny, ešte i teraz na trojrozmernom zábere pôsobili odstrašujúco. "Tak čo, spokojný ?" Tim celý zamyslený, vrátil fotoaparát kamarátovi. Atreyu ho strčil do ruksaku. I tentoraz skôr ako batoh otvoril, stanov si kamarátovi chrbtom, aby Tim nevidel čo v ňom ukrýva. "Tak čo, už mi veríš, že tie vajcia boli ozajstné, alebo chceš ďalší dôkaz ?" "Nie ja..." Tim zaváhal. "Atreyu, môžem sa ťa na niečo opýtať ? Tvoj ruksak ? Ako to, že v ňom nič nebolo ?" "Nebolo ? Ako nebolo ? Teraz som z neho vytiahol foťák i toto." Atreyu zamával ďalekohľadom, ktorý si nechal prevesený cez krk. "Ja viem, ale vtedy keď ho ten lesník vysypal ďalekohľad si tam nemal. Bola tam len Cola, okuliare a GPSko. Foťák, ani ďalšie prístroje v ňom neboli." Atreyu sa silene pousmial. "No jasné, že nie Mal som ich vo vrecku." "Vo vrecku ?" Tim pozrel na kamarátove nohavice. Rifle, ktoré mal na sebe ani pri najlepšej vôli neposkytovali dost' miesta na tak veľké prístroje ako detektor či fotoaparát, o ďalekohľade ani nehovoriac. "Také veľké vrecká predsa nemáš. Ako sa ti tam mohli zmestiť všetky tie veci ?" Atreyu nadvihol bundu. Vnútornú podšívku dopĺňal dobrý pol tucet vreciek najrozličnejšej veľkosti i tvaru. "Spokojný, alebo máš ešte nejaké iné priblížené otázky ?" Tim zavrtel hlavou. Nechcel riskovať ďalšiu hádku s kamarátom. I napriek vreckám, ktoré mu Atreyu ukázal, nedokázal pochopiť, ako by lesník mohol prístroje, ktoré svojimi rozmermi museli vytrčať spod bundy tak ľahko prehliadnuť. Posledných pár minút, ktoré ich delili od zastávky už o ruksaku nehovorili. Na zastávku prišli akurát včas. Cesta autobusom našťastie dopadla lepšie ako ráno a Timovi po dlhej dobe neprišlo zle. Keďže Atreyu vystupoval o zastávku skôr, v rýchlosti sa rozlúčili a Atreyu upaľoval do školy na tréning. Neboli ani štyri, keď Tim vošiel do svojho domu a uťahaný z dlhého pochodu i dvojnásobnej cesty autobusom zaľahol do postele. Nechcel spať, no únava spravila svoje a čoskoro zadriemal. Keď otvoril oči, vonku už bola tma. Rodičia ešte neprišli, a keďže Tim nemal veľmi čo na práci, skočil k počítaču. Pri spomienke na dnešnú misiu napísal do prehliadača slovo XCOM. Program v prvej desiatke výsledkov podľa očakávania vrátil odkazy na rovnomennú počítačovú hru, o ktorej Atreyu tvrdil, že ju vyrobili v XCOM, ako prípravu ľudstva na kontakt s mimozemšťanmi. Hľadať v množstve odkazov, obrázkov, recenzií i špekulácií o možnom pokračovaní hry, informácie o tajnej organizácii bojujúcej s mimozemšťanmi bolo ako stopovať asteroid v intergalaktickom priestore. Tima to po chvíli prestalo baviť a skúsil niečo iné. Atreyu ruksak. Od chvíle čo sa v autobuse spolu rozlúčili mu nedával pokoja. Nebolo to prvýkrát čo Atreyu svoj ruksak zakryl vlastným telom a samozrejme, akoby mohol zabudnúť na cyklotúru do ???0 lesa i výbuch kamarátovho hnevu, keď sa mu v ňom bez dovolenia začal hrabať. Žeby ruksak bol tajným zariadením XCOM, ktoré mu nechce ukázať ? Ak áno, akoby asi

tak mohol fungovať ? Ako nad tým uvažoval, spomenul si na Atreyu slová o tajných základniach, ktoré môžu byť oveľa väčšie ako v skutočnosti vyzerajú. Vyššie dimenzie do ktorých sa zmestí ďaleko viac. Mohol by mať niečo také Atreyu na pleciah ? Tim sa nahol nad počítač, že vyhledá informácie o vyšších dimenziách, no nestihol vyťukať ani prvé slovo, keď dolu na prízemí zarachotili dvere. Našťastie to boli iba rodičia. Prišli spoločne, čo nebývalo zvykom. Keďže Tima už riadne kváril hlad, zbehol dolu privítať ich a niečo si i zobnúť. Našťastie mama ani dnes nesklamala a priniesla chutný ???0. Kým ho zohrievala v mikrovlnke, Tim vbehol do svojej izby vypnúť počítač. Netúžil, aby rodičia zistili po čo pátra. Večera bola o chvíľu hotová. Dolu v obývačke, napchávajúc sa šŕavnatou ???0, otec si k nemu prisadol a tak ako vždy pri večeri, začal listovať v dennej tlači. Spolu s novinami, ležalo na stole i množstvo letákov a reklám, neklamný znak toho, že otec poštovú schránku ráno zabudol vyprázdniť. Medzi plagátmi a reklamami ležala veľká obálka. Biela, bez adresy odosielateľa či príjemcu, dokonca bez platnej známky, akosi nepasovala medzi všetok ten papierový smog, ktorým reklamné agentúry deň čo deň zaplňali poštové priehradky, každého kto nemal dosť rozumu, a nejakú si na záhrade pred domom obstaral. Bolo to zvláštne, posilať v dobe Internetu papierové obálky. I úradne oznamy či poštové obsielky sa zvykli vybavovať elektronicky. Klasickú poštu okrem zásielkových firiem a dôchodcov, už dnes takmer nikto nepoužíval. Možno i preto obálka Tima tak zaujala. (A tak trochu i pre chýbajúcu známku. Keď bol Tim menší, známky zbieral, takže veľmi dobre vedel, že na každej obálke musí byť minimálne jedna.) "Tati, môžem to otvoriť ?" Zajachtal Tim s plnými ústami a zamával obálkou. Otec dvihol zrak od novín a bez slova prikývol. Tim neváhal a skočil po nôž. Chvíľu s ním nemotorne manipuloval, kým mu mama nepodala nožnice. Už chcel obálku otvoriť, keď ucítil, že dnu je hrubý papier. Presnejšie niekoľko papierov zložených jeden na druhom. Napadlo ho, žeby to mohli byť peniaze. Keďže tie sa vždy mohli hodiť, Tim nenápadne odbehol do kuchyne a obsah obálky vysypal na stôl. To čo uvidel, ho prinútilo vystreliť do stoja. Fotky, množstvo fotiek. Vytláčené na počítačovej tlačiarni, nepripomínali tie, aké je možné obdivovať v rodinných albumoch. No nie formát primäl Tima skočiť do pozoru. Tim a Atreyu. Odfotení zozadu i spredu, na zastávke autobusu i uprostred lesa. Celá ich dnešná výprava zdokumentovaná na desiatkach záberov. Niektoré rozmazané, iné odseknuté či bez svetla. No i tak postačujúce, aby tí, ktorí by mali záujem zistili kde Tim dnes bol. "Timmy, poď jesť. Vychladne ti to." Mama vstúpila do kuchyne, že uloží špinavý riad do dresu, keď zbadala fotky. "Timmy, čo je to ? To ste kde ?" Tim zmeravel. Vedel, že musí niečo povedať, no nevedel čo. S otvorenými ústami civel na mamu, prehrabujúcu sa v dôkaznom materiáli. "Timmy, čo sú to za fotky ? Vy ste dnes boli v lese ?" "Fotky ? Aké fotky ?" Zvolal otec z jedálne. "John, poď sa na to pozrieť. Toto musíš vidieť." Mama podala manželovi jednu z fotografií, zachytávajúcich Tima na prašnom chodníku uprostred lesa. Otec pozrel na fotku spredu i zozadu, keď v ľavom dolnej rohu zbadal rukou dopísaný dátum i čas. "11:30 ? Tim, čo to má znamenať ? Čo sú to za fotky ?" Tim preglgol. Aj keď mŕtvolne bledý vedel, že mlčať dlhšie nemôže. "To... To sú naše fotky s Atreyu." "Vaše fotky s Atreyu ? Vy ste dnes boli v lese ?" "Á... Áno. Atreyu mi chcel niečo ukázať." "Ukázať ? O 11:30 cez vyučovanie ?" "My... My sme dnes nemali vyučko. Odpadlo nám. Teda, neodpadlo celé, ale odpadla posledná hodina. Vlastne posledné dve hodiny. Vlastne nie. Tri hodiny. Odpadli tri hodiny." Tim sklopil zrak. Pochopil, že ďalej klamať nemá zmysel. "Nič nám neodpadlo. My... My sme odišli zo školy. Atreyu mi chcel ukázať les. Chceli sme sa prejsť. Vlastne ja som to chcel. Atreyu za to nemôže. Bol to môj nápad." Tim sa zachvel od strachu a pokorne sklopil zrak. Čakal, že otec teraz začne kričať, nahnevá

sa a nariadi mu domáce väzenie - tak ako to robieval vždy, keď Tim niečo vyparatil. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď namiesto kriku a výčitiek otec k nemu pristúpil a potľapkal ho po pleci. "Tim, prečo si to urobil? Dobré vieš, že také veci sa nesmú robiť." "Vraj nesmú?" Vyhlkla mama. "Timmy prečo ste preboha šli do toho lesa? Čo to bol za hlúpy nápad? Vieš čo všetko sa vám mohlo stať? Mohol vás tam niekto prepadnúť, alebo niečo ešte horšie." "Alice prestaň!" Riekol otec prísne a pozrel na syna. "Tim povedz, prečo ste šli do toho lesa a ešte k tomu cez školu? Z vyučovania sa nesmie odchádzať. To predsa vieš. Čo na to povie vaša triedna? Môže vám dať neospravedlnenú hodinu. To ste už viackrát takto odišli z vyučovania?" "Nie! Ani raz! Prisahám! Nikdy predtým sme neodišli zo školy, iba teraz. Naozaj!" Otec pozrel na stôl plný fotiek. "A prečo ste vlastne išli do toho lesa? Na tých fotkách to vyzerá ako les. To ste kde boli?" Tim vyrapotal číslo autobusu i meno sezónnej reštaurácie na konečnej, okolo ktorej prechádzali. Na objasnenie dôvodu ich výletu si pomohol svojim nápadom z kôlne. Rodičom rozpovedal príbeh o školskej práci, ktorú na najbližšiu hodinu biológie mali vypracovať i vzorkách rastlín a zoschnutých listov, ktoré na to budú potrebovať. Podľa Timovej narýchlo vymyslenej story, v lese, kde je množstvo stromov a kríkov môžu nazbierať omnoho viac vzoriek, ako by to dokázali v Groove parku. Tim nezabudol dodať, že s Atreyu chceli mať čo najviac vzoriek, aby boli v triede najlepšie. Historka vyzerala nádejne, a keď k nej Tim pridal i Atreyu poobedňajší tréning, hlavný dôvod pre ktorý museli opustiť vyučovanie predčasne, zdalo sa to neuveriteľné, no aspoň podľa prvotných reakcií mu rodičia uverili. Mama síce niekoľkokrát zopakovala, aké bolo nezodpovedné ísť osamote do lesa, no nad nelogickosťou synovho vysvetlenia sa príliš nezamýšľala. U otca to ako vždy bolo o čosi zložitejšie. Ešte hodnú chvíľu po tom ako Tim skončil s vysvetľovaním, naňho hľadieť, trpezlivo počúvajúc maminu kázeň. Keď skončila, prisunul si stoličku k synovi a rozstrapatil mu vlasy. "Tim, už si dosť veľký chlapec na to, aby si vedel, že také veci sa nesmú robiť. Zo školy nemôžete len tak odísť, a to ani kvôli laboratórnej práci. Ak ste chceli nazbierať nejaké listy, mal si mi to povedať. Zobral by som vás do lesa autom. Ale po vyučovaní, alebo cez víkend, a nie keď máte školu." Tim pokorne prikývol. "Ja viem tati. Pre... Prepáč." "Tim musíš nám sľúbiť, že to bolo posledný krát a nikdy viac nič také nespravíš. Mama má pravdu. Mohlo sa vám tam niečo stať. V lese sa môžu potulovať kdejakí bezdomovci, narkomani, alebo aj divé zvieratá. Mohli ste niekam spadnúť, zraniť sa, alebo sa stratiť. Sľúb nám, že to nikdy viac nespravíš." Tim otvoril ústa, no nedokázal odvetiť. Otcova reakcia ho zaskočila. Málokedy po takomto prúseri reagoval otec tak pokojne. (Keď sa to týkalo školy, tak nikdy.) V minulosti by podobné rozhovory vždy sprevádzali ostré slová i krik. Trešty ako zákaz počítača či televízora by boli samozrejmosťou. Aj preto Timovi pár sekúnd trvalo, kým sa spamätal a dostal zo seba krátke, no o to ráznejšie. "Sľubujem." Otec sa pousmial a ešte raz mu rozstrapatil šticu. "Som rád, že si rozumieme. Každý problém sa dá vyriešiť, ak sa o ňom rozumne porozprávame, však?" Tim prikývol, nie ani tak preto, žeby s otcom súhlasil, iba chcel mať tento 'rozumný' rozhovor čo najskôr za sebou. Napokon sa podarilo. Otec mu do kuchyne priniesol, teraz už poriadne vychladnuté, jedlo a ďalej si čítal noviny, akoby sa aféra s výletom nikdy nestala. Tim rýchlo zjedol to čo mal a vbehol späť do svojej izby. Aj keď počítač ostal v pohotovostnom režime, na pátranie po vyšších dimenziách už nemal chuť. Teraz ho trápilo čosi celkom iné. Spomienky na lesníka, zárodky mimozemšťanov, Atreyu podivný ruksak i tajomné fotografie neznámeho autora, to všetko bude Tima sprevádzať ešte mnoho ďalších dní i týždňov. No viac ako záležitosti okolo XCOM ho trápil otec. Mierna reakcia nezodpovedajúca jeho temperamentu (teda aspoň pokiaľ šlo o školské záležitosti), vzbudzovala záujem. Otec nikdy predtým tak pokojne

nereagoval. Prečo teraz ? Čo tak zásadné sa za posledné dni v ich vzťahu zmenilo, že reagoval inak ako si Tim za posledné roky odkedy začal navštevovať doškoloňovací ústav G. W. Busha juniora zvykol ? Niečo tu nesedelo a Tim nevedel čo. Jedna myšlienka sa síce núkala samá, no Tim ju okamžite zmiatol z mysle. Predstava, žeby otec mohol byť nakazený mimozemskými zárodkami, meniac sa v jedného z agentov, znela i na Tima príliš bláznivo.

23.07.2012..

Chapter 25 - Útok s poradovým číslom 2.

Tim sa strhol na posteli a vystrelil do posedu. Premočený potom, striasol sa a rukami si pretrel tvár. Tma. Všade kam len oko dohliadlo, všetko pokrýval závoj nepreniknuteľnej temnoty. Noc, sen, alebo snáď smrť ? Tim nevedel. Netušil či je stále nažive, alebo ho raz a navždy pohltila nekonečná hladina oceánu večnosti. Ak by však nebol medzi živými, určite by nič necítil. Ani mrazivé objatie chladu, ktoré i v tejto chvíli prestupovalo každým kúskom jeho tela. Skúsil napriamit' dlaň. Ak jeho pomínuteľné telo pohltil osud určený každému smrteľníkovi, nič nezbadá. Nekonečné diaľavy vesmíru zrazu prestúpila mohutná žiara. Kužeľ oslepujúceho svetla ho okamžite pohltil. On, 12 ročný Timothy Anderson z Minneapolis sa teraz stretne so svojim stvoriteľom. Mysľou mu preletel celý jeho život. Obrazy radostné i tie menej šťastné v rýchlom slede opisovali príbeh jeho pozemského bytia. Dívajúc sa na ne, tiesnivá myšlienka mu zovrela srdce. "Čo mu len poviem, ak sa ma spýta prečo som v lete nechodil do kostola ?" No jasné, kto by cez prázdniny vstával ráno na deviatu ? No vysvetľujte niečo také stvoriteľovi ! Nie, také niečo mu nemôže povedať. Musí vymyslieť čosi lepšie. Ale čo ? Ako nad tým uvažoval, oslepujúci záblesk svetla sa prudko stočil doprava a na veľké prekvapenie čoskoro zmizol v diaľke. Tim nechápavo zažmurkal a dlaňami si pretrel zrak. Temné šero iba pomaly striedali nejasné kontúry známych tvarov. Skriňa, jedna i druhá, pracovný stôl, zrkadlo, posteľ, nočný stolík... Izba ! Jeho detská izba. Je späť, je doma. Nie je mŕtvý ! Timove oči sa skrížili do X a pozemská gravitácia 1000 krát silnejšia ho tlačila nadol. Telo bezvládne padlo do hlbokého vankúša. Hrdlo túžilo po oslavnom výkriku, no myseľ našťastie včas zaradila spätný chod. Po pamäti siahol na nočný stolík, kde večer pred spaním trochu neuvážene položil svoj tajný komunikátor. 3:05 - toľko oznamoval display nevelkého prístroja. Päť minút po tretej znamenalo, že Tima čaká ešte viac ako 5 hodín intenzívneho spánku. Teda malo by. Desivý sen, ktorý ho oň pripravil, mohol byť kedykoľvek späť. Na details si veľmi nepamätal, no matne si spomínal, že sa týkal Atreyu. Teda Atreyu. Skôr hnusnej slizovitej gule s množstvom výrastkov na ktorú sa jeho priateľ premenil. Tim zavrtel hlavou. "Sen. Bol to iba hlúpy sen. Nič viac." Spomienka na infantilný prelud nanešťastie oživila ďalšiu. Otcove správanie, najmä to ako mu prepáčil útek zo školy mu nedávalo pokoja. Bola to len náhoda, alebo sa za tým ukrývalo čosi viac ? Ak áno, tak čo ? Pár vysvetlení Tima síce napadlo, no dobre vedel, že ak nad nimi bude dlhšie špekulovať, nezaspí vôbec. Pozrel na komunikátor. Ukazoval štvrt' na štyri. Nezdalo sa mu, žeby prístroj držal tak dlho v dlani, no na hlúpe predstavy o skrakovaní času nemal chuť. Komunikátor vrátil späť na stolík a otočiac sa chrbtom k oknu dúfal, že nerušený autami čoskoro znova zaspí. Netrvalo dlho a začal pociťovať ako ho opúšťa vedomie. (Tentoraz bez obáv, žeby sa nevrátilo späť.) Vyčerpaný, nechal sa unášať na vlnách blížiaceho sa snenia a určite by doň aj upadol, ak by z nekonečnej diaľavy k nemu nedoľahol zvláštne znejúci zvuk. V prvej chvíli si myslel, že to bude niektorý z kamiónov, ktoré i v túto

včasnú hodinu dovážali čerstvý tovar do obchodov. No prešla minúta a po nej i ďalšia a zvuk pripomínajúci klepot datľa nielenže nemizol, naopak znel čoraz silnejšie. Aj keď k smrti unavený, musel zistiť čo je vo veci. Čo ak sa Atreyu mylí a mimozemšťania po ňom ešte stále idú? Popravde nečakal, žeby to bola ozaj pravda a tak sa iba lenivo prevalil na druhý bok zažmurkajúc na okno, spoza ktorého zvláštny zvuk prichádzal. Najskôr asi len dementná Micka zasa raz nedá pokoj. V prvej chvíli neuvidel nič zvláštne. Pravdou bolo, že v šere noci, by toho veľa nezbadal, ani keby zažal svetlo, no toľko aktivity pre hlúpe klepkanie vyvinúť rozhodne neplánoval. Otrávený, zababušil hlavu späť do vankúša v nádeji, že znova zadrieme. Desivý buchot, ktorý zatriasol okenným rámom ho prinútil vyletieť do strehu. Toto už nemohla byť mačka ani náhodou. S búšiacim srdcom siahol do šuplíka nočného stolíka, kde ak si správne spomínal ukryl Atreyu baterku - zbraň, ktorou pred čosi vyše týždňom zlikvidoval slizovitého mimozemšťana. Bola tam. Aj keď cez rúčku mala prehodenú zakrvavenú vreckovku - pripomienku Atreyu súboja s Haroldom, krv - nekrv, teraz išlo o život. Tim krčovito schmatol neveľkú zbraň a hmatom pátral po spínači. Na sklenenú membránu čosi dopadlo. Okno sa zatriaslo, no vydržalo. Tim skočil k zemi, šikovne sa šuchnúc za posteľ. Od napätia ani nedýchal. Chvejúcimi prstami našiel to čo hľadal. Malé tlačítko šťuklo a ostré svetlo ho zasiahlo rovno do tváre. Tim sa strhol, no baterku z rúk nepustil. Do okna opätovne čosi vrazilo. Okenná tabuľa zastonala, no nepovolila. Tim vedel, že ak nič nespraví nepriateľ sklo prerazí a urobí s ním krátky koniec. V duchu napočítal do troch a s baterkou namierenou pred seba zasvietil na domnelého nepriateľa. Lúče ožiarili okno i vedľa stojace dvere. Tim pohľadom preletel balkón i parapet pod ním, no nič zvláštne nezbadal. Žiaden nepriateľský bojovník, ani slizovitá obluda sa nechystala vniknúť do bezpečia jeho domova. Baterkou presondoval okno, záclonu i žalúzie, keď dolu pri balkónových dverách konečne čosi objavil. Zasvietil na to. Neznáma vec bleskurýchle zareagovala a v okamihu zmizla za stenou pod parapetom. Tim zmeravel. Niečo tam bolo. Niečo čo nepochádzalo z tohto svetla. Niečo čo sem vyslali, aby skoncovalo s jeho životom. Nie, toto nebol sen, z ktorého sa prebudí. Bolo to skutočné, tak ako chlad, ktorý cítil, ako vzduch, ktorý dýchal, ako pot, ktorý mu stekal po tvári. Ak by to čo Tim práve zažíval prežil pred týždňom, od hrôzy určite skamenie. No dnes už, ako čerstvý člen XCOM nemal na strach žiaden nárok. S baterkou namierenou na parapet pozrel na nočný stolík. Jeho komunikátor bol ešte stále tam. Stačilo sa poň len natiahnuť. Zavolať Atreyu bude zlomok sekundy. Ak mu povie čo sa stalo, určite sem pošle špeciálnu jednotku XCOM, ktorá ho zachráni, tak ako pred rokmi Atreyu. Nanešťastie, zohnúť sa po komunikátor znamenalo stratiť z dohľadu tenkú sklenenú prepážku, jediné čo Tima od mimozemského zabijaka teraz oddeľovalo. Nanešťastie, vyberať nebolo z čoho. Pohotovo skočil k zemi a prikrčený k posteli siahol po komunikátore. Už ho takmer držal v ruke, keď prístroj ako na potvoru skĺzol zo stola a zletel do úzkej štrbiny za posteľou. Tim zúrivo zahrešil. Situácia vyzerala beznádejne. Ak bude chcieť komunikátor opätovne získať, bude musieť pod posteľ. Bleskovo premýšľal čo spraviť. Skôr než stihol dokončiť prvú myšlienku, uvidel niečo čo ho prinútilo zabudnúť na komunikátor i Atreyu. Krabovité telo plné klepiet sa vznášalo pred jeho oknom. Tmavej siluete zo spodnej časti trla vyrastali desiatky nôh hmýriace sa závratnou rýchlosťou. Každá z nich, ukončená ostrým bodcom, pripomínala odpornú biomechanickú kopiju. Monštru chýbala hlava, či iný orgán centrálnej nervovej sústavy, ktorý by netvorovi aspoň sčasti vtisol pečať pozemšťana. Príšera vzdialene pripomínala známy facehugger z filmu Alien, aj keď ten nemal tak dlhé klepetá. Jedným z nich sa netvor takmer dotýkal skla. Tim stuhol. Dívajúc sa na vesmírnu

hrôzu, nebol schopný pohybu. Netvor napriahnutou končatinou ťukol do skla. Odporné klepkanie vystriedal zimomriavky naháňajúci škrabot. Tim sa strhol a konečne precitol. Ako v tranze, namieril svetelnú zbraň na nepriateľa a potiahol spúšť. Z baterky vyšľahol mohutný záblesk. Protivníka zasiahol s nevídanou presnosťou. Laserový záblesk sa zaligotal na lesklom tele príšery ožiariac jej odporné telo. Tim po druhýkrát stlačil spúšť. Lúč i tentoraz preťal obludu na dve polovice, no nič iné sa nestalo. Nenasledoval sykot, iskrenie, ani dym stúpajúci z kovového skeletu nepriateľa. Timova zbraň na netvora nezabrala. Hoci vypálil ďalšie tri salvy, beštia z vesmíru sa naďalej pokojne vznášala pred oknom, akoby sa nič nestalo. Tim zmeravel. Vedel, že je koniec. Teraz mimozemšťan prerazí sklo a skoncuje s jeho životom. Ak bude mať šťastie, zabije ho hneď, ak nie, skončí ako živý zombie, agent v službách nepriateľa. No ak už má zomrieť, tak nie bez boja ! S buchotom dopadol na dlážku a skotúlajúc sa po zemi zaliezol za zelenú skriňu. Čakal, že izbu naplní rinčanie skla, ktoré v zlomku sekundy vystrieda odporný bzukot vo vysokej tónine - predzvesť blížiaceho sa konca. Prešlo však niekoľko sekúnd a nič sa nestalo. Nenasledovalo trieštenie okna, ani sykot laserových paprskov. Noc pokojne plynula ďalej, ľadovo slepá k súboju na život a na smrť, ktorý sa v ponurej izbe odohrával. Timovi chvíľu trvalo, kým nabral odvahu a vykukol spoza skrine. Po mimozemšťanovi neostalo ani pamiatky. Nebol pri dverách, ani za sklom, nevznášal sa nad vysokým parapetom, ani nevisel na vonkajšej kľučke. To samo o sebe veľa znamenať nemuselo. Vyspelá mimozemská technika akiste dávno zvládla prechod pevnými stenami bez ich fyzického narušenia. Preniknúť cez tenké sklo muselo byť pre pokročilú civilizáciu Sliziakov úplnou hračkou. Tim zaliezol za okraj postele a pohľadom preletel po miestnosti. Mať tak nejakú, hoc i úplne primitívnu zbraň, cítil by sa istejšie. Aj keď by mu v boji s krabovitou obludou nepomohla, aspoň by tí čo ju sem poslali videli, že on Timothy Anderson z nich nemá strach. A keď ho nemá 12 ročný chlapec, nebudú mať ani ostatní. Veru, mimozemšťania to s ľudstvom nebudú mať vôbec ľahké. Ako nad tým uvažoval, spomenul si na baseballovú pálku - tú ktorú už od prvého útoku nechal ukrytú dolu pod posteľou. Bezmyšlienkovite hrabol do úzkej medzery medzi lôžkom a podlahou. Bola tam. Masívne porisko z dreva i odľahčených kovov sa ihneď stalo jeho, hoc biednym, no predsa len akým takým nástrojom obrany. Tim si poťažkal objemnú zbraň. Baseball nikdy veľmi nemiloval. Aj keď otec ho nie raz skúšal zaúčať do tajov tejto prapodivnej hry, Tim iba málokedy trafil loptičku. (Aj keď, raz mu to vyšlo parádne. Vtedy objemná lopta po Timovom heroickom odpale skončila pánovi Johnsonovi rovno v tanieri - spolu s črepinami ich nedávno kúpeného trojvrstvého okna.) Teraz ňou mal trafiť iba o málo väčšieho nepriateľa. Tim preglol. I napriek mohutnému odhodlaniu, ruky sa mu tak chveli, že mal čo robiť, aby pálku udržal v dlaniach. Čosi zašušťalo vzduchom. Tim sa zvrhol a bleskurýchle zahnal po domnelom útočníkovi. Pálka zasiahla roh postele. Tupý úder Timovi zbraň takmer vyrzil z rúk. Našťastie, nič tam nebolo. Žiaden mimozemšťan ho neskúšal pripraviť o život. Teda aspoň zatiaľ... Krabovitá beštia pravdepodobne zachytila lomoz z izby, pretože pokojne preletela popred okno, spraviac zvláštnu piruetu. Otočená na spodnú stranu, jej mohutné klepetá sľaby nohy akvabel začali opisovať prapodivné obrazce. Ladné pohyby končatín, tak netypické pre bytosti, ktorých základ tela tvorí pevná kostra, Tima napriek všetkému čo sa dialo uchvátili. Čo to robí ? Prečo sa obrátila naopak a vykonáva tak divné pohyby ? Chce mu niečo naznačiť, ukázať tajný symbol, alebo nejaké znamenie ? Ak tá vec prišla zabiť ho, prečo nespraví to kvôli čomu sem bola vyslaná ? Teraz, keď je Tim prakticky bezmocný má na to ideálnu príležitosť. Ani sám nevediac či viac z vlastnej vôle, alebo snád vôle kohosi iného, Tim pocítil, že jeho nohy vykonali krok vpred. Najprv

jeden, potom druhý a napokon i tretí. Ešte jeden a bude pri okne. Mimozemská bytosť zaregistrovala chlapcov záujem a spravila ďalšiu vývrtku, akú zvládnu len vesmírne plavidlá, ak ich neviaže tiaž. "Predvádza sa ?" Opýtal sa v duchu Tim. Aj keď nerozumel čo to neznámy robí, pri pohľade na zvláštny tanec sa musel pousmiať. Pálka, ktorú zvieral v dlani začala klesať a Tim spravil ďalší krok vpred. Nosom sa takmer dotýkal skla. Mimozemská bytosť spravila ďalší obrat a vrchnú časť tela ožiarilo malé svetielko. Tim reflexívne cúvol. Našťastie, žiaden paprsok smrtiaceho lasera nevyrazil v ústrety jeho tvári. Zvláštna svetlohra nepochopiteľného významu rozihrala celý povrch neznámeho prišelca. Záhadne stvorenie z ďalekého vesmíru osvetľovali blikajúce plamienky pripomínajúce výboje plazmy. Tim pri pohľade na ne si spomenul na starší sci-fi film, kde blikajúce odtiene najrozličnejších farieb slúžili na komunikáciu s návštevníkmi z vesmíru. Mohla by i táto bytosť nadväzovať komunikáciu s ním ? Tim zmeravel. Tiesnivá myšlienka, ktorá mu preblesla ho úplne ochromila. "Čo ak nie sú naši nepriatelia ? Čo ak sa Atreyu a XCOM mylí a oni sem neprišli preto, aby nás zničili ? Čo ak nám chcú pomôcť, pred niečím nás varovať, chrániť nás, tak ako to bolo napísané v knihách ?" Tima za svoj život prečítal desiatky, možno stovky kníh o UFO, no v žiadnej z nich, ani jediný raz neopisovali mimozemšťanov ako krvilačných netvorov, dobyvateľov a ničiteľov svetov, ktorí by kolonizovali cudzie planéty. Také výmysly patrili len do brakových filmov. V serióznej ufologickej literatúre nemali svoje miesto. Mimozemšťania, nech už vyzerali akokoľvek, vždy boli radcami a učiteľmi, tými ktorí majú ľuďom pomôcť. Zabíjať a deštruovať, také veci vyspelé civilizácie nikdy nerobia. To len ľudstvo, primitívna, po bohatstve bažiacca kultúra je schopná podobných hrôz. Tim meravo hľadiac na záhadného neznámeho, zovrel kľučku balkónových dverí. Stačilo ju len potiahnuť a mimozemšťan vkĺzne dnu. Risk ? Čo, ale ak to je presne to na čo mimozemšťania čakajú ? Prstami pohladil sklenenú prepážku. Roztiahnutá dlaň ako symbol priateľstva. Ak sú mimozemšťania ozaj tak vyspelí, toto gesto zmierenia určite pochopia. Krabovitá bytosť urobila jemný pohyb vpred a priplachtila tesne pred dvere. Jej povrch zažiaril upokojujúcim odtieňom blankytne modrej. Tim sa pousmial. "Rozumie mi. Nie je našim nepriateľom. Nechce ma zabiť !" Baseballová pálka s buchotom pristála na zemi. Tim priložil i druhú ruku na sklo. Bytosť z vesmíru musí vidieť, že neprišiel s ňou bojovať, ani ju nijako ohrozovať. Musí vidieť, že chce iba... Krabovitý mimozemšťan zrazu s neskutočnou rýchlosťou vyrazil vpred. Odporné stvorenie v zlomku sekundy dunivo dopadlo na sklo. Tim zvraskol a šmyknúc sa na záclone, spadol na dlážku. Obrovský krab sa ako gigantická pijavica prisala k sklenenej membráne a mohutné klepetá škriabali po okennom ráme, sápagúc po kľučke. Ak nie je zaistená, je koniec. Tim vyletel na nohy, no namiesto úteku, skočil k balkónu. Celou váhou sa oprel do kľučky. Dverný mechanizmus zastonal. Desivá príšera napriahla dlhokánske klepeto a vrazila ním do skla. Aj keď ho nerozbila, sklenená tabuľa sa celá roztriasla. Tim vedel, že ak netvor útok zopakuje, sklo určite prerazí. Pozrel na zem. Pálka ležala pohodená tesne pred prahom. Ak by nevisel na kľučke, určite naň dosiahne. Na niečo také však neostal čas. Netvor znova udel. Najdlhšie z klepiet zamierilo na prostriedku čela úbohého chlapca. Tim chcel vykriknúť, no hrdlo namiesto kriku opustil len bezhlasý prúd vzduchu. Chcel ustúpiť, nanešťastie stále zamotaný v záclonách, druhýkrát padol na zem. Netvor nalepený na sklo začal pomaly zliezať nadol. Tim siahol po pálke. Uchopiac mohutnú rúčku, napriahol sa, že ňou útočníka zasiahne, keď sa stalo čosi veľmi zvláštne. Mimozemská príšera pričúpená na skle z ničoho nič zastala a ako orol zostrelený z oblohy bezmocne padla na zem. Svetlo ožarujúce jej povrch stmavlo a vlniace sa klepetá kmitali stále pomalšie, až kým úplne nezastali. Vesmírny útočník ostal ležať

na dne balkóna, nejaviac najmenších známok života. Tim v prvej chvíli cúvol, presvedčený že je to len ďalší trik, ktorým ho monštrum chce pripraviť o ostražitosť. Šuchol sa pod parapet a napäto čakal čo sa bude diať. Prešla minúta, po nej ďalšia, no stále nič. Netvor ostával bez hnutia. Tim si utrel prepotené čelo. Nevedel čo robiť. Ak by príšera zaútočila, napriahla dlhokánske klepetá a vyrazila vpred, situácia by bola jednoduchšia. Ale takto ? Je možné, že lúč baterky predsa len účinkoval a mimozemšťana, hoc s niekoľkominútovým oneskorením napokon dostal ? Ak áno čo má urobiť ? Má zavolať Atreyu a povedať mu o všetkom čo sa tu stalo ? Alebo radšej privolať otca a mamu a ukázať im neodškriepiteľný dôkaz toho, že sa celé roky nemýlil a mimozemšťania ozaj existujú ? Čo ale ak nemá pravdu a tá vec svoju smrť stále len predstiera, pripravená zaútočiť hneď ako sem prizve oboch rodičov ? Atreyu predsa spomínal, že mimozemšťania nechcú byť prezradení a urobia čokoľvek, aby tomu zabránili. Aj keď sa Tim desil toho čo musí vykonať, neexistovala iná možnosť. Musel overiť či je netvor ozaj po smrti. Spomenul si na misiú v lese, kde Atreyu pichaním do vyliahnutého mláďaťa skúmal jeho reakcie. Možno, ak by namiesto pinzety použil svoju pátku, mohol by bez zbytočného rizika overiť či je netvor ozaj mŕtvy. V duchu sa prežehnal a odistil kľučku. Prudký nápor ľadového severáku vyrazil dvere tak prudko, že Tim mal čo robiť aby neprišiel o zuby. Mrazivý chlad, ktorý spolu s vetrom vnikli do izby si ani nevšimol. Ako v paralýze, hľadel na kraba. Aj napriek búreniu nebeských živlov, netvor ostával bez hnutia. Jeho klepetá nezvierali sťahy smrteľných krčov a svetelné výboje neožarovali povrch stuhnutého tela. S klepetami zloženými na hrudi, trochu pripomínal mŕtveho chrobáka. Je však ozaj po ňom ? Tim bez dlhého váhania (ak by mal čas premýšľať a zvážiť všetky riziká, určite ujde z domu) šťuchol pátkou do kraba. Silný úder prinútil netvora otočiť sa okolo svojej osi, no keď zastal, viac sa nepohol. Skúsil to znova, no príšera ani tentoraz nereagovala. "Možno som ju ozaj dostal." Pomyslel si Tim a do tretice drgol do nehybného tela nepriateľa. Nič, ani najmenšie šuchnutie. Ak mimozemšťan svoju smrť len predstiera, robí to ozaj dobre. Tim si hryzol do spodnej pery a premýšľal. Musel sa rozhodnúť čo ďalej. Zbraň. To je to prvé čo bude potrebovať. Mala by byť na posteli, kde ju po sérii neúspešných zásahov odhodil. Opatrne privrel dvere a uistiť sa, že zámok drží, skočil ku lôžku. Zrak privyknutý na tmú baterku okamžite objavil. Zaborená v perine, po stlačení tlačítka pohotovo zareagovala a izbu ožiaril ostrý lúč svetla. So zbraňou namierenou na netvora, pristúpil ku dverám a znova ich otvoril. Silné svetlo Atreyu baterky sa zaligotalo na kovovom povrchu monštra. Ostré klepetá, aj keď bez hnutia stále vzbudzovali hrôzu. Zakončené dlhými bodcami, ak by chceli, mohli by útleho chlapca kedykoľvek prebodnúť. Tim sa zachvel, no neprestal nehybného protivníka ožarovať smrtiacimi paprskami. Prezrel ho zo všetkých strán, dokonca kvôli tomu vystúpil aj na balkón a niekoľkokrát do mŕtvy pichol, no netvor sa ani raz nepohol. "Je po ňom !" Pomyslel si Tim a vrátil sa späť do izby. Hľadiac na nehybné telo, stále nevedel čo spraviť. Keby tu bol jeho kamarát, ten by isto vedel ako na to. Musí mu zavolať. Atreyu bol jeho veliteľom a iba on musí rozhodnúť čo ďalej. Komunikátor dlho nehľadal. Našťastie nezapadol za posteľ ako sa obával. Zastrčený medzi lôžkom a nočným stolom, vytiahol ho bez nutnosti snímať zrak z balkóna. Číslo vytáčať nemusel. Kontakt na Atreyu svietil v strede display. Stlačil tlačítko 'Connect', dúfajúc, že čoskoro začuje hlas kamaráta. Prístroj začal nadväzovať spojenie a malú obrazovku ožiaril posuvný pásik. Prešlo niekoľko sekúnd, no nič sa nestalo. Komunikátor ostal mŕkvy. Žiadne vytáčanie, pískanie, či cvrlikanie. Dokonca ani strnulý hlas operátorky oznamujúci neúspech spojenia nezaznel. Skúsil to znova. Tentoraz už čosi začul. Jemné praskanie podobné tomu aké počuť v reproduktoroch pri príchode SMS Tima prinútilo vystreliť do pozoru.

"Atreyu ? Atreyu si tam ?" Praskanie vystriedal nevýrazný šum. Odpoveď však ani tentoraz neprišla. "Do riti aj s tým !" Zahrešil zúrivo a do tretice skúsil zavolať. Tentoraz už prístroj zareagoval. Jediné šťastie bolo, že Tim nemal ucho príliš blízko slúchadla. Ohybný mechanický pazvuk v zlomku sekundy naplnil celú miestnosť. Iba vďaka vycibreným reflexom Tim stihol mobil vypnúť skôr, než desivý rámus prebudil celý dom. Znechutený odhodil nepoužiteľný prístroj na posteľ. Nemalo zmysel zisťovať, prečo komunikátor zasa raz zlyhal. S Atreyu sa nespojí, takže všetko ostalo len na ňom. Dívajúc sa na (asi) mŕtveho mimozemšťana, dostal nápad. Nelogický, bláznivý a šialený, no zároveň jediný možný. Z modrej skrine vytiahol krabicu od starého notebooku. Aj keď na výšku nemala viac ako 3 palce, mohla by stačiť. Opatrne pricupital k balkónovým dverám a skôr než ich otvoril, priložil krabicu k obrazu vesmírnej obludy. Kartónový obal bez problémov ukryje 10 takých mimozemšťanov. Aj keď zmietaný strachom, vyšiel na balkón a za pomoci pátky i kusu igelitu po chvíli snaženia dostal príšeru do krabice. Keď ju dvíhal, uvedomil si, aká je ľahká. Nemala ani libru. S chvejúcimi prstami zaklopil priehľadné veko a zasvietil dnu. V ostrom svetle uvidel niečo čo mu predtým uniklo. Spod jedného z netvorových klepiet vytekala akási tekutina. V ligotavej žiare, nebolo možné určiť zloženie ani farbu, no tekutina svojim skupenstvom trochu pripomínala olej. Pár kvapiek ostalo i na dlážke. "Krv ?" Napadlo Tima. Zásah jeho zbrane pravdepodobne spôsobil ďaleko vážnejšie škody ako si prv myslel. Krv netvora však zároveň znamenala, že musí byť po ňom. Tim si pripomenul misiu v lese, kde Atreyu v snahe získať vzorky inej príšery použil striekačku, aby ju neskôr mohol zaniest' na základňu. Aj keď ho chytala hrôza pri pomyselní na to čo sa chystá urobiť, predstava, že vďaka jeho hrdinstvu pomôže XCOM v boji s nepriateľom ho nútila potlačiť prvotný strach i pud sebazáchovy. S roztrasenými rukami, prešľapujúc krôčik po krôčiku, preniesol mimozemšťana do izby a uložil ho na miesto odkiaľ krabicu vytiahol – do modrej skrine. Aj keď dvere z preglejky toho veľa nevydržia, pre istotu ich zamkol na dva západy a celý rozrušený zaľahol do postele. Prikrytý hrubou perinou, zuby mu drkotali ako odstátemu kostlivcovi. Strach znásobený pobytom na mrazivom balkóne vykonali svoje. Tim si pretrel čelo. Hoci ho mal ľadové, pot mu rosil celú tvár. Pripadal si ako v zlom sne. To čo prežíval, nemohlo byť skutočné. Musel to byť sen, nočná mora, z ktorej sa čoskoro preberie, prebudiac sa do ďaleko pokojnejšej reality. Tim zavrtel hlavou. Nie, toto sa mu musí snívať. Mať mimozemšťana zavretého v krabici od počítača – to predsa nemôže byť pravda. Ak by jemu niekto povedal, že má doma mimozemšťana v skrini na hračky, pomyslel by si, že mu preskakuje. "To je ale pekne idiotský sen. Heh, ako som mu mohol uveriť ? Vraj mimozemšťan v krabici ! Keď to poviem Atreyu, určite sa mi začne smiať. Radšej mu to ani hovoriť nebudem. Iba by sa..." Cvrlikavý tón tajného komunikátora prerušil hrobové ticho miestnosti. Tim sa vrhol k mobilu v domnení, že prístroj znova začne ziapať ako pominutý, no našťastie, nestalo sa. Namiesto revu, display pokojne oznamoval, že volá jeho kamarát. Tim preglgol a prepojil hovor. "Tim ? Tim si to ty ? Počuješ ma ?" "Och Atreyu, aký som rád, že ťa počujem. Neuveríš čo sa stalo. Práve som sa zobudil, keď tá vec prišla ku mne a napadla ma ! Strieľala po mne a chcela ma dostať, no asi som ju zrušil. Nevieť to isto, lebo sa to nehýbe, ale čo ak to nie je mŕtve ? Nevieť čo mám robiť. Chcelo ma to zabiť takým bodákom, ale zasvietil som na to a potom..." Timovi vŕhli slzy do očí a začal vzlykať. "Atreyu, hrozne sa bojím ! Čo mám robiť ?" Atreyu chvíľu hľadel na priateľa a nič nehovoril. "Ehm, Tim, ty... Ty ho máš ?" "Mám ?" "Toho robota ! Dostal som hlásene, že na teba poslali bojového robota a že je u teba. Nemohol som ťa varovať skôr, lebo to prišlo až teraz. Dúfam, že ti nič nespravil." "Nie, ja... Ja som ho asi dostal ! Trafil som ho tvojou baterkou a tá vec

spadla na zem. Udrel som ho baseballovou pálkou, a už sa to viac nepohlo. No neviem či je to ozaj mŕtve. Čo ak to stále žije ?" Atreyu sa chytil za čelo a zhlboka si odfúkol. "Fuj Tim, vieš ako som sa bál ? Myslel som, že je po tebe. Keď mi hlásili, že k vám poslali robota triedy 3-A, myslel som, že ťa už nikdy neuvidím. Ty si ho však dostal a zavrel do skrine. To je úplná paráda !" Tim potiahol nosom. "Atreyu, myslíš že je tá vec mŕtva ? Keď som ju dával do krabice, nehýbalo sa to a vytieklo z neho niečo ako krv. Ale možno to stále žije a robí zo seba mŕtveho chrobáka." "Nie, nežije. Je po ňom ! Dostal si ho. XCOM to už overila." "Overila ? Ak... Ako to mohla overiť ? Je to predsa mimozemšťan !" "Ja viem, ale hneď ako XCOM zistila, že na teba poslali tú vec, vyslali k tebe ochrancu." "Ochrancu ?" "Nášho bojového robota. Teraz je pred vašim domom a dáva na teba pozor." Tim pozrel k balkónu. "Atreyu, ale ja nič nevidím !" "Jasné, že nie. Je neviditeľný ! Nemôžeš ho vidieť, kým nemáš na ksichte špeci brýlky. No neboj. Je tam a ochráni ťa, ak by poslali ďalšieho." "Poslali ďalšieho ??? Povedal si, že už žiadneho ďalšieho na mňa nikdy nepošlú !" Atreyu sklopil zrak. "Ja viem Tim, ale niektoré veci sa zmenili. Tou dnešnou, ehm teda vlastne včerajšou misiou sme ich poriadne *****. Ty aj ja. Preto na teba poslali toho robota a na mňa tiež." Tim vyvalil oči. "Oni ho poslali aj na teba ?" "Jasné, no dostal som ho, tak ako ty. Už nám viac neublížia, to ti sľubujem. Odteraz na teba budú dávať pozor naše neviditeľné hliadky, takže keby niečo, tak..." Atreyu si veľavýznamne rukou prešiel po krku. "Neboj, dostaneme ich. Nemusíš mať strach. Už ti nič nehrozí. Všetko bude OK, to mi ver. Teraz hlavne, nechaj toho robota v skrini a nedotýkaj sa ho. Ja poňho ráno prídem a zoberiem ho. Za toto ťa v XCOM určite pochvália a možno dostaneš aj pozvanie na našu základňu !" Tim preglgol. Vedel, žeby mal niečo povedať, no v stave v akom sa nachádzal nedokázal zo seba dostať jediného slovka. Atreyu výklad situácie, neviditeľní strážcovia, nepriateľskí roboti i záplava informácií o XCOM ho úplne ohromila. Na spracovanie všetkého čo za uplynulých 10 minút zažil by potreboval mesiace, možno roky, no k dispozícii mal len niekoľko sekúnd. Atreyu sa zaškeril. "Tim si vážne dobrý ! Lepší ako som myslel. Iní by sa na tvojom mieste od strachu *****, a ty spravíš čosi také ! Nikdy by som si nemyslel, že môžeš byť tak odvážny." "Atreyu, ale čo ak sa tá vec preberie ? Možno som ju iba resetoval, a keď sa znova spustí, tak..." "Nespustí. Je po ňom ! Odovlnal si ho. Tvoj strážny robot to už checkol a všetko je OK. Nechaj ho v škatuli a hlavne sa ho nedotýkaj. Mohol by mať v sebe zbytkovú energiu a ak by si tam strkal prsty, môže ti ich odseknúť. Ja prídem hneď ráno a odnesiem ho preč. Zatiaľ ho nechaj tak a skús zaspáť. Potrebuješ to." "Zaspáť ?" Zvolal Tim. "Atreyu, ako mám zaspáť, keď mám v skrini mimozemšťana !?!" Atreyu sa prevrátil oči a kyslo sa zatváril. "Tim, už som ti predsa povedal, že to nie je mimozemšťan. Je to robot a je po ňom. Keď chceš, prídem hneď o šiestej. Skôr ozaj nemôžem. Maj zapnutý mobil, aby som ti mohol brnknuť, až budem pred vašou bránou." Tim potiahol nosom a zavzlykal. Predstava, že zbytok noci strávi v spoločnosti mimozemského robota ho naplňala hrôzou. "A nemohla by XCOM poslať niekoho už teraz ? Nechcem, aby tá vec bola tu." "Nie !" Odsekol Atreyu nervózne. "Sorry Tim, ja viem, že je to pre teba ťažké, no musíš to vydržať. To zmákneš. Hlavne nezabudni na svoju prísahu. Vaším o tom nesmieš vykecať ani slovo. Je to jasné ?" Tim prosebne pozrel na priateľa. "Atreyu a nemohol by si prísť aspoň ty ? Prosím !!!" Atreyu si povzdychol a naklonil sa dopredu, aby komunikátor zaberol len jeho oči. "Ak by som mohol, tak určite prídem. No teraz vážne nemôžem. Som na... Na základni. Na základni XCOM. Máme tu nejakú prácu. Za tri hodiny som však u teba a všetko bude OK, uvidíš." Tim si utrel slzy a smutne prikývol. "Tak dobre, ale prosím príď čo najskôr. Nechcem to tu." "Jasnačka, neboj. O šiestej som u teba a potom to už to nikdy neuvidíš. Zatiaľ to nejakou vydrž, OK ?" Tim zošpúlil pery.

"Tak dobre. Skúsím to." Atreyu sa pousmial. "Si fakt super. Som rád, že mám takého kámoša ako ty. Naozaj. Teraz už ale musím letieť. Takže ráno u teba. Zatiaľ sa maj." Len čo to Atreyu povedal, spojenie sa prerušilo. Komunikátor oznámil koniec hovoru a display rýchlo stmavol. Tim ostal zarazene civieť na mĺkvy prístroj a ničomu nerozumel. Zapláva priateľových vysvetlení si žiadala podrobnú analýzu, rozobratie slovka po slovku, preskúmanie každého gesta, dvojzmyselnej narážky či úškrnu, ktorý Atreyu vykonal. No, aj keby to všetko Tim vykonal, silne pochyboval, žeby kamarátovmu vysvetleniu porozumel. S chvejúcimi prstami položil komunikátor na nočný stolík a hľadiac na modrú skriňu, tuho premýšľal. Bolo jasné, že dnes už nezaspí. Robot bol stále tu a dôverovať Atreyu ubezpečeniam o jeho smrti, by bola nerozumnosť, ktorá by ho mohla stať život. Strnulý strachom, pomaly si začal prehrávať obsah zvláštneho rozhovoru. Ako prvé si spomenul na XCOM. Podľa Atreyu slov by pred jeho domom mal teraz poletovať neviditeľný strážny robot, pripravený zlikvidovať každý útok nepriateľa. Aj keď Tim hľadel na okno, žiadneho robota nevidel. Okrem blikotavých svetiel pouličných lúčok, ktoré z času na čas preťali reflektory rýchlo sa ženúcich áut, panovala za sklom úplná temnota. Ak by mal Tim dosť síl, vyskočí na nohy a pozrie von či predsa len niečo neuvidí. Nanešťastie, paralyzovaný strachom, nedokázal vykonať najmenší pohyb. Aby toho nebolo málo, na chodbe za dverami čosi zašramotilo. Tim pohotovo schmatol baterku. "Ďalší útok?" Trasúcimi prstami hľadal tlačítko, ktorým by zbraň zapol. O zlomok sekundy svetelný kužeľ dopadol na vchodové dvere. Ak útočník teraz prekročí prah, smrtiaci lúč zničujúcich paprskov ho presekne skrz. Tim napol sluch. Nevýrazný lomoz hoci prešiel okolo dverí, nezastal pred nimi, a pokojne pokračujúč ďalej smerujúc k izbe rodičov. "Mama !" Tima striaslo hrôzou. Mimoszemšťan akiste zachytil žiarenie jeho zbrane a našiel si jednoduchší cieľ. Musí niečo urobiť ! Ale čo ? Čo ak je dupot za dverami iba pascou, aby nepriateľ len čo vyjde von, naňho zaútočil a zabil ho skôr, než ho stihne zničiť svojou baterkou ? Tim cítil, ako mu pot steká po tvári. Na rozhodnutie mal len niekoľko sekúnd. Aj keď omráčený strachom, vyskočil z postele. Nikomu, ani tomu najstrašnejšiemu votrelcovi z najvzdialenejšieho kúta vesmíru nedovolí ublížiť mame či otcovi. Už sa napriahol po kľučke, že vyletí na chodbu, keď z ničoho nič baterka zhasla. Svetelný lúč rýchlo pominul a izbu naplnila čiernočierna tma. "Do **** aj s tým." Zahrešil Tim a zúrivo zakmásal nefunkčnou zbraňou. Slzy mu vhrkli do očí. Tentoraz už bol ozaj koniec. Bez zbrane je stratený. Strápnutý strachom začal spätkovať. Z chodby doľahol vzdialený buchot po ktorom nasledovalo vrzgnutie dverí. "Už je v ich izbe !" Tim chcel vykriknúť, no nedokázal to. Strach ho úplne paralyzoval. Vlastný život pred životom rodičov. Strašná voľba, ktorá vlastne voľbou ani nebola. Sám je predsa ďalší na rade. Bezvládne sa zosypal na posteľ. "Mami, tati." Výron slz pokropil Timovu tvár. "Je koniec ! Je koniec !" Kľučka dverí začala klesať. Tim pritisol viečka k sebe. Nechcel hľadiť blížiacu sa smrť do tváre. Ťažké kroky zaduneli vedľa jeho postele. "Je koniec." Tim zovrel dlane a v duchu sa prežehnal. "Tim ? Tim, ty nespíš ?" Známy hlas patriaci známej tvári. Aj napriek nepreniknuteľnej temnote, otcovu tvár Tim spoznal okamžite. "Čo ti je ? Prečo nespíš ? Stalo sa niečo ?" Otec sa naklonil k synovi a pohladil ho po líci. Keď sa ho dotkol uvedomil si, že sa celý trasie. "Preboha Tim, čo sa ti stalo ? Ved' sa celý chveješ !" Tim preglgol, no neodpovedal. Otec si kľakol k jeho lôžku a zažal nočnú lampu. Roztrášený so slzami v očiach, Tim vyzeral otrasne. "Tim, čo sa ti stalo ? Prečo plačeš ? Bolí ťa niečo ? Je ti zle ?" Tim jemne pokynul hlavou. Prichádzajúci vzlyk ho prinútil prehltnúť naprázdno. "Si celý prepotený. Čo ti je ? Teba snáď trápi ten včerašok ? Ale ved' sa predsa nič hrozné nestalo. Ak chceš, hneď ráno zavolám vašej triednej a vysvetlím jej, že ste nechceli ujsť zo školy. Ak jej poviem, že ste šli

zbierať vzorky na vedeckú prácu, určite to pochopí." Tim si utrel slzy a meravo pozrel na otca. Ani sám nevediac prečo, v jeho vnútri sa čosi zlomilo a na svoje i otcovo prekvapenie sa mu hodil okolo pliec. Otec ho privinul k hrudi, tak ako to robieval pred rokmi, keď bol Tim ešte batola. Hoci tie časy už boli dávno preč, Tim sa necítil trápne. Potreboval to. Potreboval cítiť dotyk blízkej osoby, niekoho kto ho má stále rád, kto mu poskytne hoc maličký, no predsa len kúsok istoty v tomto stále neistejšom svete. Tim zvieral otca, tak dlho ako sa len odvážil. Keď ho pustil, ešte dlho potom ho otec hladil po vlasoch. Našťastie výsluch, ktorého sa Tim trochu obával nenastal. Otca nezaujímalo prečo je záclona na okne odhrnutá a prečo baseballová pálka leží pohodená dolu pod parapetom. Hoci celý čas nič nepovedal, Tim nepotreboval počuť jeho slová. Všetko čo si potrebovali povedať si povedali bez nich. Po dlhej chvíli mu otec zaželel dobrú noc, a aj keď ho zanechal samého, dvere na svojej i Timovej izbe, nechal odchýlené. Keby niečo, hocikedy naňho môže zavolať. Aj napriek všetkému čo dnes zažil, pred piatou únava definitívne zvíťazila a Tim tuho zadriemal. Nie však nadsť. Nebolo ani šesť, keď bzučivý tón komunikátora narušil jeho snenie. Tim okamžite vyskočil do pozoru a pod ho k oknu. Aj keď vonku ešte iba svitalo, Atreyu už postával pred bránou. Tim opatrne privrel dvere na rodičovskej izbe a po špičkách zbehol na prizemie. Atreyu už naňho netrpezlivo čakal. "Sú vaši sú doma ?" "Naši ? Myslíš rodičov ?" "Jasné." Atreyu zatriasol batohom na chrbte. Nebola to taška, akú obvykle nosieval do školy. O niečo priestrannjšia s hrubšími stenami Atreyu ju ma naposledy na výlete k vyhliadkovej veži. Teraz mala slúžiť ako kontajner na uskladnenie mimozemského útočníka. "Ako ho... Ako ho chceš dať preč ?" "Ako ? Normálne rukami. Neboj. Je to iba robot. Nemá v sebe vírusy, ani nič také. Nenakazí nás." Tim preglgol a pozval kamaráta dnu. Vybehli na poschodie a nepozorovane vkližli do Timovej izby. Spiaci rodičia ich našťastie nezbadali. "Zamkni !" Prikázal Atreyu a zhodil ruksak z pliec. Opatrne pristúpil k modrej skrini. "Nechyťal si ho, však ?" Tim zavrtel hlavou. "To je dobré. Keď si spal, overili sme to. Tá vec ťa neprišla zlikvidovať, ako sme si najprv mysleli. Preklepli sme jeho pamäť a zistili, že tu bol na sledovačke." "Sledovačke ?" "Áno. Nechcel ťa zmasakrovať. Prišiel ťa len špiónovať." Atreyu otvoril skriňu a vytiahol z nej krabicu od notebooku. Pri pohľade na kartónový obal s priesvitným vekom Tima premkol strach. Atreyu naňho musel kývnuť, aby pristúpil bližšie. Na dne krabice ležalo bezvládne telo robotického prieskumníka. Jedno z netvorových chápadiel odpadlo a na mieste, kde ležalo vznikla široká škvrna pripomínajúca olejovú stopu z balkónu. "Čo je to ?" Zapišťal Tim. Atreyu namočil prst do tekutiny a pričuchol k nemu. "Hm, asi nejaký olej. Smrdí to pekne hnusne. Oni to používajú namiesto krvi, no neboj, nie je to jedovaté." S Timovou pomocou Atreyu naklonil krabicu nad svoju aktovku a celý jej obsah i s odlomeným klepetom vysypal dnu. Len čo robot zmizol v útrobach priestornej tašky, Atreyu ju hneď zazipsoval. "Tak a je to. Vidíš, že to nebolo nič strašné. Tieto vecičky nie sú tak nebezpečné, ako vyzerajú. Tento ťa prišiel iba očumovať." "Očumovať ? Ako to myslíš, že očumovať ?" "Normálne. Bol to sledovací robot. Chcel ťa sledovať, teda vlastne monitorovať. Keď na teba ufónci pošlú takéhoto robota, v XCOM tomu hovoríme X-monitoring. Také veci sa niekedy stávajú. Mne to spravili už aspoň stokrát." Tim sa zachvel a pozrel na zamastenú krabicu. "Čo s ňou spravíme ?" "Hm, neviem, je tvoja. Ak chceš, môžem ju zlikvidovať." Tim súhlasne prikývol. S krabicou, ktorej steny nasiakli 'krvou' robota nechcel mať nič spoločné. Atreyu natlačil krabicu do batoha a spokojne sa usalašil v hojdacom kresle vedľa starého fikusu. "Asi ťa bude zaujímať, prečo na teba poslali tú vec. Viem, hovoril som, že to už viac nespravia, no niektoré veci sa zmenili." "Zmenili ? Ako zmenili ?" "Ty ! Ty si sa zmenil !" Tim sa zháčil. "Ja ? Nechápem. Ako som sa

zmenil ?" "Prekvapil si ich. Teda vlastne prekvapili sme ich obaja. Máme výsledky a sme dobrí." "Ty myslíš ten včerajšok ?" "Nielen ten. Aj to UFO, či vtedy, keď si odfajčil toho sliziackeho robota. Také niečo od nováčika ozaj nečakali. Preto ti XCOM udelila už druhú pochvalu." Tim sa neurčito zatváril a cudne sklopil zrak. "Atreyu, ale veď ja som predsa nič nespravil. To ty... Ty si dostal to UFO a našiel ten zárodok." "Zárodok ? Heh, takže už mi veríš, že to nebol holograf, ale skutočný mimozemšťan ?" "Áno. Prepáč, že som včera hovoril také veci. Vieš ja..." Tim zaváhal. "Atreyu, prečo vlastne chceli sledovať práve mňa ?" "Nielen teba. Skúsili to aj na mňa. Ja som ich však dostal. No je tu ešte jedna vec." Atreyu vyskočil z kresla a pristúpil k Timovi,. "Vieš Tim, ty si taký... Taký zvláštny !" "Zvláštny ? Ako... Ako zvláštny ?" "Nie si ako ostatní, ako iní kámoši, ktorých som mal. Na každej škole kde som chodil, všade som mal kopec kámošov. No ani jeden z nich nebol ako ty." Tim sa zamračil. "Nebol ako ja ? Ako to myslíš, že nebol aj ja ? V čom som iný ?" "V čom ? Vo všetkom. Napríklad XCOM. Ty si mi hneď uveril, keď som ti o nás povedal a hneď si chcel k nám vstúpiť. Vieš ako dlho iným trvalo, než mi uverili ? Hovorili, že kecám, že ufónci neexistujú, že všetko si len vymýšľam. Neverili mi, ani keď som im dal dôkazy, keď videli fotky. S tebou je to však iné. Ty si nikdy nepochyboval, však ?" Tim zavrtel hlavou. "Nie, ja ti verím !" "No vidíš ! Iba ty si mi uveril, a preto som Ťa mohol zobrať k nám." Tim sa zatváril zmätene. Slovám kamaráta veľmi nerozumel. "A čo ostatní ? Oni nevideli to čo ja ? Myslím UFO, robotov, zárodok ?" "Niektorí aj hej, no báli sa. Revali ako malé decká, od strachu sa *****. Bolo to hrozné. Nedalo sa s nimi vôbec pracovať. S tebou je to však iné. Ty nie si zbabelec ako oni." Tim zošpúlil pery. "Atreyu ja sa tiež bojím. Keď som dnes myslel, že ma chcú dostať, rozplakal som sa. Tato ma uvidel. Keby si ma aj ty videl, nehovoril by si také veci." "Ale hovoril !" Atreyu priateľsky chytil kamaráta za plecia a pokúsil sa o úsmev. "Reval si ? A čo má byť ? Myslíš, že ja som nikdy nereval ? Keď som ich stretol prvýkrát, tiež som sa tak, ako ty na tom kopci... Ved' vieš čo ? To však nič nie je. Iní by na tvojom mieste odpadli, ***** , alebo sa úplne scvokli. Mal som dvoch kámošov, ktorí keď videli UFO, skončili u cvokára. Začali tárať, že som ufónc, že som ich prišiel zabiť, vykecali všetko o XCOM i tajných základniach. Bolo to hrozné. Takmer nás prezradili. Ešte šťastie, že im nikto neveril." Tim vypleštil oči. "Prezradili XCOM ? Ako to mohli urobiť ? Oni neprisahali, že o tom nikomu nepovedia ?" "Prisahali, no báli sa. Neboli takí odvážni ako ty. Boli to ***** zbabelci a ja debil som im uveril. U teba je to však iné. Ty nie si ako oni. Ty by si o nás nikomu nevykecal, však ?" "Nie, ja... Nikdy by som nepovedal o XCOM a ani o tebe. Naozaj !" Atreyu sa pousmial. "Ja viem. Aj preto majú mimozemšťania o teba taký záujem. Si pre nich, ehm, teda vlastne sme pre nich hrozbou. Ak by XCOM mala všetkých členov, ako my dvaja, zničme ich. Preto z nás majú strach a sledujú nás. Chcú zistiť koľko takých ako ty a ja v XCOM je. Chcú nás lepšie spoznať, aby nás mohli..." "Zabiť ?" Vyhĺkol Tim. "Ale nie. Ani zabiť, ani premeniť. Chcú iba zistiť prečo sme tak odlišní. Chcú nás spoznať, aby sa na nás mohli lepšie pripraviť. Vedia, že iba takí ako my, ich môžeme poraziť. Preto nás aj pozorujú. No zabiť nás nechcú. Teda aspoň, nie hneď. Až keď spravia inváziu. No my tomu zabránime. Nedovoliť im, aby nás obsadili, však ?" Tim neodpovedal. Pod Ťarchou všetkého čo počul, klesol na lôžko. Atreyu slová nech už zneli akokoľvek odvážne mu pripadali ako z inej dimenzie. Akoby ich Atreyu ani nehovoril o nich dvoch, ale o úplne inej dvojici, na svetelné roky vzdialenej od tej, ktorá teraz sedela v jeho izbe. Tim sa chytil za hlavu. Trešťala mu od bolesti. Rozhorúčený zápasil s potom i dotieravými myšlienkami. Atreyu vedel, že jeho priateľ bojuje sám so sebou. Posadil sa do hojdacieho kresla a čakal. Vedel, že teraz sú už ďalšie slová zbytočné. Prešla dlhá chvíľa, kým Tim našiel odvahu opätovne prehovoriť. "Atreyu, povedz mi viac o tých tvojich kámošoch.

Myslím tých, ktorým šiblo. Prečo hovorili, že si mimozemšťan a že ich chceš zabiť ? Preskočilo im, alebo sa stalo niečo iné ?" Atreyu sklopil zrak. "Vieš Tim, oni za to vlastne ani nemohli. To ja... Bola to moja chyba. Myslel som, že budú iní, myslel som, že keď im poviem pravdu, tak ju pochopia. Oni, však boli ako malé deti. Nechceli mi veriť, ani keď som im hovoril o XCOM, neverili mi keď som im ukázal naše 'hračky', zobral ich na misiu." Atreyu pritisol viečka k sebe, iba s námahou sa rozpamätávajúc na minulosť, ktorú by najradšej navždy vymazal z pamäte. "Na misiách, to bolo zo všetkého najhoršie. Bolo to niečo strašné. Nechcem o tom hovoriť." Tim zbledol. Cítil ako mu zimomriavky vyrašili po tele. Kamarátove slová, aj keď boli iba slovami pôsobili strašidelnejšie ako všetko čo dnes zažil. "Atreyu prosím povedz mi čo sa stalo. Chcem to vedieť. Sľubujem, že to nikomu nepoviem." Atreyu sa oprel do kresla a chvíľu meravo hľadel do prázdna. "Vieš Tim, keď uvideli UFO, úplne im z toho šiblo. Začali kričať, vrieskať ako blázniví, revali ako malé deti, niektorí ušli. Doma potom o všetkom vykecali svoje rodičom a tí spravili úplný chaos. Išli do školy a povedali, že som ich bil, že im nedám pokoj, že za nimi stále lozím, a keď to nebola vôbec pravda. To oni chodili za mnou, a nie ja za nimi. Jedného dokonca poslali za cvokárom a ten tupý doktor potom napísal, že som ho šikanoval a strašil. Najhoršie to však bolo, keď sme bývali v New Yorku. Môjho najlepšieho kámoša Toma poslali za školskou psychologičkou - takou drbnutou kravou, čo chcela byť hrozne múdra. Nevieť čo jej ten dement nakecal, no tá ***** o mne napísala, že som ho vraj obťažoval, akoby som bol nejaký úchyl. Asi jej nadržstal, že ho mimozemšťania znásilnili a tá striga si myslela, že som to bol ja. Dobré nie ?" Tim nedopovedal. Strnulo zízajúc na priateľa, cítil sa všetko iné, len nie dobre. Atreyu o svojej minulosti nikdy veľa nerozprával. Niekoľkokrát sa zmienil o tom, že chodil do mnohých škôl v rozličných mestách, no podrobnosti nikdy neprezradil. To čo teraz povedal Tima šokovalo. "Atreyu, čo sa potom s tým Tomom stalo ? Zavreli ho v cvokhause ?" "V cvokhause ? Ale kdeže ! Chvíľu žral nejaké pilulky a potom bol OK. Nič sa mu nestalo. Niekedy mi pošle mail, že vraj by chcel na ďalšiu misiu, no vieš čo si s tým môže. Aj keby som býval v New Yorku, vykašľal by som sa mu na hlavu. Bonzákov neznášam. Okrem toho v XCOM ho už..." Atreyu slová zrazu prerušilo vrzgnutie na chodbe. Tim vyskočil na nohy. Kľučka na dverách začala klesať. Neznámy skúsil dvere otvoriť, no zámok bol proti. "Tim ? Tim počuješ ma ?" "Á... Áno, tati. Ja..." Tim vystrašene pozrel na priateľa. Atreyu bleskurýchle šupol ruksak so zbytkami robota na chrbát a posadil sa stoličku za počítačom. "Tim, ty si sa zamkol ?" "Áno, ja... Ja tu nie som sám. Som s Atreyu." "S Atreyu ?" "Áno, my ideme do školy." Tim otvoril dvere a otec vstúpil dnu. "Ahoj Atreyu ? Čože si dnes prišiel tak skoro ? Niečo sa stalo ?" "Ó, nie pán Anderson. Naši šli skoro do roboty a doma som sa hróóózne nudil. Tak som brnkol Timovi, či nemôžem prísť. Myslel som, žeby sme mohli zahrať nejaké hry, no Timovi, a ani mne sa veľmi nechcelo, a tak spolu iba kecáme. Všetkým Tim ?" "Áno tati. Atreyu mi volal, tak som ho pustil dnu. Už sa mi nechcelo spať, ehm vlastne ani som nespál, keď mi volal. Naozaj !" Otec pozrel na hodinky. "Je ešte len pol siedmej." Atreyu zošpúlil líca, skrúšene hľadiac do zeme. "Prepáčte pán Anderson, že vás otravujem tak skoro. Ak chcete, aby som šiel domov, tak pôjdem a prídem neskôr." "Nie Atreyu, to v žiadnom prípade ! Vôbec mi nevedí, že si prišiel tak skoro. Ja som iba chcel..." Otec pozrel na Tima. "Ako ti je ? Je ti už lepšie ?" "Och, áno tati. Nič mu nie je. Trochu ma bolí hlava, ale to prejde. Naozaj !" Tim svoje slová podčiarkol i trochu silným úsmevom. Na prekvapenie, otcovi to stačilo. Aj keď mu doniesol tabletku proti bolesti a ešte raz sa Tima spýtal či je v poriadku, potom ich už nechal osamote. Nanešťastie prebudenie otca znamenalo, že o mimozemskom robotovi viac rozprávať nemohli. Keďže do začiatku vyučovania ostávala ešte viac

ako hodina a pol Tim zapol počítač. Atreyu začal hrať akúsi prihlúplu strieľačku, napchávajúc sa vynikajúcimi lievcami, ktoré im Timova mama pripravila. Čas rýchlo plynul a Timovi vyšťavenému po búrlivej noci začali klipkať viečka. Nebyť naplno pustných reproduktorov z ktorých v pravidelných intervalov rachotila zúrivá strelba laserových zbraní (našťastie len tých v počítači), určite zaspí. Bolo niečo po ôsmej, keď vyrazili do školy. Atreyu mal svoj vak s mimozemským robotom ešte stále na chrbte. Timovi síce prišlo divné, že niečo také ide ťahať do školy, no bol príliš unavený na to opýtať. Tak ako po minulé dni do triedy opätovne zavítali medzi prvými. Tých viac ako 30 minút, ktoré do začiatku vyučovania ešte ostávali Tim využil na krátky odpočinok. Zatiaľ čo si Atreyu surfoval po Internete, Tim zložil hlavu na lavicu a pritisol viečka. Spánok ho okamžite premohol. Ak by ležal vo svojej posteli, určite prespí celý deň. Nanešťastie v škole Georga W. Busha na podobný luxus nemal nárok. Zo nedlhého snenia ho prebralo intenzívne chvenie. Keď Tim otvoril oči uvidel, Atreyu ako naňho cerí zuby a tak zvláštne sa pri tom usmieva. Tim sa strhol a vyskočil do pozoru. Nanešťastie zakliesnený v lavici, prudký pohyb nadvihol stôl tak vysoko, že pozhadzoval všetky veci, ktoré mal na ňom Atreyu uložené. "Čo robíš, ty somár ?" Zavrčala Moorová, nepekne zagániac na spolužiaka v zadnej lavici. Kútikom oka pozrela i na Atreyu. Naklonený ku kamarátovi, tváril sa, že ju nevidí. Timovi pár sekúnd trvalo kým sa spamätal a pochopil, že je v škole. "Atreyu, my sme..." Atreyu sa zachichotal. "Zaspal si na lavici. No neboj, nechrápal si. Mal si otvorené ústa a trčal ti jazyk. Asi takto..." Atreyu s vytrčeným jazykom napodobnil kamarátov spánok. Tim sa posadil a chvíľu nechápavo zísal do vypnutého monitora. Moorovej došlo, že zisťovať k čomu tu došlo by nemalo zmysel a mávnuc rukou otočila sa späť na svoje miesto. "Ako ti je ? Vyzeráš ako pred zdochnutím." Tim sa chytil za čelo. "Strašne ma bolí hlava. Asi mi vybuchne." "To by bolo super !" Zavrčala Suzy cez plece. "Nevšímaj si ju." Pošepol Atreyu. "Včera si mal pravdu. Je to fakt *****. S tou gebuľou však musíme niečo urobiť." "Urobiť ? Čo ?" Atreyu poklepal po vrecku. "Mám tu niečo na takéto vecičky, no treba to niečím zapíť. Poď, skočíme k automatu a niečo vychlasceme. Zožerieš tabletku a bude ti cool." Tim neprotestoval. Horšie ako teraz mu už aj tak byť nemohlo. Prechádzajúc chodbou Tim si spomenul na Harolda. Včera ich nedostal. Presnejšie povedané, nedostal príležitosť, dostať ich, aj keď na to nepochybne skúšal. Dnes, keď budú v celý deň škole to určite vyskúša. Desivá myšlienka by za normálnych okolností Tima vydesila k smrti. No po tom čo dnes v noci prežil, ho už ani desať Haroldov nemohlo vyvieť z miery. Keď došli do občerstvovacieho kútika, po Haroldovi a jeho kumpánoch tu ani nechyrovalo. Atreyu kúpil štyri Coly a dve z nich hneď otvoril. Jednu spolu s bielou pilulkou podal Timovi. "Je to proti bolestiam. Keď to zožerieš, za chvíľu si OK." Tim s nedôverou pozrel na nevelkú tabletku. "Je z XCOM ?" "Z XCOM ? Nie, je to normálna tabletka, akú kúpiš v obchode. Prečo ?" Tim zavrtel hlavou a tabletku prehltol. Posedávajúc na radiátoroch pod oknami spoločne vypili všetky štyri plechovky Coly a Atreyu kúpil ďalšie dve. Do začiatku hodiny ostávalo ešte zopár minút, a keďže nemali nič na práci, zašli na neďaleký školský dvor. V tomto čase na dvore panovala pustota - ideálne miesto na rozhovor, ktorý nemal nik počuť. "Vieš Tim, ten včerajšok a potom aj to dnes. Ja viem, že je toho na teba asi priveľa. Vidieť tak skoro UFO, hnusné zárodky a potom ešte aj toho debilného robota, to by dorazilo každého. Mňa teda určite. Asi je to prirýchle, čo ?" Tim ihneď spozornel. "Prirýchle ? Ako to myslíš, že prirýchle ?" "No..." Atreyu sa poškrabal za uchom. "Možno by sme mali trochu pribrzdiť. Ísť na to pomalšie, aby sa ti niečo nestalo." "Nestalo ? Ty myslíš, že by na mňa mohli znova zaútočiť ?" "Nie. Oni už útočiť nebudú. Teraz keď ťa chráni náš robot, nič zlé ti nehrozí." "Ty myslíš toho, ktorý na mňa dával v noci

pozor ? On je teraz niekde tu pri nás ?" "Jasné, že je tu. No vidieť ho však nemôžeš. Odteraz bude stále pri tebe, aby ťa chránil." Tim pozrel k oblohe. "A nemohol by si mi ho aspoň na chvíľu ukázať ? Hovoril si, že na to treba špeci okuliare. Ty také určite máš, však ?" "Áno mám, no zatiaľ nejde. Až neskôr. Až budeš..." Tim si povzdychol. "Ja viem, až spravím viac misíí. Chápem to. Vieš, ja som iba myslel... Ale to nič, kašli na to. Ja počkám. Naozaj !" Tim sa silene pousmial a ostal ticho. Nastala nepríjemná situácia. Tim mlčal a Atreyu sa nervózne hral s prstami, akoby chcel niečo povedať. "Vieš Tim, ja som iba chcel..." Atreyu si sťažka povzdychol. "Sorry za ten včerajšok aj to dnes v noci. A aj za to UFO. Nemal som vyberať také ťažké misie hneď na začiatku. Mal som ti najprv ukázať niečo ľahšie, menej nebezpečné, a nie hneď ísť na idiotské UFO a potom ešte aj na tie hnusné príšery. Pokašľal som to." "Pokašľal ? Prečo by si to mal pokašľať ? Urobil som niečo zlé ? Ak som niečo pokazil, nechcel som, naozaj !" "Nie, ty si predsa nič nepokazil. To ja. Zobral som ťa na misie bez poriadnej prípravy. To sa nemalo stať." "Atreyu, ale ja som pripravený !" Vyhŕkol Tim oduševnene. "Chcem chodiť na misie, aj keď sú tak nebezpečné. Ak máme všetci zomrieť, nechcem zomrieť ako zbabelec ! Ja viem, že nie som taký odvážny ako ty, ale prosím, daj mi šancu. Chcem byť v XCOM, chcem vám pomáhať !" Atreyu kútkom oka zaškúľil na priateľa. "To je vážne super Tim. Si fakt, ten najlepší kámoš, akého som kedy mal. Vieš, ja som si len spomenul na ostatných, na to ako im šiblo, keď spoznali pravdu. Nechcem, aby sa tebe niečo také stalo." "Nestane ! Teraz už nie. Viem to, poznám sa. Chcem ísť na misie, chcem robiť to čo ty, chcem byť taký ako ty. Chcem byť jedným z vás !" Atreyu sa pousmial a spoločne si na znak priateľstva ťapli v dohodnutom geste. "Dík Tim. Som rád, že si to povedal. Jasné, že pôjdeme na ďalšie misie, aj keď nie dnes. Dnes mám po škole ten debilný tréning. No na budúci týždeň určite niečo vymyslíme. Keď to chceš, tak pôjdeme." Tim celý prešťastný prikývol a ihneď chcel aj Atreyu za prejavenu dôveru poďakovať, no začalo zvoniť a museli do triedy. Hodina utekala rýchlo. Atreyu tabletky fungovali skvele a Tima úplne prestala bolieť hlava. Z povzbudivých slov kamaráta bol tak šťastný, že na chvíľu i zabudol na raňajšok. Sediac pri okne, neustále vyzeral von, či nezbadá strážneho robota. Atreyu síce viackrát zopakoval, že roboty vybaveného ochrannými štítmí vidieť nemôže, no čo ak sa mýli ? Ako nad tým uvažoval, spomenul si na včerajšok. Sada fotografií, ktoré dostal poštou. Je možné, žeby ich urobil ten robot ? Ak áno, tak ktorý ? Strážny asi ťažko. Ten predsa prišiel až po útoku. Možno to bol mimozemský. Načo by však mimozemský robot posielal fotografie k nemu domov ? To nedávalo žiaden zmysel. Nanešťastie, cez hodinu o tom s Atreyu rozprávať nemohol, a tak si zaumienil, že až budú uňho doma, ukáže mu ich. Nech Atreyu rozhodne čo s nimi. Len čo hodina skončila, tak ako po minúté dni, Atreyu znova kamsi odbehol. Keďže Tony ani dnes v škole nebol, Tim sa nemusel obávať jeho provokácií. Atreyu sa vrátil na konci prestávky. Vlasy presiahnuté potom a zrýchlený dych prezrádzali, že za sebou má dlhý beh. Odkiaľ a kam to neprezradil a Tim sa ho na to ani nepýtal. Ak o tom sám nehovorí, potom buď nechce, alebo nemôže. Na druhej hodine, keď mali angličtinu, učiteľka angličtiny pani Blakeová po dlhej dobe Tima opäť vyvolala, vraj aby pripomenul látku z poslednej hodiny. Samozrejme Tim nemal ani poňatia čo pred nekonečnými dvoma dňami mohli preberať a chvíľami to vyzeralo všelijako, no našťastie Atreyu i tentoraz včas zasiahol. Skôr ako Tim stihol otvoriť (alebo v tomto prípade skôr neotvoriť) ústa, prihlásil sa s tým, že chce vedieť či 'lyricko-epická' báseň od ???0, ktorú na minulej hodine analyzovali je skutočná, alebo len výmyslom autora. Atreyu sa pochválil, že báseň ho tak zaujala, že si o nej čítal na Internete a dozvedel sa, že ???0 bol v skutočnosti strašný ožran, ktorý mal kopec mileniek, celé dni nič nerobil iba

vysedával (niekedy len polihúval) v baroch - stále večne opitý. Raz, keď bol takto ožratý (Atreyu doslovný citát) začal vystrájať, rozpútal pouličnú bitku a policajti ho strčili do basy na 2 mesiace. Práve tam napísal spomínanú báseň. Tim netušil, či Atreyu hovorí pravdu, alebo si opäť raz vymýšľa, no tak či tak, pomohlo to. Jeho 'nevinný' útok na učiteľkinho najobľúbenejšieho autora rozpútal niekoľkominútovú diskusiu, na tému umeleckých inšpirácií a návykových látok k tomu potrebných. Aj keď, pani Blakeová akékoľvek poberanie alkoholu či tvrdých drog rozhodne poprela, spomenula i čosi o 'citlivých dušiach umelcov', ktoré pre svoju tvorbu potrebujú úplne odlišné 'stimuly' ako bežná populácia. Či už to bola pravda, alebo nie, Atreyu 'stimulovanie' pani Blakeovej splnilo svoj účel. Na skúšanie neostal čas a Tim sa mohol vrátiť na svoje miesto. Zbytok hodiny prebehol bez vážnejších komplikácií, teda aspoň čo sa týka skúšania. Bolo tak desať minút do zvonenia, keď sa pripomenul Timov močový mechúr. Tri Coly, ktoré do seba pred začiatkom vyučovania nalial nebol ten najlepší nápad. Čoskoro bolo jasné, že bude musieť na záchod. To by samo o sebe nepredstavovalo až tak zásadný problém, ak by po zvonení Atreyu zasa raz neufujazdil preč. Čakať naňho nemalo význam a vylučovacie ústrojenstvo naplnené na prasknutie Timovi inú možnosť vlastne ani nedávalo. Na toaletu musel sám. Krepčiac po špičkách vyletel z triedy ako kométa. Na toaletu dobehol v poslednej chvíli. Aj keď v tento čas na záchode nikoho nebolo, pre istotu zaliezol do prvej kabínky a skôr než si stiahol nohavice, zamkol za sebou dvere. Harold síce nezvykol navštevovať toalety na druhom poschodí, no istota bola istota. Keď po chvíli skončil, na tvári mu žiaril oslnivý úsmev. Stihol to a dokonca ho pri tom ani nikto nezabil. Teraz už len nenápadne zmiznúť preč a misia 'Prienik na toaletu' bude úspešne ukončená. Tim vybehol z kabínky a bez spláchnutia upaľoval preč. Bol už pri dverách, keď uvidel zrkadlo. Posledné v rade nad pokazeným kohútikom, pripomenulo mu záhadný odraz, ktorý v ňom pred niečo vyššie týždňom uvidel. Zvedavosť zasa raz spravila svoje. Tim pristúpil k zrkadlu a jemne pohladil studené sklo. Prsty ani tentoraz nevnikli dnu, akurát na lesklom povrchu zanechali trojicu odtlačkov. Nerozumel tomu. Nechápal ako je možné, že zvláštny jav sa udial iba raz a odvtedy už nikdy viac. Mohli byť za tým mimozemšťania, ktorí ho už vtedy sledovali? Mohli mať v zrkadle svoju tajnú skrýšu, niečo ako hyperpriestor, ktorý Atreyu spomínal? Je možné, aby sa za zrkadlom skrýval trojdimenzionálny priestor a jemu sa nevedno ako podarilo vložiť dnu dľaň i celú ruku? Načo by však mimozemšťania niečo také robili a ešte k tomu tu na školskom záchode? Tim znova ťukol do zrkadla a sklamente si odľúkol. Tajomstvo trojrozmerného zrkadla ani dnes nerozlúšti. Rozčarovaný z neúspechu, zamieril ku dverám. Chcel vyjsť von, keď kľučka začala klesať. Naľakaný spomienkou na raňajšok, rýchlo ustúpil. Dvere sa otvorili a v odraze kachličiek uvidel vysokú, štíhlu postavu v pásikavom drese. Také na škole nosili iba hráči ???0. Tim stuhol. Ak je to Harold, nepomôže mu ani svätená voda. Skôr než neznámy vstúpil dnu, Tim vpálil do jednej z kabínok a pohotovo za sebou zabuchol dvere. Křčovito zvierajúc kľučku, čakal čo sa bude diať. Prvé čo začul boli kroky. Nieкто vstúpil na toaletu. Tim očakával, že neznámy zamieri k pisoárom a spraví to čo musí, no nestalo sa tak. Kroky zastali už v umyvárke. Tim pritlačil ucho k dverám a napäto načúval. Nezačul nič. Prešla minúta a po nej ďalšia, no z umyvárky nedoľahol najmenší šelest. Prestávka rýchlo smerovala k svojmu záveru a ak Tim nechcel prísť neskoro do triedy, musel niečo podniknúť. Ale čo? Keď zazvonilo, dlhšie už čakať nemohol. Pripravený na všetko, opatrne otvoril kabínku a vyšiel von. V umyvárke zbadal Mika. Jeden z najlepších Haroldových priateľov stál pred posledným zrkadlom a hľadiac naň, ukazovákmi si trel špičku nosa. Tim skamenel. Mike ho poznal. Bol to on, ktorý sa na futbalovom zápase ako

prvý pochytil s Atreyu a neskôr videl Tima ako zranenému kamarátovi pomáha. Bol to on, ktorému Tim na plavárni zabuchol dvere tesne pred nosom, za čo ho Mike sotil v parku na zem. A bol to on, ktorého Tim nabonzoval zvedavému polišovi. Ak ho Mike teraz zbadá - má po chlebe. Nanešťastie, nemal veľmi na výber. S hlavou sklonenou v pravom uhle urobil pár rýchlych krokov čakajúc, kedy sa Haroldov kámoš otočí, aby mu fackami či iným spôsobom dôrazne vysvetlil, že polišom sa nebonzuje. Na veľké prekvapenie nič z toho sa nestalo. Tim prebehol ku dverám, no Mike, stále ako privarený civel v ústrety špinavému zrkadlu. Aj napriek veľkému strachu Timovi to nedalo. Zvedavo zaškulil na staršieho spolužiaka. Strnulý pohľad Haroldovho kamaráta silne pripomínal meravý výraz školníka potom čo ho Atreyu zhyponotizoval svojim Mind Controller. Sklenené oči, ústa dokorán, tvár bez jediného pohybu. Mike vyzeral ako bez života. Jediným dôkazom, že je pri vedomí bol prst, ktorým si krúživými pohybmi hladil špičku nosa. Teraz, keď stál Tim bližšie uvidel niečo čo mu predtým, uniklo. Odporný červený pupenec hyzdiaci Mikeov nos vzdialene pripomínal ovčie kiahne, aké Tim prechodil, keď bol menší. Nechutný vred na špičke nosa nebol jediný. Mike ich mal rozosiata po krku i celej tvári. Niektoré menšie, iné väčšie - všetky do jedného červené, plné zapáchajúceho hnisu. Tim křčovito zovrel kľučku a vybehol von. Neváhajúc ani sekundu, upaľoval čo mu sily stačili. Na počudovanie, Mike ho neprenasledoval. Keď Tim vpálil do triedy, pani učiteľka ???0 už sedela za stolom. Timova najobľúbenejšia vyučujúca si napravila okuliare a udivene pozrela na zadychčaného opozdilca. "Záchod. Bol... Bol som na záchode !" Vyhrkol Tim. Pani ???0 pozrela na nástenné hodiny. "Timothy Anderson na toaletu sa má chodiť cez prestávky. Hodina už začala." Tim preglgol a pokorne sklopil zrak. "Ja viem pani učiteľka, ale keď mne bolo hrozne treba." Trieda vybuchla smiechom. Pani ???0 z neskorého príchodu našťastie nerobila aféru a po krátkom kázaní posadila Tima na svoje miesto. Hneď Tim zasadol chcel o zážitku z toalety informovať svojho kamaráta. Atreyu lavica však zívala prázdnotou. Nebol tu ani on, ani jeho taška s ostatkami robota. Timovi napadlo či Atreyu nešiel na stretnutie s agentmi XCOM odovzdať im zbytky útočníka. Keďže však istotu nemal, celú hodinu presedel ako na ihlách. Na konci hodiny Atreyu konečne dorazil. Priestornú tašku držal v rukách. Pani ???0 vysvetlil, že ho zavolali z telocvične, kde kvôli budúco-týždňovej súťaži vyplňoval akýsi dotazník, a preto na hodinu nemohol prísť. Pohotovo však prisľúbil, že preberanú látku si doma určite pozrie. Len čo sadol do lavice, Tim mu posunkom naznačil, aby zapol počítač. Nahlas rozprávať nemohli, takže celá komunikácia prebiehala elektronicky. Tim všetko čo zažil dopodrobna opísal. Spomenul zrkadlo i Mikeho záhadné pupence - podľa Tima jasný dôkaz infekcie mimozemských baktérií rozkladajúcich telo Haroldovho kamaráta. Atreyu si Timovu historku bez väčšieho záujmu prečítal. "Tak čo ? Čo na to hovoríš ?" Zvolal Tim vzrušene, keď dopísal poslednú vetu. "No, znie to vážne cool. To bolo to zrkadlo v ktorom si videl tú blbosť ?" "Nevidel, ja som tam dal ruku !" Skríkol Tim. Atreyu sa nepokojne zamrivil a kývol k strednému radu, z ktorého vytŕčal Mouse, aby ušami nastraženými ako satelitné antény, zachytil každú klebetu, ktorú by mohol ďalej rozšíriť. "Nerev tak ! Nie sme tu sami." Tim nahodil ospravedlňujúci výraz. "Sorry Atreyu. Ja som iba chcel povedať, že to bolo to isté zrkadlo v ktorom sa stalo, však vieš čo..." Atreyu mávol rukou. "Podľa mňa to nič nebolo. Iba si škrabal nos. Ja keď mám chrasty na zadku, tiež si ich musím nestále škrabať. Všetok Moorová ?" Suzy sa obzrela cez plece, a namiesto odpovede si poľukala po čele. "Vidíš ? Nič to nie je. Iba blbá chrasta." "Nič to nie je ? A čo ten fízal ? Čo ak bol... Veď vieš kto a spravil im, veď vieš čo ?" Atreyu si znudene zívola. "Tak dobre. Po vyučku sa naň skočíme pozrieť." "Myslíš na Mike ?" "Nie na Mike. Na to tvoje blbé zrkadlo. Ešte raz ho checknem, keď to tak strašne

chceš." Keď to Atreyu povedal, naklonil sa k Timovi a šepotom dodal. "Viac o tom už ale nehovor ! OK ?" Tim prikývol. Rozprávať o takýchto veciach v škole Moorovej rovno za chrbtom bolo ozaj hlúpe. Ako Atreyu sľúbil, po vyučovaní zabehli na toaletu. Mike tu už nebol, zato zrkadlo áno. Spoločne ho niekoľkokrát prezreli, Atreyu povrch preskúmal zvláštnym prístrojom ponášajúcim sa na ???0, skúsili i nakuknúť za zrkadlo. Okrem všadeprítomnej špiny a niekoľkých pavučín nič zvláštne neobjavili. "Tak čo ? Spokojný ?" "Spokojný ? Ako môžem byť spokojný ? Nepamätáš čo sa stalo ? A teraz to s Mike. Čo ak je nakazený ? Určite to bol ten poliš. Bol agentom, a keď ich chytil, tak Mike a Harolda kontaminoval." Atreyu si pľasol po čele. "V prvom rade Tim, hovorí sa kontaminoval a nie kontaminoval. A potom nikto nikoho nekontaminoval. Overil som to v XCOM." "V XCOM ? Ty si im volal ? Nevidel som ťa." Atreyu sa zaškeril. "Heh, ty myslíš, že ma môžeš vidieť, keď hovorím s našimi ? Zavolať som im cez prestávku, keď som bol preč. Všetko mi potvrdili." Tim sa zháčil. "Oni ti povedali, že Mike nie je nakazený ? Ako to mohli vedieť ? O Mikeovi som ti predsa povedal, až keď si sa vrátil od trénera." Atreyu zafučal od zlosti. "Tim, prestaň už s tým ! Bolí ma z teba hlava. Nechcem sa zasa hádať. Je piatok a o druhej musím na ten ***** tréning. Tak strašne sa mi tam nechce, a ty ma tu stále otravuješ s takými kravinami. Hovorím ti, že nikomu sa nič nestalo. Ani Haroldovi, ani tým jeho dementným kámošom. A to zrkadlo, je OK. Nie je na ňom nič zvláštne." "Prečo sa potom Mike doňho tak dlho pozeral a prečo mal na ksichte tie vyrážky ?" "Prečo, prečo ? Lebo je puberták ! Ty nevieš o tom, že všetci pubertáci majú na ksichte červené vyrážky ?" Tim zažmurkal od prekvapenia. "O tom som nikdy nepočul." "No vidíš ! Počkaj tri roky a potom sa pozri do zrkadla. Uvidíš, ako budeš vyzerat'. A ja tiež. Každý, kto má 15 má na ksichte hnusné vyrážky. Aj my ich budeme mať, až nám bude toľko čo Mikeovi." Tim sa chytil za bradu a tuho premýšľal. "No dobre, ale prečo ma potom nenaháňal ? Musel ma predsa vidieť." "Ved' práve ! Nemyslíš, že keby bol jedným z nich, tak by po tebe šiel ? A nielen po tebe. Ako však hovorím, je to blbosť. Nikomu nič nie je a nikto nie je kontaminovaný. Bodka !" Tim zvesil kútiky, škeriac sa nemastno nestalo. Aj keď nič nepovedal, bolo jasné, že kamarátov názor nezdieľal. Atreyu pochopil, že na to musí inak. "Pozri Tim. Včera si mi neveril. Hovoril si, že tie zárodky bol hologram, že UFO nebolo skutočné, že sa nám všetko iba zdalo. A vidíš čo sa dnes stalo ? Poslali na teba robota. Skutočného. Žiaden obraz ani hologram, ale ozajstného sledovacieho robota, ktorého si sám držal v ruke. Aj to bol podľa teba hologram, alebo mi už začneš veriť, že ti nekecám ?" Tim si povzdychol. "Ja viem, ja len... Chcel som iba vedieť aká je pravda." "Už som ti ju 1000 krát povedal ! Nikto nie je nakazený a to zrkadlo je OK. Možno predtým nebolo, ale teraz určite je. A čo je najhoršie..." Atreyu sa chytil za brucho. "Ja tu zdochýnam od hladu a namiesto toho, aby sme šli niečo zožrať, pozeráme tu do debilného zrkadla. Čo keby sme radšej skočili do jedálne, skôr než nám všetko zožerú ?" Tim pochopil, že s kamarátom nemá zmysel ďalej diskutovať. Riskovať hádku nestálo za to. Keďže i jeho samotného kváril hlad, zamierili na obed. Dobrých dvadsať minút po zvonení v jedálni ostali už len tí najpomalší. Harold, ani žiaden z jeho kumpánov tu neboli. Hneď ako sa naobedovali, skočili k Timovi. Atreyu za hodinu začínal tréning, takže nemali nič konkrétne v pláne. Len ako vstúpili do izby, Tima pri pohľade na balkónové dvere prešiel mráz po chrbte. "Ešte máš stále máš strach, čo ?" Riekol Atreyu súcitne. Tim prikývol. Nemalo zmysel zakrývať pravdu. "Čo ak pošlú ďalšieho ?" Atreyu sa uškrnul. "Nech to len skúsia ! Teraz, keď máš strážneho robota pri sebe nemajú žiadnu šancu. Keby prišli, tak ich tá vecička spáli laserovými... Ehm, vlastne superplazmovými paprskami na popol. Vieš čo také paprsky spravia sliziackemu robotovi ? Radšej to ani nechci vedieť. Ten robot tu bude stále pri tebe. A keby niečo,

môžeš mi hocikedy zavolať. Teda nie hocikedy, iba keď nespím." Atreyu sa zarehotal na vlastnom 'vtipe' a vrhol sa kamarátovi okolo krku. "Tim, nemusíš sa báť. My ťa nedáme ! Každého člena ???ORG, ktorý pre nás tak veľa urobil ochránime." Tim zvedavo pozrel na kamaráta. "???ORG ? Čo je to ???ORG ?" Atreyu skamenel. "???ORG ? Ehm, povedal som ???ORG ? Och, ja som somár ! Chcel som povedať XCOM, nie ???ORG. Ale to nič. Hlavné je, že odteraz budeme stále pri tebe. To čo sa včera stalo sa už nikdy nezopakuje. To ti prisahám !" Tim naznačil plachý úsmev a kývnutím Atreyu i XCOM (či ???ORG) za všetko poďakoval. "Atreyu a čo ten robot ? Kedy ho odnesieš do XCOM ?" Tim ukázal na tašku, ktorú mal Atreyu stále pri sebe. Atreyu sa zachechtal. "Ty si myslíš, že ho mám stále v ruksaku ?" "Ty si ho už niekomu dal ?" "Jasnačka. Bol si poňho jeden z našich agentov. S takým niečím sa predsa nebudem premávať po škole." Atreyu vhuhol do hojdacieho kresla a začal sa kolísať. "Naši ho teraz rozpitú a zistia aký mal program. Ak budem vedieť viac, poviem ti to. No teraz už na to radšej nemysli. Nechcem, aby si skončil ako môj exkámoš z New Yorku. Radšej mi dones tie cool keksy, ktoré kupuje tvoja mama. Teda ak ešte nejaké máte." Tim si spomenul na oblátky, ktoré pri jednej z prvých návštev Atreyu tak veľmi chutili. "Ehm, idem sa pozrieť do špajze. Možno tam ešte nejaké budú." Tim vybehol z izby a zamieril do kuchyne. Keksy normálne bývali uložené v nevelkej skrinke pri chladničke, ktorú Tim nazýval špajzou no mama ich občas položila aj na policu nad umývadlo. Timovi chvíľu trvalo kým prekutral všetky police i skrinky, aby napokon objavil polovicu jediného balenia. Šesť úbohých keksíkov Atreyu určite stačiť nebude. Trochu sklamaný, vybehol po schodoch, dumajúc ako neradostnú novinu kamarátovi oznámi. Keď vstúpil do izby, uvidel čosi zvláštne. Atreyu stál na stoličke pred závesným zrkadlom a uprene hľadiac pred seba, prstami hladil vrchnú časť rámu. "Čo to robíš ?" Atreyu sa prudko strhol a len tak-tak, že nezletel zo stoličky. "Ty... Ty už si tu ?" "Sorry, našiel som iba toto." Tim zamával otvoreným balením keksov. "Ó super, ty ich máš ? Paráda !" Atreyu zoskočil zo stoličky a lačne chňapol po skromnom darčeku. Bez zbytočného ďakovania s chuťou zahryzol do chrumkavých oblátok. "Hm, sú špica ! Kde ich kupujete ? Moja mama hovorí, že ich nikde nevie nájsť. Pýtal som ju aspoň 100 krát, aby mi ich kúpila, no vraj ich nikde nevidela. Nevieš či ich nemajú v našom Wall Marte, tom čo je pri ???0 ?" Tim pokynul hlavou, no nič nepovedal. Kútikom oka pozrel na zrkadlo, ktoré si kamarát tak sústredene obzeral. "Atreyu, prečo si stále pred mojim zrkadlom ?" "Tvojim zrkadlom ? No, ehm ja vlastne... Chcel som iba vedieť či..." Atreyu tvár zrazu zväžnela. "Vieš Tim, skúmal som, či tam nie je ploštica." "Ploštica ? Aká ploštica ?" "Taká na odpočúvanie, ehm teda vlastne sledovanie ľudí. Keď si mi v škole rozprával o tom čo si na hajzli videl, napadlo ma, či to nemohla byť ploštica. Tieto mimozemské sú ďaleko namakanejšie ako tie od FBI či CIA. Niekedy môžu vyzeráť ako obyčajné zrkadlo. Keď doňho pozeráš, myslíš si, že ťa nik nevidí, no oni ťa vidia. Ploštica sníma tvoj ksicht a všetko čo zachytí posiela na svoju základňu. Takto ťa môžu sledovať hocikde, lebo plošticou vedia ovládať hociktoré zrkadlo." Tim sa zamračil. "Hociktoré zrkadlo ? Ako to myslíš ? Načo by im bolo zrkadlo na hajzli v našej škole ?" "To neviem. Iba ma to tak napadlo. Ale možno je to celé blbosť. Chcel som to len skontrolovať." Tim si premeral rozľahlé zrkadlo týčiace sa nad pracovným stolom. "Myslíš, žeby tá ploštica mohla byť aj v mojom zrkadle ?" Atreyu pery zvlnil široký, trochu neprirodzený úsmev. "Myslel som, že hej, no našťastie je čisté. Môžeš mi veriť. Nikto ťa nesleduje !" Tim podišiel k zrkadlu a opatrne sa ho dotkol. "Atreyu to zrkadlo na hajzli nemohla byť ploštica. Strčil som tam predsa ruku. Muselo to byť niečo iné." "Niečo iné ? A čo ?" "To neviem, aj keď..." Tim luskol prstami. "Do riti, prečo ma to nenapadlo skôr ?" "Nenapadlo skôr ? Čo ?" "To zrkadlo ! Čo ak je tajnou

skrinkou mimozemšťanov ?" Atreyu zaklipkal očami. "Ako prosím ? Akou skrinkou ? O čom to točíš ?" Tim položil prst na spodnú peru a tuho premýšľal. "Včera si mi hovoril, že tá základňa na ktorej sme boli môže byť oveľa väčšia ako v skutočnosti vyzerá. Stačí, aby v nej mali hyperpriestor, ktorý ju zväčší. Čo ak v tom zrkadle použili niečo podobné, a keď to bolo vypnuté, tak sa mi tam podarilo strčiť ruku ? Možno to zrkadlo bolo tiež z hyperpriestoru." Atreyu vystrúhal širokú grimasu a začal sa smiať. "Ty vole, ty máš ale fantáziu ! To si kde na takú ***** prišiel ? Že vraj zrkadlo z hyperpriestoru..." "A prečo som potom strčil ruku dnu ? Ty si predsa hovoril, že v hyperpriestore môžu byť veci oveľa väčšie ako v skutočnosti vyzerajú. A to zrkadlo je tenké a nič za ním nie je. Nemohol by som predsa..." Tim zrazu zmeravel. "A čo ak to bol teleport ?" Atreyu prehltajúc posledný kúsok keksu vybuchol kašľom. "Čo ??? Aký teleport ?" "Normálny. Taký na teleportovanie vecí aj ľudí. Keď som dal ruku dnu, prešiel som ňou na druhú stranu, a preto za zrkadlom nemuselo nič byť. Zrkadlo fungovalo ako Stargate, ako v tom filme." Atreyu vyceril zuby a blahosklonne sa zaškeril. "Tim, čo ti šibe ? Načo by montovali teleport do školy ? A ešte k tomu na debilný hajzel. To akože z hajzlového zrkadla budú vyliezať ufónci ?" "Ak sú zo slizu, prečo nie ?" "Lebo je to total kravina ! Tí čo sú zo slizu, nepotrebujú žiaden teleport. Kludne môžu..." "Pritieť kohútikom ?" Zakoktal Tim. "Ten kohútik, keď som tam strčil ruku nefungoval !" "Ale blbosť ! Nemôže to byť teleport. To by sme hneď zistili. ???ORG by to zistila. Ehm, vlastne XCOM. Vedeli by sme o tom. Máme prístroje, ktorými vieme teleports odhaliť. Okrem toho, oni by nikdy tak neriskovali, aby montovali teleport do školy, keď sme tam my dvaja." "Veď možno aj preto už nefunguje. Keď zistili, že patíš do XCOM, tak ho radšej odmontovali." Atreyu zavrtel hlavou. "Nemyslím. Oni nepotrebujú montovať teleports na hajzle. Keby sa k nám chceli dostať, nepôjdu cez teleport, ale pošlú sem rovno nejakého agenta. Hovorím ti, že je to kravina. Žiaden teleport tam nie je." Tim sklopil zrak. Aj keď mu Atreyu slová nešli veľmi po chuti, musel uznať, že mali niečo do seba. Ak by bol on mimozemšťanom, určite by nemontoval teleport na záchody, kde denne prejdú stovky žiakov. "Sorry Atreyu, nechcel som sa s tebou hádať. Vieš mňa niekedy napadnú také veci... Chcel som iba zistiť čo to mohlo byť." Atreyu chytil priateľsky kamaráta za plecia. "Ale veď sa predsa nič nestalo. Som rád, že hovoríš svoje nápady. Niektoré sú ozaj cool, aj keď iné sú zas pekne strelené. Ale to je OK. Niekedy aj ten najšibnutejší nápad môže byť pravda. S nimi nikdy nevieš. Oni nerozmýšľajú, ako my. Sú úplne iní. Napríklad ten teleport. Aj keď nemyslím, že by na našom hajzli nejaký ozaj bol, oni teleports určite používajú. Tak ako my." Tim vypleštil oči. "Vy používate teleports ????" "Jasačka. Na každej základni ich máme kopec. Niektoré sú vo dverách, takže nimi môžeš keď sa ti zachce prejsť aj do Austrálie, iné sú v kufríkoch, aby ak niečo potrebuješ, mohol si to hocikedy dostať zo základne rovno do kufra. Máme aj teleports na hajzloch, no nie sú v zrkadlách. Sú v kohútikoch a netečú z nich ufónci, ale voda." "Voda ?" "Áno. Keď máš v kohútiku teleport, nepotrebuješ vodovodné trúbky. Všetka voda príde cez teleport priamo z nádrže. Cool však ?" "Áno, to hej. Ja... Nevedel som, že teleports sa môžu používať na také veci." "Nielen na také, ale aj na kopec iných. Niekedy ti ich ukážem, ale až keď budeš senior členom a budeš môcť na základňu." Tim si povzdychol. "Ja viem, ešte som nespravil dosť misií." "Nie, nespravil, no včera si fakt zabodoval. V tom lese, to bola paráda. Na základni mi nechceli veriť, že si bol so mnou. Vážne, nekecám." Tim sa zachvel. Atreyu spomienka na les mu pripomenula fotografie z včerajšieho večera. "Atreyu tie fotky ! Oni nás odfotili !" "Odfotili ? Kto ?" Tim vybehol z izby a o chvíľu sa vrátil s celou sadou fotografií rozličnej kvality a veľkosti, ktorým dominovali zábery Atreyu a Tima zo včerajšej misie. Kým ich Atreyu prezeral, Tim mu

vysvetlil ako sa k ním dostal i to ako na ne otec zareagoval, keď ich uvidel. "Myslíš, že to boli oni ?" Opýtal sa Tim nesmelo. Atreyu vytiahol jednu z fotiek a podal ju priateľovi. "Vidíš ten krík ? Musel to byť ten čo nás v lese sledoval. Je to presne to miesto, kde sme včera stáli, keď sme počuli to praskanie." Tim pozrel na fotku zachytávajúcu dvojicu prieskumníkov uprostred prašnej cesty tesne predtým, ako začuli rámus blížiaceho sa auta. "Musel to byť ten čo nás sledoval. To on bol v tom kríku. Musel si nás cvaknúť." "On ? Kto ?" "To ešte neviem, ale zistím to. Ten dement spravil veľkú chybu, že ti ich poslal. Zistím kto to bol." "Zistíš ? Ako ?" "Podľa typu foťáku a odtlačkov prstov. Stavím sa o kilo, že ich nechal stovky, keď tie fotky tlačil. Hajzel ! Veď ja si ho už nájdem !" "Napísal aj čas, kedy sme tam boli." Tim ukázal na jednu z fotografií, kde dolu pod obrázkom bol rukou dopísaný dátum jej vyhotovenia. Atreyu sa zaškeril. "Heh. To je ale pekný idiot. Teraz mám aj jeho písmo. Naši maníci na písmo sa s tým pohrajú a zistia kto to bol." Atreyu otvoril svoj ruksak a nahádzal dnu všetky fotky. "Dobre, že si ich nevyhodil. Ten kretén ich poslal vašim, aby ich *****. Ale teraz ***** my jeho." "Ale čo ak to bolo agent ?" "Agent ? Taký amík, čo ti pošle dôkazy a ešte ich hodí sám do schránky ? To nebol žiaden agent. Bol to niekto iný, a ja zistím kto. A potom nech sa teší..." Tim sa nepokojne zachvel. "Čo mu chceš spraviť ?" Atreyu sa nadýchol, že kamarátovi odpovie, keď mu z vrecka zazvonil mobil. Volal tréner, aby Atreyu oznámil, že tréning začne o pol hodinu skôr. "Do riti aj s tým !" Zahrešil Atreyu zúrivo, keď zložil telefón. "Ten debilný tréning budem mať do piatej !" "Môžem ísť s tebou, ak chceš ?" Ponúkol sa Tim ochotne. Atreyu mávol rukou. "Netreba. Len by si sa tam nudil. Po tréningu aj tak musím preč, no zajtra niečo chystám." "Nejakú misiu ?" "Nie, misiu. Niečo iné. Možno ale z toho nič nebude. Až večer budem vedieť. Potom ti brnknem. Maj zapnutý mobil." Tim prikývol a pre istotu ihneď skontroloval či má komunikátor dost' šťavy. Atreyu odbehol na toaletu. Keďže musel na veľkú, Tim si sadol do kresla a čakal až bude kamarát hotový. Kymácajúc sa zhora nadol, pohľadom zachytil kamarátov vak. Keď doňho Atreyu vkladal fotky, zabudol ho zatvoriť. Tima zamrazilo od vzrušenia. Teraz, keď je Atreyu preč, mohol by do prapodivného ruksaku v ktorom záhadne miznú veci nahliadnuť. Stačí len trochu odvahy. Vyskočil na nohy a pozrel do chodby. Dvere na toalete boli stále zatvorené. Aj keď, chvejúc sa strachom, pristúpil k ruksaku a nenápadne pozrel dnu. Neuvidel veľa. Zopár fotiek vytrčalo cez okraj batohu, no to bolo všetko. Ak chce zistiť viac, bude musieť ruksak otvoriť. Zariskoval. Klakol si na zem a zhuk fotiek opatrne odsunul nabok. Prvé čo uvidel bol komiks. Atreyu ho mal pohodnený v prednej prepážke spolu s časopisom o autách a akýmsi módnym katalógom. V strednej prepážke ležali dve učebnice a rovnaký počet elektronických zošitov. Tim nakukol i do zadného priečinku. Konečne niečo objavil. Niekoľko hárkov ligotavého papiera ho ihneď zaujalo. Keď ich trochu povytiahol von uvedomil si, že papier nebol najpresnejší výraz pre listy pokryté priesvitným plastom. Výzorom viac pripomínali elektronický papier, aký sa používa na čítanie novín. Na rozdiel od novín, tento 'papier' bol ďaleko pružnejší i jemnejší na dotyk. Dokonca sa sám i napravil, keď ho Tim na jednom mieste nechtiac ohol. Viac ako papier samotný však Tima upútalo čosi iné. Zvýrazneným písmom vytlačené slovo v hlavičke dnes už počul prinajmenšom dvakrát. "???ORG. Čo to len môže byť ?" S maximálnym sebaovládaním vytiahol ligotavý papier ešte viac. Otázky. Hárok ich obsahoval minimálne 50. Napísané malým fontom a otočné naopak, nedali sa prečítať. Jedno slovo si však Tim všimol okamžite. Výraz teleport hárok obsahoval hneď dvakrát. Nanešťastie, skôr než stihol aspoň jedinú otázku prečítať z chodby doľahol zvuk splachovača. Tim bleskurýchle zbalil všetky veci a napätý skočil do kresla. Keď sa Atreyu vrátil, nič nezbadal. Zbalil si ruksak a po krátkej rozlúčke, upaľoval na tréning.

Tim za ním hľadel z okna, kým mu nezmizol z dohľadu. Znova ostal sám. Sám v izbe, v ktorej sa dnes udialo toľko hrozivého. Aj keď by mal pociťovať strach, akosi ho nevnímal. Jeho myseľ sužovalo čosi iné. Zvláštny ligotavý papier a prapodivné slovo, ktoré Atreyu už niekoľkokrát omylom spomenul. "???"ORG. Čo to len môže byť ?" Tim luskol prstami. Ak to slovo ozaj čosi znamená, určite bude na Internete. Na rozdiel od XCOM ????ORG si počítač nepopletie s menom známej akčnej hry. Zapol počítač a do vyhľadávača naťukal slovo ????ORG. Pohotový program obratom oznámil existenciu viac ako 2 miliónov záznamov. Tim prebehol prvých 50, no nič zaujímavé neobjavil. Väčšina odkazov sa týkala obchodných spoločností, burzových správ, cenných papierov, ba dokonca aj akejsi kvetiny, ktorá mala podobné meno. Bol asi na pätnástej strane, keď konečne čosi uvidel. Odkaz smeroval na stránku pátračov UFO. Nedlhý článok obsahoval hneď niekoľko zmienok o ????ORG. Podľa článku ????ORG malo byť tajné zariadenie mimozemšťanov v Nevadskej púšti, odsúhlasené pred viac ako päťdesiatimi rokmi vládou USA. Umiestnené hlboko pod zemou, obklopené umelým kopcom v tvare krátera ukrývalo základňu s rozsiahlymi príbytkami pre mimozemšťanov, prístávacími dráhami i tajnými komunikačnými prístrojmi, vďaka ktorým prišenci s vesmíru mohli komunikovať s domovskou planétou. Článok spomínal i podzemné laboratória, obrovské teleporty či zbrojné komplexy, kde armáda USA v spolupráci s mimozemšťanmi pracovala na najnovších zbraniach. Pod článkom bolo množstvo nákresov vrátane primitívnej mapky s miestom, kde sa supertajná základňa mala nachádzať. Nechýbali ani náčrty mimozemšťanov takmer identických s tými, ktorých ufologická literatúra poznala pod menom Siví. Títo síce mali veľké uši, no inak ich telo bolo navlas rovnaké. Záverečná poznámka na konci stránky pripomínala, že vláda vo Washingtone o všetkom vie a výmenou za nové technológie poskytuje mimozemšťanom úkryt. Zo tucet liniek pod článkom malo obsahovať dodatočné informácie o základni i fotokópie tajných dohôd medzi vládou a cudzincami. Skôr než na ne Tim poklikať, uvelebil sa v kresle, premýšľajúc nad tým čo práve prečítal. Aj keď informácie zneli zaujímavavo, nedávali veľký zmysel. Načo by mimozemšťania s technológiami o tisíce rokov predbiehajúcimi vynálezy pozemšťanov potrebovali, aby ich vláda USA ukrývala na Zemi ? Veď ak by predsa chceli, mohli by z celej vlády i jej smiešnej armády hocikedy spraviť svojich otrokov, ktorí by im verne slúžili bez toho, aby im museli dávať svoje zbrane. Ani tajná základňa v Nevade pod akýmsi kopcom neznela dvakrát logicky. Mimozemšťania určite používali tajné štíty, tak ako ich mala XCOM a posledné čo potrebovali bolo vráť sa v zemi, aby unikli neželaným pohľadom zvedavcov. Nákras mimozemšťana tiež veľmi nesesedel. Prečo mala mimozemská bytosť tak veľké uši ? V článku sa predsa spomínalo, že domovská planéta cudzincov neobsahuje žiadnu atmosféru. Bez nej sa zvuk nemá ako šíriť. Načo by na planéte bez vzduchu boli mimozemšťanom tak veľké uši ? Žeby slúžili ako radary ? Tim nevedel, no tak či tak mu celý článok pripadal dosť čudný. Musel zistiť viac. Klepol na prvú linku v sekcii odkazov. Prehliadač niekoľko sekúnd zobrazoval točiace sa hodinky, aby napokon sucho skonštatoval, že spojenie sa nepodarilo nadviazať. Skúsil ďalšiu linku. Počítač zareagoval rovnako. Tim postupne preťukal všetky odkazy, no bez úspechu. Znechutený vypol prehliadač a skúsil to znova. Tentoraz už nenaskočil ani samotný vyhľadávač. Jednoduché okno s políčkom v strede oznamovalo výpadok spojenia. Tim skontroloval kábel do Internetu a skúsil i reštart počítača, no bez úspechu. Vyskúšal mobilný telefón a notebook, no ani tie nekomunikovali. Napokon skúsil telefón a televízor. Obe bez problémov naskočili. Tim si odľúkol. Ak beží telka, znamená to, že nie je odrezaný od sveta, žiadna loď ho nevčucla do svojich útrob a neunáša ho do vzdialených končín vesmíru.

Pravdepodobne len vypadol Internet. Také niečo sa občas stane. Stále trochu rozrušený vypol počítač a začal si listovať v bohatej zbierke ufologickej literatúry. Záhadne slovo **???**ORG mu nedávalo pokoja. Nanešťastie, ani po dvoch hodinách intenzívneho pátrania nenašiel jedinú zmienku, ktorá by sa záhadného slova týkala. Roztrpčený vrátil knihy späť do police a znova skúsil Internet. Napodiv, spojenie stále nenabehlo. Taký dlhý výpadok si Tim nepamätal už roky. Teda, ak je to ozaj výpadok a nie čosi iné. Tim sa zachvel. Spomienka na raňajšok ho rozrušila. Rýchlo zapol televízor a hlasitosť nastavil naplno. Revúci prístroj mu aspoň čiastočne pomohol zabudnúť na to, že je sám. Záhadne slovo **???**ORG si poznačil na kus papiera a ukryl ho do zelenej skrine s príslubom, že až Internet znova nabehne, skúsi ho opätovne vyhľadať. Neboli ani štyri, keď dorazili rodičia. Tak ako včera i tentoraz prišli spoločne, aj keď oveľa skôr ako obvykle. Netrvalo dlho a obaja zavítali do jeho izby. Aj keď mama sa obmedzila na tradičné otázky o hlade či Timovom pôsobení v škole, otca zaujímal viac. Pýtal sa ho ako mu je, či bolesť hlavy z raňajška už pominula, či nie je po prebdení noci unavený. Zaujímal sa o Atreyu, vyzvedajúc ako spolu vychádzajú, zabrdol i k škole a ostatným spolužiakom, nezabudnúc na agresívnych ôsmakov z futbalu. Trochu netradičné otázky na otca, hoci potom čo Tim v noci stvárал, to až tak prekvapujúce zasa nebolo. Našťastie Tim sa zo všetkého šikovne vykrútil, takže 'výsluch' čoskoro skončil. Aj keď bol piatok poobede - najlepšie obdobie týždňa, čas bežal zúfale pomaly. Na telku Tim nemal náladu, čítať sa mu nechcelo a keďže Internet stále nebežal, nemal do čo pichnúť. Bolo niečo po šiestej keď zazvonil mobil. Tentoraz obyčajný. Volal Atreyu. "Čau Tim. Si doma ?" "Áno, chceš prísť k nám ?" "Nie. Už je neskoro. Iba som chcel vedieť, či ste niekam nešli a či zajtra budeš doma." Tim zmeravel. "Prečo sa pýtaš ?" "No... Rozprával som s tým mojím kámošom a zajtra ideme na výlet. Chcel som sa ťa opýtať či by si nešiel s nami." "Na výlet ? Na aký výlet ?" "Na normálny. Taký do lesa. Aj by sme tam v noci prespali." "Prespali ????" Vyhrkol Tim. "Hej, v stane a spacákoch, tak ako vtedy u nás na dvore. No neboj, nespali by sme v lese, ale v kempe. Išli by sme k nemu celý deň a v noci tam ostali. Na druhý deň by sme sa vrátili. Ten môj kámoš je na takéto veci expert. Nestratí sa v lese, ani keby tam šiel poslepiačky. Vlastne, bol to jeho nápad ísť do lesa. Ešte nikdy nebol v Minneapolise a ja blbec som sľúbil mu, že mu ho raz ukážem. Napadlo ma, či by si nešiel s nami." Tim spýtavo pozrel na priateľa. "Atreyu, kto je ten tvoj kámoš ?" Atreyu sa poškrabal za uchom. "No... Je to jeden kámoš, s ktorým sa kamarátim už roky. Ty ho ešte nepoznáš. Je zbláznený do turistiky a podobných kravín a pílil mi s tým hrozne dlho uši. Musel som mu sľúbiť, že ho zoberiem, aj keď sa mi do tej kopy vôbec nechce. No budeme mať vojenské spacáky, nafukovačku a veľký stan. A keby niečo, v kempe je aj chata, takže môžeme prespať tam." Tim sa nepokojne zamrvil. "Atreyu, ja ale neviem či ma naši pustia. Mama keď včera videla tie fotky musel som jej sľúbiť, že už nikdy viac nepôjdem do lesa sám." "Však ani nepôjdeš. Ten môj známy je, ehm, dospelý. Je niečo ako horský vodca. A keby niečo, fotrovcom povedz, že pôjdeme s našimi. To určite zaberie." Atreyu ponuka, hoci znela lákavo, Tima stále nepresvedčila. "A čo ten robot ? Čo ak na nás pošlú ďalšieho ?" "Nepošlú. Teraz už nie. Inak tie fotky, už som zistil kto ich poslal. Porovnal som odtlačky prstov a písmo a hneď bolo všetko jasné." "Kto... Kto to bol ?" Zakoktal Tim. "Nieкто z nich ?" Atreyu sa zachechtal. "Heh, vraj nieкто z nich... Bol to ten dement Tony !" "Tony ?" "Hej. Ten kretén nás musel sledovať už od školy. Na jednej z fotiek sme v Groove park na našom tajnom mieste. Musel tam byť a ísť za nami. Fotil si nás na mobil, úchyl jeden." Tim si spomenul, že v ten deň Tony nebol v škole. Neukázal sa ani na druhej hodine, keď odchádzali preč. Mohol by ich celou cestou sledovať bez toho, aby si ho všimli ? "Atreyu si si istý, že to bol on ?"

"Stopercentne. Ukážem ti výsledky analýzy. Ale to budeme 'riešiť' až v pondelok. Teraz potrebujem vedieť či zajtra so mnou pôjdeš. Ehm, teda vlastne s nami." Tim pokrčil plecami. "Ja by som šiel, ale čo ak ma naši nepustia ?" "Pustia ! Hovorím ti, povedz im, že ideš s mojimi fotrovcami a že mobil budeš mať stále pri sebe. Na to určite skočia." Tim si povzdychol. "Tak dobre, ja to teda skúsím." "Super ! Zavolám ti o siedmej, či ideš, tak to nepokašli, OK ?" "Tak OK." Atreyu sa naposledy zaškeril a zložil telefón. Tim ostal sám. Sám i s nepríjemnou úlohou presvedčiť mamu a otca, aby ho pustili na noc do lesa. Stanovať v okolí Minneapolis na konci októbra bol pekne šibnutý nápad. Taký mohol dostať ozaj iba Atreyu. Aj keď teda vlastne Atreyu tvrdil čosi iné. Záhadný známy, ktorý chce vidieť okolie Minneapolis ? Logiku to veľkú nemalo, teda aspoň za predpokladu, že dotýčný nie je z XCOM a zajtrajší prieskum lesa nie je súčasťou misie o ktorej mu do bežného telefónu nechcel povedať. Vidieť ďalšieho člena tajnej organizácie bojujúcej s mimozemskou pliagaou by Tim privítal. Ako však prekecať rodičov ? S maličkou dušičkou zavítal do obývačky, kde mama pozerala akýsi film a otec listoval vo večerných novinách. Tim začal nenápadnou poznámkou, že volal Atreyu a opýtal sa či by zajtra nemohli ísť spolu von. Keď dorazila pozitívna odpoveď, chvíľu chodil okolo horúcej kaše, kým nevyklopil celú pravdu. Povedal o stanovaní v lese i Atreyu rodičoch, ktorí s nimi mali ísť. Mama dvakrát nadšená nebola, no keď ju Tim opakovane (znamená 10 a viac krát) ubezpečil, že sa teplo oblečie, nikam bez povolenia Atreyu rodičov nepôjde a mobil bude mať stále pri sebe, váhavo, no predsa len súhlasila. Dokonca mu pomohla i zbaliť veci, vrátane spacáku a jedla na (minimálne) týždňový pochod. Zatiaľ čo mamina starostlivosť i obavy sa dali pochopiť, otcova reakcia Tima zaskočila. Nielen, že proti výletu nič nenamietal, naopak označil ho za 'vynikajúci nápad'. Mamin strach odbil spomienkou na svoje detstvo, kedy celé letá trávil s kamarátmi na stanovačkách v lesoch i kempingoch. Aj keď otcova reakcia bola zvláštna, keďže pomohla presvedčiť mamu, Tim si svoje rozpaký nechal pre seba. O siedmej, tak ako Atreyu sľúbil, znova zavolať. "Tak čo, prekecal si fotrovcov ? Ideme ?" "Ehm, ja už som aj zbalený ! Keď som mame o výlete povedal, zbalila mi veci, dala mi aj kopec žrádla a tie keksy, ktoré máš tak rád. Dnes bola v obchode a kúpila ich." "Paráda." Zvýskol Atreyu od radosti. "Bude rada, až ťa uvidí. Hovoril som jej o tebe a chcela sa s tebou stretnúť. Už sa na teba teší." "Teší ? Kto ?" "Moja známa, ktorá s nami ide na výlet. Bol to jej nápad sem ísť. Vlastne ja som jej to sľúbil, ale to je jedno. Zajtra sa uvidíte a pokekáte spolu. Prídem o deviatej, tak buď hore. Bus nám ide o pol desiatej, takže nezaspí !" Tim váhavo prikývol. Nechápal síce prečo Atreyu o svojom známom hovorí akoby to bola žena, no skôr než sa stihol opýtať, Atreyu ukončil hovor. Tim ostal na rozpakoch. Celý tento deň bol ako nočná mora. Stalo sa toľko vecí, že ak by ich niekomu rozpovedal, zaručene skočí v opatere lekárov. Vyčerpaný po prebdenej noci, zaspal ihneď ako zaľahol. Mohol len dúfať, že robotický strážca, ktorý nad ním stále bdie nesklame a dnešná noc bude pokojnejšia než tá predošlá.

10.11.2012..

Chapter 26 - Jenny.

Nebolo ešte ani osem a Tim už dobrú hodinu pobehoval po dome zhŕňajúc všetko možné i nemožné vybavenie, ktoré by sa mu na dnešnom výlete mohlo zísť. Prekutral pivnicu, otcovu pracovňu aj pôjd, nezabudnúť ani na kuchyňu či garáž. Do detskej izby na poschodí navláčil navigácie, mapy, kompas, ďalekohľady, baterky, plynové variče, vodotesné hodinky, prístroje na nočné videnie, kamery, ručné

vysielačky, mobilné telefóny, lyžiarske okuliare, turistické paličky, mačky, cepíny, ba dokonca aj 2 švajčiarske nože a dlhočiznú dýku, ktorú mal otec uloženú v 'tajnej' zásuvke dolu v pivnici. Keď to mama, ktorá od skorého rána behala po nákupoch zbadala, takmer dostala zrádnik. Namiesto pochvaly za dokonalú prípravu, Tim musel celý obsah svojho ruksaku vysypať von, ukázať brašne, vrecká i topánky, vyvrátiť každý jeden vačok i kapsu, aby dokázal, že v nich neukrýva nijaký zo zakázaných predmetov. Cepíny, nože, dýky či plynové bomby vystriedali konzervy, paštéty, chleby, obrovská termoska plná horúceho čaju, šál i hnusná čiapka s ohyzným brmbolcom. Najhoršie zo všetkého však bolo termoprádlo, kvôli ktorému mama zašla do špecializovaného obchodu v St. Paul. Timovi pri pohľade na priliehavé pančuchové nohavice, ktoré sa nosievali pod bežnými riflami prišlo zle. Od malička pančuchy, vysoké podkolenky, či bavlnené spodky z duše nenávidel. Počas najtuhších zím, keď sa inak nedalo, radšej si pod rifle zobral hrubé tepláky, akoby mal na seba dať takúto pančuchovú nechutnosť. Tentoraz však mama trvala na svojom a to dokonca do takej miery, že sa jej Tim v termoprádle musel prísť i ukázať. Našťastie, jediný 'výlet' na záchod všetko vyriešil a bavlnený humus skončil tam kam patril - v odpadkovom koši. Ako sa čas Atreyu príchodu blížil, Tim vybehol na balkón, že tam počká na kamaráta. Len čo vstúpil na dlážku pokrytú jemnou vrstvou námrazy, do očí mu ihneď udrela čierna škvrna. Niekoľko tmavých kvapiek spojených v nevelkej kaluži oživilo spomienky na dramatické udalosti spred niečo vyše 30tich hodín. Tima zamrazilo. Dnešnú noc mali stráviť sami v opustenom lese. Čo ak to mimozemšťania s ním ešte nevzdali a opätovne sa o čosi pokúsia? Desivá predstava. Maličkou útechou mohla byť len dnešná noc. Strážny robot musel svoju robotu spraviť na výbornú, lebo Tim ju prespal bez najmenšieho vyrušenia. Mohol len dúfať, že neviditeľný strážca bude prítomný aj na dnešnom výlete a nič zlé sa im nestane. Máličko pokojnejší, metličkou pozametal zbytky robotickej krvi prv než ju mama s otcom objavia. Atreyu dorazil presne o deviatej. S priestorným batohom na chrbte, šiltovkou na čele a reflexnými okuliarmi na očiach pripomínal viac profesionálneho horolezca, ako bežného turistu. Zaujímavejšie ako vizáž samotná bol fakt, že prišiel sám. Len čo Tim kamaráta uvidel, zbehol dolu do k bráničke. "Tak čo? Pripravený?" Zvolal Atreyu veselo a z ružovej žuvačky, ktorú usilovne prežúval spravil veľikánsku bublinu. "Už ideme?" Atreyu pozrel na hodinky. "Nie, stačí za päť minút. Autobus nám ide zo zastávky na konci Groove parku. Dúfam, že máš všetko zbalené." Tim sa nadýchol, že odpovie, keď sa zjavila mama. "Ahoj Atreyu. Už idete?" "Ešte nie pani Andersonová. Až za päť minút. Autobus nám ide o pol." "Autobus? Vy nejdete autom?" "Nie. Tam kam ideme autá nesmú. Museli by sme dlho šliapať. Naši nás už čakajú na zastávke. Ehm, teda vlastne, ešte nečakajú, ale budú čakať. Máme sa tam stretnúť na 25. Ja som prišiel pre Tima, aby náhodou nezapozdil." Mama sa zatvárila trochu prekvapene. "Myslela som, že tvoji rodičia prídu sem k nám a trochu sa spolu porozprávame. Rada by som sa s nimi stretla a spoznala ich." Atreyu vyceril belavé zuby. "No viete, oni vlastne aj chceli prísť, ale niečo im do toho skočilo. Museli ísť do obchodu kúpiť nejaké veci, a tak nemohli dôjsť. No mama povedala, že tiež by vás rada spoznala a na stretnutie s vami sa veľmi teší. Oco takisto. Naozaj nekecám!" Tim zaškútil na kamaráta. Vedel, že nehovorí pravdu. Ak to mama zistí, má nielen po výlete, ale aj po stretnutiach s ním. Mama sa tvárila rozpačito. Nezdalo sa, žeby ju Atreyu slová presvedčili. "Atreyu, dúfam, že si nevymýšľaš a do toho lesa nejdete sami!" "Ó nie, pani Andersonová. Ja si nikdy nevymýšľam. Naozaj nás naši čakajú na zastávke, teda vlastne budú čakať. Vlastne už by sme mali ísť, aby sme to stihli. Teda, ak je Tim pripravený." Mama siahla do vrecka a miniatúrnym diaľkovým ovládačom, začala otvárať bránu garáže. "Nemusíte

sa nikam ponáhľať. Na zastávku vás zoberiem autom. Budete tam rýchlejšie, zbytočne sa nespotíte a ja sa budem môcť porozprávať s tvojimi rodičmi. Musím im niečo dôležité povedať." Atreyu zbledol. "S rodičmi ? Ale to... To nebude treba. Ak chcete, môžeme vám zo zastávky zavolať. Poviem našim, aby vám brnkli hneď ako ich stretne." "Nie, nie Atreyu. Radšej pôjdem s vami. To čo tvojmu otcovi a mame potrebujem povedať by som im radšej povedala osobne." "Ale mami !" Skríkol Tim zlostne, pochopiac, že situácia je vážna. "Ja nikam nejdem ! Nechcem, aby si šla s nami a všetko pokazila. Chceme ísť sami cez park, lebo musíme o niečom pokecať. Ja s tým tvojim hnusným autom nikam nejdem ! Keď nás nepustíš samých, ostanem doma a celý deň budem sedieť pred telkou !" Tim na dôkaz svojich slov demonštratívne zhodil ruksak z pliec a ruky si spupne zložil na hrudi. "Tim prestaň trucovať. Je úplne prirodzené, že chcem vedieť kam a s kým idete." "Ty nám snád neveríš ?" Vyprskol Tim zúrivo. "Neveríš ani Atreyu ? Myslíš, že ti obaja klameme ?" "Timmy, to som predsa nepovedala. Chcem iba vedieť kde budete celý víkend. Pochop to, mám o teba strach. Nemôžem vás, 12 ročných chlapcov pustiť len tak samých do lesa bez toho, aby som vedela čo budete celý čas robiť." "Môžeš nám predsa zavolať !" "Pani Andersonová." Riekol Atreyu pokojne. "Až budem s mamou, poviem jej aby vám ihneď zavolala. Budete sa môcť porozprávať o čom len chcete. Sľubujem to - čestné skautské !" Atreyu na znak prísahy dvihol palce a s najúprimnejším výrazom, aký len jeho detská tvár dokázala vyčarovať (jemne pootvorené ústa, doširoka otvorené oči, občasné žmurknutie) čakal na reakciu. Mama naň hľadela celú večnosť, kým sa k nemu nenaklonila a nenapravila mu golier na vetrovke. "Atreyu, ale všakže mi neklamete. Keby ste šli do lesa sami, povedali by ste mi to, však ?" "Samozrejme, pani Andersonová. Sami do lesa by sme však nikdy nešli. Nevieť ako Tim, ale ja sa v noci v lese hrozne bojím. Nikdy by som tam nešiel bez našich. Ak mi však neveríte, môžete ísť s nami. Uvidíte, že som neklamal." Mama pohľadila Atreyu po líci a potom objala syna, podajúc mu ruksak zo zeme. "No tak dobre teda. No naozaj dúfam, že hovoríte pravdu. Bola by som veľmi, ale naozaj veľmi nahnevaná, ak by som zistila, že ste mi klamali." "Neklameme vám. Prisahám !" "Atreyu, nemusíš prisahať, iba sľub mi, že až budeš na zastávke, povieš našim, aby mi čo najskôr zavolali. Tim ti dá číslo. Budem na to čakať. Povedz im, že s nimi potrebujem súrne hovoriť." Atreyu sa Timovi hodil okolo krku a veselo zažmurkal. "Jasnačka pani Andersonová. Spravíme všetko tak, ako si len želáte. Na nás sa môžete spoľahnúť, však Tim." Tim vystrúhal kyslú grimasu a radšej nič nepovedal. V kútiku duše dúfal, že si to mama s odvozom na zastávku predsa len nerozmyslí. Našťastie Atreyu taktika fungovala skvele. Po krátkej rozlúčke, ktorú doprevádzalo 'násilné' umiestnenie čiapky s odporným brmbolcom na Timovu hlavu ich mama konečne prepustila a oni mohli vyraziť na výlet. Len čo boli dostatočne ďaleko Tim okamžite spustil. "Atreyu, kam to vlastne ideme ? Hovoril si, že pôjdeme s nejakým tvojim známym, ktorý je dospelý." "Jasnačka. Čaká nás na zastávke a nie je to on, ale ona." "Ona ?" "Hej, je to moja kámoška. To ona vymyslela tento blbý výlet. Také sprostosti ju hrozne bavia. Však to sám uvidíš, až budeme v lese. Do prírody je úplná fanatička." Tim si hryzol do spodnej pery a nespelo pozrel na priateľa. "Tá tvoja známa, ona je z XCOM ?" "Jenny ? Nie, Jenny nie je z XCOM. Nie je jednou z nás a o XCOM nič nevie. Nieže jej o tom niečo vykecaš. Ak by si jej o tom cekol, museli by sme ňa z XCOM vyhodit' ! Je ti to jasné ?" Tim preglgol. Kamarátove slová zneli mrazivo. Taktó tvrdo sa o následkoch prezradenia XCOM ešte nikdy nevyjadril. "Atreyu, ja jej o tom určite nepoviem. Veď som predsa prisahal." Atreyu sa nepekne zamračil a mávol na priateľa. "Poď za mnou. Niečo ti musím povedať." Rozbehli sa smerom k parku, kde po krátkom behu zastali pod košatým stromom - dostatočne

d'aleko od najbližšieho chodníka. Atreyu s vážnou tvárou pozrel na Tima. "Tim, to čo ti teraz poviem je strašne dôležité. Týka sa to Jenny. Ona o XCOM nič nevie a v žiadnom prípade sa o nás nesmie dozvedieť. Je hrozne dôležité, aby sme sa pred ňou o našej organizácii neprekecli. O XCOM sa nesmie dozvedieť, tak ako sa o nás nesmú dozvedieť ostatní. Preto chcem, aby sme sa odteraz až do konca výletu o XCOM viac nebavili. Nebudeme hovoriť o mimozemšťanoch, o základniach, ani o misiách, či o našich zbraniach. Musíš mi to odprisahať." "Prečo odprisahať ? Je to také dôležité ?" "Je ! Ja viem, že už si prisahal, ale chcem, aby si prisahal znova. Bez toho ťa nemôžem zobrať na výlet." Tim sa zachvel, pocítiac ako mu vysychá v hrdle. Atreyu sa tváril smrteľne vážne a nebolo najmenších pochyb, že svoje slová myslí naozaj. Aj keď Tim nechápal prečo mu tak veľmi záleží, aby sa práve Jenny o tajnej organizácii nič nedozvedela, vedel že nemá na výber. Dvihol dvojicu prstov a v miestoprísahnom geste vykonal to o čo ho kamarát poprosil. Atreyu sa spokojne zaškeril. "No vidíš, že to nič nebolo. Sorry, že som na teba tak vybehol, ale Jenny o tom naozaj nesmieme nič povedať. Je to moja najlepšia kámoška a nechcem, aby sa jej... Aby sa jej niečo stalo. Vieš, aké vedia byť ženské šibnuté !" Tim prikývol. "Budem ticho, ale môžem sa ťa na niečo opýtať ? Tá Jenny, koľko má vlastne rokov ?" "Rokov ? Prečo ?" "Ja neviem, iba ma napadlo či náhodou nie je stará ?" "Stará ?" Atreyu sa zachichotal. "Myslíš, že by som na výlety chodil so starými ženskými ?" "Nie, iba som chcel vedieť či jej mám tykať, vykať, alebo ako jej mám vlastne hovoriť." Atreyu sa poškrabal po brade. "No... Ako Jenny poznám, tak jej určite netykaj. Hovor jej pani, alebo ešte lepšie madam. Áno madam... To bude najlepšie. Madam Thompsonová. Tak sa volá. Neznáša, keď jej hovoríš Jenny. Takže pre teba to bude odteraz madam Thompsonová. OK ?" Tim prikývol, aj keď si nebol celkom istý, či si z neho kamarát nestriela. Nechcel však riskovať, že si Atreyu kamarátku pohnevá skôr, než ju lepšie spozná. S malou dušičkou kráčaľ k miestu ich stretnutia. Keďže čas významne pokročil museli pridať do kroku. Na zastávku dorazili 5 minút pred odchodom autobusu. V tento čas, zastávka na rohu ???0 a ???0 prskala vo švíkoch. Zaplnená dôchodcami využívajúcimi posledné pekné počasie na návštevu okolitých lesov (i o tri zastávky vzdialeného nákupného centra), v zástupe ľudí nebolo záhadnú Atreyu kamarátku jednoduché objaviť. Atreyu obehol zastávku dvakrát, no Jenny nezbadal. "Nie je tu ?" Opýtal sa Tim s obavou v hlase. "Dúfam, že nezabudla." Atreyu vytasil svoj mobil. Tim nezačul s kým ani o čom rozpráva, lebo skôr než vytočil číslo, odbehol trochu ďalej. Keď sa po krátkej chvíli vrátil, tváril sa nemastno neslano. "Čo je ? Nepríde ?" "Ale nie. Príde, ale bude nás čakať na poslednej zastávke. Vraj už tam je a teší sa na stretnutie s nami." Tim sa zatváril nešťastne. "Atreyu, ale čo spravíme s mojou mamou ? Sľúbili sme jej, že jej zavoláme až budeme na zastávke. Chcela hovoriť s vašimi. Ak jej nezavoláme, určite zavolá ona mne." "No a ? Nezdvihni jej to a bude pokoj. Kde je problém ?" "Kde je problém ? Doma ma naši zabijú. Ak zistia, že nejdem s vašimi, nikdy viac ma s tebou nepustia von. Nebudem môcť ísť na misie, ani nikde inde." Atreyu prevrátil oči. "No tak dobre teda. Však som len srandoval. Jasné, že jej zavoláme. Hneď ako budeme v buse." "V buse ? Ale čo ak bude chcieť hovoriť s tvojou mamou ?" Atreyu mávol rukou. "To nechaj na mňa. Ja to zmáknem." "Ako ?" Atreyu poklepal po svojom ruksaku. "Neboj, zmáknem to." Tim zaťal zuby do perí, no keďže autobus práve prichádzal, na doterné otázky neostal čas. Ako už tradične i dnes sa usalašili na posledných sedadlách, ktoré kompletne zapratali svojimi vakmi i ostatným vybavením. Timovi síce prišlo trochu nepríjemné, keď na nich niektorí cestujúci, čo nemali dost' šťastia a ostali stáť, nepekne zazerali, no Atreyu sa tváril, akoby sa nič nedialo. Hneď ako autobus vyrazil vpred, otvoril batoh a začal v ňom čosi hľadať. Po

malej chvíli vytiahol mobilný telefón. Nebol to ten istý, ktorým volal Jenny. O niečo novší model, taký Tim u Atreyu nikdy predtým nevidel. Atreyu sa s ním chvíľu hral, kým sa neobrátil k Timovi. "Tak a je to. Môžeme volať tvojej mame. Mobil som nastavil." "Nastavil ? Ako ?" Nerozumel Tim. Atreyu si priložil drobný prístroj k ústam a zahlásil. "Skúška, skúška. Volám sa ???0 a som Atreyu mamou. Pani Andersonová volám vám, aby som vás ubezpečila, že všetko je v najlepšom poriadku a váš syn, aj keď má trochu zelený ksicht, inak je úplne OK." Prístroj zachytené slová okamžite zopakoval, aby zmeniac tempo i melódiu hlasu zneli rovnako, akoby ich hovorila dospelá žena. Tim vypleštil oči. "Ty chceš použiť syntetizátor ?" "No a ? Tento je nastavený na hlas mojej mamy. Tvoja mama nespozná či hovorím ja, alebo ona." Tim zalamoval rukami. "Ale Atreyu, čo ak to nevyjde ? Čo ak sa mama opýta na niečo... Na niečo špeciálne." Atreyu si znudene zívola. "Blbosť. Na nič špeciálne sa nespýta. Neboj, ja to zmáknem. Myslíš, že to robím prvý krát ?" Tim neodpovedal. Nápadom použiť syntetizátor nebol nadšený, no keďže druhá možnosť znamenala prezradenie tajomstva, nebolo z čoho vyberať. Tim vytukal mamine číslo a podal mobil Atreyu. O pár sekúnd v slúchadle zaznel mamin hlas. "Andersonová, kto volá ?" Atreyu si odkašlala. "Tu je ehm, ???0. Ja som Atreyu mama. Hovorili ste mi, že sa chcete so mnou rozprávať, ehm teda vlastne Atreyu mi povedal, vlastne nie Atreyu, ale Tim vravel, že ste chceli so mnou hovoriť." Tim sa chytil za čelo. Rozhovor ešte ani nezačal a Atreyu už vyrobil prvý prúser. "Áno, pani..." "Pani ???0. Volám sa pani ???0." Doplnil Atreyu pohotovo. "Pani ???0, prepáčte, že vás takto obťažujem. Tim mi včera spomínal, že s vašim synom idete na výlet a chcete zobrať Tima so sebou. Neviem, myslela som, že sa ráno stretne a budeme sa môcť spolu trochu porozprávať. Viete, môj syn sa pred nejakým časom začal kamarátiť s vašim Atreyu a myslela som, že by sme sa mohli niekedy stretnúť, spoznať sa, poprípade by ste mohli prísť k nám na návštevu, keď sú už naše deti takými kamarátmi." "To znie ozaj cool pani Andersonová... Ehm, teda vlastne, chcela som povedať, že je to od vás ozaj milé. A áno, máte pravdu. Tim a Atreyu sú najsamšpičkovejší kámoši. Atreyu doma nehovorí o nikom inom, iba o Timovi." Timova mama sa pousmiala. "No, vlastne s Timom je to rovnaké. Zdá sa, že sú naozaj veľkí kamaráti." "To áno, sú." Zopakoval Atreyu, priložiac si dlaň na pery, aby sa nezačal rehoť. Tim hodil na priateľa zúrivy pohľad. "Prestaň s tým !" "Ó pani Andersonová, trochu vás poprosím, aby ste počkali. Tim sedí vedľa mňa a chce vám niečo povedať." Atreyu vypnúť syntetizátor strčil Timovi mobil do rúk a ďalej pokračoval v smiechu. "Ehm, mami." Zajachtal Tim zmätene. "Ja... Ja som teraz v autobuse a ideme na výlet. Všetko je OK. My ideme do..." "Do ???0 lesa." Pošepol Atreyu. "Ideme do ???0 lesa a budeme tam asi za hodinu. Ty si chcela niečo ?" "Timmy ako ti je ? Nie je ti zle ? Nebolí ťa žalúdok, či hlava ?" "Nie mami, nič mi nie je. Brucho ani gebuľa ma nebolia. Naozaj, je mi fajn !" Mama si spokojne odfúkla. "Tak to som ozaj rada Timmy. Ale keby ti náhodou začalo byť zle, hneď to povedz Atreyu mame. Nieže ti zasa príde tak nevoľno ako naposledy." "Jasnačka mami. Nie som predsa malé decko. Keby mi bolo zle, hneď jej to poviem." Keď Atreyu začul kamarátove slová, hodil sa do kresla a začal sa rehoť ako bláznivý. Iba vďaka bunde, ktorú si prehodil cez tvár mama nič nezačula. Tim sa pre istotu obrátil chrbtom. "Mami, chcela si ešte niečo ? My... My sa s Atreyu hráme jednu takú hru a Atreyu už na mňa čaká." "Dobre Timmy, choď sa hrať, ale ešte mi daj Atreyu mamu. Chcem jej niečo povedať." Tim zafučal od zlosti a mobil vrátil kamarátovi, nezabudnúc pohroziac pästou, aby viac neblbol. "Áno, pani Andersonová. Počúvam vás." "Pani ???0, chcem sa vám poďakovať, že ste zobrali syna na výlet. Viete Tim na takéto výlety veľmi nechodí. My sme ho síce veľa krát skúšali zobrať von, no on s nami nikdy nechcel ísť. I preto som veľmi rada, že ste ho

vytiahli von. Ja by som vás iba chcela poprosiť, či by ste naňho trochu nedohliadli. Viete, Tim na takejto stanovačke ešte nikdy nebol a ako ho poznám, určite sa poriadne neoblečie. Nechcem aby bol zasa chorý." Atreyu sa zaškeril. "Rozumiem vám pani Andersonová. Nebojte sa. Dám na Tima pozor, ako na svoje decko, ehm vlastne dieťa. Budeme spať v špicovom stane, takže sa zimy báť nemusíte. Zajtra sa vrátíme poobede, ešte neviem presne kedy, ale asi o piatej, alebo šiestej. Tim vám určite ešte zavolá, však Timmy ?" Tim namiesto odpovede zvrátil čelo. "Skonči to !" "Och, pani Andersonová, ja... Ja už budem musieť končiť. Mám slabú batériu a je tu aj zlý signál." "Pani ???0, ešte jednu vec by som chcela ! Viete Tim, on je niekedy trochu ustráchaný." "Ustráchaný ?" Zvolal Atreyu, iba s ťažkosťami zadržujúc smiech. "Áno, bojí sa tmy a nerád býva sám. Preto keď budete v lese, chcela by som vás poprosiť, aby ste ho nenechávali samého. Viete, aby sa zbytočne nevyľakal." Len čo to Atreyu začul, chytil sa za ústa a začal sa rehoť ako zmyslov zbavený. Našťastie mikrofón stihol včas vypnúť. "Pani ???0, počujete ma ?" Zvolala Timova mama, keď odpoveď dlho neprichádzala. "Ó, áno pani Andersonová. Samozrejme na Tima dám pozor, ako na nos v hlave, teda vlastne oko. A určite nenechám ho samého. Budem stále pri ňom a ak by sa náhodou chudáčik bál, tak mu prečítam rozpr..." Atreyu viac povedať nestihol. Tim mu vytrhol mobil z rúk a celý našťvaný sa odtiahol k oknu. "Mami, chceš ešte niečo ?" "Nie Timmy, iba chcela Atreyu mame povedať, aby na teba dala pozor." "Pozor ? Prečo si mu povedala také veci ?" "Komu ?" "Atreyu. Vlastne Atreyu mame. Nemala si hovoriť, že sa bojím tmy. Ja sa nebojím tmy !" "Ale Timmy, ja som predsa iba chcela..." Skôr než mama stihla vetu dokončiť, Tim prerušil hovor. Celý nahnevaný vrátil komunikátor Atreyu. "Mama kecala. Nebojím sa tmy !" Atreyu veselo žmurkol na priateľa, no našťastie mal dosť rozumu, aby ho viac neprovokoval. Mama o chvíľu zavolala, tentoraz na Timov mobil. Nejaký čas spolu rozprávali, no keďže Tim stíšil hlas, Atreyu nepočul o čom. Bolo však jasné, že lichôtky to nebudú. Keď zložil telefón, tváril sa ako čínsky boh pomsty. Zamračený nepreriekol slovka, ani keď sa k nemu Atreyu skúšal niekoľkokrát prihovoriť. Čoskoro autobus zamieril na kľukatú cestu okolo ???0 a Tima ako už tradične, začal pobolievať žalúdok. Aj keď mu Atreyu okamžite ponúkol svoju tabletkovú medicínu, Tim všetky návrhy spupne odmietol. Hnev z prihlúpleho telefonátu neprebili ani žalúdočné problémy. Keď po viac ako 70 minútovej jazde autobus konečne zastavil, Timovi bolo tak zle, že mu Atreyu musel s vystupovaním pomáhať. Ak by na zastávke nemali lavičku, obsah raňajok Tim zanechá už na parkovisku. "Ani teraz nechceš tú tabletku ?" Riekol Atreyu súcitne. Tim zavrtil hlavou a pre istotu si dlaňou prikryl ústa. Nechýbalo veľa a nápor žalúdočných kyselín zvíťazí. Atreyu pochopil, že s tvrdohlavcom nemá zmysel ďalej zápasit' a radšej vyskočil na nohy, aby zistil, kam sa to vlastne dostali. Zastávka s parkoviskom uzatvárala cestu mapou označenú ako ???0 Road. Hneď za zastávkou sa rozprestieral hustý les. Prestúpený javormi, borovicami i smrekmi pôsobil oveľa neprístupnejšie ako ktorýkoľvek z lesných porastov, ktoré za posledné týždne navštívili. Do lesa vstupovala úzka cestička, ktorej začiatok lemovala drevená tabuľa so smerovými šípkami, udávajúcimi turistické trasy i odhadované časy ich prechodu. Podobne ako na zastávke autobusu na vstupe do ???0 lesa i tu stál stánok so suvenírmi. Nanešťastie v toto ročné obdobie bol už dávno zatvorený. Atreyu prešiel okolo zastávky a skúsil nakuknúť i na začiatok lesnej cestičky, no kamarátku, ktorá tu na nich mala čakať nezbadal. "Tim, idem sa pozrieť do lesa, či tam Jenny niekde nebude. Počkáš ma tu ?" Tim pridržiavajúc sa za brucho mávol na znak súhlasu a ďalej zápasil s tráviacim traktom, ktorý to ani po piatich minútach nevzdával. Takto zle mu už dávno nebolo. Teda dávno... V Timovom ponímaní dávno znamenalo všetko dlhšie ako 10 dní. Veď

akoby mohol zabudnúť na návštevu tety ???0 a všetko čo cestu k nej sprevádzalo. Tak či onak, cítil sa mizerne. Dýchanie zhlboka, masáž, ani tabletky, ktorú mu Atreyu na lavičke zanechal nepomáhali. Bolo mu tak zle, že ani očakávané stretnutie s Atreyu známou na tom nič nemenilo. Bojujúc s nekončiacimi bolesťami, ani si neuvedomil, že Atreyu je už dobrých päť minút preč. V zúfalstve, skúsil polohu ležmo. Vystrel sa na lavičke a prosiac Boha o pomoc pritisol viečka k sebe. Prešli dve, či tri minúty, a či už za to mohla vyslyšaná prosba, alebo len narovnanie brušnej dutiny, žalúdok pozvoľna začal pookrievať a Timovi sa do tváre vrátila prirodzenejšia farba. Ešte stále to nebolo ono, no z dlhoročných skúseností vedel, že ak nejaký čas poleží, situácia by sa mala zlepšiť. Z neďalekého lesa zrazu dorazili akési kroky. Za normálnych okolností by Tim vystrelil do strehu, sondujúc kohože to blížiac sa chôdza prináša, no keďže vedno s krokmi ako do taktu zaznievala i kamarátova hlasitá vrava, nebol dôvod na paniku. Tim sa ani neobťažoval otvoriť oči, keď k nemu priateľ pristúpil. "Už je ti lepšie ?" Opýtal sa Atreyu zvedavo. "Vravel som ti, že máš zožrať tú tabletku. Takto predsa nemôžeš ísť do lesa." "Ale blbosť ! Nič mi nie je. Nemáš nejakú vodu, alebo niečo také ? Mám strašne hnusnú chuť v papuli." Atreyu sa uškrnul a z batohu vytiahol plechovku Coly. "Cola je to najlepšie, keď ťa bolí brucho." Tim ponuku neodmietol a bublinkovú limonádu vypil na ex. Potužený dávkou rozpusteného cukru, konečne otvoril oči. Prvé čo uvidel bola kamarátova tvár. S prihlúplym úškrnom na perách, Atreyu pripomínal trochu chovanca istého ústavu. "No, vyzeráš síce ako smrčka, no neboj, ona sa ťa nezľakne." "Ona ?" Atreyu kývol za seba. Na cestičke na začiatku lesa stálo akési dievča. Obrátené chrbtom, prvé čo Tim uvidel boli dlhé kučeravé vlasy gaštanového odtieňa, ktoré neznámej siahali až k rucksaku. Aj keď jej Tim nevidel do tváre, podľa postavy sa dalo usudzovať, že bude zhruba v jeho veku. Tim zmätene pozrel na priateľa. "Kto je to ?" Atreyu sa narovnal a prstami si prešiel po brade. "No... To je Jenny." "Jenny ?? Hovoril si predsa, že bude... Že bude staršia !" "Však aj je. Má 13 a my máme 12." "13 ?" Tim zalapal po dychu. "Hovoril si, že bude dospelá !" Atreyu zavrtel hlavou. "Kašli na to. Jenny sa v lese vyzná. Nestratíme sa, však Jenny ?" Jenny sa otočila, no skôr než ju Tim mohol uvidieť, sklopil zrak. Jenny pristúpila k lavičke. Atreyu vyletel do pozoru a drgol do priateľa. Tim vystrelil na nohy a vyplašene pozrel na Jenny. Atreyu kamarátka sa zoširoka usmiala a podala mu ruku. "Ahoj, ja som Jenny. Ty si Tim, však ?" Tim namiesto odpovede preglgol a ako obarený hľadel Atreyu kamarátke do očí. Aj keď nikdy nepatril k odborníkom na dievčenskú krásu, Jenny ho uchvátila. Veľké tmavé oči, dlhé kučery, široké pery i jemne formovaná tvár spolu s atletickou postavou z nej robili stvorenie, aké Tim jakživ nevidel. Jenny bola jedným slovom nádherná. Aj keď Tim otvoril ústa, ostal v takom šoku, že nedokázal vyriešiť jediného slovíčka. Stojac s'aby soľný stĺp ani poriadne nedýchal. Jenny pripažila ruku k telu, no úsmev jej z perí nezmysol. Atreyu si pľasol po čele a priškrteným hlasom zašepkal. "Ty somár jeden, podaj jej tú ruku !" Tim strnulo nastrčil dlaň. "Sorry, ja... Ja som..." Jenny sa veselo zachichotala a ich dlane sa stretli. Timovým telom prešlo zvláštne mrazenie. "Ja som... Volám sa Timothy Anderson a som z Minneapolis." Jenny pokynula hlavou. "Ja som Jennifer Thompson a pochádzam z... Z jedného takého ďalekého mesta. Asi ho nepoznáš, a tak ti ho nebudem hovoriť, teda ak sa nenahneváš." "Nie, ja vôbec nie. Vôbec sa nehnevám." Atreyu prevrátil oči. "Bože Tim, to musíš byť taký magor ?" Tim pokrčil plecami. Atreyu sa postavil medzi oboch priateľov a jednou rukou ukázal na Jenny a druhou na Tima. "Tim, toto je moja najlepšia kámoška Jenny. Jenny, toto je Tim, ten o ktorom som ti hovoril." "Tvoj najlepší kamarát, však ?" "No... Vlastne áno. Tak a teraz keď už sa poznáte, môžete si podať ruky." "Znova ?" Zakoktal Tim. Atreyu vyplazil jazyk a po očku zaškúľil na

priateľku. "Jenny nič si z toho nerob. Tim je trochu... Trochu pomalší." "Ale veď sa predsa nič nestalo." Jenny sa snád po desiatykrát usmiala a podala Timovi ruku. Tentoraz už všetko vyšlo tak ako malo. "Ahoj Tim. Volám sa Jennifer, ale prosím hovor mi Jenny. Každý mi tak hovorí." Tim zopakoval gesto a trochu zmätene prikývol. Jenny sa znova usmiala. "Tim, nebude ti vadiť, keď ti budem hovoriť Timmy ? Vieš, máš také pekné meno. Mne sa Timmy vždy veľmi páčilo." Tim kývol na znak súhlasu, a nič viac nepovedal. Atreyu si pretrel upotené čelo. "Super, takže teraz keď sa všetci poznáme, môžeme vyraziť." "Vyraziť ? Ako to myslíš, že vyraziť ?" "Predsa do lesa. Ty si tam chcela ísť, či nie ?" "Áno, ale s vašimi. Tvoj otec a mama mali tiež prísť." Tim vzhliadol na Atreyu, nerozumejúc o čom to Jenny rozpráva. Atreyu vystrúhal ospravedlňujúci výraz a poškrabal sa po zátylku. "No, ono vlastne... Vieš, oni dnes nemôžu prísť. Ehm, teda môžu, ale nemôžu prísť sem na zastávku. Mali ešte nejakú robotu a povedali, že sa stretneme až v ???0. Pôjdu inou cestou a budú tam na nás čakať." "Čakať ?" Zopakovala Jenny zaskočene a veselý výraz jej z tváre razom vyprchal. "Atreyu, ale takto sme sa predsa nedohodli. Povedal si, že vaši prídu s vami." "Ja viem, ale ja za to nemôžem. Máme vraj ísť sami. Oni tam dôjdu autom." "Autom ? Na ???0 predsa nevedie žiadna cesta." "Ale vedie. Taká poľná. Bol som tam, tak to asi viem." Jenny sa zmračila. "A čo ak nás v lese niekto uvidí ? Čo mu povieme ? Tri deti sami v lese. Ak nás zbadá strážca alebo policajt, budeme mať problém." Atreyu sa blahosklonne pousmial. "Poliš a tu ? Tu žiadni fízli nie sú. Ani strážcovia. A keby aj boli, tak ich prekecáme, že naši sú hneď za nami a kým zistia, že sme sami, zdrhneme preč. Všetci Tim ?" Tim zošpúlil pery, no radšej nič nepovedal. Jenny si nahlas povzdychla. "Atreyu dobre vieš, že klamať sa nesmie. Je to nesprávne a hlúpe. Okrem toho, tvoj výmysel sa dá ľahko odhaliť. Stačí ak nás strážnik zadrží a počká, kým prídu vaši. Hneď zistí, že sme sami." Atreyu nahodil otrávený výraz. "No dobre teda, máš pravdu. Ale ja za to fakt nemôžem. To otec. Mal nejakú prácu, či čo. Všetci ho poznáš. Stále má niečo na práci." Jenny zamyslene pozrela na priateľa, za čo sa jej Atreyu odvdáčil nenápadným žmurknutím. "Tak dobre teda. Ale dúfam, že mi neklameš. Keď už sme tu, tak vyrazíme. Idem si po veci. Hneď som späť." Jenny sa rozbehla po cestičke a o chvíľu zmizla v lese. Len čo ostali sami, Atreyu schmatol Tima za plece. "Počúvaj ! Nieže jej vykecaš, že s nami nikto nejde. Nesmieš jej prezradiť, že sme tu sami. Strašne by sa našťala a nikde by sme nešli." Tim vyplašene pozrel na priateľa. "Ale veď to predsa zistí ! V tom ???0 na nás nikto nečaká, všetci ?" "Jasné, že nie. Žiadna blbá cesta tam nevedie a foter vlastne ani nevie, že sme tu. No keď to Jenny zistí až na mieste, nebude môcť nič robiť. Nechaj to na mňa. Ja jej to vysvetlím. Ty sa hlavne neprekecni. Jasné ?" Tim váhavo prikývol. Aj keď z Atreyu plánu nemal dobrý pocit, nechcel sa zbytočne hádať. Jenny sa čoskoro vrátila. Obrovitánsky ruksak, ktorý vliekla so sebou bol minimálne dvakrát tak veľký ako batôžteky jej priateľov. "To čo to tam pre boha máš ?" Zajachtal Atreyu, keď uvidel čo za opachu to Jenny nesie. "Spacáky, menší stan a nejaké jedlo. Nie je to také ťažké, ako to vyzerá. Väčšinu vecí zoberiem ja a niečo dáme do tvojho ruksaku." "Do môjho ? A čo Tim ? On má väčší batoh ako ja." "To nebude treba, ja odnesiem dosť." Na Jenny príkaz všetci traja rozložili batohy vedľa seba a začali s prerozdelením výbavy. Niečo zobral Atreyu, niečo Tim, no väčšinu si Jenny nechala. Posledné čo ostávalo bol objemný perový spacák. "Hah, a ten dáme kde ?" Podpichol Atreyu. Jenny pozrela na svoj preplnený ruksak. "Vyberiem nejaké veci, ktoré vezmeš ty a ja zoberiem spacák." "No... Ja mám lepšiu nápad." Atreyu otvoril svoj ruksak a začal v ňom kutrať. Po chvíli hľadania vylovil tašku podobnú aktovke akú nosieval do školy. "Tu máš. Daj to do toho !" Jenny zobrala tašku a otvorila ju. Jej tvár zrazu zmeravela. "Atreyu, ale veď to... To je predsa..." Atreyu

pohotovo skočil pred Jenny, zakryjúc tak Timovi výhľad. "Čo je ? Nepáči sa ti moja taška ?" "Taška ?" Vyprskla Jenny naštvane. "Okamžite ju daj preč ! Rozumel si ! Zbaľ to !" Zmenený tón kamarátkinho hlasu Tima ohromil. Jenny schmatla tašku a strčila ju Atreyu do ruky. "Skry to ! Nechcem to viac vidieť ! Rozumieš ?" Atreyu bez slova poslúchol a plecniak skončil tam odkiaľ ho vybral - na dne jeho ruksaku. Jenny pohľadom prepálila Tima. "Dúfam, že ty nič také nemáš." "Také ? Ja.... Ja mám iba jedlo, spacák a nejaké veci na spanie. Chcel som zobrať aj varič, ale mama mi to nedovolila." Jenny si pár sekúnd Tima prísne premeriavala, keď sa z ničoho nič usmiala. "Prepáč Timmy. Ja... Ja som sa pomýlila. Zabudni na to prosím, dobre ?" Tim váhavo prikývol. Aj keď zo zvláštneho konfliktu medzi Jenny a Atreyu bol trochu zaskočený, keďže sa chystali vyraziť, rýchlo ho pustil hlavy. Len čo dokončili posledné prípravy a Jenny sa uistila, že obaja chlapci majú ruksaky správne nasadené, vydali sa zvlnenou cestičkou k cieľu ich dnešného pochodu - k ???0. Aj keď lesný chodník už od začiatku obklopoval hustý porast tvorený košatými jedľami, borovicami, bukmi i javormi, Jenny nemusela využívať nič zo svojich (údajne fenomenálnych) orientačných schopností. Značky na stromoch spolu s občasnými informačnými tabuľami udávajúcimi presné vzdialenosti veľa možností na zablúdenie neposkytovali. Horšie ako s orientáciou to bolo s lesom samotným. Vrzgajúce konáre kloniace sa pod náporom vetra, temné siluety ihličnanov vrhajúce dlhočizné tieň, napadané nánosy lístia skrývajúce nebezpečné výmole i vzdialené škrekry, ktoré z času na čas preľali mĺkvy les dotierali ako na telo tak i na zmysly. Najhoršie zo všetkého však bol pocit samoty. Aj keď kráčali už dobrých 30 minút, okrem niekoľkých veveričiek a jednej sovy, nestreli jedinú živú bytosť. Cesta zívala prázdnotou a pustý les ani veľa nádejí, že v najbližšom čase niekoho stretnú nesľuboval. V zvlnenom teréne, kde jeden pahorok striedal druhý prešli prvé dve míle celkom svižne. Po 50 minútach zvládli toľko, čo podľa mapy mali zdolať za hodinu. Pri jednej z mála lavičiek na ktoré cestou naľabali, Jenny zavelila na oddych. Atreyu síce protestoval, že on vraj žiaden oddych nepotrebuje, no Jenny trvala na svojom. Len čo zasadli, Jenny sa otočila k Timovi. "Tak čo ? Ako sa ti tu páči ? Je tu krásne však ? Zbožňujem tieto zmiešané lesy. Na jeseň sú úplne najkrajšie. Lístie hrá farbami, napadané ihličie úžasne vonia a to ticho je balzomom na dušu." Atreyu sa zaškeril. "Heh, vraj balzomom na dušu. To sú ale pekné drísty. Podľa mňa je jeseň komplet na riť. Stromy vyzerajú akoby ich obžrali marťanské kobyľky, blbé listy sú všade a nedá sa po nich chodiť, tá tvoja vôňa sú zhnité listy čo sa rozkladajú a ticho je super nuda. Okrem toho je tu hrozná kosa. Keď si chcela les, mohli sme ísť radšej na chatu. Jeden fotrov známy takú má. Mohli sme sedieť tam a nie sa tu trepať mŕtvym lesom." Jenny ležérne štuchla do priateľa. "Ale Atreyu, nebuď taký lenivec. Prechádzka lesom nám všetkým iba prospeje. Ak ti je zima, teplejšie sa obleč. Mám tu nejaké bundy. Ak chceš, môžem ti nejakú dať." "Ja nechcem blbú bundu. Nudím sa. Chodiť po sprostom lese, to už je teda vážne zábava. Všetkým, že aj ty sa nudíš." Tim sa zatváril zmätene a chcel niečo povedať, no Jenny ho predbehla. "Atreyu si hrozný ! Ideme ledva hodinu a už sa sťažuješ. Pozri na Tima. Nehundre, a radšej poctivo šliape. Asi ti chýba kondička." Atreyu vyskočil na nohy. Kamarátkinu jemnú provokáciu pochopil ako výzvu. "Mne, že vraj chýba kondička ? V škole som najlepší a na telesnej ma tréner vyberal do súťaže v plávaní. Ja mám náhodou super kondičku. Lepšiu ako ty." Jenny sa zhovievavo usmiala, a radšej nič nepovedala. "Ty mi neveríš ? Môžeme si to skúsiť !" "Skúsiť ?" Atreyu ukázal na cestu pred nimi. Dlhá rovinka asi po 200 yardoch končila prudkou zákrutou vpravo. "Kto bude prvý tam a späť. Stávka, že vyhrám." Jenny prekrížila oči. "Atreyu, toto nie je súťaž. Na túrach si treba šetriť sily. Čakajú nás ďalšie štyri hodiny pochodu. Ak sa teraz unavíš, teda ak

sa teraz unavíme, nebudeme vládvať a prídeme neskoro. Povedal si, že vaši na nás budú čakať v ???0. Ak tam prídeme potme, určite sa budú báť." Atreyu namiesto odpovede zhodil ruksak z pliec. "Bojíš sa, že prehráš ? Heh a že vraj máš lepšiu kondičku ako ja..." Jenny s prižmúrenými očami napodobnila kamarátovo gesto a i jej ruksak skončil na zemi. "Tak dobre teda. Kto bude prvý. Ale budeme bežať iba raz a potom už dáš pokoj, OK ?" Atreyu vyceril zuby a svoj ruksak podal Timovi. "Stráž ho tu. Budeš rozhodca a povieš kto vyhral. Tam pri tom strome..." Atreyu ukázal na vysoký buk pri ceste. "Tam bude náš cieľ. Odmávaš nás." Aj keď sa Tim tváril trochu nesvoj, prikývol. Jenny si napravila topánky a vedno s kamarátom si stanula k stromu, ktorý mal byť štartom i cieľom ich preteku. Tim dvihnutím paže beh odštartoval. Atreyu vyrazil ako prvý. Aj keď vybehol o nejakú desatinu skôr, Jenny ho rýchlo dobehla. Upaľujúc čo im sily stačili, na obrátku dobehli spoločne. Atreyu sa síce otočil rýchlejšie (a najmä predčasne), no v dvoch tretinách trate ho Jenny dobehla a dostala sa pred neho. Boli už len 30 či 40 yardov pred cieľom, keď sa stalo čosi nezvyčajné. Jenny, aj keď mala náskok dobrých troch dĺžok, akoby strácajúc dych, zrazu výrazne spomalila. Atreyu preletel cieľom s viac ako sekundovým náskokom. Hneď ako Tim odmával víťaza, Atreyu zvýskol a vyskočil od radosti. "Vidíš ! Hovoril som ti, že mám lepšiu kondičku. Na mňa nikto nemá !" Jenny spravila hlboký predklon a troma krátkymi výdychmi dobehla kyslíkový dych. Atreyu k nej pristúpil a fučiac ako parná lokomotíva ju priateľsky objal. "Nič si z toho nerob Jen. Bola si fakt dobrá. Takmer si ma porazila. Ale vieš, ja mám tréning. Hlavne teraz pred súťažou musím makať." Jenny kývla na znak súhlasu, no keď sa kamarát nedíval, nenápadne žmurkla na Tima. Timovi dopálilo, že Jenny ho nechala zvíťaziť. Nebola vôbec zadýchaná, ani viditeľnejšie unavená. Nemohlo byť pochýb, že ak by si teraz dali odvetu, Atreyu hravo porazí. Timova domnienka sa čoskoro potvrdila. Len čo opätovne vyrazili, Jenny asi aby Atreyu dokázala ako to s tou kondičkou v skutočnosti vyzerá, výrazne pridala do kroku. Ak sa k tomu pridala i nerovný terén a kľukatá cesta, nielen Tim, ale i Atreyu mal čo robiť, aby kamarátkinmu tempu stíhal. Netrvalo dlho a neustále prenasledovanie Jenny Atreyu prestalo baviť. "Hej, počkaj na nás ! Kam sa tak ponáhľaš ?" Jenny, ktorá si pred oboma chlapcami vytvorila viac 50 yardový náskok sa obrátila a cez plece na nich zamávala. "Len pekne podťe. Máme to ešte pekne ďaleko a vaši už na nás určite čakajú." Atreyu zasýčal od zlosti. "Ani ma nehne ! Choď si sama keď chceš. Ja nikam nejdem !" Na znak protestu sa Atreyu posadil na zem a ruky si zložil ruky na hrudi. Jenny pochopila, že s kamarátom len tak nehne. Neostalo jej nič iné, iba sa otočiť a vrátiť späť. "Atreyu čo sa stalo ? Prečo nechceš ísť ?" "Prečo nechcem ? Lebo sa plašíme ako takí dementi. Hovorila si, že výlet bude pohodička, že nám ukážeš les a blbé zvieratá, a namiesto toho tu beháme ako sprostí. Už som spotený ako prasa !" Jenny provokačne zaškúlila na priateľa. "Nevládzeš ?" "Ja vládzem, ale Tim nevládze ! Nemá takú výdrž ako my dvaja. On je iba, ehm... Proste nemá takú kondičku ako ty či ja." Jenny pozrela na Tima a pochopila, že Atreyu hovorí pravdu. Červený v tvári a lapajúc po dychu, mimoriadne rýchla chôdza Tima takmer úplne vyštavila. "Och, prepáč mi to Timmy. Nechcela som. Zabudla som na to, ako zle ti bolo v autobuse." Tim zavrtel hlavou. "To nič nie je. Už som OK. Naozaj !" "Jasné Tim." Atreyu štuchol do priateľa. "Vieš Jen, Tim je hrozná lemra. Nevie behať, skákať, dokonca ani plávať. To nenávidí zo všetkého najviac, však Tim ?" Jenny sa zachmúrila. "Atreyu to bolo od teba trápne. Nemusíš urážať iných iba preto, že nebehajú ako ty. Ani ja som sa ti nesmiala, keď som ťa..." Jenny zaváhala a na chvíľu tak zvláštne pozrela na priateľa. "Nikto nemôže za to aký je." "Jasné, že nie. Ani ty nemôžeš za to, že som ťa porazil. Som proste lepší." Jenny kamarátovu poznámku ignorovala a radšej sa sklonila k

Timovi. Celý prepotený, musel si rozpnúť vetrovku a vymeniť obe bundy čo mal na sebe. Z batoha Jenny vytiahla špeciálnu termoizolačnú vestu, ktorú mala pripravenú pre takéto prípady. Aj keď Tim spočiatku váhal, zvláštna látka, na dotyk trochu pripomínajúca silón sa ukázala byť ďaleko efektívnejšia ako všetko to bavnené svinstvo čo mu mama prichystala. Aj vďaka nej sa Tim nielenže prestal potiť, ale mu dokonca i prestala byť zima. Skôr než opätovne vyrazili, Jenny zobrala niektoré veci z Timovho ruksaku, vraj aby sa mu lepšie kráčalo. Atreyu si síce neodpustil pár štipľavých poznámok, no keď ho Jenny razom uzemnila, ostal radšej ticho. Po krátkej prestávke mohli opätovne pokračovať, a tentoraz už cesta prebiehala úplne ináč ako dovtedy. Jenny šliapala oveľa pomalšie, spríjemňujúc pochod opismi stromov, kvetov i zvierat na ktoré naďabli. Jej vedomosti o prírode boli ohromujúce. Jenny nielenže poznala životný cyklus každej trávy, huby či parazitickéj plesne rastúcej na stromoch, ale dokázala ich i označiť latinskými názvami a sem tam pridala aj nejakú tú pikošku, ako napríklad ktorá rastlina je jedovatá či ktorú spásajú lesné zvieratá. Tim, aj keď nikdy nepatril k vášnivým fanúšikom prírody, tentoraz musel uznať, že ho Jenny výklad zaujal. A neostalo iba pri ňom. Popri rozprávaní, Jenny z času načas stihla i odbehnúť z cesty, aby priamo na vzorkách semienok či rastlín ukázala ako sa daná bylinka či kvet rozvíja. I vďaka jej prednáške cesta ubiehala rýchlo. Na obed si dali dlhšiu prestávku. Jenny otvorila konzervy, pripravila čerstvú zeleninu, ba dokonca oboch kamarátov ponúkla i akýmisi zapekanými špekáčikmi, ktoré sama pripravila. Aj keď špekáčiky, párky či klobásy Tim nikdy veľmi nemusel, tentoraz neodolal a po nedlhom presviedčaní z oboch druhov trochu ochutnal. Chutili ozaj výborne. Žiaden tuk ani masť, miestami sa dokonca až zdalo, že snáď ani nie sú z pravého mäsa. Či už sója, alebo skutočné mäso, Tim si pochutil. Po výdatnom obede opäť vyrazili. Obloha sa trochu vyčasila a mrazivé počasie vystriedali slnečné lúče. Zmiešaný les nahradil borovicový porast, ktorý i vďaka slnku nepôsobil tak neprívetivo ako keď doň ráno vstupovali. Keďže cestička nabrala rovinatejší ráz, postupovali rýchlejšie a vzdialenosť k ???0 rýchlo klesala. Jenny opätovne veľa rozprávala. Tentoraz sa témou stali pokrmy a príprava jedál. Diskusiu vyprovokovala Atreyu poznámka, že mať tak pri sebe pušku, mohli si zajaca, ktorý im prefrnkol cez cestu uloviť a večer v tábore upiecť. Predstava vareného zajaca Jenny poriadne napálila. V následnej viac ako hodinu trvajúcej prednáške Jenny dopodrobna vysvetlila aké neetické je konzumovať zvieracie mäso. Podľa Jenny - zarytej vegetariánky je konzumácia mŕtvych tel domestikovaných zvierat obyčajné barbarstvo, ktoré by malo byť na celej Zemi zakázané. Atreyu sa jej poznámke iba zaškeril a pripomenul jej, že ak by niekto niečo také vykonal, všetci ľudia pomrú od hladu (teda aspoň on určite). Atreyu takisto spomenul, že rastliny sú tiež živými bytosťami, rovnako ako zvieratá. I napriek zdanlivo logickým argumentom, Jenny trvala na svojom. Tim sa tejto diskusie nezúčastnil. Niežeby ho nezaujalo, no nevedel čo rozumné by k téme mohol povedať. V niečom s Jenny súhlasil, a v inom zasa nie. Áno, konzumovať živé tvory bolo ozaj sporné. Chovať ich, kŕmiť ich a starať sa o ne celé mesiace až roky, aby napokon skočili rozsekané v chladiarenských boxoch obchodov, to ozaj nebola tá najvábnejšia predstava, najmä ak si Tim predstavil Sliziakov, ktorí by namiesto hydiny či dobytky chovali čosi celkom iné. No na druhej strane však i Atreyu mal pravdu, keď hovoril o rastlinách ako živých bytosťami, ktoré vegetariáni bez problémov konzumujú. Aj keď rastliny nevykonávajú pohyb, nevydávajú zvuky, ani nedýchajú (teda aspoň nie ústami), sú živými bytosťami tak ako hociktoré zviera. Ak teda vegetariáni nemajú problém konzumovať rastliny, prečo majú problém s pojedaním zvierat? Veď aj sama Jenny si na dnešný výlet doniesla špekáčiky. Tak či onak, Jenny rozprávanie Tima natoľko zaujalo, že sa ani nenazdal a koniec dlhého

pochodu bol na dosah. Posledná značka, ktorou prešli ukazovala, že na ???0 budú o 25 minút. Tim pozrel na Atreyu. Blízkosť cieľa predznamenávala problémy. Jenny ešte stále žila v domnení, že hore na ???0 na nich budú čakať Atreyu rodičia. Ako asi tak zareaguje, keď zistí, že všetko je inak ? Atreyu sa síce tváril suverénne a na dotieravé pohľady kamaráta reagoval sebavedomými úškrnmi, no Tim začínal byť čoraz nervóznejší. O niekoľko minút došli k ďalšej tabuli. Tentoraz do cieľa ostávalo už len posledných 10 minút. Hneď vedľa značky stála v svahu zapustená lesná studnička. Jenny k nej priskočila a do dlaní si načerpala dúšky mrazivej vody. Aj napriek chladnému počasiu neváhala a opláchala si tvár i ruky. "Atreyu, Timmy, nechcete sa aj vy trochu osviežiť ? Voda je síce studená, ale inak vynikajúca." Tim váhavo podišiel k studničke a do rúk si načerpal za priehrstie vody. "Je ľadová, však ?" Tim prikývol. "Rýchlo sa ňou opláchni. Ak to spravíš naraz, nebude to také hrozné." Tim poslúchol a ľadovú tekutinu si šplechol do tváre. Aj keď hrozné to bolo, Jenny mu rýchlo podala svoj uterák a Tim aspoň trochu mohol zmierniť následky ľadového šoku. "Atreyu, nechceš si to i ty skúsiť ? Hovoril si, že si spotený. Poď, trochu sa opláchneš." Atreyu pristúpil bližšie a ukazovákom žblnkol do zurčiaceho pramienku vytekajúceho zo zhrdzavenej rúrky. "Dík, neprosím." Jenny si načrela pár kvapiek a prskla ich Atreyu do tváre. "Mal by si byť otužilejší. Pomáha to proti chorobám." Atreyu si utrel líca, no namiesto úsmevu (či v tomto prípade skôr hnevu), sklopil zrak a nervózne sa začal hrať s prstami. Jenny pochopila, že sa niečo deje. "Atreyu, čo je ? Stalo sa niečo ?" "Ale nie, nič sa nestalo. Ja som iba... My sme iba..." Atreyu pozrel na svojho spoluspiklenca. Tim pocítil ako mu začína biť srdce. Pochopil, čo chce kámoš povedať. "Vieš Jenny. Nás... Nás tam hore nikto nečaká." "Nečaká ? Ako to myslíš, že nás nečaká ? Hovoril si predsa, že vaši tam už budú." Atreyu sa poškrabal za uchom. "No áno, ja viem, ale oni... Oni nemohli prísť. Povedali, že máme ísť sami. Chcel som ti to povedať už skôr, ale potom by si nechcela nikde ísť a to som nechcel. Tim sa na výlet hrozne tešil a nechcel som ho sklamať. Však Tim ?" Tim vypleštil oči. Kamarátovým malým klamstvom bol tak ohromený, že nedokázal ani ceknúť. Atreyu priznanie, no najmä lož o tom ako sa na výlet tešil ho zaskočili viac ako kamarátkin pohľad, ktorý na ňom spočinul. Aj keď Jenny nič nepovedala, nebolo zložité uhádnuť čo cíti. Po krátkej chvíli sa zvrtila a obom chlapcom ukázala chrbát. "Klamali ste mi ! Hnusne ste mi klamali ! Povedali ste, že vaši nás budú čakať a ja som vám verila. Bol to od vás podraz. Odporný podraz." Atreyu prevrátil oči. "Ale Jen, však sa predsa nič nestalo. Sme tu, máme spacáky aj stany, máme kopec žrádla a vody a keby niečo máme aj mobily. Fakt neviem kde je problém." Jenny sa otočila a plamenným pohľadom preľala kamaráta. "Nevieš, kde je problém ? Problém je tom, že ste mi klamali. Teda aspoň ty, lebo toto bol určite tvoj nápad. Zatajil si mi pravdu a čo je najhoršie, už je neskoro, aby sme sa vrátili späť." Atreyu sa veselo zaškeril. "No a ? Ved' aspoň tu musíme prespať. To si predsa chcela, nie ?" "Nechcela ! Chcela som stanovať v lese, ale normálne. Sme ešte len deti. Vy máte 12 a ja 13. Nesmieme nocovať sami v lese. Je to zakázané ! Mohlo by sa nám niečo stať. V týchto lesoch žijú nebezpečné zvieratá, ako napríklad medvede. Čo spravíme ak k nám v noci nejaký príde ?" Atreyu rozpažil rukami. "No čo ? Spravíme to isté čo by spravil aj môj foter. Zdrhneme preč." Jenny sčervenela od zlosti. "Atreyu si hlupák ! Kolosálny hlupák. A ešte k tomu aj úplne nezodpovedný. Ani sa nečudujem, že ťa nechceli... Ved' vieš kde. Je to preto, aký si. Máš 12, ale chováš sa ako by ti bolo 5. Také hlúposti neurobia ani decká v materskej škole." Atreyu mávol rulou a namiesto hádky, ktorú by nemohol vyhrať pristúpil k studničke a začal si v nej máčať zablatené topánky. Jenny odvrátila zrak a plná hnevu pozrela na Tima. "A čo ty ? Ty si o tom tiež vedel ?" Tim preglgol. "Ja ? Ja som o tom vedel,

vlastne nevedel... Teda vedel, ale Atreyu mi to povedal, ale až teraz. Vlastne nie teraz, ale ráno, keď sme Ťa čakali na zastávke. Skôr som o tom ale vážne nevedel." Jenny zvesila kútiky. "Takže, ty si to vedel a nič si mi nepovedal ?" Tim sklopil zrak. "Sorry, ja som... Ja som nevedel, že Ťa to tak našťve. Sorry..." Jenny tvár skalilo sklamanie. "Sorry ? Na to je už Timmy teraz trochu neskoro. Sklamal si ma. Veľmi. Myslela som, že si iný." Tim sa zachvel. Kamarátkina výčitka vyslovená bez náznaku hnevu, pôsobila ďaleko deprimujúcejšie, ako keby ju Jenny bola oznámila krikom. Tim sa cítil otrasne. Pocit viny striedali doterné myšlienky na zradu. Najradšej by sa od hanby prepadol pod zem. Atreyu na tom asi nebol ináč, lebo po zbytok cesty neprehovoril ani slovka. Netrvalo dlho a čoskoro dorazili do cieľa. Radosť z konca dlhého pochodu úplne skazila hlúpa lož. Trojica pútnikov mlčky hľadela na neveľkú lúčku obklopenú nevysokými borovicami na okraji ktorej pretekala malý potôčik napájajúci studničku nižšie pod kopcom. Lúka bol trochu prehnaný výraz pre mýtinu nie širšiu ako 20 yardov, okraje ktorej lemovali husté kroviny ???0 a ???0. Koberec z lesných tráv neskorá jeseň nahradila ošumelým stebkami rozkladajúcich sa bylín popretkávaných napadanými šiškami z okolitých stromov. Zurčiaca bystrina spolu s občasným zadunením víchra ohýbajúceho vrcholky ihličnanov boli jedinými zvukmi na tomto smutne pôsobiacom mieste. Otupný pocit samoty dopĺňali závoje hmly pozvoľna stúpajúce z okolitých lesov. Ďaleko horšie ako opustené miesto však bolo Jenny mlčanie. Po krátkom oddychu začali so stavbou stanu. Presnejšie povedané, Jenny začala a Atreyu s Timom sa len prizerali. Tim aj chcel pomôcť, no Jenny ho odbila s tým, že sama to vraj zvládne rýchlejšie. Nemajúc čo na práci, Tim si prisadol k Atreyu na veľký belostný kameň na západnom okraji mýtiny. Atreyu práve pojedal akési kekсы a kamaráta nimi hneď aj ponúkol. Tim na jedlo nemal chuť. Po udalostiach pri studničke už nemal chuť vôbec na nič. Po niekoľkých minútach sa Jenny podarilo vztýčiť hlavné piliere stanu. Kolíkmi upevnila oporné laná a vrchol ukotvila o neďaleký konár, aby lepšie odolával náporom vetra. Stavbu vystužila vnútornou operou na ktorú postupne osadila steny s pláštenku proti dažďu. Ešte spraviť prechodový tunel a príbytok na noc bude hotový. Aj keď Jenny šla robota od ruky, Atreyu sa začínal nudiť. "Tim, idem do lesa po nejaké drevo. Začína tu byť pekne hnusná kosa a v noci to bude ešte horšie. Nechceš ísť so mnou ?" Tim sa zatváril bezradne. "Ja neviem. Mne nie je zima a Jenny hovorila, že v lese oheň zapaľovať nesmieme." Atreyu prevrátil oči. "Kašli na ňu. Jenny toho vždy veľa nakecá. Sám si videl aká je. Všetko berie hrozne vážne. Nie je s ňou žiadna sranda. Kvôli takej kravine, že sme jej nepovedali, že budeme sami sa teraz s nami nechce kamarátiť ? Typická ženská. Niekedy mi baby lezú poriadne na nervy." "Ale veď si predsa povedal, že je to tvoja najlepšia kámoška." "Však aj jej. Ostatné sú ešte horšie. Až budeš mať toľko kámošiek čo ja, uvidíš že ti nekecám." Tim pozrel do zeme a topánkou odkopol malý kamienok vedľa batoha. "Podľa mňa sme jej to mali povedať. Nebolo správne, že sme jej klamali." Atreyu udivene pozrel na priateľa. "Čo ti preskakuje ? Už aj ty máš také keci ako ona ?" "Nie, iba si myslím, že sme jej to mali povedať hneď. Bolo hlúpe od nás klamať jej." "Hlúpe ? A vieš čo by spravila, keby to zistila už na zastávke ? Nikde by sme nešli. Vrátili by sme sa a sedeli doma na zadku. A píš si, že našťvaná by bola tak či tak. Poznám ju. Vždy sa takto urazí, keď veci nie sú tak ako ona chce." Tim si povzdychol. "Aj tak sme jej to mali povedať. Bola to od nás blbosť." Atreyu plecami štuchoľ do kamaráta. "Tak OK ! Chod' jej to povedať ty, keď tak hrozne chceš." "Čo ?" "Že je nám hrozne ľúto, že sme jej klamali. Ona takéto sprostosti zbožňuje." Tim zaváhal. "To naozaj ?" "Jasné. No so mnou nerátaj. Nebudem sa nikomu prosiť. Ak chce byť urazená, nech si je. Kašlem na ňu." Atreyu vyskočil na nohy a zašúchal skrehnutými prstami. "Fuj, to je ale hnusná kosa.

Ideš so mnou po to blbé drevo ?" Tim namiesto odpovede iba zažmurkal a všetko bolo razom jasné. "Tak OK. Ale neurob zo seba somára." Atreyu na rozlúčku zamával a čoskoro zmizol v húštine. Tim ostal sám. Teda nie celkom sám. Bola tu predsa Jenny. Zalezená v stane, práve pripravovala troje spacákov i miniatúrne nafukovačky, ktoré im mali poslúžiť namiesto vankúšov. Hľadiac na stan, Tim si napätia ohrýzal prsty. Nevedel čo spraviť. Má vykonať to čo mu Atreyu poradil, ísť za Jenny a od všetkého ju odprosiť ? Absurdná predstava. Také niečo by neurobil ani otcovi, aj keď ho nie raz i oveľa horšie urazil. Odprosovanie, pýtanie o odpustenie či ospravedlňovanie - už pri pomyslení na niečo také sa Timovi ježili vlasy na hlave. Áno, v Biblii sa síce píše, že je treba odpúšťať i prosiť o odpustenie, no také niečo sa lepšie napíše ako urobí. Tim zavrtel hlavou. "Nie, nedokážem to. Nech jej to povie Atreyu. Bol to jeho nápad klamať jej." Tim zovrel dlane a rozhodol sa. Jenny sa ospravedlňovať nebude. Klamať nechcel, tak prečo by sa mal o odpustenie pýtať práve on ? Je to predsa Atreyu kamarátka, tak nech si to s ňou Atreyu vybaví sám. Ako nad tým premýšľal, presviedčajúc sám seba o vlastnej nevine, Jenny vyliezla zo stanu. Ich pohľady sa stretli. Tim pocítil ako mu búši srdce. Aj napriek vonkajšiemu chladu, dlane sa mu začali potiť a dýchal čoraz rýchlejšie. "Atreyu, kde si ?" Tim úpenlivo pozrel cez plece. Po kamarátovi ani pamiatky. Aj keď odbehol pred niekoľkými minútami, stále ho nebolo. "Kde len tak dlho môže byť ? Atreyu prosím, vráť sa." Zašepkal Tim, v duchu prosiac, aby telepatiou, alebo nejako inak kamarát zachytil jeho úpenlivú prosbu. Nanešťastie ako naschvál, namiesto Atreyu k nemu vykročila Jenny. Len čo podišla trochu bližšie, Tim sklopil zrak. "Timmy ?" Riekla Jenny vlúdny hlasom. "Timmy, mohol by si prosím ťa prísť a..." Tim ako na rozkaz vyletel do pozoru. Nanešťastie, spravil to tak nešikovne, že hlavou takmer vrazil kamarátke do brady. "Och prepáč. Ja som nechcel." Zajachtal Tim Jenny sa usmiala. "Ale veď sa predsa nič nestalo. Stihla som sa uhnúť." Tim spravil nervóznú grimasu a ďalej hľadel do zeme. "Timmy, ty sa na mňa hneváš ?" "Hnevám ? Nie, ja sa nehnevám. Ja iba... Nie, nehnevám sa." Tim nervózne zašúchal dlaňami, zatnúc zuby do spodnej pery. "Tebe je zima ?" Jenny ho chytila za ruku. Tim sa zachvel. Ešte nikdy predtým ho žiadne dievča nedržalo za ruku. "Timmy, veď ty si úplne ľadový ! Musíš sa trochu rozhýbať, inak budeš do rána chorý. Pod', pomôžeš mi pripraviť jedlo. Okamžite musíte niečo zjesť. Inak, kde je Atreyu ? Išiel na WCko ?" "Nie, on... Išiel po nejaké drevo, vraj aby sme mali čím kúriť." "Kúriť ?" Jenny sa zamračila. "Ale veď som mu predsa jasne vysvetlila, že tu sa kúriť nesmie. Sme v lese a nie je tu žiadna pahreba. Tu nemôžeme zakladať oheň." "Ja som mu to vravel, ale Atreyu povedal, že mu je kosa, teda vlastne zima." Jenny si povzdychla. "Keď mu je tak zima, má sa poriadne obliecť. Keby si zobral hrubú vetrovku a nechodil večne bez ponožiek, nebola by mu taká zima. Okrem toho, musíte sa viac hýbať. Nemôžete tu len tak posedávať. Potom je jasné, že vám je zima." Tim sa nepokojne zamrivil. Chcel niečo povedať, no nevedel ako začať. Jenny našťastie pochopila, že má čosi na jazyku. "Timmy, ty mi chceš niečo povedať ?" "Ja... Sorry, že sme ti nepovedali o Atreyu rodičoch skôr. Bolo to od nás hlúpe. Prepáč nám to." Len čo to Tim vyslovil, zohol sa k zemi a začal sa hrabať v ruksaku. Mal to za sebou. Povedal to čo musel. Vyslovil nevysloviteľné, vykonal nevykonateľné, spravil nemožné. Mal by pociťovať úľavu, no namiesto toho mu srdce tíklo ako divé a celé jeho telo spaľovala neprekonateľná páľava. Zlé tušenie navrávalo, že ešte nie je koniec. Po krátkej chvíli sa Jenny k nemu sklonila a pohliadla mu do očí. Tim uvidel, že sa usmieva. "Ďakujem ti Timmy. Som rada, že si to povedal. Vieš... Aj ja sa vám chcem ospravedlniť za to, že som na vás bola taká prísna. Hlavne na teba. Viem, že to nebol tvoj nápad. Atreyu má vždy trochu strelené nápady, aj keď tento bol teda ozaj

riadne bláznivý. No snád' nikoho nestretieme - ani lesníka, ani medveďa." "Medveďa ?" Zajachtal Tim. Jenny sa zachichotala. "To som iba srandovala. Na konci októbra sú už medvede zalezené. Nemusíš sa báť. Ale Atreyu by sa aj tak mal vrátiť. Za chvíľu bude tma." "Tu som !" Skríkol Atreyu, vyrútiac sa spoza najbližšej kroviny. V rukách niesol dlhé konáre, ktoré za nedlhý čas stihol nazbierať. "Atreyu, tie konáre okamžite odhod' ! Tu oheň zapalovať nebudeme !" "Ale keď mne je zima !" "Zima ti je preto, lebo sa poriadne neoblečieš. O chvíľu si všetci dáme horúci čaj, niečo zjeme a hneď nám bude teplejšie." Atreyu lišiacky žmurkol na priateľku. "A nemohla by si ma radšej zohriať ty ?" "Nie, nemohla. Podkožného tuku máš viac ako dosť a okrem toho, máme perové spacáky, takže zima nám nebude." Atreyu ohrnul nosom a nanosené konáre hodil do trávy. "Fajn. Takže čo dobré máme na žratie, teda vlastne na jedenie ? Ja by som si dal ???0 s ???0, ???0 s ???0 a k tomu dobré ???0. Namiesto hnusného čaju chcem ???0, alebo ???0. A ešte by sa k tomu sekla aj ???0, alebo ???0. Takže... Čo z toho máme ?" Jenny vyčarovala oslnivý úsmev. "Hm... Nič. Zato však máme sójové párky vo fazuľovej omáčke, zeleninové šaláty plné vitamínov, zapekané zemiaky, ktoré som sama pripravila, doniesla som aj skvelé syrové placky, mrkvový džús, kukuričné lievance a k tomu kopec sladkostí plus ten jahodový koláč, ktorý doniesol Tim. Na pitie máme minerálky, džúsy a pravý čierny čínsky čaj. Síce som ho robila už ráno, no v termoske by mal vydržať. Ak si k nemu zohrejeme fazuľu a zemiaky, zima nám nebude a ani hladní neostaneme." Atreyu hneď ako začul slovo zohrievať okamžite spozornel a topánkou kopol do nanosených konárov. "Zohrejeme ? To znamená, že si zapálime oheň ?" "Nie. To znamená, že vytiahneš ten plynový varič, ktorý si mal doniesť a na ňom si zohrejeme všetko čo len bude treba." Atreyu preglgol. "Varič ?" "Áno varič. Ten varič, ktorý som ti kázala doniesť. Dúfam, že si naňho nezabudol." Atreyu vypleštil oči. "Ale ja som myslel, že to bola sranda ! Ty si to myslela naozaj ?" Jenny sa chytla za čelo. "Môžeš mi prosím ťa pekne nejako rozumne vysvetliť prečo by som asi tak srandovala o plynovom variči ????" "Ja neviem. Vieš aký bol ťažký ? Vážil minimálne tonu. Nechcelo sa mi vláčiť takú kraksňu so sebou. Myslel som, že si zapálime oheň. Sme predsa v blbom lese !" "Veď práve. Sme v lese a tu sa drevo páliť nesmie. To si nevedel ?" Jenny pozrela na tmavnúcu oblohu. "Takže fajn. Nielenže budeme nocovať sami, ale ešte aj ostaneme hladní." "Hladní ? Prečo hladní ? Máme predsa konzervy, placky i šaláty. A takisto tie keksy." "Keksy ? Ty chceš večerať keksy ? Alebo si radšej dáš studenú fazuľu ?" "Áno. Ja zbožňujem studenú fazuľu ! Doma žeriem iba studenú. A takisto studené zemiaky. Všetkým Tim, že aj ty si dáš ?" Tim prikývol, aj keď v skutočnosti si myslel pravý opak. "Tak dobre. Ako chceš. Budeme teda jesť studenú fazuľu. Dobrú chuť..." Ako Jenny povedala, tak aj bolo. O pár minút si všetci 'pochutnávali' na studených fazuliach, omáčkach, dressingoch, šalátoch i plackách. Z odpornej večere jediné čo popri sladkostiach stálo za reč boli Jenny zemiaky. Dochutené zvláštnym korením s jemnou polevou smotany, aj studené chutili výborne. Tim si vypýtal dupľu ku ktorej mu Jenny priložila porciu navyše. Zatiaľ čo sa Tim a Jenny napchávali, ich kamarát, tváriac sa nemastne neslane, iba pomaličky odjedal jednu fazuľku po druhej. Nezjedol ani polovicu, keď zahlásil, že je najedený a viac nechce. Jenny nenápadne žmurkla na Tima, obaja dobre vediac, kde je pravda. Atreyu ešte zhltoľ dve balenia keksov od Timovej mamy a len čo zbalili veci, zaľahli do stanu. Tim si ľahol do stredného spacáku, Jenny napravo a Atreyu naľavo. Aj keď nebolo ani šesť, vonku už panovala temnota. V lese bez pouličných lúčok či osvetlených výkladov jedinou žiarou mal byť svit Mesiaca. Iba mal, pretože zatiahnutá obloha veľa nádejí, že odkrojený kotúč zubatými lúčmi aspoň na chvíľu pretne temnotu nedávala. Keďže na spanie bolo ešte priskoro a karty sa v tejto zime

nikomu hrať nechcelo, dlhý čas si krátili trkotaním. Sami v lese, Atreyu si nenechal ujsť príležitosť trochu postrašiť kamaráta. "Ľudia a čo spravíme ak v noci príde medveď, alebo nejaký vlk ? Raz v telke som videl taký film ako v Južnej Dakote stanovala skupinka detí starších ako my a v noci do tábora prišli vlci. Našťastie tam mali jedného poliša, ktorý ich odfajčil, ale jedného chlapca čo bol práve na hajzli celkom dohrýzli. Normálne mu odtrhli ruku a zožrali ju. Vážne, nekecám." Jenny ležiaca na opačnej strane stanu podvihla hlavu a so skepsou v tvári pozrela na priateľa. "Vlky v Južnej Dakote ? Takú blbosť som teda dlho nepočula. To keď už tak tu v Minnesote, aj keď nie v tomto lese. Na severe pri hraniciach možno nejaké sú, ale tu by byť nemali." "Nemali ? A čo ak predsa len budú ? Čo spravíme ?" Jenny pokrčila plecami. "No čo ? Keďže máš najlepšiu kondičku, vyjdeš zo stanu a budeš nás chrániť. Zoberieš nožík, ktorým sme otvárali tú tvoju fazuľu a zaženieš ich." Atreyu vystrel prostredník. "No to určite. Mňa vonku nikto nedostane. Nebol to môj nápad ísť sem. Keby sme zapálili oheň, tak k nám určite nič nepríde. Ale teraz ? Môžu sem hocikedy nabehnúť." Jenny si unavene vzdychla. "Atreyu, prestaň panikáriť. Nikto k nám nenabehne. Jedlo sme zatvorili, odpadky zabalili a vonku nič nenechali. Medvede sú na konci novembra už zalezené a vlky v okolí Minneapolisu nie sú. Myslíš, že som si takéto fakty neoverila, skôr než sme vyrazili ? Nie každý zabudne doma plynový varič a potom sa musí napchávať studenými fazuľami." Atreyu mávol rukou a radšej pozrel na Tima. "Inak počuli ste ten príbeh stratených skautoch v Foothillských lesoch ?" "Stratených skautoch ?" Zapišťal Tim. "Áno. Stratili sa Foothillských lesoch pri ???0 a nikto ich nikdy viac nevidel. Bolo to asi pred piatimi rokmi. Písali o tom v novinách." "V novinách ?" Zopakovala Jenny pochybovačne. "Áno. Bolo to v novinách. Písali tam, že skupina 20 skautov s dvoma vedúcimi išla na jeseň stanovať do Foothillského lesa. Prespali tam dve noci a na tretí deň sa mali vrátiť späť. No nevrátili sa. Fízli rozbehli pátranie, poslali aj vrtuľníky a lietadlá, no nič nenašli. Jediné čo objavili, boli stany. Opustené s prázdnyimi spacákmi, pahreby ešte horeli, keď tam dorazili. Našli i batohy, oblečenie a všetky veci, no ani jedno jediné decko. Všetci sa stratili - úplne zmizli." "Čo sa s nimi stalo ?" Zašepkal Tim vzrušene, pritiahnuc si rozpnutý spacák k nosu. "To nikto presne nevie, aj keď existujú isté teórie." "Teórie ?" Atreyu sa poškrabal po brade. "No... Nikto stopro nevie čo sa stalo, ale je možné, že sa utopili v močiaroch." Tim zbledol. Pri slove močiar si spomenul na rozbahnenú tôň v ktorej keď bol menší sa takmer utopil. "To... To predsa nie je možné. Nemohli sa naraz všetci utopiť. Keby sa začal topiť jeden z nich, ostatní by zavolali pomoc. Akoby sa mohli utopiť všetci naraz ?" "Nijak." Riekla Jenny stručne. Z hlasu jej vyžarovala istota. "Tim nepočúvaj ho. Atreyu si vymýšľa." "Nevymýšľam si !" Zasyčal Atreyu zlostne. "Naozaj sa utopili. Teda aspoň si to myslia experti. Podľa nich za to mohol plyn, ktorý unikal z neďalekých močiarov, pri ktorých si tí blbci postavili stany." "Plyn ?" Nechápal Tim. "Taký čo stúpa z hladiny. V niektorých močiaroch sú dolu pod hladinou zvláštne gejzíry aké bývajú pri sopkách. Niekedy z nich môžu unikať rozličné plyny. Nesmrdia, ani ich nie je cítiť, ale sú tam. Normálne ti nič nespravlia, ale keď ich dýchaš dlhšie, napríklad dva, alebo tri dni a nevieš o tom, začne ti z nich preskakovať." Tim preglgol. "Ako preskakovať ?" "Timmy kašli na to. Neber Atreyu vážne. Chce ťa iba nastrašiť." "Prestaň Jen ! Ja si nevymýšľam ! Bolo to v National Geographic. Čítal som o tom. Tie plyny tam naozaj sú, aj keď nie pod každým močiarom. Sú iba pod takým v ktorom je veľa sťahovacieho bahna." Tentoraz sa Jenny nezdržala a musela sa zasmiať. "Sťahovacieho bahna ? A to je aké to sťahovacie bahno ? O takom som v živote nepočula." "To je bahno, na ktoré keď sa postavíš, tak ťa siahne do močiara." Jenny sa uškrnula. "To predsa robí každé bahno, ak je dostatočne hlboké." "Každé nie ! V

tomto sú aj plyny, ktorých keď sa nadýchaš omámia ťa. A toto sa presne stalo tým skautom. Plyny ich tak omámili, že nevedeli čo robia a sami vošli do močiara. Jeden po druhom. Všetci sa utopili. Neprežil ani jeden. Taká je pravda." Jenny si plesla po čele. "Bože Atreyu, to je taká blbosť čo si teraz povedal. To si si kedy vymyslel ?" "Nevymyslel ! Je to pravda. Ak mi neveríš, pozri sa na toto." Atreyu z batohu vytiahol zhúžvaný list papiera. "Tu to máš napísané. Sama si to prečítaj, keď mi neveríš." Tim sa naklonil ku kamarátke a spoločne pozreli na výstrižok zo starších novín. Článok bez názvu na niekoľkých riadkoch opisoval Atreyu príbeh stratených skautov vo Foothillskom lese. Udalosti približne zodpovedali tomu čo Atreyu povedal. Skupina dvadsiatich skautov odišla na stanovačku do Foothillských lesov, kde po troch dňoch bez stopy zmizla. Pátracia akcia, ktorá nasledovala okrem prázdneho kempu s opustenými stanmi a batohmi plnými oblečenia nič nenašla. Boli prehľadané rozsiahle územia okolitých lesov i jazier, do akcie sa zapojilo viac ako 200 policajtov, hasičov i dobrovoľníkov, no ani po týždni intenzívneho pátrania, okrem jedinej topánky nikoho nenašli. Dopoly odstrihnutý článok končil vetou, že záhadu sa doteraz nepodarilo objasniť. "Tak čo, už mi veríte, že vám nekecám ?" Zahlásil Atreyu víťazoslávne, spokojne si medliac rukami. Jenny si článok ešte raz prečítala a príkro pozrela na priateľa. "Verila by som ti keby si vedel ako sa správne píše ???0." Atreyu zažmurkol od prekvapenia. "Čo ?" Jenny strčila výstrižok novín kamarátovi popod nos. "Vidíš čo je tu napísané ? ???0 s dvoma ???0. Aj somár vie, že ???0 sa píše s jedným ???0." Atreyu vyceril zuby. "To vážne ?" "Áno, vážne. A takisto slovo ???0 sa píše iba s jedným ???0 a nie dvoma. Za slovami ???0 zas chyba čiarka a nie sú tu ani úvodzovky pred priamou rečou." Atreyu rozhodil rukami. "No... Asi sa pomýlili. Aj novinári sú len ľudia." "Ja ti dám ľudia ! A nevolajú sa náhodou, tak ako ty ? Nevedela som, že ty si už aj novinár. S takou gramatikou by ťa však ani do školského časopisu nezobrali. Aspoň keby si si zapol korektor." Atreyu sa zamračil. "Ale ja som to nepísal !" "Nie... Ani náhodou." Jenny sa obrátila k tretiemu účastníkovi debaty, ktorý oboch priateľov len mlčky pozoroval. "Timmy, to čo ti tu Atreyu o stratených skautoch narozprával sú nezmysly. Vymyslel si to, aby ťa nastrašil. Tie jeho takzvané noviny si napísal sám na počítači, aby sme mu uverili, že nekecá. Všetci Atreyu ?" "To nie je pravda ! Ja som to nebol. Je to z novín a naozaj sa to stalo. To ty kecáš, nie ja." Jenny sa zhovievavo usmiala. "To určite... Sťahovacie bahno, omamné plyny, novinári čo spravia toľko chýb. Keby som ťa nepoznala, aj by som ti uverila. Ty si však takéto veci neustále vymýšľaš. Čo máš ešte prichystané ? Niečo v noci ? Príde vlkolak, upír, alebo tu pristanú mimozemšťania ? Akú blbosť si na nás ešte pripravil ?" "Nič som nepripravil ! Ja som to nepísal. Bolo to v tých novinách !" Jenny sa chytila za čelo a privrúc viečka, pár sekúnd premýšľala. "Vieš čo, kašlieme na to. Nebudeme sa tu kvôli tomu hádať, však Timmy ?" "Nie... Ehm, vlastne hej. Nehádajme sa." Jenny prikývla a vliezla späť do svojho ruksaku. "Timmy, ty si mi o sebe vlastne ešte nič nepovedal. Atreyu toho síce o tebe narozprával dosť, ale vidíš ako sa mu dá veriť. Stále si len vymýšľa." "Ja si nevymýšľam !" Zavrčal Atreyu zlostne a obrátil sa Jenny chrbtom. "Tak dobre, nevymýšľáš si, iba máš bujnú fantáziu. Počula som, že aj ty máš veľkú fantáziu. Je to pravda ? Vraj si skúšal niečo napísať." "Napísať ? Ja... Ja neviem. Ako to myslíš, že napísať ?" "No, vraj si písal nejakú poviedku, alebo niečo také. Ja tiež píšem príbehy a myslím, že mi to celkom ide. Keby si chcel, mohla by som ti s tým pomôcť." Tim sa zatváril zmätene. "No vlastne raz som skúšal napísať román, ale boli to iba také blbosti pre malé deti. Prestal som s tým." "Prestal ? Prečo ? Nebavilo ťa to ?" "Nie, ja iba... Vlastne ani neviem prečo som prestal, teda viem. Nechcelo sa mi a aj tak by to nikto nečítal. Chcel som to ukázať mame, ale asi sa jej nepáčilo. Spadlo jej to do vane a rozmočilo

sa to." "Rozmočilo ?" "Zošit v ktorom som to mal napísané. Vôbec si to nepozrela. Asi to bola hlúposť, a tak som s tým prestal." Jenny s neskrývaným záujmom pozrela kamarátovi do očí. "Hlúposť ? To si nemyslím. Možno len tvoja mamka nemala v tej chvíli čas." "Hej, a spadlo jej to do hajzlu však ?" Zavrčal Atreyu. "Nie to hajzlu, ale do vane. Zošit som jej dal na kôš s prádlom a on jej spadol dolu. Nemal som ho tam dávať, ale to nič. Aj tak to bola somarina. Nebavilo by ju to. Viem to." "Mamu možno nie, ale mňa možno hej ? O čom bola tá tvoja kniha ? Bola to nejaká rozprávka, alebo niečo zo školy ?" "Ale nie. Boli to iba také hlúposti. Nepáčilo by sa vám to." Jenny sa prisunula bližšie k Timovi, že sa nosmi takmer dotýkali. "Ja mám rada hlúposti. Tiež píšem bláznivé príbehy, ktoré sa páčia iba mne, a nikomu inému. No páčia sa mi a tak je to OK." Tim si povzdychol. Pochopil, že odpovedi na tému svojej knihy sa nevyhne. "No... Ja píšem iba také sci-fi veci. Teda písal som." "Sci-fi veci ?" Atreyu, aj keď zababušený v spacáku, hneď ako začul slovné spojenie vyjadrujúce žáner vedeckej fantasticky, okamžite spozornel. "Tim povedz nám niečo o tom tvojom sci-fi. Ja zbožňujem sci-fi. Aj Jenny to chce počuť, však Jen ?" "Jasné. Ja som tiež napísala nejaké sci-fi poviedky, aj keď tie podľa mňa až tak dobré neboli. Sci-fi veľmi písať neviem. Mám radšej romantické príbehy." Atreyu sa uškrnul. "Heh, vraj romantické príbehy... Ja mám radšej erotické príbehy. Hlavne také s obrázkami !" Jenny sa zachmúrila. "Atreyu si nechutný. Ak nevieš aký je rozdiel medzi romantikou a... A tým druhým, tak radšej mlč. Ja sa rozprávam s Timom." Atreyu vystretými dlaňami naznačil gesto zmierenia a viac nepokračoval. Nastalo nepríjemné ticho. Tim vedel, že musí niečo povedať, no nevedel kde začať. "No, to moje sci-fi, vlastne ani nie je vôbec zaujímavé. Je o takej jednej vesmírnej lodi, ktorá má ???0 motory a dokáže lietať medzi galaxiami. Je tam jeden kapitán a sedem, vlastne nie osem astronautov, ktorí zažívajú rozličné príhody, bojujú proti nepriateľom, pristávajú na planétach a robia kopec iných blbostí. Hovorím, je to somarina. Aj preto som to prestal písať." "Somarina ? Prečo ? Náhodou to vôbec neznie zle. Cestovanie vesmírom môže byť super téma. Dá sa tam vymyslieť čokoľvek. Môžeš skúmať nové planéty, preletieť cez čierne diery, stretnúť mimozemské civilizácie. Podľa mňa, to vôbec nie je zlý nápad." Tim sa zatváril trochu rozpačito, aj keď popravde kamarátkine slová ho potešili. "A tá tvoja loď, ako sa volá ? Má nejaké meno ?" "Enterprise !" Vyhrkol Atreyu pobavene. "Nie, nie je to Enterprise. Volá sa Discovery." "Discovery ? To myslíš ten raketoplán ?" "Nie. Má iba rovnaké meno. Moja loď však má po stranách pomocné rakety, myslím také menšie moduly, ktoré sa od nej môžu kedykoľvek odpojiť, má hyperpriestorový pohon na skoky do hyperpriestoru, štíty na ochranu, aj keď tie nemusí vôbec používať, lebo keď je v nebezpečenstve môže skočiť do vyššej dimenzie a skryť sa tam." "Do vyššej dimenzie ?" Zopakovala Jenny zaskočene. "Áno. Dimenzií je až osem, ale do ôsmej sa nedá dostať, lebo na to by bolo treba toľko energie, koľko nie je v celom vesmíre. Discovery však vie skočiť do siedmej dimenzie, kde žiadna iná loď vojsť nedokáže. Má aj kopec zbraní, ale tie smie používať iba na svoju obranu. Má prístroje na ohýbanie priestoru, ktorými vie zmenšiť celé planéty, takže budú veľké ako malé guľičky. Keď je Discovery vo vyššej dimenzii dokáže vletieť do čiernej diery, alebo aj do Slnka, lebo obrovské teploty jej v tejto dimenzii vôbec neublížia. Má aj kopec iných prístrojov, ale veľmi si na ne nepamätám. Musel by som nájsť ten zošit, kde som to mal napísané. Sorry..." Jenny sa pousmiala. "WOW. Timmy to vážne neznie zle. Povedala by som, že Discovery je úplne super. Chcela by som letieť na takej lodi. Ísť do vyššej dimenzie, to môže byť paráda, však Atreyu ?" Atreyu si s kamarátkou vymenil krátky pohľad. Jenny mu sekundu dve prenikavo hľadela do očí, kým Atreyu neodvrátil zrak. "Timmy a to si na všetky tie veci prišiel sám ? Myslím tie

dimenzie a ohýbanie priestoru." "No vlastne, hej aj nie. Ten ohýbač som vymyslel ja, ale o dimenziách som čítal na Internetu. Ja viem, tie hyperpriestorové motory sú staré, aj v Aliens ich mali, ale tam s nimi nevedeli vojsť do čiernej diery. Discovery to však vie. Teda vlastne nevie, ale keby existovala, tak by to vedela." "To, určite." Prikývla Jenny zadumane a skúmavo pohliadla na kamaráta. "Ty by si asi chcel byť astronautom, však ?" "No, ja... Áno chcel. Ale to sa nikdy nestane." "Nestane ? Prečo ?" "Lebo na to nemám. Nie som taký ako oni. Oni musia byť fit, musia toho strašne veľa vedieť, musia byť pilotmi, vedcami, alebo byť hrozne bohatí. Musia byť namakaní vo všetkom, všetko poznať, kopec vecí sa naučiť. Ja taký nikdy nebudem. Viem to." Tim smutne sklopil zrak a z hrdla mu vyrazil hlboký výdych. Jenny chvíľočku na Tima hľadela, keď ho chytila za ruku. "Timmy, to vôbec nie je tak ako hovoríš. Aj ty sa raz môžeš stať astronautom. Nemusíš byť vedcom, ani športovcom. To, že niektorí astronauti takí boli, ešte neznamená, že až raz budeš veľký, nebude môcť každý byť astronautom. Aj rakety sa vyvíjajú a o pár rokov podľa mňa všetci budeme lietať do vesmíru, tak ako dnes lietame lietadlami. Uvidíš." Tim sa placho pousmial. "No, to by bolo..." Timove slová zrazu prerušil cvrlikavý tón mobilného telefónu. Tichý tón ???0 oznamoval, že volá mama. Spacák, nespacák, Tim vyletel na nohy. "Kde mám batoh ?" "Tam v rohu." Tim sa za Jenny pomoci vyhrabal zo spacieho vaku a po nedlhom pátraní z hlbokého ruksaku vylovil vyzváňajúci mobil. "Timmy !" Vyhĺkla mama prestrašene, len čo začula synov hlas. "Bože môj ako som len rada, že ťa počujem ! Timmy prečo mi nedvíhaš telefón ? Volala som ti aspoň dvadsaťkrát a ty nič. Sľúbil si mi, že mobil budeš mať stále pri sebe a hneď sa ozveš, keď ti zavolám. Prečo si mi nedvihol ten telefón ?" Tim zmeravel. "Ale ja som ho dvihol, teda vlastne nedvihol, lebo si mi nevolala. Ani raz mi nezazvonil, prisahám ! Keď mi neveríš, opýtaj sa Atreyu, alebo Jenny." "Jenny ? Kto je to Jenny ?" Tim preglgol a pozrel na priateľku. "Jenny, ona... Ona je moja, teda vlastne Atreyu kámoška a je tu s nami v stane." "V stane ? Akom stane ? Vy nespíte v kempu ? Povedal si, že budete spať v kempu." "No, áno, my vlastne sme v kempu, a aj nie sme. Sme v stane a ideme spať. Vlastne chceli sme ísť spať spolu, ehm teda nie spolu, ale každý sám. Už sme aj jedli a teraz ležíme v spacákoch." Mama zazerajúc z maličkovej obrazovky skúmavo pohliadla na syna. "Timmy - zlatko, povedz mi pravdu. Kde teraz ste ?" "Sme v stane, pani Andersonová." Vyhĺkol Atreyu pohotovo a vymaniac sa zo svojho spacáku spravil do Timovho mobilu úškľabok hodný nasledovateľa potomka rodu opíc. "Pani Andersonová, my teraz ležíme v stane a ideme spať. Sme hróóózne unavení, lebo sme celý deň stááášne makali. Ale už sme na mieste a postavili sme si stan. Museli sme ho dať na koniec kempu, lebo viete, nejakí magori si tu púšťajú hlasnú hudbu a nemôžeme spať." Atreyu vytrhol Timovi mobil z rúk a namieril ho na roztvorený spacák úplne naľavo. "Vidíte - tu spím ja, v strede je Tim a je tu s nami aj naša, teda vlastne moja kámoška Jenny." Atreyu zamieril mobilom na Jenny, ktorá trochu silene zamávala do kamery. Atreyu potom natočil mobil na seba. "Ako vidíte pani Andersonová, všetko je v najlepšom poriadku. Už sme aj jedli. Dali sme si konzervy a vyprážené mäso, mali sme aj grilované kurča, ktoré nám spravila moja mama a kopec ďalších vecí. Ešte sa pôjdeme vycikať a môžeme zaľahnúť." "A čo tvoji rodičia Atreyu ? Kde sú ?" "Rodičia ? No ehm, oni sú vo vedľajšom stane. Ale asi už spia. Viete, my sme chceli spať sami a tak nás nechali. Máme dva, vlastne nie - tri strany, lebo sú tu s nami aj Jenny rodičia, však Jen ?" Jenny prižmúrila oči, a nič nepovedala. Kamera ju našťastie nezaberala a mama tak nemohla uvidieť výraz jej tváre. "No tak dobre Atreyu." Riekla mama po chvíli. "Dúfam, že vám nie je zima a ste teplo oblečení." "Samozrejme pani Andersonová. Sme naobliekaní ako snehuliaci. Nie je nám kosa, lebo máme cool,

teda vlastne hot spacáky. Naozaj, môžete mi veriť !" Atreyu vystrúhal ten najúlisnejší úsmev aký dokázal a klipkajúc očkami, tváril sa sťa neviniatko. Tak dobre Atreyu, ďakujem ti. Daj mi prosím ešte Tima. Potrebujem mu niečo povedať." "Jasnačka." Atreyu vrátil komunikačný prístroj jeho majiteľovi. "Čau mami. Chceš ešte niečo ?" "Áno, ten telefón. Prečo si ho nebral, keď som ti volala ? Hovoril si, že mobil budeš mať stále pri sebe." "Však som aj mal, ale nezvonil mi. Asi je tu slabý signál." "Pani Andersonová, ani mne nejde." Atreyu ukázal na display svojho komunikátora, kde preškrtnutá ikona parabolickej antény dokazovala neprítomnosť signálu. "Cool, ani Internet nám nebeží..." Mama si povzdychla. "Timminko, kde ste sa to preboha vybrali ? Čo je to za kemp, čo nemá signál ? Nepáči sa mi to. Máme o teba s otcom strach. Vieš dobre ako veľmi ťa máme radi a ako sa o teba bojíme. Dávaj si na seba v noci pozor a ak by ti náhodou bolo treba na záchod, vždy choď iba s Atreyu rodičmi, aby si sa nestratil v lese, alebo sa ti niečo nestalo v kempe." Tim prevrátil oči. "Mami, ja sa nikde nestratím ! Nie som idiot, aby som sa strácal." "Dobre, dobre synček, ale aj tak si dávaj pozor. Inak kedy sa zajtra vrátite ? Máte nejaký spoj späť ?" Tim zaváhal. "No... Prídeme večer. Bus nám ide o..." "O piatej. Ale doma budeme až po šiestej." Doplnil Atreyu. Mama si ešte raz povzdychla a pobozkajúc dlaň, symbolicky na diaľku odovzdala synovi svoj bozk na rozlúčku. "No tak dobre Timminko. Zababuš sa poriadne a dávaj si pozor. Nepi nič studené, aby si nebol chorý a hneď ráno ako sa zobudíte nám zavolaš ! Dobre zlatko ? Budem na to čakať." "Áno mami." Odsekol Tim podráždene. "Chceš ešte niečo ?" "Nie Timmy. Iba som ti chcela povedať, že ťa máme s otcom veľmi radi. Si náš miláčik. Zatiaľ sa maj a obaja ti želáme dobrú noc. Maj sa." "Tak čau mami." Zavrčal Tim a telefón zložil skôr, než ho mama ešte väčšmi znemožní. Ó, milujeme ťa miláčik, zlatko naše." Zvolal Atreyu pobavene, len čo Tim zložil telefón. "Keď ti bude treba cikať, len nám to pekne povedz maznáčik náš. Pôjdeme s tebou von, aby si sa náhodou nestratil..." "Atreyu prestaň !" Zvolala Jenny prísne. "Chováš sa ako somár indický." "Čo ? Však to povedala jeho mama." "Áno, počuli sme. Nemusíš všetko papagájovať. Čo je zlé na tom, keď sa mama bojí o svoje dieťa ? Také niečo ty nikdy pochopiť nemôžeš, lebo sám si ešte len decko." "Ja ? Ja nie som decko !" "Ale si. Klamať kamarátovej mame a aj mne, takto sa chovajú ozaj iba malé deti, ktoré nemajú čím premýšľať. Presne ako ty." Atreyu urazene mávol rukou a zaľahol do svojho spacáku. Tim ho o chvíľu napodobnil. Zhasli baterku a Atreyu čoskoro zadriemal. Timovi sa už pomaly začínali zatvárať viečka, keď ním ktosi zatriasol. "Spíš ?" Zašepkala Jenny tichučko. "Nie, ja... Nespím." Jenny zažala malé svetielko na okraji svojho spacáku. "Ako sa ti páčil dnešný výlet ? Si rád, že si tu s nami ?" Tim preglol. "No... Áno. Ja vlastne..." Jenny sa zachichotala. "Prepáč Timmy, ale vyzeráš tak smiešne keď kokceš. Ale to nič. Je to strašne milé, naozaj. Som rada, že sa ti to páčilo. Trochu som sa bála či sa nebudeš nudiť, ale keď sa ti to páčilo, potom je všetko super." Tim nevedel čo povedať, a tak iba sklopil zrak. "Inak Timmy, dúfam, že ti nevadí, že ti tak hovorím. Vieš, mne sa tvoje meno ozaj veľmi páči, ale keby ti to vadilo, tak mi to povedz a ja s tým hneď prestanem." "Nie, to je OK. Mne to nevadí. Ja iba... Vieš, my sme nechceli klamať mame. Keby sme jej však povedali pravdu, tak..." "Ja viem. Ja síce mamu nemám, ale viem aké vedľa mamy byť. Veľmi ťa má rada a to je dobré. A to s tým Atreyu si nevšímaj. Aj keď si občas uťahuje, nie je zlý. Iba má trochu hlúpe nápady. No aspoň je s ním sranda, však ?" "Ale ja sa naňho nehnevám. Je to môj najlepší kámoš." "Ja viem Timmy. Som naozaj rada, že si tu s nami." Tim sa zachvel od radosti, no ani tentoraz nič nepovedal. Našťastie Jenny odpoveď ani nečakala. "Tak dobrú noc Timmy." "Dobrá." Zašepkal Tim, a keďže vonku teplota klesla pod bod mrazu spacák si povytiahol až ku brade. Kým zaspal, v mysli si ešte raz prešiel celý

dlhý deň. Aj keď sa toho udialo viac ako dosť, najväčšiu radosť mal z toho, že spoznal Jenny - svoju novú kamarátku.

04.02.2013..

Chapter 27 - Návrat.

Tim už hodnú chvíľu civel na strop priestorného stanu presvieteného ledva badateľnými lúčmi ospalého Mesiaca. Nutkavý pocit vypudíť odpadové tekutiny z tela, ktorý ho tak nepekne vyduril z hlbokého spánku pomaly víťazil nad strachom z temného lesa. Hryzúc si nechty, rozmýšľal čo spraviť. Má prebudiť Atreyu a povedať mu o svojich problémoch ? Má ho poprosiť, aby ho sprevádzal von a počkal až bude hotový ? Smiešna predstava. Bolo jasné, akoby jeho kamarát na podobnú žiadosť asi tak zareagoval. Vymeniť pár desiatok sekúnd intenzívneho strachu za celý deň Atreyu podpichovania, nebol veru ten najlepší obchod. Nie, Atreyu o tom nesmie povedať. Najmä teraz nie, keď je s Jenny. Takú hanbu si dovoliť nemôže. Aj keď sa desil toho čo musí vykonať, vedel že nemá na výber. Opatrne rozzipsoval spacák a tichučko, bez jediného zašušťania vstal. Skôr než vyšiel zo stanu, skontroloval oboch priateľov. Jenny mala hlavu zaborenú do nafukovacieho vankúša a otočená chrbtom, nevidel jej do tváre. Atreyu s hrudou rozhalenou dokorán a vytočený v neprirodzenom uhle pôsobil trochu bizarne. Našťastie intenzívne chrápanie doprevádzajúce každý jeho výdych dokazovalo, že je v poriadku. Tim spokojne prikývol a vyliezol zo stanu. Len čo opustil prechodový tunel, pocítil závan ľadového vzduchu. Oblečený iba v rifliach a krátkom tričku, náhla zmena teploty ho prinútila kýchnuť. Po nočnom mrhnutí bolo vonku mokro a Timovi preto neostalo nič iné iba sa vrátiť do stanu a zobrať si topánky skôr, než si ponožky premení v premočené špongie. Našťastie, pohodené v prechodovom tuneli, nemusel ich dlho hľadať. Keďže vonku bude iba chvíľu, po bundu sa neunúval. Keď vybehol zo stanu, v prvej chvíli ho napadlo, že malú potrebu spraví hneď vedľa. Je predsa noc a nikto nič neuvidí. Alebo žeby predsa ? Jenny sa v lese vyznala ako málokto. Je možné, žeby ráno po niekoľkých hodinách objavila miesto, kde sa v noci vycikal ? A keby aj náhodou nie, čo ak práve v tej chvíli čo to bude robiť, vyjde zo stanu ? Nevidel jej predsa do tváre a je možné, že nespala. Akoby asi tak zareagovala, keby zistila, že si z miesta ich nočného odpočinku spravil improvizovaný záchod ? Nadšená by z toho isto nebola. Nie, musí prekonať prvotný strach a tých 10-15 yardov k najbližšej húštine nejako prebehnúť. Nanešťastie, len čo spravil prvý krok, do vrcholkov stromov udel mohutný víchor. Konármi o ktoré Jenny ukotvila stan poriadne zakmásalo, no oporné kolíky našťastie prudký zákmit vydržali. Tim sa striasol viac od strachu ako od zimy. Adrenalín v krvi robil svoje. Po špičkách pricipital k najbližšej krovine a nerozmýšľajúc nad ničím, vykonal to čo musel. Trvalo dobrú minútu, kým skončil, no odmenou za všetky útrapy mu bol slasťný úsmev na perách. S pocitom úľavy sa chcel vrátiť do stanu, keď za jeho chrbtom čosi zašramotilo. Mimoszemšťania ??? Úplne na nich zabudol. Počas celého dňa čo šliapali sa Atreyu ani raz neopýtal či ich strážny robot z XCOM sledoval až sem. Čo ak tu nie je a protivník využijúc situáciu chystá útok zopakovať ? Ako v zlom filme začal Tim pomaličky otáčať hlavu, pripravujúc sa na všetko. (Alebo presnejšie, takmer na všetko.) Prihlúply úsmev na vyškerenej tvári... Ani tá najdesivejšia príšera z najhlbších kútov vesmíru by nedokázala vyčarovať úškrn, akým Atreyu teraz obšťastňoval svojho kamaráta. "Atreyu !" Tim sa chytil za srdce a len spomienka na vypudenú močovinu mu zabránila zviest' sa do trávy. "Aj tebe treba šťať ?" Zamumlal Atreyu zmorene,

pridajúc i velikánske zívnutie. "To je z toho sprostého čaju. Vraj pravý čínsky... Ja som jej hovoril, že nám z neho bude treba štať." Tim si zhlboka odľúkol. "Bože Atreyu, ja som myslel, že si niekto iný." Atreyu po očku pozrel na priateľa a bez ďalších slov pokropil zem zbytkami výťažkov pravých čínskych čajovníkov. Aj keď Tima striaslo od zimy, trpezlivo počkal až bude kamarát hotový. "Atreyu, môžem sa ťa na niečo opýtať ? Viem, že si hovoril, že na výlete o tom nebudeme rozprávať, ale teraz keď Jenny spí..." Atreyu si unavene zívól. "No tak hovor ! Čo je ? Bojíš sa ?" "Nie, ale ten strážny robot... Je tu teraz s nami ? Stráži nás, aby sa nestalo, však vieš čo ?" Atreyu si pretrel zalepené oči a do tretice zívól. "Strážny robot ? Aký strážny robot ? O čom točíš ?" "Ten čo ma v noci chránil, aby znova neprišiel ten pavúk, krab, alebo čo to vlastne bolo. Ten čo si ho potom odniesol na základňu." Atreyu pritisol viečka k sebe a so širokým úsmevom prikývol. "Jasné, že je tu. Je tu s nami celý čas. Teda nie s nami, ale s tebou. Bude pri tebe, všade kam sa len pohneš. No nemusíš mať strach. Tu nás tí hajzli nedostanú." "Ty tu máš so sebou zbrane ?" Zajachtal Tim. "Zbrane ? Aké zbrane ?" "Tie svetelné, ktorými si zrušil UFO na tom kopci. Máš ich so sebou ?" Atreyu si poklepal po čele. "Čo ti preskakuje ? Načo by som sem vláčil zbrane ? Už len to by mi chýbalo, aby ich Jen objavila. Nie, zbrane tu nemám, aj keď puška by sa nám na medveďa bodla." "Na medveďa ?" Atreyu sa zachechtal. "Iba som srandoval. Neboj, žiadne medvede tu nie sú. Počul si Jen. V novembri sú už medvede zalezené a dnes je 1. november !" Záver vety Atreyu zanôtil vo vysokej tónine a kymácajúc sa na nohách, hodil sa kamarátovi okolo pliec. "Tim, kašli na to a poďme radšej spať. Je tu kosa ako v ****." Tim neprotestoval. Na rozdiel od Atreyu mal na sebe iba tenké tričko s krátkymi rukávami a už ho začínalo poriadne oziabať. Práve keď chceli vstúpiť do stanu, tmným lesom ako blesk z jasného neba prehrmel rachot pripomínajúci štart neznámeho motora. "Atreyu, čo to bolo ?" Atreyu sa narovnal a pozrel smerom odkiaľ hluk prichádzal. Na niekoľko sekúnd nastalo mrazivé ticho, kým sa nepekný rámus nezopakoval. "Atreyu, čo to je ?" Atreyu otázku ignoroval a bez dlhšieho rozmýšľania vyrazil vpred. Tim v prvej chvíli ako ostal obarený stať na mieste, no keď naňho kamarát zamával, rýchlo ho dobehol. Kráčajúc plece pri pleci, preskočili drobný potôčik a začali si kliesniť cestu tmným lesom. Aj keď lístie navlhnuté pozostatkami dažďa pod nohami takmer vôbec nešušťalo, konáriky nízkych krovín nepríjemne šľahali do tváre. Cestu k zdroju zvláštneho pazvuku hľadať nemuseli, pretože sa im s pravidelnosťou 15 či 20 sekúnd sám pripomínal. Boli od stanu boli asi 150 yardov, keď silná žiara preťala nočný les. Tim chcel vykriknúť, no Atreyu mu pritlačil dlaň k ústam. "Psst. Teraz buď ticho ! Poď za mnou !" Spoločne skočili za najbližší strom. Mohutný javor poskytol dostatočný úkryt pre oboch. Tim so zatajeným dychom pozrel na dvojicu smerových svetiel pretínajúcich hustý les. Aj keď mohutná žiara reflektorov mu nemieria priamo do tváre, takmer úplne ho oslepila. Rýchlym žmurkaním sa snažil prinavrátiť si zrak. "Atreyu, čo je to ? Myslíš, že sú to oni ?" Atreyu dupol kamarátovi po nohe. "Zavri hubu ! Povedal som, aby si držal zobák ! Chceš, aby nás dostali ?" Tim zavrtel hlavou a priložil si ruku k čelu, aby lepšie videl. Trblietavá žiara pretínala les v dvoch rovnobežných línách. Aj keď zdroj svetla mizol v húštine, podľa smerovania lúčov musel prichádzať odkiaľsi zhora. Tima pri pohľade naň prepadli spomienky na prvý kontakt s mimozemšťanmi. Aj vtedy mu do tváre šľahali podobné svetlá, aj keď iného sfarbenia. Našťastie, teraz aspoň nebol sám. Kľáčiac kamarátovi za chrbtom, čakal na jeho rozhodnutie. Atreyu sa po chvíli otočil. "Idem sa tam pozrieť. Ty ma zatiaľ počkaj tu. Keby som sa do 10 minút nevrátil, bež do stanu a zobuď Jenny. V žiadnom prípade jej však nehovor o mimozemšťanoch ! Je to jasné ?" Tim vytreštil oči. "Si sa zošalel ? Ty chceš ísť k nim ? Čo keď ťa unesú ?" Atreyu prevrátil zrak. "Tim, to nie

sú oni ! Je to iba nejaké kreténske auto. Čo nepočuješ ten zvuk ? Je to z debilného motora a nie z UFO." Tim nastražil sluch. Ďalšia z erupcií nepríjemnej ozveny prehrmela mlkvým lesom. Rámus skutočne pripomínal štartujúce auto. No tak, ako všetko aj toto mohol byť len klam. "A čo ak to nie je auto, ale niečo celkom iné ?" "Nič iné to nie je ! Ostaň tu a čakaj. Je to rozkaz ! Rozumieš ?" Tim nič nepovedal. Aj keď si o kamarátovom pláne myslel svoje, vedel že nemá na výber. Atreyu bol jeho veliteľom a jeho príkazy mu boli rozkazom. Atreyu skočil na kolená a prikrčený k zemi, pomaly sa začal šuchať k zdroju svetla. Tim sa pritisol k stromu a bez jediného šelestu sledoval svojho spoločníka. Atreyu o pár sekúnd zmizol v hustom kroví a Tim ostal sám v nočnom lese plnom prirodzených i neprirodzených nástrah. Aj keď vonku bola riadna zima a vietor pocit chladu znásoboval, Tim ho takmer vôbec necítil. Napätý do krajnosti, dlaňami obopínal kôru stromu, aby sa mu netriasli. Prešla minúta, po nej ďalšia a potom ešte jedna. Čas sa vliekol zúfale pomaly. Či od Atreyu odchodu už uplynulo 10 minút netušil. Mobil zabudol v stane a hodinky na výlet nezobral vôbec. No aj keby mal telefón pri sebe, veľa by to na veci nemenilo. Čo spraví ak Atreyu nepríde ? K stanu to muselo byť dobrých 200 yardov. V tmavom lese a úplne potme existovala len malá nádej, že nájde cestu späť. Ak ho nedostanú mimozemšťania, zabľúdi v lese. Jedna desivejšia predstava ako druhá. Nevediac čo robiť, sadol si do vlhkej trávy a v duchu začal odratúvať čas. Bol asi pri stovke, keď v neďalekej krovine začul zvláštny šuchot. Prichádzal z rovnakého smeru ako žiara reflektorov. Tim zatajil dych. Záhadný zvuk na chvíľu ustal, no rýchlo sa obnovil. "Atreyu, si to ty ?" Zachrčal Tim zastretým hlasom. Šušťanie na chvíľu prestalo, no žiadna odpoveď neprišla. Tim chcel svoje slová zopakovať, no nedokázal pohnúť skrehnutými perami. Ak to čo sa k nemu blíži nie je jeho kamarát, môže to byť len jediná vec na svete. Tim si predstavil odpornú hrudu slizu, ktorá si ako gigantický červ razí cestu nočnou krajinou, aby ho svojimi lepkavými zakončeniami rozdrvila na padrť. Ak si chce zachrániť život, musí utiecť. Ale kam ? Temný les žiaden úkryt neposkytoval a utekať k stanu (ak by ho aj v tme náhodou našiel) znamenalo ohroziť jediného priateľa, ktorý mu ešte ostal - Jenny. Tim vzopäl všetko svalstvo v tele a napriahnutý ako gazela chystal sa vyraziť preč, keď dvojica oslepujúcich svetiel z ničoho nič pohasla. Spolu s nimi ustal i hrozivý rachot neznáameho motora a celý les sa ponoril do tmy a ticha. Tim zaváhal. Toto nemohla byť náhoda. Mimozemšťania mu akiste prečítali myšlienky a rozhodli sa obletieť ho z druhej strany, aby im až sa rozbehne, vletel rovno do pasce. V kroví, tentoraz z opačnej strany, čosi zašramotilo. "To budú oni !" Tim zaspätkoval, chrčtom vraziac do stromu. Myslel mal ochromenú strachom. Nevedel čo robiť. Bol v pasci. Z oboch strán sa k nemu blížili nepriatelia. Otázka už nestála tak či ho dostanú, ale ktorý z nich to spraví ako prvý. Zrazu ho odzadu čosi zdrapilo. Tim nestihol ani vykriknúť, lebo to niečo mu zapchalo ústa. V zúfalej snahe vytrhnúť sa nepriateľovi mocne sebou trhol. Nanešťastie, všetko márne. Protivník bol prisilný. No i keď sa mu z jeho spárov vymaniť nepodarilo, prudkými pohybmi si uvoľnil ľavú ruku, aby ňou viac reflexívne ako s úmyslom zasiahol nepriateľa do tváre. Mocné zovretie zrazu pominulo a Tim ostal voľný. Nečakajúc na ďalší útok, skočil na kolená a začal sa plazil preč. Za sebou začul ťažké stony premiešané s odpudivým chrčtaním. Strach znásobil Timove schopnosti a naberúc všetky sily vyskočil na nohy. Chcel vyraziť vpred, keď les preľal známy hlas. "Tim stoj ! Kde do riti ideš ? Chceš nás prezradiť ?" Tim zmeravel a i napriek obrovskému strachu sa obrátil. Uvidel Atreyu. Ležiac opretý o statný javor, dlaňou si pridržoval nos. "Atreyu ? To... To si ty ?" "Nie, svätý Peter ! Jasné, že som to ja. Udrel si ma do nosa, ty chumaj. To sa musíš tak metať ? Povedal som ti, aby si držal hubu a nie aby si tu robil bordel. Mohli nás začuť, ty somár..." Tim precitol. Pochopil,

že jeden z dvojice šuchotavých zvukov patril jeho kamarátovi. No čo ten druhý ? Posmelený strachom priskočil k Atreyu a zdrapil ho za ruku. "Atreyu, musíme vypadnúť ! Oni sú tu ! Idú si po nás ! Počul som ich. Už sú blízko !" "Čo ? O čom to kecaš ?" "Mimozemšťania ! Už sú blízko. Počul som ich. Sú tam !" Koniec Timovej vety zastrelo praskanie konára. Strašidelný zvuk prišiel presne z toho miesta kde Tim ukázal. Atreyu vyskočil na nohy a bleskurýchle prikryl kamarátovi pery. Tim bol tak ochromený strachom, že ani nedýchal. Prašťanie sa po chvíli zopakovalo a čoskoro k nemu pribudlo i šušťanie lístia a natriasanie hustej kroviny, ktorú obišli, keď sem prichádzali. Tim meravo pozrel na priateľa a chcel mu navrhnúť, aby vypadli preč, no Atreyu ho nevnímal. Strnulo hľadiac na nepriestupné krovie, vyzeral ako v paralýze. Všetko hrdinstvo mu z tváre vymizlo a Atreyu sa to ani nepokúšal skryť. Bez zbraní či akejkoľvek inej ochrany boli odkázaní len na milosť a nemilosť mimozemského votrelca a od neho žiadneho zľutovania čakať nemohli. Zrazu sa krovina pred nimi rozostúpila a obaja chlapci uvideli svoj Nemesis. Teda Nemesis... "Jen, to si ty ?" Zajachtal Atreyu drgnúc do Tima. "Blbče, čo kecaš ? To je predsa Jenny !" Tim namiesto odpovede iba preglgol a ďalej vyjavene hľadel na dievča. Atreyu k Jenny priskočil. "Fuj, keby si len vedela ako si nás vystrašila. Tim začal panikáriť. Myslel si, že si..." Atreyu reč zrazu prehlušil hukot mohutného motora. Trojica detí sa ako na povel otočila. "Čo je to ?" Zapišťala Jenny. "Auto. Tí blbci zapadli do blata a nevedeli ako von. Začali ho tlačiť, no imbecili - nedali nič pod kolesá a tak zapadli ešte viac." "Zapadli ? Kto ?" Atreyu pokrčil plecami. "Odkiaľ to mám vedieť ? Nevieť kto sú. Majú veľkú čiernu dodávku čo vyzerá ako jeep. Asi v nej niečo pašujú." "Pašujú ?" Timove slová prerušil ďalší rámus, tentoraz doprevádzaný prašťaním konárov. "Heh kretení ! Konečne im docvaklo." "Docvaklo ? Čo ?" Atreyu sa nad nevedomosťou svojho kamaráta pousmial. "Keď zapadneš autom do blata a chceš vyjsť von, musíš pod kolesá strčiť niečo pevné, ako napríklad drevo, alebo kameň. Ak to nespravíš a začneš túrovať motor, zapadneš ešte viac. A tí blbci spravili presne to a až teraz im docvaklo ako na to. Kapíto ?" Tim neodpovedal. Aj keď udalosti na ceste vzdialenej dobrých 100 yardov pred nimi nevidel, Atreyu musel mať pravdu. Hluk motora pretínajúceho les sa konečne začal vzdalovať, až kým celom neustal. Krajina sa opätovne ponorila do pokojnej noci uprostred ktorej ešte stále postávala trojica zaskočených detí. "Atreyu, čo sa tu stalo ? Prečo ste bez bateriek vyšli zo stanu a ešte k tomu takto naľahko oblečení ?" Atreyu šibalsky zažmurkal na priateľku. "No prečo asi ? Počuli sme to blbé auto. Chceli sme vedieť čo sú zač. Mohli to byť úchylovia čo nám chceli niečo urobiť. Museli sme to ísť preveriť." "Preveriť ? Čo preveriť ? Ak ste niečo počuli, mali ste ma zobudiť a nie tu lietat sami po lese. Čo keby ste sa boli stratili ? V tejto zime by ste nevydržali ani hodinu. Chceli ste zamrznúť ?" Ako to Jenny povedala, z pliec si zložila malý ruksak a vybrala z neho dvojicu hrubých bünd. "Dajte si to na seba. Okamžite !" Tim kamarátku ihneď poslúchol a teplú bundu si s vďakou na skrehnuté telo natiahol. Atreyu ktorý už jednu bundu na sebe mal, objemný 'darček' so širokým úsmevom odmietol. "Nie je mi kosa. Som fajn !" Jenny mu ukázala na nohy. "Fajn ? Atreyu chodiť v šľapkách do lesa, tebe asi úplne preskočilo ! Ved' je tu všade mokro a začína mrznúť." "No a ? Nie som žiadna baba ! Mám výdrž ?" "Výdrž ? A prečo sa potom obaja tak trasiete ? Ste úplne premočení. Podťte rýchlo za mnou. Musíte okamžite do tepla." Ako to Jenny povedala, tak aj bolo. Aj napriek úplnej tme a značnej vzdialenosti od stanu, cestu trafila na prvýkrát a o chvíľu už všetci traja sedeli v teple, popíjajúc z čierneho (pravého čínskeho) čaju, ktorý si akýmsi zázrakom i po toľkých hodinách udržal vysokú teplotu. Aj keď Jenny toho mala veľa na jazyku, nič nepovedala, ba dokonca sa zdržala i očakávanej kritiky. Z batohov oboch chlapcov vybalila suché veci a

zababušení do vetroviek i hrubých prikrývok, spoločne odpíjali z horúceho nápoja. Chvilka ticha poskytla Timovi možnosť urovnať si všetko v hlave. Obrazy nočného lesa, burácajúceho motora i šuchotajúceho lístia sa v spoločnosti priateľov vôbec nezdaľi tak strašidelné, ako keď bol vonku sám. Dokonca mu prišlo až smiešne, ako sa kvôli takým nezmyslom ako štartujúcemu autu naľakal. Ešte dobre, že nezačal kričať. To by si o ňom Atreyu, a najmä Jenny určite niečo pomysleli. Našťastie zachrípnutý hlas i mierna bolesť v hrdle mu tentoraz pomohli. Jenny Timovi podala termosku s čajom nech si ešte naleje, no Tim už nemal chuť. (Presnejšie povedané, chuť by aj mal, no nechcel riskovať ďalší nútený výlet zo stanu.) Skôr než opätovne zaľahli, Jenny sa obrátila k Atreyu na ktorého celý čas nenápadne zazerala. (Nenápadne znamenalo tak, aby si to Tim nevšimol, no Tim si to všimol.) "Atreyu, mohol by si ešte na chvíľku ? Chcem sa s tebou o niečom porozprávať." "Porozprávať ? O čom ?" "Nie tu. Vonku. Chcem ti povedať niečo... Niečo osobné." Jenny s ospravedlňujúcim úsmevom pozrela na posledného z trojice. "Sorry Timmy, nechcem mať pred tebou tajnosti, ale to čo chcem Atreyu povedať je dôverné. Dúfam, že sa nehneváš." "Hnevať ? Nie. Ja... Ja, pôjdem von, ak chcete." "To nebude netreba. Ty len pekne ostaň v stane a my pôjdeme von. Počkej nás tu a nikam nechod'. O 5 minút sme späť. Dobré ?" Tim váhavo prikývol. Jeho kamaráti vyliezli zo stanu a Tim o chvíľu začul ako kamsi odchádzajú. Hluk ich chôdze rýchlo pominul a Tim ostal znova sám - tentoraz v stane. Veľká výhra to síce nebola, no aspoň sa pred chladom mohol ukryť v teplom spacáku. Po dlhom pobyte na mrazivom vzduchu to potreboval. I napriek relatívnemu pocitu bezpečia necítil pokoj. Čo musela Jenny Atreyu tak súrne povedať, že to nesmel počuť ? Žeby niečo o XCOM ? Atreyu síce spojitosť svojej kamarátky so supertajnou organizáciou striktnie odmietol, no prezradil by mu pravdu, ak by Jenny v XCOM naozaj bola ? Poznajúc Atreyu, tipoval by, že nie. Ako to však overiť ? Tim pozrel na čas v mobile. Bolo 22 minút po jednej. Atreyu s Jenny už boli preč minimálne 3 minúty. Alebo 4 ? Čo ak sú preč viac ako 5 a mali sa už vrátiť späť ? Možno sa im niečo stalo a potrebujú jeho pomoc. Tim si hryzol do spodnej pery. Samozrejme dobre vedel, že teória o napadnutí kamarátov je absolútny nezmysel, no ako výhovorka by mohla stačiť. Opatrne rozopol spacák a vezmúc si bundu, vybehol zo stanu. Aj napriek hlbokej noci, chmáry zastierajúce nahryznutý Mesiace trochu ustúpili a nevelkú planinu obklopujúcu stan znova zalievali belavé lúče zemského satelitu. V diaľke zahúkal výr. Tim sa nezľakol. Po udalostiach spred niečo vyše hodiny ho už len tak niečo nemohlo vystrašiť. Svojich kamarátov síce nikde nepočul, zato však začul zurčiaci potôčik. Pretekajúc neďaleko stanu, cícerkami zberal vlhkosť z okolitého lesa. Od chvíle čo sem dorazili, Tim doň ešte nenačrel. (Bohate mu stačil mrazivý pozdrav zo studničky dolu pod kopcom.) Ani sám nevediac prečo, pristúpil k lenivo odtekajúcej bystrinke a malíčkom žblnkol do vody. Aké prekvapenie - voda bola studená ! Nie, v tomto si veru tvár umývať nebude, ani keby ho Jenny sama poprosila. Radšej ostať špinavý ako sa znova triasť chladom. Ako nad tým uvažoval, zrazu začul akýsi šelest. Prichádzal z kroviny priamo pred ním. Okamžite vyletel do strehu. "Jenny ?" Namiesto odpovede dorazil len ďalší šum, tentoraz zreteľnejší a najmä vzdialenejší. Pripomínal ľudský hlas. Aj keď slovám nerozumel, podráždený tón reči spoznal okamžite. Neprirodzene vysoký hlas, nemohol patriť nikomu inému, iba jeho najlepšiemu kamarátovi. Tim okamžite zbystril sluch. Podľa úsečnej reči sa dalo usudzovať, že Atreyu zúri. Slová ako 'je to moja vec', 'nestaraj sa o mňa' či 'daj mi konečne pokoj' sa striedali s dlhšími pasážami, kedy hovorila Jenny. Jej reči síce Tim nerozumel, zato až priveľmi dobre porozumel ďalšiemu kamarátovmu výbuchu hnevu. "Tim ? Ten predsa o ničom nevie ! Nepleť ho do toho. On s tým nič nemá !"

Jenny na to niečo odvetila, no Tim nepočul čo. I to čo zachytil však stačilo na to, aby pochopil, že témou ich rozhovoru je on sám. Oblial ho studený pot a znova napol sluch. Tentoraz už nič nezačul. Atreyu musel stíšiť hlas, pretože jediné čo zachytil bol slabý šelest kamarátkinho hlasu. Tim pocítil ako mu nepríjemný kľč zvieria žalúdok. Jeho kamaráti sa o ňom rozprávajú a on netuší čo. To musí rýchlo zmeniť. Sľub nesľub, teraz išlo o viac. Vážiac každý krok, opatrne vyrazil smerom odkiaľ oba hlasy prichádzali. Našľapujúc po špičkách, dávajúc si pozor, aby nestúpil na konár či nezlomil vetvičku, rýchlo sa približoval k miestu tajného rozhovoru. Zrazu prudko zastavil. Medzi dvoma stromami, asi 20 yardov vpredu, uvidel Jenny. Spoznal ju podľa bielej bundy, ktorú mala na sebe. Atreyu stál hneď za ňu. Opretý o mohutný smrek, aj keď do tváre mu nevidel, podľa podráždeného rozhadzovania rúk sa dalo odhadnúť čo prežíva. Tim si opatrne čupol do najbližšieho krovia a začal načúvať. "Jen, už ma nesar ! Povedal som ti, že to nie je pravda. Nie som debil, aby som niečo také robil. Ja naňho kašlem ! Vôbec mi na ňom nezáleží, ani ma nezaujímá. To on ma s tým stále otravuje. Ja za to fakt nemôžem..." "Nemôžeš ?" Jenny vystretým ukazovákom prísne ukázala na priateľa. "Toto už som od teba počula veľakrát. Keby si to spravil raz, poviem, že si hlupák. Ale toto už je po tretie. Nemôžem uveriť, že po dvoch kolosálnych hlúpostiach spraviš to isté aj tretí raz. Ty si vážne ako decko. Malé hlúpe decko čo nemá rozum. Nechápem, ako ťa k nám vôbec mohli zobrať. Veď si úplne infantilný ! Potrebuješ minimálne dva roky, aby si dospel. Takto sa predsa nemôžeš chovať !" Atreyu si oblizol pery a tvár mu skrivil provokačný úškrnok. "Infantilný ? Si myslíš, že keď hovoríš akože múdre slová, tak si dospeljšia ?" Jenny zafučala od zlosti a otočila sa o 180 stupňov. Tim sa skrčil k zemi zatajac dych. Ak ho Jenny teraz objaví, bude zle. V duchu si začal pripravovať sumár výhovoriek, ktoré chcel odrapotať, keď sa kamarátka spýta prečo ich špehoval, no našťastie po predlhej chvíli trvajúcej celú večnosť sa Jenny obrátila späť k Atreyu. "Nie Atreyu, nehovorím to preto, že chcem byť múdrejšia. Hovorím to preto, lebo chcem, aby si sa konečne začal chovať ako náš člen a nie ako malé rozmazané decko ktorého problémy musí vždy žehliť jeho otec." "Čo ? To nie je pravda ! Za mňa nikto nič nežehlí. Vymýšľaš si !" "Atreyu, prestaň tak kričať, lebo nás Tim začuje." Atreyu za zamračil. "Tak potom prestaň kecať sprostosti. Za mňa nikto nemusí nič žehliť. Ani foter. Aj tak nemá žehličku..." "Vážne ? Mám otcovi povedať čo sa tu stalo ? Mám mu povedať o Timovi ?" Atreyu sa trpkopousmial. "A čo by si mu asi tak povedala ? Oco vie, že Tim je môj... Že je to môj spolužiak." "Áno ? A čo na to asi tak povedia oni ? Keď im prezradím, čo si urobil, určite budú šťastím celí bez seba. Uvedomuješ si vôbec čo si to vykonal ?" Atreyu mávol dlaňou. "Jen prestaň byť taká hnusná. Zo všetkého robíš problém. Keby sa aj o Timovi dozvedeli, tak čo ? Nič zlé som nespravil. Bol to iba žart !" Jenny sa narovнала a pristúpila k Atreyu pozrúc mu do očí. "Atreyu, ak to neukončíš, nahlásim to. Dávam ti týždeň. Ak s tým neskončuješ, o všetkom im porozprávam a ty dobre vieš, aké sú sankcie za opakované porušenie prísahy." Atreyu sykol od zlosti a kamarátke nastavil chrbát. "Jen, niekedy ťa fakt neznášam. Naozaj !" "To mi je jedno, Atreyu. Pravidlá platia pre všetkých a nie som to ja kto ich porušuje. Obaja sme prisahali, tak sa tým aj riad'. Inak, vieš čo ťa čaká." Atreyu namiesto odpovede kopol do hĺby nafúkaného lístia a nič viac už nepovedal. Keďže aj Jenny mlčala, Tim pochopil, že ich rozhovor sa blíži ku koncu. Aj keď z toho čo počul mal úplný zmätok v hlave, opatrne začal spätkovať k stanu. Práve včas. Jenny povedala to čo musela a zvrtila sa na odchod, vyraziac tým istým smerom ako Tim. Atreyu ju po chvíli nasledoval. Tim dobehol k mrazivej bystrinke ako prvý a bez rozmýšľania ju preskočil. Jenny musela byť hneď za ním. Ak nechce byť prezradený, okamžite musí zaľahnúť. Len čo preliezol prechodovým

tunelom, bleskurýchle si zobul topánky a skočil do spacáku. Skôr než kamarátka vošla dnu, Timovi sa podarilo zaľahnúť na lôžko a zavrieť oči. Jenny opatrne nakukla do stanu. Baterku zapínať nemusela. I cez mesačné svit prenikajúci stenami stanu uvidela odpočívajúceho kamaráta. So zavretými viečkami a pravidelným dýchaním (tak ako Tima naučila dlhoročná prax pri maskovaní nočného čítania doma pod perinou) to Tim zahral dokonale. Keď do stanu vstúpil Atreyu, Jenny mu pošepala aby bol ticho. Čoskoro obaja vliezli do spacákov a rýchlo zaspali. Jediný kto ostal hore bol Tim. Ohryzájúc si nechty, premýšľal nad každým slovom, ktoré začul. Týždeň ? Aký týždeň ? Čo sa má stať za týždeň ? Komu a čo má Jenny prezradiť, ak Atreyu nespraví niečo čo ani jeden z nich nahlas nevyslovil ? Tim sa chvel pri pomyslení na strašidelne znejúce slová. Ak by ich nepočul na vlastné uši, neverí že neboli len výplodom otravného sna. Bohužiaľ táto možnosť neprichádzala do úvahy. Všetko čo sa odohralo sa odohralo presne tak ako si to pamätal. Jenny nútila Atreyu, aby do siedmych dní vykonal niečo čo sa týkalo jeho. Čo, to netušil, aj keď jedna vec Tima napadla okamžite. Desivú myšlienku sa však bál čo i len ďalej rozvinúť, aby ju náhodou neprivilal. Predstava, žeby mohol byť z XCOM vylúčený znela oveľa hrozivejšie ako všetky pazvuky, ktoré dnes v lese začul. A prečo vlastne ? Prečo by ho mali z XCOM vylučovať ? Niečo pokazil, alebo prezradil to čo nemal ? Komu a čo ? Na nič a nikoho si spomenúť nemohol. Ak je Jenny ozaj v XCOM (o čom teraz už nemohlo byť najmenších pochyb), prečo sa vyhrážala Atreyu, keď k nemu sa správala tak milo ? Žeby aj to bola len pretváрка ? Tim zavrtel hlavou. Nie, nezdalo sa mu to. Ľudí vždy vedel odhadnúť a u Jenny, tak milého a sympatického dievčaťa si nedokázal predstaviť, žeby mu dokázala klamať do očí. Vedť sama predsa niekoľkokrát zdôraznila, že klamanie je nesprávne. Alebo, aj to bola len hra ? Tim netušil. Nevedel, kde je pravda. Únava ho pomaly začínala zmáhať a viečka sa mu tísli k sebe. Protestne zatriasol hlavou. Nechcel ešte spať. Ešte musel dokončiť posledné rozhodnutie. Má prezradiť Atreyu, že ich rozhovor s Jenny počul ? Nanešťastie, skôr než stihol zaujať definitívne stanovisko, únava ho premohla a Tim tvrdo zadriemal. Noc i napriek hlbokému spánku nepokračovala pokojne. Tim sa neustále prevaľoval a nejasné predstavy rozostrené oparom spánku mu nedávali pokoja ani teraz, keď spal. Jenny slová zaznievali neustále dookola, opakujúc sa v čoraz intenzívnejšej ozvene. Spolu s nimi narastalo i chvenie. Podlaha, strop aj steny snovej miestnosti sa natriasali, ako na Tima dorážali kamarátkine slová. "Máš týždeň. Máš týždeň." Krátka veta pulzovala chlapcovým telom tak intenzívne, že mal pocit, že ho každú chvíľku roztrhá na kusy. Cítil, že koniec je blízko, keď zrazu... Prudké trhnutie ho prebudilo zo spánku. Tak ako predtým v lese, i tentoraz ucítil čiusi dlaň na perách. "Tim, to som ja." Pošepol Atreyu a naklonil sa nad kamaráta. "Musíš byť ticho, aby si nezobudil Jen." "Stalo sa niečo ?" Zapišťal Tim. "Nie, nič sa nestalo, ehm teda vlastne stalo." V šere nastávajúceho rána Tim uvidel, že kamarát sa dvojzmyselne usmieva. Atreyu naňho kývol, nech ho nasleduje. Len čo vyšli zo stanu, Tim pochopil dôvod pre ktorý ho kamarát zobudil. V strede veľkej čistinky, asi 10 yardov od stanu, stála veľká pahreba. Atreyu sa sem nejakým zázrakom podarilo naznášať desiatky kameňov z celého okolia, aby z nich vytvoril dokonalú ohradu brániacu šíreniu ohňa. Do stredu pahreby uložil konáre, ktoré si ešte večer priniesol z lesa. Vystlané napadaným lístím i zoschnutou trávou, ostávalo už len škrtnúť zápalkou. Keď to Tim uvidel, vytreštil oči. "Atreyu, ale vedť to... Vedť to je predsa..." "Ticho ! Chceš zobudiť Jen ?" Tim prosebne pozrel na kamaráta. "Ale to predsa nemôžeš ! Jenny to zakázala." Atreyu prevrátil oči a ukázal na dlhé palice vedľa pahreby. Konce naostrených hrotov zoschnutých konárov zdobili objemné špekáčiky. "Som hladný ako pes. Musím niečo zožrať, inak tu zdochnem. Chceš dva,

alebo tri ?" Tim otázku ignoroval. "Atreyu, odkiaľ to máš ?" "Predsa z batoha. Skryl som ich, aby ich Jen nenašla. Zasa by mala tie svoje vegetariánske drísty. Všetci si to počul !" Tim sa zatváril nešťastne. "Ale keď to uvidí, určite sa naštvie. Nezapaľuj prosím ten oheň. Čo keď začne fúkať vietor a zhorí celý les ? Raz som videl taký film na Discovery, kde deti ako my chceli zapáliť oheň a podpálili celý les. Zavreli ich do basy a rodičia museli cvakať strašné prachy." Atreyu pokrčil plecami. "Keď nechceš, nemusíš jesť. Ja ťa napchávať nebudem. Mne však nikto rozkazovať nebude ! Ani Jen." Atreyu vytiahol z vrecka malý zapaľovač a plápolajúci plamienok priložil k papieru na vrchole zápalnej pyramídy. Oheň rýchle zliezol nadol, zachytiac prvé konáriky. Nanosené lístie, aj keď navlhnuté z nedávneho dažďa, okamžite vzbĺklo a početné iskry sa rozleteli na všetky strany. Našťastie ani jedna z nich neprenikla udupaným pásom trávy, ktorý Atreyu pred zažatím pahreby polial vodou z neďalekého potôčika. Sálavé teplo ožiarilo oboch chlapcov. "Tak čo ? Ešte stále sa ti niečo nepáči ?" Tim nervózne šklbol tvárou. "Jenny bude určite naštvaná." "No a ? Nech je. Je to síce kámoška, ale je to aj baba a mne žiadne baby rozkazovať nebudú !" Atreyu schmatol jednu z naostrených palíc a šľavnatý špekáčik ponoril do plápolajúceho ohňa. Tim chvíľu váhal, no stúpajúca vôňa šľavnateho mäsa ho prinútila zmeniť názor. Sadli si na najbližší kameň a postupne špekáčik po špekáčiku mizli najprv v ohni, aby napokon skočili v tráviacom trakte oboch chlapcov. Zjedli ich dohromady štyri, každé sústo zajedajúc hrubými krajcami chleba s cibuľou a horčicou, ktorú Atreyu nezabudol doniesť. Keď sa dosýta najedli, ostali sedieť pri ohni, kochajúc sa krásou plápolajúcich plameňov. Posvätné ticho ako prvý narušil Tim. "Atreyu, môžem sa ťa na niečo opýtať ? Viem, že si mi už na to odpovedal, ale... Jenny, ona naozaj nie je z XCOM ?" Atreyu zašúchal dlaňami a po očku žmurkol na priateľa. "Jasné, že nie. Jen je iba kámoška. Poznám ju už dlho. Skamarátili sme sa ešte keď sme boli malí. Moja mama, teda vlastne nie mama, ale otec robil s jej mamou pre jednu firmu a raz, keď sme boli na takej debilnej firemnej párty, tak som ju tam stretol. Teraz už foter robí pre inú firmu, no stále si mailujeme a niekedy ma príde navštíviť. A vždy má potom také debilné nápady, ako ísť na idiotský výlet do takejto hnusnej kosy." Tim sa zamračil. "Ale Jenny predsa povedala, že mamu nemá." Atreyu prekvapene pozrel na Tima. "To ti povedala ? Kedy ?" "Keď sme spali. Ešte sa mi nechcelo spať a Jenny bola tiež hore. Pýtala sa ma či sa mi tu páči a vtedy mi to povedala. Ale asi som ju zle počul." Atreyu sklopil zrak. "Nie, počul si dobre. Jenny o tom nerada hovorí. Je na to strašne citlivá. Vieš, ona fotrovcov tak ako my nikdy nemala, a keď sa jej nechceš dotknúť, tak jej o tom nehovor. Nehovor jej ani o svojej mame a otcovi. Bolelo by ju to." "Ale čo ak mi naši zavolajú ?" "To je OK, to jej navadí. No nikdy sa jej nepýtaj na jej rodičov. Iba by sa urazila. Vieš, Jen je celkom fajn baba a je s ňou kopec srandy, aj keď niekedy chce byť strašne múdra a vtedy je s ňou fakt na nevydržanie. Všetci poznáš ženské... Myslí si, že keď je kapitánka, tak môže každému rozkazovať." "Kapitánka ?" Zopakoval Tim. "No ehm, povedal som kapitánka ? Je kapitánka futbalového klubu. Teda vlastne nie klubu, ale tímu faniniek, čo poskakujú pred zápasom s tými blbosťami v ruke." "Myslíš konfety ?" "Nie konfety. To je niečo iné. Myslel som tie sprostosti ako umelé kvety a stužky čo majú futbale a hokeji a mávajú s nimi. Jenny bola ich šéfkou, ehm teda vlastne kapitánkou, aj keď neznáša, keď o tom hovorím. Nie, že jej vykecaš, že som ti to povedal !" Tim zavrtel hlavou a v duchu si predstavil Jenny ako povzbudzuje na zápase. Divná predstava. Atreyu schmatol palicou - teraz už bez špekáčikov a pozvoľna ňou rozhrabal zhasínajúcu pahrebu. Tim do slabnúceho ohňa chvíľu hľadel, no nedalo mu. Otázka, ktorú mal na jazyku ho sužovala už od chvíle čo Jenny spoznal. "Atreyu, môžem sa ťa ešte na niečo opýtať ? Hovoril si, že s Jenny sa

poznáš dlho a že ťa chodí navštevovať. Ona... Ona býva ďaleko ? Hovorila, že je z nejakého mesta čo je hrozne ďaleko. Prišla sem z Kanady, alebo z Európy ?" "Z Európy ? Prečo by mala chodiť z Európy ? Nie, ona... Ona býva dolu na juhu až v ehm... No proste na juhu. Niekedy, keď má čas sadne do lietadla a príde k nám. Aj preto je tu. Večer však musí spať, a preto musíme domov. Aj keď teda, ja by som z tejto kosy najradšej vypadol hneď !" Atreyu vyskočil na nohy a prihodil do ohňa posledný hrubší konár, ktorý mu ostával. "Nejdeme nazbierať nejaké drevo ? Ešte je len sedem a kým odtiaľ vypadneme, bude tu pekne hnusná kosa." Tim chcel odpovedať, keď náhle zmeravel. Atreyu sa musel obrátiť, aby uvidel príčinu Timovho šoku. Jenny stála pred stanom. S rukami v bok a vlasmi rozpustenými po pleciah, netvárila sa dvakrát prívětivo. "Hi Jen ! Už si vstala ?" Jenny bez slova pristúpila k pahrebe a pozrela na rozžeravené uhlíky. "Nikdy ma nepočúvaš. Stále si musíš robiť čo chceš." Atreyu nahodil ospravedlňujúci výraz. "Ale keď nám bola hrozná kosa." "Nám ?" Odvrkol Tim "To ty si zapálil ten oheň. Ja som ti hovoril, aby si to nerobil." Atreyu štuchol do kamaráta. "Žalobaba, buď ticho ! Musíš všetko vykecať ?" "Čo ? Povedal som iba pravdu. Ja som to nechcel zapáliť." "Nehádajte sa !" Zavelila Jenny prísne. "Dúfajte, že tí čo ste ich v noci videli neboli lesní strážnici a neprídu sem, lebo potom im Atreyu ty budeš vysvetľovať, kto zapálil ten oheň." Atreyu vykúzlil očarujúci úsmev, akoby to o čo ho kamarátka požiadala bola tá najjednoduchšia vec na svete. Aj keď Jenny mala na sebe len ľahkú bundu, namiesto do stanu zamierila k neďalekému potôčiku. "Idem sa opláchnuť a trochu sa rozcvičiť. Vy zatiaľ začnite s balením a zahaste ten oheň. O deviatej vyrážame." Ako to Jenny povedala, zašla za stan a obaja chlapci o chvíľu začuli čľapkanie vody. "Bf... Nechápem ako sa v tom môže umývať. Asi chce frajerovať, že jej nie je zima." Tim kamarátovu poznámku ignoroval. "Atreyu, ja to idem zhasiť. V batohu mám fľašku. Donesiem vodu a spolu to zhasíme. Dobré ?" Atreyu provokačne žmurkol na priateľa. "Čo je ? Bojíš sa jej ? Vidíš, že nebola našťvaná. Vedela, že to spravím. Už ma pozná !" "Hej, ale čo ak má pravdu a naozaj sem prídu lesníci ? Keď uvidia ten oheň, zoberú nás a povedia našim, že sme boli v lese sami. Potom ma už nikdy s tebou nepustia von." Atreyu si znudene zívot. "No tak dobre teda. Ale urobíš to ty. Ja sa tej ľadovej vody ani nedotknem." Tim spokojne prikývol a vyskočil na nohy. Keďže batoh zanechal v stane, musel úzkou spojovacou chodbou preliezť dovnútra. Ruksak stál opretý v úplnom rohu, hneď vedľa Jenny a Atreyu batohu. Plastová fľaška ležala až na úplnom dne, takže skôr než ju vytiahol, musel povyhadzovať všetky veci von. Objemná nádoba so širokým uzáverom, ktorú napokon vybral by pri troche šťastia mohla postačovať, aby do nej nabral vodu i bez toho, aby prstami musel načrieť do ľadovej bystriny. Spokojný s plánom začal vyhádzané veci vracat späť do vaku, keď uvidel Atreyu batoh. Nie ten, ktorý mal kamarát cestou na sebe, ale ten, ktorý keď ukázal Jenny, tak ju tým našťval, že ho musel okamžite zabaliť. Nevedno prečo, teraz ležal bezprizorne pohodený na zemi. Zvedavosť urobila svoje a Tim opatrne nadvihol nevelký plecniak. Ľahučký ako pierko, nemohol vážiť viac než pár ???0. Zelenkastý povrch zdobilo niekoľko vreciek. Na bočnej strane batoh špatil dlhokánsky škrabanec. Pri pohľade naň Tim zmeravel. Spomenul si na výlet na vyhliadkovú vežu, kedy Atreyu spadol z bicykla. Vtedy mal na chrbte batoh rovnakej farby i veľkosti. Ryha musela byť pozostatkom práve tohto pádu. S hlbokým nádychom si dodal odvahy. Dobre si pamätal ako naňho Atreyu vybehol, keď mu chcel z ruksaku vybrať liečivú masť. Najprv Atreyu a potom Jenny. Obaja na obyčajný kus látky a plastiku reagovali podráždene. Prečo asi ? Tim otvoril neuzamknuté veko a nazrel dnu. Veľké očakávanie vystriedalo o to väčšie sklamanie. Vak bol prázdny. Nebolo v ňom vôbec nič a hladké lesklé steny bez vnútornej prepážky ani žiaden úkryt, kde by

niečo mohlo byť neposkytovali. I napriek všetkému, Tim siahol dnu. Jemná látka na dotyk mrazila. Celú noc pohodený v chladnom stane, nečudo že steny z plastu mrazili. Trochu sklamaný, Tim chcel batoh zatvoriť, keď ucítil čosi zvláštne. Neprijemný zápach cibule mu udrhel do nosa spolu so známou arómou šľavnatých špekáčikov. Nahol sa nižšie, keď končekmi prstov ucítil akúsi masť. Bola všade po okrajoch ruksaka. Podľa vône musela patriť mäsovým pochúťkam, ktoré len pred malou chvíľou zjedli. Žeby ich Atreyu spolu s cibuľou ukrýval v práve tu? Ale keď Jenny predsa povedal, že ruksak je prázdny. Tim si batoh poobzeral zo všetkých strán, no keďže nič zaujímavé neobjavil, vybehol zo stanu - i s fľašou v ruke. Keď dobehol k potôčiku, Jenny tu už nebola. Nesediac ani pri ohni, najskôr musela niekam odbehnúť. Tim odhadoval, že na malú či veľkú potrebu. I sám bude čoskoro musieť. No až potom čo zahasí oheň. Z bystrinky omývajúcej machom pokryté okruhliaky načerpal plnú fľašu vody a chystal sa vstať, keď medzi stromami uvidel akúsi postavu. Biela bunda našťastie neznámeho okamžite identifikovala. Jenny stála v strede miniatúrnej čistinky, chrbtom otočená k Timovi. Státie nebol ten najpresnejší výraz pre to čo Timova kamarátka robila. Vzpriamená na vrchole oblej skaly, jednu nohu mala opretú o druhú a rukami spojenými prstami vytvárala nad hlavou akúsi striešku. Bizarná póza v ktorej dievča niekoľko sekúnd bez najmenšieho hnutia zotrvalo pripomínalo cvičenie jogína. Z ničoho nič pravú nohu vymrštila pred seba a spravila divoký výkop do vzduchu. Pred dopadom na povrch klzkého kameňa sa jej podarilo šikovne sa zmrštiť, vďaka čomu nestratila na rovnováhe. Tim preglgol. Jenny výskok bol úžasný. Také niečo videl iba vo filmoch. To však ani zďaleka nebolo všetko. Po chvíli si Jenny stanula na ruky a priamo na vrchole kameňa urobila stojku. Obrátená dolu hlavou, s telom napriameným sľaby anténa, vykonávala jeden úchvatný cvik za druhým. V jednej chvíli dokonca celú váhu tela niesla na jedinej ruke. Napokon zoskočila na zem, no cvičenie ešte neskončilo. Bleskurýchlymi pohybmi všetkých končatín naznačovala kopy i údery, vysoké výskoky sa striedali s ohromujúcimi otočkami, pády na zem nasledovali výskoky do staja po ktorých prichádzali ďalšie a ďalšie simulované chmaty. Tim skrytý v krovinách civel na kamarátku s otvorenými ústami. O tom, že Atreyu ovláda niekoľko bojových umení už vedel, no toto bolo niečo celkom iné. Jenny chvaty boli neveriteľne ľadné, dokonale precízne a úžasne synchronizované s pohybmi jej tela. Každý kop či úder mal excelentné načasovanie, každý skok a úhyb smeroval do obranného postavenia proti prípadnému protiútok. Úžasný výkon. Dívať sa na bojové umenie kamarátky bolo dych vyrážajúce i odstrašujúce zároveň. Tim mal vždy strach z ľudí čo ovládali bojové umenia a nemyslel tým šaša Dave, ktorý sa svojimi schopnosťami viac chvastal, akoby by ich v skutočnosti ovládal. Ľudia, ktorí trénovali karate, judo, či kung-fu vždy na Tima pôsobili znepokojujúco. Čo na tom, že majstri týchto umení neustále prízvukovali, že ich schopnosti sú iba na obranu. Vidiac všetky tie prihlúple filmy, nešlo tomu veriť. Veď kto by aj na obranu potreboval kopať iného do brucha, zasadzovať mu tvrdé údery do tváre, či zhadzovať ho na zem? Nie, takému niečomu Tim nikdy neverí, a pred každým kto tieto umenia ozaj ovláda bude mať navždy rešpekt. Aj pred Atreyu. A teraz ako na naschvál zistil, že jeho nová priateľka je na tom nieže rovnako, ale aj ďaleko lepšie. Jenny - obyčajné dievča. Tim sa striasol. Každý ďalší kop v ňom vzbudzoval čoraz tiesnivejšie pocity. Prikrčený k zemi chcel vstať, keď naňho Jenny z ničoho nič zvolala. "Timmy, už ideš?" Tim vyskočil do pozornosti. Aj keď kamarátka sťažka odfukovala, jej pery čeril široký úsmev. "Ja... Ja... Ja som chcel ísť zahasíť ten oheň." Tim na dôkaz svojich slov zamával plastovou fľaškou, ktorú ešte stále zvieral v dlani. "To teraz nechaj tak. Potom to spolu zahasíme. Pod' ku mne. Chceme ti niečo ukázať." Tim trochu váhavo pristúpil bližšie.

"Ja... Ja som ťa nechcel špiónovať. Iba som šiel po vodu." Jenny sa zachichotala. "Veď ja ani nehovorím, že si ma špiónoval. A keby aj, mne by to nevadilo." Tim sklopil zrak. Nevedel čo na to povedať. Jedna otázka sa mu síce tísila na pery, no chvíľu trvalo, kým nabral odvahy. "Jenny, ty... Ty vieš karate ?" "Karate ? Karate veľmi nie, ale ovládam judo, karate a moje najobľúbenejšie je judo." "Judo ?" "Áno judo. To je zo všetkého najlepšie. Na rozdiel od hlúpeho karate je určené len na obranu. No viem aj karate a judo a taktiež trochu judo a karate. Judo mi však zo všetkého ide najlepšie." Tim ohromený šokujúcimi informáciami pozrel do zeme a namiesto odpovede začal pohľadom blúdiť po napadanom lístí. Jenny uvidela, že kamarát je nesvoj a pristúpila bližšie. "Ty si asi bojové umenie nikdy neskúšal, však ?" Tim zavrtel hlavou. "Nie ja... Ja by som to nevedel. Nie som taký šikovný, ani tak silný." "Silný ? Na judo nemusíš byť silný. Musíš ovládať techniku a tá sa dá naučiť. Chce to iba trochu tréningu. Ak chceš, môžem ti niečo ukázať." Tim nespomohol pohliadol kamarátke do očí. "Ukázať ? Čo ?" Jenny sa usmiala. "Podaj mi ruku, ale nezľakni sa." Tim opatrne napriahol pravicu. "Vieš Jenny, ja..." Skôr než Tim stihol vetu dokončiť, svet okolo neho sa obrátil a ani netušiac ako, pristál na zemi. Namiesto bolestivého dopadu, aký by sa po prehode cez chrbát dal očakávať, súperka ho s jemnosťou sebe vlastnou zložila do trávy. Tim pár sekúnd vyjavene žmurkal na všetky strany, nechápuc čo sa stalo. "Dúfam, že si sa nezľakol ?" Jenny na znak zmierenia podala Timovi podala dlaň. Tim chcel gesto opätovať, keď mu tvár stiahol bolestivý kŕč a oboma rukami sa chytil za hlavu. Jenny skočila na kolená. "Timmy, čo sa ti stalo ? Udrel si sa ? Prepáč mi to. To som naozaj nechcela !" "Nie. Neudrel som sa. Ja... Ja iba nechcem mať vo vlasoch chrobáky." "Chrobáky ?" Jenny pár sekúnd trvalo kým pochopila čo je vo veci a začala sa smiať. Spoločne vstali a Tim si začal opierať tvár i vlasy, zatiaľ čo Jenny mu pomohla s nohavicami a bundou. "Dúfam, že sa na mňa nehneváš ?" "Hnevať, prečo ?" "Ale, pre nič. Keby si chcel, mohla by som ti ukázať ako sa to robí. Podaj mi ešte raz ruku. Neboj sa, teraz ťa už neprehodím." Tim váhavo napriahol ľavicu. Jenny ho chytila najprv za zápästie a potom za rameno, aby ho v šikovnom chvate kedy mu svoje plece podstrčila pod jeho hrud' nadvihla do výšky. "Vidíš, takto sa to robí ? Dôležité je byť správne skrčený a otočiť sa tak aby si mal plece v správnej výške i pozícii. Ak chceš niekoho prehodiť cez chrbát, v skutočnosti ho neprehadzuješ cez chrbát, ale cez plece. Musíš to urobiť takto, inak by ťa váha protivníka mohla zhodiť na zem. Ak ho prehodiš cez plece a podrazíš mu nohy, dostaneš ho dolu, aj keď je oveľa ťažší ako ty." Ako to Jenny povedala, tak aj urobila a Tim sa po druhýkrát ocitol na chrbte. Tentoraz už našťastie bez šoku. "Vidíš ! Je to vlastne veľmi jednoduché. Nič v tom nie je. Naozaj !" Jenny pomohla kamarátovi na nohy a celý cvik si zopakovali. "Tak, a teraz to skús ty." "Ja ?" Zakoktal Tim prekvapene. "Jasné ! Skús ma prehodiť." Jenny napriahla ruku. "Chyť ma najprv za zápästie a potom za rameno. Neboj sa, zvládneš to." Tim s malou dušičkou vykonal to čo mu Jenny nariadila. "Tak, a teraz sa zohni a skús ma prehodiť. Musíš ísť poriadne do kolien a plece dať trochu nižšie." Tim sa skrčil tak ako to predtým videl u Jenny a ani nevediac ako, vykonal niečo čo by ani sám nečakal. Prudkým trhnutím dostal dievča nad seba, a aj keď trochu nešikovne, napokon ju predsa len prehodiť. Jenny tvrdo pristála na zemi. Voľnou rukou sa jej aspoň trochu podarilo stlmiť pád. "Och prepáč." Vyhĺkol Tim. Jenny sykla od bolesti a tvár jej skalil nepekne úškrn. "Sorry Jenny, ja... Ja som naozaj nechcel. Je mi to hrozne ľúto." "Ľúto ?" Zachechtal Atreyu škodoradostne a vystúpil spoza stromu za ktorým sa už hodnú chvíľu ukrýval. "Čo to tu robíte ? Jen, ty učíš Tima karate ?" "Nie karate, ale judo a Timovi to celkom ide. Práve ma prehodiť cez chrbát. Však Timmy ?" Tim nespomohol prikývol. "Ts... A to je nejaký problém ? Judo je o ničom. Je to úplný

shit. Žiadne kopy, ani cool údery, iba debilné váľanie sa po zemi. Judo neznášam. Keď už tak karate, alebo kung-fu. To je niečo !" Jenny sa zachmúrila. "Atreyu neprovokuj ! Judo je najlepšie. Je to obranný, nenásilný šport. Nie ako to tvoje karate." "Však práve... Preto je to aj taký shit ! Obranné umenia sú o ničom. Keď sa chceš biť, nauč sa karate, alebo jiu-jitsu a nie sprosté judo ! S tým nikoho neporazíš." Jenny prižmúrila viečka. "Takže judo je podľa teba o ničom ? Chceš si to vyskúšať ?" Atreyu v okamihu skočil do bojového postoja. "Ale bude to bolieť !" Jenny urobila jemný úklon a ustúpila dozadu. "Nie, nebude." Atreyu zovrel päste a pravú nohu posunul mierne pred seba. "Mám topánky !" "Však aj ja, ale..." Skôr než Jenny stihla dopovedať, Atreyu z ničoho nič zaútočil. Naznačiac úder rukou, vymrštil pravú nohu pred seba. Jenny šikovným obratom kop stlmila a Atreyu musel uskočiť dozadu. O sekundu však svoj útok zopakoval. Tentoraz už Jenny neostala pasívne čakať, a namiesto obranného chvatu sa jej podarilo podraziť súperovi nohy. Atreyu ani sám nevediac ako, ocitol sa na zemi. Jenny urobila jemný úklon a ruky si zložila ako pri modlitbe. "Ďakujem Atreyu za zápas." "Za zápas ?" Atreyu bleskurýchle skočil do stoja. "Ešte sme neskončili !" Len čo to povedal, znova udrel. Tentoraz Jenny odskočila. To protivníka iba povzbudilo, aby zaútočil znova. Najprv raz, potom druhýkrát a napokon i do tretice. Jenny sa zakaždým uhla či ustúpila, zblokujúc každý kop či úder. Aj keď Atreyu fučal ako pokazený rušeň, neprestával s útokmi. Asi pri siedmom, či ôsmom výpade to Jenny prestalo baviť a namiesto šikovného úskoku lakťom zrazila Atreyu hmat, aby ho voľnou rukou schmatla za bundu. Keďže mu zároveň i podrazila nohy, Atreyu sa po druhýkrát ocitol na zemi. Držiac ho tvárou nadol s rukami stiahnutými za chrbtom, Jenny Atreyu úplne paralyzovala. "Atreyu už stačilo. Budeme obaja spotení a ešte nás čaká dlhá cesta." Atreyu sebou trhol, no kamarátkino zovretie bolo prisilné. "No tak, prestaň už ! Už ma to fakt nebaví. Teraz ťa pustím, ale dáš pokoj, dobre ?" Jenny uvoľnila zovretie a uskočila dozadu. Atreyu bez slova vstal, nepekne zagáňiac na priateľku. Jenny sa obrátila k Timovi. "Timmy nič si z toho nerob. Iba sme ti chceli..." "Jenny pozor !" Tim chcel kamarátku varovať, no zbytočne. Jenny reflexy fungovali skvele. V zlomku sekundy sa prikrčila k zemi a Atreyu ktorý ju stihol oblapiť okolo krku prehodila v divokom chmate tak obratne, že dopadol do neďalekej kopy naviateho lístia. Tentoraz bol už Atreyu definitívne odpísaný. Zahanbený z trápnej porážky, ostal ležať na zemi. Jenny pochopila, že to prehnela a podala mu dľaň. "Atreyu prepáč. Nechcela som." Atreyu vystrel pravicu, tváriac sa, že ospravedlnenie prijíma, no len čo sa ich dlane streli, mocne sebou trhol a Jenny skončila v lístí spolu s ním. "Aj tak som lepší !" Zvýskol Atreyu veselo a vyskočil na nohy. Súboj našťastie viac nepokračoval. Obaja nepriatelia si podali ruky a začali si oprašovať šaty plné napadaného lístia. "Tak čo, ako sa ti to páčilo ?" Opýtala sa Jenny, keď Tim pristúpil bližšie. "To kde ste sa to všetko naučili ?" "Nie je to nič ťažké. Naučiť sa základy bojového umenia zvládne každý. Stačí len trochu disciplíny, natrénovať pár chmatov, zvládnuť pády, plus niekoľko ďalších vecí. Ak chceš, niekedy ti ukážem viac." Tim preglgol. "Ty sem ešte prídeš ? Hovorila si, že si z ďalekého mesta." "No vlastne... Vlastne, áno. No neboj, jasné že prídem. To mesto zasa nie je až tak ďaleko. Však Atreyu ?" Atreyu namiesto odpovede zodvihol zo zeme mobilný telefón, ktorý mu počas súboja vypadol. Nastal čas na návrat. Najprv však museli zhasiť oheň a zbaliť stan. Teraz keď na rozoberaní pracovali všetci, stan i celé táborisko rýchlo zmizlo z povrchu zemskeho. Tak ako Tim pred spaním sľúbil, zavolať mame. Našťastie teraz sa ich rozhovor odohral bez prihlúplych lichôtok. Mamu iba zaujímalo kedy sa vrátia späť a Tim jej musel sľúbiť, že jej na obed ešte zavolá. Len čo Jenny vykonala poslednú ohliadku, uistiac sa, že nič nezabudli, vyrazili späť tou istou cestou ktorou sem prišli. Po niekoľkých minútach

došli k studničke pri ktorej Atreyu včera prezradil, že budú spať sami. Trochu si opláchli zablatené topánky a čoskoro pokračovali ďalej. Autobus mal ísť 10 minút pred piatou čo by mali bez problémov stihnúť. Na rozdiel od cesty tam kedy poväčšine hovorila Jenny, tentoraz si ústa na špacír púšťal najmä Atreyu. Témou ich rozhovoru nemohlo byť nič iné, ako nočné stretnutie s neznámym autom. "Čo myslíte, čo to bolo za auto, čo sme v noci videli ? Myslíte, že to naozaj boli strážcovia ?" "Prečo sa pýtaš ?" Namietol Tim. "Ty si ho predsa videl.". "Veď práve ! Čo tu asi tak robilo ? Keď sme sem išli, žiadne auto sme nevideli. Prišli až v noci, tak aby ich nikto nevidel." "Ich ?" Nerozumel Tim. "V tom aute sedeli traja. Nevidel som im do ksichtov, ale boli to muži. Dvaja tlačili auto a tretí keroval. Nie je to zvláštne, že celý čas čo sme stanovali sme počuli iba jediné auto ?" Jenny pozrela na priateľa, pochopiac kam mieri. "Atreyu, boli to strážcovia. Takí čo chodia po lese a dávajú pozor, aby niekto neplašil zvieratá či nezakladal ohne." "Heh, vraj neplašil zvieratá ! A preto asi s tým autom hučali ako sprostí, však ?" "Keď zapadli do blata, čo podľa teba mali robiť, ty mudrc ? Museli ho nejako dostať von. Bola to náhoda, že ste ich začuli. Keby ste nevyšli zo stanu a spali, ani o nich neviete." Atreyu sa zamračil. "Blbosť ! To neboli žiadni strážcovia. To by na sebe museli mať uniformy, a tie nemali." "Vážne ? Povedal si predsa, že si im nevidel do tváre. Ako vieš čo mali na sebe ?" "Lebo som to videl v reflektoroch !" Odsekol Atreyu podráždene a namiesto Jenny, upriamil svoju pozornosť na Tima. "Tim, ty si čo o tom myslíš ? Aj ty veríš tej sprostosti, že to boli strážcovia ?" Tim sa zatváril rozpačito. "Ja neviem. Ja som ich fakt nevidel." Atreyu zafučal od zlosti. "Och, spolupracovať s vami to je teda vážne cool. Vraj blbí strážcovia... Tí určite boli niečo celkom iné." "Celkom iné ? A čo tak asi ? Mimoszemšťania z planéty ???0, alebo noční ???0 ?" Jenny sa obrátila k Timovi. "Timmy nepočúvaj ho. Atreyu si zasa vymýšľa nejakú hlúposť, aby ťa nastrašil, tak ako včera s tými skautmi." "Jen prestaň ! Mohol to byť ktokoľvek. Napríklad aj pytliači čo šli loviť zvieratá. Išli v noci, aby ich nikto nevidel. A veľké auto mali preto, aby mohli ulovené jelene strkať do kufra. Vzadu som videl obrovské krabice. Načo ich asi tak mali ?" Jenny si povzdychla. "To naozaj neviem, ale určite nie na ulovené zvieratá. Jelene nie sú nočné zvieratá ako napríklad diviaky. Tie sa v noci nelovia." "No možno, to boli aj diviaky. Ja som nevidel, čo v tých vreciach majú." "Ahá ! Takže už sú to zrazu vrecia ? Doteraz to boli krabice a teraz zrazu vrecia ?" "Sorry, pomýlil som sa. Boli to vrecia. Ale to je jedno. Niečo tam mali. Nekecám ! A určite v nich niečo bolo." Tim preglgol. "A tie vrecia, neboli náhodou čierne ? Vieš, také do ktorých sa dávajú mŕtvoly ?" Atreyu pozrel na priateľa a oči mu okamžite zaiskrili. "Áno, áno. Presne také boli ! A presne tak aj vyzerali. Ako vrecia na mŕtvoly. A boli plné ! Stavím sa o kilo, že tam dnu nejaké mali. Možno to bola mafia, čo chcela svoje obete zahrabať do lesa." Jenny si pľasla po čele. "Atreyu, preboha prestaň už ! To sa vážne nedá počúvať. Vrecia s mŕtvolami, mafia... Zo všetkého spravíš horor." "Čo ? To Tim povedal, že sú to vrecia s mŕtvolami v ktorých sú obete mafie." "Nie mafie. Ja... Ja som myslel na niečo iné, ale asi je to hlúposť." "Hlúposť ? Aká hlúposť ? Tim povedz nám to. Chceme to počuť. Čo to podľa teba bolo ?" Tim sa nepokojne zamrivil. "Iba ma to tak napadlo. Videl som to v jednom filme, ale to sa určite nestalo." Atreyu zašúchal dlaňami. "Tim prosím, prosím, prosím ! Povedz nám to. Chceme to vedieť. Obaja !" Skôr než Tim otvoril ústa, pozrel na Jenny. Tá sa ani nemračila, ani neusmievala a tak sa rozhodol. "No ja som myslel či to nebola nejaká sekta ?" "Sekta ?" Vyhŕkli Jenny a Atreyu odrazu. "Taká čo vraždí ľudí a potom ich pochováva v lesoch. Robia pri tom také hnusné rituály a iné veci. Raz som o tom videl taký film aj čítal jednu knihu." "Timmy ty čítaš také knihy ????" Zvolala Jenny pohoršene. "Bola z Internetu. Čítal som ju cez prestávky v škole." Atreyu sa zachichtal. "Vidíš Jen, Tim

sa v škole nenudí ! Tak ako ja ! A podľa mňa má pravdu. Čo ak to naozaj bola sekta ? Takí čo v lesoch vyvolávajú duchov. Videli ste ten špicový film, kde sa traja vedci stratili v lese, keď pátrali po záhade jednej bosorky ?" Tim zbledol. "Ty myslíš Blair Witch Project ?" "Jasné ! Presne tak sa to volalo. Bolo to podľa skutočnosti. Čo ak tá sekta bola niečo podobné a práve sa vracala z nejakej vraždy ?" Jenny prevrátila zrak. Chcela niečo povedať, no uvedomila si, že naťahovať sa s dvoma milovníkmi hororov obdarených premiérou fantázie by nemalo žiaden zmysel. "Tak dobre teda, vy dvaja experti. Takže sekta ? A viete o tom, že ten film, o ktorom hovoríte nebol podľa skutočnosti ? Hrali ho normálni herci, ktorí to hrali tak, aby to vyzeralo, ako niečo skutočné. No bol to iba film. Všetko to bolo urobené tak, aby oklamali divákov. A ako pozerám, aj sa im to podarilo." Atreyu mávol rukou. "To je jedno. Možno to hrali, ale auto bolo ozajstné. Počuli ste ho ty, aj ja. Všetci sme ho počuli. To nemôžeš poprieť !" Jenny sa pousmiala. "Nie, nemôžem, ani nechcem. Normálne auto, ktoré zapadlo do blata. Nič viac." Atreyu si odplul do trávy. "To určite... Tim nevšímaj si ju. Jenny nemá fantáziu. Za všetkým musí vidieť debilné vysvetlenia. Vôbec si nevie predstaviť, že niektoré veci môžu byť..." Atreyu nestihol vetu dokončiť. Jeho slová prerušil hrozivý rámus. Trojica kamarátov ako na povel zastala. "Čo to bolo ?" Zajachtal Tim. Atreyu pozrel na Jenny a tá naňho. "Muselo to byť auto. To sú určite oni ! Tá sekta ! Skryte sa niekde ! Prichádzajú !" Atreyu sa zvrhol, že vyrazí preč, no Jenny ho schmatla za golier. "Atreyu prestaň panikáriť ! To nie žiadna sekta." Len čo to Jenny povedala, rámus sa zopakoval. Tentoraz znel omnoho hlasnejšie. Prichádzal z pravej strany, kde sa lesný chodník v ostrom uhle zvažoval kamsi dolu. "Musí tam byť cesta ! Skrčte sa k zemi, nech nás nevidia !" Tim kamarátku okamžite poslúchol a v zlomku sekundy padol do blata. Jenny ho napodobnila, no Atreyu si tak ako vždy urobil všetko po svojom a namiesto prikrčenia sa rozbehol k najbližšiemu stromu. "Atreyu tam nie ! Uvidia ťa !" Atreyu kamarátku nepočúval. Dobehol k veľkému javoru a ukryl sa za jeho nie práve najhrubší kmeň. Jenny naňho zamávala, no zbytočne. Atreyu mal vlastnú hlavu. Vyklonený spoza stromu, očakával príchod vozidla. Čoskoro sa ho i dočkal. Teraz, keď stromy ostali poväčšine bez lístia, mohutný džíp čiernej farby bolo vidieť na desiatky yardov ďaleko. Nenápadná poľná cesta poniže chodníka vytvárala okolo skalného brala na ktoré nevedomky posledných pár minút šliapali prudké esičko. Auto ženúce sa rozbitou cestou muselo pred zatáčkou prudko spomaliť. Škripot brzd doplnil frkot blatnej vody. Atreyu neodolal pokušeniu a vyklonil sa spoza stromu. "Atreyu, zalez späť !" Zavelila Jenny. Atreyu bol nanešťastie prítomnosťou neznámeho džípu natoľko zaujatý, že kamarátkiným slovám nevenoval pozornosť. Vystúpil spoza stromu a naklonil sa ponad prudký zráz smerujúci po takmer kolmej stene nadol k ceste. Hluk motora náhle ustal. Auto ostalo stáť rovno pod skalou. Atreyu zbadal, že z vozidla ktosi vystupuje, no skôr než stihol vodičovi vidieť do tváre, šuchol sa za neďaleký krík a konečne zaľahol. Jenny pochopila, že je zle a rýchlo sa k Atreyu priplazila. Vymenila si s ním krátky pohľad, a hoci nič nepovedala, výraz jej tváre hovoril za všetko. Dolu pod skalou ktosi vystúpil z auta. Trojica malých výletníkov začula jeho kroky. "Hej ty tam hore, ukáž sa ! Videl som ťa. Kto si a čo tam robíš ?" Atreyu meravo pozrel na priateľku. "Nemohol ma vidieť. Bol som skrytý." Neznámy Atreyu poznámku ignoroval a pohotovo dodal. "Hej ty, počuješ ma ? Ty v tom bielom (Atreyu mal na sebe bielu bundu - úžasne nenápadné), mám si tam po teba hore skočiť ? Som člen lesnej stráže ???0 lesov. Toto sú súkromné lesy a nepovolané osoby tu nemajú čo hľadať." Jenny roztiahnutou dlaňou naznačila kamarátom, aby ostali na mieste. "Teraz budem hovoriť ja ! Nechajte to na mňa." "Ty sa im chceš ukázať ? Čo keď sú z tej sekty ?" Zajachtal Atreyu. "Nie, Jenny prosím nerob to ! Atreyu má pravdu." Jenny sa obrátila

k Timovi, že mu odpovie, no strážnik ju predbehol. Jeho hlas znel čoraz agresívnejšie. "No tak, počul si ma ? Okamžite sa mi ukáž, inak si tam vážne po teba vyleziem." Jenny pochopila, že ďalšie naťahovanie času by muža iba väčšmi podráždilo a vyskočila na nohy. Podišla k okraju skalného výbežku a s roztvorenými dlaniami, naznačujúc že nemá zbraň sa strážnikovi ukázala. Muž, ktorého zbadala bol nevysokoj útlej postavy s úzkymi plecami a hlavou ozdobenou priestranným klobúkom s klipsou nad čelom. Rovnošatu podobnú policajnej uniforme tvorila hrubá perová bunda s nohavicami svetlozelenej farby. Na očiach mal slnečné okuliare, vďaka ktorým mu nebolo vidieť do tváre. Zablatené čižmy naznačovali, že muž sa len nedávno predieral hlbokým bahnom. Keď strážnik uvidel Jenny, nedokázal skryť svoje prekvapenie. "Kto si ?" "Pane, volám sa Jennifer Thompson a som tu na... Som tu na výlete." "Na výlete ?" Strážnik si nadvihol klobúk. "Kde je ten v tej bielej vetrovke ? Nehovor mi, že si tam sama. Videl som ho z auta. Nech sa okamžite ukáže ! Chcem ho vidieť." Jenny mávla na priateľa. "Atreyu pod' sem. Chce ťa vidieť." Atreyu namiesto poslušnosti zavrtel hlavou. "Jenny zdrhnime preč. Je to úchyl a ide si po nás ! Nemohol ma zdola vidieť. Musel o nás vedieť už predtým. Sledoval nás a teraz nás chce dostať !" Jenny zovrela pery. "Atreyu, prestaň si vymýšľať také sprostosti a okamžite pod' sem ! Je to rozkaz, rozumieš ?" Atreyu poslúchol a zareagoval. Zareagoval tak, že kamarátke ukázal neslušné gesto a rýchlo začal spätkovať. "Ja tam nejdem ! Kašlem ti na hlavu. Choď si tam sama, keď chceš !" "No tak, vy tam hore !?" Zasyčal muž zúrivo. "Bude to konečne ? Nemyslíte si, že keď ste na skale, tak mi ujdete. Chcem vás okamžite vidieť - a to všetkých. Rozumeli ste mi ?" "Jasné pane, hneď to bude." Jenny schmatla kamaráta za rukáv a chcela ho pritiahnúť k okraju skaly, no Atreyu sa jej vytrhol a upaľoval preč. "Atreyu stoj !" Atreyu prudko zabrzdil, no napriahnutý ako gazela, ostal stáť v bezpečnej vzdialenosti, pripravený pokračovať v úteku kedykoľvek to len uzná za vhodné. Tim vidiac, že je zle, pribehol okraju skaly, nech naňho muž vidí. "Ďalší ?" Štekol strážnik podráždene. "Koľko vás tam je ?" "Iba traja, pane. Ale ten tretí sa bojí. Nechce sa vám ukázať." Strážnik si zložil slnečné okuliare a zlovestným pohľadom si dievča premeral. "Nech sa okamžite ukáže, inak sa vážne naseriem ! A nechcete ma vidieť, aký viem byť, keď som nasratý !" Jenny preglgla. Na podobné vulgarizmy od dospelých nebola zvyknutá. "Pane, hneď to bude." Jenny skočila k Atreyu, a hoci nasilu, dotiahla ho k okraju zrázu. "Tu je tá biela bunda, ktorú mal na sebe." Muž si s neskrývaným záujmom prezrel podivnú trojicu. "Čo tam hore robíte ? Kde máte rodičov ?" "Rodičov ? My, ehm... My sme tu sami." "Sami ? To vám mám akože uveriť, že ste v lese sami bez rodičov ? Podťe dolu ! Chcem vás vidieť z bližšiea." Jenny pozrela na kolmú skalú končiacu po približne 40 yardoch v hustom kroví pri ceste. "Pane, ale tu sa predsa nedá zísť." Strážnik ukázal pred seba. "200 yardov pred vami je chodník, ktorý schádza dolu k ceste. Po ňom zídete, a nieže mi skúsíte ujsť. Aj tak nemáte kam, a okrem toho vás budem neustále sledovať. Je to jasné ?" Skôr než Jenny stihla odpovedať, strážnik si nasadil okuliare a nastúpil do auta. "Tak idete ?" "Áno pane, hneď tam budeme." Strážnik zapol motor a z otvoreného okienka mávol na trojicu. Poslúchli všetci, vrátane Atreyu. Kráčali pomaly, jeden vedľa druhého. Každý ich krok sprevádzal hukot motora, ako strážca lesa viedol mohutné auto točitou cestou. Keď sa po chvíli lesný chodník trochu vzdialil od cesty, Atreyu to nevydržal a pozrel na Jenny. "Ty naozaj chceš ísť dolu k tomu úchylovi ? Čo keď nás zabije ?" Jenny si utrela prepotené čelo. "Atreyu, prestaň už ! Ten chlap nie je žiaden úchyl. Je to lesný strážnik, ktorý stráži les. Sme na súkromnom pozemku, kde nemáme čo hľadať. Dúfam len, že mu nebude vadiť, že sme tu sami." "Sami ?" Prskol Atreyu podráždene. "A čo ak to nie je strážnik, ale ten z tej sekty ? Videla si to

jeho auto ? Je to presne to isté čo som videl v noci. Sú to oni. Tí istí !" Jenny si odfúkla a iba naučené sebaovládanie jej zabránilo povedať niečo ozaj nepekne. "Atreyu mohol by si byť už konečne ticho ? Nikto tu nie je zo žiadnej sekty, pretože žiadna sekta neexistuje. Vymyslel si hlúposť, aby si Tima nastrašil a sám sa teraz bojíš. Ty si teda ale vážne hrdina..." Atreyu mávol rukou a radšej štuchol do Tima. "Ty tiež chceš ísť k tomu chlapovi ?" Tim sa zatváril zmätene. "Keď ja neviem. Čo ak má Jenny pravdu a je to len strážnik ? Má auto aj uniformu." "Pchá, vraj uniformu ! Takú kúpiš hocikde." "Ja viem, ale aj tak mu nezdrhneme. Teda ja aspoň určite nie." "Nikam zdrhať nebudeme !" Zavelila Jenny prísne a prstom ukázala na Atreyu. "To platí aj pre teba ! Pôjdeme pekne dolu a všetko mu vysvetlíme. Ja, mu všetko vysvetlím a to i bez toho, aby som musela klamať. Aspoň uvidíte, že konflikty sa dajú riešiť aj normálne !" Atreyu spýtavo pozrel na Tima, no ten iba sklopil zrak. Aj keď Jenny slová zneli odvážne, v situácii v ktorej boli vyznievali smiešne. Tim netušil ako chce kamarátka strážnika presvedčiť, aby ich nechal napokoji, no mohol iba dúfať, že sa v sebe ani strážnikovi nemýli. Čoskoro dorazili k miestu, kde sa cestička rozchádzala do dvoch strán. Cestou tam si malú odbočku vôbec nevšimli. Tentoraz už na jej konci na nich čakal netrpezlivý strážnik. Atreyu sa naposledy kamarátky opýtal, či to so stretnutím myslí naozaj, no zbytočne. Jenny bola pevne rozhodnutá. Rýchlym krokom zbehli po prudkom svahu dolu k autu. Teraz keď pri ňom stáli, pôsobil tmavý džíp oveľa mohutnejšie, ako keď naň hľadeli z vrcholku skalného štítu. S tmavými nepriehľadnými sklami a ozrutným kufrom vzadu trochu pripomínal pohrebný voz. Keď sa dvere pre vodiča otvorili a von vystúpil útlý, iba o máličko vyšší chlap než Atreyu či Tim, Atreyu si neodpustil úškrnok. To však iba do chvíle, kým neuvidel zbraň, ktorú mal strážnik zastrčenú za opaskom. Jenny vystúpila o krok dopredu a neznámemu pohliadla do tváre. "Pane, sme tu, ako ste si želali." Strážnik si trojicu pocestných premeral ostrým pohľadom. "Kto ste a čo tu robíte ?" Jenny spravila ďalší krok vpred a jemne pokynula hlavou. "Volám sa Jennifer Thompson a s kamarátmi sme tu na výlete. Chceli sme sa trochu poprechádzať a taktiež som chcela Timovi a Atreyu ukázať prírodu. Sú z Minneapolis a do lesa často nechodia. Myslela som, že by som im ho mohla ukázať, že by sme boli spolu na čerstvom vzduchu a strávili tento prekrásny víkend ďaleko od ruchu veľkomesta." Strážnik sa zamračil a trochu si popopravil okuliare. Jenny vzletné slová, tak neprirodené jej veku, ho zaskočili. "A to ste akože na tú prechádzku šli sami ? Kde máte rodičov ?" "Nemáme. Sme tu naozaj sami. Oni..." Jenny mávla k Atreyu. "Mali prísť, ale nemohli. Atreyu otec mal veľa práce." Strážnik na chvíľu pozrel na Atreyu a potom sa otočil späť k Jenny. "Koľko máte rokov ?" "Dvanásť." Vyhĺkol Tim pohotovo. "Pane, ja mám trinásť a Atreyu je tiež dvanásť. S Timom sú spolužiaci." "Spolužiaci ?" Strážnik nepekne zažmúril na Tima. "To mi chcete povedať, že vás dvanásťročných zasranov pustili rodičia samých do lesa ? Neklamte mi ! Neznášam, keď mi niekto klame. Povedzte pravdu ! Kde máte rodičov ?" Zvýšený hlas strážnika spolu s červeňou v tvári predznamenávali, že s vyjednávaním to až tak jednoduché nebude. "Pane, ale my sme tu naozaj sami. Nikto tu s nami nie je. Ja rodičov nemám a Atreyu s Timom..." Jenny sa zrazu zhlboka nadýchla a sklopila zrak. "Máte pravdu pane. Oni nás sem nepustili. Nevedia o tom, že sme tu. Chceli sme im to povedať, ale samých by nás do lesa nikdy nepustili. Preto im chlapci povedali, že budeme spať u kamarátov. Nechceli sme im klamať, ale inak by sme tu nemohli byť." Strážnikovu tvár sčerial spokojný úškrn. Napriahol sa v celej svojej výške (či skôr nižke) a ruky si dal vbok. "Takže ste tu bez dozoru rodičov, ktorým ste ešte aj klamali ? To je krása ! Soplíaci zasraní. To z vás budú mať doma veľkú radosť, keď im poviem čo ste vykonali." Tim zbledol. Mužove slová ho vydesili viac, než jeho prítomnosť. Ak svoju

hrozbu ozaj naplní a zavezie ich domov, Tim sa bude môcť s pôsobením v XCOM i priateľstvom s Atreyu nadobro rozlúčiť. To za žiadnu cenu nesmie dopustiť. V panike z očakávanej katastrofy nabral posledné zbytky odvahy a najúprimnejšie ako vedel vyhrkol. "Pane prosím vás, nerobte to ! Nehovorte to našim. Ja... Ja som nevedel, že pôjdeme sami. Myslel som, že s nami prídu aj jeho rodičia." Tim ukázal prstom na Atreyu, keď si zrazu uvedomil čo vykonal. Prezradiť najlepšieho priateľa iba preto, aby si zachránil kožu bolo pekne zbabelé. Strážnik si Tima premeral prenikavým pohľadom. "Teraz chceš prosíkať ? Na to ste mali myslieť skôr. Toto je súkromný les, kde nemáte čo hľadať, ani keby ste boli dospelí a nie to ešte rozmazané deti. Mojou povinnosťou je vás odviezť k vašim rodičom a povedať im čo ste vykonal. O tom sa s vami nebudem vôbec baviť." "Ale pane !" Vyhrkla Jenny. "Naozaj vás prosíme, aby ste boli taký láskavý a nerobili to. Tim by mal z toho doma veľké problémy." Strážnik sa zlovestne zaškeril. "Ale to ma vôbec nezaujíma. Nasadnite do auta ! Okamžite !" Atreyu si s Timom vymenil krátky pohľad. Oboch napadlo to isté. "Ale pane !" Protestovala Jenny. "My ani nevieme kto vlastne ste. Neukázali ste nám váš preukaz. Ako máme vedieť, že nám hovoríte pravdu ?" Strážnik schmatol dievča za plece. "Chceš povedať, že klamem ????" "Pustite ju !" Zrúkol Atreyu a rozbehol sa kamarátke na pomoc. Strážnik odstrčil Jenny nabok a siahol si k opasku. Našťastie len po putá. Skôr než Atreyu stihol vykonať to čo plánoval, Jenny naňho zakričala. "Atreyu, prestaň ! Rozumel si ????" Atreyu rozpalený do červena neodvetil. Jenny musela skočiť medzi neho a strážnika. "Pane prosím, odpustite mu. On to tak nemyslel !" "Nemyslel ?" Nevysoký muž schmatol Atreyu za ruku a šikovne mu ju vykrútil poza chrbát. Želiezka cvakli a kovová obrúčka skrásnila pravé zápästie chlapca. Strážnik chcel Atreyu nasadiť putá i na druhú ruku, no Atreyu sa mu vyšmykol. Nanešťastie všetko zbytočné. Pohotový muž ho bleskurýchle zdrapil za vlasy. "Takže ty sa budeš vzpierať, čo ?" Atreyu zasyčal od bolesti. Strážnik využíjúc svoju silu, začal ťahať Atreyu k autu. Na Jenny hlasné protesty vôbec nereagoval a poznámku o policajnej brutalite odbil spľskou tých najvulgárnejších nadávok. Pre Tima, ktorý až do tejto chvíle všetko iba bezmocne sledoval, náhle akoby zastavil čas. Obrazy, zvuky i stony vlastného dychu - to všetko stratilo na význame. Rozmazané kontúry metajúceho sa priateľa i kričiacej kamarátky sa rozostřili, a hoci mal oči otvorené, jedinú čo vnímal bola čierna škvŕna. Jagavá a matná zároveň, temná i žiariaca súčasne - zaberala takmer celý hrudný kôš muža zákona, deformujúc mu tvár i postavu. Možno ak by Tim za posledné týždne neprežil to čo prežil, nenašiel by odvalu vykonať to čo vykonal. No práve trápenie a strach mu dodali odhodlanie k odvážnemu činu. Ani nevediac ako, z najhlbších útrobov jeho hrdla (duše) vyrazil desivý rykot. Ako rozzúrený býk uprostred divokej koridy uvedomujúc si neodvratnosť svojej skazy vykonal posledný útok - posledný vzdor nepriazni osudu. Bez rozmyslu či dlhšieho uvažovania vyrazil strážnikovi v ústrety. Nevysoký muž sa nestihol ani otočiť, keď do jeho tela vrazil rozzúrený chlapec. Nebol to kopanec, ani buchát, žiaden sofistikovaný hmat či ťah, ktoré sa Tim len ráno naučil. Využíjúc rýchlosť a hoc nevelkú, no predsa váhu 12 ročného chlapca, vrazil telom premeneným v baranidlo do strážnika. Rozvlhnutá cesta spolu s napadaným lístím spravili svoje. Nevysoký muž stratil rovnováhu a pošmyknúc sa v klzkej kaluži, padol na zem - tvárou rovno do blata. Atreyu, ktorému sa tesne pred nárazom podarilo uhnúť, vyjavene pozrel na priateľa. Nepovedal nič, zato však Jenny áno. "Timmy, preboha čo si to urobil ????" Tim zmeravel. S kamarátkinou výčitkou ním prenikol neopísateľný strach. Nie zo strážnika samotného, ale skutku, ktorý vykonal. Udrieť ochrancu lesa znamenalo to isté čo udrieť policajta. Trestný čin za ktorý odsúdení putujú na dlhé roky do basy. "Vypadnime preč !!!" Zreval Atreyu duchapritomne.

Jenny neváhala ani sekundu. Obrátila sa k obom chlapcom a najhlasnejšie ako vedela, vykrikla. "Bežte !" Tim nepotreboval príkaz zopakovať a v momente sa pustil do splašeného úteku. Atreyu ho rýchlo nasledoval. Spoločne zamierili na lesný chodník, rovnakou cestou akou sem prišli. Vysoký sklon i klzká zem prestali byť prekážkou. Tim upaľujúc v čele trojčlennej skupiny necítil bolesť ani nedostatok kyslíka. Strach z hrozného skutku nahradil adrenalín. Bez najmenšieho zastavenia prebehli 500 yardov a stále bežali. I napriek nesmiernemu odhodlaniu, postupne im začali dochádzať sily. Atreyu s putami na zápästí a nadrozmerým batohom na chrbte takmer spadol, keď sa snažil vyhnúť klzkému kameňu v strede chodníka. "Zastaňte !" Zavelila Jenny úsečne. Hoci posledná z trojice, mala dostatok síl, aby mohla oboch kamarátov kedykoľvek predbehnúť. Jenny ston prinútil Tima zabrzdiť a obzrieť sa cez plece. Na veľké prekvapenie, chodník za nimi bol prázdny. Strážnik tu nebol a nič nenasvedčovalo, že ich prenasleduje. Dokonca ani hukot jeho auta nebolo nikde počuť. Jenny dobehla k obom priateľom. "Musíme sa skryť !" "Skryť ?" Zajačal Atreyu lapajúc po dychu. "Kde sa tu chceš skryť ? Musíme utekať na zastávku. Ten úchyl po nás určite ide." "Atreyu, na zastávku takto nedobehneme. Je to viac ako šesť míľ. Musíme sa niekde ukryť." Tim ukázal na skalný výbežok, týčiaci sa iba niekoľko yardov nad chodníkom. Skupina mohutných balvanov odsadených v nevelkých rozstupoch pripomínala miniatúrnu zmenšeninu svetoznáameho Stonehenge. Jenny rýchlymi skokmi pribehla k prvej zo skál. Kamenný útvar bol dostatočne priestranný, aby ukryl všetkých. "Tim, Atreyu, rýchlo sem !" Len čo to Jenny povedala, lesom zaburácal známy rachot. Strážnikovo auto sa k ním rútilo veľkou rýchlosťou. Chlapci na nič nečakali, a aj keď vyčerpaní po dlhom behu, tých pár krokov preleteli ako nič a ukryli sa za najväčšiu zo skál. Jenny sa k ním prisunula a zhodila ruksak z pliec. "Dajte si dolu batohy. Rýchlo !" Obaja chlapci poslúchli. Práve včas. Mohutný teréniak sa vyrútil spoza okraja dlhej rovinky kopírujúcej lesný chodniček. Jenny pozrela na Atreyu a Tim a prstom im naznačila, aby mlčali. Auto prehrmelo okolo a bez zastávky pokračovalo ďalej. Hluk motora po chvíli ustal. "Je preč ?" Zašepkal Tim. "Ešte nie. Určite sa vráti. Hľadá nás. Keď nás neuvidí, otočí to a pôjde späť. O chvíľu ho budeme počuť znovu." Tim preglgol. "Ako mu ujdeme ?" Jenny si utrela prepotené čelo a kývla na Atreyu. "Daj si dolu tú bundu. Musíme si obliecť niečo nenápadné." "Nenápadne ? Čo ?" Jenny siahla do batohu a vytiahla z neho dvojicu pršiplášťov. "Toto si oblečte. Sú zelené, nebude vás tak vidieť." Atreyu s neskrývaným odporom pozrel na dlhočizný zvršok nepeknej farby pripomínajúci maskáče vojakov. "To fakt musíme mať na sebe ?" "Áno. V tej bielej bunde si bol Atreyu fakt nenápadný ! Keď nechcete, aby nás dostal, musíte byť v tomto." Atreyu schmatol pršiplášť a namrzene zamával putom, ktoré mu ešte vždy krásnilo pravé zápästie. "A čo spravíme s týmto ?" Jenny namiesto zbytočných slov vytiahla z vrecka švajčiarsky nôž vybavený tenkým šraubovákam a okamžite sa pustila do práce. Neprešla ani minúta a šikovným manévrom sa jej podarilo ešte nezaistené putá odomknúť. Kovová obrúčka s cinkotom dopadla na zem. Atreyu si pošúchal ruku. "Tie putá necháme tu ?" Jenny sa nadýchla, že odpovie, keď lesom opätovne zaburácalo. Auto tentoraz prichádzalo z opačnej strany. Všetci traja sa pritisli k sebe. Jenny nechcene zavadila o Timovu dlaň. Tim jej gesto, viac podvedome ako s úmyslom, zopakoval. Auto zabočilo na dlhú rovinku. Rámus motora znel čoraz intenzívnejšie. To najhoršie zo všetkého však malo ešte iba prísť. Hukot motora zrazu prerušil piskot bŕzd a auto prudko zastavilo. Vystrašená trojica nevidela ako sa dvere pre vodiča otvorili. Skrytí za kameňmi, ktoré ich výškou len o málo prevyšovali, od napätia ani nedýchali. Aj keď to čo sa deje dolu na ceste nevideli, všetko počuli až príliš dobre. Strážnik vystúpil z auta a začal sa prechádzať hore dolu po ceste. Spod

topánok mu odlietavali kamene ako ich celou silou odkopával do diaľky. Jeden z nich dokonca hodil smerom k lesnej cestičke. Tim sa strhol, no držiac kamarátku za ruku, nespravil žiaden pohyb, ktorý by ich mohol prezradiť. Strážnik niekoľkokrát prešiel sem a tam, kým mu napokon z úst nevyšla nereprodukovateľná nadávka. Musel byť rozzúrený do nepríčetna a nebolo ľahké odhadnúť čo by asi urobil, ak by sa mu malí utečenci dostali do rúk. Našťastie, či už za to mohli Timove modlitby, alebo len zablatené šaty strážcu lesa, muž napokon naskočil do vozu a auto o pár sekúnd zmizlo v lese. Tim privrel viečka a z úst mu vyrazil hlboký výdych. "Myslíte, že sa ešte vráti ?" Jenny sykla od bolesti. "Timmy prosím ťa, mohol by si ma pustiť ?" Tim zažmurkal od prekvapenia, keď si uvedomil, že kamarátku dľaň zvierajú takou silou, že jej sčervenala hánka. "Och sorry, ja... Ja som nechcel." "To nič." Jenny si sadla do machu obrastajúceho kamennú hradbu a tvári si položila do dlaní. "Och vy dvaja, vy ste mi ale dali. Timmy, preboha čo to do teba vošlo ? Prečo si sotil do toho strážnika ?" Tim sklopil zrak. "Ja... Ja neviem." "Nevieš ?" Atreyu sa kamarátovi hodil okolo krku. "Jen, Tim nás predsa zachránil ! Videli ste čo mal ten hajzel v aute ? Určite bol z tej sekty." Jenny zaťala prsty do dlaní. "Do kelu Atreyu, prestaň už s tým ! O tom nezmysle nechcem viac počuť, rozumieš ? Keby si si nevymyslel takú hlúposť, nič by sa nám nestalo. Úplne si Tima vystrašil. Si somár, vieš o tom ?" "Somár ?" Štekol Atreyu zúrivo a len zrýchlené dýchanie po dlhom behu mu zabránilo, aby povedal prvé čo mal na jazyku. Jenny pritisla viečka k sebe a tuho premýšľala. Keď ich po niekoľkých sekundách otvorila, mala už pripravený plán. "Tak dobre teda, urobíme to takto. Vy dvaja sa oblečiete do plášťov a ja si na seba dám tmavšiu bundu. Počkáme v úplnej tichosti päť minút, keby tu na nás ten človek náhodou čakal. Ak sa neukáže, pôjdeme ďalej. Nebudeme zastavovať, ani sa nahlas rozprávať. Maximálne šepotom a aj to iba vtedy, ak to dovoľím. Na miestach, kde je chodník odkrytý až dolu k ceste budeme bežať, a keď začujete zvuk auta, urobíte presne to čo vám poviem. Buď sa niekde ukryjeme, alebo ak nebude kam, ľahneme si na zem, aj keby tam mala byť mláka či blato. Lesný chodník je vysoko nad cestou, takže ak budeme ležať, zdola nás neuvidí. Aspoň nie, v týchto plášťoch. Nesmiete však spanikáriť a urobiť nejakú hlúposť, inak nás chytí. Je to jasné ?" Atreyu zošpúlil pery a výraz jeho tváre hovoril za všetko. Tim mal čosi na jazyku, no bál sa to nahlas povedať. "Čo je Timmy, niečo sa ti nepáči ?" "Nie ja iba..." Tim tak zvláštne pozrel na kamaráta. "Atreyu, nemohol by si... Nemohol by si nám pomôcť ?" "Pomôcť ?" Nechápal Atreyu. "Ja... Myslel som či by si nemohol, či by nám nemohli pomôcť ?" "Nemohli ? Kto ?" Nerozumela tentoraz pre zmenu Jenny. Atreyu sa silene zachechtal a objal Tima okolo pliec. "Ale nikto. Tim si iba vymýšľa. Je v šoku, však Tim ?" Tim neodvetil. Silné zovretie kamarátovho ramena ako tichá pripomienka sľubu, ktorý včera v Groove Parku dal, bola dostatočným znamením. Našťastie, Jenny mala iné starosti ako lúštiť chlapčenské nezmysly a tak sa s Atreyu vysvetlením uspokojila. Napokon všetko urobili tak ako to vymyslela. Tim s Atreyu si na seba natiahli dlhé plášte a Jenny si vzala tmavozelenú bundu. V úplnej tichosti počkali dobrú štvrt hodinu, kým Jenny nevyšla zo skrýše a nepresondovala terén. Keď sa po chvíli vrátila, priniesla iba dobré správy. Po strážnikovi akoby sa zem zľahla. Jenny prebehla stovky yardov ďaleko, no ani jeho, ani jeho auto nikde nezbadala. Pravdepodobne ho prenasledovanie prestalo baviť a najskôr sa vrátil k zmyslupnejšej práci. (To bol aspoň ten optimistickjší scenár.) Po krátkych prípravách spočívajúcich vo vylíati prebytočných tekutín i zahodení nezjedených potravín (samozrejme bez obalov, aby neznečistili prírodu) sa s odľahčenými vakmi pustili do náročnej a nebezpečnej cesty späť. Po hodine intenzívneho pochodu už mali za sebou viac ako dve tretiny cesty a doteraz ich sprevádzalo šťastie. O strážcovi a jeho aute ani nechýrovali a cesta i

napriek všetkým nerovnostiam ubiehala rýchlo. Dokonca ani únavu necítili. Značka, ktorú prešli presne o tretej oznamovala, že do cieľa ostáva už iba jeden a pol míle. V kopcovitom teréne to znamenalo 40 minút rýchlejšej chôdze. Ako sa blížili k zastávke, niektorým (menovite Atreyu) sa rozviazal jazyk. "Tim, bol si fakt super. Niečo také by som do teba nikdy nepovedal. Zhodiť na zem strážnika a ešte k tomu s pištoľou za opaskom, to bolo fakt cool. Videli ste ako ten šmejď spadol ksichtom do blata ? Heh, ten musel smrdieť ako... Všetkí viete čoho." "Áno Atreyu, vieme čo, ale nehovor to nahlas. Nemusíš byť vulgárny." Atreyu sa zachechtal. "Vraj vulgárny ? Počula si toho chlapa ? On rozprával ako ?" "Viem ako rozprával, ale to ešte neznamená, že aj my musíme byť takí ako on. Okrem toho, to čo Tim spravil nebolo vôbec cool. Naopak, bolo to veľmi nerozumné. Zaútočiť na strážnika, ktorý si ešte k tomu konal svoju prácu ? Keby nás chytil, ani si to radšej nechcem predstaviť. Timmy, čo to do teba vošlo ? Prečo si doňho strčil ? Mal si strach, alebo si spanikáril ? Také niečo sa predsa nerobí." "Heh, vraj spanikáril... Tim je predsa hrdina ! Zachránil si nás pred úchylákom čo nás chcel uniesť." Jenny si povzdychla. "Atreyu prosím ťa... Povedala som ti, že o tom nezmysle už nechcem viac počuť. Keby si svojimi hlúpymi rečami nevystrašil Tima, nemuselo sa nič stať. Ty si všetkému na vine !" "Ja ?" "Áno, pretože si vystrašil Tima. Bolo to od teba absolútne nezodpovedné." Atreyu sa zaškeril. "Už hovoríš ako môj foter. Tim mal náhodou pravdu. Zachránil nás. Ty si nevidela čo mal v kufri. Mal tam vrecia. Veľké čierne vrecia. Presne také, aké sa používajú na mŕtvoly. Nebol to žiaden strážca, ale niekto úplne iný. Niekto..." "Z vraždiacej sekty, však ?" Zavrčala Jenny nervózne. "Ó Atreyu, fakt úžasný nápad. Ozaj perfektné... V tej tvoje sekte asi nemajú nič iné na práci iba behať po lese v obrovskom aute a loviť svoje obete, čo ? Ozaj geniálna teória. Mal by si o tom napísať knižku. Určite z toho bude minimálne bestseller..." Jenny vyčerpane pozrela na Tima. "Ako som už povedala, žiadna sekta to nebola. Bol to obyčajný strážnik, ktorý asi celú noc strážil, a preto bol taký nervózny." "Nervózny ?" Vyprskol Atreyu. "Chcel nás dostať do svojho blbého auta. Na to si zabudla ??? Prečo nás tam tak veľmi chcel ? Vieš čo sa mohlo stať, keby ho Tim nezrušil ? To ty si chcela k nemu ísť. Ja som chcel zdrhnúť preč. Ty si všetkému na vine !" Jenny si povzdychla a iba nekonečná trpezlivosť jej dodala silu pokračovať v dialógu. "Atreyu, nikto nás neuniesol, ani nechcel. A už ozaj stačilo. Nebudeme sa o tom viac baviť. Dobré ?" Atreyu vystrúhal nepekny úškrn a pozrel na Tima. "Povedz aj ty niečo ! Podľa teba to bol úchyl, alebo blbý strážnik ?" Tim pokrčil plecami. "Ja neviem." "Nevieš ? Akože nevieš ? Prečo si potom doňho strčil ? Bojíš sa povedať pravdu ? Čo si zbabelec ?" Tim neodvetil. Niežeby nechcel, no myslou sa mu prehánalo toľko myšlienok, že nevedel ktorú si vybrať. Jenny to uvidela. "Timmy, nemusíš sa báť. Už sme ďaleko. Ten strážnik na nás už určite dávno zabudol. Za chvíľu budeme na zastávke, kde budú aj iní ľudia a tam nám nič nehrozí." "A čo ak tam bude na nás čakať ? To ho zbijeme, alebo čo ?" Jenny prísny pohľadom šľahla na kamaráta. "Nie ! Nikto nebude nikoho biť ! Atreyu, čo to rozprávaš za hlúposti ? Biť policajta ? Si sa zbláznil ?" "Všetkí som iba srandoval." "O takých veciach sa nesranduje ! To čo sme spravili nebolo správne. Nemali sme ujsť a už vôbec nie do niekoho strkať. No stalo sa a už sa to nedá vziať späť. Všetkí Timmy ?" Tim nervózne šklbol lícom a ďalej kráčať bez slova. Nastalo nepríjemné ticho, ktoré po zbytok cesty už nik nenarušil. Keď dorazili na zastávku, nenašli tu ani cestujúcich, ani strážnika. Pre istotu si sadli za neďaleké kríky. Dobrých 40 minút do odchodu, nemali veľmi čo na práci. Atreyu cestou vyhladol a z posledných zvyškov jedla (mliečna čokoláda a sladké tyčinky) sa začal napchávať. Jenny si dala jablko a Timov jahodový džús, na ktorý položený na dne ruksaku, takmer celkom zabudla. Ponúkla i Tima, no ten nemal chuť a naďalej iba

zamyslene hľadela do zeme. Jenny pochopila, že s kamarátom niečo nie je v poriadku. Vzhľadom na to čo zažil to nebolo až tak prekvapujúce. Zaútočiť na ozbrojeného policajta by vyviedlo z miery aj omnoho odolnejšie povahy, než tá Timova. Napadlo ju, že má strach, no radšej by to počula priamo od neho. Presvedčiac sa, že ich Atreyu (práve zaujatý napchávaním) nepočúva, naklonila sa k nemu. "Timmy, ako ti je ? Si OK ?" Tim zošpúlil pery. "Áno, ja... Som OK." "Naozaj ? Prečo potom nič nehovoriš ? Ešte stále máš strach z toho strážnika ? Neboj, on už nepríde. Ak by tu na nás čakal, už by sme ho videli." Tim sklopil zrak a nervózne zašuchal skrehnutými dlaňami. "Vieš Jenny, ja som ešte nikdy predtým nič také nespravil. Ani v škole. Ja... Ja som naozaj nechcel. Je mi to hrozne ľúto." "Ľúto ?" Zamumlal Atreyu s ústami plnými gumových cukríkov, ktoré objavil na dne ruksaku. "Náhodou, to bolo úplne cool. Ja by som spravil to isté, keby ma ten hajzel nechytli. Jen, radšej by si mala Timovi poďakovať a nie ho tu buzerovať. Zachránil nás." "Atreyu, ale ja predsa nikoho nebuzerujem. Povedala som iba toľko, že to nebolo správne. Takto sa predsa konflikty neriešia. A už o tom nechcem viac počuť. Iba som chcela vedieť prečo Timmy nič nehovoriš. Si na nás nahnevaný ?" "Nahnevaný ? Nie, ja iba..." Timove prsty zrazu stiahol neprirodzený krč. Jenny to uvidela a chytila ho za ruku. Mal ju úplne studenú. "Timmy čo ti je ? Je ti zima, že sa tak trasieš ?" "Nie, nie je mi zima." "Tak čo sa potom stalo ? Vidím, že ti niečo je. Keď sa nebojíš, ani ti nie je zima, čo ti je ? Bolí ťa niečo ?" Tim prižmúril viečka a z perí mu vyrazil hlboký výdych. "Znova som ich videl. Čierne škvryny. Ten strážnik... Chcel nám niečo urobiť. Nevieť čo presne, ale vedel som, že nám chce ublížiť. Preto som ho aj udel. Vždy, keď ich vidím, stane sa niečo zlé. Aj teraz sa malo niečo stať. Nevieť čo presne, ale nechcel som, aby nám ublížil." Jenny zmeravela. Kamarátove rozochvené slová ju šokovali. Pár sekúnd trvalo, kým sa spamätala. "Hovoriš, že si videl čierne škvryny ? Aké čierne škvryny ? Nerozumiem." Tim preglgol. V ústach cítil nepríjemnú pachuť. "Bola iba jedna, ale bola tam. Keď ten muž chytil Atreyu, mal ju tu." Tim si ukázal do prostriedku hrude. "Bola tam a bola obrovská. Takú veľkú som nikdy predtým nevidel. Ani u Tonyho, ani u Harolda." "Tonyho, Harolda ? Kto to je ?" Atreyu, práve prehítajúc posledný kúsok kokosovej tyčinky, zaškúlil na priateľku. "Ale nikto. Raz keď sme boli v škole, Tim tú vec videl u jedného kámoša, teda nie kámoša, ale jedného dementa, ktorý mu predtým nedal pokoj. Volá sa Tony a je to úplný pako. No zmákli sme ho. Teda vlastne, ja som ho zmákol. Už nám dá pokoj, však Tim ?" Tim neodvetil. Telo mu zvierali bolestivé kĺby a iba s námahou dokázal dýchať. "Timmy a tie čierne škvryny boli rovnaké ako u tvojho spolužiaka ? Mali rovnaký tvar a farbu ? Boli na tričku, alebo aj na tele ?" Atreyu mávol rukou. "Jen, kašli na to. Timovi sa iba niečo zazdalo. Hovoril som ti, že má veľkú fantáziu. Vždy si niečo vymýšľa. Všetci si vymýšľajú." "Všetci si vymýšľajú, že mi šibe. Ale mne nešibe. Viem, že to bolo naozaj. Viem to !" Zbytok Timových slov zastrel plač. Rozplakal sa pred dievčaťom ako malé dieťa. Teraz už však na tom nezáležalo. Jenny si naňho určite

stihla urobiť názor a všetkému je koniec. Už nikdy viac ho nepríde navštíviť, nikdy viac ju nestretne. Ved' kto by sa aj chcel kamarátiť s uplakávaným chlapcom, ktorý vidí čierne škvrny ? Ďalší výron slz sa natlačil do Timových očí. Chcel si ich utrieť, keď uvidel tvár dievčiny. Dívajúc sa naňho, Jenny zvierala v dlaniach belavú vreckovku. "Timmy neplač. Nechcela som sa ťa dotknúť. Nemyslela som to zle. Naozaj." Tim s vďakou prijal ponúkaný kus papiera. "Viete, vždy keď sa má stať niečo zlé, tak ich uvidím. Keď ma chce niekto zbiť, alebo keď veľa nadáva, aj vtedy ich vidím. Nie stále, iba keď sa má stať niečo ozaj zlé. Tak ako teraz. Vedel som, že nám chce niečo urobiť. Preto som aj doňho strčil. Inak by som to nikdy nespravil." Atreyu zrazu vyskočil na nohy. "Podľa mňa má Tim pravdu. Ten úchyl nám chcel niečo urobiť. Preto aj chcel, aby sme s ním išli do auta. Normálny poliš by nás predsa nebral do polišského auta." "Chcel nás iba zaviesť domov, aby sme nezablúdili." "Nie Jenny !" Z Timovho hlasu vyžarovala mrazivá istota. "Malo sa stať niečo zlé. Báľ som sa, aby vám neublížil. Mal som o vás strach. Nechcel som, aby sa vám niečo stalo." Tim pritisol viečka k sebe a hrdlo mu zovrel kľúč. Jenny ho určite nepochopí. Nepochopí ho, tak ako ho nepochopila mama, tak ako ho nepochopil otec, ako ho nepochopili v škole, ako ho nechápal Atreyu. Ani ona mu neuverí. Nemôže veriť niečomu čo sama nevidela. To jednoducho nie je možné. Nikto, ani Jenny to nedokáže. Jenny niekoľko sekúnd hľadela Timovi do očí, keď jej pery zrazu zvlíňal ľahký úsmev. "Timmy, prepáč mi to. Máš pravdu. Nevidela som to čo ty, a preto ani nemôžem povedať čo presne si videl, no keď hovoríš, že si to videl, tak ti verím." Tim s nádejou pozrel dievčaťu do očí. "Nehovoríš to len tak, však ?" Jenny sa usmiala. "Myslíš, že by som ti klamala ? Keď niečo poviem, vždy to myslím naozaj. Čierne škvrny o ktorých si hovoril síce nepoznám, to však ešte neznamená, že si ich nemohol vidieť a nemohli niečo znamenať. Vieš, ja som iba chcela vedieť prečo si na toho strážnika zaútočil. Myslela som si, že si bol nahneváný, že si sa báľ, a ty si nás pritom chcel iba ochrániť." Tim potiahol nosom. "Nechcel som, aby nám niečo urobil." Jenny sa naklonila ku kamarátovi a objala ho. "Timmy prepáč mi, že som povedala také hlúposti. Nechcela som." "Nie, to ja som vám o tom nechcel povedať. Báľ som sa, že by ste mi neverili. Keď som to povedal tatovi, myslel si, že mi šibe a chcel ma zobrať k cvokárovi. No mne nešibe. Naozaj existujú, aj keď mi nikto neverí." "Ale ved' my ti predsa veríme ! Však Atreyu ?" Atreyu zdvorilo prikývol, no keď sa Tim nedíval, prevrátil oči. Tim sa povzbudivým slovám potešil. Jenny nevyzerala ako tá, ktorá by dokázala vedome klamať a ak teda naozaj hovorí pravdu, znamenalo to, že má ďalšieho spojenca, ktorému sa môže so všetkým zdôveriť. Alebo presnejšie, takmer so všetkým, lebo o niektorých veciach prisahal, že ich neprezradí nikomu. "Ďakujem. Ďakujem vám, že mi veríte." Zajachtal Tim dojata a konečne i on sa mal dôvod na úsmev. "Vieš čo Timmy ? Napadla ma jedna vec. Keď budem doma na zák... Ehm, chcela som povedať, keď budem doma v mojom meste, tak by som sa mohla na tie čierne škvrny pozrieť. Samozrejme, iba ak budeš súhlasit'." "Pozrieť ? Ako pozrieť ?" "No... Skúsila by som zistiť či aj niekto iný také škvrny nevidel. Hovoril si, že ich vidíš vždy vtedy, keď sa má stať niečo zlé ?" "Nie zlé. Vidím ich vtedy, keď niekto chce niečo zlé urobiť. Napríklad keď chcú niekoho zbiť, alebo keď nadávajú. Iba vtedy ich vidím, a aj to nie vždy." "No možno nie si sám, kto ich môže vidieť. Možno máš šiesty zmysel." Tim pokrčil plecami. Nepripadal si ako niekto kto by mohol disponovať zvláštnymi schopnosťami, aj keď na druhej strane, kto ho vie ? V jeho živote sa udialo už toľko nevysvetliteľných záhad, že stopercentnú istotu mať nemohol. Spokojný, že aspoň niekto mu uveril, hryzol do hrušky, ktorú mu Jenny vytiahla z batohu. Čoskoro na opustenú zastávku prikvitol autobus a spolu s ním i dvojica turistov, ktorí na poslednú chvíľu pribehli z chodníka smerujúceho k ????. V autobuse si sadli úplne vzadu a pre

istotu sa i trochu prikrčili, ak by si to strážca lesa so sledovaním ešte predsa len nerozmyslel. Autobus po chvíli vyrazil vpred a na Timovu úľavu sa rýchlo vzdaloval z nebezpečného miesta. Tak ako cestou sem, i tentoraz Timovi prišlo nevoľno, aj keď ozaj iba trochu. Predsa len dobrý pocit z výletu prebil i odpornú bolesť žalúdka. Po necelej hodine vystúpili pred obchodným domom ???0, kde si Atreyu chcel kúpiť niečo pod zub. Timovi sa do obchodu veľmi nechcelo a tak ostal spolu s Jenny sedieť vo vstupnej hale. "Už ti je lepšie ?" Spýtala sa kamarátka, len čo Atreyu odišiel. "Hej, ale mám hnusnú chuť v papuli - ehm teda vlastne ústach." "Ak chceš, môžem ti ísť kúpiť niečo na pitie." "Nie, to je OK. Atreyu povedal, že kúpi Colu. To vždy pomôže." Jenny sa usmiala. "Tak dobre. Inak ako sa ti páčil výlet ? Nenudil si sa s nami ?" "Nudil ?" "No, nemyslela som tú cestu späť, ale celkovo. Išiel by si znova, ak by sme ešte niekam šli ?" Tim pozrel na Jenny. "Takže ty sem ešte prídeš ?" "Jasné, že hej, aj keď neviem kedy presne. Budúci týždeň nemôžem, no cez Vianoce sa určite zastavím. Ak chceš, môžeme sa stretnúť a ísť spolu na prechádzku." Tim zatajil dych. V živote mu žiadne dievča neponúklo spoločnú prechádzku. Návrhom bol tak zaskočený, že nevedel čo povedať. "Ak sa však nechceš prechádzať, môžeme ísť aj do kina, alebo do divadla. Nevieš čo ťa baví." "No ja vlastne... Ešte nikdy som nebol v divadle, iba zo školy, ale do kina sme s tatom chodili, keď nemal veľa roboty." "A chcel by si ísť aj so mnou ? Teda myslím so mnou a Atreyu ?" Tim zaváhal. "Ale keď ja neviem kedy ?" Jenny sa zachichotala. "To ešte ani ja neviem. Najbližšie dva týždne mám v škole hrozne veľa roboty - vieš vedecká súťaž, písomky a také veci. Ale potom, keď už budem môcť, tak ti zavolám." "Ty ale nemáš moje číslo." Tim siahol do ruksaku a vytiahol mobilný telefón. (Obyčajný, nie tajný komunikátor od Atreyu.) Nadiktoval kamarátke svoje číslo a Jenny mu na oplátku nadiktovala to svoje. (Trochu zvlášť, keďže na konci malo štyri osmičky, no asi bolo zo zahraničia.) Len čo si prezvonením odskúšali komunikáciu, objavil sa Atreyu. V jednej ruke držal čokoládovú tyčinku a v druhej zvieral veľkú plechovku od Coly. "Tak čo, kto chce Colu ?" Tim sa okamžite prihlásil. Pár dúškov sladkej limonády rýchlo zahnilo nepríjemnú pachuť v ústach. Chvíľu posedeli, no keďže čas pokročil a Tim mame sľúbil, že najneskôr o šiestej bude doma, vyrazili smerom ku Groove Parku, kde na Jenny mal čakať autobus na letisko. Posledné chvíľky s kamarátkou Tim nabral odvalu a strnulú reč zo začiatku výletu nahradil smiech, rozprávanie vtipov i hlasná vrava. Keď dorazili na ľudoprázdnu zastávku, autobus tu už čakať. Na rozlúčku neostalo veľa času. Jenny sa obrátila k Atreyu a objala ho. "Čau Atreyu. Dík za výlet. Bolo to super." Atreyu sa zaškeril a kývol do Tima. "Keď Tim tak hrozne chcel, musel som ho zobrať. Keby sme zapálili oheň a poriadne sa nažrali, mohlo to byť ešte suprovejšie, no aspoň nebola nuda. Všetkým Tim ?" "Hej, bolo to super, až na toho strážnika." Jenny sa usmiala. "Takže si rád, že si šiel s nami ?" "Áno, veľmi. Ja..." Tim chce niečo povedať, no Jenny k nemu pristúpila a podala mu ruku. Tentoraz už Tim zareagoval, tak ako mal. Ich dlane sa stretli a Tim opätovne pocítil zvlášť chvenie. Jenny veselo zažmurkala a jej pery naposledy zvlnil čarovný úsmev na ktorý si Tim za posledné dva dni tak zvykol. "Timmy, vieš ja... Chcela som ešte jednu vec, ale neviem či budeš súhlasiť." Na Timovo veľké prekvapenie ho kamarátka objala. "Dík za krásny víkend. Naozaj som rada, že som ťa spoznala." Len čo to povedala, ich puto sa rozpojilo a Jenny vbehla do zatvárajúceho sa autobusu. Spoza okna im ešte naposledy zamávala a o chvíľku zmizla v diaľke. I keď autobus už zašiel za roh, Tim jej ešte vždy kýval. "Už je preč ! Nevidí ťa." Zahlásil Atreyu veselo. Tim sklopil zrak. "Ja viem. Vieš, ja som iba chcel..." Atreyu zrazu explodoval smiechom. "Keby si sa len videl ! Vieš aký máš ksicht ? Si celý červený !" Tim sa chytil za čelo. "Je mi hrozne teplo. Asi mám teplotu." "Heh, vraj teplotu... No tak Tim,

priznaj si pravdu ! Mne nemusíš kecať a Jen tu už aj tak nie je." "Pravdu ? Akú pravdu ?" "No predsa o Jen. Páči sa ti. Buchol si sa to nej, čo ?" Tim zvrátil čelo. "To nie je pravda ! Do nikoho som sa nebuchol ! Ja iba... Som chorý." Atreyu vystrúhal pobavenú grimasu. "Ale no tak. Vidím ti to na ksichte. Myslíš, že to nepoznám ? Keď je niekto do niekoho buchnutý, vždy má červený ksicht a je mu horúco, presne tak ako tebe. Nie si chorý, ale buchnutý, a nechceš si to priznať." "Blbosť ! Jenny je len kámoška. Nič s ňou nemám. Ja nikdy nebudem do nikoho buchnutý. Byť buchnutý do dievčaťa je blbosť." Atreyu súhlasne prikývol. "Presne tak. Baby vedia byť riadne šibnuté. Keď sa do teba buchnú, stále od teba niečo chcú a nedajú ti pokoj. Do mňa bolo buchnutých toľko báb, že to začala byť nuda. Stále si hľadám tú pravú..." Atreyu nahodil zasnený pohľad a vrhol sa kamarátovi okolo pliec. "Tim, na ženské si dávaj bacha. Jenny je síce fajn, ale vidiel si, že aj ona vie byť hnusná. Okrem toho ovláda judo a kung-fu, takže bacha na ňu." "Ale ja predsa do nikoho nie som buchnutý ! Vymýšľaš si !" Atreyu sa zachichotal a zrak mu skĺzol k náramkovým hodinkám. "Do riti, už je štvrt' na sedem ! Nemal si byť doma ?" Tim vytasil mobil, že skontroluje čas, keď mu prístroj v dlani zazvonil. Volala mama. Našťastie pokojná, Tim jej musel sľúbiť, že do 10 minút bude doma. Ako sľúbil, tak aj spravil a o pár minút už obaja výletníci stáli pred bráničkou Timovho domu. Ostávalo sa už len rozlúčiť. "Tak čo, všakže to bolo cool ?" Opýtal sa Atreyu zvedavo. "Hej, až na toho v tom aute. Dúfam, že si nás necvakol a nebude nás hľadať." "Hľadať nás ? Čo ti preskakuje ? Ten dement už na nás dávno zabudol. Keby nás chcel dostať, tak to spraví v lese. Asi nebol zo sekty, ako som si myslel. Bol to iba debilný strážnik." "Myslíš ?" "Jasné, že hej. Ale *** naňho. Keď prídem domov, checknem či nemáme novú misiu. Možno nám už niečo poslali." Tim preglgol. "Myslíš, hneď zajtra ?" "Neviem. Zajtra, alebo v utorok - to je predsa jedno. Môže to byť hocikedy." Tim pozrel do zeme. "A myslíš, že to bude znova v lese ? Mne sa nechce zasa do lesa. Nedalo by sa vybrať niečo iné ?" Atreyu sa poškrabal za uchom. "No... Jasné, že hej. Vyberiem niečo iné. Ani mne sa tam nechce. Možno dostaneme niečo tu v meste. Aj tu je kopec vecí na skúmanie." Tim spokojne prikývol. "Tak keby si niečo vedel, tak mi brnkni, dobre ?" Atreyu dvihol palec na znak súhlasu a s rozpaženými pažami simulujúc bojové lietadlo, zamieril preč. Tim už otváral bráničku, že vstúpi dnu, keď spoza rohu ulice naňho Atreyu zakričal. "Hej Tim, vieš o tom, že sa Jenny páčiš ?" Tim nechápavo zažmurkal na šklabiaceho sa priateľa. "Vážne ! Mne môžeš veriť. Poznám Jen a viem keď sa jej niekto páči. A ty sa jej páčiš. Tim plus Jenny sa rovná veľká láska. To bude paráda !!!" Atreyu od radosti vyskočil a skôr než sa Tim stihol spamätať zmizol preč. Tim sa za ním rozbehol, no nestihol dobehnúť ani na koniec ulice, keď naňho mama zavolala. Vyzerajúc z okna, Timovi neostalo nič iné iba nechať kamaráta kamarátom a poslušne naklusať domov. Na prekvapenie, rodičia naňho neboli vôbec nahnevaní a to dokonca ani vtedy, keď mama zistila, že pančuchy čo mal mať na sebe hodil do smetného koša. Obaja spokojní, že sa ich syn v poriadku vrátil domov, otec ho dokonca pochválil za prvú stanovačku v lese. Po zbytok večera musel Tim vysvetľovať (čiastočne i prikrášľovať) zážitky z výletu, no zvládol to perfektne. Mama ani otec nič nezistili. Vyčerpaný po dlhom pochode, skočil do rozohriatej vane, pevne rozhodnutý, že len čo z nej vyjde von, zaľahne spať. Dnešná noc snáď bude pokojnejšia, než tá predošlá. Po dôkladnej očiste, zamieril do postele. Žmurkajúc od únavy, chcel zhasnúť svetlo, keď kútkom oka zavadil o veľké zrkadlo nad pracovným stolom. Niečo v ňom zbadal. Aj keď zmorený únavou, pristúpil bližšie a prstami si prešiel po líci. Neprirodzený, červenkastý odtieň mu farbilo obe strany tváre. Tim si spomenul, že naposledy takto vyzeral minulú zimu, keď ho kvárila vysoká teplota. Hoci i teraz pociťoval horúčavosť, nebolo to ako pri chorobe.

Nevyžarovala mu z čela ani z tváre, ale odkiaľsi zdola. Rukou si siahol na hrud', zastaviac sa až na mieste, kde ľudia majú srdce. Buch - buch, buch - buch. Spomienka na kamarátku mu preletela mysľou ako záblesk blesku nočnou oblohe. Zasa na ňu myslí - tak ako celý večer. Tim zavrtel hlavou. Nie ! Musí sa tej myšlienky zbaviť. Atreyu kecal. Nie je do Jenny buchnutý a ani ona nie je buchnutá doňho. Je to iba kámoška, nič viac. On, Timothy Anderson sa nikdy do žiadneho dievčaťa nezaľúbi, ani keby bola taká ako Jenny. Jenny je síce fajn, ale vždy to bude iba kámoška.

17.06.2013..

Chapter 28 - Skleník.

Jenny. Spomienka na kamarátku bola prvou, ktorá Timovi napadla, keď sa ráno prebudil. Krásna, inteligentná, milá, zaľúbená... "Blbosť ! Nie je do mňa buchnutá ! Atreyu len kecal. Je to iba kámoška, nič viac. Keby bola do mňa buchnutá, už by mi zavolala." Tim vyskočil na nohy a celý rozmrzený pristúpil k rozmernému zrkadlu nad pracovným stolom. Večerná červeň z tváre už pominula a líca opätovne pokrýval belavý odtieň, tak typický pre pondelňajšie rána. Tim si prstami prešiel po čele. Horúčavosť bola taktiež preč. Choroba ! Musela to byť choroba. Žiadne zaľúbenie, buchnutie, ani láska. Všetko spôsobila obyčajná teplota. Pri spomienke na Atreyu reči sa musel pousmiať. Také krásne a inteligentné dievča buchnuté do neho ? Nezmysel. Veď stačil letmý pohľad do zrkadla. Zvesené plecia na ktorom viselo rozťahané tričko, nemožné tepláky zakončené zelenými ponožkami, vlasy rozčuchané ako po výbuchu atómovej bomby, zuby neumyté minimálne týždeň i podliate viečka čo sa ešte nestihli prebudiť. Nie veru. Žiadnemu dievčaťu by sa také strašidlo páčiť nemohlo. Tim si odfúkol a klesnúc na stoličku, ďalej hľadel na svoj nevábny obraz v zrkadle. Prečo si Atreyu z neho takto strieľa ? Že vraj sa Jenny páči. Keby to povedal o sebe, vytrénovanom krásavcovi s modrými očami po ktorom pasú všetky spolužiačky na škole, tak prosím. Ale on ? Vystrašený zbabelec, ktorý sa ešte aj pred dievčaťom rozplače ? A to ani nehovoriac o tých idiotských škvrnách o ktorých jej včera hovoril. Vykecať kamarátke tajomstvá, ktoré navždy mali ostať uzamknuté v hĺbinách jeho duše bol ozaj nápad hodný Timothyho Andersona. Tim zaboril tvár do dlaní. "Bože, ja som ale idiot. Načo som jej to hovoril ?" Ako to povedal, dvere na izbe sa otvorili a dnu vstúpila mama. "Timmy, už si hore ?" Smiešna otázka, pomyslel si Tim a dvihnutým palcom mame odvetil. "Timmy, prišiel za tebou Atreyu. Čaká ťa v obývačke." Krátky oznam zapôsobil ako elektrický šok a Tim okamžite vystrelil do pozoru. "Čože ? On je už tu ?" "Áno, sedí v obývačke. Dala som mu ???0. Vraj mu veľmi chutia." Tim zalapal po dychu. "Mami, kde mám veci ?" Mama ukázala na stoličku z ktorej pred sekundou vyskočil. Neváhajúc ani chvíľočku, okamžite na seba začal hádzať oblečenie. Ako sa obliekal, mama mu upratala posteľ i batoh z výletu, ktorý večer hodil za posteľ, neobťažujúc sa vybalovaním prepotených vecí. Ako tak prechádzala oblečenie, triediac ho veci na veci čisté (hoc príšerne pokrčené) i tie vyžadujúce okamžitú dekontamináciu (s prípadným uvalením do karanténnej zóny), všimla si balíček ponožiek, ktorý sa Tim neobťažoval otvoriť. (Veď načo aj, keď tie čo mal na sebe nenosil ani slabé 3 dni.) "Timmy, prečo Atreyu nenosí ponožky ?" Tim, práve si vymieňajúc tie svoje, prekvapene pozrel na mamu. "Čo ?" "Atreyu. Prečo neustále chodí bosý ? Ani raz keď k nám prišiel nemal ponožky. Je už november a koncom týždňa má snežiť. V topánkach mu predsa musí byť zima." Tim prevrátil oči. "Mami, ja neviem. Hovorí, že ich neznáša." "Neznáša ? A

to mu rodičia dovoľia ? Môže predsa ochorieť. Dúfam, že ho nebudeš napodobňovať." "Nie. Ja neznášam chodiť bosý !" Len čo to Tim povedal, schmatol školskú tašku a vybehol z izby. V obývačke ho už Atreyu očakával. Rozvalený na gauči, spokojne si ujedal z keksov, ktoré mu mama priniesla. Keď uvidel kamaráta, nezatváril sa dvakrát prívetivo. "Čo je ? Stalo sa niečo ? Máme mis..." Atreyu zavrtel hlavou, no nič viac nepovedal. Tim pocítil ako mu doterný mráz špacíruje po chrbte. Žeby zlé správy ? Súvisí to s XCOM ? Alebo to má čo do činenia so zvláštnym rozhovorom, ktorý počul na výlete ? "Atreyu, no tak, čo je ? Čo sa stalo ?" Atreyu prehltol kus keksu a zbytok balíka hodil do tašky. "Tvoja mama. Čo má proti mne ?" "Proti tebe ?" "Hej. Že vraj prečo nenesím ponožky. Nenesím ich preto, lebo ich neznášam. Je mi v nich horúco, nedá sa v nich behať a smrdia z nich nohy." Tim si plesol po čele. "Ty si nás počul ?" Atreyu zaváhal. "No, ehm, vlastne áno počul, a nepáčilo sa mi to. Neznášam, keď sa do mňa niekto stará. Čo je koho do toho, ako som oblečený ?" Tim mávol rukou a stíšil hlas, pretože mama práve schádzala zo schodov. "Nevšímaj si ju. Niekedy má blbé nápady, ale nemá nič proti tebe. Naozaj !" Atreyu nahodil nepekný úškrn, no len do chvíle kým Timova mama nevstúpila do obývačky. Aj keď ich čas netlačil, mali toho dosť čo prebrať, a tak radšej zamierili ku dverám. Vyraziac z domu, neprebehli ani pár yardov, keď Tim musel zastaviť. Šnúrka na pravej topánke vyhlásila štrajk, takže ak nechcel skončiť s rozbitým nosom, neostávalo mu nič iné iba si ju zaviazať. Našťastie, stojac neďaleko plotu pána Johnsona, nebolo čo riešiť. Kým Tim zápasil s rozstrapatenými šnúrkami, Atreyu podišiel o pár krokov ďalej. Zaujala ho zaoblená kovová tyč trčiaca z vrcholu betónového stĺpiku tvoriaceho plot statočného plukovníka Johnsona. "Tim, čo je to ?" Tim pozrel na zhrdzavený valec, ktorý aj po rokoch hyzdili kúsok ostnatého drôtu. "To je plot. Bol tam ostatý drôt, aby sa nedal preliezť. Johnson ho tam dal, keď mu niekto šlohol jeho ruže. Vraj sú hrozne drahé. Chodí s nimi na výstavy." Atreyu sa zachechtal. "To kvôli debilným ružiam drbol na plot ostnatý drôt ? To musí byť iný pako." Tim sa zachmúril. "Atreyu, buď ticho ! Môže ťa počuť. V plote má kamery a asi aj slúchadlá. Teda vlastne mikrofóny. Všetko si nahráva." Atreyu pozrel na Tima a oči mu zaiskrili vzrušením. "To vážne ? Tak to hneď aj testneme !" Skôr než Tim stihol zareagovať, Atreyu sa nahol k plotu a nahlas skríkol. "Hej ty tam. Tie tvoje blbé ruže sú také hnusné, že by som ich nechcel ani keby boli zadarmo. A ten trpaslík vyzerá ako úplný dement. Takého sprostého trpaslíka som ešte nikdy nevidel. Čo je teploš, že je taký ružový ?" (Atreyu narážal na jedného z trojice trpaslíkov, ktoré pán Johnson na podnet svojej manželky 'zasadil' do záhrady, medzi záhon svojich najvychýrenejších ruží a stožiar s trepotajúcou sa zástavou.) Keď Tim začul Atreyu slová, vypleštil oči a takmer onemel. Našťastie slov nebolo treba, lebo Atreyu presne vedel čo robiť a ihneď zobral nohy na plecia. Tim ho okamžite nasledoval. Po dlhom šprinte zastali v Groove parku. Atreyu sa zosypal na prvú lavičku a zadúšajúc sa smiechom mal čo robiť, aby z nej nespadol. "Heh, to bola paráda. Keď si to ten dement pustí, ten bude pozerieť. Debilné trpaslíky. Iba total dement si niečo také môže strčiť do záhrady." Tim i napriek kyslíkovému dlhu zlostne pozrel na priateľa. "Somár, prečo si to urobil ? Keď to Johnson zistí, určite to vykecá tatovi. Vieš čo z toho doma budem mať ?" Atreyu si oblizol pery a provokačne štuchol do priateľa. "Ale *****, nič nevykecá. Ani to nezistí. Inak, musí to byť iný magor, čo má pred domom vlajku. A ešte k tomu na stožiar." "Je to plukovník. Teda vlastne bol. Každé ráno o šiestej ju dáva hore a večer o šiestej zas dolu." Keď to Atreyu začul, znova vybuchol smiechom. "A to pri nej aj salutuje ?" "Salutuje ?" Atreyu vyskočil do pozoru, naznačiac spomenutý vojensky pozdrav. "Áno, presne to robí." Atreyu chytil ďalší záchvat smiechu, tentoraz tak silný, že nebyť lavičky, vyváľala sa v lístí. "Heh,

vojenská guma... Neznášam zelené mozgy. Ešte dobre, že na našej škole nespievame pred vyučkom hymnu, inak by som sa pogrcaľ." Tim nič nepovedal. Aj keď spievaniu hymny, ktoré na iných (rozumej neexperimentálnych) školách zvykli pred vyučovaním robiť, nikdy veľmi nerozumel, neprekážalo mu to. Veď v takmer každom vojnovom filme nejaké to salutovanie (pred vlajkou trepotajúcu sa vo vetre) je, tak prečo by to malo byť zvláštne ? No Atreyu mal svoj názor. "Inak Tim... Ako sa ti dnes spalo ?" "Spalo ?" "Myslel si na ňu, však ? No tak, priznaj, že sa ti Jen páči. Je to cool dievča a k tomu aj krásne. Každému sa páči. Aj tebe, však ?" Tim sa zamračil. "Nie. Kecáš ! Mne sa nepáči. Teda... Je pekná, ale nebuchol som sa do nej. Včera som bol iba chorý. Preto som mal červený ksicht. Ja sa ale do nikoho nikdy nebuchnem !" Atreyu podvihol obočie. "Čo si teplý ?" "Nie, ale dievčatá... Je s nimi hrozná nuda. Stále sa rozprávajú o kravinách ako móda či chlapi, stále s niekým chatujú, vymieňajú si obrázky retardov ako ???0 (nejaký známy spevák), alebo ???0 (známy herec) a vôbec sa nezaujímajú o normálne veci." "O normálne veci ?" "Hej, napríklad o UFO." Atreyu sa zachichotal. "Ty by si sa s dievčaťom chcel rozprávať o UFO ? Cool nápad. Na také niečo by som teda neprišiel." "No a ? Prečo by sme sa nemohli rozprávať o UFO ? V XCOM sú predsa aj dievčatá, či nie ?" "Jasné, že sú, aj keď Jen k nám nepatrí." "To naozaj ?" Opýtal sa Tim zvedavo. "Jasné, že naozaj ? Čo myslíš, že ti klamem ?" "Nie, ja iba..." Tim zaváhal. Ešte stále si nebol istý, či má kamarátovi o vypočutom rozhovore povedať. "Inak Atreyu, o čom ste sa včera v noci, teda vlastne predvčerom s Jenny rozprávali ? Prečo ste išli von zo stanu, keď Jenny nie je v XCOM ?" Atreyu sa natiahol o operadlo lavičky a s vážnou tvárou pozrel na priateľa. "Vieš Tim, rozprávali sme sa o tebe." "O mne ?" Zajachtal Tim. "Čo... Čo ste o mne hovorili ?" Atreyu zošpúlil pery, nervózne skrčiac obe dlane. Nebolo treba veľa dôvtipu, aby i menej chápanému jedincovi dopálilo, že Atreyu sa do odpovede veľmi nechce. Tim však túžil poznať pravdu. "Atreyu prosím ! Povedz mi, čo ste o mne hovorili ? Chcete ma z XCOM vyhodit' ? Urobil som niečo zlé ? Pokazil som niečo ? Jenny som predsa nič nevykecal." Atreyu prevrátil oči. "Jasnačka, že nie. Nikto ťa nechce z XCOM vyhodit'. Okrem toho Jenny nie je v XCOM. Koľkokrát ti to mám vysvetľovať ? Áno, hovorili sme o tebe, ale s XCOM to nemalo nič spoločné. Jenny iba... Ona mi niečo povedala a nechcela, aby si to počul. No nebolo to o XCOM, ale o tebe." "O mne ? Čo ?" Atreyu si povzdychol. "No tak dobre. Poviem ti to, ale keď jej to vykecaš, tak je po tebe !" "Neboj, nepoviem jej to. Prisahám !" Tim dvihol prsty na znak sľubu. "Vieš Tim, Jen sa do teba asi buchla. Teda nie asi, ale určite. Povedala mi, že sa jej páčiš, a že... No, že proste nechce, aby som ťa strašil." "Strašil ?" "Hej, to s tými skautmi a potom aj s tou sektou. Nechcela, aby som ti také veci rozprával. Začala mi nadávať, že vraj som dement, že ťa stále otravujem a tak. Bála sa o teba." Tim sa napriamil. Kamarátove slová, aj keď ich Atreyu povedal s presvedčivosťou seba vlastnou, v ničom nekorešpondovali s tým čo sám počul. "To ti naozaj povedala ?" "Jasné ! Vtedy som hneď vedel, že je do teba buchnutá. Žiadne dievča by o tebe nehovorilo také keci, keby doňho nebolo buchnuté." Ako to Atreyu povedal, ovalil sa priateľovi okolo krku. "Človeče, ja ti tak závidím. Jen je super kočka. Ty máš, ale šťastie. Vieš čo by iní dali za to, ak by sa do nich Jen buchla ?" Tim sa vymanil z kamarátovho zovretia a zadumane pozrel do zeme. "A nič viac nepovedala ?" "Čo ? Tebe to snád nestačí ? Ty vole, keby o mne Jen niečo také povedala, tak by som lietal." "Lietal ?" Atreyu vyplazil jazyk. "To sa len tak hovorí, blbče. Keby sa do mňa buchla Jen, tak nespím tri dni. Vieš koľko má u nás frajerov ? Teda nie frajerov, ale takých čo by chceli byť jej frajermi ?" Tim za zavrtel hlavou, úmyselne prepočujúc slovné spojenie 'u nás'. "No vidíš ! A ty sa jej páčiš. Mal by si byť šťastný ako blcha. Iní by sa od radosti zbláznili, keby boli na

tvojom mieste." Tim sklopil zrak, a nič viac nepovedal. Atreyu mu klamal. Tajný rozhovor ktorý vypočul, nemal nič spoločné s vyznaním lásky, ani s Jenny snahou chrániť ho pred Atreyu výmyslami. Z nejakého dôvodu mu Atreyu nechcel prezradiť o čom s kamarátkou hovorili a čo znamenala jej vyhrážka, že ak do týždňa niečo neurobí, bude mať problémy. Určite sa to týkalo XCOM, ale ako, to Tim stále netušil. Atreyu pozrel na hodinky. Bolo desať minút po ôsmej. Do školy sa ponáhľať nemuseli, no sedenie na mrazivej lavičke, tiež nebolo veľké terno. "Tim, nejdeme do školy ? Mne je tu už hrozná kosa." Tim neprotestoval. Aj keď zima nebola najväčším problémom, ktorý ho teraz sužoval, nemalo význam tu ostávať. Vyskočiac na nohy, zamierili ľudoprázdnu časťou parku do školy. Prešli asi 100 yardov, keď Atreyu drgol do Tima. "Pozri sa, kto je tam." Tim, kráčajúc so sklonenou hlavou, sa musel obzrieť, aby uvidel muža v dlhom čiernom kabáte s neodmysliteľnou fľaškou v dlani. "Bob !" Vyhĺkol radostne. "To je ten bezďák, ktorému som dal Whisky ?" "Nie, teda vlastne áno. Ale na tom nezáleží. Musím s ním hovoriť !" "Hovoriť ? A načo ? Určite je zasa ožratý. Pozri, ako sa tacká." Atreyu mal pravdu. Nerovná chôdza starého bezdomovca pripomínala človeka, ktorého telo ešte nestihlo spracovať premiu, alkoholu, ktorú muž len nedávno vypil. "To je jedno !" Odvrkol Tim a vyrazil k Bobovi. Atreyu ho okamžite dobehol. "Tim neblbni. Čo keď nás spozná ? Chceš to od neho schytať ?" "Ja som mu nič nespravil. Počkej ma tu, keď chceš." Atreyu sa zamračil a v duchu si aj zanadával, no iba tak, aby to Tim nepočul. Keď dorazili k Bobovi, starý bezdomovec už sedel rozvalený na jednej z početných lavíc. Sklonený k zemi, príchod oboch chlapcov vôbec nezaregistroval. Atreyu štuchol na Tima a vypitím imaginárneho pohárika naznačil v akom stave sa starý muž nachádza. Tim mávol rukou a opatrne pristúpil bližšie. "Pán Bob ? Pán Bob, počujete ma ? To som ja Tim. Videli sme sa vtedy pred kostolom. Dal som vám dolár. Bolo to pred asi dvoma týždňami. Pamätáte si na mňa ?" Tim sa naklonil k starcovi, aby naňho lepšie videl, no zbytočne. Bob stále hľadiac kamsi do zeme sa ani nepohol. "Tim !" Zašepkal Atreyu dôrazne. "Poďme preč. Vidíš, že je ožratý. Asi už spí." "Spí ?" Vyhĺkol Tim zdesene. "Čo ak zamrzne ? Musíme ho prebudiť !" Atreyu so znechuteným výrazom v tvári dal ruky pred seba. "Rob si čo chceš, ale ja sa ho ani nedotknem." Tim si kamarátove ponosy nevšímal a na krok pristúpil k bezdomovcovi. "Pán Bob ? Pán Bob ? Počujete ma ? Volám sa Timmy Anderson a už sme sa spolu stretli." Ako to Tim povedal, nahol sa k mužovi, že ním zatrasie, keď Bob vyletel do pozoru tak prudko, že Tim ledva stihol uskočiť. Prebudený muž plamenným pohľadom prepálil malú otravu. "Kto si ?" "Volám sa Timothy Anderson pane. Chcel by som sa vás na niečo opýtať. Keď som vás vtedy pred kostolom stretol, niečo ste mi povedali. Chcel by som vedieť, či ste to mysleli naozaj a či..." Skôr než Tim stihol vetu dokončiť, Bob odstrčil zvedavého chlapca nabok a svoju pozornosť upriamil na Timovho kamaráta stojaceho hneď za ním. Atreyu zmeravel. Starý muž ho pretínal pohľadom, ktorý bol všetko iné iba nie priateľský. Tima napadlo, či si Bob nespomenul na incident s Whisky. Ak áno, budú mať problémy. Bob podvihol mohutnú dlaň a prstom ukázal na Atreyu. "Ty si syn ?" Atreyu zažmurkal od prekvapenia, no rýchlo pochopil, ktorá bije. "Syn ? Nóóó... Jasné, že som syn. Mám otca i mamu, tetu Uršuľu i uja Alfréda, bratranca Jeffa aj sestrenicu Lisu a taktiež strýka... Ehm, strýka Sama. Prečo sa pýtate ?" Starý muž tackavým krokom pristúpil k zaskočenému chlapcovi a namiesto odpovede ho zdrapil za plece. Skôr než otvoril ústa, nalial do seba za glg alkoholu. Tim odklonil tvár. Neznášal zápach pijatiky. Bob si zhlboka odfúkol a mútnym pohľadom pozrel na Atreyu. "Dobre chlapče. To som rád, že si syn. Teraz ma dobre počúvaj. Je to hrozne dôležité. Rozumieš ?" Atreyu oduševnene prikývol, iba s námahou potláčajúc smiech. "Takže chlapče ! Povedz svojmu otcovi, že... Že ho

pozdravuje Rob..." Starý bezdomovec sa nebezpečne naklonil a nebyť blízkej lavice, skončí na zemi. Tim mu okamžite skočil na pomoc, no Bob ho odstrčil preč. "Dajte mi pokoj ! Nepotrebujem vašu pomoc ! Od nikoho nepotrebujem pomoc !" Pridržiavajúc sa Atreyu ramena klesol naspäť na lavičku. Teraz už prázdnu fľašu hodil za seba a čosi nezrozumiteľné zabľabotal popod nos. Atreyu využil príležitosť a schmatol kamaráta za plece. Chcel navrhnuť, aby okamžite vypadli, keď naňho Bob namieril ukazovák. "Chlapče, pozdrav svojho otca a odkáž mu, že ho pozdravuje Róbert Hall. Rozumieš ? Róbert Hall. On už bude vedieť kto som." Atreyu urobil úctivý úklon a kývnuc k neďalekému smetiaku pripomínajúcemu poštovú schránku, neodpustil si zlomyseľný úškrn. "Samozrejme, pán bezdomovec. Foter, teda vlastne otec vám hneď zajtra pošle pohľadnicu, alebo chcete radšej email ?" "Atreyu, prestaň !" Zasyčal Tim zlostne a dupol Atreyu po nohe. Bob nič nepovedal. Pohľad starcových očí skalený priveľkou dávkou alkoholu rýchlo pohasol a opretý o lavičku, zatvoril viečka. Nebolo jasné či zadriemal, no Atreyu to vôbec nezaujímalo. "Tim, vypadnime preč ! Vidíš, že je ožratý. Neboj, nezamrzne. Za chvíľu sem prídu poliši a tí sa už oňho postarajú. Ak rýchlo nevypadneme, postarajú sa aj o nás !" Tim nič nepovedal. Po Bobovom výstupe už nemohlo byť žiadnych pochyb, že všetko čo mu starý bezdomovec kedy povedal muselo byť vplyvom omamnej látky, ktorá mu zničila život. Atreyu mal pravdu. Bobovi nešlo veriť. Sklamany, vydal sa za kamarátom. Atreyu samozrejme príhodu nezabudol patrične okomentovať, kde slová ako ožran či starý blázon patrili k tým najmiernejším. Tim len mlčal. Aj keď nebol žiadnou citlivkou, starého muža ľutoval. A tak trochu aj sám seba. Nádej, žeby slová, ktoré mu Bob pred kostolom povedal mohli byť niečo viac ako opilecké reči definitívne pohasla. Povzdychol si. Deň sa ešte iba začal a už priniesol toľko sklamaní. Čo asi tak prinesú nasledujúce hodiny ? Pomalou chôdzou sa dostali až ku škole. Keď vchádzali do budovy Experimentálneho edukatívneho ústavu Georga Busha jr., Tim uvidel, ako sa jedno z okien na druhom poschodí prudko zabuchlo. Nemuselo to nič znamenať, aj keď pravdou tiež bolo, že štvrté okno zľava patrilo triede pána Frederica Willsona, známeho krotiteľa neslávne známej zberby, ktorej nekraľoval nik iný ako jeho vznešená drzosť - Harold Powell. Spomienka na Harolda Timovi okamžite pripomenula problémy z minulého týždňa, ktoré iba zhodou šťastných náhod neskončili jatkami. Neskôr, keď si vyberali veci zo skriniek, Tim kamarátovi Harolda pripomenul. "Atreyu, máš už plán čo dnes spravíme, keď po nás Harry pôjde ?" "Harry ? Ten tučný kretén ? Ten ma nezaujíma. Dnes máme na práci niekoho iného." "Niekoho iného ?" "Čo si zabudol na piatok ? Teda vlastne na štvrtok ? Tie fotky čo poslal vašim. Bol to ten hajzel Tony. Teraz to schytá." Atreyu zovretou päťou zahrozil virtuálnemu protivníkovi. Nebolo najmenších pochyb, že svoje slová myslí vážne. "Ale Atreyu, ja nechcem aby si ho bil. Sľúbil si, že mu dáš pokoj." Atreyu sa zaškeril. "A kto hovorí o bitke ? Nechcem ho biť. Teda, iba trochu, aby si nabudúce také veci nedovoľoval. Alebo chceš, aby sa o nás dozvedeli vaši ?" Tim zavrtel hlavou. Po prezradení ozaj netúžil, a takisto mu bolo jasné, že Tony nie je z tých, ktorí by s niečím sami od seba prestali. Mohol iba dúfať, že Atreyu svoj sľub dodrží a Tonymu neublíži. Keď vstúpili do triedy, aj keď do zvonenia ostávalo ešte viac ako päť minút, Tony Randal už sedel na svojom mieste. Príchod Atreyu a Tima okamžite zaregistroval a druhého menovaného preťal zlomyseľným pohľadom. Tim pocítil nepríjemné chvenie. Posledné týždne Tony nemal na podobné úškry dôvod, tak prečo teraz hej ? Žeby o niečom vedel ? Skôr než Tim stihol na podobné otázky nájsť odpovede, Atreyu sa usalašil na svojom mieste a mávol naňho. Napodiv, nezamieril ihneď k svojmu sokovi, ale sediac za stolom, čosi začal ťukať do počítača. Tima napadlo, že Atreyu si svoju pomstu rozmyslel, no opak bol pravdou. Po chvíli

babrania sa s dotykovým displayom, ukázal výsledok svojho snaženia. Fotografia urobená z výšky zobrazovala lesnú cestičku s dvoma postavami uprostred. Nebolo treba veľa fantázie, aby Tim pochopil, že záber zobrazuje jeho a Atreyu počas štvrtkovej misie. "To urobil Tony ?" Zvolal Tim, nedokážuc si predstaviť, akoby spolužiak mohol vyhotoviť záber z takejto výšky. Atreyu spokojne vyceril zuby a poklepal na okraj monitora. V húštine, asi 70 yardov za oboma prieskumníkmi, stál ktosi tretí. "Kto je to ?" Atreyu jednoduchým gestom obraz rozťahol. Záber odfotený vo vysokom rozlíšení odhalil tretieho chlapca. Čierne na ježka ostrihané vlasy, červená šiltovka i batoh rovnakej farby neznámeho okamžite identifikovali. "To máš odkiaľ ?" Vyhĺkol Tim. "Trikrát hádaj." Hádať samozrejme nebolo treba. Záber musel pochádzať z XCOM. Koniec koncov, Atreyu to i sám potvrdil. No vidieť niečo také na vlastné oči bolo predsa len niečo iné. Atreyu vytiahol počítač zo stola a zamieril s ním k Tonymu. Nedošiel však ďaleko, pretože len čo vstal, do triedy vstúpila triedna. Atreyu musel svoju pomstu nateraz odložiť. Keď nekonečná hodina matematiky konečne skončila, Tony Atreyu trochu zaskočil. Len čo pani ???0 vyšla z triedy, vyskočil na nohy a pod' ho von. Aj keď ho Atreyu rýchle nasledoval (a Tim Atreyu), Tony bol rýchlejší. Zbehol dolu po schodoch, do miest kde mal Experimentálny edukačný ústav priestory využívané najmä v zimných mesiacoch - školské šatne. Nevedno prečo Tony zamieril práve sem, no Atreyu to situáciu iba uľahčilo. Keď v šere prízemných okien Tony svojho protivníka uvidel, okamžite zmeravel. Atreyu stojac v dverách chodby lemujúcej šatne jednotlivých ročníkov sa zoširoka usmieval. Elektronickou kladkou zabezpečené proti krádeži, teraz na začiatku novembra boli všetky šatne ešte uzavreté. Jediná cesta von smerovala cez dvere, v ktorých Atreyu stál. "Hi, Tony." Zvolal Atreyu veselo a ležérnym krokom vyrazil k spolužiakovi. Tony sa obzrel k zadným dverám na opačnom konci chodby, no zbytočne. Uzamknuté masívnou kladkou, neposkytovali nádej na útek. Keď Tim dobehol do šatní, obaja protivníci už stáli tvárou v tvár. "Tim !" Skríkol Atreyu vzrušene. "Pod' sem. Potrebujem s niečím helfnúť." Tim pristúpil bližšie. "Čo je ? Čo odo mňa chcete ?" Zavrčal Tony tak nervózne, až mu hlas preskočil. "Chceme ? My od teba nič nechceme. Alebo Tim, ty od toho kreténa niečo chceš ?" Tim neodvetil. "Tak mi potom dajte pokoj ! Nič som vám nespravil." "Že nič ? A čo minulý týždeň ?" "Minulý týždeň ?" "Vo štvrtok. Myslíš, že o tebe nevieme ? Myslíš, že nevieme čo si spravil ?" Tony preglgol. Atreyu vyhlásenie ho ohromilo. "Čo... Čo bolo vo štvrtok ?" "Ó, tak on si nepamätá..." Ako to Atreyu povedal, vzduchom zasvišťala prvá facka. Silné plesnutie odraz od stien znásobil. Tonymu vĺkli slzy do očí. "Ale ja som predsa nič nespravil ! Ved' ste ani neboli v škole." "Áno, tak ako ty. Sledoval si nás ty hajzel !" "Čo ??? To nie je pravda ! Nikoho som nesledoval ! Bol som u lekárky." Atreyu namiesto zbytočného vysvetľovania vytasil z vrecka mobilný telefón, display ktorého zdobila fotografia dokazujúca jeho slová. Tony vypeštil oči. "Odkiaľ to máš ?" "To by si chcel vedieť čo ?" Koniec vety sprevádzala ďalšia facka, tentoraz na druhé líce. "Prečo si to urobil ? Prečo si nás sledoval ????" "Ja som vás nesledoval." "Neklam !" Skríkol Atreyu a vylepil Tonymu i do tretice. "No tak hovor ! Kto ťa poslal ? Bol to ten kretén Harry ?" "Nie, to ja ! Ja som to bol. Videl som vás, ako idete zo školy. Chcel som vedieť kam idete." "Kam ideme ?" Atreyu naznačil ďalší úder, no tentoraz ostalo len pri náznaku. "Ako si mohol ísť za nami ? Školník by ťa predsa von nepustil." "Ved' vám hovorím, že som nebol v škole. Bol som v lekárky. Keď som išiel späť, uvidel som vás." Atreyu sa narovnal, pohrdlivo si premerajúc trasúceho sa špeha. "Ale prečo si šiel za nami ? A nekecaj, že si to urobil len tak." "Chcel som vedieť kam pôjdete. Preto som aj išiel do parku a potom na ten autobus. Sedel som vpredu, aby ste ma nevideli." Atreyu schmatol Tonyho pod krk a pritlačil ho k stene. "Ale prečo si

nás sledoval ? Kto ťa poslal ? Povedz to, inak ti rozbijem papuľu." "Atreyu prestaň !" Skríkol Tim zdesene. Až do tejto chvíľe celý konflikt iba mlčky sledoval, no viac to už nevydržal. "Sľúbil si, že mu nič nespravíš." Atreyu mrzuto pozrel na priateľa. Červený od zlosti, s päšťou napriahnutou k súperovej tvári, nebolo pochýb, že ak by Tim nezasiahol, Tonymu určite jednu uvalí. Našťastie Timova prosba spravila svoje a Atreyu namiesto úderu spolužiaka iba postrčil. "Pýtam sa ťa poslednýkrát. Prečo si nás sledoval ?" "Chcel som vás odfotiť." "Odfotiť ?" "Nie teba, ale Andersona. Chcel som to poslať jeho fotrovi." Atreyu sa zamračil. "Prečo ? Chcel si, aby ho otec zbil ?" "Nie. Iba som chcel, aby mal doma problémy. Naozaj, prisahám !" Atreyu sa naklonil k vydesenému protivníkovi a schmatol ho za bundu. "Tak, a teraz budeš mať problémy ty !" Tony si v očakávaní úderu dal ruky pred seba, no ten našťastie neprišiel. Atreyu so znechutením pozrel na obeť svojej pomsty. "Tim, čo s ním spravíme ?" "Atreyu, nič ! Už vieme prečo to urobil. Nechaj ho tak. Prosím !" Atreyu zovrel pery, iba s námahou prekonávajúc túžbu po pomste. Po niekoľkých sekundách trvajúcich celú večnosť, naposledy strčil do Tonyho a ukázal na dvere. "Vypadni preč a ďakuj Timovi, že z som z teba nespravil ???0." Tony i napriek všetkému strachu, vystrelil do pozoru a zrýchleným krokom (neskôr i behom) opustil priestory šatní. Keď zmizol, Atreyu si odpľul do kúta. "Je to hajzel, no aspoň bol poriadne *****. Už to viac nespraví." Tim nič nepovedal. So sklonenou hlavou, nehľadel kamarátovi do tváre, ale kamsi nižšie. Atreyu to zbadal. "Čo je ? Zasa vidíš tie blbé škvرنy ?" "Nie, iba som sa bál, aby som ich neuvidel. Vieš Atreyu, ja sa Tonymu nechcem pomstiť. Neznášam ho, ale nechcem, aby si ho bil." Atreyu prevrátil oči. "Veď som mu predsa nič nespravil." Tim neodvetil. Na vec mal iný názor, no radšej si ho nechal pre seba. Nastalo nepríjemné ticho, ktoré prerušil až školský zvonec. Keď sa vracali do triedy, Tim zbadal ako sa na schodisku smerujúcom na druhé poschodie ktosi šuchol za múr. Nemuselo to nič znamenať, no pravdou tiež bolo, že práve toto schodisko smerovalo k Harryho triede. Po hodine fyziky s pánom Fitzpatrickom, Atreyu aj Tim zotrvali v triede. Atreyu kamarátovi celú prestávku ukazoval fotografie z akejsi jaskyne nachádzajúcej sa neďaleko vodopádu Minnehaha Falls. Minnehaha Falls bol známou atrakciou Minneapolis, ktorú každý obyvateľ mesta dobre poznal. Aj keď Tim bol pri vodopáde i v okolitom parku nie raz, nespomínal si, žeby sa vedľa neho, či dokonca pod ním (ako to Atreyu tvrdil) nachádzala nejaká jaskyňa. Tak či onak, diskusiou o vodopáde zabili celú prestávku. I ďalšia hodina prebehla bez vážnejších komplikácií, nerátajúc Timovu nutkavú potrebu ísť na toaletu. I preto, hneď po hodine vyrazili (Atreyu v roli ochrankára) na WC. Len čo vyšli z triedy, Tim uvidel Mike ???0. Opretý o okenný parapet, s niekým práve telefonoval. S kým, nebolo ťažké uhádnuť. Tim na to upozornil priateľa, no Atreyu sa tváril, akoby sa nič nestalo. Našťastie na záchod ich ani jeden z Haroldových poskokov nesledoval. Keď sa vracali späť, Tim zaregistroval prítomnosť ???0 i ???0. Stojac na opačnej strane chodby, toto už nemohla byť náhoda. Atreyu však stále ostával pokojný. Poslednú, hodinu a pol trvajúcú, prednášku mali s pani Simonsonou. Tim využil príležitosť (i nahluchlosť starej pani) a opýtal sa priateľa čo budú robiť. "Atreyu, ty tu máš nejaké veci ?" "Veci ?" Tim zovrel dlaň, akoby v nej držal laserovú pištoľ. "Veď vieš čo myslím. Harry ! Jeho kámoši po nás idú. Ako im zdrhneme ?" Atreyu kývol dopredu na starú učiteľku. "Mám jeden cool nápad, ale musíš byť zbalený, keď skončí hodina. Ver mi. Tieto veci už mám premakané. Nezdrhám prvýkrát." Tim váhavo prikývol. Netušil čo presne má Atreyu v pláne, no správne tušil, že podrobnosti by mu kamarát neprezradil, ani keby sa ho na ne opýtal. Ostávalo iba veriť, že sa nemýli. I napriek Atreyu ubezpečeniu, Tim pokojný neostal. Aby toho nebolo málo, Tony ktorý od raňajšieho súboja celý deň presedel so

sklonenou hlavou v lavici, teraz na nich opätovne zazeral. Zlomyselný úsmev neveštil nič dobré. Len čo zazvonilo, Tim schmatol tašku a pripravený vyraziť preč pozrel na priateľa. Nanešťastie, Atreyu nielenže nebol zbalený, ale spokojne si ďalej surfoval po Internete, akoby sa nechumelilo. Tim doňho štuchol. "Atreyu, čo robíme? Povedal si, že mám byť zbalený," Atreyu dvihol zrak od monitora a namiesto odpovede kývol k učiteľskému stolu. "Choď k nej a zdrž ju. Ja tu ešte musím niečo dokončiť." "Zdržať? Koho?" "No predsa učku! Rýchlo bež, nech nám nezdrhne. Povedz jej, že jej ideš pomôcť s vecami." Tim v úplnom pomykove vykonal to o čo ho kamarát poprosil a váhavo pristúpil učiteľkinej lavici. Suzy Moorová, tak ako po každej hodine biológie, i teraz stála pred katedrou, pripravená pomôcť starej učiteľke s učebnými pomôckami. Keď Tim pristúpil bližšie, Suzy naňho nevrlo pozrela. "Čo chceš Anderson?" Tim kývol k množstvu sadeníc ???0 a ???0, ktoré im pani Simonsová na hodine ukazovala. "Idem pani učiteľke pomôcť s vecami." Suzy sa zachmúrila. "S akými vecami? S tým jej vždy pomáham ja! Teba nepotrebujeme." "Naozaj?" Odvrkol Tim, spýtavo pozrúc na starú pani, ktorá zo zadných lavíc práve priniesla ďalší pár sadeníc ???0. "Čo je Timko? Chceš niečo?" Riekla učiteľka vľúdny hlasom. "Chce vám odnieť veci do kabinetu, ktoré vám nosím iba ja!" Posledné slová Suzy zdôraznila buchnutím opätku o dlážku. Pani Simonsová pozrela na množstvo sadeníc porozkladaných po katedre. "Ale Suzy, veď si to predsa môžete rozdeliť. Dvom sa vám to bude niesť lepšie." "Trom." Vyhĺkol Atreyu, ktorý už na počítači stihol dokončiť to čo chcel a prihrnul sa k učiteľke. "Pani Simonsová, aj ja vám chcem pomôcť!" Stará pani udivene pozrela na tretieho dobrovoľníka. "Toľko pomocníkov som vlastne ani nečakala. No ale priesad je dosť, každému sa ujde." Atreyu zobral štyri ???0 a ???0 zo zadného stola, zatiaľ čo šesticu ???0 a ???0 si rozdelili Tim a Suzy. Druhá menovaná sa netvárila dvakrát nadšene, no keďže pani Simonsová pomoc oboch chlapcov už odsúhlasila, nemala veľmi na výber. Len čo vyšli z triedy, Tim ihneď spozoroval skupinku ôsmakov postávajúcich pri oknách. Nechýbali tu Mike ???0, ???0, ???0, ani ďalší spoluhráč z Haroldovho tímu ???0. Jediný kto absentoval bol samotný Harold Powell. Tim však nepochyboval, že aj on tu niekde bude. Našťastie, učiteľkina prítomnosť plány bitkárskeho kvinteta (aspoň nateraz) zmarila. Tim a Atreyu však vyhraté ešte ani zďaleka nemali. Len čo trojica mladších žiakov v sprievode starej bioložky zamierila k jej kabinetu, spanilé spoločenstvo dvihlo svoje ctené zadky z okenných parapetov a šuchajúc sa v dostatočnom odstupe, zamierilo tým istým smerom. Takto prešli celú chodbu i schodište, kým nezastali pred kabinetom pani Simonsovej. Do podpivničenej miestnosti, dverami prepojenej s oveľa priestrannejším laboratóriom, mal Tim iba raz tú česť zavítať. Bolo to ešte pred rokmi, keď starej učiteľke pomáhal s klietkou plnou škrekčov. Tak ako vtedy, i teraz ho hneď po prekročení prahu nevysokkej miestnosti plnej drevených políc ovalil špecifický zápach vyskytujúci sa na miestach, kde je veľa kníh. A v kabinete pani Simonsovej bolo kníh kam len oko dohliadlo. Okrem vysokých regálov sa pod nimi prehýbali aj oba stoly umiestnené pod prízemnými okienkami, ktorými dnu preniklo minimum svetla. Susedné laboratórium prepojené s kabinetom mohutnými dverami kontrastovalo s prvou miestnosťou už len svojou vôňou. Intenzívny zápach kníh a stuchliny vystriedala neznesiteľná aróma množstva živých zvierat. Desiatky klietok obývaných všakovakými typmi vtákov, plazov, hlodavcov i hmyzu nedokázala odvetrať ani naplno pracujúca ventilácia. Laboratórne stoly preplnené skúmavkami, mikroskopmi, výživovými granulami i krabicami zdobili desiatky priesad. Mohutné reflektory, ktoré počas dňa dodávali rastlinám prepotrebné svetlo sa po vstupe do miestnosti rozžiarili naplno. Pani Simonsová ukázala trojici pomocníkov kam umiestniť svoj náklad. Timove rastlinky skončili v kúte medzi

množstvom podobne vyzerajúcich kvetín, Suzy svoje priesady zložila na vedľajší stôl s kaktusmi a Atreyu využil laboratórny stolík vedľa umývadla. "Tak a to by bolo." Zvolal Atreyu veselo, skloniac sa k akváriu s leguánom nehybne stojacim na zvinutom konári. "Pani Simonsová, ak by ste ešte potrebovali s niečím helfnúť, my vám s Timom radi pomôžeme." "Pomôcť? No ja vlastne ani neviem s čím by ste mi mohli pomôcť." "Napríklad s tými knihami čo máte na policičkách. Keby ste ich potrebovali preniesť, alebo roztriediť, sme tu. Teraz poobede aj tak nič nemáme. Však Tim?" Tim, aj keď nie celkom rozumejúc kamarátovmu zámeru, prikývol. Pani Simonsová si napravila hrubé okuliare a pozrela do kabinetu. "No vlastne, keď tak hovoríš, potrebovala by som v dvoch regáloch zotriediť knihy. Doniesli mi ich iba prednedávnom a ešte som ich nestihla poukladať podľa abecedy. Vy ale teraz predsa idete na obed." "Ó nie, pani učiteľka. My sme už na obede boli. Ešte pred hodinou a teraz máme ozaj čas. Keď potrebujete zotriediť knihy, my to s Timom hravo zmákneme. Však Tim?" Atreyu nenápadne kopol kamaráta do nohy. "Jasnačka, pani učiteľka. Teda vlastne áno. My to spravíme." Pani Simonsová pozrela na oboch pomocníkov a pousmiala sa. "No tak dobre teda. Ak to naozaj chcete, podťte za mnou." Atreyu vyčaroval ten najširší úsmev aký dokázal a pohotovo vyrazil za biologicčkou. Keď prechádzali okolo Suzy, Timovi neunikol výraz spolužiačkinej tváre. Vyzerala akoby jej práve niekto zjedol obedňajšiu pizzu. Zamračená, s červenými lícami, Atreyu iniciatíva ju riadne napálila. Na rozdiel od Atreyu a Tima, Suzy nemala toľko času a hneď po obede musela domov, kde už na ňu čakala mama, aby išli spolu na plánované nákupy do neďalekého obchodného centra. S pani učiteľkou i jej dvoma spoločníkmi sa musela rozlúčiť a Tim s Atreyu čoskoro ostali s pani Simonsovou osamote. Pomoc, ktorú Atreyu tak ochotne prisľúbil nebola vôbec zložitá. Ako učiteľka prezradila, dva regále položené úplne vzadu sem pred mesiacom doniesol školník. Objavil ich dolu v suteréne, kde celé roky ležali nepovšimnuté. Knihy boli poväčšine učebnicami biológie, aj preto ich školník zanesol práve pani Simonsovej. Podľa Hummera ich v pivnici musel zanechať prechádzajúci učiteľ biológie, ktorý už pred rokmi odišiel do penzie. Úlohou Atreyu a Tima bolo zapísať knihy do elektronického výkazu a poukladať ich na police tak, aby zotriedené podľa abecedy sa dali poľahky nájsť. Potom čo pani Simonsová obom žiakom ukázala ako na to, odbehla si niečo vybaviť. Tim a Atreyu ostali v kabinete sami. Našťastie kabinet bol tak ako každá miestnosť na škole zabezpečený elektronickou kartou, takže Harold ani jeho poskokovia sa k ním nedostanú. Len čo učiteľka odišla preč, Atreyu vyskočil na nohy a poď ho k najbližšiemu oknu. Aby sa k nemu dostal, musel vyskočiť na stôl. Potiahol mohutnú kľučku, no zámok iba zastonal a ďalej ostal uzavretý. "Do riti aj s tým!" Zahrešil Atreyu a skúsil druhé okno. Rovnaký výsledok. Tadiaľ sa von nedostanú. Spoločne vbehli do vedľajšieho laboratória, kde všetky okná kráslila kovová sieťka za ktorou stáli zhrdzavené mreže. "A sme v ****! Sme tu ako v base. Čo keby sme to blbé sklo rozbili?" "Rozbili sklo?" Vyhŕkol Tim prekvapene. "Atreyu, čo ti preskakuje? Chceš skončiť v base? Ehm, myslím naozajstnej base?" Atreyu mávol rukou. "Povieme, že to spravil niekto iný. Keď to zacvakám, nič z toho nebude." "Nič nebude? A čo Harry? Určite to bude počuť. Pred školou má sto pro svojich kámošov, a tí keď začujú rozbité sklo, prídu sem, skôr než im zdrhneme." Atreyu nevrlo pozrel na priateľa a topánkou jemne drgol do akvária s leguánom. Zviera natočilo hlavu, a viac sa nepohlo. "Tak čo budeme robiť? Vymysli aj ty niečo. Nemôžem všetky plány vymýšľať len ja." Tim pozrel na hodinky v mobile. Ukazovali trištvrte na dva. "Musíme tu ostať čo najdlhšie. Poznám Harryho. Je ako ostatní. Nebude sa mu chcieť čakať na nás hodinu. Ak tu počkáme a nikam nepôjdeme, odíde preč." Atreyu ohrnul nosom. "To tu chceš čakať hodinu?" "Radšej

až do tretej. Pre istotu." Atreyu si povzdychol. "Veď tu zdochneme od nudy." "Nezdochneme. Musíme predsa potriediť tie knihy." Atreyu sa oprel o rad klietok (nevšímajúc si zemetrasenie, ktoré ich myšaciemu osadenstvu spôsobil) a po krátkom uvažovaní prikývol. "Tak dobre teda. Ale ty budeš pratať a ja sa budem hrať. Mne sa tie sprosté knihy ukladať nechce." Tim neprotestoval. Ak sa Atreyu chce hrať, nech sa hrá. Hlavne, že tu s ním ostane. Ako sa dohodli, tak aj bolo. Tim začal knihu po knihe vyťahovať z regálov a zapisovať do katalógu, zatiaľ čo Atreyu usadený (či presnejšie vyvalený) na zemi si vybral z vaku tablet a začal si v ňom čosi šťukať. Keďže všetka robota ostala na Timovi, práca šla pomaly, no Atreyu po chvíli hranie (či čo to vlastne bolo) prestalo baviť a nenápadne sa prikmotril ku kamarátovi. Najprv ho len pozoroval, no po nedlhom čase i sám začal vyberať knihy z políc a diktovať Timovi do poznámkového bloku ich názvy i mená autorov. Aj keď Tim nič nepovedal, pomoc uvítal. To, že sa neponáhľajú ešte nemusí znamenať, že tu musia sedieť do večera. Väčšina kníh, ktorú prešli bola stará a zaprášená, niektoré sa i trhali či rozpadávali, no jednu vec mali všetky spoločnú. Boli nesmierne ťažké. Aj keď napísané v angličtine, ich názvom ani jeden z nich nerozumel. Veď komu by aj hovorilo niečo také ako ???0, ???0 či ???0 ? I napriek komplikovaným menám, robota šla rýchlo a za necelých 40 minút mali urobenú väčšinu políc. Ostávali už len posledné dve, umiestnené tesne pod stropom. Aby na ne Atreyu dočiahol, musel zbehnúť po stoličku do vedľajšieho laboratória. Kus, ktorý doniesol nemal operadlo (resp. kedysi dávno), no stolička bola aspoň dostatočne masívna, aby z nej nespadol. Hneď ako vyskočil na jej sedadlo, schmatol hrubočiznú knižisku ležato položenú na ostatných. Podľa názvu na bočnej strane sa jednalo o Veľký atlas rastlín a húb. Atreyu oboma rukami nadvihol obludné teleso. "Ty vole, to je ťažké ako Bartova prdel. A aj tak smrdí !" "Dávaj bacha, aby ti to nespadlo." Upozornil Tim. "Neboj, udržím ju aj v jednej ruke. Pozri !" Keďže Atreyu od hlúpeho nápadu k realizácii nikdy nemal ďaleko, ihneď vykonal to čo sľúbil. Objemná kniha sa v roztvorenej dlani zaknísala. Atreyu opatrne pripažil druhú ruku k telu a spokojne pozrel na priateľa. "Vidíš. Je to úplná hračka. Vôbec to nie je ťažké. Stačí iba byť trochu t..." Atreyu chcel povedať slovo 'trénovaný', no ostalo len pri želaní. Stačil jediný neopatrný pohyb a prsty 12 ročného chlapca nedokázali udržať Atlas v rovnovážnej polohe. Výsledok nebolo ťažké uhádnuť. Atreyu sa v úpornej snahe zabrániť pádu zatackal, no namiesto toho, aby spadla kniha sa na zem zosypala stolička, Atreyu, polica i tá kniha a to približne v tom istom poradí. Ťažký atlas takmer prizabil Tima, keď sa vyrútil smerom k oknu, zatiaľ čo stolička odstreliac do opačnej strany zbúrala kopu iných kníh naskladaných v kúte. Atreyu zhučal na mieste kde stál a polica o ktorú sa pri páde úpenlivo snažil zachytiť ho spolu s už naukladanými knihami kompletne pochovala. Skrátka taká mala apokalypsa... "Atreyu !" Vyhĺkol Tim, keď sa spamätal z počiatočného šoku. Atreyu bez hnutia ostal ležať na zemi, s viečkami pritisnutými k sebe vyzeral ako keby stratil vedomie. "Atreyu, čo ti je ? Povedz niečo !" Tim zakmásal kamarátom najsilnejšie ako vládla. "Au..." Zavrčal Atreyu zúrivo, chytiac sa za rameno. "*****", bolí to jak sviňa. Asi to mám zlomené." "Zlomené ?" Zopakoval Tim a pomohol kamarátovi posadiť sa. "Môžeš hýbať plecom ?" Atreyu namiesto odpovede iba sykol od bolesti. "Hej, ale strašne to bolí. *****", to je bolesť !" "Mám zavolať učku ?" Atreyu nepekne zagánil na priateľa. "Nechcem učku, ale moju tašku ! Dones mi ju. Rýchlo !" Tim vystrelil na nohy. Školské batohy zanechali na vedľajšom stole. Aby sa k ním dostal, musel obehnúť regále. Tašku sa ani nepokúšal otvoriť a schmatnúť ju, ihneď upaľoval ku kamarátovi. Keď dobehol na miesto pohromy, Atreyu už opäť ležal rozvalený na zemi, masírujúc si boľavé rameno. Tim mu podal jeho vak. "Dík." Poďakoval Atreyu a tvár mu stiahol ďalší kŕč.

"Atreyu, čo mám robiť ? Ako ti mám pomôcť ? Mám niekoho zavolať ? Ak to máš zlomené, musíme ísť k lekárovi." "K žiadnemu lekárovi nejdem ! Debilní doktori. Raz som mal v riti druhé rameno a tí idioti mi to chceli napraviť. Myslel som, že zdochnem, tak to bolelo." "No dobre, ale niečo musíme spraviť. Môžeš mať dnu krvácanie. Na to sa môže aj zomrieť." Atreyu sa i napriek všetkej bolesti musel teraz pousmiať. "Vnútorne krvácanie je iba keď do teba nabúra auto, a nie keď spadneš z debilnej stoličky. Je to iba vyklíbené, nič viac." "No dobre, ale čo spravíme ?" Atreyu zaťal zuby do perí a premáhajúc bolesť, podarilo sa mu narovnať. Nezranenou rukou si prisunul vak bližšie k sebe a načrel dnu. Tim čakal, že vytiahne masť, ktorou si natieral zranenú nohu po páde z bicykla, no namiesto masti naňho iba kývol. "Tim, musíš mi helfnúť. Potrebujem vodu." "Vodu ?" "Áno, studenú. Dáva sa to, keď ti vyskočí kĺb." "Myslíš obklady ?" "Hej, presne tie. Potrebujem obklady." Tim siahol do vrecka, no zbytočne. Bolo prázdne. "Ale keď ja nemám vreckovku." "Netreba žiadnu vreckovku. Stačí fľaša. Priložím si ju na plece a prejde to. V labáku nejaké určite budú. Je tam aj umývadlo. Skoč po nejakú a daj do nej čo najľadovejšiu vodu. Please !" Tim prikývol a už aj upaľoval preč. Aj keď netušil či v laboratóriu vhodnú fľašu nájde, prinajhoršom zoberie tú s odrezkami kvetín, v ktorej mala pani Simonsová uložený zoschnutý ker. Len čo odbehol, Atreyu znova siahol do ruksaku. Malé tlačítko na bočnej strane hľadať nemusel. Skôr než ho zatlačil, pozrel cez plece či ho kamarát nesleduje. Našťastie Tim, plne zaujatý pátraním po fľaši, nič z toho čo sa v kabinete pani Simonsovej udialo nevidel. Atreyu zazipsoval ruksak a rukou prešiel po jeho vrchnej časti tašky. Školský vak sa začal nafukovať, akoby v ňom začalo čosi rásť. Atreyu sa spokojne zaškeril a ešte raz pozrel za seba. Mohol ostať pokojný. Nikto ho neprekvapí. Timovi sa po dlhom slidení konečne podarilo nájsť to čo hľadal. Plastová fľaška ležala pohodená pod jedným z početných stolov. Na rozdiel od fliaš ktoré doteraz našiel, táto bola prázdna. "Atreyu, mám ju." Zahlásil Tim víťazoslávne a priskočil k jednému z umývadiel vstavanom priamo do laboratórneho stola. Voda bola ľadová, no presne takú Atreyu teraz potreboval. Nabral jej až po okraj a priniesol ju kamarátovi. Keď ho Atreyu uvidel, zamával mu na pozdrav. Na tom by nebolo nič zvláštne, ak by to nespravil 'zranenou' rukou. "Atreyu ?" Zakoktal Tim neveriacky. Atreyu vyceril zuby a nadvihol plece. "Pozri, už to prešlo. Vôbec to nebolí. Skočilo to späť." Atreyu na dôkaz svojho tvrdenia zamával 'zranenou' rukou a z poličky vytasil 5 librovú knihu, aby si ju poťazkal v dlani. "Ty si si to natrel ?" "Natrel ?" Odvetil Atreyu nechápavo. "Tou bielou masťou, ktorú si si dal vtedy, keď si zletel z bicykla." Atreyu si klepol po čele. "Čo ti šibe ? Žiadnu masťou som si nič nenatrel. Bolo to len vyskočené. Tresol som plecóm do poličky a ono to skočilo späť." Atreyu udrel druhým ramenom do police za sebou, aby objasnil spôsob zázračného uzdravenia. "Tak to robia aj doktori. No keď to robia oni, bolí to ako šľak. Ja som si to spravil sám !" Tim pristúpil bližšie a pozrel kamarátovi na plece. "Nieкто by sa ti na to mal pozrieť. Môže to krvácať." "Ale blbosť ! Nič nekrváca. Som OK. Radšej mi pomôž s tými debilnými knihami. Keď sem príde učka a uvidí ten bordel, zabije nás a ani Harolda na to nebude potrebovať." Atreyu mal úplnú pravdu. Neporiadok, ktorý pádom spôsobil bol ozaj hrozný. Nielen vypadnutá polica a stolička, ale aj množstvo kníh váľajúcich sa po zemi. Ak to pani učiteľka uvidí, jej pokojná povaha dostane zabrat'. Tim skočil do laboratória vyliat' teraz už nepotrebnú vodu a spoločne s Atreyu začali neporiadok upratovať. Vypadnuté knihy i polica skončili naspäť v regáli a prevrhnutá stolička v laboratóriu po stolom. Najvyššie dve police sa rozhodli nezotriediť. Aj tak už pomohli viac ako dosť. Keď bolo všetko hotové, Tim uvidel obrovitý Atlas - pôvodcu všetkých problémov. Pri páde sa zakotúlal pod stolík, na ktorý Tim ráčil vyskočiť, keď naňho obludná kniha letela. Zohol sa po ňu, že ju

zodvihne, keď jedna z jej strán vyletela von. "Atreyu, podaj mi to." Zafučal Tim, oboma rukami zvierajúc objemnú publikáciu. Atreyu si neodpustil úškrnok a schmatol vypadnutú stranu. Chcel ju kamarátovi podať, keď ho čosi upútalo. V pravom hornom rohu uvidel zvláštny emblém pozostávajúci z neveľkého kruhu okolo ktorého obiehal menší. Trochu pripomínal jeden zo symbolov NASA reprezentujúci Zem s jej prirodzeným satelitom. "Atreyu, čo je to ?" Atreyu namiesto odpovede zhúžval stránku v dlani a pohotovo si ju strčil do vrečka. "To je nič. Nič pre teba." "Nič pre mňa ? Ako to myslíš, že nič pre mňa ?" "Proste nič. Je to iba taký... Blbý papier." Tim sa zachmúril. "Keď je to len blbý papier, prečo si si ho dal do vrečka ?" "Pretože chcem ! Čo sa do toho staráš ? Hovorím, že to nie je pre teba. Ja si iba... Musím si niečo overiť, ale teba do toho nič. Jasný ?" "Jasný. Nemusíš sa hneď rozčuľovať." Atreyu neodvetil, a radšej Timovi vytrhol Veľký atlas rastlín a húb z rúk, poloziac ho naspäť do police. Stihol to akurát včas, pretože dvere na kabinete sa práve otvorili a dnu vstúpila pani Simonsová. "Timko ? Ste tu ešte ?" "Áno, pani Simonsová." Obaja chlapci ako na povel pricupitali k starej učiteľke. "Všetko sme upratali, tak ako ste chceli." Atreyu ukázal elektronický zápasník do ktorého poznačili názvy zotriedených kníh. "Och, vy ste ale zlatí. Ako sa vám za všetko odvdáčim ? Sama by som to nespravila ani za týždeň." "Ale to je v poriadku pani učiteľka. My sme to spravili radi. Všetko Tim ?" "Áno, nemusíte nám ďakovať. My sme vám chceli pomôcť." Pani Simonsová sa láskavo pousmiala a oboch chlapcov (za nie prílišného nadšenia Atreyu i Tima) pohladila po vlasoch. "Ale jednu vec tu pre vás predsa len mám. Počkajte, hneď vám ju donesiem." Ako to povedala, zamierila medzi početné regále. Len čo zašla za roh, Atreyu štuchol do Tima. "Idem sa pozrieť von. Checknem či tam na nás nečakajú. Ty zatiaľ počkaj tu." Tim prikývol. Od chvíle čo vošli do učiteľkinho kabinetu už uplynula viac ako hodina a existovala tak slušná nádej, že Harold s kamarátmi si svoju pomstu rozmysleli a šli domov. No istotu mať nemohli. Atreyu sa prikradol k dverám a opatrne ich otvoriac, vykĺzol von. Tim zostal v kabinete sám. Stará učiteľka sa chvíľku prehrabávala v zadných regáloch, kým nenašla to čo hľadala. Knihu. Keď Tim uvidel darček, ostal trochu zaskočený, aj keď popravde, čo iné ako knihu mohol očakávať ? "Neviem Timko či sa ti takéto knihy páčia, ale našla som ju medzi vecami pána ???0, od ktorého boli aj tie knihy čo ste triedili." Pani Simonsová strčila svojmu žiakovi do rúk útlu zaprášenú knižku, nie viac stostranovú. Otrhaný obal neniesol žiaden názov ani meno autora, no keď Tim otvoril prvú stranu, vpravo hore uvidel malý emblém Zeme s Mesiacom na jej obežnici. "Myslím, že je to nejaké sci-fi. Ty máš sci-fi rád, však ?" Tim pozrel na dobrácky sa usmievajúcu učiteľku a preglgol. "Áno pani Simonsová. Mám." "Tak potom sa ti určite bude páčiť. Ale nečítaj mi ju pod lavicou, dobre ?" Tim kývol na znak súhlasu a knihu si vložil do tašky skôr, než ju Atreyu uvidí. "Inak, kde je tvoj kamarát ? Už išiel domov ?" "Nie, on... On má čakať vonku. Musel ísť na záchod. Môžem ísť aj ja ?" "Samozrejme Timko. A ešte raz vám obom veľmi pekne ďakujem. Povedz to aj svojmu kamarátovi, dobre ?" Tim s trochu sileným úsmevom prikývol. "Inak ako sa volá ? Stále zabudnem to jeho meno. Má ho také zvláštne." "Atreyu. Volá sa Atreyu." "Ach áno, Atreyu. Stále na to zabudnem. Musím si to niekde zapísať." Tim sa naposledy pousmial a rozlúčiac sa so starou pani, vybehol von. Chodba pred biologickým kabinetom zívala prázdnotou. Nebol tu ani Atreyu, ani Harold so svojimi kumpánmi. Tima prepadla úzkosť. Čo ak Harry Atreyu chytil a odvečúť ho neznámo kam, teraz na ňom skúša svoje zápasnícke chvaty ? Rozrušený, vytasil mobil, že mu zavolá, keď z chodby smerujúcej k telocvičniciam naňho ktosi zasyčal. "Atreyu ?" Skríkol Tim natešene. Atreyu prekrížil oči a pribehol k nemu. "Somár, nekrič tak ! Ten hajzel na nás ešte stále čaká pred školou. Nemôžeme ísť hlavným vchodom. Musíme ísť

zboku." "Zboku ? Ale čo ak nás budú čakať aj pri plavárni ? Už vedia, že sme stade raz zdrhali." Atreyu nahodil nepekný úškrnok. "Hej, je tam ten blbec ???0. Ale neboj, existuje ešte jeden východ. Poď za mnou !" Aj keď Tim netušil, aký východ má Atreyu na mysli, vyrazil za ním. Spoločne prebehli schodište i chodbou, aby popri telocvičniach zamierili na školský dvor. Futbalový trávnik i atletický areál prebehli rýchlo. Po vyčerpávajúcom behu došli do zadnej časti školského dvoru kam žiaci obvykle ani nepáchli, keďže okrem kanalizačných šácht tu zapáchal akurát tak odtok z jedálne. Jedinou akou takou 'zaujímavosťou' bol vysoký plot ohradzujúci celý areál školy. Tvorený kovovými tyčami so špicatými hrotmi na vrcholoch, Tima ani nenapadlo, žeby niekedy musel uvažovať nad ich preskočením. Po dlhom behu museli zastaviť. "Atreyu, to nepreleziem." Zajachtal Tim vyčerpane. "Nič netreba preliezať. Všetko je zariadené." Atreyu pristúpil k plotu a potiahol jednu z tyčí. Ostala mu v ruke. Napoly prerezaná, dolná polovica bola iba zastoknutá do plotu, aby z diaľky vyzeral neporušený. "To si spravil ty ?" Zvolal Tim neveriacky. "Hej. Ešte minulý týždeň. Vedel som, že raz nám to zachráni krk. A ako vidíš, mal som pravdu." Atreyu sa sklonil a zemi a opatrne sa pretisol dvojicou neporušených tyčí. "Heh, ten dement Powell by tade neprelezoľ, ani keby sme odpili tri tyče." Keď Tim prešiel úzkym otvorom, Atreyu vložil odrezanú tyč späť na miesto, aby ich únikový vchod ostal ešte nejaký čas nepovšimnutý. Spoločne prebehli na druhú stranu cesty a o chvíľu už boli v Groove parku. Tu konečne mohli trochu spomaliť. "Tak čo ? Ako sa ti páčil môj coolový plán ? Ako vidíš, na všetko som myslel. Teraz tam na nás tí kretení môžu čakať až do rána. Dementi. Myslia si, že na mňa majú, ale na mňa nikto nemá !" "Hej, ale čo potom ?" Odvetil Tim oveľa rezervovanejším tónom. "Keď prídu na to, že sme zdrhli cez dvor, zajtra tam na nás budú čakať, tak ako dnes pred plavárňou. Harry to nevzdá. Pôjde po nás, kým nás nedostane. Poznám ho." Atreyu mávol rukou. "To tučné prasa nám nič nespraví. Keď zavolám svojho kámoša Bubu, tak sa všetci *****. Už som ti ho ukazoval, však ?" Tim prikývol. Veľmi dobre si pamätal na obrovitého, údajne 13 ročného chlapíka, stojaceho na zvláštnom vznášajúcom sa predmete, ktorého mu Atreyu ukázal v mobile. Spomienka na Bubu Timovi pripomenula dnešný zážitok z kabinetu pani Simonsovej. "Atreyu, čo bolo na tom papieri, ktorý si zobral z toho atlasu ? Tá vec tam bola Zem ?" "Zem ?" "Ten znak hore na tej strane. Vyzeralo to ako Zem s Mesiacom. Taký emblém má NASA. Bolo to niečo z XCOM ?" Atreyu sa zatváril znudene. "Nie, zo žiadneho XCOM nič nebolo. Bol to iba obyčajný papier a už som ho zahodil. Musel som na hajzel a tak som ho použil... Ehm, však vieš na čo ? Kašli na to a radšej vymyslime čo dnes budeme robiť. Je ešte len 3:20. Skočíme k tebe, alebo ku mne ? Mám pár špica hier a minule sa mi na Discovery 2 podarilo pristáť na Marse. Ak chceš, môžem ti to ukázať." "A pozrieme aj na hviezdy ?" "Hviezdy ? Teba to ešte stále baví ?" Tim pokrčil plecami. "No tak dobre teda. Pozrieme aj na hviezdy. Ale najprv pristaneme na Marse, OK ?" "Tak OK." Atreyu pozrel na hodinky. "Najprv, ale musím niekde skočiť. Príd ku nám o piatej, alebo radšej o pol šiestej. Keby som náhodou nebol doma, nechám otvorenú bráničku, takže na mňa počkaj v záhrade. OK ?" Tim neprotestoval. Atreyu nebol jediný kto si potreboval niečo vybaviť. Keď Tim dorazil domov, zamieril do svojej izby a ľahnúť si na posteľ, vytasil z tašky darček pani Simonsovej. Útla knižka bez názvu nemala meno autora ani na obale, ani na úvodných stranách. Chýbal i názov vydavateľstva, rok vydania či ISBN. Tim znova nalistoval stranu, ktorej pravý horný roh krášľil zvláštny emblém. Pri pohľade z bližšieho nemohlo byť pochyb, že dvojica rotujúcich kruhov predstavuje Zem s Mesiacom. Symbol sa naozaj ponášal na jeden zo znakov NASA, čo si Tim overil v jednej z početných kníh opisujúcich vesmírne misie tejto organizácie. Pri podrobnejšom skúmaní však našiel isté rozdiely. Obrázok

v knihe bol farebnejší, s naznačenými obrysami kontinentov i morí, no na rozdiel od tradičnejších záberov Zeme, v strede tohto kotúča stál 6. kontinent – zamrznutá Antarktída. Prečo práve Antarktída to Tim netušil, no jej obrysy s Antarktickým polostrovom vybiehajúcim do Drakeovho priepľavu rozpoznal s istotou. Vždy dúfal, že raz dostane príležitosť uvidieť tento zabudnutý kontinent na vlastné oči, no zatiaľ ostalo len pri želaní. Zmätený zo zvláštneho symbolu, nalistoval prvú stranu kratučkého románu. Dej ho okamžite zaujal. Opisoval príbeh 12 ročného chlapca, v knihe nazývaného aj Malý Jack, ktorý podobne ako Tim nemal jediného kamaráta. Rodičia večne zaneprázdnení prácou nikdy nemali na syna čas a panovačná sestra brata neznášala. V škole to Jackovi tiež veľmi nešlo, spolužiaci sa mu neustále posmievali, a jeden z nich Terry Malone ho občas aj zbil. No Malý Jack všetko poníženie vždy statočne pretrpel, nesťažujúc sa, ani neplačúc, nemajúc nenávisť v srdci voči tým, ktorí mu ubližovali. Raz, keď Jack zapozdil na školský autobus a pešo musel na vzdialenú farmu, kde býval, udiala sa neuveriteľná vec. Na malej čistinke uprostred lesa uvidel lietajúci tanier. Belavý s množstvom kruhových okienok, zosadol na zem, rovno pred ním. V prvej chvíli Jack spanikáril, mysliac si, že ho mimozemšťania prišli uniesť. Chcel ubziknúť preč, no nohy odmietli poslušnosť a ako prikovaný ostal stáť na mieste. Z lode vystúpil vysoký mimozemšťan so štyrmi očami, ktorý chlapcovi oznámil, že sa volá Qazal a prichádza zo vzdialenej planéty Qatal. Qazal, podľa vlastných slov, sledoval Jacka už veľmi dlho. Hľadal bytosť s čistým srdcom, ktorá by dokázala čeliť zlému Xordonovi – vodcovi nepriateľských Xylonov, túžiacich zničiť ich planétu. Qazal Jacka poprosí, aby ho sprevádzal na Qatal a zachránil ich svet pred skazou. Jack najprv váha. Nedokáže pochopiť akoby on, obyčajný chlapec, mohol vykonať tak hrdinské činy a zachrániť cudzí svet. No Qazal Jackovi prezradí najväčšie tajomstvo vesmíru. Podľa neho hrdinom nie je ten kto má veľa sily, rozumu či šikovnosti, ani ten kto vykoná veľké činy, a sláva a moc ho opantá. Skutoční hrdinovia sú nenápadní a skromní, nikým nepoznaní veľikáni, ktorí vykonajú veľké veci iba zapáleným srdcom, láskou a odpúšťaním. A práve to Jack v živote dokázal. Jack napokon s Qazalovým návrhom súhlasí a nastúpi do lode. Qazal ho zavedie na domovskú planétu, ktorej obyvatelia už príchod svojho záchrancu túžobne očakávajú. Jack na prekvapenie zistí, že na Qatale, prezývanom pre svoju trblietavú atmosféru aj Zlatá planéta, ho každý pozná a drží v hlbokej úcte. Jack, obyčajný chlapec zo Zeme sa v tomto svete má stať veľkým hrdinom. Po útrapách a ťažkých skúškach sa Jackovi za pomoci mocných síl, ktorými ho Qatalovia naučili, Xordona podarí poraziť a Xylonov zaženie preč. Z Jacka sa stane slávny a na Qatale podľa neho pomenujú mestá, vrchy, rieky i celé oceány. Qazal Jackovi ponúkne či by sa nechcel stať ich vládcom, no Jack to odmietne. Chce sa vrátiť domov, späť do svojho sveta. Qazal zavedie Jacka na Zem, kde o jeho slávnych dobrodružstvách nik nemá ani tušenia. Keď o nich Jack začne rozprávať, všetci sa mu posmievajú, mysliac si, že mu chudákovi preskočilo. Raz, keď ho Terry Malone chce znova zbiť, objaví sa Qazal a Jacka zachráni. Za všetko zlé čo Terry Jackovi vykonal ho chce Qazal potrestať, no Jack sa svojho nepriateľa zastane a všetko mu odpustí. Qazal potom celému svetu prezradí o udatných činoch malého chlapca a ľudstvo sa dozvie o všetkom čo Malý Jack vykonal. O od tej chvíle sa Jackovi už nikto viac nesmeje. Dobrota a odpustenie spravili z obyčajného chlapca hrdinu ako na Qatale i doma na Zemi. Keď Tim dočítal knihu, cítil sa trochu zvláštne. Nerozumel prečo práve jemu pani Simonsová túto knihu darovala. Aj keď Jack a Tim neboli rovnakí (Tim napríklad nemal sestru), mnohé veci mali spoločné. Tak ako Jack, aj Tim stretol nového kamaráta, ktorý mu ukázal iný svet. Atreyu síce nemal štyri oči a nebol vysokým mimozemšťanom, no tiež patril k tajnému spolku, ktorý má zachrániť svet.

(Paradoxne, bojom s mimozemšťanmi.) Premýšľajúc nad prečítaným, v duchu si porovnával svoj osud s osudom knižného hrdinu. Aj keď sám to už dotiahol na člena XCOM a uvidel i UFO, jednu vec Jackovi stále závidel. Na rozdiel od neho, Tim ešte nikdy nebol vo vesmíre. Tak rád by sa tam aspoň raz pozrel, no najprv bude musieť absolvovať ďalšie misie. XCOM má vesmírne lode i intergalaktické plavidlá a ak sa stane senior členom, potom možno... Tim vyskočil na posteli a zrak mu padol na hodiny nad pracovným stolom. Bolo trištvrte na šesť. "Do riti aj s tým !" Zahrešil Tim a bleskurýchle na seba hodil oblečenie. Z domu vyletel v takom zmätku, že vonkajšie dvere zabudol zamknúť a musel sa vrátiť späť. K Atreyu to bežnou chôdzou bolo dobých desať minút. Ak to stihne do šiestej, bude rád. Keď dobehol ku kamarátovmu obydliu, ledva lapal po dychu. Skôr než skúsil či je brána otvorená, poriadne sa nadýchol. Atreyu sľub dodržal a po potiahnutí ťažkej kovovej kľučky sa kovové dvere začali samé otvárať. "Atreyu ?" Zvolal Tim opatrne, nazrúc dnu. Odpoveď neprišla. Skúsil to znova, no bezvýsledne. Podľa Atreyu slov, ak nebude doma, má ho počkať v záhrade. Tim vykonal ešte jeden pokus, a keď Atreyu ani do tretice neodvetil, vstúpil dnu. Len čo prekročil prah dverí, ťažká brána sa začala sama zatvárať. Dunivé buchnutie doprevádzané stonaním víchra v korunách stromov lemujúcich vysoký plot nepôsobili najprívetivejšie. Tim pristúpil k vchodovým dverám supermoderného domu a potiahol kľučku. Tentoraz dvere ostali zatvorené. Pozrel do kamery nad nimi, no aj keď do citlivého objektívu opakovane zamával, v dome nenastal žiaden ruch. Skúsil pristúpiť k najbližšiemu oknu, no márne. Reflexné sklá podobné zrkadlu vopred odsúdili akýkoľvek pokus nahliadnuť dnu v neúspech. Pri pohľade na ne si Tim spomenul na kamarátov príbeh o sekte veriacej v príchod návštevníkov z kozmu od ktorej Atreyu rodičia dom kúpili. To by vysvetľovalo tie sklá. Prečo však Atreyu nie je doma ? Žeby zapozdil ? Nanešťastie, Tim pri všetkej svojej splašenosti zabudol doma nielen svoj mobil, ale i tajný komunikátor z XCOM, takže Atreyu nemal ako zavolať. Skúsil ešte raz zalomcovať dverami, a dokonca na ne aj poriadne zabúchal, no všetko márne. Na Atreyu bude musieť počkať. Hrubú vetrovku si zapol až ku krku a pozrel na zmrákajúce sa nebesá. Tajomný opar z prvej návštevy tentoraz nezbadal, zato však uvidel čosi iné. Malý skleník na konci záhrady. Podľa Atreyu v ňom mali byť jahody. Jahody však na jeseň nezvyknú rásť a to ani vo vyhriatom skleníku. Alebo by aspoň nemali. Tim prekonal váhanie a pristúpil k osamelej stavbe tvorenej hrubým igelitom rozprestretým po kovovej výstuži. Za normálnych okolností by na odhalenie interiéru stačilo pristúpiť k plastovej stene a nazrieť dnu, no teraz keď nastupujúca noc už ohlásila svoj príchod bola podobná snaha zbytočná. Šero skleníka znásobené poslednými lúčmi zapadajúceho slnka nedávalo žiadnu nádej nazrieť dovnútra. Tim obišiel nevysokú stavbu, keď uvidel úzky priezor na vstupných dverách. Posadený vysoko, musel na špičky, aby naň dočiahol. V prvej chvíli nič nezbadal. V skleníku panovala úplná temnota a jediné čo sa v šere dalo ako tak rozoznať bola nosná konštrukcia skeletu. Skúsil potiahnuť kľučkou, no tá len protestne zastonala, a dvere sa ani nepohli. "Do riti aj s tým ! Keby som tak mal mobil." Nanešťastie, telefón s výkonným bleskom ostal doma. Tim znova vyskočil na špičky a nos pritlačil ku sklu. Konečne uvidel prvú rastlinu. Obtočená okolo jednej z tyčí, pripomínala popínavú lianu. Aj jahody zvyknú mať plazivé korene, aj keď tie rastú rozťahnuté po zemi, a neobtáčajú sa okolo tyčí. Pozrel na opačnú stranu. Zrak, teraz už navyknutejší na tmu, odhalil ďalšie prekvapenia. Zvláštne rastliny sa neobtáčali len okolo podpier skleníka, ale lepkavými prísavkami zachytené na stenách, rástli i zo stropu, či krížom cez seba, tvorili nepriehľadnú húštinu. Nadrozmerne veľké listy, v niektorých prípadoch dosahujúce rozmery ľudskej dlane, pôsobili cudzorodo. Tim, ako milovník jahôd

veľmi dobre poznal veľkosť i tvar jahodových listov, no nemohol si spomenúť, žeby niekedy videl tak ozrutné listy ako tieto tu. "Žeby nejaká špeci odroda ?" Pomyslel si zadumane a na chvíľu musel zo špičiek, lebo dlhé státie si už začínalo vyberať bolestivú daň. Keď znova pozrel cez priezor, čosi ho upútalo. To čosi sa pohlo. Listy namotané na jeden z konárov zavesených zo stropu vykonali posun vpred. Tim vypleštil oči a pozrel lepšie. Tentoraz už konár ostal bez hnutia. Chvíľku naň hľadel, keď ho upútal iný ker. Obtočený okolo hrubočiznej stonky, trepotal sa ako po nárazoch vetra. V skleníku by však žiaden vietor nemal byť. Čo by to bol inak za skleník, ak by doňho fúkalo ? Zarazený, chcel pozrieť na opačnú stranu, keď na úzky priezor dopadol list. Stojac na špičkách, Tim stratil rovnováhu a prepadol dozadu. Iba vďaka vycibreným reflexom stihol dať ruky za seba, zabrániac tak bolestivejšiemu dopadu. Keď sa prebral zo šoku, celý vyplašený pozrel na malé okienko. List, ktorý tak znenazdajky dosadol na povrch skla, nebol tak celkom listom. Z dlhej stonky vyrastali drobné chápadlá zakončené kruhovými prísavkami. To, že sa jedná o skutočné prísavky Tim pochopil, vo chvíli keď sa jedna z nich zachytila o sklenenú membránu, ostanúc na nej pevne ukotvená. Kvapôčka belavého sekrétu poslúžila ako biologické lepidlo, umožniac stonke pevne sa uchytiť na klzkom povrchu okienka, najprv jednou a potom i druhou prísavkou. Tim zalapal po dychu a pretrel si zrak. To čo uvidel, nemohlo byť skutočné. Žiadna rastlina, snáď okrem mäsožravých, nedokáže robiť také rýchle pohyby. Žeby to na čo sa díva bola nejaká zvláštna, genericky zmutovaná odroda ? Tima striaslo od strachu. Jeho bujná fantázia mu okamžite vnukla bláznivý nápad, že rastliny v skleníku nie sú skutočnými jahodami, ale inváznym druhom, biologickou zbraňou mimozemšťanov, ktorá svojimi chápadlami dokáže zo živej bytosti vysať všetku krv. Možno tam dolu pod hustými krovínami leží mŕtvola skutočného človeka z ktorej mäsožravé monštrum práve vyžiera jej vnútornosti. Desivá predstava... Tim urobil krok vzad, keď do niečoho narazil. Presnejšie, do niekoho. "Hi." Zvreskol Atreyu tak hlasno, že nič netušiaci kamarát takmer ozelenel. Tim sa chytil za srdce a nebyť steny skleníka, určite odpadne. Atreyu sa škodoradostne zachichotal. "Ale som ťa dostal, čo ?" "Dostal ? Atreyu si somár. Vieš o tom ?" Atreyu si priložil roztvorené dlane k ušiam a zahíkal. Dokonalá imitácia prinútila Tima k úsmevu, no len na chvíľu. Ešte stále sa pridriavajúc okraju skleníka, rýchlo odtiahol dlaň. "Atreyu, čo je to za vec tam dnu ?" Atreyu pristúpil ku dverám a cez malé okienko nazrel dovnútra. "Čo, nepoznáš skleník ? Máme tam jahody čo sme žrali, keď si tu bol minule." "Jahody ?" Tim pozrel na veľký zelený list, ktorého pohyb ho tak vyľakal. Ešte stále visel nelepený na skle. "Atreyu, čo je to za list ? Jahody predsa také veľké listy nemajú." "Jasné, že majú. My však nechováme normálne jahody, ale špeci odrodu. Je z Francúzska a je veľmi vzácna. Sú oveľa lepšie ako tie naše shity. Také jahody aké máme my, nikde nekúpiš. Sú hrozne drahé. Aj preto ich foter chová." "Chová ?" "Ehm, pestuje. Chcel som povedať pestuje, ale nevedel som si spomenúť na to slovo. To vieš - Alzheimer." Tim chápavo prikývol, aj keď popravde, vôbec neušil čo Alzheimer znamená. Atreyu oblečený iba v ľahkej bunde sa striasol od zimy. "Nejdeme radšej dnu ? Mne je tu už hrozná kosa." Tim naposledy pozrel na rozmerný list bez typického rúbkovania a prikývol. Nechcel kamaráta obťažovať nezmyselnými otázkami o pôvode rastlín, ani pochybnými historkami o pohybujúcich sa listoch, ktoré najskôr boli iba dôsledkom prievanu v zle uzamknutom skleníku. Keď spoločne vstupovali do domu, detektory na chodbe zaregistrovali prítomnosť oboch návštevníkov a z neviditeľného reproduktora sa ozval príjemný ženský hlas. "Ahoj Atreyu. Víтам ťa doma. A takisto víтам aj Tima." Druhý menovaný sa strhol. "Počítač." Vysvetlil Atreyu pobaveno. "Nastavil som ho, aby rozpoznal tvoj ksicht. Dobré, nie ?" Tim neodvetil. Samozrejme,

automatických vrátnikov s rozpoznávaním tváre poznal i sám, no ešte nikdy sa mu nestalo, žeby ho systém dokázal rozpoznať i bez toho, aby sa musel postaviť čelom ku kamere. U Atreyu však veľa vecí fungovalo úplne inak. Keď zasadli do počítačovej miestnosti, Atreyu ihneď spustil. "Sorry, že som ťa nechal tak dlho čakať, ale musel som vybaviť nejaké veci a nestíhal som." Tim zavrtel hlavou. "To nič. Aj tak som prišiel neskoro. O ôsmej však musím byť doma, inak ma naši zabijú." Atreyu pozrel na hodinky. "Do riti, tak to už máme iba hodinu a pol. Za toľko neprídeme ani k Mesiacu." "A čo keby sme sa zahráli inokedy ?" "Inokedy ? A čo budeme teraz robiť ?" Timovi zasvietili oči. "Môžeme testnúť tvoj ďalekohľad." Atreyu pokrčil nosom. "Ešte sa nedá. Je príliš skoro. Uvidel by si veľké *****. Musíme počkať aspoň do siedmej. Vieš čo ? Radšej zapnem počítač a zahráme tam, kde som včera skončil. Mám to savenuté pred prístátím na Marse." "Dobre, ale ja sa budem iba pozerieť. Ešte to neviem hrať." Atreyu prikývol a cvaknutím po klávesnici naštartoval výkonný počítač. "Kým to nabehne, donesiem niečo na žratie. Chceš pizzu, alebo hamburger ?" Tim pokrčil plecami. "Nie som hladný. Nemáš radšej niečo na pitie ?" "Colu, Sprite ?" Skôr než Tim stihol odvetiť, Atreyu luskol prstami. "Vlastne, mám niečo oveľa coolovejšie. Hneď som späť !" Ako to povedal, rozbehol sa do predsieni odkiaľ o chvíľu doľahol akýsi buchot. Pravdepodobne od dverí chladničky, alebo špajze. Neprítomnosť kamaráta Timovi poskytla chvíľu času na premýšľanie. Myšlienkami opäť zablúdil k zvláštnym rastlinám v skleníku. Vysvetlenie s ktorým kamarát prišiel ho veľmi nepresvedčilo. Pri prvej návšteve mu Atreyu tvrdil, že dom kúpili od sekty veriacej v príchod mimozemšťanov. Teraz ho však presviedčal, že jahody vypestoval jeho otec. Nerozumel tomu. Akoby Atreyu otec mohol vypestovať jahody tak rýchlo, keď do Minneapolisu prišli iba pred mesiacom ? Atreyu mu minimálne raz nehovoril pravdu. Ale prečo ? Prečo by klamal o takej hlúposti ? Alebo, žeby sa len pomýlil ? Možné je všetko, no Timovi stále niečo nesedelo, aj keď nevedel čo presne. Netrvalo dlho a Atreyu sa vrátil späť. V rukách držal priestrannú tácku so štyrmi plechovkami Coly, troma sáčkami chipsov, krabičkou arašidov i dvojicou veľkých pohárov po okraj neplnených červenkastým nápojom. Len čo objemný náklad zložil na stôl, podal Timovi jeden z pohárov. "Čo je to ?" Zvolal Tim zaskočene, zvedavo hladiac na krvavočervenú tekutinu z ktorej stúpali malé bublinky. "To je naša špecialita. Teda nie moja, ale mojej mamy." Tim pričuchol k nápoju. Zvláštna, ťažko definovateľná vôňa pripomínajúca mix všemožného ovocia lákala. Atreyu podvihol čašu nad hlavou a spoločne si štrngali na znak priateľstva. "Načo si pripijeme ?" "Ja neviem." Atreyu sa napriam a mocným hlasom zvolal. "Na XCOM a na naše ďalšie misie." Tim napodobnil kamarátovo gesto a odpil z nápoja. Nechutil zle. Sladký, s množstvom prelínajúcich sa ingrediencií, nežne štekľil chuťové kanáliky. Aj keď v pohári bola viac ako pinta koktailu, Tim ho vypil na ex. Keď dopili, Atreyu položil pohár na tácku a spokojne si odgrgol. "Tak čo ? Aké to bolo ? Super, však ?" "Perfektné !" "Hej, také vie robiť iba moja mama. Inak, je to z tých špeci jahôd zo skleníka." "Zo skleníka ?" Zopakoval Tim a tvár mu zbledla. "Hej, ale neboj. Tieto boli čerstvé. Nie ako ten shit čo si minule našiel v chladničke. Mama ich včera natrhala." Tim opatrne položil pohár späť na stôl a ako bez duše pozrel na priateľa. "Atreyu, v tom skleníku sú naozajstné jahody ?" Atreyu nechápavo pozrel na priateľa. "Ako to myslíš, že naozajstné ? Jasný, že sú naozajstné. Myslíš, že moja mama bude robiť koktail z umelých shitov ?" "Nie. Ja iba... Ešte nikdy predtým som také jahody nevidel." Atreyu sa uškrnul. "Jasný, že si nevidel. Veď som ti predsa povedal, že je to špeci odroda z Francúzska. Sú oveľa lepšie, ako tie naše. Alebo, tebe snád nechutili ?" "Nie, ja iba..." Tim znova zaváhal. Ešte stále nevedel, či má kamarátovi o tom čo v skleníku uvidel povedať. "Tim, čo je s tebou ? Si nejaký divný ? Stalo sa niečo ?" "Nie." Odvetil Tim váhavo a

sklopil zrak. Atreyu skočil do pohodlného kresla za vrchom stola, rozmermi pripomínajúcim pilotné sedadlo vesmírnej lode. "Tak čo ? Zahráme tú hru ?" "Ak chceš ?" Atreyu kútikom oka skontroloval čas na počítači. "Ale... Už je veľa hodín. Nestihli by sme ani jeden oblet. Kašlime na to. Aj tak musíme prejsť novú misiu. Neboj, tentoraz je to tu v meste, tak ako si chcel. Už žiaden debilný les. No aj tak tam musíme električkou, lebo je to až v parku, tam kde je ten vodopád." "Minnehaha Falls." "Áno, ten. Pod ním je jaskyňa. Musíme ju preskúmať. Pod', ukážem ti mapu." Atreyu sa naklonil k monitoru a niekoľkými kliknutiami preskočil k zašifrovaným súborom, ktoré potiahnutím prsta odomkol. Na obrom monitore sa pred oboma chlapcami zjavila nie príliš rozsiahla mapa podzemia. Ukazovala komplex s množstvom kľukatých cestičiek rozličných veľkostí i smerov. "Čo je to ?" Zašepkal Tim vzrušene. "Je to jaskyňa pod Minnehaha Falls. Teda vlastne nie pod, ale za. Je za vodopádom a je veľmi stará. Kedysi tam bývali Indiáni. Teda vlastne nebývali, ale mali tam svoju skrýšu. Robili tam obrady." "Obrady ?" "Hej, také hnusné pri ktorých dávali obety svojim bohom. Rezali tam ľudí, dospelých aj deti a robili aj iné cool veci. Všetky to poznáš..." Tim prikývol. O krvavých obradoch Indiánov počul najprv od otca, a neskôr o nich čítal v knihách venujúcich sa archeoastronautike. No aj keď vedel o čom je reč, stále nerozumel aký to súvis s XCOM. "Tam dolu sú celé tunely, ktoré musíme checknúť. XCOM nás poslala, aby sme skúsili odhaliť možný výskyt mimozemských stôp." Tim nechápavo pozrel na priateľa. "Akých stôp ?" "Hocijakých. Máme overiť či tam kedysi nepristáli mimozemšťania a nestretli sa s Indiánmi. Podľa Dänikana sa naši predkovia stretávali s ufóncami už pred tisíckami rokov. My máme zistiť či to tak naozaj bolo." Tim sa zamračil. "Ako to chceš zistiť ?" Atreyu spustil iný súbor. Podľa času vytvorenia ho napísal, či nakopíroval včera večer o 6:13. Stručný dokument, aj keď neobsahoval veľa textu, už prvý obrázok stál zato. Ukazoval vysokých mimozemšťanov v lesklých skafandroch obkolesených zástupom Indiánov sklonených až po zem. Ďalší obrázok zobrazoval množstvo vesmírnych lodí vznášajúcich sa nad Zemou i mohutné základne na orbite. I v nich boli Indiáni - pravdepodobne obeť mimozemského únosu. Aj keď obrázky boli nesmierne pútavé, Atreyu nimi iba rýchlo preletel, až kým sa nedostal k fotografií zobrazujúcej zvláštnu kresbu na stene jaskyne. Ukazovala vysokú postavu s prilbou na hlave nad ktorou sa vznášala jagavá hviezda. "Vidíš !" Atreyu ukázal na žiariaci objekt nad bytosťou. "To je ich loď. Nakreslili to Indiáni a táto kresba je v tej jaskyni. Možno sú tam aj ďalšie a my to musíme preskúmať. Budeme mať analyzátor čo odhalí čo je na stenách aj za nimi a ty dostaneš taký špeci foťak, ktorým to všetko cvakneš. Nie je to nič ťažké, však ?" Tim namiesto odpovede preglgol. "Ty... Ty myslíš, žeby tam mohla byť loď ?" "Loď ?" "Za tými stenami. Povedal si, že máme preskúmať čo je za stenami ? Myslíš, žeby tam mohli mať ukryté UFO ?" Atreyu sa poškrabal za uchom. "No, vlastne... Vlastne áno ! Môžu tam mať ukrytú aj loď. No aj keby nemali, pozrieme sa či tam nie sú ďalšie kresby. Možno tam majú tajné plány, alebo niečo také." "Tajné plány ?" "Hej, s mapami ich základne. Oni tu na Zemi majú všade svoje základne. Ak by sme našli ich mapy a vedeli sa k nim dostať..." Tim sa narovnal v kresle. Posledná kamarátova poznámka ho prekvapila. "Ako dostať ? Atreyu, veď tie kresby musia byť strašne staré. Myslíš, že oni majú základne na tom istom mieste tak dlho ?" "A prečo nie ? Všetko je možné. Niektoré môžu byť hlboko pod zemou a môžu mať teleporty z iných planét, aby až nás prepadnú, mohli na nás zaútočiť zhora i zdola." Tim sa zamračil. Atreyu teória mu pripadala riadne strelená. Aby sa mimozemšťania s technológiami o tisícročia prekonávajúcimi ľudské museli ako červy skrývať stovky rokov pod zemou, tomu nešlo uveriť. "Čo ? Tebe sa tá misia nepáči ?" Riekol Atreyu sklamané. "Nie, iba neviem čo budeme skúmať. A takisto neviem, kedy tam

pôjdeme. Ten vodopád je ďaleko. Keď pôjdeme až po škole a vrátíme sa večer, neviem či ma naši pustia." "Neboj, všetko som zariadil. Ráno v parku ti o všetkom poviem. Teraz mi ale musíš povedať, či tam chceš ísť. Zajtra to nebude tak zlé. Žiaden sprostý les, iba blbá jaskyňa." Tim si zahryzol do spodnej pery. "A myslíš, že nás pustia dnu ? Pri vodopáde sú strážnici." Atreyu sa sebavedomo zatváril. "Neboj, pustia. Je to vedľa v takej búde, kde žiadni strážnici nie sú a okrem toho, všetko mám premakané. Bude to cool. Uvidíš." Tim si hlbokým nadýchol dodal posledný dúšok odvahy a prikývol. "Paráda !" Zvýskol Atreyu radostne a chcel kamaráta tľapnúť po pleci, keď nechcene zavadil o pohára vypitého džúsu. Vysoká čaša sa v momente prevrhla, a aj keď takmer prázdna, pár kvapiek z nej predsa len uniklo. Pri pohľade na vyliatu tekutinu Tim zmeravel. Biely hustý sliz pomaly tečúci po vnútornej strane prevrnutého pohára silne pripomínal substanciu podobnej farby i konzistencie, ktorú len pred 2 týždňami videl na okne školskej toalety. Na rozdiel od slizu na záchode, ktorého sa iba dotkol, tento sliz mal v pohári z ktorého pil. Ako bez duše, pozrel na priateľa. "Do riti aj s tým." Zahrešil Atreyu nahnevane, vrátiac pohár späť do zvislej polohy. "Neošpliechal som ťa ?" Tim zavrtel hlavou. "Och, super. Neznášam tieto debilné poháre. Stále ich vylejem. Už som mame hovoril, aby to dávala do normálnych pohárov a nie do týchto debilných shitov. Ešte dobre, že som to nevyliat do PCčka. Foter by ma zabil." Atreyu nadvihol zasvinenú tácku, že ju odnesie preč, keď k nemu Tim priskočil. "Atreyu, čo je to to biele ?" "Biele ?" "To rozliate." Tim opatrne ukázal na zvláštnu tekutinu, dávajúc si pozor, aby sa jej nedotkol. Atreyu nadvihol tácku a pričuchol k slizu. "Ale nič. Je to iba cukor." "Cukor ?" "Hej, zrazený." "Ako zrazený ?" "Normálne. Keď dáš do kompótu veľa cukru a zle ho rozpustíš, tak ti stuhne a máš z toho takýto sliz. Neznášam to, lebo je to hrozne sladké, ale je iba dolu v pohári, ako ten humus čo je v káve a ten predsa tiež nepiješ." Atreyu narovnal tácku a zamieril s ňou do kuchyne. Tim ostal znova sám. Cukor. Je možné, aby to čo pred chvíľou takmer vypil bol kondenzovaný cukor usadený na dne pohára ? Ak áno, prečo mal tvar hustého slizu ? Takto predsa cukor nevyzerá. Alebo aspoň Tim taký nikdy predtým nevidel. Rozrušený, sadol si späť do kresla, že o všetkom popremýšľa, keď začul zvláštny tón. Prichádzal zo zadnej izby - tej v ktorej pri prvej návšteve uvidel starú skriňu s lúčom vychádzajúcim spod dverí. Zvedavosť urobila svoje a Tim vystrelil do pozoru. Skôr než k uzatvoreným dverám pristúpil, uistil sa, že sa kamarát nechystá vstúpiť dnu. Našťastie silný prúd vody s ešte silnejším prúdom nadávok boli dostatočnou zárukou, že ho Atreyu neprekvapí. Tim po špičkách podišiel ku dverám a nakukol dnu. Cez odraz v skle toho veľa neuvidel. Izba ponorená do úplnej temnoty neodhaľovala nič zo svojho interiéru. Aj keď toho veľa nevidel, o to viac počul. Nepríjemný piskľavý pazvuk prichádzal odkiaľsi zvnútra. Tima napadlo, žeby to mohla byť klimatizácia, no myšlienku okamžite zavrhol. Klimatizácie síce hučia, a niekedy aj pekne hnusne, no nikdy nie monotónnym piskľavým tónom pripomínajúcim ultrazvuk. Musí to byť niečo iné. Ale čo ? Jediná nádej ako to zistiť bolo vstúpiť dnu. Obzrel sa cez plece. Aj keď kamarátove nadávky už pominuli, voda v kuchyni ešte stále tiekla. Rozhodol sa. Potiahol objemnú kľučku. Ťažké dvere sa so slabým vrzgnutím otvorili. Chcel vstúpiť dnu, keď uvidel masívnu konštrukciu starodávnej skrine. Mohutný kus nábytku s dvojkrídlovými dverami vpredu stál na tom istom mieste, ako keď ho po prvýkrát uvidel. Tentoraz však žiadne svetlo nezbadal. Absenciu vizuálnych vnemov nahradil vnem zvukový. Intenzívny piskot prichádzal práve zo skrine. Naklonil sa dopredu, že prekročí prah, keď piskľavý zvuk náhle ustrnul a temnú miestnosť opätovne naplnilo ticho. Tim stuhol. Vyľakaný, zabuchol dvere a bleskurýchlo skočil do kresla. Stihol to akurát včas. Atreyu práve dokončil umývanie riadu a hvízdajúc si akúsi pesničku,

vstúpil do počítačovej miestnosti. "Tim, počuj ! Napadla ma jedna cool vec. Ak by si chcel, mohli by sme zajtra vyraziť skôr. Ak by sme nešli do školy, a šli hneď ráno, mohli by sme..." Atreyu v polovici vety zastavil. Pozrel na dvere zadnej miestnosti a tvár mu skamenela. Tim uvidel ako nepríjemný krč stiahol kamarátovo hrdlo. Atreyu bleskurýchle skočil k počítaču a šmahom ruky povypínal mapy i plány zajtrajšej misie. Skôr než počítač stihol zareagovať, vytiahol zdroj z napájania. Mohutné ventilátory okamžite zastali a centrálny display pohltila čiernota. Atreyu meravo pozrel na priateľa. Oči mu divoko blčali. "Tim, musíš domov !" "Čo ???" Vyhĺkol Tim. "Už je takmer sedem. Hovoril si, že musíš byť skoro doma. Ja... Ja teraz musím niečo urobiť. Vlastne nie urobiť, ale musím nikam ísť. Úplne som na to zabudol." Atreyu priskočil k vešiaku a strhol z neho Timovu bundu. "Sorry Tim, je mi to fakt ľúto, ale musíš preč. Zajtra sa uvidíme. Prídem po teba do školy, vlastne nie do školy, ale k vám domov a pokecáme. Teraz ale vážne musíš domov. Prosím !" Tim bol z kamarátovho šokujúceho oznamu tak ohromený, že sa nezmohol na najmenší odpor. Zobral si bundu, že ju hodí na seba, keď ho Atreyu schmatol za ruku. "Poď, oblečieš sa vonku. Idem s tebou." Tim bez odvrávania poslúchol a o pár sekúnd už obaja stáli na chodníku pred bránou. Za normálnych okolností by sa tľapnutím či mávaním rozlúčili, no teraz bolo všetko iné. Že sa stalo niečo vážne Tim pochopil z kamarátovho vyplašeného pohľadu. "Vieš Tim..." Zašepkal Atreyu so sklopeným zrakom. "Sorry, že sme dnes nemohli pozeráť hviezdy, ale fakt mi do toho niečo vošlo. Keď ale budeš chcieť, môžeme sa na ne pozrieť zajtra, alebo hocikedy keď k nám prídeš. Dnes, ale vážne nemôžeš. Sorry." Tim preglgol. Nie ani tak z toho čo mu kamarát povedal, ako z toho ako mu to povedal. Takto rozrušeného ho ešte nikdy predtým nevidel. Chvejúce sa pery, dlane zovreté na hrudi, zrýchlený dych. Niečo ho muselo rozrušiť. Čo, to netušil, a na opýtanie nenašiel odvahu. "To nič, Atreyu. Veď sa predsa nič nestalo. Aj tak už musím domov. Naši budú určite naštvaní. Nechcú aby som chodil tak neskoro vonku." Atreyu, so stále sklonenou hlavou, prikývol. "Takže zajtra ? Prídem po teba ráno, dobre ?" "Tak dobre." Atreyu sa otočil k bráne a vstúpil dnu. Už zatváral dvere, keď cez úzku štrbinku pozrel na priateľa. Tima zamrazilo. To čo kamarátove oči vyjadrovali sa dalo pomenovať jediným slovom. Strach. Dvere sa z buchotom zatvorili a automatický zámok ich okamžite uzamkol na dva západy. Tim ostal na rušnej ulici sám. Pár sekúnd hľadel na zatvorenú bránu, zrovnávajúc si všetko v hlave. Zážitky boli príliš čerstvé a času pramálo, aby pochopil čo sa stalo. Zadumaný, pomalým sa krokom pobral domov, v duchu si premietajúc každý okamih návštevy. Skleník, biely sliz, pískajúca skriňa i Atreyu vydesená reakcia. Na hodinové stretnutie sa toho udialo viac než dosť. A to ešte zabudol na zvláštny emblém, ktorý videl najprv na papieri v škole a neskôr v knihe starej učiteľky. Dnešný deň bol ozaj divný. To čo začalo Haroldovými hrozbami, skončilo vyhodením z kamarátovho domu. Ale prečo ? Atreyu musel mať nejaký dôvod a Tim len mohol dúfať, že mu ho kamarát zajtra prezradí.

8.10.2013..

Chapter 29 - Holograf.

Starodávne kyvadlové hodiny zaduneli v osemnásobnej ozvene. Tim nervózne pozrel na display tajného komunikátora. Za uplynulú hodinu ho skontroloval minimálne 30 krát. Aj tentoraz bolo zistenie rovnaké. Žiaden hovor ani nová správa. Aj keď posledný (šiesty) odkaz už odoslal pred viac ako 20 minútami, odpoveď stále neprišla. Ak by mal viac odvahy, kamarátovi by už dávno zavolať. No po včerajšom

večere váhal. Aj napriek náročnej misii, cez noc toho veľa nenaspal. Neustále pripomienky udalostí predchádzajúceho dňa mu nedávali pokoj ani teraz. Čo Atreyu tak veľmi vydesilo, že okamžite musel odísť z jeho domu ? Tak rozrušeného ako včera, ho ešte nikdy predtým nevidel. Vyzeral akoby sa niečo bál. Ale čoho ? Prečo hneď ako sa vrátil do miestnosti s počítačom pozrel na dvere zadnej izby ? Malo to nejaký súvis s podivnými zvukmi, ktoré chvíľu predtým sám počul ? Ani na jednu z otázok Tim nepoznal odpoveď, no s istotou vedel, že včerajšie udalosti museli nejakú súvisieť s XCOM. Inak by predsa Atreyu nevypínal počítač s kompletnými plánmi dnešnej misie tak rýchlo. Tim znova pozrel na hodinky. Tri minúty po ôsmej. Ak Atreyu do 2 minút nepríde, bude musieť do školy sám. Žeby im XCOM dnešnú misiu nechválilo, a preto sa tak opozdil ? Nie, po včerajšku tomu nešlo veriť. Vyskočiac na nohy, vyrazil do predsieni. Atreyu už nedôjde. Snáď sa stretnú v škole. Nastoknúc si topánky, chcel otvoriť dvere, keď niekto zazvonil. Za normálnych okolností by potiahol kľučkou, no teraz radšej cez kukátko pozrel von. Bol to Atreyu. "Atreyu, ty si tu ?" Zajachtal Tim namiesto pozdravu. Atreyu meravo pozrel na priateľa. Tvár mal vážnu. "Sú vaši doma ?" "Nie, išli do roboty. Prečo ?" Atreyu bez vysvetľovania vstúpil dnu, zabuchnúc za sebou dvere. "Sorry Tim, že som prišiel tak neskoro, ale musel som ešte na základňu po nejaké veci." Atreyu si veľavýznamne poťažkal ruksak na chrbte. "Máme však všetko. Analyzátor, okuliare, špeci foťák, prilby aj robota." "Robota ?" Zajachtal Tim od prekvapenia. "Jasné. Chcel si predsa vidieť nejaké vecičky z XCOM. Tak som ti priniesol robota. Neboj, nie je bojový. Je to iba obyčajný prieskumník. No ukážem ti ho až potom. Až tam budeme. Brička nám ide o trištvrt'. Musíme si švihnúť. Si zbalený ?" Tim pozrel na svoj školský batoh. "Hej, ale do školy. Myslel som, že najprv pôjdeme tam." "Nie, to by sme nič nestíhali. Na misiu musíme ísť teraz. Neboj, už som nám napísal ospravedlnenku. Keby niečo, ja som u doktora kvôli tej debilnej súťaži čo máme v piatok a teba mama ospravedlnila." "Ospravedlnila ?" Tim preglgol. "Ale čo ak to zistí ? Učka jej môže zavolať." Atreyu si poťukal po čele. "Čo ti šibe ? Myslíš, že Tahlerová nemá čo robiť, iba volať tvojej mame ? Nikto nič nezistí. Pod', musíme stihnúť tú bričku." Tim sa sklonil k školskej taške a začal z nej vyberať prebytočné knihy i tablety. "Čo to robíš ?" Zavrčal Atreyu nervózne. "Taká taška ti je na ****. Niekde ju skry, nech ju vaši nenájdu. Ja mám všetky veci. Zober si len poriadne bagandže. Ideme do debilnej jaskyne, kde sa určite bude šmýkať." Tim pozrel na svoje nevysoké poltopánky s už dávno zodratými podrážkami. Našťastie hore v skrini by mal mať ťažké vibrámy. Pred dvoma rokmi ich dostal na Vianoce od otca, v rámci jeho (naivnej) snahy nadchnúť syna pre turistiku. Odvtedy ich nemal na nohách viac než dva či trikrát, kým definitívne neskončili na dne jednej z dvojice skriň krásliacich jeho izbu. Tim sa rozbehol na poschodie. Po krátkom pátraní topánky našiel. Zafúľané od prachu, ešte stále zapáchali po gume. Ak by sa tak neponáhľali, určite by zložitú spleť šnúrok rozplietaval minimálne 5 minút, no teraz to stihol za necelých tridsať sekúnd. Vyskočiac na nohy, chcel zatvoriť skriňu, keď uvidel nevysokú fľašku s rozprávkovým motívom Toma a Jerryho. Ešte stále bola vcelku. Jej záhadné zocelenie už dnes pôsobilo komicky. Rýchlo zabuchol skriňu a o chvíľu bol v predsieni. Atreyu ho privítal rozmerným ruksakom hnedej farby, ktorý bol takmer rovnako veľký ako ten čo niesol na pleciach. Odkiaľ ho Atreyu vytiahol to Tim netušil, no na zbytočné otázky neostal čas. Keďže vonku začínalo mrznúť, zobral si zimnú vetrovku (v trochu netypickom zelenom prevedení) a spoločne zamierili von. Keď prechádzali okolo záhrady pána Johnsona, Atreyu znenazdajky uskočil, takmer zhodiac kamaráta na zem. Tim si v prvej chvíli pomyslel, že Atreyu zle stúpil, no pohľad do záhrady plukovníka Johnsona situáciu rýchlo objasnil. Vysoká štíhla postava bývalého veliteľa delostreleckého pluku oboch

chlapcov prikovala k zemi. Nevedno či prítomnosť chrabrého vojaka bola dielom náhody, alebo si na nich počkal zámerne (poznajúc povahu pána Johsona, to druhé bolo ďaleko pravdepodobnejšie), no stojac medzi dvojicou borovicových sadeníc, netváril sa veľmi priateľsky. "Ako sa voláš ?" Precedil pomedzi zuby, prstom ukážuc na chlapca s dlhšími vlasmi. "Atreyu !" Odsekol Atreyu úsečne. "To je krstné meno, alebo priezvisko ?" "Jedno aj druhé. Mám iba jedno meno. To viete, rodičom sa nechcelo vymýšľať dve a tak mám iba jedno. Máte s tým nejaký problém ?" "Nie, nemám s tým žiaden problém, ale ty ho synak budeš mať." "Synak ?" Atreyu veselo zažmurkal. "Ó, takže vy ste môj foter ? To som vážne nevedel. Myslel som, že mám iba jedného." Plukovník Johnson sa zachmúril a nebyť toho, že ich oddeľuje plot, určite by drzého chlapca zdrapil za golier. "Počuj synak, tebe asi disciplína a úcta k starším veľa nehovoria, však ?" Atreyu zavrtel hlavou. "Nie pane. A vám snád' hej ? Myslím, ehm... Počujete v hlave nejaké hlasy, alebo niečo také ?" "Atreyu prestaň !" Tim plamenným pohľadom šľahol na priateľa. "Buď už ticho ! Prečo to robíš ?" "Pretože sa mi chce !" Odsekol Atreyu zúrivo. "Tim, no tak nebuď taký strachopud ! On nám nič nemôže." Plukovník Johnson pristúpil bližšie k plotu. "Nič vám nemôžem ? A ten včerajšok mal čo znamenať ? Manželka mi povedala, že si bol drzý a kričal na ňu cez plot." "Na ňu ?" Atreyu sa zatváril nadmieru prekvapene. "Ó, ale to predsa nebolo na ňu. To bolo na toho hnusného trpaslíka čo máte v záhrade. A takisto aj na tú blbú vlajku. Tim mi povedal, že vraj ste si okolo plota dali ostnatý drôt, aby vám ho nikto nešľhol." Plukovník Johnson nevrlo pozrel na Tima, iba s námahou premáhajúc hnev. "Áno, je to pravda, ale teba do toho je nič. Okrem toho, ako sa opovažuješ urážať našu zástavu ? Vieš koľko skvelých mužov za ňu padlo ? Státisíce, milióny statočných chlapcov bránilo našu zem s touto vlajkou na hrudi. Kto si ty, že si dovoľuješ urážať symbol našej krajiny ?" Atreyu potiahol nosom. "Ja ? Ja som nikto. Ale kde ste vy bránili našu krajinu, to fakt neviem. Bolo to v Iraku, alebo Afganistane ?" "Bojovali sme proti teroristom. To si ale ty pamätať nemôžeš. Keď sme my bránili našu vlasť, ty si ešte nebol na svete." Atreyu si neodpustil provokačný úškrn. "To ako myslíte aj seba ?" Plukovník Johnson sa hrdo narovnal. "Samozrejme, že aj seba. Bol som plukovníkom delostrelectva, ak ti to niečo hovorí." Atreyu kútikom oka nenápadne žmurkol na Tima. Presne takúto odpoveď očakával. Stanúc si s rukami v bok, posmešne kývol na Johnsona. "A kde ste vlastne bojovali ? Boli ste aj v Iraku ?" "Nie. Mojou úlohou bolo pripravovať tých čo v Iraku bojovali. Bol som veliteľom výcvikového tábora - jedného z najlepších v krajine." Atreyu sa vztýčil do výšky. Zlomyselný výraz v jeho tvári nasvedčoval, že plukovníka dostal tam kam chcel. "Takže najlepší v krajine ? To myslíte ten v Arizone ?" Krátka poznámka zapôsobila ako úder blesku. Aj keď Tim netušil o čom je reč, všimol si ako inokedy rázny plukovník náhle zmeravel. "Chlapče, o akej Arizone to rozprávaš ?" "O kempe v ???0. Pamätáte si naňho, však ? Tam ste predsa slúžili, či nie ?" "Áno, a čo má byť ?" "A velili ste aj 13. pluku počas 4. turnusu v 2006 ?" Johnson neodvetil. Aj keď to na sebe nedal poznať, Atreyu slová ho šokovali. "Odkiaľ... Odkiaľ to vieš ?" Atreyu sa spokojne zamrvil. "Proste to viem. A viem aj iné veci. Napríklad to ako ste na počítačovej simulácii zaútočili na vlastných vojakov, keď ste si pomýlili zemepisnú šírku a dĺžku. Zničili ste si celú jednotku za čo vás vyhodili a prevelili k logostom (Atreyu chcel povedať logistom). Už nikdy viac vám potom nedovolili veliť delostrelcom a tak ste museli odísť do dôchodku." Po Atreyu vyhlásení nastalo ticho. Plukovník Johnson s vypleštenými očami hľadel na drzého chlapca, ktorý práve vyzradil jeho najutajovanejšie tajomstvo. Atreyu si niekoľko sekúnd vychutnával svoj triumf, kým s triumfálnym úsmevom na perách nepozrel na Tima. "Tak čo ? Ideme ?" Tim neodvetil. Z toho čo počul bol tak zaskočený, že ak by ho Atreyu nezdrapil za

plece, určite sa ani nepohne. Našťastie, Johnson ich neprenasledoval. Ochromený zo šokujúceho oznamu, ešte hodnú chvíľu ostal stáť ako prikovaný na mieste. Keď už boli ďalej, Atreyu znova spustil. "Heh, ale som ho dostal, čo ? Myslel si, že si na nás bude vyskakovať. To ale ešte nevedel, že ich máme všetkých preverených. Zelené gummy. Neznášam ich." "Ako preverených ?" Zašepkal Tim zmätene. "XCOM sleduje všetkých vojakov ?" "Jasné, že hej. Tak ako fízili, aj zelené mozgy robia pre nich. Nie všetci, ale niektorí hej. Sú to naši nepriatelia, a preto musíme vedieť čo robia. Na svojich základniach v púšti majú tajné hangáre, kde si mimozemšťania opravujú svoje lode, keď im ich zničíte. Napríklad Area 51. Dolu pod zemou majú obrovské jaskyne, kde majú veľké továrne. Teda vlastne mali." Ako to Atreyu povedal, lišiaci žmurkol na Tima. "Ale už sme im ich dvakrát zničili. Naposledy minulý rok. No tí hajzli im ich stále postavajú." "Myslíš vojaci ?" "Jasné, že vojaci. Zelené gummy a vláda. Pracujú pre nich. Sú ich otroci, tak ako fízili. Preto sú aj naši nepriatelia." Tim si odfúkol. Na spracovanie záplavy nových informácií by potreboval ďaleko viac času ako mal. "Takže ty myslíš, že aj Johnson pracuje pre nich ?" Atreyu sa veselo zachechtal. "Johnson ? Nie ! To je iba gummy a oni také gummy nepotrebujú. Oni potrebujú takých čo niečo majú v hlave. Tých potom nakazia a zmenia na Sliziacov. No Johnson..." Atreyu stíšil hlas, pretože práve prechádzali okolo autobusovej zastávky plnej ľudí. "Takí sú im a nič. Nepatrí k nim. Už sme ho preklepli. Je čistý." "A čo pani Johnsonová a ich mačka ?" "Mačka ?" Tim zavrtel hlavou a radšej rýchlo zmenil tému. "Atreyu, na ktorú zastávku to vlastne ideme ? Už je 35 a ak je to až na 40, tak neviem či to stíhame." "Ale stíhame. Ide to až o 50, ale..." Atreyu sklopil zrak. Previnilý výraz v tvári predznamenával o čom bude reč. "Vieš Tim to včera... Sorry, že si musel ísť domov, ale foter sa mal vrátiť a nechcel som, aby ťa videl. Vieš, on nemá rád, keď sa s kámošmi hrám na jeho compe a vždy sa strašne naštvie. Normálne je v pohode, ale včera bol fakt *****, a tak som nechcel riskovať. Dúfam, že sa na mňa nehneváš." Tim zavrel hlavou. "Nie, to vôbec nie. Ja iba... Ako si vedel, že príde ?" "Volal mi, keď som bol v kuchyni. Hovoril, že príde o 5, teda vlastne 10 minút. Aj preto som musel rýchlo vypnúť počítač." Tim chápavo prikývol, aj keď si jasne spomínal, že Atreyu nechal svoj mobil (nie tajný komunikátor) položený vedľa počítača. "A čo tá skriňa ?" "Skriňa ?" "Tá v zadnej izbe. Keď si bol odniesť poháre, niečo som počul. Taký piskot. Išlo to z tej skrine čo má dnu svetlá. Vieš, tej čo si mi ukazoval." Atreyu na sekundu zaváhal, no rýchlo pochopil o čom je reč. "Áleee, to je iba blbá klíma. Foter ju ešte stále nedal opraviť. Je zasvinená a vždy keď sa zapne debilne hučí a ešte k tomu aj pekne hnusne smrdí. Aj preto na tej izbe zatvárame dvere. Dúfam, že si ich neotváral." "Nie !" Riekol Tim oduševnene, hoci to nebola tak celkom pravda. Našťastie Atreyu tému včerajšej návštevy viac neotvoril. Keďže sa čas odchodu električky priblížil a na zastávku to mali stále ďaleko, pridali do kroku. Električka prišla na minútu presne. Len čo zasadli, Atreyu vytiahol z batoha svoj notebook a začal sa hrať akúsi prihlúplu strieľačku. Ponúkol i kamaráta, no Tim nemal chuť. Zrovnávajúc si udalosti včerajška i dneška v hlave, po zbytok cesty vyzeral z okna, míňajúc more nič netušiacich ľudí, slepých k XCOM i hrozbám, ktoré na ľudstvo čakajú. Keď po necelej polhodine vystúpili na zastávke 40, uvideli slávny Minnehaha Park v celej svojej nádhere. Teda nádhere... Tých pár desiatok stromov vytrčajúcich spoza nepeknej ohrady obklopujúcej park nieslo v sebe stopy pokročilej jesene. Dlhé pahýle konárov zbavených akéhokoľvek lístia iba v máločom pripomínali zalesnený parčík plný ľudí, ako si Tim Minnehaha Park pamätal z poslednej návštevy. Inokedy rušná cesta obkolesujúca celý park teraz zívala prázdnotou a iné to nebolo ani v parku samotnom. Na moste križujúcom Minnehaha Creek okrem unudeného strážcu

nestretli nikoho. Samotný most oplotený vysokým oplotením (trochu pripomínajúcim ten z Johnsonovej záhrady) nedával veľa príležitostí obzrieť si okolitú krajinu. Rozbité osvetlenie s drôti voľne povievajúcimi vo vetre iba dotváralo nevýudny obraz miesta. Teraz mimo sezóny vyzeral park dosť ošumelo, no vrcholom všetkého bola nevysoká trojposchodová budova tiahnuca sa ako harmonika podstatnou časťou parku. Odporný betónový skelet už na pohľad pôsobil odpudivo. Obklopený parkoviskami i ďalšou, rovnako ohyzdnou stavbou, premenil kedysi nádherný park v odporné sídlisko podobné tým, akými Tim blúdil počas hrania hororovej hry v ukrajinskej Pripyti. Pri pohľade na celý ten hnus, okamžite stratil chuť zájsť k neďalekej hati, kde kedysi s otcom pozorovali prepadávajúcu sa vodu. Atreyu vidiac kamarátovo znechutenie, ukázal na tabuľu hrdo sa týčiacu pred vstupom do harmonikovej budovy. Drevený nápis nadrozmerne veľkým písmom oznamoval, že sa jedná o Veteran Home. "Čo je to Veteran Home?" Opýtal sa Tim mrzuto. "To je taký dom pre zelené gumy. Teda nie dom, ale niečo ako nemocnica, kde bývajú starí vojaci." "Myslíš domov dôchodcov?" "Hej, ale tento je len pre zelených." Tim preglgol. "Nemyslíš ich, však?" Atreyu sa pousmial. "Jasné, že nie. Zelených, myslím vojakov. Ako vidíš, sú všade." "Myslíš, že tam dnu majú svoju základňu?" "Ale nie... Žiadnu základňu tam nemajú. Je to iba pre starých dedov čo kedysi boli vojakmi. Takých oni nepotrebujú. Tu by nemohli mať žiadne zbrane ani UFO. Kašli na nich a poďme radšej k tomu vodopádu. Tam je to čo hľadáme." Tim neprotestoval. Veteran Home so svojim okolím pôsobil tak deprimujúco, že čím skôr naň zabudne, tým lepšie. Netrvalo dlho a obaja chlapci zastali pred jednou z najväčších atrakcií parku i celého mesta - Minnehaha Falls. Minnehaha Falls bol slávny vodopád pomenovaný podľa indiánskeho náčelníka, ktorý dal mestu meno. Bohužiaľ, mohutný vodopád ako si Tim Minnehaha Falls z detstva pamätal, teraz predstavoval užužký pásik vody lenivo stekajúcej po vápencových skalách. Nočný mráz okraje 'vodopádu' skrášil jemným povlakom námrazy, ktorá by sa do obeda, ak nezačne snežiť, mala roztopiť. Neprítomnosť burácejúcej vody odhalila to čo za normálnych okolností zakrývala vodná stena. Peniaca sa voda po stáročia podmývajúc skalný masív v nej vytesala hlbokú priehlinu. Aj keď dostatočne široká i vysoká na ukrytie dospelého človeka, v ničom nepripomínala jaskyňu o ktorej Atreyu rozprával. "To je tá jaskyňa?" Opýtal sa Tim sklamane. "Hovoril si, že bude za vodopádom, ale tu nič nie je." "Hej, je za vodopádom, ale až ďalej. Musíme ísť proti prúdu. Je tam taká drevená blbosť a za ňou to je." Tim pozrel smerom k nadzemnej diaľnici pretínajúcej potok zatáčajúci na západ. "Je to až za cestou?" Atreyu namiesto zbytočnej odpovede mávol na Tima, aby ho nasledoval. Po pár desiatkach yardov došli k veľkej reštaurácii. Tim si spomenul, že tu raz s otcom boli na obede. V tomto ročnom období uzatvorenú reštauráciu museli obísť, aby uvideli podstatne menší domček. Usadený medzi borovicami, s chátrajúcou strechou a špinavými oknami, vyzeral akoby už bol dlhšiu dobu opustený. Pred vchodom stál malý prístrešok s lavičkou pýtajúcou si nový náter. Viac ako dom samotný Tima zaujalo jeho okolie. Presnejšie, vysoká skala zarastená nízkymi kermi a machom, pevne nacapená na zadnú stranu stavby. Keď domček obišli, Tim pochopil, že skalisko tvorí súčasť zadnej steny domu. Dosky obalené plastovou izoláciou zabraňovali vlhkosti prenikať dnu. "To je vchod?" Opýtal sa Tim zvedavo. "Hej, ale musíme ísť spredu. Sú tam dvere. Dúfam, že budú otvorené." Keď podišli k malému prístrešku, Tim uvidel nevýrazný nápis nad vchodom. "Minnehaha Cave." Drobný lístoček vo dverách oznamoval, že od prvého novembra je jaskyňa verejnosti neprístupná. Nepríjemná vec. Nie však pre Atreyu. Dvere napodiv neboli uzamknuté. Nevysoká miestnosť do ktorej vstúpili zariadením pripomínala westernový salón. Tri stoly so šiestimi stoličkami, pult so sklenenou

prepážkou, priestranná tabuľa z dreva, podlaha vŕzgajúca pod nohami i znížený strop z ktorej vyťfčal kovový luster s kahancom. Nebyť rádia vyhrávajúceho v polici, Tim by si pripadal ako v 19. storočí. Našťastie, množstvo pohľadníc a suvenírov s motívmi vodopádu i priláhlého parku ho uistili, že storočie nezmenili (napríklad prechodom cez stroj času zabudovaným v dverách). Aj napriek pustenému rádiu a ohňu plápolajúcemu v nízkom kozube, miestnosť zívila prázdnotou. Žiaden personál, stráž, ani kamery. Ak by chceli, mohli by to tu celé vykradnúť. Aj keď teda vykradnúť... Okrem starých krámov, tu až tak veľa cenností zas nebolo. Zato tu však bolo čosi iné. To kvôli čomu sem zavítali stálo rovno pred nimi, hneď vedľa priestranej tabule. Nízke dubové dvere vystužené hrubočiznými zárubňami trochu pripomínali vstup do stredovekej mučiarny. Nadrozmerne veľká kladka prevesená cez masívnu mrežu vyzerala uzamknutá, o čom sa aj rýchlo presvedčili. "Do riti aj s tým ! Je to zavreté." "Dnes už je tretieho." Pripomenul Tim nápis z vonkajších dverí a pristúpiac k rozmernej tabuli ukázal na identický oznam visiaci hneď vedľa cenníka prehliadok. "Mali sme prísť minulý týždeň, keď to ešte bolo otvorené. Teraz sa už dnu nedostaneme." Atreyu nepekne pozrel na priateľa. "Ale *****. Ja sa tam dostanem !" Ako to povedal, z vrečka vytasil starý kľúč, ktorý tak úspešne použil na vlámanie sa do 'mimozemskej základne'. Skôr než sa pustil do práce, prikázal Timovi, aby dával pozor pri dverách. Tim s vďakou poslúchol. Netúžil byť pri tom ako Atreyu spácha ďalšiu výtržnosť. Ak by sem vstúpil strážnik či nedaj bože policajt, radšej si ani nepomyslieť ako by to celé dopadlo. Prešli viac než dve minúty, no Atreyu sa zámok nedarilo otvoriť. Výsledok svojho snaženia korunoval sprškou vulgarizmov za ktoré by sa nemusel hanbiť ani opitý námorník. Napokon sa celý červený obrátil k Timovi. "Idem na hajzel. Hneď som späť. Počkáš ma tu ?" Tim vypleštil oči. "Čo ??? A čo ak sem niekto príde ?" "Povieš mu, že sme na školskej expedícii a že si prišiel kúpiť pohľadnice o jaskyni. To určite zožerú." Tim sa zatváril nešťastne. "A čo ak to nezožerú ?" Atreyu zatriasol ešte stále uzamknutou kladkou. "Ale zožerú. Aj tak som to ešte neotvoril. Nikto nebude nič vedieť. Povedz im, že chceš pohľadnice a hotovo !" "A nemohol by som ísť s tebou ?" Opýtal sa Tim s nádejou. "Nie ! Sprav to čo som ti povedal. Je to rozkaz ! OK ?" Tim sklopil zrak a nič viac nepovedal. Atreyu vyletel z domca ako blesk a nezabudnúc zobrať svoj objemný batoh, za chvíľu bol preč. Tim osirel. Už zasa ho raz Atreyu nechal na misii samého. No teraz aspoň boli v meste, pár míľ od svojich príbytkov. Trochu roztrpčený, posadil sa na jednu zo stoličiek a ruksak ktorý mu kamarát ráno doniesol položil na stôl. Pri pohľade naň mu napadlo, či doň nepozrie, no keďže Atreyu sa mohol kedykoľvek vrátiť späť, radšej to nechal na neskôr. Nemajúc čo na práci, začal si obzerať neďalekú tabuľu, kde okrem úradných oznamov a otváracích hodín viselo aj niekoľko fotografií s krátkymi článkami. Jeden z nich, vystrihnutý z miestnych novín, informoval o úžasnom objave jaskyne pod Minnehaha Park. Podľa textu, jaskyňu objavili pred siedmymi rokmi úplnou náhodou, keď robili novú kanalizáciu pre plánovanú výstavbu. (Pod výstavbou nepochybne mysleli tú harmonikovú barabizňu pre vojenských penzistov.) Počas výkopových prác stavební robotníci narazili na zvažujúcu sa šachtu, ktorá pri podrobnejšom prieskume odhalila skrytý jaskynný systém. Ďalšie štyri roky trvalo, kým mesto poskytlo financie na podrobný prieskum pri ktorom bola vyhlbená štôľňa sprístupňujúca rozsiahle podzemné priestory. Viac ako objav samotnej jaskyne prekvapil jej interiér, najmä nástenné kresby na jednej zo stien miestností. Podľa datovania pochádzali z predcolumbovských čias a zobrazovali lov bizónov, náčrty lovných zvierat či kresby posvätných bôžikov. Záver článku spomínal, že jaskyňa ešte nie je kompletne sprístupnená, pretože v zadných traktoch stále prebieha intenzívny archeologický výskum, ktorý by mohol viac

napovedať o spôsobe života starých Indiánov. Pod článkom sa nachádzalo aj niekoľko fotografií. Odfotené pri nie najlepšom osvetlení, okrem spomínaného bizóna a orla ukazovali aj akési zviera s veľkými očami podobné sove, aké Indiáni zvykli vyrezávať do svojich totemov. Mračiaci sa bytosť nepôsobila prívetivo a široký zobák vyzeral akoby mal čochvíľa vyskočiť zo steny a dobnúť každého votrelca čo nájde odvahu vstúpiť dnu. Pri pohľade na nepekne obraz operenej bytosti Tima striaslo. Spomenul si na jeden horor, ktorý pred pár rokmi čítal doma pod perinou. Opisovali v ňom podobné, viac ako 7 stôp vysoké bytosti, ktoré na svoj zámok umiestnený vysoko v horách unášali ľudí, aby nimi krmili svoje potomstvo. Strašidelný príbeh - najmä ak sa číta v noci pri baterke. Tim zavrtel hlavou a radšej odvrátil zrak. Nechcel myslieť na podobné hlúposti a vydesiť sa skôr, než do jaskyne vstúpi. Teda, ak vôbec stúpi. Prešlo už viac ako 5 minút, no Atreyu stále nikde. "Čo ako sa mu niečo stalo?" Skôr než Tim stihol myšlienku dokončiť, vchodové dvere sa rozleteli dokorán. "Nikto tu nebol?" Zajachtal Atreyu zadychčane. "Prečo? Niekto ťa naháňa?" Zasyčal Tim. "Ale nenaháňa. Iba som musel na WCko až k tomu debilnému vodopádu, lebo tá sprostá reštika je zavretá. Idioti..." Atreyu si odľúkol a z vetrovky vytiahol kľúč. O niečo väčší ako ten, ktorým skúšal otvoriť dvere na prvýkrát, vyzeral ozaj profesionálne. "Mám strážiť?" Opýtal sa Tim s obavou v hlase. "Nie, teraz to bude rýchle. Pozeraj!" Atreyu mal pravdu. Stačilo jediné krátke šľuknutie a kladka povolila. Ostávali ešte dvere. Masívne, so širokým zámkom, ak by nemali väčší kľúč, boli by bez šance. Našťastie znova stačilo len párkrát potiahnuť a druhá prekážka kapitulovala tak ako tá prvá. Tim zatajil dych. Čakal, že Atreyu dvere rýchle otvorí a zmiznú dnu skôr, než ich niekto objaví, no kamarát namiesto toho priskočil k najbližšiemu okienku a až keď sa uistil, že sa nikto nechystá vstúpiť dovnútra, mávol na Tima. "Ide sa!" Keď Atreyu potiahol robustnú kľučku, dvere iba nepekne zaškrípali, a takmer vôbec sa nepohli. Skúsil to znova, tentoraz si už vypomáhajúc plecom. Na tretíkrát dvere konečne povolili. Ich rachot zadunel v niekoľkonásobnej ozvene. Tim preglgol. Temný otvor, ktorý vráta odhalili ich ovanul mrazivým dychom. Neprijemný závan ľadového vzduchu útočil na nervové zakončenia ako na koži tak i v mysli. "Ideme?" Opýtal sa Atreyu stručne. Tim mlčky prikývol. Keď prekročili prah, ocitli sa v úzkej vlhkej komore so zníženým stropom, ktorej hladká dlážka nepríjemne kízala. V takmer úplnom šere toho veľa nevideli. Matné svetlo prenikajúce úzkymi dverami nedosahovalo ani do polovice miestnosti. Aby toho nebolo málo, len čo vstúpili dnu, Atreyu za sebou zatiahol kovovú mrežu i ťažké dubové dvere. Nastaná tma Tima ohromila. "Atreyu?" Zasyčal Tim tak hlasno, že si Atreyu musel prikryť uši. "Tim do ****, nerev tak! Chceš, aby nás počuli?" "Kto? Povedal si, že tu nikto nebude!" "Však tu ani nikto nie je. Ale keď budeš takto vrieskať, bude ťa počuť až vonku." Atreyu zhodil ruksak z pliec a iba po pamäti v ňom začal kutrať. Netrvalo dlho a intenzívna žiara výkonného svetlometu ožiarila celú miestnosť. Aj keď teda miestnosť... Úzka chodba v ktorej sa ocitli smerovala v ostrom uhle dolu do neznáma. Stočená doprava, ani lúče výkonného svetlometu nedokázali dosiahnuť až na jej dno. Našťastie schody i kovová reťaz na stenách pomohli. Váziac každý krok, po krátkom snažení zostúpili do ďaleko väčšej sály. Sférická komora pripomínala vnútro gigantického orgánu. Z vysoko položeného stropu vytrčali desiatky stalaktitov. Niektoré dlhé ako kopije, iné kratučké v tvare miniatúrnych ihlíc - všetky vyzerali akoby celé stáročia čakali iba na chvíľu až budú môcť odvážlivcov čo si dovolili narušiť posvätný pokoj jaskyne prebodnúť svojim ostrím. Stalagmity vystupujúce z dlážky zas Timovi pripomenuli druhý diel Votrelca s atmosférickou stanicou plnou podobných útvarov nečlovečieho pôvodu. (Aj keď ani tieto útvary nemali pôvod v človeku, žiadne slizovité bytosti na ich vytvorenie potrebné neboli.

Bohate postačovala vápencová skala, kvapkajúca voda a tisíce rokov k tomu.) Našťastie, zatiaľ čo vo filme steny pokrývala lepkavá, zelenkastá hmota, v prípade stalaktitov a stalagmitov šlo najmä o odtiene červenej, hnedej, sivej a na niektorých miestach aj bielej, podľa toho aký typ nerastu sa v danej geologickej etape usádzal. Aj keď interiér miestnosti bol ozaj fascinujúci, Atreyu viac zaujímala dvojica chodieb smerujúcich do nižšieho podlažia. Pristúpiac k prvej z nich, namieril svoj svetlomet nadol. Chodba v asi v 20 stupňovom uhle klesala neznámo kam. Voda stekajúca po stenách vytvorila na dlážke drobný potôčik. Aj napriek nepríjemnej prekážke, pri troche šťastia, by to mohli zvládnuť. "Kam to ide ?" Zašepkal Tim priškrteným hlasom. "Hm to neviem, ale hneď to zistíme." Atreyu si pripevnil svetlomet k opasku a znova zhodil rucksak z pliec. Tentoraz dlho hľadať nemusel. Mapu v tvare papierovej rolky mal položenú hneď na vrchole. Keď ju rozvinul, Tim uvidel schému podzemných tunelov a chodieb. Napodiv, miesto ktoré mapa zobrazovala nebolo nijako rozsiahle. Zo sály kde stáli smerovali dve chodby. Kratšia, do ktorej Atreyu namieril svoj svetlomet po asi 100 yardoch končila v podstatne väčšej miestnosti kde bola rukou zaznačená drobná šípka. Vedľajšia chodba sa skrúcala najprv doľava potom doprava, v jednom mieste zúžená na absolútne minimum, aby po asi dvojnásobnej vzdialenosti vyústila do tej istej miestnosti. Za komorou so šípkou stála ďalšia, o niečo väčšia za ktorou sa nachádzala ešte jedna. Práve v tejto bol fixkou dokreslený červený výkričník. "Tak a tu sa musíme dostať." Atreyu prešiel prstom po vyznačenom symbole. "Nie je to ďaleko. Asi 150 yardov, ak pôjdeme kratšou chodbou." Tim pozrel na priateľa. "Tam sú tie kresby ?" "Presne tam. Ak sa tam dostaneme, spravíme prieskum. Mám detektor mimozemských artefaktov aj scanner." "Scanner ?" "Hej. Musíme predsa pozrieť aj za steny. Ak tam niečo je, určite to nebude šmarené len tak v kúte. Bude to za stenou. Tie kresby sú ako značky, ktoré ukazujú čo kde je." "Ako čo ?" "Do kelu, ako to máme vedieť ? Sme tu predsa preto, aby sme to zistili." Tim znova pozrel na mapu. Chvíľu študoval obe trasy, keď ho čosi zaujalo. "A čo je toto ?" Úzka linajka predeľovala druhú z trojice podzemných miestností na dve nerovnaké časti. Atreyu zasvietil na mapu silnejším svetlom. "Hm... Neviem. Asi nejaké blbé stalaktity. Vlastne stalagmity. Až tak budeme, tak to zistíme. Ak chceš, môžeme hneď vyraziť." Tim otvoril ústa, že odpovie, keď uvidel čosi zvláštne. Na ľavom dolnom okraji mapy, tam kde mal Atreyu položený palec sa skvel akýsi symbol. Na tom by nebolo nič zvláštne, ak by sa značka až nápadne nepodobala tej, ktorú včera videl najprv vo Veľkom atlase rastlín a húb a neskôr i v knihe pani Simonsovej. Nanešťastie, skôr než si ju Tim stihol lepšie obzrieť, Atreyu zroloval mapu. "Tak a teraz sa musíme prezliecť." "Prezliecť ?" "Jasné. Nemôžeme tam ísť len tak." Atreyu odopol rucksak čo mal Tim na chrbte a konečne ho otvoril. Aj keď Tim dúfal, že z neho vytiahne spomínaného robota, v batohu sa nachádzali iba celkom obyčajné veci ako topánky so spevnenou podrážkou, prilba s čelovou lampou, istiace lano so skobami či nepremokavý plášť. Celkom solídna výbava pre amatérskeho jaskyniara. Keď si Tim dal všetky tie veci na seba, pripadal si ďaleko ťažší. A nielen pripadal. Ťažké bagandže, skoby na opasku i nie práve najľahšia prilba robili z každého kroku výkon hodný športovca. A to ešte ani nevzkročili do zvlnenej chodby. Z dvojice tunelov smerujúcich do najväčšej sály jaskyne si Atreyu vybral ten kratší. Keďže táto časť jaskyne už bola verejnosti neprístupná a žiadne laná či skoby sa na stenách nenachádzali, väčšina výstroje, vrátane istiaceho lana sa ukázala byť celkom zbytočná. I napriek klzkému povrchu so zurčiacim potôčikom v strede, Atreyu odvážne vstúpil do tunela ako prvý. Prešiel niekoľko krokov, keď sa otočil, že Timovi ukáže, aké je to jednoduché, no nanešťastie, skôr než stihol otvoriť ústa, nohy mu podkázli a i napriek vytrénovanému telu, Atreyu nedobrovoľne pristál

na zemi. "Atreyu !" Skríkol Tim, pribehnúc kamarátovi na pomoc. Ani on však ďaleko nedobehol. Stekajúca voda spravila svoje a Tim v zlomku sekundy nasledoval priateľa. Šťastím v nešťastí bola prilba na hlave. Hrubá vrstva pevného plastu doplneného dvojitou výstužou absorbovala väčšinu kinetickej energie. "Si OK ?" Zavrčal Atreyu, pokúšajúc sa postaviť. Aj keď otrasený a v miernom šoku, Tim dvihol palec na znak súhlasu. "***** voda. Strašne sa tu šmýka." Atreyu zasvietil nižšie do chodby. Klesajúci terén obmývaný tenučkými pramienkami podzemnej bystriny premenili dno tunela v hotovú šmýkalku. Atreyu ani nemusel byť speleológom, aby pochopil, že tadiaľto sa dolu nedostanú. "Do riti aj s tým. Musíme skúsiť druhý tunel. Cez tú debilnú vodu neprejdeme." Tim s kamarátovou pomocou vyskočil na nohy, rukami si zmývajúc kropaje vody z údajne nepremokavého plášt'a. "A čo keby sme použili ten krompáč ?" "Myslíš cepín ?" Atreyu mávol rukou. "Ten nám je tu na *****. Potrebovali by sme aspoň vrtačku, aby sme tú sprostú skalu prebili. Poďme radšej do druhého tunela. Možno bude lepší." Ako sa ukázalo, Atreyu mal pravdu. Aj keď užší a v niektorých miestach i strmší, bez valiacej sa vody, ani zďaleka nepredstavoval také riziko ako prvý. Keď prešli niekoľko krokov, Tim uvidel lano, podobné tomu o aké sa pridržovali keď schádzali dolu po schodoch. "No paráda !" Zvýskol Atreyu rozradostene. "Tí blbci ho tu nechali." "Blbci ?" "No predsa vedci čo to tu skúmajú. Stavím sa o kilo, že to tu dali, aby nezleteli, a potom to zabudli odmontovať." Tim podvihol lano a mocne ním potiahol. Hrubý povraz vydržal. "A čo ak sú ešte stále tu ?" "Kto ? Mimoszemšťania ?" "Nie. Tí vedci. Čo ak sú tam dolu, a preto nikto nebol v tom dome ?" Atreyu zavrtel hlavou. "Blbosť ! Nikto tu nie je. Keby tu boli, už by som o tom vedel." "Ako ?" "Normálne. Na ruke mám detektor pohybu a ten by mi to povedal. Neboj. Sme sami." Tim pozrel na kamarátove zápästie, no nič čo by aspoň vzdialene detektor pohybu pripomínalo neuviedol. "A kde ho máš ? Je pod vetrovkou ?" Atreyu sa veselo zaškeril. "Nie, je na ruke, ale ty ho vidieť nemôžeš. Je neviditeľný, tak ako iné vecičky čo tu mám." Atreyu si vyhrnul rukáv, odhaliac pravé zápästie až po lakeť. "Vidíš ? Ty ho nevidíš, no ja presne viem, že tu nikto nie je. Sme tu úplne sami a hotovo. Ak už nemáš žiadne blbé otázky, môžeme ísť." "A nemohol by som tú vec vidieť ?" Zašepkal Tim prosebne. "Sorry. Až keď budeš senior členom. Ale ukážem ti iné veci, no až budeme tam hore. Teda vlastne dole." Tim iba nespoko nazrel do úzkej šachty smerujúcej prudko nadol. "Pôjdem prvý, ak chceš." Tim sa kamarátovej ponuke nepriecil. Aj keď zachytení skobami, stále existovalo veľké riziko pádu do neznámej hĺbočiny. Atreyu kráčal v čele, hoci kráčanie nebol ten najpresnejší výraz pre činnosť, ktorú obaja chlapci vykonávali. Znížený strop spolu s všadeprítomnou vlhkosťou (teraz našťastie len v podobe klzkých skál) zmenil vzpriamený pochod v neustále zohýbanie sa, skláňanie či šúchanie sa po zemi, podľa toho aký obrat či zatáčku tunel pred nimi vytvoril. Aj napriek kvalitným topánkam s hrubočiznými podrážkami, počet pádov a pokľznutí sa rátal na desiatky. Boli ešte iba v polovici a Tima už bolelo celé telo. No na rozdiel od hrešiaceho kamaráta všetko utrpenie znášal statočne. Keď po necelej štvrtíhodine dorazili na koniec chodby, rozľahlá miestnosť s vysokým stropom, ktorú jaskyniari nazývajú Dómom, oboch prieskumníkov uchvátila. Na dĺžku musela mať minimálne 20 yardov a približne rovnako bola i široká. Jej steny pokrývalo množstvo priehlbín a skalných výčnelkov, niektoré s hĺbkou viac ako 2 yardy. Tak ako v hornej sále, aj tu stekajúca voda posiala strop desiatkami stalaktitov najrozličnejších tvarov a veľkostí. Menšie, vyrastajúce tesne vedľa seba, pripomínali trsy zoschnutej trávy podobné tým aké videli cez víkend v lese, zatiaľ čo dlhé a naostrené útvary evokujúce ľadové cencúle vyzerali ešte nebezpečnejšie ako tie čo videli predtým. Miniaturne guľičky vytrčajúce z kolmých stien i zo zeme zas pripomínali zárodky neznámych stvorení

čakajúcich na neopatrného hostiteľa na ktorého by sa mohli zachytiť. No nech už všetky tieto útvary boli akokoľvek fascinujúce, ani jeden z nich sa nemohol rovnať gigantickému stalagnátu, týčiacemu sa ako chrámový stĺp stredom miestnosti. Zrodený v priebehu miliónov rokov, musel mať minimálne 2 stopy v priemere a výšku dobrých 10 yardov. Kamenný masív tvorený stovkami drobných vápencových píšťal v pestrých odtieňoch sivej, červenej i žltej pripomínal gigantickú kostru pravekého jaštera. Aj keď Tim už v živote videl kadečo, kamenný stĺp mu vyrazil dych. Pocity nevýslovnej krásy sa striedali s rovnako intenzívnymi pocitmi hrôzy. Nepotreboval ani veľa zo svojej ohromnej fantázie, aby sa krasový kolos v jeho očiach zmenil v stĺp z kostí - tisícok kostí odvážlivcov čo si dovolili narušiť toto posvätné miesto zasvätené bohom z oblakov. Možno aj ozaj sú to kosti ľudských obetí, pozostatky krvavých rituálov o ktorých mu Atreyu včera rozprával. Je možné, žeby tu za tie stáročia všetky skameneli, vytvoriac túto desivú nádheru ? Tim nevedel a opýtať sa nedovážil. Veď čo ak by jediné nesprávne zvolené slovko prebudilo démonov obetí uväznených v týchto skalách ? I preto radšej čušal, v nemom úžase obdivujúc neskutočný výjav. Škoda len, že Atreyu jeho myšlienkové pochody nezdieľal. Vyčerpaný po nekonečnom zostupe, klesol k zemi a ako uprostred tropickej pláže sa rozvalil pomedzi trčiace stalagmity, z batohu si spraviac improvizovaný vankúš. "Do riti, to ale bolo." Zachrčal vyčerpane, odplňujúc nahromadené hlien do kúta. "*****", ja som tak *****. Au, zasa budem celý modrý. ***** jaskyne, prečo musia byť také mokré ?" Atreyu sa chytil za boľavé koleno a začal si ho oboma dlaňami masírovať. Tim, nevšímajúc si kamarátove ponosy, opatrne vykročil k obrovitánskemu stalagnátu. "Je cool, však ? To spravila voda nad nami." Tim pozrel na strop posiaty stovkami ostrých stalaktitov. "Nad nami je nejaká voda ?" "No jasné. Minnehaha Creek. Kedysi tiekol aj tu a vyvrátil tieto blbé jaskyne, no to už bolo hrozne dávno. Teraz sú tu už len tieto shity." "Shity ?" Zopakoval Tim pohoršene, kochajúc sa skalnou nádherou mohutného vápenca. "A čo ak to nie je obyčajný kameň, ale niečo iné ?" Atreyu podvihol zrak. "Ako čo ?" "Napríklad ľudské kosti. Raz som videl taký film o jednom kostole, kde bolo všetko z kostí - luster aj steny. A tie kosti boli ozajstné. Zo živých ľudí." "Živých ľudí ?" Zopakoval Atreyu pobavene. "Teda vlastne mŕtvych. No boli skutočné. Fakt, prisahám." Atreyu mávol dlaňou. "Ale blbosť. Nič také neexistuje. Kecáš !" "Nekecám ! Je to niekde v Čechách, aj keď neviem kde presne. Ale ukážem ti to na Internete, keď mi neveríš." Atreyu si zívól od nudy. "Tim prestaň s takými blbosťami. Nie sú to žiadne ľudské kosti. Čo nevidíš, že je to z debilného kameňa ? Všetko čo tu je spravila voda. Keď Indiáni odklonili ten blbý potok, našli tu jaskyňu a skryli sem svoje poklady. Možno nejaké aj nájdeme." Tim sa zamračil. "Včera si predsa povedal, že tu robili hnusné rituály. Čo ak sú tie kosti z nich ?" Atreyu prevrátil zrak. "No tak dobre teda. Sú to teda kosti z ľudí čo tu mimozemšťania zabili, aby z nich mali svoje žrádlo. Keďže sú to Sliziaci, čo žerú iba mäso, tak im kosti nechutili a vygrcali ich tu na túto kopu. A tak vznikol tento debilný stĺp. Môže byť ?" Tim sa neusmial. Vedel, že kamarát si z neho stieľal, a vôbec sa mu to nepáčilo. "Tim, na takéto somariny teraz fakt nemáme čas. Sme tu preto, aby sme spravili ten idiotský prieskum a našli mimozemské artefakty. Ale ak chceš, až skončíme, pozrieme sa aj na ten blbý stĺp, aj keď ti hovorím, že to nie je z kostí, ale z niečoho..." Tim sa zrazu strhol, vyplašene pozrúc na priateľa. Vystretou pažou ukázal na jeden z početných otvorov pokrývajúcich steny skalného dómu. Na rozdiel od ostatných, tento bol dostatočne dlhý, aby jediné čo Tim v tme uvidel bola čierno čierna ničota. "Čo sa stalo ?" Zavrčal Atreyu nervózne, úplne zabudnúc na hádku. "Niečo som počul. Išlo to stadiaľ." Atreyu napriamil výkonný svetlomet do nevysokého otvoru a nastražil sluch. Prešlo niekoľko sekúnd, no okrem vlastného

dychu nič nezačuli. Atreyu sa obrátil k Timovi, že niečo povie, keď obaja celkom zreteľne začuli jemné vibrácie. "To je voda ?" Šepol Tim vzrušene. "No jasné !" Atreyu si pľasol po čele. "Ten otvor predsa ide do ďalšej jaskyne, kde by mal byť nejaký potok. Čítal som o ňom na webe." Tim sa zachmúril. "O potoku si predtým nehovoril." "No hej, zabudol som naňho. No neboj, to zmákneme. Keď sme už doliezli až sem, nejaký sprostý potok nás nezastaví. Všetok ?" Tim neodvetil. Preskakovať potok v útrobach neznámej jaskyne nepatrilo k činnostiam, ktoré by zvlášť obľuboval, no pokiaľ bude plytký a nie veľmi široký, snáď to nejako zvládne. Keď spojovacím tunelom preliezli do miestnosti s vodným tokom, rýchlo zistili, že to s jeho preskakovaním ani zďaleka tak jednoduché nebude. To čo Atreyu mapa odbavila tenučkou čiarkou uprostred miestnosti predstavovalo dobrých päť stôp širokú priekopu. Tiahnuca sa celou sálou, delila ju na dve nerovnaké polovice. Väčšia časť spolu s chodbou smerujúcou do poslednej sály ležala až za priekopou, takže ak sa do nej budú chcieť dostať, budú musieť jamu preskočiť. Keď Atreyu pristúpil k okraju skalného zrázu, obaja prieskumníci v žiare svetlometu uvideli spenenú vodu. Divoké víry na dne takmer 10 yardov hlbokého koryta pôsobili hrozivo. Nebolo najmenších pochyb, že nešťastníka čo by spadol dnu (ak by aj nejakým zázrakom prežil let úzkym hrdlom plným vyčnievajúcich skál) by čakala príšerná smrť v ľadových vodách podzemných kanálov smerujúcich boh vie kam. Desivá predstava. Nečudo aj, že Tim s meravou tvárou pozrel na priateľa. "Atreyu, ako sa dostaneme na druhú stranu ? Toto ja nepreskočím." Atreyu podvihol výkonný svetlomet a kužeľom jagavého svetla prešiel celé koryto podzemnej rieky. "Do kelu. Keby som to vedel, zobral by som rebrík." "Rebrík ?" "Taký horolezecký. Horolezci s ním lezú, keď potrebujú prejsť cez diery v ľade. Foter ho má v pivnici a keby som nebol dement, tak ho zoberiem. No myslel som, že to len debilný potok a nie toto..." Tim sa opatrne napriamril, dávajúc si pozor, aby sa nenaklonil príliš nad okraj priepasti. "Takže sa vrátíme a prídeme až zajtra ?" Atreyu zavrtel hlavou. "To v žiadnom prípade. Zajtra už bude neskoro. Keď zistia, že sme tu boli, všetko pred nami skryjú a zajtra už nájdeme vieš čo. Musíme to zmáknúť dnes." "Ale ako ? Čo ak spadneme dnu ? Je to strašne hlboké a široké. To určite nepreskočím !" "Najprv to skúsím ja. Preskočím na druhú stranu a potom skočíš ty. Je to iba blbých 5 stôp. Keď sa rozbehneš, musíš to skočiť." "A čo ak nie ?" "Neboj, chytím ťa. Budem ťa istiť." Ako to Atreyu povedal, zhodil ťažký ruksak z pliec a výkonný svetlomet podal kamarátovi. Len čo si narovnal helm, prikázal Timovi, aby ustúpil. Zaspätkujúc dozadu, piatimi krátkymi krokmi nabral potrebnú rýchlosť a vynesúc sa do vzduchu, s veľkou rezervou dosadol na opačný koniec skalného útesu. "Vidíš !" Zvolal Atreyu sebavedomo. "Nič to nebolo. To zmáčneš." Tim kútkom oka pozrel na hučiace vody podzemného kanála. Slabá čelovka nedosahovala ani do polovice jeho hĺbky. To čo nemohol vidieť, však počul až priveľmi dobre. "Tim, nepozerať tam ! Horolezci sa nikdy nepozerajú pod seba." "Do riti, ja ale nie som horolezec ! Bojím sa. Čo ak sa šmyknem ?" Atreyu si hlasno odľúkol. "Najprv mi hoď ruksak, baterku a prilbu. Budeš ľahší." Tim s premáhaním vykonal kamarátov príkaz a ruksak, svetlomet i prilba bezpečne pristáli v Atreyu náručí. "Tak a teraz ty. Je to úplná pohodička. Musíš sa len poriadne rozbehnúť." Atreyu ukázal na temnú šachtu, ktorou sem prišli z majestátneho Dómu. "Vlez dnu a poriadne sa rozbehni. S mojimi topánkami sa nešmykneš. Musíš sa len poriadne odraziť a bude to." Tim nešťastne pozrel na priateľa. Vedel, že nemá na výber. Ak by nespravil to o čo ho Atreyu požiadal, mohol by sa s členstvom v XCOM nadobro rozlúčiť. Neostávalo mu nič iné, iba to zvládnuť. Fixovaný na tento jediný cieľ vykonal šesticu krokov dozadu, aby s modlitbou na perách vyrazil vpred. Päť krokov, štyri, tri, dva, jeden... Timovo telo sa vysoko

vznieslo do vzduchu. Beztiažový stav, aký raz určite zažije na celé hodiny i dni teraz trval iba zlomok sekundy. Atreyu musel uskočiť, aby sa vyhol letiacemu kamarátovi. Tim pristál na klzkej dlážke tak šikovne, že ani nepodklzol. Od okraja zrázu ho delili dobré tri stopy. Zvládol to s prehľadom. Ešte jeden skok pri návrate a hrozivý kanál bude môcť navždy vymazať z pamäte. "Zmákol si to !" Skríkol Atreyu radostne, schmatnúc Tima za plecía. "Vidíš, hovoril som ti, že to zmákneš. Skočil si ešte ďalej ako ja. Ty vole, si fakt dobrý." Tim si zhlboka odfúkol a roztrasenými perami sa pokúsil vyčarovať úsmev. Snáď sa podaril. Atreyu zdvihol svetlomet, ktorý mu pri uhýbaní vyletel z dlaní a zamieril ním do útrobov jaskyne. "Tam je to !" Svetlo výkonnej baterky ožiarilo nízky otvor smerujúci do poslednej miestnosti. Úzky priechod bol akurát tak široký, aby ním prešli. "Super. Som zvedavý čo tam nájdeme." Atreyu siahol dozadu k ruksaku, že z neho vyťiahne detektor mimozemských artefaktov, keď si uvedomil, že ho nemá na chrbte. "Do riti aj s tým !" Batoh ostal na opačnej strane kanálu, tam kam ho predtým odhodil. "Čo spravíme ?" Skôr než Tim stihol otázku dokončiť, Atreyu niekoľkými skokmi nabral rýchlosť a priekopu preletel i po druhýkrát. Tim napriahol dlane, mysliac si, že kamarát mu objemný ruksak prehodí, no Atreyu si dal batoh na chrbát. "Uhni ! Zmáknem to aj sám." Tim bez slova ustúpil. Atreyu si tentoraz dal oveľa kratší rozbeh. Iba 2 krátke kroky mali stačiť na preskočenie širokého kanálu. Nanešťastie, iba mali. Zvlhnutá dlážka spolu s objemným ruksakom spravili svoje a Atreyu namiesto pohodlného doskoku, dopadol na okraj skalného zrázu. Podklznutiu na oblej skale nedokázali zabrániť ani ultramoderné bagandže. Tim s hrôzou sledoval ako jeho najlepší priateľ strácajú rovnováhu, padá neznámo kam. Atreyu sa v poslednej chvíli s vypätím všetkých síl podarilo vrhnúť dopredu, zachytiac sa kužeľovitého výčnelku, ktorý sa ako tesák dravca týčil nad okrajom priepasti. "Atreyu !" Zreval Tim, bezmyšlienkovite skočiac kamarátovi na pomoc. "Tim !" Zastonal Atreyu, kľčovite oboma rukami obopínajúc výčnelok. Nohy voľne visiace vo vzduchu iba márne hľadali oporu o ktorú by sa mohli zachytiť. Na zbytočné reči neostal čas. Tim musel konať podvedome, a najmä rýchlo. Vrhnuť sa na zem, celou silou sa zaprel o skalný výbežok, aby najsilnejšie ako vládol, potiahol Atreyu za zápästia. Atreyu zastonal od bolesti, no teraz na tom nezáležalo. Zatínajúc zuby, Tim napol všetko svoje (ochabnuté) svalstvo. Nadľudská sila podporená smrteľným strachom o priateľa dokázala nemožné a Atreyu pozvoľna začal stúpať ponad okraj útesu. "Ešte, ešte !" Vyhŕkol Atreyu zúfale, nohami stále pátrajúc po mieste o ktoré by sa mohol oprieť. Našťastie, nebolo treba. Keď Tim povytiahol kamaráta povyššie pása, Atreyu si uvoľnil jednu z rúk a za pomoci vytŕčajúceho skaliska sa mu podarilo prehupnúť sa okrajom zrázu. Tim potiahol ešte raz a Atreyu bol zachránený. Z posledných síl sa doplazili do bezpečia, kde nevšímajúc si mláky ľadovej vody, spoločne klesli na dlážku. Chvíľu bez hnutia odfukovali, zrovnávajúc si desivé zážitky v mysli. Aj keď nápor na emócie bol ohromný, Tim radšej na nič nemyslel. Vedel, že čím dlhšie by nad tým uvažoval, tým väčší strach by pri návrate mal. Najlepšie bude na všetko zabudnúť a rozmýšľať o tom, až keď budú preč, ďaleko z tohto hrôzyplného miesta. No ani polihovať tu len tak nemohli. Okrem toho Atreyu mohol byť zranený. Spomienka na kamaráta ho prinútila posadiť sa. Atreyu odpočíval hneď vedľa. Viečka pritisnuté k sebe a chvejúce sa pery. Pohľad na priateľa Timovi pripomenul včerajšie lúčenie sa pred jeho domom. Teraz však aspoň bolo jasné, čo ho tak vydesilo. "Atreyu, ako ti je ? Si OK ?" Atreyu otvoril oči, meravo pozrúc na priateľa. "Diky Tim. Zachránil si mi život. Keby si mi nehelfol, je po mne. Už som myslel, že tu zdochnem. Ale ty..." Atreyu preglgol od dojatia. "Nikdy ti to nezabudnem. Máš to u mňa." Tim sklopil zrak. Nemal rád, keď ho chválili. "Iba som ťa trochu potiahol." "Blbosť !" Atreyu ako znovu oživený vyskočil na nohy. "Keby som

zletel do tej ***** diery, nenájdu ma ani o milión rokov. Tá sprostá rieka tu vyryla milión ďalších tunelov, a keby ma to do nich vtiahlo, nikto ma nikdy nenájde. Si môj záchranca." Tim si zahryzol do spodnej pery, s obavou pozrúc na hlboký kanál. "Ale čo späť ? Ako sa vrátíme ?" "Tak ako sme prišli. Keby som sa nešmykol, v pohode to preskočím. A môžeme použiť aj lano." "Lano ?" "Hej. Priviažeme ho o nejaký kameň, aby nás istilo, keby niečo. No teraz si už dáme väčší pozor." Tim naposledy pohľadom zavadil o širokú roklinu, no rýchlo odvrátil zrak. Čím skôr na ňu prestane myslieť, tým lepšie. Aj tak mali kopec inej práce. Keď úzkym tunelom prešli do poslednej miestnosti, ocitli sa nevysokéj sále valcovitého tvaru, nie rozmernejšej ako 6 yardov na šírku a 4 na dĺžku. Na rozdiel od prechádzajúcich priestorov, znížený strop nenarúšali skalné útvary ani nepekné výklenky. Aj bez dôkladnejšej prehliadky bolo jasné, že povrch tejto časti jaskyne opracovala ľudská ruka. A nielen opracovala. Keď Atreyu výkonný svetlomet ožiaril náprotivnú stenu, Tim uvidel nástennú maľbu zobrazujúcu vysokú štíhlu postavu belavej farby ktorej hlavu pokrývalo čosi čo nápadne pripomínalo leteckú helmu. Vystretá ľavica obrovitej bytosti ukazovala na diskovitý objekt vznášajúci sa hneď vedľa nej. Keď Atreyu zasvietil trochu vyššie, svetlo baterky odhalilo ďalší obrázok. Tentoraz o trochu menej nadpozemský, no rovnako fascinujúci. Mohutný bizón s dvojicou kopijí zabodnutých v boku bol uzatvorený v ohrade tvaru V pred ktorou stáli tri ľudské postavy. Jedna z nich v rukách zvierala čosi čo pripomínalo luk so šípami, zatiaľ čo ďalšie dve, vyzbrojené dlhými kopijami, mierili na skonávajúce zviera. Aj keď obraz to nebol práve najpríjemnejší, zobrazoval iba krutú realitu života v prerii pred príchodom prvých Európanov. Tim si pri pohľade na bizóna spomenul na jeden starší film. Tam síce Indiáni bizónov už lovili na chrbtoch koní, no pripraviť o život 1500 librové zviera vyzbrojené ostrými rohmi bol stále mimoriadne nebezpečný spôsob obživy. Obrázok mal pravdepodobne budúcim lovcem ukázať ako správne toto ozrutné zviera uloviť. Okrem bizóna, steny pokrývali aj ďalšie zvieratá, ako napríklad posvätná sova známa z totemov, nebezpečná puma, sivý vlk či obrovitý grizly. Aj keď mnohé z kresieb po stáročia stekajúca voda už stihla narušiť, stále ostávali úchvatné. Predstava, že tu na tomto mieste ľudia pred dávnymi vekmi vytvorili fascinujúce obrazy na ktoré sa teraz dívali brala dych rovnako ako pohľad na majestátnu bytosť z vesmíru. Tim mal po prvýkrát možnosť naživo uvidieť to o čom si doteraz len čítal. Skutočný obrázok skutočného mimozemšťana. Dänikan sa nemýlil. Naozaj tu boli. Kochajúc sa krásou objavu, otočil sa k Atreyu, že mu niečo povie, keď nechtiac o čosi zakopol. Nepříjemný pazvuk kotúlajúceho sa kovu postavil oboch chlapcov do pozoru. Našťastie, nebol to robot, ani mimozemský protivník raziaci si podzemnými chodbami cestu k ním. Tim zavadil o akýsi kábel pripojený k menšej debničke. Položená v kúte, vôbec si ju pri príchode nevšimli. Podrobnejší prieskum ukázal, že to čo považovali za debničku je v skutočnosti generátor striedavého prúdu pripojený k menšiemu svetlometu. Okrem neho tu stál i malý skladací stolík na štvornožke, ktorý popri baterkách v plastovom puzdre, ručnom svetlomete v ochrannom vreci či nádobe s jemnými štetcami obsahoval aj notesy plné nečitateľných poznámok. "Čo je to ?" Zašepkal Tim nervózne. Atreyu otázku ignoroval a skloniac sa k stolíku, začal si listovať v poznámkových blokoch. "Sú to nejaké vedecké *****. Nedá sa to vôbec čítať. Je to celé mokré. Asi to tým dementom spadlo do vody." "Myslíš vedcov ?" "Jasné, že vedcov. Chodia sem skúmať tie kresby. Myslia si, že niečo zistia - hlupáci." Tim preglgol. "A čo ak to boli agenti ? Hovoril si, že sú všade. Určite sú aj medzi vedcami. Čo ak už o jaskyni vedia a boli tu pred nami ? Možno je to celé pasca." Atreyu mávol rukou. "Ale blbosť. Keby to boli agenti, nenechajú tu tieto somariny. Aj keď táto vecička sa nám teraz sekne." Atreyu odhrnul igelitové vrecko,

aby spod neho vytiahol zakrslý stolík. Hoci nevynikajúc výškou, bol dostatočne široký, aby naň poukladali všetky svoje prístroje. Ako prvý na stolíku skončil analyzátor mimozemských artefaktov. Podľa Atreyu, trochu modernejšia verzia toho, ktorý používali minule, pripomínala držadlo v električke. Analyzátor sa držal v zovretej dlani, čelnou stranou otočený k objektu záujmu. Niekoľko tlačítok po stranách umožňovalo zosilniť prieskumný signál či zobrazit' podrobnejšie výsledky. Zaujímavejší ako analyzátor bol prístroj skúmajúci geologické zloženie skál. Keď Atreyu 'prístroj' položil na stolík, Tim si pomyslel, že tú rukavicu vybral preto, lebo mu je zima na prsty. No len čo ju 'zapol', zdanie rýchlo pominulo. Maličké, na prvý pohľad neviditeľné tlačítko premenilo zdanlivo bezvýznamný kus odevu v jagavý ornament ožarujúci celú miestnosť. Keď Atreyu pokrčil prstami, z dlane vyšľahol prúd modrastého svetla tak silný, že Tim musel odvrátiť zrak. "Dobré, však ?" Zahlásil Atreyu pobavene, namieriac rukavicu na krčiaceho sa kamaráta. "Atreyu, čo je to ?" Zastonal Tim, kryjúc si tvár. "To je na prieskum skál. **???ORG** od nás chce, aby sme zistili geografické (Atreyu chcel povedať geologické) zloženie jaskyne, a preto nám dali túto vecičku. Je super, však ?" Ako to Atreyu povedal, natočil rukavicu k zemi a znova pokrčil prsty. Modrastá žiara sa zmenila v červenú a líce ruky pokryli akési čísla. Ohybný display tvoriaci zadnú stranu rukavice začal chrliť prvé informácie. Tim pristúpil bližšie. V spleti cifier a zdanlivo nesúvisiacich znakov sa nevyznal. "Atreyu, čo je to ?" "To sú údaje o zložení skál. Musíme vedieť z čoho sú a kedy celý tento **** vznikol. **???ORG**, teda ehm vlastne XCOM to chce. Je to vraj veľmi dôležité." Tim sa zamračil. "A prečo ? Veď je to len jaskyňa." "To hej, ale touto vecičkou môžeme presne zistiť, kedy vznikla aj to kedy tu nakreslili tieto blbosti. Tak zistíme kedy sem prišli." Atreyu predpažil ruku a hodnú chvíľu prechádzal rukavicou po stenách, sledujúc na malom monitore záplavu údajov. "Tak a je to." Zahlásil spokojne keď skončil. "To by sme mali. Teraz môžeme skúsiť či nám tu naši kámoši niečo nenechali." "Kámoši ?" "Ufónci. Museli tu niečo nechať." Atreyu voľnou rukou schmatol detektor mimozemských artefaktov. "Budem potrebovať veľa svetla." Tim nadvihol výkonný svetlomet a namieril ho na stenu s kresbou. "Nie tento shit. Potrebujeme iné svetlo a takisto aj brýlky." Atreyu sa sklonil k ruksaku a zložil si teraz už nepotrebnú rukavicu z dlane. Ako si ju dával dolu, Tim na jeho zápästí uvidel malý kovový náramok. Obyčajný, bez akýchkoľvek ornamentov, nápadne pripomínal ten čo mal na misii v lese. Atreyu po chvíli hrabania vytiahol z ruksaku trojicu predmetov. Dvojicu identických okuliarov už Tim poznal z predchádzajúcich misií. Ťažké, výzorom pripomínajúce lyžiarske, snád' mu nespádnú z tváre. Tretím prístrojom bola baterka. S výnimkou svojich nadštandardných rozmerov, vyzerala celkom obyčajne. Atreyu ju spolu s okuliarmi podal kamarátovi. "Musíš to mať na ksichte, inak nič neuvidíš." "A čo ten robot ? Hovoril si, že tu máš nejakého robota." Atreyu na sekundu zneistel, kým si nespomenul o čom je reč. "Och... Sorry Tim, ja som ho asi zabudol doma. Teda nie asi, ale určite. Myslel som, že ho tu mám, ale nechal som ho v inej taške a tú som nezobral. Fakt sorry." Tim sklamente prikývol. Nič iné mu aj tak neostávalo. Len čo si obaja masívne okuliare nasadili, Atreyu začal detektorom šibrinkovať pred nákrešom mimozemšťana. Netrvalo ani 30 sekúnd, keď prístroj čosi zachytil. Nepríjemne znejúci piskot zarezonoval celou miestnosťou. "Niečo tu je !" Zašepkal Atreyu vzrušene, pristúpiac bližšie k stene. Keď detektor namieril k obrazu UFO, prístroj prešiel do trvalého kvílenia. "Do riti aj s tým !" "Čo je ?" Zahabkal Tim vystrašene. "Ale nič. Iba ma to koplo." Atreyu ukázal na prednú časť detektora. "Nesmieš to chytať tu vpredu, inak ťa to kopne. Je tam elektrika. Aj keď ťa nezabije, bolí to jak *****." Tim s obavou pozrel na nástennú maľbu. "Povedal si, že tam niečo je ?" "Hej, ale až za stenou. Je tam nejaká vec, ale takto to nezistíme. Musíme

zapnúť silnejší scan." Atreyu šťukol po okraji detektora. Ako jemný opar sa nad prístrojom rozvinula malá holografická klávesnica. Aj keď Tim už holografický obraz videl mnohokrát predtým, pohľad na ligotajúcu sa klávesnicu zlatistej farby ho uchvátil. Drobné tlačítka primálne na ovládanie prstami reagovali na obyčajné priblíženie. Atreyu na nej mohol vyťukávať príkazy i bez toho, aby sa ich dotkol. Každé stlačenie klávesy zároveň vyvolalo vysvietenie tlačítka, takže drobný laser opúšťajúci klávesnicu dokonale kopíroval pohyby prstov. Atreyu niekoľko sekúnd vyťukával neznáme znaky, kým klávesnica nezmizla a z čelnej strany detektora nevyšľahli iskry. Tim reflexívne uskočil, zakopnúc o reflektor čo tu zanechali vedci. "Neboj Tim. Iba to skúšam. Pozri." Atreyu namieril prístroj na stop. Modrasté záblesky dosiahli až k zníženej povale. "Super ! Vidíš ? Funguje to." Tim chcel podísť bližšie, no Atreyu ho zastavil. "Nie, nesmieš ísť ku mne. Tie lúče sú veľmi nebezpečné. Ja mám teraz na sebe štít, ale teba by mohli kopnúť." Tim mlčky prikývol a ustúpil dozadu. "Tak... Myslím, že teraz niečo uvidíme. Máš okuliare na ksichte ?" "Áno." Zachrčal Tim zmeneným tónom. "Super. Hlavne si ich nedávaj dolu, nech by sa stalo hocičo. Tieto blesky sú strašne silné a keby si ich nemal, určite oslepneš. A teraz si fakt nerobím srandu." Tim preglgol a voľnou rukou si skontroloval či mu ťažké okuliare neletia z nosa. Atreyu napriam ruku k stene s kresbou a naposledy pozrel na priateľa. "Môžem ?" Tim s hlbokým nádychom dvihol palec na znak súhlasu. Mohutná žiara, ktorá v zlomku sekundy preťala náprotivnú stenu oboch chlapcov okamžite oslepila. Timovi vypadla baterka z rúk a s rachotom pristála na zemi. Našťastie, teraz ju už nepotrebovali. Podzemná jaskyňa chvejúca sa v intenzívnych zábleskoch neznámej energie mala svetla viac než dosť. Výkonné filtre v okuliach zredukovali oslepujúce lúče na prijateľné minimum, takže Atreyu i Tim mohli pozerieť priamo do žiary. "Cool !" Zvýskol Atreyu, iba s námahou prehlušiac burácanie detektora. Oslepujúce výboje naplňali miestnosť takým rachotom, že s výnimkou kriku bol akýkoľvek pokus o komunikáciu zbytočný. Tim mohol iba meravo civieť na stenu bičovanú farebnými impulzmi. Obraz mimozemšťana a jeho lode sa každým ďalším paprskom nadúval, akoby stena na ktorej spočívali zmenila svoje skupenstvo a premeniac sa v nechutnú slizkú tekutinu vlní svoj povrch. Zrazu sa detektor prepol do iného režimu a šľahajúce záblesky nahradili rovné lúče nevýraznej bledej farby. "Začínam scanning." Zahlásil Atreyu oveľa tichším hlasom, keďže spolu so zmenou režimu prístroj takmer celkom ustrnul. Scanovací lúč začal prechádzať obraz zhora nadol. Prvý prechod ešte nič nezaznamenal, no keď Atreyu zmenil frekvenciu, stenu pred nimi ožiarili nejasné obrisy. Prvé čo Tim uvidel celkom zreteľne bol polkruhový obrazec metallickej farby. Široký iba niekoľko palcov, záber trval prikrátko na to, aby mohol rozpoznať o aký predmet sa jedná. "Videl si to ?" Skríkol Atreyu vzrušene. "Hej. Čo to bolo ?" Atreyu zavrtel hlavou a znova šťukol do detektora. "Skúsím ešte vyladiť frekvenciu. Myslím, že teraz to bude ono." Stena pred nimi znova zažiarila, no tentoraz už obraz ostal ustálený. To čo obaja prieskumníci uvideli im vyrazilo dych. Diskovitý predmet metallickej farby s kónickou čiapočkou v strede nemohli nepoznať. Objekt rovnakej farby i tvaru ležal iba pár palcov obďaleč - ako súčasť nástennej maľby. To na čo sa dívali však nebol ani náčrt, ani virtuálna realita. Mimozemská loď majestátne sa týčiaca pred nimi bola rovnako ozajstná ako jaskyňa v ktorej stáli. Široká dobré 3 yardy, musela byť po stáročia ukrytá v stene za obrazom, bez toho aby si ju niekto všimol. "WOW." Atreyu sa ako prvý odvážil narušiť posvätné ticho. "Tak to je teda pecka ! Tim, mal si pravdu. Za stenou je naozajstné UFO ! Ty vole, ako si to vedel ? To si uhádol, alebo si o tom vedel ?" Tim nechápavo pozrel na priateľa. Aj keď mu cez okuliare nevidel do tváre, bol si istý, že sa usmieva. "Atreyu, to... To je

naozajstné UFO ?" "Jasné, že naozajstné. Čo nevidíš aké je veľké ? Tá blbosť tam hore..." Atreyu ukázal na malú kopulu na vrchnej strane lode. "Odtiaľ to riadia. Je to mikro UFO, ktoré pilotuje vždy jeden ufóneec. Nemá žiadne hyperspánkové kabíny, ani obranné štíty a používa sa na vozenie mimozemšťanov ako naše autá. S touto vecičkou však môžeš lietať aj medzi planétami. Raz som ju videl zvnútra. Je úplne cool. Nemyslel som ale, že ju ešte niekedy uvidím. Oni už dnes takéto malé UFO nepoužívajú. Radšej majú veľké bojové, kde majú kopec zbraní i výsadkové člny. No aj tak je super, že sme ho našli. Keď to XCOM preklepne..." Atreyu sa v polovici vety zasekol. Všimol si, že kamarát naňho civie, ako na zjavenie. "Čo je ? Čo sa stalo ?" "Stalo ?" Tim vymrštil pravicu k stene. "Ako sa to tu dostalo ? To predsa... To predsa nemôže byť pravda. Nemôže to byť skutočné UFO." "Prečo nie ? Hovorím ti, že je to len mikro UFO pre jedného mimozemšťana. Asi ho tu nechali tí čo sem vtedy prišli. Možno sa im pokazilo, alebo ho skryli pre ďalších čo ešte iba mali prísť. No neboj. Títo mimozemšťania neboli nebezpeční. Volali sa Ghyloni a nechceli nás zničiť tak ako Sliziaci. Prišli nás učiť. Chceli nám pomôcť a všetko nám ukázať, no potom prišli tí hajzli Sliziaci a zničili ich. Zaútočili na ich planétu a všetkých Ghylonov premenili na sliz, tak ako to teraz chcú spraviť nám. Aj preto je super, že sme ju našli. Môžu tam byť nové vecičky, alebo aj super zbrane." Tim opätovne pozrel na obraz trblietajúceho sa UFO. Jagavé obrysy vesmírnej lode v svetle lúčov detektora žiarili obzvlášť krásne. Mimozemské plavidlo vyzeralo, akoby ho postavili zo striebra. "A ako ho chceš dostať von ?" Atreyu vypleštil oči. "Čo ????" "Nejako ho predsa musíme vytiahnuť. Keď je pre XCOM také dôležité, nemôžeme ho tu len tak nechať. Hovoril si, že Sliziaci už o nás asi vedia. Čo keď tu zajtra prídeme a UFO bude preč ? Ak sú tam špeci zbrane, zoberú ich oni. Nemôžeme ho tu len tak nechať. Musíme ho vybrať." Atreyu sa zaškeril. "A čo myslíš, že tu mám vrtačku ? Je to dnu v skale. Ako ho chceš vytiahnuť ?" "Teleportom ? Hovoril si predsa, že ich máte. A tie môžu teleportovať veci z hocičoho a hocikade. Aj zo steny." Atreyu si poklepal po čele. "Čo ti šibe ? Myslíš, že so sebou nosím teleparty ? Nič také tu nemám. Nemáme to ako vybrať. Na to sem musia prísť naši profíci. Keď vyjdeme z jaskyne, hneď im brnknem a poviem čo sme našli. Oni sem prídu a vytiahnu to von. No my to robiť nebudeme. Máme to iba cvaknúť." "Cvaknúť ?" Atreyu sa zohol k batohu a po chvíli hrabania z neho vytiahol nevelký fotoaparát. S krátkym objektívom pripomínal obyčajný foťák, aký dostať v ktoromkoľvek obchode. "Tu máš ! Cvakni to. Ja zatiaľ spravím ďalšie analýzy. Musíme zistiť aké je to staré. Možno to tu je už 1000 rokov. Ghyloni mali strašne namakané lode. Aj keď vyzerali ako shit, mali super motory. Ak by toto bola jedna z nich, naši by ju mohli preskúmať. No najprv musia presne vedieť čo sme našli. Aj preto im to musíš cvaknúť." Aj keď Timovi prišlo trochu divné, aby tak vyspelá organizácia ako XCOM musela z obyčajných fotiek zisťovať o aké UFO sa jedná, neodporoval. Uchvátený prítomnosťou lode a na nič nepýtajúc, radšej sa pustil do práce. Fotografovanie netrvalo dlho. Tim spravil zo 50 fotiek z všetkých strán i uhlov. Keď skončili, Atreyu zábery skontroloval, tváriac sa nanajvýš spokojne. "Tak a to by sme mali. Teraz to odnesiem na základňu a v noci si po to prídu. Vyberú to von a preskúmajú. Som strašne zvedavý aký to má motor, teda ehm vlastne pohon. Zbrane na takýchto mikro UFO nie sú až tak špicové, no určite to bude mať antigravitačné filtre." "Antigravitačné filtre ? To je čo ?" "To je taký filter čo filtruje gravitáciu, aby sa UFO mohlo vznášať aj bez motorov. Používame ho aj my, no táto vecička ich môže mať oveľa namakanejšie. Aj preto to musíme checknúť." Tim si narovnal ťažké okuliare a znova pozrel na UFO. Aj keď nie väčšie ako malé auto, vesmírna loď bola dosť priestranná na to, aby jej vyťahovanie vzbudilo neželanú pozornosť. "Atreyu, ako chce XCOM dostať tú vec von ? To sem prídu do jaskyne a

vyvrtajú to ?" "Vyvrtajú ? Čo ti preskakuje ? Nie, použijeme teleport, tak ako si povedal. Prileťí naša loď, nastaví sa nad UFO a vyšle také špeciálne lúče, ktoré sa nasmerujú priamo naňho. Obalí ho teleportačným žiarením a potom už len stačí stlačiť tlačítko a UFO teleportujú tam kam budú chcieť. Nie je to nič ťažké. Vlastne je to úplná hračka." "Ale čo ak ichvidia ? Tá loď bude mať na sebe neviditeľné štíty ?" "Jasnačka. Každá loď, ktorá letí tam kde by ju mohli vidieť ich má. Máme na to Kódex." "A čo ak sa pokazia ? Potom by ju predsa mohol niekto uvidieť." Atreyu mávol rukou. "Hej, ale to nie je problém. Aj keby ju niekto uvidel, vymažeme mu pamäť a hotovo. Nebudú si nič pamätať." Tim preglgol. Spomienka na zvláštne zariadenie podobné prístroju z filmu Men In Black, ktoré Atreyu pri úteku zo školy priložil statnému školníkovi k tvári, aby ho na niekoľko sekúnd celkom omámil mu ešte i teraz naháňalo zimomriavky. "Atreyu, ako často musí XCOM používať ten vymazávač ? To ho používate stále, alebo iba niekedy ?" Atreyu sa poškrabal za uchom. "No... Vlastne ani neviem. Ale určite ho nepoužívame len tak. Dnes ho však potrebovať nebudeme. Neviditeľné štíty na lodiach sú namakané a len tak sa nepokazia. No najprv musíme dokončiť náš výskum, inak tu nič neprileťí." Atreyu podal kamarátovi teraz už nepotrebný detektor mimozemských artefaktov a z tašky vytiahol ďalší prístroj. Malý kovový disk bez vonkajšieho ovládania bol práve tak veľký, aby mu sadol do dlane. Keď ho Atreyu zapol, zariadenie začalo vydávať nepríjemný piskot vo vysokej tónine. Zvuk bol tak odpudivý, že si Tim musel pritisnúť dlane k ušiam. Nanešťastie, činnosť ktorú Atreyu začal vykonávať bola nesmierne dôležitá (a rovnako aj značne zdĺhavá). Podľa jeho obširného vysvetlenia prístroj predstavoval analyzátor reflexných a retransmisných vln, kombinujúci rezonančný efekt s elektrónovou štruktúrou subatomických súčastí elektrolytických objektov prítomných v skalách, vďaka čomu bude XCOM schopná vykonať kompletnú extrakciu mimozemskej lode. Na to je však potrebné vykonať presné trigonometrické polohovanie z údajov zo super presných satelitov, ktoré po preložení interpolačnými vzorcami určia definitívnu polohu lode. Aj keď Tim z komplikovaného vysvetľovania toho veľa nerozumel, pochopil že kamaráta musí nechať pracovať. Keďže sám nemal veľmi čo na práci, začal si prezerať detektor mimozemských artefaktov. Malá rukoväť v prednej časti prechádzala do plastovej membrány tmavej farby z ktorej vychádzali citlivé lúče detekujúce prítomnosť mimozemských predmetov. Niekoľko postranných tlačítkov žiariacich konštantným svetlom dychtivo čakalo na splnenie každého príkazu, ktorý mu jeho operátor zadá. Aj keď mu Atreyu neukázal ako sa prístroj ovláda, Tim skúsil stlačiť najvrchnejšie tlačítko vyžarujúce slabý odtieň červenej. Prístroj bleskurýchle zareagoval a prednú stranu s plexisklom ožiarilo matné svetlo. Tim sa strhol tak prudko, že nechýbalo veľa a prístroj mu vyletí z rúk. I napriek revu analyzátoru, vystrašene skríkol na priateľa. "Čo je ?" Odsekol Atreyu cez plece, ani sa neobťažujúc otáčaním. "Atreyu, ja som to asi zapol." Tim pristúpil bližšie a trasúcou sa dlaňou podvihol prístroj. "No a ? Tak si to zapol. Keď chceš, môžeš prescanovať ďalšie steny, aj keď neverím, že tam niečo bude. Stavím sa o kilo, že sme už našli všetko čo tu ukryli. No môžeš to skúsiť. Akurát to nechytaj tam vpredu." Tim zalapal po dychu, aj keď nie preto, že by ho Atreyu poznámka šokovala. Detektor bol natoľko ťažký, že i napriek úpornej snahe mu jeho značná váha tísila ruku k zemi. "Ako sa spúšťa ten scan ? Je tu strašne veľa tlačítkov. Neviem čo mám stlačiť." Atreyu odvrátil zrak od steny, ktorú posledné 2 minúty analyzoval a ukázal na veľké tlačítko dolu pri rúčke. "Vidíš to zelené ? Tým sa to zapína. Vyskúšaj si to. Nie je to nič ťažké. Ja ti to teraz nemôžem ukazovať. Musím makať." Atreyu sa po týchto slovách znova obrátil k nástennej maľbe a krúživými pohybmi diskovitého analyzátoru pokračoval vo výskume. Timovi neostalo nič iné iba detektor vyskúšať vo

vlastnej rézii. Namieriac ho na stenu týčiacu sa naľavo od nástennej maľby, stlačil tlačítko, ktoré mu Atreyu poradil. Predná časť prístroja niekoľkokrát rýchlo zablikala, no rovnako rýchlo aj zhasla. Skúsil to znova, no výsledok bol rovnaký. "Musíš to držať." Skríkol Atreyu, prehlušiac piskot svojho analyzátor. Tim vykonal i tretí pokus, tentoraz už zelené tlačítko podržiac o niečo dlhšie. Neprešli ani 3 sekundy, keď z prístroja vyšľahol modrastý záblesk. Najprv tenučký, ledva badateľný laserový lúč sa držaním tlačítka rýchlo začal rozvetvovať do zložitých vetiev, až kým neožiaril celú stenu. "Cool Tim, ide ti to dobre. Teraz musíš stlačiť to žlté, aby sa spustil scanning." Tim zatlačil tlačítko na opačnej strane prístroja a modrasté lúče nahradili odtiene zelenej, žltej i červenej. "Tak a teraz to drž. Ak tam niečo je, objaví sa to." Tim súhlasne prikývol, ďalej sústredene hľadiac na záplavu paprskov bičujúcich stenu pred ním, dávajúc si pozor, aby sa žiadneho z nich nedotkol. Prešli dve minúty, no detektor nič nezaznamenal. Stena sa nezačala nadúvať, ani roztekať, skalný útvar nemenil svoju konzistenciu ani tvar. Keďže Tima znova začínala pobolievať ruka, uvoľnil zelené tlačítko. Prístroj okamžite zareagoval a jagavé lúče rýchlo pominuli. Atreyu, práve dokončiac prieskum hornej časti skalného obrazu, pozrel na priateľa. "Hovorím, že tam asi nič nebude, no keď chceš, môžeš skúsiť aj ďalšie steny. Ja ešte musím spraviť ďalšie testy, takže v pohodičke, máme čas." Tim neodvetil. Čakajúc kým ochabnuté svalstvo znova nadobudne patričnú silu, mlčky pozoroval kamaráta pri práci. Atreyu krúživými pohybmi prešiel takmer celú plochu obrazca a posledné čo ostávalo bolo vykonať tú istú činnosť opätovne, tentoraz však s iným vlnením. Podľa Atreyu by týmto scanningom mala XCOM presne zistiť ako dlho tu UFO leží. Keďže prieskum mal trvať dobrú štvrt hodinku, Tim sa obrátil k náprotivnej stene. Napadlo ho či nástenná maľba okrem indikácie mimozemskej lode nemôže znamenať aj čosi iné. Možno je trojrozmerná a mimozemšťan v nákrese namiesto toho, aby vystretou končatinou ukazoval na UFO nad ním smeruje k náprotivnej stene. Ak sú mimozemšťania ozaj tak vyspelí ako o nich Atreyu rozprával, určite sa neobmedzili dvoma rozmermi a použili aj ten tretí (a možno i ďalšie). Ak je obraz na stene viacrozmerným hologramom, mohol by ukrývať aj ďaleko viac ako len obyčajné UFO. Tim podvihol ťažký detektor a namieril ho na stenu. "Spúšťam scanning." Ako to povedal, z prístroja vyšľahli modrasté impulzy. Ožiariac celú stenu jagavým svetlom, Tim musel uskočiť. Ako tak ustupoval, nechcene vrazil kamarátovi do chrbta. Atreyu našťastie nič nepovedal a ďalej sa plne sústredil na prácu. Tim si druhou rukou podoprel vystretú pravicu a zatlačením žltého tlačítka spustil finálny scanning. Šľahajúce lúče zmenili svoju farbu i tvar, divoké záblesky sa narovnali a trvalé svetlo nahradili pravidelné pulzy. Aj napriek značnej váhe sa Tim snažil detektor držať v rovnovážnej polohe. Podľa Atreyu výkladu lúče prístroja museli dopadať na stenu čo najrovnejšie, aby skalnou štruktúrou prenikali čo do najväčšej hĺbky. Napínajúc svaly a zatínajúc zuby do perí, nevšimol ako Atreyu na chvíľu stlmil svoj analyzátor a dávajúc si pozor, aby ho kamarát nevidel, prstami prešiel po drobnom náramku na ľavom zápästí. Náramok odpovedal matným podsvietením, ktoré ho na pol sekundu celý rozžiarilo. Atreyu vyčaroval jemný úsmev na perách a obrúc sa cez plece, opätovne sa uistil, že Tim nevidel nič z toho čo práve vykonal. Záblesky šľahajúce z Timovho detektora prešli z odtieňov modrej do kompletnej škály farebného spektra. Ako sa svetelné pulzy narovnávali, Tim si stále viac pripadal ako futuristický bojovník, ktorý sa skokom v čase ocitol v súčasnosti. Intenzívne paprsky hypermoderných zbraní aké doteraz poznal len z vedecko-fantastických filmov sa teraz stali realitou. Pri pohľade na šľahajúci detektor si nebolo ťažké predstaviť udatných vojakov XCOM, ktorí určite aj v tejto chvíli podobnými zbraňami zápasia s mimozemskou pliahou. Nanešťastie, alebo skôr našťastie, impulzy

Timovho prístroja mali s paľbou z laserových kanónov len pramálo spoločné. I tak však boli dôležité. Už pomohli nájsť mimozemskú loď a mohli by objaviť aj viac. Bohužiaľ, keď Tim scanovacím lúčom prešiel celú stenu, neobjavil nič podozrivé. Trochu sklamaný, no zároveň i rád, že pomohol, obrátil sa k Atreyu. "Atreyu, už som skončil, ale nič som nenašiel. Mám skúsiť aj ďalšiu stenu ?" "Nie netreba. Ja tiež končím. Zbal' si veci. O chvíľu vypadneme. Hlavne checkni, či sme tu nič nezabudli. Nesmieme tu nič nechať." Tim prikývol a s úľavou vložil ťažký detektor do kamarátovho ruksaku. Z malého stolíka podvihol kamarátov svetlomet, že ním prezrie dlážku jaskyne, keď pohľadom zavadil o stenu, ktorú len pred malou chvíľou preskúmal. Svetlomet mu vypadol z dlaní. Jaskyňu v okamihu pohltila tma. "Tim, čo je ?" Štekol Atreyu podráždene, štuknutím vypnúť svoj analyzátor. Miestnosť po temnote naplnilo i ticho. "Atreyu..." Zajachtal Tim priškrteným hlasom. "Tam... Niečo tam je." Atreyu zažal malú baterku tvoriacu súčasť jeho odevu. Bodové svetlo na rukáve postačovalo akurát tak na to, aby našiel svetlomet. Aj keď pohodený v kaluži vody, ani tvrdý náraz na kamennú dlážku ho nedokázal poškodiť. Atreyu zodvihol baterku, namieriac ju na náprotivnú stenu. Ostré svetlo oboch prieskumníkov na sekundu oslepilo. Keď Tim odtiahol dlaň spreď tváre, skamenel. Výjav, ktorý sa mu naskytol by nevymyslel ani v svojich najbujnejších fantáziách. Skalnú stenu pred nimi pokrývala priehľadná škrupina pripomínajúca ligotavý krištál. Za membránou nie hrubšou ako 2 palce sa nachádzala priestranná dutina s valcovitou nádobou v strede, po okraj naplnenou zelenkastou tekutinou. V jej vnútri, zvinutá v embryonálnej polohe, plávala humanoidná bytosť v ničom nepripomínajúca človeka. Neznámy mimozemšťan mal dvojicu neprirodzene dlhých rúk zakončených plávacími blanami prekríženú na hrudi, zatiaľ čo nohy pokrčené v kolenách sa mu voľne vznášali v priestore. Telo čiernej farby bez akéhokoľvek ochlpenia či srsti bolo tenkými trubicami napojené na priesvitné vaky rozprestreté po stenách obrovitého vajíčka. Naplnené červenkastou želatínou, vaky dodávali telu prepotrebné živiny. Aj keď bytosť mala viečka zatvorené, z ich rozmerov sa poľahky dala odhadnúť ich nadštandardná veľkosť. Pretiahnutá hlava neobsahovala žiaden nos ani uši, zato však mala veľké kruhové ústa na ktoré sa napájala najväčšia z vyživovacích trubic. Pulzujúc dnu a von, aj pri matnom svetle Atreyu baterky bolo jasné, že zariadenie udržiavajúce neznámeho pri živote je stále v prevádzke. Podľa všetkého aj bytosť dnu musela byť nažive. Tim i napriek počiatočnému šoku sa spamätal ako prvý. Meravým krokom pristúpil k stene, opatrne sa jej dotknúc prstami. Vlhkosť ktorú ucítil ho prinútila odtiahnuť dlaň. Našťastie, bola to len voda stekajúca po stene. "To je sila..." Zajachtal Atreyu pohnutým hlasom a pristúpil k Timovi. "Tim, vieš čo sme objavili ? To je predsa... To je predsa mimozemšťan !" Tim pozrel na priateľa, cítiac ako mu nepríjemný krč zviera hrdlo. "Ty myslíš, že je to ten pilot z tej lode ?" "Jasná vec ! Musí to byť on. Asi sa tu nechal zahrabať spolu s svojou loďou, aby o 1000 rokov až sa prebudí, zistil ako na tom sme. Oni boli vedci a učitelia. Chodili z planéty na planétu a učili civilizácie ako tá naša. Keď boli hotoví, nechávali sa pochovať na veľa rokov, aby zistili čo sme sa naučili. Chceli vedieť či civilizácie, ktoré vytvorili budú také ako chceli. Tento musí byť jeden z nich. Je z rasy Ghylonov, ktorú Sliziaci pred viac ako 500 rokmi zničili. Bude to jeden z posledných čo prežili." Atreyu krčovitým schmatol Tima za plece. "Tim, vieš čo si objavil ? Je to jeden z posledných členov ich civilizácie. Možno úplne posledný. Vieš koľko bude vedieť ? Keď ho prebudíme a všetko nám vykecá, môže zachrániť celú XCOM !" Tim kútikom oka znova pozrel na mimozemšťana. Hoci sa chvejúc vzrušením, ráció mu navrávalo ostať opatrný. "A myslíš, že je to naozajstné ? Nie je to len hologram, ako v tom lese ?" "Aký hologram ?" Odsekol Atreyu podráždene. "V tom lese nebol žiaden hologram

! Čo si slepý ? Nevidíš, že je to naozajstné ?" Tim neodpovedal. Obdivujúc neskutočný výjav, ani poriadne nedýchal. "A myslíš, že je živý ? Keď je tu už 500 rokov, mohol zomrieť. Možno už je dávno po ňom." "Blbosť ! Tá vecička v ktorej je, je hyperspánková kabína. Je to špeci verzia v ktorej môžeš ležať aj 1000 rokov a nezdochneš. Vaky okolo sú ich žrádlo... Ehm, teda vlastne potrava. Sú na ňu napojení tak ako my keď ležíme v nemocnici. Musia však byť v tom zelenom humuse. Je to taký lepkavý sliz, špeciálna látka, ktorá ich chráni. Aj my v XCOM ho používame. Raz som v takom shite ležal, a potom som sa musel 3 hodiny umývať. Je to strašný hnus." Tim pristúpil k stene, pohliadac ju dlaňou. "Atreyu, čo spravíme ? Chceš ho prebudiť ?" "Prebudiť ?" "Povedal si, že ho XCOM prebudí. Nemôžeme ho tu len tak nechať." Atreyu sa uškrnul. "Jasné, že ho tu nenecháme. Prídu naši a vyberú ho von. Dostaneme ho na základňu a tam ho prebudíme." "Až tam ?" Riekol Tim sklamane. "Jasné. Nemôžeme ho tu zobudiť. Mohol by zomrieť. Spal možno 1000 rokov a ak by sme ho len tak prebudili, určite ho zabijeme. Na také veci potrebuješ špeciálne komory, labáky a iné veci." "Komory ?" "Hej. Také proti kontaminácii. Aby sme sa nenakazili." "Ty myslíš, že by mohol mať v sebe nejaké vírusy ?" "Vírusy nie, ale baktérie hej. Preto aj potrebujeme komory a labáky. No neboj, až ho prebudíme, o všetkom ti porozprávam. No musíš vydržať." Tim chápavo prikývol, hoci myseľ kázala opak. "Takže ho tu teraz necháme a ty zavolaš do XCOM ?" "Nie, netreba. XCOM už o všetkom vie. V prilbách máme kamery, ktorými vidia všetko čo sme spravili. No pre istotu, spravíme ešte jeden scanning." Atreyu sa sklonil k ruksaku a vytiahol z neho dlhý úzky predmet pripomínajúci ceruzku. Keď ho namieril na stenu s mimozemšťanom, z prístroja vyšľahol laserový paprsok. Atreyu ním začal opisovať jeho telo. "Čo je to ?" Opýtal sa Tim zvedavo. "Je to detektor mimozemských baktérií. Pomocou neho zistím či tá vec tam dnu nie je nákazlivá aj to ako dlho tu je." Atreyu prístrojom zamieril do nižších partií tela, ožiaril blanovité prsty bytosti. "Atreyu, prečo je ten Ghylon taký čierny ? Oni majú také telo ? Vôbec nevyzerajú ako my." Atreyu prikývol. "Jasné, že nie. Sú z planéty kde je veľmi teplo. Ich slnečná sústava má 3 slnká a je tam horúco ako na Venuši. Museli byť čierni, aby sa pred nimi chránili." Tim znova pozrel na obraz mimozemšťana, pokúšajúc sa zrovnať si všetko v hlave. Aj keď bytosť vyzerala ozaj skutočne, zrnko pochybnosti predsa len ostávalo. Najmä pri pohľade na kamarátov bakteriologický prístroj, ktorého lúče namiesto prenikania zelenkastou tekutinou, ligotajúc sa na jej povrchu, voľne prechádzali po stene, akoby sa vajcovitej nádoby iba dotýkali. Na niektorých miestach bol obraz mimozemšťana dokonca i zrnitý, čo však mohla spôsobiť chyba detektora. Tak či onak, pohľad na neznámu bytosť z ďalekého vesmíru vyrážal dych. Konečne i on mal možnosť vidieť skutočného mimozemšťana. Žiadne blbé vajíčko, zárodok ani rozmazaný obraz v knihe. Dospelý jedinec v plnej sile. Aj keď Atreyu hovoril čosi iné, boh vie, akoby bytosť zareagovala ak by ju po stovkách rokov prebudili. Najmä ak by uvidela výsledok svojej práce - ľudskú civilizáciu v jej súčasnej podobe. Možno je aj lepšie, že ju teraz budiť nebudú. Nech to spraví XCOM na svojej základni. Tam mu budú môcť povedať pravdu o zániku ich rasy i nástupe Sliziacov. Ak je ozaj priateľ, pochopí to a snád' nám znova pomôže. Čím dlhšie sa Tim na mimozemšťana díval, tým väčšiu bázeň pociťoval. Nemýlil sa ani on, ani autori bezpočtu kníh, ktoré prečítal, keď tvrdili, že mimozemšťania už pred dávnymi vekmi navštevovali našu planétu, aby sa stali našimi učiteľmi, radcami i bohmi zároveň, naučiac nás všetko čo vieme. Boli to oni, ktorí nám ukázali ako založiť oheň, uloviť zvieratá, postaviť domy, vyrobiť koleso či napísať prvé slová. Boli to oni, ktorí nám pomohli vybudovať našu kultúru, vyzdvihnúť civilizáciu ľudí. Tu pred ním stál jasný, neodškriepiteľný dôkaz ich prítomnosti. Škoda len, že to čo sám videl, nemohli vidieť

aj ostatní. Tak rád by mame, a najmä otcovi ukázal, že bol to on kto mal celý čas pravdu. Bohužiaľ, niečo také nebolo ani na chvíľu možné. Otec, mama, učitelia v škole ani spolužiaci, nikto z nich sa nedozvie o objavenom tajomstve, nikto neuvidí bytosť na ktorú sa díval. Také niečo je určené iba ľuďom ako on. Bojovníkom XCOM. "Je to úžasné." Pomyslel si Tim s úľavou a pery mu skrivil široký úsmev. "Konečne mám dôkaz." Dívajúc sa na temnú siluetu nepozemskej bytosti, pokúšajúc sa zapamätať si každý kúsok jeho tela, zrazu si uvedomil jednu zvláštnosť. Mimoszemšťan mal medzi prstami plávajúce blany, podobné tým aké majú v živočíšnej ríši vodné vtáky či žaby. Na tom by nebolo nič neobvyklé ani zvláštne, ak by bytosť pochádzala z planéty plnej močiarov či morí. No toto stvorenie prichádzalo z horúceho sveta spaľovaným troma slnkami, kde povrchová teplota prekonávala teplotu na Venuši. Niečo tu nesedelo. Tim sa obrátil ku kamarátovi, že sa ho na to opýta, keď ho upútal akýsi zvuk. Prichádzal z úzkej chodby, ktorou sem prišli a znel ako náraz kovu o kamenný podklad. Nemuselo to nič znamenať, no Tim ihneď spozornel. Keďže Atreyu bol plne zaujatý prácou, pristúpil k ústiu chodby a nastražil sluch. Prešlo niekoľko sekúnd no zvuk sa nezopakoval. Trochu pokojnejší chcel si odfúknuť, keď z diaľky doľahol jemný šelest znejúci ako čiesi kroky. "Atreyu ?" Zašepkal Tim priduseným hlasom, priskočiac ku kamarátovi. "Atreyu, niečo som počul ! Nejaké kroky." Atreyu vypol detektor mimozemských baktérií a pozrel na priateľa. "Kroky ?" "Hej. Prichádzalo to odtiaľ." Tim ukázal na úzku štrbinu v skale. "Čo ak sú to oni a idú si po nás ? Mohli nás sledovať." Atreyu si priložil palec k perám a plamenným pohľadom šľahol na Tima. "Ticho !" Obaja chlapci pristúpili k neveľkej škáre. Aj keď čakali viac než minútu, okrem vlastného dychu, nič podozrivé nezačuli. "Ja som nič nepočul. Ty snád' hej ?" "Teraz nie, ale niečo tam bolo. Fakt nekecám !" "Asi to bola iba voda z tej blbej rieky, alebo autá nad nami. Nikto tu nie je. Sme sami." Atreyu namieril detektor do stredu vajcovitej kapsuly a chcel ho prepnúť do scanovacieho módu, keď jaskynnou komnatou zarezonovala opakovaná ozvena. Vzdialený lomoz neznámeho pôvodu dorazil kľukatými chodbami až do poslednej sály, kde ho úzky priestor natoľko znásobil, že pripomínal menšie zemetrasenie. Obaja chlapci si vymenili prekvapené pohľady. "Do **** !" Zahrešil Atreyu, schmatnúc svoj ruksak za rúčku. "Tim, rýchlo ! Musíme vypadnúť. Hoď dnu všetko čo vidíš. Nesmieme tu nič nechať." Tim neváhal ani na sekundu. Od chvíle čo vstúpil do XCOM si na podobné šoky už zvykol a príkaz mu nebolo treba dvakrát opakovať. Po detektore mimozemských artefaktov v ruksakoch skončili aj snímače, analyzátory, ťažké okuliare či svetlomety. Výkonnú baterku, ktorou si svietili na ceste sem nahradili menej nápadné čelovky. Neprešlo ani 30 sekúnd a batohy oboch chlapcov viseli spoľahlivo uzatvorené na ich chrbtoch. "Kam teraz ?" Zasyčal Tim vystrašene, stále presvedčený, že začuté zvuky nemôžu patriť nikomu inému ako mimozemským prenasledovateľom. Atreyu v rozhodovaní uľahčil fakt, že z miestnosti viedol jediný východ. Vbehol doň ako prvý. Tim ho chcel nasledovať, no skôr než vpálil dnu, naposledy pozrel na stenu ukrývajúcu úžasné tajomstvo. Teraz bez okuliarov sa stena opätovne zmenila v bezvýznamný vápencový útvar. Snád' i tí čo sem smerujú ju takto uvidia. Len čo sa Tim prepchal úzkou chodbou do miestnosti predelenej hlbokou priekopou, znova začuli rámus. Tentoraz oveľa zreteľnejší. Prichádzal z chodby smerujúcej do poslednej sály spodného podlažia, ktorej dominoval gigantický stalagnát. Stojac bližšie, okrem ťažkej chôdze celkom zreteľne začuli i dvojicu hlasov. Aj keď ozvena znemožnila porozumieť významu slov, s istotou sa dalo povedať, že kým prvý hlas patril mužovi, ten druhý bol ženský. Tim pozrel na priateľa. Nemusel ani otvoriť ústa, aby Atreyu pochopil čo chce povedať. Keďže príselci už čoskoro obsadia sálu pred nimi, neostávalo im nič iné, iba sa ukryť v miestnosti kde stáli. Aj

keď obdĺžnikový tvar podzemnej komory neposkytoval žiadne ďalšie východy či skalné stĺpy za ktoré by sa mohli ukryť, hlboké výklenky lemujúce bočné steny jaskyne by pri troche šťastia mohli stačiť. Atreyu ukázal na jednu z dutín na pravej stene. "Skry sa tam !" Tim bez váhania poslúchol a dávajúc si pozor, aby hlavou nevrazil do znižujúceho sa stropu, zaliezol na úplný koniec dobre tri yardy dlhej chodbičky, šírka ktorej v niektorých miestach postačovala akurát tak nato, aby sa cez ňu pretlačil. Atreyu si za svoj úkryt vybral opačnú stenu. Výklenok do ktorého vliezol bol o niečo kratší a nižší, takže skôr než doň vošiel, musel zhodiť ruksak z pliec. Keď už boli obaja zalezení, Atreyu sa vyklonil zo svojho úkrytu a tichým, ale dôrazným hlasom zasyčal. "Tim, vypni tu debilnú čelovku a ostaň tam kde si. Keby sa niečo stalo, ani sa nepohni a všetko nechaj na mňa. Ja to zmáknem." Tim, skrčený na konci skalnej chodbičky, mohol iba počúvnuť. Z miesta kde stál (či presnejšie sedel), nevidel na kamaráta. Ak sa situácia zvrtnie, bude sa musieť spoľahnúť iba na svoj sluch. Nevýkonná baterka nad čelom pohasla a všetko naokolo pohltil závoj nepreniknuteľnej temnoty. Tim zatajil dych. Celá aktivita jeho mozgu sa skoncentrovala na jediný funkčný zmysel - sluch. Dvojicu hlasov, ktoré pred chvíľu opätovne začuli nahradili nárazy kovu o skalný podklad. Pravidelný rytmus prichádzajúci v opakovaných ozvenách pripomínal údery kladiva. Tim si pripomenul skoby po stenách zvažujúcej sa chodby, o ktoré si zachytili istiace lano. Podľa Atreyu ich tu zanechali vedci. Je možné, žeby to boli oni ? Tim netušil. Prešla viac ako minúta, kým údery ustali a nastalé ticho prerušilo hlasné zvolanie mužského hlasu. "Tak a je to. Pozor, uvoľňujem lano." Záver vety sprevádzalo šuchnutie povrazu o kovovú skobu. Lomoz na chvíľu ustal, kým ho znova nenarušil mužov hlas. "Je to OK ?" "Áno." Odvetila žena úsečne. "Neboj, už sme takmer tam. Podaj mi ten rebrík. Je tu dosť klzko. Asi ho budeme musieť zafixovať." Žena pravdepodobne vykonala to o čo ju kolega požiadal, pretože Tim zreteľne začul šuchotanie kovu, ako sa rúrky teleskopického valca treli o seba. Znova nastalo ticho po ktorom nasledovali ďalšie kroky. "Je nádherný, však ?" "Je zaujímavé, že vyzerá byť nedotknutý. Nenašli ste na ňom žiadne artefakty ?" "Nie, tu nie. Až v poslednej. Ale aj keby tu niekedy niečo bolo, dlho by to tu nevydržalo. Mali sme veľké šťastie, že tam vzadu je to suchšie." Žena neodvetila, no podľa krokov sa dalo usudzovať, že stalagnát o ktorom bola reč niekoľkokrát obišla. Po chvíli sa kroky ozvali znova, tentoraz už z bližšie. Tim sa prikrčil k stene ešte viac. Nech už bola dvojica kýmkoľvek, musela kráčať rovno k ním. Zvuk krokov čoskoro doplnil záblesk svetla. Aj keď žiara svetlometu nedosiahla do Timovej chodbičky, bolo jasné, že ak zasvietia dnu, bude odhalený. "Pfüúú." Zvolala žena ohromeným hlasom, zastanúc pred hlbokou priekopu. "Koľko to má ?" "Hm... Teraz asi 7 až 8 yardov k hladine a ďalšie dva na dno. Je to pravostranný prítok idúci asi 200 yardov východne, kde sa stáča na juh. Je to hlavný kanál, ktorý zberá vodu z ostatných. Je ich tu celá sieť. Okrem toho tu, však ostatné ešte nie sú zmapované no všetky sa napokon vlievajú do Mississippi." Ako to muž povedal, Tim znova začul hrmotanie teleskopického rebríka. Kov sa dotkol skaly a istiace lano zapadlo do skoby nad hlavou. "Tak a je to." Zahlásil muž s úľavou. "Potrebuješ istenie ?" Žena pravdepodobne odvetila posunkom, pretože jediné čo Tim začul, boli kroky ťažkých bagandží dupotajúcich po kovových rebrách. Keď prešli na druhú stranu, priestrannú sálu ožiarila žiara svetlometu. Bola tak silná, že Tim musel prižmúriť viečka. Dvojica už bola veľmi blízko. Aj keď takmer nalepený k zadnej stene chodbičky, šuchol sa ešte hlbšie. Kroky zrazu ustali. "Počul si to ?" Zvolala žena vzrušene. Svetlo jednej z bateriek zasvietilo k Timovmu úkrytu. "Čo je ? Stalo sa niečo ?" "Neviem. Niečo som začula." "Začula ?" "Také šuchnutie, akoby tu niekto bol." Muž urobil niekoľko krokov vpred. Tim s hrôzou sledoval ako kužeľ baterky

dosiahol do polovice jeho úkrytu. Ak muž urobí krok - dva vpred, odhalí ho. Od napätia ani nedýchal. Prešlo niekoľko sekúnd, no svetlo sa viac nepohlo. "Nič tu nie je. Asi to bola iba voda." "Nie sú tu nejaké netopiere ?" "Netopiere ?" Mužov chichotavý smiech naplnil celú sálu. "Nie, to ani náhodou. Nemajú sa sem ako dostať. Nie sú tu žiadne komíny. Okrem vodných kanálov bola posledných pár storočí celá jaskyňa kompletne uzavretá. A okrem toho, pri tejto teplote by už aj tak boli dávno hibernované. Bola to len voda. Nič viac." Odpoveď asi ženu uspokojila, pretože tému suchnutia viac neotvorila. "Tak čo ? Môžeme ?" Opýtal muž po chvíli. "Jasné. Kde je to ?" "Až v poslednej sále. Daj si však dolu ruksak. Chodba je veľmi úzka." Žena pravdepodobne poslúchla, pretože Tim začul ako objemný kus batožiny pristál na zemi. Po krátkej chvíli dvojica vyrazila vpred. Tim s úľavou načúval ako sa ich kroky nestále vzdiaľujú, až kým miernosť s podzemnou riekou nepohltila temnota. Konečne si mohol vydýchnuť. Atreyu to zvládol. Podarilo sa mu ukryť seba i jeho bez toho, aby ich prišielci objavili. Vyhraté však ešte ani zďaleka nemali. Stále stáli v temnej jaskyni a ak sa budú chcieť dostať na povrch, čaká ich preskočenie nebezpečnej priekopy i náročný výstup strmou chodbou nahor. Ako nad tým uvažoval, zvažujúc či opustiť bezpečie skalného úkrytu, uvidel maličké svetielko. Drobná bodka žiariaca v temnote jaskyne pripomínala záblesk svetla na konci tunela. "Atreyu." Zašepkal Tim najtichšie ako vedel. Svetlo sa zachvelo a Tim uvidel, ako sa k nemu začína približovať. Čakal, že kamarát odpovie, no nestalo sa tak. Tima prepadol strach. Čo ak svetlo nepatrí Atreyu, ale čomusi úplne inému ? Napríklad mimozemskému robotovi, alebo žiaricemu oku Sliziaka ? Střpnutý strachom, nahmatal malé tlačítko na bočnej strane prilby a zatlačil ho. Úzku chodbičku pred ním ožiarila oslepujúca žiara. Zrazu ho čosi mocné zdrapilo za golier a pritlačilo k stene. Čelovka okamžite zhasla. "Somár." Zasyčal Atreyu zúrivo. "Chceš, aby nás uvideli ?" Tim zažmurkal do tmy. Aj keď kamaráta nevidel, jeho zrýchlený dych počul celkom zreteľne. "Atreyu, čo budeme robiť ?" Atreyu zažal maličkú lampičku vstavanú do goliera jeho vetrovky. Tim uvidel, že sa uškŕňa. "Heh, tí blbci tu nechali rebrík." "Rebrík ?" Atreyu mávol na kamaráta. Keď vyšli z nevel'kého úkrytu, Atreyu ukázal do tmy. "Tam. Je tam rebrík. Nemusíme nič preskakovať. Stačí ho len preliezť." Tim prižmúril viečka, no nech robil čo chcel, spomínaný rebrík nezbadal. Bolo jasné, že v tejto tme pokračovať nemôžu. Našťastie, Atreyu mal hneď riešenie. V maximálnej tichosti si zložil ruksak z pliec a vytiahol z neho zmenšenú verziu svetlometu, ktorý používali pri ceste sem. Hneď ako ho zažal, Tim uvidel čo má na mysli. Priekopy s podzemnou riekou premoš'oval úzky teleskopický rebrík. Rozložený na zemi, s istiacim lanom upevneným o skobu na opačnej strane priekopy, nemal zábradlia ani záchytné laná o ktoré by sa dalo pridržať. Kovové rebrá vo viac ako stopu širokých rozstupoch boli príliš vzdialené na to, aby nimi topánky oboch chlapcov neprekĺzli. Prejsť cez niečo také nebude hračka. Atreyu pristúpil k rebríku a zaťažiac ho celou váhou, vyskúšal jeho pevnosť. Rebrík sa mierne prehol, no vydržal. Hodiac si ruksak na chrbát otočil sa k Timovi, že mu niečo povie, keď rozmerným batohom zavadil o istiace lano rebríka. Možno ak by batoh nebol tak rozmerný a ťažký, nič hrozné by sa nestalo. Nanešťastie, preplnený horolezeckým výstrojom i objemnými prístrojmi, odľahčený rebrík po náraze do napnutého istenia katapultovalo do vzduchu s takou silou, že o necelú sekundu s rachotom skízol do tmavej hĺbočiny. Kovové lanko istenia okamžite zabralo, takže rebrík namiesto očakávaného pádu ostal po viacnásobnom odraze od stien visieť vo vzduchu. Tim vydesene pozrel na priateľa. Skôr než stihol otvoriť ústa, podzemnú miestnosť naplnil piskľavý hlas ženy. "Thomas, čo to bolo ?" Tmavú sálu ožiarilo svetlo výkonných bateriek. Vedcom sa úzkym prechodovým tunelom podarilo pretlačiť tak rýchlo, že dvojicu prieskumníkov z

XCOM úplne zaskočilo. Tim si rukami stihol zakryť tvár, no ochromený ostrou žiarou, na útek ani nepomyslel. Atreyu bol na tom podobne. Po skoku, ktorý ho takmer pripravil o život by riskovať ďalší bolo čisté šialenstvo. Keď vedci vbehli do miestnosti a uvideli s kým majú do činenia, na niekoľko sekúnd celkom onemeli. Ani čerstvo oživený Ghylon by určite nespôsobil väčší šok ako dvojica 12 ročných chlapcov, ktorí ako vyhrabané hraboše, vyjavene civeli v ústrety oslepujúcej žiare svetlometov. Ako prvý sa z neveriteľného stretnutia spamätal muž. "Kto ste a čo tu robíte ?" Uzavretý priestor plný oblých skál jeho hlas niekoľkokrát znásobil, dodajúc mu zvláštny tón nepripomínajúci človeka. Skôr než Atreyu stihol odpovedať, pridala sa žena. Schúlená za mužovým chrbtom, nepríjemne vysokým hlasom zapišťala. "Thomas, čo sú zač a čo tu robia ?" Muž otázku ignoroval a svietiac obom chlapcom do tváre, vykročil vpred. Tim, aj keď s dlaňami pred tvárou nevidel na muža poriadne, všimol si jeho nevysokú, subtílnu postavu. Oblečený v modrej nepremokavej bunde, gumených topánkach a s ochrannou prilbou na hlave, pripomínal speleológa. "Kto ste a čo tu hľadáte ?" Zopakoval muž dôraznejšie. Tim pozrel na kamaráta dúfajúc, že odpovie, no zbytočne. S chvejúcimi sa dlaňami a belavou tvárou, Atreyu bol kompletne vyradený. Pohľad na strpnutého priateľa však Tima paradoxne nevydesil, práve naopak. "A kto ste vy ?" Odsekol nebojácnym hlasom. "Sme vedci. Robíme tu archeologicko-geologický prieskum jaskyne." Ako to muž povedal, trochu poodtiahol baterku, a Tim mu konečne uvidel do tváre. Hrubé okuliare s kosteným rámom, podobné tým aké nosieva pani Simonsová dodávali mužovi komický výzor. Pripomínal viac vedca z bláznivých vedecko-fantastických seriálov, ako prieskumníka podzemných priestorov. Svetlo baterky znova dopadlo Timovi do očí. "Kto ste a čo tu hľadáte ? Táto časť jaskyne nie je verejnosti prístupná a v tomto čase je celá jaskyňa uzavretá. Ako ste sa sem dostali ?" Tim znova pozrel na priateľa dúfajúc, že preberie nad situáciou kontrolu, no Atreyu len meravo civel pred seba a takmer nedýchajúc, vyzeral akoby práve skamenel. Tim pochopil, že všetko ostalo ňom. "Viete pane. My... My vlastne sme tiež vedci. Robíme tu prácu." "Prácu ?" "Vedeckú do školy. Chceli sme preskúmať ten obraz čo máte vzadu na stene. Chceli sme zistiť či je ozajstný a či je tam to UFO. Nevedeli sme, že jaskyňa je zatvorená. Chceli sme si ho iba cvaknúť, aby sme ho ukázali kámošom a dali ho do školského časáku." Muž neveriacky pozrel na svoju spoločníčku, ktorá jeho pohľad opätovkala. "Prosím ???" Zavrčala žena podráždene. S plavými vlasmi zatočenými do copu a aspoň o desať rokov mladšia ako jej kolega, rýchlo sa spamätala z počiatočného šoku. "O čom to tu splietaš ? Jaskyňa nemá žiaden ďalší vchod. Sú tu iba jedny dvere a tie boli zamknuté. Keď sme sem prišli, sami sme ich odomkli aj zamkli. Nemohli ste sa sem dostať. Ako ste sem vošli a čo tu hľadáte ?" Tim preglgol. Ak by mal viac času na rozmýšľanie, určite by vymyslel aj oveľa lepšiu výhovorku, no v zmätku, ktorý nastal ho nenapadlo nič lepšie ako povedať pravdu. "Pane my... My sme si to odomkli. Mali sme kľúč." Po chlapcovom vyhlásení na sekundu dve nastalo hrobové ticho. Bohužiaľ, na dlhú dobu to bolo posledné ticho, ktoré jaskyňu naplnilo. "Čože ?" Skríkla žena piskľavým hlasom natoľko odpudivým, že ak by tu naozaj spočívali obeť indiánskych rituálov, určite by povyskakovali z hrobov a ušli kadeľahšie. "Thomas, počul si to ?" Zajačala žena zúrivo, otočiac sa k partnerovi. "Oni sa sem vlámali. Vlámali sa sem do našej jaskyne. Určite sem prišli kradnúť. Urob s tým niečo !" Muž sa zhlboka nadýchol (pravdepodobne, aby zväčšil objem svojej hrude a vyzeral o niečo svalnatejší) a rýchlym krokom priskočil k Timovi. "No tak dobre chlapci. Nevieť kto ste a čo tu robíte, ale tu nemáte čo hľadať. Jaskyňa je uzavretá a vy ste tu nelegálne. Toto budete musieť vysvetliť." Muž schmatol Tima za vetrovku, že ho pritiahne k sebe, keď uvidel, ako Atreyu čosi vyťahuje z ruksaku. "Čo to má byť

?" Skríkol muž rozzúrene a namiesto Tima zdrapil Atreyu pod krkom. Atreyu vytiahol ruku z ruksaku. V dlani sa mu zaligotal malý kovový predmet podobný peru. Nanešťastie, v zle osvetlenej miestnosti si drobný prístroj nebolo ťažké pomýliť s niečím celkom iným. "Pusť ten nôž !" Skríkol muž hlasnejšie, pritlačiac Atreyu k stene. "No, tak ! Počuješ ma !?! Okamžite to pusť !" Tim pochopiac, že je zle, priskočil kamarátovi na pomoc. Keďže nevedel čo robiť, jediné čo ho napadlo bolo zavesiť sa mužovi na ruku. "Jena, daj ho preč !" Zreval muž zúrivo, myknúc plecom dozadu. Ani prudký pohyb neobral Tima o rovnováhu a ako doterný kliešť naďalej ostal zakvačený okolo mužovho ramena. Až teraz sa ukázalo, akou veľkou silou útle telo speleológa disponuje. Aj keď obaja chlapci mu viseli na tom istom ramene, bez problémov ich dvihol do výšky. Atreyu sa začal zúrivo metať, no muž ho voľnou rukou schmatol za zápästie a celou silou oň zatlačil. Atreyu zvreskol od bolesti a kovový prístroj mu vypadol z dlane. Tim, stále sa pridŕžiavajúc mužovej paže pocítil, ako ho ktosi zdrapil okolo pásu. Výskumníčka, ktorú jej spoločník nazval Jenou ho potiahla tak silno, že Timovo zovretie povolilo a stratiac rovnováhu, obaja spadli na zem. Muž Atreyu poľahky premohol a odtiahnuc ho od nebezpečného zrázu, pritlačil ho tvárou k zemi. Tim ešte chvíľu zápasil, no ani výskumníčke netrvalo dlho kým ho premohla a zatlačila mu ruky za chrbát. Vedci potom oboch chlapcov odtiahli do kúta, neďaleko miesta, kde sa Tim pred malou chvíľou ukrýval. Aj keď sa vzpierajúc čo im sily stačili, proti presile dvojice dospelých nemali šancu. Napokon všetku snahu ukončila facka na Atreyu líci. "Do pekla aj s vami ! Čo ste úplne zošaleli ? Ukľudnite sa už !" Skríkol muž zúrivo, strčiac Atreyu celou silou do kúta. Atreyu sa konečne prestal brániť. Ako vysadený motor, klesol na dlážku, sťažka lapajúc po dychu. Keď muž pochopil, že je po súboji, zodvihol baterku zo zeme a namieril ju na Atreyu. "Ten malý bastard mal v ruke nôž !" "Čože ?" Zvolala žena vydesene. "Áno. Hajzel jeden." Muž sa naklonil k chlapcovi a schmatnúc ho za vetrovku, mocne ním zatriasol. "Čo si to chcel urobiť ty špina ? To si nás tu chcel oboch pozabíjať ?" Atreyu pozrel mužovi do tváre. Aj keď vyčerpaný z dlhého súboja, bolo vidieť, že sa usmieva. "Čomu sa smeješ, ty hajzlík jeden ? Mám ti ešte jednu vylepiť ?" "A začo ?" Vyprskol Atreyu tak silno až mu sliny vyfrkli. "Chcete nás biť zato, že ste slepý a nerozoznáte pero od noža ?" Muž sa zachmúril a podajúc svetlomet svojej spoločnice, pristúpil k miestu, kde zápasil s Atreyu. Po chvíľke pátrania našiel to čo hľadal. Malý predmet kovového lesku nemal ostré hrany ani špic. Nedlhá rukoväť zakončená širokým diskom trochu pripomínala zubárske zrkadlo. "Čo je to ?" Opýtala sa žena zvedavo. "Neviem, ale pero to isto nebude." Keď to Atreyu začul, začal sa smiať. To muža ešte viac podráždilo. "Čomu sa smeješ ? Som zvedavý ako sa budete smiať, až to budete vysvetľovať na policajnej stanici. Nedovolené vniknutie na cudzí pozemok, napadnutie štátnych zamestnancov. Uvidíme, či aj potom vám bude do smiechu. A to som ešte ani nepozrel do tvojho ruksaku." Ako to muž povedal, schmatol Atreyu ruksak pohodene na zemi a vysypal jeho obsah na dlážku. Aj napriek jeho značne nadštandardnej veľkosti, z batohu toho veľa nevypadlo. Okrem niekoľkých kusov ošatenia, dvojice lán, náhradného svetlometu, drobnej lekárničky, niekoľkých skôb a pakľúča toho v ruksaku viac nebolo. Tim prekvapene pozrel na priateľa. Bol si 100 percentne istý, že počas splašeného balenia mu do batohu uložil aj detektor mimozemských artefaktov či svietiacu rukavicu. Teraz však obe veci chýbali. "Tak čo je ? Čo ste našli ?" Zvolal Atreyu provokačne, tváriac sa náramne spokojne. Muž otázku ignoroval a zohnúc za rozhádzaným veciam, zodvihol nevelký pakľúč zo zeme. "To je nôž ?" Riekla žena nervózne. "Nie. Asi to bude ten pakľúč, ktorým sa dostali dnu." "Veď vám to Tim hovoril." Podopierajúc sa o skalný výstupok, Atreyu vyskočil na nohy. Muž naňho spýtavo pozrel. "A ty sa ako voláš ?" "Moje meno je Atreyu. Je to moje jediné meno.

S Timom sme spolužiaci a kámoši. Chodíme do rovnakej školy." "Do akej ?" Prskla žena ostro. "Do Ústavu Georga Busha jr., madam." Atreyu sa úctivo uklonil a pridal i zdvorilostné gesto. "Čo ste tu robili ? Jaskyňa je počas zimy uzatvorená a tieto sály sú pre verejnosť neprístupné úplne. Nie sú tu vybudované chodníky ani mostík cez rieku. Ako ste sa vlastne dostali na druhú stranu ?" Atreyu, tváriac sa suverénne, pokrčil plecami. "No predsa, preskočili sme ich." Obaja výskumníci si vymenili prekvapené pohľady. "To sa mi snáď sníva ! Oni to preskočili." Muž vystretým ukazovákou ukázal na hlbokú priekopu v ktorej sa teraz hompáľal spadnutý rebrík. "Čo ste sa už načisto zbláznili ? Viete čo sa vám mohlo stať, ak by ste spadli tam dolu ? Je to hlboké viac ako 7 yardov. Keby ste aj prežili pád, voda by vás strhla do pozemných šácht, odkiaľ by vás už nikto nikdy nevytiahol. Čo vás to preboha napadlo chodiť sem ? To nemáte dosť ihrísk ? Viete aké je to tu nebezpečné ? Debilné detiská. Čo ste tu vlastne hľadali ?" "Veď ti to predsa povedali..." Žena zodvihla zo zeme vytlačenú mapu jaskyne. Aj keď nasiaknutá vodou, červený krúžok celkom jasne vytyčoval cieľ ich výpravy. "Vidíš to ? Majú to tu zaznačené." Muž nepekne pozrel na chlapcov. "Je to pravda ? Vy ste naozaj riskovali život kvôli tej kresbe ?" "Áno ! Chceli sme vidieť čo tu ukrývate !" Atreyu nebojácne vykročil k obom výskumníkom. "Klamete ľuďom, aby ste im nemuseli povedať pravdu. Nechcete, aby sme vedeli ako to naozaj bolo. Ale nás neoklamete ! Už vieme čo tu ukrývate. Všetko sme zistili a poslali to našim kámošom. Aj keby ste nám teraz niečo urobili, už nás nezastavíte. Oni to ukážu všetkým a každý sa dozvie aká je pravda. Nebudete nás viac klamať ! Ľudia sa dozvedia o všetkom." Atreyu plamenný prejav vyslovený s toľkým zápalom vystriedalo hrobové ticho. Ohromení výskumníci neveriacky civeli na sotva 12 ročného chlapca, recitujúceho ako z veľkej knihy rétoriky. Ako prvá sa spamätala žena. Jej piskľavý chichot v okamihu znehodnotil všetko to čo Atreyu s toľkým oduševnením vyriekol. "Chlapče, ty máš asi horúčku, však ?" Žena sa s úsmevom obrátila k partnerovi. "Počuj, čo s nimi urobíme ? Povieme to Jimovi, nech si to rieši on ? Vidíš, že sú to len hlúpe deti čo si mysleli, že tu niečo objavia." "Niečo objavia ? Ako čo ? O čo tom obaja hovoríte ? Veď tá kresba predsa nie je tajná. Je aj na webe." Žena si odfúkla. Pochopila, že na to musí ináč. "Thomas, poznáš Dänikena ?" Muž zaváhal. "Myslíš tie hlúposti o..." Zrazu to mužovi docvaklo. "Oni sem prišli kvôli tomu ????" "Áno. Myslia si, že tu niečo ukrývame. Však Arteyu ?" "Volám sa Atreyu !" Odvrkol Atreyu namosúrene, vykonajúc nenápadný krok doprava. "A Däniken nie sú žiadne hlúposti ! Hovorí pravdu. Však Tim ?" Tim sa opatrne postavil. "Áno pane. Prečítal som všetky jeho knihy a hovorí pravdu. Videli sme mimozemšťana aj to UFO čo tu máte, presne ako v jeho knihách." Muž si chytil hlavu do dlaní. "Och, bože môj. Hlúpe detiská. Zabijú sa kvôli bláznivému šarlatánovi." "Däniken nie je žiaden šarlatán !" Keď sa Atreyu znova posunul doprava, Tim si uvedomil, že smeruje k ruksaku, ktorý po násilnom vyprázdnení skončil pohodený pri stene. Okamžite pochopil, ktorá bije a i bez nutnosti sa pohľadom či posunkami dohovárať, skočil pred kamaráta. "Atreyu má pravdu ! Däniken nie je žiaden podvodník. Keby ste si prečítali jeho knihy, vedeli by ste, že píše pravdu." "Pravdu ? A akú pravdu prosím ťa ? O lietajúcich tanieroch ?" "Nie. Däniken nepíše o lietajúcich tanieroch. On píše o prístávacích dráhach v Nazce, o Stonehenge, o pyramídach s tajnými komorami, o stípe v Indii čo nikdy nezhrdzavie a o milióne ďalších vecí. Keby ste si to pozreli, vedeli by ste o čom hovoríme." "Presne tak !" Pritakal Atreyu, vykonajúc ďalší krok doprava. Od ruksaku ho delil už len jediný. "Tim vám nekecá. Keby ste si pozreli čo píše, vedeli by ste, že ufónci nás navštevujú už dávno. Prišli k nám pred miliónmi rokov a prídu znova." "Miliónmi rokov ?" Tentoraz sa muž nezdržal a začal sa smiať. "Chlapče, ak by tu prišli pred miliónmi

rokov, tak by tu našli akurát tak šavolzubého tygra, mamuta, či dinosaura, aj keď to by muselo byť pred viac ako 66 miliónov rokov. No obávam sa, že žiadneho človeka by tu nenašli." "Ale našli !" Atreyu vykonal posledný krok k ruksaku. "My nie sme prvá civilizácia na Zemi. Pred nami tu boli ďalšie. Keď chcete ukázať vám dôkaz." Muž si zložil ruky na hrudi a s uveličeným úsmevom žmurkol na odhodlaného chlapca. "No tak ukáž ! Chceme ho vidieť." Atreyu sa opatrne sklonil k ruksaku a siahol dnu. "Mám ho v taške. Môžem ho vytiahnuť, ak chcete." Muž sa zamračil. "Taška je predsa prázdna." "Nie. Nie je." Ako to Atreyu povedal, Tim uvidel, že sa ruksak začína nafukovať. "Hej, čo tam ešte máš ?" Skríkol muž, vytrhnúc Atreyu ruksak z rúk. "Nič iba toto." V Atreyu dlani sa zaligotal maličký predmet s krátkou rukoväťou ukončený ligotajúcim sa zrkadielkom. Bola to identická kópia prístroja, ktorý ho speleológ počas súboja prinútil odhodiť. "Čo je to za vec ?" Atreyu pozrel na Tima a pery mu sčiril široký úsmev. "Timmy ? Zakry si oči. Hneď !" Tim si bleskurýchle pritisol obe dlane k viečkam. Aj keď nevidel čo sa stalo, začul ako muž naposledy vykrikol. "Hej ty, čo chceš urobiť ? To je..." Zbytok vety ostal visieť vo vzduchu. Ostrá žiara ako mohutný výboj statickej elektriny na zlomok sekundy prešla celú miestnosť. Aj cez viečka prikryté dlaňami, Tim zaregistroval oslepujúci záblesk celkom zreteľne. Podvedome uskočil dozadu, nevedomujúc si znížený strop pod ktorým stáli. Našťastie, helma zmiernila náraz o skalný výbežok, no strácajúc rovnováhu, musel otvoriť oči. Atreyu stál čelom otočený k oboj vedcom. Z prístroja zovretého vo vystretej pravici vychádzala intenzívna žiara, hoci už omnoho slabšia ako pri počiatočnom impulze. Osvetlené tváre oboch dospelých meravo hľadeli do prístroja. Žiara náhle pominula a jaskynnú miestnosť naplnila takmer úplná tma. Jediným zdrojom svetla ostala baterka na Atreyu prilbe. "Atreyu, čo to bolo ?" Zašepkal Tim vyľakane. Atreyu si malý prístroj zastrčil do vrecka a pristúpil k priateľovi. "Paralyzátor. Vymazáva to pamäť. Nebudú si pamätať na nič čo sa tu stalo. Nebudú ani vedieť, že sme tu boli. No máme iba 15 minút. Potom to prestane fungovať a oni sa prebudia. Preto mi musíš helfnúť. Musíme zbaliť všetky veci a vypadnúť preč. Nesmieme tu nič nechať." Tim bez slova prikývol a spoločne začali povyhadzované veci hádzať späť do ruksaku. Ani nie o minútu boli hotoví. Atreyu svetlometom ešte raz prešiel podlahu, a až keď sa uistil, že tu nič nezabudli, vyrazili späť. Keďže mostík bol zhodený, nebezpečnú priekopu museli znova preskočiť. Len čo Atreyu prehodil oba ruksaky na druhú stranu, bez dlhého rozbehu priekopu prekonal. Tim ho chcel nasledovať, no kamarát ho zastavil. "Počkaj ešte ! Idem sa pozrieť či nám nezobrali to lano." "Lano ?" "To v tej sprostej chodbe. Ak tam nebude, budeme im ho musieť šlohnúť." Atreyu ukázal na mužov opasok obtočený elastickým povrazom. "Stavím sa o kilo, že v batohu majú ďalšie. Počkaj ma tu. Hneď som späť." Atreyu vbehol do prechodového tunela spájajúceho sálu s priekopou s miestnosťou s majestátnym stalagnátom a Tim o chvíľu začul jeho vzdialené kroky. Bolo to po prvýkrát od chvíle čo vstúpili do jaskyne, keď sa Tim ocitol úplne sám. Našťastie, vyzbrojený vlastným svetlometom, neostal v úplnej tme. Teraz bez kamaráta ho zvedavosť rýchlo premohla a pristúpil k dvojici výskumníkov. Aj keď od chvíle čo Atreyu dvojicu výskumníkov paralyzoval už uplynuli viac ako dve minúty, výraz mužovej a ženinej tváre sa vôbec nezmenil. Oči vyvalené dokorán stále hľadeli do prázdna a pomaly sa nadvihujúce hrude cez pootvorené ústa pravidelne vtháňali vzduch do pľúc. Ak by nevedel svoje, myslel by si, že spia. No muž, ani žena nespali. Museli byť v stave podobnom hlbokoj hypnóze. Kto vie či by sa prebrali, ak by do nich strčil. Podľa Atreyu by nemali, no Tim nechcel riskovať. Radšej odstúpil ďalej, aby ich ostrým svetlom neprebudil. Ako tak spätkoval, pod nohami mu zaškrípalo čosi ostré. Nečakaný pazvuk Tim tak vyľakal, že nechýbalo veľa, aby vyskočil na najbližšiu stenu. Keď baterku namieril na zem, uvidel

príčinu. V kaluži vody ležal kamarátov náramok. Atreyu ho musel stratiť počas divokého zápasu so speleológom. Bolo zvláštne, že si kamarát jeho neprítomnosť vôbec nevšimol, aj keď pravdou tiež bolo, že človek vo vypätých situáciách stráca prehľad nad situáciou a mozog plne sústredený na akútny stav stráca o ostatné podnety záujem. Ešte dobre, že ho našiel, inak by ho tu celkom isto nechali. Keď Tim náramok zodvihol zo zeme, uvedomil si aký je ľahký. Aj keď vyrobený z látky pripomínajúcej kov, nevážil by viac ani keby ho vyrobili z papiera. Lesklá látka sa v rukách ohýbala, ba dokonca sa zdalo, že vyžaruje teplo. "Zvláštne." Pomyslel si Tim a chcel si náramok strčiť do vrecka, keď na zadnej strane uvidel drobný symbol. Pri lepšom pohľade rozpoznal drobnú planétku s mesiacom na obežnej dráhe. Zamrazilo ho. Identický symbol videl včera hneď dvakrát. Aký súvis mohol mať starý atlas rastlín, sci-fi príbeh pani Simonsovej a Atreyu náramok to Tim netušil, no dúfal, že mu to kamarát vysvetlí. No to až potom, keď budú preč z tejto strašidelnej jaskyne. Náramok si zastrčil do vrecka vnútorných nohavíc a chcel zavolať na Atreyu, keď ten vybehol z chodby. Zadýchaný, ledva lapať po dychu. "Fuj... Všetko je super. Nechali tam dve laná. Vyliezol som až hore a vôbec to nie je ťažké. Musíme ale ísť tým istým tunelom ako dolu. Ty pôjdeš prvý a ja ťa budem ísť. Neboj zmákneme to. Máme ešte 11 minút." Atreyu podvihol istiace lanko pripevnené na opasku a druhý koniec hodil Timovi. "Daj si to na klipsnu. Je tu v stene skoba. Zaviažem ho o ňu a zafixujem, takže keby niečo, chytím ťa." "Atreyu netreba." Tim naposledy pozrel na dvojicu výskumníkov. Meravé pohľady muža a ženy sa vôbec nezmenili. Strnulo civejúc pred seba, pripomínali kamenné sochy. V tomto stave by mali ostať ďalších 10 minút. Tim vyrázil vpred. Silný odraz v kombinácii s perfektným načasovaním ho poľahky preniesli na opačnú stranu priekopy. Atreyu nemusel vôbec zasahovať. Na oslavy však neostal čas. Len čo Tim schmatol svoj ruksak, nasledujúc kamaráta, preleteli sálou s veľkým stalagnátom, až kým nedorazili k dlhej chodbe smerujúcej na povrch. Napodiv, cesta nahor sa ukázala byť ďaleko jednoduchšia ako nebezpečné zliezanie. Dvojica lán, ktoré tu výskumníci zanechali poslúžila ako držadlá i istenie zároveň. Aj keď Tim niekoľkokrát podklzol, okrem niekoľkých oderkov a modrín neutŕžil vážnejšie zranenia. Úsek, ktorý cestou nadol trval dobrých 15 minút teraz vyšplhali za necelých päť. Po rýchlom zhodení horolezeckého výstroja ostávalo posledných pár schodov k masívnej bráne, ktorú ak prekonajú, budú von. Napokon žiadnu bránu zdolávať nemuseli, pretože aj napriek tvrdeniu Jeny ju vedci nechali otvorenú. Atreyu predbehnúc vyčerpaného kamaráta, vpálil do vstupného domčeka ako prvý. Ani teraz za pultom nikto nestál a v rádiu ešte vždy vyhrávala jazzová hudba. Atreyu priskočil k vchodovým dverám a skúsil potiahnuť kľučku. Zámok zaškrípala, no dvere sa ani nepohli. "Neboj Tim, otvorím to." Tim, ktorý práve vstúpil do miestnosti kývol na znak súhlasu. Od vyčerpania sa mu zahmlievalo pred očami a nebyť stoličky opretej o informačnú tabuľu, určite skolabuje. Bolesť v hrdle bola neznesiteľná. Musel sa predkloniť až ku kolenám. Odporné hlieny pokropili drevenú podlahu. Páľava z pľúc vyrážala do celého tela a Tim iba s námahou lapať po dychu. Bolo mu tak zle, že vôbec nezaregistroval kedy Atreyu vytiahol pakľúč (najprv musel z ruksaku povyhadzovať polovicu jeho obsahu) a zosúladiac ho so zámkom v dvernom systéme prekonal poslednú prekážku. Prebral ho až silný závan vzduchu, ktorý s prvými vložkami prenikol dovnútra. Atreyu sa napriamil, utŕúc si pot z čela. "Tak a je to. Zmákol som to. Môžeme ísť." Tim, ešte stále sa držiac za hrdlo, podvihol hlavu. "Atreyu, ja už nevládzem. Je mi hrozne zle." Atreyu sa spokojne zaškeril. "Neboj, už nemusíme utekať. Zdrhli sme im. Kým sa zobudia a vyjdú hore, budeme doma. No aj tak musíme vypadnúť. Môžu tu mať svojich spojencov." Tim sa znova predklonil a snáď po desiatykrát si odplul. Aj keby chcel, nedokázal by kamarátovi

odpovedať. Našťastie, nebolo treba. Len čo Atreyu nahádzal povyhadzované veci späť do ruksaku, pomohol kamarátovi na nohy. Tackajúc sa, spoločne prešli celý Minnehaha park, až kým nezastali na električkovej zastávke. Desať minút po dvanástej, najbližšia električka mala prísť o pätnásť minút. Našťastie, lavičku pri dráhe chránil prístrešok, takže nepríjemný vodnatý sneh, ktorým nebesá počas ich putovania jaskyňou začali obšľastňovať mesto ich nepremočí. Len čo zasadli, Atreyu okamžite vystrelil do pozoru. "Tim, to bolo tak cool čo si urobil ! Zasa si to zmákol perfektne. Najprv ten Ghylon čo si našiel a potom tí dvaja dementi. Keď ma chytili, myslel som, že je všetko v ****. Ale ty si sa vôbec nebál. A to ako si im povedal o Dänikenovi a tých pristávacích dráhach bola úplná pecka. To si urobil narokom, však ?" Tim vyčerpane pozrel na priateľa. "Ako narokom ?" "No predsa keď si sa postavil pred mňa, aby nevideli, že idem k ruksaku. Odkiaľ si vedel, že ich chcem paralyzovať ?" "Ja som to nevedel." Odvetil Tim úprimne. "Videl som iba ako ideš k batohu, ale nevedel som čo v ňom máš." Atreyu mávol rukou. "To nevádi. Aj tak si to urobil super. Paralyzátory mám vždy dva, aby som mal jeden do rezervy, keby nič. A teraz nám to zachránilo krk." "Prečo zachránilo ? Nerozumiem." Atreyu sa zmierlivo pousmial. "A čo myslíš, že kto boli tí dvaja ? Myslíš, že to boli obyčajní vedci ? Boli to agenti ! Asi nás celý čas sledovali, a keď videli, že ideme do jaskyne, išli za nami. Chceli nás dostať." "Ale veď predsa mali veci - batohy, prilby, laná. Ako mohli vedieť kam pôjdeme ?" "Nemuseli. Oni na to majú teleporty. Ak niečo potrebujú - napríklad lano, môžu si ho hocikedy teleportovať zo svojej základne. Majú to namakané - hajzli. No aj tak to nemôže byť náhoda, že išli po nás. Nieкто im to musel povedať." Tim zmeravel. "Ako kto ?" "No, to ešte presne neviem. Mohol to byť nieкто od nás, alebo vás." "Od nás ? Ako to myslíš, že od nás ?" Atreyu otočil hlavu, uistiac sa, že ich nikto nepočúva. "Mohol to byť nieкто zo školy, alebo aj tvoji rodičia." Aj keď k smrti unavený, kamarátova poznámka Tima katapultovala do stoja. "Atreyu o čom to kecaš ? Akoby by im mohla moja mama, alebo tato niečo také povedať ? Oni predsa nie sú agenti !" Atreyu pozrel do zeme, topánkou rozhrabnúc naviaty sneh. "Teraz nie, ale raz by mohli byť. Ak by ich Sliziaci nakazili, mohli by sa stať jednými z nich. No neboj ! XCOM sa už o nich postará. Nepremenia ich. Ale v škole..." Atreyu tak zvláštne pozrel na priateľa. Mrazivý pohľad jeho blankytných očí Timovi pripomenul výlet na vyhliadkovú vežu spred dvoch týždňov. "Atreyu..." Zašepkal Tim zachrípnutým hlasom. "Naozaj myslíš, že by im mohli niečo urobiť ? Hovoril si predsa, že nás bude strážiť robot." "Hej, ja viem. Veď aj preto hovorím, že vašim nič nehrozí. No v škole už niektorí môžu byť nakazení. Raz sa mi to stalo. Vtedy som ešte chodil na inú školu v inom meste. Mal som tam jedného kámoša, ktorý sa volal tak ako ty - Tim. Bol to super kámoš s ktorým sme boli na kopec misiách, no potom sa zmenil." "Zmenil ? Ako zmenil ?" Tim pocítil ako mu horúčava stúpa do hlavy. "Chceš povedať, že z neho spravili mimozemšťana ?" Atreyu sklopil zrak. "Vieš, najprv som to vôbec nezistil. Keď začal inak rozprávať, inak sa správať, myslel som, že je to len preto, lebo sa prestal báť. Keď sa to stalo, zmákli sme už 20 misií. Najprv hovoril, že mu je blbo, že ho bolí hlava, že má chrípku. Neprišiel do školy, a keď som mu volal, povedal mi, že je doma, lebo má teplotu. Keď sa však potom vrátil, bol už iný. Už s ním nebola taká sranda ako predtým. Stále chcel ísť na nové misie, pýtal sa ma na všetko o XCOM, chcel vidieť naše základne, chcel vedieť aké máme zbrane, čo presne robíme a tak. Najprv som myslel, že je to preto, lebo je zvedavý, no bola to pasca. Už vtedy bol premenený a chcel premeniť aj mňa. Raz sme mali ísť na takú misiu do lesa. Sám tam chcel ísť, lebo vraj misie v meste sú na shit. Išli sme až večer. Všade bola tma a pekne hnusne šľalo. Mali sme preskúmať jedno miesto vedľa takého jazera. Od našich ľudí sme dostali info, že tam majú svoju základňu. No

keď sme tam prišli, žiadne jazero tam nebolo. Namiesto neho tam bol hnusný močiar." Tim sa zachvel. Močiare rovnako ako všetky typy mokradín mu už od ranného detstva naháňali hrôzu. Myšlienky na ukrutnú smrť v sťahovacom bahne patrili k tým najdesivejším. "Ako ten močiar vyzeral ?" Zašepkal neprítomne. Atreyu pokrčil plecami. "No... Nebol to taký shit, aké máte tu v Minnesote. Mal iba trochu vody, ale tá bola úplne odporná. Taký zelený humus čo hrozne smrdel. Taký smrad som v živote necítil. No najhoršie zo všetkého bolo blato. Bolo úplne všade. Najprv bolo iba po topánky. Ja som mal také vysoké, takže mi ten hnus nenatiekol dnu, ale Tim mal obyčajné. Pýtal som sa ho či mu to nevadí, či nepôjdeme späť, no on nechcel. Hovoril, že misiu musíme dokončiť, aby nás vraj nevyhodili z XCOM. Povedal som mu, že je to *****, že my z XCOM nikoho nevyhadzujeme, no neveril mi. Išli sme stále ďalej, až sme ten shit mali po plecيا." "Po plecيا ?" Tim sa zháčil. "Ako ste v tom mohli chodiť, keď ste mali blato po plecيا ?" "No ehm... Chcel som povedať po kolená. A potom aj po pás. Išlo sa nám stále horšie, ale Tim chcel ísť stále ďalej a ďalej. Nemohol som ho zastaviť. Hovoril som mu, aby ostal stáť, že sa môžeme utopiť, no **** na mňa. A potom sa to stalo..." Atreyu si sťažka odfúkol a narovnajúc sa, zamyslene pozrel do diaľky. "Začal sa topiť. Povedal, že ho bahno sťahuje dnu. Mali sme lano a tak som mu ho hodil. Vedel som, že keď si v močiari, musíš mať stále pri sebe nejaké lano, alebo dlhú palicu, aby si sa mohol zachytiť, keby ťa to začalo sťahovať. No nedohodil som ho až k nemu. Bolo hrozne mokré a ťažké. Tim bol už po plecيا v blate, keď som lano priviazal o taký zdochnutý strom bez listov a začal sa k nemu plaziť. Už som bol blízko a chcel som mu podať ruku, keď sa ma dotkol." Atreyu na chvíľu zaváhal. Tvár mu klesla do dlaní a Tim uvidel, že sa trasie. Chvíľu trvalo kým Atreyu našiel dosť síl pokračovať. "Vieš Tim... On už vtedy nemal ruku. To čo bola predtým jeho ruka sa zmenilo na odporný hnedý sliz. Bolo to ako blato, ale oveľa lepkavejšie. A potom som uvidel ako sa mu roztiekli prsty." Tim zmeravel. "Roztiekli ? Ako to myslíš, že roztiekli ?" "Oblepili sa mi okolo ruky a keď som ju potiahol, natiahli sa ako žuvačka. Začal som kričať, chcel som sa dostať preč, no Tim ma nechcel pustiť. Stále sa smial a potom... Potom sa mu rozpadol ksicht." Tim zbledol. "Ako sa mohol rozpadnúť ?" "Spodná časť papule, sánka, zuby, všetko sa mu roztieklo. Vytiekli mu aj oči a ostala len kostra. Krk sa mu zmenil na takú dlhú trúbu, z ktorej na mňa vychrstol sliz. Bolo to úplne strašné. Myslel som, že tam zdochnem, no mal som šťastie. Vo vrecku som mal núdzovú vysielaciu. Stačilo po nej iba tresnúť a XCOM k nám ihneď poslala loď. Keby sme nemali základňu tak blízko, určite ma zabije." Tim iba s námahou preglgol. "Atreyu a čo sa potom stalo ? Zabili ste ho ?" Atreyu cez roztvorené prsty pozrel na priateľa. Jemné prikývnutie hovorilo za všetko. "Už to nebol jeden z nás. Bolo to monštrum, príšera na ktorú ho tí hajzli premenili. Muselo sa to stať vtedy keď bol chorý. Vždy keď nás premieňajú, najprv to vyzerá akoby sme boli chorí. Začne ti byť zle, je ti horúco, ale nie je to choroba. Mimoszemské vírusy sa v tvojom tele začnú rozmnožovať a zožerú ťa zvnútra." Tim sa zachvel. Slovo 'zožrat' ho ohromilo. "Ako ťa môžu zožrať ? Veď keby ťa predsa zožrali, nič by z teba neostalo." Atreyu sa nad naivitou svojho kamaráta musel pousmiať. "Nezožerú ťa naraz celého. Žerú ťa niekoľko dní a vôbec to nie je vidno, lebo to čo vírus zožerie vymení za nové, mimozemské bunky. Preto to aj vyzerá ako choroba. Je ti horúco, máš teplotu a myslíš si, že si chorý, no nie si. Si nakazený. Až keď sa vírus dostane do hlavy, začneš sa meniť úplne. Už to nie si ty, ale niekto úplne iný. Vtedy ťa vírus zabije a staneš sa jedným z nich. Aj keď vyzeráš ako my, už nie si jedným z nás. A presne to sa stalo Timovi." Tim (ten z Minneapolis) zatajil dych. Snáď identické meno spôsobilo, že kamarátova historka znela oveľa hrôzostrašnejšie ako všetky čo

doteraz počul. No ešte väčší strach ako o seba mal o svojich rodičov. "Myslíš, že by mohli nakaziť aj moju mamu a tata ? Čo ak im už niečo urobili ?" Atreyu zavrteľ hlavou. "Nie. Hovorím ti, že my sme pod ochranou XCOM. Ty aj tvoji fotrovci. Tí šmejdi ich nenakazia. O to sa už postaráme." "Ale čo ak predsa ? Veď aj tvoj kámoš bol predsa v XCOM a nakazili ho. Prečo by to nemohli urobiť aj nám ?" "Nie. Vtedy to bolo iné. Vtedy sme ešte v XCOM nevedeli akí sú nebezpeční. Teraz to už vieme. Už ich poznáme a vieme ako sa pred nimi chrániť. Ale v škole je to iné. Tí, ktorí nie sú v XCOM by sa mohli premeniť." "Myslíš nejaké učky ?" "Nielen učky, ale aj napríklad spolužiakov. Ale nie takých kreténov ako Harry, alebo Randal. Niekoho nenápadného, ako napríklad ????" Timovi pri vyslovení spolužiačkinho mena stiahlo srdce. "Podľa teba ju už dostali ?" Atreyu sa zaškeril. "Ale nie... To bolo iba akože. Ale mohli by ich dostať. Keby niekto začal robiť hlúposti, správať sa inak ako predtým, určite to bude jeden z nich. Buď už premenený, alebo sa meniaci. Na takých si treba dať bacha." Tim si zahryzol do vrchnej pery. Záplava nových informácií ho ohromila. Nanešťastie, skôr než ich stihol spracovať, zástavkou zavibrovalo jemné chvenie. Aj keď električka bola od zastávky ešte dobrých 150 yardov ďaleko, už začínala spomaľovať. "No super." Zvolal Atreyu natešene, počuchajúc si skrehnuté prsty. "Konečne pôjdeme do tepla. Mne je už taká kosa..." Tim neodvetil. Myšlienkami ponorený vo divokých úvah o transformácii ľudskej bytosti v mimozemské monštrum, strávil nimi celú cestu. Keď vystúpili, ulice preplnené ľuďmi využívajúcimi obedňajšiu prestávku na krátky obed či bleskurýchle nákupy znemožnili akúkoľvek diskusiu. Boli už na rohu ulíc ??? a ???, keď Atreyu znova prehovoril. "Tim, ja teraz musím ísť." "Ísť ? A kam ?" Skôr než Atreyu odvetil, znova sa obzrel či ich niekto nepočúva. "Musím k našim. Veď vieš čo sme našli." "To ako na základňu ?" "Jasnačka. A potom ešte aj na ten debilný tréning do školy. No najprv skočím k našim, nech vedia čo sme objavili. Tí z toho budú na nervy, keď to uvidia." Tim preglgol. Aj keď vopred poznal odpoveď, nemohol sa neopýtať. "Atreyu a nemohol by som ísť s tebou ? Ja viem, že ešte nemôžem dnu, ale aspoň by som sa pozrel zvonku. Chcel by som vidieť ako vaša základňa vyzerá." Atreyu zošpúlil pery. "Sorry Tim, ale to fakt nejde. Ešte nie si senior člen. Ak by som ťa zobral a ty by si vedel keď sme, musel by som ti vymazať mozog, tak ako tým dvom tam dolu. Nevedel by si, ani že si tam bol. Také máme pravidlá. Fakt sorry. No neboj. Raz ťa tam určite zoberiem. Ale až mi to dovoľia. No teraz ozaj nemôžem." Tim chápavo prikývol. "To nič. Iba som sa opýtal." Atreyu potľapkal kamaráta po pleci. "Neboj. Keď im dnes poviem čo sme urobili, určite ťa vyznamenajú a možno ti aj dajú darček." "Darček ?" "Hej, ale teraz ti o ňom ešte nemôžem povedať. No ak to vyjde, zajtra ti ho ukážem. OK ?" "Tak OK. Budem sa tešiť." Atreyu sa naposledy zaškeril a po krátkej rozlúčke vyrazil preč. Tim za ním chvíľu hľadel, až kým kamarát nezmizol v diaľke. Zamyslený zamieril domov. Keďže bolo ešte iba niečo pred druhou, nečakaného prekvapenia v podobe mamy či otca sa báť nemusel. Len čo vstúpil do domu, vybehol do svojej izby zbaviť sa ťažkých vibrácií. Ako si ich dával dolu, zrak mu padol na knihu pani Simonsovej. Spomienka na emblém skrášľujúci jednu z prvých strán mu pripomenula rovnaký symbol, ktorý už dnes videl. Buchnúť sa po vrecku, zmeravel. Ešte stále tam bol. Atreyu náramok. V zmätku, ktorý únik z jaskyne sprevádzal naň celkom zabudol. Rýchlo zhodil topánky z nôh a siahol do vrecka. Chladivý dotyk kovu ho primäl k záchvevu. Úzky pliešok s pružnou retiazkou opatrne položil na nočný stolík. Okrem symbolu na zadnej strane, náramok neobsahoval žiadne viditeľné ornamenty či iné dekorácie. Keď Tim nákres na náramku porovnal s tým v knihe, nemohlo byť žiadnych pochyb. Obe zobrazovali to isté - Zem natočenú k zamrznutej Antarktíde a Mesiac na obežnej dráhe. "Čo to len môže znamenať ?" Tim

vytiahol zo šuplíka tajný komunikátor. Musel Atreyu zavolať. Nech už je to čokoľvek, náramok mu nepatrí. Keď komunikátor začal hovor prepájať, zrazu čosi uvidel. Sklonil sa bližšie k náramku, že si ho lepšie obzrie, keď odporný rámus pripomínajúci šum nenaladeného televízora zarachotil celou miestnosťou. Tim vyskočil do pozoru, aby v nastanej panike strčil komunikátor pod perinu. Prístroju niekoľko sekúnd trvalo, kým pochopil, že druhá strana neodpovedá a hovor rozpojil. "Do **** aj s tým." Zahrešil Tim zúrivo, hodiac nefunkčný komunikátor späť do šuplíka. Rozochvetý od náhleho šoku, znova pozrel na náramok. Ligotajúc sa v svetle nočnej lampy vyzeral celkom obyčajne. Atreyu však musel mať nejaký dôvod prečo ho mal celý čas na ruke. Čo keby si ho skúsil nasadiť? Uvoľnený remienok - pravdepodobne dôvod pre ktorý náramok kamarátovi sklzol zo zápästia bol natoľko široký, že s jeho nasadením nebol žiaden problém. Len čo si Tim kovovú okrasu pritisol k zápästiu, znova ucítil nepríjemný chlad. Položený vo vrecku, nebolo prekvapením, že sa nemal kde ohriať. Druhou rukou si pevne zovrel zápästie. Ak trochu počká, telesné teplo vyrovná teplotu drobného pliešku s teplotou v izbe. Keď po niekoľkých sekundách dlaň odtiahol, nasledovalo prekvapenie. Náramok celý žiaril. To čo ešte pred malou chvíľou vyzeralo ako obyčajný kov, teraz vyžarovalo matný obraz pripomínajúci pulzujúcu plazmu. Tmavé odtiene hnedej, zelenej či modrej sa vzájomne premiešavali vytvárajúc symetrické moiré, v rýchlom slede prechádzajúce do nesúrodých organických obrazcov. Tim sa posadil za stôl, prstami znova prechádzajúc po povrchu ligotavej okrasy. Náramok na dotyk vôbec nereagoval a ďalej si spokojne pulzujúc, ignoroval chlapcov záujem. Pri pohľade na meniaci sa obraz Tima napadlo či to nebude nejaká hra. Ak by to však bola hra, aký by mala význam? Chvíľu čakal či pulzovanie farebných obrazcov neprestane, no keď ani po minúte nedošlo k zeme, zložil si náramok z ruky. Zrazu moiré ustalo. Obraz sa v zlomku sekundy vytratil a náramok znova získal ligotavý nádych lesklého kovu. "A to má byť čo?" Zahundral Tim pre seba, skúsiac si náramok znova nasadiť. Tentoraz kov ostal kovom a žiadne moiré nenasledovalo. Tim pritlačil ruku o zápästie, tak ako to spravil prvýkrát. Keď ju odtiahol, náramok znova vyžaroval meniace sa obrazce. Celú procedúru zopakoval i do tretice, s rovnakým výsledkom. Náramok reagoval až keď ho mal na ruke. Akoby detekoval prítomnosť ľudského tela, spustiac sa v momente až keď bol nasadený. Tim opätovne priložil druhú ruku k náramku, teraz však už bez toho, aby si ho predtým sňal. Keď ju odtiahol, uvidel že obrazec sa zmenil. Pomalé pulzovanie nabralo na intenzite a nevýrazné fláky nahradili celistvejšie útvary. Jednotlivé plochy sa vzájomne začali zlučovať a farebné škvrny premiešané do seba nadobúdali stále jasnejšie kontúry. Na chvíľu sa mu dokonca zazdalo, že vidí akési písmená, no obraz sa rozpadol skôr, než ich stihol prečítať. "Reaguje to na dotyk." Pomyslel si napäto a vystreté prsty po štvrtýkrát priložil k náramku. Držal ich tam minimálne minútu, no oplatilo sa. Keď odtiahol dlaň, skamenel. Nejasný obraz nahradili čitateľné písmená. Nápis v anglickom jazyku oznamoval stručnú vetu. "Simulácia pripravená." Pod textom sa nachádzalo malé červené tlačítko na ktoré z oboch strán ukazovala dvojica šípok rovnakej farby. Tim sa striasol od vzrušenia. Na premýšľanie neostal čas. Túžil vedieť čo za simulácia je pripravená, nech už to znamená čokoľvek. Vystretým ukazovákem jemne zatlačil tlačítko. Náramok okamžite stmavol a pár sekúnd sa nič nedialo. Tima napadlo, že tlačítko nestlačil dostatočne rázne a chcel to zopakovať, keď povrch náramku náhle zmenil svoj vzhľad. Čierňavu nahradil obrázok toho čo po dnešku už dôverne poznal. Na miniatúrnom display sa skvela silueta čierneho mimozemšťana uväzneného vo valcovitom kanistry, po okraj naplnenom slizovitým roztokom. Trubice napojené na telo nepozemskej bytosti rovnako ako v jaskyni neustále pulzovali, dodávajúc

vesmírnemu návštevníkovi prepotrebné živiny. Aj napriek minimalistickej veľkosti, obraz na náramku do najposlednejšieho detailu kopíroval to čo na vlastné oči videl. Dokonca nechýbala ani skalná dutina obklopujúca valcovitú nádobu. Aj keď Tim v prvej chvíli zmeravel, pľasnúc sa po čele, začal sa búrlivo rehoť. "Och, ja som úplný pako. Ako ma mohla napadnúť taká blbosť? Veď je to len blbá kamera. On to natočil a nič mi nepovedal. Somár jeden." Tim sa spokojne usalašil v pohodlnom kresle vedľa starého fikusu. Únava z namáhavej výpravy naňho doľahla celou váhou. "Konečne som ich videl. Keby som sa tak ešte dostal do vesmíru, to by bola paráda." Roztiahnuc paže dokorán, predstavoval si ako neviazaný tiažou plachtí vesmírnou prázdnotou. Objavovať nové galaxie, skúmať hviezdne systémy, prebádať miesta, ktoré žiaden človek neprebádal - to by bolo niečo preňho. Preňho a pre Atreyu. Tim zasnene pozrel k oknu. Slnko. I napriek ohromujúcej energii, ktorú materská hviezda sekundu po sekunde vrhala v ústrety Zeme, jagavý kotúč si teraz iba s námahou hľadal cestu pomedzi ťažké, snehom naplnené mraky. "Chcem sneh, chcem veľa snehu." Tim pristúpil k oknu. Stromy, kriky i chodník za plotom - všetko pokrývala hustá, belavá pokrývka. Mrazivá nádhera zimnej prírody brala dych. Tim zbožňoval zimu a miloval sneh. Haldy snehu. Kiež by ho napadlo čo najviac. Nech sa hlupáci za volantmi sťažujú koľko len chcú. K zime patrí sneh. Veľa snehu, tak ako na Antarktíde. A dnes ho napadne ozaj dosť. Uveličený, kochajúc sa nádherou zasneženej záhrady, zrazu kútikom oka čosi zaregistroval. Drobný povlak na skle by nestál za reč, ak by nemal nepochopiteľne čierne sfarbenie. Keď Tim priblížil palec k oknu uvedomil si, že obraz je v skutočnosti odrazom prichádzajúcim odkiaľsi zozadu. "Sliziaci?" Po všetkom čo dnes zažil sa zvrtol ako blesk. To čo uvidel ho prinútilo cúvnuť. Ak by za chrbtom nemal balkónové dvere, určite skončí rozvalený na dlážke. Obraz, ktorý len pred malou chvíľkou obdivoval na display rozmerného náramku teraz pokrýval celú stenu jeho izbičky. Mimozemšťan, trubice, sliz, jaskynná dutina i obrovitý valec. Hrozivo vyzerajúca projekcia dokonale kopírovala mentálny obraz, ktorý sa mu len pred niekoľkými hodinami natrvalo vpísal do mysle. Náramok na ruke, obraz v jaskyni i stena pred ním zobrazovali to isté. Tim si dlaňami pretrel oči. Obraz bol stále tu. Nemenný, stabilizovaný, bez najmenšieho záchvevu. Náramku sa i napriek pohybom jeho ruky podarilo uchovať obraz v ustálenej polohe. Aj keď stále v šoku, Tim nabral odvalu a pristúpil k stene. Dlaňou prešiel po plastickom, trojrozmernom pôsobiacom obraze. Končekmi prstov jasne zachytával hrboľaté nerovnosti podkladovej steny. Bola to len ilúzia. Obraz nebol skutočný. Neznámy hologram, nech už akokoľvek úchvatný bude vždy len hologramom. Žiaden mimozemšťan, sliz, ani jaskyňa s valcom. Iba obyčajná stena. Zdrvený sa posadil na posteľ a náramok si zložil z ruky. Obraz na stene i v prístroji okamžite pominul. Celý rozochvený, hodil vypnuté zariadenie do šuplíka nočného stola a s bolesťou v srdci sa schúlil do kľbka, privrúc zrak. "Klamal mi!"

5.4.2014..

Chapter 30 - Otec.

Dlhá čierna končatina iba vzdialene pripomínajúca ruku človeka vyrazila vpred. Z päťice kožovitých výčnelkov prepojených hrubými blanami vyrástli kovovolesklé drápy pripravené trhať oceľ. Ústny otvor kruhového tvaru sa ako prísavka gigantickej pijavice začal približovať k svojej obeti. Ešte pár chvíľ a životodarné tekutiny nadobro opustia telo nešťastníka, aby sa natrvalo stali potravou pre útočníka. Chýbalo tak málo, keď zrýchlený dych spolu s narastajúcou triaškou dokonali dielo skazy a

ľudské telo zotrúvajúce v stave dočasného bezvedomia prinútili k nečakanej aktivite. Tim vyletel do strehu. Aj keď mal oči dokorán, stále ho obklopoval závoj nepreniknuteľnej temnoty. Iba po pamäti tresol po vypínači nočnej lampy. Upokojujúca žiara belavého svetla naplnila miestnosť. Stále bol doma, vo svojej izbe, na svojej posteli. Desivý sen, ktorý tak nepekne narušil tok jeho spánku sa s nadobudnutým vedomím rýchlo premenil v prchavý prelud miznúci v zabudnutí. Aj keď teda v zabudnutí... Pohľad na nočný stolík mu pripomenul včerajšok - najmä posledné sekundy, predtým než zaspal. Čo ak i to bol iba sen ? Nereálny a neskutočný, ako všetko čo za uplynulé tri týždne zažil ? S váhaním otvoril najvyšší z trojice šuplíkov. Mobil usadený na jeho dne bol nanešťastie až priveľmi reálny. Pohodený na kope papierov, skončil presne tam kam ho včera odhodil. Keď ťažký šuplík povytiahol ešte viac, uvidel to čo hľadal. Malý náramok vyrobený z materiálu pripomínajúceho kov ležal stále tam. Pohľad na zdanlivo bezvýznamnú ozdobu mu sprítomnil hrozivé zážitky zo včerajška. Jaskyňa, tunely, priepať, vedci i hrozivo vyzerajúci mimozemšťan. Všetko sa obnovilo s takou rýchlosťou, že ak by mal viac síl, utečie preč. Nanešťastie ubolené telo plné modrín spomaľovalo jeho reakcie. "Čo teraz ?" Prekonávajúc vlastný strach, skôr než šuplík znova zabuchol, vytiahol z neho tajný komunikátor. Ak niekto bude poznať odpoveď na jeho otázku, bude to práve Atreyu. Po skúsenostiach zo včerajška sa volať neodvážil. V krátkej textovej správe kamaráta požiadal o stretnutie, najlepšie hneď ráno cestou do školy. Čím skôr mu záhadný náramok odovzdá, tým lepšie. Len čo správu dopísal, rozbehol sa na toaletu. Nielen spaľujúci smäd, ale i vylučovacie ústrojenstvo po 12 hodinách spánku už úporne žiadalo o úľavu. Keď bol hotový, zamieril dolu do kuchyne, že niečo zje. Prechádzajúc okolo rodičovskej izby všimol si, že dvere sú mierne poodchýlené. Nemuselo to nič znamenať. Záмок i napriek otcovmu odhodlaniu už mesiace ostával pokazený, takže i pri najmenšom zatlačení hocikedy povolil. Timovi to však nedalo a pre istotu nazrel dnu. V matnom šere miestnosti toho veľa neuvidel, o to viac však počul. Otcove spokojné chrápanie ho prinútilo k úsmevu. Opakujúce sa monotónne pazvuky nezapríčinili mimozemské baktérie ani Sliziacke vírusy. Otec takto chrápal vždy. Spokojný, zbehol na prízemie. Ako tajne dúfal, v mikrovlnnej rúre sa skutočne nachádzal obrovský kusisko pizze. Po prespanom dni mama správne usúdila, že až sa syn zobudí, bude hladný ako vlk. Po krátkom zohriatí sa pustil do napchávania. Aj keď nečakal žiadnu hostinu (to pizze odstáť pol dňa nezvyknú poskytnúť), chuť upečenej cestoviny ho predsa len prekvapila. Ešte vždy vláčný syr sa naťahoval ako rozžuvaná žuvačka a ani paradajková šťava v ničom nepripomínala nechutnú zrazeniu aká sa čase zvykne na povrchu pizze vytvoriť. Skrátka, pizza bola ozaj chutná, možno až príliš. Keďže však hlad víťazil, veľmi nad tým nepremýšľal a celý obsah viac ako libru a pol vážiacej pochúťky skončil na dne jeho žalúdka. Dobrú baštu zapil plechovkou Coly a spokojný sa pobral späť do svojej izby skontrolovať či mu Atreyu niečo neodpísal. Len čo vykročil z kuchyne, začul jemné zavrzganie schodov. Cez deň by niečo také nestálo ani za reč, no teraz 3 hodiny po polnoci i ten najmenší šelest znel ako rachot rozbehnutého vlaku. Tim strhol. Bez hnutia nemo cível na medziposchodie, na stene ktorého sa formoval zlovestný tieň. Pri minimálnom svite vzdialeného pouličného osvetlenia bolo nemožné rozpoznať komu neforemné obrysy patria. Je to len hra svetla a tieňa, alebo schodiskom naozaj niekto schádza ? Ak áno, je možné, aby to boli bytosti o ktorých mu Atreyu včera na zastávke rozprával ? Tim zatajil dych. Schody zavrzgali, druhý i tretíkrát. Hlboký vzdych, ktorý pohyb sprevádzal znel cudzorodo, v ničom nepripomínajúc výdych ľudskej bytosti. Tim začal spätkovať. Našťastie len v mysli, pretože ak by vykonal čo i len krok vzad, určite vrazí do jedálenského stola, prevrátiac starožitnú čínsku vázu

hrdo sa týčiacu v jeho strede. Schody zavrzgali i po štvrtýkrát a príznak zo steny sa začal zhmotňovať. Na Timovu spásu, keď záblesk prechádzajúceho auta ožiaril tvár neznámeho, spoznal ho (alebo skôr ju) okamžite. "Mami !" Vykríkol s úľavou, rozbehnúc sa mame naproti. "Timmy, ty si hore ?" Riekla mama zachrípnutým hlasom, pohliadac syna po vlasoch. "Timmy, kedy si zaspal ? Keď som prišla domov už si spal a nechcel si vstať, ani keď sme Ťa s otcom budili. Šaty si mal celé premočené a vo vetrovke si mal diery. Vy ste s Atreyu boli von ?" Tim preglgol. Na podobnú otázku nebol pripravený. "No... Vlastne hej. Po škole sme boli u Atreyu a potom sme šli na misiu." "Na misiu ?" "Ehm... V počítačovej hre. Hrali sme jednu hru, kde sme veľa behali a striedali. Vieš, cez Kinect. Atreyu má doma špicový comp a tak sme boli uňho." "No dobre, ale prečo si mal mokrú vetrovku ? To ste sa boli guľovať ?" "Áno." Prikývol Tim horlivo. "A postavili sme si aj snehuliaka u nich na dvore. Bolo tam veľa snehu, lebo tam mali veľké závoje. Vieš, oni majú vysoký plot, kde keď tam nafúka, je tam hrozne veľa snehu. Aj preto sme ho mohli postaviť." Mama nič nepovedala a chytiac sa za čelo, zažala svetlo. Keď Tim uvidel jej tvár, ostal zaskočený. Strhaný výraz znásobený belavou pokožkou i podliatymi očami bolo nemožné pripísať len na účet skorej rannej hodine. Mama sťažka zakašľala. "Timmy, choď odo mňa ďalej. Bolí ma hrdlo a nechcem, aby si odo mňa niečo chytil. Ach... Dúfam, že nebudem mať zasa chrípku." Vyčerpane pozrúc na syna, mama znova zakašľala. "Tebe je ako Timmy ? Snáď Ťa nič nebolí. Si akýsi bledý. Dúfam, že nemáš teplotu." "Nie." Odvetil Tim neprítomne. "To som rada." Zachrčala mama a tackajúc sa zo strany na stranu pristúpila k skrinke nad chladničkou, kde mali uložené lieky. Po chvíli kutkania z nej vytiahla nevelkú, už otvorenú krabičku. Horúci čaj v termoske i napriek hodinám stráveným v izolačnej nádobe si zachoval potrebnú teplotu, takže dvojicu ružových piluliek nemusela zapíjať studenou vodou z kohútika. Keď krabičku uložila späť do skrinky, všimla si, že syn na ňu stále hľadí. "Timmy, čo je ? Je ti niečo ?" Pristúpiac bližšie, chcela ho chytiť za čelo, no Tim pred približujúcou sa dlaňou cúvol. "Timmy, čo sa stalo ? Si v poriadku ?" "Áno mami." Zakoktal Tim nepresvedčivo. "Ja... Ja som hrozne unavený. Už pôjdem, spať. OK ?" Skôr než mama stihla odvetiť, Tim vystrelil k schodom a berúc ich po dvojiciach, trojiciach, o pár sekúnd zmizol vo svojej izbe. Tak ako pred 30 minútami keď sa prebudil, aj teraz sa celý chvel. Skľučujúca obava o najmilovanejšiu bytosť na svete ho obrala o všetky sily. "Čo ak bolesť hlavy i kašeľ nie je iba obyčajná choroba ? Čo ak sa začína meniť ?" Tim zavrtel hlavou a pod ťarchou únavy klesol na lôžko. Myšlienky mu myslou hmýrili takou rýchlosťou, že aj keby chcel, nedokázal by ich zastaviť. Napokon to zaňho spravil mobilný telefón. Hoci ho zachytil iba kútikom oka, chňapol po ňom tak prudko, až mu takmer vyletel z dlaní. Atreyu mu na jeho predchádzajúcu správu neodpovedal. Na tom však teraz aj tak nezáležalo. Otvoriac textový editor, chvejúcimi sa prstami začal vyťukávať text ďalšej. Na kompletnej klávesnici tajného komunikátora bol do minúty hotový. Skôr než správu odoslal, ešte raz si ju prečítal. Bolo tam všetko. Záhadný náramok s holografickým obrazom mimozemšťana, mamina choroba s podozrením na mimozemskú nákazu i zvláštne chutiaca pizza. "Dúfam, že si to prečíta." Pomyslel si s Tim nádejou keď správu odosielal. Mobil po pár sekundách oznámil jej doručenie. Teraz už len vyčkať do rána, až sa Atreyu prebudí a odpíše mu späť. Zmorený únavou, pritisol viečka k sebe. Do prvého brieždenia ostávali takmer 3 hodiny. Priveľa času na to, aby ich strávil v tichosti, temnote, a najmä úplnej samote. I napriek všetkému bol Tim odhodlaný do rána už nezaspáť. Keď po chvíli oči znova otvoril, slnečné lúče ožarovali celú jeho izbu. Aj keď, nevýrazný svit neposkytoval dostatok svetla na čítanie, stačil na to, aby dovidel na nástenné hodiny nad pracovným stolom.

Ukazovali 3 minúty po siedmej. Strhnúc sa ako po zásahu elektrickým prúdom, vyletel do sedu. "Štyri hodiny ! Spal som štyri hodiny ?" Za ten čas sa mohlo udiat toľko vecí. Sliziaci mohli odštartovať okupáciu Zeme, XCOM mohla byť zničená a jeho mama je už možno premenená na mimozemské monštrum. Posledná myšlienka Timovi stiahla hrdlo. "Blbosť ! Nie je nakazená." Spomienka na mamu mu pripomenula tajný komunikátor i správu, ktorú v noci odoslal. Neveľký mobil ešte stále odpočíval na okraji nočného stolíka. Blikajúce svetielko v pravom hornom rohu napovedalo, že odpoveď už dorazila. Tim sa zachvel vzrušením. Krátky odkaz od Atreyu obsahoval len dve vety. Jedna sa týkala novej 'super' misie, ktorá ich mala dnes čakať a druhá Tima pozývala na stretnutie o ôsmej v parku, na ich tajnom mieste. Tim si správu znova prečítal a niekoľkokrát skontroloval či Atreyu neposlal i ďalšie, no nič. Kamarát sa o maminej chorobe a záhadnom náramku ani slovom nezmenil. Otvoril šuplík, že doň hodí teraz už nepotrebný komunikátor, keď zmeravel. Šuplík bol prázdny. Okrem hĺby papierov a pol tučta tupých ceruziek v ňom nič iné nebolo. Náramok zmizol. Rýchlo sa preberúc zo šoku, prekutral trojicu šuplíkov a skúsil pozrieť aj vedľa stolíka či pod posteľ, no po náramku akoby sa zem prepadla. "To predsa nie je možné ! Musí tu niekde byť !" Znova chcel prezrieť okolie stolíka, keď sa dvere na izbe náhle otvorili. Bol to otec. "Už si hore ?" Opýtal sa prekvapene. "An... Áno." Zajachtal Tim, nenápadne kolenom zasunúc najvrchnejší šuplík naspäť do stola. Otec pristúpil bližšie. "Stalo sa niečo ?" "Prečo ?" "Počul som ako si hovoril, že niečo nie je možné a pozerám, že si nejaký bledý. Dúfam, že nie si chorý." "Ja a chorý ? Nie, nič mi nie je. Iba som si písal s Atreyu." Tim zamával komunikátorom, nenápadne vypnúť drobnú obrazovku. Otec mu pritisol dlaň k čelu. "Nemali by ste behať po vonku, keď sneží. Mama mi hovorila, že si sa včera vrátil celý premočený." "Ako je jej ?" Kontroval Tim protiotázkou. " Už je jej lepšie ?" "Komu ? Mame ? Áno. Myslím, že hej. Keď odchádzala, hovorila že jej to prešlo." "Ona je už preč ?" Otec prikývol. "Musela ísť skoro do práce. I ja o chvíľu pôjdem. No raňajky ti prichystala, takže nie že ich zasa nezješ a potom sa budeš po nociach kŕmiť pizzou. Nie je zdravé jesť toľko pizze. Mal by si si radšej dať viac čerstvého ovocia." Tim súhlasne prikývol, a keďže ani v najmenšom nemal chuť počúvať desaťminútovú prednášku na tému zdravej výživy, dodal aj tiché áno. Otec tak ako sľúbil o chvíľu odišiel do práce. Tim, skôr než vyrazil do svojej 'práce', zbehol do kuchyne niečo zjesť. Spomínané raňajky vyzerali ozaj chutne. Bageta naplnená šunkou, chutným syrom, kúskami vajíčka, paradajkami, uhorkami i paprikou vyzerala lákavo. Kvárený hladom, dlho nad možnými rizikami mimozemskej nákazy nepremýšľal a celú stopu a pol dlhú bagetu na posedenie zjedol. Keď skončil, ešte raz prekutral nočný stolík, no náramok ani teraz nenašiel. Keďže ho čakalo dôležité stretnutie v parku, do školy vyrazil skôr než obvykle. Už o trištvrt' stepoval pri opustenej lavičke v Groove parku, kde iba pár dní predtým stretli starého bezdomovca. Našťastie opustený park tentoraz zívaj prázdnotou. Vysoké stromy bez lístia s množstvom blata po včerajšom snežení dodávali miestu pochmúrny obraz. Aby toho nebolo málo, hustnúca hmla obmedzovala viditeľnosť na niekoľko yardov, takže o vyzeraní na kamaráta nemohlo byť ani reči. Z neďaleko stojacej, už dávno nefunkčnej fontány vytŕčali mohutné balvany, ktoré v hmle pripomínali náhrobné kamene. Neutešenej atmosfére nepridal ani rastúci vietor, ktorý síce husté chuchvalce nekondenzovanej vody rozohnať nedokázal, zato však konáre stromov ohýbal natoľko, že ich vytrvalé praskanie naháňalo strach. Tim si hlbokým nádychom dodal prepotrebnej odvahy. Bolo už štvrt' na deväť a Atreyu stále nikde. Keďže tajný komunikátor ako naschvál nechal doma a obyčajný mobil použiť nemohol, aj keby chcel, nemal sa kamarátom ako spojiť. Našťastie, nebolo treba. "Tim !" Krátky výkrik preťal park tak náhle, že majiteľ

spomenutého mena pokojne spočívajúci na mrazivej lavičke vystrelil do stoja. "Tim do riti, kde si ? Si tu vôbec ?" Aj keď Atreyu hlas neprichádzal z veľkej diaľky, Tim kamaráta cez hustú hmlu vôbec nevidel. "Tu som ! Som tu na našej lavičke." Zakričal Tim najhlasnejšie ako vládca. Približujúce sa kroky sa zmenili v beh a z šera raňajšej hmly vykukla známa postava. Aj napriek predchádzajúcim nadávkam sa Atreyu usmieval. "Do prdele s tým. Nenávidím hmlu !" Zavrčal Atreyu namiesto pozdravu a usalašil sa na lavičke vedľa Tima. "Fuj, už som myslel, že to nestihnem. Bol som na základni po inštrukcie, no pôjdeme tam až po škole. V tomto shite by sa aj tak nedalo." "Ako nedalo ? Kam chceš ísť ?" "To ti teraz nemôžem povedať. Všetko vieš, bezpečnosť..." Ako to Atreyu povedal, vytiahol si ľavý rukáv nad zápästie. Hoci tam nemal žiaden prístroj ani hodinky, jeho prsty lietali hore-dolu, akoby čosi vyťukávali po imaginárnej klávesnici, ktorú Tim vidieť nemohol. "Čo to robíš ?" Riekol Tim zvedavo, prisunúc sa bližšie. "Ale nič. Iba checkujem či sme tu sami. Mám tu detektor pohybu, no neboj, všetko je fajn. Nikto tu nie je." Atreyu si rukáv zasunul späť, šibalsky žmurknúc na Tima. "Tak čo ? Ako sa ti páčila včerajšia misia ? Bola cool, však ?" "Áno, ale ten náram..." Atreyu si plesol po čele. "Och, ja idiot ! Úplne som na to zabudol. Mám tu pre teba darček." "Darček ?" Atreyu zhodil rozmerný ruksak z pliec a vytiahol z neho čosi čo nápadne pripomínalo slnečné okuliare. "Vyzerajú cool, však ? Nasad' si ich. Chcem vidieť či ti sedia." Tim, hoci sa tváriac prekvapene, vykonal to o čo ho kamarát požiadal. Tmavé sklá znížili už i tak mizernú viditeľnosť prakticky na nulu. Ak by nesedeli vedľa seba, uškŕňajúceho sa kamaráta by ani nevidel. "Netlačia ťa ?" "Nie, ale načo sú mi ? Nič v nich nevidím." Atreyu si obľizol spodnú peru. Oči vyvalené dokorán a široký úsmev na perách naznačovali, že v zálohe má ďalšie prekvapenie. "Iba zatiaľ nič nevidíš. Toto však nie sú obyčajné brýlky. Sú špeci - darček od XCOM. Touto vecičkou môžeš vidieť to čo iní nevidia." Atreyu si znova vyhrnul rukáv a odhalené zápästie strčil Timovi popod nos. Tim musel preglgnúť. Atreyu ruku na mieste, kde sa zvyknú nosiť hodinky pokrýval kruhový prístroj. To, že sa nejedná o obyčajný ukazovateľ času bolo jasné už na prvý pohľad. Na rozdiel od bežných hodínok, prednú stranu prístroja pokrývala veľká obrazovka v strede ktorej svietila drobná zelená bodka. Sústredné kruhy v tvare terču Timovi pripomenuli malý radar, ktorým ležiac v podobnom blate aké dnes pokrývalo park čakal na vrchole kopca na príchod UFO. "Čo je to ?" Zašepkal so zatajeným dychom. "To je ten detektor pohybu. Podľa neho presne viem, že tu sme sami. Má ochranný štít, takže bez tých brýliek by si ho vidieť nemohol. Je cool, však ?" Tim podvihol okuliare. Detektor pohybu okamžite zmizol. "Môžem sa ho dotknúť ?" "A načo ?" "Aby som vedel, že je skutočný." Atreyu sa zaškeril. "Jasnačka, že je skutočný. No dotknúť sa ho nemôžeš. Alebo vlastne môžeš, ale neucítiš ho. To je ďalší špeci štít čo má. Ak by sa ho hocikto mohol dotknúť hneď by všetci zistili, že pod bundou niečo mám. Takto nikto nič nevidí." Atreyu si zasunul vyhrnutý rukáv späť na svoje miesto. Prístroj na vetrovke ozaj žiadnu vyduť nezanechal. Tim si znova nasadil okuliare a pozrel do strán i hore na oblohu. "Kde to je ?" "Čo ?" "No predsa ten robot čo ma má strážiť. Hovoril si, že bude stále pri mne. Nemal by tu byť aj teraz ?" Atreyu na chvíľu zaváhal. "Och, nie ! Ten robot je bojový a má ešte ďalšie špeci štíty cez ktoré ho nevidíš ani s týmito brýlkami. Na to by si potreboval špeciálne vojenské, no tie mi nedajú. Avšak neboj, ten robot tu je. To ti prisahám." Tim si zložil okuliare z tváre a pohliadol kamarátovi do očí. "A čo moja mama ? Dnes ráno jej bolo zle. Hovorila, že ju bolí hlava a mala aj teplotu. Nemohli ju už... Ved' vieš čo ?" Atreyu sa zachechtal. "Ale blbosť ! Už som ti predsa povedal, že ste pod ochranou. Teda vlastne sme. Ty, ja, moji fotrovci aj tvoji fotrovci. Nemôže sa nám nič stať. Naozaj !" Tim sklopil zrak. Tak rád by kamarátovi uveril, no po všetkom čo včera

zažil neistota ostávala. "Atreyu a čo ten náramok ? Keď som ho včera..." Atreyu luskol prstami. "Do riti, ja som ti to ešte asi nepovedal, však ?" "Čo ?" "No predsa toho robota čo si odľahčil u vás doma. Znova sme ho preklepli a checkli sme mu aj pamäť. Zistili sme, že nešiel po tebe, ale po mne. To na mňa bol nasadený !" Tim zvrátil čelo. "Ako mohol byť nasadený na teba, keď bol u nás doma ?" "No, vieš..." Atreyu sa poškrabal za uchom. "Bolo to preto, lebo som u teba bol. Oni, keď po nás idú, vždy chcú zistiť s kým sa kamarátíme. Ja som senior člen a po nás idú ako prvých. Preto aj toho šmejda poslali na mňa. No nič nezistili ani o mne, ani o tebe. Nemusíš sa báť. Nejdú po tebe ani po tvojich fotrovcoch, ale po mne. Vám nič nespraviam." Tim si hryzol do spodnej pery. Kamarátovo prapodivné vysvetlenie mu vôbec nesesedelo, najmä keď Atreyu predtým hovoril čosi celkom iné. No jedna, ďaleko dôležitejšia vec tu ostávala. "A čo ten náramok ? Ako to, že..." "Inak Tim !" Skočil mu Atreyu znova do reči. "Toho ufónca sme už vytiahli !" "Myslíš toho v jaskyni ?" "Jasné, že toho. Včera v noci, teda vlastne dnes v noci sme tam poslali loď. No tí hajzli nás takmer dostali. Tí dvaja blbci čo sa tvárili, že sú vedci museli makať pre nich. Boli to agenti. Keď tam priletela naša loď, hneď nás napadli. No neprestrelili štíty a potom keď prišla bojová MX-322ka, dostala ich. Bola to úplne špica. Videl som to na videu. Škoda, že ti to nemôžem ukázať. Normálne, včera nad Minneapolisom bola cool prestrelka. No nikto to samozrejme nevidel. To vieš štíty..." Tim sa chytil za hlavou. Ak by nesedel na lavičke, najskôr by stratil rovnováhu. Mimoszemšťania, UFO, agenti. Bolo toho naňho priveľa. Atreyu si to asi uvedomoval, pretože v tichosti čakal na kamarátovu reakciu. "Atreyu, ale čo ten náramok ? Písal som ti o ňom v SMSke. Vieš, on dnes ráno..." Atreyu si povzdychol. "Hej, super, že si mi ho zobral. Doma som ho hľadal a myslel som, že som ho stratil. No mohol si mi ho dať už jaskyni." Tim sa zatváril previnilo. "Sorry. Ja som na to zabudol, ale..." To čo chcel povedať ho prinútilo sklopiť zrak. "Vieš, ja som ho doma zapol." "Zapol ?" Zvolal Atreyu trochu prekvapene, no rýchlo sa pousmial. "Ale, však to nič. Aj tak tam nič nebolo. Iba ten blbý Ghylon. Vieš, ten náramok bola vlastne 3D kamera, teda vlastne projektor. Keď si ho zapol, videl si presne to čo som natočil v jaskyni. A keďže tá kamera bola 3D, niečo ako holograf, vyzeral ako naozaj. Našťastie, zo všetkého som mal kópiu, takže v XCOM som im Ghylona mohol ukázať aj bez neho. Nič sa nestalo." "Atreyu, ale keď on zmizol !" Tim sa konečne odhodlal vyhrnúť dlho potlačované tajomstvo. "Keď som sa ráno zobudil a pozrel do šuplíka, nebol tam. Pozeral som všade, aj pod posteľ aj za stôl, no nikde som ho nenašiel. Myslel som, že ho zobral táto, no ani on ho nemal. Bol preč, akoby ho niekto šlohol. Čo ak ho zobrala mama ? Ak sa začala meniť... Však vieš ?" Atreyu náhle explodoval smiechom. "Ty vole cool ! Taká hovadina by ma nikdy nenapadla. Do riti Tim, ty ale máš fantáziu !" "Ale čo ak je to pravda ? Čo ak jej naozaj niečo spravili ?" "Komu ?" "No predsa mame ! Prečo ju ráno bolela hlava a hrdlo ? Hovoril si, že keď Sliziaci..." "Tim, prestaň už ! Žiadni Sliziaci to neboli. Nepovedal som ti, že ste chránení ? A ten náramok nezobrala mama, ale ja." Tim vyleštil oči. "Ty ??? Ty si bol ráno u nás ?" "Nie. Prečo by som mal byť u vás ?" Tim zažmurkal od prekvapenia. "Tak ako si mohol zobrať ten náramok ? Ty si ho teleportoval ?" Atreyu vyceril zuby, zovretou päšťou štučnúc kamaráta do ramena. "Ty vole, si fakt dobrý ! Jasné, že som ho teleportoval. Keď si mi poslal správu, že ho máš, preniesol som ho domov. Iba pre istotu, aby sa nestratil." Tim iba s námahou preglgol. "Takže ty môžeš teleportovať hocičo a hocikde ?" "Nie hocičo. Iba to čo má v sebe takú špeci vecičku podľa ktorej vieš správne namieriť teleport. Inak by som mohol teleportovať namiesto náramku niečo iné. Napríklad aj polovicu tvojej hlavy." Tim zbledol. "To vážne ?" "Niééé. Iba si robím srandu. Živé veci sa takýmito shitnými teleportami teleportovať nedajú. No

napríklad ten tvoj blbý stolík by som preniesť mohol. Raz ti to ukážem, ale až..." "Ja viem, až keď budem senior členom." Povzdychol Tim a znova si nasadil tmavé okuliare. "Tá misia na ktorú dnes ideme, je to ďaleko, alebo tu v meste? Pôjdeme zasa do nejakej jaskyne, alebo do niečoho takého?" "Nie! Žiadna blbá jaskyňa. Bude to vonku, aj keď tam pôjdeme busom. No neboj, mám tabletky, ak by ti bolo zle. Hneď po škole vypadneme a potom ti poviem, kde presne to je. OK?" Tim chcel prikývnuť, keď mu hodinky na ruke zapíпали. "Do riti, je pol!" Pol, v tomto čase a na tomto mieste znamenalo pol deviatej ráno, teda chvíľu kedy už obaja mali prinajhoršom prekračovať bránu školy. Nanešťastie, od školských lavíc ich teraz delilo ešte dobrých 500 yardov a dve poschodia k tomu. Ďalšie slová potrebné neboli. Obaja chlapci vyrazili do stoja a čo im sily stačili, upaľovali k budove ctihodného inštitútu Georga W. Busha. Kým dobehli k vchodovým dverám, boli už dávno zavreté. Za normálnych okolností by mal statný školník Hummer do desiatich minút doraziť späť, aby opozdilcov natlačených pred (nebeskou) bránou školy prepustil do svojho (pozemského) raja, no Atreyu tak dlho čakať nemienil. Najmä ak existoval ďalší vchod. Aj keď teda vchod... Keď po krátkom behu dorazili k plotu pri školskej jedálni, Atreyu sa rýchlo presvedčil, že prerezané trúbky železného zábradlia si doteraz nik nevšimol. Opatrne ich vysunúc, iba pár sekúnd trvalo, kým sa obaja ocitli na druhej strane. Teraz keď vyučovanie bežalo v plnom prúde, prebehnúť nepozorovane popod okná školy nepredstavovalo väčší problém. Ten nastal až vo chvíli keď vstúpili dnu. (Išli samozrejme zadným vchodom smerujúcim na dvor, ktorý bol cez vyučovanie z bezpečnostných dôvodov vždy otvorený.) Boli už na prvom poschodí, keď z konca chodby zaburácal čísi hlas. Podľa jeho hĺbky a dunivej ozveny i bez obzretia nebolo ťažké uhádnuť jeho pôvodcu. "Hej, vy dvaja... Stojte!" Zreval školník rázne a i napriek svojim nie práve najskromnejším rozmerom pridal do kroku. Tim meravo pozrel na priateľa. "Čo spravíme?" Atreyu namiesto odpovede nafučal hrud', a tak ako to len on vedel, vyčaroval ten najroztomilejší úsmev na perách. "Anderson? Samozrejme, ako inak." Zafučal školník zadychčane, nadvihnúc si šiltovku s motívom obrieho teréniaka nad hlavu. "Zasa ideš neskoro? Koľkokrát je to už za tento mesiac?" "Iba raz." Odvetil Tim nesmelo. "Je ešte len štvrtého." "Štvrtého?" Zahučal Hummer, listujúc v hlave pomyselným kalendárom. "No veď práve, že štvrtého. Veď počkaj! Hneď si ťa zapíšem." Školník zo vytasil zadného vrecka maličký notes a hrubou ceruzou doň zaznačil meno previnilca. "A ty?" Zavrčal na Atreyu. "Ty si kto? Teba už tuším poznám. Koľkokrát som ťa chytil?" "Mňa?" Riekol Atreyu sebavedomo. "Mňa ani raz pane. Som rýchly." Len čo to Atreyu povedal, šikovne mierený pohľavok zvlnil jeho šticu. "Ja ti dám rýchly! Ako sa voláš ty vagabund?" "Atreyu." Odvetil Atreyu pokojne, nenápadne drgnúc do Tima. Aj keď nič nepovedal, Tim okamžite pochopil, ktorá bije a bleskurýchle si oboma dľaňami zakryl tvár. Prešlo niekoľko sekúnd, no oslepujúci záblesk nenastal. "Atreyu, už je potom?" Zašepkal Tim potichu, bez toho, aby sňal ruky z tváre. "Potom?" Zaburácal školník mohutným hlasom. "Potom bude až vtedy keď ja poviem! A to som nepovedal. A daj si tie ruky dolu, keď s tebou rozprávam." Tim školníkov príkaz okamžite vykonal. Mračiaci sa obor v ničom nepripomínal strnulo stojaceho speleológa zo včerajška. "Čo sú to za hlúpe hry schovávať si oči? Chceš aj ty jednu poza uši?" "Nie, pane." Zakoktal Tim zahanbene. Hummer nafučal svoju už i tak obrovitánsku hrud' a ešte raz si oboch chlapcov premeral. "Prečo ste zasa prišli neskoro? A vlastne..." Školníkovi sa zrazu viečka doširoka rozšírili. "Ako ste sa vlastne dostali do školy? Prednú bránu som predsa ešte neotvoril." "My sme prišli zadným vchodom." Vysvetlil Atreyu, prsom ukážuc na prízemie k chodbe vedúcej k telocvičniciam. "Akým zadným vchodom?" Rozzúrený školník chňapol malého luhára

za plece. "Čo mi to tu rozprávaš ? Ten predsa vedie na školský dvor." "Ved' áno." Pridal Tim pohotovo. "Boli sme na dvore. Do školy sme prišli už skôr a šli sme na dvor, lebo sme museli o ničom pokecať." Školník pohľadom šľahol na Tima. "To mi akože chcete povedať, že ste tam boli v tejto zime ?" "Áno, pane. Museli sme si povedať niečo veľmi tajné." Tim na dôkaz svojich slov pridal i jemný záchvev, aby o dĺžke času strávenom na školskom dvore neostalo ani zrnko pochybnosti. Hummer zafučal ako práve odstavená lokomotíva, a na veľké prekvapenie Atreyu pustil. "Tak tajné ? Určite zasa nejakú ďalšiu lotrovinu, však ? Keby som mal na vás viac času, to by ste videli. No píšete si, že si všetko skontrolujem na kamerách, a keď zistím, že ste mi klamali, tak sa tešte. Je to jasné ?" Obaja chlapci pohotovo prikývli. "A teraz marš do triedy, nech vás tu viac nevidím." Oslovená dvojica sa zvrtila na opätkoch a zrýchleným pohybom dobehla k triede. "Kamery ?" Opýtal sa Atreyu skôr než potiahol kľučku. "To myslel tie pred školou ?" Tim sa zľahka pousmial. "Hej, ale tie nikdy nefungujú. Hummer iba kecal. Nikde sa pozerat' nebude. A aj keby, tak nič neuvidí." Atreyu skrčil nos v otrasnom úškrnku a vystretým prostredníkom naznačil vulgárne gesto k najbližšiemu video snímaču monitorujúcemu situáciu na chodbe. Keď vošli do triedy, rýchlo zistili, že plánovaná hodina angličtiny s pani ???0 dnes nebude. Namiesto chorej učiteľky sa zastupovania ujala stará pani Simonsová. Keďže práve premietala akýsi dokument o živote plazov, na dvojicu prišielcov iba mávla, aby sa rýchlo posadili. Ani poriadne neklesli do lavíc, a Atreyu už vytasil svoj tablet, aby v šere zatemnených okien, začal hrať ďalšiu zo série prihlúplych strieľačiek. Tim sa k nemu nepridal. Niežeby ho rozmnožovanie komodských varanov nejako zvlášť fascinovalo, no bolo tu aj niečo iné. Niečo o čom kamarátovi nepovedal. Zvláštny symbol, ktorý objavil na zadnej strane náramku Atreyu v správe nespomenul. A možno to tak bolo i lepšie. Najmä teraz, keď náramok zmizol. Je možné, aby kamarátov náramok a kniha starej učiteľky nejako spolu súviseli ? Na otázku zo včerajška ani dnes nenašiel rozumnú odpoveď. Samozrejme, mohol by sa na to Atreyu hneď aj opýtať (ved' pani učiteľka bola aj tak hluchá ako peň), no potom by mu musel povedať i o knihe. A to nechcel. Ako čas postupoval, Tim uprene hľadel k tabuli. Nie však na prihlúply film, ktorý sa medzičasom dejom presunul do Južnej Ameriky. Jeho sústredený pohľad celý čas pretínal starú učiteľku. Je možné, aby o knihe, ktorú mu sama dala nič nevedela ? Bola to predsa ona, ktorá mu spomenula, že ju dostala od školníka, keď upratoval povalu po bývalom učiteľovi biológie. Tim zavrtel hlavou. Tých náhod bolo až priveľa. Alebo je za tým niekto iný ? Atreyu ? Zatínajúc prsty do dlaní, nevedel sa rozhodnúť. Ak by za tým bola učiteľka, už by naňho pozrela. No pani Simonsová sa po zbytok hodiny ani raz k ich lavici neotočila. Hodina už končila, keď Atreyu drgol do priateľa. "Hej čo je s tebou ?" "So mnou ?" Zvolal Tim nechápavo. "Hej. Vyzeráš ako magor. Stále pozeráš na učku, akoby si bol do nej buchnutý." Atreyu vytreštil oči a s ústami dokorán napodobnil kamaráta. "Prestaň !" Zašepkal Tim dotknuto. "Nepozerám na učku, ale na film." Atreyu prevrátil zrak, no pripravený komentár si radšej nechal pre seba. Cez prestávku ostali v triede. Aj napriek včerajšej absencii, hrozba zo strany Harolda stále nepominula, skôr naopak. Po udalostiach uplynulého dňa Tim na Harolda takmer celkom zabudol. Našťastie, zdalo sa že i Harold na nich, pretože počas tejto i trojice nasledujúcich prestávok sa ani on ani jeho kamaráti neukázali. Poslednou hodinou mala byť telesná. Iba mala, pretože Atreyu sa akýmsi zázrakom podarilo trénera presvedčiť, že ho bolí noha a pred blížiacou sa súťažou by si ju nemal viac siliť. (Čiastočne to bola i pravda, hoci natiahnuté svalstvo s tým nemalo veľa spoločného. Včerajší zostup, výstup a v prípade Atreyu i nepodarený preskok vodného kanála posiali nohy oboch chlapcov početnými modrinami.) Keď sa ako tak vyvliekli z telesnej (Atreyu

poprosil trénera či by ho Tim nemohol sprevádzať domov, čo tréner napodiv akceptoval), mohli zamieriť na zastávku autobusu. Tim si myslel, že pôjdu na zastávku vedľa ???0, no namiesto k obchodnému domu, zamierili opačným smerom - na sever k hlavnej vlakovej stanici odkiaľ odchádzali aj niektoré autobusy. Aj keď Tim nepatril k veľkým cestovateľom, zo stanice už niekoľkokrát cestoval. Naposledy asi pred rokom, keď odtiaľ šli s otcom na výlet. (Presnejšie povedané otec išiel na výlet a Tim mu musel nedobrovoľne robiť spoločnosť.) No pokiaľ si správne pamätal zo stanice odchádzali najmä diaľkové autobusy smerujúce do miest ako Milwaukee, Madison, Green Bay či Fargo, a tam určite namierené mať nemohli. Atreyu nanešťastie akúkoľvek diskusiu o celi dnešnej výpravy rázne zamietol. Vraj sa o tom pobavia, až keď budú v autobuse. Aj vďaka vyzutiu sa z telesnej na stanicu dorazili o takmer hodinu skôr ako si to Atreyu naplánoval. Mali tak dosť času nielen na návštevu neďalekého Subway (s veľkým S), ale aj pokochaním sa futuristicky pôsobiacou stavbou - jednou z pých mesta. The Minneapolis Interchange ako sa železničná stanica oficiálne nazývala predstavoval modernistický komplex prepájajúci železničnú a neďaleko stojacu autobusovú stanicu so zastávkami mestskej električky a lokálnych autobusov. Centrom stavby bola štvorica železničných zastávok zakrytých elegantným prístreškom zo skla, ktoré obklopovali prilahlé nástupištia s množstvom sedadiel. Vedľa stojaca budova neslúžila iba ako čakáreň počas dlhých zimných mesiacov, ale i za miesto relaxu a zábavy, poskytujúc útechu v množstve obchodov, stánkov i modernom trojrozmernom kine. Najzaujímavejším elementom na celej stavbe však bola dráha samotná. Štvorica koľajníc využívaných ako medzimestskými vlakmi, tak i miestnymi električkami tvorila nadjazd pod ktorým sa nachádzali ďalšie obchody. O niečo menšia, a najmä ďaleko menej nápaditejšia stanica autobusov sídlila obďaleč, až za nevelkým parkom, v lete využívaným cestujúcimi na oddych. Škatuľovitá budova s nie príliš rozľahlým parkoviskom, kde sa jednotlivé zastávky od seba dali odlíšiť iba ich číselným označením pôsobila oproti železničnej novostavbe spartánsky. Aby toho nebolo málo, ich spoj odchádzajúci z nástupištia čísla 28 stál na úplnom konci stanice, na mieste kde absentovali i inak všadeprítomné lavičky. Keďže ani elektronické hlásiče príchodov a odchodov z nejakého dôvodu nefungovali, Timovo želanie ešte pred odchodom zistiť kam majú namierené ostalo nevypočítané. Keď zasadli na lavičku pri zastávke 27, Atreyu okamžite otvoril školský batoh a vytiahol z neho tubu plnú bielych tabletiiek. Vysypúc jednu z nich, podal ju kamarátovi. "Tu máš. Zjedz to !" Tim nedôverčivo pozrel na široký krúžok pripomínajúci veľkú žuvačku. "Čo je to ?" "Liek. Je to proti boľeniu brucha, aby ti nebolo zle. Nechcem, aby si sa zasa pogrcaľ." "Zasa ? Ja som sa predsa nepogrcaľ !" Riekol Tim dotknuto. "Naozaj ? A čo vtedy, keď ste išli k tomu tvojmu bratancovi Simonovi, či ako sa volal ? Vtedy si sa tiež nepogrcaľ ?" Tim sa zarazil. Nespomínal si, žeby kamarátovi o tomto malom incidente z pred takmer mesiaca niekedy hovoril, no pravdou tiež bolo, že od návštevy tety Claire sa toho udialo toľko, že na mnohé veci si ani sám nespomínal. "No tak, zožer to." Zopakoval Atreyu naliehavo, podajúc Timovi plechovku Coly, ktorú spolu s bagetami kúpil v Subway. Tim si položil tabletku na jazyk a tak ako bol zvyknutý (niekedy mal ozaj veľmi hlúpe zvyky) do nej zahryzol. To čo ucítil ho prekvapilo. Jahodová chuť (alebo skôr niečo čo jahody vzdialene pripomínalo) sa dalo vysvetliť umelými prísadami, ktoré do liekov pre deti výrobcovia zvyknú pridávať v (márnej) snahe spraviť ich chuť aspoň trochu znesiteľnejšou. To čo však Tima skutočne zaskočilo bola hustá lepkavá hmota, ktorá z tabletky vystrekla. Odporný sliz mu zuby okamžite pokryl nechutným povlakom, ktorého horká pachuť ho prinútila skrčiť tvár. "Ty si to prehryzol ?" Zvolal Atreyu vyjavene. "Áno." Atreyu si plesol po čele. "Ty vole, prečo si to spravil ? Mal si

to len prehltnúť. Ved' to chutí to ako staré *****. Rýchlo vychlasci tú Colu, inak sa pogrcaš ešte skôr, ako do toho debilného autobusu vojdeme." Keďže k nahorkastej chuti sa rýchlo pridával i odporný zápach a páľava na jazyku, Tim sa kamarátovmu návrhu nevzpieral. Jedna Cola nestačila a Atreyu musel vytiahnuť ďalšiu. Ani dvojnásobná dávka šumivého moku nedokázala odpornú pachuť prekryť úplne. "Tak čo, lepšie ?" Zvolal Atreyu veselo, skvele sa baviac na kamarátovom utrpení. "Fuj, čo to bol za hnus ? Taký shit som ešte nikdy nežral. To mal byť liek ?" "Hej mal. Keby si ho neprehryzol aj by bol. Je z XCOM a používame ho pri cestovaní." "Vy cestujete autobusom ?" "No... Vlastnej hej. Aj keď naše autobusy..." Atreyu stíšil hlas, pretože k ním prichádzal akýsi muž. "Lietajú medzi hviezdami. Teda vlastne medzi planétami čo sú pri hviezdach." Tim sa zachmúril. Snažil sa predstaviť si autobus vybavený raketovými motormi a antigravitačnými filtrami, ako lieta na pravidelnej linke Jupiter - Saturn. Pekne hlúpa predstava. Našťastie či skôr nanešťastie, k ďalším otázkam sa nedostal. Zarastený chlapík so rozľahlým širákom na hlave si k ním prisadol, spokojne si otvoriac plechovku piva. (Piť studené pivo v novembri síce nepatrilo k najrozumnejším nápadom, no mužovi oblečenom iba v ľahkej vetrovke zima zjavne neprekážala.) Čochvíľa k nemu pribudlo niekoľko ďalších, podobne vyzeraajúcich indivíduí. Všetko to boli statní muži medzi 40tkou a 50tkou, ktorí sa podľa reči dobre poznali. I preto nasledujúcich 10 minút obaja chlapci strávili v úplnej tichosti, iba po uchu počúvajúc obhrublé reči svojich budúcich spolucestovateľov, ktorých ústrednou témou bol posledný zápas Minnesota Vikings. Pre Tima to znamenalo, že k sa diskusii o začínajúcej výprave opäť nedostal. Autobus napokon dorazil s niekoľko minútovým meškaním. I na pomery väčšiny medzimestských spojov kus, ktorý prifučal (myslené doslovne) patril k muzeálnejším exponátom. S hrdzavou karosériou, počmáranými sedadlami i dávno zničeným pružením, cesta ním by dala zabráť i omnoho odolnejším povahám než tá Timova. Napodiv, okrem päťice statných chlapov a dvojice malých prieskumníkov, nik ďalší do autobusu nenastúpil. Atreyu kúpil lístky až na poslednú zastávku. Aspoň tak to vyplývalo z prekvapenej reakcie vodiča, ktorý sa Atreyu musel hneď dvakrát opýtať, či to myslí vážne. Bohužiaľ, meno zastávky Tim ani tentoraz nezačul. Ako už tradične, zasadli na posledné sedadlá a Atreyu vytiahol z rucksaku svoj tablet. Tim si myslel, že zasa ide hrať nejakú prihlúplu hru, no Atreyu mu mrňavé 5 a pol palca široké zariadenie podal. "Tu máš. Je tam všetko o misii." Keď Tim pozrel na display tabletu uvidel akúsi mapu. Satelitný záber zobrazoval zalesnenú oblasť s rozmernými budovami medzi ktorými sa vinulo množstvo ciest. Jedna z budov sa týčila do takej výšky, že na okolitú krajinu vrhala dlhočizný tieň. Aj napriek svojim nadštandardným rozmerom, betónové skelety nepatrili k najzaujímavejšiemu čo mapa ponúkala. Tento primát získal zvláštny útvar nachádzajúci sa v ľavej časti obrazovky. "Čo je to ?" Zašepkal Tim potichu, aby ich hlučná päťica spolucestujúcich vyesedávajúcich v prednej časti autobusu nezačula. "To je miesto, kam ideme. Tam a ešte tu vedľa." Atreyu cinkol nechťom do ďalšieho útvaru nachádzajúceho sa necelú míľu od prvého. Neprirodzené sfarbenie kosoštvorcovej štruktúry striedajúcej žltú s odtieňmi oranžovej, červenej i sivej pôsobilo cudzorodo. "Vidíš tú vec ?" Šepol Atreyu vzrušene. "To je mŕtva zóna." "Mŕtva ? Ako to myslíš, že mŕtva ? Čo je to, to červené ?" Atreyu pozrel dopredu na rozjarenú družinu chlapov zabíjajúcich čas hraním kariet. Našťastie ani jeden z nich o dvojicu chlapcov nejavil záujem. "Tu na tomto mieste nič nerastie. Je to zóna, kde nič nežije. Kedysi tam bola baňa na nejaké železo, ale potom to zobrali zelení." "Myslíš, mimo..." Zajachtal Tim. "Nie ! Naši zelení. Zelené gummy. Spravili z toho niečo ako základňu. Presne to neviem, lebo XCOM to ešte nepreklepla. To musíme spraviť my. Musíme zistiť čo tam skrývajú. Je

možné, aj keď nie je isté, že tam dolu niečo je." "Myslíš základňa, však ?" Atreyu prikývol. "Tá vec tam dole vedľa toho červeného je diera v zemi. Vraj to bola povrchová baňa, no podľa mňa je to dríst. Ak by to bola baňa, už by ju dávno zahrabali. Preto si v XCOM myslíme, že tam musí byť aj niečo iné." Tim opätovne vzhliadol na mapu. "A čo ak tam tá základňa naozaj je ? Potom ju určite budú strážiť. Ak tam vojdeme, nepôjdu po nás ?" Atreyu sa spokojne rozťahol na sedadle, ruky ležérne zasunúc za hlavu. "Nemajú šancu. Budeme mať krytie. Keby niečo skúsili, naši ich rozprášia." "Ako ?" Atreyu kývol k streche autobusu. "Nie sme tu sami. Nad nami je loď. Ehm, bojová loď. Keď vojdeme dnu, bude čakať hore v mrakoch a všetko monitorovať. A keby niečo..." Atreyu si vystretými prstami prešiel po krku. "Však vieš čo ?" Tim sa dychtivo vrhol k zadnému sklu. "A tá loď je teraz nad nami ?" "Hej. Keď však budeme na misii vyletí hore, aby mohla všetko lepšie sledovať. Má milión špeciálnych prístrojov, z ktorých presne zistíme kam máme ísť. No teraz je tu s nami. Má však štíty, takže ju vidieť nemôžeš." "Že nemôžem ?" Tim si hodil školskú tašku na kolená a začal v nej kútrať. "Čo robíš ?" Opýtal sa Atreyu nechápavo. "Hľadám tie brýlky. Chcem ich testnúť. Ešte nikdy som nevidel ozajstnú loď." Tim konečne našiel to čo hľadal a skôr než Atreyu stihol zareagovať, nasadil si ich na nos. Nalepiac sa na okno, čakal že uvidí ohromné motory, široké krídla, radiacu kabínu či nosiče zbraní, no... Smola. Okrem nevýrazného novembrového slnka, nič z očakávaného úžasu nenastalo. "Atreyu, kde je to ? Ja nič nevidím." Atreyu sa naklonil k priateľovi a strhol mu okuliare z očí. "Už som ti predsa povedal, že týmito brýlkami takéto lode neuvidíš. Tá vecička má bojové štíty, takže vieš čo..." Tim si sklamané povzdychol. "A nemohli by ich aspoň na sekundu vypnúť ? Chcel by som ju iba na chvíľu vidieť." "Čo ti šibe ?" Zavrčal Atreyu a špeciálne okuliare zasunul späť do Timovej tašky. "Radšej si poriadne pozri tú mapu. Za chvíľu tam budeme a dovtedy musíš presne vedieť čo kde je. Musíš sa ju naučiť naspamäť, inak tam nemôžeme ísť. Je to jasné ?" Tim bez slova prikývol, aj keď nie celkom rozumel prečo je v dobe satelitnej navigácie potrebné učiť sa mapy naspamäť. Iba žeby elektronické mapy, tak ako všetky elektrinou poháňané zariadenia v blízkosti mimozemských základní nefungovali. Tak či onak, skôr než autobus na poslednú zastávku dorazil, Tim mal celú mapu v malíčku. Keď vystúpili (ako poslední, pretože päťica chlapov opustila autobus o 2 zastávky skôr), ocitli sa pred osem stôp vysokým, hrdzou prežratým plotom. Hoci pletivo ešte vždy držalo a ostatný drôt na vrchole vzbudzoval rešpekt, zhrdzavené rúrky vietor na niektorých úsekoch vychýlil zo zvislej polohy natoľko, že plot miestami klesal do polovice pôvodnej výšky. I to však bolo príliš nato, aby cezeň prekázli. Ešte spustnutejšie ako plot samotný pôsobil vysoký porast za ním. Husté trsy kríkov vytvárali druhú, ďaleko neprístupnejšiu bariéru. I teraz bez listov ich bolo dosť na to, aby neodhaľovali nič zo zóny za plotom. Tim pristúpil k železnej ohrade, nakuknúc dnu. "Ako sa dostaneme na druhú stranu ?" Atreyu zakmásal jedným z už naklonených pilierov, no i napriek viac ako 30 stupňovému uhlu, stĺp vydržal. "Musíme to obísť. Určite nájdeme nejakú dieru, alebo miesto, kde bude plot spadnutý. Pod, pozrieme sa ďalej. Ak tam nebudú kríky, prelezieme to." Ako sa čoskoro ukázalo, nič preliezať nemuseli. Po asi 300 yardoch došli k miestu kde v oplotení zivala taká diera, žeby sa ňou poľahky preliezol i menší kôň. Otvor, na ktorý naďabali však upútal nielen svojou veľkosťou ale i tvarom. Dokonale kruhový výrez pôsobil neprirodzene. Vyzeral, akoby ho ktosi do plotu vystrihol. (Napríklad špeciálnou laserovou pílkou.) Keďže za plotom nerástli žiadne kroviny ani kríky, Atreyu mohol nakuknúť dnu. Za kovovým oplotením sa nachádzal nízky porast tvorený poväčšine zoschnutou trávou. Vyššie stromy rástli až o hodný kus ďalej v miernom svahu, ktorý bol dostatočne vysoký na to, aby zakryl širší výhľad na krajinu.

"Super." Zašúchal Atreyu dlaňami. "Stade sa dostaneme dnu. Podľa mapy by asi po 500 yardoch na juh mali byť nejaké haraburdy." "Haraburdy ?" "Tie staré barabizne čo si pozeral na mape. Tie preskúmame ako prvé. Niekedy ich tí hajzli používajú na krytie." "Myslíš ako v tom lese ?" Tim si spomenul na misiu z predchádzajúceho týždňa, kde Atreyu o starej drevenej šope prehlásil čosi podobné. "Presne tak, aj keď vtedy to bol iba ich sklad. Teraz tam dolu však určite bude aj niečo viac. Tí vojaci sú tu už hrozne dlho a mali tak kopec času všetko zakryť tak, aby to vyzeralo ako staré zbúranisko." Tim sa narovnal, očami opíšuť kruhovitý otvor cez ktorý sa chystali vstúpiť dnu. "A čo ak nás chytia ?" "Kto ? Mimoszemšťania ?" "Nie vojaci. Ak tu majú svoju základňu, určite ju budú sledovať. Raz som čítal takú knihu, kde vojaci mali okolo základní v zemi špeci čidlá, ktoré hneď zistili keď išiel niekto okolo a potom tam poslali helikoptéru." "Helikoptéru ?" Atreyu kývol pobavene k nebesiam. "Vieš čo by s ním naša RXka spravila ?" "RXka ?" "Tá bojová loď o ktorej som ti hovoril sa volá sa RX, aj keď my ju voláme RXka." Tim pozrel na oblohu, kde okrem rýchlo prúdiacich mračien nič nezbadal. "Neboj Tim. Všetko bude OK. So mnou a našimi RXkami sa nemusíš ničoho báť." "Ale veď ja sa predsa nebojím. Iba mi je zima." Atreyu odvetil úškrnom a podal kamarátovi svoj ruksak. Keď preliezli na druhú stranu, zamierili južným smerom, kde sa podľa mapy mala nachádzať skupina polorozpadnutých objektov. Aby ich nik nezbadal, postupovali popri plote, krytí nízkym krovím. Boli asi tak v polovici, keď Tim uvidel akúsi tabuľu. Zavesená z opačnej strany, jej povrch pokrývala nepravidelná koláž hrdzavých škvŕn. "Nepozrieme sa na ňu ? Možno tam bude niečo dôležité." Atreyu mávol rukou. "Kašli na to. Určite je to celé hrdzavé. Asi to budú len nejaké drísty o bani." Tim sa však odbiť nenechal. Tabuľu umiestnenú z opačnej strany plotu spolu s vedľa stojacim stĺpom stihla všadeprítomná hrdza natoľko poškodiť, že sa prehýbal až k zemi. Atreyu musel plot nakloniť k sebe, aby Tim mohol z bočnej strany nápis uvidieť. "Čo je tam ?" Zavrčal Atreyu, keď kamarát bez slova dobrých 30 sekúnd študoval poškodené písmená. "Vstup. Je tam niečo o vstupe." Tim sa k ohýbajúcemu plotu naklonil ešte viac. "Vstup zakázaný ! Píšu tam, že vstup nepovoleným osobám je zakázaný." "Nepovolaným ?" Zopakoval Atreyu, pustiac plot. Kovové oká prudko vystrelili dopredu, šľahnúc Tima po tvári. "Oh sorry. Nechcel som. Si OK ?" Tim si zotrel krvavú stopu z líca meravo pozrúc na priateľa. "Atreyu, píše sa tam, že sme v zakázanom priestore." "No a ? Gumy také veci píšu všade. Chcú nás nastrašiť, aby sme im dali pokoj. No na našu RXku nemajú..." Atreyu znova kývol k oblohe. "Hovorím ti, všetko bude v pohode. Poďme k tým barabizniam. Určite tam niečo nájdeme." Keď po chvíli došli na určené miesto rýchlo zistili, že to čo Atreyu označil značne hanlivým pomenovaním, bol ešte veľmi jemným opisom skutočného stavu. Miesto na ktorom sa ocitli predstavoval súbor polorozpadnutých stavieb z ktorých už väčšinou ostali len betónové skelety. Priemyselné haly s obrovskými otvormi kedysi zakryté sklobetónovými oknami teraz zívajú prázdnotou. Pomaľované steny skráslené nereprodukovateľnými nápismi i všadeprítomné kusy hrdzavého haraburdia, zbytky strojov na spracovanie vyťaženej rudy, prepadnuté stropy, mláky vody i trsy zoschnutej trávy, ktoré si i v týchto nehostinných podmienkach našli priestor na život dodávali areálu depresívny charakter. Menšia administratívna budova na konci komplexu na rozdiel od hál nemala okná porozbíjané, no jej interiér, najmä zbytky kancelárskeho nábytku a zvlhnuté steny naznačovali, že ani do týchto priestorov už dlhšiu dobu nikto nevšiel. Tim s Atreyu postupne prehliadli všetky budovy, vrátane vysokého komína, ktorý Tim uvidel už na záberoch zo satelitu, no nič podozrivé nenašli. Keď dokončili prieskum poslednej haly (so zrúteným stropom a nebezpečne popraskanými piliermi), zamierili na západ k miestu, kde sa podľa mapy mal nachádzať nevelký lesík. Len čo zišli z

betónovej cesty prepájajúcej jednotlivé budovy, Atreyu zastavil, ukážuc na zem. "Vidíš ? Stopy !" V pôde rozmočenej snehovou prehánkou zo včerajška ležala dvojica vrúbkovaných pásov aké zvyknú zanechať pásové vozidlá. "Čo je to ?" Atreyu pokrčil plecami. "Traktor, alebo buldozér. Nevieť presne, no tank to asi nebude. Ten je veľmi ťažký a tieto stopy nie sú až tak hlboké. No pre istotu odoberiem vzorky." Keď Atreyu otvoril batoh Tim uvidel, že okrem detektora mimozemských artefaktov (vecičky podobajúcej sa na držadlo v električke, ktorou včera tak slávne objavil Ghylona) v ňom leží i niekoľko fľaštičiek z plastu. Atreyu vytiahol jednu z nich, aby za pomoci maličkaj paličky prilepenej k vrchnáku odobral kúsok rozbahnenej zeminy. "Načo to XCOM potrebuje ? Myslíš, že tá zem môže byť kontaminovaná ?" "Môže. Vieš Sliziaci, oni..." Atreyu na chvíľku zaváhal. "Oni sú vlastne sliz. A ten sliz sa dá nájsť všade tam kde sú. Teda vlastne nie sliz, ale jeho atómy. Keď tu tí hajzli boli, zistíme to. Nájdeme ich stopy. Preto potrebujeme vzorky." Atreyu zatriasol skúmvkou naplnenou kúskami blata a opatrne ju vložil do ruksaku. "Tak a teraz môžeme ísť ďalej." Rozbahnená cesta stúpala nahor do prudkého briežku za ktorým sa mal nachádzať (aspoň podľa záberov satelitu) hustý les. Keďže blata stále pribúdalo, museli zísť z cesty a ďalej pokračovať po zoschnutej lúke plnej nevysokých krovín o ktoré sa aspoň čiastočne dalo pridržať. Ani to však nezabránilo, aby na strmom kopci niekoľkokrát nepošmykli, takže skôr než dorazili na vrchol obaja nielenže lapali po dychu, ale blato mali ako na šatách tak i vo vlasoch. I napriek všetkým útrapám, to čo uvideli ich okamžite prinútilo zabudnúť na všetku únavu i špinu. Oblasť, ktorú mapová aplikácia vyobrazila ako územie zelených stromov pripomínalo mesačnú krajinu. To čo kedysi bývalo lesom sa zmenilo v zástup oholených, telegrafných stožiarov. Nie skutočných stožiarov so skutočným vedením. Stĺpy na ktoré Tim s Atreyu hľadeli kedysi bývali ozajstnými stromami. To čo z nich však neznáma sila spravila, stromy nepripomínalo ani v najmenšom. Polámané konáre zmenené v drobné kýpte, popraskaná, ošúpaná kôra visiaca v dlhých, nebezpečne vyzerajúcich cároch, kusy drevnej hmoty v zhnitom i spráchnivenom stave pováľané po zemi či vyvrátené korene povytŕhané strašnou silou zo zeme. To na čo hľadeli už nebol les, ale niečo celkom iné. Cintorín. Obrovský cintorín mŕtvych stromov. Pohľad naň pôsobil deprimujúco a desivo zároveň. Tim mal čo robiť, aby sa dokázal spamätať. "Atreyu, to má byť ten les ?" Atreyu prikývol. "Vyzerá cool však ?" "Cool ? Všetko je to hrozné ! Tie stromy sú mŕtve. Také niečo... Také niečo som ešte nikdy nevidel." "Nie ? Tak to si mal byť v Idahu ! Tam by si videl iné veci." Atreyu kývol k miestu, ktoré kedysi bývalo lesom. "Je to normálna mŕtva zóna. Také veci robia všade. Hajzli jedni." "Mŕtva zóna ? Čo je to vlastne tá mŕtva zóna ?" Skôr než Atreyu odvetil, pozrel k oblohe, asi aby sa uistil, že bojová loď RX je stále nad nimi. "Mŕtva zóna je miesto, kde tie ***** zabijú všetko čo tam kedysi žilo, aby ho premenili na svoju krajinu, akú majú doma na svojej planéte. Najprv všetko postriekajú takým ***** a potom si dolu pod zemou spravia svoju základňu. To, že sme objavili tento les je vlastne super. Je to dôkaz, že tu sú !" Tim pozrel na blatný chodník uprostred ktorého stáli. "Takže tá základňa je dolu pod nami ?" "Nemusí byť hneď tu. Ale to, že je tu tento mŕtvy les znamená, že tu základňu niekde majú, alebo chcú mať. Ak pôjdeme ďalej, mali by sme dôjsť až k tej jame čo bola na mape. Tam urobíme ďalší prieskum." "Až tam ? A teraz nezoberieš vzorky ?" "Ale jasné, že hej. Aj tu, aj tam." Ako to Atreyu povedal, z batohu vytiahol ďalšiu zo série plastových fľaštičiek, aby do nej načrel kúsok rozmočenej zeminy. Timovi pri pohľade na kamaráta síce prišlo divné, že odber kontaminovaných vzoriek nerobí aspoň v rukaviciach, no napadlo ho, že Atreyu má na sebe ochranný štít, ktorý vidieť nemôže. Len čo boli hotoví, zamierili ďalej. Rozblatenú cestu posiatu stopami po prechode pásových i kolesových vozidiel

znova radšej obišli a predierajúc sa pomedzi mŕtve stromy, pokračovali k vytýčenému cieľu. Ak prvotný pohľad na vyschnutý les spôsobil šok, prechod cezeň predstavoval nočnú moru. Napadané konáre praskajúce pod nohami skrývajúce drobné jazierka vody i blata pripomínajúce miniatúrne močiare, odporný zápach hnijúceho dreva rozožratého podkôrnym hmyzom či obrovské kmene kedysi mohutných stromov cez ktoré museli raz preliezať a inokedy podliezať. Spustnutá krajina bez akejkoľvek zelene, stebľa trávy, či cvrlikania vtákov a mrazivý vietor dodávajúci inak mŕkavému miestu príval lomozu a prašťania uhynuvších konárov. Aj keď Tim napredoval v kamarátových šľapajach, s očami na stopkách, neustále striehol raz vpravo, raz vľavo - ako strážny robot v pohotovostnom režime. Ak má Atreyu o základni pravdu, mimozemšťania už o nich musia vedieť a je len otázkou času kedy na nich zaútočia. Ako si tak prezeral okolie, uvidel zvláštny čierny bod na jednom z vysoko postavených konárov. V návale strašidelných výjavov hrnúcich sa zo všetkých strán by podivný objekt vôbec nezaregistroval, ak by sa ten nepohol. Vták. Podľa sfarbenia pravdepodobne havran, hoci väčšina jeho neupraveného peria nesúrodou vytŕčajúceho do všetkých strán pôsobila zvláštne. Tim na chvíľu zastal, aby si živú bytosť, prvú na ktorú od vstupu do areálu naďabil mohol lepšie obzrieť. Nanešťastie iba mohol, pretože konár s okrídleným stavovcom sa nachádzal tak vysoko, že na jeho podrobný prieskum by potreboval minimálne ďalekohľad. Keďže Atreyu si jeho zastavenie nevšimol, musel pridať do kroku aby ho dobehol. Kráčali ešte niekoľko minút, kým dorazili k malému jazierku. Tu, vyčerpaní neustálym preliezaním, na chvíľu zastali. "Už to nie je ďaleko. Ešte asi pol míle a sme tam." Tim s námahou lapajúc po dychu vykonal hlboký predklon, aby vzduch mohol ľahšie prenikať do pľúc. Stojac na okraji jazierka, jeho tvár sa zazrkadlila na temnej, čiernej hladine. "Fuj, čo je to za hnus ?" Tim ukázal na veľké oká domodra sfarbených škvŕn ligotajúcich sa na hladine jazierka. "Hm. Asi olej." Atreyu s o nič menším znechutením topánkou opatrne šplechol do vody. Zdvihnúc jeden z konárov rozhádzaných všade po okolí, ponoril ho do odpornej tekutiny, dávajúc si pozor aby do nej nespadol. Aj keď dlhá vetva merala dobrých desať stôp a Atreyu ju ponoril až po koniec, dno stále nedosiahol. "Ty vole. To musí byť nejaká studňa, alebo niečo také. Pozri aké je to hlboké." Tim urobil krok vzad. Už len pohľad na zvlnenú hladinu naháňal hrôzu, nehovoriac o palici, ktorú keď Atreyu vytiahol, celý jej povrch pokýval povlak čiernej zapáchajúcej látky. "Neboj sa Tim." Riekol Atreyu chlácholivo. "Je to iba debilná šachta čo predtým viedla do bane. Preto je taká hlboká. Určite tam mali stroje z ktorých vytiekol olej a spravil tieto škvŕny. Je to normálka, že staré bane zatopí voda. Normálne bývajú v baniach čerpadlá, ktorými vodu čerpajú von, no keď ich vypnú, šachty zaleje." Atreyu odstrčil zašpinenú palicu a obrátil sa k priateľovi. "Vyzerá to cool, však ? Určite tu takýchto šácht bude aj viac." Tim neodvetil, a zapchávajúc si nos dlaňou radšej odvrátil tvár. Zrak mu padol na konár neďalekého stromu. (Alebo presnejšie, to čo z neho ostalo.) Ako osteň stredovekej zbrane vytŕčajúc niekoľko yardov nad zemou, Tim uvidel, že na jeho konci sedí havran. Čierny s rozcuhaným a čiastočne i vypadaným perím, akoby z oka vypadol tomu, ktorého videl pred niekoľkými minútami. "Atreyu pozri." "Čo je to ?" Odvetil Atreyu znudene. "Asi havran. Videl som ho už predtým na jednom strome, no bol tak vysoko, že som naňho poriadne nedovidel." Atreyu posmešne pozrel na priateľa, neodpustiť si úškrnok. "Keď si naňho nevidel, ako vieš, že to bol ten istý ?" "Podľa peria. Vidíš tam na boku ? Má ho vypadané. A takisto mu trčí, ako tomu, ktorého som videl." "Oh, to vážne ? A keby to aj bol ten istý tak čo ? Možno si myslíš, že mu dáme niečo žrať." "Žrať ?" Atreyu sa sklonil k zemi, no nie preto, aby z batoha vytiahol kúsok chleba či nebudaj v rozbahnenej pôde našiel chutného červíka. To po čom

siahol predstavoval podstatne menej jedlú 'pochúťku'. Kameň. Objemný kusisko skaly v ničom nepripomínal pekný okruhliak akými bývajú obsypané brehy riek či potokov. Atreyu si neforemný kus horniny poťažkal v ruke. "Čo chceš urobiť ?" Opýtal sa Tim zdesene. "No predsa, pozdraviť ho." Atreyu sa začal napriahať, keď mu Tim zadržal ruku. "Čo je ?" Zasyčal Atreyu zúrivo. "Však je to len blbý vták..." Tim neodvetil. Meravo hľadiac na opelíchanca, spodná sánka mu klesla. Čierny havran, ktorý k ním bol doteraz obrátený profilom sa náhle otočil. Jedno z dvojice očí zvierat'u chýbalo. Drobná jamka bez výplne, pravdepodobne pozostatok dávneho súboja, pôsobila zlovestne. No ani druhé oko nevzbudzovalo príjemnejšie pocity. Pravdepodobne lom svetla narážajúci na miniatúrne kvapôčky vodnej pary v prízemnej hmle zapríčinil, že oko dravca svietilo dočervena. Tim cúvol. "Vidíš to oko ?" "Ktoré ? Však ho tá zdochlina nemá !" Atreyu využijúc kamarátovo ohromenie, vymrštil skalný projektíl smerom na vtáka. Minul ho iba tesne. Ťažký kameň sa v dutej ozvene odrazil od spráchniveného konára, pár palcov od miesta kde zviera stálo. Napodiv, ani silný úder neprinútil dravca vzlietnuť do bezpečia a namieriac svoje zdravé oko na dvojicu chlapcov, preťal ich ostrým (takmer) laserovým pohľadom. "Takže tebe to ty zdochlina nestačilo čo ?" Atreyu sa zohol po ďalší kameň. Vták zrazu zamával krídlami a ako raketa vystrelená z rampy zmieril v ústrety svojim protivníkom. Tim, ktorý nespustil z havrana zrak sa stihol uhnúť, no Atreyu dlhý vlasový porast zachytili končeky pazúrov okrídlenca. Atreyu zasyčal od bolesti, voľnou rukou sa zaženúc po protivníkovi. Márne. Havran bol rýchlejší a obrannému gestu sa bez problémov vyhol. Urobiac prudkú otočku doprava, tentoraz si to namieril na druhého z dvojice prieskumníkov. No to už bol Tim pripravený. S palicou v ruke, šikovne sa zahnal po letiacom nepriateľovi. Aj keď ho nezasiahol, stačilo to na to, aby si vták ďalší útok rozmyslel a radšej rýchlym letom zmizol v korunách stromov. "Si OK ?" Zvolal Tim zadychčane. "Hej. Ani ma nepoškrabal, iba sa mi zamotal do vlasov. No aj tak to bolí ako sviňa. Hajzel jeden ! Škoda, že si ho netrafil. Keby som mal pištoľ, tak ho rozstrelím, že z neho neostane ani fľak. ***** jeden. Ešte sa mi nikdy nestalo, aby na mňa zaútočil sprostý vták. Myslel som, že také kraviny sú len vo filmoch." "A myslíš, že to bol naozajstný vták ?" Atreyu nechápavo pozrel na priateľa. "Ako to myslíš, že naozajstný ? Čo iné by to malo byť ?" "Jeho oči. Videl si jeho oči ? Akoby ich mal zo skla." "Zo skla ?" "Hej to jedno, lebo to druhé nemal. Ligotalo sa mu a bolo celé červené, akoby v ňom mal laser." Atreyu prekřížil zrak. "Laser v oku ? Čo myslíš, že to bol Terminátor ?" "Nie, ale čo ak to bol robot ? Čo ak ten vták nebol skutočným vtákom, ale niečím ako špiónska kamera ? Mohol to byť robot čo vyzerá ako havran, no v skutočnosti je umelý a v očiach, teda vlastne v oku má kameru, aby nás mohli sledovať. Ak by z obyčajného havrana spravili robota, nikto by si nič nevšimol. Každý by si myslel, že je to normálny vták a nikoho by nenapadlo, že môže byť lietajúci špión. Takto by mohli sledovať hocičo. Raz som o tom písal vo svojej knihe. Tato mi síce povedal, že je to kravina a nič také neexistuje, no on nevedel o XCOM, ani o nich. Čo ak ten vták nebol skutočným vtákom, ale umelým ?" Atreyu sa tentoraz napodiv nezasmial. Zošpúliac pery, tvár mu zväžnela a sklopiac zrak, chvíľu intenzívne premýšľal. "A vieš, že môžeš mať pravdu ? Už som o takých vecičkách počul. Raz mi o tom jeden kámoš z XCOM hovoril. Vraj také niečo dostali, keď boli na Marse." "Na Marse ?" "No... Vlastne to nebol skutočný Mars. My len tak hovoríme niektorým miestam, aby sme ich pomýlili. Tajné kódy, však vieš..." Tim zamyslene pozrel do korún zoschnutých stromov. "Takže myslíš, že to mohol byť naozajstný robot ?" Atreyu pokrčil plecami. "Na isto to neviem, no teraz to aj tak nezistíme. Musíme ísť ďalej. Za 3 hodiny bude tma a dovtedy musíme vypadnúť. Nechcel by som tu byť aj v noci." "Prečo ?" Opáčil Tim trochu nelogicky, keďže

pravdou bolo, že posledné po čom by túžil bolo stráviť noc v mŕtvom lese. Atreyu mal našťastie s nechápavým priateľom dostatok pochopenia. "Vieš, v noci to tu môže byť nebezpečné. Cez deň sú na svojich základniach. Ale keď je tma, vychádzajú von. Oni neznášajú svetlo. Aj preto to musíme zmáknúť ešte teraz keď je vidno. Chápeš ?" Tim prikývol, hoci nie celkom rozumel prečo by tak vyspelí mimozemšťania disponujúci neviditeľnými štítmí museli vychádzať von práve v noci. No asi na to museli mať nejaký extra dôvod, keď to Atreyu povedal. Skôr než vyrazili, Atreyu zo zatopenej šachty odobral vzorky vody a fľaštičku čiernej tekutiny vsunul na dno ruksaku, tak ako dvojicu predchádzajúcich. Aj keď k hlbokému kráteru to nemali viac než 500 yardov, neprešli ani tretinu, keď museli opätovne zastaviť. Tentoraz za to nemohla banská šachta, ani napadané konáre. Desivo znejúci pazvuk, ktorý ako rev ohromného veľjaštera zarachotil pustým lesom postavil oboch chlapcov do pozornosti. Atreyu si s Timom vymenili prekvapené pohľady. "A to malo byť čo ?" "Auto ! Znelo to ako auto." Tim pozrel na východ, odkiaľ podivný zvuk dorazil. "Rýchlo. Za mnou !" Atreyu sa pohotovým skokom ukryl za najhrubší strom v okolí. Tim kamaráta ihneď nasledoval. Rev motora sa po chvíli zopakoval. Podľa šírenia zvuku hluk musel prichádzať z neďalekej cesty. Keďže sami stáli mierne nad úrovňou okolitého terénu, v nehumom poraste bez problémov dovideli až k okraju rozbahnenej cesty. Hukot burácajúceho motora bol čoraz silnejší. Tim sa pritlačil za kamarátov chrbát. S tmavomodrou vetrovkou si v duchu mohol iba zanádať prečo si do lesa nezobral niečo menej nápadné. Po krátkej chvíli odporový rámus doplnil i kúdol hustého čierneho dymu. Mohutný motor, ktorý ešte stále nevideli musel zaberáť na plné obrátky. "Atreyu, myslíš, že sú to oni ?" Zašepkal Tim, nevydržiavajúc vzrastajúce napätie. Atreyu zavrtil hlavou a ešte viac sa prikrčil k stromu. Zrazu sa spomedzi stĺporadia oholených drevín predrala predná časť vozidla. Stroj podobný obrnenému transportéru mal v zadnej časti mohutnú korbu na ktorej stáli dve bytosti. Či to boli ľudia sa s istotou nedalo povedať, pretože obaja mali na sebe celotelové oblečenie bielej farby a z tváre im trčali dýchacie masky vzadu pripojené k širokým vakom so zásobami (snáď) kyslíka. Okrem dvojice postáv, korba pásového vozidla viezla aj čosi oveľa zaujímavejšie. Nepriehľadné nádoby z plastu sfarbené rovnako ako oblečenie dvojice niesli na svojom boku červený symbol lebky a dvojice hnátov prekrížených cez seba. Symbol, ktorý Tim už mnohokrát videl v škole na hodinách chémie či vo filmoch ho zamrazil. Čo tak nebezpečné mohla dvojica v nádobách s lebkou prevážať, že museli mať na sebe protichemické obleky, aké používajú vojaci ? Rev motora náhle zosilnel, keď sa výkonný ťahač pokúsil prekonať terénnu nerovnosť. Postavami na korbe to heglo, no reťazami ukotvené nádoby sa ani nepohli. Ďalší závan asfaltovo-čiernych spalín a vozidlo zvládlo i viac ako 15 stupňové prevýšenie. Teraz, keď sa dostalo na trochu rovnejší terén mohlo pridať do tempa a po niekoľkých sekundách stroj i jeho posádka zmizli z dohľadu. Tim si v duchu vydýchol, a keďže ho už začínal pobolievať chrbát, narovnal sa. "Boli to oni !" Zahlásil Atreyu vzrušene, otočiac sa k priateľovi. "Vojaci. To oni im pomáhajú. Museli to byť ich agenti. Videl si tie sudy čo mali vzadu ? Určite to boli mimozemské baktérie čo spravili z lesa tento shit." "Ty myslíš, že ich sem vylievajú ?" "Áno. Preto tu nič nežije. Teda okrem toho havrana čo však určite bol robot." Tim preglgol. Spomienka na oblečenie dvojice mu pripomenula čosi oveľa závažnejšie. "Keď tí dvaja mali na sebe skafandre, aby sa nenakazili, čo my ? Čo ak sa tých baktérií nadýchame ?" Atreyu zavrtil hlavou. "Nie ! My sme krytí. Máme tu predsa RXku. Tá okolo nás robí neviditeľný špeci štít, a preto sa nakaziť nemôžeme. Štít nás ochráni pred všetkými baktériami aj strelami, ak by po nás pálili." Tim po očku pozrel hore k lodi, ktorú vidieť nemohol. "A si si istý, že ten štít je zapnutý ? Čo ak sa vypol ?" Atreyu si namiesto

zbytočných slov vyhrnul rukáv na ľavom zápästí a niekoľko sekúnd šťukal po neviditeľnej klávesnici. "Hm, takže je to OK. Zmýlil som sa. Neboli to baktérie, ale mlieko." "Mlieko?" Tim vypeštil neveriacky oči. "Hej. Pre mimozemské zárodky. Vieš, oni to pijú. Teda vlastne nepijú, ale sú v ňom uložené. Nie je to vôbec nákazlivé, aj keď do toho nesmieš pchať ruku, lebo je to kyselina a rozleptalo by ti ju na kosť." Tim sa zamračil. "Keď to nie je nebezpečné, prečo tí dvaja na mali sebe tie skafandre?" Atreyu si povzdychol. "V prvom rade to neboli skafandre, ale NBC obleky. A 'N' znamená rádioaktívne. To mlieko je totižto rádioaktívne a tak sa musia chrániť. No my sa báť nemusíme. Nad nami je štít, a preto sme v pohode. Už som to checkol. RXka má všetky štíty zapnuté." Tim si odúkol a iba s malou dušičkou pozrel na západ, k cieľu ich cesty. "Ideme?" "Jasné." Atreyu si vak s odobranými vzorkami hodil na chrbát a mávnuc na priateľa, vyrazili vpred. Hoci k okraju lesa to už nemali ďaleko, posledné úseky sa ukázali byť najťažšie. Okrem hrozby odhalenia im cestu znepríjemňovali aj narúbané stromy. Nevysoké zbytky pňov i rozváľané kusy guľatiny dokazovali, že okrem prirodzených procesov tu úradovala i motorová píla. Aj napriek všetkému, koniec bol stále bližšie. Atreyu kráčajúci v čele bol prvý kto uvidel otvárajúci sa les. Mierne stúpajúci svah síce zabraňoval odhaliť čo za ním nasleduje, no ani to Atreyu nezabránilo, aby sa nepustil do behu. Tim zápasíac s únavou i nedostatkom kyslíka, nedokázal kamaráta nasledovať. Veľká chyba... Len čo Atreyu zmizol dohľadu, lesom zarezonoval krátky, no o to intenzívnejší výkrik. Tim vyletel do strehu. Hlas bezpochyby patril jeho kamarátovi. Ak by mal istotu, že sú sami, určite by na Atreyu zakričal. No takto, zabudnúc na všetku únavu, ako zmyslov zbavený, pustil sa za ním. Posledné desiatky yardov preletel ani nevediac ako. Obrazy pred ním sa zliali do jedinej machule. Odrezky stromov, konáre plávajúce v kalužiach zradnej vody i všadeprítomné blato. Reagovať mohol iba reflexívne. V poslednej chvíli uvidel rozmočenú cestu s hlbokými stopami po prechode pásového vozidla. Keďže kamaráta nikde nevidel, zamieril práve tam. Konečne zbadal koniec lesa. Ešte 20 yardov mierneho stúpania a bude von. Aj keď telo stonalo únavou, Tim jeho úpenlivé prosby na oddych ignoroval. Zrazu, v jedinom krátkom okamihu les skončil a pred ním sa objavilo veľké hlboké nič. Ak by bežal iba o máličko rýchlejšie, na klzkej ceste určite nezabrzdí. Keď v neelegantnom podkíznutí zastavil, od okraja obrovitánskeho zrázu ho delilo nanajvýš 5-6 palcov. Padnúc na kolená, s chvejúcimi perami pozrel cez previs zdanlivo nekonečnej priepasti. Iba strach o kamaráta zabránil, aby sa mu zatočila hlava. Hĺbka krátera na okraji ktorého kľáčal sa nedala ani odhadnúť. Strmá priepasť zvažujúca sa v takmer kolmom uhle padala dolu do neznáma. Okraje kuželovitého otvoru, rovnako ako všetky steny strminy, nepokrývala žiadna zeleň. Iba holá stena z ktorej na niektorých miestach vytrčali betónové koly - pravdepodobne súčasť banskej stavby spevňujúcej svah. Terasovité 'schodište', ktoré vo viac ako 5 yardových odskokoch klesalo až na dno priepasti dokazovalo dávnu banskú činnosť. Dlhoročný vplyv počasia sa na neupravovaných terasách už stihol podpísať. Dažde i neustále zvetrávanie niektoré z nich narušili, iné zosunuli o niekoľko 'podlaží' nižšie. Nech však už bol obrovitý kráter akokoľvek fascinujúci, Tima zaujímalo iba jediné. Úpenlivo zabárajúc ruky do blata, ešte väčšmi sa naklonil nad okraj. Atreyu mal na sebe svetlomodrá vetrovku, no tú i napriek všetkej snahe nikde nevidel. Keďže mu v lepšom výhľade bránil jeden z betónových kolov, chcel sa nakloniť ešte viac, keď zozadu zrazu začul akési syknutie. Po skúsenostiach s útočiacim havranom sa bleskurýchle otočil. Bol to Atreyu. Skrčený za jedným z pňov zúrivo naňho mával. Tim pochopil, že je zle. So zatajeným dychom klesol k zemi a rýchlym plazením o niekoľko sekúnd dorazil k priateľovi. Atreyu ho zdrapil za vetrovku a stiahol za kmeň. Práve včas. Na opačnom okraji hlbokého

krátera sa zjavila postava v ochrannom odevu. Pravdepodobne jeden z dvojice, ktorú videli na korbe mohutného transportéra. Vzhľadom na rozmery dobrých 300 yardov širokého krátera, nevideli neznámemu do tváre, no podľa jeho rozmerov sa dalo usudzovať, že sa jedná o muža. "To sú oni !" Zašepkal Atreyu, prstom ukážuc na cestu na ktorej Tim iba pred niekoľkými sekundami stál. Rozbahnená 'vozovka' sa obtáčala okolo celej priepasti, smerujúc na druhú stranu. Aj keď transportér nevideli, bolo jasné, že musí byť niekde tam, za kráterom. Muž niekoľko sekúnd hľadel do diaľky, no keď nič zvláštne neuvidel, zvrtnúc sa na opätku, zmizol za okrajom vyvýšeniny obklopujúcej priepasť z opačnej strany. Atreyu klesol do blata a so širokým úsmevom drgol na priateľa. "Ty vole... My, ale vyzeráme. Teraz by nás nenašiel ani Predátor." Tim pozrel na svoju vetrovku. Nielen ju, ale i nohavice a topánky mal kompletne od blata. Atreyu bol o niečo čistejší, hoci od kolien nadol bol na tom bol úplne rovnako. "Atreyu, čo sa stalo ? Počul som ako si vykrikol." Atreyu vystrúhal nepekny úškrn a ak by nemal ruky od blata, poklepe si po čele. "Ale, som idiot ! Nevedel som, že je to také strmé. Takmer som zletel dolu." "Dolu ?" Tim pozrel k obrovitému kráteru. "To myslíš tam dolu ????" "Nie, dolu z mosta... Jasné, že tam dolu. Utekal som a šmykol som sa. Ešte dobre, že tam bol taký železný fras o ktorý som sa zachytil, inak by som zletel na ten schod a tí ***** by ma určite uvideli." "A čo tá diera ? Čo je zač ? Také niečo som nikdy nevidel." "Je to baňa. Teda to čo z nej ostalo. Povrchové bane vyzerajú presne ako tento shit. Sú tam také schody, aby po nich mohli chodiť autá keď vyťahujú rudu čo vyťažili. Preto tam sú tie poschodia. No táto je už dávno zatvorená. Pozeral som to na nete. Teraz už tu ostala len tá jama." "Myslíš, že tam dolu majú vchod do základne ?" Atreyu zavrtil hlavou. "Vchod asi nie, ale mohli by tam mať pristávacie dráhy. Také pre UFO. Dolu pod tým by mohli byť hangáre, kde môžu mať ukryté bojové lode, alebo aj iné veci." "Ako čo ?" "To neviem. Ja som tam dolu predsa nebol." Tim sa poškrabal po brade a zamyslene pozrel k okraju priepasti. "No dobre, ale ako sa tam dostaneme ? Tam dolu predsa nezlezieme." Hoci Tim použil množné číslo, v skutočnosti myslel na seba, tajne dúfajúc, že sa Atreyu k nemu pridá. Našťastie sa nemýlil. "Jasné, že tam nepôjdeme. Ak tam niečo je, budú k tomu výťahy. Na druhej strane za kopcom by nejaké mohli byť." Atreyu vytiahol mobilný telefón a ukázal na mape čo má na mysli. Poldruha míle severne od obrovského krátera ležala skupina budov, ktorú doteraz nepreskúmali. Práve tam by sa podľa Atreyu mohol nachádzať vstup do mimozemskej základne. Ak sa však k nemu budú chcieť dostať, budú musieť kráter obísť. "A toto je čo ?" Opýtal sa Tim zvedavo, prstom prejdúc na opačnú stranu mapy. Juhozápadne od krátera, iba niekoľko sto yardov, stála farebná pyramída tvorená odtieňmi žltej, oranžovej, červenej i sivej, ktorú si všimol už na plánoch misie v autobuse. "Hm... To je tá mŕtva zóna, ktorú tiež musíme preskúmať. Pozeral som na nete či tam nebude niečo viac, no písali tam iba, že je to nejaká hlušina." "Hlušina ?" "Hej. Vraj je to z ťažby, no podľa mňa to je krytie. Tam dolu pod tou blbosťou určite niečo bude." "To ako pod tou pyramídou ?" Atreyu prikývol, zväčšiac rozlíšenie mapy. "Fakt to vyzerá ako pyramída." Tim si spomenul na jednu z knižiek Ericha von Dänikena v ktorých sa okrem iného špekulovalo i o tom či májske pyramídy nemohli slúžiť ako navigačné body pre mimozemských návštevníkov. Po všetkom čo však s mimozemšťanmi zažil mu prišlo divné, aby tak vospelí mimozemšťania museli používať práve pyramídy na navigáciu, a tak si svoj nápad radšej nechal pre seba. Atreyu opätovne poklepal po display malého telefónu. "Musíme to obísť a potom sa dostaneme tu." Vystretým ukazovákou ukázal na akési ryhy v zemi pripomínajúce násypy na hrádzach. "Za týmito zákopmi sa skryjeme, keby po nás náhodou tí hajzli šli." "A čo RXka ? Tá nám nepomôže ?" "Ale hej, ale to až keby bolo veľmi zle. Normálne nezasahuje, aby ju

nezistili." Tim zvrátil čelo. "Ak nezasahuje, aby ju nezistili, načo tu je ?" "No predsa, aby nás chránila. Ale až keď to bude ozaj zlé. Neboj sa, v XCOM vieme čo robíme." Ako to Atreyu povedal, strčil telefón do vrečka a mávol k ceste kopírujúcej okraj krátera. "Teraz musíme poriadne zamakať. Je to otvorené a môžu nás z hocikadiaľ uvidieť. Drž sa za mnou a nie že spadneš." Tim bez slova prikývol a hlbokým nádychom si dodal kyslíka (i prepotrebnej odvahy). Atreyu vyrazil vpred najrýchlejšie ako vládal. Keďže cesta bola nielen plná blata ale prechodom pásového vozidla i poriadne rozoraná, na beh sa nedalo ani pomyslieť. Pohyby oboch chlapcov viac pripomínali skákanie obojživelníkov ako kroky cicavcov. Preskakovanie drobných jazierok mútnej tekutiny spojených so zabáraním sa do bahna robilo z každého kroku utrpenie. Našťastie, aj keď obehnutie kráteru trvalo trikrát dlhšie ako by to zabralo po normálnej ceste, nespozorovaní dorazili k vysokému násypu z hliny - jednému z niekoľkých, ktoré križovali územie za kráterom. Podivné kosodĺžnikové stavby - nepochybne dielo ľudských rúk, sa v stovkách yardov tiahli v rovnobežných líniách až k úpätiu farebného kopca - ich prvému cieľu. S dvojnásobnou výškou dospelého človeka, vzdialené nie viac ako 10 yardov od seba poskytovali dokonalý úkryt pred každým kto by chcel dvojicu prieskumníkov z diaľky uvidieť. Atreyu s Timom mohli konečne aspoň na chvíľu zastať. Aj keď neprebehli viac než 400 yardov, v ťažkom terénne obaja lapali po dychu. Tim bol natoľko vyšťavený, že sa musel oprieť o hlinený val. Hlboký nádych okrem doplnenia zásob kyslíka načerpal do jeho nozdier aj čosi celkom iné. Zvláštny ťažko definovateľný zápach ho prinútil kýchnuť. "Ticho !" Zasyčal Atreyu, pretnúc kamaráta nie práve najprívetivejším pohľadom. "Asi nás nezbadali. Keby nás uvideli, už by po nás šli. No radšej to checknem." "Ako ?" Zašepkal Tim dutým hlasom, šuchajúc si nos prstami. "Ostaň tu a ani sa nepohni !" Atreyu využijúc vlhkosť strmého násypu, zabaraním rúk do uvoľnenej pôdy vyšplhal až k jeho vrcholu. Skôr než pozrel cez okraj, vyčkal niekoľko sekúnd či nezačuje niečo podozrivé. Napokon sa na chvíľu vyklonil, no hneď sa aj zošmykol späť. "Tak čo ?" Opýtal sa Tim nedočkavo. "Ale nič. Sú tam iba ďalšie násypy. Nikto tam nie je. Keď si OK, môžeme pokračovať." Tim chcel odvetiť, keď ho náhly záchvat kašľa prinútil dať si ruky pred ústa. "Cítiš ten smrad ? Čo to môže byť ?" Atreyu potiahol nosom. "Smrad ? Ja nič necítim." Tim vykonal opätovný nádych. Zápach spred niekoľkých chvíľ ustrnul. "Tak čo ? Môžeme ísť ?" "Ešte chvíľu." Zaprosíkal Tim a z vrečka si vytiahol vreckovku, aby si ňou utrel nos. Po krátkom oddychu vyrazili vpred. Aj keď cesta nebola úplne rovná, pochod medzi dvojicou valov bol omnoho pohodlnejší ako predieranie sa zničeným lesom či preskakovanie mlák na ceste. Čím bližšie boli k cieľu, tým intenzívnejší zápach Tim pociťoval. Smrad trochu pripomínal chemikálie, ktorými počas rokov nekonečných pokusov napáchlo chemické laboratórium v škole. Boli asi tak v polovici cesty, keď obaja začuli rachot motora. Prichádzal z pravej strany, a hoci znel vzdialene, Atreyu nezaváhal a niekoľkými skokmi sa dostal k okraju násypu. Tim nemieniac byť odkázaný len na kamarátovo svedectvo, rýchlo Atreyu nasledoval. Obaja sa učupili tesne pod vrcholom. Atreyu opatrne vykukol nad okraj, no rýchlo sa stiahol späť. "Auto, vedci !" Zašepkal pridusene, skôr než kýchol. (Našťastie len do rukávu.) Tim sa nadvihol. Prvé čo uvidel, bol ďalší násyp v rovnobežnej línii lícujúci ten na ktorom ležali. Za ním stálo ešte niekoľko podobných útvarov, tvoriac zvláštny, nie veľmi pochopiteľný systém hradieb slúžiacich boh vie k čomu. Až za nimi sa kľukatila prašná (teraz skôr blatná) cesta po ktorej si to šinul terénny automobil. Mohutná dodávka by nestála za slovo, ak by na jej neveľkej korbe nesedela trojica ľudí. Keďže na rozdiel od dvojice z transportéra títo nemali na tvárach dýchacie masky, o ich ľudskej podstate nešlo pochybovať. Dvaja muži a jedna žena sedeli oproti sebe, popruhmi pripútaní k

improvizovaným sedadlám. Aj keď auto šlo dosť rýchlo, podľa smerovania bolo jasné, že dvojicu chlapcov neznámi nezaregistrovali. Netrvalo dlho a vozidlo i so svojou posádkou zmizlo za jednou z množstva terénnych vln, ktorými bol banský komplex posiaty. Tim sklonil hlavu späť za okraj násypu. "Atreyu, kto to bol ? Myslíš, že to boli agenti ?" Atreyu nepekne zvrátil tvár a znova kýchol - tentoraz do dlane. "Do riti aj s tým. Aj teba tak štípe nos ?" Tim kývol k pestrofarebnej vyvýšenine. "Myslím, že to ide odtiaľ. Smrdí to ako v labáku u Fitzpatricka. Asi tam hore niečo bude." Atreyu kýchol do tretice. Odporné sopele, ktoré mu pokryli dľaň s hnusením utrel do nohavíc. "Fuj, to je humus !" "Nechceš moju vreckovku ?" Tim vytasil z vrecka štvorcový kúsok látky, ochotne ho ponúknuc priateľovi. Atreyu s neskrývaným odporom pozrel na skrčenú tkaninu. "Dík, ale to si nechaj pre seba. Ja mám papierovú." Atreyu vytiahol z batoha balíček papierových obrúskov slúžiacich nielen ako jednorazové vreckovky, ale i ako provizórne utierky dlaní. Napodiv, použité vreckovky Atreyu nedal naspäť do ruksaku, ale odhodil ich na zem. Timovi to síce prišlo divné zanechávať tu takýto odpad (aj so vzorkami DNA), no iné veci ho trápili ďaleko viac. "Atreyu, tí na tom aute boli čo zač ? Vyzerali ako ľudia." "No a ? Agenti vždy vyzerajú ako ľudia. Poliši, zelené gummy. Nie všetky zelené gummy musia byť premenené. Niektorí im slúžia iba pre prachy. Možno aj títo. Ale kašlieme na nich. Teraz máme inú robotu." Atreyu ukázal k umelému kopcu od ktorého ich nedelilo viac než 200 yardov. "Musíme odobrať vzorky. Ja vyleziem hore, ale ty keď chceš, môžeš ostať dolu a počkať ma." "Ale čo ten smrad ? Čo ak je to rádioaktívne ? Tí na tom aute mali predsa NCB obleky." Atreyu prevrátil zrak. "Keď už tak NBC, a rádioaktívne to nie je ! Rádioaktívne je iba mimozemské mlieko, a nie toto." Tim zošpúlil pery, s obavou pozrúc na kopec. "No dobre, ale prečo tam musíme ísť ? Nemôžeme tam poslať RXku ?" Atreyu zahrkal ruksakom. "A kto by asi tak odobral vzorky ? RXka je bojová loď. Nemá teleporty, ani robotické ramená. Preto tam musíme ísť my. Ale ako som povedal, ty so mnou nemusíš ísť. Zmáknem to aj sám." Tim sa zatváril mrzuto. Myšlienkou síce nebol nadšený, no nechcel kamaráta nechať v štichu. Hodil si školskú tašku na chrbát, že vyrazia, keď mu zrazu niečo napadlo. "Atreyu, nemáš vodu ?" "Vodu ?" "Hej čistú vodu. Ja mám iba Colu, no potrebujem vodu." "A načo ti bude ?" "Na jednu vec. Chcem niečo vyskúšať a potrebujem na to vodu." Atreyu si s povzdychom zložil ruksak z pliec a vytiahol z neho malú plastovú fľaštičku, asi z polovice neplnenú priesačnou tekutinou. "Stačí to ?" "Hej, díkes." Tim vytiahol z vrecka látkovú vreckovku, ktorú len pred malou chvíľou kamarátovi tak ochotne ponúkal a navlhčil ju vodou z fľaštičky. Keď bol hotový, preložil si vreckovku cez nos a vzadu na temene si ju previazal šikovým uzlom. Takto vystrojený pozrel na priateľa. "Je to proti..." Skôr než Tim stihol myšlienku dokončiť, Atreyu explodoval smiechom. "Heh, cool... Keby si sa videl ! Vyzeráš ako bandita." "Je to proti jedom. Videl som to v jednom filme. Išli tam do takej diery, kde boli jedovaté plyny. Pretože nemali plynové masky, dali si na ksicht namočené vreckovky, aby sa neotrúvali. Aj ty by si si to mal dať. Aj keď to nie je jedovaté, môže ťa rozbolieť hlava." Atreyu mávol rukou. "Mňa hlava nikdy nebolí a také niečo si na ksicht nikdy nedám. V tejto kose ti to primrzne k papuli a budeš mať." Tim si však aj napriek kamarátovým posmeškom provizórnu rúšku z tváre nesňal. Radšej byť chvíľu na smiech, než zbytok dňa stráviť v krčoch. Keď dorazili k umelému kopcu, na chvíľu zastali. Príčinou bola tabuľa nebdalo zapichnutá do zvažujúcej sa steny neprirôdeného štítu. Aj keď nápis podobne ako ten pri vstupe už z veľkej časti rozožrala hrdza, červeným písmom jasne oznamoval zákaz vstupu. Nápis znova doprevádzal symbol lebky s prekríženými hnatmi. "Tim, také tabule sú všade. Nevšímaj si to." Atreyu zhodil ruksak z pliec. "Pôjdeš so mnou, alebo tu chceš zostať ?" Tim pozrel k vrcholu. Kopec

na ktorý sa kamarát chystal vyštverať nemal viac než 20 yardov na výšku, no strmá stena stúpajúca v 30 stupňovom uhle zaváňala problémom. Povrch umelej hory okrem sypkej červeno-oranžovo-žltej hlíny nepokrývali žiadne kríky ani tráva. Odpudzujúco štipľavý zápach okrem nosa dráždil i oči. "Tebe nie je zle ?" Zvolal Tim, nalejúc si čerstvej vody na rúšku. "Tak OK. Pôjdem teda sám. Ty ma počkaj tu. Dobre ?" "Nie !" Zvolal Tim oduševnene. "Chcem ísť s tebou. Ja iba chcem vedieť či ťa nebolí hlava." "Nebolí." Atreyu vytiahol z batohu odberovú fľaštičku na vzorky. "Tašku si daj radšej dolu, aby ťa neprevážila." Tim prikývol a objemná školská taška skončila v blate, hneď vedľa Atreyu ruksaku. Keď Atreyu po prvýkrát zaryl topánku do piesok pripomínajúcej látky, noha mu mierne podklzla. "Dávaj bacha, aby si sa nešmykol. Je to tu hrozne mokré." Pridržiavajúc sa dľaňami, Tim vykonal dvojicu opatrných krokov. Sypká zemina si aj napriek značnej vlhkosti udržiavala dostatočnú pevnosť. Pomalým plazením po štyroch sa dvojici výskumníkov podarilo vyštverať do dvoch tretín kopca, keď Atreyu z ničoho nič zastavil. "30 sekúnd pauza. Fuj, ja už nevládzem." Tim stojac iba o pár krokov nižšie s vďakou prikývol. S rúškou na tvári sa mu dýchalo podstatne ťažšie a ani s Atreyu kondičkou nemohol súperiť. 30 sekúnd sa napokon pretiahol na minútu a tá ešte na jednu. Tim vystúpil na Atreyu úroveň, že sa ho niečo opýta keď ten, asi obávajúc sa, aby ho nepredbehol, rýchlymi skokmi vyšplhal až na vrchol. "Ty vole... To musíš vidieť ! Pod' rýchlo sem ! Také niečo si ešte nevidel." Aj napriek urputnej bolesti v boku Tim pridal do tempa a posledných pár krokov zvládol takmer rovnako rýchlo ako jeho kamarát. Keď sa na vrchole pyramídy vzpriamil, uvidel výjav aký až doteraz vídal iba na obrázkoch zobrazujúcich povrch Venuše. Oranžovo žltá hlina pokrývajúca steny kopca sa na jeho vrchole zmenila v odpornú koláž pestrofarebných odtieňov. Umelý štít z väčšej časti pokrývala hustá mútna tekutina skupenstvom pripomínajúcu blato. Odporná kvapalina nesiahala až k okrajom kopca, ale oddelená izolačnou fóliou vytvárala ohyzdný, príšerne zapáchajúci bazén pestrofarebného kalu. Dívajúc sa na fascinujúce, a zároveň desivé jazero Tim pocítil, že sa chveje. "Dobré však ?" Zahlásil Atreyu uveličene, pozrúc na priateľa. Aj keď mal tvár bledú a sťažka dýchal, usmieval sa. "Také niečo som ešte nikdy nevidel." Skôr než Tim dokázal odvetiť, pritlačil si vreckovku k tvári. Zápach farebnej masy bol neznesiteľný. "Je ti zle ?" Tim bez predstieraného hrdinstva prikývol. "Hlava. Strašne ma bolí gebuľa. Asi sa pogrčiam." Atreyu sa zhlboka nadýchol a rýchlymi pohybmi prstov našukal do neviditeľného prístroja na zápästí sériu príkazov. "Hm... Smrdí to, ale nie je to až také zlé. Podľa prístroja v tom nie sú žiadne mimozemské baktérie. Je to iba chemický shit. Nemusíš sa báť. Toto nás nenakazí." Tim si rukou prešiel po čele. Kropaje studeného potu mu vyrážali ako na tvári tak i po celom tele. "Atreyu, prosím rýchlo. Mne je fakt zle." Atreyu pozrel na prudký svah, ktorým sem vyliezli. "Zídeš aj sám ? Ja iba zoberiem vzorky a hneď som späť." Tim s vďakou prikývol. Bol rád, že kamarát naňho netlačí, aby tu ostal. Neváhajúc ani sekundu, urýchlene začal zliezať strmou stenou. Aj keď mu hlavu šlo roztrhnúť a pred očami sa mu zahmlievalo, každým yardom čo klesol cítil ako smrad ustupuje. Poslednú tretinu sa už len zošmykol, aby bol čo najrýchlejšie dolu. Strhnúc si šatku z tváre, konečne mohol vykonať niekoľko hlbokých nádychov. Vzduch mal síce od nosu lahodiaceho vánku, aký bolo možné ucítiť uprostred rannej špičky na ???0 križovatke ešte stále ďaleko, no i to stačilo na to, aby sa hlbokými výdychmi začal zbavovať nežiaducich splodín. Bolesť na čele pozvoľna ustupovala a aj žalúdok si s protestmi dal na chvíľu pauzu. Zrazu sa z vrcholu umelého kopca ozval kamarátov hlas. "Tim, si OK ? Už mám tie vzorky a idem dolu." Tim sa zvalil na bok a iba s námahou priateľovi zakýval. Atreyu, ešte vždy postávajúc na vrchole pyramídy, opatrne začal zliezať v stope, ktorú Tim

svojim zostupom v stene vyrobil. Bol asi v polovici, keď Tim uvidel, že niečo nie je v poriadku. Kymáčajúc sa zo strany na stranu, aj napriek stále značnej výške sa Atreyu nebezpečne predklonil. Noha mu podkĺzla a iba šmyknutie vo vlhkej hline zabránilo ďaleko nebezpečnejšiemu pádu. Atreyu dvihol ruku na znak, že je všetko v poriadku a opätovne vstal. Chcel zostúpiť o krok nižšie, keď stratiac rovnováhu prepadol dopredu a jeho telo sa začalo neovládateľne kotúľať prudkým svahom. "Atreyu !" Vykrikol Tim, vyskočiac na nohy. Atreyu vôbec nereagoval. Šmýkajúc sa po strmej stene, nasiaknutý svah našťastie spomalil jeho pohyby a posledné yardy už preletel viac menej zo zotrvačnosti. "Atreyu !" Skríkol Tim po druhýkrát, priskočiac k priateľovi ležiacemu na bruchu. Keď ho obrátil, pochopil že Atreyu je v bezvedomí. Snehobiela tvár pokrytá fľakmi červenkastého mazu v sebe niesla stopy bolestivej agónie. Atreyu mal viečka zovreté, čelo mu pokrývali vrásky a len chvenie svalstva na lícach dokazovalo, že je stále nažive. Aj napriek bolesti, Tim s vypätím všetkých síl začal kamaráta ťahať preč od hrozivého vrcholu. Dotiahnuc ho k dvojici násypov, musel od vyčerpania na chvíľu zastaviť. "Vreckovka !" Pomyslel si vzrušene. Ak teraz môže kamaráta niečo zachrániť, potom to bude jeho vreckovka. Nehľadiac na špinu, poslednými kvapkami vody navlhčil kúsoček belavej látky a priložil ju Atreyu k tvári. Aj keď improvizovaný filter mal od dýchacích masiek vojakov ďaleko, Atreyu by od tejto chvíle už mal dýchať čistejší vzduch. Len čo Tim opätovne nabral dych, vytiahol mobilný telefón. Našťastie, podkĺznutie na poslednom úseku kopca mobil prežil bez poškodenia. Tim spustil telefónnu aplikáciu, že niekomu zavolá, keď zaváhal. Komu by mal vlastne zavolať ? Rodičom, asi ťažko. O misii im nič nepovedal a aj keby sa otcovi teraz priznal, nepríde sem skôr než za hodinu. Volať políciu či lekárov tiež nemalo zmysel. To by rovno mohol zavolať Sliziakom. Premýšľajúc nad možnými adresátmi, zrazu mu zrak vystrelil k oblohe. "RXka ! Prečo nič nerobí ? Toto predsa musela zachytiť !" Ako pokropený živou vodou vystrelil do stoja a divoko začal mávať na loď, ktorú vidieť nemohol. Aj keď zmorený únavou, mával, kričal, skákal - skúšal všetko čo ho len napadlo v snahe upútať pozornosť plavidla XCOM. Nanešťastie, všetko márne. Či už z bezpečnostných, alebo iných dôvodov, ochranná loď, ktorá sa nad ich hlavami mala nerušene vznášať vôbec nezareagovala. V úplnej beznádeji sa zohol po kus blata, že ním skúsi loď zasiahnúť, keď ho upútal akýsi zvuk. Neprichádzal zhora, ani neznel ako rámus motora prebúdžajúceho sa stratosférického plavidla. Tim vybehol na ľavý násyp odkiaľ prapodivný zvuk prichádzal. Rozbahnenou cestou, ktorou len pred niekoľkými minútami šplhalo nákladné auto s ľuďmi v ochranných odevoch sa teraz rútil vojenský jeep. Ťažký terénny voz vo vysokej rýchlosti prekonával nerovný povrch rozmočenej cesty. Auto o niekoľko sekúnd preletelo cestou pri okraji krátera a zamieriac si to pomedzi hlinené násypy, muselo mieriť rovno k nim. Tim vedel, že utekať nemá zmysel. Ani sám by ďaleko neušiel, o polomŕtvom kamarátovi ani nehovoriac. Postaviac sa do stredu medzi oba násypy, pokojne čakal kým k nim auto nedorazí. Keď sa mohutný jeep trochu priblížil, Tim uvidel veľký červený kríž na jeho kapote. "To je sanitka ?" Pomyslel si s nádejou a ani sám nevediac prečo, dvihol ruky nad hlavou. Brzdy automobilu zaškrípali a ťažký stroj posledných pár yardov prešiel v šmyku. Tim našťastie uskakovať nemusel. Automobil v elegantnej otočke zastavil niekoľko stôp pred ním. Motor ešte vždy bežal, keď z neho vyskočila trojica vojakov. Dvaja z nich - muž a žena boli oblečení v belavej kombinéze. Až na viditeľné insígnie na pleciach, kombinézy vyzerali rovnako ako tie čo mali vojaci na korbe. Tretí z posádky, sivovlasý muž okolo päťdesiatky oblečený v klasickej uniforme americkej armády ostal stáť pri aute. Vojaci v kombinézach sa okamžite rozbehli k Atreyu. Žena niesla biely kufrík so symbolom kríža na strane. Klaknúc si pred bezvládneho chlapca, muž

okamžite začal Atreyu merať pulz. Žena medzitým otvorila kufrík a vybrala z neho dýchaciu masku pripojenú k nevelkej bombičke. "Môžem ?" Opýtala sa napäto. "Pulz 115, zrenice rozšírené." Muž podvihol Atreyu hlavu, umožniac tak kolegyni nasadiť bezvládnemu chlapcovi dýchaciu masku. Bombička zasyčala a Atreyu hrud' sa prudko nadvihla. Timov kamarát sa prehol, ako po zásahu elektrošoku. Žena na chvíľu podvihla masku a Tim začul ako sa Atreyu rozkašľal. "Žije !" Pomyslel si úľavou a slzy dojatia mu vhrkli do očí. "Len klud chlapče. Všetko bude OK. Teraz pokojne dýchaj." Vojačka znova priložila Atreyu dýchaciu masku k tvári. Jej kolega vytiahol z lekárničky injekčnú striekačku a nadvihnúc chlapcov rukáv, zabodol ostrý hrot tesne nad pravé zápästie. "Čo si mu dal ?" Opýtala sa žena prekvapene, uvoľniac na bombičke ďalšiu dávku kyslíka. "Dimercaprol. Iba pre istotu, keby sa toho nadýchal viac." "Nemali by sme s tým ešte počkať ?" "Dal som mu len 100 miligramov. To ho nezabije. Nevieme ako dlho tam bol." Keď to muž povedal, obrátil pozornosť k chlapcovi stojacemu hneď za ním. "A tebe je ako ? Nie je zle ?" "Nie pane." Zavzlykal Tim šepotom. "Nebolí ťa hlava, nemáš kľče v žalúdku, nie je ti na zvracanie ?" "Áno, ale iba trochu." Ako to Tim povedal, rukávom si utrel slzy z tváre. Muž v kombinéze mávol na vodiča, aby zdravotníčke pomohol a sám sa naklonil k Timovi. "Predkloň sa chlapče a zhlboka dýchaj. Ak potrebuješ zvracať, pokojne zvracaj. Hlavne skús dýchať čo najrýchlejšie, nech to zo seba čo najskôr dostaneš." Tim spravil to čo mu vojak nakázal a predklonený takmer v pravom uhle, vyfukoval vzduch z pľúc najrýchlejšie ako vládol. Zdravotník mu potom vyhrnul rukáv a podobne ako predtým Atreyu mu maličkým prístrojom pripomínajúcim hodinky zmeral pulz. "Ako dlho ste tam hore boli ? Minútu, alebo viac ?" Tim s námahou zakašľal. "Ja nie. Ja som šiel hneď dole. Ale Atreyu... Bol tam dlho." "Dlho ? Ako dlho ? Minútu, dve, tri, alebo dlhšie ? Ak máme tvojmu kamarátovi pomôcť, musíme to vedieť čo najpresnejšie." Tim podvihol slzami zmočenú tvár. "Neviem to presne pane. Asi tri minúty. Chcel odobrať vzorky." "Vzorky ? Aké vzorky ? Snád' nie toho kalu !" Tim prikývol, no keďže sa mu začínali podlamovať kolená, muž ho musel zachytiť. "Do šľaka aj s tým !" Zahrešil zdravotník, dvihnúc Tima do náručia. "Sára, už si hotová ? Zoberte ho, nech odtiaľto vypadneme. Musia okamžite do nemocnice." Sára, ako zdravotník kolegyniu nazval práve vrazila Atreyu do zápästia ďalšiu injekciu. Len čo bola hotová, za pomoci vodiča nadvihli bezvládne telo chlapca a o chvíľu všetci piati sedeli v aute, ktoré sa vysokou rýchlosťou začalo vzdďaľovať od miesta hrôzy. Tim so zdravotníčkou sedeli na zadnom sedadle, zatiaľ čo Atreyu bezvládne ležiaci medzi nimi, aj keď mal oči zatvorené, pokojne dýchal. Jeho rozhalená hrud' sa v pravidelných intervaloch nadvihovala a občasný záchvev celého tela dokazoval, že Timov kamarát zvädza tuhý boj s neznámou látkou. "Pulz 110. Trochu to klesá." Zahučala zdravotníčka mohutným hlasom, pokúšajúc sa prekričať burácanie ťažkého teréniaku. Dívajúc sa na priateľa, Tim uvidel, ako jeho nohavicami presakuje vlhkosť. "Pomocil sa." Skonštatoval zdravotník vecne a kolegyni podal akýsi prístroj. "Aspoň sa to vylučuje von." Riekla Sára pokojne, pozrúc na Tima. "A ty si na tom ako ? Keď ti treba zvracať, alebo cikať, kludne to urob. Tu sa nemáš za čo hanbiť. Nadýchali ste sa jedovatej látky a musíte ju čo najrýchlejšie dostať zo seba von." "Ale mne cikať netreba." Zašepkal Tim vystrašene, cítiac ako mu slzy znova vyrážajú do očí. "On tam bol iba minútu." Pripomenul zdravotník útržok z Timovej výpovede. "Ten druhý však mal na tvári rúšku." "To som mu dal ja." Priznal Tim úprimne. "Ty ? A kedy ?" "Keď mu prišlo zle a spadol. Atreyu ju najprv nechcel a tak som ju mal ja." Zdravotníci si vymenili prekvapené pohľady. "Takže ty si mal na sebe tú vreckovku celý čas ?" "Áno. Videl som to v jednom filme. Namočil som ju do vody a dal som si ju na nos, aby mi nebolo zle." Vojak v kombinéze sa prvýkrát od chvíle čo ho Tim

uvidel pousmial. "Šikovný chlapec." "Šikovný ?" Odvrkol vodič nepríjemne chrapľavým hlasom. Na rozdiel od dvojice zdravotníkov, ktorým muselo byť niečo cez 30 bol muž v uniforme o dosť starší. Sivé vlasy vytrčajúce spod vojenskej šiltovky s vráskami na čele mu pridávali na veku. Dvojica strieborných pruhov na výložke naznačovala, že sa jedná o kapitána. Aj keď jeep uháňal vysokou rýchlosťou, vodič si našiel chvíľku, aby sa obrátil k chlapcovi na zadnom sedadle. "Čo ste tam robili ?" "Kde ?" "No predsa hore, na tom odkalisku. Prečo ste tam išli ?" Tim musel vynaložiť všetko sebazaprenie, aby premohol strach, ktorý z kapitána sálal. "Atreyu chcel odobrať vzorky. Chcel vedieť čo tam hore je." Muž meravo pozrel na zdravotníka. "Ako im je ? Budú v poriadku ?" "Myslím, že áno pane. Ten druhý je na tom síce horšie, no pokiaľ bol hore iba tri minúty, nemalo by to mať trvalé následky. No musíme vykonať komplexné vyšetrenie. Bez neho nemôžeme vyvodiť ďalšie závery. Ideálne by ich bolo zaviesť do nemocnice. V Centre nemáme potrebné vybavenie. Sú to ešte len deti. Na ťažké kovy môžu reagovať intenzívnejšie ako dospelí." "Teraz nie seržant !" Odsekol kapitán dôrazne. "Berieme ich do Centra a tam sa o nich postaráte. Nezriadili sme ho preto, aby sme pri prvej príležitosti brali pacientov do nemocnice. Ošetríte ich a potom sa uvidí. Chcem vedieť ako sa sem dostali a čo tu robili. Veliteľ na to bude mať určite rovnaký názor. Je to jasné, seržant ?" "Áno pane." Odvetil zdravotník chladne a po zbytok cesty on ani jeho kolegyňa už neprehovorili. Automobil o pár minút dorazil k miestu, ktorému vojaci hovorili Centrum. Centrum tvoril nevelký komplex betónových budov, ktoré mal Tim možnosť pozorovať už na snímkach zo satelitu. Keďže od krátera ležiaceho južne ich oddeľoval strmý kopec obrastený nepoškodenými drevinami, na vlastné oči ich uvidel až teraz. Prvou vecou ktorou sa budovy od tých pri vstupe líšili boli neporušené okná. Stavby, hoci ošarpané a s opadanou omietkou, mali všetky okenné rámy vcelku, niektoré z nich boli dokonca i z plastu. Pred vstupnou budovou - nevysokou, trojpodlažnou stavbou stálo niekoľko vojenských áut. Okrem terénnych jeepov Tim uvidel i ťažký vojenský ťahač, ktorý stretli pri prechode lesom. Odstavený pred širokými, dokorán roztvoreným vrátami na opačnej strane improvizovaného (rozumej rozbahneného) parkoviska, nebolo tu nikoho kto by transportér obsluhoval. Tim uvidel len dvojicu vojakov ako v ochranných overaloch nakladajú bandasky s neznámou tekutinou do jedného z jeepov. Príchodu zdravotníckeho vozidla venovali iba krátky pohľad a ďalej pokračovali v práci. Hneď ako ťažký teréniak zastavil, zdravotník vyskočil von, zoberúc Atreyu do náručia. Ešte stále v polobdení, polobezvedomí, Atreyu zareagoval jemným myknutím pliec, no viečka ostali naďalej zatvorené. Zdravotníčka kolegu rýchlo nasledovala a vyraziac k vchodovým dverám trojpodlažnej budovy rozrazila ich chrptom, aby zdravotník mohol prejsť. Tim s kapitánom ich nasledovali. Úzku chodba do ktorej vstúpili osvetľovali neónové svetlá. Tim uvidel, že po oboch stranách nevysokého koridoru stojí množstvo dvier. Niektoré mali i menovky s dlhými, kompilovane znejúcimi názvami, no v rýchlosti ich bolo nemožné prečítať. Doraziac na koniec chodby, museli prejsť lietacími dverami. Druhá chodba, kolmá na prvú, videla okolo presklených miestností. Väčšinou bez personálu, zato plné vysokých regálov s množstvom chemických látok uväznených v skúmavkách i plastových fľašiach silne pripomínali kabinet pani Whittersovej - učiteľky chémie pre 7. a 8. ročník. Rýchlou chôdzou došli na koniec chodby prehradenej mohutnými dverami cez ktoré bolo možné nazrieť dnu drobnými kruhovými okienkami. Tu museli na chvíľu zastaviť, aby zdravotníčka priložila do dverného mechanizmu kartičku podobnú kreditke a na miniatúrnej klávesnici vyťukala štvorčíselný kód. Dvere sa so sykotom otvorili. Chodba, ktorá nasledovala bola omnoho čistejšia než dvojica predchádzajúcich. V presklených laboratóriách postávali vojaci pracujúci v

ochranných odevoch. Len čo vstúpili do chodby, z posledných dverí napravo vybehla dvojica mužov. Oblečení v zdravotníckych plášťoch, už na prvý pohľad bolo jasné, že nepatria k vojenskému personálu. Vyšší z dvojice, asi 50 ročný muž s kučeravými vlasmi sa rozbehol naproti zdravotníkovi. "Ako mu je ?" Opýtal sa úsečne. "Bol tam asi tri minúty. Dali som mu Dimercaprol a kyslík." Mladší z dvojice lekárov pozrel na Tima. "A tento ?" "Je na tom lepšie ?" "Áno. Bol tam kratšie a na tvári mal rúšku. Zoberiem ho vedľa a spravím testy." Zdravotníčka chytila Tima za ruku a spoločne zamierili do jednej z presklených miestností. Zbytok lekárskeho personálu sprevádzaného kapitánom zanesol Atreyu do náprotivného laboratória. Keďže obe boli presklené, Tim uvidel ako muži v plášťoch položili malého pacienta na nemocničný stôl a skláňajúc sa nad ním, začali ho vyzliekať zo šiat. Tim chcel vidieť čo s ním budú robiť, no zdravotníčka zatiahla záves. "Neboj sa. Tvoj kamarát bude v poriadku." Tim neodvetil a potiahnuc nosom, znova si utrel slzy do rukáva. Zdravotníčka zobrala zo stola papierový obrúsok a začala ním utierať Timovi tvár. "Ako ti je chlapče ? Bolí ťa niečo ?" "Nie madam." Zapištal Tim ledva počuteľným hláskom. Zdravotníčka sa usmiala. "Hovor mi radšej Sarah. Alebo Sára, keď chceš. Inak, ty sa ako voláš ? Nerada by som ti stále hovorila chlapče." "Tim." Zašepkal Tim hanblivo, sklopiac zrak. "Tim ? Hm... Pekné meno. Inak tvoj kamarát, on..." "Atreyu ! Volá sa Atreyu ! Viete, on má iba jedno meno." Zdravotníčka sa zatvárila trochu prekvapene a zvláštne meno si poznamenala do poznámkového bloku. "Odkiaľ ste ? Z Minneapolis ?" "Áno madam. Teda vlastne Sára. Prišli sme sem autobusom." "Dobre. A vek. Koľko vám je ?" "Dvanásť. Mne aj Atreyu." Zdravotníčka si znova čosi poznačila a odložiac notes pozrela na chlapca. "Tak dobre Tim. Teraz ťa musím prezrieť, urobiť nejaké testy a odobrať ti trochu krvi. Neboj sa, nebude to veľmi bolieť. Musíme sa len uistiť, že sa vám tam hore nič zlé nestalo a že ste sa nenadýchali jedovatých látok." "Jedovatých ?" Zopakoval Tim meravo. "Ten kopec je bývalé odkalisko. Aj keď sa už dnes nepoužíva, stále sú tam uskladnené nebezpečné látky z ktorých sa uvoľňujú toxické výpary. Ak ste tam boli tri minúty, malo by to byť v poriadku, no pre istotu ťa musím vyšetriť." Aj keď Tim cítil veľký strach, napodiv neprotestoval. Či už za to mohol príjemný vzhľad tmavovlasej zdravotníčky, alebo jej melodický hlas, bez najmenšieho odporu vykonal každý jej príkaz. Posadiac sa na lôžko podobné tomu na aké položili Atreyu, zdravotníčka vykonala sériu testov vrátane kontroly krvného tlaku, pulzu, dýchania či motorických reakcií. Odobrala i malé množstvo krvi a z čela mu odstrihla krátky prameň vlasov. Tim napokon musel vypiť, akýsi nechutne vyzerajúci (i chutiaci) roztok a chrbtom otočený k zdravotníčke sa vymočil do pohárika. Aby toho nebolo málo, Sára mu nasadila na tvár masku s trubicou podobnou chobotu, do ktorej musel zrýchlene dýchať, až kým mu nepovedala, aby prestal. Komplexné vyšetrenie netrvalo viac než 15 minút. Práve keď končili, do miestnosti vstúpil kapitán v sprievode staršieho lekára. "Ako mu je ?" Opýtal sa doktor. "Urobila som bežné testy a odobrala krv. Spravím rozbor, no nevyzerá, že by mal príznaky otravy. Podľa mňa bude v poriadku." Kučeravý lekár kývol dozadu k miestnosti kde ležal Atreyu. "Ten druhý sa toho nadýchal viac, no na akútnu otravu to tiež nevyzerá. Akurát sa mu z toho svinstva zatočila hlava." Zdravotníčka spokojne prikývla, pohliadac Tima po vlasoch. "Ten u vás sa volá Atreyu a toto je Tim. Všetok Tim ?" "Áno slečna Sára." Zašepkal Tim rozochveným hlasom, meravo hľadiac na muža v uniforme. Nekompromisný pohľad kapitána vzbudzoval rešpekt i strach. Vojak pristúpil dopredu, uprene hľadiac na objekt svojho záujmu – na Tima. Jeho reč bola stručná a priama. "Ako ste sa dostali do areálu a čo ste tu robili ?" Tim zaváhal. Pravdu prirodzene povedať nemohol, no ak má zaklamať, nesmie povedať nič, čím by sa prezradil. To znamená, nepovedať ani slovo o

XCOM, ich misii, ani RXke, ktorá boh vie prečo ešte stále nezasiahla. "Pane my... My sme sa chceli pozrieť na ten kráter." "Kráter ?" "Asi má na mysli povrchovú baňu." Vojak si zdravotníčku nevraživo premeral. "Seržantka Stewardová, pýtal som sa jeho, nie vás." "Prepáčte pane." Odvetila Sára chladno. Muž znova preľal malého previnilca pohľadom. "No tak, bude to ? Dal som ti otázku. Ako ste sa sem dostali a čo ste tu hľadali ? Tento areál je prísne stráženým vojenským priestorom. Je uzavretý a pre verejnosť neprístupný, nehovoriac o deťoch. Ako ste sem vošli ?" "Cez dieru v plote, madam. Teda vlastne pane." Tim potom v skratke opísal ako sa s Atreyu dostali cez plot i polorozpadnuté budovy do onoho 'prísne stráženého vojenského priestoru', nezabudnúc ani na farbistý opis lesa a ťažkého transportéra, ktorý ich takmer odhalil. Kapitán si chlapcovo vysvetlenie mlčky, bez jedinej emócie vypočul. Tim ani na sekundu nepochyboval, že kapitán je agent. Sára i ostatní zdravotníci sú možno ešte ľudia, no tento tu bude určite jeden z nich – tak ako väčšina zelených mozgov. Keď skončil, muž pozrel na kučeravého lekára, ktorý aj keď nič nepovedal, jeho zvrátené čelo neveštilo nič dobré. "Kedy budem môcť vypočuť toho druhého ? Chcem vedieť čo sa tu presne stalo. Za chvíľu príde plukovník a bude chcieť počuť hlásenie." "To je ťažko povedať pane. Už sa síce prebral, no stále je dezorientovaný a má problémy s celkovou motorikou. Neodporúčam ho teraz vypočúvať. Treba mu dať čas. Je to ešte dieťa." "Dieťa ?" Odvrkol vojak nervózne. "A koľko toho času potrebuje ? 10 minút, hodinu, alebo týždeň ?" "Povedzme hodinu, kým aspoň čiastočne detoxikuje. Má silnú migrénu, takže by vám toho asi aj tak teraz veľa nepovedal." Vojak s dvoma pruhmi na ramene sa zhlboka nadýchol. "Máte 30 minút. Potom s ním chcem hovoriť. Je to jasné, poručík ?" Lekár s kučeravými vlasmi sa narovnal. "Áno pane." Kapitán ešte raz pozrel na Tima a obrátiac sa na opätku zamieril von. Keď sa dvere zavreli, lekár i zdravotníčka si vymenili pohľady. Hoci ani jeden z nich nič nepovedal, nebolo ťažké uhádnuť čo si o príkaze myslia. Lekár otitulovaný ako poručík pristúpil k Timovi a maličkou baterkou mu zasvietil do ľavého oka. "Tak čo ? S týmto si už skončila ?" "V podstate áno. Ešte zanesiem vzorky do laborky a neviem čo viac by som mohla urobiť." Lekár - poručík spýtavo pozrel na Tima. "Ako ti je synak ? Ešte ťa bolí hlava ?" "Nie pane." Zašepkal Tim potichučky, po očku pozírač na poručíka. "Čo je s Atreyu, pane ? Ako mu je ?" "Myslíš tvojho kamaráta ? Neboj sa, bude v poriadku. Síce sa toho nadýchal viac a bolí ho hlava, no prejde to. Chceš ho vidieť ?" "Áno !" Vyhĺkol Tim zaskočene. Podobnú ponuku ozaj nečakal. Poručík naň mávol. "Tak poď za mnou." Tim zoskočil zo stola. Keď vyšli z vyšetrovne, nezamierili do miestnosti oproti, kde Atreyu ošetrovali. Timovho kamaráta usadili vedľa, v malej sále bez okien do ktorej sa vchádzalo kovovými dverami s kruhovým okienkom v strede. Rozvalený v širokom kresle, s viečkami pritisnutými k sebe, bol oblečený iba v lekárskej plášti. Bosé nohy mu zdobili nadrozmerne veľké šľapky, ktoré mu zdravotníci boh vie odkiaľ vyhrabali. S hlavou opretou o okraj kresla, ani sa nepohol keď vstúpili dnu. Vyzeral akoby spal, hoci jemné chvenie pier pokúšajúcich sa vylúdiť akési slová svedčilo o opaku. "Atreyu !" Vyhĺkol Tim, priskočiac ku kamarátovi. Atreyu na chvíľu otvoril viečka a keď uvidel o koho sa jedná venoval Timovi krátky, křčovitý úsmev, aby oči znova zatvoril. Tim vystrašene pozrel na poručíka. Nemusel nič hovoriť, pretože kučeravý muž pristúpil k chlapcovi a podobne ako pred chvíľou Timovi i jemu zasvietil maličkou lampičkou do oka. Atreyu sa strhol. "To je dobré chlapče." Riekol poručík chlácholivo. "Bolesť ani trochu neustúpila ?" "Nie. Hrozne ma bolí hlava a strašne chcem piť. Nemáte niečo na pitie ?" Lekár na chvíľu zaváhal. "Hm... Dobré, niečo ti donesiem. Chceš aj ty Tim ?" Tim prikývol. Lekár s hodnosťou poručíka vyšiel z miestnosti a Tim sa konečne ocitol s Atreyu osamote. Čakal, že kamarát

vyskočí z kresla, aby okamžite začali s ústupovým manévrom, no Atreyu namiesto toho ďalej bezvládne ležal v kresle, ani sa nepohnúc. "Atreyu, ako ti je ?" Zašepkal Tim ustarostene. Atreyu zvrátil čelo. "Gebuľa. Do riti, asi mi ju roztrhne." Tim preglgol. Spomienka na kamarátove slová o mimozemskej nákaze i sirup, ktorý mu počas vyšetrenia dala Sára vypiť mu zovrelí žalúdok. "Atreyu, čo budeme robiť ? Tí vojaci... Čo ak sú to agenti a chcú nás nakaziť ? Ja som musel vypiť takú gebuzinu. Sára mi povedala, že vraj je to liek, ale čo ak nebol ?" Atreyu zaškrípala zubami v márnej snahe utíšiť bolesť. "Nie sú to žiadni agenti ! Sú to iba ľudia. Nikto nás nechce nakaziť. Daj už s tými ***** pokoj !" Tim si pokľakol pred kamaráta a chytil ho za dlaň. Atreyu ju mal ľadovo studenú a vlhkú od potu. "Atreyu čo ti je ?" "Hlava ! Bolí ma jak sviňa. Hnusný shit. To ten smrad. Je to z toho ***** smradu. Au. Vieš ako to strašne bolí ? Kde je tá voda ? Chcem piť." Kamarátova prosba Tima prebrala k životu. Vyskočiac na nohy, začal snoriť po miestnosti či nenájde niečo na pitie. Nanešťastie, na rozdiel od vedľajšieho laboratória, ktorého súčasťou bolo i neveliké umývadlo sa v miestnosti kde boli nič podobné nenachádzalo. Skúsil pozrieť i do skrinky vedľa Atreyu kresla, no okrem zhluku papierov a hĺby najrozličnejších fasciklov nič čo by bolo k pitíu nenašiel. Napadlo ho či nevybehnúť von a nezaskočiť do vedľajšieho laboratória, no skôr než sa rozhodol, do miestnosti vstúpil kučeravý lekár so Sárrou. Zdravotníčka niesla širokú tácku s dvojicou pohárov i škatuľou akéhosi džúsu. Keď ho položila na stolík pred Atreyu, Tim si uvedomil, že džús je jahodový. Atreyu nanešťastie podobné maličkosti netrápili a len čo ucítil vôňu čerstvých jahôd, hlava-nehlava sa vrhol vpred. Vypil tri poháre a akiste by stiahol i viac, ak by žalúdok naplnený až po okraj nezavelil na ústup. "Ty si Atreyu, však ?" Opýtala sa Sára prívetivo. Atreyu prikývol, zvaliac sa späť do kresla. "Ak ťa ešte veľmi bolí hlava, doniesla som ti tabletky proti bolesti. Chceš ich ?" Atreyu dvihnutým palcom naznačil súhlas. Sára naliala do pohára kúsok jahodového džúsu a spolu s dvojicou ružových piluliek ho podala chlapcovi. Aj keď Tim chcel kamaráta varovať (myšlienka na potenciálnu nákazu ho ešte vždy neopustila a nápoj z jahôd podozrenie iba znásobil), Atreyu prehlto liečivo skôr, než Tim stihol zareagovať. Lekár so Sárrou asistenciou potom Atreyu odmerali pulz, teplotu, skontrolovali zrenice a Sára doniesla i nepekné vojenské tepláky, ktoré našla v niektorom zo skladov. "Ja to nechcem !" Zavrčal Atreyu podráždene, keď uvidel 'darček', ktorý si mal dať na seba. "Už ti je aspoň o trochu lepšie ?" Opýtala sa zdravotníčka ustarostene, pohliadac malého pacienta po líci. "Áno, ale stále ma to bolí." "To nič. To prejde." Riekol kučeravý lekár pokojne a stoličku si prisunul bližšie k chlapcovmu kreslu. "Náš veliteľ vás chce o chvíľu vypočuť. Nemusíte sa toho báť. Potrebuje iba vedieť ako ste sa sem dostali, čo si už Tim vlastne vysvetlil. Asi sa bude pýtať aj na presné miesto kadiaľ ste sem vošli a kde ste chodili. Radšej mu povedzte pravdu. Kedysi tu bývala baňa a ten kopec, na ktorý ste vyliezli slúžil ako odkalisko. V celom areáli je vysoká koncentrácia ťažkých kovov čo je aj dôvod prečo je to areál uzavretý. Čo vás to vlastne napadlo liezť tam hore ? Keby ste tam ostali dlhšie, mohli ste sa priotraviť a skončiť v nemocnici, alebo ešte horšie." Tim pozrel na priateľa, dúfajúc, že sa ujme slova čo sa aj stalo. "Moja taška ! Kde je moja taška ?" Zafučal Atreyu vyčerpane, dlaňou si masírujúc ešte vždy boľavé čelo. "Všetky tvoje veci sme dali do plastového vaku. Taška i šaty sú však kontaminované. Takisto i tvoje Tim. Až veliteľ skončí s výsluchom, budete sa musieť osprchovať a prezliecť." Atreyu sa zachmúril a aj napriek všetkej bolesti sa narovnal v kresle. "Ale ja potrebujem svoju tašku ! Mám tam mobil. Musím zavolať fotrovi." "Rodičov vám zavoláme my. Len nám dajte ich čísla." Sára vytiahla z vrečka maličký notes do ktorého si predtým poznamenala mená i vek oboch chlapcov. "Počkaj ešte." Odvetil poručík, kývnuc hlavou k chodbe,

kde mal stáť ich pomyselný veliteľ. "Počkajme čo povie plukovník. Nechcem, aby dostal ďalší hisák. Ráno vraj mal zasa 'náladu' a po tomto si ho radšej ani nechcem predstaviť." Sára pozrela na hodinky. "Už budú štyri a za chvíľu je tma. Určite ich budú hľadať. Nemali by sme to veľmi odkladať." "Ani nebudeme. No najprv nech sa s nimi porozpráva." "Ale ja chcem volať teraz !" Odsekol Atreyu podráždene, bosou nohou dupnúc do zeme. "Poznám svoje práva ! Obaja máme právo na jeden telefonát. Chcem okamžite zavolať svojmu otcovi !" Atreyu prudká reakcia skúseného doktora zaskočila. "Ale toto nie je väzenie a vy nie ste zadržaní. Vošli ste sa do vojenského priestoru 3. stupňa chemickej ochrany. Ak by ste boli dospelí, tak tu nesedíte a nerozprávame sa spolu. Obaja by ste mali vážny problém." "Ale my sme nevedeli, že sú tu vojaci." Odvrkol Atreyu odbojne. Poručík sa nútene pousmial. "To čo hovoríš je síce pekné, no plukovníka to zaujímať nebude. Prečo ste sem vlastne išli ? To ste si nepozreli na mape čo je to za miesto ?" Atreyu neodvetil. Zachmúrene hľadiac do zeme a pohrávajúc sa so šľapkami, každú ďalšiu otázku ignoroval. Keď poručík so zdravotníčkou pochopili, že s Atreyu nie je reč, urobili zopár jednoduchých vyšetrení a oboch chlapcov zanechali osamote. Len čo sa dvere za nimi zabuchli, Atreyu vyletel z kresla. "Tim, kde je ten sprostý vak ? Nevieš, kde ho dali ? Mal som tam všetky veci. Aj tajné z XCOM. Musím sa k nemu dostať !" Tim sa zatváril nešťastne. "Ale ja neviem kde je. Keď si odpadol, prišli k nám na aute a zobrali nás sem. Teba však dali do iného labáku ako mňa. Nevedel som čo s tebou robili ani prečo ťa vyzliekli. Vraj si mal kontaminované šaty." "Ale kravina !" Odsekol Atreyu nahnevane, no keďže ho znova začínala bolieť hlava, klesol do kresla. Tim mu priskočil na pomoc, aj keď to nebolo potrebné. "Tim." Zašepkal Atreyu s námahou, zdrapnúc kamaráta za rukáv. "Musíš nájsť ten batoh. Je to strašne dôležité. Mám tam všetky veci, čo potrebujeme. Sú tam aj lieky a všetko ostatné. Skús ho niekde pohľadať. Prosím ! Ja teraz nemôžem. Hrozne ma bolí tá ***** gebuľa. Je mi tak zle..." Atreyu sa znova chytil za čelo. Zápasiac s kľúčmi, musel pritisnúť viečka. "Prosím, nájsť ho. Rýchlo !" Zúfalá prosba i pohľad na kamarátovo utrpenie Tima rýchlo zmobilizovali. Ak je Atreyu ozaj nakazený (o čom ani na sekundu nepochyboval), XCOM je jediná, kto mu môže pomôcť. Aj keď netušiac kde sa batoh môže nachádzať, pristúpil k ťažkým dverám a cez kruhové okienko opatrne nazrel von. Na chodbe nikoho nezbadal. Maličké okienko neposkytovalo veľký záber, no keďže miestnosť žiadne ďalšie nemala, Tim potiahol kľúčkou. Dvere i napriek svojej nadštandardnej váhe sa otvorili v úplnej tichosti. Tim opatrne vykukol von. Široká chodba plná veľkých presklených miestností zívala prázdnotou. Neboli tu zdravotníci ani vojaci, ba dokonca tu chýbali i priemyselné kamery, ktorými by bezpečnostná služba mohla pohyb v komplexe monitorovať. Tim vystúpil na chodbu a bez najmenšieho šelestu ťažké vráta za sebou zatvoril. Hoci mu srdce tíklo ako divé, premáhajúc strach pristúpil k širokému oknu ošetrovne, kde Atreyu vyšetrovali. Napodiv ani tu nikoho nebolo. Prikrčiac sa k zemi, rýchlymi krokmi dobehol až k dverám. Zalomcoval kľúčkou, no nič. Dvere sa ani nepohli. Dverný mechanizmus nad kľúčkou strohým písmom oznamoval, že miestnosť je uzamknutá. Malá kovová klávesnica pod displayom očakávala vloženie kódu. "Do riti aj s tým !" Zahrešil Tim pre seba. Display znázorňoval 4 miesta, čo značilo 10000 rôznych kombinácií. Príliš mnoho na to, aby vyskúšal čo i len zlomok z nich. Aby toho nebolo málo, dívajúc cez priestorné okno ošetrovne, uvidel to čo hľadal. Atreyu vak spolu s oblečením ležal pohodene v kúte miestnosti. Zabalený do priehľadného vreca z plastu, nechýbali pri ňom ani Atreyu topánky a jeho mobil. (Našťastie, nie tajný komunikátor, iba ten obyčajný.) Tim znova zalomcoval kľúčkou, no zbytočne. Dvere nepovolili a celé z kovu, šanca že ich prekoná silou sa limitne blížila k nule. Pozrel na presklený otvor,

ktorým videl celé laboratórium ako na dlani. Veľká priehľadná tabuľa musela mať minimálne 5 yardov na šírku a dobré 2 na výšku. Ak by použil nejaké kladivo... Tim zavrtel hlavou. Aj keby nejaké našiel, sklo bolo príliš hrubé na to, aby ho prerazil. Všetko je stratené. Ruksak s liekmi, tajnými prístrojmi a možno i záchranná vysielacia pre kontakt so základňou ležali iba pár krokov pred ním a on sa k ním nemal ako dostať. "Prečo len tá sprostá RXka nezasiahla ?" Celý zronený, tvár mu padla do dlaní. "Sústred' sa Tim ! Musíš sa sústrediť. Prídeš na to. Určite !" Plne koncentrovaný na elektronický zámok, ani sám nevediac ako, zrazu sa mu pred očami mihli číslice. "8620." Štvormiestny kód uvidel tak jasne ako východ Slnka po prebdenej noci. Štyri znaky a jediný pokus k tomu. Tim už od malička veril, že má zvláštne schopnosti. Predvídanie budúcnosti, telepatické hovory na diaľku, rozkazovanie počasiu či vsugerovanie myšlienok iným. Toľkokrát to v minulosti skúšal, či už doma s rodičmi, alebo v škole s učiteľmi a žiakmi, no ani raz to nevyšlo. Prečo by teraz malo ? Iba preto, že občas vídaval akési čierne škvrny ? Alebo snád' preto, že stretol Atreyu a spoznal XCOM ? Možno áno, a možno nie. Tim otvoril viečka. Vzadu na chodbe čosi zašramotilo. Pravdepodobne sa nejaký vedec chystal vyjsť zo svojho labáku. Nebolo nad čím špekulovať. "8620." Keď Tim na miniatúrnej klávesnici zatlačil klávesu Enter, dvere zasyčali a zámok šľukol naprázdno. Tim zdrapil kľučku oboma dlaňami a mohutne ju potiahol. Nasledoval zázrak. Zámok povolil a Tim sa ocitol v tmavej ošetrovni. Taška ležala až za vyšetrovacím stolom, na opačnej strane miestnosti. Prikrčený k zemi, rýchlo sa doplazil k stolu. Keď chcel igelitový vak otvoriť, na chodbe začul akési kroky. Bleskurýchle vrátil všetko na svoje miesto a pritisnutý po zemi, šuchol sa do úzkeho priestoru medzi dvojicu stolíkov stojacich pod obrovitánskym oknom. Aj napriek izolácii, ktorou malo byť laboratórium od chodby oddelené, ozveny krokov zaznievali čoraz intenzívnejšie. Prešlo niekoľko sekúnd, keď Tim uvidel na dlážke siluetu neznámej postavy. Muž či žena pristúpil k dverám ošetrovne. Dverný mechanizmus zapípal v štvornásobnej ozvene a elektronický zámok povolil. Tim sa ešte viac prisunul k stene. Schúlený do kľbka, pritisol kolena k brade, aby mu spoza stolíka nevytŕčali topánky. V šere miestnosti osvetlenej iba neónmi z chodby uvidel dlhý tieň. Skôr než neznámy vstúpil dnu, odkašľal si. Podľa hlasu bolo jasné, že sa jedná o muža. "Do ****, kde to položili ?" Zavrčal chlap pre seba a šľuknúc po vypínači zažal ružicu bodových svetiel nad vyšetrovacím stolom. Silná žiara našťastie smerovala opačným smerom, ako úzky priestor v ktorom sa Tim ukrýval. Muž čosi nezrozumiteľné zahundral a dupotajúc ako slon, pristúpil k plastovému vaku s Atreyu taškou. Tim schúlený za jeho chrbtom uvidel vysokú, štíhlu postavu v bielom plášti trochu pripomínajúcu doktora Dragulu. Stojac iba 2 či 3 yardy pred Timom, stačilo, aby sa otočil a chlapca okamžite odhalil. Tim pritisol viečka k sebe. Igelitový vak zašušťal. Doktor či zdravotník ho položil na stôl a začal v ňom čosi hľadať. Z chodby zrazu doľahli ďalšie kroky. Muž zanechal vak vakom a vybehol na chodbu. "Už to mám !" Skríkol na niekoho koho Tim vidieť nemohol. Dvere na ošetrovni sa znova otvorili. Tim myslel, že s mužom do miestnosti vstúpi jeho spoločník, no tentoraz mal šťastie. Vypínač pri dverách opätovne cvakol a sálu pohltila tma. Tim otvoril viečka a z pier mu vyšiel výdych úľavy. Skrčené nohy žobrali po uvoľnení, no Tim vedel, že ešte nevyhral. Ak si to dvojica namieri k Atreyu, víťazstvo ktoré práve dosiahol nebude mať dlhého trvania. Našťastie, kroky začali rýchlo slabnúť, až kým nezaniikli úplne. Buchnutie dverí na konci chodby prinútilo Tima vyskočiť do pozornosti. Tušil, že má iba málo času kým sa niekto z osadenstva základne vráti späť. Vak s Atreyu vecami ležal rozložený na vyšetrovacom stole, hneď pod svetelnou ružicou. Muž v ňom čosi hľadal (a našiel), no Atreyu batoh to nebol. Hodený na dne igelitového vreca, Tim musel kusy kamarátovho šatstva

povyhadzovať na stôl, aby sa k nemu dostal. Premočený žltohnedým blatom, nezapáchal práve najprijemnejšie. Z odporne štiplavej arómy, ktorá Atreyu takmer pripravila o život sa Timovi ešte i teraz dvíhal žalúdok. Na váhanie však neostal čas. Schmatnúc batoh i kamarátov mobil, pribehol k dverám. Skôr než ich otvoril, vykukol cez priestranné okno na chodbu. Bola prázdna a dvere našťastie ostali nezablokované. Zabudnúc na všetok strach, preletel do vedľajšej miestnosti. Keď ťažké kovové vráta otvoril, Atreyu ešte vždy ležal v kresle. S dľaňou na čele a ústami dokorán, vyzeral akoby... "Atreyu ?" Zapišťal Tim vystrašene. Atreyu pootvoril pravé oko a sťažka si odľúkol. "Máš ten vak ?" "Hej." Tim na znak triumfu podvihol ukoristenú trofej. "Tu to je !" Krátka správa na Atreyu zapôsobila ako kropaje živej vody. Aj keď s krčom v tvári, narovnajúc sa v kresle, vytrhol Timovi batoh z rúk. "Si génius !" Tim čakal, že Atreyu z batoha vytiahne nejakú zbraň, alebo aspoň tajný komunikátor, no Atreyu namiesto toho kývol k dverám. "Pozri sa či tam niekto nie je. Teraz ma nesmú vidieť." Tim pristúpil k maličkému okienku a pozrel von. V nepatrnom výseku chodby našťastie nikoho neuvidel. "Mám ich držať ?" Sálu namiesto očakávanej odpovede naplnil šramot kovových klipsní ako ťažký, vodou nasiaknutý batoh dopadol na dlážku. Tim sa zvrtol. Myslel si, že Atreyu znova prišlo zle, no keď sa obrátil, zmeravel. Aj keď nevelkú miestnosť neožarovalo silné svetlo, Tim uvidel, že sa Atreyu usmieva. Bolesťivý krč z tváre pominul, rovnako ako neprirodzene popolavá pokožka. Hoci oblečený iba v zdravotníckom plášti so sukňou namiesto nohavíc, nepôsobil komicky, skôr naopak. "Atreyu ?" Zachrčal Tim udivene. Atreyu sa jemne pousmial. Jeho modré dúhovky sa zaligotali tak ako vtedy na veži. "Áno Tim, čo je ?" Tim vážiac každý krok, pristúpil bližšie. "Si OK ?" Atreyu si prešiel rukou po čele. "Hej. Myslím, že hej. Nejako to prešlo. Dokonca ma už ani hlava nebolí. To asi tie pilulky." "Pilulky ?" "Tie, čo nám dali. Hovoril si, že aj tebe ich dali, či nie ?" Tim namiesto odpovede pozrel k batohu, ktorý mal Atreyu pri nohách. "Ty si tam dnu niečo mal ?" "Niečo ? Ako čo ?" "Napríklad nejaký liek, alebo liečiaci prístroj." Atreyu vybuchol smiechom. "Tim, kde ty na tie nápady chodíš ? Nič také tam nie je. Ak mi neveríš, pozri sa sám." Tim neváhal a ruksak okamžite zodvihol. Predtým ťažký vak mal teraz váhu papiera. Nebolo ho ani treba otvárať, aby zistil, že je prázdny. "Kde sú všetky veci ?" "Aké veci ?" "No predsa všetky tie vzorky. Dal si ich predsa do tašky ! A mal si tam aj ďalšie veci. Napríklad ten tableť na ktorom si mi ukazoval mapu." Atreyu sa zatváril bezradne. "A odkiaľ to mám vedieť ? Asi mi ho tí hajzli ukradli, keď som bol mimo. Kde si našiel tú tašku ? Určite tam budú aj ďalšie veci." Tim zavrtel hlavou. "Nie. Boli tam iba tvoje šaty a toto." Tim vytiahol mobil, ktorý zobral spolu s batohom. "Oh, super ! Ty máš môj mobil ?" Atreyu schmatol nevelký prístroj a okamžite doň začal čosi vyťukávať. "Tak a je to. A teraz sa majú na čo tešiť !" "Ty si zavolať XCOM ?" "Nie XCOM. Niečo lepšie." Ako to Atreyu povedal, z chodby k ním doľahla mnohonásobná ozvena ťažkých krokov. "To sú oni !" Vyhŕkol Tim, schmatnúc kamarátov batoh. "Kde ho mám skryť ?" Atreyu nedbanlivo pozrel na prázdny vak. "Nikde. Ved' tam aj tak nič nie je." Tim i napriek Atreyu ľahostajnosti, zastrčil batoh popod stôl. Akurát včas. Len čo sa kovové dvere s rachotom rozleteli, do nevelkej miestnosti vstúpila štvorica ľudí. Troch z nich, dvojicu zdravotníkov i kapitána už Tim poznal. Štvrtým do kvarteta bol muž okolo päťdesiatky. Podľa výložiek na pleci musel mať vyššiu hodnotu než kapitán stojaci hneď vedľa. Na rozdiel od nižšie postaveného kolegu bol veliteľ (ako ostatní vojaci muža nazývali) korpulentnej, ba až obéznej postavy. Nízky, zavalitý bok tuku s dvojitou bradou a hrubými okuliarmi vôbec nepripomínal dôstojníka armádnej jednotky. (Maximálne tak kuchára.) Na červenej tvári s obrovitým nosom sa zračili kropaje potu - zjavný výsledok dlhšej (rozumej viac ako 200 yardovej) chôdze. Ak by muž na sebe nemal

tmavozelenú rovnošatu s hviezdčkami na pleciach, vyzeral by smiešne. Keď však otvoril ústa, smiech rýchlo pominul. "To sú oni ?" Zaburácal hromovým hlasom, bacuľatým prstom ukážuc na Tima. "Áno, pán veliteľ. Zadržali sme ich pri odkalisku. Ten..." Kapitán mávol na Atreyu. "Vyšiel až hore, a pri zostupe skolaboval. Druhý bol tiež na vrchole, no kratšie." Muž označený za veliteľa nepekne zažmúril na Tima. Dýchajúc sťažka, nozdry sa mu nadvihovali ako rozzúrenému býkovi uprostred koridy. "Do mojej pracovne ! Za 5 minút ich chcem mať u seba. Je to jasné, kapitán ?" "Áno, pane." Odvetil dôstojník zvýšeným hlasom, postaviac sa do pozoru. Nevysoký veliteľ si oboch chlapcov ešte raz premeral a zvrtnúc sa na opätku, zamieril von. Kapitán ho nasledoval, no skôr než opustil miestnosť, posunkom dvojici zdravotníkov naznačil čo robiť. Keď sa dvere zatvorili Sára si s úľavou vydýchla. "Myslela som, že to bude horšie. Ani nebol našťvaný." Skúsenejší zdravotník len zošpúlil pery. "Radšej nehovor dopredu. Teraz je pokojný, no za chvíľu, môže byť... Škoda reči. Určite bude zúriť. Ty si tu ešte nebola, keď sem pred rokom vošli akýsi bezdomovci. Vieš, čo ten stváral ? Úplná katastrofa. Napokon zavolať MPčkárov a tých chudákov na strážu vyrazil, akoby za to oni mohli. Čo ti budem hovoriť ?" "Kto sú to MPčkári ?" Skočil Atreyu zdravotníkovi do reči, úplne ignorujúc fakt, že muž ešte neskonal. "Vojenská polícia, chlapče. Je to niečo ako polícia v rámci armády." Tim preglgol. "Takže vy chcete na nás zavolať fízlov ? Ehm, teda vlastne policajtov ?" "Nie my." Odvetila Sára ospravedlňujúco. "To plukovník. No snáď to až tak zlé nebude. Ste ešte len deti. No aj tak vás teraz musíme k nemu zaviesť. Chce vás vypočuť. Radšej buďte úprimní a povedzte mu pravdu. Nemá rád, keď sa mu klame. Až skončíte, zavoláme vám rodičov. Určite bude chcieť hovoriť aj s nimi." "To netreba, pane." Atreyu vystúpil o krok dopredu, aby zdravotníci sústredili všetku pozornosť naňho. "Oni už vedia, že sme tu." "Vedia ? Ako to môžu vedieť ? Vy ste im volali ? Telefóny sme vám predsa zobrali." Atreyu z náprsného vrecka vytiahol svoj mobil. "Ako ste sa k nemu dostali ?" Zvolal zdravotník rozhorčene, vytrhnúc Atreyu mobil z rúk. "Bol predsa vedľa v labáku. A..." Mužovi to zrazu docvaklo. "Vy ste sa tam vkradli ????" Atreyu sa zatváril nevinne. "Museli sme našim predsa povedať kde sme. Keby ste poznali môjho fotra..." Zdravotník zaškrípala zubami a iba vojenská disciplína mu zabránila vykonať prvé čo ho napadlo. "Keby vás uvidel plukovník, viete čo by s vami spravil ????" "Jim, nechaj to teraz tak ! Kamery aj tak nefungujú. Nezistí to. Keď však prídeme neskoro..." Podráždený zdravotník si chlapca 'oblečeného' iba v ženskom plášti prísne premeral. "A nemal by si na seba niečo zobrať ? Alebo tam pôjde takto ?" Zdravotníčka rozťahla ruky. "Nič iné som nezohnala a teraz to už aj tak nestíhame. Skúsím mu niečo nájsť, no až potom. Teraz musíme ísť." Sára sa naklonila k malému pacientovi. "Ako ti je Atreyu ? Ešte ťa bolí hlava ?" "Nie, madam. Je mi fajn. Môžeme ísť." Chlapcovo suverénne vyhlásenie zdravotníkov trochu zaskočilo, no keďže ich tlačil čas nenamietali. Kým do veliteľovej pracovne na 2. poschodí dôjdu, bude to práve 5 minút. Keď vyšli z miestnosti, zamierili k dverám, ktorými sem prišli. Tentoraz však nezabočili doprava, ale idúc opačným smerom vstúpili do ďalšej chodby plnej dverí z oboch strán. Na konci chodby stál výťah. Aj keď budova mala iba tri poschodia, výťahová kabína bola dostatočne priestorná, aby sa do nej natlačilo 10 dospelých. Výťah zamieril na druhé poschodie. Chodba do ktorej vstúpili predstavovala identickú kópiu tej z prízemie, akurát umelohmotné linoleum vystriedal červený koberec. Prešli dvojicou chodieb, kým nezastali pred mohutnými dverami. Na rozdiel od tých z prízemie tieto boli z elegantného (a najmä drahého) dreva, po stranách vystužené strieborným kovaním. Podobne ako všetky vchody v budove, aj tento mal na bočnej strane display umožňujúci zadať štvorcíselný kód. Skôr než Sára potiahla kľučku, zaklopala. Keď sa

nikto neozval, skúsila to znova. "Myslíš, že tam ešte nie je ?" Sárin kolega pokrčil plecami. "Asi nie. No aj tak ich tam usadíme. Sám to predsa chcel." Sára sa naklonila k svietiacemu display. "Je to vôbec zapnuté ?" Zdravotník si neodpustil ironický úsmev. "Ale kdeže. Zasa im to hapruje, tak ako tie sprosté kamery. Môžeš tam zadať čo len chceš, a aj tak ti ich otvorí. Vraj už zavolali servis, no kým tí prídu, to zas potrvá. Ale hlavne, že sa tu hráme na veľkú bezpečnosť. Čistý idiotizmus." Sarkazmus v zdravotníkovom hlase bol viac než oprávnený. Vypočut' si najprv od kapitána a neskôr i od plukovníka tirádu na tému ohrozenia 'národnej bezpečnosti', keď vstup do laboratórií s vysoko toxickými látkami nie je nijako zabezpečený by našťvalo i ďaleko pokojnejšie povahy než tá zdravotníkova. Pre Tima zistenie, že kód nad ktorým tak tuho premýšľal, naivne si myslíac, že ho svojimi telepatickými schopnosťami odhalil, v skutočnosti nebol vôbec potrebný bolo sklamaním. Tak veľmi dúfal, že aspoň raz v živote využil svoje nadprirodzené danosti na záchranu kamaráta, no keď Sára našťukala štyri nuly po ktorých sa zámok otvoril, bolo jasné, že dolu v labáku sa namáhal celkom zbytočne. Vstúpiac do miestnosti, ocitli sa v priestornej kancelárii s čalúneným nábytkom, ktorému okrem širokého stola dominovalo i kožené kreslo nadštandardných rozmerov. Na stenách viselo množstvo obrazov mužov vo vojenských rovnošatách (pravdepodobne predchádzajúcich veliteľov Centra) a nechýbali tu ani plakety s vyznamenaniami či makety útočných tankov. Napravo stojaca skrinka obsahovala množstvo papierových fasciklov zotriedených podľa rokov a mesiacov. Jediná podstatná vec, ktorá v inak typickej kancelárii chýbala bol počítač. Zdravotníci posadili chlapcov na dvojicu menších stoličiek a upozorniac ich, aby tu čakali a ani sa nepohli, vyšli na chodbu. Keď Atreyu s Timom osireli, druhý menovaný pozrel na svojho spoločníka. "Atreyu, prečo nezavoláme XCOM ?" "XCOM ? A načo ? Nepotrebujeme ich. Teraz už všetko zmákneme aj sami. Alebo vlastne, nie celkom sami. Už sem niekto ide." "Myslíš, niekto z XCOM ?" Atreyu kývol hlavou, nenaznačiac ani súhlas ani odmietnutie. Tim ostal na rozpakoch. Nevedel či kamarátovo mlčanie je dôsledkom obáv z odpočívania, alebo je to tak tajné, že ani on o tom nesmie nič vedieť. No nedalo mu tu. "Atreyu a čo tá RXka ? Povedal si, že keby niečo, tak nás ochráni. Prečo neprišla, keď si odpadol ? Mával som na ňu, aj som na ňu kričal, no nič sa nestalo. Keď bola celý čas nad nami, prečo nič nespravila ? Musela predsa vedieť že ti je zle." Atreyu otvoril ústa dokorán a zoširoka si zívól. "To bola pohodička. Neprišla preto, lebo ju nebolo treba. Všetko som mal pod kontrolou." "Ako pod kontrolou, keď si bol v bezvedomí ?" "Ale ja som nebol v bezvedomí. Iba som to hral. Chcel som, aby si mysleli, že mi je zle a odniesli nás sem. Len tak sme sa mohli dostať do ich labákov a všetko zistiť." Tim zmeravel. Atreyu odpoveď ho natoľko zaskočila, že v prvej chvíli nevedel čo povedať. "Takže ty... Ty si sa tu chcel dostať ? Ja som myslel, že nás uniesli a že..." "Jasné, že som sa sem chcel dostať. Prečo myslíš, že som chcel ten batoh ? Mal som tam špionážnu kameru, ktorá všetko nasnímala. Keď si mi ho doniesol, odoslal som záznamy našim. Teraz budeme presne vedieť, ako základňa vyzerá zvnútra." Tim v krátkom čase znova prelgol. Obzrúc sa po tuctovo vyzerajúcej miestnosti, nedokázal uveriť tomu čo práve počul. "Takže toto je základňa ?" Atreyu zavrtil hlavou, palcom ukážuc na dlážku. "Nie tu, ale až tam dolu. Je pod zemou, hneď pod nami. Aj teraz nad ňou sedíme. Vidím to na prístroji." Atreyu si poklepal po odhalenom zápästí. "Je tu taká hrozne dlhá rúra. Vlastne nie rúra, ale šachta. Ide asi 500 yardov pod zem." "500 yardov ?" Zajachtal Tim, úplne zabudnúc na to, že ich niekto môže počúvať. "Hej, však to bola baňa. Je hrozne hlboká. Najprv som si myslel, že vchod bude bližšie pri tom kráteri, no zmýlil som sa. Je až tu, pod touto barabizňou. Nemajú tu síce hangáre, no sú tu opravovne, kde

opravujú svoje lode. Dostávajú ich sem teleportami z iných základní a keď ich opraví, pošlú ich späť." Tim pozrel na dlážku zahalenú modrým, trochu ošúchaným kobercom. Tam dolu, stovky yardov pod zemou sa malo nachádzať niečo o čom okrem ich dvoch a XCOM nik iný nemal ani tušenia. Pocítil, ako ho oblieha studený pot. Šokujúcu informáciu Atreyu vyslovil s tak desivým pokojom, akoby rozprával o nejakom filme či hre. Žiadne vzrušenie či nepokoj. Tváril sa suverénne a pohrávajúc sa so šľapkami, zdalo sa, že si kamarátovo ohromenie užíva. "Atreyu a čo teraz spravíme ? Príde sem XCOM ?" Atreyu pozrel na nástenné hodiny zdobiace jednu zo stien kancelárie. "Už sem ide. Mal by tu byť za chvíľu." "Kto ?" "Počkaj chvíľu. Sám ho uvidíš. Dúfam len, že nebude veľmi našťvaný. Nepovedal som mu, že tu budeme a..." Atreyu zrazu vypleštil oči. "Tim ! Teraz mi musíš sľúbiť jednu strašne dôležitú vec. Keď sem príde, nesmieš mu povedať nič o XCOM. Ani keby sa ťa na to pýtal, nesmieš ceknúť ani slovo. Keby chcel vedieť prečo sme tu, povedz mu, že som to celé vymyslel ja a že sme tu na výlete." "Na výlete ?" Atreyu sa zamračil. "Hej blbosť, to nezožerie. Povedz mu, že som ti chcel ukázať ten kopec, z ktorého sme spadli. Teda vlastne, ja som z neho spadol. Alebo..." Atreyu na sekundu zaváhal. "Vieš čo ? Radšej mu nehovor nič. Ja s ním budem hovoriť. Keby niečo, rob zo seba debila a buď ticho. Ja poviem všetko čo treba, ale hlavne..." Atreyu sa naklonil ku priateľovi až sa takmer dotýkali čelami. "O XCOM ani slovo. Inak bude všetko v..." Atreyu reč zrazu prerušil buchot na chodbe. Znel ako dupot ťažkých vojenských číziem po podlahovej krytine, ktorou bola chodba tak ako všetky miestnosti 2. poschodia pokryté. Ozvenu topánok čoskoro vystriedalo silné zadunenie, akoby niečo mohutné dopadlo na dlážku. "Atreyu čo je to ?" Zašepkal Tim vystrašene. Atreyu priskočil ku dverám. Chvíľu načúval či niečo nezačuje, keď mu zrak padol na ľavé zápästie. "Už je tu !" Spätkujúc od dverí, klesol spať na svoju stoličku. Na chvíľu nastalo hrobové ticho, až kým Tim opätovne nezačul dunivé kroky. Aj keď už nedopadali na dlážku s takou tiažou ako predtým, celkom zreteľne sa blížili k ním. Tim zatajil dych. Hoci usadený na stoličke, cítil ako mu stúpa pulz. Čakal, že začuje vyľukávanie štvorčíselného kódu, no zámok šľukol sám od seba a otvárajúce sa dvere podhalili siluetu postavy. Stojac v neosvetlenej chodbe, Tim nevidel neznámemu do tváre, no podľa obrysov a krátkych na ježka ostrihaných vlasov sa dalo usudzovať, že sa jedná o osobu mužského pohlavia. Keď muž prekročil prah, Tim ako prvé zaregistroval jeho oči. Blankytne modré, ako z obrázkov šľachetných mimozemšťanov v ufologických knihách, a predsa tak mrazivo ľadové. Oblečený v dlhom nepremokavom plášti bieleho sfarbenia, trochu pripomínal anjela. Či spásy, alebo skazy, to určia najbližšie okamihy. Tim chcel pozrieť na priateľa, no uprene hľadiac na muža, nedokázal z neho sňať zrak. Neznámy urobil krok vpred, zamieriac k Atreyu. Timov kamarát ako na povel vyskočil do pozoru. "To ty... Ty si prišiel ? Ja som myslel, že príde niekto iný." Modrooký muž si premeral o pol hlavy nižšieho chlapca. "Čo tu robíš ?" Atreyu viditeľne nesvoj, prstom ukázal na Tima. "My... My sme tu s Timom na prechádzke. Vlastne na výlete. Chceli sme sa pozrieť na tú baňu čo tu majú. Videli sme ju na mape a chcel som ju Timovi ukázať. Tim, on... Nechcel mi veriť, že tu majú kráter a tak sme sem prišli, no potom..." Atreyu sa zhlboka nadýchol. "Keď sme sa chceli pozrieť na ten oranžový kopec, hrozne to tam smrdelo a keď sme išli dolu prišli po nás zelené gummy a chytili nás. Zobrali nás sem, lebo vraj na kopci boli jedovaté látky, no podľa mňa len kecali. Nič nám nie je. Ani mne, ani Timovi. Iba ma trochu bolela hlava, no už to prešlo. Fakticky." Atreyu záver vety ukončil hlbokým nádychom, hoci nedostatok kyslíka nepocíťoval. Mal strach a ani to nijako nezakrýval. Muž namiesto očakávanej odpovede kývol k stoličke. "Sadni si !" Atreyu bez odvrávania poslušne. Skôr než muž niečo povedal, zatvoril dvere. "Tak, a teraz ešte raz. Čo si tu robil ?"

Atreyu sa viditeľne zachvel. "Veď som ti to predsa povedal ! Boli sme sa pozrieť na tú dieru. Nevedeli sme, že sú tu vojaci. Chcel som ju iba Timovi ukázať. Fakt, nekecám." Muž odvrátil zrak a po prvýkrát od chvíle čo prekročil prah pozrel na Tima. Skôr než sa ich pohľady mohli stretnúť, Tim sklopil zrak. Meravá tvár muža bez náznaku emócie naňho pôsobila ako špirála hypnotizéra a Tim cítil, že čím dlhšie by sa do blankytné modrých očí díval, tým ťažšie by sa od nich odpútal. "Atreyu." Riekol muž nezmeneným tónom. "Toto je za posledných 5 dní druhýkrát čo si porušil predpisy." "Čože ?" Vykríkol Atreyu rozhorčene, takmer vyletiac zo stoličky. "Ty... Ty o tom vieš ? Ona ti to povedala, však ?" "Nie, nemusela mi nič hovoriť a ty to dobre vieš." "Ale ja..." Zakoktal Atreyu. "Ja som mu o nás nič nepovedal. Bola to len hra." "Hra ?" Zopakoval muž ostrejším tónom. "Tebe asi jedna výstraha nestačila, však ? Alebo ti mám zopakovať Kódex, klauzulu 12-B ?" Atreyu neodvetil. Zlovestné ticho, ktoré naplnilo miestnosť vzbudzovalo beznádej. Tim cítil ako mu po tele vyrašili kropaje potu. Hľadiac do zeme, teraz už vedel, že neznámy musí prichádzať z XCOM. Kto iný by mohol Atreyu dávať príkazy, ak nie ten čo prichádza zo základne antimimozemských bojovníkov ? Počas misií s Atreyu si nie raz predstavoval aké to bude až raz stretne ďalšieho člena XCOM. No teraz keď sa tak stalo cítil iba strach. Vedel, že sa stane niečo zásadné, niečo čo zmení všetko čo doteraz poznal, no to čo nasledovalo prekonal aj tie najdivokejšie predstavy. "Atreyu, to čo si spravil... Za to by som ťa mal okamžite potrestať. To je poslednýkrát čo ťa varujem. Ak to spravíš ešte raz, nebudem ťa viac chrániť a ty dobre vieš čo ťa čaká." Atreyu, skľúčene pozrel na muža. "Áno oci. Ja viem." Tim, ktorý až doteraz učupene sedel na svojej stoličke mal čo robiť, aby z nej nespadol. Kamarátovo oslovenie príchodzivejšieho mu zarezovalo nielen myslou ale i celým telom. Dívajúc sa na muža, náhle si uvedomil to čo mu pri prvom pohľade uniklo. Atreyu i osoba, ktorú priateľ nazval otcom sa na seba až nápadne podobali. Stredne vysoká, atletická postava so širokými plecami, výrazne modré oči na súmernej tvári i nízke čelo. Na muža niečo po štyridsiatke vyzeral až pridobre. Rovnako ako jeho syn. Tim zmeravel. S otvorenými ústami civejúc na teraz už známeho, určite by tomto stave ostal aj dlhšie, ak by naňho Atreyu otec neupriamil svoju pozornosť. "Ty si Tim, však ?" "Áno, pane." Zaštebotal Tim a napodobniac kamaráta, vystrelil do pozoru. Atreyu otec sa jemne (ale ozaj iba jemne) pousmial a na veľké prekvapenie podal Timovi ruku. "Ahoj Tim. Ja som Atreyu otec. Atreyu mi o tebe veľa rozprával." Tim pristúpiac bližšie, napodobnil mužovo gesto. Keď sa ich prsty dotkli, Tima zamrazilo. Tentoraz však nie od strachu. Atreyu otec ma dlaň tak ľadovú, že pri štipke fantázie si nebol problém predstaviť, že patrí niečomu úplne inému, ako živej bytosti. (Presnejšie, živej ľudskej bytosti.) Našťastie, na mŕtvolu bol jej majiteľ až priveľmi živý. "Som rád Tim, že ťa spoznávam." Riekol otec priateľskejším tónom, kývnuc na syna. "Atreyu mi hovoril, že v škole spolu sedíte v jednej lavici a že si jeho najlepší kamarát." Atreyu skrčený na stoličke prevrátil zrak. "Oci, mohol by si prosím ťa prestať ?" Otec sa ospravedlňujúco pousmial. "Tak čo Tim ? Ako ti je ? Ešte ťa bolí hlava ?" "Nie pane. Už som OK. Ja som bol hore iba chvíľu." "Áno a na nose si mal namočenú vreckovku. Šikovní chlapec. Vidíš Atreyu ? Ak by si trochu uvažoval a počúvol svojho kamaráta, neskočíš takto." Atreyu pokrčil plecami, vystrúhajúc nie práve najkrajšiu grimasu. Otec si nadvihol rukáv plášt'a a pozrel na hodinky. "Nuž, ak vám je už lepšie, môžeme ísť." "Ísť ? A kam ?" "No predsa domov. Alebo sa ti tu tak páčilo, že tu chceš ostať ?" "Nie, ja iba..." Atreyu meravo pozrel na otca. Obaja na seba chvíľu hľadeli, kým mladší z dvojice neodvrátil zrak. "Nasledujte ma !" Keď vyšli na chodbu, pred dverami nikto nestrážil. Nepozorovane prejdúc dvojicu chodieb, dostali sa až k výťahu, ktorý ich zaviezol na prízemie. Podobne ako na poschodí, ani

tu nikoho nestretli. Hoci prešli okolo viacerých presklených laboratórií, kancelárií či vyšetovní, ani v jednej z nich Tim neuvidel jediného vedca, lekára či vojaka. Akoby sa nad celým osadenstvom komplexu zľahla zem. Dokonca i miestnosti so sudmi neznámej kvapaliny ostali opustené. Kým došli k vstupnej bráne nezastavil ich jediný vojak či kontrola. Vonku pred budovou parkovali dve autá. Jeep, ktorý ich sem doniesol stál opustený uprostred parkoviska. Na tom by nebolo nič zvláštne, ak by dvere pre vodiča nezívali dokorán. Po posádke či vodičovi znova ani stopy. Druhé auto na konci parkoviska stálo pred začiatkom rozbahnenej cesty smerujúcej ku kráteru. To, že nepatrilo armáde nenaznačovala iba absencia vojenskej kamufláže. Biely aerodynamický športiak s tmavými sklami pôsobil už na pohľad ultramoderne. Znížená strecha so strešným okienkom, elegantné dvere vyklápajúce sa nahor, ventilačné otvory po stranách i spojler v zadnej časti vozidla robili z auta špičkový a esteticky krásny stroj. Nečudo aj, že Tim ostal zaskočený, keď Atreyu otec zamieril práve k nemu. Keď pristúpili bližšie, dvere sa automaticky otvorili (alebo skôr vyklopili) a sedadlo vedľa vodiča jemné servomotory sklopili dopredu, sprístupniac tak tretie sedadlo vzadu. "Tim, ty choď tam." Zašepkal Atreyu strnulo. Od chvíle čo opustili veliteľovu kanceláriu, to bolo prvýkrát čo kamarát prehovoril. Zhrbený k zemi, celý čas otca poslušne nasledoval, nereagujúc na zvedavé pohľady kamaráta, ani absenciu osadenstva komplexu. Keď Tim nastúpil do auta užasol. Interiér vozidla pripomínal viac kabínu vesmírnej lode, ako bežný automobil. Predný panel posiaty množstvom obrazoviek a kontroliek chrlil záplavu digitálnych i analógových údajov zobrazujúcich všetko - od rýchlosti a výkonu motora až po uhol sklopenia kresiel či nastavenie klimatizácie. Jediné čo panelu chýbalo bol volant. No aj to len do chvíle kým Atreyu otec neusadol do kresla pre vodiča. Volant, alebo skôr akási verzia pilotného knipla s rúčkami po stranách sa podobne ako dvere, kreslá či zrkadlá automaticky vysunul z palubnej dosky. Keď otec auto naštartoval, Tim ucítil jemné chvenie. Dívajúc sa z okna, zazdalo sa mu, akoby sa kabína mierne nadvihla. Monotónny šelest motora prichádzajúci zdola bol tak slabý, že ho takmer nepočul. Hoci sa auto po rozbahnenej ceste rozbehlo svižným tempom, neprijemné nadhadzovanie, aké Tim zažil v jeepe cestou sem tentoraz necítil. Miestami sa dokonca zdalo, akoby vozidlo po ceste ani nešlo, ale sa nad ňou rovno vznášalo. Nanešťastie, cez matné sklá toho veľa nevidel. Čoskoro obišli hlboký kráter a cestou rozoranou prejazdom ťažkého transportéra sa vydali cez mŕtvy les. Aj keď prešli väčšinou komplexu, nestretli jediného vojaka či auto. Podobne ako v Centre, aj vonkajší areál bol úplne pustý. Stiesnený pocit prázdnoty znásobovalo ticho v aute. Atreyu, zvyčajne utáraný až hrôza, teraz iba mlčal a inak na tom nebol ani jeho otec. Tim cítil, že medzi oboma je akési napätie, aj keď príčinu nepoznal. Auto čoskoro dorazilo k vstupnej bráne so sklopenou závorou. Vchod do komplexu sa nachádzal až za dierou v plote, i preto ho pri vstupe nevideli. Vedľa závory stála nevelká strážnica. Rovnako ako v celom komplexe, ani tu nikoho nebolo. Atreyu otec auto trochu pribrzdil, no zastavovať nemusel, pretože závora sa sama nadvihla. Tim čakal, že zamieria do mesta, no po pár desiatkach yardov auto náhle zastavilo. Monotónny zvuk prichádzajúci zdola ustal a kabínu opantalo hrobové ticho. Tim v spätnom zrkadle uvidel ako naňho kamarátov otec hľadá. V strnulej tvári dospelého sa znova nečrtal náznak žiadnej emócie a z blankytné modrých očí opätovne sálal chlad. Tim sa v duchu zachvel. Dívajúc sa do zrkadla, začínal mať čoraz intenzívnejší pocit, akoby ho Atreyu otec skúšal hypnotizovať. Cítil ako mu z tela odchádzajú všetky sily a únava si sadá na viečka. "Nedám sa !" Pomyslel si odhodlane a zatnúc zuby do perí, intenzívna bolesť narušila očný kontakt. "Oci nie !" Vyhĺkol Atreyu a posunúc sa doľava, naklonil sa priamo pred Tima, akoby ho chcel chrániť vlastným telom. Otec

položil ruky z riadiaceho kniplu, mrazivo pozrúc na syna. "To nejde Atreyu. Vieš dobre, že nemám na výber." "Ale máš !" Odsekol Atreyu zúrivo, posunúc sa ešte viac pred kamaráta. "On za to predsa nemôže. To ja ! To ja som to celé vymyslel !" "Áno, ale..." Atreyu otec sa obrátil k pasažierovi schúlenom na zadnom sedadle. "Tim, prepáč nám to, ale..." Zbytok jeho slov pohltilo ticho. Posledné čo Tim zaregistroval bol krátky záblesk po ktorom už nasledovala iba tma.

14.10.2014..

Chapter 31 - Spomienky na budúcnosť.

Hore-dolu, hore-dolu. Monotónny pohyb hojdacieho kresla náhle ustrnul. Chlapec meravito hľadiaci na listy starého figusu sťažka preglgol. Ani krátka spomienka, ktorá mu preblesla myslou nedokázala vyryť hlbšiu brázdú do povrchu jeho pamäte. Okno. Veľké a predsa zahalené rúskom temnoty. Nie, Tim nehľadel v ústrety rozľahlej sklenenej tabuli, ktorá spolu s balkónovými dverami prepúšťala do prebúdajúcej sa miestnosti prvé lúče sychravého rána. Okno o ktorom bola reč ležalo oveľa bližšie. Vtisnuté hlboko do chlapcovej mysle, ani koncentrovaná sila sústredených myšlienok ho nedokázala otvoriť. Nič. Nepamätal si vôbec na nič. Oblečený v nočnej tepláčkovej súprave s teplými ponožkami na nohách, bezradne hľadel na nemý kvet. Prchavé náznaky spomienok na udalosti predchádzajúceho dňa sa vytratili spolu s nádejou, že sa v dohľadnej dobe obnovia. Niečo sa stalo. Niečo sa muselo stať. Ale čo ? Poslednú vec ktorú si celkom jasne pamätal bola tmavá jaskyňa s desivo vyzerajúcim mimozemšťanom vsunutým do jednej zo stien. No menu bytosti, aj keď ho mal na jazyku, nedokázal vtisnúť reálnu podobu. Možno mu pomôže chôdza. Aj napriek tomu, že detská izba veľa priestoru na prechádzky neposkytovala, Tim to skúsil. Pochodujúc tam a späť, s dlaňami na očiach si neustále opakoval to čo si pamätal ako posledné. Pery sa mu chveli, no okrem nepočuteľného šepotu nevytludzovali žiaden hlas. Nebolo pochyb, že ak by ho teraz niekto uvidel, musel by vysloviť značnú pochybnosť nad jeho duševným rozpoložením. Tim náhle skrčil tvár a na chvíľu zastavil. Bol už tak blízko. Takmer ho mal. V poslednej chvíli mu prekíзло pomedzi prsty. Urobil ďalší krok, keď to prišlo. "Ghylon ! Tak sa volal." Tim zovrel prsty do pästí. "Konečne." Očakávaná úľava z náhleho obnovenia pamäte však nepriniesla želaný pokoj. Skôr naopak. Hrdlo stiahnuté v bolestivom kŕči spolu so štekľivým pocitom v žalúdku oznamovali prichádzajúcu hrôzu. Tim sa zvrhol o 180 stupňov. Okrem nadrozmerného plagátu raketoplánu Discovery stenu za ním nepokrývalo nič viac. Žiadne telo zahalené tmavou pokožkou, ani kruhové ústa pripomínajúce prísavku krvežíznivých pijavíc. Obraz Ghylona, hrôzu naháňajúceho spojenca ľudí nikde nevidel. Opatrne pristúpiac k stene, prstami prešiel po jej hladkom povrchu. "Holograf. Musel to byť holograf." Bol istý, že Atreyu mu o generátore trojrozmerného obrazu včera určite povedal, no miesto ani čas kedy sa tak stalo si vybaviť nedokázal. Vyčerpaný klesol na lôžko. Ťažko povedať, ako dlho by si záhadou stratených spomienok lámal hlavu, ak by malý prístroj na okraji nočného stolíka nezazvonil. Len čo jemné cinknutie telefónu oznámilo doručenie textovej správy, Tim vyletiac do strehu, chňapol po neveľkom komunikátore. Okrem trojice číslic ukazujúcich päť minút po pol piatej v pravom hornom rohu display blikal miniatúrny symbol bubliny. Tim so zatajeným dychom šťukol na dvojfarebnú ikonu. Správa od Atreyu. Podľa času jej odoslania ju kamarát musel napísať večer predchádzajúceho dňa. Dôvod prečo mobilnej sieti trvalo dobrých 12 hodín, kým nedlhý text doručila Tim nepoznal, no ani ho nezaujímalo. Chvejúc sa očakávaním,

otvoril telo odkazu. "Hi Tim. Dnes do školy neprídem. Srr :P - mám teplotu ! No baktérie to nie sú :(neboj !!! Uvidíme sa v piatok. Čau. :)))" Tim si krátku správu znova prečítal, no nerozumel jej o nič viac než prvýkrát. Aké baktérie mal Atreyu na mysli ? Žeby tie čo mu spôsobili teplotu ? Alebo... Tim zrazu precitol. Nepríjemný kŕč mu v krátkom slede zovrel hrdlo už druhýkrát. "Mama !" Spomienky na nočné stretnutie s najmilovanejšou bytosťou Tima prinútili vyskočiť na nohy. "Baktérie, mimozemšťania, choroba, nákaza, premieňanie..." Znova pochodujúc miestnosťou, musel na chvíľu zastaviť. Pristúpiac k dverám, opatrne ich otvoril. Na chodbe panovala takmer úplná temnota. Uzatvorený vchod do otcovej pracovne spôsobil, že jediný svit osvetľujúci chodbu prichádzal z jeho izby. Vystúpiac von, opatrne pristúpil k rodičovskej spálni. Pohľad na úzku štrbinku medzi rámom a dverami mu pripomenul podobný obraz zo včerajška. Keď nakukol dnu zistil, že obaja rodičia tvrdo spia. Aspoň tak to vyplývalo z ich altovo - tenorovho duetu, ktorý spoločne vyludzovali. Tim vstúpil do izby a kráčajúc po špičkách, podišiel k mame. Aj napriek blížiacemu sa ránu, mama mala viečka pevne zovreté a perinou zakrytá až ku krku, spokojne odpočívala. Tim ju pozoroval tak dlho, až kým sám seba nepresvedčil, že neexistuje žiadna indícia, ktorá by nasvedčovala, že mamine telo začína zmáhala choroba - tobôž mimozemského pôvodu. Trochu pokojnejší, vrátil sa späť do svojej izby. Pohľadom znova zavadil o mobilný telefón, keď ho upútalo čosi iné. Nočný stolík. Hmlistý obraz sa na chvíľu rozplynul a Tim si rozepamätal na ďalší útržok včerajšej noci. Atreyu náramok ! Niečo mu nahováralo, že v šuplíku nebude. Stolík prekutral od vrchu až nadol, no drobný kúsok pliešku previazaný retiazkou nikde nenašiel. Chcel sa posadiť, no ostalo len pri želaní. Aj napriek nerovnému boju s ťažkými novembrovými mračnami žiara materskej hviezdy nadobudla dostatočnú intenzitu, aby aspoň na chvíľu osvetlila pracovný stôl, a najmä stoličku pred ním. Vetrovka, ktorú mama vždy večer odkladala do skrine tentoraz ostala prevesená cez opierku. Viac než vetrovka Tima upútalo jej sfarbenie. Modrastú látku na konci rukáva špatila nepekná škvrna. I napriek posunu farebného spektra spôsobeného nedostatočným osvetlením, Tim celkom zreteľne zbadal, že škvrna je červená. A nebola jediná. Celú vetrovku pokrývala koláž farebných machúl' striedajúcich odtiene hnedej, červenej, oranžovej i žltej. Neprirodzené sfarbenie, neprirodzenej konzistencie sa od farby k farbe silne líšilo. Zatiaľ čo odtiene hnedej tvorili popraskané kúsky zoschnutej zeminy, ostatné fľaky mali charakter jemného povlaku akéhosi piesku, ktorý sa pri kontakte s prstami vbíjal do pokožky. Keď Tim k nemu pričuchol, rýchlo odtiahol nos. Odporný, štipľavý zápach ho prinútil cúvnuť. "Fuj ! Čo je to zač ?" Znechutene hľadiac na špinavé prsty, smrad z vetrovky sa rýchlo preniesol aj na ne. Zbehnúc do kúpeľne, trvalo mu dobrú minútu, kým sa lepkavej hmoty ako tak zbavil. Vrátiac sa do izby, znova pozrel na vetrovku. Teraz si už bol celkom istý, že sa včera s Atreyu kamsi štvrali. No kam, to stále netušil. Keďže nástenné hodiny nad pracovným stolom ukazovali desať minút pred piatou, čakať takmer hodinu kým rodičia vstanú nemalo význam. Radšej sa ešte pokúsi na chvíľu zaspáť. Možno práve spánok bude tým impulzom, ktorý jeho myseľ potrebuje, aby obnovila svoju činnosť. Skôr než Tim zadriemal, nastavil si budík na pol ôsmu. To už by rodičia mali byť hore a on sa ich bude môcť na všetko opýtať. Keď znova otvoril oči, uvidel mamu ako naklonená nad ním sa ho jemným chvením pokúša prebudiť. "Timmy už je pol ôsmej. Je čas vstávať. Musíš do školy." Tim vystrúhal nepekný úškrnok, ospalo si pretrúc zalepené oči. Chcel si zívnuť, no spomienka na ranné bdenie ho okamžite prebrala z únavy a vyskočiac na posteli pozrel na mamu, práve si prezerajúcu stoličku s jeho zvrškami. "Timmy, kde ste to včera zasa boli ? Vetrovku máš celú špinavú." Mama podvihla kus odevu o ktorom bola reč. "A toto

červené je preboha čo ? Timmy, čo ste to stvárali ? Keď to nezíde dolu, môžem ju rovno vyhodiť. To ste sa hrabali v zemi, že si sa tak zafúľal ? Timmy, nemáš predsa päť, aby si za takto zasvinil. Iba si mi pridal robotu, teraz keď sa ponáhl'am. Musím to okamžite namočiť. Snáď to ešte zíde." Mama chmatla vetrovku, že ju odnesie do kúpeľne, keď ju Tim zastavil. "Kedy som včera prišiel domov ?" Hoci už stojac vo dverách, mama sa otočila, prekvapene pozrúc na syna. "Neviem. Nebola som doma. Prišla som až o deviatej a to už si spal. Tato hovoril, že si prišiel za tmy. Ty si to nepamätáš ?" Tim zavrtel hlavou. "Nie ja iba... Mal som taký sen a neviem či to bolo včera, alebo predvčerom." Mama pristúpila bližšie. "Timmy, si v poriadku ? Nebolí ťa niečo ?" "Nie prečo ?" Odvrkol Tim podráždene, urobiac krok vzad. "Vyzeráš nejaký bledý a posledné dve noci si celé prespal. Naozaj ti nič nie je ?" "Jasné, že nie. Je mi fajn. Ale čo ty ? Hovorila si, že ťa bolela hlava." "Hej, ale už to prešlo. Aj tatovi je lepšie." "Tatovi !?" Zvolal Tim prestrašene. "Áno. Včera ho bolela hlava, a preto prišiel domov skôr. Ty si s ním nehovoril ? Myslela som, že ste sa spolu rozprávali." "Jasné, že hej. Ja som na to iba zabudol." Zajachtal Tim nie veľmi presvedčilo. Mama skúmavo hľadiac na syna, pohladila ho po vlasoch. "Timmy, naozaj si v OK ? Neklameš mi ?" "Nie ! Myslíš, že keby som bol chorý, chcel by som ísť do školy ?" Timovi sa stručným vyhlásením konečne podarilo trafiť klinec po hlavičke. Argument so školou poľahky prebil všetko ostatné. "No tak dobre teda." Zahlásila mama pokojnejšie. "Idem namočiť tú vetrovku a potom musím do práce. Dnes prídem znova neskoro, takže večeru ti spraví tato. Keby si bol veľmi hladný, niečo si kúp. Na stole som ti nechala drobné. A nebuď vonku dlho, dobre ? Začala chrípka a v správach ráno hlásili, že niektoré školy už museli zatvoriť. Nie, že sa nakazíš." Tim nedbanlivo prikývol a pre istotu zaľahol späť do vyhriatej postele. Mama zamierila do kúpeľne odkiaľ dobrú minútu prichádzal žblnkot tečúcej vody. Keď bola hotová, rozlúčiac sa so synom, vyšla pred dom, kde už na ňu čakalo jej auto. Tim vyskočil na nohy, pristúpiac k oknu. Dívajúc sa spoza záclony, uvidel ako mama vyšla na chodník a zatvoriac za sebou bráničku prehodila pár slov s pani Johnsonovou, aby napokon nastúpila do svojho auta a odišla preč. Hoci zelený ???0 už dávno zmizol z dohľadu, Tim stále postával za oknom, dumajúc nad tým čo sa práve dozvedel. Najmä posledná časť zvláštneho rozhovoru mu nedávala pokoja. Bolest' hlavy najprv u mamy a neskôr u otca, Atreyu nočný oznam spomínajúci rovnakú chorobu i šírenie chrípky po meste. Mohli mať tieto udalosti spoločnú príčinu ? Je možné, aby mimozemšťania za uplynulé 2 dni spustili svoj útok a začali s kontamináciou Zeme ? Neveselá myšlienka Tima prinútila k záchvevu. Celý rozrušený zbehol na prízemie rozhodnutý zistiť viac. Najprv chcel vyskúšať televízor, no napokon to nebolo nutné. Noviny ???0, ktoré otec zanechal na kuchynskom stole hneď vedľa Timových raňajok palcovým písmom ohlasovali prepuknutie chrípkovej epidémie v meste. Podľa článku, kmeň chrípkového vírusu ???0, ktorý sa rozšíril po celom Stredo západe už lekári indikovali aj v Španielsku, Veľkej Británii či Japonsku. Citujúc Dr. ???0, špecialistu na vírusové ochorenia, očkovanie realizované na prelome leta a jesene sa proti tomuto kmeňu ukázalo byť neúčinné, a preto všetci tí, ktorí majú záujem, by v čo najkratšom čase mali podstúpiť revakcináciu, aby si telo včas dokázalo vypracovať potrebnú imunitu. Keď Tim článok dočítal, sťažka si odkašlal. Snáď za to mohli hlieny, ktoré sa mu počas čítania siahodlhého textu v hrdle usadili. No čo ak nie ? Znova si vybavil mamine slová o tom, aký je bledý a neváhajúc ani sekundu, vpadol do najbližšej kúpeľne, aby jej tvrdenia ihneď overil. Prezrel si tvár i ruky, skontroloval hrudník, chrbát, skúsil vyplaziť jazyk i odpľuť si, no nič čo by chorobu či nebudaj prítomnosť mimozemskej nákazy evokovalo neobjavil. Dokonca ani hlava ho nepobolievala a únava zo včerajška taktiež pominula. Stále nepokojný,

rýchlo zhltoľ raňajky a znova skontroloval mobil či mu Atreyu neodpísal. Bohužiaľ ako mailová tak i odkazová schránka neobsahovali žiadne nové položky. Keďže hodiny ukazovali už takmer štvrt', vyrázil do školy. Aj keď cesta normálne netrvala dlhšie ako 10 minút, bez spoločnosti kamaráta mu pripadala celú večnosť. Myšlienkami sa neustále musel vracieť k včerajšku. I napriek dodatočnému spánku, myseľ stále štrajkovala a jediná vec, na ktorú si od rána spomenul bolo včerajšie stretnutie v Groove parku. Pripomenula mu ho hmla sadajúca na vrcholky stromov. Celkom jasne si spomínal, že i včera na tomto mieste videl rovnakú hmlu. No kde presne to bolo a čo tu robil, stále netušil. Do školy prišiel akurát včas. Práve keď prekračoval bránu, zazvonilo. Rýchlo pridol do kroku, no zbytočne. "Anderson ?" Zavrčal nevlúdne obroviťanský školník. Stojac hneď za dverami, Tim zaregistroval jeho prítomnosť, až keď ho Hummer oslovil. Školník si podvihol ošúchanú šiltovku a ľarbavým krokom pristúpil k žiakovi. "Zasa ty ? Včerajšie upozornenie ti zrejme nestačilo. To robíš narokom, však ? Chceš, aby som sa znova rozčúľil !" Tim, bledý ako stena (tentoraz z čisto fyziologických dôvodov), s námahou preglgol. "Nie pane. Ja... Ja som iba neskoro vstal." Školník nafučal hrud', no namiesto očakávaného kriku z jeho úst vyšiel úplne iný tón. Duto znejúci kašeľ zarezonoval obludným telom tak silno, že Tim mal pocit, akoby sa rozľahlý kolos mal čochvíľa rozprasknúť. "Och..." Zaburácal školník zmeneným hlasom a priložiac si rozmernú vreckovku k nadrozmernému nosu, kývol na Tima. "Kde máš kamaráta ? Toho Arteyua či ako sa volá ? Dúfam, že už je v škole, lebo ak ešte neprišiel, nech už radšej ani nechodí !" "Volá sa Atreyu." Zapišťaľ Tim, nenápadne cúvnuc dozadu. "Tak Atreyu ! A kde je ?" "Je chorý." "Chorý ?" Zopakoval Hummer vyčerpane. "Písal mi správu, že dnes do školy nepríde. Asi to bude aj v počítači." Obrovitý školník si utrel nos a znova nepekne zagánil na malého opozdilca. "Dúfam, že neklameš, lebo inak..." Zbytok vyhrážky Hummer nahradil vystretým ukazovákam, ktorý na chlapcovo prekvapenie ukazoval k triedam. "Padaj, nech ťa tu viac nevidím !" Tim berúc schody po dvojiciach - trojiciach, upaľoval čo mu sily stačili. Lapajúc po dychu, zamieril do chodby vedúcej k schodisku, no ďaleko nedobehol. Len čo zmizol za múrom, prudko pribrzdil, aby pozrel na školníka uzatvárajúceho bránu. Keďže statný muž bol k nemu otočený chrbtom, nevidel mu do tváre. Tá však Tima nezaujímala. Len čo školník pribuchol kovové vráta, znova zakašľal. Tentoraz to bola rana ako z dela. Keďže v opustenom vestibule ho nikto vidieť nemohol, Hummer sa neobťažoval dávať si ruky pred ústa a veciam nechal voľný priebeh. Mohutná salva zatriasla sklenenými tabuľami brány i neďaleko stojacou kabínkou na detekciu kovov. "Och. Do hajzlu aj s tým !" Zavrčal Hummer pre seba a znova sa sklonil k masívnemu zámku, aby ho uzamkol. Tim sa znova pustil do behu. To čo potreboval vidieť už uvidel. Hummer ? Žeby aj tak statný obor ako školník Inštitútu Georga W. Busha podľahol mimozemskej nákaze ? Tim nevedel, no len čo vošiel do triedy, jeho podozrenie iba vzrástlo. Spolužiakov ani nemusel rátať, aby pochopil, že viacerí chýbajú. Dvojičky Bobsonové v prvej lavici, krpatý Mouse, športovec Buckett i Teresa sediaca pred Atreyu boli mená tých, ktorí v triede chýbali. Nanešťastie tu nechýbalo známe trio s Anthony Randalom na čele. Posledne menovaný svoju pozornosť okamžite upriamil na Tima, hoci na dlhú dobu to bola jediná aktivita, ktorú voči spolužiakovi vykonal. Boli už viac ako 3 minúty po zvonení a pani ???0 by čo nevidieť mala poctiť utešenú triedu svojou návštevou. Keď sa tak stalo, Tim si uvedomil, že v škole naňho môžu striehnuť aj ďaleko rozmernejšie hrozby ako mikro bakteriálna nákaza. Konkrétne jedna, 6 stôp vysoká a necelých 216 libier vážiaca by sa pri neprítomnosti kamaráta mohla ukázať ako až priveľmi reálna. Hoci Harolda už niekoľko dní nestretol, neznamenalo to, že statný ôsmak na nich zabudol. Skôr či neskôr sa určite objaví a ostávalo iba otázkou času či

to bude dnes, alebo inokedy. I napriek hrozbe zo strany staršieho spolužiaka Tim ostával pokojný. Oproti vesmírnym nebezpečenstvám tie pozemské, nech už pôsobili akokoľvek majestátne, budú vždy len slabým odvarom. Časy keď Tonyho považoval za najväčší postrach v celom vesmíre už dávno pominuli. Aj napriek všetkému, Tim prvé tri prestávky strávil v bezpečí školskej triedy. Tony po tretej hodine kamsi odišiel a keď sa vrátil, Timovi neušlo, že prvý pohľad venoval práve jemu. Našťastie, štvrtá i piata hodina prebehla bez incidentov a tak ostávala už len posledná - hodina prírodných vied s pánom Fitzpatrickom. Aj keď prítomnosť prísneho učiteľa sama o sebe predstavovala nemalý problém, bol tu ešte jeden, oveľa akútnejší. Tim musel na záchod. Za posledné týždne odkedy spoznal Atreyu si úplne odvykol od nechodenia na školské toalety, pokušenia ktorému počas rokov samoty tak úspešne odolával. Teraz však nemal na výber. Na konci piatej hodiny už bolo úplne jasné, že buď ono nebezpečné miesto čo najskôr navštívi, alebo pod sebou zanechá mláčku. Keďže Tony cez prestávku ostal v triede, rozhodovanie nebolo zložité. Vyčakávajúc do poslednej chvíle, dve minúty pred zvonení opustil svoje miesto. Zamieriac k umývadlu pri dverách, v príhodnej chvíli (tj., keď sa naňho Tony nedíval) nenápadne vykĺzol z triedy a rýchlym behom (tak ako mu to len jeho vylučovacie ústrojenstvo dovoľovalo) zamieril na školské WC. Keď dorazil na miesto určenia, skôr než vstúpil dnu, pristúpil k dverám a pozorne načúvajúc, čakal či nezachytí povedomé hlasy. Aj keď nikoho známeho nezačul, aj napriek pokročilému času na záchode bolo stále rušno. Tim zaliezol za stenu k školským automatom a simulujúc, že si kupuje Colu, vyčkával kým sa toaleta vyprázdni. Už zazvonilo, keď sa žiactvo prevažne siedmeho a ôsmeho ročníka začalo trúsiť von. Ukrytý za automatom na sendviče, pozeral či neuvidí niektorého z Haroldových kámošov. Našťastie, všetci ôsmaci pochádzali z iných tried. Minútu po zvonení konečne nabral odvahu a vpálil dovnútra. Zrkadlu pri dverách venoval len krátky pohľad a premáhajúc posledné kľče, pristúpil k jednému z pisoárov. Nepočítal ako dlho mu trvalo kým posledná kvapka prebytočnej tekutiny opustila jeho telo, no slasťný pocit úľavy stál za to. Spokojný, ako šikovne prekĺzol na toalety, zamieril k umývadlám, že si obzrie záhadné zrkadlo. Bol už takmer v umyvární, keď vonkajšie dvere z ničoho nič šľukli a do vstupnej miestnosti ktosi vstúpil. "Asi to bude upratovačka." Pomyslel si Tim s nádejou a nedajúc na sebe poznať strach, vykročil vpred. Keď vstúpil do umyvárne, zmeravel. Harold opretý o vonkajšie dvere školského WC sa nepekne uškrnul. "Prekvápkovo čo? Tak a teraz mi ty malý hajzlík už neutečieš." Ako to Harold povedal, predstúpil pred Tima. Mladší chlapec paralyzovaný pohľadom na americkým futbalom zoceleného nepriateľa sa nedokázal ani hnúť. Mohutná paža dopadla na jeho rameno s takou razanciou, že Tima takmer sklátilo k zemi. Druhou rukou ho Harold pritlačil k stene. "Tak čo? Kde je?" Zasyčal útočník ????, zúrivo zaškrípajúc zubami. "Kto?" Zapišťal Tim ako mu to jeho zovreté hlasivky len umožňovali. Harold namiesto odpovede pritlačil o hlavu nižšieho chlapca ešte väčšmi k stene. "Neser ma ty *****! Kde je ten tvoj buzerantský kámoš?" "Nie je v škole. Je chorý. Naozaj!" Stručné vyhlásenie zapôsobilo a pevné zovretie máličko ustúpilo. Tim sa konečne mohol trochu nadýchnuť. "Ts. ***** zbabelec. Bojí sa ma čo? No mne nezdrhne. Dostanem ho. Kde býva?" "Býva?" Zakoktal Tim, zaskočený nečakanou otázkou. Harold schmatol útleho šiestaka za plece a šmaril ho do nízkych dverí vedúcich do komory s metlami a dezinfekčnými prostriedkami. "Chcem vedieť kde býva, ty *****! Je to predsa tvoj najlepší kámoš. Určite si uňho bol. Povedz mi, kde býva, inak ti rozbijem papuľu." Tim pochopil, že handrkovanie sa s rozzúreným obrom nemá zmysel. Za zavretými dverami toalety, aj keby začal hulákať o pomoc, nik ho nezačuje. "????. Je to na ????" "A číslo?" Precedil Harold, červený ako pred infarkt. "Ale ja číslo naozaj

neviem. Fakt prisahám !" Tim tentoraz neklamal. O číslo kamarátovho domu, ktorý vďaka kopulovitému observatóriu nešlo prehliadnúť sa nikdy nezaujímal. Prečo aj ? Posielať mu balíčky nebude a ak by niečo chcel, stačí zájsť. No Harolda podobná odpoveď uspokojiť nemohla. Zúrivý ako býk, znova strčil do menšieho chlapca. Tim tentoraz nestihol včas zareagovať a hlavou vrazil do nepoddajných dverí. "Au..." Sykol od bolesti, oboma rukami sa chytiac za boľavé miesto. Ostrá páľava vyrážala z temena do celého tela. Civejúc na Harolda, pocítil ako sa mu zahmlieva pred očami. Mohutná hrud' vyšportovaného protivníka celá stmavla a v jej strede sa zjavila tmná machuľa rýchlo sa šíriaca všetkými smermi. Tim niekoľkokrát zažmurkal v márnej snahe, že temnota pominie, no zbytočne. Harold pristúpil bližšie. Podľa pohybu pier sa zdalo, že čosi hovorí, no Tim namiesto zúriveho kriku vnímal iba nesúrodý tok hlbokých tónov. Beh času akoby sa spomalil a Timothy Anderson už nezachytával spolužiakove vyhrážky ani nevnímal jeho napriahnutú päšť. Pohľadom fixovaný na súperovu hrud' pochopil, že čierňavu nespôsobil otras mozgu, ani krvná podliatina, ktorá by ho snád' skúšala pripraviť o zrak. Čierna škvrna. Znova ju videl, tak ako mnohokrát predtým, a predsa bola tentoraz v niečom iná. Väčšia a černejšia, nepokrývala iba hrud', ale i zbytok tela. Tim už Harolda nevnímal ako ľudskú bytosť. Videl iba jeho siluetu zlovestne sa týčiacu pred ním, pripravenú ublížiť jemu i jeho kamarátovi. A zrazu sa stalo čosi neočakávané. Či už za to mohol strach, o seba a Atreyu, alebo len dovtedy nepoznaná odvaha, Tim vykonal niečo na čo by nikdy predtým ani nepomyslel. Pohľadom upretý na blížiaci sa Nemesis, v krátkom okamihu v ňom vzkypel všetok hnev sveta. Obavy a strach, neustály pocit ohrozenia, nebezpečenstvo z poznaného i nepoznaného sa zmaterializovali do jediného výbuchu zničujúcej sily. Kop tak rázny ako keď Harold odstreľoval šišatú loptu do priestoru brány a po nej zásah. Cieľ trafil s absolútnou presnosťou. Tmná silueta zasyčala od bolesti a ako podťatá sekvoja sa s lomozom sklátila k zemi. Tim náhle precítol. Tempo plynúceho času sa vrátilo do normálu a spolu s ním i duto znejúce hrdelné zvuky nadobudli podobu bolestivého stonu. Harold s dlaňami pritisnutými k rozkroku nedokázal udržať telo v kľáčiacej polohe a so slzami v očiach sa zosunul na dlážku. "Ty ***** !!!" Až tento nepozemský ryk, ktorý viac než človeka pripomínal zavíjanie divokého zvieraťa Tima prebral zo šoku. Hoci zápasíac s kľčmi, Harold voľnou rukou chňapol po mladšom spolužiakovi. Márne. Zachytiac iba jeho lýtko, Tim sa bez väčších problémov vymanil z nedokonalého zovretia a vyletiac zo záchodu, šprintoval k triede. Bol už pred dverami, keď sa odvážil otočiť. Harold práve vychádzal z toalety, ešte stále si pridržiavajúc zasiahnutý orgán. Keď Tima uvidel, chcel niečo vykriknúť, no skôr než smrtiaca vyhrážka stihla doraziť na opačný koniec chodby, Tim zmizol v triede. 6 minút po zvonení, hodina už dávno začala a pán Fitzpatrick na elektronickej tabuli práve vysvetľoval princíp jednoduchého parného stroja. Keď uvidel kto, že mu to vpálil do triedy, na prekvapenie celého osadenstva, nespustil krik ani nepostavil nešťastníka k tabuli, aby ho poriadne preskúšal. Mávnutím ruky Timovi naznačil, aby sa posadil a tváriac sa akoby sa nič nestalo, pokračoval vo výklade. Tim sa z posledných síl doplazil k svojej lavici a vyčerpaný z dlhého behu, klesol na stoličku. Aj keď vo vykúrenej triede bolo príjemne teplo, chvel sa ako osika. Až teraz, úplne osamotený, ďaleko od svojho domova i priateľa si uvedomil čo vlastne vykonal. Harolda, ten psychopatický postrach celej školy si on, šiestak Timothy Anderson dovolil udrieť. A keby len udrieť. Kopol ho priamo do rozkroku, najcitlivejšieho orgánu každého testosterónového nafúkanca. Timovi sa zahmlilo pred očami. Za toto ho Harold určite zmárni. Vlastne je už mŕtvy. Do konca hodiny snád' ešte stihne napísať poslednú vôľu a potom ju odoslať mame, či Atreyu a bude koniec. Len čo zazvoní, Harold so svojou družinou vpálie do triedy a Tim prežije

posledné okamihy svojho života. Alebo žeby nie ? Spomienka na členstvo v XCOM ho prebrala z mrákot. Túžobne pozrel k rozmernému oknu vedľa jeho lavice. Tam niekde by sa mal vznášať ochranný robot, ktorý ho mal ochraňovať pred mimozemským útokom. Alebo aspoň tak to Atreyu tvrdil. Ak si však skvelý stroj dokáže poradiť s mimozemskou pliahou, prečo by nezvládol jedného prerasteného pozemšťana ? Nová nádej Timovi okamžite vnukla ďalší nápad. Tentoraz spojený so spomienkou na včerajšok. Atreyu náramok, ten ktorý našiel v jaskyni. Celkom jasne si spomínal ako ho po návšteve podzemných priestorov položil do stolíka z ktorého ho Atreyu podľa vlastných slov v noci teleportoval na základňu XCOM. Ak to zvládol s náramkom, prečo by nezvládol aj s ním ? Atreyu mu predsa sám povedal, že XCOM špeciálnym teleportom dokáže teleportovať aj živé bytosti. Prečo by tak mocná organizácia nedokázala teleportovať svojho člena, najmä keď je (hoc vlastným pričinením) v smrteľnom ohrození ? Tim vytiahol z vrečka malý komunikátor. Tajný telefón od Atreyu dnes našťastie nezabudol. Aj napriek hrozbe odhalenia, Tim začal pod lavicou vyťukávať text správy. Adresátom nemohol byť nik iný ako Atreyu. V dlhom odkaze Tim opísal všetko čo sa stalo, vrátane čiernych škvŕn na Haroldovej hrudi. Zároveň poprosil priateľa o pomoc, nezabudnúc ani na možnosť teleportácie. Mobil po niekoľkých sekundách krátkym pípnutím (ktoré učiteľ našťastie nezačul), oznámil doručenie správy. Teraz už len ostalo dúfať, že si ju Atreyu prečíta. Tim ani na okamih nepochyboval, že ak sa tak stane, kamarát určite zasiahne. No čo ak správu nedostane ? Na to radšej ani nepomyslieť. Aj preto čas, ktorý do konca hodiny ostával strávil nervóznym ohrýzaním nechtov, sústredeným premýšľaním pokúšajúc sa telepaticky spojiť s priateľom. Len čo zazvonilo, pán Fitzpatrick opustil triedu. Na pomery rázneho fyzikára bolo viac než neobvyklé, aby hodinu nepretiahol aspoň o 2 - 3 minúty. Inokedy radosť z ušetreného času teraz nahrádzala panika. Aj keď triedu postupne opustili všetci, Tim stále sedel vo svojej lavici, pohľadom prilepený na dvere očakávajúc najhoršie. S tajným komunikátorom v dlani, neustále dúfal, že obdrží aspoň krátku odpoveď na zúfalú prosbu. No nič. Atreyu sa vôbec neozval. To muselo znamenať len jediné. Kamarát si správu neprečítal a nikto mu nepríde na pomoc. Všetko ostalo len na Haroldovi a jeho vôli. Ak sa rozhodne zmlátiť ho, nezastaví ho ani kamera trvalo monitorujúca dianie v triede. Prešla minúta a po ďalšia, no kľučka na dverách stále neklesala. Tim v útrpných mukách strávil ďalšiu štvrt hodinu bez toho, aby ktokoľvek narušil pokoj jeho neútulného útočiska v ktorom by za normálnych okolností nestrávil ani sekundu dlhšie než by mal. I napriek drobnému povzbudeniu to nemuselo veľa znamenať. Harold síce nepatril k veľkým mysliteľom, no ani on nebol tak hlúpy, aby si bitku naplánoval v triede s kamerou, najmä ak či už v temných zákutiach školských chodieb, alebo na dlhej ceste domov, na to bude mať tisíc lepších príležitostí. Uplynula ďalšia päťminútovka, keď Tim pochopil, že zotrvať dlhšie v triede nemá zmysel. Harold naňho akiste čaká vonku pred školou. Tam, bez dozoru učiteľov i obrovitého školníka si určite príde na svoje, a to bez rizika vylúčenia zo školy či futbalového družstva. Tim si zbalil svoje veci a pripravený na najhoršie, vyšiel na chodbu. Teraz, viac ako 30 minút po zvonení, pusté priestory školy pôsobili trochu strašidelne. Obvyklý ryk a lomoz nahradilo absolútne ticho a ani dolu z ihriska neprichádzal obvyklý zvuk pišťalky či pokriky hráčov amerického futbalu. Tim opatrne prekízol k schodisku, no ani tu nik nepatroloval. Žiaden z Haroldových poskokov sa neukázal ani na schodoch ani v chodbe na prízemí, kde využívajúc početných davov valiacich sa z jedálne nepozorovane prenikol až k školskej bráne. Na počudovanie, ani pred školou Harolda neuvidel, hoci ôsmakov tu bolo viac než dosť. Tajac dych a neustále pridávajúc do tempa, rýchlo prebehol rušnú križovatku pred Groove parkom, aby

namiesto parku, kde ich už raz Harold takmer dostal, zamieril na chodník obchádzajúci park. Aj keď cesta naokolo trvala dvakrát dlhšie, prúdy automobilov hrnúcich sa ulicami zvyšovali nádej, že si Harold svoj útok rozmyslí. Po chvíli Tim dorazil až na roh 7770 a 7770 ulice, no ani tu sa žiaden z nepriateľov neskrýval. Teraz, keď domov ostávalo menej než pol míle sa konečne pustil do behu. Bolesť a únavu potlačil strach a vyčerpanie nemalo nárok. Ak by mal pri sebe časomieru, určite by si nameral jeden najrýchlejších behov v živote. Na výkone však teraz nezáležalo. Keď s rozochvenými prstami na druhý pokus otvoril bráničku svojej záhrady, vedel že je zachránený. Nech už bol príčinou Atreyu zásah, alebo dlhé sedenie v triede, Harold ho nedostal. Z posledných síl sa mu podarilo dotrmačať sa do svojej izby, kde k smrti vyčerpaný klesol na lôžko. Konečne bol v bezpečí. Hlbokými nádychmi dobiehajúc kyslíkový dlh, pohľadom skízol k stene nad pracovným stolom. Obrázok červenej planéty sa aj napriek skromným rozmerom vynímal medzi ostatnými zábermi extraterestriálnych telies pokrývajúcich priestor medzi dvoma skriňami. Hľadiac naň, zrazu sa z ničoho nič strhol. Spomienka. Krátka no o to intenzívnejšia. Podobne vyzerajúcu vyvýšeni z červeného piesku už niekedy videl. A nebolo to vôbec dávno. Tim zmeravel. Odporný, štipľavý závan neznesiteľného smradu ucítil s rovnakou intenzitou ako včera. Kopec. Červený, žltý, sivý i odporné jazero na jeho vrchole. Jasne si spomínal ako včera s kamarátom na vrchol podobného útvaru na aký sa teraz díval vystúpil. Chytiac sa za hlavu, i napriek sústredenej snahe si na nič ďalšie spomenúť nedokázal. Umelý kopec, odpudivý zápach i zabáranie dolných končatín do sypkého povrchu. Bol si stopercentne istý, že na neznámy kopec s Atreyu včera určite liezli. Pamätal si i na hlbokú diery v zemi nad okraj ktorej sa skláňal. No dôvod prečo tak urobil stále nepoznal. Vyčerpaný z dlhého premýšľania, vytiahol zo školského vaku tajný komunikátor. Atreyu stále neodpísal. "Asi je mu zle." Pomyslel si Tim, myšlienkami sa vrátiac k ránu. Najprv mama, potom otec a Atreyu a napokon aj spolužiaci v škole. Všetkých spájalo jedno a to isté. Choroba. Je možné, aby v meste šarapatila obyčajná chrípka a všetky jeho predstavy sú len výplodom bujnej fantázie? Tim netušil, no zbehnúc kuchyne, znova si prečítal článok o zatváraní škôl v Minneapolise. Pozrel i televízne správy, no keď nezistil viac, vrátil sa do izby preskúmať Internet. Usalašený v pohodlnej posteli s tabletom v ruke, začal pátrať po príčine záhadnej choroby. Skúsil niekoľko výrazov, ako napríklad 'chrípka v Minneapolise', 'mimozemská nákaza + Minneapolis' či 'smrtiaci vírus + mimozemšťania + škola + nákaza + UFO', no ako to už na virtuálnej sieti preplnenej hlúposťami býva zvykom, nič rozumné neobjavil. Frustrovaný odhodil tablet na kraj postele a dívajúc sa do prázdna uvažoval čo robiť. Najjednoduchšie by bolo Atreyu zavolať. Tim však váhal. Už včera v parku kamarát zúril, keď mu o maminej chorobe povedal. Ak mu teraz zavolá, určite ho našťve ešte viac. "Do **** aj s tým!" Zahrešil Tim pre seba a nevydržiav dlhšie, začal chodiť z jednej izby do druhej. Prečo si nemôže na nič spomenúť? Jasne si pamätal ako s Atreyu šplhali na nejaký kopec pokrytý červeným pieskom. Znova videl sám seba ako lapajúc po dychu sa pokúša zdolať prudké prevýšenie. Cítil ako mu sypká hmota podkízava pod podrážkami a znova počul šuchot drobných kamienkov valiacich sa prudkým svahom. "Červený... Prečo bol ten kopec červený?" Zrazu mu niečo napadlo. Obrátený chrbtom k pracovnému stolu, musel sa otočiť, aby uvidel obrázok marťanského povrchu. Chvíľu naň hľadel, keď sa musel pousmiať. "Ako ma taká blbosť mohla napadnúť?" Bláznivý nápad, že by včera s Atreyu mohli byť na skutočnom Marse a XCOM mu po misii vymazala pamäť bol jedným z najväčších nezmyslov, aký ho za posledné týždne napadol. Keby to povedal Atreyu, určite ho vysmeje. On a na Marse? Akoby sa tam asi tak dostal? V rakete XCOM? Hlúposť.

Nie je predsia senior člen a okrem toho, ak by na Marse ozaj bol, musel by mať na sebe skafander. Tak ako... Tim zrazu pocítil ako mu vysychá v ústach. Obrátia pozornosť k inému obrázku, do očí mu uderil ligotavý odev Johna Glenna, prvého Američana na obežnej dráhe. Zaspätkujúc dozadu, klesol na lôžko. Pohľad na skafander nie nepodobný tým aké včera uvidel hneď niekoľkokrát mu prinavrátilo všetky spomienky. Cesta autobusom, hrdzavý plot, rozpadnuté haly, les bez živého stromu, obrovský kráter, umelá hora z hlušiny, Atreyu strata vedomia, lekári, vojaci i Centrum. Nie, včerajšie poobedie nestrávil na Marse. Navštívené miesto ležalo oveľa bližšie. Autobus číslo 28. Ten ich tam doviedol. Zreteľne si spomínal na vlakový terminál, štvorkolesovú haraburdu, skupinku statných robotníkov i hrdzavý plot prerastený krovínami. Cestu tam si pamätal do bodky, no čo návrat ? Obnova pamäte ešte nezakončila svoj proces. Chvejúc sa vzrušením, znova schmatol svoj tableť. Nájsť autobusovú linku z ktorej odchádzali nepredstavoval žiaden problém. Podľa trasy spoja, autobusová linka končila na zastávke označenej ako Cooper's mine. Tim si názov zastávky musel dvakrát prečítať. Dve písmená O a iba jedno P. Meno bane v sebe názov rudy neniesol, hoci Tim si celkom jasne spomínal ako zdravotníci ťažké kovy spomínali. Meno bane najskôr patrilo jej zakladateľovi, čo rýchlo potvrdilo ďalšie pátranie. Ani nie za 5 minút Tim zistil kompletnú históriu bane i jej dnešný účel. Povrchovú baňu Cooper's mine založil Henry Cooper v roku 1882 po objavení (aká náhoda) vysokej koncentrácie medi v pôde južne od Minneapolis. Pôvodne malý povrchový vrt sa na prelome storočí rozrástol, keď med' našla využitie v elektrických vedeniach. Počas Veľkej hospodárskej krízy koncom 20tych rokov baňa zbankrotovala a banskú činnosť v nej obnovili až po roku 1947. O necelé štyri desaťročia ťažbu definitívne ukončili po niečom čo článok označoval znepokojivým názvom: Cooper's mine incident. Keď Tim klikol na odkaz pod článkom, webový prehliadač zobrazil dlhोčizný text dopodrobna opisujúci udalosti spred viac ako 30 rokov. Podľa obsiahlej správy 3. marca 1986 došlo k pretrhnutiu jednej z hrádzí slúžiacej ako odkalisko ťažkých kovov, ktoré sa od počiatku 50tych rokov v bani spolu s med'ou ťažili. Výsledkom prierazu bolo masívne zamorenie celej oblasti, najmä priľahlého lesa, ktorý musel byť spolu s neďaleko stojacimi výrobnými prevádzkami kompletne uzatvorený. Zamorený les do niekoľkých mesiacov celý vyhynul a masívne zamorenie spodných vôd spôsobilo, že obce južne od Minneapolis museli byť zásobované zo vzdialených vodných zdrojov pomocou novopostaveného vodovodu. Ako článok prízvukoval, koncentrácia škodlivín v pôde bola tak vysoká, že miestne potoky a studne ešte ďalšie viac ako dve desaťročia vykazovali vysoký stupeň zamorenia. Po tragédii označenej za najväčšiu ekologickú katastrofu v dejinách Minneapolis došlo nielen k uzatvoreniu bane, ale aj k prebratiu celého komplexu armádou. Tá od konca 90tych rokov vykonáva na mieste trvalý monitoring spojený s čistením zamorených území. Priestor bane sa dostal pod jej správu a bol označený za vojenský priestor so zvýšeným stupňom protichemickej ochrany. Ako text ďalej pripomínal, celý areál je momentálne uzatvorený a neprístupný verejnosti, pričom odhady hovoria o ďalších dvoch dekádach potrebných na kompletnú dekontamináciu územia. Keď Tim siahodlhý článok dočítal, zamyslený oprel sa do kresla, premýšľajúc nad zistenými skutočnosťami. Aj keď nebol banským expertom a o povrchovej ťažbe nevedel takmer nič, nezdalo sa mu pravdepodobné, že by po 40 rokoch nepretržitej ťažby zrazu len tak z ničoho nič pretrhnutie akejsi hrádzce spôsobilo tak masívne zamorenie, žeby celý priestor museli prebrať vojaci. Nie ! Za tým muselo byť čosi viac. A Tim aj vedel čo. Mimoszemšťania. To oni za pomoci armády hrádzu úmyselne vypustili, aby mohli zónu prehlásiť za uzavretú a dolu pod zemou nerušené vybudovať tajnú základňu. V Cooper's mine v 1986tom k

žiadnemu úniku kalov nedošlo. Museli to byť mimozemšťania a ich baktérie. To oni zamorili pôdu i les, spôsobiac spúšť, akú včera s kamarátom videli. To bolo jediné rozumné vysvetlenie histórie bane i udalostí predošlého dňa. Ak však miesto kontrolovali mimozemšťania a oni tam včera naozaj boli, potom to museli byť práve oni, ktorí mu vymazali pamäť a... Tim preglgol. Spomienka na Atreyu náhlu chorobu ho nadvihla zo stoličky. Dnes už po niekoľkýkrát začal pochodovať z izby do izby, pokúšajúc sa rozpamätať na udalosti, ktoré sa stali po tom ako ich vojaci odviezli do Centra. Jasne si spomínal na nepríjemného kapitána i jeho sadlom obrasteného nadriadeného. "Plukovník. Tak mu hovorili." Tim luskol prstami. Konečne si veliteľovu hodnosť vybavil. A takisto Sáru. Áno, tak sa volala. Jediná príjemná bytosť v Centre. No čo sa stalo potom? Matne si spomínal ako ich Sára so svojim kolegom kamsi viedli. Šli do výťahu a neskôr do nejakej kancelárie, no čo sa stalo tam si ani po dlhej úvahe rozpamätať nedokázal. Ak mal zistiť viac, ostávala jediná možnosť. Tim vytiahol tajný komunikátor, ktorým v škole kamarátovi súrne správu odoslal. Odpoveď na teraz už nepotrebnú prosbu stále neprišla. Samozrejme, mohol by napísať ďalšiu, no šanca, že na ňu Atreyu zareaguje sa blížila k nule. Odfúknutím si dodajúc odvahy, stlačil tlačítko Call. Tajný komunikátor sa niekoľko sekúnd márne pokúšal nadviazať spojenie, kým to oznámením strohej hlášky 'Spojenie nedostupné' nevzdal. Tim zošpúlil pery. Nie žeby očakával čosi iné, no i tak pocítil sklamanie. Čo však s tým? Čakať celú noc na raňajšie stretnutie s kamarátom mu prišlo nemysliteľné. Dívajúc sa na ulicu preplnenú autami, dostal nápad. Ak je Atreyu ozaj chorý, mal by byť doma, čo raňajšou SMSkou vlastne i potvrdil. To znamená, že aj v tejto chvíli od neho nie je vzdialený viac než 800 yardov. Pár minút rýchlej chôdze po zaplnenej ulici. To predsa zvládne. Teda, aspoň by mal. Tim si nervózne hryzol do spodnej pery a znova pozrel na chodník pred ich záhradou. Aj keď cestou sa valili kolóny áut, chodník iba zriedkakedy počtil nejaký chodec svojou návštevou. Tých by však Tim teraz potreboval najviac. Vodiči sú pri riadení svojich tátošov nevšímaví a ak by sa Haroldovi podarilo stiahnuť ho do niektorej z bočných ulíc, pomôžu iba tí čo budú na chodníku spolu s ním. I napriek pretrvávajúcej hrozbe, presvedčenie, že kamaráta musí navštíviť v ňom rýchlo rástlo. Napokon bolo niečo po tretej keď sa odhodlal. Ešte predtým však obehol všetky okná v dome, aby sa presvedčil, že sa Harold neskrýva za vysokými ihličnanmi obklopujúcimi ich záhradu. Keďže u Atreyu sa neplánoval zdržať dlhšie, nenechal žiaden odkaz rodičom a navlečúc si iba ľahkú vetrovku, vyrazil von. Skôr než otvoril bráničku, pozrel či niekto nestojí za plotom. Okrem pani Johnsonovej vracajúcej sa z nákupov, nikoho podozrivého nezbadal. Pre istotu však počkal kým milá susedka nezmyslí vo svojej záhrade a rýchlym krokom prešiel na ľavú stranu ulice, kde stál kamarátov príbytok. Aj keď pred odchodom si nedlhú cestu zaumienil celú prebehnúť, napokon sa rozhodol pre zrýchlenú chôdzu. Beh by bol predsa len nápadný a to nielen pre Harolda. Ešte stále si živo spomínal na nedávnu návštevu Atreyu domu, a najmä policajné auto, ktoré ho pri návrate sledovalo. Neprešlo ani 10 minút a Tim dorazil pred masívnu kovovú bránu s elektronickým vrátnikom. Právě ten sa rozhodol vyskúšať ako prvý. Zazvonil niekoľkokrát, no žiadna odpoveď neprišla. Búchať na hrubočizný kov nemalo význam a pokusy kamienkom zasiahnuť niektoré z okien ukrytých za vysokým plotom mu prišli hlúpe. Sklamáný neúspechom, znova vytočil kamarátovo číslo, no zbytočne. Mobilný telefón trval na svojom a spojenie sa ani napriek opakovaným pokusom nenadviazal. Tim ostal bezradný. Stojac pred kamarátovým domom a nemá sa s ním ako spojiť? Ak nie je doma, mohol by ho počkať pred bránou. Nanešťastie, aj keď hodinky v komunikátore ukazovali iba niečo po pol štvrtej, temné mračná zvestovali, že slnko začne za necelú hodinu zapadať. Ostávať cez noc na ulici by znamenalo

riziko i vtedy ak by ho nenaháňali všetci mimozemšťania z Mliečnej dráhy. Zvažujúc všetky pre a proti, pomalým krokom sa začal sunúť domov. Prešiel asi 50 yardov, keď sa obrátil v planej nádeji či v niektorom z okien neuvidí svetlo. Žiaru za matnými sklami síce nezbadal, no upútalo ho čosi iné. Za Atreyu domom s charakteristickou kopulou sa týčilo niečo, čo si počas trojice návštev ani raz nevšimol. Silueta polorozpadnutej stavby, ktorá kedysi bývala rodinným domom sa týčila voči stále temnejšej oblohe ako drápy prehistorického dravca. Poškodený krov sedlovej strechy odhaloval početné diery cez ktoré dažďová voda pridávala svoj diel k celkovej skaze. Dávno vybité okná prikrývalo ohyzdné debnenie nahlodané všadeprítomnou hnilobou. Aj keď Tim na diaľku toho veľa nevidel, i to čo uvidel mu stačilo na to, aby si nápad, ktorý mu práve skrsol hlavou dobre rozmyslel. Teda aspoň by malo... Vyberúc tajný komunikátor, pohľadom na mapu sa rýchlo presvedčil, že k ošarpanej haraburde za Atreyu domom vedie jediná cesta. Slepá ulička paralelne vedúca s hlavnou cestou končila tesne pred rozpadlinou. Ak sa k nej má dostať, musí na prvej križovatke zamieriť doľava, aby po asi 50 yardoch zabočil ešte raz doľava. Zastaviac na konci ošumelej ulice postrádajúcej pouličné osvetlenie i vybetónované chodníky, Tim si pripadal akoby sa tými pár desiatkami krokov vrátil o storočie dozadu. Pukliny na vozovke cez ktoré prenikalo do hnedo sfarbené blato, dávno zodratá stredová čiara i obrovská barina tekutiny iba v máločom pripomínajúca vodu dokazovali, že údržbu tejto 'cesty' už nevykonali dobrých pár desaťročí. Pri pohľade na okolité usadlosti sa ani nebolo veľmi čomu čudovať. Dom, ktorý Tim z hlavnej cesty uvidel, patril ešte k tomu zachovalejšiemu čo ulica ponúkala. Na opačnej strane, priamo oproti polorozpadnutému domu stála drevená búda aké sa zvyknú stavať najmä v záhradách. Na rozdiel od domu, okrem okien a dvier opache chýbal aj kus steny. Ohromný otvor v priečelí dával tušiť, že je iba otázkou času kým drsné Minneapolské počasie zasadí stavbe poslednú ranu. Tretí dom týčiaci sa hneď vedľa poničenej budy disponoval dverami i zasklenými oknami, no zanedbaná záhrada plná kovového šrotu, drevených trámov i zhrdzavených kadí prezrádzala, že ani tu dlhšie nikto nebýva. Posledná záhrada na konci ulice záhradou vlastne ani nebola. Iba trsy trávy, staré pneumatiky a niekoľko nezdravo vyzerajúcich stromov napadnutých imelom. Tim si hlbokým nádychom dodal potrebnej odvahy a pristúpil k plotu pozemku, ktorý ho najviac zaujímal. Plot, ak sa nízka ohrada z betónu a prehnitých lát vôbec dala takto honosne označiť nepredstavoval väčší problém. Horšie to bolo s krovínami obrastajúcimi ako plot, tak i záhradu za ním. V pokročilú jeseň už kríky nezaťažovali žiadne listy, zato ich červené plody stále púťali pozornosť. "Šípky." Pomyslel si Tim roztrpčene. Keď po niečom ozaj netúžil, potom to bolo motanie sa v šípkových kroch plných nebezpečne dlhých ostňov. Našťastie, na mieste kde sa plot stretával s jedným z betónových stĺpov rástla dvojica tují. Hoci husté, Timovi sa s tvárou ukrytou do dlaní podarilo pomedzi ne prekíznúť bez toho, aby si šaty na šípkových ostňoch roztrhal. Preniknúc do záhrady, ako prvá ho upútala vychodená cestička smerujúca od okraja plotu k vchodu do rozpadávajúcej sa barabizne. Podľa odpadkov rozhádzaných pozdĺž cesty nebolo ťažké usúdiť, že dom nebude až tak opustený ako by sa na prvý pohľad mohlo zdať. Ani hrozba prípadných bezdomovcov však zaťatého chlapca nedokázala odradiť a zaprúc všetok strach, niekoľkými prískokmi dorazil k vyvaleným dverám. Ako prvý mu do nosa udel neznesiteľný zápach. Odporný kyslý smrad síce nepripomínal dráždivú arómu zo včerajška, no Timovi sa i tak po niekoľkých nádychoch dvihol žalúdok. Bohužiaľ, nemal pri sebe ani vreckovku, ani vodu v ktorej by si kúsok látky navlhčil. Priložiac si dlane k ústam, nakukol dnu. V šere vstupnej predsiene ožiarenej zbytkovým svetlom prenikajúcim zadebnenými oknami toho veľa nevidel. Špinavé, plesňami obrastené

steny 'skrášlené' tými najvulgárnejšími nápismi silne pripomínali podzemné priestory starej továrne v ktorej sa pred 3 týždňami takmer stratili. Okrem špinavého gauča nasiaknutého dažďovou vodou v miestnosti stála už len trojnohá stolička opretá o jednu zo stien nad ktorou majestátne kraľoval obrovitánsky nápis 'I love Weeds'. Na strope v mieste, kde kedysi visel luster zívala diera dosť široká na to, aby ňou prepadol dospelý človek. Na kamennej dlažbe priamo pod dierou sa rozkladala improvizovaná pahreba s ohorenými kusmi konárov, nábytku i dosák povytŕhaných zo stien. Aj keď interiér pôsobil odpudivo, väčšmi ako vybavenie Tima upútali zbytky rozbitého schodiska smerujúceho na poschodie. Takzvanému schodisku niektoré z trámov chýbali, z iných ostala len polovica. Ak má cez vysoký plot obklopujúci kamarátovu záhradu uvidieť, musí túto prekážku prekonať. Skôr než prekročil prah, otvoril ústa a polohlasne zakričal. "Je tu niekto ?" Otázka i napriek niekoľkonásobnej ozvene nenašla svojho adresáta. Tim opatrne vstúpil dnu. Podlaha tvorená betónovým podkladom našťastie nezavzrgala, no i tak musel dávať pozor, aby nezakopol o početné fľaše, plechovky či plastové sáčky rozváľané všade po zemi. Vážiac každý krok, pristúpil k zničenému schodisku. Chcel vystúpiť na prvý schod, keď silný náraz vetra preženúci sa celým domom dal do pohybu ľahšie kusy odpadu. Fragmenty špinavého igelitu, roztrhané kúsky papiera i zbytky kartónových krabíc sa vlnili v náporoch vzduchu, pripomínajúc zábery z duchárskeho hororu. "Je to iba vietor. Obyčajný vietor." Pomyslel si Tim, položiac nohu na prvý schod. Hoci druhá polovica chýbala, doska podopretá dvojicou zhrdzavených nosníkov vydržala. Keďže zo zábradlia ostali len vytrčajúce ostne, Tim sa nemal čoho pridržať. Našľapujúc s maximálnou opatrnosťou, podarilo sa mu doraziť na prvé a zároveň i jediné poschodie domu. Keď neporiadok dolu na prízemí bol príšerný, to čo uvidel na poschodí nešlo označiť inak ako absolútnou katastrofou. Povytŕhané podlahy, steny s obrovitánskymi dierami, hnijúce zbytky nábytku, vaňa prežratá hrdzou, trúbky vodovodného potrubia vyrážajúce zo stien, kaluž zapáchajúcej vody na ktorej sa trblietali kryštáliky ľadu i dlhé laty plné ostrých klincov, ktoré ako krasové útvary vytrčali z preboreného stropu dodávali miestu hrozivý nádych. Aj bez Timovej vysoko vyvinutej predstavivosti vdychujúcej neživým siluetám organickú podobu bol pohyb po poschodí maximálne nebezpečný. V takmer úplnej tme, Tim musel pred každým krokom rozhrnúť miesto, na ktoré sa chystal stúpiť, aby nešliapol na črepiny rozbitého skla či niektorú zo zhrdzavených plechoviek piva. I bez dôkladnej prehliadky nebolo ťažké uhádnuť, že ruiny starého domu ešte v nie dávnej minulosti (Tim to tipoval na letné mesiace) slúžili ako prístrešok pre miestnych vandrákov. Našťastie, v tejto zime tu nikoho nebolo. Aj napriek príšernému neporiadku, Timovi sa po chvíli podarilo doraziť do jedinej miestnosti, do ktorej vďaka vylomenému debneniu prenikal aspoň kúsok svetla. Okno ako naschvál smerovalo k Atreyu domu. Zatajac dych (i čuch), priskočil k okennému otvoru. Atreyu pozemok zbadal ako na dlani. Moderný dom s kopulou astronomického observatória obklopený priestrannou, hoci pustou záhradou i skleník na jej konci. Všetko bolo tak ako si z trojice návštev pamätal. Akurát v žiadnom z okien nevidel to po čom najviac túžil. Svetlo. Ani v jednej miestnosti rozmerného domu sa nesvietilo. Je možné, že by za to mohli dymové sklá tvoriace výplň všetkých okien ? Tim pochyboval. Spomenul si na stanovanie v kamarátovej záhrade i chvíľu keď Atreyu zabehol do domu, aby sa opláchol. Vtedy nechal v predsieni zažaté a svetlo bez problémov preniklo zašedenými oknami. Teraz však žiadne nevidel. Znova naň doľahol závan depresie. A nielen tej. Iný závan, ďaleko nechutnejší, dorážal z každého štvorcového palca neutešeného príbytku. Musel von. Cesta nadol našťastie trvala len okamih a Tim po krátkom behu znova stál pred Atreyu bránou, smutne hľadiac do prázdnych okien.

Tak veľmi by potreboval s kamarátom hovoriť. Ešte raz skúsil zavolať, no znova nik nedvihol. Keďže noc sa pomaly ale isto blížila, neostávalo mu nič iné, len sa pobrat domov. Už chcel vyraziť, keď v poslednej nádeji potiahol kľučku masívnej brány. Dverný mechanizmus okamžite zareagoval. Výstražné svetielko nad zámkom sa rozblinkalo a odpudivé, niekoľkonásobné zapípanie dávalo malému votrelcovi na známosť, že opakovaný pokus otvoriť dvere prinúti elektronického udavača odoslať správu na najbližšiu policajnú stanicu. Tim pustil kľučku, keď sa udialo čosi neočakávané. Červené svetielko nad zámkom znova zablikalo, no tentoraz prefarbiac sa na zelenú, namiesto nepríjemného piskotu nasledovalo čosi celkom iné. "Ahoj Tim." Pozdravil elektronický vrátnik zdvorilo. "Som rád, že ťa u nás môžem znova privítať. Prosím vstúp." Koniec vety sprevádzalo hlasné šťuknutie a drobná ikonka vedľa svetielka zobrazila rozpojenú kladku ako dôkaz, že sú dvere otvorené. Skôr než Tim kľučku potiahol, zvolal do mikrofónu svoje meno. Keď nik neodvetil, vstúpil dnu. Aj keď dvere za ním sa automaticky pribuchli, po skúsenostiach z poslednej návštevy ho už nedokázali vydesiť. Uistiť sa, že ich zvnútra je stále možné otvoriť, vykročil vpred. Dlhé tieny vysokých borovíc obrastajúcich záhradný plot pokrývali dvor znepokojivými siluetami, zahalujúc ho do ešte intenzívnejšieho šera ako nastupujúca noc. Na rozdiel od poslednej návštevy, dnes aspoň toľko nefúkalo, takže okrem vlastného dychu Tim nemusel načúvať zlovestnému praskaniu konárov, ani šuchotu napadaného lístia. Rýchlym krokom podišiel k domovým dverám a pokúsil sa ich otvoriť. Dverný mechanizmus zareagoval podobne ako ten na bráne a nepríjemné pípnutie dávalo na známosť, že túto prekážku Tim len tak ľahko neprekoná. Nakloniac sa k bodovej kamere nad kľučkou, chvíľu ostal nehybne stáť, aby počítač nascanoval jeho tvár. Ak ho Atreyu naprogramoval tak ako mu tvrdil, mal by ho rozpoznať. Bohužiaľ, ani po minúte vytrvalého čakania dvere nijako nezareagovali. Žiaden signál, ani upozorňujúci hlas. "Atreyu to som ja Tim." Skúsil to Tim verbálne. "Musím s tebou hovoriť. Je to strašne dôležité. V škole sa stalo čosi hrozné. Urobil som niečo Haroldovi a teraz po mne ide. Ak si doma, prosím otvor." Tim znova potiahol kľučkou, no dvere ani tentoraz nepovolili. Skúsil i klopanie, no bez výsledku. "Asi nie je doma." Pomyslel si roztrpčene, pozrúc na tmavnúcu oblohu. Ak chce domov doraziť ešte za vidna, musí spať. Keď už však meral tak nebezpečnú cestu sem, vrátiť sa s prázdnyimi rukami by bola hlúposť. Rozmýšľajúc či nenechať lístoček vo dverách, myšlienka padla s uvedomením si, že nemá pero, ani papier na ktorom by správu zanechal. Iba s tenkou vetrovkou na sebe, striasol sa od zimy. Aj keď vonku ešte nemrzlo, drobné vločky vodnatého snehu mu dopadali na tvár. Znova sa striasol. Obrátiac sa bráne chcel vykročiť, keď mu čosi napadlo. Skleník. Videl ho už z poschodia rozpadnutého domu, no vtedy ho viac zaujímali okná kamarátovho domu. Spomenúc si na strašidelne vyzerajúce kríky, zvedavosť mu nedala. Krátkym šprintom dobehol k nevelkej stavbe a nakukol cez hrubý igelit. Zbytočne. Zmrákajúca sa obloha nedávala nádej nazrieť dovnútra. Tim do tretice potiahol kľučkou. Tentoraz na dvierkach skleníka. Prekvapujúco, neboli zavreté. Keď ich s nepríjemným vrzgotom otvoril čakal, že znova uvidí husto rastúce rastliny obtáčajúce svoje popínavé korene okolo kovových nosníkov či nelepené na stenách skleníka, pokojne odvisajúc zo stropu ako tropické liany. Na veľké prekvapenie však, skleník bol prázdny. Z bujarých krov prerastajúcich celým priestorom neostalo vôbec nič. Vlhká zemina pokrytá jemnou inováťou napovedala, že aj vykurovanie udržiavajúce potrebnú teplotu je vypnuté. Tim chcel vstúpiť dnu, keď sa zarazil. Ak by šliapol do kyprej pôdy, určite v nej zanechá výrazný odtlačok. Atreyu by to asi nevadilo, no čo jeho otec? Už raz z kamarátovho príbytku musel utekať a to bol Atreyu doma. Akoby asi tak otec zareagoval, ak by teraz vošiel do dvora a uvidel ho vo svojom skleníku?

Radšej rýchlo pribuchol vráta a rozhodnutý vyraziť preč, obrátil sa čelom k bráne, keď mu dlaň ostala nalepená na kľučke. Meravo hľadiac v ústrety pustému domu, ostal bez hnutia, akoby ho Minneapoliská zima premenila v ľadový stĺp. Nebola to však klesajúca teplota ani lepkavý kov kľučky, ktoré by strnulosť spôsobili. Atreyu otec. Na chvíľu sa mu zazdalo, akoby jeho tvár už niekedy videl. Ale kde ? Z hĺbky podvedomia naň doliehal stále intenzívnejší pocit, že to nebolo tak dávno, no kedy presne sa tak stalo si spomenúť nedokázal. Naposledy sa zachvejúc, rozbehol sa k vstupnej bráne. Bol už takmer pri nej, keď prudko pribrzdil. Pozrúc na ťažkými mrakmi preplnenú oblohu, niečo mu napadlo. Stanúc si na špičky, vystretou rukou sa pokúsil dočiahnuť čo najvyššie. Smola. Membránu vznášajúcu sa nad dvorom nezacítil. Padajúci sneh nerušene dosadajúc na zoschnutý trávnik dával tušiť, že v ceste mu nič nestojí. Nad dvorom sa nevznášalo žiadne nepozemské plavidlo. Pristúpiac k bráne, skôr než ju otvoril, pozrel pomedzi jej škáry. Hluk prúdiacich áut podľa očakávania doliehal až sem. "Ako je možné, že ich teraz počujem ?" Zašepkal Tim pre seba a vykročil na ulicu. Jeho nedlhý pobyt v kamarátovej záhrade si našťastie nik nevšimol. Pridajúc do tempa, zamieril domov, dúfajúc že na ceste späť ho už nebude čakať žiadne prekvapenie.

12.1.2015.. (Strana 36 - upravoval som ju počas priletu New Horizons k Pluto.)

Chapter 32 - Stonie.

Pravá - ľavá, pravá - ľavá. Aj napriek ťažkým vločkám vodnej pary zmeneným teplotou okolitého vzduchu v belavé kryštáliky si to nedospelý potomok rodu homo sapiens sapiens šinul svižným tempom. V napredovaní mu nezabránil ani krištáľovo hladký povrch betónového chodníka, ktorý posypové vozy, už dobrú hodinu brázdia ulice mesta, stále nepoctili svojou návštevou. Čerstvo napadaný sneh ani riziko podkĺznutia neprestavovali pre 12 ročného chlapca problém, pre ktorý by si popri hvízdaní melódie známeho filmu nemohol cestu skracovať pravidelnými rozbehmi nasledovanými oveľa dlhšími podkĺznutiami. Atreyu si drobné potešenia aké je možné zažiť uprostred zimného obdobia naplno užíval, dobre vediac, že nádherne zasnežené ráno nie je jediný vzrušujúci okamih, ktorý ho dnes čaká. Hodiny na kostolnej veži odbili presne osem, keď dlhým šmyknutím umne zvládnuc ľavotočivú zákrutu pretínajúcu chodník na uliciach ???0 a ???0 zamieril k prvému z cieľov ospalého rána. Otvárajúc bráničku záhrady obopínajúcej stredne veľký rodinný dom, chystal sa vstúpiť dnu, keď uvidel dvojicu očí uprených k miestu kde stál. Ich pohľady sa stretli. Široký úsmev narazil na hradbu neprirodzenej meravosti. "Tim ?" Riekol Atreyu váhavo, akoby menovaného uvidel prvýkrát po dlhom čase. Útlejší chlapec krčiaci sa pod prístreškom chrániacim vstupnú terasu pred padajúcim snehom ostal bez hnutia. Strnulo si premeriavajúc príselca, ani mu nekývol na pozdrav. Atreyu prikročil bližšie nastaviac dlaň, že si spoločne ťlapnú, no Tim nezareagoval. Stále spoločníka prepaľujúc príkrým pohľadom pripomínal viac sochu z ľadu ako človeka. "Čo je ? Je ti niečo ? Pozeráš na mňa ako na mutanta." Tim stiahol hrdlo. Z hlbín dýchacej sústavy vyrazil kúdol rýchlo sa kondenzujúcej pary. "Atreyu, musím s tebou hovoriť !" Hrdelný pazvuk sprevádzajúci krátky oznam znel tak neprirodzene, že ak by Atreyu nevidel s kým má tú česť, myslel by si, že hovorí s cudzou osobou. Zaskočený neočakávanou reakciou pokrčil plecami. "Tak hovor. Počúvať ťa." "Nie tu !" Tim nenápadným posunkom naznačil, že rodičia sú stále v dome. "V parku." Atreyu špičkou topánky rozhrabol sneh, ktorý od rána ako záhradu, určite aj mestský park stihol pokryť 2 palcovým kobercom snehu. "Je len osem. To tam chceš ísť teraz ?"

"Prosím ! Je to strašne dôležité. Ja, ja..." Aj keď mal Tim myšlienku na jazyku, zaváhal. "Nie tu. Až tam. Na našej lavičke. Je to naozaj vážne." Tváriac sa kyslo, Atreyu súhlasil. Ak kamarát potrebuje jeho pomoc, prečo mu nepomôcť ? Najmä dnes. "Snáď nič nezistil." Pomyslel si, mávnutím ruky neznačiac, že je pripravený vyraziť. Tim. Ani túto noc toho veľa nenaspal. Aj keď domov došiel pred piatou a takmer okamžite zaľahol, spánok mu unikal až do polnoci. Neustále musel premýšľať nad udalosťami v Cooper's mine, najmä neschopnosťou vybaviť si zážitky z konca uplynulej misie. To bol aj dôvod prečo už ráno od šiestej, vysedávajúc v hojdacom kresle vyčkával na priateľa, aby to pred siedmou vzdal a postaviac sa pod prístrešok vyzeral na jeho príchod. Atreyu o ničom z toho nemal ani páru. Nevedel o Timových starostiach o seba, otca i mamu, o vymazaní pamäte ani napätí, ktoré neistota sprevádzala. Nemohol tušiť, že až teraz nad ránom sa Tim rozhodol o všetkom mu povedať. Prezradí mu každú obavu i trápenie, no zároveň ho bude pozorne sledovať. Hoci úvahu sužujúcu ho posledné dva dni sa bál nahlas čo i len vysloviť, včerajšia mnohohodinová úvaha ho priviedla k množstvu záverov medzi ktorými najviac rezonovala teória, že kamarát musí mať so záhadnou stratou pamäte do činenia oveľa viac než bol sám ochotný pripustiť. Šliapajúc k parku, veľa toho nenahovorili. Aj keď to Atreyu niekoľkokrát skúšal otázkami na včerajšok v škole či Harolda, rýchlo pochopil, že Timovi nie je k slovu. Groove park, ako sa dalo očakávať, zival prázdnu. Teraz keď nasnežilo, existovala len malá nádej, že by k miestu kde mali obaja namierené dnes ktosi zavítal. Rýchlym tempom došprintovali k 'tajnej' lavičke, ktorú silnejúci vietor zasypal až po vrch snehom. Ani hustá pokrývka Atreyu nezabránila, aby sa neusalašil na jej operadle. "Tak čo ? Čo tak strašne dôležité mi musíš povedať, že tu teraz budeme mrznúť ?" Skôr než Tim otvoril ústa ohliadol sa. Neporušená vrstva snehu mu poskytla dostatočné záruky, že sú sami. "Atreyu, nevytvoríš ten štít ?" "Štít ?" "Ten, aby nás nikto nepočul. Minule si ho spravil takou fixkou. Čo si nepamätáš ?" "Pamätám, ale tu nás nikto nepočuje. Vidíš, že park je prázdny. Radšej rýchlo hovor, nech tu nezdochnem od zimy. Mne je už teraz kosa a to mám ešte poobede tú debilnú súťaž." Tim vykonal hlboký nádych a tvár mu zaraz zväžnela. "Atreyu asi som stratil pamäť. Vôbec si nepamätám čo sa stalo, keď sme sa v stredu vracali z misie. Nevieť si spomenúť na to ako som prišiel domov, ani čo sme predtým robili. Včera som nad tým celý deň premýšľal, no nič. Akoby ma vygumovali ! Ja... Ja myslím, že to boli ONI ! Museli zo mnou niečo urobiť. Niečo mi spraviť s hlavou, alebo pamäťou. Niečo strašné..." Ak šokujúce odhalenie vyhráknuté v jedinom nádychu malo priniesť nejakú reakciu, Tim musel ostať sklamaný. Otrásuc si kúdelce snehu z vetrovky Atreyu sa zatváril, akoby si vypočul tú najsamozrejmejšiu vec na svete. "No a na čo presne sa nepamätáš ?" "Veď ti predsa hovorím, že na nič ! Nevieť si spomenúť čo sme včera... Teda vlastne predvčerom robili. Pamätám si iba ako sme šli do tej bane a potom..." Atreyu sa prudko narovnal. Sediac na zasneženom operadle, nechýbalo veľa, aby prepadol dozadu. "Čo ??? Čo si to povedal ?" Tim preglgol. Konečne reakcia akú očakával. "Na nič si nepamätám. Teda nie na nič, ale na veľa vecí. Napríklad si pamätám na toho tučného veliteľa, ale čo sa stalo potom... Mama hovorila, že táto je chorý a ráno ho bolela hlava, tak ako mňa. Je to ako keby mi v nej niekto..." Tim znova preglgol. Bol tak vzrušený, že nedokázal pokračovať. Čakal, že kamarát niečo povie, a nemýlil sa. Zoskočiac z lavičky, zdrazil ho mocne za rukáv. "Tim teraz mi musíš povedať všetko na čo si pamätáš. Ale úplne všetko. Je to veľmi dôležité. Možno viem čo sa ti stalo, no musím presne vedieť na čo si pamätáš ako posledné." Posmelený obnoveným záujmom, Tim bez váhania spustil obsiahle vysvetľovanie podrobností, ktoré si počas včerajšieho dňa i dnešného rána dokázal vybaviť. Ako hovoril, napadli ho ďalšie detaily, ako napríklad

výstražný nápis na opačnej strane plota či odber moču, ktorý pre Sáru musel vykonať. Atreyu všetko pozorne počúval, neprerušiac ho jedinou otázkou. Až keď Tim nedlhý monológ zakončil spomienkami na veliteľovu kanceláriu i čakanie na jeho príchod, opätovne prehovoril. "Takže posledné na čo si pamätáš je to ako sme sedeli v tom kancli ?" Tim prikývol. "Áno, to je všetko. Celú noc som sa snažil rozpamätať si na viac, no nič. Som úplná guma !" "Takže nevieš ani to ako sme sa vrátili domov ?" "A ty to vieš ?" Odvetil Tim protiotázkou. "Najprv ty ! Naozaj si na nič viac nepamätáš ?" "Ved' som ti to predsa povedal ! Nevieť. Mám okno." Tim zronene sklopil zrak. "Atreyu čo sa to stalo ? Urobili to oni, alebo kto ?" Atreyu sa vystrel. Potlačované napätie nahradila nefalšovaná úľava. Usadiac sa na lavičke, niekoľko sekúnd hľadel do naviateho snehu, kým nabral odvalu. Keď opätovne pozrel na spolužiaka, Tim si uvedomil, že sa chveje. Pohnutý výraz Atreyu tváre naznačoval, že sa chystá vysloviť čosi zásadné. "Tim, bol som to ja. To ja som ti vymazal pamäť !" Stručná informácia prikovala jej adresáta k zemi. Zalapajúc po dychu, Timovi samovoľne klesla sánka. Cítil sa ako po zásahu bleskom. Priznanie ho ohromilo viac, než samotná strata pamäte. Atreyu si toho musel byť vedomý, pretože v tichosti čakal na prvotnú reakciu. "Ak... Ako ? Prečo ?" Zajachtal Tim chrapľavo. "Vtedy, keď sme sa vracali z misie." Ďalšie myšlienky prinútili Timovho kamaráta odvrátiť zrak. "Tim, prepáč mi to, ale ja som to musel urobiť. Donútili ma k tomu." "Donútili ? Kto ?" "???ORG. Ehm, teda vlastne XCOM. Dostal som rozkaz. Išlo to z najvyššieho velenia. Ak by som ho nespravil, vyhodia nás. Nemal som na výber. Musíš mi veriť, že také niečo by som ti nikdy nespravil, ak by mi to neprikázali. Bol to však rozkaz a aj keď som nechcel, musel som ho vykonať. Sorry, že som ti to nepovedal skôr, no nemal som povolenie ti o tom hovoriť. Fakticky som chcel, no rozkaz je rozkaz." Aj keď z Atreyu slov sálala úprimnosť, Tim cítil, že ho opúšťajú sily. Pripadajúc si ako v tranze, nedokázal uveriť tomu čo práve počul. "Ale prečo ? Prečo si to musel urobiť ?" "To oni ! Tí čo nás vyslobodili. Keď nás vojaci chytili, XCOM k nám poslala komando zo základne, aby nás dostali preč. Museli aj strieľať. Bolo tam kopec Sliziakov. Siedmych, vlastne ôsmych odprášili plazmovými puškami a jedného som zrušil ja laserovou pištoľou. Bolo to fakt husté. Keby si si to pamätal, vedel by si o čom hovorím." Tim sa podvedome zachvel. Tak rád by si udalosti opísané s toľkým zápalom vybavil, no nešlo to. "Takže tá základňa bola Sliziacka ?" "Presne tak. A my sme ju úplnou náhodou objavili. Keby nám naši neprišli na pomoc, zabijú nás. No skončilo to opačne." Nahodiac zlovestný výraz, Atreyu si spokojne oblizol pery. "Vieš čo taká plazmová puška so Sliziakom spraví ? Ugriluje ho. Funguje trochu ako plameňomet. Keď s ňou niekoho trafiš, zo strely sa vyleje špeci plazma a celého ťa oblepí. A potom začneš horieť. Nespáli nič iné, iba tých hajzlov." Atreyu úškrn prešiel z úškl'abku do nefalšovanej eufórie. "Keď som to doňho napálil, neostal z neho ani popol. Do ****, keby si to mohol vidieť ! Bola to úplná pecka. Dostali sme úplne všetkých." "A čo... Čo sa potom stalo ?" Zakoktal Tim vzrušene. "Najprv ich prišlo päť, no potom im dorazili posily. Tam dolu mali základňu, takže stačilo, aby vyšli hore výťahom. Obklúčili nás v tej budove a..." "Myslíš Centre ?" "Presne tam. Keby sme nezavolať našich, tak neviem, neviem ako by sme dopadli." "Ty si mal vysielacku ?" Atreyu si poklepal po zápästí ľavej ruky. Tim svoj darček spred 2 dní nanešťastie nechal doma a tak tajný komunikátor zbadat' nemohol. "A čo Sára ? Aj ona bola jednou z nich ?" Atreyu zošpúlil pery. "A čo myslíš ?" "Ja neviem." Odvetil Tim napäto, v kútiku duše dúfajúc, aby jediná osoba, ktorú si v Centre obľúbil nepatrila k ním. "Sorry Timmy. Aj ona k ním patrila. Iba sa tvárila, že je na našej strane, no v skutočnosti pracovala pre nich. Je mi to fakt ľúto." "Takže ty si ju..." Zajachtal Tim cítiac ako ho oblieva studený pot. "Nie ! To nie. Nezastreil som ju. Už tam nebola

keď nás napadli. Tí hajzli mali dolu pod zemou teleport. Musela ním prejsť na inú základňu. Ona a ten doktor neboli vojaci. Myslím, mimozemskí vojaci. Vieš, Sliziaci to majú podelené tak ako my. Niektorí sú upravení, aby fungovali ako vojaci, iní ako vedci, alebo lekári." "Upravení ? Ako ?" "Geneticky. Ehm, teda vlastne mutáciami. Oni sa nerodia tak ako my. Klonujú ich a vyrábajú. Keď chcú viac vojakov, vyrobia si viac vojakov, ak chcú viac vedcov, spravia viac vedcov a keď potrebujú smetiarov, naklonujú si ich." Tim vypleštil oči. "Oni si vyrábajú smetiarov ?" "Nie. Iba si robím srandu. Vedia však vyrobiť takých Sliziakov akých len potrebujú. Ako roboty." Zvráťiac obočie, Tim sa pokúšal zrovnať si vypočuté. Záplava nových informácií nanešťastie nedávala veľkú nádej. "A čo ak nás nakazili ? Mne Sára dala vypiť takú gebuzinu. Bola červená a vyzerala ako krv. Čo ak v nej boli ich baktérie ?" Atreyu napočudovanie nevybuchol zlosťou ako to za posledné dni pri zmienke o mimozemských nákazách mával vo zvyku. Na Timovo prekvapenie zhodil ruksak z pliec a vytiahol z neho akýsi prístroj. Jeho výzor i význam mohol Tim iba tipovať, pretože jediné čo uvidel, bola pantomíma spolužiakových rúk. Najprv to vyzeralo akoby si na pravú rukavicu niečo nasadil, aby mu tým niečím niekoľkokrát prešiel pred očami. Keď bol hotový, priložil rukavicu k neviditeľnému komunikátoru, kde chvíľu študoval namerané údaje. Asi ho neuspokojili, pretože zavrtiac hlavou, celú procedúru zopakoval. "Čo to robíš ?" Zvolal Tim nepokojne. "Ticho a nehýb sa !" Atreyu mu neviditeľný detektor priložil k čelu. Ani intenzívny chlad, sprevádzajúci dotyk mokrej rukavice Tima nevyviedol z miery a stojac ako skalný stĺp, napäto čakal na výsledok testu. Keď o pár sekúnd Atreyu odtiahol dlaň, tváril sa náramne spokojne. "Tak čo ? Zistil si niečo ?" "Hej, zistil. Si OK. Nič ti nie je. Nenakazili ťa. To čo si vypil neboli mimozemské baktérie. Práve som ťa celého prescanoval a si čistý." Tim si zotrel kúsok mrazivého snehu z čela, no aj napriek suverénnemu vyhláseniu, nevyzeral pokojne. "A čo mama a tato ? Ich ako skontroluješ ?" "Nijako. Tak ako teba, aj vašich stráži náš robot. Čo si zabudol ?" Spomienka na (rovnako) neviditeľného robota, ktorý mal byť Timovi celý čas naporúdzi mu pripomenula udalosti včerajška, najmä Haroldovo prenasledovanie. Je možné, aby práve tento robot spôsobil, že ho prerastený spolužiak nedostal ? Chcel na to opýtať, no až neskôr. Najprv musel zistiť čo presne sa na misii spred 2 dní stalo. "A keď si zavolał XCOM prišli vojaci ?" Uškŕňajúc sa popod nos, Atreyu vrele prikývol. "Celá čata a bojová loď k tomu. Poslali pre nás záchranný čln triedy RS. Ten síce nemá toľko zbraní ako iné lode, no je v ňom desať mužov a tí nás odtiaľ vysekali. Najprv zlikvidovali Sliziakov a potom nás odvieďli na palubu." "Myslíš do vesmírnej lode ?" "Nebola vesmírna. Iba atmosférické plavidlo. Niečo ako lietadlo, aj keď so štítmí a našimi hračkami." "Akými hračkami ?" Nerozumel Tim. "No predsa zbraňami. Nemuseli ich však použiť, lebo Sliziaci v Centre ťažké zbrane nemali. Iba pušky a mozgové vlny a tie dokážeme hravo odfiltrovať. Vlastne ani nemuseli veľmi strieľať. Keď tí šmejdi videli čo sme na nich poslali, chceli zdrhnúť, no smola. Mali utiecť skôr. Potom sme celé Centrum vyčistili." "Vy ste ho zničili ?" Atreyu si poťukal po čele. "Čo ti šibe ? To by bolo nápadné. Vyčistili sme ho od Sliziakov a teraz to tam naši ľudia prečesávajú. Zničili sme im však podzemnú základňu. No to už urobila iná skupina. Tí čo prišli po nás, nás mali iba vyslobodiť a dostať do bezpečia." "Aj mňa ?" Atreyu kývol na znak súhlasu. "Teraz aspoň vieš prečo sme ti museli vymazať pamäť. Naše základne môže vidieť iba senior člen." Tim zvesil kútiky. Atreyu ozrejmenie celej záhady mu pripadalo natoľko neuveriteľné, že ak by nevedel svoje, neuverí mu. Niekoľko otázok však predsa len ostávalo. "A kedy ste mi ju vymazali ? Ešte na základni ?" "Áno. Máme na to taký špeci prístroj. Vyzerá trochu ako pero, no nebliká ako v tom filme. Iba sa ním prejde pred ksichtom a je to. Zabudneš na všetko čo sa

stalo. Najprv však musíš nastaviť presný čas, aby to z teba nespravilo úplného dementa." Atreyu znova vyceril chrup belavejší ako napadaný sneh okolo, spokojne štučnúc do priateľa. "No neboj. Vymazal som ti iba posledných 5 hodín a všetko som uložil na disk. Keď budeš senior člen, napálím ti ich naspäť." Tim zmeravel. "Ako to myslíš, že napáliš ?" Zízajúc na vydeseného priateľa, Atreyu sa znova musel pousmiať. "My tomu tak hovoríme. V skutočnosti je to niečo ako nahratie. Nahratie späť do tvojho mozgu. Na to však treba namakanejší prístroj. Vyzerá ako helma a až raz budeš u nás, ukážem ti ho." Tim sa zachmúril, podvedome myknúc hlavou. Chcel niečo povedať, no zaváhal. "Atreyu, keď si mi pamäť vymazal už na základni, prečo si nepamätám na to čo sa stalo večer ? Mama hovorila, že som bol celý čas s tatom, no ja si na to vôbec nepamätám. Ako som sa dostal z vašej základne domov ?" Atreyu sa striasol od zimy. Narastajúce poryvy vetra dotierali čoraz viac. "Odniesli sme ťa. Teda vlastne, ja som ťa odniesol. To že si nič nepamätáš je normálka. Vymazávač funguje aj po vymazaní. Keďže som ho nastavil na 5 hodín, nemôžeš si pamätať na nič čo sa stalo 5 hodín pred vymazaním, ani 5 hodín potom." "A to je ako možné ?" "A čo ja viem ? Ja som tú vecičku nevyrobil. Proste to tak funguje a hotovo. Teraz je dôležitejšie to čo nás čaká dnes. Máme ďalšiu misiu." Krátky oznam zapôsobil na Tima ako ľadová sprcha. "Kedy ????" Atreyu sa poškrabal po nose, akoby chcel povedať čosi nepríjemné. "No vlastne už dnes večer. Teda ak ťa vaši pustia. Preto im musíš zavolať či u nás môžeš dnes prespať. Na misiu pôjdeme v noci a aj tam prespíme. Vrátime sa na druhý deň." "Zasa pôjdeme do lesa ?" Zajachtal Tim vystrašene. "Detaily ti teraz vykecať nemôžem, no les to nebude. Ostaneme tu v meste, aj keď nie u mňa. No na viac sa ma fakticky nepýtaj. To vieš prepisy." Tim si prstami prešiel po hrudi, akoby to čo chcel vysloviť musel zo seba vytlačiť silou. "A bude tam aj Jenny ?" Atreyu v prvej chvíli vytreštil oči, no rýchlo sa ovládol. "Nie. Jen tu nie je. Hovoril som ti predsa, že je z iného mesta. Príde až na Vianoce. Okrem toho, ona nie je v XCOM, takže aj keby chcela, nemohla by s nami ísť." Smutne prikývnuc, Tim vytasil z vrečka mobilný telefón. Hovor s mamou našťastie nebol ani dlhý, ani komplikovaný. Všetko sa zaobišlo bez siahodlhých vysvetľovaní kam pôjdu, čo tam budú robiť a kedy sa vrátia. Mamu pod tlakom blížiacej sa porady uspokojil príslub, že Tim bude mať mobil neustále zapnutý a najmä nabitý a večer o šiestej jej zavolá. Dokonca mu sľúbila, že keď sa na obed doma zastaví po nejaké veci, nechá mu na stole nejaké peniaze. Tim za všetko poďakoval a spokojný, že všetko prebehlo tak hladko, zložil telefón. "Super !" Zvolal Atreyu naradovane. "A na misiu sa ide !" Tim pozrel na časomieru v telefóne. Do zvonenia ostávalo 10 minút. "Nemali by sme už ísť ?" Už hodnú chvíľu sa klepajúc od zimy, Atreyu vrele súhlasil. Počas nedlhej cesty k škole potom svojmu spolubojovníkovi stihol vysvetliť ako sa na misiu pripraviť. Keďže ho dnes poobede čakala celomestská školská súťaž v plávaní, stretnúť sa mali až v Timovom dome o štvrtrej. Zatiaľ čo on bude súťažiť, Tim mal skočiť do obchodu nakúpiť jedlo, vodu, a najmä dostatok batérii do bateriek, ktoré vraj budú potrebovať. Atreyu takisto prikázal dobre sa obliecť, keďže miesto kde prenocujú je veľmi studené. Podľa plánu spacáky mal zabezpečiť on a na Timovu otázku či zoberú aj stan Atreyu iba rozpačito pokynul hlavou, nepovediac ani áno, ani nie. Keďže ďalšie pokusy zistiť o misii viac skončili bez odpovede, Tim sa musel uspokojiť s tým čo vedel. Aj napriek napadanému snehu, do školy dorazili včas. (Aspoň merané ich štandardmi.) Školníka Hummera nikde nevideli, čo by za normálnych okolností Tim len ocenil, no spomienka na včerajšiu nádchu predsa len nechávala zrnko pochybnosti. Keď vstúpili do triedy Tim si uvedomil, že sa na Harolda zabudol opýtať. Dokonca ani len nezistil či si Atreyu jeho včerajšie správy stihol prečítať. Napokon stačilo spomenúť výtržníkovu meno,

aby kamarát tak vybuchol smiechom, že Suzy musela opätkom pre istotu dupnúť hneď trikrát. "Ty si mu ale dal." Zašepkal Atreyu pobavene, nakloniac sa bližšie, aby ich nik iný nepočul. "Stavím sa o kilo, že ich mal celé modré a musel si na ne dávať obklady." "Takže ty o tom vieš?" Šepol Tim prekvapene. "Jasné, že viem. Ved' si mi to predsa napísal. Sorry, že som ti neodpísal hneď, no bol som..." Atreyu nenápadne kývol k stropu. "Však vieš kde?" "Takže to ty si urobil, aby po mne nešiel?" Atreyu znova kývol, tentoraz k oknu. Tim pozrel na miesto, kde sa ochranná loď mala nachádzať. Nič neuvidel, a na ďalšie otázky, hoci ich nebolo málo, nedostal príležitosť. Atreyu posunkom naznačil, aby sa o tejto veci viac nerozprávali, s dôvetkom, že Harolda sa dnes obávať nemusí, lebo vraj všetko má pod kontrolou. Bohužiaľ, veľmi rýchlo sa ukázalo, že spomínaná kontrola nebude mať dlhého trvania. Hneď ako prvá hodina skončila, do triedy vpadol tréner. Červený sťa čerstvo upečený homár, zamieril k Timovej lavici. Tentoraz cieľom prekvapujúco nebol najnešikovnejší chlapec v triede. Osopiac sa na spolusediaceho, obvinil ho z absolútnej nezodpovednosti, keďže podľa vlastných slov, už ráno sa mal hlásiť na plavárni, aby absolvoval prípravu pred poobedňajšou súťažou. Atreyu to skúsil uhrať na svoju 'poveštnú sklerózu', no rozzúrený tréner na podobné vysvetlenia nemal náladu. Napokon Atreyu neostalo nič iné iba učiteľa telesnej nasledovať, zasa raz zanechajúc spolubojovníka osamote. Len čo Atreyu zmizol za dverami, Tima prepadla panika. Čo ak počas jeho neprítomnosti do triedy zavíta Harold? Naozaj strážny robot, údajne patrolujúci za oknami triedy, zasiahne riskujúc tak prezradenie pred zrakmi všetkých spolužiakov? Alebo dokonale neviditeľný prístroj je snád natoľko vyspelý, že dokáže ovplyvňovať myslenie ľudí bez toho, aby musel fyzicky zasiahnuť? Tim to nevedel, no zo všetkého čo dnes počul začínal mať poriadny guláš. Premýšľajúc nad možnými rizikami, uvedomil si zvláštnu vec. Atreyu presne vedel, ako včera na Harolda zaútočil. Spomenul rozkrok i pravdepodobné modriny, ktoré mal jeho výpad protivníkovi spôsobiť a to napriek tomu, že ani v jednej z odoslaných správ sa Tim o takýchto detailoch nezmienil. Celá záhada však trvala iba do chvíle, kým ho nenapadlo, že robotický ochranca z XCOM celý súboj nepochybne sledoval a svojimi výkonnými kamerami cez okná toalety všetko zachytil. Tak či tak, zaumienil si, že až sa Atreyu vráti, spýta sa ho na to. Prešla 2. i 3. hodina, no kamaráta stále nikde. Tim v živote žiadnu športovú súťaž neabsolvoval (a tobôž nie v plávaní), a tak netušil ako dlho taká príprava môže trvať. Keď sa však Atreyu neozval ani po 4. hodine, začal byť nervóznym. Napokon tesne pred koncom poslednej prestávky konečne zazvonil telefón. Atreyu bol stručný. Vysvetlil, že všetko ide podľa plánu a večer o štvrtej sa stretnú uňho doma. Odtiaľ vyrazia k nemu, aby zobrali nejaké veci a potom už pôjdu priamo na misiu. Skôr než zložil, opätovne zdôraznil, aby sa Tim nezabudol poriadne obliecť, pretože tam kam idú bude 'hrozná kosa'. Keďže ani do konca vyučovania sa Harold neukázal, Tim v pokoji mohol vykonať všetko tak ako mu to Atreyu nakázal. Domov dorazil pred druhou a len čo zhodil veci, zaskočil do najbližšieho obchodu. Za peniaze od mamy nakúpil bagety, Coly, Sprite, množstvo lupienkov, nejaké keksy, a najmä 20 nabíjateľných batérií. Rovnako ako nakupovanie, ani ostatná príprava nebola o nič zložitejšia. Všetky potrebné veci Tim nahádzal do batoha, nezaťažujúc sa faktom, že kus šunky je zasunutý v rukáve svetra a plechovky Sprite susedia s haldou porozhadzovaných batérií. Aj napriek opakovanému upozorneniu, otepľovačky ktoré počas najtuhších zím zvykol namiesto termoprádla nosievať si nezobral. Bol predsa ešte len začiatok novembra a v hrubých, nepohodlných šuštíakoch by vyzeral nápadne. Niečo po tretej, bol so všetkým hotový. Odnášajúc batoh k vchodovým dverám, mamine slnečné okuliare na skrinke s topánkami mu pripomenuli podobne vyzierajúci darček od Atreyu. V poličke

nočného stolíka ukryté pod hrbou papiera, vyzerali okuliare s tmavými sklami úplne obyčajne. No stačilo si ich nasadiť a na okrajoch zorného poľa sa zjavili základné údaje o pozícii, teplote, svetelnej intenzite, koncentrácii vodnej pary, hodnote atmosférického tlaku i jednoduchý graf s vývojom vonkajšej teploty pre dnešné poobedie. Aj keď informácie zaujímavé, ničím sa nelíšili od dát, aké poskytovali iné, 'inteligentné' okuliare, ktoré za 50 dolárov je možné kúpiť v hociktorom obchode s elektronikou. To čo tento kus od ostatných odlišoval bolo možné vidieť iba v prítomnosti kamaráta. Zbaliac drobný podarúnek, poslednú hodinu strávil surfovaním po Internete, pokúšajúc sa overiť raňajší príbeh o zásahu v Cooper's Mine. Atreyu dorazil takmer na sekundu presne. Keď Tim otvoril vchodové dvere, zrak mu ako geomagnetické pole strelky kompasu, uchvátila mocná sila tisuca ho do stredy priateľovej hrude. Tentoraz za to našťastie nemohla záhadná machuľa. Medaily. Boli 3 a všetky v sebe niesli pečať rovnakého kovu - mede. Vzhľadom na to, že medené medaily sa na športových podujatiach rozdávať nezvyknú, nejaký dobrák ich pokryl jemným, nie veľmi kvalitným náterom zlatistej farby, z ktorého už po okrajoch stihlo čo to opadať. Ani drobný nedostatok ocenenia nijako neznižoval jeho váhu. (Symbolickú, lebo tá fyzická sa medailám zo skutočného zlata rovnať prirodzene nemohla.) "Ty si to vyhral?" Zajachtal Tim neveriacky. "Jasné, že hej." Odsekol Atreyu nevrlo a bez opýtania vstúpil dnu. "Keby ma ten šibnutý tréner nezdržal, mohol som tu byť už o tretej. Mal som sa na to ***** a mal by som pokoj. Ešte som sa musel fotiť aj do debilného časáku." (Atreyu mal pravdepodobne na mysli školský časopis PL - alias Pupil's life - príšernú zlátaninu vymyslenú, organizovanú, a najmä štedro dotovanú dlhoročnou riaditeľkou školy pani ????, kde školskí premianti typu Suzy Moorová vypisovali podlízavé ódy na školský život v ctihodnom inštitúte G.W. Busha.) Atreyu si zhlboka odľúkol, kývnuc k rozmernému batohu pri nohách. "Si zbalený?" Tim prikývol. "Kúpil som 20 bateriek, 6 bagiet, kopec Coly a Sprite, nejaké chipsy a tie tyčinky čo máš tak rád." Atreyu sa zaligotali oči. "Super. Prachy ti dám potom. Teraz musíme ku mne. Mám tam ďalšie veci a mapu." Tim sa zháčil. "Akú mapu? Povedal si, že to bude v meste." "Veď aj bude. No aj v meste to musíme nájsť. A potrebujeme aj kľúče." "Kľúče?" Otrávený z večných otázok, Atreyu zaškrípал zubami. "Podme!" Celodenné sneženie na obed trochu ustalo a belavá pokrývka už miestami začínala miznúť. Keď prešli na opačnú stranu ???? ulice, Tim si spomenul na včerajšok kedy kráčajúc rovnakou cestou smeroval k identickému cieľu. Tak ako predchádzajúci deň, aj dnes ho sužovali podobné obavy. Keďže Atreyu cestou mlčal, rozhodol sa prehovoriť sám. "Harryho si náhodou nevidel?" Atreyu so širokým úsmevom žmurkol na priateľa. "Ale videl. To tučne ***** bolo na súťaži." "On plával?" Zvolal Tim neveriacky, predstavujúc si ako by asi tak objemné teleso ako Harold mohlo súťažiť v športe vyžadujúcom atletickú postavu. "S tým jeho bruchom? Nie. To iba ten jeho dementný kámoš Micky Harrison. No skočil predposledný. Ešte aj jeden tučniak z ???? ho predbehol. Mal si ho vidieť ako zúrili. Potom s Haroldom kamsi zdrhli. Asi aby nezožrali kefu." "Možno ťa sledovali." Namietol Tim. "A prečo by ma mali sledovať?" "Včera keď sme boli na hajzli sa ma Harry pýtal kde bývaš. Musel som mu povedať ulicu, inak by ma zabil. Sorry, že som mu to vykecal, no mal som hrozný strach. Hlavne keď som uvidel..." Tim zaváhal. O útvare na Haroldovej hrudi sa priateľovi doteraz nezmienil. "To je OK." Riekol Atreyu pokojne. "Keby ten dement nebol tak tupý, nájde si to v školskom počítači. To by však musel vedieť hackovať." "Takže ty sa na mňa nehneváš?" "Prečo sa ma pýtaš také hlúposti? Jasné, že nie. A neboj. Nikto nás nesleduje. Keby to tak bolo, už by som o tom vedel." Ohnúc ľavým zápästím, Atreyu naznačil čo má na mysli. Tim neodvetil. Ak si je tým kamarát tak istý, určite to bude pravda. Škoda len, že nebola.

Ani jeden z dvojice antimimozemských prieskumníkov nemohol zaregistrovať štvoricu očí, ktorá ich z opačnej strany ulice už hodnú chvíľu pozorovala. Ešte pár desiatok yardov a neviditeľný prenasledovateľ zistí to čo potreboval vedieť. A potom sa na čas vytratí, až do chvíle kým nenastane vhodnejšia príležitosť zrealizovať to čo tak dlho plánoval. Ale o tom až neskôr. Dnes sa Atreyu ani Tim obávať ničoho nemuseli. Teda aspoň nateraz. Nebolo ani pol, keď dorazili k domu s observatóriom. Atreyu vchodové dvere otvoril čipovou kartou za čo mu dverný mechanizmus po identifikácii údajov úctivo pozdravil. "Ahoj Atreyu. Víтам ťa doma. A takisto víтам aj Tima. Už sme sa dlho nevideli." Tim zalapal po dychu. "Ono ma to pozná?" "Hej, no nevšímaj si to. Nebol si tu 3 dni a tak je hrozne múdry." Mávnuc dlaňou, Atreyu prinútil elektronické čidlo zapnúť vnútorné osvetlenie vstupnej chodby. Na dlážke za dverami ležal objemný batoh tmavej farby, po okraj naplnený výbavou. Vytiahnuc z neho drobnú tašku, Atreyu zamieril k izbe s počítačom. "Niečo som zabudol. Počkaj ma tu. Hneď som späť." Skôr než Tim stihol do izby s výkonným HW nakuknúť, počítač ako elektronický anjel strážny bdejúci nad celým obydľím dvere zabuchol. Tim ostal v pustej chodbe sám. Vstupný vestibul, na rozdiel od ostatných častí domu, nepatril k tomu najzaujímavejšiemu čo futuristická stavba ponúkala, hoci z prvej návštevy Tim dobre vedel, že ani to nebolo málo. Veľké truhlicové chladničky plné odpudivo zapáchajúceho kompótu. Jahody. Mali vraj pochádzať zo skleníka na dvore - toho, ktorý včera našiel úplne prázdny. Ak by mal Tim viac odvahy, a najmä času, zamieril by do kuchyne skontrolovať či sú chladničky ešte vždy plné. No skôr než sa na to odhodlal, upútalo ho nevelké okno smerujúce do miestnosti s počítačom. Bolo to zvláštne, no z prechádzajúcich návštev si naň vôbec nepamätal. Dokonca, by sa stavil, že tu predtým ani nebolo. Proti jeho skleróze okrem otvoru vysekanom v masívnej stene svedčila i dvojica rovnako veľkých okien smerujúcich do vedľajšej miestnosti. Zvedavosť, a najmä túžba opätovne uvidieť výkonný počítač urobila svoje a cupitajúc po špičkách, nazrel priehľadnou prepážkou. Cez dymovú clonu zašedeného skla toho veľa nevidel, no v slabom šere s istotou dokázal určiť, že v izbe nik nie je. Podľa dupotu nôh musel byť Atreyu vedľa - v izbe so svetielkujúcou skriňou. Priskočiac k vedľajšiemu oknu, zbadal ako otočený chrbtom, Atreyu pchá čosi veľké a ligotavé do vaku. Keď sa trochu natočil, Tim zmeravel. Dlhá dýka s ostrým koncom obalená v ochrannom puzdre z kože pôsobila majestátne. Ostrá čepeľ musela mať minimálne 10 palcov na dĺžku a dobré 2 na výšku. Masívna rukoväť z ligotavého kovu skrásleného drobnými ornamentmi dodávala zbrani stabilitu nevyhnutnú v rezaní i boji. Dokonalý nástroj smrti, ktorého význam zastierala záhada vzbudzoval rešpekt. Hneď ako dýka zmizla v taške, Atreyu schmatol batoh zamieriac ku dverám. Tim sa prikrčil, mysliac si, že sa vracia späť, no obídúc priestorný stôl, pristúpil k dlhej skrini krásliacej zadnú stenu izby. Ako sa ukázalo, cieľom nebola skriňa, ale prázdny kus steny vedľa nej. Atreyu vystretou dlaňou pohladil chladné murivo, aby v mieste dotyku zo steny vystúpili obrysy nevelkej skrinky s masívnymi dvierkami pripomínajúcimi trezor. Tim zatajil dych. Kamarát musel stlačiť nejaký spínač či tajné tlačítko, pretože dvierka trezoru sa začali samé otvárať. Aj napriek riziku odhalenia, pritisol nos bližšie k oknu. V temnej komôrke za hrubými dvierkami nebolo vôbec nič. Atreyu to akoby očakával, pretože na vnútornej strane trezora začal čosi vyťukávať. Z uhla pod ktorým Tim na trezor hľadel nevidel či je tam nejaká klávesnica, alebo ovládacie tlačítko, no netrvalo to dlho a Atreyu dvierka znova uzatvoril. Opätovne naň položiť dlaň, zdalo sa, že ho chce uzamknúť, keď zrazu... Neprijemný bzukot prichádzajúci z ľavej strany prinútil Tima odtrhnúť zrak. "Sršeň?" Pretínajúc chodbu pohľadom, pristavil sa pri bodových svetlách zabudovaných v stropnej časti chodby. Zvuk prichádzal odtiaľ až to vyzeralo akoby

ho všetky žiarivky vydávali odrazu. Na chodbe náhle čosi cvaklo a intenzita neónov pohasla na tretinový výkon. Počítač na základe analýzy dát z pohybových čidiel usúdil, že jedinej osobe na chodbe postačí aj slabší svit a svietidlám vydal pokyn, aby utlmili svoje žiarenie. Tim si vydýchol. Naľakal sa celkom zbytočne. Znova pozrel k okienku. Atreyu mal dlaň stále pritisnutú k nevelkému trezoru. Keď ju odtiahol, dvierka sa opätovne začali otvárať. Siahnuc dovnútra, tentoraz z 'prázdneho' trezora čosi vytiahol. Zariadenie s krátkou rukoväťou malo na vrchnej strane dvojicu paličiek pripomínajúcich antény používané vo vysielacákach. Celé čierne, s guľatou špičkou v tvare písmena V, vyzerali ako tykadlá. Keď Atreyu zatlačením ovládacieho prvku na okraji rukoväti prístroj spustil, uprostred dvojice 'anténok' sa zablysol pulz neznámej energie. Sršiaci žiara osvetľovala pochmúrnu izbu ako fakľa mnícha náhliaceho sa stredovekým kláštorom. Intenzívne záblesky svetla vrhali po stenách zlovestné tieň a nepríjemný bzukot sprevádzajúci činnosť prístroja naháňal zimomriavky. Tim pritisol nos k oknu, presvedčujúc sám seba, že to čo vidí nie je sen. Atreyu mykol plecom, akoby sa chystal otočiť. Tim bleskurýchle klesol do drepu a rýchlym pohybom doskočil k vchodovým dverám. Kamarát ho najskôr nezbadal, pretože inak by naň určite zavolať. Intenzívne záblesky čoskoro ustali a miestnosť za oknom znova pohltila temnota. Tim sa k okienku už nevrátil. Čakajúc na spoločníkov príchod, premýšľal nad tým čo to mohlo byť. Svetielkujúce tykadlá vyzerali fascinujúco, no nebol to prístroj čo najväčšmi víril hladinu jeho fantázie. Trezor. Ako je možné, že keď ho prvýkrát otvoril v ňom nič nebolo, no už o pár sekúnd z neho vytiahol tak veľkú vec ? "Žeby mal trezor zadné dvierka a Atreyu ich naťukaním kódu odomkol ?" Tim zavrtel hlavou. Aj keď trezory s dvojitými stenami nepochybne existujú, načo by Atreyu rodina mala niečo také doma ? Ved' Atreyu predsa sám povedal, že rodičia o XCOM nemajú ani tušenia. Alebo tam prístroj strčil vtedy, keď zaujatý bzukotom lúčov sa do miestnosti nedíval ? Ani to veľmi nesesedelo. Od okna neodtrhol zrak na viac než 10 sekúnd. Pri pomalom otváraní dvierok trezora bolo prakticky nemožné, aby ich stihol otvoriť a zavrieť za tak krátky čas. Nie. Tá vec musela byť dnu celý čas. "Ale pre..." Dvere na počítačovej miestnosti sa rozleteli dokorán a Atreyu s vakom prehodeným cez plece vyšiel von. "Sorry, že to trvalo tak dlho, no veci čo som zobral potrebujeme a musel som ich ešte vyskúšať. Videl si tie blesky ?" Tim pokynul hlavou, akoby netušil o čom je reč. "Nič to. Ukážem ti to potom. Teraz musíme stihnúť bríčku. Tam ti všetko vysvetlím." Ako Atreyu povedal, tak aj bolo. Na zastávku električky číslo 8 dorazili o trištvrt'. Takmer prázdny vozeň poskytol dostatok miesta i súkromia na utajený rozhovor. Na rozdiel od predchádzajúcej misie, dnes Atreyu nezobral satelitné zábery, ani podrobné fotografie ich cieľa a nedostatok podkladov tak musel vynahradiť podrobný opis. "Obliekol si sa tak ako som ti povedal ? O polnoci tam už bude hrozná kosa." "Tam ? Kde ?" Atreyu sa naklonil bližšie, výrazne stlmil hlas. "Počul si niekedy o Smithsonianovej vile ?" "Ty myslíš to múzeum ?" "Žiadne múzeum. To je Smithsonianove a je vo Washingtone. Smithsonianova vila je tu v meste. Teda nie priamo v meste, ale na jeho okraji, až za ???0 jazerom." Tim zagúľal očami, tváriac sa, že tuho premýšľa, no pravdou bolo, že spomínané jazero, jedno z dvadsiatky vodných plôch v meste nikdy predtým nenavštívil. "Nie. Čo je to za vila ?" Očakávajúc takúto odpoveď, Atreyu zašúchal dlaňami. "Je z 19. storočia a nechal ju postaviť Wilhelm Smithson. Hovorí sa, že v nej straší." Tim podvihol obočie. Nečakaná zmena témy ho zaskočila. "Ako to myslíš, že straší ?" Atreyu posunkom naznačil, aby hovoril tichšie. "Nehovorím, že tam naozaj straší. Iba vravím, že sa to hovorí." "A kto to akože hovorí ?" "Tí čo tam boli a ostali tam celú noc." Tim sa narovnal, stále nerozumejúc kam kamarát mieri. "No dobre, tak tam straší. A čo my s

tým ?" "Hm... Vlastne nič. Iba to musíme preklepnúť a zistiť či tam naozaj niečo je." "Myslíš duchov ?" Timove pery pošteklil jemný úsmev. Po predchádzajúcich skúsenostiach bol pevne rozhodnutý nenechať sa nachytať. "Nuž, niektorí ich nazývajú duchovia, no my im hovoríme Xylonomi. Nepochádzajú zo Zeme a nemajú telá ako my. Sú zo špeciálnej plazmy, ktorá je studená ako dom, kde bývajú. Môžu prechádzať stenami, alebo sa rozplynúť. Dokážu prejsť hocičím a dostať sa tam kde chcú bez toho, aby si ich videl. Keďže ich plazma je studená, tí čo ich stretli hovorili, že im bola hrozná kosa, keď boli nablízku. Teraz už vieš prečo." Tim sa zamračil. Za posledný mesiac si mal možnosť vypočuť mnoho bláznivých historiek, no aj na štandardy XCOM táto patrila k tým najdivokejším. "Počkať. Ty mi chceš nakecať, že duchovia v skutočnosti neexistujú a všetko sú to mimozemšťania čo nemajú ozajstné telá ?" "Ale oni majú ozajstné telá. Keby si sa ich dotkol, ruka ti zamrzne a odpadne. Preto budeme mať zbrane. Okrem toho tu máme aj kamery, detektory, senzory a kopec ďalších hračiek, ktorými zistíme keď vojdú dnu. Našou úlohou bude vyskúmať či tam naozaj chodia. To je naša dnešná misia." Tim pokrčil nosom. "Ak sú tí duchovia mimozemšťania, načo by chodili do ***** haraburdy tu v meste ? Hovoril si, že mimozemšťania majú na Zemi svoje základne, kde unášajú ľudí." "Toto robia iba Sliziaci. No duchovia, teda vlastne Xylonovia sú čosi celkom iné." Atreyu na chvíľu stíchol, pretože električka práve zastavila a zadným dverami nastúpil starší pán. Našťastie, už letmý pohľad na dvojicu mladistvých mu poskytol pádny dôvod, aby so znechuteným výrazom odkráčal do prednej časti vozňa. "Ako to myslíš, že sú iní ?" Zvolal Tim netrpezlivo. Duchárska téma ho nabudila viac akoby sám čakal. "Xylonovia sú iná rasa ako Sliziaci. Inak žijú a inak sa vyvíjajú. Jeden Sliziac môže žiť 150 až 200 rokov, no Xylon kludne aj milión. Oni vôbec nestarnú tak ako my a ak ich niečo zabije, potom iba naša špeci zbraň." Atreyu laktom štuchoľ do ruksaku na vedľajšom kresle, naznačiac čo má na mysli. "Takže oni sú naši spojenci ?" "Práveže nie ! Xyloni a Sliziaci sú nepriatelia. Aj jedni aj druhí chcú dostať našu planétu a nás. Preto proti nim bojujeme." Tim sa znova zachmúril. Preberajúc si vypočuté, stále tomu nerozumel. "No dobre, ale prečo sa skrývajú v starej barabizni, keď nás chcú obsadiť ? Prečo na nás nezaútočia hneď ?" "Pretože majú čas. Keď žiješ milión rokov, nemusíš sa nikde ponáhľať. A ten dom, nebol hocijaký. Smithson, ten čo ho postavil, bol niečo ako ich agent. Robil tam hrozné rituály a pokusy na ľuďoch. Dolu v pivnici sa diali strašné veci pri ktorých Xylonovia na svojich obetiach skúšali mutantgény, aby zistili..." "Nie mutagény ?" "Áno tie. Chceli zistiť, ako nás čo najľahšie ovládnuť. A Smithson im pri tom pomáhal. Bol hrobárom, takže najprv to robil na mŕtvolách a potom aj na živých." "A načo ? Keď sú takí vyspelí, prečo nás proste nezničia ? To by predsa mohli, nie ?" "To áno. Ale oni nás nechcú zničiť. Teda aspoň nie hneď. Xyloni tým, že žijú tak dlho nepotrebujú ovládať planétu rýchlo. Robia to tak, že na planéty, ktoré by raz chceli kolonizovať pošlú malé jednotky. Niekoľko stoviek 'duchov'. Tí sú potom tisíce rokov zalezení pod zemou, alebo oceánom a čakajú ako sa planéta bude vyvíjať. Či napríklad nebude zničená meteoritom, alebo ju nevcucne čierna diera. Až keď zistia, že všetko je OK, začnú skúmať jej obyvateľov, aby ich mohli zničiť, alebo použiť ako otrokov. No aj to im trvá kopec času. Aj preto sa duchovia na Zemi zjavujú tak dlho. Pre nich je tisíc rokov ako pre nás deň." Tim si odfúkol. Kamarátove slová zneli tak bláznivo, že ak by sa ich vyslovení netváril smrteľne vážne, vybuchne smiechom. "Ak XCOM vie, že v tom dome sa stali všetky tie veci, prečo ho nezničí ? Hovoril si, že dom je veľmi starý. XCOM predsa musela vedieť čo sa tam deje. Prečo s ním nemohli spraviť to isté čo včera s tou základňou ?" "No..." Atreyu na chvíľu zaváhal. "To nie je tak jednoduché. Nemôžeme zničiť hocičo len tak. Ľudia čo žijú vedľa by si to hneď všimli." "Ved' by ste

im vymazali pamäť, tak ako mne." "To hej, ale... Vieš, XCOM na všetko potrebuje dôkazy. Ten dom bol 50 rokov prázdny a nič sa tam nedialo. Až pred mesiacom..." Atreyu vypúli očné bulvy, akoby práve uvidel jedného, pekne hnusného ducha. "Vtedy naše satelity niečo zaznamenali. Boli to také ehm, lúče. Teda vlastne žiarenie. Bipolárne žiarenie." "A to je čo ?" "No... To je také žiarenie, ktoré sa objaví vždy vtedy, keď je nablízku nejaký Xylon. Ich telá ho vyžarujú. A presne to sa tam prvý raz objavilo pred mesiacom a odvtedy ešte 5 krát. Preto tam XCOM vyslala tím. Boli tam celú noc, lebo žiarenie prichádzalo iba v noci. Celé to tam preskúmali, no nič nenašli, a preto tam dnes ideme my." Tim sa zháčil. "Keď tam nič nenašli, načo tam posielajú nás ?" Atreyu sa oprel o objemný batoh na vedľajšom kresle. "Lebo máme namakanejšie prístroje. Sú tu detektory, kamery, zbrane, senzory a kopec iných vecí. Tím čo tam šiel pred nami mal len základné vecičky. No my sme vybavení, aby sme tých hajzlov dostali." Pri poslednom slove Tima trhlo. "Takže ich ideme zabiť ?" Otázka, a najmä tón spoločníkovho hlasu Atreyu zaskočil. "Nie. Je to iba pre našu ochranu. Teda, ak sa vôbec objavia a pôjdu po nás. No, asi sa to nestane. Vieš, Xyloni neradi útočia, ak nemusia. Najmä nie na nás z XCOM. Našou úlohou je zistiť či tam naozaj sú. Ak áno, XCOM tú haraburdu zrovná so zemou." "Nepovedal si, že je to príliš nápadné ?" "No ehm... To hej. No keď tam zistíme Xylonov, nebudeme mať na výber. Aj keď nie sú takí nebezpeční ako Sliziaci, nemôžeme ich tam nechať. Sú rizikom." Tim neodvetil. Nie, že by sa nemal na čo opýtať, no Atreyu ho zahrnul takým množstvom, často úplne protichodných informácií, že ich strávenie si žiadalo čas. Chápuce jeho rozpaky, Atreyu pohotovo dodal. "Inak, povedal som ti, že tí čo tam pred nami boli mali toľko rokov čo my ? Najstarší, Nick mal 12 a Jeff a Colum mali 11." Tim stuhol. "Prečo hovoríš, že 'mali' ? Oni ich..." Atreyu sa pousmial. "Ale nie. Nič sa im nestalo. Včera som s Nickom hovoril, keď mi ukazoval plány toho domu. Vrazil, že to bola strašná nuda. Akurát tam zmrzli ako takí debili, lebo okrem jedného krbu v dome nie je žiadne kúrenie. Preto som aj chcel, aby si sa poriadne obliekol." Tim pozrel na svoje nie príliš hrubé rifle, premýšľajúc nad vypočutým. Aj keď nahlas nič nepovedal, vek členov predošlej misie naň urobil dojem. Ak si Atreyu zasa raz nevymýšľal, noc v strašidelnom dome s nebezpečnými Xylonmi zvládli i mladší ako oni dvaja. A určite sa nebáli. Preto by ani on nemal. Teória to síce krásna, no Tim vedel, že prax bude o čomsi inom. Električka po takmer hodine jazdy dorazila na konečnú. Posledná zastávka ležala neďaleko Atreyu spomínaného ???0 jazera, tvoriaceho východný cíp Minneapolis. Keď vystúpili, ocitli sa uprostred klasického amerického predmestia tvoreného zástavbou rodinných domov s priestranými záhradami plnými košatých, hoci teraz už opadaných stromov. Uličky preplietajúce sa pomedzi domy lemovali priestranné chodníky, ktoré i napriek intenzívnemu sneženiu ich majitelia ráno vzorne odhrnuli. Teraz, keď hodiny ukazovali niečo po šiestej a do ulíc sa vkradol večer, cesty zívali prázdnotou. Väčšina obyvateľov pracujúcich v meste sa ešte len v týchto chvíľach začínala dvíhať zo stoličiek svojich kancelárií, takže kým prekonajú početné zápchy, nedorazia sem skôr než za hodinu. To dvojici prieskumníkov poskytovalo dostatok času na nepozorovaný presun. Keďže ulíc a uličiek vystrihnutých ako zo zrkadla tu bolo neúrekom, Atreyu vytasil svoj tablet, aby pomocou mapy a GPS navigácie našiel správnu cestu. Napokon vyrazili jednou z ulíc smerujúcou ďalej na východ. Po nedlhej chôdzi charakter krajiny zmenil ráz. Obytných domov postupne ubúdalo a čoraz častejšie ich nahrádzali rozľahlejšie statky pripomínajúce farmy. Prejdúc okolo ovocného sadu i opustenej vinice, uvideli lány polí s odstavenými traktormi i dlhý pohyblivý zavlažovací systém na kolesách. Bola už tma, keď dorazili do menšej dediny. Niekoľko usadlostí vidieckeho typu, pochádzajúcich zo začiatku minulého storočia, pôsobilo ošarpane až ošumelo. Pocit

samoty zvýrazňovala temnota v každom z okien do ktorého mal Tim možnosť nakuknúť. V žiadnom z domov sa nesvietilo, na cestách nepremávali nijaké autá a pouličné lampy blikotali tak slabo, že postačovali akurát tak na to, aby si videli pod nohy, na cestu smerujúcu do mierneho kopčeka. Atreyu znova skontroloval mapu, aby na zvedavú otázku kedy tam budú odvetil, že hneď. Napokon sa z 'hneď' vyklúla ďalšia štvrtá hodina, kým nezastali pred cieľom ich dnešnej výpravy. "Tak a je to tu !" Zvolal Atreyu spokojne, mávnuc na vysoký plot pred nimi. V takmer úplnej tme Tim uvidel hustý porast prerastajúci kovovými piliermi plota. Zasadný v prudkom svahu, podľa sklonu nebolo ťažké uhádnuť, že usadlosť musí okupovať vrchol nevysokého pahorka, ležiaceho za mohutnými ihličnanmi pokrývajúcimi celú záhradu. Atreyu mávol na priateľa. S baterkou v ruke, rýchlo našiel to čo hľadal. Vstupná brána tvorená piliermi z ušľachtilého kovu, masívnym zámkom i okrasným oblúkom na vrchole, pripomínala viac vstup do honosného kaštieľa ako portál obyčajnej záhrady. Hnedastý nádych všadeprítomnej hrdze nahlodávajúcej erodované stĺpy i neupravené pahýle divoko rastúcich krovín voľne prevísajúcich ponad okraje brány dávali tušiť, že to s honosnosťou sídla až tak aktuálne nebude. Len čo zastali, Atreyu Timovi podal svoju baterku a z batoha vytiahol masívny zväzok obrovitánskych kľúčov. S bohate zdobenými okami, prevesené cez širokú kľúčenku pôsobili natoľko autenticky, že Tima napadlo, či ich kamarát nešlohol z divadelného rekvizitára. Chvíľu trvalo kým Atreyu našiel ten správny. Aj keď kľúč do masívneho zámku zapadol hladko, keď ním skúsil potiahnuť, nepoddajný zámok vypovedal poslušnosť. Využívajúc fyzických danosti, skúsil to znova, no zbytočne. Vzpriečený, nešiel ani doprava, ani doľava. "A nie je to iný kľúč ?" Opýtal sa Tim zúčastnene. "Jasné, že nie. Označil som si ho." Keď aj posledný pokus skončil ako dve predchádzajúce, Atreyu nahnevane kopol do brány. "Do **** aj s tým ! Ten ***** zámok nikto neotváral 100 rokov. Asi sa zasekol." "A čo tí traja pred nami ? Tí sa sem ako dostali ?" "Neviem, asi šli zhora. Je tam diera v plote, no je až za kríkmí. Nechcel som tam ísť, aby sme si nepotrhali vetrovky. No teraz..." Atreyu luskol prstami. "Do kelu, už bude sedem ! Nemal si náhodou zavolať mame ?" Tim zmeravel. Na raňajší sľub celkom zabudol. "Ale teraz jej nemôžem volať. Uvidela by, že sme vonku." "No a ? Povieš jej, že sme u nás v záhrade. To ti zožerie." "A čo ak nie ?" Dvihnúc prst, Atreyu chvíľu premýšľal. "Mám super nápad !" Skloniac sa k ruksaku, hrabal v ňom tak dlho kým z neho nevytiahol podlhovastý trojuholník. "Postav sa tam k tomu stĺpu !" Tim bez zbytočného odvrávania poslúchol a stúpnuť si pred jeden z množstva kamenných stĺpov podpierajúcich plot čakal čo sa bude diať. Atreyu povyšše jeho hlavy pritisol malý trojuholník k stĺpu, aby z vrečka vytiahol ďalší prístroj. Malú kruhovú obrazovku pripevnenú k rukoväti už Tim poznal. Zašibrinkujúc detektorom pohybu do strán, uistil sa, že sú sami. "A teraz pozor !" Zovrúc trojuholník oboma rukami, Tim si musel tvár ukryť do dlaní, aby ho intenzívna žiara neoslepila. Spoza chrbta z kamenného stĺpu vystúpila biela stena s oknom zahaleným povievajúcou záclonou. Nebola to skutočná stena ani ozajstné okno, či záves. Iba dokonale holografický obraz na nerozoznanie od skutočnosti. "Tak a teraz volaj !" Neskrývajúc svoje rozpaky, Tim namieril kameru telefónu, aby zaberala jeho, Atreyu i falošnú stenu za nimi. Mobilný prístroj spojil hovor takmer okamžite. Pózujúc pred holografickým obrazom interiéru, telefonát netrval dlho. V rýchlosti vysvetliac, že všetko je v najlepšom poriadku a s Atreyu sa práve hrajú na počítači, Timovi sa telefonát podarilo ukončiť skôr než závan vetra vrazil z vrcholu stĺpa kusisko snehu - umiestniac ho doprostred ich virtuálnej obývačky. "Tak a to by sme mali." Zahlásil Atreyu spokojne, odopnúc virtuálny holograf zo steny. "Ideme dnu ? Mne už začína byť kosa." Tim váhavo prikývol. Keďže vstupnú bránu ani na 3 krát otvoriť

nedokázali, museli rozľahlú záhradu obísť zo severu. Teraz už šiel Atreyu na istotu. Predierajúc sa pomedzi stále početnejšie stromy, po krátkom bádaní objavil miesto, kde padnutý konár roztrhol pletivo hrdzavého plotu, vytvoriac v ňom dieru dostatočne širokú, aby ňou prekĺzli na druhú stranu. Už za plotom, Atreyu na chvíľu zastavil, aby sa obrátil chrbtom, urobil niečo čo Tim nevidel. Tima napadlo či nechce polámané pletivo zasunúť späť na svoje miesto, aby tak zahladil stopy, no keď sa otočil, plot ostal v rovnakom stave ako predtým a aj odtlačky topánok v snehu ponechal nezahrnuté. Miesto kde zavítali pripomínalo záhradu len v máločom. Neupravený pozemok plný divoko rastúcich krov pokrývali zväčša nízke, zato až prekvapujúco košaté ihličnany. Obsypané množstvom snehu, vytvárali dokonalú hradbu zakrývajúcu výhľad na stavbu ukrytú v ich náručí. Neobvykle strmý svah plný závejov, ktorý odmäk a následný mráz zmenili v klzký ľad bránil dvojici prieskumníkov priblížiť sa k domu odzadu. Šliapajúc po vrstevnici, celú vyvýšeninu museli znova obísť, aby doraziac k stavbe z východnej strany, konečne uvideli miesto ich dnešnej misie. Aj napriek neskromným rozmerom, silná žiara Atreyu reflektoru zobrazila čaro usadlosti z čias kráľovny Viktórie v celej svojej majestátnosti. Dvojkridlová budova s troma podlažiami, oblúkovým portálom, sedlovou strechou i dekoratívnymi vežičkami brala dych. To na čo sa dívali nebol obyčajný dom, ani honosná vila, ale starodávne sídlo urodzených šľachticov. Aj napriek fascinujúcemu vzhľadu, lúče svetlometu ukázali prvé nedostatky. Steny zo sivého kameňa bez omietky či zateplenia v kúpeli ostrého svetla odhaľovali svoju štruktúru. Tvorené množstvom kamenných fragmentov rozličných veľkostí i tvarov nepôsobili práve esteticky, no v spojení s mimoriadne pevnou maltou premieňali palác v nedobytný hrad. Tomu zodpovedali aj rozmerni skromné, no hrúbkou steny, a najmä širokými podobločnicami viac než masívne okná. Svojim dovnútra sa zužujúcim priezorom vystuženým mrežami evokovali stredoveké strieľne. Na ich konci sa trblietali tmavé sklá pokryté množstvom nasadaného prachu - jasný dôkaz, že okná už dlhé roky nikto neumyl. Lepšie na tom nebola ani strecha. Zvažujúc sa do strán, mnohé z machom pokrytých škridiel nahlodal čas a škáry veľké ako ľudské dlane súperili s tými, ktoré Tim včera videl v rozpadnutej zrúcanine za Atreyu domom. Asi 15 yardov od juhovýchodného cípu stála dávno nepoužívaná studňa. S vejárovitou strieškou plnou dier pôsobila ešte zanedbanejšie ako dom samotný. To už sa však nedalo povedať o vstupnej bráne. Bez viditeľného poškodenia, jej oblúkovitý vrchol tvarom kopíroval vstupný portál záhrady. Ani desaťročia krutých minneapolisých zím nedokázali narušiť dubové trámy vystužené železným kovaním i nitmi. "Tak čo ? Ako sa ti to páči ?" zvolal Atreyu, spokojne si obliznúc pery. "Je to obrovské." Zajachtal Tim uveličene zakloniac hlavu, aby dovidel k vrcholu najbližšej vežičky. V drobných okienkach nie väčších ako toaletné zrkadlá sa trblietali odraz Mesiaca. Scénu s'aby vystrihnutú z gotického hororu k úplnej dokonalosti dohnalo vzdialené zavítie neznámeho zvierat'a. Pravdepodobne to bol pes z neďalekej dediny, no v na tomto mieste a v tomto čase by na to Tim nevsadil ani deravý cent. Nevšímavý k takýmto drobnostiam, Atreyu zamieril k bráne. Vytiahnuť rovnaký zväzok, kľúč tentoraz hľadať nemusel. Označený zeleným štítkom, zámok ho bez protestov prijal. Dunivé šťuknutie primälo Tima k záchvevu. Skôr než Atreyu vráta otvoril, pozrel na priateľa. "Si OK ?" Tim bez slova prikývol. Brána sa so škripajúcim lomozom typickým pre dlho nepoužívané pánty roztvorila dokorán. Prvý prievan priviaval intenzívnu arómu dlhoročnej stuchliny. Ťažko definovateľný zápach najviac zo všetkého pripomínal dlho nosené ponožky. Atreyu zasvietil do tmy. Intenzívny lúč prchavého svetla odhalil priestraný vestibul so starožitným nábytkom, na konci ktorého stál veľikánsky krb. Tim viac nevidel, pretože vypnúť svetlomet, Atreyu mu

zatarasil cestu. "Počkaj ma tu. Idem to tam checknúť. Za chvíľu budem späť. Ty buď tu a dávaj pozor či niečo neuvidíš." "Ako napríklad čo ?" "Hocičo. Hlavne ostaň tu a nikam nechod' ! Ja sa hned' vrátim. A keby niečo, nie že začneš kričať. Radšej mi brnkni. OK ?" Atreyu z vrecka vylovil nevelkú čelovú baterku a nasadiac si ju na čiapku, vyrazil vpred. Ak Tim dúfal, že bránu nechá otvorenú, mýlil sa. Prekročiac prah, ťažké dvere za ním zarachotili s takou intenzitou, až okná na prízemí zaduneli. Civejúc na masívne kovanie, Tim si uvedomil, že zasa je raz na misii sám. "To mi už robí narokom." Pomyslel si roztrpčene, vyhrnúc si zips vetrovky až ku krku. Vietor, ktorý za posledné minúty trochu ustrnul opätovne nabral na intenzite a postávajúc na mraze vedel, že čoskoro ho začne oziabať. Ešte dobre, že si zobral hrubšie rukavice. Atreyu chvíľka sa podľa očakávania natiahla. Sekundy vystriedali minúty a stále nič. Kontrolujúc čas v mobile, Tim v duchu spoločníka preklínal. "Prečo vždy keď povie, že príde za chvíľu trvá mu to tak dlho ?" Nervózne rozhrabnúc závej snehu usadený pri stene, krátkym podrepom skúsil rozprúdiť krv v žilách. Zbytočne. Úroveň chladu presiahla kritickú medzu. Skúsil to s chôdzou. Prvé z okien ležalo iba pár yardov od dverí. Zvedavosť zaučinkovala a Tim podišiel bližšie. Kovové mreže bránili pritísnuť tvár ku sklu, no vďaka tmavému pozadiu, uvidel dovnútra. Svetelný záblesk čelovky preťal sálu úzkym pásom fotónov. Tim sa trochu prikrčil. Nechcel, aby kamarát zistil, že ho špehuje. Otočený chrbtom, Atreyu pristúpil k veľkému krbu vedľa teraz už otvorených dverí. Nad krbom visel nadrozmerne obraz. V takmer úplnej tme Tim nedokázal určiť čo znázorňuje, zato celkom zreteľne uvidel ako Atreyu z drobnej krabičky čosi vytiahol. Z miesta kde stál nevidel čo, no všimol si, ako nevelký predmet prikladá k spodnej časti obrazu, aby rovnakú procedúru zopakoval na opačnej strane rámu. Keď bol hotový, vrátil sa k masívnej bráne. Opakovaný lomoz kvíliacich pántov oznamoval, že čas čakania vypršal. Tim priskočil k dverám, že nazrie dnu, keď ho silná žiara oslepila. Nepochádzala z čelovky. Majestátny luster týčiaci sa nad vstupnou sálou ako obrovitá medúza dodal tmavému vestibulu nový život. "Pod', už môžeš dnu." Aj s rukou na tvári, Tim uvidel, že kamarát sa usmieva. Miestnosť kam vstúpil ho okamžite upútala. Pod obrovitanským lustrom s desiatkami svietidiel sa rozprestierala polooválna miestnosť so starodávnym krbom, pred ktorým stál menší stolík i dvojica čalúnených kresiel. Ako kreslá tak aj početné skrinky lemujúce postranné steny v sebe niesli pečať histórie. Nielen dávno nezotretý prach, ale najmä rustikálny tvar s množstvom vitrínok skrášlených krištáľovou dekoratívou dokonale zapadal k miestu kde stáli. Steny ovešané plynovými kahancami aj po rokoch pokrývali zbytky sadzí, siahajúcich k početným obrazom zobrazujúcim jeden a ten istý motív. Dom. Raz obsypaný snehom, inokedy ponorený do hustej hmly, či ožiarený mesačným splnom. Všetky tmavé, chladné a bez duše. Posledný obraz - ten ktorého obrisy Tim uvidel cez okno predstavoval portrét vysokého, štíhleho muža s nepeknými bokombradami na poblednutej tvári. Pichľavý pohľad uhrančivých očí na malého prieskumníka zapôsobil. Dívajúc sa na ne z viacerých uhlov i strán, zdalo sa mu, akoby naň oči prísne vyzerajúceho päťdesiatnika neustále hľadeli. "To je Smithson." Zahlásil Atreyu uveličene. "Ten čo robil tie veci ?" "Áno. Okrem toho, že bol hrobárom, bol aj lekár a okultista. Svojim pacientom pichal injekcie špeciálneho humusu, ktorý si sám vyrábal, aby ich uspal tak, že vyzerali ako mŕtvi. Keď ich potom pochovali, v noci po pohrebe ich vyhrabal a priniesol sem. Nikto nevedel, že sú nažive a šialený Smithson na nich robí svoje strašné pokusy. Keď bol so všetkým hotový a obeť mŕtve, zahrabal ich vzadu v záhrade." Tim s nedôverou zaškúľil na autora slov. "A to vieš ako ?" "No predsa od Xylonov. To oni mu dali ten koktail." "Oni ? Povedal si, že ho urobil sám." "To hej. Ale podľa ich receptu. Celý čas robil pre nich. Keď bol ešte okultista a vyvolával duchov jedného vyvolal. No nebol to duch,

ale Xylon. To oni mu dali prachy, aby mohol postaviť tento dom a robiť tu pre nich pokusy." Tim sa zháčil. Pohľad na vyzriabnutého chlapíka s dušou černejšou než najtemnejší uhlík vzbudzoval nepokoj. "Čo sa s ním stalo ?" "Hm... To nikto presne nevie. Vie sa iba to, že sa dožil 103 rokov a potom záhadne zmizol. Má sa za to, že ho Xyloni zabili, alebo za urobenú prácu ho odniesli na svoju planétu. Niektorí hovoria, že tu vraj straší dodnes, no to sú len keci. Nemôže, pretože to by musel byť sám Xylon." Tváriac sa trochu rozpačito, Tim neodvetil. Nedalo sa povedať, že by ho príbeh hrozivého pána domu nezaujal. Najmä časť s pochovávaním živých ozaj mrazila. Problém bol akurát v tom, že uletená historka nebola prvá, ktorú od kamaráta počul, a preto si definitívne rozhodnutie či je uverí nechal na neskôr. "Tak dobre, a čo teraz budeme robiť ?" "Ideme na prieskum." Zhodiac objemný ruksak z pliec, Atreyu z neho vytiahol menšiu tašku zelenkastej farby. Jeden z dvojice výkonných svetlometov podal spoločníkovi a druhý si sám nechal. Skôr než vyrazili, obe baterky naplnili batériami, ktoré Tim poobede kúpil. Ako k prvým, zamierili k dverám naľavo od krbu. Úzku prechodovú chodbičku tvorili štvoro dverí. Náprotivné smerovali do rozsiahlej jedálne - centrálnej komnate celého domu. Okrem starožitného nábytku s veľkým jedálenským stolom, sále dominovala presklená stena v tvare podkovy vedúca na zadnú terasu. Čalúnené kreslá, elegantnejšie než tie vo vestibule i nádherný koberec dodávali miestu patričnú noblesu. Atreyu krásu zachovalej izby ignoroval a postavil sa do stredu pod identickú kópiu lustra zo vstupnej predsiene, vytiahol z tašky prístroj, ktorý už Tim poznal. Krátka rukovať s doma dvoma paličkami na vrchole. Ako rytier tasiaci svoj meč pred bitkou, aj bojovník antimimozemskej organizácie nadvihol zvláštne zariadenie nad hlavu. Z prístroja vyšľahol záblesk svetla. Dvojica tykadiel vystrelila do strán, aby rovnako ako elektródy oblúkovej zväračky vygenerovali zelenkastý výboj pripomínajúci ľudské oko. Atreyu prístrojom zašibrinkoval do strán a namieril ho i k lustru, no prúd zelenkastej žiary nezmenil svoj tvar ani farbu. Spokojne prikývnuc, zariadenie po chvíli vypol. Nepříjemný bzukot sprevádzajúci činnosť prístroja okamžite ustrnul. "Dobré. Je to dobré." Zahundral spokojne. "Nič tu nie je." Tim podišiel bližšie. "Čo je to ?" "To je detektor Xylonov. Ten plameň v strede je identifikačný lúč. Pomocou neho dokážeme zistiť či je Xylon nablízku. Teraz keď svieti zelená, všetko je OK. Ak by bol lúč červený, alebo modrý, znamenalo by to, že sú v dome." Tim preglgol. "A vtedy by sme čo spravili ?" "To ti poviem až neskôr. Najprv musíme rozmiestniť špiónov." Tim neprotestoval. Netušil síce o akých špiónoch je reč, no rozhodol sa nechať to na prekvapenie. Správne usúdil, že Atreyu by mu viac nepovedal, ani keby ho o to poprosil. Vrátiac sa do prechodovej chodby, druhými dverami zamierili do západného traktu budovy. V priestrannejšej chodbe, okrem schodiska vedúceho na 1. poschodie stála šesť masívnych dverí. Keďže celý koridor ožarovala iba mrňavá lampička pri vstupe, museli si vypomôcť svetlometmi. Spoločne nakukli do každej komnaty, aby v nich Atreyu zopakoval zrýchlenú verziu detekcie Xylonov z jedálne. Prístroj našťastie ani raz nič neukázal. Prvé poschodie prestavovalo identickú kópiu prízemnia. Dvanásť miestností plných starožitného nábytku pokrytého vrstvami napadaného prachu. Prechádzajúc jednu po druhej, Tim podľa ich vybavenia mohol tipovať k akému účelu kedysi slúžili. Väčšie úradovne s pracovnými stolmi striedali menšie izbičky pre služobníctvo i úzke komory plné všakovakého haraburdia. Len dve z nich mali posteľe a podľa skromných rozmerov bolo zrejmé, že majiteľovi domu neslúžili. Najrozsiahlejšia sála ležala priamo nad jedálňou. Manželská posteľ s honosným baldachýnom na štvorici okrasných podpier pripomínala ležoviská kráľov, aké je možné vidieť na prehladkách stredovekých zámkov. Podľa Atreyu, práve tu Smithson odpočíval. Spávajúc zásadne cez deň (noci boli vyhradené hrôzostrašnej

činnosti), ťažké závesy tmavofialovej farby bránili slnečnému svitu prenikať dovnútra. Pochmúrny výzor izby dotvárali stolíky z mahagónového dreva, čierne koberec i zrkadlo s rámom rovnakej farby. Bez akýchkoľvek ozdôb či obrazov, miestnosť trochu pripomínala kobku. Rýchlo ju prescanujúc, Tim bol rád, keď opustiac jej prítomie zamierili do vedľajšej miestnosti - kombinovanej kúpeľne s toaletou. Netušiac ako toalety v domoch z 19. storočia vyzerajú, pohľad na modernú, vykachličkovanú dlážku s vaňu, toaletnou skrinkou, zrkadlom i zubnými kefkami ho zaskočil. Najväčší gól však predstavoval splachovací záchod. Či ozaj fungoval Tim nezistoval, no aj keby nie, na toto miesto akosi nepatril. Dreveným schodiskom stonajúcim s každým stúpnutím vybehli na najvyššie poschodie. Symetrická kópia podlažia pod ním, sa líšila prítomnosťou blikotavého svetla. Podľa Atreyu istič monitorujúci prietok elektrického prúdu bol pre toto poschodie poddimenzovaný, a preto si museli vypomôcť baterkami. Prieskum poschodia napokon nezabral ani toľko čo toho pod ním, pretože Atreyu svoj detektor z neznámych príčin vôbec nepoužil. Keď skončili, Tim napadlo, že zamieria na prízemie, aby skontrolovali pravý trakt i posledné vráta vedúce z prechodovej chodbičky boh vie kam. Kamarát však mal iný plán. Malá izbička vedľa toalety, okrem úzkeho rebríka s padajúcimi dverami zívala prázdnotou. Podajúc Timovi tašku, Atreyu vystúpil nahor, aby úderom lakťu vyrazil vodorovnú prepážku. Ako to spravil, Tim ucítil ľadový dych prievanu. Spomienka na schátranú strechu bez škridlíc ho utvrdila v presvedčení, že smerujú na povalu. "Pod' za mnou !" Zavelil Atreyu prísne, schmatnúc svoj vak. Keď Tim úzkym otvorom preliezol, ocitol sa v rozsiahlom podkroví. Sedlová strecha vytvorila na vrchole domu rozsiahly priestor znižujúci sa od stredu do strán. Mohutné trámy držiace ťažobu krovu stonali pod nápormi vetra. Aj keď zvonku to vyzeralo, že niektoré zo škridlíc chýbajú a do podkrovného priestoru by malo zatekať, strechu v skutočnosti tvorili dve vrstvy. Spodná z dreva stále držala, vďaka čomu vlhkosť nedostala šancu. V strede podkrovia stál komín. Biely, s úzkym otvorom pre kominára, po rokoch nepoužívania musel byť značne zanesený. "Tak a sme tu !" Riekol Atreyu spokojne, nahliadnuc do tašky. "Tu umiestnime prvého špióna. Bude sledovať všetko čo sa stane, aby sme vedeli, ak by sa niečo stalo." Trochu zmätenú reč Timov spoločník zakončil slávnostným vytasením avizovaného špióna. Ak Tim čakal (akože čakal) niečo sofistikované, musel byť sklamaný. V kamarátovej dlani sa ligotala malá čierna loptička vo veľkosti biliardovej gule. Jej lesklý povrch, okrem ligotajúceho sa odrazu dvojice bateriek, neobsahoval žiadne vzory ani farby. "To má byť ten špión ?" "Nie má, ale je. Je to jedna z najnamakanejších vecí akú som ti kedy ukázal. Trvalo mi riadne dlho kým mi ju dali." Znova pozrúc na guľôčku, Tim nedokázal ukryť svoje sklamanie. Pod slovami 'najnamakanejšia vec' si predstavoval rozhodne čosi viac ako nevýraznú tmavú guľu bez ovládacích prvkov. "A načo je to ?" Atreyu nevelký prístroj nadvihol nad hlavu. "Je to analyzátor, vylepšená verzia detektora. Keby sa tu niektorý z tých šmejdov objavil, nájde ich a pošle nám o tom správu." "Správu ?" "Dolu do počítača. Keď to tu celé prejdeme, skočíme do predsieni ku krbu a vybalíme monitory. Každý špión má jeden a všetko čo zistí nám hneď ukáže, takže keby niečo..." Atreyu sa lišiacky pousmial. "Zasiahneme." "Takže tá vec je to niečo ako kamera ?" Zašepkal Tim zamyslene. "Nie celkom." Ako to Atreyu povedal, vyhodil obľý snímač do vzduchu. Rotujúca guľička vyletela ku krovu, kým ju všemocná gravitácia neprinútila klesnúť k zemi. Atreyu mal čo robiť, aby mu čarovná kamera nepristála na hlave. "Do riti aj s tým ! Zabudol som ju odistiť." "Ako odistiť ? Ono to vie aj strieľať ?" "Ale nie. Odistiť, znamená zapnúť." Zovrúc kameru v dlani, Atreyu prinútil prístroj k aktivite. Intenzívna žiara prenikajúca pomedzi prsty, dávala tušiť, že druhý pokus dopadne ináč. "A teraz sa dívaj !" Opätovne vyhodiac guľičku

nad seba, to čo nasledovalo nešlo popísať inak než zázrakom. Namiesto toho, aby rešpektujúc prirodzené zákony guľka opísala trajektóriu prvého letu, vyletiac dvojici chlapcov nad hlavy, ostala visieť vo vzduchu. Bez akejkoľvek podpery či pohonu, pokojne sa vznášala dobré dva yardy nad zemou a iba laserové svetlo ožarujúcej jej obvod dávalo tušiť, že kdesi vnútri sa musí ukrývať zdroj energie prekonávajúci silové pôsobenie materskej planéty. S otvorenými ústami civejúc na neskutočný výjav, Tim nedokázal prehovoriť. To čo uvidel nebol obyčajný holograf, ani hlúpy dron s vrtuľami. Prístroj, pokojne si plachtiac mrazivým podkrovím, musel mať pohon aký ľudstvo doteraz nepoznalo. Stáročný sen všemožných vynálezcov túžiacich vytvoriť prístroj prekonávajúci sa tu pred jeho zrakom zhmotnil v skutočnosť. Keby tak len mohol špióna zobrať domov a ukázať ho otcovi, mal by rukolapný dôkaz, že si nevymýšľa. Že si nikdy nevymýšľal. No Atreyu by mu také niečo určite nedovolil. Utajenie XCOM má prednosť pred všetkým. "Je to pecka, však ?" Zvolal Atreyu uveličene. "To... To... Ako to, že to lieta ?" Zakoktal Tim, ani nachvíľu nespustiac z úžasnej mašinky zrak. Nastaviac dlaň, Atreyu počkal kým mu špión do nej nesadne. "Vidíš toto tu dole ?" Sú tam antigravitačné filtre. Pomocou nich vieš gravitáciu odblokovať tak, aby ťa neťahala dolu. Odfiltrovanú energiu potom špión používa na lietanie. Vlastne to nie je nič zložité. Všetky naše lode ich majú. Filtre sú super vec, lebo ich netreba vôbec nabíjať. Keď si však vo vesmíre sú ti na figu, lebo tam žiadna gravitácia nie je. Teda vlastne je, ale je veľmi slabá. Preto interstelárne lode musia mať motory na Univerzálnu energiu. No tu na Zemi stačia aj tieto filtre." Pohadzujúc si drobný zázrak techniky v dlaniach, podal ho užasnutému kamarátovi. Slabý závan chladu sprevádzajúci kontakt s pokožkou Tima prinútil k záchvevu. "Prečo je také studená ?" "Lebo je tu kosa." Zašúchajúc dlaňami, Atreyu schmatol špiónážny prístroj, znova ho vyhodiť do vzduchu. Malá kamera vyletela k stropu, aby okolo komína opísala elegantný kruh. "Tak a to by sme mali. Špión je aktivovaný. Teraz musíme rozmiestniť ďalšie." "Koľko ich máš ?" "Na každé poschodie dáme dve. Jedného do pravej a druhého do ľavej časti. Alebo ešte lepšie, dáme ich do rotácie. Naprogramujem ich, aby chodili dookola po celom poschodí a kontrolovali všetky izby. Na každej však musíme otvoriť dvere, lebo títo špióni nevedia ísť do piatej dimenzie, aby mohli prejsť cez steny." Tim chápavo prikývol, hoci nemal ani poňatia o čom je reč. Ako Atreyu rozhodol, tak aj bolo a špiónážne kamery postupne umiestnili na každé z podlaží. Keď boli hotoví a malí prieskumníci krúžili po chodbách domu, ostávalo pootvárať dvere. A nielen to. Atreyu z batoha vytiahol veľkú tubu akéhosi spraya. Biely obal neniesol žiaden nápis ani tradičné upozornenia varujúce pred hádzaním kovovej nádoby do ohňa či nebezpečenstvom explózie. Jediným viditeľným označením bolo drobné štvorčíslenie na bočnej strane vrchnáku. "Čo je to ?" Riekol Tim zvedavo, keď mu kamarát nádobu podal. "To je spray, ktorým nastriekame okná. Ja si zoberiem izby naľavo a ty tie napravo. Keď budeme hotoví, spravíme to isté na prvom poschodí a prízemí a potom skočíme do pivnice. Tam to bude najcoolovejšie." Tim si najnovší zo série kamarátových podarúnkov poťažkal. "Načo to je ?" "V tom spray je látka na detekciu Xylonov. Keď sa pokúsia prejsť nasprayovaným oknom, špióni to ihneď zachytia. Môžu prejsť aj cez steny, no to by ich stálo veľa energie. Preto najskôr pôjdu oknami." "A bude to fungovať ? Hovoril si, že telá majú z plazmy." "No veď práve. Ten spray sa na nich nalepí a špióni ich tak ľahšie odhalia." "A čo ak prejdú cez stenu ?" Prevrátiac očami, Atreyu Timovi vytrhol spray z rúk. "Ak to nechceš robiť, tak to povedz ! Urobím to aj sám." "Sorry, ja to urobím. Iba som chcel vedieť načo to je." Mračiac sa ako boh pomsty, Atreyu pokynul hlavou. "Pod' za mnou ! Ukážem ti ako na to." Vstúpiac do izby pre služobníctvo, pristúpili k vysokému, nezvyčajne úzkemu okienku. Skôr než Timov spoločník tubu

otvoril, trochu ňou potrepal. "Nemusíš toho striekať veľa. Ten spray je inteligentný a sám sa po okne rozťahne. Sleduj !" Po stlačení širokého tlačítka na vrchole fľašky opustil oblak koncentrovaného aerosólu. Kvapôčky modrastej tekutiny sa pri dotyku so sklom začali zoraďovať do komplikovanej štruktúry zo všetkého najviac pripomínajúcej pavučinu. Úchvatné divadlo tým však ani zďaleka nekončilo. Len čo sa kvapalina ako tak ustálila, jednotlivé fragmenty zablikali ako vianočné ozdoby. Jemné pulzovanie modrastej látky meniacej svoje odtiene od tmavomodrej až po zelenú pôsobilo upokojujúco. "Pekné, však ?" "Krásne." Odvetil Tim unesene. Trblietajúca sa pavučina útočila na city. Uchvátený krásou zázračného sprayu, jeho pozornosť náhle upútal neprijemný bzukot prichádzajúci od chrčta. Tim sa bleskurýchle zvrhol. Našťastie to bol iba jeden z Atreyu špiónov. Kamera s antigravitačnými štítkami zaregistrovala otvorené dvere a vletiac dnu, podľa presne stanoveného programu opísala miestnosť navšteviac každý kút a roh, nazrúc i pod posteľ či skriňu, aby po chvíli vyletela von, zamieriac k ďalšej izbe. "Tu máš !" Atreyu Timovi podal fľašku s modrastým sprayom. "Prejdi všetky izby napravo. Striekaj toho iba toľko koľko som ti ukázal. Potom pôjdeme na prvé poschodie a prízemie. OK ?" Tim bez váhania prikývol, rozbehnúc sa k náprotivnej miestnosti. Ako sa rýchlo ukázalo, triviálna robota bola ešte jednoduchšia než sa na prvý pohľad mohlo zdať. Okrem priestraných jedální, takmer všetky izby starobylého domu mali okná nízke a úzke, trochu nelogicky umiestnené v spodnej polovici stien. Aj preto, Tim musel iba raz použiť stoličku, aby na okno v jednej z komôr dosiahol. Keď po 5 minútach dokončili druhé poschodie, celú procedúru zopakovali na prvom. Najviac času strávili v priestrannej spálni so širokým priečelím zakrytým fialovým závojom. Napokon zbehnúc na prízemie, tu na rozdiel od dvojice poschodí, postupovali ináč. Keďže vstupný vestibul s terasovitou jedálňou a spojovacou chodbou delili dom na dve súmerné polovice, každý z nich si zobral jednu z nich. Atreyu pracoval v ľavom krídle, zatiaľ čo jeho kolegovi pripadla opačná strana. Keď Tim vstúpil do tmavej chodby, uvidel špióna práve dokončujúceho jedno zo svojich kolečiek. Zastaviac na konci koridoru, prístroj vypol laserové svetielko po obvodu, čakajúc kým mu vnútorné hodiny neprikážu vykonať ďalší prieskum. Pomaly si zvykajúc na nové zariadenia, Tim kamere s antigravitačným flitrom takmer nevenoval pozornosť. Vstúpiac do prvej miestnosti, rýchlo spravil to kvôli čomu sem prišiel. Postupne prešiel všetky komnaty, kým neostali posledné dve - veľká kuchyňa na začiatku chodby a tmavá pracovňa na opačnej strane. Úmyselne si ich nechajúc nakoniec, potajomky dúfal, že kamarát skončí skôr a príde mu na pomoc. Nanešťastie, zaneprázdnený striekaním veľkánnskych skiel v jedálni, Atreyu mal pred sebou ešte kopec práce. V krociac do pracovne na konci chodby, jediné, vysoko položené okienko smerovalo k zadnej terase. Použijúc stoličku, skúsil k nemu dočiahnuť, no obavy pre ktoré si miestnosť nechal na záver sa ukázali ako opodstatnené. Ani robustná stolička z dubového dreva nestačila na to, aby sa k okienku dostal. Hneď vedľa stála masívna komoda. Z ťažkého dreva, zahalená hrubou vrstvou prachu, ak by ju posunul o dve stopy k stene, mohlo by to stačiť. Zaprúc sa chrčtom i oboma rukami, aj napriek vypätiu všetkých síl, s masívnym kusom nábytku vôbec nepohol. "Do zadku aj s tým !" Zahrešil Tim pre seba, kýchnuc tak hlasno, až sa okno nad ním zatriaslo. Obzrel sa po izbe. Ďalšia stolička tu nebola, no v kúte stálo čosi zaujímavejšie. Dlhá kovová tyč na zatváranie okeníc by mohla poslúžiť aj inak. Vďaka názornej ukážke pána Fitzpatricka počas jednej z mála chvíľ, keď Tim na hodine prírodných vied dával pozor, spoznal tajomstvo pákového efektu. Podľa jednoduchého fyzikálneho princípu stačilo použiť dostatočne dlhú páku, aby aj ten najslabší jedinec (napríklad Tim) dokázal pohnúť ľubovoľne ťažkým predmetom (napríklad starou komodou). Nevrlý

učiteľ spomínal i možnosť vychýlenia samotného vesmíru, no túto alternatívu si Tim nechal na neskôr. Dlho nešpekulujúc, teoretické vedomosti zaraz vyskúšal. Podložiac tyč pod pravý okraj ťažkej rárohy, chcel ju vytlačiť nad hlavu, keď a ozvala rana ako z dela. Vykĺznuc z rúk, Tim iba pohotovým reflexom vďačil za to, že mu ťažký valec nepristál na hlave. Padnúc do mäkkého koberca nenarobil veľa škody, čo sa však už nedalo povedať o starožitnom nábytku. Štiepok vylomený nahor ukazoval miesto kde Tim zatlačil najmocnejšie. Zle zasunutá páka odsekla poriadne kusisko spodného šuplíka. Zamýšľať sa nad možnosťou nápravy by bolo stratou času. Schmatnúc ulomenú časť, ak ju hodí za niektorú zo skriň, pri troche šťastia si Atreyu nič nevšimne. Keď štiepok nadvihol, uvedomil si čosi zvláštne. Drobný fragment skrine pripomínal drevo iba v máločom. Hladký materiál nedokázal ani v mieste štepu vytvoriť ostrú hranu a jemný tlak naň spôsobil, že Tim na jeho povrchu zanechal odtlačok. Viditeľná priehlbinka v tvare prsta pôsobila trochu neprirodzene, no to len do chvíle kým si nespomenul na balzové drevo, ktoré je tak jemné, že aj prstami ho je možné rozdrviť. Aj keď ťažká komoda nevyzerala na to, žeby ju postavili z ultraľahkej hmoty používanej najmä v modelárstve, tlačení časom, ulomený kúsok hodil za najbližšiu skriňu a namáhavú procedúru s odtláčaním komody zopakoval. Tentoraz podložiac páku oveľa nižšie, a najmä doprostred, optimálne rozložil tlak. Zatlačiac oboma rukami, skriňa sa nadvihla, zvíriac desiatky rokov nasadeného prachu. Tim zadržal dych, presmerujúc energiu na ľavú stranu. Komoda konečne vyrazila vpred. Hoci len o zlomok palca, aj to bolo úspechom. Skúsil to na opačnej strane, posunúc objemnú haraburdu o máličko vpred. Položiac tyč na zem, zhlboka si odľúkol. Desatina palca vykúpená množstvom námahy. Takto to ďalej nešlo. Vrátiac tyč na svoje miesto, premeral nepoddajný kus nábytku zúrivým pohľadom. "Nevzdám to. Dostanem ťa !" S novým odhodlaním pristúpil k rúčemu súperovi, aby ako bájný Syzifos napriahol sily čo to len šlo. Neočakávané sa stalo skutočnosťou. Ťažká komoda vyzdvihnutá vďaka pákovým experimentom z drobného žľabu s nečakanou ľahkosťou vyrazila vpred. Tim zaskočený náhlou zmenou silových pomerov podkízol. Mohutné zadunenie otriaslo nevelkou miestnosťou. Ťažký kus nábytku posunutý o viac než 2 stopy vrazil do steny pod oknom. Aj napriek prekvapeniu, Tim nelenil a vyskočiac na nohy, striasol zo seba striasol prach i kúsky pavučín. Vyštvierajúc sa na skriňu, podarilo sa mu modrastý spray nastriekať na námrazou pokryté okno. Zázračná tekutina ihneď zahájila proces svojho rozptylu a po niekoľkých sekundách pokryla celé sklo. Tim pocítil úľavu. Konečne bol hotový. Zoskočiac na zem, schmatol vrchnák z vedľajšieho stolíka. Chcel spray uzatvoriť, keď si všimol čosi zvláštne. Za normálnych okolností by tomu nevenoval pozornosť, no svit mdlej žiarovky vrhajúcej dlhé tieň zvýraznil každú nerovnosť. V mieste kde ťažká skriňa vrazila do muriva ostala viditeľná stopa. Pri bližšom pohľade si uvedomil, že ich je viacero. Šíriac sa v pravidelných polkruhoch od miesta nárazu, pripomínali hladinu jazera zvlhnutú po dopade kameňa. To na čo sa teraz díval však s jazerom ani hladinou rieky nemalo nič spoločné. Je možné, aby náraz dreveného nábytku spôsobil vo vlhkej omietke takú vyduť ? Tim priložil ruku k stene. Mrazivý chlad z končekov prstov prestúpil na dlaň. Prechádzajúc po jednotlivých vlnkách, skúšal ich jednu po druhej vtlačiť späť do steny, no odolný materiál úspešne vzdoroval. "Čo to len môže byť ?" Skôr než na otázku stihol odvetiť, za chrptom začul známe bzučanie. Pre istotu sa obzrel. Lietajúca guľôčka už po niekoľkýkrát od chvíle čo ju Atreyu vypustil opísala miestnosť, tentoraz sa sústrediac na časť podlahy z ktorej Tim komodu odsunul. Počítač v inteligentom zariadení zaregistroval pozmenené rozloženie nábytku a dlážku pokrytú šmuhami i dvojicou dier po páčidle dôkladnejšie preskúmal. Keď nič podozrivé neobjavil, vyrazil k dverám a rovnako rýchlo ako vletel dnu ubzikol preč.

Tim znova obrátil svoju pozornosť k stene. Tentoraz sa nad komodu musel nakloniť, aby jemné vlnky vôbec uvidel. Ešte stále ich dlaňou dokázal rozoznať, no to iba preto, že presne vedel kde sú. "To nie je možné !" "Čo nie je možné ?" Atreyu prekročil prah dverí. "Atreyu ! Pozri sa na toto." Tim kývol k miestu kde sa preliačiny mali nachádzať. Atreyu zvrátil obočie. "Ty si posunul skriňu ?" "Hej. Inak by som nedočiahol na okno. A vtedy sa to stalo !" Atreyu skúmavo pozrel na vlhké murivo. "A čo akože má byť ?" "Tá stena ! Keď som do nej buchol, celá sa skrivila." "Skrivila ? Ako sa mohla stena skriviť ?" "To neviem. No bola celá krivá. Teda nie úplne krivá, ale iba do polovice." Lusknúc prstami, Tim hľadal správne slová. "Zvlnená ! Bola zvlnená." "Tak zvlnená..." Prejdúc dlaňou po stene, Atreyu si neodpustil úškrn. "Ale teraz je rovná, však ?" "No veď práve ! Nie je to čudné, že sa tak rýchlo zmenila ?" "To sa ti určite len zdalo." "Nezdalo !" Odsekol Tim podráždene. "Dotkol som sa jej a cítil, že je zvlnená. Ale keď mi neveríš, tak mi never !" Atreyu zvesil kútiky a skôr než povedal niečo čo by ho neskôr mohlo mrziť, hryzol si do jazyka. "To je posledná izba ?" "Nie. Chýba ešte jedna." Tim vystúpil na chodbu, zamieriac k dverám na opačnej strane. Priestranná sála nepripomínala nič z toho čo doteraz videli. Predelená trojicou dlhých stolov s množstvom hrncov, misiek, lavórov i iného riadu v minulosti musela slúžiť ako kuchyňa. Jej pôvodný účel zvýrazňovala i veľká odtoková nádoba s dvojicou kohútikov ako aj starodávny sporák napojený na susedný komín. Atreyu buchol po vypínači pri vchode. Jemné šťuknutie nenasledovala očakávaná žiara. "A to má byť čo ?" "Asi je to pokazené." Tim si spoza opasku odopol baterku, zasvietiac ňou k náprotivnej stene ukrývajúcej trojicu malých okienok slúžiacich ako vetráky pri varení. "Posvietíš mi ? Nastriekam ich." Atreyu podvihol zdroj svetla a usalašiac sa na jednom zo stolov, zasvietil na okná. Tim naniesol spray na každé z nich a potom spoločne počkali kým modrastá hmota nepokryje sklá. "Tak a to je všetko." Riekol Atreyu spokojne, zasvietiac Timovi do očí. "Teraz postavíme monitory, zakúpime v krbe a budeme čakať kým neprídu. Nebude to veľmi cool, ale sledovačky sú už také. Máme to stále lepšie ako keby nás mali poslať do tých ***** čo sú vonku. Nie ?" Tim vytrhol kamarátovi svetlomet z rúk, skôr než ho celkom oslepí. "A čo ak neprídu ?" "Hm... Potom máme smolu. No ak prídu, musíme byť pripravení. Preto ti ukážem prístroje a..." Atreyu náhle zmĺkol. Všimol si, že ho spoločník prestal počúvať. S baterkou namierenou k náprotivnej stene zaberol úzke dvierka, iba o málo vyššie než on sám. "Čo tam je ?" "A odkiaľ to mám vedieť ? Vyzerá to, ako komora. Možno chladnička." "Chladnička ?" Tim opísal lúčom nízky vchod. "Nemá to žiadnu elektriku." "Pred 100 rokmi chladničky neboli na elektriku. Vo veľkých domoch ako tento na to vždy mali jednu miestnosť s hrubými múrmi, kde v zime dali kopec ľadu, aby tam cez leto mohli ukladať mäso. Môže to byť niečo také, aj keď chladničky bývali skôr v pivniciach." "A čo ak je to niečo iné ?" Tim zasvietil na kovovú kľučku. "Myslíš, že je to otvorené ?" Zaloviac v náprsnom vrecku, Atreyu vytiahol masívny kľúč - zmenšenú kópiu toho, ktorým si otvorili vchodové dvere. "Posviet' mi, nech na to vidím." Zastrčiac zhrdzavený kúsok kovu do rovnako zhrdzaveného zámku, skúsil potiahnuť. Dverný mechanizmus na prekvapenie neprotestoval. "Tak a je to." Silné šťuknutie do dverí sprevádzal nepríjemný, ušné bubienky trhajúci škripot. Tim prudko mykol baterkou. "Do ****, čo to bolo ?" "Čo ? Ja som nič nevidel !" Dvojica rubínových svetielok mihnúc sa ako blesk, zamierila do komory odkiaľ vybehla. "Potkan !" Zavrčal Atreyu znechutene. "Fuj ! Neznášam potkany !" Nevšímajúc si priateľove ponosy, Tim pristúpil k úzkemu prechodu. Nevysoká komora ho zaskočila. Skromný pôdorys pokrývalo množstvo drevených debien prešpikovaných desiatkami otvorov a dier - výsledok usilovnej práce generácií snaživých hlodavcov. Nad debnami bez nápisov či označení viseli desiatky obrazov

rozličných tvarov a veľkostí. Niektoré pribité k stenám, iné len tak voľne pohodené, museli ich tu byť desiatky. Tim svetlometom zažiaril na najväčší z nich. Vysokú štíhlu postavu s bokombradami už poznal. Majiteľ domu a spolupracovník mimozemských duchov, pán Smithson ako zlovestný príznak pretínal útlu miestnosť pichľavým pohľadom. Tim zmeravel. Ak by nemal kamaráta po boku, určite by zobral nohy na plecia. "Ten ale vyzerá, čo ?" Hlesol Atreyu nevzrušene. "Vidíš tie jeho oči ? Také majú iba psychopati. A Smithson bol jedným z nich." Prepočujúc znepokojujúcu poznámku, Tim svetlometom zamieril k vedľajšej stene. Aj ďalší obraz zobrazoval slovnutného vlastníka stavby. Tentoraz však nebol sám. Po boku neustále sa mračiaceho muža sedela žena s dvojicou chlapcov v podobnom veku ako oni dvaja. Ich tváre, rovnako ako tvár ženy pokrývali nepekné machule deformujúce ich kontúry v ohydné karikatúry s vypúlenými očami a vykrivenými čeľuštami. Aj vedľajší obraz predstavujúci takmer identickú kópiu prvého znázorňoval štvoricu, akurát chlapci tu sedeli medzi oboma dospelými. Ako žene tak aj deťom hlavy chýbali. "Vyzerá to strašidelne, však ?" Šepol Atreyu dramatickým tónom. "To bola jeho rodina ?" "Nie. Smithson nemal rodinu. Teda aspoň pokiaľ vieme. No je možné, že to boli jeho obeť." "Ty myslíš, že ich zabil ?" "Zabil, alebo použil na pokusy ? Nevieme presne. No pri takom šialencovi určite neskočili dobre." Tim meravo zíval na 'bezhlavý' obraz. "Prečo nemajú hlavy ?" "Neviem. Možno je to kvôli vode ako na tom obraze vedľa. Je tu mokro a mohli sa rozmočiť." "To by sa predsa musela rozmočiť aj Smithsonova hlava. Je hneď vedľa a on má ksicht v poriadku." Atreyu si povzdychol. "Neviem. Ja som tie obrazy nekreslil. Možno im ich len nedokreslili." Tim zaťal zuby do perí. Chcel by kamarátovi uveriť, no ani na chvíľu to nebolo možné. Hlavy len tak sami od seba nemiznú. Ak by aj obrazy ozaj poškodila vlhkosť, flaky by ich zhyzdili celé. Nie. Za tým muselo byť čosi viac. Čosi zlovestné. S maximálnym ovládaním presunul lúč svetla na vedľajší obraz. Na rozdiel od prechádzajúcich, konečne nezobrazoval umrlčiu postavu domáceho pána. Podobne ako maľby vo vestibule, aj táto znázorňovala dom. V matných farbách s temnou oblohou a ohýbajúcimi sa konármi borovic, vyzerala akoby ju načrtali uprostred búrky. Ani ďalší náčrt nebol iný. Dom z iného uhla, v rovnako temných farbách na pozadí krvavočervenej oblohy. Pri pohľade naň Tima napadlo, že autor musel mať poriadne bujnú fantáziu, pretože ako stromy s bizarne poskrúcanými konármi tak aj rozbušená obloha plná neprirodzených farieb nepripomínala nič pozemské. Akoby obraz ani nevznikol tu na Zemi. Okrem malieb na stenách, ďalšie ležali na debničkách. Jedna z nich znázorňovala priestrannú záhradu s upraveným trávnikom pred vchodom. Obraz skrášľovali podstatne živšie farby, ba dokonca sa zdalo, že i tráva žiari zeleňou. Pravdepodobne jarný motív. Viac než ročné obdobie Tima upútalo čosi iné. Studňa. Už keď sem prichádzali si ju všimol. Vtedy ho však viac zaujímal dom a kamennej stavbe s vejárovitou strieškou nevenoval veľkú pozornosť. Jednu vec si však predsa len zapamätal. Studňa ležiaca dobrých 15 yardov od juhovýchodného cípu domu bola na obrázku podstatne bližšie. Nie viac, než 5 yardov od najbližšieho múru, vejárovitá strieška zasahovala nad chodníček vinúci sa po obvode starobylej usadlosti. "Zvláštne." Pomyslel si. Prechádzajúc ďalšie maľby s motívom viktoriánskej stavby, ticho miestnosti náhle prerušilo nepríjemné písknutie. Atreyu stojaci hneď za ním vyskočil do strehu, siahnuc po zdroji nepríjemného pazvuku. Až teraz si Tim všimol, že kamarát má na opasku zavesené kruhovú krabičku s krátkou rúčkou, ktorú použil už vonku pred bránou. Musel si ju tam pripnúť keď sprayoval okná v jedálni, pretože predtým ju určite nemal. Rozmermi skromný prístroj trochu pripomínal radar, ktorým Tim na prvej misii objavil prichádzajúce UFO. Rovnako ako výkonný lokátor, aj táto vecička mala miniatúrnu obrazovku s kruhovým terčíkom. Keď ním Atreyu pohol do strany,

terčik zmenil polohu. "Čo je to ?" Zašepkal Tim. "Psst." Atreyu prepálil priateľa plamenným pohľadom. "Niečo som zachytil." Strohá veta Timovi stačila, aby pochopil, ktorá bije. Namieriac svetlomet rovnakým smerom, silné zapípanie v uzavretom priestore zaburácalo omnoho mohutnejšie. "Pohyb !" Štekol Atreyu, zvrtnúc sa k vlhkej stene za nimi. "Je to za nami !" "Čo ?" "To neviem ! Tieto detektory nie sú tak presné. Je tam nejaký pohyb. Asi 7 yardov pred nami." Atreyu cez úzky otvor vbehol do priestornejšej kuchyne. Detektor pohybu pípal čoraz hlasitejšie. Krčiac sa mu za chrbtom, Tim toho veľa nevidel, o to viac však počul. Nepříjemný pazvuk vo vysokej tónine až hrozivo pripomínal takmer identickú scénu z jeho najobľúbenejšieho filmu. Vykročiac dopredu, Atreyu sa sklonil k zemi. Prístroj zapípal hlasnejšie a malá bodka na monitore rýchlosťou blesku prekížla doprava, k miestu kde stenu obopínal rad skriniek na riad. "Ide to k nám." Zachrčal Atreyu namieriac detektor do rohu. "Tam je to !" Neustále zvierajúc výkonný svetlomet, Tim ním zacielením na určené miesto. Medzi dvojicou skriniek vytŕčal úzky otvor. Keď nevelký priestor ožiaril lúč svetla, obaja to uvideli. Červené oči, dlhý chvost, ostré tesáky i huňatá srst'. "Potkan ! Veď je to len ďalší potkan." Ako to Tim povedal, vystrašené zviera vyrazilo k najbližšej skrinke. Hlodavec to najskôr mal namierené do komory a nebyť dva dvojnožcov postávajúcich pred jej vchodom, aj by do svojej skrýše dorazil. Atreyu ohrnul nosom. "Fuj. Neznášam potkany. To naozaj musia byť všade ?" "Prečo ? Potkany sú náhodou fajn. Iba treba vedieť ako na nich." "Jasné, Magnum 45kou." "Ale, veď je to len malá myš." "Hej, malá myš čo hryzie. Nevidel si tie krabice ?" Tim mávol rukou a z vrečka vytiahol čokoládovú tyčinku, ktorú si tam schoval ešte doma, keď mu nevošla do ruksaku. Kúsok z nej odlomil. Intenzívna vôňa kokosu zaplnila kuchyňu dávno zabudnutou arómou. Pristúpiac k skrinke kde sa potkan ukrýval, hodil čokoládou poliatu pochúťku na dlážku. "Čo ti šibe ?" Vyprskol Atreyu. "Bude to tam hniť." "Ale nebude." Tim vystretým ukazovákom kývol k displayu detektora. A skutočne. Malá bodka zobrazujúca pozíciu hlodavca sa začala približovať k miestu s návnadou. Keď Atreyu stíšil ozveny, zviera stratilo posledné zábrany a nevšímajúc si výkonného reflektora, vrhlo sa na drobnú maškrtu. "Vidíš ! Nie sú nebezpeční. Keby si ich mal doma ako ja, nebál by si sa." "Ja sa ich nebojím. Iba ich neznášam. Sú špinavé a prenášajú choroby." Zastrčiac detektor za opasok, Atreyu kývol na priateľa, aby ho nasledoval. Keďže okná v jedálni už jemný náter modrastej látky pokrýval, ostával vstupný vestibul. Vstúpiac do prechodovej chodbičky, Atreyu vyrazil čelným dverám, keď si uvedomil, že ho spolubojovník nenasleduje. Upäto zízajúc na zavalité vrátka, iba o trochu priestornejšie než tie z kuchyne, ani sa nepohol. "Tie sú od pivnice. Potom tam pôjdeme, no najprv zapálime oheň v krbe, aby sme tu nezdochli od zimy." "Ale mne nie je zima." Zahlásil Tim pohotovo. "Povedal si, že tam dolu to bude najzaujímavejšie." "Hej, ale..." Atreyu si odfúkol. "No tak dobre. Skočíme tam. Ale iba na chvíľu." Z náprsného vrečka vytiahol známy zväzok kľúčov. Na otvorenie poslužil maličký, moderný kľúčik trochu nepasujúci k starodávnomu domu i faktu, že posledné desaťročia malo byť rozľahlé sídlo neobývané. Priestor za dverami ukrýval úzku chodbu tvorenú troma tuctami vysokých schodov klesajúcich v 45 stupňovom uhle hlboko do podzemia. I z letného pohľadu bolo jasné, že dno pivnice musí byť minimálne 15 yardov pod zemou. Pretože v chodbe absentovalo akékoľvek osvetlenie (hoci stenami sa tiahli káble elektrického vedenia), museli sa spoliehať len na svoje baterky. Už prvý záblesk odhalil vlhké, plesňou pokryté steny a strop posiaty miniatúrnymi stalaktitmi z vápenca a ľadu - jasný dôkaz dlhodobého pôsobenia dažďovej vody. Keďže schodisko zábradlie nemalo a klzké schody hrozili neustálym pádom, neostávalo im nič iné, iba sa pridržiavať slizkých stien. Timovi sa pri kontakte s odpudivými vrstvami

plesne dvíhal žalúdok, no na vytiahnutie rukavíc ani nepomyslel. Trvalo dobrú minútu, kým nebezpečnú šachtu zvládli. Na jej konci ich trochu prekvapujúco nečakali žiadne dvere. Atreyu stlmil jas svojej baterky a tápaním po stene našiel nevelký vypínač. Pripojený k zvlnenému káblu privedenému z chodby, podzemnú sálu naplnila žiara slabej žiarovky. Aj keď neodhalila veľa, i to čo ukázala stačilo na to, aby Tim užasol. Podzemná miestnosť so zníženým stropom ukrývala desiatky regálov a políc prehýbajúcich sa pod ťarchou veľkých demižónov, zaprášených debničiek, hrbami zhrdzavených plechoviek, fliaš rozličných tvarov a veľkostí i fúry všemožných kladív, skrutkovačov, hasákov, pílok, pilníkov, klincov a matíc. Nebolo to prvýkrát čo Tim čosi podobné videl. Pred dvoma rokmi keď bol s otcom na návšteve vinárskej oblasti, zašli do podzemia plného obrovských sudov, kde podľa výkladu hrdého majiteľa roky uchovávali niečo tak nechutné ako víno, aby v 'ideálnych podmienkach' získali 'neopakovateľný zážitok neopakovateľnej chuti'. (Rozumej, hnusnú kyslastú brečku, ktorú by Tim nedal do úst, ani keby mu sľúbili, že týždeň nepôjde do školy. Možno dva by zväžil.) Sudy na ktoré však teraz hľadeli na uchovávanie vína určite neslúžili. Sklenené bandasky plné farebných tekutín oblepené veľkými samolepkami niesli na štítkoch jasné varovanie v podobe lebky s prekríženými hnatmi. A aj keď v chémii Tim nikdy nevynikal, z filmov a kníh dobre vedel čo skratky ako HCL či H₂SO₄ znamenajú. Niektoré prázdne, iné spoločne plné dávali tušiť k akým účelom v minulosti slúžili. V niektorých fľašiach dokonca voľne plávali beztvare kusy hustých zlúčenín, pri troche fantázie evokujúce rozložené kusy ľudských tkanív. Na inej polici zas ležala fúra podlhovastých predmetov pripomínajúcich ľudské kosti. Pri lepšom svetle vyšlo najavo, že sa jedná o vodovodné trúbky zvláštnou silou poskrúcané do znepokojujúcich tvarov. Aby to toho nebolo málo, na konci chodby stáli nízke plechové dvere. Miestami skorodované, vyzerali, že čochvíľa samé vypadnú. "Tak a sme tu." Riekol Atreyu šepotom, poloziac svetlomet na jednu z políc. Nízky strop jeho hlas znásobil v opakovanej ozvene, ktorej dozvuky pohltila chodba smerujúca na povrch. "Čo je to za miesto?" Zašepkal Tim spôsobom v ktorom by pozornejší poslucháč zaregistroval nevyslovenú obavu. Atreyu rozťahol paže. "Toto je podzemie, kde Smithson so svojimi ľuďmi robili všetky tie šíalené pokusy." Tim sa zháčil. "Ľuďmi? Ono ich bolo viac?" "Hej, ale až neskôr. Najprv to robil sám, no neskôr sa k nemu pridali ďalší. Vznikol tajný kult. Bolo ich asi 20, no presne to nevieme. Fungovali ako sekta, kde Smithson bol vodcom, ktorého ostatní museli slepo počúvať. Niečo ako otroci." "A obeť? Prinášali ich sem?" "Presne tak. A tu sa aj diali tie najstrašnejšie veci. Vidíš tie nádoby? Je v nich kyselina. Kedysi boli plné. Rozpúšťali v nich mŕtvolu, aby im na to neprišli. Tam v tej kadi." Atreyu ukázal na veľkú sklenenú nádobu uloženú v kúte. Obložená dreveným debnením nehlodaným mnohoročnou hnilobou, Tim v lúči svetlometu uvidel, že nádoba je prázdna. "A načo sú tamtie dvere?" Atreyu sa otočil k nízkym vrátam z poškodeného kovu. "No, to... To sú dvere." "Hej, to vidím. Ale kam vedú? Máš od nich kľúče?" Presondujúc objemný zväzok, ktorý im až doteraz otvoril každý zámok, Atreyu zavrtel hlavou. "Hm... Nie. Od týchto nemám. Asi mi v XCOM zabudli spraviť kópiu." Tim podišiel bližšie, nahliadnuc dnu úzkou štrbinku medzi pántmi a rámom. "Nič nevidím. Je tam tma." "Hej. Asi tam nič nebude. Ak by tam niečo bolo, XCOM by mi kľúče dala." "A nebol by si ich otvoriť pakľúčom?" Atreyu zalapal po dychu. "Preboha, načo? Hovorím ti, že tam nič nie je. Iba by sme strácali čas. Okrem toho, mne už je hrozná kosa." "A čo ak sa od poslednej misie niektoré veci zmenili a za tými dverami teraz niečo je?" "Blbosť. O tom by sme vedeli." Tim sa zatváril sklamane. Pochopiac, že kamaráta nepresvedčí, rozhodol sa vyskúšať poslednú možnosť. Kopanec do nepremožiteľnej prekážky. Nebol silný ani dostatočne rýchly,

aby masívnej zábrane mohol vážnejšie uškodiť, no v zníženom priestore, kde i tá najmenšia ozvena vyvolá rámus ako prichádzajúci vlak sa kopanec rovnal výstrelu z dela. "Čo to robíš ? Ti drbe ?" Skrikol Atreyu zúrivo. "Ja... Ja, nič. Chcel som iba skúsiť či sa neotvorí." "A to sa robí tak, že sa kope do dverí ? Povedal som ti, aby si to urobil ?" "Nie, ale..." "Tak to už viac nerob ! Toto je starý dom, kde nie sú všetky veci vyzerajú tak ako sú." "Ako napríklad ?" "Napríklad tie steny." Atreyu kývol k zníženému stropu nad ich hlavami. V mieste kde Tim stál, z vlhkej všadeprítomnou plesňou pokrytej steny vytrčala časť uvoľnenej tehly. Odstúpiač nabok, Atreyu povytiahol ulomený kus muriva. Zvetraný úlomok sa mu rozliepal medzi prstami, akoby tehla ani nebola vypálená a stavitelia ju v nespracovanej forme zasunuli do steny. "Vidíš to ? Keby ti to prasklo na gebuľu, tak je po tebe kámo. Mal si bohovské šťastie." Tim sa zatváril previnilo. Na výčitky nemal protiargument. Snáď len konzistenciu 'tehly'. Pád blatu podobného fragmentu by najskôr prežil, hoci po podobnej skúsenosti rozhodne netúžil. Atreyu vidiač, že to prepískol, ďalšie výčitky si nechal pre seba (hoci ich ešte mal zopár v zásobe). "Ak sa tam chceš pozrieť, môžem to skúsiť otvoriť. Je to však iný zámok ako ostatné. Nevieť či sa mi to podarí." "Nemusiš, keď nechceš. Aj tak je tam iba tma." Prekrížiac oči, Atreyu schmatol svoj plecniak, sklonač sa k zámku. "Do **** aj s tým ! Je to iný patent. Snáď to pôjde." Zasunúť pakľúč do dverného mechanizmu, skúsil ním otočiť. Aj keď univerzálny kľúčik zapadol až nakoniec, ostal bez pohybu. Nemuselo to nič znamenať. Aj dvere na záhradnom domci - liahni mimozemských príšer otváral niekoľko minút. Kľaknúť si k zložitému mechanizmu, začal s prácou. Pomáhajúc si vulgarizmami všetkého druhu, Tim mohol priateľovi pomôcť akurát tak morálne. V pakľúčoch sa nevyznal a keďže nemal čo na práci, myšlienkami sa vrátil ku kopancu do dverí. Nebolo to prvýkrát čo Atreyu takto vybuchol, no až doteraz jeho reakcie mali vždy racionálnu príčinu. No teraz ? Žeby sa naozaj obával uvoľnených tehál ? Úder do dverí mal razanciu, no ani zďaleka nie takú, aby narušil okolité murivo. Ved' aj Atreyu musel tehlu poriadne potiahnuť, aby ju dostal von. Nech už nad tým uvažoval ako chcel, nešlo mu to do hlavy. "Do riti aj s tým !" Zahrešil Atreyu zúrivo, keď i tretí pokus otvoriť zámok ukončilo fiasko. Tim čakal, že kamarát svoje úsilie vzdá, no tvrdohlavejší ako obvykle, pokračoval v práci. Keďže Tima pomaličky začínalo oziabať, skúsil chôdzu. Zamieriac k priestornej nádobe kde Smithson rozpúšťal zbytky svojich obetí, prešiel okolo schodiska smerujúceho na povrch. Silný závan vetra ho prinútil zastaviť. Otvorenými vrátami na vrchole sa mase vzduchu podarilo preniknúť až sem. Na tom by nebolo nič zvláštne ak by pivnica mala okná či komín. No hlboko pod zemou žiaden otvor nepripadal v úvahu a komín nikde nevidel. Drobná záhada nebola jedinou pozoruhodnosťou. Závan vánku okrem chladu priniesol aj čosi iné. Jemný, pravidelne sa opakujúci šelest zdanlivo prichádzal zo schodiska, no keď Tim urobil pár krokov vpred, počul ho s nezmenenou intenzitou. Obrátiac sa do strán, vyskúšal rozličné pozície, no vyzeralo to akoby tlmený šuchot vychádzal priamo zo stien. Aj napriek nevýslovnému odporu k slizkej plesni, priložil dlaň k stene. Vlhké murivo priľnulo k podchladenej pokožke a aj pri teplote hlboko pod bodom mrazu, mazľavá hmota pokryla palce jemným povlakom. Ak Tim čakal viac, ostal sklamaný. Jemné vibrácie, ktoré by teóriu o zdroji opakujúceho sa šelestu potvrdili nezaregistroval. Práve kapitulujúc nad neprekonateľnou prekážkou, Atreyu vstal od práce. Keď uvidel ako Tim ako s viečkami pritisnutými k sebe a dlaňami nalepenými na stenu si čosi šepká, mal čo robiť, aby nevybuchol smiechom. "Tim, čo to robíš ?" Strhnúť sa ako práve prebudený, menovaný vyskočil do strehu. "Atreyu... Niečo som počul ! Teda vlastne, stále to počujem. Ide to zo stien." Priložiac ruku k stopu, vďaka jeho nízkej výške nemusel vstávať na špičky. "Je to ako keby tu niečo

dýchalo !" "Dýchalo ????" "Hej, znie to ako dýchanie. Nafukuje sa to hore a dolu. Myslel som, že je to prievan, ale nie je. Stále sa to opakuje, takže to musí byť niečo iné." Zmorený celodennou námahou, ani tá Atreyu nezabránila, aby sa neusmial. "Takže podľa teba steny dýchajú ?" "Nie steny. Čo ak je za nimi niečo ? Napríklad spiaci Xyloni ako v tej jaskyni. Čo ak už nespia a práve sa..." Zbytok veštby si Tim radšej nechal pre seba. "Ty nič nepočuješ ?" Stále s úsmevom na perách, Atreyu zavrtel hlavou. "Vôbec nič. Teda okrem tvojich blbých kecov." "Atreyu, ale ja nekecám ! Naozaj tu niečo je !" "Fajn ! Ty počuješ, a ja nepočujem. Čo to znamená ?" Tim pokrčil plecami. "Znamená to, že sa ti to iba zdá. Nič tu nedýcha a už vôbec nie Xyloni. Oni nepotrebujú dýchanie na to, aby prežili. Prichádzajú z vesmíru, z planét, kde žiaden vzduch nie je. Preto nedýchajú." "Možno je to chrápanie ?" Atreyu si povzdychol. "Tim, na toto fakt nemám náladu. Tie sprosté dvere som neotvoril, je mi kosa a som hrozne unavený. Keď si predstavím, že celú noc budeme hore, je mi na grkanie. Poďme radšej k tomu debilnému krbu, skôr než tu zmrzeme. Tam ti ukážem to najdôležitejšie. Naše zbrane." Tim sňal dlaň zo stropu. Aj keď sklamaný, nenamietal. Hneď ako strmým schodiskom dorazili nahor, rozdelili si úlohy. Zatiaľ čo Tim dokončil sprayovanie okien Atreyu nasúkal drevnú hmotu objavenú v jednej zo skriniek do krbu. Aj napriek namáhavej práci, výsledok stál za to. Len čo zhúžvaný stoh papiera pohltil oheň, naskladaná vatra rýchlo vzbĺkla a ľadovú miestnosť naplnilo prvé teplo. "Tak a to by sme mali." Zahlásil Atreyu, spokojne zašúchajúc dlaňami. "Konečne tu nezdochneme od zimy." "A nebude to nápadné ?" Zauvažoval nahlas Tim. "Nápadné pre koho ? Nikto nás tu nevidí." "A čo dym ?" "Okolo nás sú vysoké stromy. Okrem toho, aj tak tu na okolí nikto nebýva. Sme tu úplne sami. Teda až kým sa neobjavia Xyloni. A tomu musíme zabrániť." "Ako ?" "Napríklad kamerami. Budú pozorovať celý dom a keby niečo, dajú nám vedieť. Monitory, ktoré teraz rozmiestnime..." Atreyu štychol do rozmerného batohu na jednom z kresiel. "...sú pripojené k špiónom. Je ich šesť, a preto mi musíš helfnúť. Dáme ich na stôl, aby sme na nich z kresiel videli." Tim si pohľadom premeral na neveľký stolík medzi oboma kreslami, a hoci to nahlas nepovedal, silne pochyboval, že by na priestor nie väčší než pracovný stôl v jeho detskej izbe dokázali umiestniť šesticu monitorov. Keď však Atreyu batoh otvoril, rýchlo pochopil, že o zobrazovacie zariadenia tradičných rozmerov nepôjde ani náhodou. Monitory viac pripomínali papier ako zobrazovacie jednotky. Presnejšie elektronický papier, ktorým aj boli. Tim elektronický papier samozrejme dobre poznal. Nielen učebnice v škole ale aj otcove noviny čítané pri tradičnej rannej káve mali podobu plastového papiera formátu B5. Štvorica ohybných "papierov" v ktorých bolo možné listovať však tie Atreyu pripomínala len v máločom. Vytvorené z mimoriadne pevnej, hoci rovnako tenkej hmoty vyzerali ako pláty lisovanej ocele. A rovnako dobre aj držali. S praktickým stojanom v spodnej časti, stačilo ich porozmiestňovať po stole, aby na ne z pohodlia kresiel dovideli. Monitory museli mať batérie, pretože keď sa Atreyu každého z nich dotkol, prístroje sa rozžiarili. V prvej chvíli Tim uvidel len čierňavu. To, že sú zapnuté dokazovali občasné tieňe sivej po okrajoch obrazoviek. Atreyu z batoha vytiahol malý TrackBall. Ovládač pripomínajúci počítačovú myš obrátenú hore nohami (či skôr labami) pozostával z veľkého červeného kolieska a sady tlačítok po okrajoch. Položiac zariadenie na stôl, Atreyu priateľovi naznačil, aby pristúpil bližšie. "Týmto môžeš ovládať všetky kamery. Tlačítkami si prepínaš, ktorý monitor chceš ovládať a guľou ich natáčaš." Svoje slová okamžite zdokumentoval praktickou ukážkou. Obraz na prvej zo šestic kamier sa prudko zvrtol ukážuc dlhú chodbu na druhom poschodí. Keď potočil guľičkou do strán, kamera skopírovala jemné pohyby. "A teraz si to skús ty." Tim otestoval pohyb špiónov i prepínanie medzi nimi. Keď bol hotový, Atreyu

znova zasnoril v ruksaku. Zariadenie s dvojicou tykadiel už Tim mal možnosť vidieť v akcii. "Táto vecička je zo všetkého najdôležitejšia. Kamery síce dokážu Xylona odhaliť, no iba pomocou tejto srandy ho aj uvidíme. Má namakanejšie zobrazovanie a vidí aj cez štíty, ak by ich použili. Budem ho mať ja, no aj tak si ho vyskúšaj." Tim zobral nevelký prístroj do dlaní. Hoci sa rúčka nevyznačovala prehnanou masívnosťou, mala svoju váhu. Držať niečo také dlhšie vo vystretej paži by vyžadovalo nemalú dávku fyzickej sily. Našťastie, Atreyu tak dôležitý prístroj neplánoval zveriť do opatery nikomu inému a hneď ako si ho Tim obzrel, zobral ho späť. Namieriac tykadlami na obrovitánsky obraz Smithsona, stlačil jeho rukoväť. Obe antény sa bleskurýchle vzpriamili a jasná žiara Tima oslepila. Intenzívny záblesk bodového svetla bol natoľko silný, že si musel dať dlaň pred tvár. "Toto je pulz." Zvolal majiteľ detektora, držiac ho vysoko nad hlavou. "Týmto sa zisťuje či na blízku nie je Xylon." "A nie je?" Atreyu zavrtel hlavou. "Nie. Sme čistí." "A to vieš iba podľa farby svetla?" "Jasné. Je zelené a to znamená, že všetko je OK. Ak by bolo červené, modré, alebo žlté, potom by tu bol a my by sme ho videli. Keď sa zjavia, lampy začnú svietiť a pocítiš veľkú zimu. Možno sa nejaké veci začnú dvíhať zo zeme. Ich psychokinetická energia je strašná." Tim zažmuril na zložitý prístroj. "A týmto ich zastavíš?" "Týmto nie. Na to máme iné zbrane." Atreyu do tretice siahol do zdanlivo bezodného ruksaku, aby z neho vytiahol dvojicu pištolí i dýku s dlhočiznou čepeľou. Nebezpečne vyzerajúci bodno-rezný nástroj Tima, aj napriek tomu, že ho nevidel prvýkrát, uchvátil. "Načo je ten nôž?" "Nôž?" Zopakoval Atreyu posmešne. "Toto nie je nôž, ale Dýka osudu." "Dýka osudu? A to akože má byť čo?" Atreyu namieril zbraň na domnelého nepriateľa. "Je to jediná zbraň, ktorou môžeš zabiť Xylona. Bez nej by sme boli stratení." Tim si s nedôverou chladnú oceľ trblietajúcu sa v žiare mohutného lustra premeral. "Nepovedal si, že Xyloni majú nehmotné telá? Ako ich môžeš zabiť obyčajnou dýkou?" "Xyloni majú nehmotné telá, no neplatí to vždy. Niekedy sa môžu zhmotniť a práve vtedy ich môžeme zlikvidovať týmto." Atreyu položil dýku na stôl, vymeniac ju za jednu z dvojice pištolí. "Normálne sa zhmotňujú iba vtedy keď chcú, no s týmto im k tomu dopomôžeme. Stačí jediný zásah a ten šmejď sa stane hmotným tak ako my. Potom už len stačí použiť dýku a je po ňom. No to spravíme iba vtedy, ak by na nás zaútočili. Je to len na našu ochranu." Tim s rozpačitým výrazom prešiel končekmi prstov po rúčke magickej zbrane. "Prečo sa volá Dýka osudu? To je ako z nejakého filmu." "Žiadneho filmu. V skutočnosti sa tak nevolá. To ja som jej dal také meno. Je cool, nie?" "Ako sa používa?" "Normálne. Ako každá iná dýka. Keďže Xyloni môžu mať hocijaký tvar, môžeš ho zasiahnuť kde len chceš. Stačí aj škrabanec. Kov z ktorého je vyrobená je pre nich niečo ako jed. Aj malé zranenie ich zničí. No najprv ich musíme materializovať." Atreyu namieril pištoľ na vchodové dvere a potiahol spúšť. Žiarivý útvar pripomínajúci zmenšeninu guľového blesku opustil ústie hlavne, aby po sekunde vrazil do dverí. Ligotajúce sa kúsky svetielkujúcej hmoty explodovali na všetky strany a rýchlo zanikli. Aj napriek ohromeniu z výstrelu Tim uvidel, že dvere zostali bez najmenšieho poškodenia. "Cool, však?" Zvolal Atreyu uveličene, podajúc kamarátovi nástroj skazy. "Táto je tvoja. Vyskúšaj si ju." Tim s maximálnou obozretnosťou uchopil ponúkanú pištoľ, namieriac ju na rovnaký cieľ. Chcel potiahnuť spúšť, keď si uvedomil, že namiesto klasického kohútika je zbraň vybavená jemným sensorom. Po odistení stačilo priložiť palec a ligotavá strela ako cez kopirák zasiahla stanovený cieľ. "Cool!" Zvolal Atreyu obdivne. "Ide ti to dobre." Tim sa otočil. "Prečo je tá strela taká poma..." Timov kamarát uskočil v poslednej chvíli. Jagavý projektil sa zavrtal do steny pred ktorou ešte pred sekundou stál. "Och prepáč!" Vyhrkol Tim, odhodiac pištoľ do kresla. Atreyu mávol rukou. "Nič sa nestalo. Musíš však dávať bacha. Tieto

strely nás síce nezabijú, no je v nich radiácia. Preto nimi nesmieme po sebe strieľať." "Čo by sa stalo ak by som ťa trafil?" "Vypadali by mi vlasy a zuby." "To vážne?" "Ale nie. Iba si robím prdel. No aj tak to nerob. Silne to svieti a pália ma z toho oči. Strieľať budeš len keď ti poviem a aj to len vtedy keď Xylona uvidíme." Atreyu ukázal na opasok, kde mal zavesený detektor s dvojicou tykadlovitých anténok. "Až ich týmto nájdeme, dostaneme ich. Najprv pištoľou a potom dýkou." Tim s maximálnou obozretnosťou položil smrtonosný nástroj na okraj stolíka, pre istotu ho nasmerujúc ku krbu. "Tak a to by sme mali. A teraz sa môžeme konečne zohriať." Atreyu zamieril k rozmernému krbu. Na rozdiel od modernej verzie akú mal Tim doma v obývačke, tento krb v minulosti slúžil na viac než len tuctová dekorácia počas dlhých zimných večerov. Vykladaný hrubými kameňmi plnými sadze, nad pahrebou visela kovová konštrukcia slúžiaca na ukladanie nádob s vodou. Dlhé, značný čas nepoužívané ohreblo sa opieralo o vonkajšiu stenu krbu. Atreyu ním rozhrabol už obhorené drievka, aby plameň dosiahol aj na ostatné. Ďalšie krmivo ohňu dodala dubová skrinka v rohu miestnosti. Úložisko paliva obsahovalo nasekané kúsky drevnej hmoty ako aj mech s uhlím. Aj pár oštiepkov zmenilo skromný ohník v utešenú vatru. Usadený na stole, Tim meravo hľadel ako blčiaci žiara postupne pohlcuje jednotlivé konáre. Atreyu ohreblom prisunul jeden z odpadnutých uhlíkov bližšie k ohňu. "Tak čo? Je to tu lepšie ako sedieť doma pri debilnej telke, nie?" Tim civejúc do plameňa neodvetil. "Čo? Tebe sa tu nepáči?" Riekol Atreyu dotknuto. "Nie, ja len neviem čo tu budeme robiť. Čo keď sa tí Xyloni vôbec neobjavia? Povedal si, že sa ukážu len málokedy." "No a? Aspoň sa vyspíme. Aj tak..." Atreyu si poriadne zívól. "...by som to najradšej zabalil. Debilné plávanie. Taký som unavený, že tu dnes určite zdochnem." Hlasné prasknutie prerušilo krátky monológ. "Čo to bolo?" Zajachtal Tim, zvrtnúc sa za zdrojom pazvuku. Opakovaný lomoz pripomínajúci lámanie dreva prichádzal spoza dverí vedúcich do prechodovej chodbičky. Atreyu pozrel na detektor za opaskom, no ten ostával bez odozvy. Myslíš, že sú to oni?" Atreyu namiesto odpovede vyskočil na nohy. Pristúpiac k dverám, spoločne vstúpili do prechodovej chodbičky. "Podľa mňa to išlo dolu z pivnice." Zajachtal Tim, ukážuc na inkriminované vráta. "Nie. Prišlo to odtiaľ." Atreyu opatrne priskočil k vchodu do priestrannej jedálne. "Možno je niečo na terase." Tim naprázdno zovrel dlaň. Svoju pištoľ ako na potvoru nechal na stole. Izbou pred nimi znova čosi zaprašťalo. Nepripravený na prekvapenie, Atreyu cúvol dozadu, stúpiac kamarátovi na nohu. Útlejší chlapec ho chcel napodobiť, no s topánkou na chodidle stratil rovnováhu a šuchnúc sa popri stene, padol na zadok. "Ticho!" Štekol Atreyu vzrušene, šuchnúc sa ku dverám. Tim podišiel z opačnej strany, v duchu sa pripravujúc na najhoršie. Atreyu s chvejúcou dlaňou potiahol kľučkou. Pánty nepekne zavýzjali. Pohľadom prečesávajúc jedáleň, opatrne vstúpil dovnútra. Doprevádzaný stonaním starých parkiet, pohotovo buchol po spínači. Mohutný luster v okamihu zbavil miestnosť úzkostlivej temnoty. Našľapujúc po špičkách, prieskumnícke duo zamierilo k rozľahlému stolu. Tu Atreyu spolubojovníkovi z XCOM posunkom naznačil aby podišiel k dverám vedúcim na terasu, zatiaľ čo sám zamieril opačným smerom. "Je tam niečo?" Zachrčal Atreyu napätým hlasom hneď ako bol Tim na mieste. Menovaný musel tvár pritísnuť k sklu, aby v odraze svetla niečo uvidel. Noc tmavšia ako najtemnejší kút nočného Minneapolis neumožňovala vidieť ďalej než pár yardov od domu, no i to stačilo na to, aby v slabom šere Mesiaca Tim uvidel ohýbajúce sa konáre košatých drevín. "Nie. Nič tu nie je." "Na... Naozaj?" "Ja nič nevidím." Tim pozrel na priateľa. V žiari obrovitánskeho svietidla uvidel, že Atreyu je poblednutý a oči mu zmáha strach. "Pozri sa lepšie. Niečo tam musí byť!" Tim príkaz opätovne vykonal, no zbytočne. Nech pozeral ako chcel, okrem knísajúcich sa konárov, nič

podozrivé nezachytil. "Mám ich otvoriť ?" "Nie ! Tam vonku určite niekto je !" "Xyloni ?" Atreyu zavrtil hlavou, v dlaniach zvierajúc Dýku osudu, ktorú nevedno kedy vytasil spoza opasku. "Nie ! Niekto iný. Napríklad zlodeji." Tim vypleštil oči. Možnosť, že by ich v opustenom sídle mohlo prepadnúť aj čosi iné ako mimozemská pliaga mu vôbec nenapadla. "Povedal si predsa, že dom je opustený a nikto tu nechodí." "Hej, no zlodeji môžu. Teda aspoň, mohli by." Zhlboka si odfúknuc, Atreyu kamarátovo uistenie upokojilo natoľko, že Dýku osudu zasunul späť za opasok. "No dobre, ale čo to prasknutie ? Možno sú už dnu. Čo ak sú v dome ?" "To by som chytil na detektore. Ak nie sú vonku, nikto tu nie je." "A čo tam ?" Tim kývol k chodbe vedúcej do pravého traktu rozľahlého sídla. "Nemali by sme to pre istotu skontrolovať ?" "Nič tam nebude. Ale ak chceš ?" S obnovenou sebadôverou, Atreyu vyrazil k dverám. Bol už takmer pri nich, keď prudko zastavil. Kráčajúc za ním, Tim mu vrazil do chrbta. "Čo je ?" Atreyu sa zvrhol. Oči mu divoko blčali. "Tim niečo mi napadlo ! Okamžite to musíš checknúť ! Bež ku kamerám a pozri či tam niečo nie je." "Niečo ? Ako čo ?" "No predsa Xyloni ! Atreyu bež ! Je to rozkaz !" Aj keď v úplnom pomykove, Tim zobral nohy na plecía a o pár sekúnd už stál pred šesticou blikajúcich monitorov. Zobrazujúc rozličné časti domu, ani na jednom z nich neblíkala hláška, ktorá by upozorňovala na prítomnosť mimozemskej aktivity. Dvojica špiónov z prvého poschodia práve dokončujúc jeden z pravidelných monitoringov ustálila svoj obraz, zaplaviac monitory množstvom údajov. Bezmocne naň hľadiac, Tim v šifrovaných dátach iba márne hľadal odpoveď na otázku či sú sami. Atreyu uvoľnil svalstvo. Aj keď chodba na opačnom konci miestnosti pohltila kamaráta už pred viac ako minútou, stále ostávajúc v strehu, laktom sa opieral o starý príborník pokrytý kúdolmi viacročného prachu. Jemný šelest prichádzajúci spoza chrbta ho prinútil obzrieť sa. Skrinku s elegantnými zásuvkami premenenú rezbárskym majstrom v umelecký skvost oddeľoval od vedľajšej steny úzky priestor plný prachu a špiny. Dlhé roky ľudskej neprítomnosti zmenili vlhký kút jedálne v živnú pôdu pre najrozličnejšie druhy plesní a lišajníkov prerastajúce omietkou i stenou za ňou. Staré parkety nahlodané drevokazným hmyzom končili v rozvetvených štiepkach plných vytŕčajúcich klincov. Aj napriek nebezpečenstvu, ktoré zhrdzavené kýpte predstavovali, Atreyu pozornosť sa sústredila na stenu nad nimi. Asi stopu dlhá a dobré 2 palce široká prasklina siahajúca až za príborník by nepochybne vystrašila každého statika, najmä ak jej ostré hrany naznačovali, že musela vzniknúť len nedávno. Atreyu však vedel svoje. Pochopil, že onen zvláštny lomoz nepôsobil zakrádajúci sa zlodej, ani Xylon dodajúci svojmu nehmotnému telu hmotnú podobu. Tu zapôsobili úplne iné sily. Opatrne pristúpiac k neďalekému obrazu znázorňujúcemu zátišie tmavého lesa, siahol pod rám. Prejdúc dlaňou po drevenej lište, končekmi prstov nahmatal maličký kužel. Celý čierny, pripomínal magnetky zachytávajúce papierové oznamy na kovových tabuliach. Pritisnutý k stene, neznáma sila ho udržiavala vo zvislej polohe. Atreyu pritlačil drobný predmet k vlhkému murivu, pohľadom kontrolujúc širokú prasklinu. Tá sa z ničoho nič začala do seba zlievať, akoby okolitý materiál stratil pevné skupenstvo. Trvalo to len pár sekúnd, kým nekrvavá rana zmizla úplne a po širokej praskline neostalo ani pamiatky. Atreyu si s úľavou vydýchol. Zvládol to. Ešte raz sa uistiť, že stena je celá, rýchlym krokom vyrazil preč. "Tak čo ? Uvidel si niečo ?" Zvolal Atreyu mohutným hlasom hneď ako vstúpil do vestibulu. Skrčený nad monitormi, Tim vyletel do strehu. "Dvaja špióni práve skúmajú druhé poschodia, no nevyzerá to, že by niečo našli." Podvihnúc guľčkový ovládač, Atreyu zatlačil jedno z bočných tlačítek. Šesticu monitorov obsypalo množstvo grafov a čísel. Rozmiestnené po okrajoch každej z obrazoviek, chrľili nekončiaci súbor nesúrodých údajov bez popiskov či identifikátorov, ktoré by dátam dodali význam. Atreyu to však

problém zjavne nerobilo. Pozorne sledujúc každý z nich, napokon len spokojne prikývol. "Je to fajn. Nikto tu nie je. Sme sami." "Ako to vieš ?" "Z tých čísel. Hovoria mi všetko čo potrebujem vedieť. Keby niektorá z kamier niečo zachytila, videl by som to." Tim upriamil pozornosť na hmýriace sa informácie dobre vediac, že aj keby Atreyu začal s ich výkladom okamžite, nepochopí ich ani do rána. "A zistil si čo to bolo ?" "Čo myslíš ?" "No predsa to praskanie. Ak to neboli zlodeji ani Xyloni, muselo to byť niečo iné." Atreyu zadumane prikývol. "Asi trámy v stenách. Sú z dreva a teraz keď sme zakúrili, museli sa rozťahnuť, takže praskajú. V tom idiotskom krbe už nehorelo aspoň 100 rokov. V zime, keď teplota rýchlo stúpne sa také veci občas stávajú." "Ale veď ten krb je predsa tu ? Prečo aj tu nepraskajú steny ?" "Pretože je to vchod. Múry sú tu oveľa hrubšie ako inde." Tim zošpúlil pery. Kamarátovo vysvetlenie mu veľmi nesesedelo, no keďže naporúdzi nemal lepšie, nechal si pochybnosti pre seba. "Tak a teraz môžeme ísť spať." Tim vypleštil oči. "Spať ?" "Ale nie. To sa len tak hovorí. Budeme hore celú noc, ak by sa náhodou ukázali." "A to je všetko ?" Atreyu pokrčil plecami. "Hovoril som ti, že sledovačky sú nuda. Keď si chcel niečo lepšie, mali sme ísť do lesa." "Tak som to nemyslel. Ja iba neviem či vydržím byť celú noc byť hore. Doma som to skúšal aspoň 1000 krát, no najdlhšie som vydržal do 3:38. To je môj osobák." Atreyu sa zaškeril. "Myslíš, že mne sa chce byť hore celú noc ? Rozdelíme si to. Budeme vždy strážiť po dvoch hodinách. Ak chceš, môžem začať ja. Ty si zatiaľ pospiš a potom sa vymeníme. Čo ty na to ?" "Ale, keď ja teraz nie som unavený. Môžem strážiť prvý a aj dlhšie ako 2 hodiny. Nezaspím. Fakt !" Atreyu zašúchal skrehnutými dlaňami. "Netreba. Aj tak ešte musím napísať správu do XCOM, aby vedeli, že sme pripravení. Vyspi sa a ja ťa potom zobudím." Tim, aj keď z plánu nebol nadšený, nemal chuť sa o ňom hádať. Aj tak ho viac ako spánok trápil narastajúci chlad. Aj napriek plápolajúcemu plameňu, ani vysoká vatra nedokázala vykompenzovať chlad sálajúci z vchodových dverí kde spod prahu okrem kúdolov prachu vykúkal i úzky pás naviateho snehu. Našťastie, Atreyu mal na problém elegantné riešenie. Spacáky. Boli dve, a hoci pôsobili skromnejším dojmom než tie z minulotýždňovej stanovačky, Tim dúfal, že hriať budú rovnako dobre. Atreyu si nechal modrý, zatiaľ čo zelený podal Timovi. "Budeme spať v kreslách. Nohy si dáme na stôl, aby sme mohli rýchlo vyliezť keby niečo. Tebe som dal pre istotu ruksak čo má zips na boku, aby si ho ľahšie otvoril. Dúfam, že si sa obliekol ako som ti povedal. Teraz je ešte teplo, no za chvíľu tu bude kosa ako *****." Tim zakmásal hrubou vetrovkou vyplnenou páperím. "Mám len toto, no mne zima nevádi." "Hej, lebo si žiadnu nezažil. V zime musíš mať vždy na sebe aspoň 2 vrstvy. Dúfam, že si zobral termoprádlo." "Myslíš ponožky ?" Atreyu si plesol po čele. "Ty vole, veď tu zmrzneš. Vieš čo tu bude za hodinu ? Hovoril som ti, aby si sa poriadne obliekol. Prečo si si nezobral viac ?" "Ako napríklad čo ?" "Napríklad toto." Oprúc nohu o znížený stolík, Atreyu si vykasal nohavicu až nad lýtka. Svetlohnedá tkanina z bavlneného materiálu v rovnobežných pásikoch dĺžkou presahovala bežné ponožky. "Ty nosíš podkolenky ?" Vyhrnúc nohavicu ku kolenu, pruhovaná tkanina pokračovala vyššie. "Pančuchy ?!?" Tim neveriacky pozrel na priateľa. "Ty nosíš ženské veci ?" "Čo ti šibe ? Pančuchy nie sú iba pre ženy. Sú z bavlny a používajú ich polárnici v Antarktíde. Až tu v noci bude kosa ako na Južnom póle uvidím, či aj potom sa budeš smiať." Tim nič nepovedal. Prišlo mu síce divné, aby niekto kto nenosí bežne ani len obyčajné ponožky si na noc v dome bral detské pančuchy, no stále dúfal, že vyhriaty spacák chlad hravo porazí. Kým všetko pripravili, skočili na toaletu a niečo zjedli, bolo deväť. S nohami na stole, zababušení do hrubej vrstvy páperia, mlčky sledovali pohyb šestice špiónov. Antigravitačné filtre zabudované v každom z nich zabezpečovali plynulý obraz, bez rušivých trhnutí či skokov. Umelá

inteligencia citlivým objektívom umožňovala systematicky presondovať každé zákutie či škáru, miesta kde by bežné kamery nemali šancu. Aj napriek neustále sa meniacim obrazom, Tima nečinnosť začala rýchlo zmáhať a ani trvalá hrozba príchodu nebezpečných Xylonov na veci nič nemenila. Atreyu si to všimol a zoširoka si zívnuť, drgol do priateľa. "Je to nuda, čo ?" "Ani nie. Radšej nech je nuda, akoby mali prísť." "Bojíš sa ?" "Trochu. Mám iba tú pištoľ, ktorou ich nemôžem zabiť." "A ty by si chcel ?" "Nie. Nechcem nikoho zabíjať. Myslel som len na obranu. Čo ak zistia, že tu dýku máš ty a zaútočia vtedy keď budeš spať ?" Atreyu si po druhýkrát zívnuť. "Zobudíš ma. Aj keď vlastne... Ani to nebude treba. Ak detektory niečo zistia, spustia taký rev, že sa zobudíme aj keby sme boli mŕtvi." Tim sa nezasmial. Pohľadom blúdiac po záberoch kamier, kútikom oka zachytil portrét bývalého majiteľa domu vytŕčajúceho nad plápolajúcim ohňom ako obrí výkričník. Aj štipka fantázie postačovala na to, aby dvojica očí nadobudla zlovestný výraz a premeniac sa v červené uhlíky zúrivo plápolajúce v mŕtvolne bledej tvári prepálila útľeho chlapca diabolským úškrnom. "Vyzerá strašidelne, čo ?" Neodrhnuť zrak z obrazu, Tim prikývol. "Myslíš, že ešte žije ?" "No... Telo síce nikdy nenašli, no podľa mňa je už po ňom. Bol veľmi starý. Xyloni mu síce dávali takú látku, aby žil dlhšie, no keď pre nich spravil to čo mal, už ho viac nepotrebovali. A tak sa ho zbavili." "Hovoril si, že ho odniesli na svoju planétu." "Možno. Ale zas, načo by im taký starý blázon bol ? Nepotrebovali ho, a okrem toho, Xyloni nepoužívajú vesmírne lode tak ako my. Majú nehmotné telá, a preto ich nepotrebojú." "A ako potom lietajú ?" "Myšlienkami." "Myšlienkami ? Tými sa predsa nedá lietať medzi planétami. Alebo hej ?" Atreyu kútik vystrelil do šibalského úsmevu. "Jasnačka, že sa dá. Xyloni sú trojdimenzionálne bytosti. Ehm, teda vlastne štvordimenzionálne. Ak chcú, dokážu myšlienkami cestovať cez celé galaxie. Stačí sa im iba sústrediť na miesto kde sa chcú dostať a je to." Tim sa zamračil. "A to je všetko ? Pomyslia si kde chcú byť a hneď sú tam ?" "Nepovedal som hneď. Takto to nefunguje. Sú vyššími éterickými bytosťami, ktoré majú strašne veľa energie. Myslím, mentálnej energie. No na lietanie galaxiami jej treba ohromné množstvo. Preto to nemôžu robiť hocikedy. Keď sa chcú presunúť z jednej planéty na druhú, najprv musia 1000 rokov meditovať o mieste, kam sa chcú dostať a až potom sa im otvorí medzihviezdny portál. Je to niečo ako teleport a všetky éterické bytosti ním dokážu prechádzať. Preto nemôžu lietať z planéty na planétu len tak, kedy sa im zachce. Trvá to však strašne dlho a hrozne ich to vyčerpá. Po každom takom lete si musia dať 500 ročnú pauzu, aby mali dosť energie na ďalšie cestovanie. Takto fungujú všetky vyššie éterické bytosti." Tim zadumane pozrel do plameňa. "A čo sú to vlastne tie éterické bytosti ?" Aj keď zababušený v spacáku, otázka prinútila Atreyu narovnať sa. "Sú to najvyspelejšie z bytostí vo vesmíre. Éterické bytosti nemajú skutočné telá ako my. Ich telom je čistá energia. Na rozdiel od nižších bytostí, nemusia jesť, piť ani dýchať, lebo všetku energiu získajú zo svetla, tepla a iných vlnení. Pod nimi sú neéterické bytosti. Tie už majú telo ako my, ale stále musia jesť, aj keď nie tak ako my. Vedia sa najesť iba zo svetla." "To akože sa pozerajú na Slnko a tak sa nejedia ?" "Presne tak. Aj na Zemi sa to deje - v rastlinách. Čo ste sa neučili o fotosyntéze ?" Tim si odfúkol. Bol si istý, že to slovo už niekedy počul, no musel by v pamäti zalistovať poriadne hlboko, aby mu dokázal priradiť správny význam. "A čo my ? Do akej kategórie patria ľudia ?" Ľudia ? Zopakoval Atreyu ledabolo, prezerajúc si nechty. "My sme požírači mŕtvol." Tim zalapal po dychu. V prvej chvíli si pomyslel, že to je len ďalší z kamarátových vtipov, no keďže ten sa ani neuškríňal, ani nesmial, pochopil že to myslí vážne. "Ale my predsa nejeme ľudí. Nie sme kanibali !" "A kto hovorí o kanibaloch ? Nepovedal som požírači samých seba, ale požírači mŕtvol. A presne to aj robíme." "Myslíš mäso ?"

"Nielen mäso. Žeríme aj rastliny. Teda vlastne, ich mŕtve telá. Preto nás nazývajú Požierači mŕtvol. Tak ako Sliziaci, no oni sa jedia aj navzájom." Tim sa nepokojne zamrvil. Kamarátove slová, hoci na prvé počutie zneli absurdne, po krátkom uvažovaní musel pripustiť, že majú niečo do seba. Ľudia podobne ako väčšina živočíchov Modrej planéty je odkázaná na zabíjanie a požieranie mŕtvol iných, takzvaných nižších foriem života - zvierat a rastlín. Zvieratá zas požierajú rastliny a tie žijú z pôdy, ktorá vznikla rozkladom mŕtvych tiel iných zvierat, rastlín i... Ľudí. Desivý kolobeh, najmä ak si to človek takto uvedomí. "Takže my sme najzaostalejšie bytosti vo vesmíre, lebo jeme zvieratá a rastliny ?" Atreyu prikývol. "Požierači mŕtvol patria k najzaostalejším. Éterické a poloéterické bytosti nami pohŕdajú. No tých je vo vesmíre iba niekoľko. Väčšina civilizácií je rovnaká ako my. Horšie je..." Atreyu si do tretice zívól. "Že aj medzi požieračmi patríme k tým najzaostalejším." "To preto lebo nemáme vesmírne lode ?" "Nejde o lode, ani techniku. Ide o nás. To akí sme. To, že sa vraždíme, že si ničíme našu planétu, že nevieme držať spolu, ako Sliziaci, alebo Xyloni. Preto nepatríme do intergalaktických federácií." Tim zagúľal očami. Pod komplikovaným názvom si vybavil vesmírne zoskupenie združujúce bytosti celého vesmíru. "A XCOM v tej federácii je ?" "Nie. Sme predsa tiež ľudia. Keby sme v takej federácii boli, nemuseli by sme riešiť nejakých debilných Sliziakov. Federácia by nám pomohla. No to by sme sa museli zmeniť. A to sa nikdy nestane." "A čo Sliziaci ? Oni tam tiež nie sú, však ?" "Jasné, že nie. Vo federáciách môžu byť iba vyspelé civilizácie a pre nich ani pre nás tam nie je miesto. Sme pre nich len odpad. Nechajú nás tak, nech sa zabíjame." Tim zavrtel hlavou. To čo počul vôbec nekorešpondovalo s utkvelou predstavou posilnenou množstvom ufologickej literatúry o vznešených mimozemšťanoch nezištne dbajúcich o blaho zaostalejších civilizácií. "Ak sú takí vyspelí, ako to môžu dovoliť ? Prečo nás aj Sliziakov nezastavia ?" Atreyu si prisunul vršok spacáku ku krku. "Preto lebo máme slobodnú vôľu. Môžeme si robiť čo chceme a teda sa aj zabíjať. Je len na nás čo si vyberieme. Oni na to kašľú. Starajú sa o len svoje veci a tak je to najlepšie. Tebe by sa tiež nepáčilo keby sem prišli ufónci čo vyzerajú ako modré korytnačky s dlhými chápadlami na pancieri a rozkazovali nám čo máme robiť. Oni kašľú na nás a my kašleme na nich. Tak to vo vesmíre chodí." Tim neodvetil. Príkre slová znamenali pre vášnivého čitateľa ufologickej literatúry šok. Snáď v každej knihe čo doteraz čítal boli mimozemšťania vykreslení ako vznešené bytosti ušľachtilého vzhľadu i charakteru, stvorenia mimoriadnej inteligencie a vzdelania reprezentujúce vesmírne spoločenstvá zahŕňajúce tisíce podobných rás. Prekrásni humanoidi vysokých postáv s blond vlasmi, ktorí okrem podobného vzhľadu a chovania mali spoločné ešte jedno. Záujem o ľudstvo. Nech sa už volali akokoľvek a prichádzali z najzapadutejšieho kúta vesmíru, vždy nám boli priateľmi, staršími bratmi plní túžby pomôcť nám. Predstava, ktorá mu toľké noci nedala spať sa tu v starom, uzimennom kaštieli mala rozplynúť na prach. Také niečo musel stráviť. "Ale to predsa nemôže byť pravda !" Vyhŕkol Tim viac zo zúfalstva ako od zlosti. "Ak je niekto taký vyspelý, nemôže mu byť jedno čo sa s ostatnými stane." "A prečo by nemalo ? Oni nám nekážu akí máme byť. Je to iba naša vec. Pre nich sme niečo ako mravce. Sme im ukradnutí. Tak to je." Zložiac si nohy zo stola, Tim si rozopol spacák, pretože aj napriek opakovaným upozorneniam na nedostatok šatstva mu začínalo byť horúco. "Ale potom to znamená, že vôbec nie sú takí inteligentní. Ak by boli, museli by ich zaujímať čo sa deje na Zemi." "Na Zemi ?" Atreyu vybuchol nepredstieranou veselosťou. "Ty vole, vieš koľko takých Zemí vo vesmíre je ? Vieš koľko je civilizácií ? Miliardy. Miliardy a miliardy. Je ich toľko, že ich nikto nevie ani spočítať. Sú všade. Aj v našej slnečnej sústave. Na Marse, dokonca aj na Mesiaci majú svoje kolónie." "Na Mesiaci ?" "Áno, pod zemou, blízko jadra.

Tam kde je teplo. Sú to len primitívne formy, no sú." Skôr než Atreyu pokračoval, naklonil sa bližšie, pohliadnuc kamarátovi do očí. "Tim, zobuď sa ! Ľudia nič neznamenujú. Existujú miliardy vyspelejších a namakanejších civilizácií ako tá naša. Taká je pravda. Prečo si myslíš, že by sme práve my mali byť pre éterických zaujímaví ? Kašli na debilné knihy o UFO. Oni nie sú takí, ako o nich píšú. Ani tak nevyzerajú. Sme v tom sami. Nikto nás nepríde zachrániť, ani nám nikto nepomôže. Nie civilizáciu čo sa sama zabíja a myslí si o sebe, že je najsuprovejšia." "Takže kľudne nechajú Sliziakov, aby nás zničili ?" "Nezničia ! Aspoň nie pokiaľ sme tu my !" Zvolal Atreyu sebedovedomo, napijúc sa z termosky plnej ešte vždy teplého čaju. Ponúkol aj Tima, no ten odmietol. Zamyslene hľadiac do plápolajúceho ohňa, premýšľal nad vypočutým. Aj keď o ľudstve nikdy nemal vysokú mienku, ani v najhoršom sne by ho nenapadlo, že skutočnosť môže byť natoľko ponižujúca. Ako väčšina pozemšťanov aj Tim veril, že ľudská rasa, hoci zaostalejšia a primitívnejšia ako mnohé iné, stále je blízky príbuzným tých čo prichádzajú zo vzdialených svetov. Zistenie, že by sme v očiach mimozemšťanov (ak nejaké vôbec majú) nemali vyššiu cenu ako mravenisko uprostred lesa pôsobilo skľučujúco. "Sme len smetie. Nič viac." Pomyslel si trpkosť a chcel zatvoriť viečka, keď sa kamarát strhol. "Do riti ! Do riti ! Do riti !!!" Atreyu spod spacáku vytasil detektor Xylonov. Malý prístroj s tykadlami ožiaril celý vestibul modrastým zábleskom. "Sú tu !" Skríkol ako zmyslov zbavený, pokúšajúc sa vystreliť do stoja. Nanešťastie, zabalený v ťažkopádnom spacáku, stratil rovnováhu. Detektor mu vyletel z rúk a ako naschvál, dopadol na jedno z mála miest, ktoré neprikryval koberec. Náraz na kamennú dlažbu citlivé zariadenie premenil v hromadu smetia. Tykadlá odstrelili preč a farebný plamienok pohasol. "Do **** aj s tým !!!" "Čo teraz ?" Zdúpnal Tim. "Tam je to. Pozri !" Atreyu ukázal na druhý monitor sprava. Špionážna kamera zaberajúca jednu z pracovných náhle zastala. Šedé obrazy tmavej komnaty vysokovýkonné filtre zvýraznili v jedinom mieste. Červený obrys dokreslený počítačom upriamoval pozornosť na nejasný oblak zelenkastého oparu pripomínajúci miniatúrnu kópiu ohromných erupcií toxických plynov známych z iných planét slnečnej sústavy. Tim civejúc na neskutočný obraz, neveril vlastným očiam. Prízrak na monitore pred ním dostával reálne kontúry naberajúc na rozmeroch. Zo stredovej časti vyrazili dlhé chápadlá nadobúdajúc organický tvar. Guľovitý objekt na vrchole tela sa sformoval v čosi čo vzdialene pripomínalo hlavu, zatiaľ čo výrastky smerujúce k dlážke neznáma sila zliala dohromady. Tim pocítil, že mu mráz behá po chrbte. Nie, toto nemohol byť obyčajný mrak, ani výron uvoľneného plynu. Sila čo dala do pohybu tento oblak nepredstavovala spontánny proces riadený prírodnými zákonmi. Za tým musela stáť inteligencia. Inteligencia, ktorú túžil poznať. "Je to na druhom poschodí !" Zrúkol Atreyu, súkajúc zo seba spacák. Tim vďaka bočnému zipsu ten svoj zhodil rýchlejšie. Uvoľnený, priskočil kamarátovi na pomoc. Vymaniac sa z páperového zajatia, Atreyu schmatol pištoľ i dýku, vyraziac vpred. Berúc schody po dvojiciach - trojiciach, na obratisku prvého poschodia sa Timovi podarilo spolubojovníka predbehnúť a nečakajúc naň, upaľoval ďalej. Chodbu na najvyššom poschodí osvetľoval blikajúci luster s nekompletnou sadou žiaroviek, no stačilo to. Druhé dvere vpravo. Aj napriek mizerným schopnostiam orientácie v cudzom priestore, Tim si počas úvodnej prehliadky zapamätal umiestnenie každej z izieb rozľahlého domu. Kým Atreyu došprintoval na poschodie, Tim už vbíhal do miestnosti s votrelcom. "Počkaj ma !" Zvolal zadychčane. Zbytočne. Snáď vzrušením, alebo len túžbou vidieť nepoznané, Tim vpálil do pracovne. Červené svetielko vznášajúceho sa špióna zablikalo ako na privítanie. Kamera voľne visiaca v strede miestnosti mierila k úzkemu oknu odkiaľ dnu prenikal náznak mesačného svitu. Tim pozrel rovnakým smerom, no nič. Po

prízraku, ani pamiatky. "Je preč ?" Pomyslel si horúčkovo. Skôr než na otázku stihol odpovedať, do pracovne vpadol Atreyu. Celý zadychčaný, beh dvojicou strmých schodísk ho vyčerpával viac než by sám čakal. "Mal si ma čakať !" Zahučal vyčítavo. Napätý do krajnosti, Tim výčitku ignoroval a očami lietajúc zo strany na stranu, snažil sa medzi kusmi starožitného nábytku objaviť oblak zelenkastej pary. Stojac hneď za ním, Atreyu vykročil vpred. Uvoľnená parketa v úplnom tichu zaprašovala ako otvárajúca sa truhla uprostred nočného cintorína. Tim sa zvrhol na päte, keď to uvidel. Svetielkujúca postava stála rovno za nimi. Ľudský príznak humanoidných črt so štvoricou očí v krvavočervenej tvári rozťahoval dokorán dlhé výbežky pripomínajúce ruky. Z napriahnutých prstov vytrčali drápy ostré ako nože a v rozgnievanej tľame sa týčili rady dlhých rezákov. "Za tebou !" Skríkol Tim. Atreyu sa podarilo uhnúť v poslednej chvíli. Chápadlo minulo jeho krk o zlomok sekundy. Dopadnúc na dlážku, stále zvieral Dýku osudu. Ostrá čepeľ mu znemožnila vykonať prudší obrat bez rizika, že sa na ňu nabodne. Našťastie tu bol Tim. S prsom na spúšti, chladnokrvne zacielen na nepriateľa. Tvár netvora sa začala rozťahovať a ústny otvor plný tesákov nadobudol valcovitý tvar. Jazyk posiaty ostňami vyrazil ako harpúna k ústrety chlapcovej tvári. V rovnakej chvíli ponurú pracovňu naplnil intenzívny záblesk. Lúč modrastého svetla zasiahol príšeru do hrude. Doteraz mĺkve stvorenie vydalo neopísateľný rev. Uši trhajúce kvílenie dopĺňalo škripanie zubov i hrdelný ston. Netvora začali zmáhať kľče a v mieste zásahu vyrástol široký otvor. Telo sa divoko skrútilo a jasné črty nadobudli neforemný tvar. Údy príšery premenené v odpudivé pahýle zmenili odtieň a hlava explodovala v oslepujúcej explózii. Izbu preťal ďalší z neľudských škrekov, no ani ten Tima neprinútil sňať prst zo spúšte. Osud prízraku zmietaného strašnými bolesťami bol spočítaný. "Atreyu, tá dýka !" Sykol Tim na stále ležiaceho kamaráta. Atreyu, až doteraz sledujúci súboj bez hnutia, konečne dostal potrebný impulz. Kolenačky sa priplaziac k príšere, vytasil dlhý nôž a skôr než obluda stihla zareagovať, zabodol mu jeho ostrie do tela. Dýka prenikla éterickou postavou bez najmenšieho odporu. Desivý rev zarezonoval naposledy. Priehľadné telo začala strašná sila trhať na kusy. Franforce zelenkastej plazmy sa rozleteli na všetky strany a aj napriek jej údajne nehmotnej podobe, Timovu tvár pokropili kvapky rôsolovitej tekutiny. Pištoľ bez toho, aby z nej sňal palec automaticky zhasla a spolu s ňou ustal i všetok rev. V pracovni sa rozhostilo hrobové ticho. Atreyu stále kľaciac na kolenách pozrel na priateľa. Zbraň už zničujúce lúče síce neemitovala, no Tim ňou stále mieril na domnelého nepriateľa. Z meravého pohľadu nebolo možné nič vyčítať. Atreyu však vedel svoje. Vystreliac na nohy, priskočil k nemu. "Si OK ?" Tim sklopil viečka a z úst mu vyrazil hlboký výdych. "Je... Je po ňom ?" Atreyu žmurkol k miestu, kde Xylon pred chvíľou stál. "Hej, dostali sme ho, hajzla jedného. Zdochol !" "Naozaj ? Si si tým naozaj istý ?" "Jasné, že hej. Schyťal to predsa Dýkou osudu. Je po ňom. To mi ver. Žiaden Xylon nemôže prežiť, keď ho trafiš týmto." Atreyu si uznanlivo poťažkal elegantnú zbraň. Ostrá čepeľ trblietajúca sa v odraze blikotavého svetla pôsobila odstrašujúco. "Fuj, to ale bolo, čo ? Vôbec som ho hajzla nevidel. Mali sme ***** šťastie, že si ho zbadal. Bez detektora sa nám nemusel vôbec ukázať. Mohol tu lietať, posúvať stoly, zapínať svetlá, otvárať okná a my by sme nevedeli kde je. Niektorí, keď vidia také veci hneď si myslia, že sú to duchovia. No duchovia v skutočnosti neexistujú. Xyloni však áno. No hovor to niekomu, kto neverí na UFO..." Atreyu chytil priateľa za plece. "Tim. Zasa si to zmákol perfektne. Keby si ho nebol dostal, mohol ma zabiť. Zachránil si mi život. To ti nikdy nezabudnem." Útlejší chlapec otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, keď mu tvár skrivila nepekná chmára. Prejdúc si prstami po líci, ucítil čosi nechutne lepkavé. "Atreyu, keď som do toho strelil, vystreklo z toho niečo ako sliz.

Mám to na ksichte aj na rukách." Tim ukázal vetrovku i dlane. V slabom svetle toho veľa vidieť nebolo, no jemný povlak lepkavej látky pripomínajúci napadanú rosu prezrádzalo nápadné trblietanie. "Čo je to za hnus ? Nie je to nákazlivé ?" Atreyu bez slova vytiahol priateľa na chodbu, kde blikajúci luster už zasa raz vydával monotónny, ničím nerušený svit. Skúmavo prezrúc jeho šaty, maličkou lampičkou mu zasvietil do očí i na pery. "To nič nie je. Je to iba obyčajná bioplazma. Nie je to jedovaté, aj keď to hnusne smrdí. Teraz ešte nič necítiš, no za chvíľu to bude pekný hnus. Dolu je kúpeľňa. Tam sa umyjeme. Aj mňa to zasiahlo, aj keď iba trochu." Atreyu povytiahol spodnú časť nohavíc pokrytú mazľavým fľakom rovnakej farby, aký mal Tim na tvári. "A fakticky to nie je jedovaté ? Čo ak sú v tom spóry, alebo niečo také ?" "Spóry ?" Zvolal Atreyu veselo. "Xyloni nie sú huby. Je to iba zlúčenina ektoplazmy. Nemôžu nás nakaziť, pretože ich telá vlastne ani neexistujú. Ver mi. Nič to nie je. Keď sa umyjeme, budeme OK." "No dobre, ale ja sa chcem umyť ako prvý." Atreyu sa zaškeril. "Jasnačka, hrdina má predsa vždy prednosť. Zachránil si mi život !" Aj keď to Atreyu myslel ako žart, Tim sa nezasmial. Nie pokým má ektoplazmatický sliz na sebe. Kúpeľňa na prvom poschodí okrem moderného vybavenia disponovala tým najdôležitejším. Tečúcou vodou. Uistiť sa, že kohútik funguje, Atreyu zanechal kamaráta osamote, zamieriac do vestibulu skontrolovať monitory. Keď Tim vložil dlane pod prúd prýštiacej tekutiny, striaslo ho. Skalená brečka opúšťajúca kohútik bola natoľko ľadová, že ak by z lepkavého slizu nemal strach, určite by ruky odtiahol. Keďže k dokonalosti kúpeľne chýbalo mydlo, s cvakajúcimi zubami šúchal dlane čo to šlo. Keď bol sliz ako tak dolu, vykonal to isté s tvárou. Najprv líca a brada a napokon čelo i končeky vlasov. Všade kam len odporná huspenina mohla dosiahnuť. Ako posledné si nechal oči. Viečka pred dopadom slizu síce stihol zatvoriť, no mikroskopické čiastočky z obočia či mihalníc by poľahky mohli preniknúť až k rohovke. Namočiac dlane do mrazivej tekutiny, neskončil pokým nevydrhol aj tú najposlednejšiu mihalničku. Celý rozochvený sa vzpriamril. S pritisnutými viečkami, iba márne tápal po nejakom uteráku. Tak ako mydlo, aj ten v kúpeľni absentoval. Našťastie, vo vrecku našiel drobnú vreckovku. Nepoškvrnená plazmatickým slizom, poslúžila vynikajúco. Zbavený mrazivých kvapiek, otvoril zrak. Zrkadlo. So zaoblenými rohmi a drobným ornamentom na vrchole, ako jediné nepasovalo do moderne zariadenej kúpeľne. Tim sa naklonil bližšie, lebo sa mu zazdalo, že na nose má kúsok slizu, keď si všimol čosi zvláštne. Obraz jeho tváre v pravom hornom rohu zrkadla čerila akási nerovnosť. Lom svetla na nerovnom povrchu čelo groteskne natiahol takže vyzeralo, akoby mal na ňom veľkú bozuľu. Pohnúc hlavou do strany, vyduť sa posunula z čela na spánok. Umelý 'nádor' zdeformoval nos i ústa v nepoznanie. Ak by Tim nevedel, že hľadá do obyčajného zrkadla, určite by ho prepadol strach. Veď čo ak tá plazma nebola len neškodnou zlúčeninou, a naštartujúc mutagénne procesy, začína jeho telo meniť v čosi strašné ? Dotyk inkriminovaného miesta poľahky usvedčil zrkadlo z klamstva. Tim vyceril zuby vo veselej grimase. Sklenená tabuľa jeho strategicky umiestnené hryzáky predĺžila, akoby... Tim uskočil. Chytiac sa za čelusť, znova sa musel ubezpečiť, že obraz nie je skutočný. Nie. Žiadne tesáky mu nezačali rásť. S úľavou si odľúkol. "Akoby nestačili šoky z Xylonov..." Nahnevaný sám na seba chcel cinknúť nechtom do skla, keď sa zarazil. V mieste kde zrkadlo premenilo nos v nepekný rypák z povrchu vystupovalo niekoľko drobných vlniek. Až teraz, keď sa sklenenej tabule takmer dotýkal si uvedomil, že to čo považoval za obyčajný kaz má aj fyzickú podobu. Napriahnuté palce, ukazovákom vrazil do skla. Namiesto zvonivého cinknutia sa ligotavý povrch v mieste dotyku prehol dovnútra. Tim zatlačil prst o kúsoček viac, aby ho bleskurýchle odtiahol. Neveriacky civejúc na svoju podobizeň, tam kde mal pred chvíľou nos teraz

uvidel dierku. Kuželovitá priehlbina hlboká pol palca po stranách vytvárala oblé okraje, kopírujúc tvar i veľkosť jeho prstu. Tim zmeravel. Niečo také už kedysi videl. Zrkadlo na školskej toalete. Aj to reagovalo podobne, keď ho skúsil pohladíť. Teraz síce vtláčil dnu len jediný prst, no aj to stačilo, aby ho obľial pot. Vnútorňý hlas mu velil zavolať kamaráta, no zvedavosť radila čosi iné. Znova napriahnuc ruku, skúsil silnejšie klepnutie. Keď prostredník vrazil do zrkadla, nastal šok. Ako dopad kameňa na vodnú hladinu, aj zrkadlo sčerili opakujúce sa vlnky postupujúce od miesta dotyku až k okrajom. Tim zaspätkoval, chrptom vraziac do steny. Pozrel za seba. "Bože !" Krátke slovíčko znamenalo viac ako len obyčajný povzdych. Fakt, že nezobral nohy na plecيا dokazovalo akú dlhú cestu Tim za posledný mesiac vykonal. Prestal byť dieťaťom čo sa ešte prednedávnom bálo spať v noci pri zhasnutom svetle. Stena do ktorej nechcene strčil sa pred jeho očami celá ohla, akoby ju vyrobili z papiera. To však ani zďaleka nebolo všetko. Rovnako ako zrkadlo, aj jej povrch steny sčerili drobné vlny smerujúce od miesta kontaktu k podlahe i stropu. Vlnenie preniklo toaletnou skrinkou zavesenou na susednej stene a skrivilo i vedľa stojaci záchod. "Atreyu !" Tim vyletel z kúpeľne. Zbehnúc na prízemie, prebehol koridorom, že vpáli do spojovacej chodbičky, keď sa vo dverách zrazil s priateľom. Aj napriek vzdialenosti, Atreyu jeho zúfalé volanie v pustom dome nemohol nezačuť. Šťastie, že si nezobral Dýku osudu, inak mohla misia skončiť ozaj tragicky. Buchnúc doň plecom, Tim šprintoval tak rýchlo, že aj napriek nižšej váhe zrazil Atreyu na zem. "Atreyu... Kúpeľňa !!! Je to tam !" Tim v panike nedokázal zo seba vysúkať viac, no ani to nebolo potrebné. Vyletiac po schodoch, skôr než ho Tim stihol varovať, Atreyu vpálil do kúpeľne. "To zrkadlo !" Tim chvejúcim sa ukazovákam zamieril na objekt svojho zdesenia. "Čo je ? Čo je s ním ?" Tim s maximálnou obozretnosťou pristúpil bližšie, aby váhavo no predsa, ťukol do zrkadla. Necht neškodne vraziac do pevného povrchu sklenenej prepážky, nezanechal v nej najmenší škrabanec. "To nie je možné !" Tim skúsil silnejší úder, no okrem zvukovej rezonancie, žiadne vlny nezčerili jeho povrch. Pozrel na stenu. Rovná, ako sklo. "To nemôže byť pravda !!!" Murovaná prepážka zadunela po náraze topánky. "Čo robíš ?" Zasyčal Atreyu nahnevane. "Chcel som ti len ukázať, že sa to hýbe. Celá sa triasla, akoby bola zo slizu. Iba som sa o ňu oprel, keď sa začala ohýbať ako to zrkadlo. Bolo to strašné. Vyzeralo to, že ma to chce chytiť." "Chytiť ?" "Áno. Všetko sa krčilo a hýbalo. Stena, polička aj ten hajzel. Nafukovali sa. Myslel som, že ma to tu zatvorí a potom..." Tim preglgol. "Zabije." Neskrývajúc svoje prekvapenie, Atreyu prešiel dlaňou po dokonale kolmej stene. "Myslíš túto stenu ?" "Ja viem, že to vyzerá šialene, ale naozaj to tak bolo. Prisahám ! Tá stena sa triasla. Nevieť ani ako to povedať. Musel by si to vidieť, no hovorím pravdu !" Tim svoj zúfalý prednes vyslovil s takou razanciou, že nech už zrak presviedčal o opaku, o jeho pravdivosti nešlo pochybovať. Atreyu priložiac si prst k perám, dumal nad vypočutým. "No dobre, ale teraz to nehýbe, však ?" "Ale predtým áno ! Tak ako tá stena v izbe." "V izbe ? V akej izbe ?" "V tej dolu, keď som striekal ten spray. Veď som ti to predsa hovoril ! Okno tam bolo ďaleko od steny a tak som si prisunul skriňu, aby som k nemu dočiahol. Bola však hrozne ťažká a tak som zobral také páčidlo, aby som ju posunul. Keď som ju však dvíhal, zošmykla sa mi a udrela do steny. Kus z nej sa aj odlomil." "Čože ?" Zalamoval Atreyu rukami. "Kde sa to stalo ?" "V poslednej izbe naľavo. Keď som potom na ňu vyšiel, uvidel som, že stena je pokrivená. Dotkol som sa jej a celá zvlnená, akoby ani nebola z kameňa, ale niečoho iného. Atreyu, niečo sa tu deje. Tento dom je akýsi divný. Viem, že mi neveríš, ale keby si videl to čo ja..." Atreyu ho posunkom zastavil. Pritisnúc viečka, Tim si myslel, že premýšľa, no v skutočnosti ho len zmáhala únava. "Vieš čo ? Nechajme to na ráno. Na toto som fakt unavený." "Ty mi neveríš, však ?" Riekol Tim

vyčítavo. "Ale verím. No určite to bol iba ďalší z ich trikov." "Akých trikov ? O čom to hovoríš ?" Atreyu opätovne pohladil stenu. "Tim. Tento dom je veľmi starý a je v ňom veľa zlých spomienok. Jeho múry si pamätajú hrozné veci. Celé toto miesto je plné pradávneho zla, ktoré číha na každého kto sa odváži ho narušiť. A my sme ho narušili. Preto si musíme dávať bacha, lebo oni to ešte nevzdali. Dnes sme jedného z nich dostali čo je super, no môžu prísť ďalší. Rozumieš ?" Tim zavrtil hlavou. "Aký to má súvis s tou stenou ?" "No..." Atreyu zaváhal. "To ti teraz fakt nemôžem povedať a nepýtaj sa ma prečo. Jednoducho nemôžem. Tá stena ani zrkadlo sa však nehýbali naozaj. Všetko sa ti to len zdalo. Bol to trik, ktorý na nás skúšajú. Cez noc to určite spravia ešte veľakrát, no nesmieme sa nechať oklamať. Budú robiť veci, aké si doteraz nevidel, a nepýtaj sa ma aké, lebo to ani sám neviem. Vieš..." Atreyu sklopil zrak. "Mal som zakázané ti o tom hovoriť, a vlastne ani teraz neviem či ti to môžem povedať. Niektoré veci sú tak tajné, že keby som ti o nich vykecal, vyhodia nás z XCOM. Preto sa ma už radšej na nič nepýtaj." Spraviac dramatickú pauzu, Atreyu pozrel spoločníkovi do očí. "Veríš mi, však ?" Zaskočený náhlou otázkou, Tim dokázal len prikývnuť. "Super ! A teraz si poďme ľahnúť. Vidím, že si unavený. Musíš sa vyspať kým sa dá. Dnešná noc bude dlhá." Tim neodvetil. Nie, že by ho únava nezmáhala, no neodhalená záhada ukrytá rúškom tajomstva mu nedávala pokoj. Aj keď zaľahli už pred dobrou štvrtihodinou, stále si v mysli prehrával obrazy roztečeného zrkadla. Až do včerajška veril, že mnoho z toho čo na misiách doteraz zažil bolo možné vysvetliť šikovne umiestneným holografom, podobným tomu aký mal Atreyu v náramku. Vesmírna loď z prvej misie, zárodky mimozemšťanov v chate, starodávny vesmírňan uväznený v jaskynnej stene i dnešný útok Xylona, aj napriek spříške nechutného slizu šlo pripísať na vrub dokonalejšiemu holografu, modernejšej verzii tých, aké je možné kúpiť bežne v obchodoch. No posledné výjavy, najmä prehnutá stena čo sa v priebehu niekoľkých sekúnd sama narovná pochádzala z iného súdka. Zanechať v nepoddajnom materiáli hlbokú priehlbínu nešlo ozrejmiť žiadnym z optických klamov. Tu muselo zaúčinkovať čosi iné. Ale čo ? Atreyu akúkoľvek diskusiu striktno odmietol a nik iný koho by záhadu dokázal objasniť tu nebol. A tak všetko ostávalo len na jeho predstavivosti. Absurdná myšlienka striedala absurdnejšiu, hlúpy nápad nasledoval ešte hlúpejší, až kým ho intenzívne premýšľanie vyčerpalo natoľko, že ani sám nevediac ako zadriemal. Nechcel spať, no telo po zážitkoch uplynulého dňa sa rozhodlo vybrať si svoju daň. Keď znova otvoril oči, plameň v starodávnom krbe ešte vždy plápolal. O niečo menší ako keď ho Atreyu zapaľoval, stále dodával dostatočné množstvo tepelnej energie, aby spolu s hrubým spacákom poskytoval dokonalý pocit pohodlia. Uvelebený v mäkkej pohovke, Tim sa lenivo obrátil, že skontroluje na kamaráta, keď ho pohľad do prázdneho kresla prinútil vstať. Presnejšie povedané, chcel vsať, pretože kompaktný vak bol proti. Tackajúc sa ako opilec po dlhom žúre, laktom vrazil do operadla. Zakľajúc od bolesti, bleskurýchle rozzipsoval páperové väzenie. Pištoľ, ktorú na pred spaním zanechal na neveľkom stole ležala na svojom mieste. Schmatnúc ju, vyskočil do pozoru. "Atreyu ?" Timov hlas priestrannou miestnosťou prenikol tak slabučko, že adresát by ho nezačul, ani keby stál pri vchodových dverách. "Atreyu, kde si ? To... To nie je smiešne." Zastonal Tim naliehavejšie, prudko sa skrútiac doprava. Pri okne zaregistroval pohyb. Mohol za zvlnenú záclonu vietor prenikajúci spod prahu ? Stojac v tenkej bunde, aj napriek narastajúcemu chladu, zimu necítil. Vzrušenie vykompenzovalo pokles telesnej teploty i zahnilo prvé myšlienky na strach. "Atreyu si tu ?" Zvolal hlasnejšie. Odpoveď ani do tretice neprišla, zato prasknutie z opačnej strany predsiene ho prinútilo k rýchlej piruete. Boli to len konáre plápolajúce v krbe, alebo čosi zlovestnejšie ? Tim namieril zbraň na dvere vedúce k prechodovej

chodbičke. Ak Atreyu odišiel bez oznámenia, najskôr zamieril na toaletu. Opatrne našľapujúc, podišiel k poodchýleným dverám. Nepamätal si, či ich pri návrate z kúpeľne zatvorili, no ak áno, znamená to, že Atreyu nimi musel prejsť. Z vedľajšej chodby prenikal do tmavého koridoru úzky pás svetla. Tim vykročil vpred. Vystúpiac na prvé poschodie, toaleta stála po pravej strane. Skôr než kľučku potiahol, nezabudol zaklopať. "Atreyu, si tam ?" Znova žiadna odpoveď. "Do kelu !" Zahrešil pre seba, a aj napriek desivým zážitkom uplynulej návštevy dvere poodchýlil. Z nevelkej miestnosti naň zívla temnota. Spínač pri vstupe našťastie fungoval. Prudko sa strhol. Tvár spotvorená v nepeknej grimase mu zízala do očí. "Zrkadlo !" Tim sa chytil za krk. Stačilo tak málo, aby ošedivel. "Ja debil ! Zľaknem sa vlastného ksichtu." Krivé zrkadlo (tentoraz len dôsledok nekvalitnej práce výrobcu) zdecimovalo jeho tvár na nepoznanie. "Možno sa bude dať znova ohnúť." S nohou vo dverách (ak by si to stena s vlnením nedajbože rozmyslela) siahol k zrkadlu. Zatlačiac palcom, ukazovákom i prostredníkom, nezanechal na ňom žiadnu priehlinu. Opakovaný pokus s využitím oboch dlaní ako i test vedľajšej steny dopadol rovnako. Nech sa už počas umývania stalo čokoľvek, stena i zrkadlo tentoraz ostávali pevné. Rozmýšľajúc čo spraviť, upútal ho vzdialený šramot. Doliehajúc z prízemia, pripomínal závan vetra. "Atreyu ?" Zašepkal Tim priškrteno. So zbraňou pred sebou, zbehol po schodoch. Prievan prichádzal z prechodovej chodbičky. Keď do nej vstúpil, zrak mu padol na nízke vráta vedúce do hlbokaj pivnice. Aj v slabom šere uvidel ako víriaci sa vzduch dvíha napadaný prach. Bol to naozaj len prach, alebo čosi iné ? Skôr než na otázku stihol spoznať odpoveď, vpálil do vestibulu. Dobehnúc k svojmu batohu, chvíľu v ňom kutral, kým nenašiel to čo hľadal. Výkonná baterka s dnes zakúpenými batériami ožiarila nadrozmerný obraz dávneho vlastníka domu. Vrátiac sa do chodbičky, zasvietil k prahu pivničných dverí. V ligotavej žiare uvidel drobné zrníčka mikroskopických nečistôt ako v pravidelne sa opakujúcich intervaloch divoko tancujú. Aj keď prach na prvý pohľad pôsobil neškodne, nevysvetliteľná periodicitá dodávala zvláštnemu úkazu zlovestný podtón. Akoby chodba za dverami dýchala. Tim sa zachvel. Hoci z toho čo musí vykonať mu zvieralo žalúdok, obava žeby Atreyu mohol byť tam dolu ho prinútila k činu. Keďže dvere od poslednej návštevy ostali odomknuté, stačilo do nich len drgnúť. Prudký závan vetra mu vohnal do očí zrníčka prachu. "Do riti aj s tým ?" Zakliat Tim od zlosti. Nevšímajúc si nepríjemné pálenie, zasvietil do chodby. Okrem vlhkých, slizom pokrytých stien lúče svetlometu neodhalili nič podozrivé. Pridržajúc sa z oboch strán, opatrne zišiel do podzemia. Z prvej návštevy si pamätal, že vypínač je po pravej strane. Chcel po ňom tresnúť, keď ho upútalo čosi iné. Silueta. Vysoká, štíhla, siahajúca k stropu. "Kriste !" Sykol Tim. V rovnakej chvíli mu dlaň dopadla na kruhové tlačítko elektrického obvodu. 110 voltové napätie rýchlosťou svetla naplnilo vedenie prúdom postačujúcim na to, aby žiarovka nedbalo ovísajúca zo stropu spojila patričné kontakty. Skôr než prúd fotónov stihol podzemie naplniť jasom, Tim sa popri stene zviezol na zem. Kľčovito zvierajúc kohútik pištole, ani jeho opätovné stláčanie neprinútilo zbraň k výstrelu. V poslednej chvíli si uvedomil, že samočinný nástroj smrti je pred prvým použitím nutné odistiť. Potiahnuc drobný uzáver, lúč modrastého paprsku ožiaril pivničný priestor. Tak ako o tri podlažia vyššie, aj tentoraz Tim hrozivého nepriateľa preťal smrťiacimi lúčmi. Aj napriek presnému zásahu, telo protivníka sa nielenže nezvinulo bolesťou, ale nezranené, pokojne spočívalo na rovnakom mieste. Zbraň náhla pohasla. Nevypol ju automatický časovač, ako pri prvom súboji. Bol to Tim kto zložil palec zo spúšte. Pivnica zaburácala v ozvene opakovaného smiechu. Regále. Žiaden Xylon, ani desivý Smithson. Iba poličky s množstvom nádob a iných harabúrd, ktoré vďaka odrazu jeho baterky vdýchli nejasnému prízraku krátku, no o to desivejšiu podobu.

"Ja idiot ! Keby ma videl Atreyu, tak..." Zbytok vety ostal nevyrieknutý. Nádych - výdych, nádych - výdych. Tim znova zachytil zvláštne chvenie, ktoré počul už pri prvej návšteve. Vyskočiac do strehu, začal pátrať po jeho zdroji, keď ho upútali dvere na konci chodby. Celé z kovu, Atreyu ich len márne skúšal otvoriť. Zabudnúc na vzdychy, pristúpil bližšie. Niežeby čakal, že tam kde kamarát zlyhal on uspeje, no zvedavosť nepustila. Ťažké kovové vráta na toto miesto akosi nepatrili. Aj keď hrdzou narušené, nezdalo sa, že by ich oxidačné procesy pripravili o pevnosť. Skúsil o ne zatlačiť, no kovová prepážka ostala bez hnutia. Kútiky mu klesli sklamaním. Tak veľmi by chcel zistiť čo sa za mocnými pántmi ukrýva. Čo ak práve sem Smithson s kumpánmi ukryl dôležité dôkazy, ktoré by ich spojili s Xylonmi, či dokonca pomohli XCOM v ich likvidácii ? Nie ! Musel zistiť čo za nimi je. Medzi rámom a dverami uvidel drobnú skulinku. Hoci nie širšia než hlavička zápalky, mohla by stačiť. S baterkou nad hlavou zaškúlil úzkym otvorom dnu. Pás svetla ožiaril nízku komoru. Nepravidelné steny s množstvom výčnelkov a priehlbín pripomínali podzemné priestory z pred troch dní. Strop, aspoň tam kam žiara dosiahla, neposiali početné stalaktity, no jej hladký, trblietavý povrch dával tušiť, že podobne ako ostatné časti pivnice aj tieto steny pokrýva nazrážaná vlhkosť. Baterku podvihol ešte viac, no otvor bol na podrobnejší prieskum príúcky. Vstal na špičky, keď v šere nepravidelnej komory zaregistroval slabý svit prichádzajúci zľava. Okamžite vypol svetlomet. Tancujúc na špičkách, takmer stratil rovnováhu. Musel sa chytiť steny, aby nespadol, no výsledok drobného snaženia stál zato. Hneď za dverami sa jaskyňa stáčala doľava. Stúpajúci strop naznačoval, že nepôjde o skalný výbežok do akého pred dvojicou jaskyniarov zaliezol. Komora, nech už predstavovala dômyselnú prácu ľudí, alebo len dlhoročnú činnosť spodných vôd musela mať podstatné väčšie rozmery aké úzkou štrbinkou dokázal zachytiť. Sálanie, ktoré pri zapnutom svetle zaregistroval teraz nadobúdalo ružovkastý, miestami až purpurový nádych. Jej zdroj, rovnako ako význam ostával záhadou. Bolesť v priehlavku Tima prinútila klesnúť na päty. "Keby som len tak mal kľúč." Oprúc sa do dverí, pocítil závan vetra dujúceho od vstupného schodišťa. Tieň na stene vyrazil vpred. Malý bojovník zacielil zbraň pred seba. Žiarovka rozhoďaná náporom prievanu sa kymácala zo strany na stranu. Hvízdajúci víchor zosilnel a kvílenie prúdiacich más prešlo do vysokej tóniny. Vietor na najvyššej polici prevrhol nádobu z plechu. Kotúľajúc sa po kovovom regáli, jej pohyb vydával desivý lomoz. Trvalo len pár sekúnd kým zhrdzavený valec dorazil k okraju, kde s rachotom dopadol na zem. Timovi viac nebolo treba. V panike vybehol z pivnice a berúc schody po dvoch, vyletel z hrozivého podzemia skôr, než ho desivé príznaky minulosti dostanú. Vpadnúc do ľudoprázdného vestibulu, v krbe ešte vždy plápolal upokojujúci plamienok. Ani ten však Tima neodradil od zámeru opustiť dom. Hodiac na seba vetrovku, ani sa neobťažoval jej zapínaním a rýchlo vyrazil k vonkajším dverám. Už bol takmer pri nich, keď uvidel, že kľučka začala klesať. Bez váhania priskočil k stolíku, kde neuvážene zanechal svoju zbraň. Dvere vystrelili dokorán. Silný závan takmer udusil oheň plápolajúci v krbe. Postava s tvárou v kapucni prekročila prah. "Stoj, lebo strelím !" Skríkol Tim vyjavene, namieriac pištoľ na príšelca. "Tim, čo blbneš ? To som predsa ja !" Atreyu si zosunul prikrývku z čela. Červené líca, drkotajúce zuby i plecia pokryté čerstvým snehom prezrádzali, že kamarát bol vonku dlhšie než by mal. Timova pravica poklesla. "Kde si bol ?" Vstúpiac dnu, Atreyu elegantnou pätičkou zabuchol dvere za sebou. "Predsa vonku. Bolo mi horúco a tak som sa šiel prejsť. Myslel som, že spíš." "Ty si bol vonku, lebo ti bolo teplo ?" Atreyu sa uškrnul. "Ale nie. To sa iba tak hovorí. V skutočnosti som checkoval či pred domom niekto nie je. Počul som nejaké zvuky, no musel to byť iba ten blbý vietor. Inak, začalo snežiť a tak som skontroloval či okolo domu nie sú stopy,

no okrem mojich nič." Záver vety sprevádzala veselá grimasa. "Prečo máš na sebe vetrovku ? Chcel si ísť za mnou ?" "Ja... Volal som na teba. Nepočul si ma ?" "V tom vetre ?" Atreyu zo seba striasol mokrý sneh, úplne ignorujúc fakt, že väčšina rozmočených vložiek dopadá na vzácny perzský koberec. "Vonku je total peklo. Vieš ako tam fučí ? V správach hlásili, že by to do rána malo prestať, no teraz musíme ostať tu." Tim zdráhavo pokynul hlavou. "Ale ja tu nechcem ostať ! Tiež som niečo počul. Prichádzalo to z pivnice." "To bol určite len prievan. Asi sa otvorili dvere do pivnice." Schmatnúc baterku, Atreyu vykročil z izby. "No jasné ! Sú otvorené." Koniec vety sprevádzalo mohutné buchnutie. Keď sa vrátil, Tim si všimol, že kamarát sa usmieva. "Ako vidíš, nič to nie je. Iba blbé dvere." "A čo to zrkadlo ?" Zobúvajúc si mokré topánky, Atreyu veselo zažmurkal. "Aj to som checkol, keď si spal. To zrkadlo je ozaj zvláštne. Je celé krivé, takže keď doňho pozeráš, hnusne ti to skríví ksicht. To však nie je všetko. Robí aj odraz. Keď som naň zasvietil, celé sa pokrčilo a steny naokolo tiež." Tim sa zamračil. "Ako pokrčili ?" "No... Nepokrčili. Bolo to niečo ako fotónový jav. Vtedy sa fotóny otáčajú a rotujú takže ľudskému oku sa zdá akoby sa pevné veci ohýbali. No je to iba jav. Teda nie skutočný jav, ale efekt. Keď sa to stane, zdá sa nám, že veci vyzerajú inak ako naozaj vyzerajú. Teda vlastne... On vyzerajú rovnako, ale nášmu mozgu sa zdá, akoby boli iné. Chápeš ?" "Chceš mi nakecať, že sa mi to všetko iba zdalo ?" "Nie, nezdalo. Pre tvoj mozog to bolo ako naozaj, no naozaj to vlastne ani nebolo." Tim zhodil vetrovku z pliec. "Atreyu, chcem vidieť ten efekt." Oprúc hlavu o operadlo kresla, Timov spoločník niekoľkokrát nútene zachrápal. "Teraz nie. Už spím." "Ale ja to naozaj chcem vidieť. Keď si to videl ty, prečo mi to nemôžeš ukázať ?" "Si cvok ?" Vyprskol Atreyu energicky, vyskočiac do sedu. "Vieš koľko je s tým roboty ? To nie je len tak ! Ukážem ti to až ráno. Teraz sa musím vyspať, inak tu zdochnem. Je pol jednej. Spal si o hodinu dlhšie než si mal. Teraz je rad na tebe. Budeš strážiť tak ako sme sa dohodli a o tretej ma zobudíš. Ja to už potom potiahnem až do rána a keď vstaneš, všetko ti ukážem. OK ?" "A čo ak prídu Xyloni ?" Atreyu ospanlivo zívól. "Nepriđu, no keby hej, zobuď ma. No nieže ma budeš otravovať iba preto, že si počul nejaký vietor či praskanie. Sed tu pekne v kresle a kontroluj kamery. Iba ak ony niečo ukážu, daj mi vedieť. Je to jasné ?" Tim neveselo prikývol. Hlavou mu pulzovalo množstvo pochybností, no rozhodol sa nechať si ich pre seba. Podvedome cítil, že v tomto dome sa deje čosi oveľa závažnejšie než bol Atreyu ochotný pripustiť a z jeho vystupovania už stihol pochopiť, že pravdu by mu nepovedal aj keby ho o ňu požiadal. Aj preto si zaumienil, že si ju zistí sám. Najprv však bude musieť počkať, kým kamarát nezaspí. Skôr než opätovne zaľahli, Atreyu priložil do krbu a Tim znova skontroloval kamery. Zo záberov jednotlivých špiónov nič nenasvedčovalo, že by mali nastať problémy. Zababušení do spacákov, Atreyu ešte hodnú chvíľu rozprával o pohnutej histórii domu, no Tim na to nijako nereagoval. Čím menej bude hovoriť, tým skôr ho uspí. Jeho intuícia sa potvrdila. Netrvalo ani pätnásť minút a Atreyu začal sliepňať. Hlava mu klesla a aj napriek niekoľkým strhnutiam, bolo jasné, že telo mu zmáha spravodlivá únava. Tim ešte dobrú štvrthodinku ostal v úplnej tichosti, až kým zo susedného kresla nezačalo prichádzať pravidelné chrápanie. "Atreyu ?" Zašepkal, opatrne si rozpnúc spacák. "Atreyu počuješ ma ?" Menovaný sa zamrvil v kresle, no viečka ostali pevne zavreté. Opakujúce sa výdychy naznačovali, že vyčerpaný spolubojovník už dorazil do hlbokej fázy non-REM spánku. Tim sa opatrne vysunul zo spacáku. Pištoľ i baterka ležali na stole pred monitormi. Zodvihnúc ich bez najmenšieho šelestu, vyskočil na nohy. Vykonajúc krok vpred, uvoľnená parketa zaprašťala. Tim v duchu zakliat. V absolútnom tichu vstupného vestibulu znel odporivý pazvuk ako výstrel z dela. Našťastie, Atreyu spal nerušene ďalej.

Našlapujúc po špičkách, podarilo sa mu pristúpiť k dverám prechodovej chodbičky. S obavou ich otvoril. Mal šťastie. Staré, roky nenaolejované pánty ostali mĺkve a ani závan náhleho prievanu nenarušil ticho vestibulu. Pohľadom skontrolujúc priateľa, vstúpil dnu. Tentoraz nezamieril k pivnici. Vybehnúc po schodoch, zastal pred zatvorenými dverami moderne vybavenej kúpeľne. Tlakom, ťukaním i údermi vyskúšal ako stenu tak i zrkadlo, no bez efektu. "Do kelu aj s tým ?" Zavrčal sklamente. "Nemohlo sa mi to zdať. Bolo to ozajstné. Videl som to." Nech si Atreyu hovorí čo chce, jeho nepresvedčí. Čo sa stalo, stalo sa a on tomu musí prísť na koreň. Ale ako ? Postávať tu v chlade celú noc nemohol, a aj keby, akú mal istotu, že sa jav zopakuje ? Niečo by však predsa len mohol skúsiť. Kamera ! Nápad jednoduchý, no o to geniálnejší. Rozbehnúc sa po schodoch, zamieril do vestibulu. Prechádzajúc okolo pivničných vrát, prudko zastavil. Magnetizovaný pohľadom na dvere luskol prstami. Keď môže kamerou nakuknúť do kúpeľne, prečo by nemohol pozrieť aj tam dolu ? Pánty zavírgali. Prievan z hlbín podzemia mu rozduchal frizúru. Cesta do pivnice bola voľná. Vstúpiac do miestnosti k krbom, preskočil uvoľnenú parketu a schmatol ovládací joystick, aby kruhovým spínačom spustil ovládanie prvej kamery. Tá dokončiac jednu z obvyklých obhliadok zastavila na konci chodby, očakávajúc ďalšie príkazy. Ťuknutím po prednom tlačítku Tim špióna aktivoval. Jemným pohybom prinútil obraz skrútiť sa doprava, aby posunom pákového ovládača uviedol prístroj do pohybu. Skvelé zariadenie reagovalo perfektne. Ustálený obraz takmer nekmital, zaostrovanie fungovalo automaticky a keď špión zmizol v prechodovej chodbičke, kamera automaticky preskočila do režimu nočného videnia. Vedúc ho strmými schodmi, nemusel mať obavy z nárazu do stien. Dokonalé zariadenie vybavené laserovým čidlom sa prekážkam vyhýbalo aj bez ľudského zásahu. Keď dorazil do pivnice, nočné videnie nahradil štandardný režim. Dôvod bol prostý. Tim pri splašenom úteku zabudol vypnúť svetlo. Drobná chybička teraz pomohla. Snímač elegantným plachtením zaujal pozíciu pred masívnymi dverami. Chvíľu trvalo, kým Tim jemné ovládanie zvládol natoľko, aby citlivý prístroj dokázal natočiť k úzkej štrbine medzi rámom a dverami. Len čo lúč monitorujúci vzdialenosť prenikol otvorom, špičková optika prispôsobila objektív zmeneným podmienkam. Obraz dverí sa rozostřil a chlapcovi za monitorom ukázal to čo ho najviac zaujímal. Bočnú stenu jaskyne pokrýval jemný povlak nazrážanej vody. To, že netvorila kvapky, ktoré by krasovým útvárom vdýchli život znamenalo, že vrstva priľnavej tekutiny musí byť mimoriadne tenká. Asi ako tá na stenách schodiska. Zacieliac kameru o kúsok vyššie, povrch steny nadobudol zvlhnutý charakter, stále však ostávajúc hladký. To podstatné čo sa zmenilo bola prítomnosť zvláštneho oparu. Ako lesklá fólia, ružovkastý srieň pokýval kúsok stropu i drobný skalný výbežok. Sýta žiara neprirodzeného odtieňu nemohla pochádzať z pivnice. Skôr to vyzeralo, akoby steny svietili samé. Chvejúc sa vzrušením, Tim sa naklonil k obrazovke papierovo tenkého monitora. Zväčšený obraz ukázal detaily, ktoré predtým nevidel. To čo považoval za svetelnú žiaru pri podrobnejšom rozlíšení nadobudlo podobu drobných kryštálikov neznámej látky. Na jej povrchu dokázal rozoznať jednotlivé vrstvy svetielkujúceho materiálu, ktoré na obrazovke monitora neodškriepiteľne pulzovali. "To nie je možné ?" Pomyslel si napäto, ešte viac priblížiac obraz. Bohužiaľ, výkonná kamera už bola na maxime čo potvrdila upozorňujúca hláška na okraji monitora. Tim posunul výrez doľava. Stena nadobudla vlnitejší charakter. Miniaturne čiastočky krištáľov neustále pulzovali, no ich intenzita máličko zosilnela. Na definitívny záver bol však otvor príúzký. Čoskoro ho zakryl rám dverí a aby toho nebolo málo, obrazovku preťal krátky nápis. "Vykonávam kalibráciu." Vložený program spúšťaný v desaťminútových intervaloch prinútil sledovacie zariadenie prejsť do automatického

režimu. Tim iba bezmocne mohol sledovať, ako zamieriac schodiskom na prízemie, malý špión pokračuje v nudnej prehliadke miest, ktoré už dnes prezrel minimálne 30 krát. Frustrovaný zbytočným úsilím, klesol do kresla. Kým kamera skontroluje ľavý trakt prízemnia a opätovne sa stane ovládateľnou, prejde dobrých 5 minút. Dost' času na premýšľanie. Kútikom oka pozrel na priateľa. Obrátený chrbtom, Atreyu stále tvrdo spal. Jeho výlet do podzemia vôbec nezaregistroval. Aj keď záznamy z kamery ostávali uložené v pamäti špióna, ani hrozba prípadného odhalenia Tima veľmi netrápila. Tajomná komora so svetielkujúcimi stenami. Je možné, aby práve tam Smithson s kumpánmi ukryli niečo čo by mohlo vyzradiť tajomstvo ich pánov ? Ak áno, prečo prieskumné tímy XCOM, ktoré v minulosti dom niekoľkokrát preskúmali nič nenašli ? Atreyu predsa spomínal trojicu chlapcov v ich veku, ktorí vilu navštívili iba nedávno. "Možno to vtedy ešte nesvietilo ?" Blúdiac očami po miestnosti, zrak mu skĺzol k veľkému obrazu pôvodného majiteľa. Uhrančivý pohľad vyťahnutého muža aj napriek jeho dávnemu zmiznutiu (možno smrti) spôsoboval nepríjemné mrazenie. Predstava, že by postava mohla z obrazu zostúpiť Tima nenechávala chladným. Chcel pozrieť iným smerom, no spomienka na chvíľu keď vstupovali do domu ho prinútila k opaku. Rám. Práve na tom mieste Atreyu šmáral rukami, akoby tam čosi hľadal. "Žeby tajné tlačítko, ktorým sa otvárajú dvere v pivnici ?" Fantázia začala pracovať na plné obrátky. Okolnosti však chceli, že ju vlastne ani nepotreboval. Teraz keď kamarát spí, môže aj sám zistiť čo tam hľadal. Vyskočiac do stoja, nápadom bol tak zaujatý, že znova takmer šliapol na uvoľnenú parketu. Uskočiac do strany, zavadil o popruh svojho ruksaku. "Okuliare !" Celkom na nich zabudol. Darček od Atreyu by sa mu teraz mohol hodiť. Tim nemusel dlho hľadať. Strategicky zapichnuté do bočného vrečka, našiel ich okamžite. Skôr než si ich nasadil, pristúpil k obrazu. Spodná hrana masívnej maľby začínala vo výške pliec. Trochu sa predkloniac, pozrel na vodovodnú dosku. Osvetlená plápolajúcou žiarou blízkeho ohňa, okrem množstva pavučín a sadzí uvidel aj čosi iné. Dvojica nevelkých kužeľovitých predmetov čiernej farby vytrčala zo steny hneď pod rámom. Umiestnené po okrajoch, pripomínali úchytky akými sa nástenné predmety pripevňujú k stenám. Tie však obvykle majú tvar písmena L, zatiaľ čo drobné výčnelky boli jasne kužeľovité. Aj napriek sálavej páľave blízkeho plameňa, Tim pristúpil bližšie. Hladký povrch oboch predmetov neniesol stopy všadeprítomného prachu. "Musí to byť ono !" Pomyslel si, siahnuc na prvý z nich. Pocit chladu ho prekvapil. Spodný rám trochu nelogicky umiestneného obrazu dlhotrvajúci oheň celkom rozhorúčil, no predmet z kovu, ktorý by mal mať ďaleko lepšie teplo vodivé vlastnosťami ostal chladný. Skúsil úchytku potiahnuť, keď mu padla do dlane. Strhnúc sa, napadlo ho, že teraz sa naň ťažký obraz zosype, no masívny rám ostal bez pohybu. Odstúpiac nabok, pozrel do dlane. Malý kužeľ nemal žiadne výčnelky, ani závit, ktorými by ho bolo možné k stene pripútať. Neucítil ani lepkavú hmotu - pozostatok niekdajšieho lepidla. Okrem tmavého povrchu a zaobleného špicu nebol ničím zvláštny. Prehadzujúci si ho v dlani, Tim nerozumel aká sila mohla kúsok kovu udržať na stene. "Žeby to bol magnet ?" Ak by to tak naozaj bolo, pri snímaní by musel ucítiť príľnavú silu magnetického poľa. Trochu sklamaný z bezvýznamnosti nálezu, obzrel sa po miestnosti kam by kužeľ ukryl tak, aby to kamarát nezistil. Keďže po hrabaní v šuplíkoch netúžil, strčil si drobný objav do vrečka s tým, že až budú odchádzať, niekam ho hodí. Odstúpiac od ohňa, pohliadol na najľavejší monitor. Špiónážne zariadenie už dokončilo pravú stranu chodby na prízemí a začalo s prehliadkou protíľahlých miestností. Tim nadvihol okuliare. Na pohľad celkom obyčajné a predsa iné. Na lavičke v parku nimi uvidel neviditeľný komunikátor na kamarátovom zápästí. A aj keď ani sám nečakal, že by nimi niečo odhalil, len čo si ich nasadil nasledoval

šok. Všetky steny v miestnosti, vrátane stropu i podlahy pokrýval svetielkujúci povlak blankytného sfarbenia. Matéria neznámeho zloženia obaľujúca steny, nábytok, okná a dokonca i luster v pravidelných cykloch získavala na intenzite, aby ju o pár sekúnd stratila. Svojou žiarou pripomínala svetlo neónových žiaroviek, ktoré vzniká v uzatvorených nádobách plných inertného plynu po privedení vysokého napätia. Tim si Atreyu darček strhol z tváre. Len čo tak urobil, žiara zmizla. Vidieť ju mohol iba s okuliarmi na nose. Skôr než ich opätovne vyskúšal, pozrel na priateľa. Atreyu stále driemal, a Tim ho ani nemal v úmysle budiť. Podvedome cítil, že ak by mu o objave povedal, skutočnú pravdu sa nikdy nedozvie. Nie. Túto záhadu odhalí sám, aj bez jeho pomoci. Dávajúc pozor, aby nešliapol na uvoľnenú parketu, pristúpil k stene nad krbom, kde sálanie vyzeralo najintenzívnejšie. Dotkol sa jej, no nič. Prsty prešli priehľadnou vrstvou bez toho, aby čokoľvek ucítil. Neprekvapilo ho to. Nepochyboval, že nech už žiarenie pochádzalo odkiaľkoľvek, steny domu pokrývalo celý čas. A nielen tie. Zamieriac k skrinke na topánky vedľa vchodových dverí, opatrne poodchýlil najvyššiu policu. Blankytný jas okrem vnútra poličky pokrýval i staré, rozpadajúce sa papuče - jedinú obuv, ktorú skrinke obsahovala. Nadvihnúc ich, prúd neznámej energie prešiel z police na topánky, takže v rukách teraz držal staré, mol'ami rozožraté papuče, ktoré navyše i svietili. Bizarný výjav by za normálnych okolností celkom určite predstavoval zdroj zábavy, no teraz len Tim hodil papuče späť do police, sústrediac pozornosť na zaprášenú vázu. Položená na skrinke, pomaličky ju nadvihol, sledujúc moment, kedy sa žiara oboch predmetov od seba oddelí. Na prekvapenie, separácia prebehla úplne prirodzene, akoby nielen skrinka, ale aj samotná váza obsahovala vlastný zdroj modrastého svitu. Chvíľu si ju prezerajúc, vrátil vázu späť na svoje miesto. Pripadal si ako v sne. To čo videl mu prišlo natoľko neuveriteľné, že v jednej chvíli aj zapochyboval či to čo zažíva je skutočné. Slediac po vestibule, znova si všimol, že modrastá žiara je na náprotivnej stene o čosi intenzívnejšia. Schmatnúc baterku i zbraň, zamieril k prechodovej chodbičke. Slnéčné okuliare šero nedlhého koridoru znásobili, no baterku zažínať nemusel. Modrastý povlak nadobudol sýtejšiu farbu a pulzovanie zrýchliло periódu. Otvorené vráta do podzemia ho prinútili nazrieť dnu. Strop i steny schodiska pokrývala rovnaká žiara. Postupujúc s maximálnou obozretnosťou, po tretíkrát za dnešný večer zostúpil nadol. Kým steny vo vestibule i prechodovej chodbe obaľoval tenký povlak neznámej energie, podzemie doslova blčalo. Tmavomodrá, niekde až tyrkysová žiara pokrývala úplne všetko. Sálavé svetlo bolo natoľko intenzívne, že miestami bolo nemožné rozlíšiť kde končí stena a kde začína zariadenie pivnice. Police i objemné demižóny splývali s okolím, až sa zdalo, akoby ich steny roztápali. Tim si na chvíľu musel zložiť okuliare, aby nezačal slziť. Zvedavosť však prekonala i obavy o zrak. Orientujúc sa rukami, pristúpil k padnutej plechovke. Keď ju zodvihol, modrastá žiara mu pokryla dlane až k zápästiam, akoby ich mal namočené do nejakej peny. "Nie, nič sa mi nestane." Pomyslel si, vrátiac hrdzavú nádobu na spodnú poličku. Chcel sa vzpriamiť, keď ho medzi sklenenými nádobami naplnenými pestrofarebnými kyselinami upútal červenkastý bod. Modrasté žiarenie tu prechádzalo do sýtočerveného odtieňa. Zložiac si okuliare, v šere toho Tim veľa nevidel. Skúsil aj baterku, no zbytočne. Haraburdia prekážajúceho vo výzore bolo priveľa. S búšiacim srdcom vliezol do regálu. Napätie ním tak lomcovalo, že dokázalo potlačiť aj prirodzený odpor k špine a pavučinám. To čo ho zaujímalo najviac ležalo v prachu pred ním. Odsunúc nádobu plnú svetlohnedej kvapaliny, natiahol dlaň k žiariacemu bodu. Ucítil čosi chladné a hladké. To čosi mu ostalo v dlani. Viac nepotreboval. Ako had šmýkajúci sa do bezpečia, aj útlemu chlapcovi sa vlnivými pohybmi podarilo vyvliecť sa z police. Vyskočiac na nohy, voľnou rukou si zrazil

okuliare z tváre. Kužeľ. O niečo väčší ako ten čo našiel pod obrazom, no predsa podobný. Siahnuc do vrecka, oba nálezy položil na poličku. Keď naň pozrel Atreyu darčekom, očakávané sa stalo skutočnosťou. Dvojica drobných predmetov žiarila rovnakou farbou. To mohlo znamenať len jediné. Ani jeden z nich nebol súčasťou domu a Atreyu ich sem musel umiestniť skôr, než sem vstúpili. "Prečo by to však robil?" Tim nevedel. Ani sám netušiac či z vlastnej vôle, alebo mu to vnukol šiesty zmysel, no čosi ho prinútilo pozrieť doľava. V okamihu zmeravel. Na mieste kde mali stáť kovové dvere žiadne neboli. Namiesto nich naň zo steny civel tmavý otvor - vstup do útlej jaskyne. Diera na rozdiel od ostatných častí podzemia vyžarovala jemný ružovkastý odtieň, hoci okolité steny bľali purpurou. Zabudnúc na baterku i zbraň, podišiel k otvoru. Vysekaný v skale, hladké obrysy pôsobili, akoby ich vymlela voda. Natiahnuc prst čakal, že ukazovák narazí na prekážku, no ruka prenikla dovnútra, akoby jej v ceste naozaj nič nestálo. Okuliare mu druhýkrát za poslednú minútu skĺzli z nosa. Pred Timom stála skutočná jaskyňa. Steny pokryté ružovkastými čiastočkami pravidelne blikali a spolu s vlhkosťou vytvárali zvláštny opar, ktorý už videl na záberoch kamery. Zohnúc hlavu, vstúpil dovnútra. Nízka komora s oblúkovitým stropom pripomínala podzemné priestory jaskyne z ???0 parku. Po ľavej strane pomedzi vytŕčajúce skaly viedla úzka cestička. Tim si musel stať obkročmo, aby ňou prešiel. Strop ešte väčšmi klesol. Pretisnúc sa na druhú stranu, ocitol sa v kónickej sále. Na rozdiel od ostatných častí domu, steny tejto pokrývali tisíce drobných kryštálikov blikotajúcich v nekonečných variáciách miliónov farieb. Ohromujúce divadlo aké nie je možné vidieť ani v legendami opradenej Jantárovej komnate bralo dych. Vyzeralo to, akoby steny ktosi obsypal tisíckami drahokamov čakajúcich len na svojho objaviteľa. V strede sály vyrastal zo zeme skalný výbežok v tvare kvetu, na vrchole ktorého ležalo drobné jazierko plné ružovkastej tekutiny. Na jeho hladine plávala tmavozelená guľôčka, ktorá podobne ako okolitá tekutina vydávala sýty jas. Tim zalapal po dychu. Otvoril ústa, akoby chcel čosi povedať, no úžas mu sňal myšlienky z perí. To čo videl bolo tak fascinujúce, že akýkoľvek pokus opísať svoje pocity slovami by poškvrnilo tento krásny okamih. Cítil, že prišiel na niečo veľké, objavil záhadu tohto domu, hoci jej význam stále netušil. No v tejto chvíli na tom vôbec nezáležalo. Unesený pohľadom na drobný zázrak, všimol si ako sa jeho objem náhle zväčšil, aby o pár sekúnd nadobudol pôvodnú veľkosť. "Hýbe sa!" Tim opantalo vzrušenie. Guľôčka vyzerala tak očarujúco, že túžil po jej dotyku. Podíduc bližšie, v poslednej chvíli dlaň odtiahol. Nie, nemal strach, že by mu guľka mohla ublížiť. Len bázeň z jej krásy ho prinútila zastaviť. "Čo si zač?" Šepol s úsmevom na perách. Meravo ju obdivujúc, pod nohami ucítil jemný záchvev. Slabý, takmer neciteľný otras ho nepripravil o rovnováhu, no prinútil pozrieť na dlážku. Ako ostatné časti sály, aj podlaha obsypaná ligotavými kryštálikmi pokojne pulzovala. Intenzita jej žiary sa v pravidelných intervaloch opakovala, dokonale tak kopírujúc zmeny objemu guľičky. Tim načiahol dlaň, prstami zachytiac znížený strop. Aj tu pocítil vibrácie. Ako dlážka tak aj steny miestnosti neznáma sila posúvala nahor, aby o chvíľu klesli. Aj napriek potenciálne nebezpečnej situácii, Tim strach necítil. Snáď za to mohol úžas z jaskyne, no tušil, že mu nechce ublížiť. Držiac sa steny, znova sa pousmial. "Dýcha. Tá stena nie je mŕtva. Ona žije!" Ak by ho teraz kamarát počul, určite by ho vysmial, no Tim si bol nad všetky pochybnosti istý, že to čoho sa dotýka musí mať biologický pôvod. Že sa nemýli potvrdzovalo aj prúdenie vzdušných más, ktoré jaskyňa v opakujúcich sa intervaloch nasávala do svojich útrob, aby ich o pár sekúnd opätovne 'vydýchla'. Neskutočné zistenie. Počas dlhých večerov strávených štúdiom ufologickej literatúry si Tim mnohokrát predstavoval, akoby asi tak mimozemský život mohol vyzeráť. A hoci väčšina kníh opisovala vesmírnych

návštevníkov s'aby modelov vystrihnutých z módnych časopisov, Tim nikdy nepochyboval, že skutočnosť bude ďaleko rozmanitejšia. Vesmír nemôže byť natoľko skúpy, aby na trón svojho snaženia posadil bytosť neforemného tvaru so štvoricou nepraktických končatín, nedokonalými orgánmi zraku, sluchu i čuchu umiestnenými na prerastenej vyrážke nazývanej hlava. Nie, vesmír v sebe skrýva ďaleko viac originality, než si ktorýkoľvek pozemšťan dokáže predstaviť. A Tim mal konečne dôkaz. Keby tak len mal pri sebe kameru, aby to čo videl mohol natrvalo zaznamenať. Nanešťastie, mobil nechal vo vestibule. Mohol by poň síce skočiť, no v hĺbke duše cítil, že kým by sa sem vrátil, jaskyňa by už neexistovala. Nie, nesmie odísť, kým nezistí viac. Ale ako ? Okrem pištole a okuliarov si žiaden z Atreyu prístrojov nezobral a driemajúci kamarát mohol kľudne spať až do rána. Tak dlho tu ostať nemohol. Unesený krásou zelenkastej guľičky, cítil čoraz väčšiu túžbu chytiť ju. Stačilo by aj jemné štouchnutie, uistiť sa, že je skutočná. Keď priblížil dlaň, pocítil drobný nárast teploty. Pulzujúca guľka okrem viditeľného svetla musela emitovať aj infračervené žiarenie. Tim sa načiahol ešte viac. Končekmi prstov oblú záhadu takmer pohladil. Ešte malý kúsoček... Telom mu preblesol elektrizujúci záchvev. Nebol to výboj skutočnej elektriny. To len dotyk s hebkou látkou nepasujúcou k tomu o čom ho presvedčal zrak ho zaskočila. Čakal, že ucíti pevný povrch z kameňa či dokonca kovu, a nie hmotu viac pripomínajúcu tkanivo živej bytosti. Zachvátilo ho ešte väčšie vzrušenie. Chytiac drobný zázrak do dlane, pripadal si akoby zvieral navlhčenú špongiu. Kvapky ružovkastej kvapaliny mu pretekali pomedzi prsty, farbou i skupenstvom pripomínajúc mliečny pudíng, aký mu mama občas zvykla robievať. Prsty mu stiahol kŕč. Nechcel guľičku zovrieť, ani rozpučiť. To iba jej krása ho opantala natoľko, že to si chcel vyskúšať aké to bude oblapiť ju zo všetkých strán. Veľká chyba. Ak by tušil čo bude nasledovať, určite by nohy zobral na plecia skôr než do jaskyne vstúpil. Zelenkastý poklad, až doteraz vyžarujúci príjemné teplo, v okamihu stratil všetku energiu. Mrazivý chlad prinútil Tima roztvoriť prsty. Guľka mu vyskočila z dlane a čľupnúc do jazierka, ktoré začalo divoko bublať. Lepkáva hmota sa nafukovala, vytvárajúc veľké bubliny. Podstavec zasiahli prvé otrasy rovnako ako dlážku pod ním. Tim pozrel nad hlavu. Ligtavé drahokamy divoko blčali, nadobúdajúc čoraz väčšiu intenzitu. Strop v mieste kde stál, nebezpečne poklesol. Stena, ešte pred malou chvíľu vytesaná v pevnej skale, sa prehla a vyduť pripomínajúca organické chápadlo dosiala až k jeho tvári. Tim si uvedomil, že ustupuje. Kolená mu podskakovali po zvlnenej podlahe a topánky sa zabárali do lepkavého slizu v ktorý sa dlážka menila. Úzky priechod z jaskyne začal zarastať. Tim s hrôzou sledoval ako dvojica skalných výbežkov medzi ktorými musel prejsť obkročmo smeruje k sebe. Iba s námahou vytiahol zo slizovitej hmoty topánky. Lepkavé fragmenty zachytené na podrážkach pripomínali syr pri vypražení. Skloniac hlavu v hlbokom predklone, v poslednej chvíli sa mu podarilo prestrčiť sa úzkym otvorom. Vbehnúc do vstupnej časti jaskyne, v mieste, kde pred niekoľkými minútami civil voľný priechod do susednej pivnice zo stien teraz vytŕčali ostré výčnelky železobetónových podpier. Nebol čas na premýšľanie čo za strašné sily prinútili steny k pohybu. Tim mohol reagovať iba reflexívne. Preskočiac zužujúcou sa škárou, vpadol do zničenej pivnice. Police, obrie demižóny, nádoby plné kyseliny, plechovky, fľaše zo skla i nosníky držiace kovové regále zdeformovali nepochopiteľné procesy v nepoznanie. Niektoré roztečené iné zas rozťahnuté, či nafúknuté, vyzerali akoby v jedinej chvíli stratili svoje skupenstvo. Obrie kvapky do hnedo sfarbenej hmoty padali zo stopu, vytvárajúc po dlážke bariny z ktorých vyrastali štruktúry organických tvarov, pripomínajúce výhonky rastlín. Dlhé špirálovité rúrky vyrážali zo stien ako rotujúce vrtáky a výrony plynu opúšťajúce v pravidelných početné škáry znemožňovali

dovídiť na koniec chodby. Desivý výjav ako z psychotického delíria Tim nemal šancu vnímať, nieto ešte pochopiť. Pud sebazáchovy veľil jedinú. Lomoz prichádzajúci z podzemia konečne dosiahol intenzitu potrebnú na prekročenie prahu medzi spánkom a bdením. Atreyu, až doteraz pohodlne spočívajúci v kresle, otvoril oči. Ospanlivo zívnuv, pomyslel si, že vytrvalé natriasanie čo ho pripravilo o spánok spôsobil Tim. Keď však k nemu pribudlo i hrozivé praštanie pripomínajúce lámanie dreva, vyletel do pozoru. Zababušený v ruksaku, do tretice za dnešný večer stratil rovnováhu. Hrešiac ako pohan, prudkými pohybmi sa vysúkal zo zajatia páperového vaku. Kým vyskočil na nohy, podlahu už zmáhalo intenzívne chvenie. Šestica tenučkých monitorov neskonštruovaná do podobných podmienok popadala na dlážku. Nevšímajúc si ich, priskočil k dverám. Zalomcujúc kľučkou, mocné pánty zavrzgali, no dvere sa ani nepohli. Niečo iné však predsa len zmenilo svoju polohu. Kľučka. Mosadzná páka mu ostala dlani. Atreyu so zdesením sledoval ako to čo pred chvíľkou vyzeralo ako pevný kov sa mení v tmavohnedú mazľavú hmotu, pretekajúcu mu pomedzi prsty. Látka rovnakého sfarbenia i konzistencie pokryla horný okraj dverí, aby sa spojac s okolitou stenou zliala do nechutnej brečky. Atreyu ako v tranze ustúpil. Pohľadom šľahol na kreslo, v nádeji či by jeho čalúnenie neposlúžilo ako utierka pre zašpinenú dlaň. Skôr než zámer stihol zrealizovať uvedomil si, že ako kreslá, tak i stolík pred nimi postihol rovnaký osud. Jedno zo širokých operadiel nevydržiac pôsobenie gravitačných síl odpadlo, aby klesnúc na dlážku vtieklo do koberca pokrytého rovnakou hmotou. Atreyu chcel vykročiť vpred, no topánka ostala zakliesnená v roztečenej podlahe. Vynaložiac neľudskú námahu, dlhé cári lepkavej hmoty oblepujúcej podrážky menili každý krok v utrpenie. Po chvíli trvajúcej celú večnosť dokrival ku krbu. Ako jedna z mála vecí vo vestibule, kamenné ohnisko si zachovalo pôvodný tvar, rovnako ako aj obraz nad ním. Klesnúc do podrepu, siahol pod rám. "Do riti aj s tým !" Výkrik naplnený beznádejou zarezonoval rozpadajúcim sa vestibulom. V rovnakej chvíli Tim preskočil kaluž hnedastej tekutiny a umne sa vyhnúc skrúteným regálom i klesajúcemu stropu vpálil na schodisko. Teraz už nedokázal vnímať okolitý svet. Sústredený na jediný cieľ, nevšiml si bublinami posiate steny, ani schody tancujúce pod nohami. Všetku pozornosť upriamil na zužujúci sa pás šera, jediný východ zo strašného podzemia. Posledné schody musel prekonať plazením. Keď prepadol cez otvor na vrchole schodiska, ten bol natoľko úzky, že ním ledva preliezol. Pristanúc na dlážke prechodovej chodbičky, vôbec si neuvedomil, že prvýkrát od chvíle čo je v dome tu nie je tma. Steny plápolali modrastým žiarením aj bez toho, aby na ne musel hľadieť okuliarmi. K smrti vydesený, vyrazil k dverám do vestibulu. Zbytočne. Veľké kvapky hnedastej tekutiny zatarasili cestu von. Ocitol sa v pasci. Terasa ! Vstup do jedálne bol ešte vždy voľný. Keď vpadol do priestrannej miestnosti, uvedomil si, že sálu nepostihol osud ostatných častí domu. Na niektorých miestach už začínali zo stropu vytŕčať hnedasté kvaple, no vybavenie jedálne vrátane priestranného stola i toho najpodstatnejšieho - vstupu na terasu ostali neporušené. Priskočiac k skleneným dverám oddeľujúcim jedáleň od vonkajšej terasy, chcel schmatnúť masívnu kľučku - poslednú prekážku na ceste von, no z dverí namiesto kľučky vytŕčal neforemný útvar, pomaly vtekajúci do dreveného rámu. Nad hlavou mu čosi zaprašťalo. Napnutý až do krajnosti, Tim obrátil pozornosť k zdroju odporného pazvuku. Luster. Masívny kolos s desiatkami lampičiek zmenila strašná sila v nepoznanie. Vetvy osemramenného svietidla ako chápadlá obrie neorganického hlavonožca vyrážali do strán sápadúc sa po najbližšej koristi, zvonovité kahančeky premenené v odpudivé prístavky sa divoko nadúvali, aby rotujúc okolo vlastnej osy pátrali po miestach o ktoré by sa mohli čo najľahšie zachytiť a elektrické sviece pripomínajúce dlhé jazyky už dychtivo vyčkávali

na svoju potravu. Tim nedokázal ani ceknúť. Urobiac krok vzad, upútala ho veľká almara okolo ktorej prebehol keď vchádzal do miestnosti. Drevený kus nábytku nafúklo tak, že vyzeral ako obria bublina. Dvojkridlové dvere i vitrínka splynuli do jediného celku a zväčšujúc svoj objem, siahali až k vedľa stojacim dverám. Tie, ešte vždy vyvalené dokorán, otvor v stene už stihol čiastočne zarásť dlhým kvapľami stekajúcimi z horného rámu. Tim pochopil, že ak nič nespraví, je po ňom. Jedinou nádejou ostalo sklenené priečelie vonkajšej terasy. Z jedálenského stola schmatol krištáľovú vázu (jednu z mála vecí čo si zachovala pevné skupenstvo) a šmaril ju doprostred najväčšieho z okien. Namiesto očakávaného rinčania rozbitého skla váza neškodne vletela do sklenenej membrány. Energia nárazu zanechala v tekutom materiáli hlbokú brázdú, no ani vysoká rýchlosť objemného projektilu ním nedokázala preraziť. Tim len bezmocne mohol sledovať ako tekuté 'sklo' vázu rýchlo obaľuje až kým obe doteraz nezávisle predmety nesplynuli v jeden. Posledná možnosť úniku padla. "Atreyu !" Chlapcov prenikavý ston naplnil celú miestnosť. Okná a steny zarezonovali, no nie vďaka sile jeho hlasu. Tim si uvedomil, že zem mu pod nohami začína vibrovať. Podlaha i koberec posiali výdute i dlhé praskliny do ktorých vtekali zbytky ešte neroztečeného nábytku. Dlhé kvaple opadávajúce zo stropu sa v podobe obrích kvapiek trieštili po dlážke. Jedna z nich zasiahla jedálenský stôl po Timovej ľavici prelomiac ho na dve nerovnaké polovice, ktoré pod vlastnou ťarchou skolabovali do seba. Obrazy popadali zo stien a stoličky s vysokými opierkami pohltit zničený stôl. Na mieste kde Tim stál podlaha prudko nadskočila. Stratiac rovnováhu, iba dopoly roztečené kreslo zamedzilo pádu. Keď odtiahol ruku uvedomil si, že časť kresla mu ostala v dlani. Čalúnenie i drevený skelet nahradila hustá lepkavá tekutina zemitej farby, v ktorú sa dom postupne premieňal. Šuchot nad hlavou ho prinútil uskočiť. Obria kvapka odporného slizu dopadla rovno pred neho. Kúsky lepkavej hmoty mu pofrkali tvár i šaty. "Nie !!!" Skríkol Tim, chrániac si tvár dlaňami. Chcel znova vykriknúť, keď sa stalo čosi neočakávané. Snáď zúfala prosba bezbrannej bytosti zapôsobila ako čarovné slovo, pretože celá skaza v jedinom okamihu pominula. Lomoz, praskanie stien i dunivá ozvena dopadajúcich kvapiek - všetko utíchlo. Tim si sňal ruky z tváre. Dlážka, steny, strop, okná i nábytok ostali poskrúcané, povytáčané, zdeformované silou, ktorú v poslednej chvíli čosi prinútilo zastaviť. Bublina veľká ako futbalová lopta mu ovísala priamo nad hlavou. Stačili 2-3 sekundy a mohutný kolos by ho nepochybne zmátnil. S očami prišpendlenými k nebezpečnej nástrahe vykonal opatrný krok vpred. Preskočiac dieru v zemi, podarilo sa mu dostať do prostriedku zdevastovanej miestnosti. Otvor po dverách do prechodovej chodbičky stále disponoval dostatočnou šírkou, aby ním skúsil preliezť, alebo aspoň zavolať na kamaráta, ak je ešte nažive. Preskočiac ďalšiu dieru, zamieril ku dverám, keď zozadu k nemu doľahol zvuk pripomínajúci miesenie betónu. "Bože." Pomyslel si Tim, pomaličky otočiac hlavu. Z náprotivnej steny ležiacej za zbytkami jedálenského stola vytŕčal zvláštny útvar. Na rozdiel od iných vydutí pokrývajúcich dlážku, túto ešte i teraz neznáma sila pozvoľna dotvárala. Aj napriek šeru, Tim dokázal rozoznať ako jednotlivé kusy hmoty do seba vtekajú, meniac svoj tvar v čosi celkom iné - až priveľmi známe. Náhle ustrnul. S ústami dokorán civel na tvár. Ľudskú tvár vytesanú, či skôr odliatu v stene. Aj keď črty ešte nemala dokončené, v neskutočnej skulptúre spoznal Tim sám seba. Kadere vlasov padajúce do tváre, dlhé mihalnice nad veľkými očami i úzke pery. Preglgo!. Ak by na rukách nemal zbytky slizovitej hmoty, pretrel by si zrak, uistiť sa, že to čo vidí nie je iba sen. No udalosti, ktoré za posledných pár minút prežil boli až priveľmi reálne. Prapodivná energia stojaca za všetkým dokončila svoje dielo. Zo steny na Tima civel nemý pohľad vyplašených očí, na nerozoznanie od tých, ktoré na úchvatný výtvor v nemom úžase

civeli. "To nie je možné." Timovi oťaželi končatiny. Cítil ako stráca energiu. Kolená sa mu začali podlamovať a ruky iba márne hľadali oporu. Možno by aj odpadol, ak by bolo kam. No dopad na hrboľmi posiatu podlahu by takmer určite skončil vážnym zranením. Tim zalapal po dychu. Snáď to bolo iba vzrušením, no mal pocit, že vzduch je čoraz redší a každý nádych ho stojí viac úsilia. Za chrbtom mu čosi zašuchotalo. Vysilený pozrel cez plece. Viečka mu vystrelili dokorán. Snáď 2 yardy od neho vyrastala z dlážky ruka. Päť prstov, zápästie i lakeť. Ľudský úd neľudského pôvodu vypučal zo zeme ako hrozivý osteň. Vymodelovaná zo zemitej hmoty, dlaň bola natoľko široká, žeby bez problémov nahradila roztečené kreslo. Tim si v hrôze uvedomil, že úd k nemu smeruje. Zobierajúc posledné zbytky energie, chcel utiecť, no zvlnená dlážka mala iný názor. Zakopnúc o špičku jednej z vyvýšení, nasledoval neodvratný pád. Tim stihol dať ruky pred seba, no dopad na nerovný povrch ho odhodil na stranu. Zastonajúc od bolesti, zvalil sa na bok, temenom vraziac do inej vyvýšeniny. Trup mu skízol do škáry medzi dvoma kopčkami a otrasený chlapec prestal vnímať svet. Zrak zastrelo šero a okolité zvuky dostali dutý, až záhrobný tieň. Z nekonečných diaľav k nemu prenikol tichý, no rozoznatelný hlas. "Stonie, prestaň !!!" Intenzívny výkrik ochromil ostávajúce zmysly. Tim nepočul dupot dolných končatín prízraku preskakujúceho kopcovitú dlážku a nevidel ani rozžiarený kotúč, ktorý prichádzajúci zvieral vysoko nad hlavou. "Stonie, no tak, pusť ho. To som ja ! Čo má nepoznáš ?" Jagavý kotúč v jeho dlani zažiaril ešte viac. Šľahajúc ako bájna pochodeň Prométea, celú jedáleň naplnil oslepujúcim zábleskom. "Stonie, som z **???ORG** ! Čo ma nepoznáš ?" Skôr než Tima opustili posledné zmysly pocítil ako čosi mocné nadvihuje jeho telo do výšky. "Atreyu !" Hromový, neľudsky, chrapľavo znejúci hlas prehlušil všetko. Prsty obrovitárskej ruky ho obopli a Tim nadobro stratil vedomie. Tma a ticho pohltili každú myšlienku. Nevedel ako dlho bol v bezvedomí, ani čo sa s ním za ten čas dialo, no keď znova precitol, prvé čo pocítil bol hebký materiál. Jemná vláknina pripomínajúca hodváb ho štekľila na líci natoľko, až sa musel pousmiať. Krátky okamih pokoja, sľa machuľa na čerstvo natretej stene, skalila spomienka na posledné udalosti. Vzpriamiac sa, otvoril oči. Plamienok plápolajúci uprostred priestranného krbu zanikal v žiare materskej hviezdy cez vysoké okná naplňajúcej predsieň novým ránom. Neporušené steny, rovná podlaha, stolík so šesticou monitorov i veľký luster nad hlavou. Nič nenasvedčovalo, že by skaza, ktorá postihla zbytok domu dorazila až sem. Tim vyskočil do stoja, keď sa vstupná brána rozletela dokorán a dnu vstúpil Atreyu. Uzímený s kapučňou na hlave, v rukách niesol hľbu zasnežených konárov. Keď uvidel priateľa, tvár mu zažiarila. Odhodiac svoj náklad, priskočil k nemu. "Tim už si hore ? Ako ti je ? Nebolí ťa hlava ? Nie je ti zle ? Nechce sa ti zvracať ? Nemáš závraty ? Nie je ti blbo od žalúdka ? Vidíš dobre ? Nemáš rozmazaný zrak ? Počuješ ma ostro ? Nemáš horko v ústach ?" Sériu krátkych otázok Atreyu vychrlil v takom tempe, že aj keby Tim bol v úplnom poriadku, nevedel by na čo ako prvé odpovedať. Zmätene pozrúc po miestnosti, zvrtol sa na päte a skôr než kamarát pochopil čo chce vykonať, zamieril k dverám vedúcim do prechodovej chodbičky. "Tim, kam ideš ?" Atreyu výkrik nenašiel adresáta. Vpáliac do tmavej chodby, Tim zastal uprostred priestrannej jedálne. Tentoraz nemusel preskakovať diery ani dávať pozor na obrie kvapky lepkavej tekutiny. Jedáleň vyzerala tak ako keď sem vstúpil prvýkrát. Dlhý stôl obkolesený radom stoličiek, dvojica kresiel s hebkým čalúnením, nadrozmerný luster s desiatkami svietidiel, stará komoda, obrazy, priečelie, vonkajšia terasa. Všetko vyzeralo normálne. No zdanie mohlo klamať. O tom sa za posledné týždne Tim mal možnosť presvedčiť už mnohokrát. Pribehnúc ku kreslu, schmatol ho za opierku. Hebký materiál sa mierne prehol, no v dlani mu neostal. Spomienka na roztečené

kreslo ho prinútila pozrieť na šaty. Stopy po hnedastom slize boli preč. Ani líca či topánky nešpatila jediná škvrna. "To nie je možné ! To nemôže byť pravda. Nezdalo sa mi to." "Čo sa ti nezdalo ?" Laktom opretý o zárubňu, Atreyu prenikavo hľadela na priateľa. Stojac pred neosvetlenou chodbou, svetelný kontrast spôsoboval, že mu oči svietili. Nevšímajúc si ho, Tim pohľadom lietal zo strany na stranu. "Kde to je ? Kde sú tie veci ?" Atreyu podišiel bližšie. "Aké veci ?" Jagavý odraz jeho dúhoviek bol intenzívnejší než kedykoľvek predtým. "Tim, o čom to hovoríš ?" "Čo ?? No predsa všetky steny, okná, dvere, skrine, stoličky, kreslá, koberce... Všetko ! Všetko bolo iné. Roztečené !" "Roztečené ?" "Áno ! Čo si hluchý ?" Odsekol Tim zúrivo, neveriacky hľadiac na dlážku. "Zem sa nadvihovala a zo stropu viseli dlhé kvapky. Jedna spadla tu na stôl a zlomila ho. Ďalšia ma takmer zabila. A tá skriňa..." Tim priskočil k objektu svojho záujmu, zalomcujúc dvojkřídlovými dvierkami. "Celá sa nafúkala, akoby bola z gumy." Prebehnuť na opačný koniec miestnosti, zastavil pred stenou vedľa jedného z okien. S chvejúcimi prstami prešiel po jej hladkom povrchu. Nič, jediná nerovnosť. Vyhladená akoby ju včera postavili. "Bola tu tvár. Moja tvár." "Myslíš holograf ?" "Žiaden holograf ! Bola skutočná ! Vyrástla zo steny." Atreyu poklepal po pevnom materiáli. "Myslíš, tejto steny ?" "Vtedy vyzerala ináč. Bola ako z blata. Všetko sa tu roztekalo a menilo sa na sliz. Z povaly kvapkali veľké kvapky, podlaha sa triasla a boli v nej diery. A tá váza." Tim ukázal doprostred stola. "Hodil som ju do skla, no vôbec sa nerozbila, ale... Roztiekla sa." Atreyu pozrel na objemnú vázu vyrezanú z elegantného krištáľu. Tim čakal, že tak ako to mával vo zvyku vybuchne smiechom a začne si z neho uťahovať, no tentoraz prekvapujúco mlčal. Nepovedal jediné slovo, nenaznačil žiadne gesto a z tváre mu nešlo nič vyčítať. "Ty mi neveríš, však ?" Atreyu otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, no Tim ho predstihol. "Špióni ! Musí na nich niečo byť !" Skôr než myšlienku stihol dokončiť, vpálil do vestibulu. Šestica monitorov ešte vždy svietila, aj keď okrem čierňavy nič iné nezobrazovala. Tim vhuhol do kresla a trackballom v ruke začal sa prepínať medzi jednotlivými obrazovkami. Zbytočne. Okrem čísel určujúcich ku ktorému monitoru je guľčkový ovládač práve pripojený, mdlé zobrazovače neukazovali vôbec nič. "Čo je do **** s tým ?" Tim zúfale pozrel na priateľa. "Prečo to nič neukazuje ?" Atreyu mu vytiahol ovládač z rúk. "Pretože som špiónov už zbalil. Je ráno a misia je skončená. Už ich nepotrebujeme. Máme všetko čo sme chceli." "Ale ja ich potrebujem !" Vyhŕkol Tim zúrivo. "Musím ti ukázať čo sa stalo. Viem, že mi neveríš, ale na kamerách to určite bude. Musíme pozrieť všetky záznamy, hlavne tie z jedálne. Uvidíš, že sa steny naozaj roztekli a boli celé lepkavé." Vrátiac ovládač na stôl, Atreyu zopol dlane ako pri modlitbe. "Vieš Tim, tie záznamy tu nie sú." "Akože nie sú ?" "Keď si spal odoslal som ich do XCOM na analýzu. O štvrtej... Nie vlastne o pol piatej mi volali z veliteľstva a pýtali ich odo mňa. Bol to rozkaz. Musel som im ich poslať aj so špiónmi. Je to štandardné bezpečnostné opatrenie, aby ich agenti nemohli dostať." "To je blbosť !" Odsekol Tim rozčúlene, stratiac nad sebou akúkoľvek kontrolu. "Prečo mi klameš ? Viem čo som videl ! Tie záznamy boli dôkaz a ty si ich narokom zmazal." "Zmazal ?" Atreyu s trpezlivým výrazom v tvári rozťahal paže. "A prečo by som to asi tak robil ?" "Ja neviem ! Neviem prečo to robíš, prečo mi stále klameš, ale ja viem čo som videl. Nie som blázon ! Tie steny... Celý dom bol tekutý. Aj kreslá aj luster aj všetko. Počul som tvoj hlas. Videl som ťa ako si vošiel do izby a na niekoho si kričal. Na Stonieho ! Hej ! Tak si ho volal. Počul som ťa. Poznám tvoj hlas !" Atreyu sklopil zrak. Chvíľu mlčiac, vyzeralo to že tuho premýšľa. "Takže takto si to videl ? Hm. To som ozaj nečakal." "Ale ja som to nevidel !" Zrúkol Tim. "Ehm, teda vlastne videl, ale chcem povedať, že to bolo skutočné. Nebol to sen, ani holograf. Také veci mi nenakecáš." "Veď to ani nechcem. Máš pravdu. Nesnívalo sa ti to. No, nebolo to tak

ako si myslíš. Muselo to byť v tom slize, keď si zlikvidoval Xylona. Pýtal si sa ma či nebol jedovatý a ja som ti povedal, že nie. Vlastne som mal pravdu, no nevedel som, že to bude mať na teba taký účinok. My sme proti týmto veciam očkovaní, no ty... Úplne som na to zabudol. Bola to moja chyba. Vôbec ma nenapadlo, že by to mohlo byť tak vážne." "Vážne ? A čo ?" Odvrkol Tim, stále rozhodnutý nenechať sa presvedčiť. "Tá látka čo na teba vystrekla. Pre tých čo nie sú zaočkovaní funguje ako droga." Tim zbledol. "Droga ? Aká droga ? O čom to točíš ?" "Je to 'psychickotropná' látka. Strašný shit. Keď mi na základni prvýkrát dávali injekciu, aby som získal imunitu, vtedy som to zažil. Zdalo sa mi, že všetko okolo mňa sa krúti, že padám do čiernej diery, že ma vcucla vesmírna medúza. Jej chápadlá ma zdrapili za krk a ťahali k sebe. Nemohol som vôbec dýchať. Myslel som, že ma to zabije. Bolo to tak strašne skutočné, že som naozaj myslel, že je po mne. A pritom mi dali iba pár kvapiek. Keby som toho slizu dostal toľko čo ty dnes, tiež sa mi zdali hrozné veci, ako napríklad, že dom je živý, že v stene je môj ksicht, že ma naháňa ruka." Atreyu pod ťarchou neveselých myšlienok klesol do kresla a hlas mu zvažnel. "Keď som ťa našiel ležať na zemi, myslel som, že je po tebe. Celý si sa triasol a v ústach si mal penu. Bolo to hrozné. Fuj. Ešte aj teraz mi je zle, keď si na to pomyslím. Tá droga ťa musela omráčiť a ty si stratil vedomie. Keby si jej schytil viac, ani si to radšej nechcem predstaviť. Vlastne si mal veľké šťastie." Atreyu svoj monológ na chvíľu prerušil, nenápadne zaškúliac na priateľa. Čakal, že Tim niečo povie, no ten sa namiesto zbytočných slov odhodlal k činu. "Pod' za mnou ! Niečo ti ukážem." Atreyu si nedovolil oponovať. Poslušne nasledujúc priateľa, spoločne zamierili do podzemia. Schádzajúc strmými schodmi, Tim neustále hľadel po stenách, dotykmi skúšajúc či sú dostatočne pevné. Zbehnúc dolu, zastavili pri kovových dverách. Opätovne vsadené v stene, ich obnovená existencia Tima vôbec neprekvapila. Po skúsenostiach z jedálne nepochyboval, že tu budú. Neprišiel sem však kvôli nim. Zoberúc baterku, nahliadol do úzkej štrbiny medzi pántmi a zárubňou. "Tam to je ! Pod' sa pozrieť !" Napodobniac kamaráta, Atreyu nazrel do drobného otvoru. "Vidíš to ružové, ako sa to ligoce ? Bol som tam dnu v takej jaskyni plnej diamantov. V strede stálo malé jazierko a v ňom..." "Plávala malá guľička." Doplnil Atreyu pokojne. Tim vypleštil oči. "Ako to vieš ? Ty sa tam bol tiež ?" Atreyu sa pokúsil tváriť zúčastnene. "Hej. Asi pred 2 rokmi. Vtedy mi dávali tú injekciu so sérom. Bola to jedna z prvých vecí čo som uvidel. Čo si spravil ty ? Napil si sa z toho ružového hnusu, alebo si chytil guľičku a stlačil ju ?" "To druhé." Zapišťal Tim, ohromený šokujúcim odhalením. "Hm. Nuž potom je to jasné. Preto si nepadal do čiernej diery ako ja. Ja som tú gebuzinu vypil. Myslel som, že bude sladká, no chutilo to ako *****. A vtedy som sa začal prepadať do zeme. Zaboril som sa po kolená, až kým ma to nevcuclo dnu. Presne ako teba." "Ale mňa nikde nevcuclo." "Nie. Ale tiež sa ti zdalo, že steny sú roztečené a dlážka je nafučaná. To isté sa stalo mne. No nebolo to naozaj. To všetko tá ***** droga." "Blbosť ! A čo to svetlo tam dnu ?" Tim ukázal ku dverám. "Obaja ho predsa vidíme." "To je iba odraz. Keď sú steny mokré, vždy sa od nich odráža svetlo, keď na ne zasvietiš. A my na nich predsa svietime." Tim sa zachmúril. "Hej ? A prečo je potom ružové ?" "To kvôli posunu farebného spektra. Keď svetlo prechádza cez úzky otvor, mení svoju farbu. Niekedy je to červená, inokedy žltá či zelená. Keď je červená tak sa tomu hovorí infračervené svetlo a keď tmavá, tak je ultrafialové. Nepočul si o tom ?" Tim zavrtel hlavou. Atreyu to pochopil ako výzvu na obširnejšie vysvetlenie, pretože v okamihu spustil salvu odborne znejúcich termínov opisujúcich lom svetla, zmeny frekvencií, spektrálny posun, princíp fotónov i vlnení a mnoho iného čomu Tim nerozumel, ani rozumieť nechcel. "Pozri Tim." Riekol Atreyu napokon. "Ja viem, že mi neveríš, no prisahám, že ja by som ti nikdy neklamal. Nikdy

! Si môj najlepší kámoš a také niečo by som ti nespravil. Sú veci, ktorým ešte nerozumieš, lebo nemôžeš. No až príde tá chvíľa, všetko pochopíš, tak ako ja. Dovtedy mi však musíš veriť. Tiež som si tým prešiel, viem čo prežívaš, aké hrozné to pre teba musí byť. No musíš vydržať. XCOM ťa potrebuje. Potrebujeme takých ako ty. Veď preto som si ťa aj vybral. Ak teraz odídeš, ak to vzdáš, neviem čo budem bez teba robiť. Ja..." Atreyu pozrel na dlážku. "Ja ťa naozaj potrebujem. Si najlepší zo všetkých s ktorými som kedy robil. Nechcem ťa stratiť." Kamarátovo úprimné vyznanie, aj napriek počiatočnému odhodlaniu, Tima hlboko zasiahlo. Nielen slová, ale najmä tón hlasu a pohnutý výraz k tomu pôsobili natoľko autenticky, že spochybniť ich by sa rovnalo spáchaniu svätokrádeže. Atreyu ako rodený psychológ si to dobre uvedomoval a vyhýbajúc sa pohľadom, trpezlivo čakal na prvú reakciu. "Ja... Ja neviem čo mám na to povedať." Zakoktal Tim po chvíli. "Sorry, že som ti neveril, ale keď tie veci boli tak skutočné..." Atreyu chápavo prikývol. "To je normálka. Dnes sa stalo veľa divného. Ak by som bol ja na tvojom mieste, tiež by som ti neveril." "Ale ja ti chcem veriť. No keby si videl to čo ja..." "Ja viem. Bola to moja chyba. Nemal som ťa sem brať. Na takéto ťažké misie je ešte priskoro. Aj keď teda..." Atreyu vyceril zuby. "Zmákol si to super. Odpáliť Xylona to nie je len tak. Niektorí sú v XCOM roky a neodstrelia nikoho." Tim sa nútene pousmial, zdržiac sa ďalšieho komentára. Atreyu viac ani neočakával. "Tak a čo teraz ? Pôjdeme domov ?" Naposledy pozrúc na zamknuté vráta, Atreyu spoločník prikývol. Boli už hore vo vestibule, keď Tim opätovne prehovoril. "Atreyu, ideme preč hneď teraz ?" "No asi hej. Najprv som myslel, že sa ešte zohrejeme, no je už dosť hodín. Okrem spacákov a monitorov som ostatné veci už zbalil, takže až zbalíme tie, môžeme vypadnúť." "A nemohol by ti ich zbaliť ty ? Ja musím na hajzel." Atreyu sa uškrnul. "Jasná vec. A nieže sa zasa budeš pozerieť do toho zrkadla." Prepočujúc poznámku, Tim vyrazil v ústrety miestu, kde okrem šoku z ľadovej vody zažil aj čosi oveľa nepríjemnejšie. Tentoraz však zrkadlo nepredstavovalo centrum jeho záujmu. Len čo bol s malou potrebou hotový, zbehnúc na prízemie, zamieril do pravého traktu domu. Jeho cieľom bola posledná izba kde pri pokuse posunúť skriňu vrazil do steny. Uvedomujúc si, že kamarát ho čoskoro začne hľadať, zohol sa k miestu, kde svojou neopatrnosťou odštiepil kus dreveného rámu. Nič. Dlaňami prešiel spodnú časť komody, no okrem prachu a pavučín neucítil jediný škrabanec. Po ostrí ulomeného dreva neostalo ani pamiatky. Tlačený časom, pustil sa do behu skôr, než si spoločník jeho neprítomnosť všimne. Našťastie, Atreyu práca zamestnala natoľko, že predĺženú toaletu vôbec nezaregistroval. Za krátku chvíľu zbalil šesticu papierovo tenkých monitorov, aby si oba spacáky nechal na záver. Nenamáhajúc sa ich skladaním, hrubou silou ich nasúkal do dvojice batohov. "Tak a sme hotoví. Ak chceš, môžeme ísť. Teraz je pol dvanástej, takže kým sa dotrepeme na zastávku, bude pol jednej. Brička nám ide o 12:40. To by sme mali stíhať, nie ?" Mlčky prikývnuv, Tim si hodil objemný ruksak na chrbát. Ťažká brána nepekne zavrzgala. Do vestibulu vstúpilo nové ráno. Ostrá žiara takmer poludňajšieho slnka po noci strávenej v zatuchnutom dome predstavovala vítanú zmenu. Čerstvo napadaný poprašok belavej inovati žiaru jagavého kotúča znásobil natoľko, že si Tim musel ukryť tvár do dlaní. Atreyu vytasil objemný zväzok kľúčov, ktorý im už toľkokrát pomohol, keď ostal zarazene stáť. "Do kelu ! Zabudol som vypnúť elektriku. Počkáš ma tu ? Hneď som späť." Nebola to otázka. Vpáliac do domu, nezabudol ťažké dvere za sebou zabuchnúť. Aj napriek zdanlivej letargii, ani Tim nelenil a len čo kamarát zmizol dnu, priskočil k jednému z okien. Stojac pod mohutným obrazom majiteľa domu, Atreyu dlaňami prechádzal spodný rám. Tim nevidel čo objavil, no niečo tam muselo byť, pretože si nájdenu vec zastrčil do vrečka vetrovky. Keď bol hotový,

zmizol v prechodovej chodbičke, ani tentoraz nezabudnúť na dvere. "Tá čierna vec !" Podozrenie nadobudnuté za posledné dni uplynulý večer iba znásobil. Atreyu mu nehovoril pravdu. Aspoň nie celú. Už od misie v lese kde objavili liaheň mimozemšťanov Tim začal mať pochybnosti či to čoho bol svedkom sa naozaj udialo tak ako mu to kamarát opísal. S každou ďalšou misiou jeho nedôvera nadobúdala na intenzite, no musela prísť až dnešná noc v dome na ktorý do konca života nezabudne, aby pochopil ako veľmi sa mýlil. Neboli v tom žiadne drogy, ani sen. Nadúvajúca sa podlaha, roztečené steny, tvár i obria ruka, to všetko sa skutočne udialo, a Atreyu mu to zatajil. Ale prečo ? Čo tak tajné mohol starobylý dom ukrývať, že ani po všetkom čo spolu zažili nesmel nič vedieť ? Aká strašná sila driemala v útrobach storočnej stavby, aby dala do pohybu steny, ktoré o pár hodín vyzerali akoby sa nič nestalo ? "Akoby ten bol dom živý." Tim sa zachvel. Divoká myšlienka udrela na správnu strunu. Predstava žeby stavba mohla byť živou bytosťou ho natoľko opantala, že zabudnúť okolitý svet, ako námesačný začal pochodovať priestranným nádvorím. Zrazu mnohé veci začali do seba zapadať. Zvlnená stena, ktorá sa sama napravila, odštiepený kus nábytku, čo sa z ničoho nič zacelil, tvár v stene vyzerajúca ako on, ruka vytvorená z podlahy i hromový hlas volajúci na Atreyu. Ak by dom stelesňoval ozajstnú bytosť a steny či strop boli jej údmi - živou hmotou schopnou transformácie, potom by neskutočné zážitky uplynulej noci nadobudli význam. Síce šialený a neveriteľný, no predsa vysvetľujúci. Stojac uprostred vyšliapanej cestičky, chytil sa za hlavu. Vedel, že ak by sa o svojej úvahe Atreyu čo i len slovom zmienil, vysmeje ho a pravdu mu aj tak nepovie. No ako získať istotu, že práve vymyslená teória nie je iba ďalším z jeho bláznivých nápadov ? Možno by mohol skúsiť kopnúť do steny, ako vtedy na toalete. Atreyu mu predsa jasne povedal, že to nemá robiť. Tim zmeravel. Uvedomil si, že ak má niečo podniknúť, má poslednú príležitosť. Zvrtnúť sa vyrazil k domu, keď ho pohľad na opačnú stranu nádvorja prikoval k zemi. Studňa. Drevná búdka s chýbajúcimi škridlami dokonale dotvárala pochmúrne okolie domu. Nebol to však zanedbaný výzor čo upútal jeho pozornosť. Stojac 5 či 6 yardov od domu, ani neobvyklá blízkosť by sama o sebe nepredstavovala záhadu, ak by si nebol stopercentne istý, že včera tú istú studňu videl o dobrých 10 yardov ďalej - až na okraji borovicovej húštiny obkolesujúcej dom. Teraz obe stavby od seba oddeľoval len úzky pás zoschnutej trávy. Úplne zabudnúť na záhadu meniaceho sa domu, opatrným krokom pristúpil k studni. Stará spráchnivená búdka mala v prednej časti dvierka prevesené zhrdzavenou kladkou. Cez diery v stenách nebolo ťažké nazrieť dnu. Okrem tmy toho veľa neuvidel. Škoda, že baterku už zbalil do rucksaku. Teraz by sa mu náramne hodila. Obíduc studňu, na opačnej strane v kamennej stene zbadal prasklinu dosť širokú na to, aby do nej vložil dľaň. Pristavil sa pri nej. Nezaujímala ho ani tak prasklina samotná, ako fakt, že jej steny pokrývala zvláštna hmota zemitého, miestami až hnedastého odtieňa. Neváhajúc ani sekundu, strčil dľaň dovnútra. Tekutá substancia pokrývajúca murivo mu oblepila prsty, presne ako to čo videl v dome. Spomienky na nočné skúsenosti ho prinútili ruku vytiahnuť. Kúsok slizovitej hmoty zachytený medzi prstami utrel do roztápajúceho sa snehu. Stihol to akurát včas, pretože mohutné dvere na dome sa práve začali otvárať. "Tak a je to." Zahlásil Atreyu spokojne, zaštrngajúc zväzkom kľúčov. Tim vyskočil do pozoru, druhou rukou zamávajúc na pozdrav. Atreyu uzamkol vstupnú bránu a podišiel k priateľovi stále zízajúcemu na schátranú studňu. "Je vraj veľmi hlboká. Má až 50 yardov, lebo ju tí blbci postavili na kopci a museli prebiť skalú. No voda tam už nie je. Dolu je vraj tajná chodba, ktorou sem Smithsonovi kumpáni nosili mŕtvoly." Prejdúc dľaňou po kamennom ovále, Tim

zamyslene prikývol. Po širokej škáre v podstavci neostala ani pamiatka. Sama sa zrástla - pred jeho očami. Konečne získal dôkaz, ktorý tak veľmi potreboval.

4.11.2015..

Mike Hamilton - vysoký štíhly, kučeravé vlasy a šiltovka na hlave. Drží Atreyu.

Jim Hood - ryšavý s pehami a akné po tvári. O pol hlavy nižší ako Hamilton.

Alf Gustafsson - vysoký, hrá basketbal. Neustále pritaká Tommymu.

Tommy Robinson - podsaditejší s nadváhou, hrá baseball. Neustále pritaká Alfovi.

Chapter 33 - Prepadnutie.

"Td-td, td-td, td-td, td-td." Ani monotónne, periodicky sa opakujúce nárazy 300 liberových kolies, ktoré v nepravidelných intervaloch striedali kratšie, no o poznanie intenzívnejšie stony kompozitných doštičiek tlačných oceľovými zverákmi k sérii brzdných kotúčov nedokázali ochrániť Tima pred záplavou myšlienok valiacich sa mozgovými závitmi už od chvíle čo opustili starodávne sídlo. Nespochybniteľné fakty konfrontované s hmlistou realitou, záblesky racionálnej úvahy v protiklade s prchavou ilúziou, empirická skúsenosť rozplývajúca sa v oceáne pochybností. "Nikdy to neskončí." Posledná myšlienka prinútila strnulého chlapca otvoriť oči. Pozrúc na vedľajšie sedadlo, stále tam bol. Hlavou opretý o natriasajúce sa sklo, Atreyu mal viečka pritisnuté a hlboké nádychy dávali tušiť, že únava po prebdenej noci ho definitívne zlomila. S ústami dokorán vyzeral nevinne, takmer smiešne, no Tim vedel svoje. Počas viac než hodinu trvajúcej cesty od Smithsonovej vily na zastávku mal dosť času všetko si premyslieť. Teraz keď získal neodškriepiteľnú istotu, že mu kamarát celý čas klamal poslednou nezodpovedanou otázkou ostávalo: "Prečo ?" Po všetkom čo uplynulú noc zažil už rečiam o utajení XCOM nedokázal uveriť. Atreyu musel mať motív. Motív oveľa záhadnejší a temnejší ako celé tie týždne bol sám ochotný pripustiť. "Mimozemšťan." To slovo vznášajúce sa nad nimi ako temný anjel po včerajšku dostalo reálnejšie kontúry. Predstava, že by kamarát mohol byť kýmsi iným než tým za koho sa vydáva prestala byť uleteným preludom, psychotickou halucináciou vyvolanou neregulovanou erupciou neurónov postrádajúcich akékoľvek racióno. Ak by však či i len chvíľočku pripustil, že jeho najlepší kamarát nepochádza z tejto planéty, stále netušil kam ho zaradiť. Ak by patril k tým druhým, usilujúcim o jeho život a život jeho príbuzných, prečo to už dávno nespravil ? Mal predsa toľko príležitostí či už včera v dome, alebo predtým v temných lesoch nakaziť ho, premeniť v jedného z nich a či len obyčajnou laserovou zbraňou rozprášiť jeho popol po temných pustatinách. Ak patril k cudzincom túžiacim ovládnuť Zem, prečo ho už na začiatku nezránil, a vymýšľajúc si príbehy o XCOM a mimozemšťanoch riskoval možné prezradenie ? Alebo to celé predstavuje akúsi perverznú hru ? Úchylnú zábavku bytostí z iných svetov, ktoré skôr než svoje obete oberú o fyzickú existenciu pripraví ich o rozum ? Prečo by však také niečo robili ? Atreyu predsa povedal... Tim zavrtel hlavou. "Klamstvá ! Všetko sú to iba keci." Nie, nesmie veriť jedinému slovku, ktoré jeho údajný spoločník kedy vyslovil. Dokonca ani vtedy keď ho nazval svojim priateľom. Nie, aspoň do chvíle kým nezíska istotu, že všetko je len jeden veľký omyl a Atreyu je rovnakým človekom ako on. No ako to zistiť ? Ako nadobudnúť poznanie, že zasa ho raz neunášajú vlny jeho bezhraničnej fantázie ? Možno by o svojom pláne vôbec nemal premýšľať a mal by veciam nechať voľný priebeh. Ved' ak je Atreyu skutočne mimozemšťan, určite dokáže čítať v jeho myšlienkach ako v otvorenej knihe. Potom by všetka snaha vyšla nazmar. Niečo však predsa len musel

urobiť. Magnetizujúc kamaráta pohľadom, zrazu to električkou prudko trhlo. Kinetickú energiu získanú predchádzajúcim zrýchlením brzdný mechanizmus pretavil v nekoordinovaný let v smere pohybu koľajového vozidla. Tim pocítil ako jeho telo prekonáva zemskú tiaž a nezdolateľná sila ho tlačí do sedadla pred ním. Iba pohotovú reflex zabránil nepríjemnej kolízii. Zatiačiac dlane do držadla obopínajúceho vrchnú časť sedadla, podarilo sa mu zmierniť dopady nárazu. Nanešťastie, spolu sediaci (či skôr spolu ležiaci), ešte vždy v stave hlbokého bezvedomia, podobnú príležitosť nedostal. Útechu v rodiacej sa tragédii poskytol len fakt, že pred Atreyu žiadne kreslo nestálo. Roztiahnuc sa na dlážke, neprirodené prebudenie podčiarkla séria nepublikovateľných vulgarizmov. "Au. Do ****, čo to má byť ?" "Zabrzdili sme." Zasyčal Tim nevrlo. Zažmurkajúc na spolubojovníka, Atreyu sa rozhladol po prázdnom vozni. Okrem ich dvoch tu nikoho ďalšieho nebolo. "Kde to vlastne sme ?" "Na ???0. Ešte dve zastávky, ak vystupujeme na ???1, alebo tri ak chceš ísť na ???2 ?" "Odkiaľ je to ku mne bližšie ?" "Na ???1. Prečo ? Myslel som, že pôjdeme ku mne." "S týmto tu ?" Atreyu kývol k objemnému ruksaku preplnenému antimimozemskou technikou. "Ale veď si predsa povedal, že špiónov si poslal na základňu." "Špiónov hej, ale čo zbrane a Dýka osudu ? Okrem toho, ak ťa mama uvidí s ruksakom, hneď bude vedieť, že sme nespali u nás. To by si chcel ?" Tim zavrtel hlavou. "No tak vidíš ! Skočíme k nám a potom sa uvi..." Ďalšie slová narušilo ospalivé zívnutie. "Ty vole, ja som total na zdochnutie. ***** Xyloni. Tak dlho som v noci ešte nikdy nebol." Atreyu sa pokúsil o úsmev, no keďže električka zamierila k ???1 kde plánovali vystúpiť, hodiac batoh na plecيا, spoločne vyrazili k dverám. Vonku ich privítalo prekvapivo vlúdne počasie. Včerajší blizzard už pominul a slnečné lúče pohltili i posledné zbytky snehovej pokrývky. Prejdúc cez prechod, ???0 ulicou zamierili k Atreyu príbytku. Mlčky spoločník zmorený celonočnou únavou ani teraz toho veľa nenahovoril čo Timovi vcelku vyhovovalo. Blížiac sa k priateľovmu domu premýšľal čo ho tam môže čakať. Ak čítaním myšlienok, či sledovaním jeho správania Atreyu odhalil, že ho podozrieva, nepokúsi sa mu niečo urobiť ? Fantázia dostala zelenú a Tim v mysli uvidel priateľovu tvár. Dvojzmyselný úsmev zvýraznený plápolajúcou žiarou blankytné modrých očí nadobúdal čoraz desivejší výraz. Chcel sa mu vyhnúť, no nešlo to. Magická sila neprekonateľnej myšlienky ho nútila slepo nasledovať svojho pána. Hľadiac v ústrety rozgníavených perí, špička ostrého jazyka zviňajúceho sa s ťa odporivý červ vyrazila vpred. Jeho povrch pokrylo množstvo ostňov a zuby schopné krájať oceľ desivo zaškrípali. Tvár chlapca mutagénne procesy zmáhajúce celé telo zdeformovali v nepoznanie a rúrkovitý útvar v ktorý ústa nešťastníka prerástol dosahoval v ústrety svojej obeti. Tim sa strhol. Tentoraz v tom desivá predstava bola nevinne. Zdrapiac ho za vetrovku, Atreyu mím prudko zatriasol, ukážuc na druhú stranu cesty. "Tam !" Zízajúc vytýčeným smerom Tim čakal že uvidí minimálne UFO. "Nie je to ten dement Dick ?" S tmavými okuliarmi na nose, skrčený pod jednou z vysokých jedlí nevelkého parčíka tvoriaceho náprotivnú stranu ulice to vyzeralo, že Dick s niekým intenzívne telefonuje. To, že dvojicu šiestakov spozoroval dokazoval upriamený pohľad ich smerom. "Čo tu chce ?" "Asi jednu do zubov." Zavrčal Atreyu, päťou naznačiac kam by svoj prvý hák umiestnil. Dick hrozivý odkaz ignoroval a obrátiac sa bokom, mobil si priložil tak, aby dvojica na opačnej strane pochopila, že na nich nemá čas. "Keby som nebol taký zmagorený, tak si tam poňho skočím. Kretén nafúkaný. Myslí si, že keď mu foter kúpil Porsche, tak si môže hocičo." Tim vypeštil oči. "Ako vieš, že má Porsche ?" "Ale, včera na tej debilnej súťaži. Dick tam bol tiež. Keď som šiel domov, videl som ho ako v ňom frajeruje. Asi ho šlohol fotrovi. Počul som, že mu jedno auto už roztrepal." Ignorujúc pripomienku neslávnej havárie mladého zbohatlíka, Tim pozrel k parku. "A čo ak tam

nebol len tak ? Čo ak ťa sledoval ? "A prečo by mal ? Myslíš, že mu nestačilo čo som s ním minule spravil ?" "O to nejde. Dick sa pozná s jedným z Haroldových kámošov. S Mickom Hamiltonom." "Tým vyschnutým ?" "Ty ho poznáš ?" "Jasnačka. Aj on bol včera na plavárni. Sedel vedľa Dicka." Tim zdúpnel a tvár mu zbledla. "Atreyu, keď si nebol v škole, Harry ma chytil a chcel vedieť kde bývaš. Vie, že dom máte na tejto ulici." "No a ?" Odvetil Atreyu pokojne. "Čo ak nás sledujú a Dick ho práve zavolať ?" "Powella ?" "Áno. Ty ho nepoznáš. Harry je úplný magor. On sa nevzdá kým nás nedostane." Zvlniac pery, Atreyu si spokojne zívola. "To sa mám ísť toho kreténa spýtať komu volá ?" "Nie ! Musíme okamžite vypadnúť. Ak ho naozaj zavolať, bude tu za chvíľu. Býva iba o tri ulice ďalej a má auto." Atreyu zaškútil na vydeseného priateľa. "Tim nebuď blbý. Nikto nás nesleduje. Ak by po mne niekto išiel, už by som o tom vedel. XCOM by mi to..." Timov spoločník znenazdajky zmíkol. Uvedomil si, že ho kamarát prestal počúvať a uprene zízajúc na miesto za jeho chrbtom, vyzeral akoby ho magická sila obrátila v kamenný stĺp. Atreyu sa otočil. Na chodníku, asi 50 yardov pred nimi stál vysoký štíhly chlapec. Čierne vlasy zdobila na toto ročné obdobie nepraktická šiltovka a auto odparkované na okraji chodníka dávalo tušiť, že Mike Hamilton nie je sám. Keď sa dvere na náprotivnej strane otvorili, obava dostala reálnu podobu. Podobu 17 ročnej, pehami a odpudivými akné posiatej tváre. Ryšavec Jim Hood. O pol hlavy nižší ako spolujazdec, patril k najvernejším Haroldovým poskokom. "Do ****." Zahrešil Tim, zmetene pozrúc na priateľa. "Čo teraz ?" Atreyu zovrel dlane do pästí. "Dvaja ? Tých zmáknem." "Určite prídu ďalší." Obzrúc sa za seba, Tim mal pravdu. Opačnou stranou chodníka si to šinula nerozlučná dvojica Robinson/Gustafsson. Presnejšie povedané Tommy Robinson a Alfréd "Alf" Gustafsson. Aj keď nechodili do rovnakej triedy ako Powell, s Haroldom sa skamarátili hneď potom ako pred 2 rokmi do ctihodného ústavu Georga Bush jr. nastúpili. Okrem rovnakého (nie práve najvyššieho) intelektu a spoločnej záľuby k športu (Tommy preferoval baseball, zatiaľ čo Alf hrával za školu basketbal) ich spájala aj spoločná lavica a prihlúply zvyk jeden druhému pritakať. Vyšší z dvojice, Alf Gustafsson so svojimi 6 stopami a 5 palcami kraľoval na pomyselnom trónne najurastenejších žiakov školy, zatiaľ čo podsaditejší Tom svoj nedostatočný vzrast viac než dostatočne kompenzoval nadbytočnými librami. Skrátka, dvojica na pohľadanie. Aby toho nebolo málo, obstarožný Cadillac Sedan Deville 1959 v krvavo červenej kombinácii, ktorý práve zastavil pred nákupným centrom ???0 nemohol patriť nikomu inému než najobávanejšej postave celej drámy - Haroldovi Powellovi. Tim zmeravel. Pochopil, že sú v obkľúčení. "Za mnou !" Skríkol Atreyu, rozbehnúc sa k červenému sedanu. Ak v ňom sedí Harold, vletia mu rovno do náruče. Atreyu však mal iný plán. Asi 20 yardov od nich, učupená medzi dvojicou vysokých domov, ležala úzka ulička. Uzavretá z oboch strán, na jej konci zíval úzky priechod smerujúci doprava. Tim vedel, že ulica je slepá a na jej konci ich nečaká nič iné len kolmá stena kadiaľ niet úniku, no skôr nuž priateľa stíhol varovať, Atreyu vpálil dovnútra. Úzky priestor medzi stavbami zahaľovalo neprirodzené šero. Vysoké steny orientované severojužným smerom bránili slnečným lúčom prenikať k zemi. Zbytky zhrnutého snehu na viacerých miestach tvorili 1.5 až 2 stopy vysoké záveje. O jeden z nich Tim takmer zakopol, keď vbiehal dnu. Došprintujúc na koniec ulice, zoči-voči kolmej stene Atreyu pochopil, že sú v pasci. Bez váhania skočil k najbližším dverám. Nemal veľmi z čoho vyberať, keďže zhrdzavené vráta po ľavej strane predstavovali jedinou možnosť úniku. Zalomcujúc oceľovým držadlom, aj napriek zapriahnutiu všetkých síl, hrubá reťaz viažuca vráta s oceľovou kladkou vrazenou v tehlovom múre nedávala žiadnu nádej na úspech. Atreyu pohľadom šľahol po okolitých stenách. Žiadne okná, ani len prihlúply hromozvod kadiaľ by mohli (presnejšie Atreyu by mohol) vyšplhať

nahor do bezpečia. Nič len požiarny rebrík na opačnom konci. Minimálne päť yardov nad zemou, aj keby si stúpili jeden na druhého, nedočiahu naň. Atreyu sa zvrhol na útek, no zbytočne. Tommy Robinson mu zatarasil cestu ako prvý. Nasledovaný svojím takmer 6 a pol stopy vysokým spolubijcom, obaja si stali tak, aby pomedzi nich nič neprekázalo. "Tim, postav sa za mňa." Precedil Atreyu, dlane zovrúc do pästí. "Zavolajme XCOM !" Tim vyhrkol tú najprirodzenejšie myšlienku, ktorá mu v bezútešnej situácii napadla. Atreyu len pokynul hlavou a ustupujúc dozadu siahol k ruksaku. Vo chvíli keď objemný batoh dopadol na dlážku plnú kaluží, do uličky vpálil organizátor celej akcie - Harold Powell. Obávaný postrach školy v sprievode svojich najvernejších medzi ktorými nechýbal ani Dick nahodil triumfálny úškrn. Vedel, že konečne dosiahol to po čom celé dva týždne tak túžil. Nevšímajúc si ho, Atreyu si kľakol k ruksaku. Tim čakal, že z neho vytrasí minimálne laserový kanón, no v kamarátových dlaniach sa zaligotalo čosi celkom iné. Dýka osudu spečiatila existenciu ohyzdného Xylona mala teraz predstavovať ich záchranu. "Pozrite sa čo ten malý má !" Zvolal Alf Gustafsson veselo. "To si z ktorého hračkárstva šlohol ?" Podpichol Tommy Robinson, opierajúc sa o baseballovú pálku, ktorú si na plánovaný masaker nezabudol priniesť. Ako staroveký generál s mečom nad hlavou, aj Harold mávnutím pravice zavelil pešiakom do útoku. Mick, Jim, Tom i Alf vyrazili vred. Kráčajúc zarovno v šíku, pripomínali štvoricu kovbojov pripravených čeliť súboju. Nerovnému súboju. Súboju ktorého hlavným terčom mal byť Atreyu a Tim. O hlavu (v prípade Alfa o hlavu a pol) nižší chlapec napriahol dýku pred seba. V šere stiesnenej uličky sa jej čepeľ neligotala, no špička na konci nabrúseného ostria stále vzbudzovala rešpekt. Nie však pre Tommyho. Proti baseballovej pálke aj dlhý nôž ostal bez šance. Skôr než ním Atreyu stihol vykonať prvý výpad, rýchly švih jedného z najlepších hráčov baseballu na škole mu odstrelil dýku z dlane. Neškodne vraziac do tehlového múru, čepeľ skončila zabodnutá v hrbce naviateho snehu. Tim k nej pohotovo vyrazil, no ryšavec Jim bol rýchlejší. Schmatnúc o 30 libier ľahšieho chlapca, jedinou rukou ho odsotil na dlážku. Šmyknúc sa po vlhkom chodníku, Tim chcel vstať, no ťažká kanada statného stredoškolača bola proti. Už bez zbrane, Atreyu na boj ostávali iba údy a päste. Ich silu mal ako prvý okúsiť najbližšie stojaci Alf Gustafsson. Aj keď sa Atreyu napriahol čo to šlo a dolné končatiny od seba oddelil takmer 180 stupňový uhol, špička topánky nedosiahla ani k plecu dlháňa. Podklíznuc na vlhkom asfalte, Atreyu útok skočil neplánovaným pristaním na hrbce roztápajúceho sa snehu. Drsný smiech sprevádzaný pichľavým chechotom Dicka pripomínal škrekot supov pozlietaných k hostine. Na rozdiel od zbytku trestného komanda, Dick nepatril do najbližšieho okruhu Haroldových priateľov. Snobský hlupák z dobrej rodiny poslušil len ako spojka umožniaca Haroldovi preniknúť k Atreyu. Stojac mu za chrbtom, všimol si ako sa Tim dvíha zo zeme a priskočiac od chrbta, schmatol mladšieho chlapca za krk. "Tak čo Anderson ? Nezabudol si na niečo ? Mal si mi čosi zacvakáť. Alebo si myslíš, že som na to zabudol ?" "Daj mi pokoj ty ***** !" Zasyčal Tim odbojne, trhnutím skúšajúc sa vymaniť zo zovretia. Aj napriek svojej nie práve najvyvinutejšej svalovej hmote, Dick o hlavu nižšieho súpera pritlačil k múru. "Teraz mi už nezdrhneš ty *****." "Máš ho ?" Zasyčal Mickey Hamilton, vysunúc si šiltovku nad čelo. Dick súhlasne prikývol. "Ty !" Harry prstom ukázal na Tommyho. "Padaj dozadu a dávaj bacha či niekto nejde a vy dvaja, dvihnite ho." Jim Hood s Alfom Gustafssonom zdrapili bezmocného chlapca za plecia. Atreyu skúšal vzdorovať a v jednej chvíli uvoľneným lakťom vrazil Alfovi do hrude, no keď ho jeho ryšavý spoločník potiahol za vlasy, všetok odpor razom ustrnul. Vychutnávajúc si svoj triumf, Harold pristúpil bližšie. "Tak čo ty malý *****. Povedal som ti, že ťa dostanem. Mne nikto nezdrhne, ty *****." Zovretá päšť priľnula

k šiestakovej tvári. "Tak čo ? Teraz už máš strach ?" "To ako z teba ?" Vyprskol Atreyu myknúc hrudou dopredu. Ostrá bolesť štiece ho prinútila zastaviť. "Si frajer, lebo je vás šesť ? To nevieš na férovku prísť sám ?" S rozšírenými zrenicami, Harold v okamihu sčervenel. Ak existovalo niečo čo dokázalo jeho už beztak cholerickú povahu vytočiť do nepríčetna, potom to nepochybne bolo spochybnenie jeho ega. A vyhlásiť o ňom, že má strach predstavovalo najhoršiu urážku zo všetkých možných. "Pustite ho !" Zrúkol ako pominutý. Atreyu zovretie náhle povolilo. "Vypadnite !" Jim s Alfom bez protestov ustúpili dozadu. Zovrúc päste pred tvárou, Harold skočil do bojového postoja. "No tak pod' ! Teraz je to jeden na jedného." Atreyu napodobnil svojho súpera. Prikrčený do mierneho predklonu, kútikom oka skontroloval či bude mať dostatočný priestor na úhybný manéver. Svalstvo natiiahnuté ako pružiny, dolné končatiny v miernom podpore, prsty zovreté do pästí a zrak pripravený zachytiť ten najnenápadnejší pohyb. "Tak čo je ***** ? Už sa bojíš ?" Pravý hák. Výpad mohutnej dlane bol natoľko rýchly, že Harold by ním neostal v hanbe ani v profi ringu. Bleskurýchly úder vystriedala o to ohromujúcejšia reakcia. Uhnúc doprava, Atreyu tvár unikla blížiac sa skaze v zlomku sekundy. Nepodarený útok nasledovalo niečo čo vzdialene pripomínalo nemotornú piruetu. Podklznuc na udupaným snehu, nebyť vedľa stojacej steny, Harold skončí na zemi. Aj napriek komicky vyzerajúcej situácii, ani jeden z jeho spoločníkov si nedovolil úškrn. Znova skočiac do bojového postoja, Harold otestoval kombináciu pravačky a ľavačky. Klesnúc do podpory, zničujúci pozdrav oceľových pästí ani tentoraz nenašiel plánovaného adresáta. Atreyu už viedol na body. Posmelený úspechom, tretí nepodarený výpad nasledoval kopanec. Aj keď iba do pleca, rýchly protiútok zanechal Harolda v šoku. Fučiac ako rozzúrený býk, vyskúšal útok s poradovým číslom 4. Napriahnutá päšť šuchla ponad súperovu vetrovku. S rukami v bojovom postoji, Atreyu zasadil protivníkovi ďalší úder. Priamy kop do dutiny brušnej nemal dostatočnú razanciu, aby objemného stredoškóla zrazil k zemi, no aspoň ho prinútil cúvnuť dozadu. Dvojité kop nasledovaný bleskovým ústupom. Aj keď zasiahol len lakte, Atreyu si začínal veriť. Ďalší výkop z otočky prefrnkol Haroldovi popod nos. Statný futbalista unikol v poslednej chvíli. Skočiac do strehu, na Atreyu perách sa zrkadlil mrazivý úškrn. Vyjadroval odhodlanie, hnev i túžbu po pomste. "Tak pod' !" Zasyčal zúrivo, prikrčiac sa ako šelma pred útokom. Harold divoko zafučal a krv mu podliala zrak. S Dickovou pravou pod krkom, Tim pocítil ako zovretie pozvoľna ustupuje. Nielen vyťahnutý zbohatlík, ale aj zbytok Haroldovej družiny nedokázal uveriť tomu čo vidí. Súboj, ktorý mal byť jasnou záležitosťou ich vodcu a favorita Harry prehrával. Atreyu naznačil výpad doprava, aby v elegantnej otočke pätičkou zasiahol protivníkovo zápästie. Excelentný kop ktorý by musel každý nositeľ čierneho opasku oceniť nanešťastie vlhký chodník zmenil v pohromu. Dopadnúc na zľadovatený povrch, pravá topánka podklzla na ľadovom fragmente. V snahe udržať si rovnováhu, Atreyu roztiahol ramená, prvýkrát od začiatku súboja ponechajúc tvár bez ochrany. Harold nezaváhal. Priamy zásah do čeluste odhodil o 60 libier ľahšieho súpera dozadu. Ako podŕatý ston Atreyu klesol na dlážku. Z pier mu vystrekla krvavočervená tekutina. Spolu so smrtiacim úderom ohlušil úzku uličku rev päťice primátov. Mick, Tonny, Jim, Alf, a najmä Dick explodovali nefalšovanou radosťou. Konečne uvideli to, kvôli čomu sem prišli. Rozvalený na zemi, Atreyu podvihol dľaň, márne hľadajúc akúkoľvek oporu. Jediný zásah prerasteného protivníka ho takmer pripravil o vedomie. Dopadnúc do nahrnutého snehu, nechýbalo veľa, aby si hlavu rozbil o kamennú dlažbu. Neprítomne čosi zachrčiac, nemal viac síl bojovať. Vychutnávajúc si svoj nespochybniteľný triumf, Harold dvihol päste nad hlavu. Búchajúc si do hrude, z jej hlbín vyšiel neopísateľný rev, v ktorom iba s námahou bolo možné dekódovať. "A

máš to !" Tim sklopil zrak. Vedel čo bude nasledovať a nechcel byť toho svedkom. Ak by kamarátovi mohol nejako pomôcť, prevziať aspoň malú časť jeho utrpenia, bez váhania tak urobí. Ale ako ? Poskakujúca karikatúra šimpanza, stvorenie v ktoré knockout Timovho kamaráta Dicka premenil priskočil k doráňanému chlapcovi. Nevládnym v čiastočnom bezvedomí, také niečo si zbohatlícky slaboch nemohol nechať ujsť. Aj keď stále v šoku, Tim si uvedomil, že medzi ním a ústím ulice stojí iba Tommy Robinson. Aj napriek príkazu patrolovať na jej konci, ani on neodolal zrodom súboja a len čo bitka začala, pribehol bližšie. Timovi sa tak naskytla jedinečná príležitosť zachrániť si krk. Ale čo Atreyu ? Má ho nechať v štiche ? Na rozhodovanie ostal zlomok sekundy. Ako gazela unikajúca z drápov geparda, útlý chlapec vyrazil v ústrety neznámemu. Neznámemu, pretože ani sám neveril, že skôr než dorazí k východu z uličky ho niektorý z Haroldových spojencov nezrazí k zemi. Vidiac čo sa deje, tak ako to len tréňovaný lapač v zadnom poli dokáže, Tommy Robinson skočil po unikajúcom chlapcovi. Neskoro. Mäsité prsty iba bezmocne zašramotali po Timovej vetrovke. Dick. Ten, ktorý mal mať Atreyu spolužiaka na starosti vyrazil vpred. "Nechaj ho !" Dunivý hlas veliteľa prinútil rozmazaného majiteľa novučičského Porsche zastaviť. "**** naňho ! Dostaneme ho potom." "A čo ak zavolá fízlov ?" Harold preľal narušiteľa jeho triumfu nenávisným pohľadom. Na podobné odvrávanie nebol zvyknutý. Pochopiac, ktorá bije, Dick sklopil zrak, bezmocne sledujúc ako jeho hlavný cieľ, ten na ktorého sa tešil zo všetkého najviac mizne za zlomom ulice. Tim upaľoval čo mu sily stačili. Dobeňúc na hlavnú, vyrazil priamo na cestu. Veľká chyba. Škrípanie brzd ochromilo jeho zmysly. Ako králik uprostred diaľnice aj Tim dokázal ťažký jeep valiaci sa priamo naň len nemohúčne sledovať. Za normálnych okolností by nemal najmenšiu šancu. No sadajúca hmla spolu s nočnou námrazou donútili vodičov znížiť rýchlosť. Ťažký voz zastavil necelú stopu pred ním. Bočné okienko začalo klesať, no Tim vodiča ignoroval. Ako pokropený živou vodou, vyrazil na opačnú stranu ulice. Až na chodníku, pozrel cez plece. Nevysoký vodič s baranicou na hlave vyrevoval čosi jeho smerom, no význam slov ostal Timovi utajený. Hromžiaca päšť bola príďaleko, aby mu dokázala ublížiť. Po Haroldovom komande na prekvapenie ani stopy. Nečakajúc ani sekundu, upaľoval ďalej. Po ľavej strane, iba pár yardov pred ním, stál malý parčík odkiaľ ich Dick pozoroval. V úplnom pomykove, Tim zamieril práve tam. Schovajúc sa medzi dvojicu hustých tují, zalapal po dychu. Nikto ho neprenasledoval. Drobné víťazstvo nemalo mať dlhého trvania. Tim vedel, že sklamal. Svojho najlepšieho kamaráta ponechal napospas neblahému osudu. Atreyu. Ešte vždy vyvalený na zemi pocítil ako ho čosi mocné schmatlo za vetrovku. Poslušnuc príkaz svojho veliteľa, Jim Hood s Alfom Gustafssonom vyzdvihli omráčeného šiestaka na nohy. Otvoriac oči, Atreyu kalným pohľadom pozrel na vyškereného protivníka. Harold bol vo vytržení. S rozgníavenou čelúšťou ceriac zuby, vychutnával si súperovo utrpenie. Zdrapiac ho za vlasy, spokojne sa pousmial. "Tak čo, ty malá ***** ? Teraz už vieš ako chutí Powellovský smrťák ?" Atreyu otvoril ústa, no zakrvavenými perami nedokázal prehovoriť. Štipľavá facka mu rozpálila ľavé líce. "No tak čo je ? Teraz už nie si taký frajer, čo ?" Zaburácal Harold víťazoslávne. Úder do brucha prinútil menšieho chlapca k bolestivému stonu. Rozkašľúc sa, nedokázal nabráť dych. Uvoľniac zovretie, Alf v panike cúvol dozadu. Keď Jim spolubojovníka napodobnil, Atreyu telo bezvládne kleslo na dlážku. "Čo to robíte vy ***** ?" Zrúkol Harold nepríčetne. "Dvihnite ho !" Hľadiac na zbitého chlapca, Alf preglgol. "Harry, má toho dosť. Nechajme ho. Vidíš, že je hotový." "Hotový ?" Štekol Powell na pokraji hystérie. "Ja som ešte ani nezačal." "A čo ak ten druhý smrad naozaj zavolá fízlov ?" Zasyčal Jim, dlaňami siahnuc za chrbát, akoby chcel naznačiť, že s tým čo sa tu deje nechce mať nič spoločné. "Nikoho nezavolá !

Prestaňte rozprávať ***** ! Malý **** už určite reve doma u mamičky. Dvihnite ho ***** !" Alf s Jimom si vymenili nesmelé pohľady. Obaja dobre vedeli, že ak spravia to o čo ich kamarát žiada, v stave akom sa nachádza je schopný dorážať na chlapca poslať do nemocnice, ak nie horšie. No oponovať mu by znamenalo skončiť rovnako. "No tak ! Bude to ?" Tim zalovil vo vrecku. S trasúcimi prstami, nechýbalo veľa aby mobil skončil v mokrej tráve. Stlačiac ikonu telefónu, prístroj zobrazil číselnú klávesnicu. V prvom chvíli mu napadlo vytočiť číslo 911, no skôr než prst pristál na prvej klávese uvedomil si, že okrem hasičov a zdravotnej služby je spoločná linka prepojená na políciu. "Čo ak Harryho poslali práve oni ?" Tim zdúpnel. Teória síce hrozivá, no iba do chvíle kým si neuvedomil, že ak (v krajne nepravdepodobnom scenári) prerastený stredoškôla nepatrí k ich poskokom, ich privolaním by kamaráta dostal do ešte zúfalejšej situácie v akej je. Nie, na políciu prešpikovanú mimozemskými agentmi musí zabudnúť. Keď však oni nie, tak kto iný ? "Tato !" Sobotné poobedie nepatrilo k obvyklému času kedy by sa otec doma zdržiaval, no aj keby nebol v robote, čo potom ? Harry na skatovanie kamaráta nepotrebuje viac než 2-3 minúty. Kým sem otec dorazí, bude dávno po funuse. (Tentoraz možno doslovne.) Tim zavrtel hlavou. Teraz keď ju najviac potrebuje ho fantázia zradí. "Rozmýšľaj ! Rozmýšľaj, ty idiot !" Zbytočný apel. Mysleť preťažená posednými udalosťami bola vyradená z činnosti. V úplnej beznádeji ťukol po telefónnom zozname či ho niečo nenapadne, keď malú obrazovku prekryl symbol starodávneho telefónu s nadvihnutým slúchadlom. "Prebiehajúci hovor: Neznáme číslo." Stručný nápis doplnilo intenzívne cvrlikanie. Tim sa strhol. Nebol si vedomý, že by niektorý z kontaktov omylom vytočil. "Žeby XCOM ?" Robotický ochranca. Neviditeľný prístroj neustále bdejúci nad ním a jeho rodinou. Tak predsa Atreyu neviditeľného slediča opisoval. Mal byť neustále pri ňom čo znamenalo, že musel byť svedkom udalostí v slepej uličke, zaznamenávajúc každý detail. Mobilný prístroj zazvonil druhýkrát. Ak ho má zdvihnúť, musí tak urobiť hneď. Priložiac si prístroj k uchu, prstom šuchol po ikone podsakujúceho telefónu. Na druhom konci to zapraskalo. Nepříjemný piskot vo vysokom C ho neprekvapil. Podvedome ho tak trochu očakával. "Haló ?" Zašepkal priškrteným hlasom. Chvíľu sa nič nedialo, keď vo vzdialenej ozvene rovnaké slovo dorazilo späť. Identický význam patriaci inému hlasu. Známemu hlasu. Tim stuhol. "Jenny ?" Zopakoval vyjavene. V slúchadle to znova zachraptilo. "Jenny, počuješ ma ? Si to ty ? Tu je Tim. Timothy Anderson z Minneapolis." Nepříjemný škripot vystriedal jasný hlas. "Ahoj Timmy. To som ja Jen. Sľúbila som, že ti brnkem, no celý týždeň som sa k tomu nedostala. V škole sme mali skúšky a dali nám aj nejaké práce. No proste hrôza. Veď to určite poznáš." "Á, áno." Zakoktal Tim, hoci to nebola pravda. "Ako sa máš ? Aký si mal týždeň ? Atreyu ťa stále otravuje ?" "O... Otravuje ?" Zakoktal Tim neveriacky. Kamarátkine vľúdne slová mu pripadali ako zo sna. Milosrdného sna presvitajúceho temnotu reality. "Timmy čo je ? Stalo sa niečo ? Máš nejaký divný hlas." "To Atreyu !" Vyhľkol Tim zúfale. "Oni ho... Oni ho bijú !" Krátka veta zapôsobila ako blesk. Aj napriek faktu, že Tim nevidel dievčaťu do tváre, mlčanie v telefóne dokazovalo, že oznam padol na úrodnú pôdu. "Bije ??? A preboha kto ?" "Oni ! Harold a tí ďalší. Vieš, on a jeho kámoši sú..." Tim naposledy zaváhal. Vo vypätej situácii na racionálnu úvahu neostal čas. "Mimozemšťania ! Museli ich premeniť ! Asi nás sledovali, lebo hneď vedeli kam ideme. A boli tam všetci. Micky, Alf, Jim, aj, aj, aj Tommy. Tommy Robinson. A potom ešte Dick. Museli ich všetkých premeniť. Jenny neviem čo mám robiť. Oni ho tam držia a určite ho chcú nakaziť. Ja som im zdrhol, a nechal som ho samého." Potláčaný strach o seba i kamaráta už nešlo viac skrývať. Tim chcel niečo dodať, no prichádzajúci vzlyk mu zastrel hlas. "Timmy, kde ste ?" Zvolala Jenny s ráznosťou netypickou pre dievčatá v jej veku. Tim

pozrel smerom k najbližšiemu semaforu, kde sa tabuľa s názvom krížnej ulice nachádzala. "Je to na ???0 ulici, ale na tú druhú nevidím. No je to asi 500 yardov od Atreyu domu. Je tu taký park, kde som sa skryl. Atreyu je na druhej strane." "Timmy, počkaj ma tam ! Nikam nechod' a ostaň kde si. Hneď som u teba." Skôr než zaskočený chlapec stihol zareagovať, v telefónne to znova zapískalo. "Jenny ? Jenny ? Jenny si tam ?" Neprichádzajúcu odpoveď nahradila ustálená tónina, ktorá o pár sekúnd zanikla. Display zobrazil čas trvania práve ukončeného hovoru. Nechápavo zízajúc na míkvu obrazovku, Tim sa pokúšal vybaviť si posledné slová nedlhého telefonátu. Jenny mu jasne prikázala, aby ostal na mieste, pretože o chvíľu sem dorazí. Ohliadnuc sa po veľkom parčíku, okrem jeho maličkosti veľký sad obchádzala prázdnota. "Jenny ?" Skúsil to vokálne. Nik neodvetil. Chytiac si hlavu do dlaní, mal pocit, že mu každú chvíľu exploduje a to sivé vnútri vyletí von. Nerozumel tomu. Akoby kamarátka o ktorej Atreyu vyhlasoval, že býva v cudzom meste mohla len tak z ničoho nič zavítať do Minneapolis ? "Žeby sem prišla na rakete ?" Pohľad na zamračenú oblohu nič podozrivé neodhalil. Pretisnúc sa dvojicou tují, Tim pristúpil bližšie k plotu. Z uličky hrôzy, ako miesto ich mlátenia v duchu pomenoval stále nik nevychádzal. "Žeby tam už bola ?" "Timmy !!!" Známy hlas patriaci známej tvári. Na toto ročné obdobie oblečená iba v tenkej športovej bunde, Jenny mu z náprotivnej strany zamávala. Aj keď Tim moment jej príchodu nepostrehol, kamarátka musela vybehnúť z bočnej uličky, paralelne kopírujúcej tú kde Atreyu zanechal. Rozrušený z prekvapujúceho stretnutia, vyskočil na plôtik nevšímajúc si ostrých hrán nebezpečne mu šibrinkujúcich pred tvárou. "Tu som !" Hlasné zvolanie kamarátka nemohla nezačuť. Vyžijúc stopky na najbližšej križovatke, prešprintovala na opačnú stranu ulice. Posmelený prítomnosťou dievčaťa ovládajúceho štvoricu bojových umení, Tim vybehol z parčíku. "Kde je ?" Zvolala Jenny úsečne. Tim kývol k inkriminovanej uličke. "Ale sú piati. Teda vlastne šiesti. Chcel som zavolať fízlov, no Atreyu povedal, že patria k nim. Sú to ich agenti." Zošpúliac pery, Jenny varovanie ponechala bez komentára. "Za mnou !" Systém riadenia dopravy práve odštartoval zelenú vlnu znemožniac tak čo i len pomyslenie na preštrikovanie sa kolónou áut. Zamieriac k neďalekému prechodu, keď k nemu dobehli, semafor prepol na zelenú. Jenny pridala do kroku. Aj keď nebežala, Timovi neušlo ako si pohybmi prstov precvičuje dlane. Vstúpiac do uličky smerujúcej k miestu, kde kamarát zanechal, Jenny schmatla Tima za plece. "Ty ostaň tu ! Toto už zvládnem aj sama." "Ale oni sú šiesti ! Nemali by sme niekoho zavolať ? Napríklad XCOM ?" Neodvetiac kladne ani záporne, Jenny vpadla do priestoru medzi dvoma vežiakmi uzatvárajúcimi slepú uličku. Privítal ju obraz skazy horší ako sama dúfala. S ovisnutou hlavou, držaný dvoma urastenými teenagermi, Atreyu mal tvár posiatu farebnými machuľami. Takmer v bezvedomí, nedokázal vnímať posmešky ani opakujúce facky rozkysnutého stredoškolačka, ktorého túžbu po pomste nedokázalo uhasiť ani niekoľkominútové mlátenie. Príkorie zo štadióna i dnešného súboja si žiadalo trest na aký Atreyu do konca života nezabudne. Plne zaujatý svojou obeťou, prítomnosť ďalšej bytosti si nik z členov trestného komanda neuvedomil. Bol to až vyťahnutý hiphoper, kto ako prvý zachytil blížiac sa kroky. Zvrtnúc sa na päte, zrak mu padol na koniec chodby, odkiaľ spoza múra vykúkala známa tvár. Aj napriek varovaniu, Tim neodolal pokušeniu na vlastné oči vidieť to čo bude nasledovať. Dick chcel za malým utečenom vyraziť, no prísny pohľad kučeravého dievčaťa blížiaceho sa razantným krokom jeho plány znemožnil. "Hej malá ! Čo tu chceš ?" Zavrčal Dick neprívetivo, pristúpiac k neznámej. Piskľavý hlas majiteľa novučičkého Porsche prinútil zbytok bandy pozastaviť bohumilú činnosť, ktorej sa posledných 5 minút s toľkou vervou oddával. V dave objemných intelektuálov to len tak zašumelo. Odstrčiac Atreyu do náručia Micky Hamiltona,

Harold si pri pohľade na prichádzajúcu neodpustil úškrn. "Padaj preč ! Tu nemáš čo hľadať." Zaškrečal Dick, obzvlášť odpudivým tónom. Ignorujúc vyhrážku, Jenny prstom namierila na Atreyu. "Pustite ho ! Ten chlapec vám nič neurobil." Stručná výzva prednesená s neskrývaným dôrazom potlačila úvodné rozpaky a skupinka stredoškolákov explodovala nefalšovaným rehotom. Zdrapiac Atreyu za vlasy, Micky nasmeroval doráňanú tvár v ústrety dievčaťu. "Hej ty ! Pozri sa kto ťa prišiel zachrániť. To je tvoja frajerka ?" Ani drsný smiech nedokázal ubitého chlapca prebrať z mrákot. Snový svet okolo vnímal iba v náznakoch. V tom čo sa Jenny chystala vykonať jej nedokázal pomôcť. Harold naznačil vedľa stojacemu Alfovi čo robiť. Zdrapiac ju za rameno, Jenny sa pokúsila vytrhnúť, no zbytočne. Siahodlhé paže dlháňa oblapili o 2 hlavy nižšie dievča ako chápadlá. Keď Tim uvidel čo sa deje, zabudnúc na varovanie, vyrazil útočníkom naproti. "Pustite ju !" Ani výkrik plný odhodlania na situácii veľa nezmenil. Krôčik po krôčiku prístupujúc k svojej obeti, len čo Tim opustil bezpečie postrannej ulice, Dick naň skočil. Skúšajúc tých pár hmatov, ktoré ho Jenny minulý týždeň naučila, proti presile 8 palcov a 20 libier ostal bez šance. "Mám ho !" Zrúkol Dick víťazoslávne, skrútiac dlane malého záchrancu za chrbát. S rukami na prsiach, Harold nemal dôvod zasahovať. Vychutnávajúc si každý okamih, pokojne čakal kým mu poskokovia spupnú dvojicu neprivedú. Stojac zoči-voči dievčaťu, chrup stredoškoláka vyčaroval odpudivý úsmev. "To si si na pomoc privolaš ju ?" Tim mykol plecami, v márnej snahe uniknúť Dickovmu zovretiu. "Ja som ju nevolal. Jenny prišla sama." "Tak Jenny ?" Harold končekmi prstom pohladil kadere dlhých vlasov. "Nevyzeráš zle, baby. Odkiaľ si ? Teba nepoznám. Už si mala 15 ?" Skrytú narážku zbytok osadenstva ocenil búrlivým rehotom. "Volám sa Jennifer Thompson a mám 13 rokov. Nie som z Minneapolis, a preto ma nemôžete poznať. Prichádzam zďaleka." "Tak zďaleka." Zanôtil Tommy Robinson. "Hej ! Pozrite sa čo ma na sebe. Neprišla sem z Floridy ?" Alf Gustafsson neodolal pokušeniu zakmásať dievča za rukáv. "Možno by potrebovala trochu zohriať." Šestica stredoškolákov Mickeyho poznámku znásobila ďalšou erupciou smiechu. "To si sem prišla iba k nemu ?" Tommy zatriasol bezvládnym telom obete, ktorú ak by nepridržiaval oboma rukami skončí na zemi. "Áno. Atreyu je môj kamarát. Nevieť čo vám urobil, že ho teraz bijete, no to čo robíte nie je správne. Netúžim po konfrontácii. Chcem, aby ste ho pustili. Sľubujem, že ak ho necháte na pokoji, Atreyu, ja ani Tim nikomu nič nepovieme. To čo sa tu stalo ostane len medzi nami." Skrútiac kútiky nahor, Harold žmurkol na Micka. "Tak ona nás nebonzne !" "Možno by preňho urobila aj čosi iné." Alfovi sa z hrišnej myšlienky zaligotali oči. "Hej zlato, nedáš mi pusku ?" Nakloniac sa nad jej hlavu, vytiahnutý hráč basketbalu zošpúlil pery. "Nechajte ju, vy ***** !" Znova otestujúc pevnosť zovretia, Timovi sa takmer podarilo uvoľniť jednu z dlaní. "Timmy !" Riekla Jenny úsečne. "Povedala som ti, aby si sem nechodil. Toto zvládnem aj sama." Úzku uličku po štvrtýkrát za poslednú minútu naplnil ohlušujúci rev. "Tak ona to zvládne aj sama !" Mick zakmásal bezvládnym chlapcom. "A to nás zvládneš všetkých šiestich ?" Zašúchajúc dlaňami, Jim Hood roztvoril náruč. "Čo keby si začala s mnou ? Dám ti aj 10 babiek." Chytiac sa za brucho, Alf to nevydržal a drgnúc do dievčaťa, posotil ju Jimovi. "No tak, pod' ku mne kocúrik !" "Aký kocúrik ? Ved' je to mačička, ty debil." Alf chcel čosi dodať, keď mu Harold skočil do reči. "Držte huby vy ***** ! Čo tu tak revete ? Chcete, aby sem niekto prišiel ?" "Nikto nepríde. Ja som nikoho nevolala a ani nezavolám. Ak Atreyu pustíte, na všetko zabudneme." Rozpálený do červena, Harold pristúpil k dievčaťu tak blízko, že i sama mohla okúsiť nepríjemný zápach jeho neumytých zubov. "Ja na nič nezabudnem ! Ten tvoj malý smrad ma urazil. Mňa ! Harolda Powella. A každý kto si do mňa skočí za to zacvaká. Len pozeraj, čo mu teraz urobím." Mávnuc na Micka, Harold spoločníkovi naznačil,

aby Atreyu pritiahol bližšie. Facka čo nasledovala nebola ani silná, ani bolestivá, no s pohľadom na dobitú tvár zapôsobila ako iskra v prostredí naplnenom výbušným plynom. Šikovný chvat doprevádzaný klesnutím do podrepu vyslobodili dievča z Alfovho objatia. Uskočiac k stene, útok zozadu jej už nehrozil. "Toto je posledná výzva. Okamžite prepustíte Atreyu a Tima, inak..." Jenny na sekundu zaváhala. "Ovládam štyri bojové umenia, no nechcem sa s vami biť. Konflikty je nutné riešiť bez násilia." Adresát výzvy prevrátil zrak. "***** !!! Už dosť bolo tých drístov. Chyťte ju !" S odhodlaním naplniť vôľu svojho pána, Alf Gustafsson vyrazil vpred. Kopanec do boku ho v okamihu zastavil. Najvyšší zo šestice pomstiteľov neočakávaný úder sklátil k zemi. Šokovaný viac z útoku ako jeho sily, Alf ostal vyjavene civieť na útlu pokoriteľku. "Prepáčte. To som naozaj nechcela. Prepustíte Atreyu a skončíme tento nezmyselný spor." "No tak !" Zjačal Harold ako rozzúrený pavián. "Dostaňte ju konečne !" Jim Hood bol druhým zo šestice kto mal možnosť pocítiť silu dievčatiných priehlavkov. Zatiaľ čo kop z otočky ho zasiahol len do pleca, druhý schytil do pravého líca. Skríknuc od bolesti, mohutný protivník klesol na kolená, držiac sa za čelusť. "Ty ***** !!!" Vulgárnu skomoleninu prehlušil bojový pokrik Tommyho Robinsona. Vytasiac baseballovú pátku, ktorou tak umne vyrazil Atreyu Dýku osudu z rúk, aj on mal rýchlo pochopiť, že kombinácia odľahčených plastov a drevenej rukoväte na súpera tohto rangu stačiť nebude. Vykonajúc roznožku, rýchlo letiace porisko preletelo dievčaťu nad hlavou. Vykonajúc kotúľ vzad, Jenny vystrelila do stoja skôr než sa Tommy stihol spamätať. Vyšportovaný hráč najpopulárnejšej americkej hry zopakoval výpad. Stojac pred stenou, Jenny musela uskočiť doľava. Zbytočne. Pálka zasiahla svoj cieľ. Akurát nie ten, ktorý Tom plánoval. Tupá ozvena nárazu o nepoddajné tehly zarachotila tmavou uličkou. Spätný odraz znásobený mohutnou rezonanciou mu vyrazil bojový nástroj z rúk. Sila úderu bola natoľko veľká, že aj taký atlét ako Tommy sa v bolestiach skrútil k zemi a do očí mu vpadli prvé slzy. Traja útočníci, tri porážky. Jenny prstom ukázala na Micka. "Pusti ho !" Haroldov najbližší kamarát ohromený náhlym zvratom rozkaz bez váhania vykonal. Atreyu pod váhou vlastného tela klesol k jeho nohám. Zafučiac ako starodávny rušeň, Harold Powell vyrazil do útoku. Pravý hák, ľavý hák i kopanec. Nepodarená paródia na bojové umenie skončila tragikomicky. Prasknúc na zadok, vychýrený bitkár sa ocitol na lopatkách bez toho, aby ho súperka čo i len postrčila. Aj keď nečakanú výhodu Jenny mohla poľahky využiť, kývnuc na súpera, počkala kým nevyskočí na nohy. Podídúc bližšie, zrazu jej čosi mocné omotalo členky. Alf Gustafsson. "Držím ju ! Harry teraz ! Dostaň tú ***** !" Harold si jedinečnú príležitosť nenechal ujsť. Úder smerujúci do tváre by nepochybne znamenal ďalšie KO, ak by zasiahol svoj cieľ. Skrížiac zápästia v obrannej pozícii, Jenny mohutný výpad zrazila tak, že Haroldova päšť iba neškodne skĺzla ponad pravé plece. Aj napriek skvelému zákroku, kinetická energia úderu kombinovaná s Alfovým zovretím spôsobila, že prepadnúc dozadu, Jenny stratila rovnováhu. Keď už to vyzeralo, že pristátie na dlážke je neodvratné, využijúc prudkého pohybu, vrtkému dievčaťu sa podarilo vymaniť sa z mocného zovretia. Skotúlajúc sa po chodníku, opäť stála na nohách. A potom to začalo. Harold, Mickey, Tom i Alf zocelení do jedného šíku to skúsili spoločne. Kvarteto statných chlapcov proti jedinému dievčaťu. To nemohlo nevyjsť. Omyl. Ak by to čo nasledovalo Tim nevidel na vlastné oči, nikdy tomu neuverí. Zmeniac sa v obdobu bojového robota, Jenny skákala a uhýnala sa, zasadzovala údery hornými i dolnými končatinami, robila saltá i roznožky, odrážala sa od stien aj od zeme, dokázala unikáť výpadom protivníkov a ak bolo treba klesla do podrepu či vykonala kotúľ vzad, aby v zlomku sekundy vystrelila do stoja - všetko robiac s eleganciou a presnosťou získanou dlhoročným výcvikom. Chvíľami to vyzeralo, akoby namiesto svalov jej telo vystužili

pružiny. Rýchle chvaty striedali šikovné úskoky, bleskurýchle kopance mieriace do pliec i hrudí držali protivníkov v dostatočnej vzdialenosti, zatiaľ čo opakované zásahy do lýtok i kolien zrážali jedného po druhom k zemi. Mickey, Tom i vysokánsky Alf už mleli z posledného. Opakované údery ako i neúspešné pokusy zasiahnuť dievča trojicu bojovníkov načisto vyčerpali. Navyše, keď po jednom z neúspešných výpadov Jenny raz tak ťažkého Mickeyho Hamiltona prehodila cez plece, pochopiac bezvýchodiskovosť situácie, statný stredoškólák to s Dickom ??? zabalili a vyraziac preč nezastavili až kým nedobehli k hlavnej ulici. Ani Jimovi nebolo viac treba. Aj keď ho výkop z otočky trafil len do lakťa, vystresovanému frajerovi to stačilo. Rozvaliac sa na dlážke, len čo nabral síl, plnou parou upaľoval preč. Jenny opätovne vhupla do bojového postoja. "Tak čo ? Kto ďalší ?" K smrti vydesený Tommy Robinson vzpriamril ruky nad pleciami. "To, to, to... To nebol môj nápad. Ja som mu nechcel nič urobiť." "Nechcel ?" Odsekla Jenny príkro, kývnuc k zbitému priateľovi. "Držal si ho za vlasy a posmieval si sa mu." "Ale to som naozaj nechcel. Fakticky." Zapišťal Tom a klesnúc na dlážku, veľký hrdina spustil nárek ako batoľa. "Prosím nebi ma. Ja som mu naozaj nechcel nič urobiť. To on. Bol to on !" Ukážuc na Harolda, strach z dievčaťa potlačil aj obavy z pomsty psychotického spolužiaka. "Bol to on ! To on celé vymyslel. Chcel, aby sme mu toho malého chytili, aby ho mohol zbiť." Ako jediný zo šestice stále na nohách, Harold preglgol. Ak by mal tú možnosť, určite si to s (teraz už bývalým) kamarátom vybaví. No Jenny bola iného názoru. Znechutene hľadiac na úbohú trosku, ak by bolo kam, odplúje si. "Zober si svojho kamaráta a vypadnite." Tommy vystrašene prikývol a podopierajúc stále ostraseneho Alfa Gustafssona, tak rýchlo ako to len šlo odkráčali preč. "Hej !" Toto ste si tu zabudli." Schmatnúc Tommyho pátku, Jenny ju hodila za nimi. Využívajúc chvíľky keď bola futbalovému šampiónovi obrátená chrbtom, Harry ju schmatol pod krk. "Mám ju !" Zreval ako pomintý. "Vráťte sa ! Dostal som ju." Tommy s Alfom sa ani len neobzreli. "Vy hajzli ! Podte sa, lebo..." Harold viac dodať nestihol. Presný kopanec pätičkou zasiahol prerasteneho športovca na najcitlivejšom mieste. "Ty ***** !!!" Zajačal Harold ako pomintý. Vykonajúc otočku, Jenny znova zaujala bojové postavenie. Už druhýkrát za posledné trojdnie Powellovu tvár skrúcala bolestivá grimasa, dlaňami si pridriavajúc inkriminované miesto. "No tak, prestaň už !" Štekla Jenny, nespúšťajúc z protivníka zrak. "Dostal si to čo si si zaslúžil. Teraz vypadni. Musím pomôcť kamarátovi." "Pomôcť ?" Sykol Harold, pohľadom švihnúc na hrbu naviateho snehu. Nôž. Atreyu Dýka osudu trčala zabodnutá na vrchole umelého kopčeka. Uchopiac nebezpečnú zbraň, namieril ju ústrety dievčaťu. "No tak poď ! Teraz ukáž čo vieš !" Od chvíle čo Dick zmizol, Tim dych berúci súboj iba nečinne sledoval. No teraz, keď videl čo sa deje, vyrazil kamarátke na pomoc. "Timmy, ostaň kde si ! Ja ho zvlá..." Skôr než Jenny stihla myšlienku dokončiť, Harold vyrazil vpred. S hrotom namiereným pred seba, Jenny sa čepeli z ušľachtitého kovu dokázala vyhnúť skôr než ju mohla ohroziť. Posmelený čiastkovým úspechom, Harold výpad zopakoval. Prudké švihnutie tupou časťou čepele by nedokázalo ublížiť, ani keby zasiahlo svoj cieľ. Šikovný úskok plánovanej obete zapríčinil, že namiesto Jenny bundy Harold zaryl nožom do steny za ňou. Zoderúc si kožu na zápästí, bolestivo zasyčal. Tretí útok ostal už len v štádiu myšlienky. Bleskurýchly kopanec zasiahol Haroldovu dlaň s takou razanciou, že vyletiac do vzduchu, dýka niekoľkokrát zarotovala okolo vlastnej osi, aby na zdesenie protivníka padla súperke rovno do dlaní. Jenny si ťažkú dýku prehodila z jednej ruky do druhej. "Odkiaľ ju máš ?" Harold neodvetil. S vypleštenými očami civejúc na svoj kučeravý Nemesis, z hrtana mu vyrazil neopísateľný rev. Ako zmyslov zbavený sa najkratšou cestou pustil preč. Aj napriek vysokému tempu, ak by Jenny chcela, poľahky ho dobehne. No Atreyu potreboval pomoc. Zabudnúc na

tupého násilníka, spoločne s Timom pokľakli k zbitému priateľovi. V mdlobách, Atreyu väčšinu súboja vôbec nezaregistroval. Rozbité pery, krvavý nos, podliatiny na lícach i brade, zablatené šaty, rozpáraná vetrovka. V takto zúboženom stave ho Tim nikdy predtým nevidel. Aj stredajší pád na vrchole lúhového jazera bol v porovnaní s týmto len neškodným podkíznutím. "Timmy, nemáte v tých vakoch trochu vody ? Musíme ho prebrať z bezvedomia." Tim priskočil k Atreyu ruksaku. Ako ďalšia z obetí Haroldovho vyčíňania, topiacim sa snehom nasiaknutý vak niesol znaky početných kopancov. Ak by nemal švy prebité kovovými nitmi, Haroldovi kámoši ho určite rozkopú. Fľaša bezfarebnej minerálky ležala hneď na vrchole. Tim ju podal kamarátke. Jenny skrútila časť kapucne Atreyu pod hlavou vytvoriac tak provizórny vankúš. Už v stabilizovanej polohe mu nahmatala pulz a priložiac líce k perám sa uistila či dýcha. "Čo mu je ?" Zapišťal Tim úzkostlivo. "Je omráčený. Museli ho udrieť do hlavy, alebo sa zranil, keď ho ten hlupák pustil na zem. Dúfam len, že to nebude nič vážnejšie." Otvoriac fľašu minerálmi obohatenej tekutiny, Jenny mu niekoľkými kvapkami pokropila čelo. Aj napriek zúboženému stavu, telo na prítomnosť chladnej kvapaliny zareagovalo impulzívne. Atreyu sa striasol od zimy otvoriac pravé oko. "Jenny ?" Zachrčal dutým, záhrobne znejúcim hlasom. "Áno, to som ja. Počuješ ma ?" Ohryzok na hrtane vykonal mimovoľný pohyb. "Prst !" Upozornil Tim. Atreyu dvihnutým palcom naznačil, že otázku zachytil. Jenny si vyhrnula rukáv na bunde, ako keby chcela pozrieť koľko je hodín, keď sa zarazila. Pozrúc za seba, na chvíľu zaváhala. "Ako ďaleko je to k jeho domu ?" "Ehm, 400, alebo 500 yardov. Nevieam to presne, ale môžem pozrieť na GPSko." Jenny zavrtela hlavou. "Netreba. Aj tak ho tam musíme dostať. No musíš mi pomôcť, lebo sama to nezvládnem." Tim preglgol. "Ale ako ? Tak ďaleko ho neodnesieme." Pery dievčaťa zvlnil smutný úsmev. "To nebude treba. Atreyu je silný. Zvládne to aj sám len ho musíme podoprieť." Nakloniac sa k dobitému spoločníkovi, Jenny ním jemne zachvela. "Atreyu, počuješ ma ?" Mihnutie mihalníc ako odpoveď musela postačovať. "Atreyu, viem ako ti teraz je, viem že ťa všetko bolí, no tu ostať nemôžeme. Je tu veľká zima a čoskoro začne mrznúť. Si podchladený, a preto musíš čo najrýchlejšie do tepla. K tebe domov je to len chvíľka. My ti s Timom pomôžeme, no aj ty musíš pomôcť nám. Si silný chlapec a viem, že to zvládneš." Jenny Timovi mávnutím naznačila, aby pristúpil bližšie. "Teraz ho posadíme. Timmy, rob to isté čo ja. Musíme ho podoprieť, aby sa nám nevyšmykol. Asi ho to bude bolieť, no nesmieš ho pustiť." Tim chápavo prikývol a napodobňujúc kamarátku, podložil ľavú ruku pod Atreyu rameno. Dohodnúc sa pohľadmi, spoločnými silami ubitého chlapca nadvihli. Atreyu bolestivo zastonal, no operácia sa zdarila. Opretý o jednu z tehlových stien, dýchal ťažko. Opakované údery do hrudného koša ho nielenže pripravili o dych, ale bolesť v žalúdku ho dávala k zvracaniu. Odplňujúc krvou presiaknuté sliny, konečne otvoril viečka. "Liek ! Dajte mi liek." Jenny sa zatvárila rozpačito. "Atreyu, ale ja nemám liek. Prišla som len teraz. Keď prídeme k vám domov, dám ti niečo. No teraz to musíš vydržať." Atreyu zavrtel hlavou. "Nie ! Mám ho. Je v batohu, v bočnom vrecku. Daj mi ho. Je mi strašne zle. Všetko ma bolí." Hľadiac na křčmi zjazvenú tvár, Jenny nedokázala úpenlivej prosbe vzdorovať. Pohodený v roztečenom snehu, údajne nepremokavý vak už na viacerých miestach stihol nasiaknuť. Keďže batoh mal po dve vrecká z oboch strán, Jenny musela nakuknúť do všetkých. To čo hľadala našla v spodnom naľavo. Malá plastová tuba bez nápisov pripomínala tie v akých sa zvyknú uchovávať mastičky či krémy - bežnú súčasť toaletnej poličky. Otvoriac vrchnák, pričuchla k belastému gélu. "Daj mi to." Zachrčal Atreyu, prosebne natiahnuc dlaň. "Nie !" Odsekla Jenny nekompromisne. "Atreyu, toto ti teraz aj tak nepomôže. Najprv ťa musíme dostať domov. Tam ťa ošetrím." Vystrúhajúc útrpný výraz, Atreyu na protesty nemal síl.

Zasunúc tubu do vrecka, Jenny nahádzala do batoha všetky veci, ktoré z neho banda zúrivcov kopancami vyvrhla. Na prekvapenie, aj bez liečivého gélu Atreyu vstal na prvý pokus. Stonajúc od bolesti s grimasami za ktoré by sa nemusel hanbiť ani na Broadway, držal sa statočne. Z oboch strán podopieraný kamarátmi, zatínajúc nechty do dlaní vykonali prvé kroky. Aj keď hodinky v Timovom mobile ukazovali iba niečo po tretej, šero kombinované s klesajúcou hmlou prinútilo pouličné osvetlenie vybavené automatickými senzormi naplniť ulice mesta nevýrazným jasom. Našťastie, pľuhavé počasie spolu s jemným dažďom zredukovali už tak dosť biedny počet chodcov na úplné minimum. Tých pár opozdilcov náhliacich sa domov venovalo zvláštnej trojici len zopár bezvýznamných pohľadov. Horšie to bolo s cestou samotnou. Timov optimistický odhad 400 až 500 yardov realita natiahla na dvojnásobok. Aby toho nebolo málo, boli asi tak v polovici, keď Tim uvidel ako k okraju cesty zamierilo auto s bielou strechou. Keďže časť chodníka zároveň slúžila ako dočasné parkovisko, nebolo by na tom nič zvláštne, ak by onú strechu nezdobil policajný maják. "Do ****, fízli." Zašepkal Tim pre seba. Držiac Atreyu z druhej strany, Jenny sa musela otočiť. Policajné auto začalo spomaľovať. "Asi nás uvideli." "Nie ! To Harold !" Vyhĺkol Tim rozochveným hlasom. "To on ich sem zavolať. Pracuje pre nich odvtedy čo ho ten fízal nakazil v parku." Zízajúc na priateľa, Jenny sa už k odpovedi nedostala. Auto s majákmi zabrzdilo a bočné okienko začalo klesať. Lampička na dverami ožiarila policajtovu tvár. Tima na mužovi okolo tridsiatky okamžite upúťali jeho modré oči. Prenikavý pohľad preťal chlapca uprostred. "Čo sa mu stalo ?" Stojac najbližšie, Atreyu najlepšieho kamaráta obľial pot. Chrapľavý hlas policajta v sebe niesol nevyslovenú vyhrážku. "Nič pane. Len sa pošmykol a spadol." "Spadol ?" Zvolal strážnik nevrlo, kývnuc k Atreyu. "A to spadol na nos, že ho má rozbitý ? Tvár má dobitú akoby ho niekto zmlátil. To ste mu spravili vy ?" "Nie pane. My sme nevinní. Atreyu je náš kamarát." Nakrátko si premerajúc dievča vzadu, policajt znova pozornosť upriamil na Tima. "Tak čo sa tu stalo ? Ale pravdu !" Tim otvoril ústa, že odpovie, no prudká reakcia muža zákona mu sňala myšlienku z perí. "Máte pravdu pane." Aj keď s Atreyu ramenom okolo krku, Jenny vystúpila do popredia. "Zbili ho. No my sme to neboli. Sme jeho kamaráti a vedíme ho domov. Už to nie je ďaleko. Býva na tejto ulici, asi o 20 domov ďalej." Úprimne slová dievčaťa na muža v uniforme zapôsobili podstatne lepšie ako koktavý prejav jej priateľa. "A kto ho zbil ? Viete ich mená ?" "Áno pane. Boli to spolužiaci z jeho školy. Až prídeme domov, povieme ich jeho rodičom a oni potom určite zavolajú do školy." Policajt sa neklonil ku kolegovi šomrúcemu čosi nezrozumiteľné. "Nastúpte si dozadu. Zoberieme vás domov." "Oh, ďakujeme pane, ale to naozaj nie je nutné. Atreyu býva hneď tu." Zaregistrujúc svoje meno, menovaný na chvíľu pootvoril viečka. Keď uvidel policajnú čiapku, s odporom sa obrátil k Jenny. "Prečo už nejdeme ? Chceme byť doma." "Neboj sa Atreyu, hneď tam budeme. Je to už len kúsok." Jenny ukázala dopredu na neďalekú siluetu oválneho observatória týčiaceho sa k oblohe ako prst boží. "Vidíš, už sme takmer u teba." Preglgnúc, vyčerpaný chlapec vykonal váhavý krok vpred. Dvojici jeho spoločníkov neostávalo nič iné, len ho nasledovať. Jenny pozrela cez plece či policajt nebude namietat', no naštartujúc auto, najskôr aj sám pochopil, že ich pomoc je už teraz zbytočná. Ak chceli byť užitoční, mali prísť o 30 minút skôr, aj keď Tim mal na vec prirodzene iný názor. Policajné auto čoskoro zmizlo z dohľadu a spolu s ním aj riziko ich nakazenia. Po krátkom trmácaní sa, konečne dorazili k cieľu. Jenny potiahnutím kľučky otvorila prekvapivo nezamknuté dvere. Prekročiac prah pustej záhrady, vstupná brána za nimi zarachotila. Jenny to musela očakávať, pretože dunivý lomoz ňou na rozdiel od jej spoločníka vôbec netrhol. Pristúpiac k vchodovým dverám, Tim ju chcel upozorniť,

aby na ich otvorenie nastavila tvár ku kamere nad zámkom, no nebolo to potrebné. Dnešná návšteva zjavne nebola jej prvou vo futuristicky vyzerajúcom dome a len čo počítač identifikoval známe črty, pozdravil ju úvodným privítaním. "Zdravím ťa Jennifer Thompson. Som rád, že sa znova vidíme." Dievča pozdrav ignorovalo a kolenom rozraziac dvere, trojica vstúpila dovnútra. Prejdúc chodbou i kuchyňou, namáhavú púť zakončili v nevelkej izbičke, ktorú Tim počas uplynulých návštev nemal možnosť navštíviť. V spartánsky zariadenej miestnosti absentovalo vybavenie typické pre obývacie časti rodinných domov. Nestál tu stôl ani stoličky, chýbali tu skrine, police či akýkoľvek iný úložný priestor pre šatstvo, elektroniku, knihy a ďalšie pre život potrebné veci. Okrem postranných LED svietidiel belavej farby, v nevábnej komore chýbali akékoľvek lampy či nočné stolíky, kde by potenciálne svietidlá bolo možné umiestniť. Nebyť veľkej postele a okna zízajúceho z náprotivnej steny, vyzeralo by to tu ako vo väzenskej cele. Ešte stále na pokraji bezvedomia, dvojica kamarátov uložila doráňaného chlapca do prekvapivo mäkkého lôžka. Atreyu telo pokleslo do jemného materiálu pripomínajúceho umelú penu a aj keď bolestivo zastonal, narovnajúc sa do vodorovnej polohy, pritisol viečka. "Pod." Pošepla Jenny. "Urobíme mu čaj, nech sa trochu zahreje." Privrúc dvere, spoločne zamierili do kuchyne. Jenny nemusela nič hľadať. Vyznajúc sa ako vo vlastnom dome, poľahky našla rýchlovarnú kanvicu, poháre i samotný čaj. Čakajúc kým elektrická špirála nedosiahne potrebnej teploty, prisadla si k Timovi. "Chceš aj ty čaj?" "Nie som smädný." Jenny sa pousmiala. "To ale nie je kvôli smädu. Určite si poriadne premrznutý." Tim pozrel na spoločníčku oblečenú iba v ľahkej bunde. Jenny nevyslovenú výčitku ihneď pochopila. "No ale ja som si predsa len trochu zašportovala." Tváriac sa nesvoj, Tim nevedel či to mal byť žart, alebo to dievča myslí vážne. "Tak čo sa tam vlastne stalo? Kto boli tí šiesti čo vás napadli?" "Ten tučný, ktorého si zbila ako posledného sa volá Harry Powell. Chodí k nám do školy na strednú. Pred dvoma týždňami mu Atreyu na športovom dni dal na futbale gól a jeho tím prehral. Odvtedy po nás ide. Asi nás sledoval keď sme išli domov." "On vás zbil iba preto, lebo mu dal Atreyu gól?" "Áno. Bolo to na súťaži a videla to celá škola. Harry je úplný pako. Niektorí hovoria, že je psychopat a lieči sa u cvokára, no neviem či je to pravda." "A tí ostatní?" "Jeho kámoši. Teda až na Dicka - toho dlhého čo ma držal za krk. Atreyu mu rozbil skateboard a tak sa nám chcel pomstiť. Musel nás bonznúť Harrymu." Jenny sa zháčila. "A prečo to Atreyu urobil?" "Lebo mi chcel pomôcť. Raz keď som šiel domov Dick do mňa vrazil a obaja sme spadli na zem. Ten jeho debilný skate sa mu poškrabal a Dick ma obvinil, že za to môžem ja. Chcel odo mňa 3 tisícky za nový. Že vraj toľko stál. Atreyu, to sme vtedy ešte neboli kámoši, šiel náhodou okolo a keď uvidel čo sa stalo, hodil mu skate o zem, že vraj keď je rozbitý, tak nech poriadne. Dick ho chcel za to zbiť, no Atreyu bol silnejší. Odvtedy po nás ide. Vieš, jeho foter je veľmi zazobaný a Dick si myslí, že môže všetko. A keď ho zbil šiestak..." Tim sa nenápadne uškrnul. "Musel sa nám pomstiť." "Pomstiť? A začo? Zbiť niekoho kvôli prehranému zápasu a polámanému skatu?" Tim pokrčil plecami. "Harry je už taký. Robí to každému. Všetci na škole sa ho boja." Jenny si odfúkla. Vysvetlenie udalostí predchádzajúcich bitke jej prišlo natoľko neuveriteľné, že ak by ich nehovoril Tim, neverí im. "Neskutočné. Zbiť niekoho kvôli takej hlúposti. Ten Powell musí byť fakt chorý. Veď vám mohli niečo urobiť. Ak by tam Atreyu nechali ležať takto zbitého, do rána určite zamrzne." "Hm... Harrymu by to bolo jedno. On tak nerozmýšľa." "Ani keby mal skončiť vo väzení?" Tim neodvetil. Uvedomoval si, že bez toho, aby Jenny vyšinutého stredoškolača lepšie poznala jej myšlienkové pochody Harolda Powella iba ťažko vysvetlí. Našťastie, pískanie kanvice prerušilo ich dialóg. Nelejúc vriacu vodu do pohára, ako ho dávala na tácku Tim neuniklo, že

spolu so sáčkom Jenny do nápoja čosi prihodila. Biela tabletky pomaly klesla na dno, kde sa pozvoľna začala rozpúšťať. "To je liek proti bolesti." Zamieriac k Atreyu, Tim mal chvíľu na premýšľanie. Vedel, že rozhodnutie musí prijať okamžite, lebo ďalšiu šancu už mať nemusí. "Ako sa jej na to opýtať?" Tim zavrtel hlavou. Vedel, že ak to spraví tu v jeho dome, Atreyu sa o tom určite dozvie. No potom čo dnes zažil už nepochyboval, že Jenny je jednou z nich. Členka XCOM - tak ako on. Ako jej to však povedať a nič pri tom neprezradiť? Keď sa Jenny po chvíli vrátila, pohár bol už prázdny. "Ako mu je?" Zvolal Tim netrpezlivo. "Práve zaspal. Je veľmi dobitý, no aspoň, že vypil ten čaj. Až sa prebudí, bude mu lepšie." Položiac pohár do dresu, Jenny si znova prisadla k stolu. "Vidíš, teba som sa vlastne ani nespýtala. Si v poriadku? Nič ťa nebolí?" "Nie ja..." Uprene hľadiac na očarujúce stvorenie, Tim naposledy zaváhal. Aj keď s ústami dokorán, nedokázal vylúdiť jediné slovíčko. Jemné črty tváre umocnené prenikavým pohľadom zelených očí ho obrali o všetku odvahu. Všimnúc si rozpakov, Jenny opätovne skúsila úsmev. "Ak sa ma chceš niečo opýtať, kľudne hovor. Mňa sa nemusíš báť. Nehryznem." Posledná kvapka sčerila hladinu po okraj naplneného pohára. "Ty si z XCOM?" Zapišťal Tim takmer nepočuteľným hláskom. "Čo prosím?" Zvolala Jenny prekvapene. Tim chcel odvetiť, no nečakane úprimná reakcia kamarátky ho natoľko ohromila, že namiesto odpovede vyskočil na nohy, zamieriac k dverám. "Timmy, kam ideš?" "Vieš, ja už musím ísť domov. Mame som sľúbil, že prídem o tretej a už sú takmer štyri. Bude sa o mňa báť." "Máš predsa mobil. Môžeš jej zavolať." "Nie." Ako to Tim povedal, sklóniac sa k batohu začal z neho vyhadzovať Atreyu veci. Keď bol hotový, výrazne odľahčený ruksak hodil cez plecia. Už otváral dvere, keď ho Jenny zadržala. "Nemôžeš ísť predsa sám. Čo ak to Harold ešte nevzdal a tam vonku na teba čaká?" Timove pery zvlnil zlomyseľný úsmev. "Po tom čo si ho tak zbila? Nie. Určite zdrhol domov." "A čo ak nie? Keď je taký ako hovoríš, môže si zavolať na pomoc ďalších. Radšej ťa odprevadím, dobre?" Nečakajúc na odpoveď, Jenny na seba hodila Atreyu bundu a zazipsujúc ju ku krku, naznačila, že je pripravená vyraziť. Tim s malou dušičkou otvoril dvere. Toto bude jeho premiéra. Prvýkrát v živote pôjde s dievčaťom sám po ulici. Viac ako dostatočný dôvod na paniku. Jeho myseľ ako breh rozvodnenej rieky okamžite zaplavili otázky typu: "Mám sa s ňou rozprávať? Ak áno, tak o čom? Môžem začať konverzáciu ja, alebo mám počkať kým s ňou príde ona? Čo ak navrhne, aby sme zašli do obchodu či cukrárne? Mám jej niečo kúpiť? Ak áno, tak čo, a najmä za čo, keď som všetky prachy minul na misiu? A čo XCOM? Mám s ňou o tom ešte hovoriť?" Zložitá situácia pre človeka nezvyknutého na priazeň opačného pohlavia. Kiež by tu bol Atreyu. Ten by určite vedel čo robiť. Ale on? Ako si poradí? Napokon nedlhá cesta skončila ešte väčším trapasom ako sa obával. Počas nekonečnej desaťminútovky ani raz neotvoril ústa, a to si v duchu pripravil minimálne tucet oslovení a dobré 2 desiatky nápadov na konverzáciu, ktoré by o rok staršie dievča mohli zaujímať. No skôr než si spomedzi tém počítače, vesmírne lode, mimozemšťania, Votrelci či dokonca obyčajná škola stihol vybrať, každá jedna mu prišla natoľko hlúpa, že ju rýchlo zavrhol. Aby toho nebolo málo, ani Jenny toho veľa nenarozprávala. Presnejšie povedané, jej jediné slová: "Pozor, červená." Nešlo interpretovať inak ako úplné fiasko. Nečudo aj, že keď dorazili k jeho domu Tim očakával, že mu unudená kamarátka mávne na pozdrav a zanechá ho svojmu osudu. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď s nefalšovaným záujmom si prezerajúc fasádu jeho príbytok sa ho opýtala či môže ďalej. "Ty, ehm... Ty chceš ísť ku mne?" Zakoktal Tim tak neveriteľne stupídnu otázku, že ak by nestál zoči-voči dievčaťu, sám si jednu vylepí. Jenny pre zmätené prejavy kamaráta mala našťastie viac pochopenia a vyceriac dokonale chrup, prikývla. "Ale iba ak môžem. Ak ti to prekáža,

alebo máš niečo iné na práci, kľudne povedz. Pochopím to." "Nie, to nie ! Vlastne... Nemám nič na práci." Vytiahnuv zväzok kľúčov, Timovi sa na štvrtýkrát podarilo nevelký kľúčik vsunúť do zámku. S vchodovými dverami zožal väčší úspech. Na ich otvorenie potreboval tri pokusy. "Mami si doma ?" Skríkol, skôr než vstúpil dnu. Odpoveď neprišla. "Asi sú v robote." "V sobotu ?" "Niekedy aj v nedeľu. Hlavne tato. On je v robote stále. Ale možno len šli na nákup. Môžem im zavolať, ak chceš." "A načo ? Neprišla som kvôli ním." "Ehm, to nie." Zajachtal Tim, cítiac ako mu srdce búši s čoraz väčšou intenzitou. "Ty... Chceš ísť ďalej ?" Ďalšia, neuveriteľne hlúpa otázka ani tentoraz nenarazila na hradbu nepochopenia. Nekuknúv do útulne zariadenej predsiene, Jenny prikývla. Pripadajúc si, akoby mal nohy zaliate v betóne, Tim vykročil vpred. Presnejšie povedané, chcel vykročiť, pretože v momente keď tak urobil, ako na potvoru, to isté vykonala jeho spoločníčka. Len tak-tak, že sa nezrazili čelami. "Och prepáč." Zajachtal Tim, uskočiac do strany - rovno na topánku dievčaťa. Dielo skazy bolo dokonané. Ak by Tim mohol, najradšej sa od hanby prepadne. Za pár sekúnd dokázal vyrobiť viac trapasov ako iný za rok. Ešte dobre, že to Jenny tak nebrala. S úsmevom na perách sa tvárila, akoby sa nič nestalo. Zmena nastala až keď ju zaviedol do jedálne - výkladnej skrine ich domu. "Máte to tu veľmi pekné !" Zvolala obdivne, znalecky si prezerajúc jednotlivé časti rustikálne zariadenej miestnosti. Ornamentmi zdobená skriňa, tvarované kreslá, stolík s vyrezávanými nôžkami i štýlový krb. To nad čím Tim od chvíle keď mama pred 4 rokmi zavelila, že jedáleň zariadi práve takto ohŕňal nosom Jenny zaujalo. Obdivujúc eleganciu izby napodobňujúcu tie z minulých storočí, podobne ako Atreyu, aj ju upútali starodávne kyvadlové hodiny. "Odkiaľ ich máte ?" "No, ehm... Vlastne ani neviem. Doniesol ich tato. Vraj sú veľmi staré, ale neviem ako veľmi. Ja ich nemám rád." "Nie ? A prečo ?" "Strašne silno búchajú. V noci sa síce vypínajú, no keď som doma sám, je to také... Strašidelné." Odtrhnúv zrak od starodávnej časomiere, Jenny žmurkla na priateľa. "A ty máš kde izbu ?" Tim otvoril ústa, že odpovie, no skutočnosť, že je prvýkrát v živote doma sám s dievčaťom ho načisto poplietla. "Tu, teda vlastne tam." Tim ukázal prstom nad hlavu. "Na prízemí." "Prízemí ?" "Nie, na poschodí. Chcel som povedať na poschodí, ale povedal som na prízemí, ale je to na poschodí. Chceš ju vidieť ?" "Rada. Teda, ak môžem." Tim sa zmohol len na strohé prikývnutie a bez toho, aby čokoľvek povedal, zaviedol kamarátku do malého kráľovstva. Nevelká izbička so stenami skráslenými plagátmi hrdinov vedecko-fantastických filmov i skutočných astronautov pravdepodobnú členku XCOM, aj napriek tomu, že bola dievčaťom uchvátila. "WOW, takže ty máš rád sci-fi ?" "No ehm, vlastne hej. Aj keď nie všetky. Najradšej mám tie vo vesmíre." "Prečo ?" "Hm... Neviem. Podľa mňa to musí byť cool lietať do ďalekých galaxií, stretávať iné bytosti." "Chcel by si byť astronautom ?" Tim zošpúlil pery. "Hej, ale to sa nikdy nestane. Astronauti majú tréning, musia toho veľmi veľa vedieť, sú silní, nesmú mať strach. Vo všetkom musia byť špička. Ja taký nikdy nebudem." "Prečo ? Dnes si si náhodou počíňal skvele." "Čo myslíš ?" "Predsa to v tej uličke. Nenechal si ma samú, aj keď som ti povedala, aby si tam nechodil. Ty si nám však prišiel na pomoc. To by väčšina na tvojom mieste nespravila. Také niečo zbabelci nerobia." "Hej, ale najprv som zdrhol a nechal Atreyu samého." "No a ? To by proti presile spravil každý. A ty si nezdrhol domov. Iba si takticky ustúpil. Neurobil si nič zlé. Naopak. Keby nebolo teba, Atreyu mohol skončiť veľmi zle." Tim sklopil zrak. Úprimne slová chvály by ho mali tešiť, no vedel svoje. Mršné dievča ovládajúce štyri bojové umenia nebolo na jeho pomoc odkázané ani v najmenšom. Aj sama by šesticu protivníkov hravo zvládla, ak by chcela. No asi to musela povedať. Nemal jej to za zlé. Ľudia často hovoria veci, ktoré nemyslia vážne, aby nimi povzbudili blízkych, dodajúc im novej chuti do života. Ak by Jenny dokázala čítať jeho

myšlienky, určite by hovorila ešte veľmi dlho, možno až do večera, no toľko času nemali. "Timmy, môžem sa ťa na niečo opýtať ? Kde ste boli dnes v noci ? V Atreyu ruksaku som videla, že tam má konzervy a plechovky od Coly, ako keby ste sa vracali z výletu." "No, ehm... Vlastne hej. Boli sme v jednom dome na mi..." Tim sa zarazil. Prekvapená reakcia kamarátky na priamu otázku členstva zapustila korene pochybností. "My sme v noci spali v jednom takom starom dome. Atreyu povedal, že vraj tam straší a chceli sme to preskúmať. Boli sme tam celú noc, a preto sme mali všetky tie veci. Atreyu zobral spacáky a baterky a ja som kúpil jedlo a pitie. Keď sme sa vracali, Harry nás s kámošmi začal naháňať. Vlastne nás nenaháňali, ale obklúčili. Najprv sme uvideli Dicka a potom ďalších. Museli nás sledovať." "Myslíš od toho domu ?" "Nie, ten je ďaleko. Asi až keď sme vyšli z električky. Alebo na nás čakali na ulici. Pred dvoma dňami keď Atreyu nebol v škole ma Harry chytil na hajzli a musel som mu vykecať kde býva. Dick býva na tej istej ulici ako on. To on nás určite sledoval." "A ten dom ?" Riekla Jenny váhavo. "Bol tam niekto s vami ? Odkiaľ ste mali kľúče ?" Tváriac sa rozpačito, Tim pod ťarchou všetkého, klesol na kraj postele. "Ale keď Atreyu hovoril, že ti o tom nesmiem nič povedať." Krátky oznam na dievča v okamihu zapôsobil, aj keď inak než by Tim očakával. Pritiahnuc si stoličku bližšie, Jenny si k nemu prisadla tak, aby mu mohla hľadiať do tváre. "Timmy, neviem čo ti Atreyu narozprával, no teraz mi musíš o všetkom povedať. Ten dom, kde ste spali, bola to jedna z vašich misií ?" Tim sa viditeľne zachvel. Posledné slová ako zaklínadlo čarodejníka mali raz a navždy rozlúsknuť nepreniknuteľnú záhadu. Obavy z prezradenia neprezraditeľného sa razom rozplynuli a strach nahradila nádej. V jedinej chvíli všetko nevysvetliteľné nadobudlo nový význam. Nočný rozhovor s Atreyu, ovládanie bojových umení, náhle zjavenie sa v meste i porážka Harolda XCOM. Odpoveď, ktorú celý čas tušil, no predsa nenašiel odvahu ju nahlas vysloviť. Teraz už nepochyboval, že Jenny je jednou z nich. S novým odhodlaním pozrel kamarátke do očí. Podmanivá tvár ho hypnotizovala a 12 ročný chlapec nezvyknutý na podobné situácie jej nedokázal vzdorovať. "Boli sme na troch misiách. Prvú sme mali v jaskyni pod Minnehaha falls. Atreyu povedal, že tam našli stopy po prastarých mimozemšťanoch, ktorí navštevovali Zem pred dávnymi vekmi. Boli sme to preskúmať, no potom prišli jaskyniari a my sme museli zdrhnúť. Na druhej sme boli v jednej bani. Volá sa Cooper's mine a je už roky zavretá. Sú tam vojaci a celé to tam strážia. Atreyu povedal, že sú to vraj agenti, a preto to musíme preklepnúť. Keď sme však vošli dnu, chytili nás a zaviedli do takého Centra. Atreyu vyliezol na umelý kopec, kde to strašne smrdelo a prišlo mu zle. Odpadol, a keď po nás vojaci prišli, hovorili, že sa priotrúvil. Neviem ako sme sa dostali domov, pretože si na to nepamätám. Až včera mi Atreyu povedal, že mi vymazal pamäť, lebo som bol na základni XCOM, kde ako junior člen nesmiem. Tretia misia..." Tim sa zhlboka nadýchol. "Išli sme na ňu včera večer. Atreyu mi o nej povedal až ráno. Bol to taký starý dom a nikto v ňom nebýval. Je z 19. storočia a Atreyu hovoril, že tam žijú duchovia. Nie sú to však skutoční duchovia, ale mimozemšťania čo vyzerajú ako duchovia. Pán domu pre nich unášal ľudí, aby s mimozemšťanmi - Xylonmi na nich mohol robiť svoje strašné pokusy. A preto sme to išli preskúmať. No potom sa začali diať divné veci a..." Tim nenápadne zaškútil na priateľku. Jej vyjavená tvár ho prinútila zastaviť. S perami dokorán, vyzerala ako keby ani nedýchala. Timova výpoveď ju musela ohromiť. Do červena vyštípané líca prišli o všetku farbu a ako bez duše, Jenny nemo zízala na o rok mladšieho spoločníka. "Timmy..." Riekla s námahou. "To čo si povedal, ste urobili tento týždeň ?" "Áno. V utorok sme boli v jaskyni v stredu v bani a včera v tom dome. Prečo ?" Zaboriac chrbát do operadla, Jenny si priložila zápästie k čelu. "Ja ho zaškrtím !" "Koho ?" Zajachtal Tim. Ak sa v

dievčati nedajbože zmýlil, práve jej prezradil to čo malo navždy ostať tajomstvom. Vidiac jeho zdesenie, Jenny sa neubránila úsmevu. "Och Timmy, to nebolo určené tebe, ale Atreyu. Somár jeden ! Nikdy ma nepočúva. Vždy musí všetko robiť po svojom." "A čo urobil ?" "Ale nič. Zabudni na to. Nechala som sa uniešť. Prepáč mi to." "To nič. Ja len..." Nervózne trúc dlaňami, teraz už Tim nemohol cúvnuť. "Ty vieš čo sa tam stalo, však ?" "Kde ?" "Včera v tom dome." "Ehm..." Jenny zaváhala. "Vlastne ani nie. Povedz mi o tom. Ten dom je tu v meste ?" "Hej, ale až na konci. Pri ??? jazere." Zagúľajúc očami, Timova spoločníčka si v duchu pokúšala vybaviť si mapu Minneapolis. "To je dosť ďaleko. To ste tam šli električkou ?" "Áno. A potom asi hodinu pešo, stále na západ. Bola tam jedna dedina, ale nikoho sme tam nevideli, ako keby bola prázdna. Nevieť ako sa volala, ale mohol by som to nájsť na mape ak chceš." "To by bolo fajn." Jenny zobrala mobilný telefón zo stola. Ako mu ho podávala, Timovi neušiel napätý výraz jej tváre. Aj keď nič nepovedala, bolo zrejmé, že ju pozícia strašidelnej stavby úprimne zaujíma. Tim nemusel dlho hľadať. Konečnú zastávku vtipne pomenovanú One-Horse town mu vyhľadávač našiel okamžite. Jeden a pol míle na západ sa nachádzala dedina pomenovaná ešte príhodnejšie - No-Horse town. Potiahnuc palcami do strán, Tim miesto ich nočného dobrodružstva zvýraznil. Keď program v telefóne prepol náhľad do tretieho rozmeru, spolusediaca vystrelila do stoja. "Stonie ?" "Ty ho poznáš ? Atreyu povedal to isté meno." Jenny neodvetila. Meravo civejúc na nemý display mobilu, Tim znova cítil, že prezradil niečo čo nemal. "Jenny čo sa stalo ? Urobil som niečo zlé ?" "Nie, ty za nič nemôžeš. To Atreyu. Ja by som ho..." Zahromžiac päšťou, zrak jej skĺzol k čoraz zmetenejšiemu obyvateľovi detskej izby. "Jenny čo spravil ?" "Všetko ! Keby som mu to nehovorila. Ale nie. Stále musí robiť hlúposti." "Hovoríš o XCOM ?" Povzdychnúc si, Jenny na otázku neodvetila. Pozrúc na časomieru v mobile, dlaňou si prešla po brade. "Timmy, ja už teraz budem musieť ísť. Skočím ešte za Atreyu pozrieť ako sa má a potom ti zavolám, dobre ?" "Dobre, ale aj ja sa ťa chcem na niečo opýtať. Ty naozaj nie si z XCOM ?" Tim čakal, že po otázke, ktorú si pripravoval už hodnú chvíľu nastane dlhé ticho po ktorom sa konečne dozvie pravdu, nech už bude akákoľvek. Jenny však ostala až prekvapivo stručná. "Nie. Nie som z XCOM. Timmy vieš sú isté veci o ktorých ti nemôžem povedať aj keby som chcela. Všetko je príliš komplikované, no nemusíš mať strach. Ani ja ani Atreyu ti nechceme zle. On si len stále niečo vymýšľa a potom z toho máme všetci problémy. No ty za to nemôžeš." Tim pocítil úľavu. Aj keď slovám kamarátky veľmi nerozumel, veril jej. Jenny by mu určite neklamala. "Neboj sa." Riekla povzbudivo. "Pár vecí dám do poriadku a všetko bude zasa dobré. A ak som ťa náhodou vyľakala, prepáč mi to. Naozaj som nechcela." "Nie. To je OK. Ja som len chcel vedieť čo sa stalo." "Dozvieš sa. Raz ti o všetkom porozprávam, no nateraz musíš byť trpezlivý. Niektoré veci majú svoj čas. Tak ako ten môj u teba. Rada by som ostala dlhšie, no naozaj už musím ísť. Zasa sa uvidíme. Budúci víkend prídem do Minneapolis a ak chceš, môžeme skočiť na prechádzku. A ak by ťa Harold ešte otravoval, alebo vás chcel zbiť, hneď mi zavolaj. Kludne, aj o polnoci." Posledná poznámka prinútila Tima k úsmevu. Vyskočiac na nohy, ako pravý gentleman bol pevne rozhodnutý vyprevadiť kamarátku k dverám. Schádzajúc schodmi, boli v polovici keď na prízemí čosi zašramotilo. Za normálnych okolností, najmä po všetkom čo Tim dnes zažil, by podobný pazvuk spustil tsunami obáv, no s bojovníčkou plece pri pleci strach nemal miesto. Vchodové dvere zaškrípali a spolu s osobou do predsiene vpustili aj závan chladivého vetra. "Timmy si doma ?" "Mama !" Zašepkal Tim zmätene, pozerúc na priateľku. Ak čakal nejakú reakciu, mýlil sa. Zastanúc na medzišposchodí, Jenny pokojne čakala kým si ju Timova mama nevšimne. "Timmy prečo mi neodpovedáš, keď s tebou..." "Dobrý deň,

pani Andersonová." Pozdravila Jenny zdvorilo, mierne pokynúc hlavou. Prásk ! Taška s objemným nákupom pristála na dlážke. "A... Ahoj. A ty si kto ?" Aj napriek úpornej snahe, Alice Andersonová nedokázala ukryť svoje rozpaky. "Volám sa Jennifer Thompson a som Timova kamarátka. Prišla som k vám iba na chvíľu, a už musím ísť. Všetkým Timmy ?" "A... Áno. S Jenny sme, teda ja som s Jenny išiel som ju odprevadiť !" "Ty chceš ísť von ?" "Nie iba tu k dverám." Vyhŕkol Tim v pomykove. Našťastie, zbytok trápne sa vyvíjajúcej konverzácie zvládla Jenny brilantne. Najprv sa pani Andersonovej ponúkla, že jej pomôže s ťažkým nákupom, aby ju hneď nato pochválila za vkusne zariadenú obývačku. Keď bola s pomocou hotová, svoj zdvorilý (či snáď zdvorilostný) výstup, ktorý by zapôsobil na každého rodiča zakončila rozlúčkou so želaním pekného dňa. Skôr než rodinné sídlo Andersonovcov nadobro opustila, nezabudla Timovi pripomenúť, že mu ešte zavolá. S úsmevom na perách zamávala na rozlúčku a skôr než sa Tim stihol spamätať, zmizla za vysokými tujami obklopujúcimi záhradu. Trochu sklamaný, Tim zamieril do svojej izby. "To bola tvoja spolužiačka ?" Zastavila ho mama na schodoch. "Nie. Ona chodí na inú školu. Je z iného mesta." "Z iného mesta ? A odkiaľ ju poznáš ?" "Je to Atreyu kámoška. Chodili do rovnakej triedy, keď Atreyu býval v New Yorku. Minulý týždeň s nami bola na výlete." "A to sem prišla až z New Yorku ?" "Hm... Vlastne nie. Už sa presťahovali. Teraz býva kdesi v Michigane. Ale neviem kde presne. Spýtaj sa Atreyu, keď chceš." Tim vystúpil o dva schody vyššie, no mama bola neodbytná. "A prečo k nám prišla ? Ty si ju pozval ?" "Nie ! Teda vlastne, hej. Išli sme od Atreyu a chcel som jej ukázať jednu hru na počítači. Prišla len na chvíľku." "A to sem prišla v takej tenkej bunde ? Veď sa prechladí !" Tim zaškrípал zubami. "Nie, neprechladí ! Je otužilkyňa. Teda vlastne otužilec. Nikdy jej nie je zima. Spokojná ?" Skôr než mama stihla odvetiť, vybehnúc na poschodie, Tim nahnevane buchol dverami v nádeji, že hlučný odkaz neostane bez pochopenia. Rozvaliac sa na posteli, začal premýšľať nad všetkým čo dnes zažil. Najprv krutá bitka pri ktorej to chvíľami vyzeralo, že bude ich posledná, neskôr zázračný príchod ich záchrankyne, a napokon návšteva kamarátky priamo v jeho dome zakončená zvláštnym rozhovorom prezradiacim viac akoby sám čakal. Jenny musela byť z XCOM. Aj napriek zápornej odpovedi, Tim už o tom nemal žiadnych pochybností. Prísaha - tajný sľub neprezradiť nič čo by supertajnú organizáciu mohlo vyzradiť ju prinútil nepovedať pravdu. Veď ani samotný Atreyu mu mnohé veci nepreznadol, lebo nemohol. Nie, Jenny musí byť jednou z nich, tak ako Atreyu. A musí byť poriadne vysoko, určite senior člen, ak mu Atreyu pred ňou zakázal o organizácii hovoriť. Ak je to však naozaj tak, potom prvýkrát od chvíle čo sám do XCOM vstúpil mal možnosť stretnúť iného člena ako Atreyu. Popri všetkých zážitkoch a technických výtvarkoch, rozhovor s Jenny predstavoval ďalší z dôkazov existencie tajnej organizácie. Už to nebolo len o ňom a Atreyu. Bol tu niekto tretí. Niekto tak milý a príjemný. Niekto tak... Šľuknutie kľučky prerušilo tok myšlienok. Vyčerpaný po namáhavom dni, Tim kútikom oka pozrel na prichádzajúceho. Mama. V rukách niesla širokú tácku s pohárom čaju a čokoládovou oblátkou. "Nechceš čaj ? Urobila som ti tvoj obľúbený - jahodový." Tim pozrel na priehľadný pohár naplnený tmavočervenou tekutinou imitujúcou jahody (prirodzene bez umelých farbív či náhradných chutí), no na položenú otázku neodvetil. Vycítiac príležitosť zistiť viac, mama si k nemu prisadla. Rozhrnúc ofinu, prstom mu brnkla po nose. "Ako sa máš ? Vyzeráš unavený. Určite ste toho u Atreyu veľa nenaspali však ?" Tim pokrčil plecami. "Spali sme do desiatej. Teda vlastne iba ja. Atreyu vstal skôr, aby priložil v krbe." "Oni doma kuria krbom ?" "Hej. Pokazilo sa im kúrenie a tak sme museli spať v obývačke. No neboj. Nebola nám zima. Spali sme v spacákoch." "Aj Atreyu rodičia ?" "Ehm... Nie. Oni vlastne neboli doma. Boli na koncerte, teda vlastne na plese a vrátili

sa až v noci." "Takže vy ste celý ten čas boli sami ?" "Iba do druhej." Mama sa zamračila. "A čo ste robili ? Dúfam, že ste neboli vonku." "Čo si ?" Tim zavrtel hlavou. "Boli sme celý čas dnu. Kto by v tej kose chodil vonku ?" Šikovne položená protiotázka spolu s dokonalou pretvárkou zaúčinkovali. "A čo Jenny ? Bola tam s vami ?" Tim sa nepokojne zamrivil. Otázka mu prekážala a ani sa to nepokúšal zakryť. "Nie. Jenny prišla až ráno. Až keď sme išli k Atreyu." "A kde ste boli ? Povedal si predsa, že celú noc ste boli v jeho dome. "Hej celú noc, no ráno sme šli do kina. A tam sme ju stretli. Atreyu jej sľúbil, že ju tam zoberie. Keď sme sa vracali, skočili sme najprv k nemu, no Jenny chcela vedieť kde bývam a tak som ju zobral k nám. Bola tu len chvíľu. Najprv som jej chcel ukázať tú hru, no potom sme len tak kecali." "A o čom ?" Riekla mama zvedavo, po druhýkrát rozstrapatiac synove vlasy. "To je naša vec ! Prečo to chceš vedieť ?" "Iba tak. Som predsa tvoja mama a mne môžeš povedať o všetkom." Tim prevrátil zrak. "Nemám o čom. Jenny sem prišla, páčili sa jej tie vaše staré haraburdy v obývačke, ukázal som jej moju izbu, chvíľu sme kecali a potom odišla. Nič viac sa nestalo." Pri poslednej vete sa mama neubránila úsmevu. "Ale veď nič. Som rada, ak máš novú kamarátku. Jenny vyzerá ako ozaj slušné dievča." Ľavý kútik Timovi vystrelil nahor. Mal čo robiť, aby nevybuchol smiechom. Ak by mama mala príležitosť čo i len na chvíľu uvidieť 'slušné dievča' pred hodinou v akcii, určite by svoj názor minimálne prehodnotila. Cítiac, že by niečo mal dodať, napokon len prikývol. "Hej, Jenny je fajn. Vieš, že ju zaujíma sci-fi ?" "Fakt ? To je naozaj zaujímavé." Po tretí raz rozstrapatiac chlapcovu šticu, pozrela mu do očí. "A je aj pekná, však ?" Tim odtiahol doternú dlaň z čela. "Mami, prestaň sa ma pýtať také veci. Je to trápne. Jenny je Atreyu kámoška. Pre mňa nič neznamená. Prišla tu, lebo chcela vidieť náš dom. A to je všetko. Spokojná ?" Podráždenie v chlapcovom hlase vyjadrovalo viac než len samotné slová. "Ale veď nič. Iba som sa pýtala." Pochopiac, že pokračovanie rozhovoru by neprinieslo želaného úžitku, zamierila z izby. "Nechceš niečo zjesť ? Určite si hladný. Kúpila som ???0. Urobím ti ich, ak chceš." Tim nedbalo prikývol, dúfajúc, že týmto môže trápny dialóg považovať za skončený. Nemýlil sa. Naposledy pripomenúc, aby nezabudol na čaj, mama ho konečne zanechala osamote. Tim si pretrel oči. Únava naň doliehala viac než bol sám ochotný pripustiť. Aspoň na hodinu by si potreboval zdriemnuť. Najprv však musí počkať kým mu Jenny nezavolá. Hľadiac na dymiacu šálku napĺňajúcu izbičku neodolateľnou arómou, túžil z nej ochutnať. "Čo ale ak v ňom niečo je ?" Tim sa zamračil. Už zasa raz tie stupídne nápady s nákazou. Musí s tým prestať. A najlepšie hneď teraz. Aj keď pohár stále vykazoval znaky rozhorúčenia presahujúceho možnosti zažívacieho ústrojenstva, nedbajúc na možné následky, máličko si z čaju uchlipol. Chutil vynikajúco. Len čo trochu vychladne, vypije ho celý. Položiac šálku na tácku, začal odbalovať obľúbený čokoládový keks. Chcel doň zahryznúť, keď mĺkvu izbu narušil zvuk cvrlikajúceho telefónu. Ešte dobre, že tácku nenechal na kolenách, inak malé vyrušenie nemuselo dopadnúť najlepšie. Nedočkavo sa vrhnúc k veľkému komunikátoru na opačnom konci nočného stolíka, neznáme číslo volajúceho ho neprekvapilo. "Jenny ?" Šepol s nádejou. "Ahoj Timmy. Ako sa máš ?" "Ja dobre, a čo ty ? Bola si za Atreyu ? Ako mu je ?" "Už sa má lepšie. Má síce podliatiny po celej tvári a rozbitý nos, no krvácanie sa už zastavilo a len čo sa prezliekol, znova zaspal. Zajtra mu bude určite lepšie." "To je super ! Hneď ráno mu zavolám." "Dobrý nápad. Poteší sa." Zvolala Jenny veselo, keď jej hlas náhle ustrnul. Tima v prvej chvíli napadlo či ústredňa ukončený hovor nerozpojila, no ďalej odpočítavajúc čas, display ho presviedčal o opak. "Jenny, si tam ešte ?" "Áno, Timmy. Ja len... Vieš, to čo som ti povedala o Atreyu. Trochu som sa nechala uniesť. Nie je to zlý chlapec, iba občas máva hlúpe nápady a nedá si ich

vyhovoriť. No teraz to už bude lepšie." "Čo ?" "Všetko. A toho cvoka Harolda sa báť nemusíte. Myslím, že po dneskajšku vám už dá pokoj." "Ja viem. Stačí, aby som mu povedal o tebe a hneď zdrhne." Jenny sa zachichotala. "Škoda, že už musím domov. Tak rada by som sa s tebou porozprávala. No budúci týždeň mám celý víkend voľný. Čo keby som ti v sobotu zavolala ? Ak Atreyu bude lepšie, mohli by sme skočiť na prechádzku. Minneapolis veľmi nepoznám, tak by ste mi ho trochu ukázali." Tim preglgol. Nie, že by ho otázka zaskočila, no kamarátkina ponuka znela tak lákavo, že mal chuť z plného hrdla vykriknúť hlasné áno. Ovládnuc svoje nadšenie, šepotom dodal, že sa bude celý týždeň tešiť. Rozlúčiac sa s priateľom pekného dňa, Tim klesol do príjemne hebkých záhybov pohodlnej postele. Nie, teraz už nechcel spať. "Jenny." Spomienka na pekné meno ešte krajšieho dievčaťa mu vyčarovala úsmev na tvári. Bolo zvláštne si to takto uvedomiť, no Tim musel pripustiť, že na Jenny niečo je a nebolo to len jej členstvom v tajnej organizácii či bojových zručnostiach. Bola osobnosťou. Tak ako každý chlapec v jeho veku i Tim veľakrát počul tie reči, že dievčatá dospievajú rýchlejšie než ich rovesníci, ich názory, postoje a správanie v skoršom veku kopíruje chovanie dospelých. Naproti tomu chlapci mali byť tí detinskejší, naivnejší, fyzicky i psychicky menej vyspelí, aby sa rozdiely vo veku 14, 15 i viac rokov postupne zmazávali. Pekná teória, no pri aplikovaní na jeho triedu Tim silne pochyboval o jej pravdivosti. Susan Moorová, Teresa Powellová, alebo i sestry Bobsonové, žiadna z nich sa členke XCOM nerovnala ani z míle. Milé, vždy usmievavé dievča, ktoré nerozhodili ani jeho trapasy či nečakaný príchod mamy. Vždy pokojná a rozumná, používajúc reč dospelých bez toho aby vyznievala trápne. Nie, Jenny bola iná. Je iná. Zložiť si dlane za temeno, Tim pozrel do stropu. Aj keď pohľadom fixovaný na belavú stenu, v mysli sa mu zrkadlil obraz dievčaťa. Milého, sympatickeho, krásneho. "Je pekná, však ?" Mamina, trochu provokačná otázka mu teraz keď nad ňou premýšľal neprišla ničím zvláštna. Jenny naozaj oplývala krásou. A to ako fyzickou, tak aj tou, ktorú nie je možné zrakom rozoznať. Tim sa nepokojne zamrvil. Tak rád by ju znova videl, tak rád by s ňou opätovne prehovoril, aj keby to malo znamenať ďalší trapas. "Ja somár !" Pripomienka na tragikomické vystúpenie pred dverami jeho domu, mu vliala červeň do tváre. Najradšej by si zaň jednu vylepil. A to ani nepomyslieť na fiasko keď cestou sem zo seba nevypustil jediné slovko. Hanba, nad hanbu. Cítil sa hrozne. Kiež by sa niečo stalo. Hlasitá ozvena mobilného telefónu ho prinútila vyskočiť do sedu. "Žeby Jenny ?" So zatajeným dychom ťukol po veľkom display. "Atreyu." "On ?" Začudoval sa Tim. Jenny predsa tvrdila, že spí. Neváhajúc ani sekundu, hovor ihneď prepojil. "Ahoj Atreyu ? Ako ti je ? Už sa máš lepšie ? Jenny povedala..." "Ty kretén jeden ! Čo si to spravil ? Prečo si jej o nás povedal ? Vieš čo si urobil ? Idiot !!! Všetko si zničil. Úplne všetko !" "Atreyu, ale ja..." "Drž hubu !" Zreval Atreyu ako pominutý. "Prečo si jej o všetkom vykecal ? Povedal som predsa, že máš byť ticho. To si naozaj tak sprostý, alebo čo ?" Tim preglgol. Zúrivá reakcia kamaráta okorenená spříškou vulgarizmov ho ohromila. Mikroskopické kropaje potu mu vyrašili po celom tele a tlak v hrudi narastal akoby mu srdce mliaždil obrovský zverák. "Atreyu, ale keď ja som myslel, že ona je s nami. Bol si zranený a prišli fízli. Báľ som sa, že ťa chcú nakaziť." "Nakaziť ?" Atreyu zaškripal zubami. "Už som ti predsa aspoň miliónkrát povedal, aby si prestal s tými sprostosťami !!! Ale ty si ako retard. Furt to musíš opakovať." "Ale keď ja som mal o teba strach." Zapišľal Tim so slzami na krajíčku. "O mňa sa nestaraj ! Ja sa o seba postarám sám. Všetko si pokazil. Všetko !" "Atreyu, sorry, ale..." Prerušovací tón v telefóne nahradilo mĺkve ticho. Hovor bol ukončený. Meravo hľadiac na tmavý display, Tim ani nedýchal. Jediná myšlienka mu nepreblesla hlavou, svalstvo i údy mal skrehnuté akoby mu ich zatavili do železa, a aj napriek adrenalínu v krvi, pozvoľna cítil, ako ho opúšťajú sily.

Ak by nesedel na posteli, najskôr by pod váhou vlastného tela skolaboval. Posledné sekundy boli ako zo strašného sna. Atreyu. Takto rozzúreného ho nikdy predtým nezažil. Krik, výčitky i sprosté slová adresované jedinej osobe. Ale prečo ? Iba preto, že kamarátke povedal to čo už dávno vedela ? Srdce mu búšilo ako zvon a pred očami vnímal hmlu. "To nemôže byť pravda. To nemôže byť naozaj." Stratiac rovnováhu, klesol do náruče pohodlného lôžka. Pritisnúc viečka, hlavou mu skrsla desivá myšlienka. "Čo ak ma vylúčia z XCOM ?" Zvrašťiac čelo pochopil, že niečo musí vykonať. Sápól po mobile. Atreyu číslo stále kraľovalo na vrchole zoznamu posledne uskutočnených hovorov. S chvejúcimi prstami naň ťukol. Napäto čakal viac než minútu, no nič sa nestalo. Hovor nikto nedvihol ani neodmietol. Skúsil to znova - s rovnakým výsledkom. Textová správa. Aj napriek obmedzenej veľkosti klávesnice, za 5 minút dopodrobna opísal všetko čo sa od chvíle keď ho s Jenny vzkriesili stalo, vrátane kompletného zoznamu tajomstiev, ktoré kamarátke prezradil. Nezabudol spomenúť ani jej nejednoznačné reakcie, hoci Jenny odpoveď na priamu otázku či je v XCOM si nechal pre seba. Telefón oznámil doručenie správy krátkym zabzučaním. Teraz už mohol iba čakať. V sede to však nešlo. Napätý ako struna koncertného piana, začal kráčať hore-dolu po izbe. Za normálnych okolností by si skúšal zrovnať všetko v hlave, nájsť logické odpovede na nelogické otázky, dosadiť známe do rovnice o desiatkach neznámych, a aspoň náznakom tak poodhaliť tajomstvo priateľovej zúrivosti. No teraz to nešlo. Každá pripomienka nedlhého dialógu ho prinútila zavrtieť hlavou, odohnať ťaživé úvahy preč. Prešlo päť, desať minút, pol hodina i viac. S bolestivou kinetózou, zmätené pochodovanie z jedného konca izby na druhý neustávalo. Nebyť hladu, možno by tak strávil celý večer. ???0 s ???0. Aj keď si mama na nich dala mimoriadne záležať, Tim chuť obľúbeného jedla vôbec nevnímal. Mechanicky prežúvajúc kúsky ???0, ledva ich dokázal prehĺtať. Mama si všimla jeho nepokoj, no nevrle odpovede ju rýchlo presvedčili, že na rozhovor nie je najvhodnejšia chvíľa. Keď Tim dojedol, zaliezol do svojej izby, nezabudnúc ju za sebou zamknúť. V tomto stave ho nik nespíe uvidieť. Pozrúc na display nevelkého komunikátora, ani nedúfal, že by na siahodlhú správu mohol dostať odpoveď. Nemýlil sa. Atreyu nenapísal, ani nezazvonil. A možno už ani nezazvoní. Nikdy. Tim sa chytil za čelo. Hlavu mal na prasknutie. Keby sa s ním mohol čo i len na chvíľočku stretnúť a všetko mu osobne vysvetliť. Ak by ho videl, hľadel mu do očí, určite by pochopil, že všetko čo robil, robil iba preňho. Pre svojho najlepšieho kamaráta. Na cestu k Atreyu však bolo príliš neskoro, a aj keby sa tam vybral, dobre vedel že mu Atreyu neotvorí. "Jenny ! Ved' mám predsa jej číslo !" Ako zmyslov zbavený skočil k nočnému stolíku, keď mobil opätovne zacvrlikal. Na obrazovke zažiaril krátky nápis. "Atreyu." Zatajac dych, Tim šľuknutím po obrazovke hovor prepojil. Čakajúc ďalšiu spfšku nadávok, ostal zaskočený. "Tim ? Tim si tam ?" Riekol Atreyu vlúdnym hlasom. "Á... Áno. To si ty Atreyu ?" "Jasné, že ja. Koho si čakal ? Sliziakov ?" "Nie ja len..." "Tim." Skočil mu Atreyu do reči. "Prepáč mi čo som ti povedal. Po všetkom čo sa dnes stalo som z toho trochu *****. Hrozne ma bolí hlava a je mi na zdochnutie, no aj tak som nemal tak vybuchnúť. Reagoval som ako idiot. Asi je už toho na mňa priveľa. Potrebujem pauzu." "Myslíš s XCOM ?" "Ale nie. S XCOM to nič nemá. Všetko je to moja chyba. No teraz sa všetko zmení. Už som to zariadil. A bude to úplne super. Stane sa niečo fantastické." "Čo fantastické ?" Atreyu v telefóne na sekundu zmĺkol. "Uvidíš niečo, čo si nikdy predtým nevidel. Niečo čo nikto z vás nikdy nevidel. Teraz ti však nemôžem prezradiť podrobnosti. Aj tak by si mi to neveril. No zajtra, presne o šiestej večer musíš prísť ku mne domov a tam ti všetko ukážem. No musíš byť presný. Ani skôr, ani neskôr. Ja tam na teba budem čakať. Neber si mobil, ani náš tajný komunikátor. To je dôležité. Inak by som ti to nemohol ukázať." "Ukázať čo ?" Atreyu

si povzdychol. "Pochop Tim, teraz ti to naozaj vykecať nemôžem. Je to tajné. Už to, že ti to hovorím do mobilu je riskantné. No neboj sa. Všetko bude dobré. Od zajtra sa veľa vecí zmení a ty zažiješ niečo o čom sa ti ani nesnívalo. No musíš mi veriť." Tim preglgol. Ani sám nevediac prečo, no priateľove slová, najmä nadšenie s akými ich vyslovoval ho desili viac než vyhrážky z posledného telefonátu. "Tak čo ? Veríš mi ?" "Áno." Odvetil Tim čo najpresvedčivejšie. "Super ! Takže zajtra presne o šiestej. Ja teraz nebudem doma, takže mi už nevolaj, no keď vyjde všetko tak ako chcem, zajtra sa stane niečo veľké. Niečo na čo do konca života nezabudneš. OK ?" "Tak OK." "Znova kámoši ?" Zvolal Atreyu veselo. "Áno !" "Hm... Je super mať kámoša ako ty. Takže zajtra. A nezabudni ! Presne o šiestej." "Dobre. Prídem." Atreyu chcel zložiť, keď ho niečo napadlo. "A Tim. Nech sa stane čokoľvek, nezľakni sa. Dobre ?" "Dobre." Odvetil Tim mechanicky, bez toho, aby premýšľal nad tým čo hovorí. Atreyu sa naposledy zachichotal a s pozdravom hovor ukončil. Hľadiac na maličký prístroj, Tim nemohol uveriť tomu čo počul. Šokujúca zmena nálady, smiech namiesto nadávok, hnev nahradený nadšením. Zajtra sa malo niečo stať. Niečo veľké. "Žeby ma zobrali za senior člena ?" Tim zavrtel hlavou. Nie, že by pre XCOM nevykonal dosť, no také niečo by mu Atreyu určite povedal. Aspoň náznakom. Nie. Tu pôjde o niečo iné. Ale o čo ? "Čo ak ma chce nakaziť ?" Myšlienka, že by ho kamarát mohol zmeniť v jedného zo Sliziakov mu prišla natoľko absurdná, že si musel poklepať po čele. No pohľad na šálku s nedopitým jahodovým čajom ako i spomienka na dnešný útok počas ktorého mal Harold dosť času kamaráta infikovať ho prinútili odvrátiť zrak. Ak bude myslieť na sprostosti, určite nezaspí. A po namáhavej noci bol spánok to čo potreboval zo všetkého najviac.

2.4.2016..

Chapter 34 - Základňa.

Spal 12 hodín. Presnejšie 12 hodín, 30 minút a niečo k tomu. Keď zaľahol, budík na nočnom stolíku ukazoval čosi pred siedmou. Teraz, po viac ako pol dni ustáleného ležania, bez najmenších známkov pohybu naďalej meravo cival do belavého stropu. V neinformovanom pozorovateľovi by pohľad na skrehnutého chlapca určite vzbudil obavu o jeho fyzické zdravie. Poblednutá tvár, vyvalené oči, pery mierne poodchýlené. Nie, Tim nebol v kóme, ani len čiastočnom bezvedomí. Uragán myšlienok víriacich mu závitmi mozgovej kôry limitoval činnosť ostatných orgánov na minimum. Mysel' opantaná jediným cieľom zaberala naplno. Ranný oparu stúpajúci nad jazernú hladinu poodhalil čiusi tvár. Neznáme črty naplnené známym pohľadom. Modré oči na dokonale súmernej tvári, široké čelo, krátke vlasy s náznakmi šedin po stranách. Aj keď miesto a čas zastieral závoj amnézie Tim cítil, že upretý pohľad muža nie je jeho premiérou. Cooper's mine, muži v bielych oblekoch, Centrum, početné laboratória, korpulentný veliteľ i Sára. Obrazy nedávnej minulosti splynuli niťou prchavých spomienok a po dlhej strnulosti Tim opätovne pocítil nepríjemný záchvev. "Bolo to tam. Muselo to byť v Centre. Ten muž, ťažké kroky, dunenie za dverami a..." Kropaje potu ho prinútili prejsť si dlaňou po čele. Jediný neopatrný pohyb a všetko pohltila tma. Tvár neznámeho zahalili letiace chmáry a vedno s nimi zanikla i kancelária veliteľa - miestnosť kam ich po prvotnom ošetrení zaviedli. Ale čo sa stalo potom ? Tim zavrtel hlavou. Ostrá bolesť čelnej dutiny ďalšie úsilie zmarila. Vedel, že v tejto chvíli si už navyše nespomenie. "Atreyu !" Pohľad na nástenné hodiny oznamoval, že do (možno osudného) stretnutia ostáva takmer 8 hodín. Dost' času na vykonanie príprav. Ale akých ? Až doteraz Tim úspešne odolával chmúrnym

úvahám o tom, čo ho dnes večer u kamaráta čaká. Ak je jeho teória s premennou pravdivá, veľa možností mať nebude. S ich technológiami a inteligenciou si sily rovnať nemôže ani keby sedel v kresle generála americkej armády. Aj preto, zaťažovať už tak preťaženú myseľ nemalo význam. Ak ho chce Atreyu nakaziť, nezabráni tomu dnes večer, zajtra, ani nikdy. "Musíš myslieť pozitívne." Okrídlená fráza, ktorú otec tak rád opakoval zapustila korene. Nie, Atreyu nemôže byť nakazený. Ak by bol, predsa by ho nepozýval k sebe domov. Spravil by to na diaľku tajným robotom, alebo by ho jednoducho v noci uniesol. Civilizácia o tisíce či milióny rokov vyspelejšia než tá ich nepotrebuje osobné návštevy ani fyzický kontakt na dosiahnutie svojho. Môžu robiť to čo sa im zapáči. Ako bohovia. Pri poslednej myšlienke Tim zvrátil čelo. Predstavil si Indiánov a ich prvý kontakt s európskymi osadníkmi. Takými ako jeho pra-pra-pra-pra-pra-prastarí predkovia osídľujúci novoobjavený kontinent. Pre pôvodných obyvateľov museli byť krutí dobyvatelia bohmi. A pritom to boli obyčajní ľudia len o málo vyspelejší než ich obeť. Kultúra z inej planéty by na Zemi musela byť všemocná. Tim sa posadil na posteli. "Atreyu nemôže byť mimozemšťanom ! Je človekom ako ja. Alebo, nie ako ja. Ako ona. Jenny !" Siahnuť k nočnému stolíku, šľukol po mobile. Nie, žeby v to ozaj dúfal, no nádej údajne umiera posledná. Nanešťastie, tentoraz bola nielen po smrti, ale aj poriadne zapáchala. Jenny nič neposlala. Posledný hovor z neznámeho čísla prišiel včera o štvrt' na šesť a odvtedy nič. Spomienka na dievča oživila tému ich posledného rozhovoru. Aj napriek hnevu z Atreyu konania, obaja v istom zmysle povedali to isté. Zmena. "Možno ma napokon predsa len príjmu do XCOM." Príjemne mrazivý sen až prirýchlo narušila škripajúca realita. Kľučka na dverách prekonala 45 stupňový uhol a zámok na dverách zareagoval podľa očakávania. "Tim ? Tim, ty si sa zamkol ?" Aj napriek ustálenej tónine, otcov hlas znel naliehavo. Vyskočiac z postele, Tim pristúpil k prepážke uzatvárajúcej detskú izbu pred okolitým svetom. "To si ty tati ?" Zachrčal zachrípnuto - dôsledok dlhého odpočinku. "Samozrejme, že som to ja. Prečo si sa zamkol ? Otvor dvere. Chcem s tebou hovoriť." Šľuknutie zámku ukončilo krátke váhanie. Skôr než otec do miestnosti vstúpil, Tim zmizol pod perinou. "Prečo si sa zamkol ?" "Bol som unavený a chcel som mať pokoj. Prečo ? Stalo sa niečo ?" "Ale nie. Mama spomínala, že si bol včera večer trochu podráždený, tak som chcel vedieť ako ti je." "Je mi fajn. Bol som iba unavený." Vystrúca sa na posteli, Tim zívnutím dokladoval svoje slová názornou ukážkou. "Chcel si ešte niečo ?" "Vlastne áno. S mamou sa chystáme na taký menší výlet. Nechcel by si sa k nám pridať ?" Ohrnúť nosom, Tim nehodil výraz akoby práve prehltnol citrón. Mimoriadne kyslý citrón. "A to musím ? Mne sa nechce. Atreyu..." Pri tomto mene na chvíľu zaváhal. "Sem príde. Teda vlastne ja pôjdem k nemu. Včera sme sa tak dohodli." "Aha ! Tak potom nič. Mama ti v mikrovlnke nechá nejaké jedlo a..." Siahnuť do vrecka, otec vytiahol pripravenú desaťdolarovku. "Tu máš keby si niečo potreboval." "Dík." Zajachtal Tim neveriacky. Nebolo obvyklé, aby mu otec dával peniaze. Ak nejaké potreboval, vždy si ich musel pýtať od mamy. Dokonca aj vreckové dostával len veľmi sporadicky, čo bolo na chlapca v jeho veku minimálne zvláštne. No otec razil teóriu, že peniaze si treba zaslúžiť prácou - v Timovom prípade výsledkami v škole, a tie ani v najlepšom prípade nedosahovali úrovne hodnej finančného ocenenia. Aj preto to prekvapenie. Otec si našťastie odpustil výchovnú kázeň, ktorá by v minulosti po podobnom akte nasledovala. Rozlúčiac sa, zanechal ho osamote, aj keď dvere ponechal pootvorené. "Niečo tu nesedí." Pomyslel si Tim napäto. Rodičia z času na čas zvykli chodiť na prechádzky i kratšie výlety, no vďaka pracovnej vyťažnosti, poslednú dobu obmedzili tieto aktivity na minimum. Presnejšie povedané, Tim si narýchlo ani nedokázal spomenúť kedy boli naposledy na podobnom výlete.

Posledné mesiace, možno aj rok nie. Tak prečo teraz tak náhle ? Súvisí to snáď s jeho dnešnou návštevou u Atreyu ? "Čo ak nás chcú nakaziť všetkých naraz ?" Tim zavrtel hlavou. Zasa tie stupídne nápady. Keby to Atreyu počul... Aj keď sa tomu snažil brániť, semienko pochybností predsa len vyklíčilo. Musí zistiť kam majú namierené. Opustiac vyhriate lôžko, zamieril na prízemie. Mamu našiel v kuchyni, kde na dnešný výlet pripravovala obložené sendviče. "Už si hore ?" Riekla namiesto pozdravu. "Ideme s tatom na výlet. Nechceš ísť s nami ?" "Ani nie. S Atreyu sme sa dohodli, že pôjdem k ním." Mama skúmavo pohliadla na syna. "K Atreyu ? A kedy tam chceš ísť ? My sa vrátíme až za tmy, tak nieže tam budeš do večera." "A kam vlastne idete ?" Vytiahnuč z chladničky nakrájané plátky šunky a syra, mama ich musela mať pripravené od včerajšieho večera. "K jednému jazeru. Tato ho objavil len nedávno. Vraj je tam veľmi pekne a chce mi ho ukázať." "Jazero ? A ako volá ?" "Drahý, ako sa volá to jazero kam ideme. Tim sa pýta a mne to vypadlo." "???1 jazero." Otcov hlas doľahol z neďalekej kúpeľne, kde práve dokončoval ranné holenie. "Ty chceš ísť s nami ?" Tim zavrtel hlavou. Otec chcel niečo povedať, keď mu mama skočila do reči. "Timmy, v mikrovlnke som ti nechala ???0 a ???0 a keby si bol veľmi hladný, v chladničke máš aj ???0 a ???0, tak si zober čo chceš. Raňajky máš na stole. Keď pôjdeš k Atreyu, nezabudni na mobil. Dúfam, že ho máš nabitý." "Áno mami." Odvrkol Tim a schmatnúč tácku s raňajšími požívatinami, vybehol do svojej izby. Nie, nebol hladný. Resp. nie natoľko, aby musel utekať. Niečo iné ho však trápilo oveľa viac. "???1 jazero." Keď komplikovaný názov našiel na virtuálnej klávesnici svojho tabletu, prehliadač mu zobrazil mapu jazera ležiaceho na severozápadnom okraji Minneapolis, až za veľkým ???2 jazero - známou atrakciou mesta. Za ???1 jazero sa rozkladali menšie prímestské časti plné rodinných domov ako aj nevelký lesík, či skôr lesopark, ktorého južný cíp tvorilo práve toto rozmermi skromné jazierko. Keď mapu prepol do trojrozmerného náhľadu, počítač zobrazil fotografiu nevelkej vodnej plochy. Jesenné prostredie dotvárali mnohopočetné stromy s konármi žiariacimi pestrofarebnými odtieňmi červenej i hnedej. "Takmer ako na mimozemskej planéte." Pomyslel si, nepokojne sa zamrviac na posteli. Dobre vedel, že je to hlúposť. Listnatý porast pochádzal zo Zeme, rovnako ako lavičky lemujúce severný cíp jazera. Vyšliapaná cestička vinúca sa popred lavičky končila malou čistinkou zo všetkých strán obklopenej košatými jedľami. Ozaj príjemné miesto na posedenie aj teraz, v čase blížiacej sa zimy. A predsa tu bolo niečo znepokojujúce. Prečo si otec vybral práve toto miesto, keď omnoho rozľahlejšie ???2 jazero poskytovalo podstatne viac možností na posedenie či kolonádne prechádzky bez toho, aby človek riskoval, že na vyšliapanom chodníku skočí zaborený po kotníky v blate. Nákaza. To prihlúple slovo nenávidel čoraz viac. Opustená vodná plocha s lesíkom poskytovala ideálne miesto na vykonanie skutkov, ktoré mali ostať bez svedkov. Najprv Atreyu a potom otec. To nemôže byť náhoda. Ale čo ak hej ? Čo ak sa znova mýli ? Možno otec nie je nakazený a oboch ich chcú nakaziť práve teraz. Ak mimozemšťania ovládajú myšlienky ľudí, mohli rodičom návštevu opusteného miesta vsugerovať, aby... Tim zavrtel hlavou. "Hlúposť !" Ak by to bolo ozaj tak, potom by to isté mohli spraviť aj s ním. Načo by sa Atreyu obťažoval telefonátmi, keď by ho hypnózou či inou formou paralýzy mohol zmeniť v poslušného robota ? To nedávalo žiaden zmysel. "Nie sú nakazení ! Nikto ich nechce nakaziť. Ani mňa." Odvážne vyhlásenie, no Tim dobre vedel, že aj keby nebolo pravdivé veľa na ňom nezmení. Netrvalo dlho a rodičia vyrazili na výlet. Priskočiac k oknu, pozoroval ich až kým nezmizli za domom susedov Johnsonovcov. Mohol len dúfať, že dnešné ráno nebude posledným a o pár hodín ich znova uvidí. Hľadiac na ľudoprázdnny chodník rozmýšľal čo s ostávajúcim časom, keď ako meteorit pretínajúci

jasnú oblohu mu myslou preblesol obraz obézneho muža vo vojenskej uniforme. Tvár bez fyzickej podoby sa zhmotnila do fotografie v elektronickom fotorámčeku na jednej zo skriniek kancelárie veliteľa. Znova si pripadal akoby v nej sedel. Pritisnúc viečka, musel sa oprieť o pracovný stôl, aby nepadol. Prchavý obraz bohato zdobenej miestnosti plnej makiet bojových vozidiel, zbraní i početných ocenení mohla jediná neopatrná myšlienka pohltiť. Pohľadom skízol k dverám. Tak ako pred štyrmi dňami, aj teraz za čalúnenou bariérou čosi zadunelo. Kľučka pozvoľna klesla, keď ho uvidel. Muža s blankytnými dúhovkami. Oblečený v bielom nepremokavom plášti vyzeral ako anjel. Timovým telom prenikol elektrizujúci záchvev. Atreyu vyskočil do pozoru a aj keď niečo hovoril, význam jeho slov ostal utajený. Namiesto zrozumiteľnej reči Tim vnímal iba dlhé tiahle tóny vo vysokej oktáve nepripomínajúce nič ľudské. Modrooký muž zrazu čosi odsekol. Podľa perí slovko či dve, no ja to stačilo, aby Atreyu klesol späť do svojho kresla. V rovnakej chvíli všetko pominulo. Obraz miestnosti vyprchal tak rýchlo ako prišiel. Tim otvoril viečka. Zrýchlený tep prezrádzal vzrušenie. Bol tak blízko, aby odhalil identitu neznámeho. Stačilo pár sekúnd, možno minúta, a teraz je všetko preč. Chvíľkové sklamanie však presiakla nová nádej. Dnes je to už druhýkrát čo si vybavil obrazy nedávnej minulosti. Ak bude mať šťastie, rozpamätá si viac. I z toho čo už teraz vedel však začínalo byť jasné, že Atreyu mu klamal. Žiadna vojenská jednotka, ani lietajúca loď. V Centre nedošlo k boju, útoku ani k výsadku vojakov XCOM. Vojenská základňa Sliziakov údajne ukrytá v útrobach Cooper's mine nebola zničená a Atreyu žiadneho mimozemšťana nespálil plazmovou zbraňou ako mu to tvrdil. "Všetko sú to iba lži. Ale prečo?" Tim nevedel, a predstava, že o pár hodín spozná pravdu ho nenapĺňala pokojom. Na nočnom stolíku stále odpočíval jeho mobil. Aj napriek opakovanému upozorneniu aby mu nevolal, neodolal pokušeniu. "Čo ak mi v noci brnkol?" Uchopiac telefón, aj letmý pohľad na display ho presvedčil, že od posledného hovoru uplynulo viac než 15 hodín. Prechádzajúc prstom po mene, mimovoľne naň klepol. Citlivý prístroj zareagoval tak ako ho naprogramovali a telefónne číslo nahradil symbol poskakujúceho slúchadla. Tim vedel, že by mal spojenie ukončiť, no ak to zahrá na omyl, možno to kamarát pochopí. Prešlo niekoľko šialene lenivých sekúnd, no mobilná sieť hovor nespojila, ani neukončila. Napokon to po minúte Tim vzdal. No pokojný neostal. Chvíľu nervózne pochodoval hore dolu nevelkou izbou, a keď ho pritlačil hlad, nahádzal do seba mamine raňajky. Ani plný žalúdok však nedokázal zmierniť nepríjemné chvenie vychádzajúce z miest, kde ľudia majú srdce. Ako čas postupoval napätie rástlo. Pokúšať sa o ďalší hovor by bolo stratou času. Niečo však musel urobiť, inak si nechty ohryzie až do krvi. "Čo ak by som k nemu zašiel?" Tim zavrtel hlavou. Atreyu predsa vydal jasné inštrukcie, aby prišiel presne o šiestej. Ani skôr, ani neskôr. Ak by však nešiel úplne k jeho domu iba naň z diaľky pozrel, možno by dokázal odhaliť čo Atreyu na večer prichystal. "Alpha." Nákupné stredisko ležiace ani nie 200 yardov od kamarátovho príbytku by ako zámienka poslúžila dokonale. Pred obchodom ležalo priestranné parkovisko odkiaľ je určite vidieť na dom s observatóriom. Spočiatku bláznivý nápad s pribúdajúcim napätím dostával čoraz reálnejšie kontúry. V jednej chvíli si Tim uvedomil, že buď niečo urobí, alebo si začne búchať hlavu o stenu. Bolo niečo po jednej keď opustil relatívne bezpečie svojho príbytku, aby našľapujúc po špičkách, ???0 ulicou zamieril k prvému z cieľov dnešného dňa. Kráčajúc po ľavej strane, o 3-4 minúty by mohol zazrieť valcovitú vežu hviezdnej pozorovateľne. Prechádzajúc okolo rodinného sídla Dicka, uvedomil si, že na snobského obmedzenca celkom zabudol. A hoci po včerajšej príučke existovala len malá šanca, že by si s ním Dick niečo začal, pre istotu pridal do kroku. Načo zbytočne riskovať? Dnes si rizika užije ešte viac ako dosť, možno aj viac

akoby sám chcel. "Alpha Mega tor." Pokazené segmenty kontrastného neónu hrdo zdobiace centrálnu časť rozľahlej fasády prekrstili bombastický názov obchodného reťazca do omnoho nápaditejšej podoby. Aj napriek nevelkej vzdialenosti si Tim nedokázal spomenúť kedy nákupné stredisko nelogicky situované uprostred rezidenčnej zóny naposledy navštívil. Museli to byť roky. Priestorné parkovisko obohané nevkusným plotom, ktorý by neobstál ani vo väznici predstavovalo jedinou výhodou inak úplne zbytočnej prevádzky. Tak ako vždy, aj teraz odstavná plocha pre automobily svojou premávkou viac pripomínala vzletovú dráhu letiska. Nepoužívaného letiska. Štyri autá, z toho jedna dodávka na ploche iba o málo menšej ako futbalový štadión názorne dokumentovali investorský um majiteľov. Nečudo aj, že ako čas plynul, tovar z elegantných výkladov čoraz častejšie nahrádzali tabuľky For Sale. Ani dnes tu Tim neplánoval zavítať. No policajné auto šinúce si to ulicou ho prinútilo skočiť do bezpečia. Keď hrozba pominula chcel sa vrátiť na chodník, no pohľad na kamarátov dom ho presvedčil o opak. Z južnej strany koniec parkoviska lemovalo borovicové stromoradie spomedzi ktorého presvitla štíhla silueta načierno natretého observatória. Zabudnúc na policajtov, vyrazil vpred. Dobeľnúc na opačnú stranu, zastal medzi dvojicou stromov odkiaľ bol na dom najlepší pohľad. Úzke oká plotu bránili v optimálnom výhlade, no stačili, aby okrem observatória uvidel aj špičku kamarátovho domu. Sedlovej streche dominovala veľká satelitná anténa, ktorú si až doteraz nevšimol. Učupená hneď za vežou astronomického zariadenia, najskôr ju z hlavnej cesty vôbec vidieť nebolo. Tim si pamätal, že keď bol menší, satelitné paraboly patrili k bežnej výbave rodinných domov, no ako televízny signál postupne nahrádzal Internet, futuristicky vyzerajúce antény zo striech celkom vymizli. Atreyu dom musel byť posledným na tejto ulici. Tim zavrtel hlavou. V prvej chvíli ho napadlo či anténa neslúži na komunikáciu so základňou XCOM, no potom ho napadlo, že Atreyu rodičia o XCOM nič nevedia. Teda aspoň tak sa Atreyu zaprisahával. "Žeby im to tam nechala tá sekta ?" Bola to hlúposť a sám to dobre vedel už vtedy keď mu to Atreyu hovoril. Žiadna sekta v jeho dome nikdy nebývala. Akiste si to celé vymyslel, aby vyzeral zaujímavejšie. Jenny sa v kuchyni aj izbách orientovala ako doma, čo znamenalo, že dom musela poznať omnoho dlhšie ako len spomínaný mesiac a pol kedy sa tam Atreyu rodina mala nasťahovať. Hľadiac na anténu, niečo tu však nesedelo. Stúpiac si na špičky schmatol zhrdzavený plot, že ho skúsi potiahnuť tak ako ten čo obopínal Cooper's Mine, keď mu na pravom ramene pristálo niečo ťažké a objemné. Po udalostiach uplynulých dní, najmä včerajšieho ataku stačilo aj menej, aby Timovi vstali vlasy dupkom. "Chšto to chceš ?" Chrapľavý hlas zakoktajúci podivne znejúcu vetu patril nevysokému, snád päťdesiatročnému mužovi hispánskeho pôvodu. Tvár dobre stavaného chlapíka pod ktorého modrou uniformou vystupovalo bujaré svalstvo okrem niekoľkodňového strniska zdobila aj veľká jazva hyzdiaca pravý kútik do nepekného úškľabku. Prenikavý pohľad tmavých očí nepripravených na zjednávanie prísne pretínal chyteného votrelca. "Chšto to chceš ?" Zavrčal muž naliehavejšie. "Ja ?" Odvetil Tim ako keby tu bol niekto ďalší koho by sa strážnikova otázka mohla týkať. "Chšto ty to chceš ?" Zvolal muž do tretice a Tim pocítil, že tlak na ramene rastie. "Ja sa tu len tak pozerám !" "Chšto ?" Odsekol muž mrzuto. "Pozerám sa tu. Len sa tu pozerám." Zopakoval Tim pomalšie, prstom ukazujúc na miesto kde stál. Nemusel byť lingvistom, aby pochopil, že na strážnika komunikujúceho lámanou angličtinou nemôže ísť zhurta. "Ty tu ne ! Kupovať, alebo odistiť. Kupovať, alebo odistiť." Zaburácal strážnik prísne, keď z Timových slov, mimiky i pantomímy konečne vyrozumel čo mu chce chlapec zvestovať. Pozrúc na vchodové dvere nákupného strediska Tim zaváhal. Aj keď peňaženku by mal mať vo vrecku, netušil či

v nej ostalo dosť, aby za to kúpil čo i len žuvačku. No muž bol nekompromisný. "Nakupovať, alebo odistiť?" "Nakupovať!" Odsekol Tim doložiac svoj úmysel kývnutím k pokazenému neónu. Strážnik sa zamračil a mrmlúc čosi nezrozumiteľné, ukázal k vchodovým dverám. Pochopiac to ako súhlas, Tim vykročil určeným smerom. Ak dúfal, že týmto môže aféru s mužom v uniforme považovať za skončenú, rýchlo pochopil, že až tak jednoduché to zas nebude. Neprejdúc ani desať yardov, všimol si, že ho strážca parkoviska nasleduje. Pridajúc do kroku, vďaka dlhému tieňu typickému pre neskorú jeseň, Tim uvidel že aj prenasledovateľ zvýšil tempo. Kým dorazil k otočným dverám takmer bežal. Keďže automatický mechanizmus nefungoval, oboma rukami zatlačil do skla, zanechajúc na ňom svoje odtlačky. Ťažký kolos sa s nepríjemným vrzganím dal do pohybu. Tim pozrel cez plece. Strážnik práve dobehol k vchodu. Ak ho chcel prenasledovať, mal smolu. Zadná stena sklenenej kabínky vstúpila do dvernej konštrukcie poskytúc prenasledovanému chlapcovi troj-štvor sekundový náskok. Už na druhej strane, Tim vpálil medzi regále. Druhého člena ochranky ležérne opretého o informačnú tabuľu nezaregistroval a hnaný strachom, zmizol v komplikovanej spleti regálov, poličiek a mraziacich boxov. Tie na rozdiel o väčšiny obchodov majiteľa neumiestnili do vodorovných pásov, ale rozložené krížom-krážom, vytvárali dokonalé bludisko. Nelogické, hoc originálne usporiadanie teraz malému utečencovi zahrlo do karát. Zvedavým strážnikom nestačilo prejsť popred regály, aby uvideli či sa medzi nimi niekto neskrýva, a keďže kamerový systém v zadnej časti obchodu z neznámych príčin absentoval, prenasledovanému stačilo doraziť k mraziacim boxom a trochu sa prikričiť. Z miesta kde stál toho veľa nevidel, no zrkadlo nad boxmi mu poskytlo panoramatický výhľad na celú prevádzku. Strážnik z parkoviska vstúpil dnu. Zamieriac k mladšiemu kolegovi, spoločne prehodili zopár slov. Na tú vzdialenosť ich Tim nemal šancu zachytiť, no podľa gestikulácie nebolo ťažké uhádnuť, že reč je o ňom. Strážnik pri dverách ukázal na miesto, kadiaľ vběhol medzi regále. Ak za ním vyrazia obaja, za chvíľu ho majú. Prekĺznuc pomedzi police s ovocím a zeleninou, Tim vyštartoval k opačnému východu. Alpha Mega Store podobne ako väčšina obchodných domov okrem hlavného vchodu mal aj jeden bočný. V severovýchodnej časti budovy, ak by k nemu došprintoval skôr než, mohol by nepozorovane vyklízuť. Krytý regálmi, za pár sekúnd dobehol k severnej stene, kde mu cestu zastal rad naskladaných nápojov za ktorými stála dvojica automatických pokladní. Ak ho pri dverách nik nezastaví, má vyhrané. Vyskočiac na špičky, chôdzu vystriedal beh. Preletiac okolo nápojových stánkov, vpálil medzi dvojicu pokladní, keď ho strážnik so zjazvenou tvárou uvidel. Odpudivo chrapľavý hlas zadunel prázdnu predajňou. Ani sa neobzrúc, Tim chcel vybehnúť na čerstvý vzduch, keď mu cestu zatarasila dvojica uniformovaných strážnikov. Muž a žena okolo tridsiatky, s čiapkami štátnej polície, opasky im zdobili dlhé obušky i obligátne pištole. Tim zmeravel. Ak sem prišli kvôli nemu, je stratený. Policajti naň nakrátko pohliadli, čo vzhľadom na fakt, že spolu s duom strážnikov predstavovali kompletne osadenstvo obchodu až tak veľmi neprekvapovalo. Prejdúc okolo, zobrali nákupný košík a bez záujmu o vyjaveného chlapca zamierili k boxom s bagetami. Vykonajúc tých pár krokov čo ostávalo, Tim bol konečne von. Chladivý vietor rozstrapatiaci mu šticu bol len malou daňou za úľavu zo znovunadobudutej slobody. Nič neriskujúc, prebehol parkovisko a zrýchleným krokom zamieril späť do svojho príbytku. Cesta sa tentoraz zaobišla bez komplikácii a keď za sebou zabuchol vchodové dvere, starodávne hodiny v obývačke zaduneli v dvojnásobnej ozvene. Do schôdzky ostávali nekonečné 4 hodiny. Keďže rodičia sa mali vrátiť až za tmy, všetko ostalo len na ňom. Najprv myslel, že skočí na Internet, no narastajúca nervozita zmarila akýkoľvek pokus obsedieť. Skúšal to chôdzou, no keď tá nezabrala vliezol do

kúpeľne opláchnuť si rozpálenú tvár. Nevediac čo si počať, začal behať hore-dolu po schodoch v nádeji, že ho fyzická námaha privedie na iné myšlienky. Po desiatom kolečku mal všetkého dosť a ani sa neobťažujúc návratom do detskej, vyčerpaný klesol na dlážku. Dýchajúc sťažka, pritisol viečka. Dlhé konáre bez lístia ako pahýle monštra vstávajúceho z hrobu opakovaných poryvov vetra divoko vzpínali. Vzdúvajúcu hladinu temnej kvapaliny čerili početné víry. Neupravenú cestičku sledujúcu breh prírodnej nádrže pokrývali haldy zoschnutých listov šuštiacich pod nohami. Neutešenou krajinou typickou pre toto ročné obdobie si to šinula dvojica postáv. S kapučňami na hlavách, zababušení v hrubých zimných vetrovkách zápasili s nárazmi vzdušných más, ktoré si ako naschvál práve dnešok zvolili za čas kedy demonštrujú svoju moc. Ani narastajúci chlad prenikajúci vrchnými časťami ošatenia nezabránil páru dvojnožcov pokračovať v ceste. Ich cieľ, ošumelá lavička na konci nábrežného chodníka už bola blízko. Timothy Anderson s neskrývanou obavou pozrel na svoju manželku. "Nie je ti zima ? Ak chceš, môžeme sa vrátiť. Naľavo od tej značky je útulná reštaurácia. Čo som pozeral, mali by mať otvorené." "Nie, netreba. Som v pohode. Hlavne, že neprší." Pery Alice Andersonová sčeril nenútený úsmev. "Prekliate počasie ! Konečne máme voľný víkend, a musí byť takto." "Ale veď to predsa nevdá. Hlavne, že sme von. Aj ja už som to potrebovala. Škoda, že Tim nešiel s nami. Určite by sa mu tu páčilo." "To hej. Nabudúce ho zoberieme aj s tým jeho kamarátom. Ako sa to vlastne volá ? Má také zvláštne meno. Vždy ho zabudnem." "Atreyu." Alice Andersonová si z vetrovky striasla drobný kúsok brezovej kôry. "Naozaj neviem čo s ním včera bolo. Celý večer bol zadumaný, nič nehovoril, ani ješť nechcel. Myslíš, že to mohlo byť kvôli tomu dievčaťu ?" Alicin manžel pokynul hlavou. "Má už dvanásť. Čoskoro bude v puberte. Možno si niečo písali a nevyšlo to tak ako si predstavoval." "Ale čo tá vetrovka ? Mal ju celú premočenú a špinavú, akoby sa váľal po zemi. Najprv som myslela, že sa s Atreyu pochytili, no keď dnes povedal, že za ním ide, tak... Žeby to bolo kvôli nej ? S dievčatami nemá žiadne skúsenosti." Timov otec sa neubrnil smiechu. "Alice neboj sa. Zvládne to. Je nesmely, no kto v jeho veku nebol ? Prejde ho to. Uvidíš." "A čo ak nie ? Nemali by sme predsa len zavolať tej doktorke ? Veď aj Dragula ti ju odporúča." "Detskú psychologičku ? Ani nápad. Ešte to v škole niekomu povie a všetci sa mu budú smiať. Vieš aké sú dnešné deti. Všetko vedia zneužiť." Sklopilac zrak, mama chvíľu premýšľala. "Tak dobre, ako myslíš. No aj tak z toho nemám dobrý pocit. Niečo sa mu muselo stať, že bol taký. Nechce o tom hovoriť, no poznám keď ho niečo trápi. Čo keby sme sa s ním o tom porozprávali ?" "A načo ? Aj tak nám nič nepovie. Veď vieš aký je. Zatiaľ to nechajme tak. Ak je v tom to dievča, za pár dní ho to prejde. Uvidíš." Alice Andersonová si povzdychla. Chcela by manželovi veriť, no pri spomienke na včerašiu večer pochybnosti pretrvávali. Pozrúc naň, Timothy Anderson sa tváril nanajvýš spokojne. Inokedy to bola ona kto musel presvedčať, že Tim je v poriadku. No posledné dni, najmä uplynulý týždeň jej muž pôsobil ako iný človek. Vyrovnanejší, optimistickejší, povzbudzovaný zvláštnou silou, ktorej zdroj nechápala. Časy keď nad synom lámal palicu pohltila minulosť, a opätovne tu stál muž, ktorého pred 15 rokmi spoznala. Zmena, ktorú by za normálnych okolností privítala teraz kdesi hlboko vnútri vzbudzovala nepokoj. Asi to ozaj bude tým včerajškom. Nemala by na to viac myslieť. Snáď prudký víchor, ktorý uplynulé minúty nabral na intenzite odženie ťaživú myšlienku preč. Chytiac ho za rameno, pokúsila sa o úsmev. "Neboj sa Alice." Odvetil Timothy Anderson pokojne. "Bude to dobré, len musíme byť trpezliví." Blankytne modré oči v prítomí zamračenej oblohy ožiarili jeho tvár a Alice Andersonová konečne trochu pookriala. Lavička už bola na dohľad a po krátkom oddychu vyrazila späť. Ak stihnú autobus o šiestej, do siedmej by mali byť doma. Tim

otvoril viečka. 17:24. Pomaly by sa mal začať obliekať. Čas rozhodujúceho stretu sa blížil a nech ho už u Atreyu čaká čokoľvek, konečne spozná pravdu. Nebolo ani trištvrte, keď opustil dom. Zamknúc bráničku, naposledy pozrel do okna svojej izbičky. Snáď ju ešte niekedy uvidí. Nemysliac na nič, ???0 ulicou zamieril k Atreyu príbytku. Aj keď na mesto už dávno sadla tma, štíhlu siluetu observatória uvidel z diaľky. Bičovaná náporni neustávajúceho vetra, jej atypický obrys v šere pouličných lúčov pôsobil obzvlášť znepokojujúco. Tim mal čo robiť, aby prichádzajúce emócie potlačil a neotočil to čelom vzad. Keď dorazil k masívnej bráne do stretnutia ostávalo viac ako 5 minút. Pre istotu si stal trochu obďaleč, aby príkaz prísť presne o šiestej dodržal do bodky. Teraz keď mal chvíľu času, úvahy na možné scenáre už nešlo zdržať. Cítil ako mu srdce mliaždi narastajúci tlak a celý rozochvený, strach ho rýchlo opantal. Nevšímajúc si početných áut brázdiacich rušnú ulicu, so zrenicami prilepenými k mobilu tlačil časomieru dozadu - čo najďalej od nezadržateľne sa blížiaceho okamihu. 5:59:58 PM, 5:59:59 PM, 6:00:00 PM. "Pane, stoj teraz pri mne." Tim pozrel pred seba. Od kamarátovho domu ho delilo pár krokov. Ešte bol vždy čas všetko si rozmyslieť. Ak by to skúsil behom, do desiatich minút je späť v svojej izbičke, ďaleko od tejto nočnej mory. "Nie ! Nesmieš mať strach. Teraz nie." Podvihnúc nohu, iba z námahou odlepil topánku od zeme. Gravitácia každým krokom rástla, akoby mu sila tiaže chcela zabrániť v jeho úmysle. Už mal dvere na dosah. Napriahnuv dľaň, prstom prešiel po čítačke odtlačkov. Aj keď svetielko nad kľučkou malo ožiť na zeleno, namiesto upokojujúceho bliknutia ostalo tmavé, bez najmenších známok života. Žiadna reakcia dverného mechanizmu ani miniatúrnej obrazovky nad ním. Z neviditeľného reproduktora nevyšiel najmenší hlások a servomotory nezačali vibrovať, aby vynaloženou energiou dvere poodchýlili. Vyčkajúc pár sekúnd, priložil palec druhýkrát. Elektronické čidlo ani teraz nezareagovalo. "Žeby ešte nebolo šesť ?" Hodinky na zápästí síce ukazovali minútu po šiestej, no čo ak nejdú presne ? Ak by mal telefón, ktorý rovnako ako všetky mobilné zariadenia synchronizuje čas automaticky, mal by istotu. No ten Atreyu striktno zakázal. "Do kelu aj s tým !" Zavrčal pre seba, skúšajúc si vybaviť presný obsah včerajšieho rozhovoru. "Čo ak to bolo o siedmej, alebo o pol ? Alebo, že by o piatej ?" Posledná myšlienka mu privodila nepríjemne mrazenie. Ak termín stretnutia nedajbože prešvihol, možno sa už pravdu o XCOM nikdy nedozvie. Pohladiac senzor tretíkrát, brána žiadosť odignorovala. Zabodnúc nechty do dlaní, neistota ho oberala o silu. "A čo teraz ?" Uskočiac dozadu, pohľadom zavadil o horný rám okna, ktorý aj napriek nadštandardnej výške plotu vykúkal ponad okraj kovovej bariéry. Tma. Nič viac než tma. Dom mal z tejto strany dve okná, no ani v jednom sa nesvietilo. Nemuselo to nič znamenať. Sklá boli dymové a ako aj sám mal možnosť zistiť, po zapnutí nimi smerom von nič neprenikne. Napadlo ho, že by dom mohol obísť a nazrieť do záhrady oknom starej zručaniny, no aj keby našiel odvahu vstúpiť tam takto za tmy, čo ak práve v tej chvíli ho tu Atreyu bude hľadať ? Nie, musí ostať na mieste tak dlho, ako to len bude možné. Skontrolujúc hodinky, Atreyu mal už päť minútové meškanie. "Žeby na XCOM zaútočili ?" Strelený scenár aj na Tima. "Atreyu !" Nebol to výkrik, skôr hlasný šepot. V rámuse prichádzajúcich áut by kamarát musel stáť za dverami, aby ho zachytil. Schmatnúc kľučku, znova ju skúsil potiahnuť. Zámok tlmene zaprotestoval, no dvere ostali neoblomné. Tim pristúpil bližšie. Z jednej z návštev si spomínal, že medzi nedokonalými zvarmi je možné nájsť drobné škáročky ktorými by mohol nakuknúť do záhrady. Pritisnúc tvár k miestu kde brána pre autá prilínala ku kovovému stĺpiku chcel nazrieť dnu, keď napravo od neho čosi šľuklo. Nebol to silný hluk, no v stave v akom sa nachádzal stačilo to, aby vystrelil do pozoru. Kontrolka nad zámkom zablikala načerveno, aby o sekundu preskočila do prívetivejšej zelene.

Tim preglgol. Dlho očakávaný moment konečne nastal. Potiahnuc kľukou, ťažké vráta sa v tichosti odchýlili. Záhrada ho privítala nepreniknuteľným šerom. Nikto mu nešiel naproti, bodové svetlá vstavané do stien domu ostali temné. Prekročiac prah, ovanul ho prudký závan chladivého vetra. "Asi prievan." Pomyslel si a podskočiac dopredu umožnil bzučiacemu motorčeku dvere za ním uzavrieť. Len čo zámok zacvakol, prudký víchor ustrnul. Rámus z ulice našťastie stále prichádzal. Zvuková bariéra, ktorú počas nočného stanovania v záhrade pozoroval ostala vypnutá. "Atreyu, si doma ?" Zvolal Tim váhavo. Trochu prihlúpla otázka zanikla v tme. Aj keď hodinky ukazovali 8 minút po šiestej, nič nenasvedčovalo, že by v dome niekto bol. "Možno by som mal zazvoniť." Keď ani na opakované volanie nik neodvetil, vykročil vpred. Neprešiel ani päť yardov, keď ho monotónny signál prichádzajúci zhora prinútil zastaviť. V hukote áut jemnú vibráciu ledva zachytil, no predsa tu bola. Pozrúc k oblohe, okrem nevýrazného svitu Mesiaca prenikajúceho roztrhanými cármí zoskupujúcich sa mračien, nič podozrivé nezachytil. Hlbokým nádychom si dodajúc odvahy, pristúpil k dverám. Tlačený narastajúcim strachom, potiahol kľučku. Dvere sa zachveli, no ani opakované lomcovanie nimi nepohlo. "Atreyu, kde si ? To som ja Tim. Povedal si, aby som prišiel o šiestej a už je 6:10." Tim pozrel na hodinky, že odčíta presný čas, keď ho pohľad na prázdny display zarazil. Inokedy obsypaný množstvom údajov - od presného času a kalendára, až po predpoveď počasia, kompas či tepový rytmus srdca, teraz nič neukazoval. Napadlo ho či neodišla batéria, no v takom prípade by ešte hodinu po vybití v pravom hornom rohu blikala červená kontrolka. Tá však nesvietila a tlačítko s podsvietením taktiež nereagovalo. Nechal nepoužiteľné hodinky tak a pozrel do záhrady, kde mal stáť teraz už prázdny skleník. Iba mal, pretože po kovovej konštrukcii obalenej plastom neostalo ani pamiatky. Premáhajúc čoraz nepríjemnejšie pocity, podišiel bližšie. Nosný skelet v navlhnutej pôde nezanechal jediné stopy, akoby tu ani nikdy nestál. Klesnúc k zemi, dlaňami rozhrabol napadané lístie. Nič. Žiadna ryha ani zoschnutá tráva. "Prečo ho dali preč ? Žeby kvôli tým rastlinám ?" Náhlý závan vetra ho prinútil pritísnuť viečka. Nápor vzdušných más vyzdvihol do výšky mikroskopické častice hliny, fragmenty odlúpnutej kôry i zbytky hnijúcich listov, aby tancujúc v mnohopočetných variáciách vytvorili rotujúce víry, miniatúrne kópie veľkých tornád, ktoré na rozdiel od svojich obrích súrodencov nevydávali žiaden hluk. Konáre urastených borovíc zaprašťali a z diaľky doľahlo des naháňajúce zavítie. Pozrúc za seba, Tim uvidel ďalší vír a po ňom ešte jeden. Krútiac sa okolo vlastnej osy obe neustále rástli, akoby ich k tomu nútila nepochopiteľná sila. Plachtiac v úplnej tichosti pripomínali duchov. Fascinovaný úchvatným divadlom, Tim si pripadal ako v sne. Veľmi zlom sne. To čo videl nemohlo byť skutočné. Musel to byť trik. Ďalší z bláznivých nápadov jeho kamaráta. "Možno sú to holografy." Pomyslel si, keď uvidel ako si to jeden z vírov siahajúci povyše pliec zamieril rovno naňho. Tmavá masa častíc vyvrhnutých zo zeme rástla každou sekundou. Tim cúvol, aj keď nebolo veľmi kam. Ako monštrá vstávajúce z hrobov, vzdušné víry ho začali zo všetkých strán uzatvárať. Teraz už nemalo význam premýšľať odkiaľ sa vzali či čo za diabolská sila im vdýchla život. Ostávalo iba utekať. Využívajúc chvíľky keď sa dvojica veterných anomálií pred ním na okamih rozostúpila, preštrikoval pomedzi ne skôr než ho stihli zachytiť. Unikajúc k bráničke preletel okolo vchodových dverí, keď mu čosi nepoddajné vniklo pod nohy. Okolité svet sa stočil naruby a Tim na líkach pocítil vlhkosť nasiaknutej trávy. Chcel vstať, keď ho pohľad do záhrady prinútil na všetko zabudnúť. Nič. Ako keď odpojíte zdroj napätia, po vibrujúcich víroch neostalo ani pamiatky. Uležaná tráva pokrytá kobercom pestrofarebných listov, drobné kaluže po včerašom snežení i nehybné konáre vysokých stromoch - nič nenasvedčovalo, že tu pred krátkym okamihom zúrili

živly. Tim zalapal po dychu. Vedel, že by mal čo najskôr vypadnúť, no zvedavosť potlačila primárne pudy. Pohľadom šľahajúc zo strany na stranu, hľadal čokoľvek podozrivé. "Atreyu ?" Zachrčal tak hlasno, ako si len vo vypätej situácii trúfol. "Atreyu, ak si to ty, ozvi sa ! Prišiel som tak ako si povedal. Nezobral som mobil ani komunikátor a som sám. Nikomu som o tom nepovedal. Ani Jenny. Prisahám ! Ak ma teraz počuješ, prosím ukáž sa mi. Ja už mám strach." Úprimné slová prednesené bez falošného hrdinstva či predstierania. Ak ich kamarát začul a je stále človekom, musí by na ne zareagovať. Tim zaklonil hlavu. Zazdalo sa mu, že opäť zachytil to nepríjemné hvízdanie vo vysokej tónine. Víchor už ustrnul a v záhradu znova opantalo ticho. A predsa, jemné takmer nepočuteľné vibrácie doliehali odkiaľsi zhora. "Atreyu ?" Zopakoval naliehavejšie. Znepokojujúca ozvena preskočila sprava doľava, akoby to čo ju vydávalo mu preplávalo nad hlavou. "Atreyu si to ty ?" Zopakoval do tretice. Nepríjemné pískanie nabralo na sile a podľa smeru vlnenia muselo mieriť priamo naňho. Tim konečne precitol. Preskočiac kopček hliny ktorý ho pred malou chvíľu pripravil o rovnováhu, vystrelil k bráne. Zakmášuc kľučkou, dvere odmietli poslušnosť. "Do riti !" Sykol zúrivo a uchopiac ornamentálnu ružicu na vrchole bráničky chcel preskočiť na opačnú stranu. Ostalo len pri želaní. Ulicu preplnená zdanlivo nekonečnými kolónami áut napĺňalo absolútne ticho. Rev motorov, škripanie brzd ani trúbenie nespokojných vodičov nedokázalo preniknúť plotom obkolesujúcim záhradu. Akoby nad dom a prilahlý pozemok niekto rozprestrel neviditeľnú membránu, ochranný štít aký ľudstvo dosiaľ nepoznalo, aby pred zrakmi zvedavcov uzatvoril všetko čo je dnu. Tim vedel, že teraz nie je čas na váhanie, no čo ak neviditeľná stena je viac než len zvukotesným obalom ? Možno je nabitá elektrickým prúdom či inou formou energie, aby votrelcom ako on zabránila v úteku. Prestrčiac dlaň cez okraj čakal, že utrži zásah, no nateraz mal šťastie. Prsty prenikli skrz a on ucítil kropaje jemného dažďa zmáčajúceho ulicu. Záblesk diaľkového svetla jedného z áut, ktoré neopatrný vodič omylom zažal ožiarilo priestranstvo pred bráničkou. Aj keď len okamih, Tim v záplave fotónov uvidel ako dažďové kvapky dopadajúce na povrch priehľadnej steny rozprestretej nad plotom sa na ňom nerozprskávajú ani tlačene gravitáciou nestekajú nadol. Ignorujúc prírodné zákony, nerušene vnikli do neviditeľnej prekážky, aby v nej bez stopy zmizli. Neuveriteľné divadlo by si zaslúžilo viac pozornosti, ak by na to ostal čas. Pripravený preskočiť na druhú stranu, Tim naposledy pozrel do záhrady. Svetlo. Z miesta kde stál nevidel jeho zdroj, no muselo vychádzať z veľkých okien napravo od vchodových dverí. Ani sám nevediac prečo, zoskočil na zem a ako v tranze nehybne hľadel na prichádzajúcu žiaru. V ušiach mu rezonoval tlkot vlastného srdca odbíjajúceho s pravidelnosťou metronómu. Aj keď by mal pociťovať strach, myseľ ostala fixovaná na jediný cieľ. Pripadal si ako v delíriu. Tých niekoľko krokov prešiel bez toho, aby pociťoval zemskú tiaž. Možno sa aj vznášal, no v tejto chvíli na tom nezáležalo. Obídúc roh domu brániaci vo výhľade, zastavil pred vchodovými dverami. Nemýlil sa. Svetlo prichádzalo zo vstupnej predsiene. Jeho neprirodzene vysoká intenzita neoslepovala, no zároveň znemožňovala nazrieť dovnútra. "Atreyu ?" Pošepol Tim, opatrne pristúpiac k dverám. Skúsil kľučku, no zbytočne. Nadýchol sa, že zakričí najhlasnejšie ako vie, keď si to v poslednej chvíli rozmyslel. Tlak z hrude klesol do podbruška a tupú bolesť vystriedalo nepríjemné šteklenie. Napätie rástlo a Tim cítil ako mu po tele naskakujú zimomriavky. Intenzívna žiara začala samovoľne tmavnúť a on konečne uvidel kontúry miestnosti za nadrozmerným oknom. Úzka chodba vyzerala presne tak ako si ju z včerajšej návštevy pamätal. Steny omietnuté nemocničnou bielou dopĺňala dvojica vnútorných okien. Jedným z nich v piatok nazeral do izby so skriňou odkiaľ Atreyu z tajného trezoru vytiahol detektor Xylonov. Teraz odtiaľ sálala len tma.

Pozrúc doprava, chcel nakuknúť do miestnosti s počítačom, keď si uvedomil, že niečo tu nesedí. Plastová mriežka deliaca sklenenú tabuľu na 32 menších segmentov bola preč. Namiesto nej okno tvoril jediný blok zaberajúci takmer celé priečelie. Sklo v jednom mieste zasahovalo do dverí, odhryznúc z hornej polovice oblý fragment. "To nie je možné !" Vyhrkol Tim zmätene, pohľadiac stenu dlaňou. V panike uskočil dozadu. To čo ucítil malo so skutočným múrom len pramálo spoločné. Vlhká chladivá hmota pripomínajúca gél pokývala celú prednú stenu. Pohľadom na nerozoznanie od skutočného muriva, vláčna substancia musela predstavovať integrálnu súčasť stavby. Až teraz pochopil, že nie okno ani svetlo v predsieni, ale gélovitý sliz robí stenu priehľadnou. Zatrásuc hlavou, pretrel si zrak. Nesmie sa nechať opantať chvíľkovým preludom. "Atreyu, si tam ?" Zachrčal priškrteným hlasom. V okne smerujúcom do miestnosti s počítačom čosi bliklo. Zelenkastý impulz trval príliš krátko na to, aby dokázal určiť jeho zdroj. Čakajúc kým sa znova objaví, spozoroval ako sa vnútorná stena podobne ako priečelie domu začína roztekať. Nestrácala konzistenciu ani ju nezdeformovalo ako múry v kráľovstve Xylonov, a predsa nadobúdala na priehľadnosti. O pár sekúnd už videl dovnútra. Výkonný počítač s nadrozmernými obrazovkami bol vypnutý. Široký stôl s príslušenstvom, pohodlné kreslá, poličky, skrinky všetko vyzeralo tak ako si to z posledných návštev pamätal, a predsa tu niečo nesedelo. Ale čo ? Hútajúc nad záhadou potočil hlavou, keď si uvedomil, že miestnosť je obrátená. Zariadenie, ktoré malo ležať na dlážke vytŕčalo zo stropu, zatiaľ čo bodové svetlá ožarujúce izbu pokrývali podlahu. Tim preglgol. To čo videl nedávalo žiaden zmysel. Zrazu mu pery poštekli sebaistý úsmev. Prišiel na to. Obrátená pracovňa je akiste len ďalší z Atreyu trikov. Veď ak čelné sklá hypermoderného domu dokážu na povel stlmiť jas je vysoko pravdepodobné, že so sofistikovanejším programom budú schopné zvládať onakvejšie kúzla. Pocítiac nával uspokojenia chcel si odfúknuť, keď kútikom oka zachytil žiarivku osvetlenia vstupnej predsieni. Séria štvorcových platní pokrývajúcich väčšiu časť stropu bola rozvrhnutá tak, aby chodbu sprístupňujúcu ostatné časti domu pokrývala čo najoptimálnejšie. Aj keď svietila len každá druhá, stačilo to, aby predsieň napĺňal tlmený jas. Hľadiac na ne, Tim zatajil dych. Na rozdiel od miestnosti s počítačom, predsieň bola orientovaná normálne. Osvetlenie na strope, lavica a skrinka s topánkami na dlážke. Dve miestnosti domu obrátené 180 stupňov jedna voči druhej. "To nemôže byť pravda !" Priskočiac k vedľajšiemu oknu, nazrel do izby so skriňou. Podobne ako sála s počítačom aj táto stála hore nohami. Popierajúc zemskú tiaž, zo stropu vytŕčal okrúhly stôl, tvarované stoličky i skrine vrátane tej s osvetlením. Knihy ostali prilepené k horným stranám políc a široký luster namiesto povaly pokrýval dlážku. Pripadajúc si ako v Alenka v ríši divov, pozrel ďalej do chodby. Spriehľadňujúca sa stena odhalila kuchyňu a za ňou kúpeľňu s toaletou. Zatiaľ čo kuchyňa a toaleta vyzerali normálne, kúpeľňu s umývadlom a sprchovým kútom rozoznal len podľa ich umiestnenia. Steny zdeformované na nepoznanie svojou konzistenciou pripomínali pomaly tečúci gél. Lepkavá hmota belavej farby kvapkala nahor k stropu. Tim preglgol. Výjav odohrávajúci sa pred jeho očami nemohol byť skutočný. Musel to byť sen. Kým z počiatočného šoku stihol precitnúť, kúpeľňa sformovala na strope priehľadnú stenu s vykachličkovaným odtokom, ktorý sa čochvíľa zhmotnil v plne funkčný sprchovací kút. Uchvátený neskutočnými obrazmi, cúvol dozadu. Slabý šelest prichádzajúci z miestnosti s počítačom ho prinútil pozrieť tým smerom. Vypeštiac oči, v okamihu onemel. Visiac dolu hlavou, na strope izby s počítačom stála akási postava. Otočená chrbtom, Tim jej nevidel do tváre, no z jej proporcií nebolo ťažké uhádnuť, že ide o dospelého človeka. Krátke vlasy zopnuté sponkou v nenápadnom vrkoči prezrádzali pohlavie neznámej. Hľadiac naň ako na zjavenie Tim

si uvedomil, že žena s niekým hovorí. Gestikulujúc rukami, osobe ktorú nevidel musela niečo vysvetľovať. Netrvalo dlho a z dverí izby so svetielkujúcou skriňou vyšiel akýsi muž. Kráčajúc po strope, podišiel k stolu s počítačom, kde stlačením senzorického tlačítka prinútil vodorovnú dosku zrolovať sa ako koberec. Počítač pod ním i prídavné zariadenia na stole skončili rovnako. Buď splasli, alebo sa roztkli a na ich mieste zo zeme vyrástol konferenčný stolík s monitorom. Plachtiac 2 palce nad stolom nemal žiadne hrany ani prípojné káble. Obraz generovaný holografom pokývalo množstvo neidentifikovateľných znakov meniacich svoje vzory medzi ktorými nechýbali ani jednoduché geometrické tvary ako šípky či trojuholníky. Pristúpiac k monitoru, muž sa konečne obrátil. Blankytne modré oči na mladistvo vyzerajúcej tvári, vyššie čelo, prešedivené vlasy, no najmä prenikavý pohľad nepoznajúci kompromis. Tim ho okamžite spoznal. Muž na ktorého cívil bol tým, ktorý po nich prišiel do Centra. "Otec !" Krátke slovíčko opantalo jeho myseľ. Áno, otec. Tak mu Atreyu hovoril. V jedinej chvíli si Tim rozepamätal na všetko čo sa od jeho príchodu do Centra udialo. Ľudoprázdnne chodby vojenskej základne, auto vyzerajúce ako vznášadlo zo sci-fi filmu, paralyzovaný strážnik pri vstupnej bráne a napokon len čierno čierna tma. Áno, musel to byť on. Muž čo ich zachránil. Hľadiac mu do tváre, premkla ho hrôza. Ak zistí že odhalil ich tajomstvo, nečaká ho nič dobré. Tim čakal, že modrooký muž vyskočí zo stoličky a vrhne sa k dverám, no mávnuc na ženu naznačil jej, aby podišla bližšie. Hľadiac na plachtiaci monitor, obaja v neznámej spleti hieroglyfov čosi študovali. Ich nezaujím o chlapca pred ich domom musel znamenať len jediný. "Nevidia ma !" Ako to Tim povedal, do miestnosti s počítačom zavítala tretia osoba. Známa osoba. Atreyu ! Vznášajúc sa na zaoblenej doske, otočený dolu hlavou pripomínal netopiera. Doska na ktorej stál sa musela vznášať, pretože bez kontaktu so zemou, resp. v tomto prípade so stropom, preplachtil celú izbu, zastaviac pri otcovej stoličke. Žena s vrkočom naň prísne pozrela. Tim prvýkrát uvidel jej tvár. Bola približne vo veku jeho mamy. Oblečená v priliehavom overale šedej farby, blond vlasy jej zdobila ligotavá čelenka, z ktorej sa pri bližšom pohľade vykľuli okuliare vyhrnuté nad čelo. Žena musela Atreyu poznať, pretože položiť dľaň na rameno chvíľu mu čosi dohovárala. Keď skončila, obrátila svoju pozornosť k monitoru, nevšímajúc si vyjaveného potomka ľudí, ktorý ich polopriehľadnou stenou stále pozoroval. Atreyu vykonal elegantné salto. Lietajúca doska prichytená k jeho nohám zareagovala skvele a jediným pohybom jej majiteľa preniesla na opačný koniec miestnosti. Obrátený čelom, Tim si uvedomil, že sa Atreyu naňho škerí. Podvihnúc dľaň, chcel mu zamávať, keď celá miestnosť pohasla. V matnom šere Tim uvidel ako modrooký muž vyskakuje zo stoličky. Priečelie domu stmavlo a priehľadnú stenu začali nahrádzať nepreniknuteľné sklá. Tim vykonal krok vzad. Neveriacky zízajúc na zaceľujúcu sa ranu uvidel ako Atreyu otec zdrapil syna za plece a niečo naň kričí. Obraz presvitajúci posledným zo skiel nanešťastie zanikol skôr než významu jeho slov Tim stihol porozumieť. Premkol ho strach. Vedel, že musí zobrať nohy na plecia a upaľovať kade ľahšie, no udalosti uplynulých sekúnd ho obrali o všetku energiu. Snáď by aj stratil vedomie, ak znova nezačul ten doterný pazvuk vo vysokej tónine. Kvíliac mu nad hlavou ako anjel smrti, Tim pozrel do neba. Stratiac rovnováhu dopadol do vlhkej trávy keď to uvidel. Loď. Vo výške desiatich yardov sa nad záhradou vznášalo atmosférické plavidlo aké nikdy predtým nevidel. Úzke zaoblené čelo pilotnej kabíny pripomínajúce kokpit bojového lietadla prechádzalo do predĺženého trupu z ktorého v jednej tretine vyčnievali oblé delta krídla. V porovnaní s modernými lietadlami boli tieto o poznanie užšie a hrubšie, zjavne neslúžiace na udržiavanie lode vo vzduchu. Zadná časť kde lietajúce stroje postavené ľuďmi majú motory ostala hladká. Žiadny výstupok pohonného agregátu

ani výkonné trysky nehyzdili dokonale rovný reliéf. Celú loď plachtiacu bez šľahajúcich pár, vibrácie vzduchu či iných prejavov chemického pohonu obaľovala zvláštna svetielkujúca hmota žltkastého odtieňa, ktorá pokojne pulzovala. Každý pulz doprevádzalo známe písknutie. S ústami vyjavenými dokorán Tim nežmurkal ani nedýchal. Čas i priestor prestali existovať a pohľadom fixovaný k lodi, obrazové vnemy jeho myseľ celkom opantali. Nedokázal z nej odtrhnúť zrak. Ak by mal tú možnosť, bude na ňu civieť do rána. No nepríjemný šelest prichádzajúci spoza dverí ho prinútil pozrieť tým smerom. Šok a zdesenie z objavu extraterestriálneho plavidla dorazil pohľad na dom. Tak ako loď nad ním, aj nepozemskú stavbu obaľovala polopriehľadná rôsolovitá hmota. Nebiologická forma kože sa nadúvala a opätovne klesala akoby vo svojom vnútri ukrývala čosi živé. Ani samotná obálka by však ohromenému chlapcovi nedokázala spôsobiť taký šok, ak by v jedinom okamihu celý dom nezmenil svoj tvar. Sedlovú strechu s observatóriom a parabolickou anténou vystriedala oblá kopula obalená svetielkujúcou 'kožou' pod ktorou stáli rady prístrojov vzdialene pripomínajúce antény zložitého vysielča. Učupené jedna vedľa druhej, niektoré kruhové, iné vytrčajúce do výšky či rozvinuté do strán, vytvárali nevysvetliteľnú spleť komplikovaných prístrojov. Niektoré blikali, pulzovali či nadúvali sa, iné ako vojenské radary krúžili okolo vlastnej osy a zopár, namierených k tmavej oblohe iba pasívne čakalo na príkazy. Väčšina z nich bola pevne zviazaná s konštrukciou strechy, no niektoré ako diskovitý objekt s farebnými platňami po obvode krúžil nad domom zameriavajúc niečo čo Tim vidieť nemohol. To čo však videl ho prinútilo precitnúť. V mieste nad vchodovými dverami sa v doteraz pevnej stene zjavil nevelký otvor. Rozmery neprevyšoval otvory pre psy a mačky aké si majiteľ domácných maznáčikov nechávajú vyrezať v dverách na záhradu, aby nimi chlpaté potvory mohli podľa ľubovôle vchádzať do domu. Tento výrez musel byť minimálne tri yardy nad zemou. Skôr než Tima stihlo napadnúť aké zviera by také čosi dokázalo využiť, z otvoru vyletela neforemná hruda striebistej farby. Pravdepodobne kov, hoci veľmi zvláštny - tekutý, ktorý okamžite začal nadobúdať tvar. Z centrálnej hrče vyrástli ostré výbežky pripomínajúce tykadlá, zatiaľ čo spodná časť nadobudla podobu plochého disku. Guľovitý predmet na vrchole obsypali početné kontrolky i čidlá a z trupu vyrašili dlhé lesklé končatiny. Robot ! Timovým telom prenikol záchvev hrôzy. Dvere, ktorými len pred dvoma dňami vstupoval do domu sa do vláčnej steny samovoľne zasunuli a v odhalenom otvore uvidel známú tvár. "Atreyu !" Stále zápasiac s mužom, ktorého označil za svojho otca, Timovi nebolo viac treba. Vystreliac na nohy, vyštartoval ako raketa. K bráničke to mal na skok. Ak nepodkľzne, do 3 sekúnd bude pri nej. 15 yardov, 10, 8, 6,4... Tim prudko zabrzdil. Obláčik hmly voľne sa vznášajúci nad bránou nadobudol podobu dvojice oddelených gulí. Jedna menšia, druhá väčšia vyskočili nad seba, aby pred zrakom šokovaného pozemšťana vdýchli život útvaru pripomínajúcemu beznosého snehuliaka. Z hornej gule na vyjaveného chlapca zažmurkali dvoje elektronických očí, zatiaľ čo z útrov dolnej polovice vyskočila päťprstá dľaň. "Timothy Anderson stoj !" Zvolal robot hlasom bez kovovej ozveny aká v sci-fi filmoch býva prisudzovaná umelým stvoreniam. Poskočiac dopredu, roztvorená ruka zamávala votrelcovi pred očami. "Stoj Timothy Anderson !" Zopakoval robot naliehavejšie. Oslovený mohol iba cúvnuť. V rovnakej chvíli vbehol Atreyu na priedomie. "Tim !" Zrúkol na priateľa a s rukami nad hlavou naň zamával. "Tim, nás sa nemusíš báť. Nie je to tak ako si myslíš. Nechceme vám ublížiť." Vykročiac dopredu, blankytne modré dúhovky mu plápolali viac než kedykoľvek predtým. "Viem ako to vyzerá a čo si myslíš, no musíš mi veriť. Nie sme vaši nepriatelia, ani vás nechceme premeniť. To čo som ti o Sliziakoch povedal nebola pravda. Chcel som ťa iba dostať k nám aby..." "Atreyu !"

Hlas nepoznajúci kompromis zaburácal priestransvom pred domom. Oblečený v ligotavých šatách pripomínajúcich vesmírny skafander Atreyu otec mieril prstom na syna. "Čo si to vykonal ?" Nebezpečne vyzerajúci robot plný vytŕčajúcich ramien mu plachtil nad plecóm a vesmírna loď ožarujúca priestor pod sebou vytvárala kontrast haliaci jeho tvár do matného oparu. Tim uvidel ako sa jeho bývalý kamarát otočil. S rukami nad hlavou proti dospelému pôsobil bezbranne. "Uvedomuješ si čo si to spravil ? Porušil si Kódex ! Nepatrí k nám a o tomto nemal vedieť. Prečo si vypol ten štít ?" "Lebo inak by ste ho nikdy nezobrali. Patrí k nám ! Musí byť jedným z nás a ty to dobre vieš." Atreyu slová plné odhodlania vyjadrovali viac než len obyčajný hnev. Vyžarovala z nich túžba. Neuhasteľná chuť dokončiť to čo pred 5 týždňami začal. No muž, ktorého nazval svojím otcom nemal pochopenia. "Všetko si zničil. Nemal si to vypínať. Teraz..." Atreyu otec upriamil svoju pozornosť k predmetu ich dialógu. "...s tým musíme skoncovať. Raz a navždy !" Robotovi nad plecóm naznačil čo robiť. Plechová beštia natiahla štvoricu dlhých chápadiel a v úplnej tichosti vyrazila vpred. Zovretý medzi dvojicu robotických stvorení Tim vedel, že jeho jedinou nádejou je útek. "Oci nie !" Skríkol Atreyu, vrhnúc sa dospelému okolo pliec. Tim pocítil ako mu obria dlaň šmátra po chrbte. Guľovitý robot bol už na dotyk. Klesnúc do podrepu, pozrel cez plece. Veľké čierne oči naň zažmurkali. "Stoj, Timothy Anderson !" Zopakoval robot do tretice. Vznášajúc sa dva yardy nad zemou, Tim vycítil príležitosť. Skočiac dopredu, šmykol popod androida bez toho, aby ho mocná ruka zadržala. Teraz už ostávala iba mohutná brána. Hvízdanie potvory so štyrmi ramenami, ktorú nezastavil ani súboj otca so synom mu dodalo potrebný impulz. Vyskočiac na kolmú prekážku, prstami zachytil ostne okresnej ružice zdobiacej vrchol bráničky. Aj keď topánky po vlhkom povrchu kízali, podarilo sa mu vyšvihnúť sa nad okraj. Hluk prechádzajúcich áut keď hlavou prerazil neviditeľnú membránu nad plotom znamenal, že ochranný štít nie je nepreniknuteľný. Naklonený dopredu, vrchnú časť tela prehupol ponad horný okraj, keď ho čosi mocné zdrapilo za členok. Nepocítil ostrú bolesť, ani prenikavú páľavu, no strach z dolapenia ho prinútil vykriknúť. Prenikavý ston zanikol v riave áut. Tim si uvedomil, že to čo ho drží nie je ľudská ruka. Chlad sálajúci z kovu prenikol ponožkou i vrchnými vrstvami kože. Vedel, že ak nič nespraví, narastajúca tiaž ho stiahne späť do záhrady. "Nie !!!" Vyhĺkol z posledných síl a vrhol sa dopredu, keď si uvedomil, že padá. Zovretie členka pominulo a vodou nasiaknutý chodník sa blížil prirýchlo. Tim pred dopadom siahol dať ruky pred seba. Kostí zaprašťali, no nie ako po zásahu kovového ostria trhajúceho ľudské telá na kusy. Dopadnúc na asfaltový povrch, široká barina dažďovej vody zmiernila následky inak životunebezpečného pristátia. Konečne bol na druhej strane, preč z miesta plného mimozemských nástrah. Nečakajúc kým ho niektorý z robotov dostihne, vyrazil preč. Zranené koleno i lakeť bránili postupovať rýchlejšie, no zatínajúc zuby, poskakovaním z nohy na nohu ubehol pár desiatok yardov. Prázdny chodník nedával veľa nádejí, že natrafí na niekoho kto by ho pred robotickými prenasledovateľmi dokázal uchrániť a jedinou nádejou tak ostávala rýchlosť. Pozrúc cez plece, Atreyu príbytok znova vyzeral tak ako ho poznal. Žiadna loď, roboty ani komplikované prístroje na streche. Steny domu neobaľovala svetielkujúca hmota, okná nepokrývala polopriehľadná vrstva slizu a nad domom nekrúžilo komunikačné zariadenie s anténou nasmerovanou k oblohe. Iba matné steny, tmavé okná a pretiahnutá silueta observatória nemo sa vzpínajúca k nočnej oblohe. Tim tomu rozumel. Po prekonaní ochrannej bariéry zahaľujúcej základňu nepreniknuteľným štítom mohol vidieť iba to čo ostatní. Obraz obyčajnej stavby z predmestia, klamlivú ilúziu rodinného sídla, ktorá existovala iba preto, aby pred zrakmi ľudí ukryla pravdu. Zatlúc zuby do perí, potlačil neznesiteľnú bolesť a

tempom akému by nestačil ani zdravý jedinec upaľoval preč. Tvár muža skrivil mrazivý úškl'abok. Jemné kropaje dažďa zmáčajúce povrch ligotavého overalu stekali v drobných cícerkoch nadol. Mechanický robot so štvoricou chápadiel preletel okolo, no muž mu nevenoval pozornosť. Atreyu. Rozvalený v tráve, zrýchlený dych dokazoval vynaloženú námahu. Na čele mal drobnú ranku z ktorej vytekala tmavá tekutina. V žiare silných reflektorov jej farbu ani zloženie nešlo určiť. Dospelý muž pristúpil k chlapcovi a jediným pohľadom ho prinútil vstať. Napnutá tvár, ostražitý pohľad i mimovoľný pohyb spodnej pery dávali tušiť čo Atreyu prežíva. "Ja..." Zakoktal piskľavým tónom. Muž, ktorého nazval svojim otcom bez náznaku emócie kývol na ženu za ním. "Zober ho dnu, nech tam na mňa počká." "A čo bude s tým druhým ?" Obaja dospeli na seba pozreli. Slová neboli potrebné. Ich vnútorný hlas umožňujúci výmenu informácií bez verbálneho prejavu im prezradil všetko čo si potrebovali povedať. Tim už nevládal, a predsa nezastavoval. Nápor adrenalínu potlačil bodavú bolesť v kolene, no hlien y hromadiace sa na vstupe do hrtana trýznili hrdlo neznesiteľnou páľavou. Pred očami vnímal iba šero. Obraz chodníka ožiareného zábleskami pouličného osvetlenia zrkadliaceho sa na povrchu stále početnejších mlák, temné siluety postáv s dáždíkmi v rukách i neustávajúce kolóny rachotiacich áut pretavilo narastajúce vyčerpanie v nerozoznatelnú koláž farieb a zvukov, ktoré nebol schopný vnímať ani pochopiť. Jeho cieľ bol zvodne blízko a predsa tak ďaleko. 400, možno 350 yardov a bude tam. V bezpečí domova, kde nájde pochopenie tých čo ho milujú. Ešte chvíľu a jeho telo pocíti zaslúženú úľavu. Nasajúc kyslík do pľúc stonajúcich po oddychu, pridal do tempa. Ak by tu nestál kamenný plot Dickovej záhrady, neudrží sa na nohách. No predstava bezpečia, posledného útočiska na širej Zemi ho nútila pokračovať. Ešte 250 yardov a bude doma. Ak mu nič nezastane cestu, zvládne to. Mal by sa obzrieť a skontrolovať či niektorý z Atreyu robotov neprenikol vysokým plotom a nie je mu v päťách, no nevedomosť býva často milosrdnejším obrazom krutej reality. Doprajúc telu nádych plný bolesti, pokračoval v behu. Ešte 200 predlhých krokov a zlý sen bude u konca. Uvelebený v pohodlnom kresle, Atreyu sa netváril nadšene. S kyslým výrazom, zadumane hľadiac pred seba pôsobil dojmom človeka očakávajúceho prival zlých správ. A intuícia ho neklamala. Muž, ktorého opakovane nazval svojim otcom snád' po desiatykrát prešiel z jedného konca miestnosti na druhý. S rukami za chrbtom, nič nepovedal, iba nakrátko pozrúc na chlapca zavrtel hlavou a bez slov pokračoval v bezcieľnej chôdzi. Napäté ticho narušil až šuchot otvárajúcich sa dverí. Do miestnosti, ktorej opätovne dominoval centrálny počítač vstúpila žena s čopom. Atreyu na ňu ani nepozrel. "Tak čo ?" Precedil muž prísne. "Už som to zapla. Štíty sú plne aktivované a funkčné." "Žiadne sekundárne narušenie ?" Žena zavrtela hlavou. "Boli nastavené na jediný subjekt a k inej penetrácii vonkajšieho perimetru nedošlo. Okrem toho chlapca nás nik ďalší nevidel." "Veď som vám to hovoril !" Odsekol Atreyu, istý si, že teraz si už viac priťažičť nemôže. Muž konečne zastavil. Bez štipky súcitu prepálil bytosť v kresle prenikavým pohľadom. "Ale prečo ? Prečo si to spravil ?" "Veď som ti to predsa povedal. Je iný ako ostatní. Ak by sme ho spravili jedným z nás..." "Ale ty o týchto veciach nerozhoduješ ! Máme presnú selekciu, detailné postupy, ktoré si svojvoľne porušil. Ako si si vôbec dovolil nedodržať Kódex a odhaliť mu naše tajomstvá ? Vieš čo si spravil ? Ohrozil si celý projekt. Ak teraz začne hovoriť..." Atreyu sa pobavene uskrnul, aj keď do smiechu mu nebolo. "A kto by mu veril ? Chodí k cvokárovi. Budú si myslieť, že mu preplo. Nikto mu neuverí aj keby začal kecať. No nezačne. Poznám ho." "Takže ty ho poznáš !? Úžasné ! A s týmto argumentom chceš vystúpiť pred komisiou ?" Po vyslovení posledného slova Atreyu zbledol. "Akou komisiou ? Nevedia o tom ! Komunikačný systém som predsa vypoľ.

Aj záložné kanály. Trikrát som to kontroloval. Nemohli to zistiť." Muž kývol na vedľa stojacu ženu, ktorá diskusiu nechávala voľne plynúť. "Myslíš si, že sme jediní kto o tomto vie ?" "Takže ona ma bonzla ?" "Nie. To ty sám ! Keď si to spravil naposledy, varoval som ťa, že nabudúce ti to neprejde. Toto je opakované porušenie bezpečnostných predpisov a mne neostáva nič iné, iba o tom informovať komisiu." "Ale to nie !" Vyhĺkol Atreyu, pokúsiac sa vstať. Kreslo ho ako obrí magnet vtiahlo späť do svojho objatia. "To mi predsa nemôžeš urobiť ! Keď im to povieš, oni ma..." Muž pokrčil plecami. "Na to si mal myslieť skôr. Varoval som ťa. Pravidlá boli stanovené na to, aby sme ich dodržiavali. Tvoja sentimentalita je teraz zbytočná. Pôjdeš pred komisiu a ona rozhodne čo ďalej." Atreyu zdesene pozrel na ženu s copom, no tá len sklopila zrak. "Prosím, nerobte to ? Nehovorte im o tom. Ja... Ja už to viac nespravím. Prisahám !" Atreyu zatlačil lakte do operadiel, no neviditeľná sila ho stále držala. "Prestaň ! Pusti ma !" Ako to povedal, zovretie pominulo a Atreyu dopadol na dlážku pred dvojicu dospelých. "Prosím, nerobte to. Urobím, všetko čo budete chcieť, naozaj ! Len ma nebonzite. Ja nechcem, aby..." V Atreyu očiach sa zaligotali slzy. Teraz nič nehral. Jeho strach bol úprimný rovnako ako obava z následkov. Odtiahnuť sa od chlapca, mužova tvár ostávala neoblomne prísna. Nebolo v nej štipky ľudského citu. Len povinnosť nadradená nad všetko ostatné. "Ostaň tu !" Štekol prísne, zamieriac do zadnej izby, kde Tim počas prvej návštevy objavil svetielkujúcu skriňu. Miestnosť nakrátko preťal ostrý záblesk a keď sa otec vrátil, v rukách držal drobný vajcovitý predmet. Položiac ho do priestoru, vajíčko ostalo visieť vo vzduchu. Popolavej farby, za jeho priesvitnou škrupinou sa čosi pohlo. Amorfná, takmer organická hmota odpudivo zabublala. Atreyu tvár stiahol hrozivý krč. "To nie !" Zajachtal, neprítomne hľadiac v ústrety hrozivo pulzujúcemu obsahu priesvitného vajíčka. "To odo mňa nemôžete chcieť. To nespravím !" "Ak to neurobiš, vieš čo ťa čaká. Ber to ako svoju poslednú šancu. To dieťať a aj tak nezachrániš. Ak to neurobiš ty, spraví to niekto iný, no následky si ponesieš sám. Rozhodni sa. Odčíň čo si vykonal a buď znova jedným z nás." Drvený ťarchou obáv, Atreyu klesol do kresla. Pocity zhnusení a strachu, riziká následkov neuváženeho konania zápasili s tým čo ľudia nazývajú svedomím. Ráció radilo potlačiť neprirodzené emócie, udupať ich v nánosoch egoizmu. Zovrúc prsty do dlaní, zápasil sám so sebou. "Urob to !" Známy hlas prenikol vedomím bytosti v kresle. Nebol to hlas, ktorý by mikrofóny pozemšťanov dokázali zachytiť. Prichádzal z podvedomia a bol čoraz silnejší. "No tak ?" Zvolal muž, ktorého nazval svojím otcom. "Dobre teda. Spravím to. Koľko mám času ?" "5 dní. Ak to dovtedy nespravíš, urobím to sám. A teraz nastav dlaň." Vykonajúc príkaz, Atreyu s odporom odvrátil zrak. Nechcel to vidieť. Vajíčko začalo pozvoľna klesať. Hmotu vnútri pokryla bublajúca pena a škrupinu pokryli prvé praskliny. "Nie !" Posledný ston pery nedokázali nahlas vysloviť. Pred Timovým zrakom sa všetko zlialo do jedinej škvrny. Vyčerpanie potláčané strachom ochromilo celé telo. Dobré známy plot sa zdal byť nekonečne dlhý. Už len posledné kroky ho delili od spásy. Zakmášuc bráničkou, povolila bez toho, aby musel vyťahovať kľúč. Dvere jeho príbytku boli takmer na dosah. Ak by ich pri odchode neuvážene nezamkol, stačilo by potiahnuť kľučkou. Omráčený, takmer v delíriu, nemotorná chôdza skončila nárazom do drevenej prepážky. Tim už bolesť nevnímal. Rozpálené pľúca odmietli telo zásobovať prepotrebným kyslíkom. V poslednom nápoje emócií siahol do vrečka po elektronický kľúč. Strácajúc rovnováhu, kľčovito zovrel kľučku. Ani chladivý dotyk ocele nedokázal chlapcovi padajúcemu do hlbín bezvedomia dodať síl pre posledný zápas. Tim pocítil ako stráca pôdu pod nohami. Dopadnúc na kolená napriahol ramená v zúfalom geste,

keď sa dvere pred ním otvorili a záplava svetla pohltila všetko ostané. Tim prestal vnímať okolitý svet a posledný vzdor, výkrik nesúhlasu pohltili mdloby.

16.8.2016..

Chapter 35 - Votreclec.

Ostrý záblesk bodavej žiary ako meteorit padajúci z oblohy preľal temnotu na dve polovice. Ochabnuté vedomie dlhú dobu ponorené pod úroveň bdelosti získalo potrebný impulz. Biologické procesy započali lavínu stimulov šíriacich sa z nespočetných neurónov do celého tela. Ako stroj prebudený k životu, organizmom pozemšťana prenikala energia, ktorej intenzita rástla do momentu kým nedosiahla kritickú úroveň, keď zrazu... Tim vystrelil do sedu. S dlaňou pritisnutou k hrudi skúšal nabrať dych o ktorý ho nepokojný spánok pripravil. Potom nasiaknuté tričko aj napriek horúčave sužujúcej vnútornosti oziabalo. Musel sa niečoho napiť. Pozrúc na nočný stolík, plastovú tácku zdobil keramický pohár plný červenkastej tekutiny. Nebola to krv. Iba jahodový čaj premenený mnohohodinovým stáťím v chladnej miestnosti na nechutnú brečku. Pár dúškov nateraz stačilo. Vrátiac pohár na tácku, rozhladol sa po izbe. Zastretým žaluziám dnu nakúkali záblesky ranného svitu. Ako laserové emitory obranného systému, náprotivnú stenu pokryli pravidelnou mriežkou svetla a tieňa, rozkrájajúc poster s tvárou astronauta do pruhovaných dielcov. Digitálna časomiera z police nad plagátom oznamovala, že čoskoro bude osem. "Prečo ma ešte nezobudila ?" Tim pohľadom zavadil o stoličku nad pracovným stolom. Ako každé ráno školského dňa, aj dnes operadlom prevísali rifľové nohavice, tričko s krátkymi rukávmi, pár ponožiek i hrubá bunda. Školská taška nedbalo pohodená pri dvierkach zelenej skrine zívala do priestoru, čakajúc kým ju majiteľ nenaplní elektronickým poznámkovým blokom, čítačkou kníh, školským tabletom a chutnou desiťou. Vystreliac do pozoru, Tim pristúpil k oknu. Cez konáre košatej višne uvidel chodník a cestu za ním. Po včerajšom daždi neostalo ani pamiatky. Kaluže mútnej vody, lepkavé blato aj špina z kolies áut celkom vymizli a vystriedal ich dokonale vyčistený chodník s pásom zelenej trávy väčšmi pripomínajúci jar než neskorú jeseň. "To je divné." Pomyslel si, rozťahnuv rebrá žalúzia. Zrak nepripravený na ostrý záblesk ho prinútil cúvnuť. Podľa hodín malo byť ráno, no svit materskej hviezdy oslepoval natoľko, že musel odvrátiť tvár. Asi to bude dlhým spánkom. Zabudnúc na ulicu i rozkvitnutú záhradu, zbehol na prízemie, kde ho vedno s hlavnou hositeľkou mala očakávať raňajšia hostina. "Mami ?" Zvolal Tim zaskočene, keď hľadanú osobu v kuchyni nenašiel. Aj napriek zhonu typickému pre pondelňajšie rána, jedáleň i susedná kúpeľňa zívali prázdnotou. Stolík v kuchyni ani dvierka chladničky nezdobil lístok s podrobnými inštrukciami čo zjesť a čo si obliecť a poloprázdna chladnička s prázdnu miskou na obed dávala tušiť, že dnešok bude musieť zvládnuť o hlade. Vybehnúc na poschodie, skontroloval rodičovskú izbu. Nie, že by otec s mamou niekedy zaspali, no všetko musí mať raz svoju premiéru. Nanešťastie, dokonale ustlaté posteľe niesli neklamnú pečať otcovho pratania. "Žeby sa tak ponáhľali, že ma zabudli zobudiť ?" Tim pochyboval. Keby to ozaj spravili, mama by mu určite nezabudla nastaviť budík. Tak predsa len nejaká premiéra ? Hryznúc si do spodnej pery, Tim prešiel do otcovej pracovne. Upravený stôl, kde každá kniha, poznámkový blok, hárok papiera či pero mali pevne stanovené miesto neprekvapovala. Otec neporiadok neznášal, aj preto ho kniha ledabolo pohodená na zemi zaskočila. Roztvorená so stranami nadol, bola jedným zo zväzkov rozsiahlej encyklopédie, ktorá v čase elektronických dát a Internetu slúžila už len čoby

dekorácia vzácnnej knižnice. Keď Tim knihu obrátil uvidel, že je roztvorená na písmene B. Čierna hmota, čierna energia. Hrozivo znejúce pojmy opisovali dvojicu neškodných astronomických fenoménov, ktorými sa astrofyzici dlhé roky pokúšajú vysvetliť dôvod prečo vesmír namiesto očakávaného spomaľovania neustále zväčšuje svoj objem. Nevinný význam, a Tima predsa zamrazilo. Otec si večer pred spaním v svojich knihách rád zalistoval, no nespomínal si, že by niektorú z nich nechal otvorenú, nieto ešte pohodenú na zemi. Niečo tu nesedelo. Narovnajúc pokrčené strany, vsunul objemnú väzbu do poličky. "Zavolám im." Geniálne jednoduchá myšlienka ! Prečo mu nenapadla skôr ? Vbehnúc do detskej, mobilný telefón ležal na stolíku, hneď vedľa tácky s čajom. Podvihnúc ho, chcel ťuknúť na mamine číslo, keď na hornom okraji malého display uvidel, že prístroj nemá signál. Indikátor tvorený piatimi paličkami ostal prázdny a drobná ikonka s výkričníkom avizovala nedostupnosť siete. "Do kelu aj s tým !" Zahrešil Tim pre seba, hodiac mobil do perín. Čo teraz ? Pristúpiac k oknu, znova pozrel na slnkom zaliatu ulicu. Na toto ročné obdobie atypicky jasná obloha pôsobila zvláštno. Akoby posledného pol roka prespal, prebudiac sa do začínajúceho leta. "Žeby kóma ?" Tim zavrtel hlavou. Ak by na šesť predĺhých mesiacov upadol do stavu kompletnej paralýzy, nevstane z postele, nieto ešte behať hore dolu po schodoch. Niečo sa však muselo stať. Vďaka zvyku spať komplet oblečený, stačilo na seba hodiť bundu. Zbehnúc na prízemie chystal sa otvoriť vchodové dvere keď na vešiaku uvidel otcov zimný plášť. "Zvláštno." Otvoriac dvere, závan rozhorúčeného vzduchu ho ohromil. Vonku muselo byť minimálne 30. Kvetinové záhony popri cestičke žiarili odtieňmi rozkvitnutých ruží, ???0 i ???0, konáre urastenej jablone, starej hrušky aj košatej višne pod oknami jeho izby oťažievali pod ťarchou čerstvých plodov, nakrátko pokosený trávnik nešpatilo napadané lístie. Rozkvitnutá skalka s machom na kameňoch, živý plot cez ktorý nebolo vidieť i čerstvé jahody ako rubíny ukrývajúce sa pod dlhými listami. Ich ľahko zapamätateľná aróma štekli čuchové receptory a množstvo dráždivého peľu ohromeného chlapca prinútilo kýchnuť. Intenzívna žiara materskej hviezdy bránila vo výhlade. Tim si musel dať dlaň nad čelo, aby uvidel na chodník. Vykročiac k bráničke, prstami pohladil lupene jednej z ruží, uistiť sa, že je skutočná. Potiahnuc kľučkou, dvierka na prekvapenie povolili. "Žeby ich zabudli zatvoriť ?" Timovi to prišlo zvláštno. Vždy keď rodičia odchádzali bráničku zamkli. Prečo by práve dnes mali zabudnúť ? Úvahy nad príčinami rozptýlil pohľad na ulicu. Inokedy rušná cesta plná života bola ako po vymretí. Len niekoľko áut v tichosti spočívajúcich po oboch stranách chodníka v ničom nepripomínalo obvyklý ruch, aký tu počas ranných špičiek panuje. Žiadne kolóny plné nervózných vodičov, kamióny zapratané tovarom, malé dodávky smerujúce do centra, školské autobusy, policajné autá, taxíky, smetiari či obyčajní cyklisti. Rev motorov, škrípanie brzd, blikotavé svetlá smeroviek, neóny elektronických značiek ani otravné billboardy - len opustená ulica tak mĺkva až to naháňalo strach. Zastaviac na žltej čiare oddelujúcej jazdné pruhy, Tim napäto čakal kým sa zjaví prvý z podráždených majiteľov štvortaktu (či elektroauta), aby ho kombináciou trúbenia a šŕavnatých nadávok primäl opustiť vozovku. Prešla minúta, po nej ďalšia a ešte jedna, no stále nič. Ticho ľudoprázdnej ulice nenarušilo auto ani chodec. "To predsa nemôže byť pravda !" Zahundral Tim nervózne, pohľadom prečesávajúc okolité domy. Neuvidel nikoho, dokonca ani pani Johnsonovú, ktorá touto dobou zvykla vykonávať pravidelnú polhodinku ranného strečingu. V záhradách susedov panovalo pusto, aj keď pokosené záhrady s upravenými záhonmi plnými kvetov spolu s autami v garážach narúšali pocit úplnej samoty. Tima zrazu čosi napadlo. Priskočiac k bráničke pani Birdovej skúsil zazvoniť. Raz, dvakrát aj do tretice. Nikto neotváral, záves v kuchyni ostal bez hnutia. Skúsiac šťastie u

McRoyovcov, a pre istotu zazvonil hneď päťkrát. Bez úspechu. Dokonca ani verný strážca McRoyovského panstva, obludne obézny buldog Jake nepribehol (nepriplazil sa), aby hlasným brechaním dal malému záškodníkovi na známosť pratať sa kade ľahšie. Tim postupne prezvonil ďalších susedov, no keď ani starý pán Timber, ktorý svoj dom nikdy neopúšťal mu nešiel naproti pochopil, že to nemá význam. "Niečo sa stalo. Ale čo ?" Mrazivá myšlienka, ako keď vložka snehu zapadne za golier ho ochromila. "Haló !!!" Osamelý výkrik narušil ticho bezduchej ulice. Opakovaná ozvena, tak netypická pre otvorené priestory nedávala zmysel. "Haló !" Znova tá rezonancia. Tim vykročil vpred. Nemal žiaden konkrétny cieľ. Chcel kráčať čo najďalej, kým nestretne prvú živú bytosť. Prešiel niekoľko blokov, križovatiek i časť Groove parku, zastavil pred školou, nakukol do obchodov vrátane mamutieho K-Martu, no nič. Akoby celé mesto zachvátila masová epidémia, evakuácia, či snáď neutrónová bomba usmrtiaca všetko živé ? Hlúpost'. Záhrady i Groove park predsa ostali nedotknuté. Ak by mesto postihla katastrofa biblických rozmerov, prečo by všetko ostatné ostalo neporušené a jediné čo chýba sú ľudia ? Tim zmeravel. Ako to, že ho to nenapadlo skôr ? Invázia ! Tá by všetko vysvetľovala. Ak mimozemšťania spustili svoj dlho pripravovaný plán, určite si budúce sídlo nechcú spustošiť. Stačilo by vyhladiť jej terajších vládcov. Presne tak ako to Atreyu predpovedal. Spomienka na kamaráta v Timovej tvári vyvolala bolestivý krč. Ako zásah ostrým predmetom, lebkou mu prenikla bodavá bolesť. Chytiac sa čela, ucítil zvláštnu vlhkosť. "Krv ?" S obavou pozrel na širokú škvŕnu. Tmavá, takmer čierna tekutina pokrývala ruku od zápästia ku končekom prstov. Na dotyk odporivo lepkavá látka sa rozťahovala ako tekutá guma. Malíčkom si prejdúc po čele, znova ju ucítil. Akoby tá hmota z neho vytekala. S búšiacim srdcom priskočil k najbližšiemu výkladu. Svit rozžeraveného slnka trblietavé sklo premenil v obrie zrkadlo. Pohľad na obraz seba samého Tima prinútil v hrôze ustúpiť. Tvár mal zdeformovanú na nepoznanie. Čelusť rozgníavená v neanatomickom uhle, nos skrivený a nafučaný, ostrá kosť vytrčajúca z pravého líca, no najmä veľká machuľa v strede čela z ktorej vyrastal prapodivný útvar pripomínajúci zoschnutý konár. Zalapajúc po dychu, Tim si dľaňami chytil obe líca. Dlhý výrastok v tvare nosorožieho kla na veľké prekvapenie neucítil. Iba hladkú pokožku s jednými chlpkami, ktoré za pár rokov vystrieda mužné strnisko. Ani stopy po neprirodzenej deformácii, čelusť a nos ostali na svojom mieste, z čela nevyrastala hrozivá apofýza. Tim znova pozrel na odraz vo výklade. Ten istý obraz nekorešpondujúci s tým čo cítil na dotyk. "Nie, to nie je pravda. To sa mi len zdá." Chcel odvrátiť zrak, keď si všimol ako sa predná stena výkladu náhle vydula a jej povrch sčerila rázová vlna. Mieriac k chodníku, asfaltový podklad začal stúpať, akoby pod ním rástlo čosi hrozivé. Tim sa zvrhol na útek. Upaľujúc čo mu sily stačili, na obzretie neostal čas. Lomoz praskajúcej dlažby, stonanie ocelových nosníkov, trieštenie okenných tabúľ i vzdialená explózia boli dostatočným varovaním, nech to ani neskúša. Dobeňúc na opustenú križovatku, na zemi ležal pohodený horský bicykel. Nablýskaná metalíza modrastého odtieňa žiarila novotou. Komu patrí, ani dôvod prečo tu leží pohodený nepoznal, no v tejto chvíli na tom nezáležalo. Schmatnúc riadidlá, vyskočil do sedadla a pod' ho preč. Upaľujúc čo to šlo, prešiel 400, možno 500 yardov, keď si uvedomil, že rámus ustal. Prudko zabrzdil, pozrel za seba. Rovná cesta, neporušené stavby, štíhle stĺpy pouličného osvetlenia, stromoradie lemujúce ulicu, priestranné výklady plné tovaru - nič nenieslo stopy očakávanej devastácie. Sťažka dýchajúc, pohľadom lietel z jednej budovy na druhú. Rachot, ktorý ho tak vydesil musel odniekadiaľ prísť. Nebola to ilúzia ani sen. To čo zažíval bolo až priveľmi reálne, aby to mohol odbiť obyčajným snením. Keby si len spomenul na včerajšok. Mal ísť k Atreyu, ale prečo a čo sa na stretnutí stalo si

nepamätal. "Atreyu !!!" Skríkol najhlasnejšie ako vládal. Žiadna odpoveď, len dutá ozvena vlastného hlasu. Pustiac riadidlá, pritisol viečka. "Rozmýšľaj, rozmýšľaj, rozmýšľaj !!! Musí pre to predsa existovať logické vysvetlenie." Vzdialené cvrlikanie spevavca ho prinútilo spozornieť. Škovránok, či slávik ? Tim v biológii vtáctva nikdy nevyňikal, no nech už spev vyludzoval ten či onen druh, slabý, takmer nepočuteľný hlások predstavoval prvý dôkaz, že v meste nie je sám. Nastrašiac sluch, snažil sa určiť smer odkiaľ spev prichádza. Žeby z toho parčíku okolo, ktorého pred malou chvíľu preletel ? Skočiac do sedadla, vyrazil späť. S ušami na stopkách, znova ho zachytil. Tentoraz z ľavej strany. Neveľký park krášliaci vstup ???0 fakulty miestnej univerzity poskytoval dostatok košatých stromov, kde sa drobný vtáčik mohol ukrývať. Zastaviac na severnom okraji, Tim napäto očakával ďalší štebot. Rozkvitnuté ???0, ???0 i nápadné ???0 príjemne voňali. Preskakujúc pohľadom z konára na konár, márne pátral po stopách zvieracieho života. Keď ani po dlhej chvíli nič nezačul, skúsil zapísať. Zošpúliac pery, pazvuk opustiaci ústnu dutinu svojim charakterom viac než pískanie pripomínal iný produkt biologických procesov, no napodiv, aj tento nepodarok stačil. Jemné cvrlikanie doľahlo z opačného konca parku. Skočiac na bicykel, Tim opätovne zapískal. Odpoveď dorazila z opačnej strany - križovatky lemujúcej južný okraj univerzitného parku. Šliapnuc do pedálov, chcel byť pri ňom skôr, než mu vták ubzíkne. Pomaly si navykajúc na prázdne ulice, semaforu blikajúcemu na červeno nevenoval pozornosť a upretý k oblohe pátral po zdroji štebotu, keď mu cestu skrížil čierny Jaguár. Tim krčovito zovrel obe brzdy. Bicyklom heglo a predné koleso vrazilo do dverí spolujazdca. Preletiac riadidlá, strastiplnú jazdu ukončil bolestivý pád. Timovu tvár skrivil kľč. Už na zemi, odkopol bicykel preč. "***** !!!" Na pustej ulici nebolo nikoho kto by zakliatie mohol začuť. Držiac sa za zápästie, medzi prstami ucítil lepkavú vlhkosť. Spomienka na čiernu tekutinu ho takmer pripravila o odvahu pozrieť k dlaniam. Krv. Tmavočervená, takmer čierna, akú vo filmoch ukážu len málokedy. Pohľad naň mu zovrel žalúdok. Pociť nevoľnosti rýchlo vystriedala úľava. Bol rád, že to nie je onen nechutný sliz. Siahnuc si do prostriedku čela, po gélovitom substráte neostalo ani pamiatky. Pozrúc do spätného zrkadla, čelo, líca ani brada, naniesli stopy hrozivej deformácie. Žiadne výrastky pupene či chrasty nehyzdili jeho tvár. Tim si odfúkol. Aspoň jedna dobrá správa. Stále otrasený chcel vstať, keď si uvedomil, že auto, ktoré sa mu stalo takmer osudným stojí v strede ulice. S dverami pre vodiča dokorán, za ním postávalo zopár ďalších. Osobné autá, dodávky, školský autobus, dokonca i kamión - zoradené jeden za druhým, čakajúc kým neďaleký semafor neumožní prejazd. Tim zmeravel. Doteraz videl autá na chodníkoch či parkoviskách. Nadšenie z objavy rýchlo vystriedalo zdesenie keď mu došlo, že ani v jednom z nich nik nesedí. Prázdne bez posádky, niektoré ako to do ktorého vrazil mali dvere dokorán, iné zas vybočené z radu, vyzerali akoby sa vodiči pokúšali vyhnúť kolízii. Niektorým ešte blikali smerovky. Teraz už Tim nepochyboval, že mesto postihla katastrofa nepozemského pôvodu. Ľudia náhliaci sa do práce by svoje autá len tak bez príčiny neopustili. Niečo ich k tomu muselo prinútiť a to niečo muselo mať väčšiu moc než si dokázal predstaviť. Musí to súvisieť so včerajškom. Zabudnúc na spevavca, v tichosti prechádzal od jedného auta k druhému, márne hľadajúc niekoho kto prežil. Naštartované motory, rádia vydávajúce šum, plechovky šumivých nápojov, pracovné kufriky, tašky, peňaženky s kreditkami i zvršky šiat svedčili o rýchlosti s akou majitelia svoje vozidlá opustili. Skloniac sa k mobilu pohodenému pri kolese veľkého džípu, rovnako ako telefón doma, ani tento nezachytával signál. Dotykový display reagoval na príkazy, no pri pokuse o hovor či internetové spojenie obrazovku prekryla suchá hláška oznamujúca stratu signálu. Skúsil aj GPS, no citlivý prijímač nedokázal nájsť

jedinú družicu geolokalizačného systému. Vrátiac sa k bicyklu, začal bezcieľne brázdiť pustým mestom. Na rozdiel od ulíc v okolí jeho domu, v tejto časti Minneapolis bolo áut všade kam len oko dohliadlo. Odstavené na okrajoch chodníkov, križovatkách i uprostred ciest, všetky mali jedno spoločné. Dvere vyvalené dokorán a žiadna posádka. Iné to nebolo ani v budovách. Obchody bez zákazníkov, úrady bez úradníkov, školy bez detí. Prešiel desiatky ulíc, zavítal do centra, kde preskúmal vlakovú i autobusovú stanicu, navštívil parky, kiná, divadlá, futbalový štadión, no po ľudskom osadenstve akoby sa zem zľahla. Vyčerpaný dlhým šliapaním, zastal na neveľkom námestí zo všetkých strán lemovaným drevenými lavičkami. Pohodené noviny, balíčky z neďalekého fastfoodu, plastové poháre od Coly i zbytky odpadkov porozhadzovaných na zemi dotvárali bezútešnosť miesta. Na múriku ohradzujúcom kvetinový záhon ležala aktovka. Bol to klasický pracovný kufrík, aký nosievajú manažéri či bankovní úradníci. Tim si všimol, že zámok je odomknutý. Zvedavosť predčila opatrnosť a pristúpiac bližšie, kufrík otvoril. Nebolo v ňom nič zvláštne, iba množstvo papierov s grafmi zobrazujúcimi ekonomické dáta spoločnosti pre ktorú neznámy najskôr pracoval. Po chvíli hrabania objavil vodičský preukaz. Jim Morton, Minneapolis, rok narodenia 1978. S hrubým okuliarmi a vráskami na vysokom čele, muž aj na fotografii pripomínal typického úradníka. Pri pohľade na bezvýznamnú fotku bezvýznamného muža ním zamrazilo. Uvedomil si, že ak má s mimozemskou inváziou pravdu, muž je najskôr po smrti, tak ako Atreyu a jeho rodičia. Spomienka na mamu a otca, prvú od chvíle čo opustil dom mu vhnala slzy do očí. Bol by sa i rozplakal, ak by znova nezačul ten zvuk. Spevavý pozdrav drobného vtáčika musel prichádzať zneďaleka. Zabudnúc na kufrík i jeho majiteľa, zvrchol sa k bicyklu, keď onemel. Cvrlikavý tón, ktorý ho už hodnú chvíľu sprevádzal vychádzal z malého vajcovitého objektu vznášajúceho sa nad jeho hlavou. Popolavej farby, cez polopriehľadné steny videl dovnútra. Zvláštna lepkavá hmota, nie nepodobná tej čo mu vytekala z čela pulzovala celým vajíčkom. Ako cievy krvného riečišťa, drobné vlákna pokrývali vnútrajšok vajcovitého útvaru, šíriac čiernu tekutinu do celého tela. Aj keď vajce stálo na mieste, už jeho hrozivý obsah postačoval, aby Tim začal spätkovať. Vajce muselo pohyb zachytiť, lebo prudkým pohupnutím poskočilo dopredu. Cvrlikanie sprevádzajúce jeho pohyb prešlo do vysokej tóniny, znejúc čoraz hrozivejšie. Tim pochopil, že nech už je tá vec čokoľvek, celý čas ho sledovala. Pozrúc na bicykel, zaškrípala zubami. V ceste k dvojkoľosovej nádeji stál pulzujúci sliedič. Prikrčiac sa ako šprintér pred štartom, kútikom oka pozrel k dverám budovy na opačnom konci námestia. Majestátna, mramorom obložená pobočka nadnárodnej banky by nepochybne poskytla dostatok možností na úkryt. Stačí k nej len dobehnúť. Ale ako ? Na chodníku, ani nie dve stopy od neho ležala prázdna plechovka šumivého džúsu. Ľahký kus tenkého kovu bol ako zbraň nepoužiteľný, no pomôcť predsa len mohol. Timovi sa pomalými pohybmi k nej podarilo dostať. Celá od blata, na chodníku musela ležať dlhšie než pár hodín. Uchopiac ju tak aby kov nezapraskal, okrem drobného poklesu plápolavé vajce aktivitu pozemšťana ignorovalo. Mávnuc druhou rukou, kopírujúc pohyb Timovej dlane, vajíčko preskočilo o niekoľko palcov doprava. Bolo to tak ako si myslel. Nech už je tá vec čokoľvek, reaguje na pohyb. "Tak pod' ! Chyť si ma !" Ako to povedal, hodil použitú plechovku najsilnejšie ako vládca. Vajce v prvej chvíli uskočilo, asi si myslíac, že potomok ľudí naň zamýšľa zaútočiť, no len čo plechovka opustila chlapcovu dľaň, zvrtilo sa za novým pohybom. Neváhajúc ani sekundu, Tim vyštartoval opačným smerom k banke. Preletiac námestie, bol už takmer pri dverách, keď mu vajcovitý objekt zahatal cestu. Tim prudko zabrzdil, v poslednej chvíli zabrániac kolízii s mimozemským predmetom. Vajce s tmavou hmotou uprostred divoko pulzovalo. Kapiláry sa v

pravidelných intervaloch napĺňali čiernou tekutinou akoby v útrobach zariadenia odbíjalo umelé srdce. Tim začal cívať, no vajce sa už teraz nenechalo odbiť a postupujúc dopredu, nútilo ho k ústupu. Poskočiac doprava či doľava, vždy keď vybočil z určeného smeru, ukazovalo mu cestu. Spätkujúc, zabočil na hlavnú ulicu obchádzajúcu námestie zo severnej strany. Priestranný bulvár inokedy plný áut teraz napĺňalo mrazivé ticho. Pohľadom upriamený na plachtiaceho sprievodcu, Tim nemal čas pozrieť za seba. Mohol iba ustupovať, v duchu sa pripravujúc na očakávaný útok. Najskôr by tak pokračoval ešte hodnú chvíľu, ak by ho nepríjemný bzukot neprinútil k obratu. Čakal, že uvidí ďalšieho robota, aby ho spoločnými silami uzatvorili do pasce z ktorej nieto úniku, no to čo v skutočnosti uvidel predčilo aj tie najdivokejšie očakávania. Zakloniac hlavu, spodná sánka mimovoľne klesla a ústa v nemom úžase ostali dokorán. Bázeň pretkaná hrôzou i ohromením ho celkom pohltili. Tam hore, vysoko v oblakoch sa vznášalo mesto. Hyperfuturistické mesto, aké ľudstvo dosiaľ nepoznalo. Vysoké štíhle budovy týčiace sa k oblakom obklopovali nižšie stavby. Niektoré oblé a priame, iné poskrúcané ako obrie špirály. Organicky pôsobiace výhonky vyrastajúce z nebotyčných veží, veľké kopuly striedané diskovitými blokmi plnými nepravidelných okien, vyťahnuté mrakodrapy z ktorých ako obrie chápadlá vyrastali dlhé chodby napojené na susedné stavby. Vysoké oblúky, početné balkóny s plošinami pre vznášadlá, visuté záhrady s vodopádmi stekajúcimi medzi poschodiami, obrátené pyramídy popierajúce zemskú tiaž, polopriehľadné platformy týčiace sa ako obrie slnečníky vysoko nad ostatnými monumentmi, sústavy budov nad sebou i vedľa seba ukotvené tenkými trubicami v ktorých premávali žiariace kapsule, parky a jazerá na nadrozmerných platniach pokojne plachtiace medzi mrakmi, vyhliadkové veže natáčajúce sa do strán akoby ich vyrobili z gummy, priestranné chrámy a svätyne všetkých tvarov i štýlov, priestranné sály, poschodia meniace farbu a tvar podľa potreby, majestátne paláce plné vežičiek a nádvorí, gigantické hangáre s množstvom dopravníkov a antén, sídla úradov či snád' škôl v tvare roztvorených kníh a obrích skúmaviek, domy obsypané zeleňou po fasádach ktorých stekali malé potôčky i majestátne pôsobiaca hviezdica neznámeho účelu visiaca nad tým všetkým ako obria hviezda. To a mnoho iného mal Tim možnosť uvidieť. To, že mesto pulzovalo životom dokazovali stovky plavidiel všade kam len oko dosiahlo. Od automatických sond a presklených vznášadiel, až po medzihviezdne lode, ktoré kmitajúc trasami vyznačenými holografickými pruhmi vytvárali dojem gigantického, nikdy neusínajúceho úľa. Nechýbali ani roboti a množstvo zariadení, od drobných elektronických sliedičov monitorujúcich premávku až po obrie stavebné mechanizmy s nohami vysokými ako kostolné veže pomaly si to šinúce zdanlivo neorganizovaným chaosom megapolisu. V strede všetkého kraľovala najvyššia stavba celého mesta. Štíhla snehobiela veža so širokou plošinou na vrchole pripomínajúca stonku gigantickej sedmokrásy. Magnetizovaný jednoduchosťou jej krásy, Tim sa snažil natrvalo vryť si jej obraz do pamäte. Ak má nastať koniec jeho pozemskej púte, chce ju zakončiť pohľadom na tento triumfálny výtvor mimozemskej inteligencie. Teraz už nevnímal narastajúce chvenie, dunenie opakovaných explózií ani postupujúcu temnotu haliacu ho zo všetkých strán. Jediné po čom túžil bolo hľadiť na to čarokrásne mesto. Konečne sa splnil jeho sen, a hoc len na chvíľu, predsa ich spoznal. S pokojom v duši sa môže odobrať za svojimi príbuznými, priateľmi - na lepšie miesto nepoznajúce bolesť ani zármutok, útočisko tých čo neprestali veriť. Tim pritisol viečka a jeho pery naposledy sčeril úsmev. Pocítil šťastie, keď tu... Celý prepotený vyskočil na posteli. Sťažka dýchajúc, trvalo hodnú chvíľu kým sa spamätal. Vyskočiac na nohy, priskočil k oknu. Kolóna áut uviaznutá v doobedňajšej zápche. Dve rady vozidiel slimačím tempom postupovali vpred.

Väčšina z nich mala sklá potiahnuté rannou námrazou, ktorá cez noc stihla vrcholky píníí lemujúcich ich záhradu pokryť belavým srieňom. Po chodníku kráčal starší pár. Dych z úst, hrubé kožuchy i rukavice dokazovali, že vonkajšia teplota atakuje bod mrazu. Plasnúc si po čele, Tim sa zatackal a stratiac rovnováhu, s dunivou ozvenou dopadol do perín. "Bol to iba sen !" Šťastie z opätovného oživenia skalilo zistenie, že prenádherné mesto vysoko v oblakoch bol len produktom jeho divokých snov. "Atreyu." Jediná myšlienka postavila prebudeného chlapca do pozornosti. V rovnakej chvíli sa dvere na izbe roztvorili a dnu vpálila najmilovanejšia osoba - mama. "Už si hore ?" Zvolala s takým úžasom, že aj keby sa Tim neprebral z divokého sna, jej reakcia by ho zaskočila. Celá vystrašená pristúpila k nemu a chytiac ho za plecia, pohliadla mu do očí. "Ako sa máš ? Už ti je lepšie ?" "Lepšie ? Prečo by mi malo byť lepšie ? Nič mi nie je." "Akože nič ? A čo ten včerajšok ?" "Včerajšok ?" Zopakoval Tim váhavo, horúčkovo sa snažiac rozpamätať na udalosti spreď niekoľkých hodín. "Ty si na to nepamätáš ? Timmy, veď ty si nám pre dverami odpadol ! Pribehol si domov celý špinavý. Zabúchal si na dvere a keď som ti otvorila, stratil si vedomie. Celú noc si potom vykrikoval zo sna. Bol si rozhorúčený a tak si sa metal, že sme museli zavolať lekára, aby ti dal lieky na upokojenie. Boli sme pri tebe celú noc až do rána. Vieš aký sme o teba mali strach ?" Pri posledných slovách mame vhrkli slzy do očí. "Timmy, čo sa ti to preboha stalo ? Kde si bol a prečo si prišiel tak neskoro ? Povedala som ti predsa, aby si bol do tmy doma a mobil mal stále zapnutý. Prečo si ma nepočúvol ?" Tim otvoril ústa, že odpovie, no spřška šokujúcich informácii ho natoľko ohromila, že dokázal len zavrtieť hlavou. "Timmy ľahni si. Doktor povedal, že musíš odpočívaať." Tisnúc syna na lôžko, Tim sa nebránil. Aj sám cítil, že po všetkom čo počul by vzpriamená poloha bola iba na obtiaž. "Ostaň ležať ! Hneď som späť." Ako to mama povedala, vybehla z izby a schodisko vedúce na prízemie naplnilo opakované klepkanie opäťkov. Rozvaliac sa na posteli, Tim pritisol viečka. Mamino trochu zmätené zhrnutie včerajšieho večera rozpálilo jeho mozgové závitý na maximum a v duchu sa preniesol o necelých 15 hodín do minulosti, na miesto nie veľmi vzdialené od jeho izby. Krátke záblesky neskutočných obrazov, ktorých mal byť svedkom pôsobili ešte nerealistickejšie ako nedávny sen. Kamarátov dom zahalený v trblietavom závoji sálajúcej energie, strecha obsypaná anténami, steny cez ktoré vidieť dovnútra, miestnosti obrátené hore nohami, bytosti kráčajúce po strope, roboti, krik, nebezpečenstvo i muž s plamenným pohľadom blankytné modrých dúhoviek. Tim sa strhol. "Timmy ?" Zvolala mama prekračujúc prah izby. V rukách niesla priestornú tácku kde popri výdatných raňajkách a pohári jahodového čaju stála zelená miska. Tim vedel čo znamená. Lieky. "Ostaň ležať. Teraz ti dám niečo, aby ti bolo lepšie." Otvoriac trojicu drobných škatuliek, na dno plastovej nádoby dopadla štvorica piluliek. Tri biele plus jedna v modrozelenej samorozpustnej tube. "Čo je to ?" Zavrčal Tim nervózne, keď mu ich mama podávala. "Sú to lieky. Doktor povedal, že ich musíš brať každých 12 hodín. O chvíľu bude 11. Musíš to zobrať." "Ale prečo ? Nič mi nie je. Chcem vedieť načo sú ?" "Timmy nepýtaj sa a zjedz to ! Sú na upokojenie. Predpísal ti ich lekár, tak nevymýšľaj." "Ale veď ja som predsa pokojný !" Odsekol Tim spupne, no aj napriek odporu si pilulky strčil do úst. Z tónu maminho hlasu správne usúdil, že teraz nie je vhodný čas na hádky. Keď medikamenty zapil teplým čajom, mama mu upravila skrčený vankúš, a hoci mal tričko premočené potom, prikryla ho hrubou perinou. Chvíľu na seba nemo hľadeli. Nebol to však obyčajný pohľad. Ako čidlá bezpečnostného systému, mama skúmala akýkoľvek náznak nepokoja v synovej tvári. "Tato je kde ?" Zvolal Tim ako prvý. "U lekára. Išiel ti po ďalšie lieky." "Pre mňa ? A načo ? Nič mi nie je. Som OK. Pozri." Vymaniac sa zo zovretia prikrývok, zrak mu spočinul na stoličke kde mal prichystané veci do školy.

V momente ho obliat studený pot. Až teraz si uvedomil, že je pondelok. Aj keď nástenné hodiny potvrdzovali mamin údaj o čase, priveľká aktivita by ju mohla presvedčiť, že je dosť zdravý na to, aby zajtra mohol pokračovať vo vyučovacom procese. Také niečo nesmie dopustiť. Chytiac sa za čelo, klesol do vankúša. "Timmy čo ti je ?" Zvolala mama vystrašene. "Bolí ťa hlava ?" "Iba trochu." Odvrkol Tim, vystrúhajúc tak útrpnú grimasu, že by ňou presvedčil aj skúseného lekára. Skrčiac sa do kľbka, sťažka si odfúkol zatínajúc zuby, akoby ho chytali kľče. "Preboha Timmy, čo ti je ? Prečo sa tak trasieš ?" "Ja sa netrasiem. Iba ma bolí hlava." Prikryjúc ho paplónom, v maminej tvári sa črtala únava po prebdenej noci. Kruhy pod očami dokazovali, že prežila viac než pred synom bola ochotná pripustiť. "Timmy." Riekla tichým hlasom. "Čo sa ti to včera stalo ? Musíš mi povedať pravdu. Kde si bol a prečo si prišiel taký dobitý ? Je za tým Atreyu ?" Pri spomienke na meno teraz už bývalého priateľa mal Tim čo robiť, aby sa ovládol. "Nie !" Zahlásil rezolútne, sám prekvapený, že je takej reakcie schopný. "Ak to nebol Atreyu, tak kto potom ? Niekoľko ťa napadol ? Bol si celý doudieraný a šaty si mal špinavé, akoby ťa vláčili po zemi. Timmy, musíš mi povedať pravdu. Keď sme ťa s tatom včera uvideli, chceli sme volať políciu." "Fízlov ?" Zabudnúc na simulovanú bolesť, Tim vystrelil do sedu. "Prečo ich chcete volať ? Ja som predsa nič nespravil !" "Samozrejme, že nie. No odpadol si nám pred dverami. Mysleli sme si, že ťa prepadli, či... Že ti urobili niečo veľmi zlé. Preto musíme vedieť čo sa ti stalo." "Ale fízlov ste nezavolali, však ?" Mama zaváhala. "Nie. Prečo sa pýtaš ? Vy ste s Atreyu niečo spravili ?" Klesnúc na lôžko, Tim mávol rukou. "Nič sme neurobili. Ja len fízlov neznášam." Tentoraz Tim neklamal, a nebolo to iba pre ich údajný kontakt s mimozemskou pliahou. Z policajtov mal vždy prehnany rešpekt. Aj keby neboli nakazení, posledné po čom túžil bolo spovedať sa obtlústlému zvedavcovi v uniforme s prihlúplou čiapkou na čele. "Timmy, povedz mi čo sa ti včera stalo. Prosím. Sľubujem, že o tom nikomu nepoviem. Ak ťa niekto prepadol, alebo ti inak ublížil, musím to vedieť." Tim pozrel mame do očí. So slzami na krajíčku, vedel čo prežíva a plne to chápal. No pravdu, aj keby jej v pominutí mysle uverila, jej prezradiť nemohol. Pre svoju aj ich bezpečnosť, musí mlčať. Už to, že je nažive veľa znamená. Mimozemšťania nie sú tak silní ako si myslel. Neprepadli ho hneď v noci, neuniesli na palubu svojej lode, žiaden teleport či robotický zabijaci odstraňujúci nepohodlných svedkov. Možno toho nie sú schopní, alebo len vyčkávajú kým sa neuveriteľné odhalenie predošlého večera nepokúsi predať ďalej. Tim nepoznal ich bezpečnostné protokoly a nemohol vedieť ako Atreyu či ten muž, ktorého nazval svojim otcom zmýšľajú. Možno ak bude mlčať, neublížia jemu, ani jeho rodine. Šanca malá, no v kútiku duše cítil, že v momente keby okruh známych rozšíril, riziko stúpne. "Timmy počuješ ma ?" Šepla mama, premáhajúc vzlyky. "Vlastne... Nič. Spadol som a udrel si koleno. Preto som bol taký mokrý." "A lakeť ? Ved' tam máš modrinu ako po kopanci. A čo tie škrabance na líci a rozbité pery ? Bol si v bezvedomí. Celú noc si kričal zo sna. Stále si opakoval Atreyu meno, hovoril si niečo o robotoch a nejakom meste. Doktor povedal, že si musel prežiť niečo veľmi zlé, keď máš také sny. Preto musíme vedieť kto ti ublížil." "Ale, mne nikto neublížil !" Odsekol Tim podráždene, pretože mu neustále opakovanie tej istej otázky začínalo liezť na nervy. Najmä teraz keď musí tak veľa premýšľať. "Tak čo sa potom stalo ? Ak to nebol Atreyu, kto potom ? A nehovor mi, že si len tak spadol. Tomu neuverím." Tim zošpúli pery. Pochopil, že bude potrebovať viac než len obyčajnú historku o prihlúplom podkĺznutí na neexistujúcej námraze. Harold ! Spomienka na prerasteného stredoškólača bola presne tým čo potreboval. V priebehu 3 sekúnd jeho dokonalá fantázia vytvorila obraz alternatívnej reality, ktorú ani nemusel veľmi vymýšľať, keďže postačoval obyčajný posun v čase. Znova pohliadnuc na mamu,

napol svalstvo v lícach, aby na tom čo sa chystá vysloviť neostala smietka podozrenia. "Ale sľubuješ, že to nikomu nepovieš, však ?" "Áno Timmy, sľubujem." "Prisaháš ?" "Prisahám !" Tim v duchu prikývol. Presne toto potreboval počuť. "No... Vlastne to bol jeden spolužiak. To on ma včera prenasledoval. Chcel ma... Chce nás s Atreyu zbiť. Keď som šiel domov, uvidel ma. Bol s kámošmi, ktorí ma začali naháňať. Chcel som im zdrhnúť v jednej uličke, no chytili ma. Oni..." Tim pritisol viečka, sťažka si povzdychnúc. "Začali sa mi smiať. Chceli vedieť, kde býva Atreyu. Keď som im to nepovedal, strčili ma a ja som spadol na zem. Jeden ma kopol a druhý mi dal facku." "Kopol ťa ?" "Hej, tu." Tim ukázal na pravé stehno, na ktoré počas včerajšieho preliezania Atreyu brány dopadol. "No ale vlastne to ani nebolelo. Bol to iba jeden kopanec. Potom prišiel nejaký chlapík a začal na nich kričať, aby ma pustili. Najprv nechceli, no keď sa za nimi rozbehol, zdrhli. Išiel som domov, no bál som sa, že po mne znova pôjdu a tak som utekal. Pichalo ma v boku, bolo mi zle, krútila sa mi hlava." "Oni ťa stále prenasledovali ?" "Nie, len som nechcel riskovať. Ten spolužiak je úplný debil. Každý sa ho bojí. Atreyu ho našťval, lebo mu dal na futbale gól a odvtedy po nás ide. Teda nie po nás, ale po ňom. Chcú sa mu pomstiť. Mne by dali pokoj, no vedia, že som jeho kámoš, a preto ma otravujú." "Otravujú ?" Zopakovala mama rozhorčene. To slovo jej ani v prinajlepšom neprišlo ako vhodný opis udalostí, ktoré sa včera podľa narýchlo vymyslenej historiky mali odohrať. "Veď ťa oni ťa zbili, tak že si odpadol. Ako sa volá ten špinavec ?" Tim prevrátil oči. "Ja som neodpadol, iba mi prišlo zle ! A nebolo to z bitky, ale preto, že som dlho bežal. Nenávidím bežanie. Teda vlastne behanie. Vždy mi je po ňom zle. Aj v škole, keď beháme mi je stále na zvracanie a pichá ma v boku." "To ale nie je dôvod, aby si odpadol." "Ale ja som neodpadol !" Zasyčal Tim zúrivo. To slovo neznášal. Strata vedomia znamenala stratu kontroly nad sebou samým čo by v súvislosti s vlastnou osobou nikdy nepripustil. "Prišlo mi zle. V škole nikdy tak dlho nebežíme. Keby sme bežali, tiež mi bude blbo." "Áno, ale prečo si utekal ? Chcem vedieť jeho meno." Tim sa zachmúril. "A načo ?" "Akože načo ? Veď ťa predsa zbil ! Musím vedieť ako sa volá, aby som to mohla nahlásiť do školy. Nedopustím, aby môjho syna niekto bil !" "To nie ! Prisahala si, že o tom nikomu nepovieš !" Mama si povzdychla. Chcela syna pohľadiť, no ten sa jej vytrhol. "Timmy, pochop to. Niečo také nemôžeme nechať len tak. Ak vás prenasleduje spolužiak, nemôžeš čakať, že sa na to budeme dívať a nič nespravíme. Žiadna mama na svete by také niečo nedopustila." "Ale ja nechcem, aby ste sa do toho starali ! Nejdú po mne, ale po Atreyu. A jeho otec a mama..." Tim pri spomienke na včerašiu plafónovú prechádzku preglgol. "...to vyriešia sami. Vedia o všetkom. Atreyu im to povedal a ja ani on nechceme, aby ste sa do toho miešali. Nie som bonzák." "Tu predsa nejde o udávanie. Nikto vás nemá právo biť. Ani na škole, ani medzi dospelými. Keby mňa niekto obťažoval či dokonca chcel zbiť, okamžite zavolám políciu. Urobil by to každý. Aj táto. Ak ti niekto ubližuje, musí s tým prestať a byť potrestaný. To je úplne normálne." "Normálne u vás dospelých. Na škole je to iné." "Aké iné ?" "Každý sa mi bude smiať ! Deti neznášajú bonzákov." "Tak nech neznášajú ! Ak je niekto hlúpy a nechá sa biť a ešte sa o tom bojí povedať, je to jeho vec. No ty mi povieš ako sa ten grázel volá, alebo zavolám Atreyu rodičom a zistím si to sama." Tim sa v duchu pousmial. Dobre vedel, že si mama teraz vymýšľa. Nemohla poznať Atreyu mamu. Veď ani sám ju do včerajška nepoznal. Teda za predpokladu, že tá bytosť ženského pohlavia špacírujúca stropom izby bola skutočne jeho mamou a nie jedným z mnohých členov mimozemského výsadku. "Volá sa Thomas. Thomas Fitzpatrick." Odvetil Tim skrúšeným hlasom, aby to nevyzeralo, že klame. "No nie je z našej školy. Chodí do inej." "Do akej inej ? Povedal si, že je to tvoj spolužiak." "Povedal som, že je spolužiak, nie že je to môj spolužiak. Chodí na

strednú." "Na akú ?" "A odkiaľ to mám vedieť ? Ja ho až tak dobre nepoznám. Ide po Atreyu, nie po mne." Mama si hlasno povzdychla. "Tak dobre a odkiaľ ho teda Atreyu pozná ? Povedal si, že ste hrali futbal. Kde to bolo ? Na škole ?" Tim zavrtel hlavou. Dobre vedel, že kladná odpoveď by spustila rozsiahle vyšetrovanie na konci ktorého by mama zistila, že Thomas Fitzpatrick predstavuje kombináciu vymysleného krstného mena a celkom reálneho priezviska neoblúbeného učiteľa. Také niečo nemohol riskovať. "Tak dobre, ak to teda na škole nebolo, tak kde potom ?" "Na jednom ihrisku. Boli sme tam s Atreyu, keď prišiel Harold." "Harold ? Kto je Harold ?" "Ehm... To je Tommyho kámoš. Atreyu hral futbal najprv s ním a jeho kámošmi, a keď prišiel Tommy, začali hrať spolu. No a vtedy padol ten gól. Tommy hovoril, že nemá platiť, lebo Atreyu vybehol za čiaru, čo bola úplná blbosť, a keď Atreyu nesúhlasil, chcel ho zbiť. Síce sme mu zdrhli, no odvtedy po nás ide. No ja naozaj neviem do ktorej školy chodí. A ani Atreyu to nevie. Ved' sem prišiel iba pred mesiacom a pol !" "Timmy, povedal si, že sa ho každý bojí. To nevieš ani kde býva ?" Tim zavrtel hlavou a pritlačil viečka, zavzlykal. Skvelé herecké číslo okamžite začínalo. Uprene hľadiac na syna, mama mu rozhrnula vlasy, pohliadac ho po líci. Aj keď vedela, že jej nehovorí pravdu, po všetkom čo za uplynulých 24 hodín zažil usúdila, že ďalšie vyšetrovanie by veci iba skomplikovalo. Nateraz bude najrozumnejšie po príčine kolapsu viac nepátrať. Na to budú mať s manželom príležitostí viac než dost. "Tak dobre." Riekla povzbudivo. "Nechajme to tak. Vidím, že si unavený a potrebuješ si oddýchnuť. Volala som do školy, že dnes neprídeš. Určite si hladný. Urobila som ti tvoje obľúbené ???0. Donesiem ti ich, dobre ?" Zaskočený náhlou zmenou, Tim prikývol. Keď mama opustila izbu, klesol do perín. Prvú vážnu skúšku mal za sebou. Dokázal odbiť doterzné otázky bez toho, aby sa prezradil. Teraz bude potrebovať čas. More času všetko si dokonale premyslieť. Zízajúc do prázdna, snažil sa na nič nemyslieť, keď ho tlmené pípnutie prebralo z letargie. "Mobil ?" Tim preglgol. Musel to byť tajný komunikátor od Atreyu. Iba ten ostal založený pod haldou zošitov a poznámkových blokov v najspodnejšom šuplíku nočného stola. Skôr než doň stihol nakuknúť, z vedľajšieho schodiska doľahlo nepríjemné výzvanie. Keď mama s tanierom jeho obľúbenej ???0 vstúpila dnu, Tim na ňu len zmorene pohliadol, posunkom naznačiac, aby mu chutné raňajky zanechala na stolíku. Na povinnú otázku ako mu je, odvetil, že o čosi lepšie, no je hrozne unavený. Mame to napodiv stačilo a prichýliac dvere, bez ďalšieho vypytovania ho zanechala osamote. Tim bez váhania otvoril šuplík a rozhrabnúc naskladané papiere, rýchlo našiel to čo hľadal. Na pohľad obyčajný telefón v sebe ukrýval tajný komunikátor XCOM, ktorého číslo poznal jedine Atreyu. Opatrne ho vytiahol, skôr než ťukol na display, bočným tlačítkom znížil hlasitosť na nulu. Drobná ikona na pravej strane nápadným blikaním oznamovala dvojicu neprečítaných správ. Tim pocítil nepríjemné mrazenie. Dobre vedel kto je ich odosielateľom. Mal by telefón okamžite vypnúť a rozdupať ho na kúsky, no zvedavosť nepustila. Nech už je Atreyu kýmkoľvek, neposielal by mu správy len tak pre nič za nič. Ťuknutím po ikone otvoril záložku s neprečítanými správami. Obe mali rovnakého odosielateľa. Prvá prišla ráno o druhej v noci. V kratučkej vete Atreyu oznamoval, že sa zajtra (myslené dnes) musia stretnúť. Druhá správa prinášala detaily. "Čau Tim. Musíme sa stretnúť. Je to strašne dôležité. Prosím príd' dnes presne o jednej do parku k našej lavičke. Všetko ti vysvetlím. Budem ťa čakať. Ahoj A.." Tim sa uškrnul. Odkaz mu pripadal natoľko absurdný, že ak by mama nebola doma, vybuchne smiechom. Ísť k tajnej lavičke v opustenom cípe rozľahlého parku, kde čo je deň dlhý nezavíta živej duše by sa rovnalo dobrovoľnému podpisu rozsudku smrti. Aj keby ho nekváril strach, musel by byť úplným cvokom, aby nad

niečím takým čo i len uvažoval. Vypnúc nepoužiteľný prístroj, vrátil ho do šuplíka. "Premýšľaj ! Teraz musíš premýšľať !" Zaboriac tvár do vankúša, v mysli si začal premietat' neuveriteľné obrazy včerajšieho večera. Od príchodu k opustenému príbytku cez prenasledovanie vzdušnými vírmi až po prechádzku po strope a dvojicu robotov. Spomienky tak neskutočné a predsa reálne. Celý sa chvel. Strach ním prenikal ako ohnivý meč archanjela, spaľujúc vnútornosti na popol. Znova ich videl. Atreyu, jeho otca aj tú ženu. Tváre otočené proti smeru zemskej tiaže ho hypnotizovali, a hoci pery ostávali bez pohybu, Tim zreteľne počul ich hlas. Panovačný, prísny, neobsahujúci štipku ľudskosti. Chceli ho. Dostanú ho. Niet žiadneho úniku. Preňho, ani jeho rodinu. Smiech, škripanie zubov, zvuk pazúrov trhajúcich kov, výkrik plný bolesti. Tim si gniavil tvár, bubnovaním po čele skúšal vyhnať ťaživé spomienky, no všetko márne. Tie hlasy zneli čoraz nástojčivejšie. Ešte chvíľu a dostanú ho, keď zrazu... "Nie !" Ako výstrel ponad hlavy rozzúreného davu, krátke slovo razom ukončilo myšlienkovú smršť. Tim si pretrel spotené čelo, pohľadom preveriac, že je stále vo svojej izbe. Nikto sa ho nepokúšal uniesť, nebolo tu bytostí ktoré by mu chceli ublížiť. Cudzie hlasy pominuli a spolu s nimi aj nepríjemné mrazenie. Pocítil úľavu. Vedel, že je to len na chvíľu, kým si zlo nenájde cestu spať. Aj keď únava ho zmáhala čoraz viac, teraz nebol čas na oddych. Nástenné hodiny už čoskoro ukážu pol dvanástej, 90 minút do stretnutia, ktorého sa neplánoval zúčastniť. Vedel, že si všetko musí premyslieť. Opakované fakty, potvrdené vlastnými zmyslami v protiklade k racionálnej úvahe diktovanej chladnou logikou. Znova si prechádzajúc každú sekundu včerajšej návštevy, hľadal odpoveď na jednoduchú otázku - prečo. Ak cudzinci túžia po ovládnutí Zeme, prečo je stále nažive ? Korunný svedok. Tak na súde hovoria predkladateľom nezvratných dôkazov. Tim bol po včerajšku jedným z nich, tak prečo ho nepremenili ? Alebo snád' bolesť hlavy je len prvým z nenápadných príznakov ? Absurdná predstava. Vylučujúc jednu možnosť za druhou, čím dlhšie nad tým uvažoval, tým pravdepodobnejší sa javil doteraz absurdný scenár v ktorom mimozemšťania nie sú ani zďaleka tak silní ako si myslel. Ak im včera naozaj dokázal utiecť, mohol by zvládnuť aj omnoho viac. "Ale čo ak chcú so mnou vyjednávať ?" Tim by sa nad detinskou myšlienkou aj pousmial, ak by bol takého gesta schopný. Ved' už len predstava, že tí čo prejdú galaxie rýchlejšie než on do školy by mali záujem o rokovania s ľuďmi vyznievala neskutočne hlúpo. A ak by aj, prečo by mali rokovať s niekým ako Tim ? Prečo nepristáť pred Bielym domom či budovou Spojených národov a nejednať priamo s prezidentom či šéfom OSN ? Prečo sa neodhaliť ľuďom v celej svojej majestátnosti, ak nás neprišli ovládnuť ? Otázky, otázky, samé otázky a žiadne odpovede. A predsa jeden argument ostával. Ak bol Atreyu celý čas jedným z nich, znamenalo to, že nezvládol len včerajšok, ale celú dobu keď ho falošný priateľ klamal. Mohol ho kedykoľvek zmárniť či premeniť na svoj druh, no predsa tak nespravil. Na to musel existovať logický dôvod. No aký, Tim netušil. Lámajúc si hlavu nad nevyriešenou záhadou, jeho sluch zostrený na maximum zachytil dobre známe akustické vibrácie. Niekoľko kráčal hore schodami. Zatajil dych. Čo ak to nie je mama ? "Nie je v posteli." Krátka veta rozptýlila všetky obavy. Mama s niekým telefonovala. Z tónu jej hlasu i ďalších odpovedí nebolo ťažké usúdiť, že ide o otca. Podľa všetkého uviazol v hustej premávke a nepríde domov skôr než pred jednou. Správa jeho manželku nepotešila. Z rozhovoru prerušovaného neustálym pendlovaním medzi spálňou a susednou pracovňou Tim vyrozumel, že súrne musí odbehnúť do práce, čo znamenalo zanechať syna osamote. Po včerajšku nepredstaviteľný scenár, a predsa Tim tušil čo bude nasledovať. Uvelebiac sa v perine, zatvoril viečka, mierne poodchýliac pery. Nabehnúc na pravidelný rytmus dýchania mu nezabralo ani 5 sekúnd. Aby simulácia

spánku pôsobia dôveryhodnejšie, spod paplóna vystrčil koleno a ruku si dal pod vankúš. Jeho odhad sa čoskoro naplnil keď s jemným zavzganím mama poodchýlila dvere. S mobilom pri uchu pristúpila k synovmu lôžku. "Hej, práve zaspal." Šepla potichu. Otec na to musel povedať niečo nevhodné, pretože pridajúc na decibeloch odsekla, že po lieky mal ísť skôr. Tim sebou mierne trhol. "Ale veď ho tu predsa nemôžem nechať samého. Čo ak sa prebudí a niečo si spraví ?" Po logickom, hoc pre Tima nepríjemnom dotaze, mama dlhú chvíľu iba počúvala, až kým sa otca nespýtala kedy príde domov. Tim odpoveď nezachytil, no podľa jej váhania sa dalo usudzovať, že ju veľmi neuspokojila. "No dobre, ale ponáhľaj sa. Prečo práve dnes ? To je ako naschvál." Ako to riekla, zakryla synovo odhalené koleno a prežehnajúc ho po čele, opustila detskú izbu. Zotrvávajúc v nemennej polohe, Timovi ostávalo iba čakať. Prešla štvrtá hodina, možno viac, kým s narýchlo nahodeným makeupom ukrývajúcim útrapy po prebdenej noci mama naposledy nakukla do synovej izby. Aj keď nič nepovedala, hlasitý povzdych hovoril sám za seba. Netrvalo dlho a dvorom zarachotilo auto. Tim konečne osirel. Sám v rozľahlom dome. Po včerajšku by mal pociťovať strach. Veď ak by sem Atreyu teraz zavítal... Radšej ani nepomyslieť. Vyskočiac z postele, odbehol na toaletu, a keďže ho kváril hlad, zhlto pripravené raňajky. Keď bol hotový, spustil tablet. Prepínajúc medzi spravodajskými webmi, pátral po akejkoľvek zmienke neobvyklých udalostí vo svete. Ak by mimozemská invázia ozaj začala, určite toho boli plné správy. Zbytočne. Presurfujúc 20 stránok, okrem znôžky politických hlúpostí a všadeprítomného športu popretkávaného fotkami stupídnych celebrit neobjavil nič podozrivé. Pozrel aj na stránku školy či po raňajšej návšteve bývalého priateľa nedošlo k niečomu tam, no s výnimkou aktuálneho príhovoru riaditeľky plného nič nehovoriacich fráz, portál neobsahoval žiadne ďalšie novinky. Tim zahodil bezcenný prístroj, a keďže obsedieť nedokázal, začal pochodovať prázdny izbami v márnej snahe preťaženej mysli aspoň trochu uľaviť. Znova tie isté otázky konfrontované so spomienkami, faktami i farbistými predstavami. Ako čas nezadržateľne smeroval k jednej, napätie dosiahlo level - neznesiteľno. Behajúc od okna k oknu, nakúkal spoza záclon, vyčkávajúc na moment až sa pred bráničkou zjaví známa tvár. Keď v obývačke na prízemí starodávne hodiny odbili hodinu po poludní, Tim zmeravel. Práve v tejto chvíli Atreyu zisťuje, že nevypočujúc jeho príkaz, stretnutie ignoroval. Aká bude reakcia cudzinca z kozmu až pochopí že ten, ktorý mu celý čas dôveroval mu viac neverí ? Cúvnuc od okna, aj keď detskú izbu naplnil chlad, Timovi sa na čele perlil pot. "Nie ! Nesmiem sa báť. Presne o to mu ide. Aby som mal strach." Pohľadom zavadiac o pracovný stôl, fotorámček obrátený k stene namiesto trojrozmernej fotografie ukazoval zadnú stranu plastového krytu pokrytého nasadaným prachom. Aspoň v tomto bol Atreyu nevinne. Tim tú fotku neznášal. Mama, otec a on. Usmiati, šťastní, veselí. Falošná ilúzia ako výsmech krutej realite. Vždy keď ju rodičia otočili k posteli, nasmeroval ju späť k stene. Dnes však bolo všetko iné. Vedel, že ak nepriateľ spraví to k čomu ho sem vyslali a rodičov unesú či zmárnia, zaprášená fotografia bude poslednou spomienkou, ktorá mu ostane. Uchopiac ju do dlaní, takmer mu vykĺzla, keď ju dvíhal. Oválneho tvaru, potiahnutá starou pavučinou, nebyť farby a tretieho rozmeru, pripomínala by prastaré fotografie dávno mŕtvych ľudí z druhej polovice 19. storočia. Hľadiac na usmiate tváre, prenikol ním záchvev napätia. "Čo ak ich už nikdy neuvidím ?" Cítiac ako mu vlnú oči, pritisol viečka. "Nie ! Ja vás ochránim !" Vyskočiac zo stoličky, upriamil pohľad do diaľky. Povrazy strachu zväzujúce odhodlanie náhle povolili a k smrti vystrašený chlapec pocítil novú silu. Túžba brániť blízkych pred hrozbami z kozmu, nech už to znie akokoľvek komicky, ho začala opantávať. Ak má zomrieť, ak si ho vybrali, aby sa stal ich korisťou - prosím, ale

mame a otcovi sa nesmie nič stať. To nedopustí ! Zízajúc v ústrety prázdnej ulici, predsavzatie chrániť najbližších dodalo jeho perám vražedný úškrn. "Nepoddám sa im. Ak ma chcú dostať, nech to skúsia. No bez boja to nepôjde. Mame ani tatovi nič nespravíte, vy hajzli ! Nie kým som tu ja !" Tim náhlivo zakašľal. Vedel, že sľub, ktorý práve vyslovil ho najskôr bude stáť život, tak ako hrdinov z príbehov, ktoré tak miloval. No keď oni nemali strach, prečo by sa on mal báť ? Iba preto, lebo mu je dvanásť a každý ho má za zbabelca ? Nie ! S tým je nadobro koniec. A hneď to aj dokáže. Ale ako ? Musí spraviť niečo veľké. Niečo čím sám seba presvedčí, že nové odhodlanie presahuje rámec veľkolepých myšlienok. Nástenné hodiny ukázali 10 minút po jednej. Ak ho Atreyu na lavičke skutočne čakal, určite to stihol zabaliť. "Je na ceste ku mne !" Myšlienka natoľko desivá, že pred hodinou by mu rozochvela kolená. Krátky pohľad na rodinnú fotografiu z neho sňal okovy strachu. "Mobil !" Ak ho nenašiel v parku, určite mu niečo napísal. Civejúc na spodnú policu nočného stola, váhal iba sekundu. Keď malý prístroj spod hrbu papierov vyhrabal, telefón bol stále vypnutý. Aspoň tak sa zdalo, pretože ak je tajný komunikátor dokonalý tak akoby to od mimozemskej techniky očakával, určite je neustále zapnutý a Atreyu ho ním na diaľku sleduje. Po stlačení tlačítka prístroj blikol a stred obrazovky ožiarilo logo výrobcu. Tim počkal pár sekúnd kým operačný systém nenaskočí. Ťuknúc na ikonku v tvare bubliny, chcel pozrieť na prijaté správy, keď ho mobil predbehol. Suchý oznam konštatujúci doručenie dvojice SMSiek znel banálne, a predsa hrozivo. Klepnúc na prvú z nich, podľa času odoslania ju Atreyu poslal tesne po jednej - pravdepodobne hneď potom čo zistil, že sa plánované stretnutie nekoná. Očakávajúc hnev a vyhrážky, obsah správy ho neprekvapil. "Prečo si neprišiel ??? Viem že si doma a moje správy si čítal. Ak mi nezavolaš, prídem k vám." Tima zamrazilo. Aj keď za poslednú vetu absentoval výkričník, jej tón, a najmä obsah prepli Timov interný signalizátor nebezpečenstva do stavu akútneho ohrozenia. Od stretnutia uplynula dobrá štvrt hodinka a Atreyu je už akiste na ceste. V chvate preskočil na druhú správu. Doručená 12 minút po jednej obsahovala 3 krátke slová. "Idem k tebe." "Do riti !" Zaklieral Tim pre seba a kľčovito zovrúc malý prístroj, tie tri sekundy kým obrazovka opätovne pohasla mu pripadali celú večnosť. Hodiac ho do spodnej police, rozhladol sa po miestnosti. Hľadať v izbe 12 ročného dieťaťa zbraň, ktorou by jej obyvateľ dokázal čeliť mimozemskej hrozbe bolo márnosťou nad márnosť, no v panike ho nič lepšie nenapadlo. Priskočiac k modrej skrini, nechýbalo veľa aby z nej vylomil pánty keď ju otváral. V neusporiadanom zhmotnení teórie chaosu tvorenom starým šatstvom, nepoužívanými hračkami a ešte menej používaným športovým náčiním hľadal jedinú vec. Baseballovú pátku. Kombinácia titánu a drevenej rukoväte by nenahnala strach ani Haroldovi, no keď si ju poťažkal, objemné porisko mu dodalo štipku odvahy. "Nôž !" Otec ako presvedčený pacifista strelnú zbraň nikdy nevlastnil, no zbierka drahých dýk - bizarná výhra z tomboly na plese poľovníkov kam ich s mamou raz pozvali, stále hyzdila jednu zo stien garáže. Zavesená v kúte, dlhé roky na ňu padal prah. Vyletiac z izby, Tim zbehol na prízemie a pod' ho k dverám do garáže. Práve ich chcel otvoriť, keď priestranstvom pred domom zarezonoval známy hlas. "Tim, to som ja ! Otvor mi." "Atreyu !" Prvotný impulz prinútil ochromeného adresáta padnúť k zemi. Na dýku ani premýšľanie neostal čas. Plaziac sa po štyroch, Tim zaliezol za stenu prednej obývačky oddeľujúcu kuchyňou od predsieni a s búšiacim srdcom vzhladol k vstupným dverám. "Tim, no tak !" Skríkol Atreyu po chvíli. "Viem, že si doma. Chcem si s tebou iba pokecať." Koniec vety sprevádzal nepríjemný pazvuk vchodového bzučiaka. Elektromechanické vrčanie v kontraste s jemným gongom domového vrátnika presviedčalo, že Atreyu čaká pred ich bráničkou. Vonkajší alarm opätovne zarachotil. "Tim neblbni ! Viem čo si myslíš, no

prisahám, že ti všetko vysvetlím a teraz budem hovoriť len pravdu. No tak. Pust' ma dnu." Tim neodvetil. Nie, žeby nechcel, no strach mu zväzoval hrdlo, že ledva dokázal nabrať dych. Srdce mu vibrovalo ako divé a horúčavosť pohltila každý orgán jeho tela. Zdrapiac baseballovú pátku, dlane si pritisol k hrudi, aby sa mu nechveli. Bzučiak zazvonil do tretice, a teraz už neprestával. Aj keď hlasitý rámus bodal do kostí, Timovi paradoxne umožnil nehlučne šmyknúť do susednej kuchyne. Roztvoriac príborník, veľké čelné okno obrátené k ulici zabránilo v vzpriameniu a malému obrancovi tak neostalo nič iné, len sa spoľahnúť na chmat. Skôr než bzučiak stíchol, v ruke držal dlhý kuchynský nôž. Určený na krájanie tort a zákuskov nebol ostrý ani nemal hrot, no na ďalšie hľadanie neostal čas. Hluk šuštiacich kríkov predznamenával najhoršie. Atreyu musel preskočiť plot. Zalapajúc po dychu, Tim vedel, že je zle. Aj napriek vypätej situácii nestratil duchaprítomnosť a prikrčený k zemi vpadol do predsieni. V prvej chvíli ho napadlo vybehnúť do svojej izby, no skôr než plán stihol zrealizovať mu dokvaplo, že hore na poschodí odrezaný od únikových trás bude v pasci. Nie, musí ostať tu na prízemí. Pozrúc doľava, veľkým oknom pokrývajúcim polovicu bočnej strany ho Atreyu mohol kedykoľvek zazrieť. Mať tak luxus minúty či dvoch všetko si v pokoji premyslieť, určite by zamieril do vedľajšej garáže. Vŕtačky, pílkky, ťažké kladivá i nastreľovač klincov by poskytli aké - také prostriedky vlastnej obrany. V úplnom pomykove napokon šmykol pod jedáľenský stôl. Najväčší v dome, poskytoval dosť priestoru, aby zalezúc medzi stoličky naň Atreyu spoza okien nedovidel. Zatajac dych, Tim napol sluch - jediný zo zmyslov, ktorého kapacita presahovala populačný priemer. Napadané lístie, ktoré otec aj napriek opakovanému uisteniu neodpratol malo byť jeho spojencom. Tim začul ako Atreyu prechádza popod okno kuchyne. Asi ním nazrel dnu, pretože miestnosťou určenou k príprave jedál prenikala slabá vibrácia vznikajúca pri kontakte ľudských dlaní so sklom. Ozval sa gong. Dvojité úder domového vrátnika napodobňujúci kostolný zvon mal nezvykle hlboký tón. Používaný takmer výhradne susedkou Johnsonovou, Tim jeho výraznú ozvenu takmer zabudol. Nikdy mu nepripadal strašidelný - až doteraz. "Tim ?" Nezameniteľne piskľavý hlas prichádzal spoza dverí. "Viem, že si doma a počuješ ma. Musíš mi otvoriť. Fakt ti nechcem nič spraviť. Musím ti vysvetliť čo sa včera stalo. Všetko je to moja chyba. Nemal som ti ukazovať tie veci. Nechcel som, aby to takto skončilo. Teraz mi však musíš veriť. Nie sme vaši nepriatelia a nechceme vám ublížiť. Naša misia je iná. Ak ma pustíš dnu, prisahám, že ti o všetkom poviem. Čo ty na to ?" Otázka. Tim nemal v pláne na ňu odpovedať. Otvoriť ústa by znamenalo prezradiť svoju polohu. Jeden palec kovovej zliatiny obalený dekoratívnym drevom, tri stoličky a pár yardov k tomu bolo všetko čo teraz Tima od bývalého priateľa oddeľovalo. Ak sa prezradí, je po ňom. Musí mlčať, nech už to znamená čokoľvek. "No tak Tim." Spustil Atreyu vlúdnejšie. "Neblbni. Keby som chcel, tak sa k tebe dostanem. No nespravím to, lebo viem, že máš hrozný strach a som tvoj kámoš. Viem, že si myslíš, že som jeden z nich, no som človek, tak ako ty. To čo si včera videl..." Atreyu na chvíľu zaváhal. "Nebolo skutočné. Bol to iba trik. Ak ma pustíš dnu, ukážem ti ho. Uvidíš, že sa budeš smiať." Krátka pauza vyšponovala napätú situáciu do krajnosti. Atreyu hlas plný pokory znel natoľko vierohodne, že ak by Tim včera nevidel to čo videl, snád' mu uverí. "Vypadni ! Vypadni odtiaľ, inak ťa zabijem !" Výkrik plný odhodlania prenikol jeho vnútrom ako kord mušketera, a predsa k perám nedorazil. Dvojité gong doprevádzaný hlasným buchnutím v okamihu roztavil všetky pochybnosti. "Do **** to si sprostý, alebo čo ?" Vyprskol Atreyu tak zúrivo akoby to ani nehovoril on. "Otvor tie ***** dvere ! Neprišiel som, aby som sa s tebou dohadoval. Otvoríš ich, alebo ich mám vyraziť ?" Tim už teraz nezaváhal. Nenávistný tón plný zloby ho prebral k životu. "Neotvorím ! Vypadni preč ! Toto je náš

dom !" Odvážne slová, ktoré by do seba jakživ nepovedal už neostali pochované v myšlienkach. Vyskočiac spod stola, s pálkou napriahnutou k úderu vyrazil brániť rodičovský príbytok. Opretý o stenu jedálne, len pár palcov od predsiene s vonkajšími dverami, napäto čakal na odpoveď. Atreyu jeho prudká reakcia najskôr zaskočila, lebo hodnú chvíľu mlčal. "Ty blázon !" Zasyčal napokon a odpudivo piskľavý hlas skízol do démonického smiechu, aký z priateľových úst nikdy predtým nezačul. Tim preglgol. Pripadol si ako v zlom horore. Úchylná kreatúra za dverami a on má iba tupý nôž a odľahčenú pátku. Ešte noc k tomu a kulisa k násilnému aktu bude dokonaná. "Tim vieš, že ťa teraz vidím ? To ma chceš tou baseballkou zastaviť ? Mňa ?" Tim zmeravel. O tom, že ho Atreyu môže sledovať nepochyboval, no otvorené priznanie znelo o rád zlovestnejšie. Zvierajúc neúčinnú zbraň, celý sa chvel. Omámený strachom, Atreyu z neho musí mať skvelú zábavu. Ako ho len takto zastaví ? Krátky záblesk uvoľnený z hlbín podvedomia - spomienka na mamu v ňom niečo podstatné zlomila. "Nie !" Zreval ako pomintý. "Nedostaneš mňa, ani mamu a otca. Všetko čo o vás viem som napísal a keď nám niečo spravíš, dostanú to všetky telky. Poslal som maily s časovou značkou. Za hodinu o tom budú vedieť všetci na svete. Zistia kto ste a čo nám chcete urobiť." Vyhrážka vyhráknutá na jediný nádych nebola nová. Dávno predtým než Tim spoznal Atreyu si predstavoval čo by spravil, ak by uvidel UFO či nebodaj stretol mimozemšťanov. Naivná detská predstava kombinujúca návštevu Bieleho domu a Time Square s obrovitým plagátom a emailovým oznamom poslúžila viac ako sám čakal. Príjemca pred dverami stíchol a chvíľu sa nič nedialo. Tim nezačul kroky ani hlas. "Čo ak je už dnu ?" Vykuknúc spoza steny, nazrel do predsiene. Cez drobné svetlíky v dverách zbadal siluetu expriateľa. "Tak ty sa mi chceš vyhrážať ?" Koniec vety sprevádzal ďalší kopanec. "Tim ***** ma a otvor tie ***** dvere. Dávam ti 5 sekúnd. Počítam. 5, 4, 3, 2, 1." Ďalší náraz do pevnej konštrukcie bezpečnostných dverí zahrnel prízemím. Aj keď belavé hánky stonali po úľave, Tim baseballovú pátku zovrel ešte pevnejšie. V duchu si premietal čo spraví až Atreyu vrazí dovnútra. Vedel, že má jediný pokus. Aj keď skúsenosť z filmov radila mieriť na hlavu, šanca, že vrtkého protivníka zasiahne tak presne velila mieriť nižšie na objemnejší trup. Tretí náraz prekonal oba predchádzajúce. Úzka predsieň zadunela ako po údere obrovitého baranidla. Tim si v duchu vybavil 2. diel obľúbených Votrelcov, kde mimozemské monštrá prenikali oceľovými pántmi s vražednou ľahkosťou vlastnou ich druhu. Akým monštrum jeho bývalý kamarát v skutočnosti je netušil, no na rozdiel od koloniálnych mariňakov vyzbrojených plazmovými puškami, jemu okrem pátky ostal už len tupý nôž. Dvere zastonali po štvrté. "Otvor to ty kretén sprostý ! Nechci ma ***** !" "Vypadni preč ! Mám zbraň !" Skríkol Tim priškrtené. Odpoveďou mu bol pobavený rehot. "Myslíš ten tupý nôž ? Ten je na torty, idiot." Tim v duchu zaklial. Neuvedomil si, že Atreyu vie o každom jeho pohybe. Plán s baseballkou skončil v troskách, no nech už je to ako chce, nesmie ukázať strach. "Neotvorím ! Musíš si po mňa prísť, ak ma chceš dostať !" Atreyu sa rozmachol, že dvernej prepážke uštedrí ďalší kopanec, keď mu tvár sčeril neprirodzený úsmev. "Tak OK ! Ako chceš. Sleduj toto." Ako to povedal, Tim začul slabé šušťanie zo zadnej obývačky. Váhať znamenalo istú smrť. So zúrivým pokrikom vpálil do izby, rozhodnutý uštedriť protivníkovi ranu, keď s ohromením zistil, že v jedálni okrem neho nik nie je. Pátrajúc po príčine zvláštneho zvuku, pohľadom zastavil na obrej obrazovke televízneho prijímača. Hoci nič neukazovala, v pravom hornom rohu blikal nápis 'No Signal.'. S pálkou za hlavou pristúpil bližšie, keď obraz náhle naskočil. Obria tvár pokrývala celý display. Známe črty s cudzím, neľudským úškrnkom. Atreyu sa zlovestne usmieval. "Bu !!!" Skočiac dozadu, Tim podkízol na navoskovanej podlahe. Odľahčená páčka pri kontakte s parketami podskočila, vraziac

majiteľovi do čela. Nebol to silný ani bolestivý úder, no Atreyu pobavil. "Vidíš čo viem ? Mne neujdeš, tak prestaň blbnúť a pusť ma dnu." Znova na nohách, Tim zavrtel hlavou. Burácavé tóny prvej časti 5. symfónie Beethovena prenikli obývačkou tak nečakane, že nechýbalo veľa, a vystrašený chlapec rozmláti dávno nepoužívaný gramofón na franforce. Rovnako ako televízor, aj obstarožný fonograf postavený v retro štýle sa zdanlivo spustil sám od seba. Opakovane ťukajúc po tlačítku ON/OFF, prístroj nereagoval. "Atreyu !" Tim zmeravel. Zízajúc v ústrety známej tvári, za tých pár sekúnd čo ho zamestnávalo ovládanie gramofónu exkamarát obehol dom, aby zastaviac pred hrúbkou i zabezpečením omnoho skromnejším vchodom na terasu, ukazovákom namieril na bývalého spoločníka. "Mám ich vyraziť ?" Tim nedokázal odvetiť a späťkujúc do prednej jedálne, chrptom vrazil do stola. Atreyu s veselým úškrnom zaklepal na dvere. "Klop-klop. Je niekto doma ? Otvorte kozliatka ! To som ja, vaša mama. Priniesla som vám mliečko." Infantilná hláška zamrazila. Atreyu z času načas tresol nejakú hlúposť, no takto detinsky sa nikdy predtým nechoval. Nie, kým bol človekom. Sebaistý úsmev nahradil bezduchý chlad. "No tak, bude to ?? To ma chceš vážne ***** ? Otvor tie ***** dvere, lebo..." Atreyu myšlienku, nech už bola akákoľvek, nestihol dokončiť. Intenzívne, takmer nepozemsky znejúce kvílenie odpudivo piskľavého hlasu, ktorý Tim tak neznášal prinútilo spolužiaka uskočiť od dverí. "Čo tam robíš ?" Ako admirál na mostíku vlajkovej lode, pani Johnsonová z terasy svojho sídla malého votrelca prebodávala spaľujúcim pohľadom. Najskôr ho musela začuť ako kope do dverí a čoby dobrá (rozumej zvedavá) susedka, šla ihneď zistiť čo je vo veci. "Hej ty ! Čo tam robíš ?" Zopakovala nástojčivejšie, pridajúc na tónine. Rozhodiac rukami, Atreyu sa pokúsil vyčarovať čo najprívetivejší úsmev. "Dobrý deň, pani Johnsonová. Prišiel som za Timom. Mojim kámošom. Nebol v škole a tak som sa chcel opýtať ako mu je." "Nie sú doma ! Čo robíš v ich záhrade ? Nemáš tam čo hľadať. Ako si sa tam dostal ?" "Ale Tim je doma !" Odvetil Atreyu pohotovo. "Práve som s ním volal a povedal mi, aby som preskočil plot, lebo stratil kľúče." Aj keď pani Johnsonová, nepatrila k osobám čo by výškou svojho IQ ohurovala okolie, na tak priehľadnú fintu ani ona neskočila. "Ak si s ním volal a je doma, prečo kopeš do dverí ?" "Ja ?" Atreyu sa úprimne zháčil, hrajúc nevinného. "Ale ja som do žiadnych dverí nekopal. To sa vám muselo zdať." "Videla som ťa !" Prskla neústupná panička obzvlášť škreklavo. "Keď Andersonovci nie sú doma, nemáš v ich záhrade čo hľadať. Okamžite odíď, inak zavolám políciu." "Ale oni sú doma !" Odsekol Atreyu podráždene, ukážuc na okno obývačky. "Tim skočil na záchod a hneď je späť." "Nepočul si čo som ti povedala ?" Zajačala pani Johnsonová balansujúc na pokraji hystérie. "Okamžite odíď, inak zavolám 911 !" Stanúc si s rukami v bok, Atreyu sa hotoval povedať niečo štipľavé, keď terasu susedného domu pocítil svojou prítomnosťou ctihodný člen amerických ozbrojených síl, plukovník delostrelectva John J. Johnson. "Čo sa to tu deje ?" "On !" Pani Johnsonová ukázala na predmet svojho hnevu. "Vnikol na pozemok Andersonovcov a nechce odísť. Povedala som, že zavolám políciu, no je drzý. Určite tam prišiel kraďnúť. John urob niečo !" Pozrúc na previnilca, plukovníkovi nebolo treba dvakrát hovoriť. Od chvíle čo Atreyu pred Timom odhalil jeho minulosť čakal na príležitosť kedy bude môcť drzému chlapčisku splatiť svoju podlžnosť. A vojaci nemajú radi nesplnené sľuby. Zbehnúc z terasy, priskočil k plotu. "Čo tam robíš ? Prišiel si kraďnúť ?" "Nie pán Johnson." Zahabkal Atreyu, zaskočený prudkou reakciou dobre stavaného vojaka. Aj keď podľa vlastných slov bol preborníkom v karate, proti mužovi trénovanému k boju by nemal najmenšiu šancu. "Ja, ja... Som len prišiel za kamarátom." "To ma nezaujímá !" Zaburácal plukovník, vraziac päťou do plotu. "Ak do piatich sekúnd nevypadneš, skočím si tam po teba." Ukrytý za jedným z kresiel, Tim na Atreyu nevidel a jeho

reakciu tak mohol iba odtušiť. No nezačujúc drzé poznámky ani výsmech, došlo mu, že situácia je vážna. Buď hrozba plukovníka Johnsona zapôsobila, alebo je vojak vedno s jeho manželkou už po smrti. Strela laserovou zbraňou či atomickým anihilátorom by otravných susedov zlikvidovala bez najmenšieho šelestu. S prstami zovretými do dlaní, napäto čakal na výsledok súboja. Zrazu sa pod oknom zadnej obývačky mihla stredne vysoká postava s vlasmi vejúcimi ako zástava. Na ježka ostrihaný plukovník to byť nemohol. Timovi podskočilo srdce úľavou keď začul zašušťanie tují ako Atreyu preskakoval plot. "Je preč !" Stratiac rovnováhu, rozťahol sa po dlážke. Neuveriteľné sa stalo skutočnosťou. Atreyu - mimozemská kreatúra zbabelo utiekla. "Ale čo ak je to iba finta a plukovník je mŕtvy ?" Mrazivá myšlienka Tima prinútila priplaziť sa k dverám terasy, jediného miesta na prízemí odkiaľ dovidel na dom susedov. Plukovník Johnson s hrudou nafučanou ako gorilí samec pred párením kráčal úzkym schodiskom na vrchole ktorého ho už netrpezlivo očakávala rozjarená manželka. Zjavne uchvátená mužovou odvahou, chytila ho za ruku a s úsmevom na perách spustila spŕšku chvál. Tim ich obsah nepočul a ani ho nezaujímal. Pozrúc na televízor, Atreyu tvár nahradil stručný nápis 'No Signal.'. Keďže gramofón na vypínač stále nereagoval, musel ho odpojiť inak. Vytiahnuč šnúru z napájania, prízemie naplnilo upokojujúce ticho. Tim vedel, že zvíťazil. Nečakane, no predsa. Nech už bola Atreyu motivácia k úteku akákoľvek, v tejto chvíli na nej nezáležalo. Je zachránený. Možno iba na pár hodín, no uvedomenie si, že Atreyu nie je neporaziteľný zapôsobilo ako kofeínová bomba. Vybehnúc do izby, začal premýšľať. Krúžiac z detskej do predsiene a späť, v duchu si prechádzal každý okamih dnešného stretnutia. Krik, zvonec, údery do dverí, zlovestný úsmev z obrazovky i nečakaná záchrana. Atreyu nie je tak silný ako si myslel. Aj vyhrážky obyčajného človeka stačili, aby zobral nohy na plecia. A čo tie dvere ? Aj keď Atreyu opakovane vyzval, aby ich vyrazil, nespravil tak, a naopak, nútil ho, aby ich sám otvoril. "Žeby ako upíry aj mimozemšťania potrebovali na vstup do domu pozvanie ?" Tim zavrtel hlavou. Hlúposť. Atreyu uňho už predsa bol, a nie raz. "Možno nechce byť nápadný." Tim luskol prstami. Atreyu mu predsa sám zdôrazňoval, že sa ľudia o činnosti XCOM nesmú nič dozvedieť, keďže na pravdu nie sú pripravení. Čo ale ak je v skutočnosti všetko naopak a mimozemšťania sú tými, ktorí na ovládnutie Zeme nemajú dosť síl, a preto musia svoje plány tajiť ? Ak by mal pravdu, potom nádej vzdorovať ich útoku by nemusela byť len ilúziou naivného dieťaťa. Čo však robiť ? Ako uchráni seba, mamu a otca ? "Dýka !" Vyraziac na prízemie, dvere do garáže ponechala mama odomknuté. Keď kamennými schodmi zostúpil do suterénu, tmavá miestnosť bez omietky ho privítala mrazivým závanom. Zle utesnené vráta prepúšťali drahocenné teplo, takže v neútulnom podzemí nebolo viac než 2-3 stupne nad bodom mrazu. Strasúc sa od zimy, Tim zamieril k rohovému stolu plnému nepotrebného haraburdia. Zaprášený kus nábytku sa prehýbal pod skrinkami plnými klincov, pílkou, kladivo, objemný hasák, sada šraubovákov i dve dláta súperili o miesto so špinavými handrami, starými novinami, fľaštičkami s nečitateľnými nápismi plnými divoko sfarbených tekutín i ďalším neporiadkom, ktorému v dome Andersonovcov dokázala konkurovať snáď len Timova izba. Nečudo aj, že mama sem zavítala výlučne vtedy keď potrebovala vybrať auto. Opatrne sa nakloniac nad špinavý stolík, Tim siahol do kúta, dávajúc si pozor, aby nezhodil niektorú z nebezpečne vyzerajúcich fliaš. Za nástennou skrinkou plnou matíc v mieste kde sa steny stýkajú, viselo to čo hľadal. Zaprášená brašna so šiestimi puzdrami. Iba tri z nich obťažkané chladnou oceľou, Tim musel na špičky, aby na najdlhšiu z nich dosiahol. Osem palcov dlhý nôž sa zablýskal v slabom svite prenikajúcom malým okienkom. Masívna rukoväť z umelej slonoviny dávala zbrani zaslúžený majestát. Dokonalé ostrie z

nehrdzavej oceli Timovi pripomenulo tesák šabl'ozubého tigra s ktorými obávaný dravec štvrtohôr trhal obeť na kusy. Zbraň a bojovník. Smrtiaca kombinácia. Tim sa uškrnul. Na podobné vtipy nemal náladu. Dlhý nôž uchvacoval, no len chvíľu. Stačila minúta šibrinkovania a neduživý chlapec cítil celé rameno. Pár sekúnd k tomu a nôž skončil na stole. "Nie ! Je príliš ťažký !" Čepeľ druhej dýky okrem skromnejšej dĺžky mala užší tvar. Zakončená mimoriadne ostrým hrotom, odhodlaný chlapec ňou bodol do prázdna. Vzduch zasvišťal ako malý obranca zasiahol imaginárny cieľ. Rana priamo do srdca. Tim sa zachvel pri pomyslení, že stojac pred ním, pripraví kamaráta o život. "A čo ak naozaj nie je mimozemšťan ?" Ťaživá myšlienka ho takmer prinútila dýku upustiť. V duchu si vybavil titulky novín. "12 ročný žiak nožom zavraždil svojho spolužiaka." "Dav protestujúcich pred budovou súdu žiada doživotie pre detského vraha." "Mladistvý vrah, trpel psychickými problémami." Vrah, vrah, vrah ! Slovo bodajúce väčšmi ako najostrejší nôž. S niečím takým by žiť nedokázal. "12 ročný vrah po zabití spolužiaka spáchal samovraždu." Titulka ako vyšitá pre všetky senzácie chtivé média. Tim si predstavil plačúcu mamu v obklopení novinárskych hyen, nenávistné pohľady susedov, stratu práce, útek z mesta, navždy zničené životy. Sled udalostí, odštartovaných jedinou osudnou chybou. Obraz bývalého priateľa splynul s bytosťou visiaca zo stropu počítačovej miestnosti. To už nebol Atreyu, akého poznal. Ako to však dokázať ? Aj keby sa mu podarilo mimozemšťana zlikvidovať, ako svet presvedčí, že za nevinnou tvárou pohľadného chlapca sa ukrýva nebezpečná bytosť z vesmíru ? Pitvou ? A čo ak sa telá mimozemšťanov od tých ľudských v ničom nelíšia ? Vyspelá civilizácia by dokonalú imitáciu poľahky zvládla. Zvierajúc dýku v dlani, Tim váhal. Ak naň Atreyu zaútočí a on bude bezbranný, všetko im len uľahčí. No ak sa mylí... Čas na premýšľanie skončil. Rozhodnutie musel prijať hneď a teraz. Schmatnúc jednu zo špinavých handier, menšiu z dýk v nej opatrne zabalil. Najskôr ju nikdy nepoužije, no nesmie ostať ľahkou korisťou. Ak nie pre seba, tak pre mamu, otca a celé ľudstvo. Pritisnúc si nôž k hrudi, zamietol stopy dlaní zo stola pripravený vyraziť preč, keď mu pohľad na skrinku prichytenú na náprotivnej stene sňal farbu z tváre. Bateria. Dlhočizná rukoväť, päť tlačítok, laserový žiarič na spodnej strane, zelenkastý plast známeho tvaru. Toto nebol jeden z otcových svetlometov, ktoré brával na výlety do lesa. Táto bateria patrila jemu. Jemu a Atreyu ! Zbraň XCOM, na ktorú celkom zabudol. Tim zalapal po dychu. Naposledy keď ňou zlikvidoval slizovitú obludu, skočila zahrabaná pod hrbou hračiek v modrej skrini. Čo však robí tu ? "Je jedným z nich !" Hypnotizovaný pohľadom na výkonný žiarič, skrehnutý chlapec ostal bez pohybu. Predstava, že ten koho má chrániť môže byť nakazeným ho celkom opantala. Otec sa mu vo veciach príhodne označovaných bordelom nikdy nehrabal. Ak nebol jedným z nich, ako mohol vedieť, že v skrini plnej neporiadku ukrýva (snáď) jedinú zbraň, ktorou môže nepriateľa zastaviť ? Otvoriac skrinku, opatrne uchopil rukoväť objemnej baterky a namieriac ju pred seba, stlačil spúšť ukrytú za bežný spínač elektrického obvodu. Kužel svetla prešiel šero miestnosti, odhaliac početné pavučiny v priestore za dverami. Potiahnuc druhé tlačítko, biele svetlo nadobudlo zelenkastý nádych. Trojfarebný signalizátor, aký doma nikdy nemali. To nemohla byť náhoda. Od chvíle čo stretol Atreyu, Tim na náhody neveril. S dýkou v jednej a Atreyu podarúňkom v druhej ruke, vrátil sa do detskej. Kontrola skrinky s modrými dverami podozrenie potvrdila. Niekoľko - najskôr otec ju v čase jeho neprítomnosti musel prekonať a baterku zaniest do garáže. Klesnúc do náručia hojdacieho kresla, Tim premýšľal. Ak je otec ozaj jedným z nich a svetelnú zbraň mu chcel ukradnúť, prečo ju dal do skrinky ? Nebolo jednoduchšie vytiahnuť z nej batérie, rozbiť žiarivku, alebo ju skrátka zahodiť ? Niečo tu nesedelo. Tim nebol žiadnym géniom, no ani úplným hlupákom, aj keď si to o ňom mnohí

mysleli. Mimoszemšťania by takú chybu nikdy nespravili. Alebo sa mýli ? Atreyu predsa sám potvrdil, že včera v jeho dome videl to čo vidieť nikdy nemal. "A čo ak je nastavená tak, že sa nezapne až ju budem potrebovať ?" Chytiac sa za stenu, Tim zastavil knísavý pohyb hojdacieho kresla. "Chcú, aby som si myslel, že mám zbraň a môžem ju použiť, a keď prídu..." Ani táto teória nedávala zmysel. Ak by ho nefunkčnou zbraňou chceli oklamať, načo by ju vybrali zo skrine ? Nechali by ju tam kde je, nech si ďalej žije v ilúzii bezpečia. Odraziac sa od zeme, Tim hojdacie kreslo opätovne uviedol do pohybu. Hore-dolu, hore-dolu, hore-dolu. Knísavý pohyb vraj upokojuje. No ako utíšiť stres po šoku aký nikdy predtým nezažil ? Aký nikto nikdy nezažil. Baseballová páłka, stará hokejka, dýka, tupé nožnice, detské šípky, vodná pištoľ, luk so šípmi bez hrotu a svetelná zbraň čo najskôr ani nefunguje. Rozložené na posteli, pôsobili smiešne. Ako nepriateľa s týmto arzenálom zastaví ? Atreyu na diaľku zapol televízor i gramofón, vedel kde stojí a čo robí a akiste ho aj v tejto chvíli sleduje. "XCOM !" Ten nápad mu vrátil v hlave od chvíle čo vstal. Ak je teória s Atreyu premenou správna, potom tajná organizácia môže existovať, nech už mu dnes mimozemšťan v koži bývalého priateľa hovoril čo chce. "No, ako sa s nimi spojiť ?" Ako to Tim povedal, na prízemí čosi zašramotilo. Vyskočiac na nohy, napriahol sluch. "Znova on ?" Vrhnuť sa k posteli, popadol dlhú páľku, že vyrazí do predsieni, keď závan ľadového vetra rozbil jeho bojový plán na atómy. Ťažké kroky a buchnutie dverí. Do predsieni niekto vstúpil. Tim začul šuchot vnútornej rohožky i buchnutie skrinky na topánky. Vykĺznuc z izby, krytý stenou šmykol k zábradliu - jedinému miestu odkiaľ z poschodia dovidieť do prvej jedálne. Pár sekúnd sa nič nedialo. Žiaden hlások, ani šuchot nákupných tašiek. Ak by to bol otec, musel by začuť ako autom vchádza do záhrady. Alebo ho nechal odparkované vonku na ulici ? Tim nevedel, no srdce mu tíklo ako divé. Ak to nie je ani jeden z rodičov, musí to byť Atreyu. Okrem mamy a otca, nik ďalší nemá kľúč. Pre bývalého člena XCOM čo pakľúčom otvoril vráta jaskyne by bezpečnostná vložka bola záležitosťou ničotných sekúnd. Tim sa nadýchol, že votrelca okríkne, keď krátke zakašľanie všetko zmenilo. Otcov hlas poznačený začínajúcou nádchou prerušilo silné kýchnutie. "Do čerta aj s tým !" Zavrčal otec pre seba, vyzujúc si ťažké topánky. Znova kýchnuc, z náprsného vrečka vytiahol balíček papierových vreckoviek. Nepekné zatrúbenie v hlbokéj tónine by za normálnych okolností Timovi vyčarovalo úsmev na perách. No posledné hodiny boli všetko iné, len nie normálne. V maximálnej tichosti vpálil do detskej a pritísnuť dvere, skočil k zbraniam. Ak otec uvidí, že ukoristil jeho dýku, má po chlebe. Nebol čas premýšľať, kam skromnú výstroj uložiť. Páľka i hračkárska pištoľ skočili na zemi, zatiaľ čo luk, šípky a hokejka vkĺzli pod posteľ. Dýku v chvate hodil do stredného šuplíka nočného stola a baterka... Tú postavil vedľa nočnej lampy, tak aby ju otec uvidel, až vstúpi dnu. Ak je nefunkčná, radšej ju ponechať svojmu osudu ako do bezcennej zbrane vkladať plané nádeje. Keď prvé schody zaprašťali, Tim vhuhol do postele. Pritísnuť viečka, čakal kým otec počí izbu prítomnosťou. Opätovný kašeľ, potiahnutie nosom i nezrozumiteľné hundranie. Otec musel byť na poschodí. Dvere konečne zavýzjali a Tim cez pootvorené viečka zbadal známu tvár. "Si hore ?" "Áno." Odvetil Tim spomalene, predstierajúc vyčerpanie. Nečakal, že si otec jeho nenápadne poškuľovanie všimne. "Ale idem spať. Som hrozne unavený." Otec šikovne vsunutú poznámku ignoroval a poodchýliac dvere, vstúpil dnu. "Ako sa máš ? Je ti už lepšie ?" "Hej, akurát som veľmi unavený." Tim kvôli autenticite pridal zívnutie. Zbytočne. Prísadnú si k nemu, otec syna v tichosti pozoroval, akoby hľadal správne slová, ktorými ho osloviť. "Tim, čo sa to včera stalo ? Je za tým ten tvoj kamarát ?" Zatrásúc hlavou, Tim sklopil zrak. "Mame som už všetko povedal." "Viem, volala mi. Hovorila o nejakom spolužiakovi čo ti nedá pokoj. Prečo nechceš prezradiť

jeho meno ? To nie je zbabelosť ani podraz. Ak ti urobil niečo zlé, musíš nám to povedať. Nedovolíme, aby ti ubližoval. Si náš syn a máme ťa radi. Nedopustíme, aby si trpel za to, že to niekto nemá v hlave v poriadku." Tim neodvetil. Úprimné slová ho dojímali, no ukázať emóciu by znamenalo riskovať ďalšie vyšetrovanie. Chytiac syna za plece, otec sa pokúsil o úsmev. "Neboj sa. Spolu to zvládneme. No musíš nám viac dôverovať. Sme tvoji rodičia a urobíme všetko preto, aby si bol šťastný. Teraz sa vyspi. Zajtra ráno bude všetko lepšie. Uvidíš." S týmito slovami sa otec dvihol zo stoličky, že zamieri k dverám, keď na nočnom stolíku uvidel baterku. "To je tvoje ?" Tim otca premeral strnulým pohľadom. "Nie... Teda vlastne áno. Atreyu mi ju dal. Je jeho." "Aha ! A mne sa hneď nezдалo, že by som ju kupoval. Mama ju našla v tvojej skrini a myslela, že je z garáže. Ale keď je tvoja, všetko je v poriadku." Naposledy žmurknúc, zanechal Tima osamote, v zajatí vlastných myšlienok. Neveselých myšlienok. Ak svetelnú zbraň nenašiel on, ale mama... Tim si tresol päťou po čele. "Nie je nakazená ! Nemôže byť ! Nesmie !" Predstava, že by najmilovanejšia osoba na Zemi mohla byť obeťou nákazy meniacou jej telo a dušu v nepozemské monštrum mu prišla natoľko desivá, že ju rázom zamietol. Na rozdiel od neprirodzene vľúdneho otca, mamino správanie posledné dni nevykazovalo žiadne odchýlky. Ustarostená, plná obáv o syna, bola taká akú ju vždy poznal. "Nemôže byť jednou z nich. To nedovolím !" Vytiahnuv ruku spod paplóna, Tim siahol k strednej poličke nočného stola. Ostrá dýka ukrytá pod hárkom papiera. Vedel, že tam nemôže ostať. Ak mu mama prehľadala skriňu (najskôr, aby v nej upratala), hocikedy môže nazrieť do stola. Ak v ňom nájde ostrý nôž, miestenku na klinike u doktora Dragulu má zaručenú. Tim nôž prikryl dodatočnou hĺbou papierov, rozhodnutý len čo únava pominie premiestniť ho na bezpečnejšie miesto. "Tato." Spomienka na otca znova oživila strašidelne predstavy. Z krátkého rozhovoru mal zmiešané pocity. Ak je skutočne nakazený, prečo naň nezaútočil a nenakazil ho tiež ? "Je to blbosť. Nemôže byť jedným z nich. To nedáva zmysel." S obavou v srdci sa usalašil v mäkkom vankúši. Aj keď ho únava zmáhala čoraz viac, nechcel spať. Teraz keď má chrániť rodinu, na to nie je čas. Čo ak sa Atreyu vráti a napadne ich ? Od chvíle čo plukovník Johnson bývalého priateľa vyhnal pred ich domu uplynula takmer hodina. Za ten čas už akiste dorazil domov a ak by ozaj chcel, mohol ho teleportom či iným typom transportu dávno navštíviť. Nevyrazené dvere, útek pred susedom, žiaden ďalší pokus o útok. Tim sa naklonil k nočnému stolu a po chvíli hrabania z neho vytiahol tajný komunikátor. Nemal v pláne ho zapínať, no zvedavosť potlačila obavy. Keď mobil cinknutím oznámil naštartovanie operačného systému, Tim sa strhol, mysliac si, že tón zvestuje príchod novej správy. Aplikácia zobrazujúca systémové hlášky skočila do popredia. "Strata spojenia." "Do čerta." Zakľal Tim pre seba. Mobil nezachytil signál mobilnej siete. "Žeby ma narokom odpojil ?" Otázka ostala bez odpovede. Tim podvihol telefón do výšky. Na Internete raz čítal, že to pomáha pri zachytení siete. Prešla minúta, no indikátor sily signálu ostával na nule. Ruka mu začínala oťažievať. Ešte chvíľku. Keď sa mobil do 30 sekúnd nepripojí, vypne ho a zajtra ráno až rodičia odídu do práce ho raz a navždy zlikviduje. Okrem laserovej baterky nechcel mať v dome nič čo mu Atreyu kedy dal. Stanovený čas uplynul. Tim sa načíahal po tlačítku na ráme prístroja, keď mobil opätovne pípol. Indikátor pripojenia skočil do žiarivej červene a prvý transfer dát priniesol oznam o doručenej správe. Nevelký prístroj prekízol pomedzi rozochvené prsty a držiak ho nad sebou, telefón z odľahčeného kovu zasiahol majiteľa rovno do nosa. "Au." Zasyčal Tim od bolesti, vyskočiac do sedu. Odraziac sa od tváre, mobil skončil na koberci. Šuchajúc si nos i líce, Tim s bijúcim srdcom tajný komunikátor zodvihol. "Máte novú správu od odosielateľa Atreyu. Chcete ju otvoriť ?" Klepnúc na potvrdzovanie tlačítko, display

zobrazil nasledujúci text. "Ahoj Tim. Sorry za ten dnešok. Nechcel som, no praskli mi nervy. Viem, že mi neveríš, no všetko je inak ako si myslíš. Musíme sa stretnúť. Ak sa bojíš, že ti chcem niečo spraviť, napíš miesto a čas, kde mám prísť a ja tam budem. No musíš počuť celú pravdu a do mobilu ti to povedať nemôžem. Pls. odpíš mi. Budem čakať. A.." Tim správu prečítal prvý, druhý i tretíkrát. Ak by mohol, snád' si ju aj vytlačí. Očakávajúc spíšku agresívnych vyhrážok, zmierlivý tón ho zaskočil. No len na chvíľu. Atreyu už dobre poznal. Pretváрка, rozprávanie poloprávd aj vyložené lži. Ani na chvíľu nepochyboval, že aj táto správa je len taktikou na oklamanie nepriateľa, ktorým je on sám. Nesmie jej ani na sekundu veriť. Vypnúc mobil, vyšiel na balkón. Chladivý dych novembrového poobedia ním striasol. V neporiadku plnom krabíc po elektrických spotrebičoch zbadal starý hrniec na zavaraniny. Z masívneho kovu, mama v ňom na konci leta zvykla zavárať jahody, marhule, jablká, hrušky a ďalšie plody ich záhradky, ktoré mal tak rád. Teraz mal hrniec s objemnou pokrievkou poslúžiť inak. Uskladniac tajný komunikátor na dno, Tim ho prikryl hĺbou starých časopisov z krabice od vysávača. Mama chcela zaprášené tlačoviny dávno vyhodit', no otec bol proti a namiesto koša tak skočili v kúte jeho balkónu. Spokojný, že komunikátorom ho už Atreyu sledovať nemôže, vrátil pokrievku na svoje miesto. Zajtra, až na to bude príležitosť vybehne z domu a šmariac ho do prvého kontajnera, nebezpečného zariadenia sa raz a navždy zbaví. S pokojom v duši, vkĺzol do izby, kde už naň čakala rozohriata perina. Chvejúc sa od zimy, pery mu oťaželi úsmevom. Prvýkrát za dnešok. Aj keď nezvíťazil, prežil. Odrazil prvý z Atreyu nájazdov. Vedel, že čoskoro prídu ďalšie, no nech už to celé skončí ako chce, dnešok zvládol lepšie než sám dúfal. Proti Atreyu nie je celkom bezmocný. A zajtra, ak do rána prežije, prejde do protiútok. Zatiaľ netušil akého, no vedel, že niečo podnikne. Po dnešnom výstupe pred oboma rodičmi môže nateraz na školu zabudnúť a bude tak mať kopec času všetko si premyslieť. XCOM. Musí nájsť spôsob ako sa s ďalšími členmi tajnej organizácie skontaktovať. Ak XCOM skutočne existuje a on sa stal jej členom, musí mať základne, tajné sídla, bezpečné domy či podzemné kryty, kde ukrývajú svojich členov ak sú v ohrození. Prečo len netrval na tom, aby ho Atreyu, kým bol ešte človekom, zoznámil s ďalšími? Poznajúc jediného z nich, všetko by bolo omnoho jednoduchšie. "Jenny !" Spomienka na sympatické dievča ho prinútila otvoriť oči. Myšlienka, že by mohla byť mimozemšťankou ho zamrazila. Ako inak však vysvetliť jej náhly príchod do mesta, hneď potom čo mu zavolala? A čo jej schopnosti? Žiadna pozemšťanka v jej veku by nedokázala poraziť šesticu statných stredoškóľakov, dokonca ani keby ovládala štvoricu bojových umení. "Musí patriť k nim !" Tim si sklamane povzdychol. Jenny si obľúbil. Krásna, milá, s úsmevom na perách ukrývajúcim faloš krutej reality. Nie. Musí na ňu zabudnúť, tak ako na všetko čo mu Atreyu kedy povedal. Ak má tento boj vyhrať, ak má prežiť, musí sa odosobniť o všetkého čo mu bolo kedy blízke. Aj od Jenny. Pritisnúc viečka, všetko si musí dopodrobna premyslieť. Neskôr už na chyby neostane čas. Zahĺbený do ťaživých úvah, zbytok poobedia strávil analýzou možných a nemožných východísk. Hladom ani smädом vďaka maminej večeri s eskortom do postele netrpel, a predstierajúc spánok, poľahky odolal opakovaným pokusom rodičov prejsť si včerajšok. Bolo niečo po desiatej keď mozog vysilený celodennou námahou vypovedal službu a Tim konečne zadriemal. Na rozdiel od predošlej noci to mal byť spánok bez ťaživých snov. Pri zažatom svetle nočnej lampy, v pokoji aký je určený len vyvoleným odpočíval, nevnímajúc svet okolo. Ponorený v stave hlbokého bezvedomia, lúč prenikajúci pomedzi škáry zatiahnutého žalúzia nemal šancu zachytiť. Papsok tenší ako ľudský vlas ostal voľne visieť vo vzduchu, bez zdroja či odrazu vysvetľujúceho jeho pôvod. Len krátka úsečka kriklávého odtieňa zelenkastej farby ako segment

neónu nehybne plápolajúceho za sklom. Netrvalo dlho kým rovná čiara nadobudla oblé kontúry a pohybmi pripomínajúcimi plazenie hada vyrazila vpred. Jej cieľ ležal nepohnute, netušiac o hrozbe smerujúcej k strnulej tvári. Zastaviac nad chlapcovým čelom, zelenkastý útvar tvorený jedinou priamkou sa rozdelil. Výrastky pripomínajúce chápadla miniatúrneho hlavonožca vytvorili odpudivú ružicu, ktorá prenikla do lebky bezmocného pozemšťana. Tim vyvalil oči. Prázdny pohľad bez príznakov vedomia. Pery sa mu chveli, aj keď nevyludzovali žiaden hlas. Telo zachvátila triaška, kropaje potu pokryli spánky i celú tvár. Tim sa prehadzoval na posteli bez toho, aby si to uvedomoval. Nebolo tu kamier ani zvedavých pohľadov, ktoré by desivé predstavenie dokázali zachytiť. Nikoho kto by bezmocnému dieťaťu zmietanému bolestivými krčmi mohol pomôcť. Keď tu zrazu... Zelený paprsok opustil útroby mysle a s ňa pramienok prchavej látky zmizol v priestore. Triaška pominula a Timov zrak zakalila temnota.

6.2.2017..

Chapter 36 - Rich.

Dvere opätovne zavrzgali. Dnešné ráno snáď už po desiate. Presný počet Tim nepoznal, pretože to niekde medzi piatym - šiestym otvorením prestal počítať. Ani prehnaná aktivita oboch rodičov ho neprinútila prerušiť dokonalú imitáciu spánku, ktorú s ľahkosťou dlhoročnej praxe zvládal na výbornú. Pár ustarostených očí nakukol do izby. Strnulý výraz v maminej tvári sčeril plachý, takmer nebadateľný úsmev. S ústami dokorán, pohľad na spiaceho syna jej pripomenul zaprášenú spomienku na moment keď po kompilovanom pôrode prvýkrát uvidela svojho potomka. "Timmy." Šepla pre seba a pristúpiac bližšie, palcom nad chlapcovým čelom naznačila znak kríža. "Prekliata práca." Pomyslela si. "Prečo vždy keď s ním potrebujem byť, prídu termíny? Je to ako naschvál." 20 dní plne hradenej dovolenky ako podnikový bonus. Tak to stálo v pracovnej zmluve. No realita bola iná. Pozrúc na syna, naposledy si pripomenula, že všetko je tak ako má byť. Odkaz s upozornením na chladničke, lístok s vysvetlením na stole, mobil plne nabitý, narýchlo prichystané raňajky v jedálni. Snáď bude do štvrtej doma. Do tej doby ostával len mobil a nádej, že nech už sa v nedeľný večer stalo čokoľvek, Tim je z najhoršieho von. Vykročiac na chodbu, dvere ponechala otvorené. Keď schodiskom zadunela ozvena vysokých opätkov, Tim otvoril oči. Ešte chvíľu musí vydržať. Prešla minúta, kým buchnutie vchodových dverí sprevádzané hukotom výkonného elektromotora nespěchatili mamin odchod. Vyskočiac z postele, Tim pribehol k oknu, na vlastné oči sa presvedčiac, že je v dome sám. Skôr než započal svoj plán, zbehol na prízemie, aby ťahom, tlakom i zastrčením kľúčov do zámku získal istotu, že žiadne z trojice dverí (vchodové, na terasu, do garáže) očakávaný útočník bez námahy neprekoná. Dom bol bezpečný. Teda aspoň voči konvenčným hrozbám, lebo ak by jeho bývalý priateľ použil teleport... Radšej ani nepomyslieť. Trochu pokojnejší, naklusal do detskej, a pod' ho rovno k počítaču. Chcel zaň zasahnúť, keď močový mechúr naplnený na prasknutie si vynútil uprednostnenie toalety. Za normálnych okolností by sa neobťažoval zapínaním svetla, no po nedeľnejšej skúsenosti nechcel ostať po tme ani sekundu. Hotový, pristúpil k umývadlu, že si opláchne rozhorúčené čelo, keď ním pohľad do zrkadla otriasol. Mŕtvoľne bledá pokožka bez náznaku prirodzenej farby, vpadnuté oči s tmavými kruhmi pod spodnými viečkami, popraskané pery, ovisnuté líca a zlepené vlasy padajúce do čela dodávali jeho výzoru strašidelný výzor. Akoby hľadel v ústrety bezduchému prízraku. Dotknúc sa brady, nebol to sen, čo pohľad do zrkadielka

mamanej pudrenky len potvrdil. Vyrezal vskutku hrozne. Fyzické útrapy posledných dní v kombinácii so stresom z neho spravili chodiacu mŕtvolu. Alebo, že by za tým bolo čosi viac ? "Nákaza !" Pri spomienke na hrozbu mimozemskej epidémie mu prebehol mráz po chrbte. Ak ho mama, otec či dokonca Atreyu v noci nakazili, nielo žiadnej pomoci. S chvejúcimi prstami si pokropil čelo vodou z kohútika. Ani krátky pocit úľavy nedokázal uhasiť plameň tlejúci hlboko v dutine lebečnej. Musel sa napiť. Aj keď ľadová voda hrdlo dráždila, Tim vypil štyri trojdecové poháre. Zavrtiac hlavou, na chvíľu sa mu zazdalo, že horúčavosť ustupuje. "Možno je to tým smädcom." Pomyslel si s nádejou, znova pozrúc do zrkadla. Pobludnutá tvár trochu pookriala a spod belavých líc prerazila prvá červeň. Vyplaziac jazyk, dokonale červený, neniesol stopy šíriacej sa nákazy. "Do kelu aj s tým !" Zavrčal pre seba a zhasnúc svetlo, zamieril do detskej. Zamyslene kráčajúc chodbou, jemný, takmer nepočuteľný šelest ho prebral z letargie. Vychádzajúc z detskej, znel ako skrat elektrického vedenia. Priskočiac k stene, pohľadom skontroloval schodisko na prízemie. Desať sekúnd. Toľko potrebuje, aby opustil dom. No čo ak je to pasca, aby Atreyu vběhol rovno do náručia ? "Nie ! Nesmieš panikáriť." Zbrane nerozvážne ponechané pod posteľou mu teraz nepomôžu a tak ostávali iba päsťe. S dlaňami napriahnutými v boxerskom postoji nakukol do izby. Očakávané peklo nenastalo. Žiaden Sliziak ani robotický zabijak naň nečakali. Izba vyzerala rovnako ako keď ju pred chvíľou opustil. "Žeby počítač ?" Obrazovka síce žiarila, no Tim si dobre pamätal ako pred pár mesiacmi, skôr než spoznal Atreyu, zalomený kábel napájania okrem vyhodenia ističov šľahol takú iskru, že mať nohy na zástrčke (hlúpy zvyk, ktorého sa dodnes nezbavil), skončí v márnici. "Nikto tu nie je. Už mi začína šibať." Odfúknuv si, zasadol za počítač, že vyľuká heslo, keď ho premkol neznesiteľný hlad. Od neskorej večere neuplynulo ani desať hodín, no posledné dni toho veľa nenajedol a telo si žiadalo svoje. Jednoduchá pomoc. Zbehnúc do jedálne, na veľkom stole ležal tanier preložený zvonovitým vrchnákom akým sa prikrývajú jedlá vo vyberanejších reštauráciách. Mama tento narodeninový dar od tetý ???0 používala len zriedkakedy, spravidla vtedy keď predpokladala, že Tim vstane neskoro a pripravené jedlo, najmä horúci čaj by mohol vychladnúť. Nevenujúc pozornosť nachystanej hostine (nepochybne plnej zdravých a výživných požívatín pripravených podľa najnovších rád výživových expertov), zamieril k chladničke pohľadať niečo nezdravé. Čokoládový puding s jahodami a šľahačkou, doplnený chrumkavými tyčinkami a šľavou z kompótu by škŕkajúci žalúdok potešili rozhodne viac ako bageta plná čerstvej zeleniny, kuracej šunky a odpudivého dressingu. Obliznúc si pery, dvere chladiaceho boxu roztvoril dokorán. Namiesto vytúženej dobroty ho ovanul tak neznesiteľný zápach, že zakryjúc si dlaňou nos, mal čo robiť, aby okamžite nevyvrhol obsah prázdneho žalúdka na dlážku. Pribuchnúc chladničku, odporný, slovami neopísateľný odor začínajúcej hniloby za tých pár sekúnd stihol kontaminovať celú kuchyňu. Atreyu, ne-Atreyu, Tim priskočil k najbližšiemu oknu a potiahnuc kľučkou, do miestnosti vpustil čerstvý vzduch. Mrazivý vánok postrádal potrebný ľah a tak neostávalo nič iné, len otvoriť okno v obývačke, aby vzniknutý prievan vyvetral celé prízemie. Vbehnúc do kúpeľne, fúkaním, pľutím i kašľom skúšal dýchacie cesty zbaviť dráždivého zápalu, no márne. Smrad ako postupujúca nákaza sa stihol zažrať do čuchových receptorov a každé nadýchnutie vyvolávalo pocit dávenia. Trvalo hodnú chvíľu kým opakované kloktanie, nosné kvapky a dýchanie ústami prinavrátilo rozjatreným vnútornostiam úľavu a držiac sa za žalúdok, Tim opustil kúpeľňu. Niekoľkominútové vetranie spravilo svoje, no aj napriek výraznému poklesu teploty, Tim ponechal okná otvorené. "Nákaza." To slovo mu udrelo do hlavy spolu s prvým dúškom skazeného vzduchu. Ako inak vysvetliť to čo naňho dýchlo z chladničky ? "Sú za tým oni ! Chcú

nás dostať !" Spomienka na truhlicové mrazničky v Atreyu príbytku plné odpudivo zapáchajúcich kompótov splynuli s dneškom. Vedel čo je treba spraviť. To svinstvo musí preč. A to okamžite ! Nad predstavou ako muži v celotelových skafandroch s prívodom nekontaminovaného kyslíka na chrbte odstraňujú zbytky infikovaného jedla sa mohol iba pousmiať. Kde by niečo také zobral ? Nie. Musí si vystačiť s tým čo má. Skočiac do detskej po chirurgické rukavice z hračkárskeho kufríka prvej pomoci - jeden z otcových geniálne nepraktických darčiekov, na tvár si nasadil belavú rúšku. Ostalo len pri chcení. Určená pre deti do 10 rokov, aj keby ju krátkou šnúrkou dokázal okolo hlavy omotať, nezakryje ňou ani ústa, nieto celý nos. Použijúc jeden z uterákov, opásaný sťaby westernový bandita, zamieril do kuchyne. Len čo prekročil prah, upútala ho červenkastá mláka roztečená pod dverami chladničky. "Krv ?" Timovi zatrnulo. Na kečup bola tekutina pririedka a otvorený kompót na vrchnej poličke, kam ich mama zvykla ukladať nepostrehol. Pritisnúc si uterákovú rúšku mocnejšie k tvári, otvoril dvierka. Hnilobný zápach ani tentoraz na seba nenechal čakať a Tim ucítil štípanie v nose. Tam, v prostrednej poličke ležala príčina všetkého smradu. Z veľkého kusu hovädziny pripraveného na víkend vytekal krvavý pásik zanechávajúci stopu na dlážke. Mäso zabalené v roztrhnutom plaste už na pohľad pôsobilo nezdravo. Červenú svalovinu na viacerých miestach pokrýval sivastý povlak. Biele bodky po stranách svojim tvarom pripomínali odpudivé kiahne, ktorými keď bol menší mal posiate celé telo. Krv kvapkajúca z rozmrazeného mäsa už stihla naplniť plytkú tácku odkiaľ pozvoľne stekala na spodnú policu. Timovi sa pri pohľade naň dvíhal žalúdok. Zadržiavajúc dych, podvihol tácku a opatrne, aby z nej nazhromaždenú krv nevyliat, prešiel prednú obývačku i predsieň. Tu svoj náklad musel na chvíľu odložiť, aby odomkol. Z verandy zamieril rovno k odpadkovému košu posunutému k bráničke (ako každý utorok keď ho smetiari vyprázdňujú). Len čo 5 librový kus hovädzieho dopadol na dno kontajneru, vbehol dovnútra a pod' ho do kúpeľne. Aj keď ruky ani chirurgické rukavice neniesli stopy po krvi, Tim na ich očistu použil polovicu nádržky tekutého mydla. Teraz ešte upratať zbytok kuchyne. Ak za nákazou stojí Atreyu, určite to neskončí pri mäse. V poloprázdnej chladničke po vypratí hovädziny toho veľa neostalo. Balík jogurtov, šunka v plaste, mrkva, kaleráb, tekvica i ďalšia zelenina, kelímky s maslom, galón mlieka, poloprázdny kartón vajíčok, dve plechovky od džúsu, nastrúhaná saláma a vedierko zmrzliny - všetko nasiaknuté všadeprítomnou tekutinou (snáď vodou) končili jeden po druhom na dne nádoby na odpad. Tim nezabudol ani na vedľajšiu špajzu. Balíky ryže, cukru a múky, fľaše s octom, prírodnými sirupmi, olejom, vrecká s kávou, kakaom a čajom, kompóty, soľ, koreniny, čipsy, čokoláda do varenia. Čoskoro toho bolo toľko, že si s vynášaním musel pomôcť košom na prádlo. Keď vypratol kuchyňu, nezabudnúc na škrvnu od krvi, na rad prišla obývačka. Pripravené raňajky, Atreyu obľúbené keksy, čokoládové dezerty i otcove drahé vína, všetko muselo ísť preč. Po kontaminovanom jedle v dome neostane ani pamiatka. Keď bol hotový, nasledovala dokonalá očista, tentoraz aj so sprchou a umytím vlasov. Bolo niečo po desiatej, keď vychádzajúc z kúpeľne, začul prenikavý zvuk telefónu. "Atreyu ?" Tima premkol strach. Tajný komunikátor skončil na balkóne, no jeho mobil zanechal na nočnom stolíku. "Určite je to on !" Vybehnúc na poschodie, mobil stále cvrkikal. "Mama." Stručný nápis ožaroval stred displaya. Poznajúc Atreyu možnosti, prístroj opatrne nadvihol, dávajúc pozor, aby ho nepriložil príliš blízko k uchu. (Veď čo ak mimozemská technika umožňuje prenos vírusov prostredníctvom zvukového signálu ?) "Timmy, si tam ?" Ozvalo sa prístroji. "Áno ?" Riekol Tim váhavo, stále si neistý autenticitou volajúcej. "Si hore ? Kedy si vstal ? Už som ti volala 2 krát, no nezdvihol si." "Bol som v sprche." "V sprche ? Teraz ? Je ti snáď zle ?" "Nie ! Prečo ?" Ignorujúc otázku, mama zmenila

tému. "Timmy, dúfam, že si z chladničky nič nejedol. Cez noc sa nám pokazila, prestala chladiť a všetko jedlo sa skazilo. Nejedz nič čo tam je. Ani maslo, jogurty, zmrzlinu, kompót - nič. Až prídem domov, všetko to vyhodím. Chceli sme ju ráno vypratať, no nemali sme to kam dať. V žiadnom prípade však nič z toho nejedz. Raňajky čo som ti nechala v obývačke sú z čerstvých potravín, ktoré som kúpila teraz ráno. Zjedz iba to a nič iné." "Ale ja nie som nebol hladný." Odvetil Tim zarazene. Informácia o pokazenej chladničke ho zaskočila. "Dobre, no keby si bol, radšej si objednaj pizzu. Peniaze som ti nechala na stole v kuchyni. Nevieam kedy sa vrátim, lebo o jednej máme poradu, no skúsím prísť čo najskôr. Mobil maj stále zapnutý, a dvihni ho keď ti volám." "Dobre mami." Odvrkol Tim otrávene, dávajúc najavo svoju neochotu pokračovať v nastolenej téme. Ako na zavolanie, práve v tej chvíli mamu oslovila niektorá z jej kolegýň a jej tak neostalo nič iné iba po opätovnom zdôraznení, aby sa jedla v chladničke nedotkol, nikam nešiel a mobil mal stále pri sebe hovor ukončiť. Tim si vydýchol. Čakal záplavu otázok a vysvetlení na tému nedelňajšieho incidentu, a preto bol rád, že to mamu začína prechádzať. Ak presvedčí otca... Štebotavý hlas telefónu opätovne zarinčal. Strhnúc sa, nechýbalo veľa, aby mu mobil prekĺzol pomedzi prsty. "Tato." "Do riti aj s tým." Zahrešil Tim pre seba, cítiac ako mu zimomriavky naskakujú po tele. "Tim ?" Riekol otec stroho. "Áno, tati ? Už mi volala mama a povedala všetko o chladničke. Vraj sa nám v noci pokazila." "Áno. Preto ti aj volám. Je v nej ešte nejaké jedlo, no nič z toho nejedz. Ani zmrzlinu. Hlavne sa nedotýkaj toho mäsa. Nemali sme to kam vyhodiť, lebo kôš bol plný. Je však pokazené a hrozne zapácha. Najlepšie bude ak chladničku nebudeš vôbec otvárať. Už som bol objednať novú. Dnes večer by ju mali priniesť. Zatiaľ si daj raňajky, ktoré som ti pripravil. Sú na stole v obývačke. Máš tam aj čaj a ak chceš mlieko, zober si to čo je dolu v špajze, nie to čo je v chladničke. Ráno som ho bol kúpiť. Tých pár hodín by malo vydržať." "Dobre tati. Ja..." "Inak ako sa ti darí ? Už ti je lepšie ?" "Hej, iba som unavený. Asi si ešte pôjdem ľahnúť." "Dobre, len mi prosím povedz jednu vec. Na ktorom poschodí máte triedu ? Na prvom či druhom ?" Tim zmeravel. "Prečo sa pýtaš ?" "Musím tam zájsť, oznámiť im, že tento týždeň neprídeš do školy." "Ale to sa dá aj cez mail." "Nie, keď máš byť doma viac ako 3 dni. Musím priniesť potvrdenie od lekára. Takže na ktorom poschodí sedíte ?" "Na druhom." "Vďaka." Poďakoval otec. "Ak si ešte unavený, vyspi sa. Mama by mala prísť poobede. Ja ešte musím vybaviť tú chladničku, takže prídem až večer. Ak by si mal nejaký problém, alebo sa necítil dobre, ihneď mi zavolaj. A nezabudni zjesť tie raňajky." Tim len prikývol a hlbokým zívnutím (tentoraz nefalšovaným) sa s otcom rozlúčil. "Raňajky !" To slovo mu rezonovalo myslou ešte dlho potom čo zložil. Prečo otec tak nástojil, aby nezabudol zjesť, podľa vlastných slov, ním pripravenú poživenu ? Mama predsa tvrdila, že raňajky pripravila sama. Klamala ona, alebo on ? A čo ak hovoria pravdu obaja ? Aj keď predstava v ktorej otec vyliatím drobnej ampulky či nasýpaním bieleho prášku premieňa chutné jedlo v mimozemskú pascu sa sama drala na myseľ, Tim ju musel odmietnuť. Ak má tento boj vyhrať, musí ostať pri zmysloch a vychádzať z dokázateľných faktov. A prvý z nich radil zbaviť sa tajného komunikátora. Skrytý pod hĺbkou papiera na dne zaváraninového hrnca, keď ho vytiahol, kovový kryt po noci strávenej na chladnom balkóne oziabal. Zarosený display dával tušiť, že telefón má najlepšie časy za sebou. Kam ho však pichnúť ? V odpadkovom koši by ho rodičia mohli nájsť, a vybehnúť z domu k najbližšiemu kontajneru predstavovalo priveľké riziko. "Garáž ?" Tim zavrtel hlavou. Ak je mobil sledovacím zariadením, musí preč z domu. Zakopať ho v záhrade v tomto ročnom období neprichádzalo do úvahy, no jedno miesto by skúsiť mohol. Hodiac na seba vetrovku, skôr než vystúpil na zadnú terasu, skontroloval či pred bráničkou nepostáva Atreyu. Prešprintujúc tých pár

yardov ku kruhovému stromoradiu na konci záhrady, padol na kolená. Pretisnúc sa úzkou štrbinou popod námrazou pokryté ihličnany dalo zabrať. Stuhnuté konáre šľahali do tváre a sneh prenikajúci za golier mrazil. Konečne bol na druhej strane. Obklopená hradbou živého plotu, do tajnej skrýše nedoviedel ani plukovník Johnson z neďalekej terasy. Tu, pod plastové kreslo ukryje danajský dar bývalého priateľa. Škoda len, že skrýšu Atreyu ukázal. No teraz keď je mimozemšťanom na tom aj tak nezáleží. Hlavne, aby mobil neostal v dome. Posunúc plastové kreslo k živému plotu, vytvoril jednoduchý úkryt na ktorý nedovídi ani satelit, ak by jeho dom monitorovali z orbítu. Dívajúc sa na zmrznutú obrazovku, Tim s rozhodnutím otáľal. "Čo ak mi nechal odkaz ?" Obava z hrozivého obsahu súperila so zvedavosťou. Vedel, že ak mobil ponechá na mraze, žiadnu ďalšiu správu si už neprečíta. "No čo ak je tam niečo o tatovi ?" Klesnúc do kresla, stále váhal. "Do čerta aj s tým ! Tim, nebuď taký zbabelec !" Podržiac tlačítko na ráme prístroja, obrazovka na krátko zablikala. Päťka bielych bodiek začala prechádzať z pravej strany na ľavú, ako pri obnove operačného systému. Keď sa hodnú chvíľu nič nedialo, napadlo ho či ponocovanie na mrazivom balkóne telefón definitívne nezničilo. Roztečený sneh pod sedacím svalstvom začínal oziabať a aj napriek hrubej vetrovke, ním striaslo. V duchu začal odrátavať do dvadsať, rozhodnutý ak mobil dovedy nenabehne, ponechá ho svojmu osudu. Prvá dvadsiatka vystriedala druhú, tretiu i štvrtú. Tim by pokračoval ďalej, ak by ho krákavý škrekot neprinútil pozrieť nahor. Havran, černejší než uhoľ vysedával na konári jednej z tují živého plotu. Ebenové perie v žiari slnečného kotúča nadobúdalo zvláštny lesk, akoby ho vták mal napustené voskom. Uprený pohľad smerujúci do diaľky Timovi neumožňoval nazrieť spevavcovi do očí, no spomienka na jednookého príbuzného z Cooper's mine ho ochromila. Havrana v ich záhrade jakživ nevidel, tak prečo práve teraz ? To nemohla byť náhoda. "Krá-krá." Zakrákal temný príznak, pootočiac hlavu k vyjavenému pozemšťanovi. Tim zmeravel. Prenikavý pohľad tmavých zreníc ho hypnotizoval. S robotickou strnulosťou neprírodnou svojmu druhu, operenec sledoval svoj cieľ bezmocne sa krčiac na plastovej stoličke pod ním. Po všetkom čo Tim za posledné dni zažil nebolo ťažké za nevinným záujmom otravného krkavca spozorovať viac než len obyčajnú zvedavosť. Pre civilizácie prekračujúce hranice slnečných sústav by vytvorenie umelého slediča, na nerozoznanie podobného pozemským stvoreniam, predstavovalo zábavku hodnú školáka. "Atreyu ?" Zašepkal Tim v nádeji, že ten kto havrana vyslal môže jeho slová zachytiť. Ignorujúc nevypočutú prosbu, vták ostal bez hnutia. Snáď náhoda chcela, že práve v tej chvíli mobilný telefón cinkol a do krajnosti napätým chlapcom to heglo. Umelohmotný ston naplnil krovinatú skrýšu nepríjemným zaprašťaním. V rovnakej chvíli, havran rozprestrel svoje krídla a v tichosti zmizol z dohľadu. Tim si vydýchol. Bol rád, že sa mýlil. Žiaden robot, iba obyčajný lietavec zablúdiaci tam kam nemal. "Asi si myslel, že mu niečo dám." Pozrúc na display drobného komunikátora, prístroj dokončil svoj reštart a tmavú obrazovku pokryli ikony nainštalovaných aplikácií. Ďalším pípnutím telefón oznámil doručenie správy. Tentoraz šlo o obrazový odkaz. Podľa času odoslania ju Atreyu nahral večer o ôsmej. Keď ju Tim po krátkom váhaní otvoril, uvidel bývalého priateľa ako v belavom overale identickom tomu, aký mal na sebe keď mu prvýkrát hovoril o existencii XCOM stojí v úzkej komore pred stenou rovnakého sfarbenia. Tváriac sa vážne, zomknuté pery bez úsmevu neveštili nič dobré. "Ahoj Tim. Prepáč mi ten včerajšok. Nemal som to spraviť. Bola to blbosť, za ktorú sa ti chcem ospravedlniť. Viem, čo si o mne myslíš, no môžem ťa uistiť, že to tak nie je. Nie som jedným z nich. Pravda je oveľa zložitejšia, no nemôžem ti ju povedať do mobilu, a preto sa musíme stretnúť. Už za tebou nebudem chodiť, no napíš mi kde a kedy sa stretneme. Budem tam, no musíš prísť sám. To čo ti chcem

povedať nesmie počuť nik iný, len ty. Tentoraz ti už poviem celú pravdu. Poznám ťa a viem, že to pochopíš." Po tejto vete Atreyu na chvíľu sklopil zrak. Či už to hral, alebo nie, jeho tvár vyjadrujúca pokánie pôsobila verne. "Naozaj som ťa nechcel klamať. Chcel som iba kámoša, ktorý by mi rozumel. Nechcem ťa stratiť. Si najlepší kámoš, akého som kedy mal a všetko čo som robil som robil iba pre teba. Nechcel som, aby to takto dopadlo. Daj mi šancu všetko ti vysvetliť a znova budeme kámoši. Navždy. Čau." Strohý pozdrav ukončil krátke video. Tim krčovito stlačil vypínač, držiak ho dovedy kým obrazovka nezhasla. Vedel, že pozretím správy spravil veľkú chybu. Obraz bývalého priateľa, jeho úprimne znejúce slová vyslovené pohnutým hlasom budú ešte dlhú dobu nahlodávať jeho rozhodnutie k boju. No takisto vedel, že im ani na chvíľku nesmie uveriť. Pochybnosti nepriateľa zaručujú úspech. Mimoszemšťania to takto robia od príchodu na Zem. Žiadne UFO, lietajúce koráby ani záhadné úkazy na oblohe - len atmosférické výboje, meteorologické balóny či kondenzačné stopy prúdových lietadiel. Únosy a chirurgické implantáty ? Kdeže ! Len prebujnená fantázia duševne nevyrovnaných jedincov. Pakty, spolky, tajné dohody ? Výmysly konšpirátorov, bludy paranoidných bláznov nad ktorými 'my normálni' mávneme rukou. Spochybníť, zosmiešniť, spraviť z faktov výmysly, to je stratégia okupantov z vesmíru. Takých ako je ten čo sa vydával za jeho priateľa. Tim zabalil do igelitky teraz už nepoužiteľný telefón a improvizovaný balíček zastrčil pod jednu z nôh stoličky, aby ho vietor neodfúkol. Rýchlym plazením prešiel na opačnú stranu stromovej bariéry a pod' ho do domu. Vybehnúc do detskej, zasadol za pracovný počítač. Snáď pátranie po pravej XCOM mu pomôže zabudnúť na Atreyu odkaz. "Atreyu, mimozemšťania, votrelci z vesmíru, mimozemská invázia, tajná základňa XCOM v Minneapolis, UFO vs XCOM, XCOM vs UFO, lietajúce taniere, tajomné kruhy v obilí, podzemné zariadenia, 3. stretnutie blízkeho druhu v Minnesote, 2. stretnutie blízkeho druhu v USA, 1. stretnutie vzdialeného druhu, súboj s mimozemskou pliahou, votrelec, votrelci, Plejády, tajné misie, muži v čiernom, ženy v bielom, nákaza ľudí mimozemskými baktériami, tajné domy mimozemšťanov, duchovia, návštevníci z kozmu, vláda USA a UFO, projekt Modrá kniha - Minneapolis, hviezdne vojny na Zemi." Ani dve hodiny snorenia virtuálnym priestorom nepriniesli želaný výsledok. Aj keď prehliadač stonal pod náporom viac než 50 stránok, ani jedna z nich neposkytla túžobne očakávané odpovede. Počítačové hry, bláznivé výplody náboženských fanatikov, odkazy na obchody s knihami, obskúrne časopisy s obsahom, ktorému by neuveril ani päťročný, stránky plné plavovlasých návštevníkov z kozmu s ich nablýskanými loďami (s nápadnými vylepšeniami vo Photoshope), konšpiračné weby s článkami o návrate Hitlera či objavení Elvise, morbidne videá údajných pitiev mimozemšťanov, kruhy v obilí, záblesky na oblohe, príšery z morí, temné domy v ktorých straší, vlkolaci, upíry i polonahé Amazonky čo predčierom dorazili z Alfa Centauri. Timovi z toho všetkého brnela hlava, náladu mal pod psa a prázdny žalúdok k tomu. Hlad ho kváril ako nikdy predtým, a doma nebolo nič do čoho by mohol zahryznúť. Teda niečo by sa snáď aj našlo, no predstava umoriť hlad slanými keksami z obývačky, ktoré mala mama pre nečakané návštevy strategicky prichystané v šuplíku pod televízorom sa mu nezaliečala. Čo ak otec nakazil aj tie ? Tenkou ihlou napustenou baktériami by to hravo zvládol. Držiak sa za brucho, v jednej chvíli si uvedomil, že buď niečo zje, alebo si začne trhať vlasy. Zbehnúc na prízemie, zamieril k skrinke pod televízorom. V najspodnejšom šuplíku našiel to čo hľadal. 2 balenia chipsov s octovou 'príchuťou', solené krekerky s dráždivou arómou čedarového syra a odpudivo vyzerajúce tyčinky plné zelenkastých bodiek tvorených údajne pravou domácou pažitkou. Pri pohľade na ne mu prišlo tak zle, že mal čo robiť, aby žalúdočné kyseliny, ktorými mal orgán

trávacej sústavy naplnený po okraj neprenikli hltanom až do úst. Voľba napokon padla na krekey. Zapáchajúc príšerne, vo vákuovom balení ako jediné poskytovali akú - takú nádej, že hrot ihly ochranný obal nenarušil. S balíčkom v ruke vybehol na poschodie, že bude pokračovať v pátraní, keď ho monitor privítal výstražným okienkom prekrývajúcim stred obrazovky. Tim s búšiacim srdcom pristúpil bližšie, v duchu si vybavujúc Atreyu zapnutie televízora zo včerajška. Našťastie, namiesto ďalšej hrozby počítač len vyhodil systémovú hlášku oznamujúcu nevyhnutnosť uzatvoriť bežiacu aplikáciu z dôvodu nedostatku pamäti. Vtipné okienko ponúkalo jediné tlačítko OK a Timovi tak neostalo nič iné iba naň klepnúť. Z 50 stránok plných hlúpostí razom neostal jediný bit. "Musím na to ináč." Pomyslel si, zahryznúc do presolenej obilniny. Štipľavá horkosť pikantného syra naplnila ústnu dutinu odpornou pachuťou a jazyk nepripravený na náhlu zmenu poživeň takmer odmietol. Otvoriac prehliadač, položil ruky na klávesnicu. Za minútu ho napadli dve desiatky kľúčových slov, no ani jedno také čo by predtým neskúšal. "UFO c." Nepresné klepnutie na medzeru vložilo prebytočné písmeno. Chcel ho vymazať, keď mu vyhľadávač na základe predchádzajúcich hľadání ponúkol zoznam najpravdepodobnejších možností. "UFO club Minneapolis." Hoci zo šestice možných odkaz svietil ako posledný, Tim naň klepol. Obrazovka prehliadača na chvíľku stmavla, keď dunivé bublanie doprevádzané kovovým škripaním a nepravidelnými impulzmi vo vysokom C naplnili detskú izbu neznesiteľným rámusom. Nesediac na stoličke, skončí na zemi. Reprodukory neuvážene zapnuté na maximum - hlúpy zvyk z čias keď hrával bojové hry mu privodili ľahší infarkt. Chmatnúc prírodný kábel, musel ho vytrhnúť silou. Multimediálny komponent zodpovedný za celý ten chaos v okamihu utíchol, a pulzujúce krivky virtuálneho osciloskopu zobrazujúce silu zvukového signálu neškodne pretínali monitor nič nehovoriacim vlnením. Držiac sa za hrud', mal čo robiť, aby nabral dych. "Záznam šifrovanej komunikácie medzi posádkou vesmírnej misie LTS-12 a neidentifikovaným objektom na nízkej obežnej dráhe zaznamenaný dňa 14.10.???0." Zvestoval siahodlhý nápis pod multimediálnym komponentom. Ako z ďalšieho textu vyplývalo, zvukovú stopu zachytil rádioamatér s prezývkou DragonBoy_82, aby ju pre potreby ďalšej analýzy poskytol UFO klubu Minneapolis. V siahodlhom článku na ktorý stránka odkazovala autor s nickom UFGuruDoom32 nahratý zvuk preložil Fourierovou transformáciou na niečo čo nazýval harmonické zložky signálu. Z množstva grafov a matematických vzorcov bol Tim jeleň, no nečitateľné zápisy vyššej matematiky dodávali textu punc profesionality. V krátkosti si preklikajúc ďalšie sekcie rozsiahlej stránky, okrem záplavy textov z klasických tém modernej ufológie ako sú lietajúce taniere, tajné dohody mimozemšťanov a vlád, Area 51, Nazca, jaštery z pekiel, USO, nechýbali ani početné obrázky, videá z pozorovaní UFO, záznamy svetelných úkazov na nočnej oblohe i zvukové súbory dokazujúce kontakty Pentagonu so Sivými. Niežeby niečo z toho bolo pre skúseného ufológa novinkou. A predsa, vidieť všetko pokope na profesionálne spracovanej stránke organizácie sídliacej len par míľ odtiaľto naň spravilo dojem. Odkaz s názvom Kontakty ho preniesol na prehľadne zobrazenú mapu so šípkami určujúcimi ako sa k sídlu UFO klubu dostať. Okrem názvu ulice a popisného čísla stránka ponúkala telefonický a emailový kontakt. "Zaznamenali ste lietajúci objekt či nevysvetliteľný úkaz, ktorého pôvod si nedokážete vysvetliť ? Našli ste tajuplný predmet, úlomok neznámej látky, alebo meteorit a chceli by ste zistiť s čím máte do činenia ? Stali ste sa svedkami 3. stretnutia blízkeho druhu a známi vám neveria ? Neváhajte ani na chvíľu a kontaktujte náš odborný tím ! Garantujeme vám vysokú profesionalitu, seriózny prístup a maximálnu diskretnosť. Kontaktuje nás na adrese unknown@ufoprofmn.com. My vás nesklameme !" Zošpúliac pery, Tim klesol do

operadla, meravo hľadiac na mailový kontakt. Ponuka zvýraznená červeným písmom znela lákavo, no skúsenosti s Atreyu velili k opatrnosti. Nebolo ťažké si predstaviť, že pod rúškom seriózneho ufologického klubu sa ukrýva tajný spolok skutočných mimozemšťanov, ktorého cieľom je vlákať do pasce naivných jedincov čo vedia priveľa. Sám by to lepšie nevymyslel. Navnadiť dôverčivých ľudí na organizáciu tváriacu sa sťaby ochrancovia ľudského druhu predstavovalo geniálne jednoduchý trik. Ako však overiť autenticitu tých čo s dokonalosťou nadradenej rasy dokážu imitovať ľudské bytosti ? Premýšľajúc nad možnými riešeniami, spomenul si na včerajší úspech s Atreyu. Aj zvýšené slovo plukovníka americkej armády stačilo, aby mimozemský súper zobral nohy na plecia. Tim nervózne buchol päťou po stole. Vlastná nerozhodnosť ho začínala zožierať. Teraz nie je čas na váhanie. Posunúc myšku doprava, chcel ťuknúť na email, keď neopatrnosť spôsobila, že namiesto linky so zavináčom kurzor poskočil nad mapu. Prehliadač na chvíľu zamrzol, aby o sekundu zobrazil trojrozmernú snímku okolia klubu. Ulica, kde sa mal nachádzať ležala vo východnej časti okraji mesta v bývalej robotníckej štvrti tvorenej nevysokými 2-3 podlažnými budovami v ktorých dnes sídlili menšie podniky a úrady. Podľa mapy, neďaleko od miesta stála univerzita veterinárneho lekárstva a južnejšie veľká priemyselná časť plná rozľahlých skladov, parkovísk a továrenských hál. Nebolo to miesto, kam by často zamieril, no blízkosť univerzity zároveň znamenala, že tam určite pôjde električka či autobus. Tim zvrtol obraz o 180 stupňov, na miesto kam orientačná šípka ukazovala. Posúvajúc kolečko elektronického hľadavca dopredu, červený bod označujúci cieľ cesty náhle zastavil, aby ďalším posunom mapa skočila o ulicu ďalej. Tim sa zamračil. Šípka na ceste kázala spraviť otočku dozadu k ???0 avenue. Keď vykonal to o čo ho program žiadal, obraz ulice zastrela séria neforemných pruhov a namiesto čistého záberu obedňajšej ulice počítač predstrel desivú koláž plnú zdeformovaných budov, stromov, áut i ľudí. Poskrúcané budovy kde steny a okná namiesto rešpektovania kolmíc nadobúdali organicky tekuté tvary, van na zvlnenej ceste vnorený až po dvere do asfaltu, vysoký ihličnan v predzáhradke v neanatomickom uhle skrútený k zemi a najdesivejšie zo všetkého - manželský pár tísnucci kočiariik za ktorým kráčala hrozivo vyzerajúca mátoha vysokého muža s pretiahnutými končatinami a tvárou tak zdeformovanou, že spodná čeľusť vystupujúca do strany pripomínala obrovitý zub. Tim si pretrel oči, v prvej chvíli si mysliac, že musí ísť o halucináciu. Vykonajúc krok dozadu, obraz sa opätovne narovnal a výjav ako z najhoršieho sna vystriedal bežný záber na celkom obyčajnú ulicu. Dokonca tu nechýbala ani rodinka s kočiariikom, aj keď po mutantovi čo im mal byť v päťách sa zľahla zem. Tim posunul mapu dopredu. Obraz znova poskočil a strohá hláška v pravom dolnom rohu oznámila neexistujúce údaje s odkazom na linku kde je chybu v mapových podkladoch možné nahlásiť. Skúsil vrátiť obraz na pôvodné miesto, ulicu i jej okolie prešiel niekoľkokrát, vyskúšal satelitné mapy alternatívneho poskytovateľa, no na zdeformovaný obraz viac nenarazil. Vrátiac sa na stránku ufologického klubu, premýšľal čo ďalej. Čoskoro bude obed, Atreyu tu môže byť každú chvíľu a všetko čo za doobedie objavil je jedna emailová adresa. Čo ak mu na mail nikto neodpovie, alebo ho rovno vysmejú ? Ak nepatria k XCOM, jeho príbehu len sotva uveria. Sám by mu neuveril, ak by nebol jeho hlavným aktérom. Hodiny na prízemí začali odbíjať dvanásť. "Do čerta aj s tým ! Ved' čo už môžem stratiť ?" Klepnúc na odkaz, Tim počkal kým mu prehliadač otvorí okienko pre napísanie novej správy. Podpísaný iba krstným menom, sformuloval krátky odkaz v ktorom spomenul svoj kontakt s mimozemšťanmi, obavy o život ako aj znalosť miesta, kde votrelci z vesmíru majú mať svoju základňu. Ako návnadu nezabudol spomenúť ochotu v prípade záujmu tajnú základňu členom klubu ukázať. V závere

emailu požiadal klub o pomoc, zdôrazniac, že nič z toho čo napísal si nevymyslel a myslí to vážne. Skôr než email odoslal, znova si ho prečítal a spokojný s jeho obsahom, klepol na ikonku Send. Program doručenie potvrdil prijatím potvrdzovacej správy. Teraz ostávalo už len čakať. Keďže Atreyu bude škola čoskoro končiť, znova povytáhoval svoje zbrane, ktoré včera v chvate hodil pod posteľ. S dýkou v jednej a baseballkou v druhej ruke vyzrel spoza záclony. Aj teraz počas obedňajšej pauzy chodník pred domom zival prázdnotou. Ako sa čas neúprosne blížil k jednej, nervozita ho pohlcovala čoraz viac. Aj napriek uisteniu vo video odkaze vedel, že Atreyu sem zavíta a ak plukovník Johnson nebude doma... Desivá predstava. Ticho v detskej narúšal len jeho zrýchlený dych. Zvierajúc ostrú dýku, rukoväť nasiaknutá potom kízala medzi prstami. Z ničoho nič, ako keď niekto za vaším chrbtom odpáli petardu, izbou zacvrlikal telefón. Vyskočiac na posteli, Tim kolenom vrazil do klimatizácie. Syknúc od bolesti, priskočil k prístroju na nočnom stolíku. Mama. Znova tie isté otázky ako mu je, ako sa cíti, či je všetko v poriadku. Trochu otravné, no Tim bol rád, že počuje jej hlas. To neustále ticho mu začínalo liezť na mozog, a preto len čo mama zložila, šľukol po ovládači televízora. Nemal v pláne ho pozerať. Chcel len počuť hovorené slovo, nech už je to čokoľvek. Zastaviac na spravodajskom kanáli zvuk stíšil na prijateľné minimum, upriamiac pozornosť na chodník pred domom. Mladý pár pred sebou tlačil kočiarič. Zavalitý muž s kozou briadkou kráčajúci vedľa útlej manželky zababušenej v norkovom kožuchu v ničom nepripomínali pár z trojrozsmernej mapy, a predsa pri spomienke na desivú deformáciu muža za nimi Timom striaslo. Je možné, aby kamera zachytila niečo čo na vlastné oči vidieť nemohol ? "Okuliare !" Obrátiac sa k modrej skrini, zmeravel. Darček od Atreyu, ktorým uvidel tajný komunikátor na jeho zápästí. Ako naň mohol zabudnúť ? Priskočiac k skrini, chvíľu trvalo kým v koncentrovanom neporiadku našiel to čo hľadal. Na pohľad bežné 'inteligentné okuliare' s kamerou, snímačom polohy a niekoľkými senzormi v sebe ukrývali ďaleko viac. Prístroj XCOM. Ak Atreyu v čase keď mu ich dával nebol premenený, znamenalo to, že v rukách drží jednu z mála vecí, ktorou môže existenciu tajnej spoločnosti dokázať, ba čo viac, ak okuliare naozaj fungujú, mohol by nimi odhaliť mimozemské artefakty, či dokonca uvidieť Atreyu dom v skutočnej podobe. Klepnutím po ráme Tim prebral prístroj k životu. V pravom hornom okraji uvidel presný čas s aktuálnou predpoveďou počasia, podľa ktorej malo byť celý deň sychravo a k večeru aj spfchnuť. Rozhliadnuc sa po izbe, pozrel na obrazovku televízora. Bežiaci text s najnovšími udalosťami vo svete splynul s údajmi na sklách prístroja. "Rozšírenie chrípkovej nákazy v Minneapolise uzatvorilo školy a úrady." Tim vypeštil oči, zložiac si okuliare z nosa. Krátku správu nahradili čísla akciových výnosov newyorskej burzy. Znova pozrúc okuliarmi, tie v tom boli nevinne. Informácie o nákaze bežali na rotujúcom páse a tak neostávalo nič iné len čakať. Prešli dve či tri minúty keď spodnú časť obrazovky znovu prešla informácia o chrípkovej epidémii v jeho rodnom meste. Stručný text neposkytoval dodatočné informácie o rozsahu a príčinách nákazy a Tim preto skúsil Internet. Kým Pioneer Press chrípku vôbec nespomenul, Star Tribune epidémii venoval dlhý článok z ktorého sa dozvedel, že sa jedná o chrípku typu B, ktorá sa za posledných 10 dní rozšírila v oblasti centrálnej Minnesoty a podľa úradu pre kontrolu a prevenciu šírenia chorôb včerajším dňom nadobudla epidemické rozmery. Článok spomínal nutnosť uzatvorenia viacerých škôl, vrátane jednej z fakúlt Minnesotskej univerzity i niekoľkých úradov. Podľa hovorca CDC, vydané opatrenia majú preventívny charakter a situácia je aj naďalej podrobne monitorovaná. Ďalšie kroky zatiaľ nie sú potrebné. Poznámka pod článkom uvádzala niekoľko rád ako sa pred nákazou chrániť vrátane vyhýbania sa verejným podujatiam, zvýšenia osobnej hygieny či

odporúčania používať papierové vreckovky. Preletiac článok ešte raz, Tim zavrtel hlavou. "10 dní ! Trvá to už 10 dní." Vrátiac sa v čase, dneškom uplynulo práve toľko od víkendu stráveného s Jenny v lese. Je možné, že by práve ona bola spúšťačom celej nákazy ? Tim si plesol po čele. Taká sprostosť mohla napadnúť len jemu. Ak aj patrí k ním, ani ona, ani Atreyu nákazu určite nespustili. Akcia takéhoto typu si vyžaduje siahodlhú prípravu. Niežeby ho toto konštatovanie upokojovalo, no predstava bývalého kamaráta čoby rádového mimozemšťana vyznievala ďaleko lepšie ako absurdná konšpirácia o Atreyu - lídrovi mimozemského výsadku. Otvoriac novú záložku, chcel o nákaze vyhľadať viac, keď drobné okienko vyrolujúce zo spodnej lišty oznámilo príchod novej správy. "Máte 1 neprečítanú správu. Chcete ju otvoriť ?" Zovrúc myš, Tim cítil ako mu horúčava stúpa do hlavy. Za pár sekúnd mu myslou preletel poltucet scenárov kto môže byť adresátom správy - od Atreyu, až po školský notifikačný systém. Privrúc viečka, klikol na tlačítko Yes. Skôr než počítač stihol text zobrazíť, dlaňou si prikryl tvár, aby cez roztvorené prsty zaregistroval len titulok. Tento zvláštny zvyk si Tim osvojil pred rokmi, keď spolu s nástupom do školy jeho emailovú adresu začali zaplňať nepríjemné odkazy plné neutešených správ. "RE: Kontakt s mimozemšťanmi." Nadpis prijatej správy mu vyrazil dych. Vyskočiac na nohy, vybehol do predsiene. Nečakal, že na svoj email dostane odpoveď. To, že dorazila ani nie 30 minút po jej odoslaní musel predýchať. Chodiac hore-dolu úzkou chodbou, márne skúšal skrotiť rozbúrenú myseľ. Čo ak mu napísali, aby ich s takými výmyslami neotravoval, alebo ho rovno odporučili k najbližšiemu psychiatrovi ? Ved' kto príčetný by uveril anonymovi tvrdiacemu, že má kontakt s mimozemšťanmi ? Príbehy, ktoré ešte pred pár rokmi hltal ako chutnú šľahačku - až dnes keď stál v epicentre jedného z nich pochopil prečo ich autorom nikto neveril. "Čo ak ma vysmiali, alebo mi napísali nech sa dám vyšetriť ?" Hľadiac do zeme, náhle zastavil. Krátka spomienka na mamin vystrašený hlas zo včerajška rozptýlila všetky jeho obavy. Stále s hlavou k zemi pristúpil k počítaču, aby v jedinom okamihu pozrel na monitor. "Dobrý deň. Sme radi, že ste kontaktovali náš tím. Informácie, ktoré ste opísali vo vašej správe nás zaujali, a preto navrhujeme spoločné stretnutie dnes o 16tej hodine v našej centrále na ????. Potvrďte emailom, alebo telefonicky na čísle ???? či vám navrhovaný čas vyhovuje. S pozdravom Rich Connor, hlavný výskumník, UFO klub Síruius C, Minneapolis." Nedlhý odkaz prinútil Tima klesnúť na stoličku. S rukami na hrudi, skúšal nabráť dych. Odpoveď čítal znova a znova, a stále tomu nedokázal uveriť. V jednej chvíli ho napadlo či ju neposlal Atreyu, no použité formulácie v ničom neprípomínali expriateľov štýl. Aj keď mail spomínal telefonický odkaz, Tim nechcel nič riskovať. Rozochvený hlas, koktanie a zmätené slová by mohli Richa odradiť. S trasúcimi dlaňami v stručnom odkaze odpísal, že na stretnutie určite príde a pre istotu zopakoval ulicu s číslom domu kde UFO klub sídli. Keď počítač oznámil doručenie odpovede, Tim hodnú chvíľu iba sedel, premýšľajúc nad tým čo práve vykonal. Začalo to ! Odštartoval najnebezpečnejšiu misiu svojho života. Nech to však už v ufologickom klube dnes dopadne ako chce, necúvne. Teraz už nie. Napätie s očakávaného stretnutia rýchlo pohltili starosti s prípravou. UFO klub sídlil na opačnom konci mesta a ak tam má dôjsť, musí príbytok opustiť bez toho, aby ho Atreyu uvidel. Nájsť najvhodnejšiu cestu, zobrať dôkazy potvrdzujúce jeho tvrdenia, pripraviť zbrane. Takmer dve hodiny popoludní, bol najvyšší čas začať. Aj keď do východnej časti mesta smerovali hneď 2 električkové a 3 autobusové linky, za miesto odchodu zvolil zastávku pri ????. Neďaleko preplneného obchodného centra bude vo väčšom bezpečí ako v málo frekventovanej uličke. Keďže električka mala konečnú na začiatku univerzitného areálu, od zastávky ostávalo dobrých 20 minút, kým dorazí na miesto. Na mapu v mobile sa po včerajšku spoliehať nedalo a tak ju pre istotu

vytlačil. Okrem plánu cesty nezabudol na Atreyu okuliare ako dôkaz kontaktu, mobilný telefón, ak by mama znovu volala, vodu, ktorú pre istotu načerpal z kúpeľne na poschodí, baterku obyčajnú (ak by sa zdržal), aj tú od Atreyu (ak by ho mimozemšťania prepadli), hodinky, čelovku, čiapku so šiltom, plášť proti dažďu a ťažké kanady, ak by došlo k najhoršiemu. Posledné čo ostávalo boli zbrane. Baseballová páka ani kuša s nábojmi neprichádzali do úvahy a Tim tak musel siahnúť po dýke. Pohodená na perine, špicaté ostrie pôsobilo odstrašujúco, no zároveň znemožňovalo ukryť nôž do vrecka. Potrebuje puzdro. S trojfarebným svetlometom v jednej a dýkou v druhej ruke, zbehol na prízemie. Odomknúc dvere garáže, zastal pred pracovným stolom plným haraburdia. Aby na puzdro dočiahol, musel si pomôcť vedľa stojacou stoličkou. Balansujúc na jednej nohe, puzdro z brašne na druhý pokus vylovil. Vsunúc doň dýku, ostrý nôž sklízol na samé dno. Spokojný so výsledkom, zoskočil zo stoličky, že vybehne do predsiene, keď podkíznuc na vlhkej dlážke praskol na zem. "Au !" Zjačal od bolesti. Náraz na kamennú podlahu bez koberca či linolea schytilo pravé koleno. Zatínajúc zuby, Tim rýchlou masážou skúšal zmierniť narastajúcu bolesť. Aj keď vlhkosť krvi pod nohavicami necítil, určite z toho bude parádna modrina. Pridržiavajúc sa stola, skúsil vstať, keď uvidel čosi zvláštne. Vlhká škvrna na dlážke tvorila dlhú stopu vinúcu sa od stola k vonkajším vrátam. Úzky pás, nie viac ako 4 palce široký tvorila jemná vrstva na dotyk lepkavej hmoty pripomínajúcej gél. Hustá tekutina nemala žiadnu farbu ani zápach. "Akoby nejaký sliz." Pomyslel si Tim a následná spomienka ho prinútila vytreštiť oči. Slizovitá príšera pred dvoch týždňov. Tú čo zlikvidoval baterkou, ktorú teraz zvieral v dlani. Odtiahnuc sa dozadu, krčovito zovrel svetlomet, namieriac ho na stále vlhkú stopu. Trojfarebné svetlo preniklo tmavou garážou. V ostrej žiare sliz nadobúdal belavý odtieň s drobnými kryštálkami na povrchu, ktoré trblietali. Tim skúšal prepínať medzi odtieňmi, no slizu to nijako neuškodilo. Žiaden dym ani sykot akého bol svedkom u mimozemského kraba. "Asi to reaguje len na živé veci." Pomyslel si a zrakom začal blúdiť po garáži, hľadajúc ďalšie stopy po slize. Opatrne nazrel pod pracovný stôl, pohľadom preletel strop i všetky steny, no s výnimkou úzkeho pásu k vrátam, nič ďalšie neobjavil. Jemný šelest spoza chrbta ho prinútil vykonať bleskurýchlu otočku. Svetlomet ožiaril sivú stenu plnú nasadaného prachu. Bolo to len auto z cesty pred domom, alebo niečo zlovestnejšie ? Uskočiac dozadu, hlavou nechcene vrazil do lampy. Zavesená na dlhej šnúre, otec ju používal keď pracoval za stolom. Kymácajúc sa zo strany na stranu, jej knísavý pohyb sprevádzalo odpudivé vŕzganie oceľovej skoby na stope. Aj keď lampa nesvietila ani nevrhala tieň, Tima sa začínala zmocňovať panika. Čo ak v garáži nie je sám ? Slizovitý krab pripomínajúci prísavný organizmus z Votrelca mohol byť ukrytý kdekoľvek. Ak baterka nefunguje, ostával mu iba nôž. Ak naň príšera skočí, nestihne ani vykriknúť, nieto sa brániť. Vykonajúc krok späť, oblúkové schodisko s necelým tuctom schodov bolo všetko čo k smrti vydeseného chlapca delilo od prítulnej predsiene. S dlaňou pritisnutou k perám Tim namieril svetlomet k tmavému schodisku. Nízka povala stúpajúca nahor poskytovala dostatok miesta, kam sa slizovitá príšera mohla ukryť. Pritisnúc dlaň pevne k ústam, Tim mohol iba dúfať, že táto improvizovaná maska by v prípade útoku netvorovi znemožnila zaniest' embryo do tela. Visutá lampa už zastavila a nepríjemný pazvuk vystriedalo mrazivé ticho. V jedinej chvíli Tim vyrazil vpred. Berúc schody po dvojiciach, na zvládnutie minischodiska postačovali štyri skoky. Šmyknúc poodchýleným otvorom, dvere do garáže s rachotom zaduneli. Tim pustil ťažkú baterku a opretý o drevenú prepážku, uzamkol zámok na dva západy. Očakávaná úľava však nenastala. Vstup do garáže ponechal pridlho otvorený. Príšera (ak existuje) mala dostatok času prekíznúť dnu.

Lapajúc po dychu, trojfarebnou baterkou zamieril na strop. Pri prvom stretnutí mimozemský netvor dokázal kolmou stenou vyliezť na prvé poschodie čo značí, že plazenie mu nerobí problém. Biela povala našťastie neniesla stopy po slize. Prieskum stien a koberca priniesol rovnaký výsledok. S maximálnou opatrnosťou nazrel pod stôl, nahliadol do škár medzi skriňami a za chladničku, lúčom svetla preveril úzku štrbinu pod stolíkom na televízor a nezabudol ani na prednú predsieň a schody. Nič. Nikde ani najmenší náznak lepkavého slizu. Hlboký výdych sprevádzalo dvojnásobne zadunenie starodávnych hodín. "Do čerta aj s tým !" Podľa časového rozvrhu do odchodu električky ostávalo 22 minút. Na zastávku je to minimálne štvrt'hodinka, ak nepôjde ???0 parkom. Zabudnúc na netvora, vybehol do izby. Okrem noža a baterky, zobral tablet a starý, nepoužívaný mobil, ak by smartphone v okolí klubu z nejakého dôvodu nefungoval. Ešte hrubá bunda, vetrovka a zimné topánky a môže vyraziť. Skôr než opustil relatívne bezpečie svojho príbytku, pohľadom z okna otcovej pracovne presondoval či pred domom naňho niekto nečaká. Na chodníku pred domom i na opačnej strane cesty bolo pusto, no na detailnejší prieskum neostal čas. Zamknúc bráničku, bolo 7 minút po druhej, keď vyrazil k ???0 zastávke. Aj keď do začiatku poobedňajšej špičky chýbala nejaká tá hodina, ulice sa pomaly začali zaplňovať autami. Ku križovatke na uliciach ???0 a ???0 dorazil vo chvíli keď semafor prepol na červenú čo znamenalo ďalšie zdržanie. Kým dobehol k vstupu do ???0 parku, do odchodu električky ostávalo necelých 10 desiat' minút. Ak to chce stihnúť, musí parkom. Od útleho detstva Tim vedel, že ???0 ako sa rozľahlý sad plný ihličnanov oficiálne nazýval je najlepšie sa vyhnúť. Ponurú zeleň s močariskom uprostred šero noci premieňalo v brloh pochybných živlov z celého okolia, od gangov mladých výrastkov až po priekupníkov drog či iného svinstva. Cez deň, najmä v lete, početné lavičky okupovali bezdomovci a kadejakí žobráci, ktorí neznalých návštevníkov parku nezabudli skasírovať o nejaký ten dolár. Tolko aspoň mamina verzia popisu parku, pred ktorého nástrahami syna nezabudla nikdy varovať, keď mal cestu okolo. Časová tieseň však nedávala na výber. Pridajúc do kroku, Tim prekročil zhrdzavenú bráničku zhrdzaveného plotu obklopujúceho sad. Hustý porast tvorený prevažne smrekmi a borovicami posunul slnečný deň do večerných hodín. Úzku cestičku bez asfaltu či spevňujúceho štrku nevlúdne počasie uplynulých dní pretvorilo v blatný chodník z ktorého drobné potôčiky smerujúce do neďalekej slatiny spravili svoje riečištie. Keď bol Tim menší, zopárkrát ju s otcom navštívili. Drevené lavičky vtedy ešte udržiavanej rekreačnej zóny prechádzali trvalo podmáčanou pôdou plnou drobných jazierok stojatej vody posiatej vysokými stebkami rašelin. Dnes vďaka narastajúcej urbanizácii z kedysi rozľahlého rašeliniska ostali len bezvýznamné zbytky, ktoré cestička obchádzala z východnej strany. Zrýchleným tempom prešiel polovicu parku, no napodiv nikoho nestretol. Iba početné plechovky od piva, kusy špinavého ošatenia, papierové obaly a plastové fľaše pripomínali blízkosť toho čo ľudia honosne nazývajú civilizáciou. Pohľad na hodinky hovoril, že do odchodu ostáva sedem minút. Ak nenastane nič neočakávané, mal by to stihnúť. Pridajúc do kroku, v diaľke už počul hukot áut. Ešte jedna zatáčka a bude von. Ostávajúce desiatky yardov Tim prebehol. Brána parku bola na dohľad, keď v jej strede uvidel robustnú postavu urasteného muža. S kapucňou na hlave mu nevidel do tváre, no podľa taktavej chôdze nebolo ťažké uhádnuť, že neznámy je pod vplyvom návykovej látky - najskôr alkoholu. Prudko pribrzdiac, Tim zamieril k pravej strane chodníka, v planej nádeji že opilca obíde. Zbytočne. Pozrúc na chlapca, kalný pohľad lesklých očí bol Timovi až pridobre známy. "Bob !" Ak v ???0 sade existuje niekto z koho nemusí mať strach, potom je to bezdomovec Bob. Statný muž na približujúceho chlapca meravovo civel, neprejavujúc najmenšiu emóciu. Z fľaše, ktorú zvieral v dlani už dobrá

polovica ubudla čo na Bobovom výzore bolo poznať. Pridržiavajúc sa hrdzavého plotu, mal čo robiť, aby nespadol. "Určite odo mňa bude chcieť dolár." Pomyslel si Tim, siahnuť do pravého vrecka kde mal peňaženku. Aj keď ho od bezdomovca stále delilo dobrých 10 yardov, pofukujúci vetrík aj na tú vzdialenosť privanul odporový opar alkoholu. Nadýchnuc sa ústami, Tim zadržal dych. Alkohol z duše nenávidel a z toho čo iní nazývali vôňou mu vždy obracalo žalúdok. Bol takmer pri ňom, keď Bob konečne zareagoval a dvihnúc pažu za ktorú by sa nemusel hanbiť ani účastník Mr. Olympia, ukázal na chlapca. Tim vytasil pripravený dolár, že ho bezdomovcovi podá, keď mu ťažká dlaň pristála na pleci. Nečakaný náraz ho takmer zložil k zemi. Aromatický odor etanolu bol na nevydržanie, no Tim nenašiel odvahu cúvnuť. V nepríčetnom pohľade muža bez domova sa blyskla nová iskierka. "Oni... Oni po nás idú." Zajachtal s námahou, namieriac fľašu lacného vína do diaľky. "Vid... Vidíš ich ? Len sa dobre pozri. Tam ! Tam sa dívaj !" Narastajúca bolesť v ramene prinútila chlapca poslúchnuť. Fľaša premenená v symbolické ukazovátka smerovala do tisovej húštiny. "Vidíš to chlapče ? Vidíš ich ?" "Nie pane. Čo by som mal vidieť ?" Zapišťal Tim, márne si siliac zrak nad neutržiavanou krovinou. "To oni. Oni nás pozor... Pozorujú. Všetkých nás vidia. Aj mňa. Aj teba. Mys... Myslíš si, že o tebe nevedia, no vedia. Vedia o všetkom." Ako to Bob povedal, hodil do seba ďalší dúšok červenkastého moku a pod ťarchou narastajúcej tiaže klesol na múrik hrdzavého plotu. "Kto ?" Zachrčal Tim nedečkavo. "Kto sú to tí čo nás sledujú ? Ja nič nevidím, iba krík." "Krík ?" Zakašľal Bob rozjareným hlasom. "Neukazujem na krík, ty hlúpe decko. Ukazujem na juh ! Tam sú. Odtiaľ prichádzajú, aby nás... Aby nás mohli ovládať." "Kto ? O kom to hovoríte ?" "O kom ?" Bob si znova odpil. "???ORG. Tak sa volajú, hajzli ! A sú všade." Tretí dúšok alkoholu znamenal vyslobodenie z bolestivého zovretia. Tlačený časom, Tim začal spätkovať. "Kam ideš ? Nechod preč ! Im aj tak neujdeš. Nikto im neujde. Vedia o vás ! Vedia o každom jednom, lebo oni sú všade. Úplne všade. Hajzli !" Zbytok nadávky už Tim nezachytil. Upaľujúc čo mu sily stačili, zamieril k neďalekej zastávke, ani sám netušiac či ho viac ženie stratený čas, alebo obsah nezrozumiteľného bľabotania starého muža. "???ORG." Slovo tak atypické a predsa známe. Atreyu ! Bol to on kto ho pri opisovaní XCOM opakovane spomenul. Timovi ani vtedy neušlo, že na jeho otázky o ???ORG Atreyu nikdy neodvetil, zahovárajúc to omylom. Teraz sa rovnakého 'omylu' dopustil Bob. Náhoda či omyl neprichádzali do úvahy. Bob to meno vyslovil celkom zreteľne, akoby hovoril o niečom dôverne známom. "Žeby aj on bol jednou z ich obetí ?" Tim nevedel, a na premýšľanie neostal čas. Zastaviac na úzkom nástupišti, električku stihol akurát včas. Naskočiac do zadného vozňa, vyčerpaný klesol na zadné sedadlo. Stále zápasiac s kyslíkovým deficitom, myšlienkami sa vrátil k podivnému stretnutiu v parku. Po tom čo počul už neexistovala žiadna pochybnosť. Starý bezdomovec nie je bezvýznamným opilcom - ožranom ako o ňom vravievali susedia. Vie toho viac. Ďaleko viac než si ktokoľvek myslí. Čo ak je jeden z nich ? Bývalý člen XCOM, ktorého mimozemšťania uniesli a spravili z neho toto ? Opilca, bezvýznamnú nulu, ktorému aj keby hovoril pravdu, nikto neuverí. Tim si pretrel zrak. Začínalo toho byť naňho priveľa. Atreyu, Bob, XCOM, pokazené potraviny, sliz v garáži a teraz ???ORG. Nerozumel tomu. Nerozumel ničomu. Ak je Atreyu mimozemským agentom, prečo je stále nažive ? Objavil ich tajomstvo, videl to čo vidieť nemal, a predsa ho nezmránil. To nedávalo zmysel. To, že on aj Bob žijú znamenalo, že obaja musia mať niečo spoločné. Ale čo ? Pritisnúc viečka, tvár starého bezdomovca splynula s raňajším pohľadom do zrkadla. Šialenstvo ! Presne o to im ide ! Spraviť z každého kto by ich mohol ohroziť nepríčetného blázna, ktorému nikto neuverí. To čo spravili Bobovi chcú teraz spraviť aj s ním. Otec už o ňom pochybuje a mama tiež.

Tim preglgol. Zrazu do seba veci začínali zapadať. Ešte jeden dva výstupy aký predviedol v nedeľu a skončí v nežnej opatere doktora Dragulu. Ako však tomu zabrániť? Dlhá cesta trmácajúcim sa vozňom mu poskytla dostatok času na premýšľanie. Čo ak to čo videl u Atreyu nebolo dielom náhody, ale dobre premysleným plánom s cieľom pripraviť ho o rozum? Spraviť z neho pacienta na klinike, kde bez možnosti úteku bude plne v ich moci. Aj keď pri technickej vyspelosti mimozemšťanov existovali aj jednoduchšie možnosti ako ho dostať, svojim primitívnym ľudským mozgom nemusel ich motivácii plne rozumieť a skutky, ktoré mu nedávali zmysel mohli v cudzokrajnej logike nadobúdať odlišný význam. Bob. S ním to začalo a s ním to aj skončí. Musí s ním hovoriť, zistiť všetko čo vie. On je kľúčom k všetkému, kľúčom, ktorý mal celý čas pred sebou. Zajtra ho vyhladá, aj keby mal riskovať stretnutie s Atreyu. Ak vyrazí skoro ráno, snáď ho nájde triezveho. Povie mu o všetkom čo u Atreyu zažil a ak je jednou z obetí... Mrazivé zovretie zápastia prerušilo tok myšlienok. Ako vydurený z hlbokého spánku, Tim sa prudko strhol, civejúc na príčinu nečakaného vyrušenia. Osoba ženského rodu musela mať minimálne 80. Vekom zošúverená tvár, hrubé okuliare z kosteného rámu a sivé, divoko rozčuchané vlasy akosi nepasovali k silnému zovretiu, ktorým neznáma zvierala jeho dlaň. So špicatými nechtami na konci, dlhé, chlad vydávajúce prsty sťa chápadlá obrej sépie obohnali chlapcovu ruku a Tim podvedome cítil, že prvý pokus vymaniť sa zo zovretia skončí rozmliaždením jeho končatiny. Meravo hľadiac na starenu, ani nepípol. Pochopil, že je v pasci. Ak je jednou z nich, odpor nemá zmysel. Jeho prebujnela fantázia za záhybmi rozorvaných perí spozorovala špicatý jazyk ako si pomedzi ostré zuby razí cestu von. Rastúc do dĺžky, mäsovitý orgán nadobúdala rúrkovitý charakter. Zakončený dutou prísavkou obsypanou ihlovitými ostňami pripomínal ústa obrej pijavice. Očné bulvy vypadli z hlavy a tenkými vlásočnicami prichytené k očným dieram krúžili v priestore ako monitorovacie oká robotov zo starých sci-fi filmov. Tvár pokrytú mokvajúcimi pupeňmi neprirodzene natiahlo a spodná sánka klesnúc k hrudi zhyzdila ústny otvor v odporivú tlamu desivého mutanta. Ako výhonky popínavých rastlín, z hornej končatiny vyrašili kožovité výrastky obopínajúce chlapcovo zápastia čoraz mocnejšie. Prsty zakončené drápami sa zarezávali do kože a v nafukujúcom bruchu rástlo čosi hrozivé. Strpnutý hrôzou, Tim nedokázal vzdorovať. Odovzdaný osudu, čakal na bolestivý koniec, keď ho nečakané zaškrípanie brzd vrátilo do reality. "Zastávka ???0." Oznamil príjemný ženský hlas v reproduktore a zadné dvere koľajového vozidla vpustili dnu závan mrazivého vetra. Do električky vstúpila päť mladých ľudí. Podľa výzoru šlo o študentov ???0 univerzity kde mal spoj konečnú. Ich prítomnosť prinútila ženu s pichľavým pohľadom uvoľniť im miesto a zovretie na Timovo prekvapenie pominulo. Obrátiac sa chrbtom, starena zamierila na opačnú stranu vozňa, k voľnému sedadlu. Odtiahnuc ruku, Tim pozrel na zápastia. Žiadne stopy po zárezoch, ani zdurená koža na miestach, kde chápadlá mali obopínať dlaň. Zasa len jedna z jeho bláznivých fantázií. Aj napriek úľave, Tim neprestal ženu sledovať a ako sa počet zastávok chýlil k jednocifernému číslu, znova ho začínala opantávať obava. Čo ak s ním mimozemšťanka ešte neskončila a len prítomnosť ďalších jedincov ľudského druhu jej zabránila v dokonaní útoku? Ak by mohol, okamžite vystúpi. To by však znamenalo, že na stretnutie príde neskoro. Je to ako naschvál. Keď električka vstúpila do ???0 tunela, vozeň nevybavený automatickým osvetlením na okamih pohltila tma. Hoci šero netrvalo dlho, keď pominulo, starena bola opäť na nohách a stojac pri dverách, čakala kým električka nezastaví. Drobný batôžtek nedbalo prehodený cez plece pri jej vysokom veku pôsobil trochu nepatrične. Akoby maska neznámej ukrývala kohosi či čosi celkom iné. Električka konečne začala brzdiť. Už

stáli, keď pozrúc za seba, starena prebodla ohromeného chlapca mrazivým pohľadom. Tyrkysovo modré oči blčali ako majáky v tme. Tim cúvol, aj keď nebolo kam. Prišpendlený ako motýľ, pripadalo mu celú večnosť kým zbehnúc schodami vysokopodlažného vozidla, neznáma vystúpila von. Dvere sa už zatvárali, keď si všimol čosi zvláštne. Veľkú čiernu machuľu uprostred hrude podobnú tej akú videl už mnohokrát predtým. Bol to iba ďalší výplod jeho mysle, alebo skutočnosť? Tim nevedel, no bol rád, že si tým nemusí lámať hlavu. Do cieľa ostávali štyri zastávky čo znamenalo, že pokiaľ potenciálna mimozemšťanka netrénuje šprint, nedoženie ho. Čoskoro sa po ľavej strane začala vynárať historická budova univerzity. S tradičným stíporadím na priečelí pripomínala antické stavby aké videl na hodinách dejepisu. Keď električka oznámila konečnú, Tim sa ocitol uprostred univerzitného kempu. Aj teraz v zime, dokonale udržiavané okolie silne kontrastovalo s neďalekou priemyselnou zónou. Podľa mapy mal zamieriť na východ. Netrvalo dlho a vynovené budovy jednej z najväčších univerzít v krajine nahradilo ponurejšie prostredie. Kamenné budovy z prvej polovice 20. storočia vystriedali nízko podlažné sklady, široké parkoviská plné opustených kamiónov, sídla úradov, kde čo je deň dlhý nik nezavíta a cesty - aj teraz pred zimou plné dier a fľakov od narýchlo naliateho asfaltu. Aj keď široké ulice brázdilo množstvo áut, minimum chodcov znásobovalo pocit samoty. Postupujúc podľa GPSka v mobile, už to, že fungoval bolo dobrým znamením. Podľa navigácie by k UFO klubu doraziť za necelých 15 minút čo znamenalo viac než štvrťhodinovú rezervu oproti dohodnutému termínu. Aj napriek náskoku, pridal do kroku. Túto časť mesta nepoznal a nevlúdna štvrť ho mohla kadečím prevapiť. Dobehnúc na ???0 ulicu kde mal klub sídliť, vďaka internetovému prieskumu okolie spoznal okamžite. Dlhá tehlová budova s nápisom ???0 na priečelí, stromoradie zakrslých ???0 na opačnej strane, pizzeria, obchod so šatstvom, autoopravovňa s dvojitou garážou, benzínová pumpa, nevysoký hotel, prízemná budova s vystatovačným nápisom ???0 banka. Znova skontroloval GPSko. Maximálna sila signálu zachytávaná z 12 družíc. Ako lokátor, ani mobil nevykazoval žiadne rušenie. Prebehnúc posledné stovky yardov v miernom pokluse, konečne ju zbadal. Na rozdiel od iných stavieb, budovu UFO klubu zdobilo 7 poschodí. Prísne účelová stavba obohnaná nevysokým plotom pripomínala viac sídlo úradu či banky než miesto ukrývajúce bojovníkov s mimozemskou pliahou. No zdanie mohlo klamať, ako sa o tom mal možnosť presvedčiť už X-krát. Budova mala tri vchody. Prvý viedol do detského centra čo predstavovalo honosnejšie pomenovanie pre materskú školu. Priestrannými oknami v prázdnej sále žiadne deti nevidel, no jednoduché vysvetlenie ponúkala pokročilá hodina. Na dverách druhého vchodu visela ceduľka s nenápadným nápisom ???0 Condo pod ktorým stál odkaz na webovú stránku realitnej kancelárie ponúkajúcej voľné byty. Najskôr nešli veľmi na odbyt, lebo pri pokuse potiahnuť kľučkou zámok protestne zastonal. Skúsil teda tretí vstup. Rozžiarená tvár otca a mamy s párikom šťastných detí poskakujúcich v tráve, lúka trblietajúca sa v záplave majestátneho Slnka, ovce spásajúce trávu, zurčiaci potôčik, rozkvitnuté sedmokrásy, blankytná obloha bez jediného obláčika a nad tým všetkým majestátny kríž nasledovaný zástupmi blažene sa tváriacich ľudí zoradených v jednom šíku. Tim žiarivý nápis nad rajskou scenériou ani nemusel prečítať, aby pochopil, ktorá bije. Ďalšia z nespočetného radu cirkevných organizácií. Podľa informácii z letáku, súbor trojposchodových domov v susedstve patril práve jej. "Žeby krytie?" Pomyslel si, opatrne nakuknúť dovnútra. V neveľkej kancelárii sedela dvojica žien v strednom veku. Zamestnané prácou za počítačom, zvedavca nazerajúceho im cez okno vôbec nezaregistrovali. Postery po stenách kombinované s citátmi zo Svätého písma a výrokmi svätcov nenechávali Tima na pochybách komu

kancelária patrí. Provokovať vypytovaním sa na ufologický klub by bolo stratou času. Radšej dom znova obišiel, skúsiac to aj vzadu či vchod nebude tam. Okrem nepekných plechových dverí na východnej strane však nič ďalšie neobjavil a tak skúsil tie. Nepříjemné škripanie sprevádzajúce ich otváranie naháňalo zimomriavky. Vstúpiac dnu, ocitol sa v úzkej tmavej chodbe bez osvetlenia pripomínajúcej špinavý podchod. Na opačnej strane stáli ďalšie dvere, ktorými dnu prenikali pásiky svetla. Keď ich otvoril, privítalo ho nevelké átrium. Neupravené, z časti opadané steny silne kontrastovali s vynoveným priečelím. Vďaka výške okolitých stien, do miest kde stál dopadalo minimum svetla. Pavlačové poschodia prepájala séria točitých schodov, kde najspodnejšie smerovalo na prízemie. Tim vykročil tým smerom, keď si všimol drobnej tabuľky priviazanej zhrdzaveným drôtom o rovnako zhrdzavené zábradlie. "UFO klub ????. 3. poschodie, číslo dverí 315. Upozornenie. Nahlasujte sa v kancelárii 201." Vybehnúc na 2. poschodie, chvíľu trvalo kým dvere číslo 201 objavil. Okrem čísla, žiaden nápis ani obyčajný štítok neoznamoval kto dnu sídli. Podľa hodínok do stretnutia ostávalo dobrých 12 minút. Skúsil zaklopať. "Je otvorené." Zahundral mužský hlas z opačnej strany. Hlbokým nádychom si dodajúc odvahy, Tim vstúpil dnu. V skromne zariadenej kancelárii s ťažkým dubovým stolom stonajúcim pod hĺbou kníh a časopisov sedel starý, asi 70 ročný muž. S hrubými okuliarmi na nose, v ústach špúlil prastarú fajku akú dnes okrem hercov imitujúcich Sherlocka Holmesa nikto nepoužíva. Veľký orlí nos, husté fúzy, vysoké čelo a prísny pohľad dodávali mužovi na vážnosti. Oblečený v zimnom svetri, v miestnosti sa okrem elektrického ohrievača nekúrilo. Narovnajúc si okuliare, starý muž prísne pozrel na príselca. "Kto si a čo tu chceš ?" "Vy... Vy ste Rich ?" Zajachtal Tim namiesto odpovede. Potiahnuc z fajky, belavý dym opustiaci starcove pery vytvaroval takmer dokonalú kružnicu. "Teba doma neučili slušnému správaniu ? Nevieš, že sa máš najprv predstaviť, ak niečo chceš ?" "Ehm. Prepáčte pane. Volám sa Tim, teda vlastne Timothy Anderson. Prišiel som na stretnutie s Richom. Bol som s ním dohodnutý na štvrtú. Mal som za ním prísť do klubu, no neviem či som tu správne. Dolu som videl nápis, že treba ísť do kancelárie 201." "Kancelárie ?" Riekol muž posmešne, baľnúc si z fajky. "Toto nie je žiadna kancelária chlapče a ja nie som Rich. Volám sa Connors - pre teba pán Connors a som tu správcom, údržbárom a toho času, ako vidíš, aj vrátnikom." Muž si do tretice potiahol a vyklepúc z fajky prepálený tabak, vložil ju do popolníka. "Takže ty chceš za Richom ?" "Áno pane. Vy ho poznáte ?" "Samozrejme, že ho poznám. Jeho aj ten jeho prekliaty klub na treťom. Čo mu chceš ? Aj ty si jeden z nich ?" Tim preglgol. Otázka ho vydesila. "Ak... Ako to myslíte ?" "No predsa ten jeho klub. Aj ty patíš k tým cvokom čo hľadajú mimozemšťanov ?" "Nie. Ja sa s ním iba potrebujem stretnúť. Napísal mi mail, že mám prísť." "Ja viem, ja viem." Zahundral starec otrávene. "Už mi volal, že niekto príde. Myslel som si, že to bude ďalší z tých jeho šibnutých kamarátov. Nepovedal, že príde chlapec." Tim si uvedomil, že muž má pravdu. Richovi o sebe v maili nenapísal. Akiste bude očakávať dospelého. Ak zistí, že za ním prišiel 12 ročný zasran, bohvie ako zareaguje. Teraz však už nemohol cúvnuť. "Ja... Ja sa s ním potrebujem hovoriť. Je to veľmi dôležité. Príde sem ?" "Áno príde. Ale až neskôr. Hovoril, že ťa mám usadiť v tej ich klubovni." Oprúc sa o stôl, muž s námahou vstal a zamieriac k skrinke s klasickými kľúčmi, jeden z nich vytiahol. "Keby si aspoň po tie svoje návštevy chodil sám. Stále mu to musím otvárať, akoby som bol nejaký vrátnik." Ako to Connors povedal, naznačil Timovi, aby ho nasledoval. Na 3. poschodí, v rohu zastrčená kancelária, zvonku v ničom nenaznačovala, že by dnu sídlila základňa mimozemského odporu. Ošúpané dvere z ktorých opadával lak, špinavá pavlač, kde už týždne nikto neupratal a trojica plechoviek od piva

pohodených v kúte nebudili veľkolepý dojem. Starému správcovi chvíľu trvalo kým zadretý zámok odomkol a otvoriac dvere, vstúpil do tmavej miestnosti. Prekračujúc prach, nechcene šliapol na ďalšiu z plechoviek. Zvuk lámajúceho kovu v kombinácii s tmou a Timovou fantáziou spôsobili, že vydesený chlapec takmer vyliezol na najbližšiu stenu. "Do čerta aj s tým bordelom." Zakľal Connors, odkopnúc plechovku do diaľky. Siahnuť k stene, nevelkú predsieň ožiarila drobná lampička ledabolo zavesená na drôte trčiacom zo stropu. Lúče svetla odhalili to čo milosrdná temnota skrývala. Plechovky piva, kartóny s prázdnyimi fľaškami sýtených nápojov, obaly od chipsov i sladkých pochutín, krabice po skonsumovaných pizzách aj kelímky z neďalekej ázijskej reštaurácie plné hniúcich zbytkov. Nechýbali tu ani prepravky so starými novinami, časopismi, vytlačené stránky z webov, skrinky so soškami mimozemšťanov, obrazy hviezd i zaprášené fotografie lietajúcich tanierov, voľne pohodené v policiach. Skrátka, neporiadok ako po útoku flotily mimoriadne bordelárskych mimozemšťanov. Z nevelkej predsieni do susednej miestnosti viedli ošarpané, pevne uzamknuté dvere. "Bože, to tu ale vyzerá." Povzdychol si Connors, odkopnúc jednu z plastových fliaš medzi hľbu nahádzaných papierov. "Čudujem sa, že tu nie sú potkany. Keby to smetie aspoň vyniesli. Prasiatá. Ale ja im dám ! Nahlásim ich majiteľovi, nech ich konečne vyhodí. Takýto bordel tu nestrpím !" "A keby som to upratal ja ?" Ponúkol sa Tim ochotne. "Vynesiem to von. Len neviem kde je kôš." Údržbár si chlapca nevrlo premeral. "V žiadnom prípade ! Ty si ten bordel nespravil. Nech si to uprace Rich s tými svojimi kamarátmi čo tu predvčera oslavovali." "Oslavovali ? A čo ?" "A odkiaľ to mám vedieť ? Ja na tie ich bláznivé stretnutia nechodím. Boli tu až do noci a takto to dopadlo." Znechutene ohrnúc nosom, Connors posunul tanierik s nedopitou kávou z okraja stola kde sa držal iba vďaka novinovému zvitku na šálke. "Nechceš na Richa počkať radšej vonku ?" "Nie pane. Veď o chvíľu má prísť." "O chvíľu ?" Údržbár si neodpustil úškrn. "Boh vie kedy on príde a či vôbec príde. Ale... Ak už tu máš byť, radšej ťa posadím do tej ich kancelárie. Tam sú aspoň stoličky." Ako to Connors povedal, zamieril k ošarpaným dverám a po krátkom pátraní vo zväzku kľúčov našiel ten pravý. Priestorná sála kam vkročili Timovi vyrazila dych. Pripadal si akoby prechodom cez dvere vstúpil do inej dimenzie. Veľkej konferenčnej miestnosti s modrým kobercom dominoval široký stôl. Na rozdiel od toho v predsieni, tento obťažovalo množstvo spisového materiálu, brožúrky ufologických časopisov ležali vedľa objemných kníh uznávaných fyzikov či astronómov, hľby vytlačených papierov plných grafov a rukou písaného textu dopĺňali tabuľky z meraní, zložité prepočty a fotografie z miest, kde prebiehali pozorovania. Kontrastné snímky zobrazujúce kopovitú oblačnosť s trajektóriami zaznačenými fixkami, meteorologické snímky, satelitné mapy s číslami a značkami, prefotené stránky kníh s podčiarknutým textom i trojrozmernými obrázkami podivných symbolov dodávali centrálnej miestnosti klubu punc vedeckého pracoviska. V zadnej časti stál laboratórny stôl, kde popri skúmavkách, mikroskopoch, dvojici osciloskopov a ručných vysielacích spočívali ďalekohľady, prístroje na nočné videnie, výkonné svetlomety ba dokonca dozimeter či infračervená kamera. Steny priestrannej zasadačky pokrývali abstraktné obrazy plné farebných škvŕn a machuľ. Niektoré popretkávané hustými sieťami rozvetvených siločiar kopírujúcich magnetické polia divoko sfarbených planét, iné zas zobrazujú nejasné, často neforemné postavy bez tváre či iných charakteristík typických pre humanoidov. Obrovské plátno zahaľujúce prednú stenu bolo sčasti zvinuté, no výkonný projektor visiaci zo stropu dával tušiť, že práve naň členovia klubu premietajú najnovšie úlovky z ťaženia proti mimozemšťanom. Vedľa plátna visel ďalší obraz. Pochmúrnejší ako všetky ostatné, znázorňoval chlapca približne v Timovom veku. S hrivou rozčuchanou do strán,

súmernej tvári nie nepodobnej Atreyu dominovali modrasté zrenice. Ich temer tyrkysové sfarbenie ostro kontrastovalo s chladnými odtieňmi sivastej pokožky. Z krvavočervených pier nebolo ťažké odčítať zlovestný, temer démonický úšľabok. Zo všetkého najviac však Tima upútala jeho hrud'. Rozhalená, bez trička či košele, jej stred pokrývalo niečo čo až priveľmi dobre poznal. Zlovestne čierna, neprehliadnuteľná škvrna. Rovnaká akú pred hodinou videl na hrudi starej ženy v električke. To nemohla byť náhoda. Ako v tranze, vykročil dopredu. Hypnotizovaný bodavým pohľadom chlapca z obrazu, nedokázal z neho sňať zrak. "Hej ty ?" Zvolal údržbár chrapľavým hlasom. "Ostaneš tu, alebo ho počkáš von ?" Fascinovaný pohľadom na portrét, Tim zavrtil hlavou. "To malo byť áno, alebo nie ?" "Áno. Teda vlastne nie. Ehm, vlastne áno, ostanem tu !" "Och, s vami je ale reč." Povzdychol si Connors zamieriac k dverám. "Keby prišiel Rich, povedz mu, že som ťa sem pustil ja. A nieže tu niečo vystrojíš. Sú tu drahé veci, tak sa ničoho nedotýkaj. Niekde si sadni a počkaj kým príde. A nech ťa ani napadne kradnúť. Pred domom sú kamery a policajti sedia hneď vedľa." "Ja nie som zlodej." Odvetil Tim bez výčitky. "To dúfam." Zavrčal údržbár a vstúpiac do predsiene, zabuchol za sebou dvere. Našťastie ich nechal odomknuté čo Tim hneď aj overil. Až teraz keď bol sám mu dokvaplo, akú chybu spravil, keď nasledujúc neznámeho, vstúpil s ním do uzatvorenej miestnosti. Ak by Connors patril k jedným z nich, stačilo ho v klube uzamknúť a bude v pasci. Nateraz mal šťastie. Rýchlo zabudnúc na uhundraného údržbára, vrátil sa späť k obrazu. Aj keď chlapec na portréte mal kratšie vlasy a nevyšportovanú postavu, podobnosť s bývalým priateľom nešlo poprieť. Nielen farba očí a pohľadná tvár, ale najmä prenikavý pohľad mu pripomenul výlet k vyhladkovej veži. To, že ho uvidel práve tu, muselo mať svoju príčinu. Žeby portrét znázorňoval jeden z úlokov protimimozemských bojovníkov ? Možno je Atreyu klonom. Jediná forma predstavujúca milióny jedincov. Až sem Rich príde, musí sa ho na to opýtať. Portrét záhadného chlapca však nepredstavoval jedinú zaujímavosť. Uvedomiac si unikátnu príležitosť samoty, podišiel k stolu a začal sa prehrabávať stohmi papierov. Vytlačené grafy a tabuľky striedali výstrižky z novín a vedeckých časopisov. Tim zobral jeden z nich. "Záhadné monštrá na Minneapolskom cintoríne." Hlásal nadpis novinového článku. Napísaný na piatich stranách, opisoval výpoveď nemenovanej návštevníčky starého, dnes už nepoužívaného cintorína na 0000 ulici v okrajovej štvrti mesta. Podľa svedectva 72 ročnej A.C., pravidelnej návštevníčky cintorína, zhruba pred pol rokom žena v jeho okolí prvýkrát zaznamenala podivuhodné udalosti, ktoré si nedokázala vysvetliť. Viaceré hroby v najstaršej časti cintorína našla pováňané a rozbité, aby po týždni boli znova vcelku, bez náznaku najmenšieho poškodenia. Na náhrobných kameňoch v okolí krypty rodu 0000 spozorovala farebné škvrny a nevysvetliteľné obrazce, ktoré ani pri opakovanej snahe a použití všemožných roztokov nešlo z kameniva ničím odstrániť. Jedno ráno po dlhom letnom ležaku v pôde medzi hrobmi A.C. objavila zvláštne šľapaje, akoby tam v noci niekto behal bosý. Drobné stopy majúce tvar ľudských šľapají boli tak mrňavé, že ich muselo spraviť dieťa čo je však vylúčené, keďže v okolí cintorína žiadne deti nežijú. Aby toho nebolo málo, pred mesiacom keď prechádzala okolo zadnej brány, A.C. začula zvláštne zvuky pripomínajúce praskanie zeme ako pri zemetrasení a nasledujúcu noc z okna svojho domu na juhovýchodnom cípe cintorína uvidela zvláštne svetelné obrazce vytvárajúce na oblohe geometrické obrazy, ktoré po chvíli zmizli medzi hrobmi. No najšokujúcejšia udalosť sa A.C. stala pred dvoma týždňami, keď pri poslednej návšteve cintorína na vlastné oči uvidela monštrum. Vyziabnutú, viac než sedem stôp vysokú postavu humanoidného tvaru spozorovala pri čistení jedného z hrobov. Keďže zrak A.C. neslúži najlepšie, v prvej chvíli si myslela, že ide o tieň

vysokého stromu rastúceho v strede cintorína. Keď však 'tieň' pristúpil bližšie, pochopila, že je zle a tak ako jej to len jej boľavé nohy umožňovali, zamierila k východu. Nanešťastie netvor bol rýchlejší. V márnej snahe mu uniknúť, zakopla o jeden z náhrobkov a spadla na zem. Na chvíľu sa jej zahmlilo pred očami a aj keď si tým A.C. nebola istá, je možné, že na čas stratila vedomie. Keď sa prebrala, ucítila ako za ňou niekto stojí. Nevidela mu do tváre, no podľa dĺžky tieňa, neznámy musel byť mimoriadne vysoký. Stará pani roky odkázaná na pomoc kardiostimulátora nenašla odvahu pozrieť monštru do tváre. K smrti vydesená, náhle pocítila ako celé jej telo ochromila zvláštna sila. Všetka bolesť ustrnula a A.C. si uvedomila, že sa vnáša. Vťahovaná neznámou energiou, uvidela ako sa zem pod jej nohami vzdáľuje, až ju čoskoro pohltili letiace mračná. Intergalaktický teleportačný prístroj, ako ho A.C. opísala ju vtiahol do obrovitánskeho telesa diskovitého tvaru. V prvej chvíli si myslela, že pôjde o vesmírny koráb či orbitálnu stanicu, no spozorujúc žiarivú oblohu s dvojhviezdou a obrím mesiacom pochopila, že ide o cudziu planétu. V tej chvíli Tim prestal čítať. Viac vedieť nepotreboval. Ako správne predpokladal, dobre začínajúci príbeh so strašidelnou záplatkou rýchlo vystriedala tradičná zlátanina o mimozemskom únose noblesných cudzincov, ktorým aj napriek faktu, že obývajú vzdialené planéty na opačnom konci vesmíru nie je osud ľudstva ľahostajný. Nasledoval podrobný opis vesmírneho spoločenstva, ktoré šľachetní mimozemšťania A.C. láskavo odhalili, podporený množstvom rajských obrázkov v pastelových farbách znázorňujúcich medzihviezdne flotily s množstvom lodí, nádherné svety plné zelene a vody a nechýbali ani urastení, vždy šťastní humanoidi s priblíženými úsmevmi na rozžiarených tvárach zdraviaci sa nevedno prečo - dvihnutou pravou. Článok uzatváralo siahodlhé posolstvo plné lásky, šťastia, porozumenia a výzvy na svetový mier, ktorého sa od vznešených mimozemšťanov A.C. dostalo. Tim si povzdychol. Nič nové, čo by nečítal aspoň 1000 krát. "Strašné hlúposti." Pomyslel si znechutene, presunúc sa na opačný koniec stola, kde ležali vytlačené papiere s množstvom grafov. Zložité výpočty plné komplikovaných vzorcov pôsobili fundovane. Ak ich vypočítali členovia klubu, šanca, že patria k XCOM stále žila. Zamieriac k zadnému stolu, Tim pristúpil k mikroskopu. Ďaleko pokročilejšia verzia než tie čo používali v škole, prístroj mal osobitný okulár pre každého oko, vlastné osvetlenie, čítačku pamäťových kariet a výkonný fotoaparát s možnosťou uchovania nasnímaného obrazu pre neskoršiu analýzu. Nechýbal ani prepojavací kábel na vedľa stojaci počítač. Podľa kontrolky na bočnej strane bol mikroskop vypnutý. Červené tlačítko ON s prírodnou šnúrou v napájaní dávalo tušiť, že jeho zapnutie by zvládla aj osoba bez univerzitného vzdelania. Teda aj Tim. Čierna škrvna neznámej látky uzatvorená medzi dvojicu sklíčok na posuvnom stolíku dráždila fantáziu. Čo ak sú to mimozemské baktérie a on je jedno stlačenie od ich odhalenia? Pozrúc za seba, najprv sa uistil, že v miestnosti nikoho niet. Štuknúc po červenom gombíku, prístroj jemne zavrčal a lampička ožiarila stolík s preparátom. Nakloniac sa k mikroskopu, Tim pozrel do okuláru. Nečakal, že niečo uvidí. Zložité mikroskopy ako tento majú množstvo nastavení na zaostrenie šošoviek, doladenie clony, umiestnenie preparátu či optimalizácie osvetlenia bez ktorých je vidieť prinajlepšom rozmazané šmuhy. Aj preto ho prekvapilo, keď mikroskop poskytol jasný obraz. Zložitá štruktúra neznámej látky vytvárala komplikovanú spleť nepravidelného tvaru. Pestrofarebné kryštáliky chaoticky poprepájané dlhými ostrými miestami pripomínali vetvičky ihličnatých stromov, inde zas rozvetvené do strán vytvárali vzájomne prepletený, takmer organicky pôsobiaci systém vlások. Uchvátený ich pôsobivosťou, Tim si nevšimol nenápadného pohybu na okraji zorného poľa. Jeden z krištáľov v tvare šesťcípej hviezdy preplával pomedzi chumáč červenkastých ostňov, zastaviac nad ním.

Hviezdica sa nečakane prudko rozťahla, nadobudnúc dokonale kruhovitý tvar. Po jej obvode vyrašili stovky drobných výrastkov hmýriacich sa ako mikroskopické chápadlá. Tim zmeravel. "To predsa nemôže byť pravda !" Chcel pozrieť lepšie, keď ho zavrzganie pántov prinútilo sňať zrak z okuláru. Mal šťastie. Boli to len vonkajšie dvere. Kľúčovito zatlačiac tlačítko OFF, mikroskop v okamihu pohasol. Odskočiac od stola, s rukami pripaženými k telu očakával príchod neznámeho. "Shit !" Vulgárnu nadávku doprevádzal zvuk plechovky kotúlajúcej sa po dlážke. Z výšky hlasu bolo zrejmé, že prichádzajúci nie je údržbár. Dvere sa prudko rozleteli a do miestnosti vrazil vysoký, štíhly chlap okolo tridsiatky. S dlhými ryšavými vlasmi zviazanými do copu a kozou briadkou napriahnutou sľaby anténa pôsobil komicky. Z ruksaku nedbalo prehodenom cez plece trčal zvitok výkresového papiera stočeného do valca, zatiaľ čo z rozopnutej brašne na krku vykukoval dlhý teleobjektív. Tim nečakal uvítací výbor ani červený koberec, no prvotná reakcia dlháňa ho predsa len zaskočila. "A ty si do pekla kto ?" Zavrčal muž neprijetným tónom, zložiac brašnu s fotoaparátom na stôl. "Ja som Tim, pane. Mal som sa tu o pol štvrtej stretnúť s Richom. To ste vy ?" Dlháň namiesto odpovede nahodil výraz, akoby práve prehltal vysušenú feferónku. "Kto ťa sem pustil ? Tu nemáš čo hľadať ! Povedal som, že máš čakať vonku, nie tu." "To pán Connors ! Povedal, že vám mám povedať, že ma sem pustil." Rich hodil ruksak na zem a kývnuc k zadnému stolu zavrčal. "Dúfam, že si tu nič nechytal. Máme tu vedecké prístroje za ťažké prachy. Prečo si neostal vonku ?" "Pán Connors hovoril, že ste mu povedali, že ma máte pustiť. Ja, ja... Som nevedel, že je zakázané tu byť." Prevrátiac zrak, Rich mávol k miestu kde mal mať starý muž kanceláriu. "Jasne som mu povedal, aby ťa nepúšťal dnu. Mal ťa nechať v klubovni, nie tu." Pod klubovňou mal Rich najskôr na mysli špinavú predsieň s porozhadzovanými plechovkami. Nevediac čo na to povedať, Tim pokrčil plecami. "Prepáčte. To som nevedel." "Nič sa nestalo." Odvrkol Rich, dlaňou si prejdúc po briadke. "Iba som trochu nas****. Dnes vôbec nič nestíham. Sorry, že som prišiel neskoro. Skysol som na tej ***** prednáške a ešte som musel niečo vybaviť." Ako to povedal, uvelebil sa v koženom kresle za vrch stolom a s rukami za hlavou si malého prišielca premeral. "Takže to si ty ten čo mi dnes písal ? Myslel som, že je ti viac." "Mám už dvanásť pane." Zajachtal Tim, stále sa nespamätajúc z divokého príchodu šéfa UFO klubu. "Pane..." Zvolal Rich pobavene a naznačil Timovi aby si sadol. "Tak ty hovoríš, že máš dôkazy o UFO ?" "Dôkazy ?" Nerozumel Tim. "Písal si, že vieš kde majú základňu a môžeš nám ju ukázať." "Áno, to áno. Ale..." Tim zaváhal. "Nie je to také jednoduché." "Tak, nie je ? To znamená, že si si to celé vymyslel ?" "Nie pane !" Tim chcel protestovať, no Rich bol rýchlejší. "Pozri, ak je toto nejaká dementná hra, si na zlej adrese. Sme profesionálny UFO klub s kontaktmi vo viac ako 15 krajinách. Náš výskum je postavený striktno na vedeckej báze a každé pozorovanie, analýzu, všetko čo robíme, vykonávame v zmysle štandardných experimentálnych metodológií. Preto ak si sem prišiel hľadať polobláznov čo uveria tvojim rozprávkam, tam sú dvere. Bolo mi potešením sa s tebou stretnúť, no keďže mám dosť práce, adios." Asi čakajúc, že po tejto smršti ho chlapec zanechá osamote, Rich sa obrátil k stolu a ignorujúc Tima, začal vyberať veci z ruksaku. "Pane, ale to nie sú rozprávky." Zapišťal Tim nesmel. "Ja naozaj viem, kde majú základňu a môžem vám ju ukázať, ak budete chcieť." Rich odtrhol zrak od výkresového papiera s podrobným náčrtom akejsi stavby. "OK, tak kde je tá základňa ? Vieš jej polohu, či miesto kde ju nájdeme ? Uniesli ťa tam, alebo niečo také ?" "Neuniesli. On... On ma tam pustil." "Kto ?" "To nemôžem povedať, ale je to môj..." "Kamarát ?" Tim vypeštil oči. "Odkiaľ to viete ?" Richovu tvár zvlnil ironický úškrnok. "Lebo som to svojimi telepatickými schopnosťami vyčítal z tvojej hlavy." Tim preglgol. "To naozaj ?" Piskľavý smiech pripomínajúci brechanie čivavy

naplnil priestrannú kanceláriu. "Bože... Vieš koľko takých ako ty sem príde ? Bláznov čo si myslia, že ich kamaráti sú mimozemšťania ? Na toto fakticky nemám náladu." "Ale ja nie som blázon." Odsekol Tim podráždene, úmyselne zamlčiac nepravidelné návštevy u doktora Dragulu. "Ten kámoš, teda vlastne bývalý kámoš prišiel do školy len pred mesiacom a pol. A odvtedy sa začali diať divné veci." "Akože začali zhasínať svetlá, počul si divné zvuky a pod posteľou našiel bubáka ?" Tim sa zachmúril. "Žiadneho bubáka som nenašiel. Nie som malé decko ! Hovorím vám pravdu, ale keď ju nechcete počuť ani vidieť dôkazy čo mám, nájdem si iný, profesionálnejší klub." Zdvihnúc sa zo stoličky, Tim zamieril k dverám. Už držal kľučku, keď ho Rich zastavil. "Hej ty, počkaj ! Nechcel som ťa uraziť. Mal si hneď povedať, že máš dôkazy. Máš ich so sebou ?" Tim prikývol. "Super ! Tak mi ich ukáž. Teda, ak to nie je tajné." Stále trochu nesvoj, Tim zhodil nevelký batoh a po chvíli hrabania z neho vytiahol snečné okuliare. "Dal mi ich ten kámoš, keď sme ešte boli kamaráti." Podajúc ich Richovi, šéf UFO klubu na ne zvedavo pozrel. "Vyzerajú ako obyčajné brýlky." "Hej, pokiaľ si ich nedáte na nos a nestlačíte tlačítko hore na ráme." S nepredstieranou skepsou, Rich vykonal to o čo ho Tim požiadal. "WOW. To je fakt dobré !" Šéf UFO klubu pohľadom zamieril na Tima. "Teplota, mapa, výškomer, dokonca aj kompas. Má to aj kameru ?" "Neviem, asi hej." Priznal Tim úprimne. Preverovať vlastnosti špionážneho zariadenia ho nikdy nenapadlo. Rich si sňal okuliare, uznanlivo prikývnuc. "To by sa nám pri našom výskume hodilo. Nevieš, kde ich kúpil ? Ja také niečo zháňam už pol roka, no najlacnejšie stoja tri litre." "Ale to nie sú obyčajné okuliare. Atr... Ten kámoš čo mi ich dal, on mal také hodinky. Teda vlastne, neboli to hodinky, ale komunikačný prístroj. Mal ho na ruke, no ja som ho vôbec nevidel, až kým som si nedal tie okuliare. Potom som ich uvidel." "Chceš povedať, že týmto tu si videl hodinky, ktoré boli normálne neviditeľné ?" "Neboli to hodinky, ale tajný komunikátor." Narovnajúc sa v kresle, Rich položil okuliare na stôl. "A to má byť akože dôkaz, že tvoj kámoš je mimozemšťan ? Ten jeho komunikátor asi nemáš, však ?" "Nie, ale..." Prenikavo pozrúc na šéfa UFO klubu, Tim sa nakrátko odmlčal. "Ako mám vedieť, že nie ste jeden z nich ?" "Jeden z nich ? To ako myslíš..." Zasadaciú miestnosť znova naplnil chichotavý smiech ala čivava. "Začínaš sa mi páčiť. Ako sa voláš ?" "Tim. Druhé meno vám však zatiaľ nepoviem." "Tak OK Tim." Riekol Rich uznanlivo. "Opatrnosť je fajn. Ale ako mám veriť ja tebe, že hovoríš pravdu ? Čo ak si ty jeden z nich a chceš zistiť čo vieme, aby ste nás mohli infiltrovať ?" Tim zaváhal. Na situáciu kedy by on sám musel dokazovať oddanosť ľudskému druhu nebol pripravený. "Ale ja som človek ! Chodím do školy Georga Busha juniora na 0000 ulici. Môžete si to overiť na Internete." "Ts, Internete... Na Internet si každý môže zavesiť čo len chce. Kontroluje ho vláda, FBI, Pentagon, NSA. Ako mám vedieť, že ťa sem neposlali oni ? Ako muža v čiernom. Alebo..." Rich ukázal na Timovu vetrovku. "Ako chlapca v zelenom. Keď vedia poslať dospelých za agentov, môžu aj decko. To by bolo nenápadnejšie. Alebo si robot, či ešte lepšie - jednovaječný replikant vyrobený v ich továrni čo vyzerá ako neškodné dieťa. Ako mám vedieť, že nie si mimozemský špión ? Nie je to divné, že nám len tak odrazu napíšeš, prídeš sem, vlezieš do nášho kanclu, kde robíš boh vie čo a teraz mi tu rozprávaš, že si obeť mimozemšťanov ? Prečo by som ti mal veriť ?" Tim otvoril ústa, no ohromený z nečakaného zvratu, nedostal zo seba súvislú vetu. Prekvapenie prerástlo v šok. Očakával výsmech, bol pripravený na nedôveru či skepsu, no podozrenie zo spoluúčasti či dokonca zosobnenie jeho samého s mimozemskou pliahou ho omráčilo. "Ale ja... Ja som človek." "Ts... To hovorí každý. Keby si bol jeden z nich, povedal by si niečo iné ? Asi ťažko. Hral by si tu divadlo na nevinné decko, a zatiaľ čo si tu bol sám, nainštaloval si nám tu ploštice." "Ale ja som žiadne

ploštice nenainštaloval ! Ani neviem fungujú. Ak chcete, pozrite mi do tašky, že tam nič nemám." "Ts... Keby si ich tam mal, určite by boli neviditeľné. Sám si predsa povedal, že ten tvoj známy mal neviditeľný komunikátor. Odkiaľ mám vedieť, že si si to nevymyslel a nehovoríš o sebe ?" Tim sklopil zrak. Pochopil, že na verbálnu ofenzívu nestačí. Neprešli ani 2 minúty a Rich konšpiračný scenár o Atreyu obrátil na hlavu. Logické a zároveň jednoduché otázky voči ktorým nemal obrany. Aspoň nie takej, aby ju šéf UFO klubu nedokázal spochybníť. Rozvalený v kresle s vedomím ľahkého triumfu, Rich trpezlivo očakával odpoveď. Horúčkovito premýšľajúc, Tim by dal teraz celý majetok za dobrý nápad. Jeho fantázia. Doteraz ho nikdy nesklamala. Tak prečo by teraz mala ? A v tej chvíli, jedinom krátkom okamihu sa z hlbín podvedomia začal vynárať scenár obhajoby. A aj keď Tim nebol skvelým rečníkom ani geniálnym mysliteľom, jediná úvaha spustila uragán myšlienok, ktorý ako reťazová reakcia nasmeroval jeho detskú myseľ k nekontrolovanej explózii argumentov. Premerajúci si šéfa UFO klubu, tvár mu zvlnil pocit víťazstva. "Keby som bol jedným z nich, tak vás nebudem pýtať o pomoc. Prídem sem tak, že o tom neviete." "To vážne ?" Riekol Rich pobavene, stále si istý svojim triumfom. "A ako by si to asi tak spravil ? Premenil by si sa na neviditeľného a prešiel dverami ?" "Nie ! Keby som bol jedným z nich a chcel vedieť čo robíte, vošiel by som do vašej hlavy a odtiaľ si to prečítal. Mentálnymi vlnami by som váš jednoduchý mozog ovládol a vašimi očami uvidel všetko čo robíte. Ovládol by som vás ako robota a vy by ste museli urobiť to čo ja chcem. Prinútil by som vašich členov vykecať mi, vlastne povedať mi všetko čo viete. Nemusel by som chodiť do vášho klubu, lebo vy by ste prišli za mnou a keby som vám vymazal mozog, ani by ste o tom nevedeli. Ak by som bol mimozemšťanom, mohol by som otvoriť portál v časopriestore a nechať vás v ňom zmiznúť, aby vás už nikdy nikto nenašiel, alebo vás vymazať z histórie. Anhilačným granátom by som mohol zrušiť celý Minneapolis a ľuďom na svete preprogramovať rozumy, aby nevedeli, že také mesto niekedy existovalo. Antihmotou by som mohol zničiť Zem, Slnko aj celú galaxiu, ak by som mal techniku o milióny rokov pred tou vašou. To všetko by som mohol spraviť, lenže ja, nie som jeden z nich. Som človek ako vy a potrebujem vašu pomoc. Nie som cvok, ani vám neklamem. Mám dôkazy o tom, že sú skutoční. Sú tu v meste a chcú ma zabiť. Jeden z nich bol môj spolužiak. Myslel som si, že je kámoš kým som neuvidel to čo nikto nikdy nevidel a čo vám môžem ukázať ak budete chcieť. Ale najprv musím vedieť, že mi naozaj chcete pomôcť a ste ľudia." Tim svoju reč zakončil hlbokým nádychom. Jeho nedlhý prejav urasteného ufológa musel zaskočiť, lebo neveriacky zízajúc na chlapca, nezmohol sa na slovo. Zložiac nohy zo stola, na Timovo prekvapenie začal tleskať. "WOW, to bolo fááákt dobré. Super reč. Si talent !" Natiahnu sa, že malého spoločníka potľapká po pleci, k opatrnosti naučený Tim cúvol. "Neboj sa. Chcem ti iba podať ruku." Keď to Rich urobil, znova sa usalašil v kresle a dlaňou si narovnajúc vyčnievajúcu briadku, stále nedokázal uveriť tomu čo počul. "Ak je to čo si povedal pravda, chceme ti pomôcť. Len neviem akoby som ti mal dokázať, že nepatríme k nim. Si tu a vidíš čo robíme. Chceš vidieť niečo z našich výskumov ? Môžem ti dať linku. Všetko je na nete." Rich podvihol jeden z hárkov, zhora nadol popísaný husto tlačným textom. "Alebo ti môžem ukázať niečo z našej poslednej porady. Minulý víkend sme mali jednu akciu." "Ak... akú akciu ?" Zakoktal Tim zvedavo. "Boli sme tu neďaleko mesta. Nahlásili nám pozorovanie svetelných úkazov, tak sme to šli preveriť. Spravili sme fotky, prešli to Geigerom, odobrali vzorky." Rich kývol dozadu k veľkému mikroskopu, ktorý už Tim mal možnosť spoznať. "Ak chceš môžem ti ich ukázať. Mysleli sme, že by mohlo ísť o meteorit, no bola to len bežná sedimentárna hornina. Väčšina pozorovaní je však takýchto. Aj

preto som pri každom hlásení zo začiatku skeptický. Ty však hovoríš, že máš dôkazy ?" "Áno mám. Ale nie tu. Okrem tých okuliarov som nič iné nedoniesol. No... Viem vám ukázať kde ich nájdete." "Mimozemšťanov ?" Tim chcel prikývnuť, keď si uvedomil, že to nie je najlepší nápad. Ak je UFO klub natoľko profesionálny ako to o sebe na webovej stránke tvrdí, nesmie vyzeráť ako jeden z tých pošahancov splietajúcich bludy o únosoch či znásilneniach. Tomu nikto neuverí, aj keby to bola pravda. "Viem vám ukázať miesto, kde sa schádzajú a kde ich určite nájdete." "Hm, tak miesto ? To by bolo fajn. Dúfam ale, že to nie je ďaleko." "Nie, je to tu v meste." "Myslíš tu v Minneapolis ?" Tim prikývol. "OK a čo je to za miesto ? Potrebujem to vedieť, aby sme sa mohli pripraviť. Je to nejaký dom, alebo niečo také ? Dúfam, že to nie je pod zemou." "Nie. Nie je to pod zemou." "Takže v dome ?" Zatváriac sa rozpačito, Tim neodvetil kladne ani záporne. "Teraz vám nemôžem povedať viac. Musíte to vidieť sami. A hlavne si zoberte zbrane." "Zbrane..." Zopakoval Rich, keď mu docvaklo. "Aha. Jasné, zbrane. Samozrejme, že ich zoberieme so sebou. Máme plazmy, lasery, granáty. Dolu je celý sklad." "Tu v podzemí ?" "Nie tu. Na našej základni. Tu máme len kancel. Sklady sú inde. To kvôli bezpečnosti, vieš ? Aj preto sme v tomto baraku. Čím nenápadnejšie, tým lepšie. Oni vedia o všetkom. Preto som si ťa musel preklepnúť, keď si prišiel. Nikdy nevieme či tí čo nás vyhľadajú nie sú nasadení agenti, muži v čiernom, roboti, alebo niečo také." "A už k vám nejakí prišli ?" Rich mávol rukou. "Ts, že váhaš. Denne sa s nimi stretávame... Ehm, denne nám hrozí, že po nás pôjdu. Aj minule ma jeden z nich sledoval. Prišiel za mnou až sem do kancla. Presviedčal ma, že sa stal obeťou únosu, že ho prepadli, že na ňom robili pokusy. Mne sa však na ňom hneď niečo nezдалo. Všetko si tu obzeral, chcel vedieť čo robíme, kto k nám patrí. Keď som ho pozval dnu, začal sa triasť a potiť." "A mal ponožky ?" Vyhĺkol Tim. "Prosím ?" "Ponožky ! Ten, ktorý ide po mne nikdy nenosí ponožky. Ani teraz v zime. Najprv som myslel, že je to len tak, no teraz už viem, že mu je horúco a musí sa chladiť. Podľa mňa je z ľadovej planéty ďaleko od materskej hviezdy kde je veľká zima. Tu na Zemi nosia štíty, aby vyzerali ako ľudia, no ani tie ich nevedia schladiť, aby im nebolo horúco. Preto sa musia ochladzovať takto. No je to iba moja teória. Neviem či je to naozaj tak." Rich si dlaňou prešiel po špicatej briadke, zadumane prikývnuc. "Zaujímavé. To ma vôbec nenapadlo, no faktom je, že z neho tiekol pot a hnusne smrdel." Tim preglgol. Spomenul si na spoločné stanovanie v Atreyu záhrade, najmä na odporný nakyslastý zápach zamoriaci stan, keď si exkámoš zobul topánky. "A čo sa stalo potom ?" "Hm... Vlastne nič. Chvíľu sa ma vypytoval kto sme a čo robíme a potom povedal, že mu je zle a musí preč. Pýtal som sa ho čo mu je a či mu nemám pomôcť, no odsekol, že je OK a zdrhol." "A vy ste za ním nešli ?" "A načo ? Najskôr sa mu chudákovi vybili baterky a musel sa ísť nabiť. Takíto za nami chodia stále. No nie sú oblečení v čiernych sakách ako kedysi. Zmenili vizáž, no podstata je rovnaká. Tí však nie sú nebezpeční. Horší sú s ktorých tečie sliz." Tim zmeravel. "Vy poznáte Slizakov ?" "Slizakov ? Ty im tak hovoríš ?" "Nie ja, to At... Vy už ste ich videli ?" "No jasné ! Tí však nie sú najhorší. Naj..." Richovu reč prerušilo náhle cvrlikanie jeho mobilu. Siahnuc do vrecka, šéf UFO klubu malému spoločníkovi naznačil, aby stíchol. "Richie, chlape kde do ***** si ?" Ozval sa nebývalo chrapľavý hlas z opačného konca linky. "Už 20 minút tu na teba čakáme ako takí *****. Je tu Seth, Sandy aj Chip. Nevieš čo je so Sonnym ? Ten dement mal prísť o trištvrt', no stále tu nie je a neviem sa mu dovolať. Snáď sa na to znova *****." "Nie." Uistil Rich neznámeho. "Pred hodinou mi volal. Hovoril, že má niečo v robote, no určite príde." "Fajn ! A kedy tu budeš ty ? Stojíme ako takí ***** a ani jeden z vás tu ***** nie je. Mal si tu byť o pol. Už si na ceste ?" Nečakane ostrý slovník telefonujúceho Tima zaskočil, no nešokoval. To isté platilo aj pre jeho spoločníka.

Pozrúc na hodinky, časový údaj Richa nepotešil. "****, to už je toľko ? Musel som skočiť do klubu niečo vybaviť, no už som na ceste. Za 10 minút som u vás." Tim nepočul čo muž s chrapľavým hlasom na to odvetil, lebo Rich prepol hlasitý odposluch na interné slúchadlo. Rozhovor netrval dlho. Keď šéf UFO klubu telefón zložil, otočil sa k Timovi. "Dobre. Takže ako sa dohodneme ? To čo si povedal znie zaujímavé a máme záujem to preskúmať. Dnes však už niečo mám, no zajtra o štvrtej by som mohol. V ktorej časti mesta je tá základňa ? Je to niekde v centre ?" "Vlastne nie." Tim v rýchllosti premýšľal ako polohu Atreyu domu definovať čo najpresnejšie, a zároveň neprezradiť viac než je bezpečné. "Je to asi neďaleko ???0 Lake." "Až tam ? Hm, no nevadí. Prídeme autom. Daj mi na seba kontakt. Ja ti zajtra poobede zavolám a dohodneme presné miesto a čas. Teda ak môžeš." "Áno, môžem." Potvrdil Tim, nadiktujúc číslo svojho mobilu, ktoré šéf UFO klubu zvoneníím hneď aj overil. "Super." Vyskočiac z kresla, Rich podal Timovi ruku. "Takže zajtra o štvrtej. Keby som sa do druhej náhodou neozval, prezvoň ma. Do jednej mám cviká a o tretej ešte niečo, no potom som už voľný. Keď si mi hovoril pravdu, bude to zaujímavé." "Ale ja som vám neklamal. Povedal som vám všetko tak ako sa stalo." "OK. Veď zajtra uvidíme." S týmito slovami sa šéf UFO klubu s Timom rozlúčil a prevedúc ho septickou predsieňou, zanechal ho v ľudoprázdnej pavlači. Znova osamote, Timove viac ako zmiešané pocity už zo zvláštneho stretnutia rýchlo rozptýlil hustý dážď, ktorý tlaková níž pritiahla nad mesto. Ťažké mraky spustili hustý lejak, typický pre toto ročné obdobie. A hoci podľa maminých slov mala byť jeho vetrovka nepremokavá, vlasy nepremokavé nemal a čiapku si nezobral. Neostávalo nič iné, iba vyčkať kým dážď neustane. Neriskujúc opätovné stretnutie s mrzutým údržbárom, zbehol na prízemie a ukrytý pod prístreškom, premýšľal nad tým čo mu Rich povedal. Nebolo toho veľa, no aj to málo stálo za to. Príbeh o sledovaní mimozemským agentom, ktorý mal navštíviť ich kanceláriu znel trochu strelene, no neznamenal, že musí byť klamstvom. Aj keď to na sebe nedal poznať, Tim pri počúvaní šéfa UFO klubu pozorne sledoval ako Rich svoju historiku hovorí. Žiadne škerenie, ani dvojzmyselné úsmevy. Nič čo by na prvý pohľad prezrádzalo, že si vymýšľa. No zdanie mohlo klamať. Richa nepoznal. Nevedel odhadnúť jeho reakcie a je možné, že všetko iba hral, neveriac jedinému slovku. No aj keby to tak bolo, nezáležalo na tom. Ak zajtra na stretnutie príde a uvidí to čo sám videl, pochopí, že hovoril pravdu. "Ale čo ak bude štít zapnutý ?" Mrazivá myšlienka Timovi sňala úsmev z tváre. Pri prvotných návštevách u Atreyu predsa dom neuvidel v jeho skutočnej podobe. Ak budú zapnuté aj zajtra, ako predstaviteľa UFO klubu presvedčí o svojej pravde ? Ak by mal ďalšie dôkazy, také čo nejde vyvrátiť... Šplechot vody na mokrých schodoch ho prinútil ustúpiť. Prístrešok kde stál nebol dosť široký aby ho ukryl a tak neostalo nič iné, iba cúvnuť k stene dúfajúc, že tieň striešky bude stačiť. S kapučnou prehodenou cez hlavu, Rich upaľoval dolu schodmi. S mobilom pri uchu, krikom skúšal prehlásiť padajúci dážď. Pričupený pri múre, Tim obsah rozhovoru nezachytil, no z divokej gestikulácie vedúceho UFO klubu usúdil, že najskôr pôjde o muža s nezvyčajne hrubým hlasom. Rich mal našťastie tak naponáhlo, že si ukrytého chlapca nevyšmol a vbehnúc do podchodu, o chvíľu bol preč. Tim za ním vybehol. Preletiac tmavý podchod, na ulicu dorazil vo chvíli keď Rich naskakoval do taxíka. "Do čerta !" Zahrešil Tim. Zo sledovania nič nebude. Sklamany neúspechom, pobral sa domov. Pešo i električkou, k domu dorazil pred piatou. Skôr než bráničku otvoril, nazrel oknom do kuchyne. Tma oznamovala, že rodičia ešte nedorazili. Opatrne pristúpiac ku dverám, chvíľu načúval či nezachytí podozrivý škrabot, syčanie, alebo len jemné vibrácie. Obehnúc stavbu zo všetkých strán, nakukol do každej z izieb, no šero končiaceho dňa akýkoľvek pokus nazrieť dovnútra zmarilo. Zmoknuté vlasy s do

nitky presiaknutou (údajne nepremokavou) vetrovkou ho prinútili pristúpiť k dverám. Predsieň ho privítala tmou a tichom. Zažnúc svetlo, opatrne prekročil prah. Stojac vo dverách, chvíľu čakal či nezačuje podozrivý zvuk. Zbytočne. Ak Atreyu, či niektorý z jeho robotov počas jeho neprítomnosti vtrhol dovnútra, akiste naňho bude číhať dolu na prízemí. Mohol iba ľutovať, že baseballovú pátku pri odchode nepoložil k dverám. "Haló ! Je tam niekto ?" Niežeby očakával odpoveď, no vlastný hlas, ho posmelil. Váziac každý krok, vstúpil do prvej obývačky. Buchnúc po spínači, počkal kým pomaly sa rozsvetujúce žiarivky nenaplnia izbu belavým svetlom. Behajúc zrakom po dlážke, stenách i strope, hľadal náznaky slizu dokazujúceho prítomnosť mimozemského monštra. Bez úspechu. Ak do izby niečo zavítalo, nezanechalo to po sebe viditeľné dôkazy. Tim preskúmal druhú obývačku, kuchyňu a celé poschodie, no náznaky nepriateľskej aktivity neobjavil. Trochu spokojnejší, začal vybalovať obsah ruksaku. Nepoužitý nôž musel čo najskôr za nočný stolík, viacfarebná baterka do šuplíka a okuliare od Atreyu položil ako návnadu na stôl k počítaču. Ak sú rodičia premenení, určite si ich všimnú. Keď bol hotový zapol tablet, že skúsi overiť informácie od Richa. Len čo prehliadač nabehol, posledne otvorená stránka miestnych novín nasmerovala jeho pozornosť na raňajší článok o nákaze v meste. Podľa aktualizovanej verzie, úrad hlavného hygienika nechal počas dňa uzatvoriť ďalšie štyri základné a tri materské školy. Chrípková nákaza mala zasiahnuť aj fakultu technickej univerzity, kde došlo k zrušeniu viacerých prednášok a pozastaveniu všetkých športových aktivít až do odvolania. Podľa článku, niektorí študenti vďaka posunu semestra budú nútení preložiť termíny skúšok na neskôr a v prípade zhoršenia situácie je potrebné očakávať vyhlásenie dodatočných karanténnych opatrení. Karanténne opatrenia. Aj keď presnému významu slovného spojenia Tim nerozumel, slovo karanténa znelo dosť nebezpečne aj samo osebe. Skúsil iné noviny, keď ho hrmot otvárajúcej sa bráničky prinútil zabudnúť na nákazu aj tablet. Priskočiac k oknu, nemýlil sa. Automatický mechanizmus začal odsúvať bránu pre autá a Tim uvidel otcov tmavomodrý ???0 i za nim stojacu tmavozelenú ???0. Obaja rodičia museli prísť súčasne. Pri spomienke na včerajší rozhovor bolo zrejmé, že spoločný príchod nebude náhoda. Čoskoro vo dverách zašramotili kľúče a mamin hlasitý pozdrav preťal napäté ticho. "Ahoj Timmy, sme doma." "Ahojte." Odvetil Tim, čakajúc v bezpečnej vzdialenosti na poschodí. Keď rodičia vstúpili do predsieni, Tim uvidel, že otec v rukách drží stoh vytlačených papierov na vrchole ktorého leží list s jeho menom a fotografiou. "Ahoj Tim." Pozdravil otec s úsmevom. "Ako sa máš ?" "Ja ? Dobre. Vy ste prišli spolu ?" "Áno. Boli sme v obchode vybrať novú chladničku. Stará sa nám v noci pokazila. Najskôr odišiel motor. Dúfam, že si z nej nič nevyberal. To jedlo..." "Tim !" Hlasitý výkrik z kuchyne znemožnil otcovi dokončiť myšlienku. Mama vybehla von akoby v pätách mala minimálne Sliziackeho kapitána. "Kde si dal všetky tie veci z chladničky ?" "Aké veci ?" "Mäso, konzervy, mlieko. Snáď si nič z toho nejedol." "Nie. Vyhodil som to do kontajnera. Strašne to tu smrdelo, a tak som to odniesol von." "A umyl si si ruky ? Všetko to bolo skazené. Chceli sme to vyhodiť." "Jasnačka. Nie som predsa malý." Odvrkol Tim, úmyselne nespomenúc chirurgické rukavice. "A dal si preč aj tie veci zo špajze ?" "Áno, myslel som, že sú tiež naka... pokazené." Mama sa zatvárila trochu rozpačito, no spokojná, že syn je v poriadku, uľavilo sa jej. "To nič. Aj tak som to chcela vyhodiť. Pod' dolu niečo zjesť. Určite si hladný. Keďže chladničku nám dovezú až zajtra, kúpila som kuracie nugetky, pizzu a ???0." Tim nenamietal. Dva balíčky odpudivých sušienok už dávno pretrávil, a hoci to vďaka neustálemu napätiu nevnímal, v žalúdku mu koncertoval celý orchester. Kým mama pripravovala jedlo, otec si k nemu prisadol. Aj keď jedáľenský stôl poskytoval dostatok priestoru, sediac zoči-voči otcovi, Tim cítil

ako mu mráz behá po chrbte. Otec určite niečo chce a nebude to nič príjemné. Nemýli sa. Len čo mama doniesla večeru spustil. "Dnes som bol u vás v škole." "Čože ?" Skočil mu Tim do reči, nechýbajúc veľa, aby sa práve prehítanou nugetkou zadusil. "Kedy ??? " "Dnes ráno. Stretol som sa s tvou triednou a Atreyu." Tim zmeravel. Čakal, že to bude zlé, no až takto nie. "Prečo si tam bol ? Veď som vám predsa povedal, že to nebol Atreyu, kto ma naháňal." "Áno, viem. No dnes ráno k nám prišla pani Johnsonová a povedala čo sa včera stalo. Atreyu mal preskočiť plot a potulovať sa po našej záhrade. Tvrdil jej, že si ho pustil ty, aj keď ona ho na vlastné oči videla ako preskakuje plot, a ty si s ním v záhrade nebol. Zahriakla ho, aby odišiel preč, no nepočúvol ju, začal kričať a bol vulgárny. Musela zavolať pána Johnsona, aby odišiel." Otec nakrátko pozrel na mamu, akoby sa uisťoval, že s ním súhlasí. "Tim, viem, že Atreyu je tvoj kamarát, no také niečo si nemôže dovoliť ani on. Najmä nie, keď ja a mama nie sme doma. Kde si bol keď sa to stalo ? Naozaj si mu povedal, aby za tebou prišiel ?" Tim preglgol. Vedel, že je v pasci. Ani v najhoršom sne ho nenapadlo, žeby utáraná susedka mohla včerajší incident vykvákať rodičom. Súboj medzi ním a Atreyu mal ostať duelom, kde prítomnosť tretích strán veci iba komplikovala. Najmä ak sa jedná o mamu a otca. "Timmy, povedz nám pravdu." Pridala mama chlácholivo. "Nám predsa môžeš veriť. Ak máš s Atreyu nejaké problémy, ak je to on, kto ťa obťažuje, kludne nám to povedz." "Ale ja s ním nemám žiadne problémy ! Nie je to on, kto po mne ide." "Tak kto potom ? Tato sa v škole pýtal na toho chlapca ako si nám ho opisoval, no nik ho tam nepozná. Prečo si..." "Alice prestaň." Zahriakol ju otec. "Nechaj to na mňa, dobre ?" Mama prekvapivo nenamietala a sklopila zrak, prenechala dialóg, ktorý sa v Timových očiach zmenil na výsluch na manžela. "Rozprával som s Atreyu a povedal mi, že si bol doma keď k nám prišiel. Vraj si bol za dverami, no nechcel si mu otvoriť. Je to pravda ?" Tim zavrtel hlavou. "Nie ! Ja som spal !" "Takže ty si ho sem nepozval ? Atreyu tvrdil, že ti doniesol úlohy a chcel vedieť ako sa máš. Vraj ste tak boli dohodnutí. Ani to nie je pravda ?" Tim zaváhal. Vedel, že chybná odpoveď vzbudí ďalšie podozrenie. "Áno, boli sme dohodnutí, no potom som zaspal a nevedel som, že je tu." "Atreyu hovoril, že si stál za dverami a nechcel mu otvoriť. Nehovorí teda pravdu ?" "Nie. Spal som." Tim svoje slová predniesol s takou sebaistotou, že pochybovať o ich autentickosti by znamenalo spochybniť jeho pravdovravnosť. A na to ani jeden z rodičov dnes nemal náladu. "Tak dobre teda." Riekol otec po chvíli. "Ja som sa s ním rozprával a vysvetlil som mu, že si neželám, aby k nám chodil bez toho, aby si mu ty, ja, alebo mama otvorili. Takisto som sa ho pýtal na toho čo vám nedá pokoj. Atreyu mi povedal, že je z vašej školy a chodí na strednú. Nechcel mi však prezradiť jeho meno, lebo vraj má strach. Tim, chceme vedieť ako sa volá ?" "Harold. Volá sa Harold." "A priezvisko ?" "To fakt neviem. Naozaj ! Všetci ho voláme Harry. Neviem jeho druhé meno." "A je pravda, že k vám chodí na strednú ?" Tim prikývol. Dobre vedel čo bude nasledovať, no ak čo i len na pár dní odpúta pozornosť rodičov od Atreyu a jeho mimozemskej pliaga, bude rád. "Tak dobre !" Zvolal otec rozhodne. "Zajtra znova skočím do školy a nájdem si toho Harolda. Viem, že sa ti to nebude páčiť, no je to nutné. Ani ja, ani mama nebudeme tolerovať, aby vám nejaký obmedzený hlupák s nízkym IQ nedal pokoj. To nedopustíme." Ak otec očakával podráždenú reakciu či hlasné protesty, musel ostať sklamaný. Tim nepovedal vôbec nič a ďalej hľadiac do stola, premýšľal. "Tim, počul si ma čo som ti povedal ?" "Áno počul. Ale aj tak je to jedno. Nemusíte za ním chodiť. On nám už dá pokoj." "Ako to myslíš ?" "Tak ako som povedal. Už nám dá pokoj." "Prečo ? Atreyu rodičia snád..." "Nie. Oni nie." Timove pery poštekli zlomyseľný úsmev. Otcove rozpaky si vychutnával. "Dobre, tak kto potom ? O čom to hovoríš ? Čo sa stalo ?" "Nič. Iba schytil bitku !" "Od Atreyu ? Povedal si predsa, že

ho zbili." "Nepovedal som, že to bol Atreyu. Bol to niekto iný." "A kto ? Tim, rozprávaj s nami vážne. To nie je vtip ani zábava. Musíme s mamou vedieť čo sa vám stalo. Ak ti Harold ten ublížil..." "Už som vám tisíckrát povedal, že mne nič nespravili ! Ani Harry, ani tí jeho debilní kámoši. Zdrhol som im. To Atreyu, jeho zbili. No potom prišiel niekto kto zbil ich." Spokojne sa zahniezdil na stoličke, Tim nahodil ironický úškrn. "Preto si už do nás neskočia." "Dobre, a kto bol ten kto ich zbil ?" "Nie on, ale ona. Volá sa Jenny." "To dievča ?" Vyhĺkla mama neveriacky. "Áno. Jen ovláda bojové umenia. Zložila ich všetkých, aj Harryho. Dostali takú bitku, že keď zdrhali prosili, aby ich už nechala. A Harry to schytil zo všetkých najviac. Reval ako baba, keď zdrhal." "Koľko má to dievča rokov ?" Tim pokrčil plecami. "Hovorila, že 13." "13 ?" Otec prevrátil zrak. "Tim prestaň si vymýšľať, dobre ?" "Ale ja si nevymýšľam ! Naozaj to tak bolo ! Jen ich všetkých zbila a zachránila Atreyu. Ak by neprišla, tak ho Harry zabije." Aj keď Timovi príhoda pripadala náramne smiešna, otec sa neusmieval. "Tim, prestaň nám rozprávať také hlúposti ! 13 ročné dievča, ani keby ovládalo neviem aké umenia nedokáže zbiť dvoch či troch stredoškolákov. To je vylúčené." "Akých troch ? Boli piati. Teda nie. Vlastne šiesti !" Ohromujúce vyhlásenie prednesené s nefalšovanou hrdosťou ponechalo otca chladným. Nemusel nič hovoriť, aby bolo jasné, že synovi neverí. "No dobre a tá Jenny je tvoja kamarátka ? Odkiaľ ju poznáš ?" "Je to Atreyu kámoška. Boli sme spolu na..." Tim sa nadýchol, že odpovie, keď sa zarazil. Prezradiť skutočné miesto ich prvého stretnutia - do rána nevysvetlí kde a kedy na ten výlet šli, a najmä prečo o tom ani jeden z nich nevedel. "V kine. Boli sme na jednom filme a Atreyu ju priviedol, že je to jeho kámoška. Tak som ju stretol. Hovorila, že ovláda karate, kung-fu, jiu-jitsu a judo." "A má 13 ?" "Áno. Ale keď mi neveríš, kľudne sa opýtaj Atreyu." "A ona je vašou spolužiačkou ? Nikdy predtým si nám o nej nehovoril." "Nie mami, nie je. Nechodí na našu školu, ani nie je z Minneapolis. Je z iného mesta." Otec dvihnutým ukazovákam manželke naznačil, aby ho nechala hovoriť. "Dobre Tim. A tá Jenny, ona tam bola s vami, keď vás Harold prepadol ?" "Nebola. Išla okolo. Vlastne, ja som ju zavolať. A keď prišla..." Tim si oblizol pery, vetu ponechajúc úmyselne nedokončenú. "Dobre, a kto boli tí ďalší piati čo vás prepadli ? Ako sa volajú ? Aj oni chodia do vašej školy ?" "Ja neviem !" Odsekol Tim zvýšeným hlasom, keďže ho neustávajúce otázky začínali obťažovať. "Sú to Harryho kámoši, nie moji. Prečo ma s tým otravujete ? Povedal som vám všetko čo viem. Jenny prišla a zmlátila ich. Ak mi neveríte, tak sa mi neverte." "Tim, upokoj sa." Riekol otec zmierlivo. "Nie je to tak, že ti neveríme. Len potrebujeme zistiť čo sa stalo a či ti nehrozí ďalšie nebezpečenstvo. Aj preto by bolo dobré, aby si sa o tom porozprával nielen s nami." "A s kým ?" Tim spozornel, nervózne pozerúc na mamu, ktorej v takýchto situáciách dôveroval viac. "Timmy, chceme aby si o tom čo sa v nedeľu stalo povedal jednej pani. Je to tatova známa a je psychologičkou." "Cvokárkou ? Ale ja nie som cvok !" "Samozrejme, že nie. Psychologička je lekárka, ktorá radí ľuďom ak ich niečo trápi, ak majú problémy doma, v rodine či škole. Poradí im ako ich prekonať, aby si sa mal lepšie. Nie to však psychiater, ako doktor Dragula. Je niečo ako poradkyňa s ktorou sa ľudia rozprávajú. Budeš sedieť v kresle a povieš je všetko či ti napadne. Napríklad o Atreyu, Haroldovi, Jenny, alebo aj on nás ak chceš. Môžeš je povedať hocičo, a nemusíš sa báť, že by nám to povedala. Ostane to iba medzi vami. Za psychológmi chodí veľa ľudí. Aj tato k nej chodil, však ?" "Áno." Prisvedčil otec. "Bolo to už dávno. V robote som mal veľa práce, čakali ma skúšky, potom si sa nám narodil. Bolo toho na mňa priveľa a potreboval som poradiť ako to zvládať. A tak som za ňou zašiel a ona mi poradila. Je veľmi milá a určite si budete rozumieť. Je štatisticky dokázané, že každý druhý Američan za svoj život aspoň raz navštívi psychológa. V tejto hektickej dobe to nie je nič neobvyklé. Budete sa iba

rozprávať, nič viac." "Ale ja sa s ňou nechcem rozprávať ! Nemám o čom." "Povieš jej to čo dnes nám. Naozaj na tom nič nie je. Stačí len rozprávať a počúvať čo ti poradí. My tam s tebou budeme tiež, aj keď samozrejme nie v ordinácii. Až skončíte, spoločne si sadneme a ona nám poradí ako ďalej postupovať, aby ti ten Harold nikdy viac neublížil." "Ale mne Harold neublížil !" Frkol Tim zúrivo. "To Atreyu chcel zmlátiť." "Veď v poriadku. Povedz je aj o Atreyu. Bude to maximálne hodinka. Na zajtra som ti dohodol stretnutie." Tim vyskočil zo stoličky. "Čože ? Kedy ?" "Ráno o desiatej. Pôjdeme tam všetci traja. Ja ťa pani Nicholsonovej predstavím a až sa porozprávate, pôjdeme domov. Alebo ak chceš, môžeme skočiť do cukrárne, či do kina. Čo ty na to ?" Mama ani otec neočakávali, žeby syn ponuku s nadšením prijal, no prudká reakcia ich prekvapila. Vstanúc od stola, Tim schmatol tanier s nedojedenou pizzou a bez jediného slova zamieril do svojej izby. Otec chcel za ním, no mama ho zastavila. "Nechaj ho tak. Ja za ním potom zájdem." Dívajúc sa ako syn mizne na poschodí, otec bez slova prikývol. Nič iné mu ani neostávalo. Zoberúc si raňajšie vydanie novín, usadil sa do kresla, zatiaľ čo mama začala použiť riad odnášať do umývačky. Tim už dobrú hodinu ležal na posteli bez toho, aby ho rodičia poctili svojou návštevou. Desil sa zajtrajška a ani sám nevedel či viac z Richovej misie u Atreyu, alebo návštevy otcovej psychologičky. Úvaha, že psychologička by mohla byť jednou z nich a plánovaná návšteva pokusom o prekazenie spoločnej akcie s UFO klubom ho už prešla. Aj keď racionálne argumenty chýbali, intuícia mu nahovárala, že kolízia oboch termínov bude dielom náhody. Ak by ho ozaj chceli nakaziť, odvezú ho do nemocnice k doktorovi Dragulovi. Tam, na uzavretej klinike bez možnosti úniku, by s ním mohli vykonávať pokusy podľa svojej ľubovôle a nič by im v tom nezabránilo. Aj napriek tomu, napätie stúpalo. Tim vedel, že zajtrajšie stretnutie s Richom bude kľúčové. Ak ho zavedie k Atreyu, ukáže mu jeho sídlo, cesty späť už nebude. Tajomstvo, ktoré malo ostať iba medzi ním a mimozemským spolužiakom bude navždy prezradené. No aj tak to spraví. Keď nie pre seba tak pre mamu a otca. Musí ich ochrániť za každú cenu. Prižmúriac oči, klesol do mäkkého vankúša. Ani sám nevediac prečo, na um mu zišiel robotický strážca, ktorý mal naňho podľa slov bývalého priateľa dávať pozor. Neviditeľný okuliarmi XCOM, keď mu o ňom Atreyu prvýkrát rozprával neveril mu. Nedelňá návšteva však všetko zmenila. Tim si znova a znova v duchu prehrával obraz neforemného, kovom pokrytého monštra, ako naň máva dlaňou a neprirodzene umelý hlas nástojčivo opakuje, aby ostal na mieste. Minimálne v tomto Atreyu neklamal. Roztvoriac viečka, náhle precitol. Neodbytná myšlienka, že nedetekovateľný robot ho aj v tejto chvíli môže sledovať mu stiahla žalúdok. Pozrúc k oknu, vonku začalo snežiť. Drobné kryštáliky vodnej pary nerušene dopadali na okenný rám. Nič nenasvedčovalo, že by im v ceste niečo stálo. Nemuselo to veľa znamenať. Pokročilé civilizácie akiste objavili spôsob ako prenikať obmedzeniami 4 rozmerného priestoru a špiónážny robot by nepochybne patril k zariadeniam, ktorým by podobná funkčnosť nechýbala. No ak je to tak... Tim zavrtel hlavou. Nezmysel. Ak by mimozemšťania dokázali prenikať priestorom, už by ho dávno uniesli. Načo by sa Atreyu obťažoval osobnou návštevou, ak by sa teleportom či prechodom do hyperpriestoru mohol kedykoľvek preniesť priamo do stredu jeho detskej a psionickou zbraňou či iným nástrojom ovládania mysle by ho prinútil nastúpiť do modulu, ktorý by ho odniesol rovno na ich základňu ? To nedávalo zmysel. Na druhej strane, ak ho dnes robot celý deň sledoval, Atreyu musí vedieť kde bol a čo chystá. Ak zajtra Rich na stretnutie o štvrtej dorazí a nebude nakazený, získa ďalší dôkaz, že aj napriek všetkej technológii, mimozemšťania nie sú ani zďaleka tak dokonalí akoby čakal. "Atreyu si myslí, že je predo mnou. Tak nech si to myslí." Timovu pery sčiril plachý úsmev. "Nedostaneš

nás ty *****. Ani mňa, ani mamu, ani..." Tim druhýkrát za poslednú minútu zmeravel. Dnešná návšteva otca v škole. "Čo ak ho Atreyu..." Valiacu sa povodeň myšlienok zastavilo zaškrípanie kľučky. Aj keď v obave či syn nezaspal mama otvorila dvere najjemnejšie ako vedela, Tim takmer vyskočil z koše. Zízajúc na ňu ako na ducha, jeho prekvapenie nešlo jej pozornosti. "Timmy čo ti je ?" Zvolala vystrašene a iba tácka s čajom jej zabránila pribehnúť bližšie. "Ale nič !" Odvrkol Tim odmerane, schmatnúc vypnutý tablet. "Priniesla som ti čaj a nugetky." Tim nevlúdne pozrel na prepečené hrče kuracieho a kývnutím mame naznačil, aby svoj náklad zložila na nočný stôl. To, že doručenie neskorej večere je len zámienkou bolo zrejme hneď ako si k nemu prisadla. Povinnú otázku ako mu je preskočila, prejdúc rovno k veci. "Timmy z tej psychologicky nemusíš strach. Naozaj o nič nejde. Iba sa spolu porozprávate." "A načo ? Už som vám predsa všetko povedal." "Aby ti poradila tak, ako to my nevieme. Môžeš sa jej zdôveriť aj s tým čo nám nechceš povedať. Možno sa ťa bude pýtať aj na nás. Povedz jej pravdu tak, ako ju cítiš. Nech by si jej povedal čokoľvek, ona nám to neprezradí. Oстане to iba medzi vami." Tim neodvetil. Nemal záujem pokračovať v tomto dialógu a mlčaním to dával najavo. Našťastie, mama mala pre synov vzdor pochopenie a s prianím dobrej noci sa dvihla na odchod. Bola už pri dverách, keď z ničoho nič kýchla. Dusivý kašeľ čo nasledoval uviedol Tima do pozornosti. Otočená chrbtom, nevidela ako na ňu syn s narastajúcou hrôzou v očiach civie. Naposledy zakašľúc, vreckovkou si utrela nos a skôr než opustila izbu mávla Timovi na rozlúčku. Aj keď Tim gesto opätovoľ, mamine krvou podliate oči ním otriasli. "Dobrá noc Timmy." Pošepla zmeneným hlasom a dvere na izbe sa zavreli. Snáď za to mohol odraz svetla, alebo len dlhý kašeľ dráždiaci očné spojivky ? A čo ak je skutočnosť ďaleko hrozivejšia ? Čo ak ich Atreyu oboch nakazil a zajtra na misii s Richom dostane aj jeho ? Nedbajúc na riziko odhalenia, Tim siahol za nočný stolík do úzkeho priestoru medzi stenou a zadnou časťou spodnej poličky. Úzka čepeľ ozdobnej dýky na dotyk oziabala. Skôr než mohol uchopiť jej rukoväť, zasunul dľaň späť pod paplón. "Ešte nie. Najprv potrebujem dôkazy."

15.9.2017..

Chapter 37 - Votrelci.

Cícerky dažďovej vody pokrývali bočné okienko komplikovanou, neustále sa meniacou spleťou drobných pramienkov. Stekajúc nadol, všemocná gravitácia víťazila nad nepriamočiarym, nerovnomerným pohybom trojročného Chryslera šinúceho si to rannou špičkou. Monotónny zvuk kmitajúcich stieračov ako jediný naplňal mĺkvo kabínu pravidelnou ozvenou. "Šuch - šuch, šuch - šuch, šuch - šuch." Ani jeden z členov nepočetnej posádky nevenoval bezvýznamnému mrholeniu pozornosť. Zahĺbení do vlastných úvah, riadenie auta prenechali dokonalej automatike, ktorá činnosť vodiča za posledné desaťročie zredukovala na zadanie smeru cesty a štart motora. Aj keď mĺkva trojica predstavovala rodinu, ich myšlienkové pochody nemohli byť odlišnejšie. Racionálne úvahy páru dospelých vychádzajúce z nespochybniteľných faktov predikujúcich neistú budúcnosť ostro kontrastovali so snovým, sureálnym svetom najmladšieho. Tvárou nalepený na zarosenom skle, Tim nevnímaval početné záchvevy, ako sa brzdný systém automatického riadenia v dostatočnom predstihu pokúšal zabrániť potenciálne nebezpečným situáciám, ktoré by v extrémnom prípade mohli skončiť kolíziou. Na svetelné roky vzdialený od tohto sveta, nebol to jeho ex priateľ, Rich, dokonca ani Dr. Nicholsonová čo od skorého rána naplňali jeho srdce úzkosťou. Sen, tá desivá nočná

mora, ktorá mohla, no rovnako i nemusela byť produktom divokej fantázie, ho ani teraz, hodiny potom ako celý prepotený vyskočil na posteli nenechávala chladným. Chodba na poschodí, poodchýlené dvere rodičovskej spálne, a najmä tá desivá vec čo rýchlosťou bujnejúceho nádoru vyrašila spod periny vedľa mamy. Opäť ju videl. Odpudivá hruda tuku, slizovitý valec pripomínajúci obrieho červa s kruhovitou prísavkou namiesto úst, desiatkami zdeformovaných výbežkov nahrádzajúcich končatiny i zakrivenými tesákmi v tvare šabiel. Spomienka na hrôzu Tima prinútila vtisnúť krehké telo do kresla, čo najďalej od príšery na sedadle pred ním. Je možné, že to čo v noci zažil nezapríčinili zmätené prejavy do krajnosti vyčerpanej mysle, a otec v službách Sliziakov hypnózou či prístrojom eliminujúcim spomienky odstránil z jeho podvedomia realitu na ktorú mal zabudnúť? Tim nevedel, no prenikavý pohľad akým naň otec civel, keď sediac na okraji postele zisťoval prečo kričí zo spánku ho stále mátal. "Sliziak!" Meno vyplavené z hĺbín sna. Prečo otec tak veľmi nástojil na vysvetlení čo to slovo znamená, ak je jedným z nich? Niečo tu nesedelo. Odporná hruda tukovitého slizu v rodičovskej posteli splynula s tvárou druhej najmilovanejšej osoby. Hľadiac do spätného zrkadla, aj keď naklonený nad palubným displayom, Tim nepochyboval, že otec ho i v tejto chvíli vidí. Opätovne ním striaslo. Prečo on? Prečo sa to muselo stať práve jemu? Nevyslovenú výčitku a s ňou aj ticho v aute narušilo hlasité zapípanie palubného počítača. Skontrolujúc navigáciu, otec spokojne prikývol. "Za 2 minúty sme tam." Nečakane krátky čas prinútil mamu pozrieť na syna. Bledosť v tvári cestou v aute nepredstavovalo žiadne nóvum, aj preto jej mama nepripisovala komplexnejšiu príčinu. "Je ti zle?" Riekla zmeneným, takmer dutým hlasom, typickým pre ľudí postihnutých nádchou. Tim zavrtel hlavou bez toho, aby na ňu pozrel. "Timmy, o chvíľu tam sme." Pokračovala, utrúc si nos do papierovej vreckovky. "Dúfam, že z toho nemáš strach. Je to iba psychologička. Nedáva injekcie, ani nehryzie." Myslené ako vtip, Tim sa nezasmial. Nie dnes a nie v súvislosti s hryzením. Odporná rúrkovitá čelusť slizovitej príšery zo strašného sna mu znova preblesla pred očami. Zavrtiac hlavou, gesto nepatriace mame jej stačilo. Aspoň nateraz. Ošarpaná, odpudivá, ohyzdná. Opadaná omietka na plesnivých stenách za ktoré by žiaden statik nedal ruku do ohňa, hrdzou prežraté parapety pripomínajúce zuby treťohornej príšery, odkvapy prederavené ako po zásahu (ťažkým) guľometom, zaprášené, roky neumývané okná za ktorými bolo možné rozoznať ešte špinavšie záclony a vstupná brána bez kľučky ukrývajúca páchnuci podchod. Päťposchodová stavba pred ktorou otec odparkoval svojho Chryslera bola jednoznačne zrelá na odpis. Tabuľky s ironicky vyznievajúcimi nápismi 'Pozor, padá omietka' už dávno nahlodala korózia a lepšie na tom neboli ani upozornenia varujúce pred nebezpečenstvom zakopnutia na rozbitom chodníku. Ako kulisa do hororu by budova snáď aj obstála, no zdravotnícke centrum? Nečudo aj, že len čo vystúpili, maminou prvou otázkou bolo či si otec nepomýlil adresu. "Ja viem, nevyzerá to boh vie ako, ale práve to rekonštruujú. Neboj sa, vnútri to nie je až tak zlé." Preskočiac výmoľ mútnej vody špatiaci stred chodníka, otec poodchýlil dvere pavilónu B, ako sa východná časť ošarpanej haraburdy oficiálne nazývala. Doraziac na najvyššie poschodie, kde doktorka Nicholsonová mala svoju ordináciu (prirodzene pešo, lebo výťah 'prekvapujúco' nefungoval), privítala ich tmavá, neútulná chodba s malým okienkom na konci a lavičkami pamätajúcimi snáď aj Roosevelta. No aspoň boli prázdne. Usadiac sa, Tim uvidel, že dvere doktorkinej ordinácie z vonkajšej strany pokrývajú vypchávkou podobné tým akými sa obkladajú steny samotiek psychiatrických kliník. Dôvod prečo práve tieto dvere vystužovali kusy syntetického molitánu netušil, no na pokoji mu to nepridalo. Čas odkvapkával ako z pokazeného kohútika, a hoci Tim bystril sluch, z ordinácie nezachytil najmenší šelest. Žeby práve

vypchávkou nahrádzali zvukovú izoláciu ? Prečo by si s tým však autor dával toľko námahy, ak za dverami mala sídliť ordinácia obyčajného psychológa ? Tim nevedel. Prešlo 20 minút, no dnu ani von nik nev kročil. Po nedlhej dobe ticho chodby narušila upratovačka, ktorá neznámo prečo práve teraz pred obedom začala stierať podlahu. Po skúsenostiach s nefunkčným výťahom Tim robotický vysávač či sofistikovanú stierku neočakával, no kýbeľ s vodou a špinavá handra k tomu mu pripomenuli časy minulého storočia. Prechádzajúc okolo, korpulentná dáma s postavou zápasníčky sumo ani necekla, no jej tvár zamračenejšia ako ranná obloha dávala tušiť, že prítomnosť čakajúcej trojice ju neteší. Zmývajúc dlážku, práve sa chystala k ich lavici, keď sa dvere ordinácie konečne otvorili. Silné svetlo kontrastujúce so šerom chodby Timovi znemožnilo nazrieť dovnútra, zato drobného mužička s úzkymi pliečkami, ako z nej zhrbený vychádza nešlo prehliadnuť. Vyziabnutý chlapík už na pohľad vzbudzoval ľútosť. Nielen nevýrazná postava na ktorej nedobre ušité sako viselo ako handry strašiaka, ale aj strhaný výraz poblednutej tváre, podliate oči, rozčuchané vlasy, a najmä vyplašený pohľad, ktorý vrhol na chlapca dodávali biednemu zjavu punc chodiaceho nešťastia. Aj keď Tim muža nepoznal, pôsobil dojmom nešťastníka, na ktorého sa od chvíle čo ráno vstane (spadne) z postele lepí jedna smola za druhou. Ani neodzdriaviac, so zvesenou hlavou rýchlym krokom zamieril k schodisku, hundrúc si čosi popod nos. Hľadiac za ním, Tim nezaregistroval, že z ordinácie nevystúpil sám. Vysoká, štíhla žena po tridsiatke s prirodzenými blond vlasmi, prenikavo modrými očami a postavou s ktorou ak by chcela bez problémov preraziť aj v modelingu vykročila na chodbu. "Už ste tu ?" Oslovila usadenú trojicu zamatovo jemným hlasom. "Dúfam, že dlho nečakáte." "Vôbec nie. Tak päť minút." Pousmial sa otec, vydeliac skutočnú dobu čakania tak na päťinu. "Som rada, že vás vidím." Potrasúc si pravou s oboma rodičmi, doktorka Nicholsonová pozrela na obeť (snáď nie obed) dnešného výsluchu. "Ty si Tim, však ?" Pozdravila milo, podajúc mu dlaň. Očakávajúc obstarožnú matrónu, Tim bol z výzoru doktorky natoľko uchvátený, že v pomykove zabudol gesto zopakovať. "No tak Tim. Podaj pani doktorke ruku." Tim otcov príkaz podvedome vykonal. "Ahoj Tim. Som doktorka Nicholsonová, no ak chceš, môžeš mi hovoriť pani Nicholsonová, alebo aj Suzan. Som rada, že si prišiel. Poďte ďalej." Neveľká, útulne zariadená ordinácia sa v ničom neponášala na budovu v ktorej sídlila. Presvetlená priestrannými oknami, ordinácii dominoval široký gauč s operadlami pred ktorým stál nevysoký tvarovaný stolík. Nedávno vymaľované steny zdobili početné obrazy krajínok a zátiší, zatiaľ čo police plné odbornej literatúry s trojicou certifikátov na stenách dodávali ordinácii punc profesionality. Kvety na parapete medzi ktorými nechýbal ani Timov oblúbený fikus osviežovali miestnosť príjemnou vôňou, stierajúc z nej nemocničnú strohosť typickú pre lekárske ošetrovne. Doktorka usadila hostí na gauč, sadnúc si do menšieho kresla oproti. "Som rada, že vás tu môžem privítať. Ešte raz mi prepáčte to zdržanie. Nečakane mi prišiel klient a nešlo to odložiť. Ako ste aj sami videli, práve nám začali s rekonštrukciou budovy, takže je tu dosť hlučno, všade je samý prach a nejakú dobu nám nebudú premávať výťahy. Som z toho nešťastná, no nemalo by to trvať dlhšie než dva mesiace, tak snáď to tak aj bude." "To je v poriadku, pani doktorka. Tých pár schodov nikomu z nás neublíži. Všetkým Tim ?" Zvesiac kútiky, Tim otcovu (akože vtipnú) poznámku ponechal bez reakcie. Nastalé ticho hroziace premiérovým trapasom doktorka na všeobecnú úľavu včas prerušila. "Dobre. Asi začnem tým, ako bude dnešné stretnutie prebiehať, aby mal Tim predstavu o čo pôjde. Úvodné stretnutie s klientom vždy začíname krátkym testom. Je to dohromady 35-40 otázok, tak na 25-30 minút. Je to bežný psychologický test, z ktorého Tim nemusíš mať žiaden strach. Sú to jednoduché otázky pýtajúce sa na tvoje pocity, na školu, kamarátov, mamu, otca.

Naozaj nič hrozné. Nedávam z neho žiadne známky, ani pokarhania, takže na ne môžeš odpovedať tak ako to cítiš. Ak narazíš na také na ktoré nechceš odpovedať, kľudne ich nechaj nevyplnené. Až ho dopíšeš, porozprávame sa. Najprv my dvaja, a ak budeš súhlasiť, neskôr zavoláme mamu a otca. Celé toto stretnutie, a vlastne všetky stretnutia u mňa ako psychoterapeuta sú výlučne o rozprávaní. Nemusíš mať strach, že by som ti predpisovala lieky, či dávala ti injekcie. Toto je naozaj len a len o vzájomnom rozhovore, pričom stále platí, že ak na niektorú otázku nechceš odpovedať, alebo ti príde nepríjemná, stačí povedať. Je to len na tebe. Otec a mama tu nebudú a všetko čo mi povieš, ostane medzi nami. Dobré ?" So sklopeným zrakom, Tim nedbalo prikývol. Skúsená doktorka viac neočakávala a po krátkej rozlúčke s rodičmi, obaja opustili ordináciu. Tim sa zoči-voči doktorke Nicholsonovej prvýkrát ocitol osamote. Usadiac ho za stôl, chvíľu trvalo kým z jednej z políc vyhrabala fascikel plný katalogizovaných testov. Rozdelené podľa veku a nič nehovoriacich kódových čísel, doktorka ich musela mať minimálne 50. Ten, ktorý mu podala mal v pravom hornom okraji červenou fixkou dopísanú značku K-13. Tim netušil čo znamená, no smoliarske číslo mu na pokoji nepridalo. Test mal 42 otázok rozpísaných na troch stranách, s trojicou, štvoricou i päticou možných odpovedí. Ako doktorka vysvetlila, odpovede s krúžkom znamenajú, že zaškrtnúť môže jednu z nich, zatiaľ čo štvorčky umožňovali súčasný výber viacerých možností. Tim nemusel na test písať svoje meno a len čo mu doktorka všetko vysvetlila, opustiť ordináciu zanechala ho osamote. "Uved' meno troch najlepších kamarátov." "Aký je tvoj najobľúbenejší a najneobľúbenejší predmet v škole ?" "Ako často sa s tebou rodičia rozprávajú ?" "Čo pociťuješ, keď sa dívaš na mačiatko na vedľajšom obrázku." "Učia sa s tebou doma rodičia ?" "Aká je tvoja najobľúbenejšia farba ?" "Prečo posledné káčatko na obrázku plače ? Čo cítiš, keď ho vidíš ?" "Spíš doma sám vo svojej izbe ?" "Máš strach z tmy, samoty, poznámky v škole, zlého spolužiaka ?" "Kedy si bol naposledy na detskom ihrisku ? Bol si tam sám, s kamarátom, rodičmi ?" "Ktorý z nasledujúcich športov je tvoj najobľúbenejší ?" Zdanlivo nesúvisiace témy porozhadzované náhodne bez akéhokoľvek systému nedávali žiaden zmysel. Pred rokmi keď nastupoval do školy, absolvoval niečo podobné. Akurát vtedy to bolo na tablete, text nahrádzali obrázky a po každej odpovedi zatrúbila slávnostná fanfára. Významu tejto skúšky veľmi nerozumel, no na triviálne otázky o obľúbenej farbe, plačúcej kačke či návšteve detského ihriska odpovedal pravdivo, zatiaľ čo iné ako strach zo samoty či menoslov najobľúbenejších spolužiakov radšej zatajil. Presnejšie nezatajil, len si odpovede vymyslel. Obraz Tima ako nebojácneho hrdinu nemajúceho strach pred tmou, samotou, temným lesom či zlými spolužiakmi síce nešiel veľmi dohromady s dôvodmi prečo ho sem rodičia priviedli, no aspoň zistí či mu psychologička dokáže čítať myseľ ako sa obával. Aj vďaka klamlivým odpovediam test dokončil za necelú štvrt'hodinku. Snáď za to mohla náhoda, no v momente keď odložil pero, do ordinácie vstúpila pani Nicholsonová. Prejdúc mu poza chrbát, Tim čakal, že ho psychologička obíde, no namiesto toho sa nad ním sklonila, pozerúc mu cez plece. Tých pár sekúnd kým otvorila ústa trvalo celú večnosť a prebujnená fantázia vystresovaného chlapca pôvabnú doktorku v okamihu pretransformovala v odporne monštrum s ovísajúcou sánkou, mokvajúcimi ranami, pahýľmi namiesto rúk a pazúrmí dlhšími ako drápy Votrelca. Jemný, takmer nepočuteľný výdych vystriedal odporný sykot a Tim už-už cítil ako sa mu slizom obalený jazyk omotáva okolo hrdla. Nečudo aj, že v momente keď psychologička nechcene šuchla o jeho rameno, vystrelil do pozoru. "Och, prepáč mi to. Nechcela som." Riekla ospravedlňujúco. "Len som chcela vidieť, či si hotový." "Áno." Zachrčal Tim prvé slovíčko, ktoré v ordinácii nahlas vyslovil. Prikývnuc, doktorka Nicholsonová zobrala test a bez toho, aby ho

d'alej skúmala, vložila ho do priehradky na opačnom konci stola. "Tak Tim. Normálne keď hovorím s klientom, sedíme v kreslách. Vieš, aby sme to mali pohodlnejšie. No ak chceš môžeme pokojne ostať na stoličkách, aj keď v kreslách to predsa len bude lepšie. Čo ty na to ?" "Áno." Odvetil Tim stručne a bez toho aby z doktorky sňal zrak, usalašil sa na rovnakom mieste ako keď tu boli rodičia. S poznámkovým blokom v jednej a perom v druhej ruke si doktorka sadla oproti a hneď aj spustila. "Tak Tim. Už som to spomínala, no poviem to ešte raz. Stretnutia u psychológa sú postavené na rozhovore medzi terapeutom a klientom. Nemusíš mať strach, že by som ti dávala lieky, alebo ťa posielala do nemocnice. Je to o dialógu, ktorého obsah ostáva iba medzi nami dvoma. Nič čo mi prezradíš, a nechceš, aby tvoji rodičia vedeli im nepoviem. To je základné pravidlo, ktorého sa vždy držím. Aj tento papier čo tu mám." Doktorka ukázala na poznámkový blok. "Mám iba preto, aby som na nič dôležité nezabudla. Nik okrem mňa ho čítať nebude. Dobré ?" Stále napätý, Tim posunkom naznačil súhlas a zamrviac sa v kresle, cítil ako mu tlak stúpa do hlavy. Odložiac blok na susedný stolík, usmievať sa tvár doktorky Nicholsonovej nečakane zväznela. "Tim, keďže nechcem mať pred tebou žiadne tajnosti, prezradím ti, že ma včera navštívil tvoj otec a povedal mi o všetkom čo sa ti v nedel'u stalo. Spomínal aj školu, tvojho nového kamaráta a spolužiakov, ktorí ti podľa jeho slov nedajú pokoj. Viac mi povedať nevedel, pretože vraj o tom s nimi nechceš rozprávať. Zatiaľ ťa nepoznám, takže nedokážem posúdiť čo z toho je pravda a čo nie, no chcem, aby si vedel, že urobím všetko čo je v mojich silách, aby som ti pomohla. Dobré ?" Zošpúliac pery, Tim neodvetil. Nečakaná úprimnosť ho zaskočila, aj keď iba trochu. So sklopeným zrakom zízajúc do zeme, doktorka Nicholsonová ani nemusela byť psychologičkou, aby pochopila čo prežíva. Začínať prvé stretnutie pripomienkou nepríjemných udalostí nemala v pláne, a preto hneď zmenila tému. "Otec mi povedal, že máš nového kamaráta. Spomínal aj jeho meno, no nezapamätala som si ho. Mal ho také zvláštne. Artey, alebo Atray." "Atreyu." Riekol Tim šepotom. "Áno, Atreyu ! To je naozaj zvláštne meno. Nikdy predtým som ho nepočula. Znie trochu indiánsky. Otec vravel, že Atreyu prišiel na vašu školu tento rok. Vraj bývali v inom meste ?" "Mestách." Opravil Tim. "New Yorku aj inde. Jeho otec veľa cestuje za prácou." "Aha, tak to je potom jasné. Aj ja keď som bola malá, často sme sa sťahovali a niekoľkokrát som menila školu. On k vám prišiel teraz, na začiatku roka ?" Tim zavrtel hlavou. "Pred mesiacom a pol." Zoberúc poznámkový blok, doktorka Nicholsonová si doň čosi poznamenala. "Dobré. A ako ste sa skamarátili ? On sa prihovril tebe, alebo ty jemu ?" "Nie. My sedíme v jednej lavici. U nás v škole sme v laviciach vždy dvaja a Atreyu si ku mne sadol." "Takže ty si predtým sedel sám ?" Pokrčiac plecami, Tim prikývol. "A prečo si k tebe prisadol ? Nemali ste voľné miesta, alebo ho tam posadila pani učiteľka ?" "Neposadila. On... Sadol si sám." "A hneď ste začali kamarátiť ?" "Nie. Až po..." Dvihnúc zrak, Tim zaváhal. Uvedomil si čo chce povedať a došlo mu, že to nebude najlepší nápad. Odhaliť okolnosti prvého stretnutia, najmä bitky, ktorá mu predchádzala - a na ďalšiu hodinu má o zábavu postarané. Len žiadne detaily, nič čo by čo i len náznakom mohlo prezradiť Atreyu tajomstvo. Ak k ním doktorka skutočne patrí, sama sa ho na to opýta. "Až potom, keď ku mne prišiel domov." Zaklamal bez začervenania. "A pozval si ho ty, alebo chcel prísť sám ?" "Robili sme na spoločnom projekte." "Myslíš školskom projekte ?" Tim prikývol. "Dobré. A čo to bolo ? Myslíš ten projekt ? Nejaká vedecká práca ?" "Mali sme spraviť mapu slnečnej sústavy z pingpongových loptičiek a nakresliť prstence okolo Saturnu, Uránu a Jupitera." Tim vylovil z pamäte jeden z nepočetných úspechov študijnej kariéry, keď v 3. ročníku dostal ocenenie triednej za trojrozmerný model planetárneho systému obsahujúci osem planét, Pluto a štvoricu najväčších mesiacov planéty

Jupiter. "Hm. To znie zaujímavé. A ako to dopadlo ? Urobili ste ju ?" "Hej." "A odvtedy ste sa začali kamarátiť ?" Nevediac čo na to povedať, Tim znova len pokrčil plecami. Zatiaľ rozhovor ako tak zvládal, no doktorka Nicholsonová s výsluchom v podstate ešte ani nezačala. "Povedz mi o Atreyu viac. Aké má záujmy, čo robíte keď ste spolu, o čom sa rozprávate ?" Tima zamrazilo. Z otázok tohto typu mal najväčší strach. Ak by doktorka k mimozemšťanom naozaj patrila, určite by o fungovaní XCOM chcela zistiť čo najviac. Aj preto sa namiesto tradičnej defenzívy odhodlal k protiútok. "Prečo to chcete vedieť ?" Tim prvýkrát pozrel doktorke do očí. "Chcem ho viac spoznať. Ak ste kamaráti, určite si musíte v mnohých veciach rozumieť. Bavia vás rovnaké filmy, alebo hry ? Otec spomínal, že si bol s jeho rodičmi na výlete a spal u nich doma. To musíte byť naozaj dobrí priatelia, ak ti jeho rodičia dovoľia u nich prespať." "Oni vtedy neboli doma." Tim sa myšlienkami vrátil k dňu keď na dvore pred Atreyu domom nocovali v stane. Aj keď od tej chvíle neuplynul viac než mesiac, pripadalo mu to akoby lovil zážitky minulého života. Stručná odpoveď psychologičku ihneď zaujala. "A kto s vami bol ? Atreyu brat, či sestra ?" Tim sa v duchu uškrnul. Zaskočený výraz lekárky ho pobavil. "Atreyu nemá súrodencov." "Takže s vami boli jeho starí rodičia ?" "Nie. Atreyu nemá ani starých rodičov." Doktorka Nicholsonová dvihla zrak od svojich poznámok. "A kto tam teda s vami bol ?" "Nikto. Boli sme sami." "Celú noc ?" "Hej. Spali sme v stane na dvore." "Myslíš u Atreyu na dvore ?" Tim namiesto odpovede zvolil strohé gesto. Zjavne prekvapená lekárka si niečo poznamenala a skôr než pokračovala, skúmavo pohliadla na Tima. "Mama s otcom nevedia o tom, že ste boli sami, však ?" "Sľúbili ste, že im to nepoviete !" Odvrkol Tim príkro. "Áno. Oстане to iba medzi nami. Ja len... Atreyu býva často v noci sám ?" "Neviem. Ja jeho otca a mamu nevidel." "Ale veď ste predsa boli spolu na výlete." Tima vystrelilo v kresle. Trápne prichytenie pri klamstve mu vohnalo červeň do tváre. "No... Oni tam vlastne neboli." "A kto teda ?" Tim preglgol. "Ale všakže to nepoviete mame ani tatovi." "Samozrejme, že nie. Sľubujem !" "Viete... My sme tam šli sami." "Iba vy dvaja ?" Aj napriek niekoľkoročnej praxi, doktorka Nicholsonová nedokázala zakryť svoje rozpaky. "Nie. Bolo tam s nami ešte jedno dievča. Jenny." "Dievča ? Myslíš také ako vy ? Koľko má rokov ?" Tim dobre vedel, že na otázku by nemal odpovedať, že dialóg je nutné okamžite ukončiť, no akási zvláštna sila, snáď túžba šokovať ho hnala vpred. "Povedala, že má 13. Je to Atreyu kámoška. To on ju tam zavolať." "A to ste tam šli len vy traja ? Kde to bolo ?" Tim zneistel. "Neviem ako sa ten les volá. Išli sme tam hodinu busom." "Tak to ste teda dobrodružné povahy, ísť sami do lesa. To bol Atreyu nápad, však ?" "Hej, aj sme tam spali." Prekvapenie lekárky v okamihu prerástlo v úžas. "Vy ste spali sami v lese ?" Snáď len široký úsmev skúsenej lekárky spôsobil, že na mrazivo vyznievajúcu otázku Tim bez okolkov prikývol. "Fúha... Vy ste ale čísla ! A čo vás to napadlo tam samých ísť ? Mohlo to byť nebezpečné." "Ale ja som nevedel, že pôjdeme sami. Ani ja, ani Jen. Aj preto sa Jen na Atreyu nasr..." Tim sa zapýril. "Bola hrozne našťvaná, že jej o tom nepovedal. Myslela si, že pôjdeme s jeho rodičmi." "A kde ste spali ? V noci predsa musela byť hrozná zima." "V stane. Mali sme spacáky." "A to ste sa nebáli byť v noci osamote v lese ? Sama by som mala strach." Tim zaváhal. "Jenny... Ona ovláda bojové umenia. Ubránila by nás." "To naozaj ?" "Videl som ako na druhý deň cvičila. Aj mi ukazovala nejaké hmaty, ale ja bojové umenia neviem. Atreyu áno, no Jenny je lepšia. Aj si dali férovku, no Jen ho zložila. Je fakt dobrá. Lepšia ako..." Tim chcel pokračovať, keď si uvedomil ako naň doktorka zazerá. Skúmavý pohľad po všetkom čo jej prezradil neprekvapoval, no udalosti posledného týždňa velili k opatrnosti. "Lepšia ako ?" Zopakovala pani Nicholsonová, keď Tim dlho nič nehovoril. "Ako jeden kámoš zo školy. Chodí na karate, ale na Jen nemá." "Nuž, tak to potom musí

byť Jenny naozaj dobrá, ak je lepšia ako chlapci." Tim neodvetil. Nervózne žmoliac prstami, mal pocit, akoby vyzradil niečo čo nemal. Doktorka Nicholsonová chvíľu čakala či neodpovie, kým to neskúsila z opačného konca. "Tim, teraz sa ťa opýtam na niečo čo ti možno nebude príjemné, a ak nechceš, nemusíš mi odpovedať. Ty máš nejaké dievča ?" "Dievča ?" Zajachtal Tim prekvapene, akoby otázke nerozumel. "Myslím nejakú kamarátku s ktorou sa pravidelne stretávaš. Spolužiačku, susedku bývajúcu na vašej ulici, niekoho s kým sa vídaš ?" "Ehm... Nie." Priznal Tim úprimne. "A ani si nikdy nemal ?" Na zamietavú odpoveď tentoraz postačoval posunok. "A Atreyu ? Hovoril si, že Jenny je jeho kamarátka. Ako ju pozná tak dobre, keď do mesta prišiel iba nedávno ? Aj Jenny chodí na vašu školu ?" "Nie. Ona je z iného mesta." "Myslíš St. Paul ?" "Nie. Hovorila, že je zďaleka." "Aha." Doktorka si znova čosi poznamenala do poznámkového bloku. "Ako si sa cítil keď si s ňou bol ? Neprekážalo ti, že spíš v stane s dievčaťom, ktoré je navyše silnejšie ako ty či Atreyu ? Chlapcom väčšinou vadí ak sa dievčatá vedia biť lepšie ako oni." "Ja... Nevieam. Nerozmýšľal som nad tým." "Takže ti nevadilo, že ste spolu ?" Ďalšia odmietavá odpoveď vyjadrená gestom. "Vďaka Tim. Som rada, že si úprimný. Aj mnohí dospelí majú s takýmito otázkami problém. No teraz ti dám ešte jednu - ťažšiu. Na prvom stretnutí podobné otázky obvykle nedávam, no vidím, že si rozumný chlapec, ktorý navyše hovorí pravdu. Čo sa stalo v nedeľu večer ?" Hľadiac do zeme, Tim sa nepokojne zamrivil. Vedel, že by pred psychologičkou nemal prejavovať emócie, nič čo by čo i len náznakom mohlo odhaliť skutočnú pravdu, no kratučku otázku už nedokázal ponechať bez odpovede. Hryzúc si spodnú peru, cítil ako mu naskakujú zimomriavky. Ani sám nevediac prečo, vnútorný hlas mu našepkával, že nastal čas prezradiť všetko čo vie, prehovoriť pravdu o Atreyu, mimozemšťanoch a XCOM. Závazok z uplynulého večera mlčať ako hrob narastajúce ticho obracalo v prach. Srdce mu dunelo v zrýchľujúcich sa ozvenách a skrehnuté pery márne nútil k pohybu. "Tim ?" Riekla lekárka po chvíli trvajúcej celú večnosť. "To..." Zachrčal Tim. "Vám nemôžem povedať." "Ani nemusíš. Nemala som sa ťa na to pýtať. Bola to hlúposť z mojej strany. Prepáč mi to." "Nie. Vy za to nemôžete. Ja vám to nechcem povedať, lebo viem, že by ste mi neverili." Pritisnúc viečka, Tim nemal odvahu hľadiť doktorke do tváre. Napätie i všetok strach, obava o svoj život a životy blízkych začínala chradnúť. Mal by vstať a utiecť preč, no nedokázal to. Aj napriek toľko predstieranej odvahe, stačila minúta, a znova bol malým vystrašeným chlapcom nemajúcim nikoho komu by sa mohol zdôveriť. Ak psychologička patrí k ním, potom nezáleží na tom čo jej prezradí. No ak nie je... "Tim." Pošepala doktorka Nicholsonová. "Prepáč mi, ak som sa ťa dotkla. To som naozaj nechcela." "Mysleli by ste si, že mi šibe, no ja nie som psychopat. Stalo sa to. Fakticky sa to stalo, aj keď to neviem dokázať." Psychologička odložila poznámkový blok a naklonila sa dopredu, aby malému pacientovi videla do tváre. "Tim, nič také si o tebe nemyslím, ani myslieť nebudem, nech by si mi povedal čokoľvek. Z toho čo som doteraz počula je jasné, že si na svoj vek nadpriemerne inteligentný chlapec. To, že v škole nedosahuješ také výsledky, aké by si rodičia priali, s tým vôbec nesúvisí. Ľudská inteligencia je veľmi komplikovaná, má mnoho rozmerov a u každého človeka odlišné prejavy. A to isté platí aj pre ľudskú psychiku. Nevieam čo sa ti stalo, že o tom nechceš rozprávať, no určite to muselo byť niečo vážne. Aj preto nebudem naliehať, aby si mi prezrádzal svoje tajomstvá. No chcem, aby si vedel, že v tom nie si sám. Každý človek si so sebou nesie svoje tajomstvá, a je úplne prirodzené, ak o nich nechce rozprávať. Aj ja mám také, ktoré by som neprezradila nikomu na svete. Dokonca ani svojmu manželovi. Všetci ich máme a mnohé sú natoľko neuveriteľné, že ak by sme ich prezradili tým čo ich nezažili tak ako my, mysleli by si, že nie sme v poriadku. To ale

neznamená, že sme blázni. Je to prirodzená túžba ľudskej mysle chrániť si svoje vnútro." Tim pozrel na psychologičku. S ľahkým úsmevom na nenarúžovaných perách vzbudzovala dojem človeka, ktorému by za iných okolností, na inom mieste snád' aj uveril. "Ako mám vedieť, že k ním nepatríte ?" "K ním ?" Zopakovala doktorka a dvihnuté obočie predstavovalo jedinú neverbálnu reakciu na nečakanú otázku. "Ak myslíš niekoho v škole, či snád' tvojich rodičov, tak nie, nepatrím. Tvojho otca poznám už pár rokov, no..." "Nehovorím o škole." Zavrčal Tim, žmoliac prstami čoraz bolestivejšie. Vnútorňý hlas naň kričal, aby zmĺkol, nevyzradil slovko navyše, no obranný val budovaný od chvíle keď mu rodičia o návšteve psychologičky povedali sa začínal otriasať. Ešte chvíľu a exploduje na milión kúskov. "Timmy ?" Doktorka Nicholsonová ho oslovila menom, aké okrem mamy a Jen nik iný nepoužíva. Tim sa zachvel. Zápasíac sám so sebou, slzy mal na krajíčku, a aj napriek snahe tomu zabrániť, zuby mu drkotali ako pri zimnici. "Oni nie sú z tohto sveta. Atreyu on... Nie je človek." A bolo to von ! Prezradil tajomstvo, ktoré si mal odniesť do hrobu. Čakal, že po ohromujúcom vyhlásení nastane ticho, no opak bol pravdou. "Ak nie je človek, tak kto potom ? Duch, alebo vampír ?" Aj napriek smrteľne vážnej téme si Tim neodpustil úškrnok. Predstava Atreyu čoby nočného démona vysávajúceho obeť mu prišla náramne smiešna. "Ani jedno, ani druhé. On je..." "Mimozemšťan ?" Doplnila psychologička, keď Tim dlho nič nevravel. Tentoraz otázka ostala bez odpovede. Zakrývajúc si tvár dlaňami, nedokázal pokračovať. Iniciatívy sa musela chopiť doktorka Nicholsonová. "Prečo si myslíš, že tvoj kamarát pochádza z inej planéty ? On ti to povedal ?" "Videl som to." Zachripel Tim, zápästím si utrúć zasľzené oči. "A čo také ? Tim, nechcem ťa nútiť do odpovedí, no ak..." "Už si myslíte, že som cvok ?" "Vôbec nie !" Razantné zvolanie sympatickej lekárky vôbec nezodpovedalo napätej situácii. Tim čakal, že doktorka si k nemu prisadne a chytiac ho za plece mu začne hladiť dlaň ako by na jej mieste spravila mama, no zotrúvajúc v kresle, tvárila sa náramne vážne, takmer akoby mu verila. "Tim, to že máš pocit, že tvoj kamarát nie je z tohto sveta nie je nič neobvyklé. Ak je toto tvoje veľké tajomstvo, môžeš ostať pokojný. Nie si prvý ani nie posledný od koho to počujem. Mám viacerých klientov, ktorí majú pocit, že vláda, šéf v práci, alebo ich susedia sú mimozemšťania. Nie je to nič neobvyklé, a vôbec to neznamená, že by si bol cvok, ako si to povedal." "Takže mi veríte ?" "Nuž, zatiaľ to nedokážem posúdiť, lebo o tom veľa neviem. Hovoril si, že si niečo videl. Čo to bolo ? Atreyu sa premenil a ty si uvidel jeho skutočnú podobu, alebo si videl ako pristáva na svojej lodi ?" Tim zavrtel hlavou. Vybrať z množstva príhod jedinú, ktorá by čo najpresvedčivejšie dokazovala skutočný pôvod bývalého priateľa nešlo. Zažili spolu toľko neuveriteľného, že ak by teraz začal rozprávať, neskončí do rána. Obranný val pohltili trosky a on nevedel čo robiť. "Poznáte XCOM ?" Lekárka sa zamračila. "Nie. Obávam sa, že mi to nič nehovorí. Mala by som to poznať ?" "Nie. Nemôžete. Je to tajná organizácia o ktorej nikto nič nevie. Ani prezident. Sú tu preto, aby nás chránili pred nimi." "Hovoríš o mimozemšťanoch ?" Tim prikývol. "Sú všade, aj keď ich nemôžeme vidieť. Medzi fízľami, vojakmi aj politikmi. Ovládajú nás, aj keď o tom nevieme, lebo nosia štíty pre ktoré ich nemôžeme vidieť. Chcú obsadiť našu planétu, a preto pripravujú inváziu. XCOM im v tom chce zabrániť, no... Je nás málo." "Ty si členom XCOM ?" Zatinajúc nechty do dlaní, Tim neodvetil. Niežeby sa odpoveď nenúkala sama, no vysloviť ju nahlas nenašiel odvahu. Doktorka Nicholsonová pochopila, že ak chce v dialógu pokračovať, musí mu pomôcť. "Ako si sa o XCOM dozvedel ? Povedal si, že je tak tajná, že o nej nikto nevie. To Atreyu ti o nej povedal ?" Tim plachým prikývnutím naznačil súhlas. "Chcel, aby som bol jedným z nich." "On ? Nepovedal si, že je mimozemšťan ?" "Áno. Ale vtedy ešte nebol. Teda aspoň myslím, že nie. Až potom

sa zmenil. Oni ho museli... Premeniť." "Na mimozemšťana ?" Hryzúc si pery, Tim po očku pozrel na doktorku. "Viem, že si myslíte, že mi šibe, no ja vám neklamem. Naozaj sa to stalo. Atreyu sa zmenil. Najprv sme boli kámoši, hrali sme sa, chodili na misie, povedal mi o XCOM, ukázal veci, aké ste nikdy nevideli, a potom..." Tim si sťažka povzdychol. "Museli ho zmutovať. Oni majú baktérie, ktoré z človeka spravia jedného z nich a ani o tom neviete. Kým bol Atreyu ešte chlapcom, rozprával mi o tom. Začne vám byť zle, máte teplotu, kašlete. Je to ako chrípka, no nie je to ozajstná chrípka. Premieňate sa na mutanta. Urobili to Atreyu a teraz to chce spraviť mne." "Kto ? Atreyu ?" "Áno." Šepol Tim po chvíli. "Keď ste jedným z nich, vyzeráte ako človek, no už ním nie ste. Ste mimozemšťan a robíte to čo vám prikážu. A oni chcú, aby som bol jedným z nich. Chcú ma premeniť." Ako to Tim povedal, dlho potláčané slzy mu vhrkli do očí, a hoci nevzlykal, plaču zabrániť nedokázal. Veľký hrdina, bojovník čo chcel zápasit' s mimozemšťanmi reval ako malé vystrašené dieťa, ktorým v skutočnosti bol. Predstieraná odvaha, silené gesta, neexistujúce odhodlanie, všetko v jedinom okamihu pohltit praobyčajný strach. Aj keby sa žiadalo dodať niečo súcitné, doktorka Nicholsonová ako pravá profesionálka vedela, že ďalšie slová sú už zbytočné. "Dobre Tim." Riekla po chvíli, keď sa malý pacient trochu upokojil. "V prvom rade ti chcem poďakovať za to, že ti bol úprimný a prezradil mi čo ťa trápi. Je naozaj nezvyklé, aby pri prvom stretnutí bol niekto tak otvorený ako ty. Veľmi si to vážim. To čo si o svojom kamarátovi povedal znie naozaj neuveriteľne, no nie je to tak, že ti neverím, alebo že by som si myslela, že duševne nie si v poriadku." "Takže mi veríte ?" Opáčil Tim. Doktorka Nicholsonová namiesto odpovede zvolila úsmev. "Tak a teraz si ma dostal. Je to ťažká otázka, no keďže si bol ku mne úprimný, budem aj ja. Naozaj by som ti chcela veriť, a príbeh o kamarátovi mimozemšťanovi je veľmi pútavý, no nemyslím si, že by Atreyu bol skutočným mimozemšťanom. Nevieť čo sa medzi vami stalo a prečo si myslíš, že ho mimozemšťania premenili, avšak..." "Pretože som to videl !" Zasyčal Tim a oči mu zabľčali vzrušením. "Videl som ich loď, mimozemskú základňu, dom, ktorý mal na streche antény, roboty čo ma potom naháňali, mimozemské zárodky ako vyliezli z vajec, prístroj, ktorým môžete vidieť neviditeľné veci. Videl som UFO, skutočného mimozemšťana a milión ďalších vecí, ktoré keby ste videli vy dospelí, šibne vám z toho. A nesnívalo sa mi to. Boli ozajstné ako toto kreslo, ako moja ruka, ako ja ! S Atreyu sme chodili na misie. Na jednej sme zničili UFO, keď nás chcelo dostať, boli sme v jaskyni, kde sme našli 1000 rokov mŕtveho ufónca, boli sme v lese, kde sme objavili škatuľu s mimozemskými vajcami. Nevymyslel som ti to. Fakticky sa to stalo, aj keď mi nikto neverí. Nie som cvok, ani mi nešibe. No..." Tim potiahol nosom. "... aj tak je to jedno. Viem čo som videl. Oni sú skutoční, a ani vy, ani nikto iný mi nemôže pomôcť." "Máš strach, že ti chce Atreyu ublížiť ?" "Ublížiť ?" Frkol Tim ironicky. "Atreyu mi povedal, že Sliziaci ovládnu Zem a premenia nás na svoje žrádlo. Teraz to ešte nevedia, lebo je ich málo. Prišli na niekoľkých lodiach a nemajú dosť zbraní, aby nás zničili. A preto potrebujú svojich agentov. Sú všade. Fízli, vojaci, politici, milionári - všetci k ním patria. Pracujú pre nich, lebo sú premenení. Vyzerajú ako ľudia, no je to len krytie. Nosia štíty, aby sme nevideli ako vyzerajú, no sú všade." "A Atreyu je jedným z nich ?" Sklopiac zrak, Tim pokrčil plecami. "On sa ti nejako vyhráždal ? Otec mi povedal, že ho susedka videla ako preskočil plot vašej záhrady. Je to pravda ?" "Hej. Bol u nás, ale pán Johnson ho vyhodil. Je vojakom, a preto Atreyu radšej zdrhol. No povedal, že ma dostane. Že mi vymaže mozog." "Vymaže mozog ?" Zopakovala doktorka Nicholsonová. "On ťa chce zbit' ?" "Nie zbit', ale vymazať mozog. Oni na to majú také špeci prístroje. Vedia vám vygumovať mozog tak, že si nebudete nič pamätať. Urobia z vás úplného dementa." "A to ti Atreyu

povedal ?" "Povedal, aj napísal v SMSke." "A tú SMSku náhodou nemáš, však ?" Tim zmeravel. Zrazu mu došlo akú hlúposť vykonal, keď tajný komunikátor s dôkazom potvrdzujúcim jeho slová nechal pohodený v tajnej skrýši na mraze. Po chladivej noci bude mobil aj s údajmi na karte akiste v ťahu. Ak by bol osamote, plesne si po čele. "Nemám. Ja som ten mobil zahodil. Nechcel som, aby ma ním sledoval." "A nemáš mail, alebo správu v chate kde by ti to napísal ? To, že sa ti Atreyu vyhráža je veľmi nesprávne a navyše aj trestné." "Hej, trestné..." Tim sa zatváril pobavene, aj keď mu do smiechu nebolo. "Keď kontrolujú fízlov, môžu si robiť čo chcú." "No, možno nekontrolujú všetkých." "Všetkých !" Zahlásil Tim s takou razanciou, že spochybníť jeho slová by znamenalo stratu dôvery. A doktorka Nicholsonová si toho bola dobre vedomá. "Dobre Tim. Chcem sa ešte vrátiť k jedenej veci. K tomu čo sa ti stalo v nedeľu. Otec mi povedal, že si domov prišiel zbitý, mal si zranenú nohu a odpadol si vo dverách. Súviselo to nejak s Atreyu ?" Spomienka na ligotavý dom s priesvitnými stenami a nepochopiteľne zložitým systémom komunikačných antén opätovne ožila. Tim znova videl ako k nemu vzduchom plachtí nehumanoidný robot, aby mu zabránil v úteku. "Ja..." Šepol po chvíli. "Bol som v jeho dome." "Myslíš u Atreyu ?" Tim prikývol. "A on ťa tam zbil ?" "Nezbil. Iba mi ukázal kto naozaj je." Doktorka Nicholsonová sa zamračila. "Obávam sa Tim, že ti teraz celkom nerozumiem. Čo ti Atreyu ukázal ?" "Svoj dom. Zvonku, keď ste za plotom vyzerá ako obyčajný dom. Aj dnu, keď som tam bol prvýkrát vyzeral normálne. No vtedy večer..." Timovým telom prešiel záchvev. "...uvidel som to čo nikto nikdy predtým nevidel a nikto nikdy neuvidí." "A čo to bolo ? Chceš mi o to povedať ?" Tim prikývol. Po všetkom čo prezradil už na tom aj tak nezáležalo. "Ten dom nie je naozajstným domom, ale základňou. Mimozemskou základňou." Po stručnom vyhlásení nasledovalo hrobové ticho. Aj napriek všetkému čo za roky profesionálnej kariéry doktorka Nicholsonová v ordinácii začula, nedokázala zakryť svoje rozpaky. Uvedomujúc si, že dobrý psychológ by pred pacientom nikdy nemal prejavovať svoje emócie skúsila úsmev. Výsledkom neúprimnej snahy bol neprirodzene strojený úškrnok. "A ako tá základňa vyzerala ? Boli tam nejaké počítače, alebo tajné dvere ?" "Tajné dvere..." Zvolal Tim pohrdlivo. Porovnávať to čo videl s tajnými dverami vyznievalo takmer ako urážka. "Videl som Atreyu a jeho rodičov ako chodia po plafóne." Doktorka Nicholsonová pohľadom zavadila o strop ordinácie, kde vždy navlhnutá omietka iba vďaka každodennému vetraniu neniesla stopy plesne. "Myslíš po strope, kde sú lampy ?" Tim zavrtel hlavou. "Neboli tam lampy. Celá izba bola otočená hore nohami. To čo malo byť na zemi bolo hore a to čo malo byť hore, bolo na zemi. Všetko bolo naopak a oni chodili dolu hlavou." "A ty si bol kde, keď sa to stalo ?" "Na dvore. Videl som ich cez stenu, lebo sa stala..." Tim luskol prstami, hľadajúc správne slovo. "Priesvitnou ! Ako zo skla." "Hovoríš o okne ?" "Nie ! Nebolo to okno. Ved' vám predsa vysvetľujem, že sa steny zmenili. Roztiekli sa ako hajzel s kúpeľkou a ostatnými izbami. Akoby bol celý dom zo slizu. A potom som to uvidel !" Pridajúc dramatickú pauzu, Tim zaklonil hlavu ako vtedy v záhrade. "Bola tam loď. Vesmírna loď. Stála vo vzduchu, aj keď nemala motory ani vrtule. Iba jedno krídlo, chvost a kabínu. Nevidel som ju celú, lebo som bol pod ňou, no vyzerala ako raketoplán, alebo niečo také." "Aj z tej lode niekto vystúpil ?" "Nie, iba tam tak stála. Musela tam byť už predtým. Vtedy keď sme u Atreyu spali niečo som počul. Také pískanie. Išlo to zhora. Asi mala zapnuté štíty, tak ako má celý dom. Preto zvonku nemôžete vidieť ako naozaj vyzerá. Všetko je chránené štítmami." "Takže, ak by som išla okolo Atreyu domu, nevidela by som to čo ty ?" Tim zneistel. "No, ja... Neviem. Asi nie. Neviem prečo som vtedy videl tie veci. Asi sa im ten štít pokazil, alebo ho Atreyu vypol. Ja však..." Tim pozrel na lekárku. "...viem, že mi neveríte. Ani ja by som vám neveril, keby som to nevidel. No naozaj

sa to stalo. Neklamem vám." "To si vôbec nemyslím." Ubezpečila doktorka Nicholsonová. "Tvoj príbeh je naozaj neuveriteľný a tak trochu aj strašidelný. Predstava, že na Zemi nie sme sami, že nás niekto ovláda je vskutku desivá. Sama neviem čo by som urobila, ak by som uvidela to čo ty. Mimozemšťania, lietajúce lode, priehľadné steny..." "A roboty." Doplnil Tim dychtivo. "Boli tam aj roboty. Keď ma Atreyu otec uvidel, jeden ma začal naháňať, no preskočil som plot a zdrhol som mu. Utekal som domov, lebo som myslel, že po mne pôjde, no nešiel. Asi nemal také štíty ako dom a ak by letel po ulici, ľudia by ho videli. Ale to je iba moja teória. Neviem či to tak naozaj bolo." "Takže to je to čo sa ti v nedeľu stalo ?" Tim bez slova prikývol. "A čo tie zranenia ? Otec hovoril, že si mal na nohách modriny ako po kopancoch. Tie boli od Atreyu, alebo tých robotov ?" "Spadol som, keď som preskakoval plot. Atreyu ma nezbil. On by to nespravil. Oni robia iné veci." "Napríklad ?" "Už som vám to predsa povedal ! Premieňajú ľudí na mimozemšťanov. Nakazia ich baktériami a čakajú, kým sa premenia." "A Atreyu ťa chce premeniť ?" "Ja neviem." Priznal Tim bez otáľania. "Hovoril, že mi vymaže mozog, aby som si na nič nepamätal a potom vraj znova budeme kámoši. No klame. Pôjde po mne, kým ma nedostane." "Kým ťa nepremení ?" Tim prikývol. Doktorka Nicholsonová si malého pacienta hodnú chvíľu prezerala, hľadajúc správne slová ako neuveriteľný príbeh okomentovať. "Tim, teraz ti dám jeden návrh, ktorý prirodzene môžeš odmietnuť. To čo si mi povedal znie neuveriteľne a som rada, že si sa mi zdôveril. No nechcel by si o tom povedať aj svojim rodičom ? Mama a otec by mali vedieť z čoho máš strach." "Šibe vám ?" Vyprskol Tim zúrivo. "Nemôžete im to vykecať ! Sľúbili ste mi to !" "Áno, sľúbila a tvoje želanie budem prirodzene rešpektovať. Mňa len zaujíma, prečo sa im nechceš zdôveriť ? Máš strach, že by ti neverili a poslali ťa k tomu lekárovi, ku ktorému nechceš chodiť ?" "Jasné, že by mi neverili. Dospelí nikdy neveria deťom, ani keď hovoria pravdu. Myslia si, že si vymýšľame, že máme veľkú fantáziu, že nám šibe. Ved' ani vy mi neveríte, tak akoby mohli oni ?" "Otec a mama sú tvoji rodičia. Poznajú ťa." Tim sa v duchu pousmial. Nebol to veselý úsmev. "Hej, a preto ma poslali za Dragulom." Drsná výčitka nepatrila doktorke. Ona za nič nemohla. Zahĺbený v neveselých úvahách, Tim nemal viac čo dodať. A nebol sám. Vzájomné mlčanie trvajúce neznesiteľne dlho napokon prerušila lekárka. "Tak dobre Tim. Myslím, že nadnes toho bolo viac než dost'. Som rada, že si bol úprimný a sľub, ktorý som ti dala neporuším. Ak nemáš námietky, zavolala by som otca a mamu, aby sme dnešné sedenie uzavreli. Súhlasíš ?" "Ak to znamená, že mi dáš pokoj, tak hej." Pomyslel si Tim a prikývnutím naznačil súhlas. Keď rodičia do ordinácie vstúpili, Tim uvidel ustarostený výraz v maminej tvári. Napadlo ho či za tým nebude jej choroba, no keď z nástenných hodín odčítal, že stretnutie s psychologičkou trvalo dobrú dvojhodinu, pochopil príčinu. Usadiac ich do priestranného gauča, Tim sa ocitol v obkolesení dvojice dospelých. Nie najpríjemnejšia poloha, no napätie z očakávaného predslovu utlmilo všetku nepohodu. Bez zbytočných príkras doktorka Nicholsonová rovno prešla k podstate. "Musím priznať, že ma Tim milo prekvapil. Malí sme veľmi otvorený a úprimný rozhovor, čo je vzhľadom na to, že sa vidíme prvýkrát naozaj skvelé. Väčšinou trvá niekoľko sedení kým si klient s terapeutom vybudujú dostatočnú dôveru, aby dokázali otvorene hovoriť, a preto musím Tima pochváliť. Takto úprimného klienta som už dávno nemala. Čo sa týka samotného problému, platí to čo sme si povedali na začiatku, že všetko čo mi Tim prezradil ostáva medzi nami a chcela by som vás poprosiť, aby ste na syna netlačili a nepýtali sa ho o čom sme spolu hovorili. Aj keď Tim neabsolvoval inteligenčný test, z toho čo mi o sebe povedal, môžem konštatovať, že váš syn bude nepochybne nadpriemerne inteligentný a na svoj vek aj veľmi vyspelý. Tim má neuveriteľnú predstavivosť aká je

aj u detí v jeho veku veľmi zriedkavá. Dokáže rozprávať nesmierne pútavo a nepochybujem, že ak by som mu dala profilačný test, výsledky by ukázali talent na tvorivé profesie ako umelecké písanie. Tim mi rozprával aj o tom čo sa prihodilo minulú nedeľu a môžem vás ubezpečiť, že vaše obavy sú zbytočné. Mnohé veci si ešte musíme prejsť, a preto by som vám chcela odporučiť pravidelné stretnutia, no môžem vás ubezpečiť, že problémy, ktoré mi váš syn popísal sú riešiteľné a nemyslím si, že by aktuálny stav vyžadoval inú ako psychologickú terapiu. Tim má veľkú fantáziu, mnohé z toho čo mi prezradil ma naozaj prekvapilo, no myslím, že spoločnými silami to dokážeme zvládnuť." "A čo tie modriny na nohách ?" Namietol otec. "Tie mu spravil kto ?" "Bavili sme sa aj o tejto téme. Modriny nie dôsledkom fyzického útoku. Tim jednoducho spadol. V tomto smere môžete ostať pokojní." "A čo ten spolužiak zo strednej a to dievča ?" Otec spýtavo pozrel na manželku. "Ako sa volá ?" "Jenny." "Áno Jenny. Rozprávali ste aj o nej ?" Tolerantný úsmev doktorky Nicholsonovej, hovoril sám za seba. "Áno, spomínali sme aj Jenny. Tim mi o nej porozprával, no toto už sú veci, ktoré by mali ostať medzi mnou a vašim synom. Ak má terapia mať svoj zmysel, musíme si dôverovať, a preto ak dovoľíte, nebudem túto tému ďalej rozoberať. Určite sa o tom s Timom ešte porozprávame, no všetko si vyžaduje čas. Je mnoho vecí, ktoré by som na ďalších sedeniach rada otvorila, no dnes Tim vykonal veľký krok vpred, čo je vynikajúce." Rozpačité ticho, ktoré po rezultáte doktorky Nicholsonovej zavládlo nevzbudzovalo dôveru. Tim nevidel rodičom do tváre, no mal pocit, že všeobecná odpoveď psychologičky ich neuspokojila. Našťastie, skôr než stihli namietat' doktorka Nicholsonová sa znova chopila slova. "Navrhovala by som, aby sme ďalšie stretnutie absolvovali budúci týždeň a do tej doby mám Tim pre teba jednu úlohu." "Akú úlohu ?" Zvolal Tim s obavou. Slovné spojenie v ktorom figurovalo jeho meno a slovo úloha vzbudzovalo oprávnený nepokoj. "Nemusíš mať strach. Je to veľmi jednoduché. Chcem aby si mi skúsil nakresliť ten dom o ktorom sme sa bavili." "Aký dom ?" Skočila mama doktorke do reči. "Atreyu." Odvrkol Tim čo psychologička hneď aj potvrdila. "Chcem, aby si nakreslil všetko tak ako si to pamätáš a kresbu mi doniesol bez toho, aby ju otec s mamou videli." "A prečo ju nemáme vidieť ?" "Prestaň Alice !" Zahriakol ju otec rázne. "Urobíme to presne tak ako nám pani doktorka radí." Doktorka Nicholsonová odvetila tolerantným úsmevom. "Nemajte strach pani Andersonová. Nie sú v tom žiadne tajnosti. Je to prirodzená súčasť každej terapie, ktorú je nutné dodržať, ak má byť úspešná." Bez predstieraného nadšenia, mama napokon súhlasila. Ak to synovi pomôže, nech je tak. Konečne nastal čas odchodu. Doktorka Nicholsonová sa podaním rúk s nimi rozlúčila a zaželajúc im veľa šťastia, vypravovala ich z ordinácie. Boli už na chodbe, keď sa otec z ničoho nič obrátil a so slovami, aby ho počkali v aute zaklopal doktorke na dvere. "Čo jej chce ?" Zavrčal Tim, keď zaprášeným schodiskom plným sute z prebiehajúcej rekonštrukcie schádzali na prízemie. "Nič Timmy. Musí jej dať číslo svojej poisťky, lebo tvoje zdravotné poistenie je písané na tata. Bude to len chvíľka." Mamina chvíľka napokon trvala päť minút. Keď otec nastúpil do auta, Timovi neušla jeho zamračená tvár, ani krátky, no o to veľavravnejší pohľad, ktorý si s mamou vymenili. "Tim, neskočíme do kina či do ZOO ?" "Teraz do ZOO ?" Odvrkol Tim mrzuto. "Nechcem ísť do kina. Poďme domov." "A čo tak nejaká reštaurácia ? Určite ste hladní." Tim zavrteľ hlavou, aj keď mu v žalúdku škŕkalo, ako keby na raňajky zhltoľ nadrozmernú ropuchu. "Tak dobre teda... Ide sa domov." Zanočil otec s predstieranou veselosťou a mohutný Chrysler vyrazil mokrymi cestami Minneapolisu k ich príbytku. Aj keď auto rýchlo opantalo ticho, napätú atmosféru bolo možné krájať. Ponorení do neveselých úvah, najdivokejšie už tradične patrili najmladšiemu členovi Andersonovskej rodiny. Úžas striedalo nepochopenie, hrôza

des a zmätok presiakal každým pokusom racionálne zhodnotiť uplynulú dvojhodinu. Nerozumel tomu. Nechápal ako mohol lekárke o všetkom vytáčať, keď ešte ráno sám seba zaprisahával, že o ničom necekne ani keby ho mučili. Žeby za to mohla mimozemská telepatia, ovládanie mysle, ktoré mu vnuklo bláznivú myšlienku vyzradiť najtajnejšie tajomstvá ? On, slabý chlapec vystavený spaľujúcej vôli mimozemského agenta znelo podstatne lepšie, ako Timothy Anderson, natvrdlý chválenkár čo z detského rozmaru zatúžil zvedavú lekárku máličko šokovať. A že to teda bol šok riadny. Doktorku Nicholsonovú ako skúsenú profesionálku nebolo ľahké prekuknúť, a predsa neustále otázky dávali tušiť, že ju Timov príbeh zaujal. "Prečo ? Prečo som jej to len povedal ?" Krátky pohľad do spätného zrkadla mu privodil mrazenie. Aj napriek hustnúcej premávke násobenej mizerným počasím, otec naň nenápadne zazerá. Neprirodzene skúmavý pohľad na to, že mu doktorka Nicholsonová nemala nič prezradiť. Tim radšej odvrátil zrak. Zarosené sklo poskytovalo obmedzený výhľad, no stále lepšie ako to čo videl v zrkadle. Čoskoro budú doma a tam sa uvidí. Nečakané zakvílenie brzdového mechanizmu prerušilo všetky úvahy. Trojicu pasažierov hodilo dopredu a zatiaľ, čo dvojicu dospelých bezpečnostné pásy zadržali, Tim vrazil nosom do opierky vodiča. "Blbec !" Zahromžil otec, zovretou päťou ukážuc na príčinu náhleho zastavenia. Neopatrný šofér skriňovej dodávky vyšiel pri cúvaní na cestu a len pohotová reakcia majiteľa Chrysleru zabránila kolízii. "Tim, si v poriadku ?" Otec pozrel cez plece. "Hej. Nič mi nie je." Odvrkol Tim, šúchajúc si bradu. "Ukáž nos." Nakloniac sa k synovi, chcel skontrolovať či ho nemá rozbitý, keď sa mu Tim vytrhol. "Hovorím, že mi nič nie je." Klesnúc do kresla, pritisol boľavú bradu k chladivému sklu bočného okienka. "Bob !" Tim vyleštil oči. To čo videl nemohla byť pravda. V hrubom prešivanom kabáte, starý bezdomovec si to rezkým krokom šinul chodníkom po opačnej strane, ignorujúc jemný dážď od rána zmáčajúci celé mesto. "To je Bob !" Vyhĺkol Tim vo chvíli keď otec znova dupol na plyn. "Stoj ! Tato zastaň !" Lomcujúc dverami, Tim márne zápasil s uzamknutou kľučkou centrálného zamykania. Brzdy v krátkom slede zaškripali druhýkrát. Neobťažujúc sa vysvetľovaním, Tim vyrzil von. Dažďom nasiaknutý asfalt ho takmer sklátil k zemi. Zachytiac sa karosérie, aj napriek bolesti v kolene, len čo nadobudol rovnováhu, vystrelil za Bobom. "Timmy počkaj." Mamin krik už Tim nezachytil. Aj napriek chatrnému zdraviu a zúboženému zjavu, keď nemal práve vypité, starý bezdomovec dokázal šliapať rezkým tempom a za tú chvíľu kým Chrysler zastavil, urazil dobrých 50 yardov. Timovi neostalo nič iné, iba pridať do kroku. Najprv však musel prebehnúť cestu, čo v obedňajšej premávke znamenalo ďalšie zdržanie. Nevšímajúc si kriku oboch rodičov, preštrikoval pomedzi trúbiace autá a tempom akým mu narazené koleno dovoľovalo, upaľoval za bezdomovcom. Celý zadýchaný, na križovatke ???0 a ???0 ulice ho už takmer dostihol, keď semafor ako na potvoru prepol na červenú a malému prenasledovateľovi neostalo nič iné iba vyčkať kým prúdy áut znova ustrnú. "Timmy, počkaj ma !" Mamino tiahle volanie z náprotivnej strany Tim nevnímal. Fixovaný na jediný cieľ, len čo mu svetelná signalizácia uvoľnila cestu, vyštartoval vpred. "Pán Bob počkajte na mňa !" Zvolal vyčerpane, keď pochopil, že ani k ďalšiemu semaforu nedorazí včas. Dlhý beh v spojitosti s akútnym nedostatkom kyslíka ho celkom vyčerpal. Zaregistrujúc svoje meno, starý bezdomovec sa konečne obrátil. "To som ja Tim !" Zamával mu chlapec na pozdrav a zápasiac s páľavou v boku, čoskoro ho dostihol. Lapajúc po dychu, hrudný kôš mal ako v ohni a vďaka zakalenému zraku toho veľa nevidel, no aj to málo vystačilo na úsmev. "Dobr... Dobrý deň. Som tak rád, že vás vidím." Zastonal Tim a nahromadené hlieny ho prinútili zakašľať. "Čo mi chceš ?" Odvrkol Bob chrapľavým hlasom v ktorom sa zračila nastupujúca chrípka. "Včera som vás stretol v tom parku, čo je pri ???0. Povedali ste mi niečo, na čo..." Urputná

bolesť v krku prinútila Tima spomaliť. "...sa vás musím opýtať." Narovnajúc sa v celej svojej výšave, Bob nevrlo zaškúľil na o dve hlavy nižšieho spoločníka. "Neviem o tom, žeby sme sa včera videli. A okrem toho, ja som v žiadnom parku nebol." "Boli ste tam !" Nástožil Tim. "Hovorili ste so mnou. Bolo to tam kde chodí električka. Pri tej bráne. Mali ste fľašu vína, alebo niečoho takého a chytili ste ma za plece." Bob zaváhal, z hlbín pamäte loviac dávno zabudnuté spomienky. "Možno som tam bol. A čo má byť ? Nepoznám ťa, tak čo mi chceš ?" "Ale poznáte. To som ja Tim ! Dal som vám dolár. Vtedy pred kostolom. Bolo to asi pred mesiacom. Povedali ste mi, že uvidím niečo čo nikto predtým nevidel. A mali ste pravdu. Naozaj sa to stalo. No včera ste mi povedali niečo iné. Hovorili ste, že po mne idú a že ma dostanú. Koho ste tým mysleli ? Kto po mne ide ? Vy ich poznáte ? Viete, kto sú zač a čo mi chcú spraviť ? Pane, prosím... Ja to musím vedieť." Stonajúci chlapec zakmásal pláštom starého bezdomovca. "Ja nič neviem !" Odsekol Bob prísne a len autá na prechode mu zabránili pokračovať v ceste. "Daj mi pokoj ! Nič neviem a nič nechcem vedieť. Ak som ti včera niečo natáral, tak len preto, že som bol ožratý. A to je všetko." Postaviac sa chrbtom, bezdomovec dúfal, že týmto môže dialóg s doterným deckom považovať za skončený. Nemohol tušiť, že Tim je odhodlaný na všetko a pár nevrlych slov ho nemá šancu zastaviť. "Pán Bob, prosím... Musím vedieť o čom ste hovorili. Povedali ste mi jedno slovo. To slovo - **???ORG**, čo..." Tim vetu nestihol dokončiť. Zúrivy pohľad blčiacich očí ho prebodol ako šíp lukostrelca. Ak by mal silu spaľovať, neostane z chlapca viac než kôпка popola. Nepochopiteľný hnev zmenil Bobovu tvár na nepoznanie. Drsnosť nadobudnutá rokmi biedneho života vystriedal hrozivý úškl'abok, ktorému so štipkou fantázie nebolo ťažké pripísať démonický pôvod. "Ja nič neviem !" Zaburácal Bob zmeneným hlasom a nadúvajúc sa hrud' s ramenami schopnými ohýbať oceľ prinútili Tima cúvnuť. Ak by chcel, mohol by chlapca roztrhnúť na dve polovice. Našťastie semafor bol proti. Aj keď Tima zmáhal strach, vedel že nemá kam ustúpiť, a len čo Bob vstúpil na prechod, nasledoval ho. "Pane, ale ja to musím vedieť. Viem, že si na to pamätáte. Prečo mi to nechcete povedať ?" "Daj mi pokoj !" Zasyčal bezdomovec a pridajúc do kroku skúšal Timovi ubziknúť. "Povedali ste, že ma dostanú. Kto ma má dostať ? Je to **???ORG** ? To ich ste mysleli ?" Tim vstúpil Bobovi do cesty, no ten ho obišiel. "Neotravuj ma ! Ja nič neviem. Včera som bol ožratý a na nič si nepamätám !" "To nie je pravda ! Vy viete čo je **???ORG**. Viete kto sú ! Prečo mi o nich nechcete povedať ?" "Lebo nič neviem. A vypadni preč !" Potiahnuc si premočený plášť ku krku, Bob už takmer bežal. Nevnímajúc mamin čoraz vzdialenejší krik, Tim ho znova skúšal obehnúť. "Pán Bob, musíte mi povedať pravdu ! Idú po mne a po mojej rodine. Povedali mi, že ma dostanú a vy ste jediný, kto mi môže pomôcť. Povedzte mi čo sú zač a čo mi chcú spraviť. Prosím !" Odstrčiac útleho chlapca, Bob zamieril do jedného z podchodov prepájajúcich hlavnú ulicu s vnútorným dvorom. Tim sa pustil za ním, keď naň niekto znenazdajky skríkol. "Tim okamžite stoj !" Bol to otec. Na rozdiel od mamy zvolil konformnejší, a najmä rýchlejší automobil a zabrzdil na okraji chodníka, len čo Chrysler zastavil, vyrútil sa za synom. Pochopiac, že prichádza o poslednú šancu od Boba niečo vyzvedieť, Tim sa ako obria prísavka zakvačil o dlaň v ktorej bezdomovec zvieral tašku s celým svojim imaním a zatlačiac do zeme ho skúšal zastaviť. "Pane pros..." Želanie nestihol dokončiť. Aj napriek pokročilému veku a zdraviu podlomenému alkoholom i pobytom v nehostinných uliciach chladného veľkomesta, Bob ukázal akú hrozivú silu v mohutnom tele ukrýva. Nemusel zápasiť, ani napínať svaly, aby 12 ročné, viac než 60 libier vážiace dieťa dvihol do výšky. Zatrepúc nohami, Tim pocítil ako stráca kontakt s mokrým chodníkom a jeho telo nezadržateľne stúpa do výšky. Organický zápach vynosených šiat prerazil skazený,

temer hnilobný dych. "Daj mi už konečne pokoj !" Zaburácal Bob dunivým hlasom zvýrazneným nevysokým podchodom. "Ja nič neviem ! Rozumieš ?" S ľahkosťou danou monštrám jeho vzrastu odstrčil chlapca dozadu. Dosadnúc na chodník, Tim podkĺzol na stečenej barine a lepkavé blato ho pripravilo o rovnováhu. Dopadnúc na chrbát, stačilo málo aby si rozbil hlavu o asfalt. "Nechajte ho !" Skríkol otec a zabudnúc na nezamknuté auto, vyrazil synovi na pomoc. Starý bezdomovec pochopil, ktorá bije a zvrtnúc sa na päte, tak ako mu to jeho zdravotný stav umožňoval, upaľoval preč. Aj keď by ho otec mohol poľahky dostihnúť, zastaviac pri synovi, pomohol mu na nohy. "Si v poriadku ? Neudrel si si hlavu ?" "Nie tati." Šepol Tim a držiac otca za ruku smutne hľadel ako jeho jediná nádej zistiť o **???ORG** viac mizne na opačnom konci nevelkého nádvorja. "Tim, čo si sa pomiatol ? Čo ťa to preboha napadlo ísť za tým chlapom ?" Ako to otec povedal, do podchodu vbehla mama. S nepraktickými podpätkami, mala čo robiť, aby syna dostihla. "Timmy !" Vyhĺkla zadychčane a neskrývajúc zdesenie schmatla syna za ruku, keď uvidela zašpinenú vetrovku. "Čo sa mu stalo ?" "Zhodil ho na zem, no nič mu nie je. Je len trochu od blata." Ozrejmil otec pohotovo. "Timmy, čo to do teba vošlo ? Prečo si ma neposlúchol a utekal za ním ?" "Tu nie Alice." Zahriakol ju otec kývnuc k chodníku, kde prechádzajúci už stihli zaregistrovať krik. "To vyriešime doma. Poďme preč." Tých pár ulíc čo ostávalo ani jeden z nich neprehovoril. Tim tušil, že to bude ticho pred búrkou, no aj napriek očakávanému výsluchu si s tým nelámal hlavu. Ďaleko viac ho trápila premárnená príležitosť. Bezdomovec vie určite omnoho viac ako bol ochotný pripustiť. Jeho zúrivy pohľad keď spomenul slovíčko **???ORG** nemohla byť náhoda. Žiadne opilecké reči, ani príznak alkoholového delíria. Bob **???ORG** pozná, a hoci vystupoval agresívne, Tim vedel, že hnevom iba zakrýval skutočnú emóciu - strach. A Bob mal strach. Veľký strach. Chrysler konečne zabočil na **???0** ulicu a všetci traja vkročili do domu. Tim zamieril na schody, keď ho otec zadržal. "Počkaj ešte. Chceme sa s tebou porozprávať." "A o čom ?" "Ty sa pýtaš ?" Tim nedbanlivo pokrčil plecami. "Nič sa predsa nestalo." "Ale stalo." Kontrolovala mama, odložiac kabát na vešiak. "Prečo si za tým chlapom utekal ? Čo si od neho chcel ? Ty ho poznáš ?" "Jasné, že ho poznám. Je to Bob. Každý ho pozná. Aj vy." "Áno." Naznačil otec. "Samozrejme, že vieme kto je Bob. Nás len zaujíma prečo si za ním utekal. Vy sa stretávate, že ho tak dobre poznáš ?" "Nepoznám ho dobre. Včera sme trochu kecali a on mi povedal niečo dôležité a tak som chcel vedieť či je to pravda." "A kde ste sa stretli ?" Skočila mu mama do reči. "Nepovedal si nám, že si bol von." Tim zaškrípал zubami. Zasa raz prezradil niečo čo nemal. "Nebol som vonku. Teda bol, ale iba v obchode. A tam som ho aj stretol." "A čo od teba chcel ?" Tim žmurkol na otca. Vymyslieť si výhovorku, ktorej by uveril nepredstavoval najmenší problém. No snáď obava o starého bezdomovca, alebo len túžba vzdoru po všetkom čo naň dnešné doobedie prichystalo ho prinútila zavrtieť hlavou. "To vám nepoviem ! Povedal to iba mne a je to moja vec." Odhodlané vyhlásenie, najmä dôraz s akým ho vyslovil zanechalo oboch rodičov v šoku. Tim čakal, že otec vybuchne a začne naň kričať, a bol pripravený mu vzdorovať, no prekvapujúco nastal pravý opak. "Tim, ak si to chceš nechať pre seba, v poriadku, rešpektujeme to. Nás s mamou len zaujíma či ťa Bob neobťažuje. Niekedy, najmä ak má vypité dokáže byť dosť otravný. Máme strach, aby ti neublížil. Opitý človek vie byť veľmi nevyspytateľný." "Okrem toho môže mať rôzne choroby. Hrabe sa v kontajneroch a určite má vši, a možno aj svrab." "Áno, mama má pravdu. Nehovoriac o tom, že dnes do teba strčil. Preto chceme vedieť čo sa medzi vami stalo. Ak je to on, kto ti nedá pokoj, musíš nám to povedať." Tim prevrátil zrak. "Strčil ma, lebo som ho chytil za ruku. Neurobil by to keby som mu dal pokoj. To ja som otravoval jeho a nie on mňa." "A nikdy predtým to nespravil ?"

"Jasnačka, že nie. Bob nie je zlý. On by nikomu nič zlé nespravil." "A ako to vieš ?" Zvolala mama. "Aj keď je starý, je veľký a silný. Často sa poneviera po našej ulici. Minule ho pani Birdová videla hrabať sa v jej kontajneri. Chcela naňho zavolať políciu." Tim sa uškrnul. "Hej, starej Birdovej šibe. Na každého by volala fízlov. Bob je bezďák a bezďáci sa vždy hrabú v smetných košoch. Aj vy by ste to robili, ak by ste nemali kde bývať." "To je možné." Pripustil otec. "Jeho osud je smutný, no my za to nemôžeme. Keby toľko nepil, určite by takto neskončil. Aj preto nás zaujíma o čom ste sa bavili. Chcel od teba peniaze, ako vtedy pred kostolom ?" "Nie !" Odsekol Tim spupne. "Vtedy odo mňa žiadne prachy nechcel. To ja som mu ich dal. A ani teraz nič nechce. Iba mi povedal..." Tim na pár sekúnd zatajil dych. "...že niečo videl." "Videl ?" Zhíkli mama s otcom súčasne. "Hej. V noci v parku. Videl tam jednu vec a chcel som vedieť či mi nekecá." "Čo to bolo ?" Predstierajúc váhanie, Tim nahodil kamennú masku, pridajúc tak svojim slovám na vážnosti. "Bob hovoril, že to videl na oblohe. Vznášalo sa to." "Myslíš UFO ?" Povzdychla si mama a aj bez verbálneho potvrdenia bolo zrejmé, že synovo narýchlo vymyslené vysvetlenie ju upokojilo. "Áno. No dnes..." Tim smutne sklopil zrak. "...mi o tom nechcel povedať. Vravel, že bol opitý a všetko si vymyslel." Rodičia si vymenili pohľady. Ak by otec mohol, nad synovou naivitou zalamuje rukami. "Tim, nemôžeš veriť všetkému čo ti kto narozpráva, najmä ak je to niekto ako Bob. Ak je pod parou, hovorí prvé čo ho napadne. Vôbec sa nekontroluje. Aj minule som ho videl ako vykrikuje po policajtoch, keď ho našli spať v parku. Jeho výmysly nemôžeš brať vážne." Tim prikývol. "Teraz tu už viem." Otec sa pousmial, rozstrapatiac synovi šticu. "Som rád, že si nám to povedal. A tiež ťa chcem pochváliť za to, že si bol k doktorke Nicholsonovej úprimný. Ako si aj sám zistil, pani doktorka je naozaj milá a bude dobré, ak ju začneš pravidelne navštevovať. Čo ty na to ?" Tim pokrčil plecami. "Tak dobre. Ale mám jednu podmienku. Chcem, aby ste ma dnes o štvrtej pustili von. Mám sa stretnúť s Atreyu." "A prečo ho nepozveš k nám ?" "Lebo sme sa tak dohodli ! Slúbili ste, že keď pôjdem k tej doktorke, splníte mi jedno želanie. A ja chcem ísť za Atreyu." "No dobre, ale prečo tak neskoro ? O štvrtej už bude tma. Nemôžete sa stretnúť skôr ?" "Nie, mami. Mám prísť o štvrtej. Pustíte ma, alebo nie ? U tej doktorky som bol, tak teraz splňte to čo ste mi slúbili." Nedalo sa povedať, že by rodičia zo synovho nápadu prekypovali nadšením, a aj keď Timov mierne zveličený sľub sa vzťahoval na návštevu kina či reštaurácie, napokon obaja pristali. Tim na oplátku musel sľúbiť, že najneskôr do šiestej bude doma, zoberie si hrubú vetrovku a plne nabitý mobil. Spokojný s dojednanou dohodou, zamieril do svojej izby. Usalašiac sa v hojdacom kresle, pohľad na mobil rozvíril už tak dosť nepokojnú myseľ. Necelá štvrťhodinka do druhej, a zatiaľ stále žiaden odkaz od Richa. Ak najbližších 15 minút nezavolá, bude musieť brnknúť on jemu. Pohupovaním zhora nadol bezvýsledne skúšal prinavrátiť pokoj rozorvanej duši. Spomienky na lekárku i neskorší incident s Bobom ostali zabudnuté a jeho myseľ čoraz viac zaťažovali obavy z toho čo ho u Atreyu večer čaká. Ak Rich s kámošmi nepatria k XCOM a nebudú mať zbrane, bude nahraný. No nech už dnešná akcia skočí akokoľvek, neustúpi. Ak sú Rich s kolegami len ďalšími z bláznivých príslušníkov ľudského rodu, aspoň sám uvidí čo sa stane až ich k nemu zavedie. Časomiera v mobile načala tretiu hodinu popoludní a kyvadlové hodiny na prízemí začali odbíjať. Tim precitol. "Teraz, alebo nikdy." Dodajúc pľúcami hlboký nádych, vytočil číslo s Richovým kontaktom. Telefón niekoľkokrát zacvrlikal kým šum citlivého reproduktora nepreghlušili dunivé ozveny metalovej hudby. Omračujúci rámus basovej gitary sprevádzanej psychotickými údermi bubnov prinútili Tima myknúť hlavou. "Do ****." Zahrešil, hotujúc sa mobil vypnúť, keď na druhej strane začul známy hlas. "Haló, tu Richard Campbell. Kto volá ?" "To som ja Tim." Zajachtal Tim

zaskočene. Beznádejne tenký hlások nemal zoči-voči bubnovému sólu žiaden nárok. "Kto ??? S kým to hovorím ?" Skríkol Rich a konečne ho napadlo tóny odpudivej 'muziky' trochu stiahnuť. "To som ja Tim. Timothy Anderson. Včera som bol u vás v klube." "*****." Ušné bubienky trhajúci metal konečne utíchol. "Pardon, nepočul som vás. Mohli by ste to zopakovať ?" "To som ja. Tim. Včera sme sa stretli vo vašom klube a povedali ste mi, že ak mi do druhej nezavoláte, mám zavolať ja vám. Tak vám volám." "Aha." Hlesol Rich otrávene. "Hej už viem. Kedy sme sa to mali stretnúť ?" "Povedali ste, že prídete o štvrtej." "O štvrtej..." Zahundral Rich pre seba. "To mi nejakto nevychádza. Nehovoril som o piatej ?" "Nie. Ale môžem prísť aj neskôr, ak chcete." Rich zaváhal. "Tak dobre. A kde to vlastne je ? Ako sa volá tá ulica ? Hovoril si, že je to niekde pri ???0 jazere." "Je to na ???0 ulici. Vedľa je ???0." "???0 ulici. OK. Takže kde sa stretneme ? Je tam nejaké parkovisko, alebo niečo ako McDonalds ?" "Áno, ale to je až na opačnom konci." "To nevadí. Prídem autom. Budem tam medzi pol piatou, piatou. Môže byť ?" "Áno, ja len..." Tim rozmýšľal ako to povedať. "Prídete sám ? Hovorili ste, že zoberiete ďalších z klubu." "Áno, zoberiem. Tak nás tam čakaj. Dobre ?" "Dobre." Tim chcel niečo dodať, no skôr než otvoril ústa, Rich zložil. Rozpačitý výsledok rozpačitého hovoru mu na pokoji nepridal. Aj keď vyslovil len zopár viet, Rich pôsobil znechutene, akoby na dnešok celkom zabudol. Neprestávajúc v knísaní, Tim hodil mobil na posteľ, rozmýšľajúc čo na stretnutí s ufológom povie. Ticho v miestnosti ho uspávalo, a hoci ho únava zmáhala, nemal odvahu zažmúriť oči. Ak má na stretnutie prísť včas, z domu musí vyraziť najneskôr o štvrt' na päť. Čo si však na misiu zobrať ? Rich sľúbil, že na stretnutie príde ozbrojený, no spoliehať sa na to, že sľub skutočne dodrží by bolo nemúdre. Tim pozrel na nočný stolík za ktorým ukrýval dýku. "Lepšie ako nič." Vyskočiac na nohy chcel nôž vytiahnuť, keď poodchýlenými dverami zachytil mamin vzdialený šepot. Prichádzajúc z jedálne na prízemí, nebyť absolútneho ticha v dome, vôbec ho nezačuje. Priročiť k dverám, ešte viac ich pootvoril. Slabý šelest máličko zosilnel, no stále nie dosť, aby dekodoval jednotlivé slová. Prešmyknúc sa na chodbu, po špičkách pricupital k schodisku. Vrzgajúce schody bránili zísť nižšie, no Tim mal vždy vynikajúci sluch. Aj vďaka nemu, len čo sa naklonil cez zábradlie, otcove slová zachytil celkom zreteľne. "Nie, nič také nehovorila. Povedala mi len toľko, že má mimoriadne vyvinutú fantáziu, čo je pre introvertné povahy ako tá jeho úplne bežné. Keby zistila viac, určite mi dá vedieť." Tim zmeravel. To, že témou rodičovského rozhovoru bude on sám ho neprekvapovalo, no fakt, že lekárka s otcom rozprávala aj o inom ako o zdravotnej poisťke ním otriasol. Čo iné mu ešte prezradila ? Tim nastražil sluch, no aj napriek úpornej snahe maminu otázku nezachytil. "Neboj sa Alice." Chlácholil ju otec s dôrazom na úvodné slovo. "Ak by to bola začínajúca schizofrénia, určite mi niečo aspoň naznačí. Vieš dobre aký je. Rád si vymýšľa, no nič to neznamená. Deti v jeho veku sú také." "A čo Dragula ?" Namietla mama s nevyslovenou výčitkou. "Ten predsa hovoril niečo iné. Čo ak sa mylí ? Mám o neho strach. Vidíš aký za posledné dni je. Nikdy predtým sa takto nesprával. Načo má tú pátku pod posteľou ? Keď je všetko v poriadku, prečo ju tam dal ?" Mama potiahla nosom a až teraz si Tim uvedomil, že vzlyká. "Alice, upokoj sa. Nič to neznamená. Možno sa len hral a ty tu teraz z toho robíš aféru. Počula si Nicholsonovú. Je to fantázia. To neznamená schizofréniu." "Dobre, a čo ten bezdomovec ? Čo ak mu niečo spraví ?" "To nechaj na mňa. Už mu dá pokoj. O to sa postarám." "A ako ? Čo chceš robiť ?" "Niečo už vymyslím. Nechaj to na mňa. Ty sa tým nezaťažuj. Sľubujem ti, že mu dá pokoj." Nebolo zrejmé, či otcovo uistenie mamu upokojilo, no Tim mal dosť. Počul viac než potreboval a opatrne vkĺznuc do izby, schmatol tablet. Schizofrénia - mrazivo znejúce slovo nepočul prvýkrát. Ako

vášnivý fanúšik mysterióznych hororov mal tú česť spoznať meno diagnózy, ktorou boli nálepkovaní tí čo vídávali duchov, prízraky, netvorov a iné preludy. No až doteraz to bol len film či uletený príbeh z kníh. Kliknúc na prvý z odkazov smerujúci na medicínsky portál, záplava detailných informácií popisujúcich symptómy, vedeckú klasifikáciu, možnosti liečby, prevenciu i príčiny vzniku pôsobila príliš zložito. Vrátiac sa na stránku vyhľadávača, prepol na obrázky. Nečakal nič pozoruhodné, ani zaujímavé, a preto zdeformovaná tvár humanoidnej bytosti s rozgníavenými perami, nerovnako veľkými očami a podivnými drôtmí vyrastajúcimi z vrcholku hlavy ho šokovala. Pohľad na hrozivo vyzerajúci obrázok nepozemského monštra, akoby vystrihnutého z duchárskeho príbehu mu nahnal strach. Vycerené zubiská, tváre vyrastajúce z iných tvári, obrie pavúky s ľudskými očami, chápadlá s pazúrmí ako náhrada rúk, hlavy rozdelené v nesúmerné polovice, vycivené kostry s dlhými tesákmi, ľudská dlaň namiesto jazyka, mátohy, príšery, obludy. Prezerajúc si obrázok po obrázku, autoportréty striedajúce jednoduché náčrty ako seba a svoje okolie vnímajú tí čo ich strašná diagnóza postihla, Tim cítil ako mu vysychá v hrdle. Halucinácie, bludy, viera v neexistujúce, hlasy v pozadí, predstava že vám všetci ubližujú. Symptómy pripisované vážnej chorobe až priveľmi kopírovali snový svet do ktorého za posledné týždne upadol. Je možné, aby to čo zažíval bolo prapodivným preludom, výplodom chorej mysle a skutočnosť je odlišná ? "Nie ! To nemôže byť pravda." Ako to povedal, stlačil tlačítko na ráme tabletu, držiac ho dovtedy kým obrazovka nestmavla. Nie je to sen a dnešné stretnutie s Richom to len potvrdí. Čas ostávajúci do stretnutia Tim strávil nervóznym chodením po izbe. Myšlienky na duševnú chorobu mu víťali hlavou, hoci im skúšal vzdorovať. Boli presne štyri, keď zbehnúc schodmi, po krátkej rozlúčke s rodičmi zamieril von. Nevľúdne počasie z rána postupujúci deň zhoršil a k pretrvávajúcemu dažďu pribudol vietor. K neslávne známej hamburgrárni dorazil s desaťminútovým predstihom. Nedávno vynovená predajňa fastfoodu aj v tomto nečase žiarila novou a početné neóny s reklamami na nestrávitelné produkty rýchleho 'občerstvenia' ožarovali poloprázdne parkovisko. Jemná džezová melódia doliehala z útrov reštaurácie až k chodníku. Hoci pohodlie vyhriatej jedálne lákalo, Tim vedel, že musí ostať tu. S kapucňou na hlave, nepríjemný dážď mu bičoval tvár a navlhnuté rukávy oziabali. Od chvíle čo sa naposledy spojil s Richom mu nik nevolal. "Dobré znamenie." Pomyslel si s nádejou. Ak nik nevolá, znamená to, že akcia je v plnom prúde a Rich s partiou by čoskoro mal doraziť. Stepujúc mokrým chodníkom, premýšľal čo im o Atreyu povie. Ani na chvíľu nepochyboval, že štíty budú zapnuté a ak Rich s kamarátmi nie sú z XCOM, bez prístrojov Atreyu dom len ťažko odhalia. "A možno je to všetko iba sen." Zatnúc zuby, Tim zavrtel hlavou. Od chvíle čo uvidel kresby schizofrenikov ho ťaživá myšlienka, že celý svet je ilúzia neopúšťala. "Je to ako v Matrixe." Pomyslel si a spomienka na meno hlavného predstaviteľa ho prinútila k úškrnu. Thomas Anderson. Ešte aj iniciály sedeli. Zotrúc si dažďové kvapky z tváre, Tim pozrel na rušnú ulicu. Podvečerný zhon zaplnil cesty autami. Márne hľadajúc to, ktoré by mohlo patriť Richovi, zrazu uvidel niečo čo upútalo jeho pozornosť. Veľký čierny jeep s mohutným nárazníkom vpredu pripomenul udalosť spred vyše mesiaca, keď sa mu podobné auto takmer stalo osudným. Bolo to v ten istý deň ako Atreyu prišiel na školu a celé to začalo. Tim sa zachvel. Je možné, žeby všetko čo od tej chvíle zažíva bola fantázia vyvolaná morfiom či inou bolesť utišujúcou látkou, a namiesto naháňania mimozemšťanov leží na jednotke intenzívnej starostlivosti nemocnice sv. Antona ? Ak by to bolo tak, potom by všetky tie neuveriteľné príhody dostali omnoho racionálnejšie vysvetlenie. Vysvetlenie z ktorého sa mu pri pomyslení točila hlava. Uvažujúc nad tým, uvedomil si, že ak je jeho teória pravdivá, potom je najskôr

paralyzovaný - do konca života pripútaný k invalidnému vozíku. Hrozivá predstava. Ak by bola skutočná, nech sa zo sna radšej nikdy neprebudí, ako by po zbytok dní mal byť mrzákom. "A čo ak som mŕtvy ?" Hľadiac na sivastými mrakmi potiahnutú oblohu, zrazu mu nápad na posmrtný život neprišiel tak absurdný. Čo ak to čo prežíva je trestom za hriechy pozemského bytia a to najhoršie ho ešte len čaká ? Možno práve dnes večer. Ťaživé úvahy narušilo nečakané zacvrlikanie telefónu. Tim sápol po náprsnom vrecku kam komunikátor v obave, aby ho v silnejúcom vetre neprepočul zastrčil. Číslo končiace trojčíslím 085 mu nič nehovorilo. "Žeby Atreyu ?" V očakávaní najhoršieho odsunul reproduktor od ucha. "Haló ?" Zašepkal do mikrofónu keď mu dunivé bubnovanie heavymetalovej kapely takmer prerazilo bubienok. "*****, vypnite to ! Nepočujem ani *****." Skríkol ktosi v mobile. Zastretý hlas mohol patriť Richovi, no na presnejšiu identifikáciu 'hudba' revala príliš nahlas. Ryk frontového speváka recitujúceho oplzlý refrén odpudivej odrhovačky v okamihu vystriedala monotónna priadza spaľovacieho motora. "Hej, počuješ ma ?" Zahlásil hlas v telefóne. Tim si v duchu vydýchol. Bol to Rich. "Ach, áno. To som ja." Zahabkal Tim zmätene. "Už tu na vás čakám." Namiesto odpovede sa telefónom ozval drsný rehot. Podľa hlasu nepatrilo Richovi, čo Rich aj obratom potvrdil. "Držte huby tam vzadu." Zahriakol niekoho koho Tim vidieť nemohol. "Tim, počúvaj ma. Už sme na ceste. Len mi ešte raz zopakuj meno tej ulice. GPSko mi tu dáva tri. ???0, ???0 a ???0. Tu je tá druhá, či tretia ?" "Prvá. Som pri McDonalds, čo je na križovatke medzi ???0 a ???0." Tim odčítal meno priečnej ulice zo zelenej značky zavesenej krížom cez cestu, ktorú aj v tomto nečase ožarovali svetlá prechádzajúcich áut. "Dobre. Počkaj chvíľu." Tim na pár sekúnd zachytával zrýchlený dych volajúceho. "Á, už to mám ! To je vedľa tej benzínky ?" "Áno. Tá je však na druhej strane." "Tak OK. Za štvrtúhodinu sme u teba. Počkaj nás tam, OK ?" "OK." Prikývol Tim, aj keď to bolo zbytočné. Rich hovor prerušil rovnako rýchlo ako pri prvom telefonáte. Tim zošpúlil pery. Chcel od šéfa UFO klubu vyzvedieť aké majú zbrane, no došlo mu, že skúsený ufológ by také niečo do mobilu najskôr aj tak neprezradil. A tak ostávalo iba čakať. Keďže jemný dážď meniaci sa v sneh oziabal čoraz viac, Tim ostávajúci čas strávil prešľapovaním na mieste. Bolo 10 minút pred piatou, keď uvidel ako červený Buick zahýna na parkovisko. Príchod nadrozmerného vozidla, štvrtého od chvíle čo zložil hovor, nemusel veľa znamenať, ak by ho nesprevádzalo metalové sólo prestupujúce kovovým rámom vozidla do okolitého priestoru. Tim váhavo vykročil vpred. Šero nastupujúcej noci znemožňovalo zhliaďnúť posádku, no skúsenosti z predchádzajúcich dní velili k opatrnosti. Stál už takmer pri aute, keď sa dvere otvorili a z miesta pre vodiča vykukla známa tvár. Vytiahnutý šéf UFO klubu neostal sám. Za hulákania do maxima vytočených reproduktorov, z obludného Buicku postupne vystúpili traja muži a jedno dievča. Aj keď všetci boli v približne rovnakom veku, najšť rozdielnejšiu štvoricu by vyžadovalo profesionálny casting. Korpulentný, snáď 300 libier vážiaci Mitch už na pohľad nepôsobil dojmom človeka obľubujúceho šport či zdravú výživu. Obrovité telo s guľatou hlavou zasadenou na 'podvozku' dvojitej brady tvarom väčšmi pripomínalo snehuliaka než človeka. Dlhá zimná bunda siahajúca po kolena pridávala už na tak úctyhodných rozmeroch a krátka bavlnená čapica zvýrazňujúca odstavajúce uši vzbudzovala úsmev. To, že skutočné preferencie Mitcha nebudú totožné so zbytkom bandy potvrdili prvé kroky smerujúce k dverám rýchlo občerstvenia. Druhý zo skupiny Carson stelesňoval bankového úradníka z reklamy na hypotéky čo si objemné auto zmýlil s taxíkom. V kabáte na priliehavom saku, aj teraz keď chvíľu nepršalo, v rukách stále žmolil elegantný dáždňik s dokrkvanejším menom medicínskeho centra pre ktoré pracoval. Kruhové okuliare a vysoké čelo pridávali Carsonovi na veku i

vážnosti. Skúmavý pohľad pretínajúci Tima dával tušiť, že tento člen Richovho tímu sa manuálnou prácou neživí. Zamračený ako na pohrebe, jeho prítomnosť tu na tomto mieste nepredstavovala výsledok dobrovoľného rozhodnutia. Tim mohol iba tipovať či ho Rich cestou sem vytiahol z práce, alebo sa stretli na ulici. Tak či onak, ak niekto z päťice ufológov vzbudzoval najväčší nepokoj, bol to práve Carson. To Arty, tretí z bizarej skupinky sa len usmieval. Už na pohľad veselý chlapík s velikánskymi čiernymi očami a rovnako veľkými ústami, nosil neforemnú šiltovku spod ktorej mu vytrčali klaunovské kučery. V rifliach a ľahkej bunde nezodpovedajúcej sychravému novembru, vyzeral ako niekto kto si zmýlil Minneapolis s Miami. "Možno ho sem teleportovali z iného časopriestoru." Pomyslel si Tim, no myšlienku hneď aj zavrhol. Sandy, posledná a s výrazným náskokom najpôvabnejšia z päťice sa nemračila ani neusmievala. Príťažlivé dievča za ktorým sa otočí ne jeden chlap nezapadala medzi ostatných. Dlhé do kučier stočené blond vlasy, prenikavo modré oči a belavý kabát jej dodávali takmer anjelský zjav. Jemná pleť nezhyzdená prehnaným mejkapom pôsobila prirodzene, takmer nevine, no to všetko len do chvíle kým neotvorila ústa. "Rich, to je on ?" Zavrčala zachrípnutým hlasom. "Nepovedal si, že je to decko." Šéf UFO klubu výčitku ignoroval a pristúpiač k Timovi podal mu ruku. "Sorry, že sme prišli neskoro. Skysli sme v zápche." "Nič sa nestalo." Odvetil Tim úprimne, zízajúc na dievča po Richovej ľavici. "Skôr než začneme, predstavím ťa ostatným." Ukážuc prstom na chlapca, Rich pohliadol na spoločníkov. "To je Tim, o ktorom som vám hovoril. Tim, toto sú moji priatelia - Sandy, Carson, Arty a tamto tam je Mitch." Mliaskajúc pri okne, posledne menovaný zoznamovaciú párty ignoroval, v duchu si predstavujúc šťavnatý hamburger a aké dobré by bolo jeden (dva, tri) mať. "Mitch." Skríkol Rich na priateľa. "Pod' sem. Chcem ti predstaviť Tima." Nechotne, hundrúc si čosi popod nos, Mitch poslúchol a ťarbavým krokom podišiel k chlapcovi. "To je Tim. Ten, o ktorom som ti hovoril." "On ? Koľko mu je ? 10 ?" "Mám 12." Odvetil Tim dotknuto. "A ty máš za kamaráta mimozemšťana ?" Podpichol Arty, laktom štuchnúc do vedľa stojaceho Carsona. "Áno, pane." Zajachtal Tim, nevediac či to Arty myslí úprimne, alebo si z neho strieľa. "Ach bože !" Carson prevrátil zrak, výčitkou mieriac na Richa. "Ľudia, to snád' nemyslíte vážne ! To ste ma sem vytiahli kvôli výplodom 10 ročného decka ? Rich, na toto fakt nemám náladu." "Kľud. Piánko Carson. Nestresuj. Uvidíš, že to bude fajn. Tim..." Rich potľapkal chlapca po pleci. "...má veľmi interesantný príbeh. Určite sa nebudete nudiť." "Dobre, a kde je ten tvoj kamarát ?" Zavrčal Mitch, po očku zazerajúc k vysvietenej hamburgerárni. "Ja len, že ak budeme dlhšie, skočil by som kúpiť nejaké žrádlo. Čo vy na to ?" "No už len toto nám tu chýbalo..." Zavzdychal Carson, prehodiac nepotrebný dáždík z pravej ruky do ľavej. "Bež do **** Carson. Od rána som nič nežral. Ak sa tu máme stvrdnúť ďalšiu hodinu, idem niečo kúpiť." "Dobre, len choď." Súhlasil Rich. "No švihni si. Počkáme ťa v aute." Mávnuc dlaňou, Mitch už aj špacíroval k vchodu. Len čo zmizol, Rich obrátil pozornosť k Timovi. "Ako ďaleko je tá základňa ?" "Základňa ?" Štekla Sandy. Mrzutá, rovnako ako Carson, aj ona si dokázala predstaviť zmysluplnejšie trávenie voľného času, ako naháňanie sa za fiktívnymi mimozemšťanmi. "Rich, o žiadnej základni si nám ***** nehovoril." "Jasné, že nie. O nej nám povie Tim. Však Tim ?" Oslovený chlapec váhavo prikývol. Krátke vystúpenie tímu ufológov naň neurobilo veľký dojem a v duchu začínal ľutovať, že si s Richom niečo začal. "Tak kde je tá základňa ? Povedal si, že je blízko. Je to tu na tejto ulici, alebo ďalej ?" "Nie, ďalej. O tri ulice. Ukážem vám cestu." Carson zavrteľ hlavou a bez toho, aby sa kohokoľvek pýtal, vkĺzol do auta. "Tak dobre teda." Riekol Rich povzbudivo. "Skočíme tam autom. Sadni si dopredu. Ukážeš mi cestu." Tim neprotestoval. V takto vyberanej spoločnosti sa na prednom

sedadle bude cítiť predsa len o kúsoček bezpečnejšie. Interiér Buicku ani zďaleka nepôsobil tak luxusne ako k tomu vonkajšia vizáž nabádala. Rozheganá stará haraburda s nepohodlnými kreslami, ošúpanými dverami, prasklinou na spätnom zrkadle a dierou namiesto ovládania blinkeru dávala poznať, že Rich nebude prvým majiteľom čerstvo natretého pickupu. (Najskôr tak piatym - šiestym.) Aspoň, že bezpečnostné pásy fungovali. Čakajúc na príchod objemného spoločníka, Arty - najzvedavejší z celej skupiny začal Tima spovedať. "Tim, ako vieš, že tvoj kamarát je mimozemšťan ? On ti to povedal ?" "Nepovedal. On..." Tim sa zhlboka nadýchol. "Vravel, že je z XCOM. Poznáte XCOM ?" "Tú hru ?" "Nie je to len hra. Oni ju spravili podľa skutočnej organizácie čo bojuje s mimozemšťanmi. Atreyu hovoril, že je jedným z nich a..." Tim náhle zbledol. Uvedomil si, že nechcane prezradil meno bývalého priateľa. "Atreyu ? To je čo za meno ? Znie to ako pes." Štekol Arty veselo. Carson sa ako jediný zo skupiny nezasmial. "Ja som mu ho nedával." Odvrkol Tim podráždene. "On sa tak volá, a nie je to vôbec smiešne. Ak budú mať vypnuté štíty, uvidíte niečo čo ste nikdy nevideli. Aké máte zbrane ?" Arty vypleštil oči, no skôr ako stihol zareagovať, Rich ho predbehol. "Máme iontové pušky a tri fázové pulzary. Sú vzadu v kufri." "Môžem ich vidieť ?" "Teraz nie. Sú chránené protónovým rezistorom, aby sa cestou nevybili. Ukážeme ti ich, až tam budeme. Najprv musíme vedieť do čoho ideme." "Rozumiem." Tim zvažnel. "Musíte si dávať pozor. Ten dom vyzerá ako normálny dom, no je to tajná základňa chránená štítom, aby ľudia nevideli ako v skutočnosti vyzerá. Uvidíte ho iba ak bude vypnutý. Nevieť ale či ho Atreyu vypne. Majú tam aj loď. Raz keď som ju chcel chytiť, potriaslo ma, akoby to v sebe malo elektriku." Rich chápavo prikývol. "Tá loď je niečo ako raketoplán ? Majú tam aj odpaľovacíu rampu ?" Tim zavrtel hlavou. "Lieta nad zemou. Vyzerá ako lietadlo, no nemá také krídla ani podvozok. Je vlastne dosť malá. Trochu väčšia ako vaše auto. No videl som ju iba chvíľu. Nevieť či s ňou vedia lietať do vesmíru. Nebolo to UFO. UFO mi Atreyu ukázal pri inej misii. Vtedy sme ho zničili, no neviem či bolo skutočné. Možno to bol iba hologram." Rich žmurkol na spoločníkov uvelebených na zadných sedadlách. "Tak čo ? Nehovoril som vám, že to bude stáť za to ?" Carson bol dosť otrávený na to, aby si odpustil obligátnu poznámku. "Chceš počuť môj odborný názor klinického psychológa ?" "Ani nie. Už sme tu, tak čo ?" Ako to šéf ufo klubu povedal, buchol do klaksónu, aby Mitcha posúrnil. Keď najstatnejší z ufobijcov konečne dorazil, v rukách držal obrovitánsku škatuľu a na nej dve menšie. "Tebe už načisto prepína ?" Oboril sa Rich na korpulentného spoločníka. "To si ich tam bol vykradnúť ? *****, načo toľko žrádla ? Nejdeme stanovať." "Ale ja som od rána nič nežral !" Odsekol tučniak zlostne, rozbaliac najväčšiu z krabíc. Tri veľké hamburgery, dve balenia hranoliek, k tomu dva balíky zapekaných kurčiat a zeleninová placka s Colou ako predjedlo. Ďalej smotanový dressing, kečup a sladká roláda namiesto zákusku. Poživeň, ktorá by inému stačila na predĺžený víkend Mitch neplánoval skonsumovať sám a hneď aj ponúkol priateľov. Timovi sa neušlo, čo vzhľadom na fakt, že žalúdok mu zvieralo akoby ho mal zakliesnený v zveráku iba prospelo. Zahryznúc do jednej z prepečených hrčíc (údajne) kuracieho mäsa (rozhodne bez karcinogénov či iných škodlivín), Rich dupol na plyn. S nepríjemným hrkotaním v podvozku, čerstvo natretý vrak vyrazil daždivými ulicami Minneapolis. Stočiac to na ???0, bez zastavenia prešli križovatkou pri ???0 a keď zatáčali k ???0, Tim Richovi ukázal cestu. "Je to na ľavej strane, ešte asi 500 yardov. Choďte trochu pomalšie, aby ste to videli." "A čo ? UFO ?" Zahlásil Carson zo zadného sedadla na čo sa Arty nezdržal, a aj keď mal ústa plné hranoliek, vybuchol smiechom. "Nie." Odvetil Tim zdvorilo. "Povedal som vám, že UFO na záhrade nemajú. Je tam iba tá loď čo vyzerá ako lietadlo. No asi ju neuvidíte. Určite bude pod štípmi." "Do *****, a ja som sa tak tešil." Mitchova ironická

poznámka nevyviedla Tima z miery a pozorne sledujúc domy po ľavej strane vyčkával na správny okamih. "Tu ! Teraz !" V najpomaľšom jazdnom pruhu, Rich dupol na brzdy. Na vlhkej vozovke nereagovali ako mali, no stačilo to, aby auto zabočilo na kraj cesty k chodníku. "Nie ! Nezastavujte tu !" Skríkol Tim zdesene. "Uvidí nás." Rich príkaz ignoroval a vybehnúc na obrubník, obrovitý Buick odparkoval na opačnej strane cesty. "Nemali ste zastavovať. Zistí, že tu sme." "Nezistí. V karosérii je halogénový štít cez ktorý neprenikne žiaden paprsok." "Halogénový štít..." Hlesol Arty a len tak tak, že Colou neoprskal interiér. "Richie - ty *****, chceš aby som sa zadusil ?" Šéf UFO klubu odpovedal tolerantným úsmevom. "Hej Mitch, čo tam vidíš ?" Rozkysnutý kamarát ponechal otázku bez odpovede a zaroseným okienkom ďalej pátral po dome predstavujúcom mimozemskú základňu. "Ktorý to je ?" "Ten čierny." Tim pridol na decibeloch, aby prehlušil Artyho kašlanie. "Ten s tou vežou ?" Šepla Sandy zvedavo, vytvoriac na vlhkosťou pokrytom skle drobný prieszor. "Nie je to veža, ale observatórium. Atreyu tam má ďalekohľad." "Ďalekohľad ?" Až doteraz znudene sa tváriaci Carson znenazdajky ožil. Sediac na opačnej strane vozidla, namiesto pretláčania sa pomedzi sedadlá otvoril dvere. Závan studeného vetra privial kvapôčky dažďa. S vždy pripraveným dáždnikom vyskočil na chodník a ponechajúc dvere dokorán, čoskoro sa k nemu pridali ďalší. Tim vyjavene pozrel na Richa, ktorý ako jediný uprednostnil pohodlie auta. "Ten štít funguje aj okolo auta. Neboj. Neuvidí nás." Tim nič nepovedal. Teórii o štvorkolesáku potiahnutom neviditeľným štítom neveril. No viac než Richova lož mu vadilo, že ani jeden z ufológov nebral jeho slová vážne. Nenápadné úškrny, podrávččné poznámky, prevracanie očí i zlomyseľný smiech dávali tušiť čo si o ňom skupina, ktorá v ničom nepripomínala serióznych výskumníkov UFO myslí. A nešlo tu len o výsmech samotný, ani fakt, že ho najskôr majú za blázna. Ak Atreyu zistí, že tu sú, nepomôžu im ani iontové pušky, aj keby ich mali. Keďže dážd naberal na intenzite, netrvalo dlho a trojica zvedavcov zaliezla späť do obstarožného, no predsa len útulnejšieho Buicku. "Naozaj to vyzerá ako observatórium." Skonštatoval Carson sucho. "Veď aj je !" Prisvedčil Tim, v duchu sa radujúc, že sebavedomého psychológa konečne niečím zaskočil. "Pod takou kopulou budú mať minimálne dvadsiatku, možno dvadsať päťku. Ten musí mať inú svetelnosť." Riekol Mitch znalecky. "Pánečku ! Mať také niečo doma." "Načo by ti bol ?" Chcela vedieť Sandy. "Že načo ??? Vieš aké zábery s takou optikou spravíš ? Venuša, Jupiter, Saturn. S takým delom uvidíš aj Triton !" "Úžasné." Hleslo dievča sarkasticky. "Načo ho tvoj kámoš vlastne má ? Jeho foter je astronóm ?" Pochopiac, že otázka je smerovaná naňho, Tim obrátil pozornosť k Richovej priateľke. "Atreyu mi povedal, že ďalekohľad kúpili spolu s domom. Vraj tam kedysi bývala sekta čo verila v príchod mimozemšťanov, a preto ho postavili." "Aby vedeli kedy prídu ?" Šplechol Carson, čo vedľa sediaci Arty ocenil prihlúplym úškľabkom. "To neviem. To mi nepovedal. Ja len viem, že má 35 palcov a funguje. Keď sme ešte boli kámoši, Atreyu mi ho ukázal." "35 palcov ? Človeče, to musí byť pecka !" Povzdychol Mitch zasnene, predstavujúc si všetky tie prebdené noci, majúc niečo také doma na streche. "To je síce krásne, že má doma taký ďalekohľad, ale čo my s tým ?" Carson pozrel na priateľov. "Ak mu tam niekto neplánuje zazvoniť s tým či by sme si nemohli pozrieť to UFO čo im lieta nad záhradou, tak sme skončili. Nejakí dobrovoľníci ?" Arty sa v prvej chvíli zatváril zarazene, no keď mu docvaklo, že to spoločník nemyslí vážne, začal sa smiať. Slova sa ujal šéf UFO klubu. "Neviem ako vy, ale ja myslím, že by sme to mali preskúmať." "Preskúmať ? A ako ? To tam chceš vliezť ?" "Prečo vliezť ? Zobral som D50ku." Mitch sa zháčil. "Nehovoril si, že je rozbitá ?" "Bola, ale cez víkend som ju dal dokopy. Len neviem ako sme na tom so šťavou. Na pár minút by to mohlo stačiť."

"Čo je D50ka ?" Nerozumel Tim. "Dron. Používame ho na misiách. Má kameru na viditeľné, ultrafialové a infračervené svetlo, mikrofón a pár ďalších hračiek. Ak je okolo domu štít ako hovoríš, mali by sme ním preniknúť, alebo doň naraziť." Keď to Carson začul, zalamoval rukami, a len dvihnutý prst šéfa UFO klubu mu znemožnil nahlas povedať čo si o pláne myslí. Nevšímajúc si posmeškov zo zadných sedadiel, Tim bol nápadom nadšený. Niečo tak jednoduché, a vôbec mu to nenapadlo. "A má ten dron aj štíty ? Lebo ak Atreyu zistí, že sme mu vleteli do záhrady, určite na nás pošle svojich robotov. Keď som uňho bol, išli po mne a aj teraz nás určite sledujú." "To nie je problém. Ten dron je naša výroba a je dostatočne chránený. Akurát, nie je neviditeľný a keď ho tu vypustíme, za chvíľu máme fízlov na krku." "A čo tá zrúcanina vzadu ? Odtiaľ by sme ho mohli vypustiť." "Aká zrúcanina ?" "Tam vzadu." Arty ukázal za Atreyu dom. "Je tam ešte jeden dom. Nevieť či patrí k záhrade, no vyzerá, akoby mal každú chvíľu spadnúť." Tim preglgol. Spomienka na polorozpadnutú barabizňu ktorú spoznal tesne pred osudnou návštevou Atreyu príbytku ho i teraz mrazila. "Nie. Nepatrí k ich domu." "A dá sa k nej nejako dostať ?" "Hej. Vzadu je taká cestička. Raz som tam bol. Dá sa tam vojsť, no musíme ísť zodom." "Há, há." Zvýskol Arty tak hlasno, až sa Tim strhol. "Spomeňte problém a starý Arty vám ho na počkanie vyrieši." Rich pozrel na priateľov. "OK, má niekto námietky ?" "Ja." Aj keď Carson hľadel na Richa, svoje slová adresoval všetkým. "Ľudia to snád' nemyslíte vážne ? Vy tým nezmyslom naozaj veríte ? UFO, štíty, roboty, tajná základňa. Počúvate ho vôbec ? Veď to decko je modelový prípad pre hospitalizáciu u nás na klinike. To vás baví zabíjať čas s týmto tu ? Rich, povedal si, že to bude niečo seriózne. Na toto ozaj nemám náladu." "Carsy, nestresuj. Veď to bude len pár minút. Batérie aj tak dlhšie nevydržia. Toľko snád' zvládneš, nie ?" Carson neodvetil, lebo ak by musel, povie niečo ozaj škaredé. Richovi to stačilo. Naštartujúc nemožne veľký motor, rozheganý Buick zamieril k bočnej ulici, ktorú po pár yardoch vystriedala rozmočená blatná cesta plná výmoľov a kaluží vody. Útulné domčeky hlavnej ulice nahradili ošarpané chatky i zubom času nahlodané domce, akoby sa dvoma krátkymi uličkami posunuli o storočie dozadu. Rich odparkoval auto pred polorozpadnutou zrúcaninou pripomínajúcu Timovi najdesivejší deň jeho života. "Paráda." Zaradoval sa Mitch, vyskočiac z auta. "Pánečku, to vyzerá ako v Blair Witch. Videli ste to niekto ? Ten dom v ktorom ich zabíjali. Tá strecha, vybité okná vyzerá to presne ako toto tu." "Blbost'. Nepozabíjali ich tam." Namietol Arty, prezerajúc si kontúry domu mobilom vybaveným kamerou na nočné videnie. "Len sa tam stratili. A nie je vôbec isté či ich zabili. Ich telá sa nikdy nenašli." "To je fuk." Mávol Mitch, ďalej sa rozplývajúc nad podivuhodnosťami chátrajúcej haraburdy. "Pozrite na tie trámy. Total prehnité. Je vidieť aj komín. Celá pravá strana šla dolu. To je sila ! Muselo to spadnúť. Pánečku, také niečo som hľadal roky ! Mať tam okná s neogotickou klenbou a celé päťkrát väčšie a bude to ako v Kráľovi noci. Sledujte tú záhradu. Presne ako v mojej knihe. Výhonky popínavých koreňov nepoznajúcich rozpuť kvetu sťaby oživilé údy dávno mŕtvych obopínali vetvy práchnivejúcich stromov. Ich trýznivé vitie prebodávajúce temnotu bezsennej noci prebúdzaťo deti noci, synov Mesiaca, potomkov pokolenia nemŕtvych. Démonický smiech sťa víchor zurčiaci korunami stromov umlčal každý ston a tvár zráňaná krvavými ranami otvorila oči. Kráľ noci povstal z pekelných hlbín, aby nastolil svoju moc !" Vymeniac si pohľad s Carsonom, Arty spustil rehot. "To bolo ***** čo ?" "Kráľ noci. Moja prvá kniha. Je o upíroch." Priznal Mitch s nefalšovanou hrdoťou v hlase. "Ten dom vyzerá presne ako sídlo Kráľa noci. Bolo by ho treba premaľovať, no inak môže byť. Zväčšenie by sa spravilo dobrou projekciou. Ani rekvizity by som nepotreboval, a hneď môžeme točiť." "Ty chceš natočiť film ?" "No jasné, že chcem. Každý kto píše román chce, aby z neho

spravili film. Taký low cost s piatimi hercami, dvoma troma kamerami, osvetľovač - štáb maximálne desať ľudí. Pre zábery v lese a zrube už mám vytipovanú lokalitu a jediné čo som potreboval bolo sídlo Kráľa. A toto tu je úplná pecka. Možno ani natierať nebude treba, ak by sme použili clonu." Zalapajúc po dychu, Mitch, ktorý sa v priebehu necelej minúty z chodiacej (anti) reklamy na fastfood pretransformoval na ťažkého intelektuála vyznávajúceho pokleslé žánre nevychádzal z údivu. "Pánečku. To vyzerá perfektne." "Hej, asi ako vijúce korene, však ?" Carson skúšal napodobniť Mitchov hlas. "To bol lyrický opis, ak ti to niečo hovorí." Zavrčal rozkysnutý ufológ dotknuto, upriamiac pozornosť na vedúceho UFO klubu. "Ideme dnu, však ?" "Vám už načisto preskakuje ?" Štekla Sandy rozhorčene. Až doteraz konverzáciu prenechávala ostatným, no toto už i na ňu bolo priveľa. "Vy sa chcete vlúpať do cudzieho domu ?" "Nemyslím, že by v niečom takom niekto býval." Skonštatoval ako vždy vecný Carson. "Či býva, alebo nie, na to vám *****. Nestvrdnem u fízlov ďalšiu noc iba preto, že to niekto nemá v hlave v poriadku." "To hovoríš o mne ?" Ohradil sa Mitch. "O všetkých ! Rich, o tomto si mi nehovoril. Mal si nám ukázať malého a do hodiny sme mali byť späť. A teraz kvôli jeho výplodom chcete vy kreténi liezť na cudzí pozemok ?" Sandy zlostne kývla k Timovi - príčine všetkého hnevu. "Nemusíš ísť s nami ak nechceš." Poznamenal Arty. "Ty drž hubu ! S tebou sa ne bavím. Tvojich kretenských nápadov mám akurát tak po krk. Vždy nás do niečoho namočíš." "Ja ? O čom točíš ?" "Však ty dobre vieš ! Čo tá chata ? To malo byť čo ?" "To bol Mitchov nápad, nie môj." "Môj ? No dovol' ?" Najobéznejší zo skupiny sa oboril na štíhlejšieho kolegu. "Ty si s tým prišiel. Vraj tam nikto nebude. Ja som tam nechcel liezť." "A to sme tam mali celú noc mrznúť ? Kto vymyslel to idiotské stanovanie ? Ja či ty ?" Mitch zafučal od zlosti a hotoval sa odseknúť niečo ozaj hnusné, keď ho Rich zastavil. "***** nehádzajte sa ! Revete tu ako *****. Však vás počuť na hlavnú. Chcete, aby na nás zavolali chlpatých ?" Arty sklopil zrak a napodiv, ani Mitch viac neprotestoval. "Sandy." Rich oslovil priateľku čo najnežnejšie. "Zlato, ak nechceš s nami, ostaň v aute. Aspoň nám dáš avízo, ak by sem niekto išiel. Nebudeme dlho. Len to trochu omrkneme a za pár minút sme späť." "Rich, to snáď nemyslíš vážne ? To tu mám len tak sedieť, zatiaľ čo vy sa budete hrať na lupičov ?" "Tak pod' s nami. Veď sa na to pozri. Nikto tam nebýva. Maximálne tak nejakí bezdomovci. Nič nám nehrozí." Sandy skrivila ústa a so zachmúrenou tvárou nasmerovala svoj hnev na najmladšieho člena málopočetného spoločenstva. "Aj tak za všetko môžeš ty." Rich objal priateľku na uzmierenie. "Ďakujem ti láska." "Niet za čo." Odsekla mu späť, ukážuc na prvú z prekážok, ktoré na Richových kamarátov čakali. "A ako sa chcete dostať dnu ? Je tu plot, ak ste si nevšimli." Aj keď z predchádzajúcej konverzácie stále trochu nesvoj, Tim ukázal k opačnému koncu záhrady kam vďaka tme nedovideli. "Je tam diera. Dá sa ňou prejsť na druhú stranu." Rich mávol na Artyho. "Chod' to omrknúť. Ja zatiaľ vyberiem veci." Nezabudnúc zasalutovať, strelený kamarát už aj trielil k miestu, ktoré im Tim ukázal. Kým bol preč, Rich z kufra starého Buicku vytiahol plastový kufřík aké sa používajú na prenos pracovného náradia. Plný nedočkavosti, Tim v očakávaní veľkého odhalenia pristúpil bližšie. Realita nanešťastie sklamala. Namiesto iontovej pušky či fázového pulzaru Rich vytiahol praobyčajnú baterku, inteligentné hodinky s kompasom a GPS, fotoaparát s teleobjektívom, infračervenú kameru, detektor ionizačného žiarenia a akýsi prístroj s číselným displayom, ktorý si hneď aj strčil do vrečka. Vedľa krabice s prístrojmi ležal plastový obal helikoptéry na diaľkové ovládanie. Dron vybavený štvoricou výkonných motorčekov vyzeral vskutku impozantne. Výkonná kamera s automatickým zameriavaním a 360 stupňovou otočnou hlavou zvládala snímkovanie v 8K rozlíšení tempom 60 obrázkov za sekundu. 20 násobný optický zoom poskytoval

čistý obraz objektov vzdialených stovky stôp ďaleko a vysokokapacitné batérie aj napriek skromnej váhe poskytovali 35 minút kontinuálneho letu pri plnom nabití. D50ka ako Rich dron familiárne nazýval predstavovalo profesionálne zariadenie za tisícky dolárov. Škoda len, že nefungovalo. Zbytočne ho šéf UFO klubu vybaľoval. Ani po viacnásobnom prekonfigurovaní vysielačky nedokázal spojenie diaľkového ovládača s výkonným dronom nadviazať. Hodiac krabicu s nepoužiteľnou helikoptérou do auta, práve keď zatváral kufor dobehol Arty. "Do **** Rich. Cez tú dieru neprejdeme. Sú tam kriaky a celé je to zarastené. Skúsil som sa prepchať na druhú stranu, a pozri ako som dopadol." Arty ukázal na miesto, kde mu jeden z ostňov vytrhol kus vetrovky. "Tak to teda nie !" Zhlásila Sandy rezolútne, keď uvidela dlhý rozparok. "Ja si kvôli vám neroztrhám novú mikinu. Na to zabudnite." "Tak dobre teda. Keďže D50 je v prdeli, musíme tam nejako vliezť. San, ty ostaň v aute, ale keby niečo, daj nám viesť." Znova sa nahnúc do kufra červeného Buicku, vedúci UFO klubu z neho vylovil dlhé úzke puzdro, ktoré hodil Carsonovi. Skôr než vyrazili, Rich zanechal Sandy kľúče od auta a rozlúčiac sa bozkom, zvyšku bandy naznačil, aby ho nasledovala. S baterkou v ruke, Rich ju z dobrých dôvodov nechal vypnutú. Kým nebudú v dome, bezpečnejšie bude spoľahnúť sa na svit Mesiaca, ako riskovať odhalenie prílišne horlivými susedmi. Úzka diera v plote prerastenom krovínami vyzerala teraz v noci skromnejšie ako za denného svetla. Tmavé bezlisté siluety kríkov obsypané ostrými ostňami dávali Artyho predpovedi za pravdu. Tim pri pohľade na ne, ani sám nevedel ako sa mu v osudnú nedeľu podarilo do záhrady prešmyknúť. Ako sa ukázalo, Rich mal na riešenie problému vlastné, veľmi svojrázne riešenie. Vymeniť baterku za Carsonovo puzdro, to čo z neho vytiahol Timovi vyrazilo dych. Snáď 20 palcov dlhá mačeta so zahnutou špičkou pripomínajúcou tesák dravca pôsobila v pološere neosvetlenej ulice majestátne. Dokonale vybrúsenú čepeľ na opačnej strane zdobil rad oceľových zubov umožňujúci využívať všestrannú zbraň ako provizórnu píľku. "Odstúpte !" Rozkázal Rich spoločníkom a briskným švihom začal do kroviska. Ostrie bojového náčinia bez odporu prenikalo vetvami roky neudržiavaných krovín a kúsky dreveniny odstreľovali do strán. V rovnakej chvíli z neďalekého húštia vyrazil krdeľ vtákov. Siluety štekajúcich okrídlencov preleteli ponad hlavy päťice votrelcov. "Netopiere ! To boli netopiere." Zašepkal Mitch, vybaviac či ďalšiu zo sŕatí Kráľa noci. "Za stonania krkavca k oblohe vzlietol ten ktorého ponurá noc je jasným dňom a deň najtemnejšou nocou." Arty sa nezdržal smiechu. "Ty vole, to si húlil čo za matroš, keď si to písal ?" "Žiaden. Ja to vaše svinstvo nehúlim. Keď nerozumieš umeleckému opisu netopiera, tak buď ticho." "Ty tam máš krákajúcich netopierov ? No... To bude určite bestseller." Carsonovu poznámku sprevádzal ďalší výbuch Artyho rehotu. "Držte tam hubu !" Zahriakol Rich všetkých troch. "Chcete, aby nás počuli ?" Zízajúc na mačetu, ktorou spoločník druhýkrát zatína do kroviska, Carson si neodpustil blahosklonný úsmev. Netrvalo dlho a cesta do záhrady bola voľná. Richovo obratné rúbanie vyčistilo prechod v plote tak dokonale, že ani nemuseli kráčať bokom, aby krovínami prenikli. Záhrada sa za živým plotom trochu otvárala. Husté krovie vystriedali trsy dávno zoschnutej trávy lemované súborom nevysokých borovic obopínajúcich záhradu zo severu. Atypický skelet toho čo kedysi bývalo murovaným domom zahaľoval ľahký opar hmly. Povybíjané okná preložené drevenými trámami i polorozpadnutá strecha z ktorej vytŕčal komín dodávali stavbe strašidelný výzor. "Paráda." Zamädlil Mitch dlaňami. "Presne ako v Kráľovi." "Chceš svetlo ?" Carson poťažkal baterku, ktorú mu Rich pred malou chvíľou zveril. "Až keď budeme dnu." Zastrčiac nepotrebnú mačetu do puzdra, Rich ju vymenil za baterku a spoločne vykročili k domu. Prekračujúc vysokú trávu, zrazu niekto stúpil na voľačo kovové, najskôr plechovku od Coly či piva.

Praskanie kovu nespôsobilo veľký rámus, no v tichu šerej záhrady stačilo, aby k smrti vyľakaný Tim takmer vyliezol na najbližší strom. "Asi tu už niekto bol." Skonštatoval Arty objavne. "Bezďáci. Oni tu bývajú." Vysvetlil Tim, ukážuc na otvor po dávno neexistujúcich dverách. "Sú tam schody na poschodie, no sú vylámané a je tam veľa smetia." "Výborne." Hlesol Carson neradostne, vyčítavo pozrúc na Richa. "To má byť ten tvoj perfektný večer ?" "A ty sa snáď nebavíš ?" "Hej. Vždy som túžil byť smetiárom..." Prekročiac prah, Rich zasvietil dovnútra. Ak ošarpaná budova zvonku vyzerala príšerne, na opis interiéru editori spisovného jazyka dostatočne negatívne superlatívy dosiaľ nevynašli. Prízemie poschodového domu pripomínalo smetisko. Celú dlážku pokrývala viacnásobná vrstva všakovakých odpadkov. Od obalov po potravínach, cez kusy zapáchajúceho šatstva, kartóny namiesto koberca, hromady tehál i popadanej omietky, ostré črepiny skla, plechovky, sáčky z plastu i papiera, otvorené fľaše lacného alkoholu, ohorky dreva, ktorým si osadníci bez domova kúrili, steny počmárané necitovateľnými vulgarizmami i kaluže zamrzajúcej vody násobiace neznesiteľný zápach na úroveň zvracanie. "Do *****, to je smrad !" Ohodnotil Arty počiatocné dojmy. "Smrdí tu akoby sa tu niekto *****." "Možno len zabudli spláchnuť." Dodal Carson uštipačne, topánkou rozhrabnúc staré noviny. "Sme si istí, že chceme ísť dnu ?" Nikto neodpovedal. Arty si držal nos, aby neomdlel a Mitchovo nadšenie vystriedala skepsa. Vyčistiť ten bordel, aby sa v dome dalo vôbec pohybovať by vyžadovalo povolenie upratovacej čaty, a ani to by filmárskeho štábu nezbavilo nutnosti nosiť plynové masky. Zápch bol vskutku neznesiteľný a nebyť napätia, Timovi akiste príde zle. "Poďte za mnou." Zakryjúc si nos golierom, Rich vstúpil dnu. Polorozpadnutým schodiskom vystúpili na poschodie, kde ich čakal obraz obdobnej spúšte. Okrem špiny a rozbitého skla si museli dávať pozor aj na prepadané časti podlahy z ktorých vytrčali zhrdzavené výstuže kovových nosníkov. Špinavá voda presakujúca poničenou strechu kvapkala zo stropu a vietor zavíjajúci poschodím dráždil fantáziu. Prekročiac navlhnutú deku, Rich kužeľom svetla odhalil spacák pohodený v kúte. Vyhorené sviečky rozložené v tvare kríža pôsobili strašidelne. "Čo to do pekla je ?" Zavrčal, inak kultivovaný Carson. "To tu vyvolávali duchov ?" "To neviem, ale cvaknite to." Arty, ktorý mal kamerový záznam na starosti, spravil niekoľko záberov čudesného lôžka, nezabudnúc na okolité steny počmárané hustými čiarami, krížikmi a vlnovkami nepochopiteľného významu. "Myslíte si, že je to písmo ?" "Pochybujem. Nemá to žiaden súvislý tvar. Je to načmárané, akoby tu niekto skúšal spray." Pozrúc na Richa, počiatocný záujem Carsona rýchlo prešiel. "Nechápem, že to tu dávno nesanovali. Je zázrak, že to vôbec stojí. Pozrite na tie praskliny v stenách. Statika úplne v kýbli. Jedna dve zimy a spadne to samé." "Možno, ale nie dnes." Preskočiac hrbu odpadkov, Rich vstúpil do miestnosti s oknom orientovaným na sever. Široký otvor v stene rovnako ako ostatné okná v dome prekryvali pribité dosky. Odtiaľto Atreyu dom neuvidia. Skúsiac miestnosť vedľa, priestranná jedáleň (resp. to čo z nej ostalo) musela svojho času patriť k najkrajším izbám v dome. S oválnym stolom uprostred, Timovi pripomenula majestátne komnaty strašidelného domu spreď týždňa. Miesta kde pred dávnymi rokmi viseli obrazy boli vďaka svetlejšej omietke ľahko rozoznateľné a mohutný zväzok drôtov vytrčajúcich zo stropu napovedal, že nad stolom sa kedysi vynímal nadrozmerný luster. Nič z toho Richa nezaujalo tak ako okno s elegantným polooblúkom. Na rozdiel od zadebneného priezoru v susednej izbe, voda zničeného odkvapu nahlodala prehnité dosky natoľko, že dve z nich samovoľne odpadli. "Poďte sem !" Skríkol Rich na priateľov. "Odtiaľto je vidieť na ten dom." "WOW !" Zafučal Mitch, vbehnúc do jedálne spolu s ostatnými. Z miesta kde stál mal astronomické observatórium Atreyu domu ako na dlani. Aj keď vežička zakončená typickou

kopulou bola uzatvorená, Mitchovi to nebránilo v nadšení. "Pánečku, to je normálne observatórium ! To je sila. Sledujte aké je to veľké. Tam vážne musia mať 35ku. Ľudia, veď to muselo stáť celý majland ! Ten tvoj kámoš to kúpil ?" "Hej, od tej sekty čo verila v príchod mimozemšťanov." "A aj s tým nejakého videli ?" Utrúsil Carson sucho, nazerajúc (sadlom) prerastenému kamarátovi cez plece. "To neviem, ale Atreyu mi povedal, že ho postavili oni." "Ten tvoj kámoš ti pekne kecá." Arty, ktorý si už observatórium Atreyu príbytku stihol odfoťiť mal zo všetkého skvelú zábavu. "Ty si mu tie sprostosti fakticky žral ?" "Nežral !" Odsekol Tim drzo. "Videl som veci, o ktorých sa takým ako vy ani nespívalo." "A kde ? V tom dome ? Lebo my nič nevidíme." "Hovor za seba !" Hypnotizovaný pohľadom na susednú stavbu, Carson vykročil vpred. "Bože, vidíte to ?" Prstom mieriac nad vežu observatória stuhol. "Čo ?" Nerozumel Mitch, zízajúc rovnakým smerom ako kolega. "No jasné !" Vyhŕkol Arty, napodobniac Carsona. "Pozrite nad tú kopulu. To je loď ! Sledujte tie krídla a trysky ? Tie sú obrovské !" "Aká loď ?" Vyhŕkol zmätene Mitch. "O čom to ***** točíte ? Si zo mňa robíte ***** ?" "Richie, povedz aj ty niečo." Carson štuchol do priateľa. "Však aj ty ju vidíš ? Je nádherná. Biela ako zo slonoviny." "A je tam aj satelit !" Arty ukazovákomp opisal oblúk nad Atreyu obydliím. "Vidíte ako rotuje ? Asi niečo vysielala !" "To máš teda pravdu." Pritakal Rich. "Foť to do pekla ! ***** , načo čakáš ?" Artymu nebolo treba dvakrát opakovať. Kamera prepnutá do režimu snímkovania začala odpaľovať jeden snímok za druhým. "Tam !" Skríkol Carson, ukážuc do neba. "Pristáva to !" Žmúriac na chmárkami potiahnutú oblohu, Mitch si pripadal ako v blázinci. Mohol si ísť oči vyočiť, no vesmírnu loď, satelitné antény ani krídla s tryskami nezbadal. Chcel protestovať, keď ucítil ako mu niekto šliape na topánku. Bol to Carson. "Ty ju naozaj nevidíš ?" Zvolal s nefalšovaným nadšením, nenápadne žmurknúc na priateľa. Mitchovi to konečne docvaklo. "No jasné ! Ty vole, fakt tam je. Pánečku, tá je obrovská !" Stojac vzadu, Tim toho veľa nevidel. Pokúšajúc sa poskakovať z nohy na nohu, márne skúšal zachytiť to čo jeho spoločníci s toľkým nadšením opisovali. "A sledujte tam !" Zvolal Carson užasnuto. "Pri dverách. Vidíte to ? To je android ! Práve vyletel von. Do čerta, asi ide k nám. Rich, rýchlo ! Vyber tú pokašľanú pušku, lebo nás dostane." "Nedostane. Skryte sa !" Ako to Rich povedal, odskočil od okna stiahnuc Artyho za rukáv. Mitch s Carsonom ho okamžite nasledovali a o sekundu sa už všetci piati krčili pod zadebneným oknom. "Mal si pravdu Tim. Sú tam ! Sorry, že sme ti neverili." Tim v pomykove, nevedel čo má na to povedať. Cez hradbu tiel o hlavu vyšších spoločníkov toho veľa nevidel, no a na tú chvíľu keď nemal zastretý výhľad opisovanú loď nezbadal. "Aaa... ako vyzeral ten robot ? Mal veľkú ruku ?" S vytreštenými očami, Carson prikývol. "Obrovskú." Roztiahnuc prsty, ukázal čo má na mysli. Tim preglgol. "To je ten čo šiel po mne." "Určite. Myslíš, že príde až sem ?" "To neviem. Minule po mne za plotom nešiel. Teda, aspoň som ho nevidel, lebo oni majú štíty a môžu sa zneviditeľniť. No bol tam ešte jeden. Taký čo mal nože a ihly. Toho ste nevideli ?" "Červený ?" Tim prikývol, hoci farbou bojového robota si nebol istý. Videl ho len krátko a aj to v zlom svetle. "A nebol náhodou ružový ?" Arty sa zaškeril ako opica. Carson ho zahriakol. "Nerob si z toho srandu, hlupák. Ak sa tá vec dostane sem, je po nás !" Vyčítavo pozrúc na Richa, oči mu doslova blčali. "Prečo sme nezobrali zbrane ? Nepovedal si, že po nás pôjdu ***** roboty. Čo spravíme ?" Rich kývol k parapetu pod ktorým sa krčili. "Niektorí by mal skontrolovať či nepreleteli plot." "Ja !" Ponúkol sa Arty odvážne. "Kryte ma ! Dobre ?" "Ale čím ?" Zavrčal Mitch lapajúc po dychu. Neprirodzená poloha mu nerobila dobre a nestrávený hamburger si začínal hľadať cestu von. "No predsa našimi neviditeľnými fázormi, ty tupec." Arty chcel vylomenými trámami nakuknúť von, keď ho nečakaný úder pripravil o rovnováhu, a namiesto okna skočil v hŕbe

premočených odpadkov. "Kto ti je tupec, ty ***** ?" "Au, ty *****." Zasyčal Arty a schmatnúc zhrdzavenú konzervu, chcel ju šmariť po Mitchovi, keď šéf ufoklubu zasiahol. "Prestaňte vy idioti ! To neviete byť ani chvíľu normálni ?" "To on začal ! Povedal, že som tupec." "Však aj si." "Bože... Toto fakt nemá úroveň." Zavzdychal Carson a aj napriek pretrvávajúcej hrozbe robotického zásahu zamieril k dverám. "Kam ideš ?" Carson mávol dlaňou. "Do auta. Je mi zima a posledné čo potrebujem je mrznúť tu s týmito dvoma." "Carson, počkaj do *****." Zahrešil Rich. "Všetko pokazíš." "Ja ? To ty si ma sem vytiahol." "A čo tí roboti ?" Zapišťal Tim, ako jediný z päťice stále skrčený pod oknom. Prudká hádka ho natoľko ohromila, že v prvej chvíli mu napadlo či za tým nestojí jeho bývalý priateľ. Technológiu ovplyvňovania niečoho tak primitívneho ako je ľudský mozog musela zvládnuť každá vyspelejšia civilizácia. Prečo by tu v blízkosti mimozemskej základne nemohla pôsobiť aj na ich skupinu ? Carson, ktorý už stál vo dverách, či presnejšie otvore, ktorý po nich ostal pozrel cez plece. "Žiadni roboti tu nie sú. Ty si to nepochopil ? Vystrelili sme si z teba." Tim zmeravel. Nečakané odhalenie mu zobralo dych, no dívajúc sa po Carsonových spoločníkoch pochopil, že hovorí pravdu. Arty sa len doširoka usmieval. "Ty si fakticky tým hovadinám uveril ? Bože ty si ale naivka." "Ale no tak chlapi. Nebuďte takí." Riekol Rich zmierlivo a predchádzajúce slová ho prinútili venovať obeti sprisahania krátke vysvetlenie. "Tim, prepáč nám to. Nemalo to takto dopadnúť. Len sme ťa chceli trochu pobaviť. Vieš, včera keď si ku mne prišiel a začal mi rozprávať tie veci, povedal som si, že ťa v tom nenechám. Aj preto som prišiel. Tvoj príbeh je perfektný. Za tie roky čo vediem klub som počul všeličo, no niekoho tak vierohodného ako teba nikdy. Ak by si to napísal a poslal do ????, určite ti to vydajú. Nechceli sme sa ti vysmievať. Trochu sme si vystrelili, no nemysleli sme to zle. Nevedel som, že to berieš tak vážne." "Keby si aspoň nekecal." Uzímený i rozladený z nevydareného stretnutia, Carson si zaumienil hodiť diplomáciu za hlavu. "Tim never mu. Vytiahol nás sem iba preto, aby sme si z teba spravili blázna. Mali sme ti s Artym nakecať, že vidíme UFO, že po nás idú roboti, že máme neviditeľné zbrane a iné sprostosti. Celé to bol jeho nápad. Trápný vtip, ktorý som ja nepokazil, pretože bol od začiatku úbohý." "Nebol úbohý. Len ty si ho nechcel zahrať do konca." "Presne tak. Lebo je úbohý. Ten chlapec objektívne nie je v poriadku a to, že sa jeho schizoidným bludom vysmievame je prízemné. Som idiot, že som sa na to dal." "Ale to nie sú bludy." Odvetil Tim pokojne. V jeho slovách nebola výčitka, ani hnev. Žiaden výbuch emócií ani prebytočné decibely. Len suché konštatovanie nespochybniteľného faktu. "Ak mi neveríte, prečo tam nejdete ?" "Kam ? Do ich záhrady ?" Tim prikývol. "Prelezte plot a choďte sa tam sami pozrieť a uvidíte, že vám neklamem." S ironickým úškrnom, Carson mávol na Richa. "Nech tam ide on. To on ti klamal, nie ja." "Presne tak." Prisvedčil Arty, striasajúc zo seba kúsky nalepených nečistôt. "Ty si nás sem dotiahol, tak ukáž aký si frajer. Povedal si o ňom, že je blázon." "Netrep ! Nič také som nepovedal." "A že je mentálne retardovaný tvrdil kto ?" Zabudnúc na zimu i všetku nepohodu, Carson vycítil príležitosť oplatiť Richovi skazený večer. "No tak, snád ***** nemáš strach ? Však je to len jeden plot. Dokáž malému, že je cvok." "Áno. Bol to tvoj nápad. Ty tam choď." Odsekol Mitch, pridajúc sa na stranu rovnako našťvaných priateľov. "Minule to schytil Arty, teraz je rad na tebe." Aj napriek útoku s trojnásobnou kadenciou, Rich nestrácal pokoj. "A načo by som tam chodil ? Veď je zrejmé, že to malý nemá v hlave v poriadku." "Tak to dokáž !" Zvolal Carson vyzývavo, chytiac Tima za plece. "Dokáž jemu aj nám, že nie si sráč a že sme sa sem netrepali zbytočne." Rich pochopil, že je v pasci. Ak ukáže slabosť, bude pred všetkými za zbabelca. Nie, že by to znamenalo koniec sveta, no bola tu aj Sandy a tí hlupáci by jej svoj pohľad na vec akiste nezabudli kvetnato opísať. "Tak dobre teda.

Ak to tak strašne chcete..." Zbehnúc na prízemie, za nedlhý čas strávený v dome hmla poriadne zhustla a plápolajúci Mesiac zaliezol za dažďovú oponu. Miesto, kde by 2 a pol yardu vysoký plot Rich dokázal preliezť nemusel hľadať. Dávno nepoužívané prepravky naskladané v kúte záhrady vytvorili nedokonalé schodisko, ktoré však na preskočenie plotu stačilo. Zhodiac ruksak z pliec, Rich ho podal Carsonovi, vylezúc na drevenú debnu. Trámy nahlodané hníobou zapraskali, no neduživú postavu vytiahnutého ufológa udržali. Nakuknúc cez plot, Rich pozrel do záhrady. "Nič tam nie je." "No a ?" Prskol Arty vyzývavo. "Malý povedal, že tú loď je vidieť iba ak si dnu. Tak podme. Lez ďalej !" Preskočiac na susednú prepravku, Rich sa vyhupol ponad plot, ktorý v tejto časti tvorili nepekné betónové platne. Dávajúc si pozor, aby si na klincoch vyčnievajúcich z dávno rozpadnutej nadstavby ostatného drôtu neroztrhol nohavice, preskočil na opačnú stranu. Pustý dvor bez jediného stromu či kríku pôsobil ešte ponurejšie ako susedná záhrada. Štíhle, k nebu sa týčiace pínie lemujúce plot vyzerali v šere ako rady vzpriamených obrov čo vztýčenými vetvami nebadaného narušiteľa rozdrvila na padrť. Vežičku s observatóriom zakrývali nízko letiace chmáry hustej hmly, ktoré ako vodopád pretekali ponad okraj vysokého plotu. Na dom za vežou Rich takmer nedoviedel, no zatemnené okná dávali tušiť, že jeho príchod ostal bez povšimnutia. Boriac sa v blate, pozrel k trojici kamarátov, ktorí povyskakujúc na prepravky naňho zízali z opačnej strany. "Tak kreténi, a teraz ste už spokojní ?" "Nie." Odvetil Mitch za všetkých. "Chod' ďalej. Až k tomu domu." Rich nič nepovedal a Tim stojaci pod plotom nevidel čo sa deje. Carson si to našťastie všimol a bez toho, aby ho Tim musel prosiť mu pomohol vystúpiť na najvyššiu prepravku. V strede záhrady, s ramenami rozťahnutými do šírky, Rich vyzeral akoby sa chystal vyzvať Manitoua. "Čo to robí ?" Šepol Tim vzrušene. "Kreténa. A ide mu to dobre." Poznamenal Arty, pridajúc na decibeloch. "Ďalej ! Až k tomu domu." Rich napodiv neprotestoval. Prekročením hraníc vytýčeného pozemku porušil zákon bez ohľadu na to či prejde jeden yard, alebo záhradu presonduje krížom krážom. Brodiac sa blatom, konečne pristúpil k vchodovým dverám Atreyu príbytku. "Nemal by ísť tak blízko. Nad dverami je taký otvor odkiaľ vyleteli tí roboti čo šli po mne." Stojac hneď vedľa, Carson si neodpustil úsmev. "Hej, Tim hovorí, že tam hore je vraj otvor s robotmi." "Čo ? Aký otvor ?" Rich nechápavo rozťahol rukami. "Už vidíš to UFO ?" Šplechol Arty, šúchajúc si dlane od zimy. Rich zamieril zrakom k oblohe. "Nie, vy *****. Nič tu nie je." Arty pozrel na Mitcha. Iskrenie v očiach predznamenávalo, že dostal nápad. "Čo keby sme zavolali fízlov ? Nech si to aj on raz vyžerie." Mitch zavrtel hlavou. S policajtmí, ktorých považoval za súčasť systému (nevedno akého, no rozhodne súčasťou nejakého systému, ktorý neznášal museli byť) nechcel mať nič spoločné. "Tak čo ? Už ste spokojní ?" Skríkol Rich, istý si, že v dome nikoho kto by jeho hulákanie mohol zachytiť niet. Skôr než Carson odvetil, obrátil sa na Tima. "Tak čo, kde je to tvoje UFO ?" "Asi sú zapnuté štíty. Preto ho nevidí. Nech dvihne ruku. Keď som ho uvidel prvýkrát, bolo vo vzduchu. Musel som sa postaviť na špičky, aby som naň dočiahol." "Na špičky !" Skríkol Carson na priateľa. "Máš sa postaviť na špičky." V zjavnom pomykove, Rich nechápal čo od neho priateľ chce a tak mu to Carson musel dvihnúťmi rukami naznačiť. Otrávený z neustávajúceho sekírovania, Rich zakrúžil dlaňou nad hlavou, keď prstami vrazil do nepoddajného materiálu. Bolo to tak náhle ako keď nosom buchnete do sklenenej výplne, o ktorej ste predtým nevedeli. "Do **** a to má byť čo ?" Zavrčal Rich, ignorujúc spoločníkov hulákajúcich spoza plotu. Natiahnuc druhú ruku, končekom ukazováka zašmátral po hladkom povrchu. Aj keď oči presviedčali o opaku, pod dlaňami jasne cítil pevnú prekážku. Vystúpiac na špičky, zovretou päťou do nej vrazil. Úder nevyvolal žiadnu ozvenu a

na neviditeľnej membráne nezanechal viditeľnú stopu, no bol dosť silný, aby vytiahnutého ufológa obral o rovnováhu. Zatackajúc v rozbahnenej pôde, Rich mal čo robiť, aby neskončil na zemi. "Hej ! Niečo tu je !" Skríkol na ostatných, znova skúšajúc dočiahnuť na neviditeľnú stenu nad hlavou. "Čo to povedal ?" Zavrčal Mitch, keď Rich neodvetil. "Že vraj tam niečo je." Arty sa už teraz nesmial. "Hej ! Čo tam máš ?" "Ale nič. Robí si z nás *****." Na rozdiel od Mitcha a Artyho, Carson nikdy nemal pre Richove nápady veľké pochopenie a aj jeho členstvo v UFO klube bolo čisto formálne - zámienka stráviť dlhé večery na početných 'konferenciách' (rozumej etanol-párty), ktoré Rich v rámci 'seriózneho ufologického výskumu' vo svojom klube pravidelne usporadúval. Aj preto kamarátovmu tancovaniu na špičkách neprikladal veľkú váhu. Akiste to bude iba ďalší z jeho trikov na oklamanie malého fantasu, ktorý ich sem priviedol. Tim nemal viac síl postávať na špičkách. Na to, aby vedel čo bude nasledovať nemusel dianie v záhrade sledovať. "Musí ísť preč !" Zachrčal zachrípnuto, potiahnuc Artyho za rukáv. "Čo chceš ?" Kučeravý ufobijec s nepredstieraným hnevom pozrel na chlapca. "Musíte mu povedať, aby odtiaľ vypadol." "Daj pokoj s tými sprostosťami ! Povedz mu to sám, ak chceš." Tim vedel čo by teraz urobil, ak by sa riadil zdravým rozumom. Zoberúc nohy na plecia, s vypätím všetkých síl by upaľoval domov. Zamestnaní jeho spoločníkmi, mimozemšťania by akiste ako prvú chránili svoju základňu čo by malému utečencovi poskytlo dostatok času na návrat domov - najmä ak by zvolil postrannú ulicu, aj v tomto čase plnú áut. Nanešťastie, útek z bojiska by ho pripravil o jedinečnú príležitosť dozvedieť sa o cudzincoch viac. Ak Richovi dovolili vkĺznuť do ich záhrady, možno odhalí aj ďalšie tajomstvá. No aj tak ho musí varovať. "Pán Rich !" Skríkol na celé kolo. "Podťe späť. Sú tam roboti !" Ako to povedal, nad okrajom plotu zbadal známu tvár. Využívajúc kovové ostne trčiace z plotu ako stúpačky, Richovi sa aj bez rebríka podarilo vyštverať sa na vrchol. "Nerev toľko ! Už som tu." "Tak čo ? Videl si to UFO ?" Zaironizoval Carson, nečakajúc kým šéfufológ naberie dych. "Niečo tam je. Nie je to vidieť, no chytil som to. Je to čosi ako stena. Musí to byť minimálne osem stôp vysoko. Ledva som na to dosiahol, no niečo tam skutočne je." "Ako čo ?" Nerozumel Arty. Na rozdiel od Carsona sa neusmieval ani neškeril. "A čo ja viem ? Ved' vám hovorím, že je to stena. Má to podobnú konzistenciu ako sklo a je aj trochu chladné, no nie je to vidieť. Akoby to bolo priehľadné. Dajte mi kameru. Idem to cvaknúť." "To neodfotíte." Riekol Tim s istotou. "Je to neviditeľný štít čo chráni tú loď. Je zapnutý, a preto ho nemôžete vidieť. Nemali by ste ho chytať. Mňa potriaslo, keď som sa toho dotýkal a chcelo ma to vŕhať dovnútra. Držalo ma to za ruky a začalo ťahať nahor. Ak by mi Atreyu nepomohol..." Arty sa drsne zachechtal. "Ten malý sa fakt nezdá. Je dobrý..." "Ale to nie je sranda ! Neklamem vám. Musíme vypadnúť. Oni o nás už určite vedia a pošlú sem svojich robotov." "Hej, to už sme počuli." S rukami pod vetrovkou, Mitcha začínali Timove reči nudiť. "A aké je to veľké ?" "To neviem. Musíme to zmerať. No bude to mať minimálne yard na šírku a dva na dĺžku." "A ako to chceš zmerať, keď to nevidíš ?" Stále presvedčený, že si z nich kamarát uťahuje, Carson ceril zuby ako kôň. "Zatiaľ s týmto." Rich vytiahol z ruksaku širokú rúrku z ktorej sa po uvoľnení západky vysúkala teleskopická palica. "Carson vyber meter. Ten na 50 stôp. Snáď bude stačiť. Chcem vedieť aké je to veľké. Arty, ty zoberieš 4Kčku aj s objektívom, nech to celé cvakneme. Skúsime aj nočné videnie, aj keď nemyslím, že tam niečo bude. Skočte mi prosím niekto do auta po veci. Mám tam merák, termokameru a R20ku. Teda aspoň dúfam, že som ju zobral. Mala by byť v zelenom puzdre, čo je vzadu v kufri. Mitch, skočíš mi po ňu ?" "A načo ?" Zavrčal tľstoch neochotne. "Ak je tá stena neviditeľná, neuvidíš ju cez termopriezor." "Chcem to skúsiť. V posunutom spektre toho môže byť viac. Ak je to natreté nejakým

svinstvom lámajúcim svetlo vo viditeľnom spektre, musíme skúsiť ultrafialový filter." "Ale keď mne sa tam nechce. Nech ide Arty." "A prečo ja ? Sám si tam chod'. Ja vám na to kašlem." Kývnuc hlavou, Arty ukázal na potemnenú záhradu. "Mňa tam aj tak nikto nedostane." "*****, potrebujem, aby ste mi Helfli ! Nikto nie je doma." "Ale oni sú doma !" Pripomenul Tim. "Teba to stále baví ?" Carson sa tváril otrávene. "Ale do ****, ja si nevymýšľam ! Fakticky tam niečo je ! Pod' sa sám pozrieť ak mi neveríš. Je tam nejaká ***** stena, alebo niečo také. Ten malý nekecal. Dá sa toho dotknúť. Je to hladké a je to všade." "A počuli ste aj pískanie ?" "Myslíš toto ?" Carson veselo zahvízdal. "Prestaň do **** !" Zahrešil Rich, pozrúc na Tima. "Nie, nič som nepočul. Kde by to malo byť ?" "V záhrade. Je to také tenké pískanie ako keď fúka, no je oveľa tichšie. Musíte byť potichu, aby ste to počuli. Myslím, že to ide z tej lode." Rich zalovil v ruksaku, vytiahnuv nevel'ký diktafón. "Skúsím to nahrat', aj keď veľkú citlivosť to nemá." "To nevadí. Ak budete ticho, tak to začujete." Poďakujúc Timovi posunkom, Rich obrátil pozornosť k trojici priateľov. "Tak čo ? Nikto mi nehelfne ?" "Ja idem." Ponúkol sa Arty neochotne, hoci pred malou chvíľou tvrdil opak. "Ti **** ?" Oboril sa naň rozmernejší kamarát. "Chcem vedieť čo tam je." "A čo ak zavolajú fízlov ?" "Hovorím, že nikto nie je doma. Ak by boli, fízli tu už dávno sú." Rich pozrel na Carsona. Nemá výčitka vyjadrovala všetko čo priateľovi potreboval odkázať. "Tak dobre teda." Zhlásil Carson rezignovane, vyšvihnuv sa na vrchol múrika tvoriaceho plot. Stále presvedčený, že ich Rich zavádza, nemal náladu na ďalšiu hádku. Ak chce túto komédiu zahrať do konca, prosím. Tých pár minút v úlohe komparzistu snáď nejako prežije. Ani Mitch, ako posledný zo štvorice nevzdoroval dlho. Upaľovať k autu po zbytočné puzdro nemal v pláne, a keďže ho už poriadne oziabalo, stráviť ďalších 10 minút pozorovaním ako šibnutí kamaráti sledia po susednej záhrade nepripadalo do úvahy. Počastujúc Richa sériou vulgarizmov, s Artyho pomocou sa mu podarilo vyštverat' sa na plot, aby o sekundu zmizol za nepriehľadnou hradbou betónu. Postaviac sa na špičky, Tim pozrel cez bariéru. Štvorica vedená Richom zastala na mieste, kde šéf ufoklubu prvýkrát nahmatal neviditeľnú stenu. "Cítite to ? Stále to tu je ?" Rukavicou prejdúc po hladkom povrchu, prsty narážali na niečo čo oči nevideli. Carson napodobnil priateľa. Otočený chrbtom, Tim mu nevidel do tváre keď prstami zavadil o nepoddajnú prekážku, no prudké trhnutie spojené s veľavravným pripažením dávalo tušiť, že nastalo niečo nečakané. "Vidíš, že som nekecal ?" Riekol Rich vyčítavo, teleskopickou palicou opíšuc vzduchom kružnicu. Jej hrot kížal po neviditeľnej membráne ako korčuliar na zamrznutom jazere. "Čo to môže byť ?" Riekol Arty vážne. "To neviem. No musí to byť priehľadné. Sprav pár záberov pod viacerými uhlami z niekoľkých miest. Možno je to neviditeľné len pod špecifickým sklonom." Arty poslúchol a výkonný fotoaparát s vysokým rozlíšením začal cvakať ostošeť. "Termokamera. Do pekla, potrebujeme to nasnímať termokamerou." Ako to Rich povedal, z náprsného vrečka vylovil nadrozmerný mobil. "San ? Mohol by som ťa o niečo poprosiť ? Som tu s ostatnými v záhrade a niečo sme našli. Potreboval by som to cvaknúť termokamerou. Je vzadu v kufri v takom zelenom puzdre. Mohla by si mi ju sem priniesť ? Ja po ňu teraz nemôžem." "Rich !" Panovačný hlas Richovej priateľky sa rozľahol pustou záhradou s takou intenzitou, že ho začul aj Tim. "Kde do pekla toľko trčíte ? Hovoril si, že to bude chvíľa." "Zlatko, sme v susednej záhrade a niečo sme našli. Čoskoro budeme hotoví, no potrebujem to puzdro. Malo by byť vzadu pod plachtou. Prinesieš mi ho, prosím ?" "Na to zabudni !" Odsekla Sandy rozčúlene. "Už ťa mám plné zuby ! Povedal si, že tam budete päť minút, a už ste tam hodinu. Čo tam ***** robíte ? Večer máme byť u Curtisa a ja sa ešte musím prezliecť." "OK, však sa prezlečieš. Ak mi donesieš to puzdro sľubujem, že o chvíľu vypadneme. Len mi prosím prines tú termokameru." "A

prečo si po ňu neprídeš sám ?" Rich zaškrípala zubami. Aj napriek značnej trpezlivosti, ktorou ho príroda vo vzťahu k ženám obdarila, začínal strácať nervy. "Lebo nemôžem ! Prinesieš mi ju, alebo nie." "Nie ! Ak chceš, tak si po ňu príď sám." "Krava !" Zahrešil Rich, hneď ako mu mobilný telefón potvrdil, že je hovor skončený. Chcel sa obrátiť k spoločníkom, keď v nastalom tichu začul dlhé tiahle vibrácie. Stály monotónny tón prichádzal odkiaľsi zhora. "Hej ! Tu to končí." Zahlásil Mitch s teleskopickou palicou v jednej a pásmom v druhej ruke. Práve dokončil prieskum rozmerov neviditeľnej steny. Stojac dobrých 10 yardov ďaleko, aj bez pohľadu na pásmo bolo zrejmé, že stoja pod niečím veľkým. "Koľko tam máš ?" Zamával Arty, zvierajúc opačný koniec naťahovacieho metra. "11.72 na šírku a 8.62 na dĺžku. Páni, to je obrovské !" "Hej, ale čo to je ?" "Ticho." Zahriakol Rich večne ukecaného spoločníka. "Držte huby a počúvajte. Niečo tu písa." "Píska ?" Carson pristúpil k Richovi, dávajúc si pozor aby nešliapol do blatnej bariny. "Počuješ to ?" Šepol Rich napäto, hľadiac k matnej oblohe. "Ide to zhora ?" Carson prikývol, siahnuc k neviditeľnej prekážke. Zaklepúc naň prstami, žiadna ozvena nenastala. "Ten malý má pravdu. Naozaj tu niečo je." Rich sa sklonil k zemi, zodvihnúc kusisko lepkavého blata. "Uvidíme či sa niečo zachytí." Šmariac špinavú hrudu k oblohe, druhou rukou si kryl tvár v očakávaní spříšky rozmočenej hmoty. Na veľké prekvapenie, neforemná guľa preletela skrz a opíšuc nevydarenú parabolu, začala klesať k zemi. Arty stihol ubziknúť, no uchvátený nepochopiteľným výjavom Mitch ostal ako stĺp. Aj keby Rich chcel, netrafí presnejšie. "Do **** !" Skríkol tlstôch, utierajúc si blato z čela. "To je hnus." "Nejač ako *****." Precedil Carson, neveriacky hľadiac ako mu prsty prechádzajú po mieste, ktorým hruda pred malou chvíľu preletela. "To predsa nie je možné. Je stále tam. Ako tým mohla preletieť ?" Rich neodvetil. Ak by v záhrade bolo viac svetla, jeho spoločníkom by neušla neprirodzene bledá tvár šéfa UFO klubu. Tentoraz už žiadne silácke vyhlásenia, ani chvastavé reči. Ohromená štvorica výskumníkov na seba neveriacky civela. Situácia na ktorú celý život čakali konečne nastala, a oni nevedeli ako s ňou naložiť. "Do ***** , kde je tá kamera ? Povedal som tej hlupani, nech ju donesie." "Kašľať na kameru. Aj tak ňou nič neuvidíš. Mali by sme radšej zdrhnúť." Artyho návrh ostal bez odozvy. Rich nemal v pláne opúšťať miesto veľkého nálezu a Carson tiež. "A čo ten dom ?" Carson posunkom ukázal k veži malého observatória. "Malý povedal, že aj on má štíty." Pozrúc po očku na Tima, Rich vykročil k Atreyu príbytku. Prejdúc popod dvojicu okien, do každého zasvietil baterkou. Bez úspechu. Dymové sklá atypickej stavby odrážali lúče ako zrkadlo. Vchodové dvere na to, že mali predstavovať vstup do mimozemskej základne pôsobili tuctovo. Žiadna oceľ, iba obyčajné drevo a nespevnený rám bez výstuže z ktorého by šikovnejší lupič zámok hravo vypáčil. Display elektronického vrátnika na múriku vedľa nesvietil a nič neindikovalo, že by mal byť zapnutý. Rich sa natiahol ku kľučke, že ňou potiahne, keď ho Mitch zastavil. "Počkaj ! Nerob to. Môže to mať tlakový senzor." "Tlakový senzor ?" "Niektoré zámky majú tlakové senzory na zistenie či sa s dverami nemanipulovalo. Ak tú kľučku potiahneš a zámok je napojený na centrálu, spustí to alarm na najbližšej fizlárni." "Sú to obyčajné dvere. Nevyzerá, že by mali bezpečnostnú vložku." "To je fuk. Na vložke nezáleží. Je to obyčajné čidlo s GSM modulom. Také niečo strčíš do hociktorých dverí. Za pár doláčov a máš to. Ani nemusíš nič nastavovať. Stačí obyčajná SMSka." "OK, presvedčil si ma." Rich odstúpil od dverí, lúčom baterky namieriac na elektronického vrátnika. "Hej, čo ten malý spietal o stenách ?" Nahodil Carson, dlaňou sa opierajúc o jednu z nich. "Hovoril, že sa roztekli." Prisvedčil Arty, ako jediný stojac v bezpečnej vzdialenosti čo najďalej od domu. "Ľudia, mali by sme odtiaľ vypadnúť. Už sme tu dlho. Čo ak nás niekto videl ?" Jeho ustráchanej poznámke nikto nevenoval pozornosť. Zaklopúc na

stenu, tlmená ozvena Carsonovi nepripomínala zvuk drevených trémov. "Z čoho to môže byť ?" Odtiahnuv zrak od vrátnika, Rich zabúchaním na stenu napodobnil priateľa. "Znie to ako estrudovaný polystyrén. Pod ním možno tehla, alebo debniace tvárnice, aj keď tie idú skôr do základov." "Kto ešte dnes stavia tehlové domy ? To predsa muselo stať majland." "Sú drahé a tepelne neefektívne, no tekuté nie sú." Carson sa uškrnul, aj keď mu to smiešne neprišlo. "No dobre, a čo teraz ?" Rich mávol na Artyho. "Pod' sem. Potrebujem foťák." Timovi z dlhého postávania na špičkách začínali opúchať kotníky. Zatínajúc zuby bolesťou, neustále nazeral do Atreyu záhrady, napäto očakávajúc vyústenie drámy. Vedel, že Richova výprava neskončí dobre, no strach ho oberal o silu varovať ostatných. Aj tak by ho najskôr nepočúvli. Došli sem iba preto, aby si z neho vystrelili. Nik, dokonca ani Rich mu neuveril. Dnešný výlet bral len ako formu rozptýlenia pred večernou zábavou. No vidiac ich ako zmätene obchádzajú dom fotiac si každý detail, začínal sa ho zmocňovať pocit viny. Ak sa im niečo stane, ak im Atreyu ublíži, bude to aj jeho chyba. To on ich sem priviedol. Zasuštie v neďalekej húštine ho prinútilo na štvoricu ufológov zabudnúť. Prichádzajúc z kríkov lemujúcich rozpadnutú barabizňu, v úplnom bezvetrí to vietor byť nemohol. "Žeby zatúlaná mačka ?" Pomyslel si Tim, keď šuchot znenazdajky zosilnel. Zalapajúc po dychu, pochopil, že mu je niečo v päťách. Niečo veľké. Našlapovanie v bahnitom teréne zachytával celkom zreteľne. "Atreyu ?" Zašepkal zmätene, cítiac ako mu strach podlamuje kolená. Dlhočizný tieň svitu vzdalenej lampy narástol a Tim uvidel ako z neforemného tela vyrastá pár strašidelných chápadiel. Raziac si cestu krovunami, bytosť musela byť nablízku. Skôr než chlapca s prebujnenou fantáziou definitívne pohltila panika, priestranstvo za rozpadnutým domom naplnila tá najvulgárnejšia nadávka akú si dokázal predstaviť. Nasledovaná menom adresáta, Tim pocítil obrovskú úľavu. Žiaden hocako primitívny mimozemšťan by z hlasového orgánu nedokázal vypustiť toľko kliadiab koľko zvládla Sandy za necelú minútu. Tie najodpornejšie synonymá pre duševné poruchy, domáce zvieratá i určité časti ľudského tela striedali nadávky na seba samú za to, že Richovi dovolila, aby ju sem dotiahol. Tim, ako väčšina detí v jeho veku si na prehnajú slušnosť nikdy veľmi nepotrpel, no toto bolo aj naňho priveľa. Tak či onak, pocítil veľkú úľavu keď Sandy uvidel. Nečakajúc kým sa húštinami prederie, zoskočil z naskladaných bední a behom sa pustil k nej. Neočakával vrele slová, ani milé uvítanie, no zúrivy pohľad inak príťažlivého dievčaťa ho zamrazil. V prvej chvíli ho napadlo či za tú chvíľu čo na nich čakala v aute ju mimozemšťania nepremenili, no ani cudzokrajné bytosti so všetkou technikou by dokázali navodiť toľko hnevu, ktorý z Richovej kamarátky sáhal. "Kde je ? Kde do **** trčí ten idiot ?" "Rich ?" Zajachtal Tim ohromene. "Jasné, že Rich, ty tupec !" "On..." Tim ukázal prstom na susednú záhradu. "...je v Atreyu záhrade." "Kde ?" "Vo vedľajšej záhrade. Je tam s ostatnými." Odtiahnuv jednu z vetiev kroviny, Sandy sa konečne podarilo predrať sa húštinou. "Tak kde je !?" Zopakovala zúrivejšie. "Poďte, ukážem vám to." Tim chytil dievča za vetrovku, no tá sa mu vytrhla. "Nedotýkaj sa ma ! Kretén jeden. Ja ho zabijem ! Povedal, že tam bude päť minút, tak kde do ***** je ?" "Našli ten štít a teraz ho skúmajú." "Aký štít ?" "Ten čo je nad Atreyu záhradou. Je neviditeľný, no môžu sa ho dotknúť." Nevraživý pohľad Richovej priateľky Tima prinútil stíchnuť. "Tak ty neprestaneš s tými sprostosťami ? Všetko si pokazil. Už hodinu som mohla sedieť u Curtisa a teraz tu mrznem ako taká stará krava." Tim neprotestoval. Bučanie šlo Sandy naozaj dobre, aj keď s tým vekom na tom bola predsa len lepšie. "Rich !" Zabučala Sandy na celé kolo. "Vypadni už odtiaľ a príď okamžite sem ! Už je šesť !" Priestranná záhrada nedokázala ozvenu znásobiť, no jej prenikavý krik postačoval, aby ti čo načúvajúc počuli. Podľa nastalého ticha k ním Rich s priateľmi nepatril. "Rich

!" Zaburácala Sandy po druhýkrát. "On vás nepočuje." Šepol Tim opatrne. "Okolo záhrady je zvukový štít cez ktorý nie je nič počuť." "Drž hubu !" Ako to Sandy povedala, celou silou do nižšieho chlapca strčila. Aj keď neoplývala nadpozemskou silou, prudký náraz obral Tima o rovnováhu. Podklznuc na mokrej pôde, spadol na zadok. Ako na potvoru, pristál rovno v kaluži plnej blata, ktorej obsah po náraze rozstrelilo do strán. Pár kvapiek sa ušlo aj rifliam Richovej spoločníčky. "Čo robíš ?" Zavrčala Sandy, akoby si Tim do mláky sadol dobrovoľne. "Nič." Odsekol jej zúrivo a pozberajúc sa zo zeme, začal si utierať špinavé nohavice. "Rich !" Zaburácala Sandy do tretice. "Veď vám hovorím, že vás nepočuje." Skôr než Tim niečo také nahlas vyslovil, dal si pozor, aby od agresívneho dievčaťa udržal dostatočný odstup. Keď znova nik neodpovedal, Sandy došlo, že ďalšie volanie nemá zmysel. Zlostne zagániac na Tima, zmiernila hlas. "Ako tam vošli ?" "Sú tu schody. Teda vlastne nie schody, ale také bedne na ktoré môžete vyliezť. Ukážem vám ich." Dávajúc si pozor, aby sa o rozzúrenú teenagerku ani neobtreľ, Tim vykročil tmavou záhradou. Už naučenou cestou vyskočil na prvú bedňu, obrátiac sa, že podá Sandy ruku. Tá jeho pomoc odmietla a ako sa ukázalo, ani nebola potrebná. Tim netušil, že Richova kamarátka roky trénovala gymnastiku a nejaké bedne, hoci riadne vysoké jej nerobia najmenší problém. Vyšvihnúc sa na najvyššiu z nich, skôr ako ju Tim stihol varovať, nakukla do záhrady. "Čo kecaš ty malý šmejd ? Veď tam nikto nie je." Tim so Sandynou pomocou vybehol nahor, stúpnuc si na špičky. Dievča hovorilo pravdu. Záhrada zívava prázdnotou a po štvorici výskumníkov akoby sa zľahla zem. Tim sa naklonil cez okraj plotu či zapnutý štít nefiltruje obraz, no bez úspechu. V Atreyu záhrade nebolo živej duše. "Tak kde sú ?" Zaburácala Sandy ešte nástojčivejšie ako predtým. Chytiac nevinného chlapca za golier, nechýbalo veľa, aby ho dvihla do výšky. "Ja neviem !" Skríkol Tim. Existoval iba jediný dôvod prečo sa Rich s kamarátmi mohol tak náhle vypariť. "Oni..." Zajachtal Tim, pozrúc na oblohu. "...ich asi uniesli." "Kretén." Odsekla Sandy, z vrecka vyloviac mobilný telefón, ktorým s Richom pred niekoľkými minútami hovorila. Tim vedel, že je to márne, no hádať sa s ňou teraz keď Richovi šlo o život nemienil. Horúčkovo premýšľajúc čo sa za tú krátku chvíľu mohlo stať, nič iné ako únos nepripadalo do úvahy. Do domu s mimozemským zabezpečením preniknúť nemohli a preskočiac predný plot, určite ich niekto uvidí. To by neriskovali. Sandynin mobil zacvrlikal, no ani po opakovanom zvonení hovor nikto nedvihol. "Do ****, Rich kde si ?" "Museli ho uniesť. Tam hore..." Tim ukázal nad záhradu. "...je loď. Videl som ju. Je skutočná !" Sandy chcela niečo povedať, keď oznamovací tón v mobile nahradilo ticho. "Rich ? To som ja. Počuješ ma ?" Odpoveď neprišla. Telefón ostával hluchý, ako keby hovor nebol spojený. Odrátavajúci čas však presviedčal o opaku. "Do pekla, čo je s tým krámom ?" "Nemôže vás počuť. Cez štíty nič neprejde." "Drž hubu." Oboriac sa na chlapca, Sandy znova vyslovila Richovo meno. V mobile to náhle zachraptilo. "Rich ? To si ty ?" Ako to povedala, odpudivé pískanie skrytého reproduktora prehlušilo jej hlas. Telefón jej vykĺzol z rúk a nepoškodený dopadol do trávy. Intenzívny piskot neprestával. Tim zoskočil z bedne, schmatnúc mobil. Musel ho chytiť za bočné tlačítko, pretože prístroj nečakane stíchol. "To bolo ***** čo ?" Zapišťala Sandy, trúc si boľavé ucho. "Vlnenie." Na rozdiel od staršieho dievčaťa, Tima odpudivý pazvuk neprekvapil. "Vždy keď signál prechádza cez štíty, zmení sa na vlnenie. Mne sa to stalo už veľakrát keď som volal s Atreyu a on zabudol vypnúť štíty." "Aké štíty ? O čom to ***** kecaš ?" "O ochranných štítoch okolo domu. Teda vlastne okolo celej záhrady. Sú priesvitné, takže ich nemôžeme vidieť, no sú tam. Chránia základňu, aby ľudia nevedeli ako vyzerá, a nevideli tú loď čo je nad záhradou." Sandy zagánila na Tima. "*****, mohol by si už konečne prestať s tými hovadinami ? A vráť mi mobil !"

Tim podal Richovej priateľke jej telefón. Sandy v zozname kontaktov vyhľadala Carsonovo číslo. "Ak je to Richov kreténsky vtip, zabijem ich !" Rozpálená od hnevu, ťukla po červenom tlačítku. Monotónny, vysokofrekvenčný tón zakvílil spolu s tým ako prístroj hovor prepojil. "***** !" Sandy zúrivo dupla oboma nohami, nebdajúc na to, že prudké pohyby môžu vratkú bedňu kedykoľvek prevrhnúť. Keďže na Mitcha kontakt nemala (paranoidný ufológ dával číslo iba najužšiemu okruhu známych), ostával Arty. Z predchádzajúcich skúseností odsunula mobil na vzdialenosť rozpaženej paže. V reproduktore to zachrčalo, no ušné bubienky drásajúci tón tentoraz nenastal. "Arty ?" Šepla Sandy váhavo. "Arty, počuješ ma ?" Nevýrazný šum vystriedal pazvuk z ktorého naskakovali zimomriavky. Nevysvetliteľné bublanie skresľované ostrými tónmi, prerážali dunivé ozveny pripomínajúce ľudský hlas pri spomalenom prehrávaní. "Arty, počuješ ma ?" Zopakovala Sandy otázku. Mrazivé vibrácie ostávali jedinou odpoveďou. Aj keď svoje pocity skúšala maskovať hnevom, začínala sa jej zmocňovať panika. "Čo si s nimi spravil, ty malý úchyl ?" "Ja ?" Oponoval Tim. "To oni tam chceli ísť. Ja som im hovoril, nech tam nejdú, že Atreyu im niečo spraví, no nepočúvali ma." "A kto je do pekla ten Atreyu ? Úchyl čo vraždí ľudí ? Vy ste nás sem vlákali ?" "Nevlákali !" Skríkol Tim, chvejúc sa hrôzou. Panika staršieho dievčaťa znásobovala tú jeho. "Ja som nechcel, aby tam liezli. To oni sa hádali a provokovali Richa, že je zbabelec..." Tim zavzlykal. "Potom tam všetci šli, ale neviem čo sa stalo. Ešte pred minúťou tam boli. Prisahám." Tim dvihol prsty v infantilnom geste. Sandy sa otočila k záhrade. "Asi vošli dnu do toho ***** domu. Čo je ten Atreyu vlastne zač ?" "Je to môj kámoš. Teda vlastne nie je. Chodíme spolu do školy." Sandy si hryzla do spodnej pery. Aj keď Timovi príliš neverila, priznanie že v dome býva dieťa rovnako staré ako on možnosť pripravenej masakry sadistického maniaka znižovala na minimum. Koniec koncov, stále boli v širšom centre Minneapolis a nie na opustenej samote uprostred lesa. "Kde len ***** môžu byť ? Keď sa skrývajú, aby ma vystrašili a ty o tom vieš, rozbijem ti hubu." Zahroziac päšťou, Tim nepochyboval, že pri Sandynom temperamente by o pár zubov istotne prišiel. "Ak do piatich minút nebudú späť, idem do auta a kašlem na nich." "Ale oni sa nevrátia." Ubezpečil ju Tim tvrdo. "Uniesli ich..." Prudko sa zvrtnúc, Sandy zdrapila útleho chlapca za golier. "Prestaň už konečne drístať tie *****." "Ale ja si nevymýšľam ! Ani Rich mi najprv neveril a keď tam potom vliezli, sami hovorili, že nad nimi je neviditeľná stena. Aj preto Rich zavola Carsona, Artyho a Mitcha. A oni ju cítili tiež !" "Cítili čo ?" "No predsa tú stenu. Je nad celou záhradou a nie je ju vidieť, ale dá sa chytiť. Ukrýva vesmírnu loď, ktorá sa vznáša nad záhradou. Ja som ju tiež videl. On mi ju ukázal." "Kto ?" "No predsa Atreyu. Veď vám o ňom celý čas hovorím. On nie je človek, ale..." Tim preglgol. Nemusel Sandy vysvetľovať čo má na mysli. Z Richovho nezrozumiteľného bľabotania cestou sem Sandy vyrozumela, že miesto kam smerujú má byť mimozemskou základňou a ten s kým sa majú stretnúť je presvedčený, že jeho kamarát nepochádza z tohto sveta. S muzikou pustenou na plné pecky jeho slovám v danej chvíli nikto nevenoval pozornosť, najmä keď ich Rich uisťoval, že to bude dobrá zábava. No tu už akákoľvek sranda končila. "Tak dobre teda." Riekla Sandy rezignovane. "Zavolám fízlov." "Fízlov nie !" Vyhŕkol Tim zdesene. "Prečo ?" "Lebo pracujú pre nich. Pre mimozemšťanov." "Sprostosť. Žiadni mimozemšťania tu nie sú, ty dement. Ani fízli, ani ten tvoj retardovaný kamarát." Sandy dvihla telefón, že vytočí 911, keď jemné pískanie zo susednej záhrady doľahlo až k ním. "Čo je to ?" Tim namiesto odpovede zavrteľ hlavou, odtiahnuť dlane od múrika betónového plotu. Zdanlivo nepočuteľné cvrlikanie prichádzalo odkiaľsi zhora. Obaja zaklonili hlavu. "Prichádzajú." Pošepol Tim. Magnetizovaný zízanim na nočnú oblohu čakal prudký záblesk, ktorý mimozemské únosy zvyknú predchádzať.

Prichádzajúcu skazu prehlušil krátky výkrik. "Tam sú !" Ukážuc do záhrady, z dverí Atreyu príbytku vychádzala štvorica výskumníkov. Aj v slabom svite Tim rozpoznal vyziabnutú postavu Richa, obézneho Mitcha, útleho Artyho i Carsona v slušivom kabáte. "Rich !" Sandy zamávala na priateľa. Aj keď štvorica zoradená v šíku ako nastúpení vojaci musela dievča prehýnajúce sa ponad okraj záhradného múra začuť, ani jeden z nich jej nevenoval pozornosť. Neprirodzene strnulí, hľadeli do prázdna. Končatiny bez hnutia, tváre vtesané do kameňa. "Rich !" Vykrikla Sandy druhýkrát. Štvorica ani tentoraz nezareagovala. Zízajúc pred seba, Tim im nevidel do očí, no cítil ako sa ho zmocňuje hrôza. Atreyu by im nikdy nedovolil odísť z domu len tak. "Čo im je ?" Štekla Sandy nervózne. Tim nedokázal odvetiť. "Dostali ich !" To bolo to jediné čo mu prebleslo myslou. Vedel, že by mal zobrať nohy na plecia a upaľovať preč čo mu sily stačia, no ešte vždy tu bola Sandy. Hoc agresívna a vulgárna, bola predsa len jednou z nich. Človekom. On ju sem dostal, a nemôže ju teraz nechať napospas tým netvorom. "Mu... Musíme zmiznúť." Zakoktal neprítomne, meravо civejúc na štvoricu ufológov. Ignorujúc radu, Sandy do tretice skríkla na priateľov. Vysloviac meno každého z nich, Rich, Mitch, Arty aj vždy racionálny Carson ani tentoraz nezareagovali. "Čo to s nimi je ?" Zastonala Sandy zúfale. "Sú zhyponotizovaní. Oni im ovládajú mysle, a preto sa nevedia pohnúť. Keď nezdrhneme, urobia to isté aj nám." "Drž hubu !" Štekla Sandy strácajúc sebakontrolu. Obrátia sa k Timovi, chcela ho zdrapiť za vetrovku, keď jemné pískanie pridalo na decibeloch. Celú záhradu ožiarilo tlmené svetlo. Nemalo viditeľný zdroj ani smer, akoby samotný dom, rozbahnená záhrada a stromy po obvode emitovali prúdy fotónov. Sandy zabudla na Tima a ohromená nedokázala uveriť tomu čo vidí. Opakovanými výkrikmi zachrípnutý hlas naposledy vyslovil Richovo meno. Štvorica ufológov sa ako na povel obrátila ich smerom. Ako jeden muž, vykročili vpred. To už nebola chôdza ľudských bytostí. Mechanické pohyby končatín sprevádzali meravé pohľady upreté na jediný cieľ. Timovi nebolo viac treba. Zoskočiac z najvyššej debničky, rozbahnená pôda stlmila náraz. Nezdržujúc sa obzeraním, utekal tak ako len vládal. Sandy za ním nestihla ani len vykriknúť. Pochodujúca štvorica už stála takmer pri plote. Richova kamarátka si uvedomila, že začína cúvať. Tim si necítil pľúca. Bolesť potlačovaná strachom prerazila na povrch, a aj keď nechcel, musel spomaliť. Od chvíle čo prekízol živým plotom zanedbanej záhrady, ubehol prinajmenšom míľu. Atreyu dom na ???0 ulici neležal viac než 800 yardov od jeho príbytku, no potom čoho sa za uplynulé minúty stal svedkom by sa upaľovanie po ulici popred Atreyu dom rovnalo spáchaniu samovraždy. Šiknúc to ???0 a ???0, na križovatke s ???0 zabočil doľava, až kým ho ???0 nezaviedla na hlavnú ulicu. Cesta plná áut i rozžiarené výklady početných obchodov mali poskytovať istotu bezpečia. Iba mali. Tí čo disponujú technológiami o akých sa ľudstvu ani nesnívalo by ho bez problémov uniesli aj z rušnej ulice. Posledné desiatky yardov prešiel Tim v pokluse. Otvoriac bránku záhrady, v kuchyni sa svietilo. To muselo znamenať, že minimálne jeden z rodičov je stále doma. No spoliehať sa na intuíciu by predstavovalo neprípustné riziko. Pristúpiac k oknu kuchyne, nenápadne nazrel dnu. Mama práve ukladala nákup do novozakúpenej chladničky. Tim počkal kým nepozrela jeho smerom. Klesnúc do kolien, vďaka svetelnému kontrastu ho nemohla vidieť. Stratégia ako nepozorovane vniknúť do domu bola jasná. Pritisnúc vchodové dvere, pomaličky otočil kľúčom, a keď vietor na chvíľu ustal, s opatrnosťou drobného hlodavca vkízol do predsiene. Zmena tlaku prievan našťastie nevyvolala a šušťanie nákupných tašiek poskytlo zvukovú kulisu na zhodenie zvrškov. Prekročiac prah predsiene, Tim zamieril na vedľajšie schodisko, keď ho drevený stupienok oslabený rokmi používania zradil. Hlasité zavážganie doprevádzalo Timovo zakliatie. "Timmy ?" Zvolala mama

prekvapene. "Ty už si tu ? Prečo si sa neozval ? Vystrašil si ma. Myslela som, že je to zlodej." "A... Ahoj." Zakoktal Tim vystúpiať o stupienok vyššie, aby mu šero schodiska zahalilo tvár. "Musím do izby." "To počká. Poď dolu. Najprv sa naješ. Určite si poriadne vyhladol. Zohriala som ti tvoju obľúbenú ???0." "Nie !" Odsekol Tim. "Nie som hladný. Potom prídem." Mama sa zachmúrila. "Timmy, ty si bežal ?" "Prečo ?" Začudoval sa Tim, márne zakrývajúci zrýchlené dýchanie. "Poď ku mne. Chcem ti vidieť do tváre." Zvesiac ramená, Tim pochopil, že ďalší odpor je zbytočný. "Timmy, preboha čo sa ti to stalo ?" Zhíkla mama len čo uvidela jeho do červena rozpálené líca. "Ale nič. Bola mi zima, tak som trochu bežal." "Bože, veď sa prechladíš ! Daj si rýchlo dolu tú bundu. Určite si celý spotený." Tim poslúchol, rád že mama nevyzvedá viac. Snažiac sa nemyslieť na katastrofu čo postihla Richa, večeru zhltoľ, akoby týždeň nič nejedol. Keď bol hotový, zamieril do svojej izby. Klesnúc do hojdacieho kresla, až teraz naň naplno doľahla tiaž hrozivých zážitkov. Chcel pritísnuť viečka, no nenašiel odvalu. Vedel, že kamenné pohľady Richa, Carsona, Artyho a Mitcha by ho desili ďaleko viac ako civenie do prázdnej steny. Prečo ho len nepočúvli ? Prečo museli liezť do tej prekliatej záhrady ? Varoval ich, povedal im celú pravdu, a aj tak mu neverili. A teraz sú mŕtvi. Či skôr, horšie ako mŕtvi. Premenení, ako živé mŕtvolky bez duše. Chodiaci zombie v službách nepriateľa. Ako to len mohol dopustiť ? Snáď aspoň Sandy mala dosť rozumu aby včas unikla. Keby mal jej telefón, hneď jej zavolať. Ostal mu však kontakt iba na Richa, a tomu volať nebude. Radšej nebude volať nikomu. Už nikdy. Kymácavé pohyby vŕzgajúceho kresla znásobovali únavu z prežitého dňa, a hoci jej vzdoroval, postupne ho zmáhala. Vedel, že nie je čas na oddych, že musí pripraviť stratégiu prežitia noci i nasledujúceho dňa, no telo vypovedávalo službu a Tim cítil ako zaspáva. "Anderson !" Ako zašušťanie vetra v rozkvitnutej aleji, vzdialený hlások privanul jeho priezvisko. Vyslovené s neodbytnou naliehavosťou, zvolanie bolo prislabé, aby zabránilo nástupu prichádzajúceho spánku. Snáď vyblednutá spomienka na školu či inú nepríjemnosť. Hlava mu klesla do strany a hlboký nádych skrehnutými perami predznamenával blížiacu sa stratu vedomia, keď nečakane hlasné zasyčanie prinútilo zaspávajúceho chlapca k prudkému trhnutiu. Iba veľká plocha, ktorou sa spodná hrana hojdacieho kresla dotýkala podlahy zabránila, aby skončil na dlážke. Rukami si chrániac tvár, Tim ostražitým pohľadom prečesával okolie. Únava i všetka ospalosť razom vyprchali a ostalo len odhodlanie brániť seba a svoj príbytok. To že nejde o sen dosvedčilo ďalšie zasyčanie. Prichádzajúc z miesta kde mal na pracovnom stole počítač, napadlo ho či za tým nemôže byť vadný ventilátor. Teória nie zlá, až na drobnú chybičku. Počítač ani televízor stojaci hneď vedľa po príchode nezapol. Na skrat vo vedení či iné prirodzené príčiny nemal dôvod veriť, a len čo nabral dostatok síl, vystrelil na nohy priskočiac k posteli odkiaľ vytiahol pripravenú pátku. Takmer yard dlhý kus hliníka napriahol za seba, aby útočiaceho robota zasiahol skôr než sa k nemu priblíži. Opatrne nazrúc popod stôl, slabá lampička nedokázala preniknúť šerom nosnej dosky. Tim chcel pristúpiť bližšie, keď ho drobný záblesk prinútil cúvnuť. Ako vlásočnica tenká linajka opustila nástenné hodiny nad stolom. Nebol to vražedný laser, ktorý by ho preťal na dve polovice. Zastaviac v strede izby, lúč sa scvrkol do podoby miniatúrnej guľôčky, ktorá začala rýchlo rásť. Stojac na vzdialenosť rozpaženej paže, Tim mohol formujúci sa útvar poľahky zasiahnúť, no strach, a či snáď zvedavosť mu zväzovali ruky. Z drobnej guľôčky bol čoskoro objekt vo veľkosti vajíčka a potom niečo ešte väčšie, nadobúdajúce hrozivo známy tvar. Tim sa nedokázal ani hnúť. Guľovitý objekt sa pred ním natiahol, vytvoriac obraz hlavy. Známej hlavy so známou tvárou. Atreyu otvoril viečka, uprene pozrúc na Tima. Stále s pátkou v ruke, vydesený chlapec vrazil chrbtom do steny.

Atreyu hlava bez tela levitujúca v strede detskej izby zhmotnila najdesivejšie predstavy. Načo by sa mimozemskí agresori unúvali prekonávať dvere, ak môžu zavítať priamo do jeho izby ? Meravý pohľad bývalého priateľa nahradil zlovestný úškrn. "Ty hlupák ! Čo si to spravil ?" Vysoký hlas na nerozlíšenie od skutočného naplnil detskú izbu. "Ti preskočilo ? Toto malo ostať iba medzi nami. Mnou a tebou. Prečo si zavolať tých kreténov ? Prisahal si, že o tom nikomu nepovieš." Iba pomaly sa spamätávajúc zo šoku, Tim zaklipkal očami. Atreyu absurdná výčitka ho prekvapila väčšmi ako fakt, že mu nad posteľou poletuje holografický obraz hlavy ex priateľa. Paradoxne však, surrealistická situácia mu dodala toľko chýbajúcej odvahy. "Áno, povedal som im to. A povedal som to aj ďalším, aby každý vedel čo ste zač. Nebojím sa vás. Už som napísal maily, takže ak mi niečo spravíte, na druhý deň o tom budú vedieť všetky noviny a telky. Napísal som o vás úplne všetko. Dal som im aj adresu kde bývaš a fotky. Dôkazy o tom kto ste a čo robíte. Môžeš ma zabiť, no nezastavíš nás." "Nás ?" Atreyu vyceril zuby v pobavenom úškrnku. "Si v tom sám, ty somár." "Nie ! Je nás viac." Prskol Tim odhodlane. "A kto ? Tí štyria hlupáci čo nám preliezli plot ? Sám si videl čo som s nimi spravil. To isté môžem urobiť aj tebe, ak budem chcieť." Tim uskočil do strany, mysliac si, že ex kamarát na ňom ide skúšať hypnózu či inú formu ovládania mysle. Odpoveďou mu bol prenikavý smiech. "Ty už nám nemôžeš ujsť. To, že som ťa nedostal je iba preto, že na teba teraz nemám čas. No v piatok sa teš. Prídem si po teba a nikto ma nezastaví." Ako to Atreyu povedal, holografický obraz hlavy zväčšil svoj objem, takže ju mal rozmernejšiu ako v skutočnosti. "Ty nemáš ani predstavu kto sme a čo dokážeme. A okrem toho, žiadne maily si neposlal. Monitorujeme tvoj mobil a Internet a vieme o všetkom čo robíš. Vedeli sme o tom idiotskom UFO klube aj o všetkom čo si Richovi nakecal. A ani on ti neuveril. Nikto by tvojim bláznivým emailom neuveril, aj keby si ich napísal. Si v tom sám." "Nie som !" Odvetil Tim odhodlane. "Je tu XCOM." Atreyu sa znova zachichotal. "Už som ti ty tupec povedal, že žiadna XCOM neexistuje. Všetko som si vymyslel, aby som ťa dostal k nám. No tým, že si to vykecal Richovi si všetko zničil. Teraz..." Atreyu sa nadýchol, že myšlienku dopovie, keď mu Tim skočil do reči. "Ak ublížiš mame, alebo tatovi, zabijem ťa !" Rázne vyhlásenie, a najmä spupnosť s akou ho Tim vyslovil Atreyu zarazilo. Prekvapenie však netrvalo dlho. Zlomyselný úsmev čeriaci pery holografickej kópii bývalého priateľa mrazil viac než slová. "A prečo by som ich mal zabíjať, keď o chvíľu budú patriť k nám ?" Tim pocítil ako mu narastajúca hrôza sťahuje žalúdok. Bledý ako stena, záchvev neuhasiteľného hnevu ním prenikol od hlavy až po päty. Predstava, že by mama s otcom mohli padnúť za obeť nepozemskej infekcii vyburcovala emócie do krajnosti. S neľudským revom sa vrhol na nenávidený obraz. Baseballová pálka zasvišťala vzduchom, pretnúc obraz priateľovej tváre napoly. "Zabijem ťa ty sviňa !" Druhý zásah trafil miznúci holograf v mieste kde mal Atreyu čelo a tretí... Prudký náraz do operadla kancelárskej stoličky vyrazil Timovi zbraň z rúk. Odraziac sa od zeme, odľahčená pálka šialenou rýchlosťou vrazila do modrej skrine, zanechajúc na jej lesklom povrchu viditeľnú preliačinu. V rovnakej chvíli sa dvere detskej izby rozleteli dokorán. Bol to otec.

18.4.2018..

Chapter 38 - Priznanie.

Schúlený do kľbka, Timovým telom striasala zimnica. Periodické návaly chladu nedokázala zmierniť ani hrubá perina a bavlnené ponožky - neodmysliteľná súčasť nočného ošatenia svojhlavého chlapca. Nielen objektívne nízka teplota spôsobená

nepriliehajúcim tesnením zle uzatvoreného balkóna, ale najmä spomienky na hrozivý sen už druhú noc ho oberajúce o spánok násobili pocit nepohody. A to radšej ani nepomyslieť na udalosti predchádzajúceho večera. Výraz otcovej tváre potom čo ho rámus nepodareného zásahu baseballovej pátky prilákal do izby nedokázal striasť z mysle. Počiatkové, zle zahrané zdesenie rýchlo vystriedala erupcia hnevu sprevádzaná nečakaným výpadom. Nebyť maminho zásahu, boh vie ako by zoči-voči rozzúrenému rodičovi dopadol. Daňou za facku visiacu vo vzduchu bol hodinový výsluch zakončený preventívnym zhabaním jednej z mála zbraní čo mu ostávala. Bezbranný a opustený - tak si teraz pripadal. A neboli to iba domnienky. Rich s partiou v ťahu, otec a snáď i mama nakazení, Sandy - ak to prežila, určite jej vymazali mozog a doktorka Nicholsonová ? Ani ona neunikne pozornosti mimozemského nepriateľa. Tak ako on. Necelých 24 hodín ho delilo od naplnenia Atreyu hrozieb, a stále nemal žiaden plán. Ani prebujnená fantázia neponúkla rozumné riešenia. Nečudo aj. Veď aký plán voči protivníkovi schopnému preniknúť do izby bez prekročenia dverí by už mohol zosnovať ? Ďalší záchvev úzkosti vyrazil od srdca až k hrtanu. Tim preglgol. Trblietajúce sa kropaje potu na spánkoch oziabali. Chcel ich utrieť, keď ním trhlo slabé zaprašťanie neďalekého schodiska. Chňapnúc do úzkeho priestoru medzi priečkou a zadnú stenu nočného stola, vytasil nôž. Ostrá čepeľ dýky zažiarila v odraze pouličného osvetlenia. Už na nohách, Tim nastražil sluch. Ak je to Atreyu, neostáva mu nič iné len zaveliť k útoku. Odstúpiac od dverí, namieril dýku pred seba. Prešlo zopár dramatických chvíľ, no ďalšie zapraskanie nenastalo. Žeby planý poplach ? Keď bol menší, otec mu neraz vysvetľoval ako mechanika drevených trámov nasiaknutých vzdušnou vlhkosťou dokáže v chladnom počasí spôsobovať prirodzené rozpínanie pórovitého materiálu vyvolávajúce nepríjemné pazvuky. Žiaden duch ani mimozemské monštrum k vysvetleniu záhady nebolo potrebné. Teda aspoň tak vravieval otec. Pristúpiac k dverám, Tim bez dlhého premýšľania potiahol kľučkou. Zo šera tmavej chodby naň neskočila žiadna príšera. Skontroloval schodisko i otcovu pracovňu a chcel aj rodičovskú izbu, keď ho vŕzgajúce pánty prinútili cúvnuť. Zaspätkujúc do detskej, pritisol dvere. Prvý test ako tak zvládol. Digitálny budík na stolíku pri posteli oznamoval, že od chvíle čo ho zle privreté dvere balkóna prebudili uplynula 50 minút. Hodinu po polnoci, kým rodičia vstanú, má dosť času na premýšľanie - teda za predpokladu, že ho nik nevyruší. Atreyu. Spomienka na expriateľovu tvár ho prinútila k ohliadnutiu. Nikoho tu niet. V izbe je sám. Teda, pokiaľ ho zmysly neklamú, lebo obalamutiť tie ľudské nie je problém pre človeka, nieto pre cudzinca z vesmíru. Teraz už nepochyboval, že Atreyu si to užíva. Jeho trápenie, strach, obavu o život rodičov. Na úchylný úškrn, keď mu oznamoval, že čoskoro všetci traja skončia v mimozemskom područí nešlo zabudnúť. Žiaden nedostatok času, iba zvrhlá túžba sledovať ho ako trpí odložila plány zmárniť ho. Atreyu vedel o všetkom. O návšteve Richa, o každom slove, čo mu prezradil, o misii a jej fiasku. Akiste vie aj to na čo práve myslí. Nech by robil čo chce, Atreyu všetko zistí. Vedomosť absolútnej bezmocnosti ho oberala o posledné zbytky síl. Ako môže bojovať s niekým kto pozná jeho plány skôr než si ich sám uvedomí ? Prehadzujúc sa z jedného boku na druhý, na skludnenie nervov potreboval pohyb. Znova na nohách, pochodovanie nevelkou izbičkou pôsobilo komicky, no Tim to napriek tomu skúšal. A dobre spravil. Svalová aktivita rozprúdila krv v žilách, zaženúc ťaživé úvahy na blížiacu sa skazu. Myšlienkami znova zablúdil k včerajšku. Tentoraz k raňajšej návšteve doktorky Nicholsonovej. Bezvýznamný, zdanlivo nesúvisiaci rozhovor, ktorého obsah po večerných udalostiach vyznieval smiešne. A predsa mu jedna vec aj teraz, 14 hodín od jeho uskutočnenia, vŕtala hlavou. V ordinácii doktorkin nápad povedať o Atreyu

rodičom rázne odmietol, no s mihnúcimi sa možnosťami mu vyzradenie veľkého tajomstva prestávalo pripadať tak absurdné. Keď pre nič iné, aspoň tým Atreyu našťve. Možno by predsa len mal odoslať tie emaily. Ved' čo už môže stratiť? Zachvejúc sa vzrušením, nový plán, hoc akokoľvek naivný bol stále lepší ako bezmocné odovzdanie sa osudu. Skočiac za pracovný stôl šľukol po spínači pracovného počítača. Hluk prebudeného ventilátora znel upokojujúco. Vyčkávajúc kým počítač naštartuje, zrak mu padol na nástenné hodiny. Práve z tohto miesta vyrazila drobná linajka laseru, ktorá o pár chvíľ sformovala Atreyu hlavu. Zažnúc lampičku nad nočným stolom, namieril ju na hodiny. Nebol to pokročilý čas čo upútal jeho pozornosť. Snáď mimozmyslový impulz vyslaný XCOM priamo do hlavy mu vnukol nápad pozrieť na nástennú časomieru zblížšia. Opatrne stúpnuv na vratkú stoličku, znova si pripadal akoby stál na najvyššej bedni v susedstve Atreyu záhrady. Nakloniac sa nad stôl, pridržal sa steny, aby nespadol. Aj keď hodiny s predĺženou výdržou batérie roky neskladal, zvládol to na prvý pokus. Pavučiny pokrývajúce zadnú stenu mu oblepili prsty, no aj napriek panickej hrôze z hmyzu a osemnohých pavúkovcov, hodiny nepustil. Už na stole, utierajúc dlane do nohavíc, lampou zasvietil na časomerný prístroj. Ligtavý povrch kruhového ciferníka odrážal lúč svetla a sekundová ručička z červeného plastu lenivo stúpala k dvanástke. Čoskoro bude štvrt' na dva. Povzdychnúc si, pretrel si viečka. Vyčerpanie prichádzajúce v periódach znova nabralo na intenzite. Mal by si tvár prepláchnuť studenou vodou. Opätovne pozrúc na ciferník, neobjavil nič zvláštne ani pozoruhodné. Zelenkastý lúč musel preniknúť stenou, vyjdúc v mieste kde mal zavesené hodiny. Jednoduché vysvetlenie nevysvetliteľnej záhady. Dotknúc sa čierneho rámu hodiny chcel vrátiť na stenu, keď malíčkom zachytil drobnú nerovnosť. Nenápadný výstupok na inak dokonale hladký povrch akosi nepatril. Pozrúc lepšie, všimol si, že z plastového okraja vytŕča symetrický hexagón. Umiestnený nesúmerne v spodnej časti hodín, nepripomínal výsledok cieľavedomej práce dizajnéra citlivého prístroja ale skôr náhodný defekt nedokonalého odliatku. Tim vylovil zo šuplíka sadu hodinárskych šraubovákov. Zaprášené, použil ich iba raz keď potreboval vymeniť pokazený harddisk v počítači. Najmenší, s hrotom užším ako hlavička špendlíka, priložil šraubovák k drobnému výstupku, že ho skúsi odlúpiť. Nečakal, že to pôjde jednoducho, ani že sa mu to podarí, i preto ho zaskočilo keď aj jemný dotyk stačil, aby hexagón odpadol. Kotúlajúc sa po stole, nebyť nepoužívanej klávesnice na opačnom konci, miniatúrny útvar skončí na koberci, kde ho nikdy nenájde. Posunúc ho pod lampu, nasmeroval naň lúč stolového svetlometu. Elegantná štruktúra bola nanešťastie príliš drobná, aby odhalila svoje detaily. Snáď pomôže lupa. Ukrytá pod hrbou papierov, Timovi chvíľu trvalo kým ju našiel. Narovnajúc sa, chcel ňou prezrieť hexagón, keď zvedavosť vystriedal šok. Drobná, ledva viditeľná vecička za tých pár sekúnd čo pátral po zväčšovacom skle znásobila svoj objem, takže z predmetu o veľkosti špendlíkovej hlavičky mal razom objekt na ktorý už žiadnu lupu nepotreboval. Rozmermi prekonávajúc vedľa položený štvrdolár, Tim pocítil ako mu stúpa tlak. Šum za chrbtom ho prinútil k obzretiu. Nič, žiadne monštrum sa ho nechystalo prepadnúť. "Atreyu?" Šepol do prázdna. Odpoveď neprišla. Tim nepochyboval, že bývalý kamarát ho i teraz pozoruje, majú z toho skvelú zábavu. Obrátiac pozornosť k záhadnému útvaru, z krabičky vytiahol najväčší z hodinových šraubovákov. Nemal žiaden plán, ani premyslenú stratégiu čo spraviť a tak do hexagónu jemne šťuchol. Žiaden výboj ani iskrenie nenastalo. "Asi to nie je nebezpečné." Pomyslel si a končekom ukazováka tmavý útvar pohladil. Aj keď nepálil, jeho povrchová teplota o poznanie prevyšovala teplotu dosky pracovného stola. Tim pocítil nával zvedavosti. Pevne chopiac šraubovák, hrotom pichol do

prostriedku hexagónu. Záblesk čo nasledoval ho prinútil uskočiť. Takmer zletiac zo stoličky, šraubovák i lupa mu vyleteli z rúk. Nad útvárom v tvare hexagónu sa na sekundu blysla Atreyu tvár. Identický holograf, ktorý ho prechádzajúci večer vydesil naň opätovne zísal. Prázdny pohľad modrých očí narušilo iskrenie. Z hexagónu vyšľahli paprsky a divoko podskakujúc vyzeral, akoby mal čochvíľa detonovať. Všetko sa udialo s takou rýchlosťou, že skôr než Tim stihol zareagovať (rozumej - zobrať nohy na plecia), hexagón explodoval, rozprsknúc sa na desiatky častí. Miniaturne súčiastky, kúsky vedenia, úlomky skla i fragmenty plastového obalu spolu so zelenou, organicky páchnucou tekutinou pokryli povrch stola. Spektakulárnym výbuchom však show ani zďaleka neskončila. Čiastočky rozbitého prístroja sa na chlapcovo ohromenie začali samé rozkladať. Strácajúc pevné skupenstvo, sublimáciou i transformáciou v drobné kvapôčky, čochvíľa zmizli ako keď sa topí jarný sneh. Civejúc na prázdny stôl, Tim stratil reč. Z prístroja neostala ani pamiatka. Ak by nestál na nohách, odprisahal by, že sa mu to celé sníva. Klesnúc do operadla, aj keď nepociťoval nedostatok kyslíka, dýchal zhlboka. Zvýšený adrenalín v krvi mu bránil v strate vedomia, no ospalosť bola razom preč. Opatrne prezrúc každý kúsok stola, zo šesťuholníkového holografu neostalo vôbec nič. Proces anihilácie bol dokonaný úspešne. Zasa raz prišiel o dôkaz mimozemskej existencie. Na druhej strane, aký dôkaz by na presvedčenie rodičov potreboval? Proces rozpadu nastal prirýchlo, aby ho stihol zvečniť kamerou a so statickou fotkou zobrazujúcou kúsok čierneho plastu by dieru do sveta nespravil. Vždy skeptickému otcovi by také niečo rozhodne nestačilo. Sklamany z neúspechu pozrel na nástenné hodiny. Nemal najmenších pochyb, že prístroj, ktorý nechcene zničil zodpovedal za Atreyu hologram. Meravá tvár expriateľa na zlomok sekundy ožiarica priestor na stolom musela byť zbytkovým obrazom, modelom z ktorého holograf generoval pohyblivý hologram. Žiaden teleport ani komplikovaný prenos obrazu do uzavretej miestnosti. Otázkou ostávalo, ako sa tá vec do jeho izby dostala. Prehliadnuc miesto, kde hodiny roky viseli, aj v svite slabej lampičky dokázal rozoznať kruhovú šmuhu napadaného prachu kopírujúcu tvar ciferníka. Spomienka na nenápadnú udalosť spred 2 týždňov mu sňala farbu z tváre. Nachytajúc Atreyu ako balansujúc na stoličke sa skláňa nad pracovným stolom, v tej chvíli tomu neprikladal žiaden význam. Atreyu mu predsa vysvetlil, že ho zaujala polica plná ufologickej literatúry a chcel si ju obzrieť. Čo na tom, že na poličku vo výške očí dohliadol aj bez nutnosti niekam liezť? Ani dlaň pritísnutá k spodnej strane hodín nevzbudila pozornosť. Vtedy ešte Atreyu dôveroval. "Ja idiot!" Pomyslel si Tim a obrovitý balvan mu razom spadol zo srdca. Ak by sa teória s Atreyu montážou holografu potvrdila, znamenalo by to, že technológia mimozemšťanov ani zďaleka nie je tak dokonalá ako sa obával. Ak musia fyzicky preniknúť do domu, aby nainštalovali sledovacie zariadenie, je možné, že by im snád dokázal aj čeliť. Za celú dobu čo poznal Atreyu mu okrem niekoľkých, holografom ľahko vysvetliteľných obrazov nepredviedol nič svetoborné. Ani myseľ rodičov či plukovníka Johnsona nedokázal ovládnuť, aby poslúžili jeho cieľom. A to, že Rich upadol do hypnózy nemuselo veľa znamenať. Na to stačí trochu chémie. Drogy rozptýlené formou prchavej látky dokážu zmeniť psychológiu človeka aj bez sofistikovaných ovládačov mysle. Zápasiac s novými zisteniami, nevedel či sú pravdivé, no počiatkové zúfalstvo vystriedala nová nádej. Konečne zaznamenal prvý úspech. Pokiaľ Atreyu v detskej nenainštaloval ďalší holograf, odpudivá tvár ho viacej strašiť nebude. "Ešte si nevyhral." Pomyslel si, keď nečakané zavŕzganie parkiet zo susednej chodby ho prinútilo zabudnúť na prístroj i Atreyu. Vystreliac do pozoru, priskočil k nočnému stolu, kam dýku neuvážene položil. Odstúpiac od dverí, zatajil dych v snahe zachytiť ten najjemnejší šelest. Parkety zapraskali druhýkrát. Tentoraz

priamo spoza dverí jeho izby. Napriahnuv ostrý hrot pred seba, aj napriek hrozivej situácii, nepociťoval strach. Odhodlanie brániť rodinu zahnilo obavy o vlastný život. "Chřřřřřřřř." Nervy drásajúci ston prestúpil úzkou membránou vnútorných dverí. Tim ustúpil, křčovitú zovrúv spínač lampy pracovného stola. Detskú izbu pohltila tma. "Chřřřřřřřř." Tentoraz pazvuk doľahol z väčšej diaľky. "Mama !" Prebleslo Timovi mysľou. Monštrum musí byť pred dverami rodičovskej spálne. "Ááááá." Hrdelný krik naplnil nevelkú izbičku. Na všetko odhodlaný bojovník vybehol von, pripravený zhytnúť v súboji na život a smrť, keď ho ostrý záblesk svetla celkom oslepil. "Tim !" Rázne zvolanie známeho hlasu prikovalo chlapca k zemi. Dýka s lomozom dopadla na naleštené parkety a ako obarený, Tim ostal civieť na otca. Prebudená hrozným rámusom, o pár sekúnd vtrhla na chodbu i mama. "Čo je ?? Čo sa stalo ?" "Mal nôž !" Precedil otec rozzúrene a necitlivo odstrčiac chlapca, zodvihol dýku z dlážky. "Vidíš ?" Podajúc bodnú zbraň manželke, otec zdrapil syna za plecía. "Čo to má znamenať ? Čo si to chcel urobiť ?" Omráčený nečakaným zvratom, Tim nedokázal otvoriť ústa. Došlo k najhoršiemu, situácii ktorú by ani v najdesivejšom sne nečakal. Dobre vedel, že akákoľvek snaha vysvetliť príčiny zbesilého útoku bez prezradenia veľkého tajomstva vyjde nezmar, a tak to ani neskúšal. "Tak povedz niečo !" Skríkol otec, tentoraz už naozaj bez sebakontroly. Jediný večer zmenil chápuceho rodiča v tyrana schopného synovi ublížiť. Našťastie tu bola mama. "Prestaň !" Oboriac sa na manžela, vlastným telom zachránila Tima pred fackou. "Čo si sa zbláznil ? Nechaj ho na pokoji !" "Ja som sa zbláznil ? Držal v ruke nôž a mieril na mňa !" "Tak mieril ! Asi sa len naľakal." "Naľakal ?" Zopakoval otec, neveriac vlastným ušiam. "Mohol ma zabiť a ty povieš, aby som to nechal tak ?" "Ja som nechcel..." Zapišťal Tim skľúčene a obavy z následkov mu vhnali slzy do očí. "Tak prečo si mal tu dýku ?" "Prestaň do pekla !" Odsekla mama nezvyčajne tvrdo a objímuc syna, Tim cítil, že jej telo zmáha triaška. Schmatnúc dýku, otec bez ďalšieho vysvetlenia zamieril na prízemie. Buchot garážových dverí dával tušiť kam má namierené. "Pod !" Utrúc si slzy, mama využila manželovej neprítomnosti a spoločne vkľznuc do detskej, nezabudla za sebou zatvoriť. "Chceš si ľahnúť ?" Tim bez slova prikývol. "Ostanem tu s tebou, dobre ?" Potiahnuv nosom, reakcia chlapca sa obmedzila na súhlasné gesto. Prisadnúc si na lôžko, mama mu odhrnula ofinu z čela. Zaťažovať syna otázkami nemala v pláne a tak jediným kontaktom ostali nežné dotyky, ktoré Tim za normálnych okolností neznášal, no teraz bol za ne mame nesmierne vďačný. Otec sa v suterénne nezdržal dlho. Neobťažujúc sa klopaním, rovno vstúpil dnu. Po zisteníach z garáže nemal v pláne klásť si servítku pred ústa, no pohľad syna ako s tečúcimi slzami premáha vzlyky schladil počiatkový hnev. "Tim." Spustil miernym hlasom. "Bol som v garáži a v tom puzdre čo je za skriňou s náradím chýbajú tri dýky. Kde sú ?" "John prestaň s tým ! Čo nevidíš, že je rozrušený ? Celý sa trasie." "Dobre, v poriadku. Sľubujem, že naňho nebudem kričať, no chcem vedieť kde sú tie nože. Bolo ich tam šesť, a teraz sú tam tri aj s tým čo som tam vrátil. Ak si ich zobral, povedz nám to." "Nie." Šepol Tim, zatínajúc prsty do dlaní. "Boli tam len tri. Prisahám !" Pozrúc na manžela, výčitka ostala vo vzduchu. "Tak dobre Tim." Riekol otec zmierlivo. "Verím ti. Ale aj tak chcem vedieť čo sa stalo. Prečo si mal ten nôž a kričal na mňa ?" Tim zaváhal. "Ja... Nevedel som, že si to ty. Myslel som, že je to niekto iný." "Kto ?" Otec si prisunul stoličku, a aj napriek maminým neverbálnym protestom si prisadol k synovej posteli. "Tim, z čoho máš strach ?" Chlapec zavrtel hlavou. Na otcovu otázku nemal v pláne odpovedať. Nie teraz, keď hrozba povolania doktora Dragulu visela vo vzduchu viac než kedykoľvek predtým. "Čo sa stalo ?" "John !" Zahriakla ho manželka. "Je pol druhej. Nechaj to na ráno, dobre ?" "Prepáč, ale nenechám." Otec hovoril zdvorilo, no rázne. "Alice, mieril na mňa nožom. Ak má z niečoho strach, chcem vedieť z

čoho." "Možno si myslel, že si zlodej." "Nehovor zaňho ! Chcem to počuť od neho." Obrátiac sa k synovi, otec vyskúšal najtolerantnejší úškrn akého bol v danej chvíli schopný. "Tim z koho máš strach ? Je to Atreyu ?" Udrúc na citlivú strunu, Tim mal čo robiť, aby sa pri spomienke na kamarátovo meno nezačal triasť. Vedomý si rizika odhalenia, zavrtel hlavou. "Tak kto potom ? Ten nôž si predsa nezobral len tak. Musel si mať nejaký dôvod." "Daj mu pokoj ! Vidíš, že o tom nechce hovoriť." "Pozri Alice, to ma vôbec nezaujíma. Chcem vedieť čo sa stalo, inak okamžite volám Dragulu. To predsa nie je normálne, aby 12 ročný chlapec pobehoval po dome s dýkou v ruke a nechcel prezradiť načo ju potrebuje. Ak sa niečoho bojí, chcem vedieť čoho." "V poriadku, ale najprv nech sa upokojí. Opýtať sa ho môžeš aj ráno. Nech sa vyspí a zajtra sa o tom môžeme porozprávať." Otec sa netváril nadšene. Niežeby mamine argumenty nebral, no túžba spoznať pravdu ho nútila ich odmietnuť. "Aspoň nám povedz či je to Atreyu z koho máš strach ?" "A prečo by sa mal báť svojho kamaráta?" "Lebo nám tu behal po záhrade keď sme neboli doma !" Mama pohľadila syna po líci. "Má táto pravdu ? Je to Atreyu koho sa obávaš ?" So zovretými perami, Tim neodvetil. "Tak dobre." Riekol otec po chvíli. "Ak nechceš hovoriť, zistím si to sám !" "Čo chceš robiť ?" Opáčila mama. "Hneď ráno skočím za Atreyu do školy a opýtam sa ho čo sa medzi nimi stalo." "To nie ! Nesmieš tam ísť." Vyhŕkol Tim. Otcovo prekvapivé vyhlásenie ho šokovalo. Stretnutie s Atreyu po všetkom čo včera vykonal by znamenalo rozsudok smrti. Za žiadnych okolností sa s ním nesmie stretnúť. Tim nemohol vedieť, že otec spomenul Atreyu meno zámerne. Tušil, že pripomienka (bývalého) kamaráta vyvolá synovu reakciu a presne to chcel dosiahnuť. Situácia sa napokon vyvinula tak, že nemusel nič hovoriť, lebo slova sa chopila manželka. "Timmy, prečo sa táto nemá stretnúť s Atreyu ? Medzi vami sa niečo stalo ?" Tim sklopil zrak. Vedel, že gestom priznáva pravdu, no nemal viac síl vzdorovať. Možno by predsa len mal vypočuť radu doktorky Nicholsonovej a rodičom o všetkom porozprávať. Koniec koncov, sú v tom spolu. Bývalý priateľ ide po všetkých. Chytiac ho za ruku, mama ho začala hladiť. "Timmy, povedz mi prosím čo sa stalo ? Ak je to Atreyu z koho máš strach, musíš nám to povedať." Stále civejúc do periny, Tim zavrtel hlavou. "Prečo nechceš hovoriť ? Je to preto, lebo sme včera boli u tej doktorky ?" Znova odmietavé gesto. Mama si povzdychla. "Timmy, ak nám to nepovieš ty, budeme musieť zájsť za Atreyu a opýtať sa na to jeho." "To nesmiete." Zašepkal Tim pohnutým hlasom a po dlhej chvíli nakrátko pozrel mame do očí. "Nechcem vám o tom povedať, lebo by ste si mysleli, že mi šibe a poslali ma za tým doktorom." "Myslíš doktora Dragulu ?" Tim prikývol. "Zavrel by ma do blázince, ale ja nie som cvok." Mama nepekne zagánila na manžela, a nebyť synovej prítomnosti, povie niečo ostrejšie. "Timmy, už som ti predsa povedala, že za žiadnym Dragulom ťa nepošleme. Nikdy by sme nedovolili, aby ťa zatvárali do... Ani to radšej nechcem nahlas vysloviť." "Počul som vás ako ste hovorili, že mám schizofóniu." Timovo nečakané trochu skomolené obvinenie mame vyrazilo dych. Aj keď neukázal priamo na ňu, bolo zrejmé kto je adresátom výčitky. Nemalo zmysel nič zapierať. Syna dobre poznala a vedela, že ak by mu teraz zaklamala, stratí jeho dôveru. "Timmy, ale ja som to predsa tak nemyslela. Ty si nás počul ako sa s tatom rozprávame ?" "Áno." Zošpúliac pery, mama pocítila vinu. Sama zvrtila konverzáciu k ošemetnej téme, netušiac, že ich syn počúva. Pre Johna Andersona by nebolo ťažké využiť situáciu a vrátiac požičané, obviniť manželku zo synovej fóbie. Našťastie, mal dosť rozumu i taktu, aby si zbytočnú hádku odpustil. "Vieš..." Pokračovala mama zlomeným hlasom. "...mňa len vystrašilo keď si vybehol za tým bezdomovcom. Ani ja ani táto nevieme čo sa s tebou deje. Vidíme, že ti niečo je, že si za posledné dni iný. Málo rozprávaš, si vážny, takmer vôbec neješ, nehráš sa na počítači, nesurfuješ po

Internetu, nečítaš knihy, nechceš povedať čo sa ti v nedeľu stalo. Preto sme aj išli za tou psychologičkou. Mysleli sme si, že možno iba nám nechceš prezradiť čo ti je. No potom začala hovoriť o nejakom dome čo máš nakresliť a nesmieš nám ho ukázať a dostala som strach. Preto som povedala tú hlúposť o schizofrénii, no vôbec som to tak nemyslela. Je mi to hrozne ľúto. Prepáč mi to." Aj keď mamin pokus pohľadiť ho Tim odmietol, úprimné vyznanie naň urobilo dojem. Nečakal to. Hľadiac do ustarostených tvári oboch dospelých, na chvíľu nadobudol pocit, že by jeho bláznivému príbehu snád' aj mohli uveriť. "Ja..." Šepol váhavo. "...vám o tom nechcem povedať, lebo viem, že by ste mi neverili a poslali ma za Dragulom." "Ale to nie je pravda !" Odvetila mama rezolútne vymeniac si s otcom krátky pohľad. "Timmy, teraz som ti sľúbila, že ťa nikam nepošleme. Na také niečo sme nikdy ani nepomysleli." "Áno." Pridal otec rozhodne. "Ak sme aj hovorili o doktorovi Dragulovi, nemysleli sme to tak, že by sme ťa chceli hospitalizovať. Mama sa ho iba chcela opýtať či by ti nevedel pomôcť liekmi či skupinovou terapiou. V žiadnom prípade ťa nechceme nikam zatvárať. Ako ťa to vôbec napadlo ?" Tim neodvetil. Sťažka si odfúknuv, aj keď to pre prítomnosť hrubej prikrývky rodičia nepostrehli, chvel sa hrôzou. "Nesmiete za ním ísť, ani s ním hovoriť. A keby k nám prišiel, nesmiete ho pustiť dnu." "Koho ? Atreyu ?" Tim prikývnutím naznačil súhlas. "On ti nejakou ublížil ?" "Nie." Zapišťal vystrašený chlapec, nechty zatínajúc do dlaní. Cítil ako ho aj napriek chladu v miestnosti zaplavuje horúčava. "Tak čo sa medzi vami stalo ? Boli ste predsa najlepši kamaráti." "O... On..." Zakoktal Tim. "...sa zmenil." "Zmenil ?" Mama rýchlo zmiernila hlas, uvedomiac si, že prehnanými emóciami by mohla syna znovu umlčať. "Timmy, ako sa zmenil ? On už sa s tebou nechce kamarátiť ?" Tim sa v duchu pousmial. U každého iného chlapca v Minneapolis by zdanlivo logická otázka dávala zmysel. Tak prečo práve on musí byť výnimka ? "On..." Zašepkal Tim nervózne, šklbnúc tvárou. "...nie je tým za koho sa vydáva." Replika z jednej z kníh na ktorú si spomenul nepôsobila autenticky, a predsa najlepšie vystihovala to čo chcel povedať. "Ako to myslíš ?" Mamine čelo sčerili prvé vrásky. "Za koho sa má vydávať ?" "Za chlapca." Stručná odpoveď, zanechala oboch rodičov v pomykove. "Ako za chlapca ?" Nerozumel otec. "On snád' nemá dvanásť ?" "Má, ale... Nie je chlapcom." "Takže je dievča ? Či ako to myslíš ?" Tentoraz sa Tim musel uškrnúť. S dlhšími vlasmi ako je u chlapcov v jeho veku bežné, Atreyu by sa takéto obvinenie určite dotklo. Prišiel čas povedať pravdu, nech už si mama s otcom o ňom pomyslia čo len chcú. "On nie je človek." Pozorne sledujúc tváre oboch dospelých, šokujúce vyhlásenie ani u jedného nespôsobilo údiv. Takmer akoby ho očakávali. "Žeby Nicholsonová ?" Pomyslel si Tim a ďalšie myšlienky vedúce ho k úvahám o nákaze rodičov radšej pustil z hlavy. Už úvodná otázka mamy našťastie všetky obavy rozptýlila. "Timmy, ak Atreyu nie je človek, kto potom je ?" "On nie je z tejto planéty. Je mimozemšťan." "A prečo si to myslíš ? On ti to povedal ?" Nezmeneným tónom, otec zopakoval identickú otázku akú mu predchádzajúci deň po rovnakom doznaní položila doktorka Nicholsonová. Tim zavrtel hlavou. Nie, že by to bola pravda, no nechcel, aby si rodičia mysleli, že svoje podozrenia zakladá na niečom tak triviálnom ako sú Atreyu reči. Ak už tajomstvo prezradil, musia vedieť o všetkom. "Timmy, ako vieš, že tvoj kamarát je z vesmíru ?" "Lebo som to videl !" "Videl ? A čo ?" "Videl som jeho dom ako naozaj vyzerá." Mama sa snažila nedať svoje prekvapene najavo. "Ako to myslíš ?" Tim zavrtel hlavou. "To by ste mi neverili. Viem to." "Tim." Otcov hlas znel vážne, no tradičná prísnosť chýbala. "Prosím, povedz nám čo sa stalo. Dávam ti čestné slovo, že nech by si nám povedal čokoľvek, nikdy ťa za doktorom Dragulom nepošleme, a ani ťa nebudeme... Nikam zatvárať. Potrebujeme však vedieť čo sa stalo." "Áno." Pritakala mama. "Sľubujeme, že za doktorom Dragulom už nikdy viac

nepôjdeš. No musíš nám prezradiť prečo si myslíš, že tvoj kamarát je mimozemšťan." "Nemyslím. Ja to viem !" Odsekol Tim rezolútne. "Dobre. A ako to vieš ? Čo si videl v jeho dome ?" Tim si povzdychol. Uvedomil si, že to bude veľmi dlhá noc. "Atreyu dom nie je normálny dom. Je to mimozemská základňa." Ak stručné vyhlásenie malo šokovať, minulo sa účinkom. "A to ti Atreyu povedal ?" Riekol otec nevzrušeným hlasom. "Videl som vesmírnu loď ako im lieta v záhrade." "A ako vyzerala ? Bola veľká ?" Tim sa uškrnul, pochopiac kam otec mieri. "Nie, nebol to dron. Bola obrovská. Mala aspoň 10 yardov, dlhé krídla, chvost a dva motory, no nie také aké majú stíhačky. Boli ploché a nemali diery. Iba také krytky." "A to si videl v jeho záhrade ?" Tim prikývol. "Aj som sa jej dotkol, no potriasla ma. Mala ochranný štít pre ktorý som ju predtým nevidel. No keď ho Atreyu vypol, tak som ju uvidel. Vznášala sa nad zemou, aj keď motory neboli zapnuté. Teda, aspoň myslím že nie, lebo som z nich nevidel šľahať plamene. Iba to tak písalo. Už som to počul aj predtým keď sme u Atreyu stanovali, no vtedy som ju nevidel. Musela mať zapnuté neviditeľné štíty." "Vy ste u Atreyu stanovali ?" Skočila mu mama do reči. Na rozdiel od manžela, svoje pocity neskrývala a úprimné prekvapenie nemusela hrať. "Áno, vtedy keď som uňho spal. Mali sme stan v záhrade." "A to vám nebola zima ?" Tim zaškrípala zubami. Majstrovstvo pokladania nepodstatných otázok by mama mohla školiť, ak by jestvovala škola čo by o podobné kurzy stála. "Nie. Mali sme spacáky ! V noci som musel ísť na hajzel, a preto som vyšiel zo stanu. Vlastne už bolo takmer ráno, lebo vychádzalo slnko. A vtedy som počul to písanie. Hore vo vzduchu som uvidel taký odraz, a keď som sa ho dotkol, potriaslo ma." "Ako potriaslo ?" "Ako elektrika, ale slabšie." Tim veľmi dobre chápal, že ak teraz začne opisovať detaily, najmä spôsob ako ho neviditeľná sila vytiahla do vzduchu, mama ho zasype prinajmenšom tuctom nepodstatných otázok. "Vtedy som ešte nevedel čo to je, lebo ju takmer nebolo vidno. No v nedel'u..." Tim pridal dramatickú pauzu. Kritický deň nespomínal náhodou ani omylom. "...som ju uvidel. Stála tam vo vzduchu a zasa som počul to písanie. Vychádzalo z nej. No bola už vyššie, a preto som sa jej nemohol dotknúť." "A to sa stalo v Atreyu záhrade ?" "Áno. No Atreyu tam nebol. Bol dnu s rodičmi. Videl som ich cez múry, lebo sa stali priesvitnými." "Ako priesvitnými ?" Nerozumel otec. "Normálne. Dalo sa cez ne pozeráť ako keby boli zo skla, aj keď neboli. Začali byť lepkavé ako zo slizu a potom som ich cez ne uvidel. Atreyu, jeho mamu a otca. Boli v izbe so superpočítačom na ktorom sme sa hrali, keď som uňho spal. No a..." Tim znova na pár sekúnd zmíkol. "...chodili po plafóne." "Čože ?" Mama vypleštila oči. "Hej ! Celá izba bola otočená hore nohami. To čo malo byť na zemi bolo na plafóne a to čo malo byť na plafóne bolo na zemi." Ohromení rodičia na seba nechápavo pozreli. "A ty si bol kde ?" "Vonku. No potom ma uvideli a začali ma naháňať." "Jeho otec a mama ťa naháňali ?" Tim zavrtel hlavou. "Nie. Oni nie. Iba Atreyu a dva strážne roboty. Vyleteli z takého otvoru nad dverami a leteli ku mne. Namiesto rúk mali nože a chceli ma dostať, no preskočil som plot a zdrhol im. Tam už po mne nešli, lebo by sa odhalili. Štít čo chráni základňu je iba okolo ich záhrady. Viem to, lebo raz keď som tam bol a nahol sa cez bráničku, počul som autá, a keď som sa nahol späť, nič som nepočul, ako keby nad ňou niečo bolo. Oni sa takto chránia, aby ľudia nevedeli, že existujú." Otec si prešiel dlaňou po tvári. Niežeby nečakal niečo uletené, no príbeh o kamarátovi mimozemšťanovi prekonával aj najbláznivejšie historiky s ktorými syn kedy prišiel. "Tim, a kde je ten dom ? Hovoril si, že Atreyu býva blízko. Je to nejaká novostavba, alebo kúpili starší dom ?" "Je to ten na ???0 ulici čo má observatórium." "Ten dom ?" Zvolala mama neveriacky. "Veď ten tam stojí roky !" "Správne." Súhlasil otec. "Prechádzam okolo neho denne a nikdy som nič zvláštne nevidel." "Lebo si nemohol !" Zahlásil Tim spokojne, a keďže mu

začínalo byť horúco, strhol zo seba paplón. "Povedal som ti, že okolo domu je štít, cez ktorý keď je zapnutý, nemôžeš zvonku vidieť ako to dnu vyzerá. Teda vlastne ani v záhrade. Ja som tam bol veľakrát, no iba raz som videl tú loď a priesvitné steny. Vtedy museli byť štíty vypnuté, a preto som ju uvidel." "A prečo tie veci nevideli vodiči čo prechádzali okolo ? Myslím vtedy, keď si tú loď videl ty. Hovoril si predsa, že sa vznášala vo vzduchu. To by ju museli vidieť ľudia v autách i na chodníku." "Hej, vznášala sa, ale ten dom má dva štíty. Jeden je okolo záhrady a druhý je okolo lode a domu. Atreyu vypol iba ten čo je vnútri, no ten vonkajší nechal zapnutý, a preto som ju mohol vidieť iba ja." "A hovoríš, že tá loď mala 10 yardov ? Nemohla to byť maketa ?" Tim prevrátil oči. "Nie ! Bola naozajstná a naozaj lietala. Aj steny boli priesvitné a videl som ako sa celý dom mení. Videl som ich hajzel a kúpelku ako sa roztekli a pretiekli na strop." "Ako pretiekli ?" Mama sa snažila predstaviť si synove tvrdenia, no veľmi jej to nešlo. "Normálne. Ako jogurt. To čo bolo hore bolo dolu a to čo bolo dolu bolo hore. Hajzel mali na strope, a lampu na zemi. Videl som ako sa to celé rozteklo a pretieklo na plafón." Otec sklopil zrak. "Timmy, to čo nám hovoríš..." "Vedel som, že mi nebudete veriť !" Tim k obvineniu pridol pár kvapiek hnevu a urazenosti, aby reakcia pôsobila autentickejšie. Dobré vedel, že ak to povie takto, mama zareaguje. Nemýlil sa. "Timmy, nepovedali sme, že ti neveríme. My len chceme vedieť čo presne sa stalo." "Veď som vám to práve povedal !" "Ja viem, ale..." "Pozri Tim." Skočil otec manželke do reči. "To čo si nám porozprával znie neskutočne. Tomu predsa ani sám nemôžeš veriť. Určite to bude nejaký omyl. Čo keby sme všetci traja zašli k Atreyu a porozprávali sa s ním o tom ? Určite by sa mnohé veci vyjasnili." "Ako čo ?" Odvetil Tim vyzývavo, rozhodnutý neustúpiť. "To čo si nám povedal." "Takže si myslíte, že mi šibe a všetko som si vymyslel ? Ja som tú loď fakticky videl, aj keď mi neveríte, tak ako Nicholsonová. Bola naozajstná a lietala nad domom. Aj tie roboty boli ozajstné. Ak by som im nezdrhol, tak ma zabijú. Jeden z nich mal také nože a mieril na mňa." "A tie roboty vyzerali ako človek ?" Mama skúsila zmeniť tému, aby zabránila hroziacemu konfliktu. Už usadený na posteli, rozhorúčená tvár chlapca predznamenávala vášnivú debatu. "Nie. Neboli to humanoidi. Sú to iba strážne roboty čo lietajú vo vzduchu. Vôbec nevyzerajú ako ľudia." "Dobre Tim." Prerušil ho otec. "To čo si nám opísal sa stalo teraz v nedeľu ?" "Áno." "A v ten deň si išiel hneď do jeho domu, alebo ste sa s Atreyu niekde stretli a išli tam spolu ?" "Nešli sme spolu. Prišiel som k jeho domu a vošiel dnu. Najprv som nevedel otvoriť bránu, no potom sa otvorila." "A predtým ste sa nevideli ? Neboli ste vo fastfoode, alebo kine ?" "Tim bol celú nedeľu doma." Pripomenula mama. "Nie. Veď som ti povedal, že som šiel sám." Otec sa zamyslel. "A deň predtým ? To ste predsa boli von. Neboli ste v reštaurácii či bufete na Colu, čaj alebo niečo také ?" Tim sa zamračil. "Neboli sme v žiadnej reštike a ja čaj neznášam." "A keď si uňho spal, čo ste mali na večeru a raňajky ? Pripravila vám ich Atreyu mama, alebo ste si boli niečo kúpiť ?" Tima zamrazilo. V prvej chvíli ho napadlo či otec nezačal mať pochybnosti o jeho zdraví, najmä možnosti mimozemskej nákazy, no veľmi rýchlo pochopil, že otcove myšlienky majú ďaleko pozemskejší (rozumej prízemnejší) charakter. "Jedlo sme si kúpili v bufete. Mali sme hot dogy a Atreyu si kúpil Tacos. Ja som ho ale nechcel, lebo Tacos neznášam." Zaklamal Tim pohotovo, pridajúc znechutený výraz. "A keď si zjedol ten hotdog, netočila sa ti hlava ? Nebolo ti zle ? Nemal si závraty, alebo zvláštne pocity ?" "Aké zvláštne pocity ?" "Napríklad, že sa ti točila hlava, alebo si videl rozostrene, bol si unavený, chcelo sa ti spať. Vieš čo myslím ?" Tim prikývol. Konečne mu to docvaklo. "Nie ! Žiadne drogy mi nedal ! To čo vám hovorím sa naozaj stalo. Videl som to ! Nie som blázon ani mi nešibe." "Tim upokoj sa." Dodal otec ospravedlňujúco. "Vôbec som to tak nemyslel. Tvoje slová

znejú neuveriteľne, no veríme ti. Snažím sa len nájsť racionálne vysvetlenie pre to čo sa ti stalo. Si predsa rozumný chlapec a aj pani doktorka ťa pochválila, aký si šikovný. Na to čo si videl musí predsa existovať rozumné vysvetlenie." "Hej, existuje. Práve som vám ho povedal." Otec spýtavo pozrel na mamu, dúfajúc, že ho z neľahkej situácie vyťahne. Synov príbeh vyžadoval prekročiť hranice strohej logiky, nazrieť do sveta fantázie, kde sa on ako racionálny muž nikdy necítil príliš komfortne. "Timmy." Spustila mama, znova neúspešne skúšajúc syna pohladať. "A ty máš teraz strach, že ti Atreyu niečo spraví ? Preto ho nechceš vidieť ?" Nečakaná zmena témy pripravila Tima o bojovnosť. Žmoliac prstami, prikývol. "Ale včera večer si predsa u Atreyu bol. Hovoril si, že za ním pôjdeš." "To som len tak kecal." Priznal Tim bez otáľania. "Bol som v jednom UFO klube povedať im o Atreyu, no ani oni mi neverili. Chceli vidieť ten dom a tak sme k nemu šli. Najprv sa mi smiali a mysleli si, že som cvok, no keď preskočili plot a vošli do jeho záhrady..." "Čo prosím ?" Zahabkal ohromený otec. "Počul si ! Ja som im hovoril, aby tam nešli, že ich Atreyu dostane, no nepočúvali ma. Frajerovali, robili si srandu, až kým sa nedotkli toho štítu." "Toho čo je okolo záhrady ?" "Nie. Toho čo chráni tú loď. Bola tam, aj keď ju nemohli vidieť." "A ty si ju videl ?" "Nie tati ! Ja som do záhrady neliezol." "A kde si teda bol ?" "V susednej záhrade. Je tam taká stará haraburda, kde bývajú bezďáci, no včera tam neboli. Tú loď nikto nevidel, lebo mala zapnuté štíty. Ani ty by si ju nevidel keby si tam bol. No môžeš ju chytiť, ak nie je veľmi vysoko." "No dobre, a čo sa potom stalo ?" Komplikujúci sa príbeh zaujímal otca čoraz viac. "Išli k tomu domu. Chceli vedieť či aj oni uvidia tie priesvitné steny, o ktorých som im hovoril. Vošli dnu, no keď z neho vyšli, boli zhyponotizovaní." "Ako zhyponotizovaní ?" "Normálne. Vôbec sa nehýbali a keď som na nich kričal tak ma nepočuli, a iba tam tak stáli. Až keď som znova zakričal, všetci štyria na mňa pozreli a chceli ma chytiť, no zdrhol som im." "Takže tí ufológovia boli štyria ?" Tim prikývol. "A kto to vlastne bol ? Ako si ich vôbec našiel ?" "Sú to vedci čo robia na univerzite. Našiel som ich na webe. Majú super stránky, preto som im napísal. Poslali mi mail, že chcú vidieť ten dom a tak sme tam išli." "A ako sa dostali do domu ? Atreyu bol doma ?" Tim sa uškrnul. "Jasné, že nie. Nikto tam nebol. Iba ja a oni. Nevieť ako sa dostali dnu, lebo ja som tam s nimi nešiel." "A to sa nebáli, že na nich susedia zavolajú políciu ?" Tim prevrátil očami. "Nie mami. Ďalšia blbá otázka ?" "Takže ty ani tí ufológovia ste to UFO včera nevideli ?" "Nie. A nie je to UFO. Je to vesmírna loď čo vôbec nevyzerá ako UFO, ale ako stíhačka. A nevideli sme ju preto, lebo Atreyu nechal zapnuté štíty, takže bola neviditeľná. UFO som videl, ale to bolo na inej misii." "Na akej misii ?" Vyhŕkla mama až jej zabešlo. "Na misii XCOM." Priznal Tim hrdo. "XCOM je tajná organizácia čo bojuje s mimozemšťanmi. Keď bol Atreyu ešte človekom, spravil zo mňa člena a potom sme chodili na misie. Na jednej z nich sme zničili UFO laserovými zbraňami. Na ďalšej sme našli chatu, ktorá v skutočnosti bola tajná liaheň mimozemských zárodokov. Boli sme aj v jaskyni pod Minnehaha falls, kde sme našli 1000 rokov starého ufónca a kopec ďalších misí o ktorých sa vám ani nespomínalo. To všetkom sme s Atreyu robili, až kým ho..." Tim si povzdychol. "...nepremenili." "Nepremenili ? Na čo ?" Tim pozrel na otca. "No predsa na jedného z nich. Na mimozemšťana. Oni to takto robia. Premieňajú ľudí na mimozemšťanov tak, že ich nakazia. A to isté spravili aj Atreyu." "A to vieš ako ? On ti to povedal ?" "Hej. Keď bol ešte človekom. A včera mi povedal, že to isté spraví aj mne. Teda... Nám. Mne aj vám." "To ako myslíš mňa s tatom ?" Zopakovala mama rozhorčene. Tim prikývol, nemajúc odvahu hľadieť jej do očí. Prezradil všetko čo vedel. Teraz bolo na nich či mu uveria, alebo ho rovno pošlú za doktorom Dragulom. Vedel, že najdôležitejšia bude prvá reakcia. A tá prišla takmer okamžite. "Takže to je dôvod prečo nechceš, aby sme sa s Atreyu stretli ?" "Hej.

Nakazil by aj vás." "A ako vlastne mimozemšťania nakazia ľudí ?" Aj napriek pochybovačnému podtónu otázky, otec ju vyslovil so smrteľnou vážnosťou. "To mi Atreyu nepovedal, no hovoril mi ako nás Sliziaci napádajú. Keď mimozemské baktérie vojdú do nášho tela, začne nám byť horúco, začneme kašľať a bolí nás hlava. Vôbec o tom nevieme, že sme nakazení, a že sa premieňame. Až potom, keď sa mimozemské baktérie dostanú do hlavy sa zmeníme na jedného z nich a začneme im slúžiť. Vyzeráme ako predtým, ale už sme Sliziaci a chceme nakaziť ďalších. Takto chcú ovládnuť celú Zem." "Sliziaci ?" Zvláštne meno otca upútalo. "Oni sú zo slizu, že ich tak voláš ?" "Hej. Nemajú telá ako my. Sú lepkaví a nemajú uši ani oči. Iba sliz. Namiesto rúk majú chápadlá a stále je im teplo, lebo prichádzajú z planéty kde je strašná zima." "Ale keď sú zo slizu, ako môže byť Atreyu jedným z nich ?" Tim sa nad maminou naivitou v duchu pousmial. "Lebo na sebe majú štíty tak ako ich základne. Preto nikto nevidí ako naozaj vyzerajú." "A ty si ich videl ? Videl si Atreyu, že vyzeral ako ten... Sliziac ?" "Nie, ale viem, že k ním patrí. A povedal mi, že aj nás dostane." "A kedy sa ti vyhrážal ?" Mama zovrela synovu dlaň. "Timmy, ak sa ti Atreyu vyhráža, musíš nám to povedať. Bol to on kto ťa v nedeľu zbil ?" "Nikto ma nezbil !" Odsekol Tim napaprčene. "Už som vám stokrát povedal, že to bol niekto iný. A nezbil mňa, ale Atreyu. A vtedy..." Tim sa zachvel pri spomienke na Haroldov masaker. "...ho museli nakaziť, lebo odvtedy je iný." "A ako sa ti Atreyu vyhrážal ? Povedal, že ti ublíži ?" "Hej. Aj včera." "Vy ste sa stretli ? Hovoril si predsa, že keď tí ufológovia vošli do jeho záhrady, nebol doma." Aj keď mama mohla nadobudnúť dojem, že nachytala syna pri klamstve, opak bol pravdou. "Nie. Vyhrážal sa mi až potom. Až keď som bol doma." "On ti volal ?" "Nie tak celkom." Vybaviac si hologram s tvárou bývalého priateľa, Tim sa rozhodol rodičov trochu ponapínať. "Takže ti poslal mail ?" Tim zavrtel hlavou. Mama pozrela na manžela. "Timmy, tak ako sa ti mohol vyhrážať ?" "Tomu by ste aj tak neverili." "Skús to prosím. Ak ti Atreyu posliela vyhrážky, musíme to okamžite riešiť, však John ?" "Samozrejme. Nikomu nedovolíme, aby ťa šikanoval. Povedz nám čo sa stalo." Spokojný, že dosiahol svoje, Tim sa v duchu zaradoval. "On tu poslal svoj holograf. Teda vlastne hologram." Zamračiac sa, mama stručnému vysvetleniu nerozumela. "Ako to myslíš že sem poslal hologram ? Ty si videl nejakého robota ?" "Nebol to robot, ale hologram. Vyzeral ako Atreyu hlava a lietal tu nad mojou posteľou." "V našom dome ?" Začudovala sa mama, ako keby ich rodina mala domov viac. "Kedy sa to stalo ?" "Večer, keď som išiel spať. Sedel som v hojdacom kresle a mal som zavreté oči, keď som počul ako na mňa niekto volá. Najprv som myslel, že mi šibe, no potom som uvidel tú hlavu. Teda ono vlastne na začiatku to nebola hlava, ale iba taký lúč čo vyletel odtiaľto." Tim ukázal k náprotivnej stene. "A potom sa začal zväčšovať až z toho bola Atreyu hlava. Teda nie skutočná, ale iba hologram čo vyzeral ako Atreyu hlava. A potom mi povedal, že ma dostane." "Ako dostane ?" Tim pokrčil plecami, úmyselne zatajac hrozbu piatkového revanšu. Mama onemela. K synovmu príbehu o holograme vznášajúcom sa nad jeho posteľou nedokázala nič rozumné povedať. "Tim." Pokračoval otec. "A tá hlava... Nemohla sa ti snívať ? Sám si predsa povedal, že si mal zatvorené oči, keď si počul že na teba niekto volá." "Nebol to sen !" Riekol Tim sebaisto. "Naozaj tu bola a ja som zistil prečo." Vyskočiac z postele, Tim zamieril k stolu a vylezúc na stoličku, zo steny zložil nástenné hodiny. "Vidíte to ?" Ukázal na plastový rám. "Tu bola taká malá krabička z ktorej vyšiel ten lúč. Atreyu ju tam dal, keď bol u nás. Raz som ho videl ako stojí na stoličke a niečo s nimi robí. Vtedy to tam musel dať." "Čo ?" "No predsa ten hologram. Teda vlastne holograf čo vysiela hologram." "A ty tú krabičku máš ?" Tim sa zatváril previnilo. "Nie. Zničila sa. Keď som ju odlúpol, tak som ju chcel otvoriť." Jeho slová spreádzalo veľavýznamne

podvihnutie hodinového šraubováká použitého k celej akcii. "Keď som do toho pichol, vyleteli odtiaľ súčiastky a začali sa..." Tim hľadal správne slovo. "...roztekať, ako keby boli z vody. Zmenili sa na taký sliz, ktorý sa vyparil, takže z hologramu, vlastne holografu nič neostalo." "A to sa stalo kedy?" "Teraz v noci, skôr než si prišiel." Narovnajúc sa, otec vstal od stola nad ktorým sa s mamou skláňali a prejdúc izbu, zastal pri dverách. Otočený chrbtom, Tim mu nevidel do tváre, no dlhé mlčanie predznamenávalo, že sa chystá vysloviť niečo zásadné. "Tim. Nikto nás nechce nakaziť. Ani mňa, ani mamu, ani... Teba. Nevieš prečo ti Atreyu také veci narozprával, no nie je to pravda. Žiadni mimozemšťania na Zemi nie sú a aj keby boli, určite by nepotrebovali ľudí nakaziť, ani robiť všetky tie veci čo si opísal. Tvoj príbeh znie neuveriteľne a sám mám problém niektorým veciam uveriť, no neznamená to, že by som si myslel, že si vymýšľaš, alebo, že máš nejakú... Chorobu. Snažím sa to pochopiť, aj keď mi to hlava neberie. Nerozumiem ako si mohol vidieť vesmírnu loď a priesvitné steny, no som rád, že si bol úprimný a prezradil nám čo ťa trápi. Aj keď v tejto chvíli musím priznať, že ma nenapadá akoby sme mi mohli pomôcť chcem povedať, že s mamou spravíme všetko preto, aby sme ťa tvojich trápení zbavili." Tim vypleštil oči. Záver otcovho preslovu ho vydesil. "Sľúbili ste, že ma k Dragulovi nepošlete! Klamali ste mi, vy klamári hnusní!" "Nie! Tato to tak nemyslel. Všetci John." "Preboha, jasné, že nie. Tim nikde ťa nechceme posielat'. Ja som mal na mysli niečo celkom iné." "A čo?" Prskol Tim vyzývavo, odhodlaný vzdorovať rodičom ako to len pôjde. "Ak máš strach, že by ti Atreyu mohol ublížiť, môžeme sa stretnúť s jeho rodičmi a všetko si vyjasniť. Nedopustíme, aby sa ti Atreyu vyhrážal a strašil ťa neznámych o mimozemšťanoch. Ak súhlasíš, zavolám jeho otcovi a dohodneme spoločné stretnutie na ktorom by sme boli my aj oni. Čo ty na to?" Meravý výraz Timovej tváre predznamenával odpoveď. "Vy ste ma nepočúvali? Nesmiete sa s nimi stretnúť! Ak to urobíte, nakazia aj vás." "Tim, ale ved' by sme sa predsa stretli na verejnom mieste. V škole, alebo cukrárni, ak chceš." "Cukrárni?" Zopakoval Tim posmešne. "Sú to mimozemšťania! Oni majú také vecičky o akých sa ti ani nesníva. Majú štíty, ktoré môžu spraviť celú vašu cukráreň neviditeľnou. Alebo spravia neviditeľných nás. Budeme tam sedieť a všetci si budú myslieť, že sme OK, lebo okolo nás spravia štít cez ktorý nebude vidieť ako nás nakazia. Oni vedia spraviť holografy, teda hologramy, na ktorých budeme sedieť za stolom a hovoriť, no bude to len štít s obrazom pod ktorým nám môžu urobiť hocičo. Alebo nám nasypú baktérie do jedla. Oni to vedia urobiť!" "Tim." Riekol otec pokojne. "Žiadni mimozemšťania nechcú ovládnuť Zem. Atreyu si len vymýšľa." "Nevymýšľa!" Skôr než otec pokračoval, prisadol si k synovi tak, aby mu videl do tváre. "Pozri Tim. Si predsa rozumný chlapec. Aj pani doktorka to povedala. Aj sám predsa musíš vedieť, že to čo hovoríš nie je možné a vlastne to postráda akúkoľvek logiku. Ak by tu mimozemšťania naozaj boli a boli tak vyspelí ako si ich opísal, potom by nemuseli nakaziť ľudí, aby nás ovládli. Zaútočili by na Zem svojimi loďami, alebo..." "Ale ich tu nie je veľa." Namietol Tim. "Prišli iba na niekoľkých lodiach, a preto na nás nemôžu zaútočiť." Otec zavrtel hlavou. "Aj keby prišli na jedinej lodi a mali vyspelé technológie, mohli by nás nakaziť oveľa jednoduchšie. Stačilo by baktérie, vírus, alebo čo to je vypustiť do oceánov, respektíve nimi zamoriť ovzdušie a nemali by sme najmenšiu šancu. Skončili by sme ako Indiáni po príchode Krištofa Kolumba. Žiadna rozumná civilizácia, ak by nás aj chcela vyhladiť by sa neobťažovala komplikovanou nákazou, ktorú by museli šíriť osobným kontaktom. Spravili by to hromadne tak, aby nás vyhladili v jedinom okamihu. Alebo by na to využili smrtiace lúče kozmického žiarenia prichádzajúce z vesmíru. Stačilo by rozložiť ozónovú vrstvu Zeme a radiácia by nás zabila. Ak by tu naozaj boli, nemusia nás nakaziť jedného po

druhom. Dokázali by to spraviť ďaleko efektívnejšie. To mi ver. Nemali by sme žiadnu šancu." Tim na otcovo vysvetlenie nič nepovedal. Argumenty zneli logicky a z obsahovej stránky im nebolo čo vyčítať. Už vtedy keď mu Atreyu vysvetľoval mimozemský plán na postupnú kontamináciu Zeme mu prišlo divné, že tak vyspelá rasa akou Sliziaci sú nedokážu ovládnuť ľudstvo jednoduchšie ako ich postupnou, značne riskantnou premenou. No po všetkom čo s Atreyu zažil si v tej dobe nedovolil spochybňovať jeho tvrdenia. Na druhej strane, aj keď otcovo zdôvodnenie znelo racionálne, stále tu ostávala loď, Atreyu dom, Rich i všetko ostatné. "A čo keď už začali ?" Riekol ledva počuteľným hlasom a zapol tablet položený na nočnom stolíku. Nemusel nič vyhľadávať, lebo internetový prehliadač mu sám ponúkol odkaz na miestne noviny s článkom opisujúcim rozšírenie chrípkovej nákazy v južnej Minnesote. "Chrípková nákaza v Twin Cities." Mama nahlas prečítala nadpis článku, nechápavo pozrúc na manžela. "Tim, ale veď to je len bežná nákaza." Vysvetlil otec pokojne, chytiac mamu za plece. "Nie je to žiaden mimozemský útok, ani nákaza. Len obyčajná chrípka, ktorá sa opakuje každú jeseň. Vždy keď sa náhle ochladí a začne byť sychravo, ľudská imunita je oslabená a náchylnejšia k chorobám. Je to normálna vec, ktorá sa opakuje každý rok. Veď sám predsa vieš, že vždy na jeseň si chorý. To však neznamená, že by si bol nakazený." "A čo ak nie ? Čo ak je to teraz iné ? Atreyu mi povedal, že útok začne skoro." Otec sa pousmial, dávajúc si pozor, aby to nevyznelo ako výsmech. "Tim, nie je to žiaden útok. Ver mi. Je to bežná chrípka, ktorá do pár dní odznie. Veď aj mama bola chorá a už je jej lepšie. Všetka Alice ?" Súhlasným gestom potvrdiac otcovu interpretáciu, mama chcela niečo dodať, keď si všimla mrazivý pohľad v synových očiach. Prepaľujúc ju ako paprsok laserového kanóna, ako prvá pochopila čo Timovi behá po rozume. "Timmy, snáď si nemyslíš, že by som ja mohla byť nakazená mimozemšťanmi !!" Kamenná maska, ktorú Tim nasadil ostávala bez zmeny. Nepovediac áno ani nie, zaryté mlčanie sa rovnalo priznaniu. "Ale to je predsa absurdné !" Vyhĺkol otec keď pochopil situáciu. "Tim, to snáď nemyslíš vážne ! Podozrievať mamu, že by mohla byť... Nakazená mimozemskými baktériami. Veď je to šialené !" "John !" Zahriakla ho mama, nespokojná s tónom manželovho prejavu. "Nechaj to na mňa, dobre ?" Otec neodvetil. Obrátiac sa k synovi, Tim pocítil nepríjemné mravčenie. "Timmy, potom čo si nám o Atreyu porozprával už chápem, že sa o nás bojíš, no môžem ti odprisahať, že ja ani tato nie sme nakazení. Bolelo ma hrdlo a mala som nádchu, ktorá navyše už prešla. Nemením sa na žiadneho Sliziaka. Mala som zvýšenú teplotu, trochu ma bolela hlava, no bola to len chrípka. Tato sa odo mňa nakazil, no aj on už je v poriadku. Asi nám nebudeš veriť, no je to tak. Nevieť prečo ti Atreyu narozprával také veci, no nie je to pravda. Ja, ani tato by sme ti nikdy neublížili. To predsa vieš, však ?" Potiahnuc nosom, Tim neodvetil. "Tim." Prihovoril sa otec. "To čo si videl v Atreyu dome znie neuveriteľne, no keďže som tam nebol, nedokážem to posúdiť, no to čo posúdiť viem sú všetky tie klamstvá, ktoré ti Atreyu o nás narozprával. Ja, mama ani nikto iný nie je nakazený mimozemskými zárodkami. Nikto sa nepremieňa na Sliziakov a žiadna mimozemská invázia Zemi nehrozí. Sú to všetko hrozné hlúposti, ktoré si ten zasran vymyslel, aby ťa vydesil. Nevieť prečo to robí, či je to duševná choroba, alebo si z teba uťahuje, no všetko sú to lži. Aj preto sa s ním už viac nebudeš stretávať. Niečo vymyslíme, nemaj strach. Ak bude treba, prehlásime ťa na inú školu, kľudne aj do Saint Paul. V tom nie je žiaden problém. Stačí len povedať. Urobíme čokoľvek, aby si mal od toho gaunera pokoj. No na jednu vec sa ťa ešte chcem opýtať. Ten nôž čo si mal si zobral preto, lebo si sa bál, že by som ja, alebo mama mohli byť nakazení ?" "Prečo sa ho pýtaš také hlúposti ?" "Lebo to chcem vedieť." Odvetil otec pokojne. Tim bol na rozpakoch. Nevedel, ktorá z

odpovedí je správna a aké to bude mať následky, no rozhodol sa priznať pravdu. "Áno." Zajachtajúc rozľúšteným hlasom, nebyť narastajúcej únavy, začne vzlykať. Otec pozrel na manželku, a skôr než niečo povedal, tvár mu ochabla úľavou. "Tim, som rád, že si nám to povedal. Hneď mi je lepšie." Chytiac syna za ruku, potľapkal ho po zápästí, pridajúc úsmev. "Neboj sa. Rozumiem ako ti je a čo prežívaš, no chcem, aby si vedel, že sme s mamou na tvojej strane a veríme ti. A čo sa týka Dragulu, máš môj sľub, že už k nemu nikdy viac nepôjdeme. Radšej budeme navštevovať doktorku Nicholsonovú, ak súhlasíš. Dobré ?" Preglgnúc od dojatia, Tim prikývol. Mal čo robiť, aby ho erupcia emócií nezlomila a nezačal plakať, no zvládol to. Spokojný s odpoveďou, otec pozrel na budík stojaci na nočnom stole. "Tim, je už dosť neskoro a určite si veľmi unavený, no ak je ešte niečo s čím sa nám chceš zdôveriť, kľudne nám to povedz. Budeme ťa počúvať hoc aj do rána." Trochu na rozpakoch, Tim nevedel čo dodať. Nešťastne formulovaná poznámka o pokročilom čase ho zmiatla a mysliac si, že rodičov siahodlhým rozprávaním obťažuje, zavrtil hlavou. "Tak dobre." Riekol otec veselo. "Neviem ako vy, ale mňa už pomaly berie do spánku. Alice, pôjdeme si ľahnúť ?" "Nie som unavená." Mama pozrela na syna. "Timmy, chceš, aby som tu s tebou ostala ?" "Nie. Som OK." "Naozaj ? Ak chceš, budem tu kým nezaspíš." "Nie, netreba. Nie som malé decko ! Len mi nechajte zapnuté svetlo a otvorené dvere." "Samozrejme." Prikývol otec a po krátkom rozlúčení obaja zanechali syna osamote, s lampičkou bdejúcou nad nočným stolom. K smrti vyčerpaný, Tim nemal dosť síl premýšľať nad tým čo práve vykonal. Vedel, že Atreyu sa o všetkom dozvie, no netrápilo ho to. Zatvoriac oči, ani nevedel ako zaspal. Keď sa po niekoľkých hodinách prebral, cez presvitajúce žalúzie uvidel, že je ráno. Ležiac na ľavom boku, spomienky na nočný rozhovor zapôsobili ako adrenalín a Tim sa strhol. "Timmy, čo sa stalo ?" Zvolala mama vystrašene, vyskočiac z hojdacieho kresla. "Si v poriadku ?" Tim netušil či mama prebdela pri posteli celú noc, no kruhy pod očami naznačovali, že veľa toho nenaspala. "Hej som." Odvrkol Tim nevlúdne. Jej prílišná starostlivosť mu normálne neprekážala, pokiaľ to mama nezačala preháňať. "Mal si zlý sen ?" "Nie." Pozrúc opačným smerom uvidel, že dvere na izbe sú stále otvorené. "Tato je doma ?" "Nie. Išiel do práce. Chceš s ním hovoriť ?" "Nie. Ja sa len... pýtam." Vyskočiac na nohy, podľa nástenných hodín (už znova zakvačených na stene) bolo pol desiatej. Do začiatku osudného dňa ostávalo necelých 15 hodín. Vymeniac si tričko, musel na záchod. Pretože ho kváril hlad, maminu ponuku obľúbených párkov neodmietol. Netušiac kedy to stihla, no v jedálni preňho pripravila doslova kráľovskú hostinu. Nielen ???0 párky, ale aj omeleta, syry, čerstvé kalifornské paradajky, maslová bageta, kakao a jahody, to všetko čakalo na vyhladovaného chlapca. Tim sa po dlhšej dobe znova poriadne napráskal. Zjedol všetko, vrátane omelety a cesnakovej hrianky, ktorú normálne nemusel. Jedol tak hltavo, že nemal čas premýšľať nad nočným rozhovorom. Mamina absencia v práci s tým musela súvisieť a len čo dojedol, jej úvodné slová jeho teóriu potvrdili. "Timmy, ráno sme s tatom na Internete pozerali školy, kam by si mohol prestúpiť. Nechcem ťa s tým teraz zaťažovať, no skôr než ťa prehlásime, pôjdeme obzrieť tie, ktoré sa nám pozdávali a nastúpiš len tam, kde sa ti to bude páčiť. Čo ty na to ?" Tim neodvetil. Nečakal, že nočná ponuka na zmenu vzdelávacieho inštitútu dostane konkrétnu podobu tak skoro. Aj preto sa mama musela uspokojiť s nejednoznačným prikývnutím. Sadnúc si oproti, Timovi došlo, že zmena školy nebude jedinou témou, ktorú chcela otvoriť. "Timmy, celú noc som premýšľala nad tým čo si nám v noci povedal. Chcem sa ti ospravedlniť za to čo som povedala o tej chorobe. Naozaj som to tak nemyslela. Bojím sa o teba a niekedy rozprávam hlúposti, ktoré nemyslím vážne. Je mi to ľúto." "To je OK." Odvetil Tim ľahostajne, akoby mu na maminom

ospravedlnení vôbec nezáležalo. Odchlípujúc zo sladkého kakaa, ani na ňu nepozrel. Synov predstieraný nezáujem ju neodradil. Na to ho až príliš dobre poznala. "Timmy, tie veci čo ti o nás Atreyu nerozprával nie sú pravdivé. Nevieš prečo ti tak odporne klame, no nesmieš mu veriť. On si z teba uťahuje a určite sa doma na tom dobre zabáva. Je to od neho hnusné a zákerné. Mal by sa hanbiť." "A čo ten dom ?" Odvrkol Tim, zabublajúc do kakaa. "Neveríte mi však ? Ale ja som ho naozaj videl. Aj tú loď. Aj keď si myslíte, že kecám." "Timmy, nikto si to nemyslí. Ani ja, ani táto. Hovorila som s ním o tom a podľa neho to mohol byť obraz z projektora. Ak by ho mal v záhrade a premietal na stenu..." Tim sa silene zasmial. "Nebol to obraz. Ja som sa tej steny dotkol a bola lepkavá ako zo slizu. Roboty aj loď, všetko bolo ozajstné, aj keď si myslíte, že mi šibe." "To nie je pravda !" Zahlásila mama rezolútne. "Takže mi veríš ?" Jednoduchá otázka, ktorou dostal skúsenú lekárku záúčinkovala aj na mamu. "Timmy, a čo keby sme za Atreyu rodičmi predsa len zašli ? Všetci traja spolu s tebou, aby sme im o všetkom porozprávali. Možno, aj my by sme v tej ich záhrade uvideli to čo ty." Tim zavrtel hlavou. Aj keď mamine slová vyznievali úprimne, boli naivne nerealistické. "On by vám nikdy nedovolil, aby ste uvideli to čo ja. Ak sú štíty zapnuté, nič nevidíte a Atreyu nie je tupec, aby vám ich vypínal. Keď som tam bol ja, museli byť pokazené, a preto som videl loď a tie steny. No vám by ich nikdy neukázal." "A vtedy keď si tam bol a štíty boli vypnuté, nespravil si si fotku ? Vieš, aby sme ich videli aj my." Tim smutne zvesil kútiky. "Nie. Bál som sa. Keby si ty videla také veci čo ja, tiež by si sa bála. A potom keď ma uvidel a poslal na mňa tých robotov..." Tim ponechal myšlienku otvorenú. "A čo keby sme to povedali polícii ? Atreyu sa ti predsa vyhrážal." Tim zavrtel hlavou. "Fízli sú ich. Nakazili ich ako prvých. Poliši, politici, boháči. Všetci makajú pre nich." "To ti Atreyu povedal ?" "Ehm, hej." Pripustil Tim nechotne. Mama si pretrela únavou zmorené oči. Aj keď to nerada pripúšťala, na synove bláznivé, no predsa len konzistentné argumenty nestačila. Nie dnešné ráno po prebdenej noci. "Timmy, ešte sa o tom porozprávame. No chcem, aby si vedel, že ja ti verím, a nehovorím to preto, že si môj syn a mám ťa rada. Dnes som si zobrala voľno a ostanem s tebou doma, no pôjdem si na chvíľu ľahnúť, lebo ma už berie do spánku. No ak by sem Atreyu náhodou prišiel, alebo si znova videl ten hologram, okamžite ma zobuď. Aj pani Johnsonovej som povedala, že keď ho v našej záhrade znova uvidí, nech okamžite volá políciu. Nedovolíme, aby ti ubližoval, aj keby bol z inej galaxie." Tim sa placho pousmial. Mamine bojovne ladené slová ho potešili a bol rád, že ich vyslovila. No do krajnosti vyčerpaná, teraz si potrebovala oddýchnuť. Aj keď to nemal vo zvyku, odprevadil ju do spálne a prikryjúc ju paplónom, ostal pri nej až kým nezaspala. Zatvoriac dvere, konečne mal chvíľu pre seba. Lusknúc prstami, vbehol do detskej skontrolovať Internet. Na rozdiel od včerajška, ani jedno z lokálnych médií chrípkovej nákaze nevenovalo pozornosť. Posledné články zo stredy už čítal a s výnimkou flashovej správy o znovu otvorení univerzitnej plavárne mestským hygienikom, média šírenie zákernej choroby obišli mlčaním. Žeby zámer ? Tim pochyboval. To by o tom nepísali ani včera. Narovnajúc sa na stoličke, tuho premýšľal. Je možné, že by mimozemšťania na základe odpočúvania všetkého čo rodičom cez noc vykecal upravili svoju stratégiu ? Tim si v duchu poklepal po čele. Ako mu taká hlúposť mohla vôbec napadnúť ? Premýšľajúc čo ďalej, spomenul si na včerajšok. Sediac za počítačom, do prehliadača vŕtukať názov UFO klubu. Aj napriek udalostiam uplynulého večera, stránka stále fungovala. Okrem zmeneného dátumu a odkazu na aktuálne počasie, obsah ostal nezmenený. Tim zavrtel hlavou. Nič ho nenapadlo. Mysleť mal vygumovanú ako keby včera jeho, a nie Richa mimozemšťania zhyponotizovali. Mal pocit, že mu v útrobach lebky koncertuje metalový orchester a

nedostatok spánku násobený obavami zo zajtrajška zvyšovali jeho vyčerpanie. Rodičia mu neverili. Otec, ani mama. Pri neexistencii fyzických dôkazov sa museli spoľahnúť len na jeho svedectvo čo vzhľadom na jeho obsah, syn - nesyn nečudo, že mu neprisúdili veľkú váhu. No aj tak bol rád, že im pravdu vyjavil. Majú právo vedieť čo sa na nich chystá, aj keď tomu neveria. Keby ten blbý holograf nebol rozoberal, mal by aspoň niečo v ruke. No takto ? "Holograf !" Pomyslel si Tim, vystreliac od stola. Ak našiel jeden prístroj, možno ich tu bude viac. Zadnú stenu nástenných hodín predsa vôbec neprehliadol. A čo posteľ ? Čo ak pod lôžkom kde spí má ukryté sledovacie zariadenie, alebo rovno bakteriologickú rozbušku plnú mimozemských vírusov uvoľniacich sa dnes o polnoci ? Musí prekutrať celý dom. Vyskočiac na stoličku, chcel zvesiť hodinky, keď z prízemia doľahol dunivý buchot. Prichádzajúc od dverí, Tim strnul úžasom. "Veď je štvrtok !" Skočiac na zem, opatrne vstúpil do predsieni. Opakované ozveny ako neznámy predmet dopadal na drevenú výplň vchodových dverí nedosahovali intenzity, ktorá by naznačovala možnosť ich vyvalenia, no ak je to Atreyu, prejde nimi bez toho, aby ich musel otvárať. Stojac vedľa rodičovskej spálne nezačul, že by sa mama prebúdzala. Ponorená do hlbokého spánku, ani silné údery ju nedokázali priviesť k vedomiu. Tim sa musel rozhodnúť. Našľapujúc po špičkách, zbehol na prízemie. Prikrčiac sa k zemi, preskočil z predsieni do kuchyne odkiaľ je najlepšie vidieť priestor pred dverami. Vo chvíli keď sa krytý záclonou hotoval pozrieť von, buchot ako na potvoru ustrnul. Schúliac sa popod stôl, čakal na to čo sa bude diať. "Aaandeeersoon !" Tiahly výkrik nesúci meno ich rodiny prenikol zaizolovanými oknami ako nič. Tim preglgol. Ten hlas poznal, aj keď bývalému priateľovi (a čoskoro i exspolužiakovi) nepatril. Panovačný, piskľavý, odpudivý. Tim ho neznášal. No v danej chvíli bol zaň nesmierne vďačný. Hlavne, že to nie je Atreyu. Chcel vyskočiť spod stola, keď sa zarazil. Spomienka na starší film ho prinútila cúvnuť. Čo ak hlas nepatrí Sandy, a za dverami stojí mimozemské komando simulujúce jej intonáciu ? Logika síce navrávala, že ak by to tak bolo už sú dávno dnu, no teraz keď je mama doma možno nechcú riskovať zbytočný stret a potrebujú ho vylákať pred dom. Prešmyknúc sa spod stola k dresu, nakukol von. V silnom vetre neuvidel viac než vejúce vlasy a kúsok bielej vetrovky. "Aaandeeersoon !" Ďalšie zvolanie sprevádzal majestátny gong. Sandy si musela všimnúť nenápadného zvonca namontovaného na opačnej strane ako to u vchodových dverí býva zvykom. Tim sťa raketa vystrelil do prednej predsieni. "Prestaň zvoniť ! Zbudíš mamu !" Skríkol spoza dverí, bez toho, aby ich otvoril. "Anderson, to si ty ?" Zapišťala Sandy prekvapene. "Áno." Potvrdil Tim, dávajúc si pozor, aby neprišiel do kontaktu s kľučkou. Celá z kovu, predstavovala ideálny vodič pre elektrinu či inú formu smrtiacej energie. "To som ja Sandy. Otvor dvere ! Musím s tebou hovoriť." "Nie, neotvorím ! Nevieť kto si." Snažiac sa nedať najavo svoj strach, Tim odpovedal pevným, nechvejným hlasom. Ak to na vulgárne dievča malo zapôsobiť, snaha sa minula účinkom. "Akože nevieš, ty ***** ? To ty si nás zaviedol do toho ***** domu a Rich..." Sandy nečakane zavzlykala. Nával citov ju premohol a namiesto pokračovania v začatej myšlienke spustila nárek. "Otvor mi. Prosím... Musím s tebou hovoriť." Tim preglgol. Prekvapivý zvrat ho zaskočil. Čakal, že Sandy bude naliehať, skúsi vyhrážky i hnev, psychologický nátlak či inú formu ovplyvňovania akými mimozemšťania lámu odhodlanie ľudských bytostí, a preto ho vzlyky Richovej kamarátky zanechali v pomýkove. Isto. Tim nebol hlupák. (Teda aspoň nie úplný.) Dobre vedel, že plač môže byť fingovaný - jedna z metód citového vydierania, no v kútiku duše cítil, že to tak nie je. Šťuknúc zámkom, bezpečnostnú retiazku ponechal v západke. Závan mrazivého vzduchu mu rozstrapatil vlasy. Nie, dvere nevyleteli z pántov a nikto sa nedobýjal dnu. Nakuknúc

úzky priestorom, nazrel na terasu. Žmoliac vreckovku v dlani, Sandy si utierala slzy. Ani rozmazaný makeup nedokázal zakryť stopy po prebdenej noci. Podliate viečka, strhaný výraz, do očí bijúce vyčerpanie. Z energického dievčaťa komandujúceho staršieho priateľa ostal tieň. "Ahoj." Zašepkal Tim pohnutým hlasom. Sandy potiahla nosom. "Môžem dnu ?" Nezvykle vľúdny tón váhavého chlapca definitívne presvedčil. Ani mimozemšťan by nezvládol takéto pretvarovanie. "Áno, no musíme byť ticho, lebo mama spí hore v izbe." Odtiahnuv retiazku, Tim vpustil Richovu priateľku dovnútra. Len čo zhodila zvršky, obrátila sa k malému dobrodincovi. "Kde máte kúpeľku ?" Tim ukázal prstom do predsieni. Nezaťažujúc sa pýtaním si povolenia, Sandy zamierila k dverám, ktoré jej obyvateľ domu ukázal. Tim čoskoro začul šušťanie vody, po ktorom sa dlhší čas nič nedialo. Keď Sandy opustila kúpeľňu, zmena bola pôsobivá. Po kruhoch pod očami a rozmazanom rúži neostala ani pamiatka. Ak by Tim nepoznal aké kúzla s kúskom púdro a očnými tieňmi dokáže mama vyčarovať, Sandynej transformácii by akiste prisúdil nepozemský pôvod. "Dík." Pošeplo staršie dievča s nebývalou skromnosťou. "Môžem si sadnúť ? Som príšerne unavená. Celú noc som nespala." "Áno. Chcete do kresla, alebo na stoličku ?" "To je fuk." Tim zvolil prvú možnosť. Usadiac ju v obývačke, skôr než Sandy spustila, pritlačila viečka. S prstami zovretými do dlaní, Tim videl, že zápasí sama so sebou. Útočnosť predchádzajúceho dňa celkom vymizla a Richova kamarátka na Tima prvý raz pôsobila ako normálne dievča. Keďže dlho nič nevravela, aj napriek povestnej kostrbatosti vo vzťahoch k opačnému pohlaviu Tim jej skúsil pomôcť. "Čo sa stalo, keď som včera... Zdrhol ?" Povzdychnúc si, Sandy pozrela na chlapca usadeného oproti nej. "Ja... Vlastne ani neviem." Zízajúc do prázdna, Sandy skúšala vyloviť spomienky na hororový večer. "Volala som na nich, kričala ako taká *****", no oni tam len stáli, a vôbec sa nehýbali. Až keď si utiekol otočili sa a išli ku mne. Volala som na nich, no nereagovali, akoby boli na fete. Iba na mňa pozerali. Bolo to tak strašné..." Sandy zalapala po dychu. "Myslela som, že je to ďalší z jeho debilných nápadov, no vyzeral tak hrozne, akoby to ani nebol on. Hodila som po ňom kľúče a trafila ho do ksichtu, no ani sa nepohol. A potom..." Sandy sa zachvela. "Prišli oni !" "Kto ?" Tim zatajil dych. "***** fízli. Najprv som počula húkačky a potom tam nabehli. Nejaká ***** ich musela zavolať." Prebodávajúc Tima pohľadom, nevinný chlapec pochopil koho Richova priateľka upodozrieva. "Ale ja som to nebol ! Ja som len zdrhal domov. Musel to byť on ! Atreyu. To on ich tam zavolať." Sandy zavrtela hlavou, aj keď z iného dôvodu ako si Tim myslel. "Ja tomu nerozumiem. Vôbec neutekal. Ostali tam, kým si po nich neprišli. Ani sa nepohli. Totálne vymletí. Mávala som na nich, prosila, aby vypadli, no oni nič." Sandy si utrela zvlhnuté viečka. "Prečo neutiekli ? Ved' stačilo preskočiť ten ***** plot." "Lebo nemohli." Tim skúšal byť citlivý, no vecný zároveň. "Atreyu ich zhypnotizoval, aby mu nemohli zdrhnúť. Fízli tiež pracujú pre nich, a preto ich zavolať. Boli v jeho dome a videli veci, ktoré nemali. Preto na nich poslal fízlov. Oni idú po každom kto odhalí ich tajomstvo. Aj po mne." "Aké tajomstvo ?" Držiac sa za čelo, Sandy mala pocit, že jej hlavu čochvíľa roztrhne. "Nemáš ibuprofén, alebo niečo také ? Hrozne ma bolí hlava. Celú noc som nespala." Tim vbehol do kuchyne, kde mal otec lekárničku. Z batérie liekov úhľadne naskladaných v oddelených priečinkoch Sandy vylovila krabičku s hnedastými tabletkami a bez zapitia, jednu obratom prehltila. "O akom tajomstve si to splietal ? To si myslel tie kraviny o mimozemšťanoch ?" "Nie sú to kraviny ! Sami ste videli, čo s Richom spravili. Keď boli v jeho dome, Atreyu musel ovládnuť ich mozgy, a preto vás nepočuli a nevideli. Fízli tiež makajú pre nich. Oni ich ovládajú." "Kto oni ?" "Sliziaci. Sú to mimozemšťania z ďalekej planéty, kde je veľká zima. Sú pokrytí slizom a ich telá sa môžu roztriecť ako Terminátor. Lebo používajú štíty, nemôžeme vidieť ako naozaj

vyzerajú, no sú všade. Atreyu je jedným z nich a jeho dom je ich základňa. Majú tam aj vesmírnu loď. Videl som ju keď boli štíty na chvíľu vypnuté. Rich s Carsonom sa ich dotkli, a potom išli do toho domu a keď sa vrátili, Atreyu ich už kontroloval." "Ako ich mohol kontrolovať ?" "Prístrojom na kontrolu mysle. Oni také veci majú, aby nás riadili." Sandy zošpúlila narúžované pery a nič nepovedala. Už to, že nevybuchla hnevom a neposlala Tima s rečami o návštevníkoch z vesmíru kade ľahšie bolo samo o sebe úspechom. Včera by za podobné slová schytil sériu najodpornejších vulgarizmov. "Čo sa stalo potom keď prišli fízli ? Zatvorili ich ?" Sandy zavrtela hlavou. "Ja neviem. Keď som videla ako tam stoja a nič nerobia... Zdrhla som. Nie som *****, aby som sa kvôli nim nechala znova zavrieť. Už raz ma do problémov dostali." Nasledujúce myšlienky jej opätovne vtisli slzy do očí. "Volala som mu, no neberie to." "A píska to ?" Sandy sa zatvárla nechápavo. "V mobile. Píska vám to, keď voláte ? Lebo vždy keď signál prechádza štípmi tak to píska." "Nič nepíska. Iba hlási, že stanica je odpojená." Sandy na dôkaz svojich slov vytočila Richovo číslo. Mobilný telefón po chvíli ticha zahlásil, že volaný účastník je pre odpojenie stanice nedostupný a hovor sa automaticky ukončil. "Vidíš ? A tak je to stále..." Tim sa snažil pôsobiť zúčastnene. "Je to vždy tak. Je to normálne." "Normálne ?" Prskla Sandy hystericky. "Čo je na tom normálne ty ***** ?" "Chcel som povedať, že oni to vždy takto robia, keď niekoho unesú. Ak ich zobrali na svoju základňu, určite im vyplí telefóny." "Na akú základňu ?" Len Timov prísny pohľad Sandy zabránil pokračovať v kriku. "Žiadna základňa tam nie je ty ***** ! Už mi s tými sprostosťami lezieš na nervy. Zbalili ho normálni fízli, lebo ten ***** liezol tam kde nemal." "A prečo bol potom taký ? Prečo vás nepočul ?" Sklopiac zrak, Sandy neodvetila. Jedáľňou sa rozhostilo napäté ticho. Tim cítil, že by mal niečo povedať, no obával sa reakcie nevyspytateľnej spoločníčky. Sandy napokon sama prehovorila. "Čo budeme robiť ?" Timovi vyschlo v ústach. Podobnú otázku nečakal. On ako ten čo má rozhodovať predstavovalo situáciu v akej sa jakživ neocitol. Aj s Atreyu to bol vždy on kto velil. Teraz od neho dievča staršie o viac než dekádu chce, aby jej poradil. "No..." Tim zaváhal. "Mali by sme nájsť XCOM." Sandy zvrátila čelo. "Čo je to XCOM ?" "Tí čo bojujú s mimozemšťanmi. Keby sme ich našli..." Tim chcel pokračovať keď si všimol ako spoločníčke sčervenela tvár. "Mohol by si prestať s tými mimozemskými ***** ? Už som ti povedala, že Richa neuniesli mimozemšťania ! Chytili ho ***** fízli a teraz ho určite držia na fízlárni. Obvinia ho z vlúpania. Ten idiot ! Načo tam len šiel ?" "Chcel vedieť či hovorím pravdu." Sandy vrhla na Tima zlostný pohľad. "Ty si to bol ! Ty za to môžeš !" Ako to povedala, zrazu jej svitlo. Oči sa jej rozžiarili a skôr než sa Tim stihol spamätať, schmatla ho za plecía. "Pôjdeme tam a všetko im vysvetlíme." "Kam ?" "Na políciu. Keď im povieš, že to bol tvoj nápad, určite ho pustia." Tim sa Sandy vytrhol. "Šibe vám ? Ja k fízlom nejdem ! Ja som tam neliezol. Hovoril som im, aby tam nešli. Chcel som im to iba ukázať. Nevedel som, že pôjdu dnu. Neverili mi. Mysleli si, že kecám, a preto sa im to stalo. Ja za to nemôžem." Tváriac sa ako kat pred popravou, Sandy si reakciu na chlapcov výstup ponechala pre seba. Nepotrebovala jeho argumenty, aby jej došlo ako absurdný to plán s návštevou polície bol. "A nemôžete zavolať ostatným ? Carsonovi, Mitchovi, alebo Artymu ?" Sandy zažmolila mobil v dlani. "Mám číslo iba na Carsona." "A už ste mu volali ?" "Načo ? Aj tak to nezoberie." "Skúste to." Sandy zavrtela hlavou a bez toho, aby ju Tim musel presviedčať, vyhľadala kontakt na klinického psychológa. Mobil na rozdiel od Richovho začal cvrlikať, no ani po minúte hovor nikto nedvihol. "Vidíš ! Hovorila som ti to." Tim sa zamyslel. "A neviete kde býva ?" "Prečo ?" "Mohli by sme za ním skočiť. Teda ak to nie je ďaleko." "Skočiť ? A načo ?" Tim pokrčil pleciami. "Možno má len vybitý mobil, a preto vám nedvíha." Sandy si povzdychla.

Želala si, aby mal Tim pravdu, no veľmi tomu neverila. Ak by Rich bol doma, určite jej zavolá. Aj jeho by zaujímal čo sa s ňou stalo, potom čo ho zbalili. Nie, za Richovým tichom musí byť niečo iné. Oveľa zlovestnejšie. "Neviem presne kde Carson býva. No ak by mohol hovoriť, dvihol by mi. Poznám ho." "A čo Rich ? Jeho adresu poznáte ?" Tim nevedomky zahral na citlivú strunu. Sandy miesto Richovho príbytku poznala viac než dobre. Nie raz uňho prespala. Akurát predstava cesty do susedného mesta sa jej nezaliečala. "V St. Paul. Ak ho fízli zbalili, aj tak nebude doma. Radšej mi povedz o tom tvojom úchylnom kámošovi. Kto je to ? A nechcem počuť žiadne ***** o mimozemšťanoch. Chodíte do školy ?" Tim prikývol. "Chodili, lebo už nebudeme. Pôjdem na inú školu, aby mi dal pokoj. Boli sme v tej istej triede a sedeli v jednej lavici. Boli sme kámoši a..." Tim nenápadne pozrel na Sandy. "Boli sme v XCOM o ktorej som vám hovoril. Chodili sme na misie, až kým..." "Na aké misie ?" "Povedali ste, že o tom nechcete počuť." "Dobre, tak mi o tom povedz." Tim v stručnosti vysvetlil ako s bývalým priateľom navštívili jaskyňu s mimozemšťanom, ako ich uväznili vo vojenskom laboratóriu, ako zostrelili UFO, a pár ďalších príhod. Podrobnejšia verzia toho čo v noci prezradil rodičom nezabrala ani štvrt'hodinku. Počúvajúc ho, Sandy ani necekla. Ak Tim dúfal, že ju príbeh zaujal, už prvá poznámka ho vrátila do reality. "Si cvok ! To si myslíš, že ti také bludy zožeriem ?" "Nemusíte mi veriť ak nechcete. Sama ste videli čo spravili Richovi." "To urobil tvoj choromyseľný kámoš ! Určite ste im šľahli nejaké drogy..." "Jasné, a potom sme zavolali fízlov, aby nás chytili, však ?" Pohotová poznámka odradila skúsenejšie dievča od zbytočnej hádky. "Žiadna XCOM nie je. Si blázon." "Dobre, tak som ! Ale prečo ste potom za mnou prišli ?" "Lebo chcem vedieť, čo ste s Richom spravili !" Tim neodvetil. Nebolo čo povedať. Všetko čo vedel Sandy prezradil. A ak mu neverí, je to jej problém. Richova kamarátka hodnú chvíľu mlčala. Tim nevedel čo sa jej preháňa hlavou, a trpezlivo čakal kým nezareaguje dúfajúc, že ich neprekvapí mama. Prítomnosť dospelého dievčaťa by neobkecal, ani keby fantáziu vytočil na maximum. "Tak dobre teda." Zahlásila Sandy rezignovane. "Ak chceš, tak ťa k Richovi zoberiem. No býva až v St. Paul a ja nemám auto. Požičala som ho bratovi." "To nevádi. Pôjdeme busom, alebo električkou. Mám univerzálnu kartu. Môžem kúpiť lístok aj pre vás." "Aj tak nebude doma." Ako to Sandy povedala, znova vytočila priateľovo číslo. Správu o nedostupnosti stanice vystriedal hlas odkazovača. "Čaute. Tu Rich ???0. Práve teraz, ale naozaj len teraz s vami nemôžem hovoriť. Ak na mňa máte niečo dôležité, ale ozaj iba dôležité, zavolajte mi neskôr. Ak ste robotom a chcete ma otravovať idiotskou reklamou, choďte otravovať iného. Všetko mám a nič nepotrebujem. Ďakujem za pochopenie a stratu vášho času. Čau." Suchý, kvázi vtipný odkaz zakončilo basgitarové sólo. Sandy zavrtela hlavou. "Kde len môže byť ?" Pripraviť sa na cestu nezabralo veľa času. Keďže mama stále spala, Tim jej zanechal lístok s odkazom, že šiel na prechádzku a mobil si berie so sebou. Nájst' cestu k Richovmu príbytku neďaleko centra St. Paul nepredstavovalo problém. Autobusom k štadiónu Target Field a odtiaľ po Zelenej dráhe električkou až do St. Paul. Od konečnej to podľa slov Richovej priateľky nebolo viac než 10 minút po vlastných. Skôr než vyrazili, Tim skontroloval či je mama v poriadku. Zababušená do zahalvku, spala hlbokým spánkom. O Timovej návšteve netušila. Oproti včerajšku vonku znova pruhlo. Početné mláky po nočnom daždi nahradili krištáľové zrkadlá a doterný vietor dobiedzal. V hrubej vetrovke, Tim nerozumel ako je možné, že jeho novej spoločníčke nie je zima. Jej ľahká bunda by nestačila ani pred mesiacom, nieto teraz keď prichádzajúca zima hnala teploty pod bod mrazu. Aj ho napadla súvislosť s Areyu nenosením ponožiek, no myšlienku radšej zavrhol. Horšie ako výplody jeho mysle bolo, že cestou na zastávku, ani neskôr v autobuse Sandy neprehovorila.

Neustále zadumaná, občas pozrela na mobil, no zdržiac sa komentára, maximálne tak zavrtela hlavou. Absencia hovoreného slova Tima znervózňovala. Nevedel či je to z trucu, alebo je naňho našťavaná. Keď ani na zastávke pred majestátnym štadiónom Target Field kde miestny tím baseballu hráva svoje zápasy sa nemala k slovu, Tim iniciatívne prelomil mlčanie. "Ako ste vedeli kde bývam ?" Zaskočená otázkou, Sandy pozrela na o hlavu nižšieho chlapca. "Rich mi nechal svoj mobil. Bolo tam tvoje číslo. Podľa neho som ťa našla na webe." Tim chápavo prikývol, aj keď ho zamrazilo. Netušil, že z telefónneho čísla je adresu bydliska možné získať tak ľahko. Nabudúce si musí dať väčší pozor komu zverí svoj kontakt. Teda, za predpokladu, že po dnešku ešte nejaké nabudúce bude. Znepokojený neprijemným zistením, na ďalšiu konverzáciu nemal chuť. Úzko koľajová električka dorazila načas. V elegantnej žltomodrej kombinácii, nápis Metro na bočnej strane zavádzal. Podobne ako modrá linka, ani zelená nevedela podzemím. Pozemná dráha s mostom ponad Mississippi mala konečnú priamo v centre sesterského mesta. Ako Tim sľúbil, zakúpil lístok pre oboch a posadiac sa za Sandy, znova obaja zaryto mlčali. Cesta ubiehala pomaly, a keďže dievčaťu ani vo vyhriatom vozni nebolo do reči, Tim mal dosť času na premýšľanie. Ani na sekundu nepochyboval, že Richa v noci nakazili. Ak ho nájdu uňho doma, nesmie dovoliť, aby s ním Sandy ostala osamote. O spôsoboch mimozemskej nákazy mu Atreyu nikdy do detailov nerozprával, a preto nemohol vedieť či na prenesenie zákerného vírusu nestačí aj obyčajné podanie rúk. A aj keď to pri panovačnej povahe Richovej kamarátky nebude jednoduché, skôr než k príbytku šéfurológa dorazia, musí ju varovať. Nech naň nakričí, nech si myslí čo len chce, no chybu zo včerajška nezopakuje. Teda za predpokladu, že o všetkom nevie. Šanca síce nevelká, no stále nemohol vylúčiť scenár, že všetko čo mu Sandy narozprávala bolo dopredu pripravené divadlo s cieľom vylákať ho von. Musí ostať ostražitý, nech sa deje čokoľvek. Dunivá ozvena koľajníc atypického dvojpodlažného mosta pomenovaného na počesť prvého amerického prezidenta oznamovala, že električka prekonáva Mississippi. Impozantný, viac než 2000 míľ dlhý veľtok v oblasti južnej Minnesoty nadobúdal podobu stredne veľkej rieky s korytom iba o málo dlhším ako baseballový štadión pri ktorom nastupovali. Už na druhej strane, čoskoro zastali na zastávke pred univerzitným areálom, odkiaľ Tim pred 2 dňami vyrazil na osudné stretnutie s Richom. Sledujúc spoločníčku na sedadle pred ním, od chvíle čo jej kúpil lístok sa Sandy ani nepohla. Hlavou opretá o vibrujúce okno, Tim v odraze skla zachytil jej tvár. Bezduchý výraz ignorujúci ubiehajúcu krajinu ho vystrašil. Aj napriek kúzlam s makeupom, Sandy vyzerala ako mátoha. Prebdená noc v kombinácii s hodinami trvajúcim stresom sa podpísali pod jej vzhľad a klipkajúce viečka pripomínali, že spánok nie je ďaleko. Tim v duchu zahromžil, že sa jej už uňho doma neopýtal či jej nie je horúco. Zvýšená teplota a bolesť hlavy predstavovali jediné indikátory mimozemskej nákazy, ktoré mu Atreyu kým bol ešte človekom spomenul. Možno by to mohol skúsiť práve teraz. "Keď budeme v St. Paul, ako ďaleko je to od zastávky ? Hovorili ste, že pár minút. Ak by ste mi povedali kde to je, môžem pozrieť či tam nejde bus." Malátne zažmurkajúc na Tima, Sandy vyzerala ešte horšie ako v odraze. Kruhy pod očami prerážali spod pleťovej masky, mrazom popukané pery križovali stopy po zaschnutej krvi a belavá pokožka pôsobila mŕtvolným dojmom. Ak by Tim nevedel svoje, už by tasil cesnak a drevený kôl k tomu. "Býva na Forest street." Odvetila Sandy zachrípnuto. "Je to 10 minút pešo. Žiadne autobusy tam nechodia. Čo máš stále s tými autobusmi ?" Skúmajúc dievča pohľadom, Tim sa odhodlal. "Nie je vám zle ?" "Prečo ?" "Ja... Len sa tak pýtam. Vyzeráte unavene." "Ved' aj som ! Kvôli tebe som celú noc nespala." "A..." Tim zaváhal. "A nie je vám horúco ? Nebolí vás hlava ?" "Si moc zvedavý ! Staraj sa o seba !" Obrátiac sa

dopredu s 'nežnosťou' typickou jej povahe, Sandy zanechala Tima v pomykove. Ak jej naozaj niečo je, nezistí to. Netrvalo dlho a električka zelenej linky zastala na konečnej. Strieškou prikrýtu zastávku mestskí plánovači situovali oproti St. Paul Union Depot. Neoklasicistická budova so stĺporadím na priečelí podľa cestovných príručiek patrila k najkrajším v meste. Kombinovanú stanicu medzimestských rýchlikov, mestských autobusov a električiek mal Tim možnosť navštíviť len raz. To vtedy, keď otec na počesť jeho (viac menej) úspešného ukončenia prvého ročníka dostal nápad na vlakový trip do New Yorku. Dnes mali namierené omnoho bližšie a obídúc stanicu z východnej strany, mostom ponad vlakovú trať zamierili k rezidenčnej zóne. Orientujúc sa ako doma, Sandy nepotrebovala študovať navigačné tabule s názvami ulíc. Zväčša ľudoprázdné chodníky lemovali rôznorodé stavby, od nízko podlažných, garáž pripomínajúcich domčekov, až po extravagantné definície gýču skráslené podľa vkusu (či skôr nevkusy) majiteľa kadečím, od francúzskych okien, románskych vikierov a zimných záhrad až po lacné napodobeniny palácových vežičiek. Takmer všetky z dreva, sem tam zbadal murované stavby s nízkymi plôtkami plniami viac dekoratívnu ako bezpečnostnú funkciu. Z avizovanej 10 minút trvajúcej cesty sa napokon vyklúla 25 minútová vychádzka na konci ktorej ich čakala Forest street. Ten kto ulici pridelil názov musel mať autentický zmysel pre (čierny) humor. Lesná ulica nielenže za posledné desaťročia k lesu ani nepričuchla, no aj inak husté stromoradia susedných ulíc na Forest street akosi preriedli, uvoľniac miesto parkoviskám, obchodnému centru i golfovému klubu. Skrátka, moderný les ako sa patrí. Richov dom ležal v južnej, 'listnatejšej' časti Forest street - na skok od medzištátnej, osemprúdovej diaľnice. Dvojpodlažná stavba natretá nepekným odtieňom hnedej neobopínal plot ani múrik. Bez zbytočných doplnkov s rozbahneným 'trávníkom', dom pôsobil tuctovo. Vyjazdené ryhy dávali tušiť, kam Rich obvykle parkuje svojho Buicka. Neprekvapujúco, auto teraz chýbalo. Polámané kreslo na priedomí, zatiahnuté žalúzie i neodhrabané lístie z mohutného javora týčiaceho sa nad domom dotvárali neutešený vzhľad záhrady. "To je jeho dom ?" Pošepol Tim zvedavo. Sandy bez slova prikývla. Vystúpiac na drobnú terasu chcela zaklopať, keď ju Tim zastavil. "Nerobte to. Najprv si to obzrime." "Čo tu chceš obzerať ?" Nelámuc si hlavu vysvetľovaním, Tim po špičkách pricupital k najbližšiemu oknu. Držiak na kvety s prázdnyimi črepníkmi pokrývala hrdza. Popukané rámy drevených okien pýtali nový náter a lepšie na tom nebolo ani zaprášené, roky neumývané sklo. Poklesnúc do kolien, Tim kúskom vetrovky zotrel nahromadenú špinu v mieste, kde nedoliehajúce žalúzie poodhaľovalo časť interiéru. Flaša nedojedeného lekváru nedbalo položená na vnútornom parapete zakrývala širší výhľad, no aj z toho mála čo zachytil sa dovtípiť, že pôjde o kuchyňu. Presnejšie, značne zanedbanú kuchyňu. Niežeby ho to potom čo videl v predsieni UFO klubu prekvapovalo, no predsa len taký neporiadok by mama u nich doma rozhodne nestrpela. Pristúpiac bližšie, Sandy nazrela dnu. "Vidíš tam niečo ?" "Je to kuchyňa." Oznamil Tim objavne. "Vážne ? To som fakt nevedela. Môžem mu už konečne zazvoniť ?" Tim zavrtel hlavou. "Ešte to pozriem zozadu." "Tak pozri." Odseklo dievča nevrlo a zamieriac k dverám, zatlačila tlačítko zvonca. Ozvena bubnového sóla prenikla stenami z dreva a preglejky. Ak by Tim nepoznal hudobné preferencie šéfa ufológov, pomyslel by si, že si z nich strieľa. Rámus čo prebudí mŕtveho by žiaden príčetný jedinec nemohol vybrať za zvonec vchodových dverí. Echo bicieho nástroja skončilo, no dvere nikto neotváral. "Hovorila som ti." Zavrčala Sandy vyčítavo. "Nie je doma. Nemá tu ani auto. Stále ho majú." "Kto ?" "No predsa fízli ty tupec. Určite ho zatkli a držia na stanici. Kvôli tebe !" "A keby ste mu skúsili zavolať ? Možno nás len nepočul." Timova mimoriadne hlúpa poznámka sa na chlapcovo

šťastie zaobišla bez úrazu. Únava vystavila Sandy priveľkú daň, aby túžila po handrkovaní. Vytasiac prístroj s dotykovým displayom, vyzvávajúci tón začuli obaja. Dospelé dievča a čoskoro teenager na seba prekvapene pozreli. Žiaden oznam o nedostupnosti linky. Mobil ďalej zvonil, no nik ho nedvíhal. "Do **** !" Zahrešila Sandy a chcela spojenie prerušiť, keď telefón samovoľne prešiel do režimu volania. "Haló ?" Dutý, neprirodzene hrubý hlas nepripomínal nič známe. "Rich ?!?" Zvolala Sandy neveriacky. "To si ty San ? Prepáč. Nepozeral som kto volá." "Kde do pekla si ? Volám ti už od rána a teba nikde." Namiesto očakávaného vysvetlenia telefónom zavibrovalo nepríjemné chrčanie sprevádzané silným kašľom. "Sorry. Hrozne ma bolí hlava a tak som ostal doma. Mali sme sa stretnúť ? Som ako po opici. Mám total okno. Na nič si nepamätám." "Nie ! Nemali sme sa stretnúť. Som tu ! Pred твоjím barakom. Teraz som ti zvonila." Rich znova zakašľal. "Prepáč, spal som. Počkaj, hneď ti otvorím." Telefón zmĺkol a jedno z okien naplnilo svetlo. "Nesmiete tam ísť." Zahabkal Tim, skôr než Rich otvoril. Sandy na chlapca ani nepozrela. Dvere s námahou zaškrípali a v úzkom otvore sa zjavila silueta vytiahnutého ufológa. Richard Campbell vyzeral strašne. Ak by Tim nevedel s kým má dočinenia, myslel by si, že si pomýlili vchod. Strhaná tvár nesúca stopy dlhotrvajúcej únavy, skalený pohľad podliatych očí, viacdňové strnisko špatiace poblednuté líca, dlhé kadere rozčuchané do všetkých strán. Zhrbený pod tiažou ovísajúcich pliec, Rich sa len s vypätím všetkých síl držal na nohách. Pripomínal človeka čo za posledné dni neokúsil spánok. Tim však vedel svoje. Nastupujúca choroba zle maskovaná za fyzické vyčerpanie začínala preberať kontrolu na jeho telom. Nepoznajúc priebeh ani rýchlosť šírenia nepozemskej nákazy, nedokázal odhadnúť či baktérie zasiahli mozgové centrum, no logika navrávala, že ovládnutie mysle bude prioritou. Ignorujúc predošlé varovania, Sandy pristúpila k priateľovi. "Čo sa ti stalo ? Vyzeráš hrozne." "Ja ?" Začudoval sa Rich, pretrúc si rozospané oči. "Trochu som spal. Koľko je vlastne hodín ? Ani som nepozeral na hodinky." "Bude jedna." "Čože ?" Rich vrazil čelom do zárubne. "O jedenástej som mal hodinu. Tuším som to nestihol." "Fajn. Pustíš ma teraz dnu, alebo tu budeme stáť ? Musím s tebou hovoriť." "Och, prepáč. Jasné, poď dnu." Prekročiac prah, len čo Sandy vstúpila do predsieni, Rich chcel za ňou zatvoriť. "Čo robíš ?" Sandy mávla na Tima. "Aj on s tebou potrebuje hovoriť." Šéfufológ sa zatváril prekvapene, no nenamietal. Už vnútri, Rich ich usadil do širokého kresla v tom čo honosne označil za obývačku. Tmavá miestnosť bez okien s veľkým televízorom na stene a točivým schodiskom smerujúcim na poschodie neniesla stopy mimozemského zásahu. Prázdne plechovky piva, krabica od hamburgeru, tanier s nedojedeným sendvičom i tácka plná škrupiniek po arašidoch dokazovali, že Rich len nedávno strávil v izbe dlhší čas. "Nechcete niečo ? Káva, čaj ? Tuším mám aj Colu." "Nie, ďakujem." Zapištal Tim keď pochopil, že ponuka kolového nápoja je adresovaná jemu. "Sprav mi jedno veľké presso. Nespala som celú noc." Rich prikývol a bez ďalších pripomienok zamieril do kuchyne, privrúc za sebou dvere. "Blbec." Zahromžila Sandy, našťvaná, že sa Rich o príčiny jej nespavosti nezaujíma. "Nesmiete piť tú kávu !" Zašepkal Tim. "Bude nakazená. Ak ju vypijete, aj vy sa nakazíte." Sandy uťahane pozrela na mladšieho spoločníka. "Daj už s tým pokoj, dobre ? Vidíš, že mu nič nie je." "Bolí ho hlava. Sám to predsa povedal. Takto začína každá nákaza. Musíme hneď vypadnúť." Zatvoriac oči, Sandy Tima nepočúvala. Aj za normálnych okolností by jej reči o nákaze prišli otravné, nieto teraz keď jej spánok sadal na viečka. V kuchyni začal bublať kávomat. Škrípanie mlynčeka drviaceho kávové zrná rezonovalo celým domom. Vidiac, že nástoživé žiadosti o útek Sandy ignoruje, Tim sa začal ohliadať po zbrani, ktorú by v prípade núdze vedel použiť. Vchodové dvere ostali odomknuté a mohol nimi kedykoľvek ubziknúť, no útek

by zároveň znamenal vydať trucovité dievča do pazúrov príšer z vesmíru. A to nedovolí. Okrem odpadkov na stole ostal už len popolník. Asymetrický, z masívneho skla smaragdového odtieňu pripomínal roztvorenú dlaň. Nemajúc čas, Tim uchopil ťažkú nádobu na uschovávanie cigaretových ohorkov a skôr než Rich vstúpil do izby, zasunul ju za chrbát. Kávomat čoskoro dovrčal a dvere na kuchyni zavřzjali. Rich priniesol tácku s dvoma šálkami dymiacej kávy a plechovkou chladenej Fanty. Návrat priateľa prebral Sandy z prichádzajúcich mdlôb. Silne aromatizovaná tekutina naplnila izbu podmanivou vôňou. Položiac tácku vedľa krabice od hamburgeru, Rich ponúkol najmladšieho z trojice plechovkou džúsu. "Keby si náhodou chcel." "Nie, ďakujem." Zakoktal Tim, odtiahnuv sa od stola. Rich podal priateľke šálku nedávno vriacej kávy. Sandy z nej neodchlipla a položiac tanierik na stôl, vyčítavo vzhliadla na priateľa. "Celú noc som kvôli tebe nespala. Myslela som, že vás zatkli a sedíte v base. Volala som ti aspoň 100 krát. Čo sa ti v noci stalo ? Oni vás pustili ? Musíš mi o všetkom povedať." Rich spomalene zažmurkal, akoby kamarátkine slová vôbec nevnímal. Skalený, duchom neprítomný pohľad mrazil. Iba Tim vedel čo znamená a čo bude nasledovať. "Rich ?" Zavrčala Sandy nespokojne, keď kamarát dlho neodpovedal. Zavrtiac hlavou, Rich doširoka otvoril viečka. "Čo je ? Hovorila si niečo ?" "Jasné, že hovorila ! Si hluchý ?" "Prepáč. Som trochu nesvoj. Od rána ma bolí hlava a začalo ma škrabať v hrdle. Asi na mňa niečo lezie." Sandy ovisli kútiky. "Čo sa stalo keď som odišla ? Zobrali vás na stanicu ?" "Na akú stanicu ?" "Predsa k fízlom. Prišli si po vás. Kričala som, aby ste vypadli, no vy ste tam stáli ako hluchí. Ty si na to ***** nepamätáš ?" Rich si chytil tvár do dlaní, tápajúc v spomienkach na rušné okamihy uplynulej noci. "Sorry, mám úplné okno. Spomínam, že sme boli na stanici a potom nás pustili, no neviem prečo. Nepamätám si na nič. Viem len, že mi zobrali odtlačky a spomínali vstup na cudzí pozemok, no nedokážem sa rozpamätať na to čo sa stalo predtým. Ty si bola s nami ?" "To si robíš *** ?" Vybuchla Sandy. "Jasné, že som bola s vami. Ja aj on." Sandy mávla na mladšieho spoločníka. "Bol tam aj Carson, Rich a Arty. Vliezli ste do toho ***** domu a potom prišli fízli. Nehovor mi ***** , že si na to nepamätáš." Rich sa silene uškrnul. "Hovorím ti, že mám okno. Asi som sa ožral keď ma pustili. Fakt neviem." "A čo ten malý ? To on vás tam zatiahol. Ani na to si nepamätáš ?" Rich zaškúlil na chlapca a skôr než odvetil, poškrabal sa na zátylku. "Ako sa voláš ?" "***** !!!" Zahrešila Sandy, vyskočiac do pozoru. Prudký náraz do stola prevrhol šálku s kávou a horúca tekutina začala kvapkať na dlážku. "To ste si dohovorili ? Je to ďalší z tvojich ***** nápadov ? Ak si myslíš, že je to vtipné, tak si ***** na omyle. Ak s tým okamžite neprestaneš, idem preč !" "San, upokoj sa." Riekol Rich zmierlivo, nadvihnúc prevrhnutú šálku. "Ja si nerobím srandu. Naozaj si na to nepamätám." "A to nevieš ani jeho meno ?" Rich opätovne pozrel na Tima. Prehnane skúmavý pohľad vystrašeného chlapca zarazil. "Tim. Tak sa voláš. Však ?" "Áno, pane." Prikývol oslovený. "Predvčerom som bol u vás v klube a rozprával som vám o mojom kámošovi, ktorý je mimozemšťan. Povedali ste, že mi pomôžete a že pôjdete do jeho domu. Nie je to obyčajný dom, ale mimozemská základňa, ktorú ste chceli preskúmať." "To som naozaj povedal ?" "Dobre !" Zafučala Sandy od zlosti. "Mám toho plné zuby. Idem preč !" Schmatnúc bundu, zamierila k dverám. "Počkaj !" Rich ju chcel zadržať, keď sa udialo čosi zvláštne. Zvierajúc jej dlaň, zrazu sa narovnal ako po zásahu elektrickým prúdom. S chvejúcimi perami, zrenice sa mu rozšírili a vytiahnutý ufológ celkom stuhol. "Rich, čo blbneš ?" Sykla Sandy, márne skúšajúc vymaniť sa z pevného zovretia. Tim vyskočil na nohy, že dievčaťu pomôže. Zdrapnúc Richa za rameno, chcel ho odtiahnuť, keď naň ufológ uprel zrak. Meravý pohľad na nerozoznanie od toho zo včerajška mal byť predzvesťou najhoršieho. Zaspätkujúc,

Tim sa ocitol na dlážke. "***** pust' ma !" Prenikavý výkrik rozzúreného dievčaťa ako výboj život zachraňujúceho defibrilátora prebral Richa k životu. "Sandy ?" Zvolal Rich prekvapene, akoby kamarátku dnes videl prvýkrát. "Čo to ***** s tebou je ?" Trúc si zápästie, Sandy vyrazila vchodové dvere. "San, nechod' preč. Prosím !" "Neskoro. Nikto si zo mňa blázna robiť nebude." Vystúpia na verandu, Sandy na seba hodila bundu, skríknuc na Tima. "Tim, kde do pekla toľko trčíš ? Pod' sem !" Tim nezaváhal a prešmyknúc sa okolo ufológa, konečne bol na čerstvom vzduchu. Zdrapiac chlapca za plece, Sandy vyrazila preč. "Nechodte !" Skríkol Rich v poslednom pokuse zabrániť im v odchode. "Potrebujem s vami hovoriť o tom čo sa včera stalo." "Zrazu ? A čo tak náhle ?" "Až teraz som si na všetko spomenul. Mal som úplné okno, no už sa mi to vybavilo. Prisahám ! Viem čo sa v noci stalo, aj keď to znie neuveriteľne. Prosím, ostaňte. Tim, musím s tebou hovoriť. Len ty mi môžeš pomôcť." Tim zastavil. Richov obrat ho natoľko zaskočil, že nedokázal reagovať. Jeho slová zneli úprimne, no iba na ich základe život riskovať nemienil. "Ja..." Zakoktal Tim. "Už musím ísť domov. Mama spí a keď zistí, že nie som doma, zabije ma." "Tim prosím." Zopakoval Rich naliehavejšie. "Včera som tam bol a videl hrozné veci. Musím vám o nich povedať, no nie tu. Poďte dnu. Hodíme o tom reč." Tim pozrel na Sandy, ktorá ako jediná mohla rozhodnúť. Ak tam pôjde, v štiche ju nenechá. "Tak dobre teda." Odsekla Sandy bez predstieraného nadšenia. Ale máš päť minút. Ak zo seba znova začneš robiť debila, idem preč." Vrátiac sa do domu, Rich ich pozval do susednej pracovne. O niečo menšia, na rozdiel od obývačky mala veľké, dvojkrídlové okno. Pracovný stôl zdobí vežový počítač s obrovitým monitorom. Priestranné plachty papiera špendlíkmi prichytené na stenách zobrazovali zložité rezy a nákresy rôznorodých stavieb - od rodinných domov až po viacpodlažné business centrá. Dnes už trochu starožitne pôsobiaca rysovacia doska s pravítkom a lampou nemohla nikoho nechať na pochybách v akej brandži Rich pôsobí. Hrubočizné knihy s nič nehovoriacimi názvami ako Statika stavieb, Stavebné konštrukcie 2, Železobetónové nosné prvky či Deformačné vlastnosti nosníkov zdobiace zaprataný stôl i všadeprítomné krúžky po hrnčekoch od kávy dávali tušiť, že Rich v pracovni trávi viac času akoby Tim od niekoho tak zaneprázdneného ako šéf ufoklubu očakával. Ponúknuc Sandy kreslo a Timovi menšiu stoličku bez operadla, s ospravedlnením, že si musí odskočiť ich zanechal osamote. Pribuchnúc dvere, Tim dostal poslednú príležitosť spoločníčku varovať. "Videli ste jeho oči ? Vyzerali tak isto ako včera v záhrade." "No a ? A čo má byť ?" "Oni ho ovládajú. Kontrolujú mu mozog. Vtedy keď sa tak zastavil a ostal stáť, museli ho prepnúť, a preto si teraz na všetko pamätá. Počuli ste ako hovoril, že ho bolí hlava ? Je to preto, lebo mimozemské baktérie ho už menia na Sliziaka. Nesmiete nič jesť ani piť. Všetko čo nám dá bude nakazené." "Tvoja hlava je nakazená." Odsekla Sandy tvrdo. "Ožral sa, a preto si nič nepamätá. Keby si ho poznal, vedel by si o čom hovorím. Aj keď vlastne, načo ti to vysvetľujem ? Si rovnaký cvok ako on. Ak zistím, že ste to na mňa hrali, zabijem ťa." "Ja som nič nehral ! Ved' sama uvidíte čoho sú schopní." Zdanlivo hrozivá výčitka sa minula účinkom. Aj keď Sandy mohla mladšieho chlapca poslať kade ľahšie, pochopila, že to nemá význam. Nech by povedala čokoľvek, tvrdohlavý fantasta si bude trvať na svojom. Prešla minúta, po nej ďalšia a ešte jedna, no Richa stále nikde. Pozrúc na hodinky, Sandy to prestávalo baviť. "***** Rich, vylezieš už odtiaľ ? Tvojich päť minút prešlo." Aj napriek zvýšenej intonácii, odpoveď nedorazila. "Kde do pekla trčí ?" Zalomcujúc kľučkou, zámok zakvačený do zárubne ostal bez hnutia. "On nás tu zamkol !" Krátka veta prinútila Tima vystreliť do pozoru. "Sme zatvorení ?" Richova kamarátka sa zaprela do drevenej prepážky. Kovová vložka jednoduchého zámku zastonala, no dverami to ani nepohlo. "Do riti aj s tým !" Zahrešila Sandy, tentoraz už

naozaj strácajúc sebakontrolu. "Okamžite nás pusť ty kretén ! Toto už prestáva byť vtipné." Vraziac laktom do dverí, ani otvorený prejav hnevu neprinútil Richa k odpovedi. "On nás nepustí. Hovoril som vám to !" "Drž hubu !" Odsekla mu Sandy späť. "Rich, ***** otvor tie dvere, inak zavolám fízlov !" "Fízlov nie !" Zastonal Tim, no Sandy ho nepočúvala. Búchanie, kopanie i ďalšie pokusy upozorniť priateľa, že hrozby myslí vážne vyšli navnivoč. Nech už boli dôvody akékoľvek, Rich nielenže neotvoril, no ani sa neunúval s odpoveďou. "Do riti !!!" Bledosť v Sandynej tvári vystriedal amok. Tim nepochyboval, že ak by Rich stál v izbe, jednu mu vrazí. (Možno aj dve.) No nech už Sandy zúrila ako chcela, stále ostávali zamknutí. "Hovorím vám, že nás nepustí. Oni si po nás idú." Obrátiac sa k malému provokatérovi, nevhodne zvolená poznámka zmenila Tima v hromozvod. Hromozvod do ktorého práve udel blesk. Strčiac doň celou silou, nepripravený chlapec nemal šancu. Vraziac rukou do steny, v krkolomnom páde prevrhol stoličku i Richovo kreslo. Nebyť toho, že nohy rysovacej dosky ostali zakliesnené medzi dvojicou stien, pristane mu na hlave i tá. Hrozivý lomos prebral Sandy z chvíľkového amoku. "Bože, prepáč mi to." Podajúc mu dľaň, pomohla mu na nohy. "Neudrel si sa ?" "Nie." Odvrkol Tim, hoci to nebola pravda. "Naozaj som nechcela. No ten hajzel ma *****. Muselo mu *****. Zavrieť nás tu. Také niečo nikdy predtým nespravil." "Ja viem." Riekol Tim chápavo. "Viem, že mi neveríte, ale on už nie je človekom. Premenili ho, alebo sa teraz mení. Je to také isté ako s Atreyu. Aj jemu to spravili. Najprv bol normálny, no keď ho nakazili, začal byť iný. Chcel ma.... Vlastne chce ma premeniť a to isté spraví aj vám, ak tu ostanete." Na rozdiel od predošlých výstupov, Sandy tentoraz nezareagovala. Neznamenal to, že mu verí, no potrebovala ho. Nech je aký chce. "Idem zavolať." Oznamovala stručne. "Komu ?" Vytiahnuť mobil, Sandy otázku ignorovala. Tim nedoviedol na display, no podľa trojnásobného úderu do klávesnice, z toho dvakrát na to isté miesto, číslo volaného nebolo ťažké uhádnuť. "Dovolali ste sa na tiesňovú linku 911. Bohužiaľ, momentálne sú všetci naši operátori obsadení prebiehajúcimi hovormi. Ostaňte na linke. Váš hovor je piaty v poradí." Suchý, úradne znejúci odkaz vystriedala jemná melódia. "Do riti aj s tým !" Zahrešila Sandy, skúsiac to znova. Tentoraz ju odmietol rovno operátor s odkazom na nedostupnosť siete. "Zavolám otcovi." Sandy procedúru zopakovala, no stav pripojenosti siete ostával na nule. "To snáď nie je možné !" Úderom do nevinných dverí si dievča vybíjalo frustráciu. Tim dostal lepší nápad. Klesnúc do podrepu, kľúčovou dierkou nakukol na druhú stranu. Aj napriek zablokovanej západke, kľúče v zámku chýbali. Zaostriac úzkym otvorom, v šere matnej obývačky uvidel vytiahnutú postavu ufológa. "Rich." Zašepkal priškrteným hlasom. "Je tam." "Čože ?" Vyhĺkla Sandy, odsunúc Tima nabok. Mladší spoločník mal pravdu. Otočený chrbtom, Rich stál vzpriamený v strede izby. "Rich ?" Sandy skríkla. Zbytočne. Priateľom to ani nepohlo. "Čo mu je ?" Tim preglgol. Prvýkrát od chvíle čo vstúpili do jeho domu zo Sandynej tváre vyčítal strach. "Rich, ty *****, prestaň blbnúť. Už som volala fízlov. O chvíľu sú tu." Ani účelové klamstvo nezabralo. Krik, hnev, vyhrážky, nič neprinútilo Richa k reakcii. Či už za to mohla hypnóza, alebo zariadenie na kontrolu mysle, Rich bol vyradený. Akurát to Sandy stále nedochádzalo. "Čo sa mu stalo ?" Zastonala, ani sa nepokúšajúc zakryvať svoj strach. "Je pod ich kontrolou. Nepočuje vás. Musíme zdrhnúť kým si po nás prídu." "A ako ?" Kritická situácia prinútila Tima k akcii. Vysvetľovať Sandy v akom sú ohrození znamenalo plytvať drahocenným časom. Všetko ostalo len na ňom. Zablockovanými dverami neprejdú a tak ostávalo okno. Vyskočiac na kreslo, skôr než Tim vkročil na stôl, presvedčil sa, že ho udrží. Potiahnuc kľúčkou, ani sa nepohla. Skúsil to do opačnej strany, no bez úspechu. "Je to zaseknuté !" Sklonená nad kľúčovou dierkou, Sandy Timovi nevenovala

pozornosť. Zaujatá tým čo vidí, ani nemykla hlavou. Dostať ich odtiaľto musí zvládnuť sám. Pritisnúc okenné krídla, zámok zaškrípala kým sa znova nezasekol. Zatiaľ čo tlačiac mocnejšie, kľučka klesla o pár stupňov doprava. Ešte dva tri pokusy a západka povolí. Balansujúc na vratkom stole, Tim chcel 'spoluväzenkyňu' požiadať či ho nepridrží, keď tá znenazdajky odskočila od dverí. "Čo je ?" Sandy naň pozrela. Planúce oči neveštili nič dobré. Skôr než Tim otázku stihol zopakovať, drevená prepážka zastonala a celá stena zadunela tupou ozvenou. Uskočiac dozadu, Tim šliapol na okraj stola a nebyť blízkej steny, zletí na zem. Opätovný uder dvere takmer vylomil. Na zbytočné diskusie neostal čas. Využívajúc pôsobenie gravitačného poľa, Tim sa oboma rukami zakvačil o kľučku a podskočiac, preniesol váhu nedospelého tela na nedlhý kúsok kovu. "Prásk." Lomoz štiepiaceho sa dreva doprevádzal jeho výkrik. Nie, Tima nezasiahol laserový paprsok obranného systému, ani sa nedotkol neviditeľného štítu obalujúceho Richov príbytok. Pracovný stôl s nerovnomerne rozloženou záťažou dopad 12 ročného chlapca nezvládol a spolu s počítačom i vedľa stojacou doskou na kreslenie sa zrútil na dlážku. V páde strhnúc jednu z políc, Tima zasypala hromada veľkých, a najmä neskutočne ťažkých kníh. Spúšť, ktorú jediným výskokom zanechal bola strašná. Nielen pováľané knihy a počítač z ktorého padajúca polica odrazila plastový rám, no najmä obrovitý super drahý monitor používaný na zobrazenie architektonických schém bol zrelý na odpis. Dopadnúc na display, Tim nepostrehol spôsobené škody, no kúsky priesvitného plastu roztrúsené po okolí dávali tušiť, že zobrazovacia jednotka bude najskôr v ťahu. Aj napriek katastrofe, cesta von bola voľná. Drevený rám okna to nevydržal a kľučka, zámok i kusisko vertikálnej priečky vypadli von. Prudký víchor rozraziaci poničené okno dvíhal popadané hárky zo zeme. "Si OK ?" Skríkla Sandy ? "Áno." Napodiv, aj napriek nebezpečne vyzerajúcemu pádu to odniesol len narazený lakeť. Ďalší úder prinútil Tima zabudnúť na bolesť. Vyskočiac na nohy, teraz keď pracovný stôl pohltila skaza, k parapetu nemal šancu dosiahnuť. Našťastie tu bola Sandy. Využívajúc gymnastických zručností, za pomoci stoličky a vhodne umiestnenej klimatizácie sa jej podarilo vyštverať sa na parapet. Podajúc Timovi dľaň, dvere po štvrtýkrát zaduneli. Tentoraz sprevádzané šuchotom kľúča zapadajúceho do zámku. "Rýchlo !" Šteklo dievča. Posilnený strachom, so Sandynou pomocou sa mu podarilo vyštverať sa na okennú dosku keď sa dvere na náprotivnej strane rozleteli dokorán. Tim nemal čas sa ohliadnuť a prepadnúc na druhú stranu, skončil v kaluži blata. "Rich, pusť ma !" Skríkla Sandy. Ležiac pod oknom, Tim nevidel čo sa deje, no podľa polohy jej tela usúdil, že Rich kamarátku drží za nohu. Preberúc sa zo šoku, Tim potiahol Sandy za plecía. Uvoľniac si druhú nohu, pohotové dievča opätkom zasiahlo ufológa do tváre. Neľudsky zasyčiac, Rich sa potkol o spadnutý stôl. Sandyn členok ostal voľný. Vyskočiac von, staršie dievča schmatlo menšieho spoločníka za ruku. Už na opačnej strane Forest Street, Tim pozrel k Richovmu príbytku. Vzpriamený, s rukami pevne pripaženými k telu, majiteľ domu nehybne postával v okne. Zrak upretý k dvojici utečencov - na veľké šťastie sa nepustil za nimi. Pri vytiahnutej, atleticky stavanej postave by neobratného chlapca dobehol ešte na chodníku. Fučiac ako pokazená lokomotíva, nebyť Sandynej pomoci, Tim by odpadol dávno predtým ako dobehl do zaľudnenejších častí mesta. Preštrikujúc spleťou úzkych ulíc, dorazili k cestnému nadjazdu na Kellog Boulevard, ktorým prechádzali cestou sem. Do centra St. Paul neostala ani míľa. Spomaliac, Tim konečne dostal príležitosť naberať dych. "Kam ideme ?" Nakrátko si vymeniac pohľady, Sandy neodvetila. Vnímavému chlapcovi to stačilo. Aj napriek dlhému behu, Sandy sa stále nespamätala zo šoku. Tim bol dosť rozumný, aby ju nezaťažoval otázkami čo kľúčovou dierkou videla, no z jej správania usúdil, že to muselo byť niečo ozaj desivé. Snáď mu o tom porozpráva. Smerujúc k

hlavnej stanici, nemal dôvod nič meniť. Keď chce Sandy domov, odprevadí ju, ak ho o to požiada. Prichádzajúc k zastávke Zelenej linky, Tim myslel, že zabočia rovno k nástupištiu, no Richova priateľka ho strhla opačným smerom. "Podme si sadnúť. Potrebujem sa napiť." "Ale ja nemám prachy." "Nevadí. Niečo ti kúpim." Zamieriac k najbližšej kaviarni, nevelká miestnosť s minimálnym osvetlením prišla akurát vhod. Usadiac sa čo najďalej od ostatných hostí, Sandy Timovi objednala Colu, sama si hrknúc dvojitú Whisky. Len čo čašník odišiel, Richovej (ex)priateľke vhrkli slzy do očí. "Čo sa to s ním stalo ? Ako nás mohol zamknúť ? On..." Zavzlykala. "Bol iný. Jeho oči..." Tim preglgol. "Čo bolo s jeho očami ?" "Mal ich iné. Akoby mu svietili. Vôbec sa nehýbal, iba na mňa hľadel. Bolo to tak strašné. Akoby to ani nebol on." Tim sklopil zrak. Mohol by znova začať s vysvetľovaním, no vedel, že je to zbytočné. "To už nie je Rich. Premenili ho a teraz robí to čo chcú." "Ale to predsa nie je možné ! To nemôže byť pravda." Na rozdiel od predošlých výstupov, mierna reakcia dievčaťa Tima povzbudila. "Ja som tomu tiež najprv nechcel veriť. Myslel som si, že mi šibe, že ma zavrú do blázinca. No oni tu naozaj sú a idú po nás. Richa už dostali a teraz chcú dostať nás. Viem, že mi neveríte, no je to tak. Ak si nedáme pozor, skončíme rovnako." Vreckovkou si utrie líca, Sandy odovzdane pohliadla na Tima. "Čo budeme robiť ?" "Mali by sme nájsť XCOM. Ale..." Tim si povzdychol. "Neviem kde sú. Atreyu mi o nich nikdy veľa nepovedal. Hovoril, že vraj nie som senior člen a XCOM je tak tajná, že mi o nich nesmie nič povedať. A preto neviem ako by sme ich mohli nájsť. Keď som našiel Richov klub, myslel som, že k ním patrí. Aj preto som mu napísal. Bola to však chyba. Nevedel som, že ho Atreyu premení." Chvejúc sa hrôzou, Sandy vtisla nechty do dlaní. "Tie oči. Žiarili v tme. Mal ich celé červené..." Tim prikývol. "Ja viem. Oni to tak robia. Sú to lasery." "Lasery ? Prečo by im do očí dávali lasery ? Čo je to za nezmysel ?" Tim si odkašľal. Otázka ho zaskočila. Informáciu o laseroch v očiach nakazených si prirodzene vymyslel, nečakajúc oponentúru. Keď mu Sandy spomienkou na Richov zrak nahrála na smeč, prečo by ho nevyužil ? A teraz musel vlastnú hlúposť obhájiť. "No... Myslím, že to boli lasery. Aj Atreyu také má a tak som myslel, že sú to laserové lúče." Sandy prevrátila zrak. "Blbosti. Žiadne lúče to nie sú. Musíme to niekomu povedať. Sami to nezvládneme. Nezavoláme fízlov ?" "Ich nie !" Obzrúc sa či ich nikto nesleduje, Tim stíšil hlas. "Už som vám predsa povedal, že pracujú pre nich. Ak ich zavoláte, dostanú nás." Sandy sa zachmúrila. "To je čo za blbosť ? Ak by pre nich robili, už nás dávno majú. Chytili by nás ako Richa. To čo hovoríš je totálny blud. Ak by ovládali policajtov a vládu, nemuseli by nikoho unášať. Prišli by si po nás a hotovo. Načo by im boli hentie základne, ak by po nás mohli poslať FBI ?" Tim preglgol. Nečakal, že by niekedy musel čeliť podobným otázkam. "No... Asi ešte nie sú premenení všetci." Sandy mávla dlaňou. "Sprostosti ! Atreyu nie je mimozemšťan, a ani Rich. Žiadni mimozemšťania tu nie sú. Keby boli, dávno zničia celú Zem. Ten tvoj kamarát ti pekne kecal. Nie je to mimozemšťan, ale blázon z drbnutej sekty fanatikov. Keď tam Rich s Carsonom včera vošli, museli ho niečím nafetovať, a preto nereagoval keď som naňho kričala, a ani si na nič nepamätal. Videla som raz v telke taký film o skupine fanatikov, čo také veci robia. Ten tvoj kamarát bude jedným z nich. ***** úchyl." Aj keď Tim vedel svoje, pokračovanie v hádke mu za to nestálo. Nech si jeho spoločníčka myslí čo len chce, podstatné je, aby ostala na jeho strane. "A čo keby sme to povedali iným ?" "Komu ?" "Mohli by sme to dať na Internet, alebo do telky, aby to všetci videli." Sandy sa narovnala v kresle. Tim čakal, že ho s nápadom pošle do teplých krajín, aj preto ho jej reakcia zaskočila. "Mám známeho čo robí v telke. ???0. Poznáš to ?" Tim zavrtel hlavou. "Je to len lokálna telka, no robí tam manažera. Možno by nás vedel dostať do vysielania." Tim zalapal po dychu. "To

myslíte naozaj ?" "Jasné, že hej." Zotrúc si posledné slzy, Sandy z vrecka vylovila smartfón. "Vy mu chcete volať ?" "A prečo nie ?" "A čo mu poviete ?" "Nič. Iba to, že sa s ním chcem stretnúť." Ako to staršie dievča povedalo, pritisnúc telefón k uchu, stlačením tlačítka vytočila číslo. Hovor netrval dlho. Arthur ako Sandy známeho oslovila bol telefonátom zaskočený. Po obligátnej výmene zdvorilostných fráz sa Sandy priznal, že ho v práci povýšili a posledný polrok robí vedúceho spravodajstva a kultúry. Pochvala od bývalej priateľky ho potešila natoľko, že sám navrhol stretnutie. Po nedlhom jednaní sa obaja uzniesli, že k schôdzke by mohlo dôjsť už zajtra na obed, čo Tim prikývnutím odsúhlasil. "Tak a to by sme mali." Zahlásila Sandy, keď zložila telefón. "Budeme v telke ?" Zajachťal Tim. "Nie. Iba sa s ním stretneme a povieme mu čo sa stalo. Ako ho však poznám, bude si myslieť, že si z neho robíme srandu, a preto tam musíš byť aj ty a doniesť dôkazy čo máš." "A... Ale ja žiadne dôkazy nemám !" "Veď si povedal, že si videl UFO a bol si s ním na misiách. To si si nespravil žiadnu fotku ?" "No, ehm... Vlastne nie. Ja som nevedel, že to bude treba." Sandy zafučala od zlosti a len vyplašený pohľad spoločníka jej zabránil, aby vyprskla. "Dobre. To je fuk. Aj tak tam musíš prísť. Tebe skôr uverí. Ak mu povieš to čo mne, snád' to bude stačiť. Hovoril mi, že mu mám ráno zavolať či to platí, tak buď na telefóne. Zavolám ti o ôsmej a dohodneme miesto stretnutia. Zajtra by som už mala mať auto, tak ťa môžem zviezť." Tima obľal pot. Nečakal, že od nápadu k realizácii by mohol uplynúť tak krátky čas a posedné po čom túžil bola kariéra celebrity v pochybnej TV show. Nakoľko však nápad skrsol v jeho hlave, Sandynu ponuku odmietnuť nemohol. Len čo súhlasil, Sandy ho zdrapila za rameno. "Počúvaj. Dobre si priprav čo mu chceš povedať. Nechcem, aby si tam habkala a kecal nezmysly. Ešte dnes si premysli čo mu povieš, a ráno mi o tom porozprávaš. Dobre ?" Nebola to otázka a Tim mohol akurát tak prikývnuť. Aj keď Sandy (expresným spôsobom) splnila jeho vlastný nápad, nebol tým nadšený. Za vystúpenie v lokálnej televízii zožne nanajvýš tak posmech. Detinská predstava ako on - svedok stretnutia 3. druhu všetko vyrozpráva médiám a ľudia mu uveria narazila na neveselú realitu. Bez dôkazov jeho táraniny nikto neprijme, a len na seba zbytočne upozornia. Hoci... Tima premkol nepríjemný pocit. Nakloniac sa bližšie k dievčaťu, stlmil hlas. "Musíme si dávať bacha. On vie o našich plánoch." "Kto ? Rich ?" "Nie. Atreyu. Všade majú sledovacie roboty. Aj teraz nás určite jeden z nich sleduje a počuje čo hovoríme." Tim kývol k priestrannému oknu na opačnej strane reštaurácie. Zastreté čipkovanou záclonou, nič nenasvedčovalo, že by na opačnej strane malo načúvať elektronické ucho. "Oni vedia čítať našu myseľ. Majú na to prístroje. Atreyu mi o nich rozprával. Sledujú každého koho len chcú. Aj nás." "To vážne ?" Zahlásila Sandy s iróniou v hlase. "Naozaj. Nekecám ! Aj včera keď sa mi Atreyu zjavil mi povedal, že o Richovi vie a že si po mňa príde." "Tebe sa Atreyu zjavil ? A kde ? V sne." "V žiadnom sne. Ako holograf. Teda vlastne hologram. Nebol celý, iba jeho hlava. A potom som našiel hologram. Teda vlastne holograf." Sandy si povzdychla. Zo zmätených slov mladšieho spoločníka mala chaos a v hlave jej priveľmi brnelo, aby im venovala náležitú pozornosť. Zápasiac s únavou, teraz by zo všetkého najviac ocenila rozostlanú posteľ. Kývnuc k nedopitej plechovke kolového nápoja, zmorene pozrela na Tima. "Dáš si ešte niečo ?" "Nie, ďakujem." "Tak to cvaknem a pôjdeme. Ledva stojím na nohách. Musím sa vyspať." Ako Sandy povedala tak sa aj stalo. Bolo niečo po druhej keď opustili kaviareň. Zamieriac k neďalekej zastávke, vietor znova zosilnel a Tima začínalo oziabať. Jeho spoločníčke ani v tenkej bunde chlad neprekážal. Sediac na lavičke krytej bočným plexisklom, bradu si podpierała dlaňou, mĺkvo hľadiac do prázdna. To Tim ostával v strehu. Tušiac, že Atreyu sleduje každý ich pohyb, cítil hroziace nebezpečenstvo. Neustále

sa otáčajúc, kontroloval okolie. Aj napriek viac než hodine chýbajúcej do poobedňajšej špičky, ulice St. Paul zapĺňalo čoraz viac ľudí. Sondujúc zastávkou i bočnými ulicami, Tim náhle zmeravel. Vytiahnutá postava s dlhými kaderami zviazanými do copu nápadne pripomínala šéfa ufologického klubu. Obrátený chrbtom, neznámy si obzeral výklad nevelkého butikú ponúkajúceho luxusné šperky i lacnú bižutériu. Aj keď mu nevidel do tváre, podobnosť so Sandynym priateľom vylučovala náhodu. Drgnúc do dievčaťa, Tim ukázal na muža. "Tam je ! To je Rich, však ?" Pomaly zaspávajúc, Sandy sa strhla. Pripomienka mena spoločného známeho jej zabránila v zahájení série nadávok. Vstanúc bez slova, ako mátoha vykročila zadaným smerom. Nasledujúc ju, Tim sa nezmohol na slovo. Kráčajúc zastávkou, s klesajúcou vzdialenosťou podoba so Sandynym priateľom nadobúdala úroveň istoty. Boli už na konci perónu, keď Sandy nahlas vykrikla priateľovo meno. Zachytiac hlasné volanie, neznámy sa obrátil. Nebol to Rich. Bez divokej briadky, s nosom objemnejším než prezretá uhorka, muž musel mať minimálne o dve desaťročia viac. S výhovorkou, že si ho s niekým pomýlila sa Sandy falošnému Richovi ospravedlnila a prirovnaním Tima k ťažnému zvieraťu vydávajúcemu IÁ incident viac nekomentovala. Električka čoskoro dorazila. Po zážitkoch v Richom dome dlhá cesta ubehla rýchlejšie ako keď šli sem. Tim na každej zastávke skontroloval či do vozňa nenastupuje nik podozrivý, no mohol ostať pokojný. Nech už Atreyu pripravuje čokoľvek, dnes ich najskôr nechá na pokoji. "Možno sa pripravuje na zajtra." Myšlienka Timovi zovrela žalúdok. Do osudového stretnutia ostávalo o päť hodín menej než ráno. Ak sa Atreyu do zajtrajška o Sandynych plánoch nedozvie, snád' stihne z domu zdrhnúť predtým než dorazí. Ostávalo iba dúfať. Vystúpiac pri Target Field, boli presne 3 hodiny popoludní, keď opustili vyhriaty vozeň mestskej električky. "Počuj Tim." Spustila Sandy len čo opustili nástupište. "Mne sa už k tebe nechce. Zvládneš to domov aj sám ? Ide mi to opačným smerom a ledva žijem." "Jasnačka." Prikývol Tim. "Ja som iba myslel či nechcete, aby som vás odprevadil." K smrti unavená, Sandy sa prvýkrát od chvíle čo ju stretol úprimne usmiala. "Si pozorný, no nebude to treba. To už zvládnem. Zajtra až budem vedieť ako s Arthurom ti zavolám. Dobre ?" "Tak dobre." Tim si nebol istý či sa mu podaril, no úsmev opätovoľ. Sandy mu mávla na rozlúčku. "Inak sorry, že som na teba bola sprostá. Keď som našťvaná, niekedy mi to ujde. No nemyslela som to zle. Si fajn chlapec, aj keď máš trochu uletenú fantáziu." Na rozpakoch, Tim pokrčil plecami. "Ďakujem vám." "To ja ďakujem tebe. A hovor mi Sandy. Až tak stará nie som, aby si mi musel vykať. Dobre ?" "Tak dobre." Vymeniac si telefónne čísla, Tim sa naposledy rozlúčil a zaželajúc novej kamarátke, aby v poriadku dorazila domov, zamieril k zastávke autobusu. Čakajúc na spoj, vo vrecku mu zacvrlikal mobil. Nepripravený na pichľavý tón prednastaveného zvonenia, Tim sa strhol. Volala mama. "Timmy, kde preboha si ?" Vystrašený tón jej hlasu napovedal, že nedávne prebudenie nepatrielo k najpríjemnejším. "Ja ? Išiel som sa prejsť. Som vonku, ale za chvíľu budem doma." "Ty si išiel za tým bezdomovcom ?" "Bobom ? Nie. Za žiadnym bezdomovcom som nešiel. Som len tu v parku." Tim si uvedomil akú sprostosť tresol. "Ale on tu nie je. Prisahám. Bol som s jednou kámoškou." "S tou Jenny ?" "Nie. Volá sa Sandy a je zo školy." Narýchlo vymyslená výhovorka predstavovala rozumnejšiu alternatívu k vysvetľovaniu kto Sandy je a odkiaľ ju pozná. "A kedy prídeš domov ?" "Za chvíľu. Za 20 minút." Mama si povzdychla. "Prečo si ma nezobudil keď si odchádzal ? Povedala som ti predsa, aby si mi dal vedieť keby sa niečo stalo. Kedy si vlastne odišiel ?" "Och, ja neviem mami. Nemôžeme to nechať na doma ? Hneď som späť." "A v ktorom parku si ? Skočím po teba autom." "Nie !" Odsekol Tim rázne. "Nie som malé decko. Prídem sám." "Tak dobre teda. Ale nie že sa zdržíš. Vieš ako si ma vylakal,

keď som zistila, že nie si doma ? Mal si mi to povedať." "Sorry. Nechcel som ťa budiť." Mama si znova povzdychla a po opätovnom upozornení, aby sa nikde nezdržiaval mu telefónom odkázala bozk. Tim zavrtel hlavou. Stačilo pár minút a mama o jeho výlete nemusela vedieť. Zastaviac na zastávke, chrptom sa oprel o zábradlie, keď mobil zacvrlikal druhýkrát. Znova volala mama. "Čo zasa chceš ? Už som ti predsa povedal, že idem." V mobile to nakrátko zachripelo, keď Tim začul známy hlas. "Timmy, kde preboha si ?" Identická intonácia i tón zdanlivo nelogickej otázky Tima zaskočil. "Mami ?" "Timmy, kde preboha si ?" Zopakoval známy hlas. "V parku !" "Timmy, kde preboha si ? Timmy, kde preboha si ? Timmy, kde preboha si ?" Tim pritisol slúchadlo mobilného telefónu k hrudi. Srdce mu búšilo ako divé. Jediné na čo sa v zmätku zmohol bolo vypnutie mobilu. Prístroj utíchol a spolu s tým z displaya zmizol mamin obrázok. Tim cítil ako ho oblieva pot. Nemal najmenších pochyb kto za hovorom stojí. Ohliadnuc sa poloprázdnu zastávkou, okrem staršieho manželského páru a mladej ženy na vysokých opätkoch, nik ďalší na príchod dopravného spoja nečakal. Zatinajúc zuby, neostalo mu nič iné iba čakať. Keby len mame nepovedal, aby poňho nechodila... Nízko podlažné vozidlo našťastie dorazilo včas. Nedlhú cestu na zastávku pri ???0 Tim strávil neustálym obzeraním sa. Mal šťastie. Atreyu nevyužil taktickú chybu na útok, únos či inú akciu. Koniec koncov, načo aj ? Ak ho má zajtra dostať, niet sa kam ponáhľať. Autobus onedlho dorazil k obchodnému centru ???0. Cesta domov už prebehla (doslova) bez problémov. Miernym poklusom, Tim 10 minút pred štvrtou dorazil k bráničke. Svetlo v kuchyni dávalo nádej, že Atreyu počas jeho neprítomnosti ich dom nenavštívil. Len čo otvoril dvere, mama vrazila do predsieni. Kruhy po očiach zmizli a výdatný spánok vrátil lícam prirodzenú farbu. "Timmy kde si bol ?" "So Sandy. Je to kámoška. Boli sme sa poprechádzať. Nudil som sa, a keď mi napísala či nechcem von a tak som šiel. Nechcel som ťa budiť, lebo si spala. Boli sme iba tu v Groove parku." "Tam kde chodí ten bezdomovec ?" Tim vystrúhal nepeknú grimasu. "Hej, ale povedal som ti, že tam nebol. Bol som tam len so Sandy." "A kto je tá Sandy ? Nikdy predtým si mi o nej nehovoril. Ona je tvoja spolužiačka ?" "Nie, iba kámoška. Nie je z našej školy. Stretol som ju raz v parku, no nie je to Atreyu kámoška. Vlastne ho nepozná." Zhodiac vetrovku, Tim zamieril do kuchyne niečo zjesť. Na stole v obývačke ho už čakalo grilované kurča so zapekanými zemiakmi a marhuľovým kompótom. Objednané v neďalekom gril bare, iba obľúbená zaváranina pochádzala z domácich zásob. Otec vždy koncom leta nakúpil množstvo marhúl, ktoré potom s mamou celý víkend práčne čistili a ukladali do fliaš. Posadiac sa za vrch stola, len čo sa pustil do bašty, mama si k nemu prisadla. So šálkou horúcej kávy, Tim vedel, čo bude nasledovať. "Timmy, tá Sandy, koľko má rokov ?" Tim sa zamračil. Nezvyčajná otázka ho prekvapila. "Prečo sa pýtaš ?" "Len ma to zaujíma. Na našej ulici žiadne dievča v tvojom veku, ktoré by sa tak volalo nebýva." "Hej, lebo nebýva na našej ulici. Je zo St. Paul a má trinásť." "A ona za tebou prišla až sem ?" Tim pokrčil plecami. "Hej. Prišla zelenou bričkou čo ide od ich stanice." Odchlipnúc si z dymiacej kávy, mama prenikavo pozrela na syna. "Timmy a Sandy bola aj u nás doma ?" Prehltajúc veľký zemiak, Tim sa ním takmer zadržhol. Rozkašlúc sa, mama ho musela buchnúť po chrbte. "Prečo sa ma pýtaš také hlúposti ?" "Len tak. Myslela som, že keď ste išli von, a je so St. Paul..." Tim zavrtel hlavou. "Nie. Ona už bola v parku keď mi volala." "A Sandy si povedal to isté čo nám ?" Tim si mamu prísne premeral. "Nie ! Musíš sa ma na vypytovať ?" "Prepáč mi to." Maminým ospravedlnením sa rozhovor skončil. Ohryzúc obe stehná, Tim zhltol kopcovitý tanier zemiakov a pridal k tomu celú fľašu kompótu. Takmer ako pri poslednej večeri. Pri spomienke na biblický príbeh ho zamrazilo. Poďakujúc za jedlo (čo bežne nerobil) vybehol na poschodie a pod ho do

detskej. Otvoriac dvere, do očí mu v okamihu udrel neprehliadnuteľný nápis na stene nad pracovným stolom. "Zajtra sa vidíme." Stručná veta zapísaná veľkým tyrkysovým písmom brala dych. Hľadiac naň, Tim cítil ako sa mu podlamujú kolená. "Mamííííí..." Nekončiaci výkrik zavibroval stenami murovaného domu. Berúc schody po dvoch, mama vpálila do izby. "Timmy čo je ? Čo sa stalo ?" Hľadiac v ústrety mrazivým slovom, Tim neodvetil. Stuhnutý, ani sa nepohol keď naň mama zvolala. Zatrásuc bezvládnym chlapcom, Tim konečne pohlol perami. Odraz tyrkysových lúčov pretínal maminu tvár napoly, ožarujúc izbu ako reklamný neón. Nemohla ho nevidieť, a predsa... Jej nechápavý pohľad popretkávaný nitkami strachu nedával inú možnosť. "Ona to nevidí." Pomyslel si Tim, znova pozrúc na nápis. "Timmy, no tak hovor ! Čo sa ti stalo ?" "Nič mami." Odvetil Tim neprítomne. "Som OK. Iba som sa nastrašil." "Kvôli čomu ?" "Tam." Ukázal k balkónu. "Bola tam Micka." "Tá mačka ?" Tim prikývol. "Myslel som si, že je to niečo iné." Po nočnom hovore nemusel viac vysvetľovať. "To nič Timmy." Riekla mama chlácholivo, "Nič sa nestalo. Nedovolíme, aby sa ti stalo niečo zlé." Tim preglgol. Vedel, že mama dáva sľub, ktorý nedokáže splniť, aj keď si to sama neuvedomuje. Do piatkovej polnoci ostávalo necelých 8 hodín.

21.1.2019..

Chapter 39 - Finálny súboj.

Drobné kryštáliky desublimovanej vodnej pary s gráciou im vlastnou ladne dosadali na okenný rám. Nastupujúca zima s teplotami podliezajúcimi bod mrazu nedokázala parapetnú dosku vyhrievanú zbytkovým teplom detskej izby schladiť natoľko, aby miniatúrne zázraky prírody udržala pri živote dlhšie, než pár vzácných okamihov. Sledujúc ich pozvoľný zánik, Timovi neprišlo zvláštne stotožniť osud snehových vločiek s neradostnými vyhlídkami na dnešok. Už hodnú chvíľu postávajúc pred oknom, pritisol viečka. Krátka modlitba rozochvela telo i dušu, a hoci na prichádzajúcu skazu skúšal nemyslieť, nešlo to. Hrozivý odkaz narušiaci nedlhý spánok zmaril všetky pokusy upokojiť rozdrásanú myseľ. Stále tam bol. Krvavočervený sťaby pazúrmí démonickéj šelmy vydiapaný nápis pokrýval rozľahlý priestor steny nad poličkou. "Na obed si po teba prídem !" Premáhajúc strach, Tim naň kútikom oka znova pohliadol. Agresívny tón oznamu zvýraznený výkričníkom na konci nestratil nič zo svojej útočnosti. Nebola to vyhrážka, skôr proroctvo. Proroctvo, ktoré sa za necelých 5 hodín malo naplniť. Pozrúc na chodník pred ich záhradou, betón pokrytý jemným popraškom neodhrnutého snehu niesol odtlačky topánok dospelého. Po bývalom priateľovi, ktorý tadiaľ každé ráno cestou do školy prechádzal ani stopy. "Určite sem príde neviditeľný." Pomyslel si Tim. Uvedomovanie si vlastnej bezmocnosti pôsobilo horšie než strach z návštevy samotnej. Náhly šuchot pri dverách ho prinútil zabudnúť na všetko. Zvrtnúc sa svižnejšie než veвериčka, Tim skočil do strehu. Nával adrenalínu vystriedala úľava. Bola to len mama. Výdatný spánok z nej sňal únavu predchádzajúceho dňa a imunitný systém povzbudený trojdňovými antibiotikami začínal nastupujúcu chorobu zdoľávať. "Už si hore ?" Nebola to otázka. Všimnúc si vyplašeného výrazu v synovej tvári, mama pristúpila bližšie. "Timmy, čo ti je ? Stalo sa niečo ?" "Nie." Pošepol Tim, zrakom upretý, na vyrchávajúci, no stále dobre viditeľný nápis. Mama si to všimla a pozrela rovnakým smerom. "Timmy, čo sa stalo ? Si v poriadku ?" "Nič sa mi nestalo." Odsekol Tim podráždene. "Prečo sa ma na to stále pýtaš ?" "Prepáč. Ja len..." Mama zaváhala. "Tato už šiel do roboty, no ja som si dnes zobrala voľno a ostanem s tebou. Akurát

na obed skočím do potravín niečo kúpiť. Keď chceš, môžeš ísť so mnou." Zaškúliac na mamu, Tim ponuku odmietol. "Mne sa nechce. Som unavený." "Stále sa trápiš kvôli Atreyu?" Zošpúliac pery, Tim neodvetil. Pochopiac, že zo syna viac nedostane, mama rozhovor zvrtila na žart a brnkúc po nose mu pripomenula, že dnes do školy nemusí. "Neboj sa. Všetko dobre dopadne." S odkazom, že raňajky v obývačke ho zanechala osamote. Len čo Tim osirel, pritisol si stoličku k oknu. Ak má pozorovaním stráviť celé doobedie, v stojí to nezvládne. To, že mama ide nakupovať práve na obed ho vlastne ani neprekvapovalo. Sledujúc ich dňom a nocou, Atreyu musel vedieť, že včera zakúpená chladnička bude potrebovať naplniť a čas návštevy shopping centra poľahky zistil z odpočutého rozhovoru oboch rodičov. Klesnúc na stoličku, keďže pred domom stále panoval klud, mal čas premýšľať. Bojové plány i odhodlanie zo včerajška pohltil stručný nápis na stene, ktorý ako práve zistil, okrem jeho samotného nik ďalší nemá šancu uvidieť. Možno, ak by ho ukázal Sandy, no tej má volať až po 8mej. Aspoň tak sa včera dohodli. Ak ho má Atreyu dostať, nik a nič mu v tom nezabráni. Ak to nespraví dnes, spraví to zajtra. Nemalo zmysel viac čakať. Nech sa stane čo sa má stať. Dôležité je, aby to neodniesli rodičia. Predstava vlastnej obety na záchranu tých čo miluje, dávala jeho konaniu zmysel. Mohol len dúfať, že mama opustí príbytok skôr než sem ten cudzokrajný mutant zavíta. Už žiadne zbrane ani trápne prípravy. Bude mu čeliť tvárou v tvár ako skutočný chlap. Nech tí tam hore vidia, že z nich nemá strach a nebudú ho mať ani tí čo ho prežijú. Ľudstvo len tak ľahko nezlomia. Nie kým sú tu takí ako on !!! Tim zavrtel hlavou. Stačila chvíľková nepozornosť a snová iracionalita zasa raz prekonala skutočnosť. Sandy. Necelá štvrťhodinka pred ôsmou, snád' nebude vadiť ak jej brnkne o pár minút skôr. Nasledujúce chvíle to ukážu. Zodvihnúc mobil, po posledných skúsenostiach ho pre istotu držal ďalej od ucha. Klepnúc na tlačítko s ikonou dvihnutého slúchadla, vyzváňací tón netrval dlho. Odkošľúc si, v reproduktore zaznel známy hlas. "Haló ? Tu Sandy ???0. Kto volá ?" "To je Tim." Vyhĺkol volajúci zaskočene. "Povedali ste... Teda vlastne povedala si mi, že ti mám ráno zavolať." "Čo prosím ? Kto ste ?" Tim zalapal po dychu. Snád' by ho odpoveď aj šokovala, ak by ju v kútiku duše nečakal. "To som ja, Tim Anderson. Včera ste boli u mňa doma a potom sme šli za Richom. Keď sme sa vracali, povedali ste, aby som vám zavolať. Mali sme sa dohodnúť, kedy pôjdeme za tým vaším známym čo robí pre telku." "Akú telku ?" Odvrkla Sandy podráždene. "Kto ste a o čom točíte ? To má byť nejaký vtip ?" "Nie Sandy." Nástojil Tim. "Nie je to vtip. Hovorím vám pravdu. Včera sme boli u Richa. Zamkol nás do svojej pracovne a chcel nás dostať. No zdrhli sme mu cez okno. Chytil vás za nohu, no vy ste sa mu vyšmykli a potom sme išli na stanicu do St. Paul a odtiaľ električkou do Minneapolis. Tam ste mi povedali, že vám mám ráno zavolať. Vy si na to nepamätáte ?" V telefóne nastalo ticho. Také čo nastáva pred búrkou. "Ja som včera u žiadneho Richa nebola ! Kto do pekla si ? Ty ma sleduješ ?" Ostrý tón Sandyniho hlasu dával tušiť Richova kamarátka je s trpezlivosťou na konci. "Nie. Nesledujem vás. To vy ste včera prišli za mnou. Chceli ste, aby..." "Počuj !" Sandy mu skočila do reči. "Neviem kto si a prečo mi voláš, ale mám tvoje číslo, a ak to ty ***** úchyl skúsiš ešte raz, okamžite volám fízlov. Rozumieš ?" Tim chcel protestovať, no skôr než sa spamätal, Sandy zložila hovor. "Do riti !" Zahrešil Tim pre seba, zlostne odhodiac mobil do vankúša. Takto to pohnojiť... Musel predsa rátať s tým, že jej vymažú mozog. Atreyu neponechá nič náhode. Keby si telefonát lepšie premyslel, mohol navrhnúť stretnutie, vymyslieť si dobrý dôvod, pre ktorý ho neodmietne. Ak by ho uvidela na vlastné oči, snád' by si vymazané spomienky našli cestu späť. Takto ostala len ďalšia premrhaná príležitosť. Podráždený a sklamaný, vedel, že práve prišiel o posledného spojenca. Pozrúc na Atreyu vyhrážku,

karmínové písmená už takmer nešlo prečítať. Nápis, ktorý neodfotí žiaden fotoaparát čoskoro navždy zmizne a spolu s ním aj dôkaz schopností tých čo za Atreyu stoja. Timovi brnelo v hlave a mal strach, no zo všetkého najviac ho kváril hlad. Ak má byť dnešok jeho koncom, nech aspoň neumrie hladný. Zbehnúc na prízemie, ako správne predpokladal, mama sa aj dnes vyznamenala a párky, omeleta i waffle s jahodovým lekvárom lákali zrak i chuťové kanáliky. Rozložiac hostinu po jedálenskom stole, kým raňajkoval, mama si k nemu prisadla. Aj keď zväzok pracovných dokumentov s čerstvo uvarenou kávou naznačoval jej plány na najbližšie minúty, Tim vedel svoje. Trápnu fintu s hárkami hlavičkových papierov mama nepoužila prvýkrát. A ani tentoraz to nebolo iné. Len čo si uchlipla z dymiaceho nápoja, pozrela na syna. "Timmy, čo keby sme si cez víkend niekam vyšli ?" Tim sa zatváril prekvapene. "Kam ?" "Preč z mesta. Na nejakú chatu, alebo do lesa, kde by sme strávili víkend, polyžovali sa. Ráno som o tom hovorila s tatom. Má voľno a tiež by si rád oddýchol. Cez víkend má navyše snežiť. Už sme dlho nikam neboli. Posledné mesiace sme obaja boli veľmi zaneprázdnení a nemali sme na teba toľko času, akoby sme sami chceli. Keď si bol menší, vždy cez zimu sme chodili na lyžovačku." "Hej. Až kým som nepadol." Odvrkol Tim v narážke na incident pred niekoľkými rokmi, keď pri poslednej lyžovačke sezóny na mokrom snehu zletel tak nešťastne, že mu pri náraze praskla kľúčna kosť. Mama si povzdychla. "To bola naša chyba. Nemali ste ťa púšťať na ten svah. Na mokrom snehu má každý problémy. No dnes je vonku chladno. A ak nechceš, nemusíme sa lyžovať. Môžeme ísť na prechádzku do lesa, postavíme si snehuliaka, zahráme karty a spoločenské hry, večer si zakúrime v krbe a bude nám fajn. A môžeme ísť aj vlakom, ak nechceš autom. Vlakom si predsa vždy rád cestoval. Našla som jedno pekné miesto hneď za hranicami pri ???0 jazere. Expresom sú to 3 hodiny do Kanady a odtiaľ necelú hodinku. Prenajali by sme si chatu a celý víkend by sme si užívali. Čo ty na to ?" Tim meravovo civel na mamu. Ponuka znela lákavo a mama ju nepochybne myslela úprimne, no vedomie neodvratnej skazy ho nútilo návrh odmietnuť. "Dnes sa mi nechce. Som unavený a asi pôjdem spať. Nemôžeme ísť inokedy ?" "Samozrejme, že hej. Ak budeš chcieť, môžeme ísť budúci týždeň, alebo neskôr. Nechceme ťa do ničoho nútiť. No ak bude vonku pekne, prečo ostávať v meste ?" Tim placho prikývol, uvedomujúc si, že ak Atreyu naplní svoje hrozby, nemusí sa dožiť ďalšieho rána. "Tak dobre teda." Odvetila mama veselo. "Uvidíme aké bude budúci víkend počasie, a ak nepríde metelica, vypadneme z Minneapolis." Tim sklopil zrak, ďalej sa venujúc raňajkám. Mama chvíľu listovala v hĺbke rukou písaných papierov, kým znova neupriamila pozornosť na syna. "Timmy, ešte jednu vec som chcela. Viem, že nebudeš rád, no musím ti to povedať. Tato bol včera za Atreyu." Šokujúca informácia raňajkujúceho chlapca zasiahla ako projektil plazmovej zbrane Sliziaka. Obzvlášť odpudivého Sliziaka. "Čo ?" Vyhĺkol na plné ústa a len stolička zakliesnená o klimatizačnú jednotku za stolom mu zabránila, aby nevystrelil do pozoru. "Prečo ??? Prečo tam šiel ?" "Tim upokoj sa a nekrič. Ja som mu vysvetľovala, aby to nerobil, že si neželáš, aby k nemu chodil. No nepovedal mi to. Dozvedela som sa o tom až dnes ráno. Nevedela som čo plánuje. No Atreyu aj tak nebol doma. Včera keď tato šiel roboty sa uňho zastavil. Zvonil niekoľkokrát, prešiel okolo záhrady, no v dome sa nesvietilo a na dvore nestálo auto. Sneh mali neodhrnutý, schránku plnú letákov, ako keby tam už dlhšiu dobu nikto nebýval. Tato pozeral aj na Internete do katastra, no nie je tam žiadna zmienka, žeby dom niekto v poslednej dobe kúpil. Písaný je na nejakú firmu v Delaware. Si si istý, že tvoj kamarát býva práve tam ?" Tim zaškrípал zubami. Nezaujímalo ho kto dom vlastní, ani to či na chodníku majú, alebo nemajú odprataný sneh. Ak by bol parnou lokomotívou, z uší mu syčí para. "Prečo tam šiel ?

Povedal som vám, že tam nemáte chodiť ! Prečo ste ma nepočúvli ?" "Timmy, ja som tam predsa nebola. Hovorila som mu, že budeš nahnevaný a sľúbil mi, že viac za ním chodiť nebude." Tim sklopil zrak. Teraz už rozumel čo mal hrozivý nápis na stene znamenať. Nepochybne šlo o odpoveď na otcovu provokáciu zo včerajška. Aj keď nebol doma, Atreyu musela nevitáná návšteva vytočiť. Ak odhalil plány zosnované so Sandy, neprekvapovalo, že ju v noci neutralizoval. Ostával už len on. "No tak Timmy, už sa na nás toľko nehnevaj." Zvolala mama povzbudivo, keď syn dlhšie mlčal. "Sám predsa vidíš, že Atreyu tatovi nič nespravil. Neboj sa. Nebude to také zlé. Atreyu ti už ubližovať nebude. Aj pani Johnsonovej som povedala, že ak ho uvidí pri našom dome či v záhrade, okamžite má volať políciu. On sa sem viac neodváža." Tim sa trpkou pousmial. Nemalo význam mamine značne naivné predstavy vyvracať, či sa s ňou hádať. Po dnešku už na tom aj tak záležať nebude. Dojediac raňajky, vrátil sa do detskej. Čas Atreyu príchodu sa nezadržateľne blížil a Tim len mohol dúfať, že mama opustí dom skôr, než sem Atreyu zavíta. Kým raňajkoval, nápis na stene celkom vymizol. Neostala po ňom ani čiarka. Usadnúc za počítač, ani sa neobťažoval jeho zapínaním. Privrúc viečka, skúšal len tak sedieť a na nič nemyslieť. Keď ich po chvíli otvoril, nástenné hodiny nad stolom ukazovali 10 minút po jedenástej. Tima prekol strach. Spal viac než dve hodiny. Únava po nepokojnej noci ho bez najmenšieho odporu zlomila. "Atreyu !" Spomienka na nepriateľa ho takmer vyvrátila z kresla. Vyskočiac na nohy, zbehol na prízemie. Vykuknúc z kuchyne, mama v rukách držala mobil kam si vždy pred väčším nákupom poznamenávala na čo nezabudnúť. "Timmy, o chvíľu idem do obchodu. Nerozmyslel si si to ? Nechceš ísť so mnou ?" Tim zavrtel hlavou, lapajúc po dychu. Mama si to všimla. "Čo je s tebou ? Si nejaký bledý." Odložiac telefón, pristúpila k synovi. "Som OK." Odsekol Tim úsečne. "Iba chcem, aby si mi niečo kúpila. Nejakú sladkosť. Napríklad ???0." Mama sa pousmiala. "Tak dobre. No aj ty mi sľúb, že ostaneš doma a nikam nepôjdeš. Ja budem za hodinu doma. Keby niečo, hneď mi zavolaj, alebo zakrič na pani Johnsonovú. Práve som s ňou hovorila. Je doma. Dobre ?" "Áno, mami." Odvetil Tim a ostávajúce minúty strávil v obývačke. Musel sa uistiť, že mame nič nehrozí. Naposledy jej zamávajúc, keď za sebou zatvorila dvere, Tima prepadol smútok. Až sa vráti, už tu nebude. Nakazený, premenený, alebo rovno mŕtvý. Pri pomyslení na to čo bude mama prežívať až zistí, že je po smrti mu zovrelo žalúdok. A hoci by mal pociťovať strach, predstava obety za životy najbližších ho upokojovala. No nech už sa má stať čo chce, bez boja to nevzdá. Krátkosť času znemožnila dôkladnejšiu prípravu, no pár vecí predsa len skúsiť mohol. Po incidente s otcom na dýku ani nepomyslel. Jej krátka čepeľ by mu dnes aj tak veľmi nepomohla. Odľahčená páłka s pretiahnutou rukoväťou musí stačiť. Švihnúc poriskom naprázdno, tiahle zasvišťanie trieštiaceho sa vzduchu ho povzbudilo. Teraz musí zabezpečiť dom. Skontrolujúc okná a dvere na poschodí i prízemí, nezabudol ani na prístup z garáže či záhrady. Každý vchod uzamknúc na dva západy, kľúčiky ponechal v zámkoch, ak by ich šperhákom či pakľúčom Atreyu skúsil vypáčiť. Kľúčiky na oknách zámky nanešťastie nemali. Preverujúc balkónové dvere v otcovej pracovni, oknom potriesneným topiacim sa srieňom uvidel pani Johnsonovú. Pobehujúc po terase pred domom, z rímsy na vonkajšej strane, vybrala prázdne kvetináče, aby tieto pozostatky dávno zabudnutého leta uložila na kamennú dlažbu do úhľadných poschodí, vytvoriac tak nezmyselnú, no esteticky zaujímavú pyramídu keramiky, plastu a premrznutej zeminy. Aj keď utáranú susedku Tim nikdy veľmi nemusel, jej prítomnosť dávala nádej, že Atreyu k ich domu nepozorovane neprenikne. Nie kým je tu pani Johnsonová. Posmelenejší, vrátil sa do svojej izby. Presunúc kreslo k oknu, s baseballovou pálkou v dlaniach, pozoroval priestor pred

ich záhradou. Čas obeda navýšil počty áut i chodcov. Sychravé počasie doprevádzané mrholením a prízemnou hmlou dlhé kolóny ešte viac natiahlo a redukovaná viditeľnosť nútila vodičov znížiť rýchlosť na minimum. Aj napriek množstvu áut, Tim medzi nimi nevidel žiadne čo by pripomínalo to, ktorým ich Atreyu otec niesol domov z Cooper's mine. Policajné auto čo bez zapnutých húkačiek preletelo okolo, rýchlo zmiznúc z dohľadu. Pozorujúc ľudí na chodníku, ani medzi chodcami preskakujúcimi početné bariny nezaznamenal nič podozrivé. Starší i mladší, muži i ženy, nik nezastavil pred ich domom, žiaden skúmavý pohľad k oknu spoza, ktorého ich napätý chlapec sledoval. Hodiny na prízemí začali odbíjať dvanásť. Tim vyskočil do pozoru, no nie kvôli duneniu mohutného kyvadla. Prenikavý zvuk telefónu mu sňal z tváre všetku farbu. Vyskočiac spoza okna, mobilný telefón na nočnom stolíku dychtivo oznamoval prichádzajúci hovor. Spomienka na rodičov mu dodala odvalu a s vážnou tvárou pristúpil k stolu. "Mama." Stručný nápis mohol zavádzať. Našťastie, ostalo len pri podozrení. Volajúc z obchodu, mama chcela vedieť či chce čokoládu s orieškami, alebo bez. Tim dobre vedel, že nezmyselný telefonát má byť zle fingovaným pokusom zistiť či je v poriadku. Poprosiac ju, aby kúpila obe, hovor rýchlo ukončil. Hodiac mobil na posteľ, len čo pristúpil k oknu, domom prenikol tretí, najburácavejší gong. Tim stárpol. Iba jediný zvonec dokázal narobiť takýto rámus. Ten spreď vchodových dverí. Schmatnúc pátku, opatrne zišiel na prízemie. Prikrčený k zemi, nakukol do prednej predsiene. Dekoratívnymi priezormi vstupných dverí uvidel, že za nimi stojí postava zodpovedajúca výške bývalého priateľa. Čas rozhodujúceho súboja konečne nadišiel. Už nebolo kam utekať. Hra na skrývačku skončila. Mohutný gong zadunel druhýkrát. "Tim ? Si doma ?" Nebola to otázka. Atreyu poznal odpoveď aj bez opýtania. "Vypadni preč ! Tu nemáš čo robiť ! Je to náš dom !" Odsekol Tim chvejúcim sa hlasom. "Nie." Atreyu odpoveď bola stručná a vecná. "Nechcem ti ublížiť. Prišiel som len napraviť to čo som pokazil." "Pani Johnsonová ťa uvidí ! Keď hneď nevypadneš, zavolá pána Johnsona." "Tim." Atreyu hlas znel sebaisto. "Ona ma vidieť nemôže. Iba ty. Prišiel som len za tebou. No nie preto, aby som ťa zabil. Ak by sme to chceli spraviť, tak je dávno po tebe. Pusť ma dnu a všetko ti vysvetlím." "Nie ! Nikdy ti neotvorím." Tim napriahol pátku do švih. Vedel, že bývalý kamarát ho aj spoza dverí môže vidieť. "Tak dobre teda. Sám si to chcel." Ako to Atreyu povedal, Tim uvidel ako sa v strede drevenej vložky dverí zjavila drobná skulinka. Neveľká škáročka pripomínajúca machuľu od atramentu rástla do strán ako oheň pohlcujúci kusy plápolajúceho papiera. Tim sa nezmohol na slovo. Ochromený strachom, s vypleštenými očami cival na neuveriteľný výjav. V tmavej škrvne zablikalo svetielko. Dvere narušila trhlinka. Najprv jedna, potom ďalšia. Pevný materiál dvernej výplne neznáma energia celkom rozleptala a Tim v širokom otvore uvidel bývalého priateľa. Toto už nebol hologram, ani obraz skrytého projektora. To, že diera nie je výsledkom optického klamu Atreyu dokázal, keď ňou vstúpil dovnútra. Len čo tak spravil, škára v dverách za ním sa sama zacelila. Cúvnuc dozadu, Timovi sa podlomili kolená. Pálka mu vypadla z dlaní a neškodne sa kotúľajúc po dlážke, skončila pri Atreyu nohách. Súhajúc sa po dlážke, Tim vrazil chrbtom do skrinky na topánky. Schmatnúc držadlo vyskočil na nohy, a skôr než k nemu Atreyu stihol pristúpiť, vybehol na poschodie. Vpáľiac do detskej, priskočil k modrej skrini, takmer z nej vytrhnúc kľučku keď ju v chvate otváral. Baseballová pálka pre deti - zmenšená kópia tej o ktorú prišiel - nemala potrebnú dĺžku, no nič lepšie k dispozícii nemal. Údery Atreyu čižiem pomaly stúpali schodiskom. Ich majiteľ nemal najmenší dôvod prenasledovanie urýchliť. Dobré vedel, že ten po ktorého sem prišiel nemá ako uniknúť. Ako odpaľovač pred úderom, Tim napriahol pátku. Rýchly vývoj situácie znemožnil akúkoľvek taktiku.

Musel reagovať reflexívne. Atreyu poodchýlil dvere na detskej. Zastaviac na prahu, preťal Tima pohľadom. Biela kombinéza so širokým golierom pripomínala tú čo mali počas prvej misie. Pohodená v skrini, Tim už na ňu dávno zabudol. S rukami pripaženými k telu, Atreyu nedržal žiadnu zbraň či prístroj vysvetľujúci bizarný spôsob akým do domu vnikol. Len drobný náramok nad ľavým zápästím spokojne trblietajúci sa na pozadí tmavej chodby. Smrteľne vážny, arogantný úškrn z posledného hologramu celkom vymizol. Ak by Tim nevedel svoje, myslel by si, že má strach. "Čo chceš ?" Zasyčal Tim, namieriac pátku na bývalého priateľa. Atreyu opatrne vkĺzol do izby. "Neprišiel som ťa zabiť, ani ťa nechcem nakaziť. Všetko čo som ti o XCOM povedal bola lož. Žiadna XCOM neexistuje. Ani Sliziaci. Nikto ťa nechce nakaziť. Ja..." Atreyu na Timovo prekvapene, zahanbene sklopil zrak. "Všetko som pokazil. Je to iba moja vina. Nemal som ti hovoriť tie klamstvá ani ukazovať náš dom. Nevedel som, že to takto dopadne. No teraz..." S hlbokým nádychom, Atreyu siahol do vrečka, vytiahnuc drobnú guľôčku. Sfarbená do čierne, vzdialene pripomínala tú čo ho naháňala na plavárni. Tim cúvol dozadu. Za ním už stáli iba balkónové dvere. "Nepribližuj sa !" Skríkol odhodlane, na výstrahu švihnúc do prázdna. "Tim." Atreyu pokračoval nezmeneným tónom, podvihnúc guľičku. "Táto vec sa volá Mind Cleaner. Neublíži ti ani ti nevygumuje mozog. Len odstráni spomienky na tie veci, ktoré som ti nemal ukazovať. Zabudneš na spoločné misie, aj na to čo si videl v našom dome, no ostatné si budeš pamätať. Prisahám, že ti teraz hovorím pravdu, aj keď viem, že mi neveríš." "Vypadni preč, ty špina klamárska ! Mňa sa ani nedotkneš !" Atreyu si povzdychol. "Tim, ja to musím urobiť. Oni mi nedali inú možnosť." "Kto ?" Atreyu zavrtel hlavou. "Je to príliš zložité, aby som ti to teraz vysvetľoval. Všetko čo o mimozemšťanoch a XCOM vieš boli klamstvá. Vymyslel som si ich, lebo som dúfal, že sa ti to bude páčiť. Nechcel som ti ublížiť a nemyslel som to zle. Si fajn kámoš, a keď si mi povedal, že sa zaujímaš o UFO, vymyslel som si tie blbosti s XCOM. Nevedel som, že to zoberieš tak vážne, no keď už sa ti to tak páčilo, nemohol som s tým prestať. Keby som ti povedal ako to naozaj je, prestal by si sa so mnou kamarátiť, a to som nechcel. Preto som ťa zavolať do nášho domu. Chcel som ti ukázať skutočnú pravdu, no oco mi to nedovolil. A preto som teraz tu." Atreyu vykročil vpred. "Stoj !" Okríkol ho Tim. "Už ani krok !" "Tim prosím, nebráň sa. Nemáme na výber. Ak to nespravím ja, spravia to iní, a bude to horšie. Potom by sme sa už nikdy nevideli. Chcem, aby sme boli znova kamaráti." "Ešte krok a zabijem ťa !" Z Timovej tváre sršalo odhodlanie. Krvný obeh napumpovaný adrenálnom dodal neduživému chlapcovi prepotrebnú odvahu. Jeden šikovný švih a pokiaľ Atreyu nechráni neviditeľné brnenie, neskončí dobre. "Tim prestaň mávať s tou blbosťou, lebo mi ublížiš." "Neprestanem !" Švihnúc neďaleko útočníckej tváre, ak by Tim chcel, poľahky ho zasiahne. Uskočiac dozadu, Atreyu predstieraný súcit vystriedal hnev. Pohľadom šľahnúc po spupnom chlapcovi, napriam pravicu. Tim nakrátko zbadal čosi ligotavé v jeho dlani. Skôr než stíhol zistiť čo, neviditeľná sila mu doslova vytrhla pátku z rúk. Zarotujúc vzduchom, drevené porisko zastavilo pred Atreyu, aby po krátkom plachtení vo výške jeho očí s dutou ozvenou dopadlo na dlážku. Už odzbrojený, Tim pochopil, že je bez šance. Jedinou obranou ostal útok. Vyštartujúc ako rozzúrený býk, zaskočený Atreyu nestíhol zareagovať. Vraziac doň plecom premeneným v improvizované baranidlo, vďaka rýchlosti a momentu prekvapenia ani mohutnejšia maskulinita súperovej postavy nezabránila, aby nestratil rovnováhu. Prenesená energia priameho kontaktu ho zrazila k zemi a ani sám nevediac ako, roztlachol sa na dlážke. Prešmyknúc sa popri ňom, Tim chcel pokračovať k dverám, keď ho čosi mocné zdrapilo za členok. Zavravorajúc na voľnej nohe, Tim trhol zablokovaným chodidlom. Prudký pohyb príliš blízko Atreyu tváre ho zasiahol do

brady. Zasyčiac od bolesti, z rozbitých perí okamžite vystrekla krv. Timov členok ostal voľný. Nevšímajúc si zviňajúceho sa (ex)priateľa, Tim preskočil ponad posteľ. Otvorené dvere - únik z detskej mal na dosah. Ako v spomalenom filme vnímal, že je každým okamihom bližšie k záchrane, keď sa dvere z ničoho nič dali do pohybu, hoci pri nich nik nestál. Zúfalý chlapec iba bezmocne sledoval ako neznáma sila jeho jedinú nádej na únik definitívne zahatala. Priskočiac k dverám, zalomcoval kľučkou, no tá sa ani nepohla. Tim sa zvrtoľ, že to skúsi cez balkón, keď mu Atreyu zatarasil cestu. Opätovne na nohách, tentoraz už žiadna pretváрка. Zotrúť si krv z pier, zúrivo pozrel na vinníka drobnej nehody. "To si nemal robiť !" Ako to povedal, čierno čierna guľička mu v dlani zasvietila. Drobné iskričky na jej povrchu nevešteli nič dobré. Prikročiac k Timovi, jednou rukou ho pritlačil k dverám a druhou mu priložil pulzujúci prístroj k tvári. Cítiac jemné vibrácie, skôr než guľôčka stihla začínkovať, Tim v šikovnom chvate odstrčil Atreyu dlaň pred svojej tváre. Voľnou rukou zdrapiac expriateľa za plece, pomaly ho začal odtlačať. Ani ďalší útočníkov pokus pritisnúť ho kolenom nevyšiel, a aj napriek svalovému deficitu, Tim odsúval nepriateľa dozadu. Pretáčanie oboch chlapcov pripomínajúce sumo by v očiach nezainteresovaného diváka predstavovalo zábavné divadlo, ak by pri ňom nešlo o život. Zvierajúc odstraňovač spomienok v jednej z rúk, Atreyu nedokázal využiť fyzickú prevahu ani skúsiť žiaden z chvatov, ktoré ovládal. Zdrapiac Tima za tričko, podarilo sa mu útlejšieho chlapca pritiahnuť k sebe. Guľička sa dotkla jeho čela a Tim pocítil ako mu telom preniká pulzujúca energia nie nepodobná elektrickému výboju. Svaly náhle ochabli a prostriedok čela prepálila bodavá bolesť ako po zásahu projektilom. Telo zvierali kŕče a sluch ohlušila nervy drásajúca ozvena. Prichádzajúce mdloby mu podrazili kolená a Tim sa ako podŕatý strom zrútil rovno na Atreyu. Nepripravený na nemohúce bremeno v ktoré sa omráčený chlapec premenil, Atreyu stratil rovnováhu a obaja zápasníci padli na dlážku. Prasknúť temenom o pás podlahy nechránený kobercom, Atreyu sa zaiskrilo pred očami. Guľička mu vypadla z dlane a na sekundu stratil vedomie. Tim, hoc ochromený výbojmi Mind Cleaner, prístroj schopný vymazať myseľ nepôsobil dostatočne dlho, aby na pamäti chlapca napáchal nezvratné škody. Plaziac sa po dlážke, Tim schmatol ešte vždy teplú guľôčku. Iskriac pomedzi prsty, drobné záblesky neprenikali kožou ani nevyvolávali triašku. Guľôčka najskôr účinkuje iba ak je priložená k čelu. Atreyu s námahou zakašľal. Roztiahnutý na dlážke, Tim vedel, že následky pádu nepotrvajú dlho. Ak chce prežiť, nemá na výber. Priplaziac sa k bezvládnemu telu, aj keď Atreyu mal viečka stále zavreté a pôsobil zraniteľne, na zbytočný sentiment neostal čas. Priložiac mu prístroj k tvári, Atreyu telo okamžite pohltili kŕče. Zmietajúc sa od hlavy k päťam, temenom udieral o dlážku. Prsty zaťaté do dlaní zbeleli, údy zviňajúce sa v neprirodzených uhloch vyzerali akoby v nich nemal pevných kostí. Hrdelné zvuky striedal zúrivy sykot, krvavá pena perliaca sa okolo úst fíkala na všetky strany. Desivé divadlo predstavovalo predobraz toho čo Atreyu pre bývalého priateľa pripravil. Chvejúc sa hrôzou, Tim naďalej držal vymazávač pamäte pri Atreyu čele. Bolesťou skrivený úškrn v tvári bývalého priateľa mu drásal srdce. Nech už mu chcel Atreyu akokoľvek ublížiť, stále bol tým kto ho zachránil pred masakrou na plavárni, kto mu bol naporúdzi vždy keď ho potreboval, ten čo sa stal jeho prvým a jediným priateľom. Dlhšie hľadieť na kŕčmi skrivenú tvár nedokázal. Odvrátiac zrak, škrípanie zubov, neartikulované stony, hlasité šúchanie končatín i škríbanie nechťov po dlážke nešlo odbiť zblúdilým pohľadom. K smrti vyľakaný, do očí mu vhrkli slzy. Emócie prebýjali rúco a mihotajúce sa spomienky na veci, ktoré spolu prežili nešlo zastaviť. Psychické útrapy vystriedali fyzické. Paže mu oťaželi, telo stŕplo. Tim cítil akoby mu rozžeravené klince pretínali dlaň v ktorej zvieral guľičku. Aj napriek všetkej bolesti, neprestával. "Tiiiiim..." Dlhé zachrčanie

pripomínajúce jeho meno prinútilo Tima zabudnúť na všetku bolesť. Krátky obraz, záblesk z minulosti presiakol až na povrch. Šerá úzka ulička a v nej on s Atreyu čeliac šesticí na všetko odhodlaných výrastkov. Znova prežíval dramatické chvíle naháňačky, obklúčenia i márnú snahu Atreyu zachrániť ich životy. Vytrhnúc sa Dickovi, opätovne upaľoval čo mu sily stačili, ponechajúc kamaráta neblahému osudu. Nebyť Jenny, nikdy sa poň nevráti. Tim zovrel Mind Cleaner mocnejšie. Šľahajúce paprsky prerážali čelom ležiaceho chlapca, pokrývajúc zmučenú tvár jagavými výbojmi. Atreyu sa už takmer nehýbal. Ak bude pokračovať, zabije ho. Tim preglgol. Viac to nešlo. Roztiahnuc prsty, guľička dopadla na vyleštené parkety. Kotúlajúc sa preč, ešte vždy prskala, hoci Atreyu už ublížiť nemohla. Buchnúc do skrine, rýchlo pohasla. Detskú izbu naplnilo hrobové ticho. "Atreyu !" Skríkol Tim, keď pochopil, že meravý priateľ s očami vyvrátenými dokorán nejaví známky života. Bledá tvár, zmodrené pery, žiaden pohyb hrudníka. Nič čo by nasvedčovalo, že je stále nažive. Šklbnúc ho za plecía, Tim začal vzlykať. Strach z vlastnej smrti vystriedala hrôza z následkov činu, ktorý nechcene vykonal. "Atreyu prosím, prebud' sa." Priložiac ucho k hrudi, Tim skúšal zachytiť tlkot srdca. Hrubým overalom neprenikla žiadna ozvena. Na paniku neostal čas. Tak ako to videl na požiarňickom kurze, vyskúšal masáž srdca. Pritlačiac obe dlane k hrudi, mocno na ňu zatlačil. Hrudný kôš sa prehol dovnútra a Atreyu na Timovo prekvapenie dvakrát zakašlal. "Atreyu !" Skríkol Tim od radosti, nadvihnúc priateľovi hlavu. Schmatnúc vankúš z neďalekej postele, chcel mu ním podložiť temeno, keď sa Atreyu zvalil na bok a kašľom i odplúvaním zbavoval ústnu dutinu nahromadených hlienov. Otočený chrbtom, Tim mu nevidel do tváre, no zrýchlený dych prezrádzal, že telo kompenzuje nedostatok kyslíka vyvolaný krátkym bezvedomím. "Ako ti je ?" Zapišťal Tim, zabudnúc na všetku ostražitosť i dôvod pre ktorý sem bývalého kamaráta vyslali. Teraz ho zaujímal jediný - či je Atreyu v poriadku. Nakloniac sa bližšie, chcel ho chytiť za plece, keď sa mu Atreyu vyšmykol. Ako s pružinami v nohách, vyskočil do podrepu, zbadajúc Mind Cleaner. Zakotúľaný medzi zelenou skriňou a stolom, bol príďaleko, aby naň dočiahol. Nanešťastie pre Tima, Atreyu stačilo jediný gesto. Roztiahnuc prsty, priťahovaná neznámou silou, guľička preletela celú miestnosť, skočiac majiteľovi rovno do dlane. Tim nemal čas zareagovať a pred obnovenou hrozbou dokázal len cúvnuť. Atreyu k nemu vyštartoval a pritisnúc ho k stene, Mind Cleaner mu zasršal v dlani. Podvihnúc ho k Timovej tvári, dlaň mu ostala v polovici rozmachu. Iskriaci vymazávač pamäte pretínal šero miestnosti ako plápolajúca pochodňa. "Prečo si to nespravil ?" Zaburácal zúrivo. Zlovestný výraz jeho tváre neveštil nič dobré. Tim v úplnom pomykove zo seba nedosal jediného slova. "No tak !!! Prečo si to nespravil ????" "Čo ?" Zajachtal Tim, pohľadom prilepený k sršiacemu nástroju finálneho zúčtovania. "Prečo si mi nevymazal mozog ? Mal si tú možnosť, tak prečo si to nespravil, ty hlupák sprostý ? Povedz, prečo, prečo, prečo ????" V Atreyu očiach sa zračilo šialenstvo. Na pokraji hystérie, hlas mu preskakoval, po líkach mu stekali slzy a celý rozochvený vyzeral, že čochvíľa stratí rovnováhu a padne do kolien. "No tak, odpovedz !" Zachripiac, guľôčku pritisol bližšie k Timovmu čelu. "Lebo som ti nechcel ublížiť ! Lebo..." Tim premohol vzlyk. "...si môj kamarát !" Atreyu zvrátil čelo, a hoc s nádychom akoby chcel niečo dôležité povedať, ostal bez slova. Tackajúc sa ako pri opici, vrazil chrbtom do steny. Mind Cleaner mu prešmykol pomedzi prsty a stále neveriacky civejúc na Tima, bezvládne skĺzol k zemi. Tvár mu padla do dlaní a nastalo niečo čo Tim jakživ nezažil. Obávaný nepriateľ, ktorého ho sem vyslali zmárniť ho sa rozplakal ako malý chlapec. Úpenlivo vzlykajúc, pomedzi prsty mu presakovala riava sĺz, ktorú nedokázal zastaviť. Precitnúc z počiatočného šoku, ak by Tim chcel, poľahky sa zmocní vymazávača pamäte. No pochopil, že je to

zbytočné. Nech sa už stalo čokoľvek, Atreyu bol vyradený. Ráció velilo využiť situáciu na útek, no pri pohľade na plačúceho expriateľa Tim váhal. Ak by bol Atreyu skutočne nepriateľským mimozemšťanom za akého ho do dnešného rána pokladal, nezačne tu pred ním nariekať. Prekonajúc vlastný strach, pristúpil bližšie. Atreyu zaregistroval pohyb a pozrel nahor. Vyplakané oči a zronený výraz svedčili, že tentoraz nič nehrá. "Prepáč mi to." Zašepkal pohnutým hlasom. "Ja som to nechcel. Oni ma donútili." Tim preglgol. "Kto ?" Pritisnúc viečka, Atreyu zavrtel hlavou. "Tomu by si nerozumel. Je to príliš zložitú. Musel som to urobiť, inak by ma..." "Oni by ti ublížili ?" Atreyu potiahol nosom, buchnúc temenom do steny za ním. Hľadiac jeden druhému do očí, Atreyu ako prvý odvrátil zrak. "Prepáč mi všetko čo som ti spravil. Si super kámoš a ja som taký idiot, že..." Pociť previnenia mu opätovne vtlačil slzy do očí. Aj keď stále zmätený, Tim zabudol na strach a nakloniac sa, klesol do podrepu. "Ty si mimozemšťan ?" Atreyu sa aj napriek slzám pousmial. "Naozaj si myslíš, že keby som bol mimozemšťanom, robil by som také blbosti ?" Atreyu preglgol. "Nie, my sme niečo úplne iné." "A čo ?" Opáčil Tim dychtivo. "To ti nemôžem povedať. Oni by ma potom vyhodili. Ale..." Atreyu náhle precitol. Ako pokropený živou vodou, pozrel na Tima a v zlomku sekundy vyskočil do stoja. Tim myslel, že naň hodlá znova zaútočiť, no namiesto chopenia sa vymazávača, začal zamyslene chodiť hore dolu po izbe, niečo si hundrúc popod nos. Netušiac čo sa deje, Tim bol dosť bystrý na to, aby pochopil, že bývalého priateľa nemá vyrušovať. Držiac sa za čelo, Atreyu tuho premýšľal. Chvíľami zastanúc, Tim mal pocit, že chce niečo povedať, no Atreyu iba zavrtel hlavou a ďalej pokračoval v bezcieľnom blúdení neveľkou izbou. Tim narastajúce napätie nevydržal. Musel vedieť čo je vo veci. "Atreyu, čo sa stalo ?" Prudko zastaviac, Atreyu prevrtal spoločníka pohľadom. Strnulosť z tváre vymizla a Tim v jeho očiach znova uvidel zvláštnu iskru, ktorú spozoroval vždy keď Atreyu dostal nápad. "Už viem !" Vyhĺkol s nepredstieraným nadšením. "Viem čo spravím !" Vbehnúc do chodby, Tim začul dupotanie topánok po schodoch, a skôr než sa spamätal, Atreyu za sebou zabuchol vchodové dvere. Priskočiac k oknu, Tim zbadal ako kamarát upaľuje po chodníku k ulici kde leží jeho dom. Prenasledovať ho nemalo význam. Aj keby nemal náskok, pri Timovej kondičke ho nemá šancu dobehnúť. Vyskočiac na balkón, Tim uvidel ako Atreyu zabočil na ???0 ulicu, o sekundu mu zmizol z dohľadu. Vrátiac do detskej, uzamkol za sebou balkónové dvere. Kráčajúc izbou, zrak mu padol na Mind Cleaner. Zaborený v koberci pod poličkou s knihami, musel sa tam skotúľať keď Atreyu vypadol z dlane. V kludovom stave bez iskrenia či zábleskov, vyzeral neškodne, takmer ako súčiastka uvoľnená z detskej hry. No Tim vedel svoje. Prejdúc si dlaňou po čele, stále cítil nepríjemné svrbenie z neúspešného pokusu o myšlienkovú neutralizáciu. Mohol guľôčku zodvihnúť, no radšej ju ponechal tam kde je. Aj keď šanca, že po všetkom čo v uplynulých minútach zažil ju tu Atreyu 'zabudol' zámerné klesla k nule, nechcel nič riskovať. Okrem toho, ledva stojac na nohách, potreboval pauzu. Padnúc do hojdacieho kresla, pohyblivú sedačku natočil tak, aby mal Mind Cleaner neustále na očiach. Bleskurýchla kontrola pamäte ho uistila, že prístroj nestihol zaúčinkovať. Spomenul si na všetko, od prvého stretnutia s Atreyu v škole, až po včerajšiu návštevu u Richa. Ak vymazávač pamäte nemá oneskorený účinok, mal by byť v poriadku. O máličko pokojnejší, myšlienkami sa vrátil k Atreyu prepadnutiu. Od neskutočného prechodu vchodovými dverami, až po nevysvetlený útek, nič z toho nedávalo zmysel. Atreyu nebol človekom, o tom nemohlo byť pochyb. Žiadna ľudská bytosť nedokáže preniknúť zavretými dverami, ani keby disponovala najmodernejšou technikou z najtajnejších skladov americkej armády. Ak však nie je z vesmíru ako tvrdí, odkiaľ potom ? Tim si skúšal spomenúť na všetko čo mu bývalý priateľ prezradil. Ak ho prinútili k útoku, kto za tým stál ?

Žeby tí čo ho ovládajú ? Sliziaci ? Potom by jeho priznanie dávalo väčší zmysel. Lámajúc si hlavu nad záhadou, nedokázal prísť na nič rozumné. Ak ho Atreyu nezmárnili, musel mať nejaký plán. Ale aký ? Zacyrkovanie mobilu Tima prinútilo vyraziť do pozornosti. Pozrúc na guľičku, ostávala bez pohybu. Mobilný telefón zabzučal druhýkrát. Nepremýšľajúc o možných hrozbách, Tim schmatol prístroj. Podľa správy na obrazovke volal Atreyu. "Haló ?" Zapišťal Tim, prepojac hovor. "Ehm, Tim ? To som ja Atreyu. Počuješ ma ?" "Áno." Odvetil Tim stroho. Atreyu si odfúkol. "Fúh... Myslel som, že to nedvihneš. Prosím, zapni si video. Neboj sa, nie je to žiadna finta. Iba chcem vidieť či si OK." Posuvné tlačítko na bočnej lište zablikalo, signalizujúc že volajúci prepol telefonát do režimu video hovoru. Potvrdiac spojenie, obrazovku Timovho mobilu ožiarila Atreyu tvár. Už bez slz či vyplakaných očí, bývalý priateľ sa opätovne uskrňal. "Som tak rád, že ťa vidím. Ja blbec, je mi hrozne ľúto čo som ti spravil, no už som všetko zariadil. Ak to vyjde..." Atreyu zaváhal. "Všetko sa zmení. To ti prisahám. No večer musíš prísť k nám. Presne o šiestej pred mojím domom. Budem ťa čakať. Je strašne dôležité, aby si prišiel. Viem, že som ti toľkokrát klamal, no prisahám, že teraz to bude iné." "Aké iné ? Čo sa má stať ?" Aj napriek absurdnosti Atreyu nápadu, Tim ho na prekvapenie neodmietol. Chcel zistiť viac. "Prepáč." Atreyu si povzdychol. "To ti teraz naozaj prezradiť nemôžem. Aj tak sa to slovami opísať nedá. Musíš prísť a uvidieť to sám. Ja..." Atreyu si povzdychol a hľadiac opačným smerom Tim pochopil, že zápasí sám so sebou. "...tiež riskujem, no musím to spraviť. Musíš poznať celú pravdu, aj keby ma mali vyhodiť. Až u teba mi došlo aký som bol idiot a teraz to napravím. Si najlepší kámoš akého som kedy mal a nechcem ťa stratiť. Daj mi prosím ešte jednu šancu. Dnes o šiestej u nás. Budem ťa čakať." Aj keď úpenlivosť s akou Atreyu svoju prosbu vyslovil jej pridávala na úprimnosti, iba blázon či samovrah by po udalostiach spred pár minút mohol súhlasiť. Tim nebol blázon a k samovražde mal blízko iba raz. Hmlistá spomienka na to, ako tu v izbe, posadený na rovnakom mieste ako teraz hľadá na rozbitú fľašku od babičky ním zarezovala. Jej scelenie bol prvý z Atreyu zázrakov, ktorého bol svedkom. Vtedy mu pomohol, snáď i zachránil život. Tak prečo teraz chce, aby ho riskoval a možno i stratil ? "Ako mám vedieť, že mi znova neklameš ?" "Ja neviem." Priznal Atreyu úprimne. "Daj mi prosím ešte jednu šancu a ja ti prezradím to čo nikto nevie. Najväčšie tajomstvo aké existuje a aké si nedokážeš ani predstaviť. Hovorím ti pravdu, naozaj." Tim mlčal. Po všetkých lžiach, potom ako mu tzv. priateľ chcel vymazať pamäť mu má znova veriť ? "Atreyu, ja neviem či prídem. Neviem kto si a prečo po mne ideš, no mám z teba strach. Ja som vás nikdy nechcel prezradiť. Aj tak by mi nikto neveril. No ty si potom povedal, že ublížiš mame a tatovi." Atreyu sa začervenal. "Viem. Som hlupák. Nemal som to robiť. No nemyslel som to vážne. Povedal som to iba preto, aby som ťa vystrašil. Oni by mi nikdy nedovolili, aby som tebe či vašim ublížil. Len som ťa tak provokoval. Štvalo ma, že si ma nechcel počúvať. Mal som ti len vymazať pamäť, nič viac. My vám nesmieme ubližovať. To čo odo mňa chceli bolo kvôli našej bezpečnosti." "A kto vlastne ste ? Prečo mi to nechceš povedať ? Prečo musím chodiť k vám ?" "Lebo to čo ti chcem ukázať sa nedá vysvetliť. Neveril by si mi. Musíš to uvidieť. No ak mi vyjde všetko ako chcem..." Atreyu sa konečne pousmial. "Zažiješ veci o akých sa ti ani nesnívalo. No musíš prísť." "Ešte uvidím." Strohá odpoveď bez akejkoľvek mimiky bránila Atreyu, aby z meravej tváre dokázal Timovo rozhodnutie odčítať. "Dobre. Ja ťa nenútim. No ver mi prosím." Hluk spoza Atreyu chrčba ho prinútil pozrieť za seba. "Do čerta ! Tim, už musím končiť. No prosím príď. Naozaj nebudeš ľutovať. Zatiaľ sa maj." "Počkaj !" Skríkol Tim. "Zabudol si si tu ten Mind Cleaner. Čo mám s ním robiť ?" Atreyu zagúľal očami. "Zoberiem ho. Sleduj !" Tim pozrel na guľičku. Zaborená v koberci pod

poličkou s knihami, z ničoho nič začala znižovať svoj objem, až kým neostala vo veľkosti miniatúrnej bodky, ktorá praskla a drobné kryštálky pohltil okolitý priestor. "Tak večer." Pripomenul Atreyu naposledy a tvár mu zmizla z display. Tim ostal osamote. A znova bez dôkazu mimozemskej aktivity. No v tejto chvíli už na tom vlastne ani nezáležalo. Ak večer pôjde do toho domu, buď Atreyu neklamal a prezradí mu veľké tajomstvo, alebo ho zmárnia. Skončí to tak či tak. Na rozhodnutie ostávalo necelých 5 hodín. Vyskočiac z kresla, začal bezcieľne brázdiť pustými izbami rodičovského domu. Pokusy o racionálne zhodnotenie udalostí uplynulej hodiny postrádali zmysel, a tak to ani neskúšal. Koncentrovaný na jediný cieľ, musel prijať rozhodnutie. Najťažšie rozhodnutie svojho života. Pokladať naisky váh všetky pre a proti, neskončí s tým do rána, a výsledok aj tak nespozná, lebo pravdou bolo, že Tim sa rozhodol, hoci si to sám nechcel pripustiť. Objavovať tajomstvá, po tom predsa celý život túžil. A teraz stojac na prahu najväčšieho aké jestvuje necúvne. Rozhodovanie mu uľahčovalo Atreyu ubezpečenie, že nech sa stane čokoľvek, jeho rodičom neublíži. Možno práve vlastná obeta bude cenou za ich bezpečnosť. Cenou, ktorú bez strachu a ponosov zaplatí. Hlavne, nech sú mama s tatom v poriadku. Pochodujúc z detskej izby do otcovej pracovne a späť, v zámku začul zašramotať kľúče. Zmeravel. Ak by to bol Atreyu, prešiel by dverami - bez nutnosti babrania sa so zámkom. Mal pravdu. Šušťanie nákupných tašiek keď neznámy prekračoval prah urobilo z neznámeho známeho. Tim ju potreboval vidieť. Zbehnúc po schodoch, opatrne nakukol do prednej predsiene. Mama si práve zobliekala kabát. "Ahoj Timmy." Pozdravila veselo, zložiac dvojicu tašiek naplnených potravinami až po okraj. "Ahoj." Synova odmeraná, mechanicky znejúca odpoveď mame stačila, aby pochopila, že s ním niečo nie je v poriadku. "Čo je ti ?" Tim zavrtel hlavou, nepovediac ani slovko. Zhodiac šál, mama pristúpila bližšie. "Timmy, čo sa ti stalo ? Bol tu Atreyu ?" Tim zdúpnel. Otázka udrela na citlivú strunu. "Prečo sa pýtaš ?" "Lebo si bledý ako stena. Akoby si stretol ducha." "Nikoho som nestretol. Ja len... Dnes večer musím ísť von." "Von ? A kam ?" "Do kina. Dávajú Goonies." "Timmy, ale veď to si predsa videl aspoň stokrát." "Ja viem, ale dnes to dávajú znova. Našiel som to na Internete. Bude to v 3D. Chcem to vidieť." "Taký starý film a v 3D ?" "Hej. Nedávno ho prerobili. Sľúbili ste mi, že keď s vami pôjdem k tej doktorke, pustíte ma von." "No dobre, a kde to hrajú ?" "V ????. Ale ide to až o šiestej. Teda vlastne o pol siedmej." "Tak neskoro ? Veď je to pre deti." "No a ? Veď je predsa piatok." Mama si povzdychla. "A čo keby sme tam šli všetci traja aj s tatom ? Ani on už dlho nebol v kine." "Nie !" Odsekol Tim rázne. "Nie som malé decko ! Chcem ísť sám. Sľúbili ste mi to." Nenápadná výčitka prednesená s dostatočným dôrazom zafungovala. Ak mama niečo neznášala, boli to nesplnené sľuby. A hoci neskorou návštevou Atreyu domu pred dvoch dní sa neuvážení prísľub dal považovať za splnený, nemala v úmysle riskovať hádku po všetkom čo im Tim minulú noc prezradil. Iskierka vzájomnej dôvery vykresaná úprimným rozhovorom by mohla pohasnúť skôr než ju stihnú rozduchať. "Tak dobre teda. Ale hneď ako to skončí mi zavolaš a prídeme po teba autom. O deviatej ťa samého domov v žiadnom prípade nepustím. Musíš mi sľúbiť, že ma počkáš vo vestibule a nikam nepôjdeš, kým po teba neprídeme." Tim prikývol, dobre vediac, že ak to dnes u Atreyu dopadne tak ako si myslí, domov sa už nevráti. Spokojná s odpoveďou, mama súhlasila, podajúc mu balík ??? na ktoré nezabudla. Znova sa hompálajúc v hojdacom kresle, Tim meravo civel do steny. Mamin bezpečný návrat ho potešil, no zároveň mu pripomenul čo je v hre. Ak Atreyu nedodrží sľub a ublíži mu, mame pukne srdce od bolesti. Aj otec ho mal rád a bolo by mu za ním ľúto, no nie tak ako mame. Tá ho milovala, a až posledné dni mal Tim možnosť naplno si to uvedomiť. Vystrašená, utrápená, nejednu noc prebdela len

preňho. Z predstavy ako príjme jeho smrť mu zvieralo žalúdok. Niečo musel urobiť. A hneď aj vedel čo. Sadnúť za počítač, chcel ho zapnúť, že rozlúčkový list sklepe na klávesnici, no vzhľadom na to čo sa chystal napísať, pero a papier vyhovovali viac. Nad obsahom nechcel veľmi premýšľať. Na belavý hárok vloží prvé čo ho napadne. Výsledkom nedlhej snahy bol kostrbatý, nie veľmi nápaditý sloh, bez prehnaných emócií či filozofických zamyslení, zato s príšerne hlúpym oslovením. "Ahoj mama a tato. Ak by som sa dnes (piatok) nevrátil domov, je to preto, lebo som išiel za Atreyu. Bol tu a chcel mi vymazať mozog. Povedal, že to musí urobiť, aby som ich nebonzol. Hovoril, že nie je mimozemšťan, no ja mu neverím, lebo som ho videl ako prešiel cez zavreté dvere. Mal taký prístroj, ktorým v nich spravil dieru a vošiel nimi, aj keď boli zamknuté. Je to naozaj tak, nevymýšľam si, ani mi nešibe. A nedal mi ani žiadne drogy. Naozaj sa to stalo. No potom s vymazávaním pamäte prestal a odišiel. Potom mi zavolať a chcel, aby som k nemu dnes večer prišiel. Povedal, že mi povie celú pravdu a že musím prísť. Ak sa dnes nevrátim, je to pasca. Nehľadajte ma a nechodte do toho domu. Ak tam pôjdete, dostanú aj vás. Mám vás rád. Tim." Prečítajúc list znova a znova, jeho obsah ho nenapíňal nadšením. Príliš suchý a neosobný akoby ho ani nepísal. A predsa na ňom nezmenil ani čiarku. Ak ho začne upravovať a premýšľať nad tým čo ho u Atreyu čaká, stratí odvahu a nikam nepôjde. Založiac list medzi hrbu papierov rozložených po stole, kúsok z neho povytiahol, aby až rodičia začnú pátrať v jeho veciach, rukou písaný odkaz bezpečne objavili. Ukončiac prípravu na odchod, ostávajúci čas strávil pohupovaním v kresle, skúšajúc na nič nemyslieť. Budík nastavený pre prípad, že by ho premohol spánok zazvonil presne. 40 minút pred šiestou zbehol na prízemie a po povinnom kázaní mamy, zopakujúc to isté čo mu zvestovala po príchode domov, Tim opustil rodičovský dom. Aj keď ním lomcovali emócie, dobre vediac, že mama za ním vyzerá, neotočil sa. Zamieriac k zastávke autobusu (podľa oficiálnej verzie mal zamierené do kina), musel obísť tri ulice, kým sa okľukou vrátil na ????. V šere nastupujúcej noci tmavú kopulu zatiaľ nezbadal, no vedel, že tam je. Sychravé počasie sprevádzané drobným mrhnotením znižovalo už i tak úbohú viditeľnosť na minimum a bez kapucne si Tim neustále musel utierať tvár. Pofukujúci vietor prenikal pod záhyby vetrovky pridávajúc na nepohode. Zvýšiac tempo, 10 minút pred dohodnutým termínom uvidel kontúry Atreyu domu. Vztyčená k oblohe ako varovný ukazovák, kopulu observatória rovnako ako ostatné časti stavby pohlcovala tma. Situácia na nerozoznanie od tej spred týždňa Tima nedokázala odradiť. Nech sa stane čo sa má, dnes neutečie. Zastaviac pred bránou, ani neskúšal potiahnuť kľučkou. Podľa dohody ho mal Atreyu čakať. Keďže ostávalo zopár minút, Tim sa rozhodol zotrvať na mieste. Kolóny áut lenivo postupujúce dažďom zmáčanou ulicou zábleskami čelných reflektorov ožarovali priestor pred domom. Slepé voči dráme, ktorá sa za bránou vysokého plotu mala čoskoro odohrať, Timovi pripomínali umelé oči robotických ochrancov strážiacich Atreyu príbytok. Ak ho Atreyu zradil, čoskoro ich znova uvidí, a tentoraz im už neujde. Spomienkami sa vrátiac k ich prvému stretnutiu, nerozumel prečo si práve jeho Atreyu vybral za svoj cieľ. Nebyť toho, že si k nemu prisadol, nestojí tu. Prečo nešiel za ????, či ????. Atreyu mal toľko možností, tak prečo práve on? Čím sa líšil od ostatných? Bol k tomuto údelu predurčený? Súviselo jeho zmiznutie v útľom detstve či machule, ktoré občas vídava s tým čo dnes prežíva? Otázky, ktoré si môže klásť do skončenia sveta, a predsa na ne nespozná odpoveď. Tá ležala na dosah ruky, len sa po ňu načiahnuť. Chmatnúť kľučku masívnej brány, potiahol ju. Čakajúc, že dverný mechanizmus odpovie výstražným bzučaním, prekvapilo ho keď oceľové pánty zavrzgali a tvár mu ovanul mrazivý víchor zavíjajúci pustou záhradou. V duchu sa prežehnajúc, Tim vstúpil dnu. Ponechajúc dvere dokorán, do záhrady

stále dorážal ruch ulice. Ochranný štít nad plotom musel byť vypnutý. "Atreyu ?" Zapištal Tim do prázdna. Nik neodvetil. Tim vykročil vpred, keď kovové zadunenie prerušilo kvílenie vetra. Neviditeľný mechanizmus pricapil vstupné dvere, odrežúc malého odvážlivca od sveta. Tim v panike vyskočil na bráničku, že ju rovnako ako pred týždňom preskočí, no dážď od skorého obeda zmáčajúci oblasť južnej Minnesoty zmenil hladký povrch viac než 2 yardy vysokej steny z kovu v kĺzačku. Hrabúc nohami naprázdno, ani tvarované podrážky športovej obuvi nenachádzali miesto o ktoré by sa mohli zachytiť. Skúšajúc to znova a znova, beznádejnú snahu prerušilo krátke zvolanie. "Tim, prestaň !" Tim sa bleskurýchle otočil. Atreyu stál na opačnom konci nedlhého nádvorja. Oblečený v identickom overale ako počas obedňajšej návštevy, najskôr vybehol z domu. Z miesta kde stál na vchodové dvere nedovidel, no iná možnosť okrem teleportácie či vypnutia zneviditeľňujúceho filtra neexistovala. V šere neosvetlenej záhrady mu nevidel dobre do tváre, no mal pocit, že sa uškŕňa. "Nepribližuj sa !" Skríkol Tim zachrípnuto, a keďže nemal kam ustupovať, chrbtom ostal nalepený na vnútornú stenu brány, ktorú márne skúšal prekonať. S rukami pred sebou, Atreyu opatrne vykročil vpred. "Tim nemaj strach. To som ja Atreyu. Nechcem ti ublížiť. Mám pre teba úžasnú správu ! Všetko vyšlo tak ako malo. Nechal som ťa preklepnúť a oni ti dali súhlas. Môžeš byť jedným z nás, ak budeš chcieť. Neveril som, že to spravia, no oni to spravili. Povedali, že môžeš byť našim členom." "Členom čoho ? XCOM ?" "Nie XCOM, ale **???ORG**." Zastaviac v polovici nádvorja, Tim videl, že sa Atreyu usmieva. V šťastím rozžiarenej tvári nezachytil faloš, ani podraz. Žiadna arogancia, či výsmech uplynulých dní. "Čo je to **???ORG** ?" "Niečo úžasné ! O chvíľu to sám zistíš. No musíme počkať na mamu a otca. Iba oni ťa tam môžu zaviesť." "Zaviesť kam ?" "To je tajomstvo. No neboj sa. Bude sa ti tam páčiť. Viem to. Poznám ťa už. Bol som idiot, že som im nenapísal skôr. No nevedel som, že ťa zoberú. Teraz bude všetko iné. Pod' dnu. Ukážem ti pár cool vecí." Bez čakania na súhlas, Atreyu vyrazil k domu. Tim s podstatne väčším sebaovládaním kamaráta nasledoval. Prekročiac prah, privítala ho temná predsieň. Odraz pouličného osvetlenia odhaľoval šeré kontúry vnútorného vybavenia, vrátane trojice skriňových chladničiek. Len čo vstúpil dnu, Atreyu za ním zatvoril dvere. Automatický senzor nad prahom zablikal a predsieň ožiaril svit série bodových svetidiel. "Pod'." Riekol Atreyu povzbudivo, vstúpiac do miestnosti, ktorej dominoval výkonný počítač. Izba na prvý pohľad vyzerala rovnako ako pri poslednej návšteve. Monitory rozložené po stenách, stoly obťažkané prídavnými zariadeniami výkonného PC, kreslo, konferenčný stolík, dvere do susednej izby - všetko pôsobilo normálne. Zastanúc v strede priestornej miestnosti, Atreyu si klepol po zápästí ľavej ruky. Len čo tak spravil, predlaktie mu pokryl obdĺžnikový, ako list papiera tenký prístroj pripomínajúci smartphone. Display pokrývajúci väčšiu časť zariadenia ožiarila skupina tlačidiel. Klepnúc na jedno z nich, obraz mriežky ovládacích panelov vystúpil z display, aby vo forme holografickej klávesnice zastavil vo výške Atreyu očí. Žmurknúc na Tima, Atreyu priložil palec k jednému z posuvníkov a kľúčuc po priesvitnej membráne, ktorá na rozdiel od bežného holografu mala fyzickú podobu, vytiahol jedno z nastavení na maximum. Tim zrazu pocítil ako podlahu pod jeho nohami zachvátili otrasy. Na jeho ohromenie sa steny i strop miestnosti začali roztekať, rovnako ako stoly s počítačom, kreslo, či luster nad hlavou. Lepkáva, hustá tekutina belavej farby pokryla každý štorcový palec, bez ohľadu na to či to boli nosné múry, alebo len vybavenie izby. Tim v panike skúsil útek, no nohy po členky zaborené v slize nedokázal nadvihnúť. Dlhé cáry plastickej hmoty obopínajúce lýtka bránili v chôdzi a každý prudší pohyb hrozil pádom. Stojac neďaleko, Atreyu sa len uškŕňal. "Tim nemaj strach. O chvíľu to prestane." Absurdné uistenie len

podčiarkovalo surrealistickú scénu, ktorej bol Tim svedkom. Paralyzovaný, bez možnosti úteku, mohol iba bezmocne sledovať ako miestnosť s počítačom mení svoj tvar. Holé steny bez obrazov či tapiet pokryli monitory a prapodivné zobrazovače spod ktorých vyrástli ovládacie panely plné svetielkujúcich tlačítok a kontroliek. Stoly s komponentmi počítača vtiekli do podlahy, aby rozpustená látka sformovala zložitejšie prístroje. Ako klíčiace rastliny v zrýchlenom filme, Tima obklopili stolíky, drobné stojany i visuté plošiny plné neskutočného vybavenia. Robotické ramená posiate množstvom senzorov a čidiel ako chápadlá obrieho hlavonožca vytrčali z miesta kde predtým visel luster. Vysoké tuby pripojené na kaskádu guľovitých nádob cedili farebné zmesi bublajúcich zlúčenín, ktoré nimi lenivo pretekali. Skupina zrkadiel pod stropom skrúcala paprsok vysokovýkonného lasera ožarujúceho organickú materiu neznámeho pôvodu. Obrovitú cievku siahajúcu od podlahy po strop obopínalo točité vinutie nabité sršiacou energiou napájajúcou diskovitý predmet na vrchole zariadenia. Širokú dosku bez nôh či iného uchytenia pokrývali okuliare čudných mikroskopov cieliacich na špirálovitý oblak vznášajúci sa uprostred štvorbokého ihlanu. Šestica pozlátených kociek z kovu rotovala okolo kryštalickej štruktúry obalenej blankytnou membránou. Rad priesvitných bánk v oddelených priehradkách ukrývajúc vzorky pozemských rastlín zásoboval každú z nich svetlom, teplom a vlhkosťou. Kopula rozložená na rohovom stole neďaleko dverí do izby s almarou chránila komplikovanú spleť tisícok vzájomne prepojených cievok dopravujúcich živiny pre amorfný organizmus v strede pripomínajúci embryum nevyvinutého dieťaťa. Pohyblivý piest napravo od Tima vháňal zelenkastý plyn do sústavy potrubí privedených na nevelký toroid premieňajúci ho v tyrkysovú plazmu. Police nalepené na stenách niesli desiatky priesvitných skúmaviek, ktoré drobný robot pripomínajúci zmenšeninu mechanickej tarantuly klepetami vyberal, prekladajúc ich do zásobníka o poschodie nižšie. Banky s bublajúcimi tekutinami ukryté v zvonovitej nádobe vystrekovali kvapôčky vriacich látok na skupinu pestrofarebných filtrov prepúšťajúcich číročiru tekutinu. Zdanlivo nepochopiteľná skrumáž, prístrojov, robotov a všakovakého vybavenia pracovala sama ako hodinky. Atreyu nemusel prstom hnúť. Dokonalé stroje vykonávali činnosti automaticky, slepé k prítomnosti vyjaveného pozemšťana. Ohromený tým čo vidí, Tim si vôbec neuvedomil, že podlaha pod nohami mu opätovne stvrdla a on znova stojí na pevnej zemi. Rozumejúc čo sa v priateľovej mysli odohráva, Atreyu ho nikam netlačil, ponechajúc mu dostatok času na strávenie šoku, ktorý odhalením tajomstva spôsobil. Až keď Tim prestal neskutočné obrazy vnímať a upriamil pozornosť naňho, Atreyu znova prehovoril. "Ako ti je ? Si OK ?" Otázka, ktorá by za daných okolností pasovala väčšmi do maminých úst ním pookriala, strasúc z neho prvotný šok. "Atreyu, všakže sa mi to nesníva. Že to nie je sen ?" Povzbudený Timovou reakciou, Atreyu pristúpil bližšie. "Jasné, že nie. Je to naozaj. Chcel si poznať naše tajomstvo, a teraz ho poznáš." "Ak... Aké tajomstvo ?" Zakoktal Tim väčšmi od vzrušenia než strachu. "Tajomstvo našej organizácie. Nevoláme sa XCOM. To som si len vymyslel. Sme **???ORG** a ja som jej členom." Napnutá hrud' podčiarkovala hrdosť s akou Atreyu svoje slová vyslovoval. Ak nie je hereckým géniom, nebolo pochyb, že tentoraz si nevymýšľa. "Čo je to **???ORG** ? Vy ste mimozemšťania ?" "Jasné, že nie. Už som ti to predsa vysvetľoval." "A čo všetky tie veci ?" "No..." Atreyu vyceril zuby. "Nóóó.... Niečo z toho vlastne je od mimozemšťanov, ale ja som človek. Fakticky. Ono je to celé dosť zložité a nechcem ťa pripraviť o prekvapenie." "Aké prekvapenie ?" "To čo ti za chvíľu ukážem. No najprv musí prísť mama s otcom. Tí budú pozerieť, až zistia, že ti dali povolenie. Otec mi neveril, že by ťa mohli zobrať, a pritom sa ich stačilo len opýtať." "Koho ?" "Našich ľudí na základni." Atreyu nervózne pozrel na hodinky

tvoriace súčasť prapodivného komunikátora nad ľavým zápästím. Holografický display natáčajúci sa do strán tak, aby Atreyu nemusel vykrúcať lakeť zobrazoval množstvo údajov v ktorých Tim iba márne hľadal ukazovateľ času. "Už tu mali byť." Zavrčal Atreyu nervózne, obrátiac sa k dverám vedúcim do vedľajšej izby. Klepnúc po komunikátore, statnú prepážku prederavila diera. Nebol to fyzický otvor ako na obed v predsieni Timovho domu. Iba priesvitná oblasť v tvare elipsy, odhaľujúca interiér izby. Tim v otvore okamžite spoznal starú skriňu plnú harabúrd. Spomenúc si na prvú návštevu prapodivného obydľia, nezabudol na to ako v škáre medzi vŕzgajúcimi dverami a drevenou stenou uvidel záblesk svetla. Tentoraz bola izba ponorená do tmy. "Vždy musia prísť neskoro." Atreyu sa obrátil k priateľovi, že bude pokračovať s výkladom, keď ho cinknutie komunikátora prinútilo upriamiť pozornosť k drobnej hláške na display. Vypešťať oči, Atreyu schmatol kamaráta za plece. "Už sú tu !" Skôr než vyjavený spoločník stihol zistiť koho má Atreyu na mysli, v otvore do vedľajšej miestnosti uvidel ako sa dvere obstarožnej almary začali otvárať. V prvej chvíli Timovi napadlo, že povolil zámok a gravitačné pôsobenie vyvolané nerovnosťou podlahy prinútilo dvere k pohybu. Keď však na ráme zbadal čiusi dlaň, zmeravel. Dnu v skrini niekto stál. Pripomenúc si strašidelné príbehy o brlohoch upírov v zapadnutých skrýšach starých domov, cúvol dozadu. Ani to neskúšajúc s útekou, len čo skriňa odhalila svoje útroby, Tim uvidel dvojicu dospelých. Oboch poznal. Zaujatie rozhovorom, Atreyu rodičia vystúpili zo skrine, ktorej vnútro miesto hĺby nepotrebných harabúrd pokrývali čierne steny. Sada ovládacích panelov na vnútornej strane v šere tmavej miestnosti matne žiarila. Tim docvaklo, že to čo vidí nie je ozajstná skriňa. Dokonalá náhražka dubového kusu nábytku zakrývala skutočný účel fiktívneho úložiska šiat - utajený teleport. Prístroj spopularizovaný nespočetným množstvom sci-fi príbehov stál ani nie 10 yardov od neho. Na podrobnejší prieskum Tim nedostal príležitosť, pretože rodičia práve vstúpili do izby s počítačom. Zaujatie vzájomným dohadovaním, až keď prekročili prah, nečakaného návštevníka konečne zaregistrovali. Prepáľiac ho pohľadom, vystretým ukazovákou ako napriahnutou zbraňou Atreyu otec zacieliť Timovi do prostriedku hrude. "A ty tu čo robíš ?" Vedomý si hrozby, jeho syn si stúpol medzi otca a priateľa. "To ja som ho tu zavolať !" Odvetil Atreyu, zacieliť Tima vlastným telom. "Nechal som ho preveriť HR14kou. Dal som im všetky údaje a napísali mi, že ak splní test, môže byť jedným z nás. Pozri si to sám ak mi neveríš. Výsledky poslali aj tebe." Ťuknúc po komunikátore, priestor medzi Atreyu a otcom ožiarila virtuálna obrazovka tvorená holografickým obrazom. Priehľadný hologram viditeľný z oboch strán zobrazoval rotujúcu fotku Tima s množstvom údajov v nečitateľnom písme pripomínajúcom znaky východoázijských jazykov. Pri dlhšom pohľade na ne, písmená rotujúce okolo vlastnej osi nadobudli charakter anglicky písaného textu. Kvantá dát od fyzických parametrov až po stručný životopis Tim nemal šancu prečítať, ani keby ich študoval hodinu. A toľko času nemal. Atreyu otec mávnutím dlane zmiatol obraz holografu, ktorý sa v momente rozplynul. "Takú úlohu som ti nedal !" Odsekol prísne. "Ja viem. Ale sami ste povedali, že môže byť kandidátom." "To ma vôbec nezaujíma ! Povedal som ti čo máš urobiť a ty si ho aj napriek sľubu priviedol sem, navyše s vypnutým štítom. Vieš koľko nariadení Kódexu si porušil ?" "Viem, ale..." "Žiadne ale !" Skríkol otec. "Porušil si Kódex a prísahu, ktorú si dal ? Vieš aký trest ťa za to čaká ? Dvakrát som ťa ťahal z problémov, a ty to spravíš znova ? A čo horšie, ukážeš mu náš dom ? Ty si sa musel načisto zbláznit' !" "Možno mi šibe, no má súhlas ! Prečo si nepozrieš tie výsledky ?" "Lebo ma nezaujímajú ! Dal som ti jasný príkaz a ty si ho porušil. A to je jediné na čom záleží. Ak si myslíš, že ťa budem naďalej chrániť, si na omyle. Pôjdeš pred komisiu, nech tá rozhodne." Aj keď Tim nevidel druhovi do tváre, z reči

jeho tela pochopil, že nejasná poznámka, ktorej sám nemal šancu porozumieť ním očividne otriasla. "A... Ale to nemôžeš. Som tvoj syn !" "Atreyu, ja som ťa varoval, no ty si ma ignoroval. Keď si to urobil znova, prisahal si, že to viac nespravíš. No nedal si si pokoj, a len čo sme prišli do nového mesta, znova si s tým začal. Si môj syn a tak sám porušiac Kódex i vlastný sľub, bol som ochotný ti odpustiť a dať ti ešte jednu príležitosť. A ako si sa mi odvdáčil ? Nielenže si nesplnil úlohu, a navyše ho privedieš sem ? Aj moje možnosti chrániť ťa majú svoje limity. A dnes večer si ich prekročil. Už ťa nemôžem viac brániť. Sám si rozhodol o svojom osude. Pôjdeš pred komisiu tak ako každý kto poruší Kódex." "Ale to nie ! To mi nemôžeš spraviť ! Mami, všakže to nemyslí vážne ?" Mama, ktorá až doteraz mlčala len bezmocne pokrčila plecami. "Atreyu, dobre vieš, že to nezáleží od nás. Opakovane si porušil sľub. Otec musí vykonať to čo mu nariaďuje Kódex. Sám to predsa dobre vieš." "Ale ved' môže byť jedným z nás ! I **???ORG** to potvrdila !" Piskľavý hlas Timovho priateľa prešiel do vysokej tóniny, a hoci Tim netušil čo Atreyu porušil ani aký prísľub rodičom dal, vedel, že je v pasci. Pasci z ktorej nemá šancu uniknúť. A ak to Atreyu nehral, je v tom nevinne. Atreyu otec preľal predmet ich rozhovoru prísny pohľadom. "To, že **???ORG** vydala predbežný súhlas nič nemení na veci, že si porušil nariadenia. Aj keď si náš syn, neostáva nám nič iné, len ťa nahlásiť." "Otec má pravdu." Súhlasila mama. "Svoju šancu si dostal, no premrhal si ju. Nedávaš nám inú možnosť." Pochopiac, že to rodičia myslia vážne, Atreyu zalamoval rukami. "Prosím nerobte to ! Oni ma vyhodia. Mám dve výstrahy a za tretiu je vyhadzov. Povedali mi, že ak to spravím znova, nikdy viac ma nezoberú späť. To mi predsa nemôžete spraviť. Som váš syn !" Atreyu spínal dlane ako pri modlitbe, no otec ostával neoblomný. "Atreyu, dobre vieš, že príbuzenské vzťahy v tomto prípade nehrajú žiadnu rolu. Dvakrát som sa za teba postavil, dvakrát si mi sľúbil, že to viac nespravíš. Dal som ti ešte jednu príležitosť, a ty namiesto splnenia sľubu pošleš jeho údaje do **???ORG** a ukážeš mu náš dom." "Už to nikdy viac nespravím. Prisahám !" Na Timovo prekvapenie Atreyu padol na kolená a ako kajúcnik nehodný odpustenia sklopil zrak. "Prosím, nerobte to ! Nehovorte im o tom. Ja sa polepším. Budem iný. Prisahám na všetko čo mám rád !" Vzlykajúc, Tim druhýkrát za jediný deň počul kamaráta nariekať. Rodičia si nakrátko vymenili pohľady. Mrazivé výrazy ich tvári máličko pookriali a Atreyu mama chytila manžela za ruku. "Vstaň !" Rozkázal otec. K smrti vydesený, Atreyu poslúchol. Zaloviac vo vrecku, v dlani dospelého muža sa zatrblietal známy predmet. Gul'ovitý odstraňovač myšlienok mal na rozdiel od verzie, ktorú Atreyu použil na obed striebřistý povrch. Lemovaný tenkými drážkami, len čo ho otec nadvihol, gul'ôčka získala červenkastý nádych. "Je to tvoja posledná šanca. Splň si svoju povinnosť, inak vieš čo ťa čaká." Tim pocítil ako mu vysychá v hrdle. Nemusel čítať priateľove myšlienky, aby dokázal jeho rozhodnutie odhadnúť. Sám by nekonal inak. Pomaly sa otočiac, Atreyu nenašiel odvahu hľadiť Timovi do očí. Potácajúc sa z nohy na nohu, tých pár krokov čo ich delilo mu zabralo celú večnosť. Tim videl ako priateľovu tvár zviera kľč a v chvejúcej dlani žiariacu gul'ôčku ledva udrží. "Tim..." Zachrčal vážnym hlasom. "Ja musím." Podvihnúc zrak, napriamril dlaň pred seba. Tim nevzdoroval. Žiaden boj, ani pokus o útek. Dvojica síz stekajúcich po líkach vyjadrovala všetko čo potreboval povedať. Atreyu zmeravel. Zápasniac sám so sebou, paža mu oťažela a vymazávač pamäte ostal blikať pár palcov od Timovho čela. Ako to v dramatických chvíľach býva, kvapkajúci čas takmer zastavil a Tim vnímal každý úder svojho srdca. A hoci smrteľná hrozba naň doslova dýchala, dušu mu naplnil pokoj. On nezlyhal. Vykonal to čo musel, a ostávalo len na Atreyu aké rozhodnutie prijme. Pritisnúc viečka, Atreyu preglgol. Hrôza z toho čo má vykonať mu opantala myseľ a spomienka na udalosti v Timovom dome, najmä priateľova ľútosť nad ním, keď bol v

rovnakej situácii ako teraz Tim ním otriasla. Ustúpiac dozadu, dlaň mu klesla k drieku. Pulzujúca guľôčka prešmykla pomedzi prsty a s kovovým cvengom dopadla na dlážku. Vymeniac si krátky pohľad, Tim uvidel, že Atreyu pery sčeril úsmev. "Nie !" Odvetil pevným hlasom, obrátiac sa k otcovi. "Toto nikdy nespravím ! Robte si so mnou čo chcete, no Tim je môj kamarát a ja som slúbil, že sa mu nič nestane. Urobte to mne ! Vyhodte ma z **???**ORG, vymažte mi pamäť, no jeho sa ani nedotknete !" Synovo úprimne myslené odhodlanie otca zaskočilo. Ohromenie nanešťastie netrvalo dlho. Roztvoriac dlaň, vymazávač pamäte mu skočil do dlane. "Tak to si teda spravil obrovskú chybu." "Nespravil !" Odsekol Atreyu vyzývavo, stúpnuc si vedľa Tima. "Tim je môj kámoš, a ak chcete niečo spraviť jemu, najprv to musíte spraviť mne !" "Dobre. Ako si želáš !" Pristúpiac bližšie, otec napriamril ligotajúcu guľičku pred synovo čelo. Červené výboje sršali na všetky strany. Rozhrnúc si vlasy na čele, Atreyu zadržal dych. Keď prvé iskry prišli do kontaktu s pokožkou, jeho telo zachvátila triaška. Syčiac od bolesti, pery mu pokryla odpudivá pena. Nebol to žiaden trik či finta. Situácia na nerozoznanie od tej, ktorej bol Tim svedkom pár hodín dozadu znamenala, že odstraňovanie myšlienok začalo. "Nie !" Precitnúc zo šoku, Tim sa Atreyu otcovi zakvačil okolo ramena. Guľôčka prestala prskať a tackajúc sa ako po smrteľnom zásahu, Atreyu bezvládne padol na dlážku. Aj napriek priemernej výške, statný muž dobiedzajúceho chlapca poľahky odstrčil. Tim chrptom vrazil do skrinky plnej skúmaviek. Hoci ju prevrátil, ignorujúc prírodné zákony, ani jedna z nich neskočila na zemi. Otočené kolmo k pôsobeniu tiaže, tekutina v nich ostala nepohnute stáť. Povzbudený úspechom, Tim opätovne priskočil k Atreyu otcovi. "Nesmiete to robiť, je to váš syn ! On za nič nemôže. To ja som chcel, aby mi o vás povedal. Je to moja vina. Mňa potrestajte ! Jemu dajte pokoj !" "Ty sa do toho nemiešaj !" Odsekol otec, odtisnúc Tima preč. Skloniac sa k omráčenému synovi, znovu chcel zapojiť vymazávač, keď miestnosť na sekundu pohltila tma a stenu nad dverami do izby s teleportom preťal stručný nápis. "Testovanie ukončené." Zabudnúc na vymazávač i Tima, otec upriamril pozornosť k holografickej obrazovke. Miestnosť sa i bez príkazu začala vracat' do pôvodnej podoby. Stolíky s komplikovanými prístrojmi, vedecké zariadenia, zobrazovacie jednotky, monitorovacie prístroje i mikroskopy sa samé vstrebávali do stien a podlahy. Na Timovo ohromenie, otec odhodil vymazávač a omráčeného syna láskyplne dvihol do náručia. "Už bude dobre synček. Prepáč mi to." Priskočiac k manželovi, mama utrela synovi penu z úst a priložiac k čelu prístroj tvarom pripomínajúci pero, napäto čakala na výsledok. Zelená farba v jeho hrote priniesla obom rodičom viditeľnú úľavu. "Je v poriadku. O chvíľu sa preberie." Len čo to mama povedala, hlasno zakašlúc, Atreyu otvoril oči. "Čo... Čo je ? Čo sa stalo ?" Zakoktal lámanou rečou. "Na chvíľu si stratil vedomie, no už je to v poriadku. Ako ti je ?" Zamrviac sa v otcovej náručí, Atreyu si uvedomil, kde sa nachádza. "Kde je Tim ?" Zvolal s novo nadobudnutou energiou. "Okamžite ma pustite !" Dopadnúc na dlážku, Atreyu zbadal stále nič nechápajúceho priateľa. Chytiac ho za bradu, skontroloval mu obe zrenice. "Čo ti urobili ? Si OK ?" Tim nedokázal prehovoriť a zodpovedanie položenej otázky tak obmedzil na chabé prikývnutie. Atreyu to však nestačilo. "Čo ste mu spravili ?" Oboriac sa na rodičov, pohľadom zachytil nápis na vedľajšej stene, ktorý nahlas prečítal. "Aké testovanie je ukončené ? Čo to má znamenať ?" Rozhorčenie v Atreyu hlase bolo úprimné, a hoci Tim ničomu nerozumel pochopil, že to priateľ nehrá. Otec predstúpil dopredu. "Atreyu, všetko ti vysvetlíme, len prestaň toľko kričať. A ty Tim, nemaj z nás strach. Všetko dobre dopadlo." "Čo všetko ? O čom to kecáte ?" Odvrkol Atreyu. "O vašom teste." Mamin vľúdny hlas znel pokojne. Pohľadom chlácholiac Tima, sálal z nej pokoj obrusujúci chlapcov strach. "Prepáčte nám to, no potom čo si odoslal Timove

údaje do **???ORG** sme dostali príkaz vás otestovať." "Ako otestovať ?" Atreyu mame nerozumel o nič viac než Tim. "Vyskúšať ťa či po všetkých porušeníach Kódexu môžeš aj naďalej ostať jedným z nás." "Vy ste vedeli, že som ho sem zavolať ?" "My nie, ale **???ORG** áno. Keď zistili, že si nás znova prezradil, začali ťa sledovať. Mal by si sa Timovi poďakovať za to, že ťa zachránil." "Čo ?" Atreyu neveriacky zavrteľ hlavou. "Áno." Prikývol otec. "Najprv uňho doma a druhýkrát teraz kým si bol v bezvedomí. Bránil ťa. Nechcel, aby som ti ublížil. Riskoval vlastný život, len aby ti pomohol." Atreyu preglgol. "Diky." Stručné prejav vďaka zanechal Tima v ešte väčšom pomykove. "Kto... Ste ?" Atreyu otec k nemu pristúpil, no Tim cúvol. "Tim, už sa nás naozaj nemusíš báť. Nikto ti neublíži. Prepáč nám ten výstup. No bola to súčasť skúšky, ktorú sme museli vykonať." "Ak... Akej skúšky ?" "Tvojej. Museli sme zistiť či si pripravený stať sa našim členom." "Vy... Ste mimozemšťania ?" Atreyu otec sa pousmial. "Samozrejme, že nie. Sme ľudia, tak ako ty. Veci, ktoré si u nás videl nepatria nám. Sú z **???ORG**, tajnej organizácie založenej mimozemšťanmi pred mnohými rokmi tu na Zemi. Poslaním **???ORG** je pomáhať ľudstvu a chrániť našu planétu pred vonkajšími hrozbami. Členmi **???ORG** sú ľudia ako ja, moja manželka či môj syn. Ak prejdeš všetkými skúškami a budeš mať záujem, aj ty sa môžeš pridať k nám." Aj napriek ohromujúcemu odhaleniu, ktoré mu s ľadovým pokojom Atreyu otec zvestoval, po všetkom čo dnes Tim zažil ho už vlastne ani neprekvapilo. "A aké skúšky musím urobiť ?" "Dve si už spravil. Jednu teraz pred chvíľou, keď si sa postavil za môjho syna a druhú u teba doma, keď si na Atreyu nepoužil to zariadenie. Tim pozrel k dverám do predsieni, kam sa guľovitý vymazávač pamäte zakotúľal. "A to je všetko ?" "Nie. Ešte ťa čaká posledná, najdôležitejšia skúška. No tým sa teraz trápiť nemusíš. Všetko pochopíš až nastane správny čas." Tim zalapal po dychu. Cítil ako mu viečka oťažievajú, a hoci strácal silu odkvácnuť sa neodvážil. Zmätene zízajúc na trojicu pred ním, aj keď otváral ústa ako ryba na suchu, nedostal zo seba slovičko. Ak by nevedel ako sa sem dostal, prisahal by, že posledné minúty boli snom z ktorého sa nevyhnutne musí prebudiť. "Tak čo ?" Osmelil sa Atreyu. "Už mi veríš, že som ti nekecal ?" Zatackajúc sa, Tim sa oprel o stôl z počítačom, ktorý po zmiznutí vedeckých zariadení nadobudol pôvodný tvar i miesto. "Tim, len nám tu neodpadni." Riekla Atreyu mama s obavou a chytiac ho za ruku, začala mu hladiť zápästie. "Nie, ja som... Je mi dobre." "Ja som vám to vravel, že to Tim zmáknem !" Zvolal Atreyu chvastavo. Mama viac ako synov úsudok, uprednostnila údaje citlivých prístrojov. Priložiac identické 'pero', ktorým predtým vyšetrovala syna, namerané údaje jej dali istotu. "Je v poriadku." Otec spokojne prikývol. "A teraz je čas, nás trochu predstaviť." Atreyu sa zaligotali oči. "Oci ? Pôjdeme na základňu ?" "Atreyu, Tim ešte neprešiel poslednou skúškou." "No a ? To predsa nevádí. Nemusíme ho zobrať dnu. Stačí keď mu ju ukážeme zvonku. To predsa nie je zakázané. Aj **???0** mi hovoril, že ju videl, hoci nemal všetky skúšky." "Nuž, neviem či je to teraz vhodné." "Ale oci..." Zaprosíkal Atreyu. "Veď to bude iba na chvíľu. Tim tiež chce vedieť ako vyzerá. Však Tim ?" Zaskočený chlapec nevedel ako na ponuku, ktorej vôbec nerozumel reagovať. "Ale keď ja som mame sľúbil, že do ôsmej budem doma." Atreyu prevrátil zrak. "Neboj, budeš. Len povedz, že chceš." "Tak dobre. A kde je tá základňa ? Je to ďaleko ?" "Ehm... Vlastne ani nie. Za chvíľu budeme späť. Však oci ?" "Atreyu, už zasa začínaš ? Pred chvíľou si nám sľuboval, že sa polepšíš." "Ale veď predsa nerobím nič zlé ! Ak hodíme tretí stupeň, za chvíľu tam budeme. No tak mami. Povedz aj ty niečo ! Keď mohol **???0**, prečo Tim nie ?" Mama pohliadla na manžela. "Je už veľa hodín, no ak by sme šli na otočku, nezdržíme sa dlho." Otec si premeral objekt ich diskusie. "Tak dobre teda. Ale iba ak Tim súhlasí." "Jasné, že súhlasí !" Vyhŕkol Atreyu za neho. "Tim povedz, že súhlasíš." "Atreyu !" Napomenul

ho otec. "Prestaň s tým. Nechaj Tima, nech sa rozhodne sám." Pristúpiac k zmätenému chlapcovi, otec ho potľapkal po pleci. "Tim, viem čo teraz prežívaš, no nemusíš mať strach. Atreyu chce, aby sme ti ukázali našu základňu, miesto, ktoré by si navštevoval, ak by vstúpil do radov **???**ORG. Keďže si nezložil záverečnú skúšku, nemôžeme ťa tam zobrať teleportom, no môžeme ti ju ukázať zvonku. Teraz je pol siedmej, a ak nebudeme dlho, za 40 minút sme späť. Rozhodnutie je však na tebe. Chápem, že dnes na teba toho bolo viac než dosť, a preto ak sa na to necítiš, môžeš ísť pokojne domov. Na výsledok záverečnej skúšky to nebude mať žiaden vplyv." Tim si uvedomil, že ho oblieva studený pot. Ruky i nohy mu oťaželi, v hlave mu brnelo a znova mal pocit, akoby dlážka pod nohami začínala meniť svoje skupenstvo, pripravená stiahnuť ho nadol. Najradšej by všetko rozhodovanie nechal na iných. "A... Je to ďaleko ?" "To hneď uvidíš." Skočil mu Atreyu do reči. "Bude to cool. Tam kam pôjdeme si nikdy nebol. Všetko ti ukážem. Kokpit, E-HELM, riadiace prístroje, diaľkový radar i to ako sa štartuje a pristáva." "Pristáva ?" Zopakoval Tim. "Jasnačka. Poletíme MX12tkou. Oci, však môžem pilotovať ? Chcem Timovi ukázať ako sa riadi." "Atreyu, nevymýšľaj ! To, že ti **???**ORG tvoje výčiny prepáčila neznamená, že si z toho vonku." "Ale veď to predsa nie je zakázané ! Vždy ju pilotujem ja. Aj **???**0 otec **???**0 dovolil pilotovať M12tku ! Mám rovnakú licenciu ako on, tak prečo by som nemohol ?" Otec na synov ponos niečo odvetil, no Tim už nezachytil čo. Kým sa obaja naťahovali, mama ho odvieďla do vedľajšej miestnosti. Priestornej obývačke s konferenčným stolom, rohovými sedačkami a množstvom stolíkov dominovala snehobiela obývací stena plná poličiek a presklených skriniek. Z jednej z nich mama vytiahla pestrofarebný náramok. Bez ornamentov či tlačidiel, trochu pripomínal inteligentné hodinky. Nasadiac ho na chlapcovo zápästie, Tim ucítil slabé šteklenie. "Trochu to môže chladiť." Upozornila ho, pridajúc úsmev. "Čo je to ?" Zapišťal Tim, ešte vždy ohromený z nečakaných zvrátov. "To je prístroj, ktorý sa ti pripojí na myseľ a načíta tvoje mozgové vlny." "Vy mi chcete čítať myšlienky ?" "Nie... Je to naopak. Aby si mohol vidieť to čo vidíme my, musíš nosiť túto vec. Celý náš dom je chránený bezpečnostnými štítmí, aby tí čo k nám nepatria nevideli naše vybavenie. Keby Atreyu štítily nevypol, ani ty by si ho nevidel. No teraz ideme von a potrebujeme, aby ostali zapnuté. Preto musíš mať ten prístroj." Tim sa rozhlíadal po izbe. Šteklenie pokožky pod náramkom prestalo, no on stále nič podozrivé nezachytil. "Už je to zapnuté ?" Mama Timovi posunkom naznačila, aby sa obrátil. "Nezľakni sa." Aj napriek varovaniu, Timovi podskočilo srdce, a nebyť prítomnosti dospelého, ujde čo mu sily stačia. Podivná, mechanická štruktúra levitujúca nad stolom tvarom pripomínala pretiahnutú amforu. Valcovitá hlava bez očí či úst pokračovala dvojicou kovových ramien. Zložené na vypuklom tele, obe ostávali v pokoji. Diskovitý útvar v spodnej časti osvetľoval prúžok svetla, rotujúci po vonkajšom ráme objektu. Stroj bez tváre či viditeľných senzorov sa pokojne pohupoval v priestore ako netopier odpočívajúci na vysokom konári. Na rozdiel od lietavého cicavca, tento reprezentant umelého života žiaden konár nepotreboval. Bez motorov kompenzujúcich zemskú tiaž, energia udržiavajúca ho nad stolom ostávala záhadou. Aj to čo Tim uvidel však stačilo, aby s ústami dokorán, ostal civieť na robota. "Nemusíš mať z neho strach." Povzbudila ho mama. "Je to iba rodinný robot, ktorý nám pomáha v domácnosti. Neublíži ti. Je úplne neškodný. A navyše teraz i spí." "S čím vám pomáha ?" Premáhajúc strach, Tim vykročil doprava, aby zázrak umelej inteligencie preskúmal z bočnej strany. Kovový skelet najskôr zaregistroval jeho pohyb, pretože kontrolka na hrudi zablikala a obe ramená ožili. Natočiac sa k zvedavému chlapcovi, robot poskočil dopredu. "Pohov !" Mamin strohý príkaz domáceho pomocníka v momente uspal. Vrátiac sa na pôvodné miesto, kontrolka opätovne zhasla a mechanické čudo

ostalo bez pohybu. "Dúfam, že ťa nevystrašil ?" Tim zavrtel hlavou, hoci to nebola pravda. "Je naozaj neškodný, akurát trochu zvedavý. Pomáha nám s domácimi prácami. Upratuje neporiadok, čistí koberce, umýva riad, filtruje prach, recykluje odpad. Nebyť jeho, všetko by ostalo na mne." Prikývnuc, Tim si skúšal predstaviť plechovú nádheru ako jedným ramenom zoškrabúva z panvíc zbytky pripálenej omáčky a druhým stiera prah z poličky. Bláznivý nápad, no kto ho vie ? Klesnúc do podrepu, chcel si diskovitú platformu umožňujúcu domácemu pomocníkovi plávať v priestore obzrieť lepšie, keď sa dvere na izbe roztvorili a dnu vpálil Atreyu. "Ste hotoví ?" "Áno." Odvetila mama za oboch. Atreyu kývol k robotovi. "Už ho vidíš ?" "Hej, je super." Atreyu mávol rukou. "To je nič. Poď sa pozrieť na toto. Až teraz niečo uvidíš." Ťahajúc ho za rameno, spoločne prebehli miestnosťou s počítačom i predsieňou. Zastanúc pred vchodovými dverami, Atreyu žmurkol na Tima. "Tak čo ? Pripravený ?" Tim prikývol. Stlačiac nenápadný gombík v stene, dvere sa pred nimi roztiahli bez toho, aby Atreyu musel použiť kľučku. Nad nádvorím pred domom sa vznášalo vesmírne plavidlo, ktoré nakrátko zhliadol pri poslednej návšteve. Štíhly trup s dvojicou delta krídel mal v prednej časti presklenú kabínu. Nepriehľadné sklá neumožňovali nazrieť dovnútra, no z rozmerov i tvaru nebolo ťažké odhadnúť, že vnútro lode nebude rozmernejšie ako interiér transportnej helikoptéry. Trup až k zadnej časti stroja po oboch stranách lemoval pár sploštených valcov predstavujúcich pohonné agregáty lode. Bez otvorov či nasávacieho prívodu, motory nepoháňal žiaden z ľudstvu známych fyzikálnych princípov. Vznášajúc sa 8 stôp nad zemou, iba tlmené vibrácie pripomínajúce pískanie dávali na známosť, že v útrobach plavidla musí zariadenie prekonávajúce zemskú tiaž stále pracovať. Na rozdiel od bežných stíhačiek, loď nemala výškové kormidlo ani iné výčnelky narúšajúce dokonale aerodynamický tvar. Celá biela, ako majestátny albatros spočívala nad nádvorím rodinného domu. "Tak a to je naša MX12ka." Zahlásil Atreyu hrdo, postaviac sa pred loď ako prednášajúci k tabuli. "M12ka je atmosférický prepravný systém triedy D určený na osobnú prepravu členov **???ORG** po planéte Zem. Pretože M12ky sú vybavené duplexnými externe tlakovanými pohonnými agregátmi bez interných akumulátorov a majú len temporárne úložisko pre vyrovnávanie výkonu vo vysokých výškach, loď nedokáže opustiť plynový obal Zeme. Môžeme ňou lietať do výšky 35 kilometrov, a aj len to na obmedzený čas. No pre účely pre ktoré ju používame to stačí. Normálne ju pri preprave na naše základne nepožívame, lebo je to zdĺhavé, no pri tebe ako kandidátovi spravíme výnimku. Však mami ?" Atreyu pozrel na mamu, ktorá v otcovom sprievode vystúpila na nádvorie. "Áno, aj keď priamo na základňu ťa zatiaľ zobrať nemôžeme." "To je pravda." Potvrdil Atreyu. "Ukážeme ti ju iba zvonku, no aj tak je cool. Už si bol na Antarktíde ?" Zažmurkajúc od prekvapenia, Timovi pár sekúnd trvalo, kým pochopil, že adresátom otázky je on. "Nie, prečo ?" "Pretože tam leží naša základňa." "Na Antarktíde ????" Zhíkol Tim. "Tam, aj inde. Na každom kontinente máme jednu. Aj tu v Severnej Amerike. Je v Idahu, no to sú iba pomocné základne. My pôjdeme na hlavnú. Oci, naozaj nemôžem pilotovať ? Prosím, prosím, chcem Timovi ukázať ako sa riadi M12ka. Aj Tim to chce, však ?" Drgnúc do priateľa, Tim stále v šoku ani nepípol. Atreyu mu musel pokynúť hlavou, aby pochopil, že má prikývnuť. "Vidíte ! Aj Tim to chce." Mama sa obrátila k manželovi. "Dnes sa naozaj obaja snažili. Ak nebudeme pristávať, predpisom to neodporuje." "Oci, prosím. Chcel si mi vymazať mozog. Musím zistiť či som niečo nezabudol." "Atreyu, ten prístroj bol len atrapa. Obyčajný paralyzér. Snáď si nemyslíš, že by sme ti ublížili ?" "Ale vyhodit' z **???ORG** ste ma chceli, však ?" "No tak Jeff, nebuď taký. Dnes sme naňho boli prísni viac než dost'. Odčiniť čo spravil." Manželkina prosba napokon zabrala. "Tak dobre. Ale ak budeš robiť hlúposti..."

"Hurá !!!" Zvýskol Atreyu, objímuc Tima. "Pod', ukážem ti kokpit. Bude to pecka." Stanúc si čelom k pilotnej kabíne, mávnutím oboch rúk naznačil čo má loď robiť. M12ku, ako atmosférické plavidlo jej práve odsúhlasený pilot nazval ožiarili pristávacie svetlá. Krištáľovo hladký povrch spodnej časti oceľového trupu posiali tisíce bodových reflektorov. Pilotná kabína ožila a ochranné štíty pred čelným sklom zostúpili do trupu lode. Nakladacia plošina z titánu opustila útroby lode a klesnúc do 45 stupňového uhla dosadla do rozbahnenej pôdy. Temný interiér lode prebudili stovky kontroliek. Riadiaci počítač začal pripravovať motory na štart. Vyskočiac na rampu, Atreyu podal kamarátovi dlaň. Prekročiac blatnú kaluž, Tim doskočil na zošikmenú plochu. Pórovitý povrch našťastie bránil v pošmyknutí. Skloniac hlavu, úzkym prierezom spoločne vstúpili do útrob lode. Neveľký interiér tvorili dve sekcie. Zadná časť pre pasažierov mala po oboch stranách trojicu kresiel. Ďalšie dve stáli čelom otočené k chvostu lode. Pasažierska časť disponovala i neveľkou toaletou a úložiskom batožiny. Prednú tretinu tvoril kokpit. S dvojicou pilotných kresiel obklopených nespočetným množstvom, ovládacích panelov a kontroliek, kokpit pripomínal pilotnú kabínu dnes už vyradených raketoplánov. Ohromujúce divadlo blikajúcich svetielok, miniatúrnych displayov, tlačítok, páčok, prepínačov, posuvníkov, rotačných ovládačov i dvojice veľkých joystickov Tima uchvátilo. Pripadal si ako v sne. Sne z ktorého sa nechce prebudiť. Jeho svetaskúsený priateľ bral veci pragmatickejšie a pretisnúc sa popri ňom, vhuhol do jedného z kresiel. Operadlo kleslo do sklopenej polohy, aby nedospelý pilot mal dosah na všetky panely. "No tak ! Nestoj tam. Pod' sem." Atreyu natočil prázdne kreslo k ohromenému spoločníkovi. "Ale keď ja to neviem riadiť." Hlesol Tim vydesene. Predstava, že by mal pilotovať vesmírnu loď, ktorú navyše spoznal len pred pár minútami mu sňala farbu z tváre. "Sadaj a nevymýšľaj ! Riadiť budem ja. Ty sa budeš iba pozerat'." Cítiac podráždenie v priateľovom hlase, Tim sa neodvážil vzdorovať. Opatrne vkĺznuc do voľného kresla, senzory v sedačke zaregistrovali prítomnosť druhého pilota a začali sedadlo natáčať do pohotovostnej polohy. Posunúc sa dozadu, Tim nechcene vrazil do jedného z panelov. "Dávaj pozor !" Zavrčal Atreyu, postrčiac kamaráta. Len čo sa Tim ako tak usadil, Atreyu začal zapínať jednotlivé prístroje. Prsty mu behali po ovládacích prvkoch ako organistovi po klaviatúre. Jedna obrazovka za druhou, klasické display aj tie s holografickým obrazom postupne oživali, chrliac množstvo údajov v číselnej i grafickej podobe. Tim so zatajeným dychom civel na Atreyu kúzlenie. Nedokázal pochopiť ako malý chlapec ako on dokáže ovládať všetky tie prístroje. Sám by také niečo nezvládol ani za 100 rokov. "Oci, môžem vypnúť autopilota ? Chcel by som spraviť otočku, aby Tim uvidel mesto, no nechce mi to dovoliť." Opakovane šŕukajúc páčkou napravo od joysticku, červený nápis na vedľajšom display netrpezlivého pilota neoblomne informoval, že zvolená trasa už bola zadefinovaná. Otec, ktorý spolu s manželkou vstúpili do lode, nakukol do kokpitu. Sklonenou hlavou sa dotýkajúc nevysokého stropu, skôr než niečo povedal, siahol k Atreyu kreslu a zatlačením veľkého zeleného tlačítka primäl sadu ovládacích panelov k činnosti. Zasúvajúc sa do stropu i stien, jeden po druhom mizli v trupe lode ako prístroje v izbe s počítačom. "Ale nie !" Zaprotestoval Atreyu. "Ja nechcem automatický mód. Je to nuda." "Pilotovanie lode nie je zábava. Bud' rád, že ťa nepošlem preč." Nepekne zagániac na otca, Atreyu si ďalšie protesty nechal pre seba. Otcovo zázračné tlačítko v priebehu par sekúnd zmenilo kokpit v nepoznanie. Všetky kontrolky, páčky, displaye i prepínače zmizli a ostal jediný panel s tromi tlačítkami plus ovládací joystick. Zložitá loď sa v okamihu transformovala do podoby detskej hračky. Zatlačiac prvé z nich, loď pochytili jemné vibrácie. "Môžem štartovať ?" Zvolal Atreyu otrávene. "Áno. Povolenie na štart udelené." Atreyu zatlačil druhé tlačítko. Vibrácie zosilneli a

Tim predným prieszorom uvidel, že loď pokryla priehľadná membrána zelenkastej farby. "Ochranné štíty zapojené." Informoval Atreyu, žmurknúc na priateľa. "Chceš prilbu ?" Nevediac čo na to povedať, Tim rozpačito pokrčil plecami. Siahnuť na spodok Timovho kresla, Atreyu vytiahol dvojicu prílb podobných tým aké nosia bojoví piloti. S prieszorom na oči, len čo si ju Tim nasadil, vnútornú stranu ožiaril panoramatický display s množstvom údajov a grafov, trojrozmernou mapou okolitého terénu, dátami z radaru, stavom pohonných agregátov, informáciami o zaistení prechodovej sekcie, hláškou upozorňujúcou na odpojenie pristávacieho modulu a X ďalších vecí, ktorým Tim nemal šancu porozumieť. "Tak čo ? Ideme na to ?" Tim sa zachvel vzrušením. "Hej." Uchopiac joystick, Atreyu zatlačením tretieho tlačítka odpútal loď od zeme. Bez očakávaných otrasov, atmosférické plavidlo začalo plynule stúpať k nebesiam. Vďaka kamerám monitorujúcim okolie lode Tim uvidel ako sa Atreyu dom, dvor i ulica s autami pred ním zmenšujú a postupne miznú, až kým z nočného Minneapolisu neostala trblietavá hviezdokopa s ramenami siahajúcimi od Južnej Dakoty po Chicago. Nádherný obraz rozžiareného veľkomesta čoskoro zakryli letiace oblaky. Loď náhle vykonala prudký náklon doprava. Nečakaný pohyb spolu s klesajúcou gravitáciou Timovi nadvihol žalúdok. Otáčajúc pákovým ovládačom do strany, Atreyu prinútil M12ku vykonať piruetu. Bezpečnostné popruhy v kresle, ktoré kopilota hneď po usadení automaticky pripásali odvrátili pád. "Nie je ti zle ?" Tim na uštipačnú poznámku len zavrtel hlavou. "Neboj, o chvíľu zapnem hlavné motory a ešte len potom to príde. No teraz skúsím otočku." Atreyu skrútil hlavicu joysticku a loď zakrúžila po oblohe, špirálovito stúpajúc nahor. "14 kilometrov. Už sme vyššie ako lietadlá. Pozri." Ťuknutím na display operačného monitora, Atreyu zapol detailné zobrazenie radarového prijímača. Obrazovku posiali drobné bodky ukazujúce pozície jednotlivých lietadiel. "Aha, pod nami je jedno. Zletím nižšie, aby sme im zamávali." Atreyu uchopil joystick, že svoj nápad zrealizuje, keď z kabíny pre pasažierov k ním doľahol otcov hlas. "Atreyu, mohol by prestať s tým predvádzaním ? Tim musí byť o ôsmej doma a my sme ešte ani nevyrazili. Zleť dolu na nízku letovú hladinu a poďme už konečne, inak to zoberiem ja." "Rozkaz kapitán !" Zahlásil Atreyu sarkasticky a potlačiac joystick dopredu, loď zamierila k povrchu domovskej planéty. S klesajúcou výškou plavidlo naberalo na rýchlosti. Čelným prieszorom prebleskla krátka správa. "Automatické prepnutie do denného režimu." Nočná čiernota pominula a Tim uvidel mihotajúcu sa krajinu ako keby ňou prelietavali počas bezoblačného rána. Šíre pláne amerického stredozápadu vystriedali štíty Apalačského pohoria aby o malú chvíľu dorazili k blankytnej hladine Atlantického oceánu. "Tak čo ? Ako sa ti páči M12tka ?" Opýtal sa Atreyu, vytiahnuť si očný štít prilby nad čelo. "Je cool, však ? A to je nič oproti tomu čo máme na základni. Roboty, teleporty, lietajúce autá, domy, záhrady, parky. Máme aj fun centrá kam pôjdeme či obrovské nákupné haly, kde si môžeš kúpiť všetko zadarmo. Máme školu akú si v živote nevidel, a kde raz budeme chodiť. Má také plošiny na ktorých sa vznáša a medzi nimi sú automatické schody, ale môžeš tam ísť aj teleportom ak chceš. Máme obrovský A-PORT pre vesmírne lode a základňu mariňákov. Všade sú vysoké mrakodrapy okolo ktorých môžeš lietať na autách, lietajúcich motorkách, kapsulách i flyboardoch, ktoré mám najradšej. Až si ich naučíš riadiť, jeden ti kúpim a budeme na nich lietať. Máme aj vesmírne parky v ktorých sú stromy a zvieratá dovezené z celého vesmíru i cool šport centrum, kam pôjdeme na preteky flyboardov a do antigravitačnej komory. Dá sa tam robiť čo len chceš. Ukážem ti aj dream world, kde sa ti určite bude páčiť. Môžeš si tam vymyslieť svoj vlastný svet s vlastnými pravidlami a ostatní ho potom musia prechádzať. Až budeš členom, zavediem ťa do podzemných labákov a zoznámim ťa so **???**SV. Ten sa ti bude páčiť. Je to génius čo všetko vie, no je aj dobrý kámoš čo vždy pomôže. A

keby si chcel, máme aj vesmírne lode, ktorými lietame na iné planéty." Atreyu sa zrazu zaligotali oči. "Nechcel by si ísť na Venušu ?" "Na Venušu ?" Zopakoval Tim mysliac si, že si kamarát z neho strieľa. "Hej, mám dva lístky na vyhladkový let. Chcel som tam ísť minulý mesiac, no ???0 mi povedal, že vraj je to nuda, a tak som tam nešiel. No keby si veľmi chcel, mohli by sme tam ísť spolu. Je to tak na štyri hodinky, takže pohodička. No lepšie bude keď tam pôjdeme na vlastnej lodi." "Ty máš loď ?" "Nie, lebo ešte nemám pilotnú licenciu. No až ju dostanem, tak mi jednu dajú. A potom budeme môcť lietať po celej galaxii. Cool, však ?" Tim podvedome prikývol. Atreyu ďalej rozprával, no priateľ ho už prestal počúvať. Schúlený v pilotnom kresle M12tky, aj keď počiatočný šok už vprchal, pripadal si ako v sne. Celoživotná túžba zažiť to čo nik pred ním sa menila v skutočnosť a on netušil čo s tým. Vedel, že ak myšlienkam ponechá voľný priebeh, príde o rozum. A tak iba sústredene cival na mihotajúcu sa vodnú plochu druhého najrozmernejšieho oceánu materskej planéty, ktorú po všetkom čo dnes zažil prestal považovať za výnimočnú - za jediné miesto v šírom vesmíre obývané životom. Pocit jedinečnosti vystriedala bezmocnosť. Aj keby mal 1000 životov a lode schopné prekonávať galaktické vzdialenosti mihnutím oka, nepreskúma zlomok z nespočetného množstva svetov, ktoré naňho čakali. Mal chuť skákať od radosti a plakať zároveň, vykonať všetky tie zmätené prejavy akými ľudia v jednoduchosti im vlastnej vyjadrujú svoje pocity, a predsa tam len tak sedel, učupený v pilotnom kresle vedľa trkotajúceho priateľa, dúfajúc, že sa z nádherného sveta kam ho Atreyu vtiahol nikdy neprebudí. Nanešťastie, alebo možno aj našťastie, prebudenie prišlo prirýchlo. "Pozri tam." Skríkol Atreyu, ukážuc na čelné sklo. Vodnú masu v diaľke vystriedal horizont ľadového pobrežia. Nekonečné pláne večného ľadu zasahovali tam kam len oko dohliadlo. "Vitajte na Antarktíde." Hlesol Atreyu žartom, schmatnúc pilotnú páku. Loď sa naklonila mierne doprava, preletiac pomedzi vysoké štíty sopečného pôvodu, ktorých vrcholce aj napriek ich výške nepokrýval ľad. "Za chvíľu sme doma." Zanôtil Atreyu do mikrofónu, vyhrnúc si priezor na prilbe, aby Timovi videl do tváre. "Pripravený ?" Tim rozhodne prikývol. Atreyu potiahol joystick k sebe a loď začala spomaľovať. Obrátiac čelo plavidla k jednému z kuželovitých vrcholov, M12tka začala prudko klesať, stále si udržiujúc značnú rýchlosť. Čoskoro už na úrovni vrcholku hory, aj napriek hroziacej zrážke, Atreyu vektor pohybu nezmenil. Čadičové steny v takmer kolmých uhloch na ktorých sa neudržal ľad mali takmer na dotyk. Zovrúc operadlá pilotného kresla, Tim si uvedomil, že ak priateľ v momente nezmení smer, čoskoro narazia. "Vypnúť ochranné pole." Úsečný príkaz prednesený s rozhodnosťou skúseného pilota Atreyu vyslovil v poslednej možnej chvíli. S privretými viečkami očakávajúc náraz, skalnaté bralo, ktoré sa im malo stať osudným v okamihu zmizlo a Tim uvidel to čo dokonale maskovací mechanizmus ukrýval pod svojím povrchom. Polopriehľadná kopula zelenkastého sfarbenia zakrývala mesto. Gigantické mesto aké v dejinách ľudskej predstavivosti neskrslo ani v myšliach najgeniálnejších románopiscov či fantastov. Do neba vztýčené mrakodrapy, budovy plachtiace nad zemou, oblé veže z ktorých ako výhonky vyrastali ďalšie, rozľahlé parky s vodnými plochami, dunami piesku i ľadovcami, priestranné bulváre plné lietajúcich vozidiel, ulice za ulicami vedľa seba i nad sebou, vodopády stekajúce z umelých mrakov umiestnených vysoko na oblohe, čarokrásne zámky i paláce z krištáľu, vzácnych kovov či belavej keramiky, všetko žiariac v tisícokrakých odrazoch. Záplava emócií bola na vyčerpané zmysly prisilná. Tim pocítil ako mu únava rozostreje zrak, až kým milosrdné mrákoty nezastreli jeho vedomie.

8.10.2019 (posledný riadok pridaný 22.2.2020.) (posledné zmeny spravené 18.4.2020.).

Chapter 40 - ???ORG.

Tim sa strhol na posteli ako po zásahu vodnej triešte. Celý prepotený vystrelil do sedu a držiak sa za krk, s námahou skúšal popadnúť vyrazený dych. Aj keď nástenné hodiny nad pracovným stolom ukazovali niečo po ôsmej, mal pocit, že spal omnoho dlhšie. Klesnúc do vyhriateho vankúša, myslou mu zarezonovali spomienky na včerajšok. Krvavočervená vyhrážka na stene, prechod zatvorenými dverami, odstraňovač myšlienok, súboj, plač, útek i telefonát. Po ňom dlhé rozhodovanie, strastiplná cesta sychravou ulicou, obavy, strach, teleport, príchod dospelaj dvojice, ďalší súboj, zmierenie, nádej, a potom už nič. Totálne okno. Márne trýznil mozgové závitky, v snahe vydolovať z deravej pamäte viac. Čo sa týka ďalších udalostí, bol kompletne vygumovaný. Nepamätal si ani len to ako sa dostal domov. Rozmazané zážitky uplynulého dňa núkali hneď dve vysvetlenia. Buď ide o ďalší z jeho bláznivých snov, alebo Atreyu napokon predsa len uspel a kompletná očista jeho pamäte bola dokonaná. Tima pri pomyslení na druhý scenár zamrazilo, no iný záver neexistoval. Spomienky na zápas s Atreyu tu v detskej izbe boli priveľmi intenzívne, aby mohlo ísť o sen. Nie, žiaden sen. No ako zistiť pravdu? Tim schmatol mobilný telefón. Položený na nočnom stolíku, nespomínal si na to, že by ho tam večer dával. Posledný zaznamenaný hovor bol zo včerajšieho poobedia. Jeho obsah nanešťastie nenahral, no podľa času to musel byť telefonát s Atreyu pozvánkou k nemu domov. Tim vytočil (ne)priateľovo číslo. Obvyklé praštanie a piskot nahradilo otupné ticho. Žiaden signál, ani známka, že by telefón skúšal nadväzovať spojenie. Tim vykonal druhý i tretí pokus, no bez výsledku. Po zlyhaní modernej techniky vyskúšal konvenčnejší spôsob. Mama. Vyskočiac na nohy, zbehol na prízemie. Keďže bola sobota, očakával, že minimálne ona bude doma. Ľudoprázdna obývačka, predsieň i kuchyňa dávali tušiť, že sa stalo niečo zlé. Obavy našťastie rozptýlil lístok na chladničke. "Timmy, išla som nakupovať. Do desiatej som doma. Tato je v robote. Raňajky máš na stole. Mama." Strohý slovník zodpovedal štýlu akým mama odkazy zanechávané na prednej strane chladničky zvykla písať. Odtrhnúc nálepku so správou, Tim zasadol k raňajkám. Hoci ho sužoval hlad a mama znova pripravila toľko dobrôt, jedol mechanicky, prehltajúc sústa bez toho, aby cítil akúkoľvek chuť. Mysle stále odmietala kooperovať, no Timovo presvedčenie, že včera muselo dôjsť k niečomu hrozivému silnelo. Prečo by mu inak vygumovali spomienky? Len čo dojedol, znova skúsil Atreyu zavolať. Telefón zotrval v mílkom stave akoby ho majiteľ nechal odpojený od siete. Hryzúc si pery, ostávala posledná možnosť ako o včerajšku zistiť viac. Zababušený do bundy a hrubej vetrovky, skôr než opustil dom, zanechal mame stručný odkaz s ubezpečením, že najneskôr do hodiny bude späť. Aj napriek bezoblačnej oblohe, mrazivé ráno pokrylo početné mláky tenkou vrstvou ľadu a nepríjemný vietor dujúci z juhu bičoval Timovu tvár. Cestu k Atreyu domu komplikovala stiahnutá kapucňa, ktorá chránila pred chladom, no blokujúc výhľad, nútila ho k neustálemu obzeraniu. Po nedlhej chôdzi konečne zbadal kopulu observatória. Srdce mu podskočilo vzrušením. Prebehnúc na opačnú stranu cesty, čoskoro zastal pred mohutnou bránou Atreyu príbytku. Skôr než zazvonil, škárou pomedzi dvere nazrel do záhrady. Nečakal nič prevratné, no trávnik posiaty množstvom neodhrnutých listov pôsobil zvláštne. Akoby majitelia dom dlhšiu dobu zanedbávali, resp. v ňom vôbec nebývali. Tima premkol strach. Ihneď mu napadlo či sa po včerajšku Atreyu s celou rodinou nepresťahoval. Nebolo by to prvýkrát. Do Minneapolisu predsa prišli len pred 2 mesiacmi a podľa Atreyu slov bydlisko menili častejšie než sa na rodinu so školopovinným dieťaťom patrilo. Žeby po tom čo sa

včera stalo v rámci bezpečnostnej akcie zdúchli z mesta, a preto je Atreyu telefón teraz hluchý ? Tim zatlačil zvonec automatického vrátnika. Na rozdiel od včerajška, dvere ostali nielen zavreté, ale zvonček vôbec nezareagoval. Žiaden bzukot, či svetelná indikácia potvrdzujúca, že obyvatelia obydliá sú o príchode návštevníka vyrozumení. Tim zazvonil niekoľkokrát, skúsil na Atreyu zakričať, no bezvýsledne. Nech už sa stalo čokoľvek, postávaním pred pustou záhradou si nepomôže. Sklamany zamieril domov. Kráčajúc so sklonenou hlavou, stál takmer pred bráničkou ich domu, keď uvidel, že niekto je doma. Odhrnutá záclona s pootvoreným oknom v kuchyni logicky naznačovala návrat mamy, hoci podľa lístku mala prísť až za hodinu. Neponechajúc nič náhode, Tim otvoril bráničku aby nezavýzgala a prikradnúc sa k domu, skôr než vstúpil dnu nakukol do kuchyne. Našťastie mal pravdu. Mama práve vykladala sobotňajší nákup na stôl. Opatrne poodchýliac dvere, vkízol do predsiene. "To si ty mami ?" Zvolal, zbliekajúc si vetrovku. Mama ponechala nákup nákupom a ihneď dobehla do predsiene. "Timmy, kde si bol ?" Tim pokrčil plecami, akoby šlo o najsamozrejmejšiu vec na svete. "Vonku. Prečo ?" "Nenechal si odkaz." "Akože nie ? Veď som ho nelepil na chladničku !" Mama zaváhala. "Och, prepáč. Zabudla som pozrieť." Tim mamino ospravedlnenie kývnutím akceptoval a nasledujúc ju do kuchyne, z nákupnej tašky vyhrabal svoj obľúbený ???0. Už bol vo dverách, keď ledabolo cez plece hlesol. "Kedy som prišiel včera domov ?" Nenápadná otázka vyrieknutá tak, aby nevzbudila neželanú pozornosť prinútila mamu vyčítavo pozrieť na syna. "Timmy, to mi radšej ani nepripomínaj ! Takto nás vystrašiť. Prečo si nám nedvíhal telefón ? Sľúbil si, že až skončí film tak mi zavolaš a počkáš na nás v kine. Ísť sám domov o deviatej v noci... Ani si nechcem predstaviť čo všetko sa mohlo stať. Keby ťa uvideli policajti, privedú ťa domov a nás nahlásia sociálke, že 12 ročného syna púšťame samého tak neskoro von." Aj napriek príkrým slovám, mamu viac než hnev sužovala oprávnená obava, aby Tim svoj nerozvážny čin skôr či neskôr nezopakoval. "Timmy, také veci nám nesmieš robiť. Vieš ako sme sa o teba báli ? Prečo si šiel domov sám ?" Iba matne si spomínajúc na všetko čo mame večer nasľuboval, Tim defenzívne pokrčil plecami. "Už nie som malé decko." "Nie, to nie si. Ale nie si ani dosť veľký, aby si sa mohol potulovať nočnými ulicami. Sľúb mi, že to viac nespravíš." Prevrátiac zrak, Tim prikývol. "Tak dobre, sľubujem." Mama nepatria k naivnejším čo by nepoznala hodnotu prísľubu skoro teenagera, no uspokojilo ju, že sa o tom s ním nemusí hádať. Zvrtnúc sa na päte, z nákupnej tašky vytiahla ???0. "Nechceš ???0. Boli v zľave, tak som ich kúpila šesť." Tim po výdatných raňajkách nepociťoval hlad, no ponuku neodmietol. Podajúc mu lyžičku, mama nečakane zmenila tému. "Inak, čo sa ti včera stalo ?" "Mne ?" Začudoval sa Tim, predstierajúc prekvapenie. "Celý večer si bol mĺkvy, odmietal si s nami hovoriť, a keď sme sa ťa pýtali ako bolo v kine, odvrkol si, aby sme ti dali pokoj. Ani raz si nevyšiel z izby. Dúfam, že ťa neotravoval Atreyu." Z nečakaného odhalenia sa Timovi zježili chlpy na tele. "Nie, neotravoval." "A ani ťa neobťažuje ? Nevyhráza sa ti ?" Tim zavrtel hlavou. "Prečo by sa mi mal vyhrázať ?" Mamina tvár zvažnela. "Timmy, musíš nám povedať pravdu. Keď si večer zaspal, tato pozeral do tvojho mobilu a našiel tam záznam, že ti Atreyu poobede volal. Čo od teba chcel ?" Tim sčervenel. Očakávajúc kadečo, scenár, že by mu rodičia mohli špehovať mobilný telefón bol preňho novinkou. "Vy ste sa mi hrabali v mobile ?!?" Mama nahodila ospravedlňujúci úsmev. "Prepáč zlato, ale potom čo si nám o Atreyu povedal sme museli. Nedovolíme, aby ťa Atreyu šikanoval. Ak ti nedá pokoj, vyhráza sa ti cez Internet, alebo ti volá, musíš nám to povedať. Veci, ktoré ti Atreyu narozprával, ako ťa vystrašil, ak by ti aj naďalej nedal pokoj, ak by ťa obťažoval, budeme to riešiť v škole, a ak s tým neprestane, tak na políciu. Sú isté hranice kde detské prekáračky končia a začínajú činy, ktoré sa riešia

inak. Ak ti Atreyu hoc len telefonátmi ubližuje, musíme to vedieť." Znepokojený tón maminých slov dával tušiť, že Tim musí byť veľmi opatrený čo povie. Čokoľvek neuvážené bude použité proti nemu. Nemu a Atreyu. "Hm..." Tim zaváhal. "Atreyu mi včera zavolať, no nevyhrážal sa mi. Len chcel vedieť ako mi je." "A to je všetko ? Nič viac od teba nechcel ?" "Nie. Vlastne... Pýtal sa ma keby pôjdem do školy. Tak som mu povedal, že asi v pondelok, ale že to ešte presne neviem." Mama sa zamračila. "Timmy, a hovoríš mi pravdu ?" "Jasné, že hej ! Povedal, že sa bezo mňa v škole nudí a chcel vedieť kedy prídem. Keby sa mi chcel vyhrážať, nie je tak blbý, aby to robil cez mobil, kde ho môžem nahráť." "A nahral si ho ?" Tim prevrátil zrak. "Jasné, že nie. Ved' chcel iba vedieť kedy prídem do školy." Neprekypujúc nadšením, Tim pochopil, že mamu nepresvedčil. A nasledujúce slová to len potvrdili. "Timmy, do tej školy ťa viac nepustíme. Nie potom čo sa ti stalo. Hneď v pondelok začneme vybavovať inú. Budúci týždeň ostaneš doma, kým ti nenájdem školu, kde by sa ti páčilo. A keby ti Atreyu znova volal, vždy si ho prosím nahrávaj. Alebo ak budem ja či tato doma, daj nám ho k telefónu. Je to veľmi zlý chlapec s ktorým sa nesmieš viac stretávať." "Tak dobre." Odvetil Tim pohotovo, skôr než mama spustí ďalšiu prednášku na tému nebezpečnosti jeho expriateľa. Debata našťastie skončila a Tim bez ďalšieho vysvetľovania vykízol z kuchyne. Vybehnúc do izby, padol na posteľ. Zapnúť tablet, ani naň nepozrel. Ručný počítač mal slúžiť ako ochrana pred zvedavými otázkami, ak by sem mama náhodou zavítala. Myšlienkami sa vrátil k včerajšku. Tentoraz už neexistovali žiadne pochybnosti nad tým či ho Atreyu neutralizoval. Neschopnosť spomenúť si na udalosti v jeho dome nedávali inú možnosť. Ale prečo by to robil, keď v poslednej spomienke, ktorú z pamäte dokázal vyloviť sa ho Atreyu potom čo vyskočil otcovi z náručia pýtal či je v poriadku ? Nervózne si ohrýzajúc nechty, Tim nevedel čo si o všetkom má myslieť. Žeby Atreyu, alebo snád' jeho rodičia zmenili názor a predsa len pristúpili k pôvodnému plánu ktorým sa mu ich syn vyhrážal ? Prečo mu potom nevymazali celý deň ? Prešli desiatky minút, no Tim na otázku nedokázal nájsť rozumnú odpoveď. V jednej chvíli ho dokonca napadlo či všetky udalosti, ktoré od príchodu Atreyu nastali mu neboli infikované ako falošné spomienky a on je otrokom ilúzie, ktorá nikdy nenastala. 12 úderov kyvadlových hodín ho vytrhlo z dlhého hĺbania. Močové ústrojenstvo prinútilo dumajúceho chlapca vstať, keď zrakom zavadil o mobil položený na posteli vedľa tabletu. Blikajúci pásik v spodnej časti display oznamoval príchod novej správy. Tim vystrelil do pozoru, s trasúcimi prstami otvoriac odkaz. Bol od Atreyu. Bez oslovenia či zdvorilostných fráz, oznam obsahoval dve vety. "Príď k našej lavičke v parku. Musím s tebou pokecať." Tim pocítil ako mu búši srdce. Aj keď správa neobsahovala čas stretnutia, mobil ju prijal pred siedmymi minútami. Hlasitosť, nevedno prečo nastavená na nulu, potlačila zvukovú notifikáciu. Do parku aj s obliekaním to trvá minimálne 15 minút. Ak tam nebude včas a Atreyu odíde, radšej ani nepomyslieť... V detskej izbe zavládol ruch ako v úli. Tim na seba hodil šaty, zobral prenosnú batériu i kábel, pretože mal mobil takmer vybitý a nezabudol zabehnúť na toaletu. Ostávala posledná prekážka. "Mami, idem von !" Tim svoj oznam formuloval s maximálnou razanciou, aby ho adresátka neskúšala spochybníť. Uvidiac ho oblečeného s čiapkou na hlave, ani nevstúpil do predsieni keď ho mama zastavila. "Timmy, kam ideš ?" "Von. Chcem sa prejsť." "Ale kam ?" "Iba tu do parku. Chcem sa trochu pošmýkať. Nudím sa." "Snád' nejdeš za ním ?" Tim sa zamračil. "Nie ! Ved' som ti predsa povedal, že idem do parku. To mám domáce väzenie, že nemôžem ísť von ?" Umelecky prednesená výčitka mamu zlomila. "Tak dobre, ale nebuď dlho. Je poriadna zima a znova má snežiť. Máš pri sebe mobil ?" Tim prikývol. "A je nabitý ?" Ďalšie prikývnutie. Tentoraz nie celkom pravdivé, no snád' mu toto drobné klamstvo

na rozdiel od predošlého bude odpustené. Mama ukončila výsluch a vyraziac z domu, Tim zamieril k miestu stretnutia. Dobrých 20 minút od doručenia správy, obava, že Atreyu čakanie prestalo baviť narastala každým metrom. V miernom pokluse, Tim musel dávať pozor, aby na neodhrnutom chodníku lemujúcom oplotenie rozsiahleho parku nepodklzol. Kým betónové dlaždice pred parkom pokrýval udupaný sneh, neodhrnuté cestičky križujúce Groove park v noci primrzli a drobné hrudky ľadu menili chôdzu v zdravie ohrozujúci experiment. No zanedbaná údržba parku zároveň spôsobila jeho vyľudnenie čo Timovi maximálne vyhovovalo. Zabárajúc nohy v hlbokom snehu, zamieril medzi hustý porast plný ihličnanov za ktorým stála Atreyu spomínaná lavička. Keď ju zbadal opustenú, mráz mu prešiel po chrbte. Množstvo stôp v inak nedotknutom snehu znamenalo, že tu niekto bol. Tim vytiahol mobilný telefón. Už bez energie, chvíľu trvalo kým po napojení na náhradnú batériu znova naštartoval. Od Atreyu neprišiel žiaden odkaz. Nevediac čo ďalej, odhrnul sneh z drevenej dosky, a hoci stále vlhká, zasadol na jej okraj. Vietor nepríjemne prefukoval a drobné kryštáliky ľadu mu pristávali na tvári. Čiapku si stiahol až na uši. Nevedel ako dlho tu bude čakať a či Atreyu napokon dorazí. "Prečo musí byť všetko tak komplikované?" Pomyslel si v duchu. Najprv kamaráti, potom nepriatelia a teraz nevie na čom je. Ak sem Atreyu nepríde a nezistí o včerajšku pravdu, príde o rozum. Napätie z veľkého odhalenia stúpalo a Tim nervózne suchal nohami, vyrývajúc pod lavičkou čoraz hlbšiu brázdou. Rozklepaný narastajúcou zimou, pohľadom zachytil jednu zo stôp. Zarytá v hlbokom snehu, nevenoval by jej pozornosť ak by vedľa nej neležala ešte jedna - menšia a plytšia. Tú, ktorú spravil sám, keď sem prichádzal. Okamžite spozornel a zabudnúc na všetko napätie, začal ďalšie stopy podrobne študovať. Nemohlo byť žiadnych pochyb. Väčšie, hlbšie, s výrazným drážkami, a navyše premrznuté nezanechal nikto jeho parametrov. Ani on, ani Atreyu nenosili tak obrovité topánky. Klesnúc na lavičku, nové zistenie vzkriesilo nádej, že na stretnutie predsa len nezapozdil. Znova skontrolujúc mobil. Trištvrte na jednu, a od Atreyu stále nič. Rozmýšľajúc či mu zavolať, v diaľke náhle začul vŕzganie snehu. Stanúc do pozoru, zrakom zamieril k skupine stromov obkolesujúcich lavičku z východu. Kedysi okolo nich viedol chodník, no situovaný na okraji parku, rokmi zarástol. O jeho existencii vedeli len tí čo sem pravidelne chodili. Tim strípol. Chcel zvolať kamarátovo meno, no zachrípnutým hlasom dokázal precediť akurát tak dlhé piskľavé. "Atreyu..." Zvuky vŕzgajúceho snehu prichádzali čoraz zblížšia. Medzi korunami hustých stromov Tim zachytil čiusi postavu. S vyvalenými očami očakávajúc príchod kamaráta, vzrušenie vystriedala úľava. Rozhrabujúc nohami hromady snehu ako cestný pluh, keď Atreyu uvidel spoločníka, z diaľky mu zakýval. Pridajúc do tempa, o pár sekúnd stál pri ňom. Rovnako ako pri prvom stretnutí, aj teraz obaja chlapci na seba len nemo zazerali. "Ahoj." Riekol Atreyu napokon. Bez úsmevu či inej emócie pôsobil takmer ako robot. "Dlho si čakal?" "Ani nie." Zachripel Tim, stále si neistý či ten kto pred ním stojí je jeho bývalý priateľ, alebo niekto celkom iný. "Som rád, že si tu." Mechanickú odpoveď sprevádzala kamenná maska vpísaná v Atreyu tvári. Tim netušil čo má znamenať, a keďže mu strach zväzoval jazyk, v tichosti čakal na to čo sa bude diať. Nebadaný pohyb spodnej pery predstavoval prvý náznak mimiky. Atreyu z ničoho nič pookrial a úľavu sprevádzal hlboký výdych. "Ty vole, myslel som, že neprídeš ! Musím ti toho toľko povedať." Atreyu ukázal k lavičke. "Pod', sadnime si. Dúfam, že si sa dobre obliekol, lebo je toho naozaj veľa čo musíme prebrať. A vlastne ani neviem, kde začať." Tim nepatril k tým čo by aktívne začínali debatu, no teraz našiel odvahu. "Prečo si zo včerajška nič nepamätám?" "Mal by si si pamätať." Zakontroval Atreyu. "Zablokovali sme ti iba posledné dve hodiny." "Zablokovali?" Tim preglgol. To slovo

sa mu v spojitosti s jeho myslou vôbec nezaliečalo. "Hej, iba zablokovali. Neboj, nevymazal som ti spomienky. Len som ti ich blokoval. Teda nie ja, ale oco. Museli sme, kým nie si našim členom." "Členom čoho ?" "Predsa **???ORG**. To si ešte musíš pamätať. Hovoril som ti o nás predtým ako oco s mamou prišli domov." Názov tajnej organizácie Timovi osviežil spomienku na nezrozumiteľné bľabotanie priateľa o akejsi základni a super utajenom zoskupení čo tam malo sídliť. "Takže to včera... To nebol sen ?" Atreyu nahodil blahosklonný úškrn. "Jasné, že nie." "A ani to, že som teraz tu ?" "Ako to myslíš ?" Tim nervózne zažmolil prstami, ktoré čoraz väčšími oziabali. "Nie je to niečo ako Matrix z ktorého sa prebudím a nič z toho nebude pravda ?" Atreyu si pľasol po čele. "Ako ťa taká blbosť mohla napadnúť ? Jasné, že to nie je žiaden kreténsky Matrix. Je to naozajstné ako ja, ty a tento debilný park, kde práve teraz musí byť taká kosa." "Mne nie je zima." Zaklamal Tim. "Mne hej, ale kašľať na to. Hneď to vyriešime." Atreyu vytiahol z náprsného vrečka podlhovastý predmet pripomínajúci pero. Pri pohľade naň si Tim spomenul na podobný prístroj, ktorým Atreyu na jednom zo stretnutí narysoval okolo nich ochranný štít, aby ich slová nikto nepočul. Toto 'pero', na rozdiel od toho spreď dvoch týždňov, malo hrubší hrot a keď ním Atreyu začal opisovať kruh okolo celej lavičky, Tim po jeho obvode zbadal drobné iskrenie, ktoré rýchlo vymizlo. Keď neforemný útvar spojil, začal opisovať druhú kružnicu. Tentoraz zdola nahor. Postaviac sa na špičky, vykonal oblúk nad lavičkou, spredu i zozadu, aby ho potiahnutím pera po 'zemi' spojil. Keď bol hotový, znova si sadol. "Čo si spravil ?" Zajachtal Tim. "Ešte nič." Atreyu namieril prístroj pred seba, dvihnúc chodidlá. "Urob to čo ja, inak ti to odsekne nohu." Vydesený chlapec príkaz okamžite vykonal. Zatlačiac senzorické tlačítko na zariadení, celú lavičku obklopila neforemná bublina. Vytvorená z polo priehľadného materiálu podobného želé, nemala farbu ani vôňu. Rozprestretá v miestach, ktoré Atreyu perom obtiahol, obaja chlapci sedeli v jej vnútri. "Tak a teraz už môžeme dať nohy dolu." Tim počkal na kamaráta kým tak sám spraví než ho napodobnil. Keď podrážkami zachytil priesvitnú membránu, uvedomil si, že sa do nej začína ponárať. "Do riti !" Zahrešil a topánky vytiahol nahor. Obzerajúc ich či z nich kúsok nechýba, Atreyu vybuchol smiechom. "Neboj sa. To nie je útočný štít. Je to iba obyčajné ochranné pole. Toto ti nohu neodsekne. Robil som si srandu." Atreyu na dôkaz svojho tvrdenia vstal a rukou prešiel po stene oddeľujúcej lavičku od okolitého sveta. Rôsolovitá hmota sa po kontakte s rukavicou prehla dovonku, no ani po silnom zatlačení ňou Atreyu prsty nedokázali preniknúť. Tim vykonal to isté. Hladký povrch neznámej látky pri dotyku máličko štekľil, no na rozdiel od snehu neoziabal. "Čo je to ?" "Ochranné pole. Jedna z našich hračiek. Bude nás chrániť pred zimou." "Ako ?" Atreyu ukázal na ovládacie pero, ktorým pole vytvoril. "Nastavil som aby sem neprenikal chlad. Na ochrannom poli sa zastavia všetky molekuly a dnu preniknú iba ohriate. Nastavil som 5 stupňov, aby nám vo vetrovkách nebolo príliš teplo. Pole totiž neblokuje svetlo, takže zvonku nás vidieť ako keby tu žiadne pole nebolo. Ak by sme si dali dolu vetrovky, boli by sme nápadní, ale takto..." Atreyu vyceril zuby a prístroj namieril na gélovitú bublinu. "Ak by som chcel, mohol by som z toho spraviť aj ochranné pole ktorým by dnu nepreniklo nič." "Ako to myslíš, že nič ?" "Vôbec nič. Ani strela z pištole či tanku. Museli by použiť atómovku, aby ho prerazili. A to je iba jednoduchá verzia. Máme aj oveľa namakanjšie polia, ktoré neprerazí vôbec nič. Naši vojaci ich používajú, keď bojujú s mimozemšťanmi." Timovi sa zo záplavy informácií zatočila hlava. Musel sa oprieť o námrazou pokryté operadlo. "Kto vlastne ste ?" "Sme **???ORG**. Tajná organizácia založená mimozemšťanmi v roku 1946 tu na Zemi. Našou úlohou je chrániť planétu pred hrozbami z vesmíru aj zo Zeme. Sme členmi celo vesmírneho spoločenstva Veľký kongres, ktorý chráni civilizácie v ňom

združené pred tými čo v ňom nie sú. Keďže sme tajní, ľudia o nás nevedia, a nesmú vedieť. Preto máme tajné základne na všetkých kontinentoch, a tú najdôležitejšiu máme na Antarktíde. A tam sme aj včera boli, akurát si na to nepamätáš." Tim vypleštil oči. "My sme včera boli na Antarktíde?!?" "Áno. Na našej MX12ke, lodi ktorou sme tam leteli. Bol si so mnou v kokpíte, no máš bloknutú myseľ, takže o tom nevieš. No neboj sa, až budeš jedným z nás, na všetko si spomenieš. Najprv ale musíš spraviť skúšku." Tim po skúsenostiach zo školy pri slove skúška ihneď spozornel. "Akú skúšku? Čo mám urobiť?" "To neviem. Ja som ju nikdy nerobil. Vieš, ja som sa na **???ORG** narodil. Ale nebude to nič ťažké. Máme viac ako 2 milióny členov a väčšina ju musela robiť, takže to nebude nič hrozné. Až budem vedieť viac, tak ti to poviem. No včera na to nebol čas. Museli sme vybavovať všetky formality o tebe." "O mne?" Tim sa zháčil. Nedokázal si predstaviť aké formality by Atreyu musel o ňom vybavovať. A hlavne s kým. "Hej..." Odvetil priateľ otrávene. **???ORG** je tomto hrozná. Musel som napísať odkiaľ ťa poznám, čo všetko sme spolu zažili, tvoje dobré aj zlé vlastnosti a kopec ďalších hovadín. Hrozná nuda. No v **???ORG** tieto somariny milujú. No to nech ťa netrápi. Teraz ti musím povedať niečo dôležitejšie." Sklopilac zrak, Atreyu viditeľne znervóznel. Hryzúc si spodnú peru, po očku pozrel na priateľa. "Tim, musím sa ti ospravedlniť za všetko čo som ti spravil. Nič z toho čo som ti o XCOM nakecal nebola pravda. Žiadna XCOM neexistuje a nikdy neexistovala. Vymyslel som si ju, lebo som videl, že sa zaujímaš o mimozemšťanov a chcel som, aby si sa so mnou kamarátil. Všetky tie veci čo som ti ukazoval: UFO, zárodoky, slizovitý krab, aj ten nápis na stene u teba v detskej boli iba triky. Použil som na to prístroje z **???ORG**, no boli to len holografy, roboty a polarizátory nastavené na tvoje myšlienkové vlny. Nechcel som ťa strašiť. No keď som videl ako sa ti to páči, ako chceš chodiť na naše misie, nemohol som prestať. Ak by som ti povedal pravdu, znenávidel by si ma. A potom... Stále tu bola **???ORG**. Keď to o nás zistili, prikázali mi aby som ti vymazal pamäť." Atreyu postihol nosom. Zápasil sám so sebou. "Nemohol som odmietnuť. Oni by ma za to, že som ti o **???ORG** povedal vyhodili. Preto som začal so všetkými tými hnusnými vecami. Je mi to tak hrozne ľúto. Prepáč mi to, ak môžeš." Atreyu sa do tretice za posledné dva dni rozplakal. Ako kajúcny hriešnik čakajúci na rozhrešenie, Tim vedel, že jediný kto mu ho môže udeliť je on sám. Nakloniac sa k vzlykajúcemu priateľovi, aj keď nechcel aby to vyzeralo hlúpo, cit zvíťazil nad ráciom a chytil ho okolo pliec. "Je mi to tak ľúto. Nechcel som to spraviť. Oni ma k tomu donútili." Prúdy slz stekajúce Atreyu po lícach dávali Timovi zabrat'. Sám mal čo robiť, aby nezačal vzlykať. Zároveň bol dosť bystrý, aby chápal, že plačom mu nepomôže. "Atreyu, ale ja sa na teba vôbec nehnevám. Viem, že si mi nechcel ublížiť. Veď toľkokrát a tak veľmi si mi pomohol. Si môj najlepší kámoš a vždy budeš." Vymaniac sa z objatia, Atreyu si utrel tvár. Pritisnúc viečka, nezniesol pohľad na Timovu tvár. "Tim, nie je to tak. Som obyčajný hajzel. To presne som. Ešte aj teraz som ti klamal..." Zhlboka dýchajúc, zronený chlapec zvädzal vnútorný súboj. Rozhodnutie k priznaniu na aké sa iní odhodlávajú roky musel zvládnuť za pár hodín. Pri pohľade naň Tim nepochyboval, že dnešná noc bola pre Atreyu ďaleko náročnejšia než tá jeho. "Oni ma k tomu prinútili..." Zavzlykal, majúc čo robiť, aby mu hlas nepreskočil. "No, nemusel som robiť všetky tie veci." "Aké veci?" "Keď som ťa strašil, keď som ti napísal ten hnusný nápis, keď som sa ti vyhrážal. Štvalo ma, že ma nepočúvaš a... Páčilo sa mi to." Atreyu preglgol. "Páčilo sa mi, že sa ma bojíš, že ťa môžem pozorovať v tvojom dome, aj to keď som videl ako o mne rozprávaš tvojim fotrovcom, a tí ti neveria. Toto odo mňa **???ORG** nechcela. Robil som to preto, lebo som odporný zákerák." "To nie je pravda!" Prerušil ho Tim rázne. "Prečo rozprávaš také veci?" "Pretože je to pravda. Som zlý

človek čo si ničoho neváži. Ani dobrého kámoša." Tim pocítil dojatie. Aj keď Atreyu poznal niečo vyše mesiaca, nikdy by mu nenapadlo, že z jeho úst začuje takéto vyznanie. Atreyu vždy pôsobil tak smelo a odvážne, a až posledné hodiny odhalili, že maska strojeného hrdinu ukrýva citlivého chlapca. Najlepšieho priateľa. "Atreyu, si ten najlepší kámoš akého som kedy mal. Urobil si pre mňa toľko vecí. Odkedy si prišiel, všetko je iné. Môj život je iný. Aj keby si nebol z **???ORG** či ako sa to volá, som rád, že som ťa stretol. Nie si zlý človek. Ver mi. Poznám ťa. A ak si aj urobil niečo iné, ja sa na teba nikdy hnevať nebudem. Akoby som aj mohol ?" Oplatiac pohľad, Atreyu si zotrel slzy z tváre. "Naozaj ?" Tim sa uškrnul, vrúcne objímac kamaráta. "Naozaj." Atreyu pocítil úľavu. "Tim, si fakt perfektný. Najlepší kámoš akého som kedy mal ! Vieš, že nie si prvý, ktorému som to urobil ? Vlastne si už tretí." "Ako to myslíš?" "To s tým XCOM. Mal som pred tebou dvoch kámošov, ktorým som o XCOM natáral tie isté blbosti ako tebe. Jedného v New Yorku a druhého keď sme bývali vo Phoenixe. Jim, ten z New Yorku, bol zbabelec, aj keď sa tváril ako hrdina. Keď sme boli na prvej misii a uvidel UFO, normálne sa poslal. Všetko potom vykecal rodičom, ktorí to vykecali našim a mal som z toho prúser. Normálny blbec. Stále mi hovoril, že on sa ufóncov nebojí, že chce vedieť aké máme zbrane, aby ich mohol strieľať, a keď som mu ukázal jedno debilné UFO - trápny hologram, rozplakal sa ako malé decko a všetko pokazil. No stále lepšie ako Kevin..." "Ten z Phoenixu ?" Atreyu prikývol. "Hrozné mesto. Je tam horúco jak na zdochnutie, a nie sú tam žiadne lesy len kaktusy a blbá púšť. Aj preto som všetky akcie musel robiť v meste. Ukázal som mu zárodky, boli sme v podzemí jedného domu kde na nás akože zaútočila mimozemská tarantula, aj v národnom parku čo tam majú, aby sme tam 'prenasledovali' Sliziaka. Všetko bolo fajn, myslel som, že sa mu to páči, no ten ***** ma podrazil." "Ako ?" Atreyu zvesil kútiky. Spomienky na nepríjemný zážitok mu aj po mesiacoch nerobili dobre. "Všetko to pichol na web." "Čo všetko ?" "Všetko ! Naše misie, veci, ktoré som mu o XCOM narozprával. Dokonca aj videá, kde bola tá tarantula." "To nebol holograf ? Teda vlastne hologram ?" Atreyu zavrtel hlavou. "Táto nie. Bol to obyčajný robot. Detská hračka čo som šlohol z **???ORG**. Vieš aké problémy som z toho mal ? Takmer ma vyhodili. Aj preto som mal taký strach, keď v **???ORG** zistili, že som ti o XCOM povedal. Bál som sa, že ma vyrazia. Preto som ti chcel vymazať spomienky." "A Jim a Kevin ? Im si to spravil tiež ?" Atreyu zahanbene prikývol. "Hej, ale inak to nešlo. Ak by som to nespravil ja, urobí to **???ORG**. Oni nemôžu riskovať odhalenie." Tim preglgol. Kamarátovo priznanie vyvolalo nepríjemné dôsledky pre neho samotného. Musel však poznať pravdu, nech je aká chce. "Takže keď neurobím tú skúšku, aj mňa **???ORG** vygumuje ?" Atreyu zavrtel hlavou. "To nie... To nedovolím ! Okrem toho, ty tu skúšku spravíš. Viem to. Vybral som ťa." Atreyu dôvera by Tima mohla tešiť, ak by nešlo o tak závažné veci ako vymazanie mysle. "A keby bude tá skúška ? Ako sa mám na ňu pripraviť ?" "To naozaj neviem. Vieš... Ja som sa na **???ORG** narodil. Teda nenarodil, ale moja mama a oco už boli v **???ORG** a keď som sa narodil, automaticky som sa stal členom. Preto som ju nemusel robiť. No mám kopec kámošov čo ju spravili. Neboj sa. Ja ti pomôžem." Tim vyvalil oči. "Ty budeš pri tom ?" Atreyu otázka trochu zaskočila. "Nóóó... Vlastne mal by som byť. Ja som vyplnil tvoju žiadosť, takže hej. Malo by to tak byť. A bude tam ešte niekto. Ale neviem kto. Nesmiem to vedieť, inak by skúška nebola platná." "A o čom je ?" Atreyu zavrtel hlavou. "To fakticky neviem. A aj keby som vedel, nemohol by som ti to povedať. No neboj. Nie je to žiadna fyzika, matika, ani nič také. Na to v **???ORG** kašlú. Tam aj tak máme také vynálezy, že by im nikto z pozemšťanov neuveril. Už sa teším až ti ich ukážem a zoznámim ťa s **???SV**." "To je ten kámoš čo je taký múdry ?" "Že múdry ?" Prskol Atreyu pobavene.

"Je to total génius na matiku, fyziku, chémiu, biológiu a kopec ďalších vecí. Vie úplne všetko ! Čo myslíš, ako som sem túto vecičku prepašoval ?" Atreyu ukázal na pero, ktorým okolo nich vytvoril ochranný štít. "??SV mi vyrobil takú skrinku v ktorej môžeš teleportom prenášať veci zo základne sem bez toho, aby to ???ORG zistila. Inak by som sem ani ten holograf čo som mal na misiách nedostal. Vynášať veci z ???ORG je proti Kódexu." Tim si spomenul, že slovo Kódex Atreyu použil aj včera pri hádke s otcom. "Čo je to Kódex ?" Atreyu rozťahol prst a ukazovák na dobrých 5 palcov. "Blbé zákony. Sú asi takto hrubé. Je tam napísané čo smieš a nesmieš robiť. A pašovať veci z ???ORG je zakázané. No so ??SV pašovacou krabičkou nikto nič nezistí. Teda keď sa neprekecneš." "Nie, ja nie." Dodal Tim rozhodne. Dlhý rozhovor prerušilo krátke ticho. Tim mal nad čím premýšľať a Atreyu si to plne uvedomoval. Spíška neuveriteľných informácií odprezentovaných s absolútnou samozrejmosťou by citlivejšieho jedinca pripravila o rozum. Atreyu dobre chápal čo kamarát prežíva. Koniec koncov, aj Tim skončil s močom presiaknutými nohavicami keď nad ním mimozemská loď na vrchole kopca zakrúžila. Snáď len jeho fantázia či túžba spoznať nové mu zabránila, aby rodičom všetko vytáral. A teraz to mal znova pred sebou. Strach ako bariéra čo mu bráni spoznať veci o akých sa iným ani nespívalo. Vedel, že mu nesmie podľahnúť. "Atreyu ? Môžem sa ťa opýtať na ???ORG, ak to nie je proti Kódexu ?" Atreyu naznačil súhlas. "Čo ti môžem povedať, to ti poviem." "Ak by som tú skúšku spravil, čo by som v ???ORG vlastne robil ?" Atreyu sa v duchu pousmial, pretože podobnú otázku očakával. "Chodil by si na našu základňu 1-B čo máme na Antarktíde. Keďže máš 12, tak by ťa zaradili do školy kam by sme spolu chodili." Tim druhýkrát v krátkom čase vypleštil oči. "Ja by som chodil do školy ?" "Hej, ale nedeš sa. To nie je taká nuda ako tu." Atreyu bradou ukázal k základnej škole Georga Busha jr.. "Tam sa učíme iné veci. O vesmíre, o mimozemšťanoch, o vede a technike, a napríklad aj to ako pilotovať vesmírnu loď. Tam sa ti to bude páčiť. To mi ver." Aj keď informácia o nácviku pilotáže interplanetárnych plavidiel mala Tima priviesť do extázy, opak bol pravdou. "A keď tam budem chodiť do školy, znamená to, že musím z Minneapolisu odísť ? Čo mama a táto, keď nebudú členmi ? Budem ich musieť opustiť ?" Atreyu prevrátil zrak. Úzkosť z priznania už vyprchala a znova tu bol starý dobrý Atreyu. "Šibe ti ??? Vyzerám na to, že by som šiel zdrhnúť z Minneapolisu ? Ved' to by bolo nápadné jak sviňa. Nemôžeme len tak zmiznúť. Na ???ORG to funguje ináč. Chodíme tam iba v noci. Iba keď všetci spia a vraciame sa skoro ráno." Tim nedokázal skryť svoje prekvapenie. "A ako sa tam chodí ? Ved' Antarktída je hrozne ďaleko. To tam stále lietate ?" Atreyu si povzdychol. Uvedomoval si, že s niekým kto nepozná technické možnosti ???ORG musí byť trpezlivý. "Nie. Chodíme tam teleportom. Čo myslíš, ako som sem prišiel ja ? Jeden máme doma. V tej starej skrini. Aj ty ho budeš mať v nejakej skrini. Asi tej zelenej, aby si sa tam vošiel." Tim zagúľal očami. Snažil sa predstaviť si ako mama vstupuje do detskej, aby mu vypraté tričká položila na poličku s vrchným ošatením, a namiesto odkladiska šiat nájde teleportačné zariadenie nasmerované na opačný koniec Zeme. "A čo ak ho niekto objaví ?" Atreyu sa pousmial. "Neobjaví. Tak ako ostatní nevideli ten nápis na stene a iné veci, nevidia ani toto." "A ak ma doma nevidia spať ?" "Uvidia. Ale o tom ti teraz nemôžem povedať." Tim si znova skúšal v hlave zrovnať vypočuté. "Takže na tej základni budeme len pár hodín ?" "Ehm... Nie. Ale ani to ti teraz nemôžem povedať. Alebo vlastne môžem. Na našich základniach nebeží čas rovnako rýchlo ako tu. Ide trikrát pomalšie. Takže tam nebudeme 7, či 8 hodín denne, ale 3 krát dlhšie. Blbé je, že potom musíš žrať také tabletky, lebo inak by si zostarol rýchlejšie a ďalšie tabletky žerieme, aby sme sa za hodinu vyspali. Ja napríklad chodím domov o šiestej, ale keď zjem tie tabletky, stačí mi hodinka a je to akoby som

spal 10 hodín. Cool, však ?" Tim neodvetil. Mal toho akurát tak dosť. Aktuálne 24 hodinový pobyt na **???**ORG, teleport v skrini ani super futuristická škola nepredstavovali nič viac ako sen, ktorý možno nikdy nenadobudne reálnu podobu. Nemal viac otázok. Opretý o operadlo lavičky, hľadel do prázdna v duchu si predstavujúc k akým zmenám v jeho živote dôjde. Radosť, nádej, obavy i neistotu v zlomku sekundy vystriedali iné emócie. Zavŕzganie snehu, ktoré k ním doľahlo spoza kríkov odkiaľ Atreyu pred niekoľkými minútami prišiel prinútilo oboch chlapcov vyraziť do pozoru. "Kto to je ?" Hlesol Tim vystrašene. Atreyu neodvetil, no stlačením senzorického tlačítka okamžite vypol ochranné pole. Tim pocítil závan mrazivého vetra. Vŕzganie snehu napriek tomu neustávalo. Niekoľko sem šiel. Niekoľko kto vie čo tu robia. Mocná paža rozhrnula konáre nevysokých ihličnanov a obaja chlapci uvideli votrelca narúšajúceho ich klud. Bob. V hrubom, záplatami prešitom kabáte s obrovitánskym batohom na chrbte, starý bezdomovec pôsobil ešte mohutnejšie ako obvykle. S termoskou v ruke, rovná chôdza naznačovala, že dnes je triezvy. Hľadiac pod nohy, vyjavených chlapcov zaregistroval až keď stál pred nimi. Kalný zrak čo videl viac než by mal vystriedal prenikavý pohľad šelmy pripravenej k skoku. "Dobrý deň." Vykoktal Tim ako prvý. Bezdomovec pozdrav odignoroval a namiesto Tima skúmaným pohľadom prešiel jeho spoločníka. "Čo tu robíte ?" Nevrlý tón statného černocho radil k opatrnosti. "Nič pane." Zaštebotal Tim. "My už ideme." Tim potiahol kamaráta za rukáv, že ho odtiahne preč, no ten sa mu vytrhol. S aroganciou sebe vlastnou zagánil na o 2 hlavy vyššieho protivníka. "Sedíme tu !" Atreyu vyzývavý tón veštil neodvratný konflikt. Bob nepatril k agresívnym bezdomovcom, ktorí by robili neporiadok či napádali ľudí, no aj starý dobrák mal tak ako každý svoje limity a Tim ich mal možnosť pred 2 dňami na vlastnej koži spoznať. Aj napriek Atreyu drzosti, Bob zaujal zmierlivý postoj. "Odstúp chlapče. Teraz, ak dovoľíš si tu sadnem ja." Akceptovateľnú ponuku, ktorá by za normálnych okolností konflikt ukončila sa Atreyu z nepochopiteľných dôvodov rozhodol ignorovať. "Nie, nedovoľím. My sme tu boli prví a máme právo tu byť. Vy si môžete sadnúť inde. Lavičiek je tu dosť." "Takto sa správaš k starším ?" Riekol Bob káravo. "To vás učia v škole ?" Tim vidiac, že konflikt narastá na intenzite poľahal Atreyu za vetrovku. "Atreyu vypadnime. Môžeme ísť predsa inde." "Nie !" Odsekol bojovne naladený spoločník rezolútne. "Prečo by nás mal vyhadzovať, keď sme tu boli prví ?" Bob si sťažka odľúkol. Tim v jeho dychu nezachytil odporný zápach etanolu. "Pozri synak. Mám za sebou ťažký deň a nechcem sa tu s tebou naťahovať. Keď ťa nenaučili slušnému správaniu, budem ťa ho musieť naučiť sám. Som väčší a silnejší než vy, takže si tu sadnem či sa vám to páči, alebo nie." "Atreyu, prosím !" Okríkol ho Tim. "Niečo nám spraví." "On ?" Štekol Atreyu provokačne, vyzývavo hľadiac na nerovného súpera. "Možno ste väčší, no určite nie silnejší." Ako to povedal, Tim zbadal že Atreyu zašiel rukou do vrečka. Do toho odkiaľ vytiahol prístroj generujúci ochranné pole. Až teraz Tim pochopil kamarátove zámery. Ochranné pole schopné vytvárať nepreniknuteľnú bariéru rozdiely medzi oboma oponentmi zmazávalo. "Len to skúste !" Provokačná poznámka nenechala Boba chladného. "Synak, ustúp !" Položiac na chlapcovo plece dlaň veľkú ako medvedia tlapa, stačilo drobné postrčenie a Atreyu dopadne o dva yardy ďalej. "Chcete mať problémy ?" Štekol Atreyu a ako križ lovca upírov vytasil generátor ochranného poľa. "Viete čo je to ? Len si so mnou nezačínajte, ak nechcete skončiť zle." Tim netušil čo má priateľ v pláne, no vedel, že to nedopadne dobre. Už len odhalenie prístroja prepašovaného z **???**ORG nečlenovi organizácie mu spôsobí obrovské problémy, nehovoriac o statnom bezdomovcovi. "Atreyu prestaň !" Skríkol v márnej snahe priviesť kamaráta k rozumu. "Tim, drž konečne hubu ! Viem čo robím." Ustúpiac o krok dozadu, Atreyu si dával pozor, aby mu Bob

generátor nevytrhol. "Nechcite, aby som to použil. Ak by ste vedeli čo tá vecička dokáže, hneď by ste odišli." Aj napriek vyhrážkam, Bob ostával pokojný. Hľadiac na striebřistý valec s tupým hrotom bez ostrej hrany či možnosti vidieť jeho účinky v praxi, nečudo, že mu nenahnal strach. "Chlapče, choď preč. Som už starý človek a potrebujem si sadnúť. Nechcem sa tu s tebou handrkovať." "Nie ! My sme tu boli prví ! Ak ihneď neodídete, použijem to." Atreyu prístrojom naposledy zahrozil, vzduchom opíšuc neforemnú elipsu. "Odkiaľ to máš ?" Riekol Bob znenazdajky. "Tu by si také veci nemal používať." "A... Ako prosím ?" Zakoktal Tim namiesto Atreyu. "Ten štít. Generátor inverzného atomického poľa. Takúto vec by si mi nemal ukazovať, a vlastne vôbec by si ju tu nemal mať. Je to proti Kódexu." Atreyu zbledol. Krv mu stuhla v žilách a tep klesol k jednociferej hodnote. Ako obarený, vyfackaný a skamenený zároveň, s otvorenými ústami zíval na Boba. Tim plne chápal jeho pocity, pretože sám na tom nebol o nič lepšie. "No čo vy dvaja ?" Riekol bezdomovec pokojne. "Vidím, že som vás zaskočil. Nesadneme si radšej ? Naozaj ma bolia nohy." Prejdúc okolo ohromených chlapcov, Bob sťažka dosadol na lavičku. "No tak, posaďte sa. Nemajte strach. Ja vám neublížim, hoci tebe Atreyu by sa kurz slušného správania zišiel." "Vy ma poznáte ?" Zachripel oslovený. "Samozrejme. Teba i tvojho otca. Bývali časy keď som mu šéfoval, no to už je dávno. Bol si ešte malý a nemôžeš si ma pamätať. Mimochodom, bol som na tvojom krste." "Takže vy ste z **???ORG** ?" Bob mávol rukou. "Už dávno nie. A ani ty tam dlho nebudeš, ak budeš vyrábať takéto hlúposti." Bezdomovec šokovanému chlapcovi naznačil aby mu generátor poľa podal. Paralyzovaný ako v tranze, Atreyu bez odvrávania poslúchol a spoločne s Timom zasadli na opačný okraj lavičky. Bob si nevelký prístroj poťažkal a bez toho, aby mu jeho majiteľ musel ukazovať ako ho ovládať ním narysoval nevelké ochranné pole. "Pekná hračka. Ako sa ti to podarilo dostať zo základne ?" "Jeden môj kamarát urobil takú vecičku do ktorej keď niečo dáte, prejde to teleportom." Starý bezdomovec sa zamračil. "Je ti jasné čo by nasledovalo, ak by som to povedal tvojmu otcovi ?" "A... Áno pane." Zakoktal Atreyu. Bob vypol vytvorené pole. "Ak nebudeš namietat', nechám si to u seba. Zimy v Minneapolise bývajú chladné a prespávať v spacáku celú noc nie je boh vie čo." "Dobre pane. Je váš. Ja ho nepotrebujem. Mám ďalší." Bob posunkom poďakoval a prístroj zastrčil do vrečka zimného kabáta. "Tak čo vy dvaja ? Vidím vám na očiach, že máte veľa otázok, no nečakajte, že vám na ne odpoviem. Aj keď ma vyhodili už dávno, sľub mlčanlivosti neporuším. No keď ste už tu, pár rád vám môžem dať. Napríklad, aby ste nikdy neporušovali Kódex, inak skončíte ako ja." Atreyu preglgol. "Takže ma nenahlásite ?" "Nie, aj keď za to svoje správanie by si si to veru zaslúžil. Takto sa chovať k starším ! Toto ťa otec neučil. Je to správny chlap, tak mu nerob hanbu." Atreyu sa zapýril. "Sľubujem, že to viac nespravím." "To ti tak aj verím ! Nikdy si nepočúval. Nie ako tvoj kamarát." Bob upriamil pozornosť na opačný koniec lavičky. "Ako sa vlastne voláš ? Vždy zabudnem tvoje meno." "Tim, pane." "Ahá, Tim. Už si spomínam. Čo tu vlastne robíš ? Ako pozerám, ty k ním zatiaľ nepatíš." "Ako to viete ?" Začudoval sa Atreyu. "Proste to viem ! A už ma viac neprerušuj. Rozprávam s Timom." Tim pochopil, že má odpovedať. Aj by znervóznel, ak by mu srdce nebúšilo ako divé. "Ja... Som prišiel, lebo ma Atreyu zavolať." "Takže ťa ešte čaká skúška. Už ti o nej Atreyu povedal ?" Tim prikývol. "A máš z nej strach ?" "Áno pane." Priznal Tim bez otáľania. "Pamätám si na teba." Bob si odchlípol z termosky. Podľa dymu stúpajúceho z jej ústia v nej mal teplý čaj. "Vtedy pred tým kostolom. Bolo tam sto ľudí, no ty jediný si mi pomohol. To si vážim. A preto ti teraz dám jednu radu. Poď bližšie." Sediac na opačnej strane lavičky, Tim musel na nohy. Pristúpiac k bezdomovcovi, keď bol na krok, Bob ho schmatol za rameno a niečo mu pošepol do

ucha. "Tak a je to. A teraz už chodte ! Nič viac vám už nepoviem. Celú noc som nespál a chcem si oddýchnuť." Hodiac nadrozmerneý batoh do snehu, začal z neho vyťahovať ošúchaný spacák. Tu v opustenej časti parku kam celý deň nik nezavíta mal dosť možností, aby ďaleko z dosahu zvedavých okoloidúcich zaľahol. Pod nevysoké jedle či do krovín, chránený pred vetrom a snehom, prečká i tú najhoršiu metelicu s pokojom dieťaťa snívajúceho vo svojej posteli. Tim pochopil, že nastal čas vypadnúť. Schmatnúc stále omráčeného priateľa, bez slov zamierili do navštevovanejších častí Groove parku. "Ako ti je ?" Opýtal sa Tim, keď Atreyu dlhšie nič nehovoril. "Čo ti povedal ?" Tim pokrčil plecami. "Ja som mu dobre nerozumel, ale hovoril niečo o tom, že nemám myslieť iba na seba." "Nemáš myslieť iba na seba ? To je čo za hlúposť ?" "Ja neviem. Nerozumiem tomu." Atreyu sa chytil za čelo. "Tim, musím si sadnúť. Je mi zle." Podoprúc priateľa, neďaleko kamennej fontány (teraz v zime z pochopiteľných dôvodov odstavenej), stálo niekoľko lavičiek. Pokryté námrazou i čerstvým snehom, nateraz to budú musieť nejako vydržať. Tim pomohol paralyzovanému spoločníkovi zasadnúť. "Ako ti je ?" Zopakoval otázku. Držiac sa pod krkom, Atreyu stále nemohol uveriť tomu čo zažil. "Naozaj si myslíš, že bol z **???ORG** ?" "Určite. Vedel kto som, poznal môjho otca a generátor. Musel byť z **???ORG**." Atreyu si chytil tvár do dlaní. "Bože, ako som sa zľakol. Vieš čo by sa stalo, ak by otcovi povedal, že mám ten generátor ?" Tim neodpovedal. Nebolo treba. Po včerajšku by mu ďalšie porušenie Kódexu určite neprešlo. "Prečo myslíš, že ho z **???ORG** vylúčili ?" "A odkiaľ to mám vedieť ? Je veľa vecí za ktoré ťa môžu vylúčiť. Ak to povie otcovi, vyrazia aj mňa." "To nespraví. Boba poznám. Nie je podrazák. Ale čo ten generátor ? Nebude ti chýbať ?" "Bol môj. Je to iba detská hračka. Na ten kašlem." Zhlboka si odfúknuv, Atreyu vyčerpane pozrel na Tima. "Ja som taký somár. Mal som ťa počúvať a neprovokovať ho." "No hej, ale potom by sme nezistili, že je z **???ORG**." Dodal Tim s úsmevom, keď sa náhle zarazil. "A čo ak to bolo narokom ?" "Narokom ?" "Možno kecal a z **???ORG** ho nevyhodili. Čo ak ho poslali za mnou, aby ma vyskúšal a ja som to celé pos*** ?" Tim pochytila panika. "Povedal mi predsa, že nemám myslieť iba na seba. Určite som niečo pokazil. Prečo by to inak hovoril ? Vtedy pred kostolom mi povedal, že sa tam určite dostanem. Ako by to mohol vedieť, ak by pre nich nepracoval ?" Atreyu sa zachmúril. "Pred akým kostolom ?" "???0. Boli sme tam s mamou a otcom a on tam žobral. Dal som mu dolár. Keď som mu ho dával povedal mi, že sa tam dostanem. Vtedy som mu ešte nerozumel, no teraz už viem čo tým myslel. Hovoril o **???ORG**. Určite to bol on kto ma prišiel vyskúšať a ja som to pokašľal. Preto nás aj poslal preč." Zalamujúc rukami, v Timových očiach sa zračilo zúfalstvo. "Čo len budem robiť ? Ako som mal vedieť, že to bude práve Bob ?" Vymeniac si roly, Atreyu bol teraz tým kto musel kamaráta upokojsvať. "Tim, prestaň hysterčiť. Ak by bol Bob z **???ORG**, určite by som o tom vedel." "Ako ? Poznal predsa tvojho otca a povedal, že bol na tvojom krste." "Hej, ale to už bolo dávno. Okrem toho, poľahky to môžem zistiť." Nastaviac zápästie ľavej ruky, Atreyu po ňom prešiel dlaňou. Tim neuviedel viac než skrčené záhyby polyestru, no podľa pohybu priateľových prstov bolo zrejmé, že čosi vyťukáva na klávesnici, ktorá ostávala skrytá. "Tak, a mám to !" Zahlásil Atreyu po chvíli. "Robert Alfred Hall, tak sa volá, však ?" "To neviem. Ja ho poznám iba ako Uncle Boba." Atreyu mávol rukou. "To bude on. Má 64 rokov a do **???ORG** nastúpil v roku **???R-32**. Podľa toho čo tu píšú ho vylúčili pred 11 rokmi. Od tej doby žije v Minneapolis ako bezdomovec. Je tu aj jeho fotka." Atreyu nahodil široký úškrn. "Je to on !" Tim mohol len bezradne sledovať ako kamarát opisuje niečo čo sám vidieť nemôže. Atreyu si to uvedomil. "Och, zabudol som, že ešte nie si jedným z nás. Až budeš v **???ORG**, aj ty dostaneš **???KOM**." "Čo je to **???KOM** ?" "To je komunikátor, ktorý má každý člen **???ORG**."

Nosí sa na zápästí, no vidieť ho môžeme len my - členovia. Bob taký nemal a preto nemohol byť z **???**ORG. A ani podľa záznamov nie je. Takže klídek, Bob nebol tvoj skúšajúci. To môžu robiť len členovia." Atreyu vysvetlenie Tima trochu upokojilo. No ozaj iba trochu. "A nepíšu tam prečo ho vylúčili?" Atreyu zavrtel hlavou. "Nie. Iba, že bol vylúčený. No mohol by som to vytiahnuť od otca." "To nerob ! Keď mu to povieš, zistí, že nás Bob odhalil." "To je pravda. Som blbec." Atreyu pridal hlboký výdych, ktorý krutá zima zmenila v prúd belavej pary. "Počuj, nezalezieme niekam do tepla ? Mne už začína byť riadna kosa." "Ku mne ísť nemôžeme. Povedal som mame, že sa idem poprechádzať." Atreyu zašúchal skrehnutými prstami. "A ku mne je to zasa ďaleko. Poďme do nejakej reštiky. Tu na rohu je Burger King. Niečo si kúpime. Už som hladný." Tim neprotestoval. Prežijúc celý život v Minneapolise, tunajšie zimy ho lepšie naučili znášať chlad, no oblečený iba vo vetrovke a ľahkej bunde, trištvrt' hodinka na mraze akurát tak stačila. Zamieriac chodníkom k juhozápadnému východu z parku, zvýšená koncentrácia okoloidúcich im bránila v pokračovaní konverzácie. Opustiť Groove park, zastali na prechode medzi ulicami **???**0 a **???**0. Rušná križovatka plná áut ležala dva bloky od reštaurácie rýchleho občerstvenia. Keďže semafor ako na potvoru práve prepol na červenú, neostalo im nič iné len čakať. Hľadiac na neustávajúce kolóny áut, myšlienkami tisíce kilometrov vzdialený od miesta fyzickej prítomnosti, Tim si neuvedomil, že z pravej strany k nemu niekto pristúpil. Existenciu ďalšej osoby zaregistroval až v momente keď ho tá chytila za ruku. Strhnúc sa, Tim uskočil do opačnej strany, nechcene stúpiať Atreyu na nohu. Príčina paniky sa našťastie ukázala ako úplne neopodstatnená. Stará, zvráskavená žena s veľkým nákupným vozíkom slúžiacim zároveň ako chodítko vzhliadla k chlapcovi. Zhrbená starobou, šedivé vlasy jej pokrývala vlnená šatka odhaľujúca hrubé okuliare i kúsok nosa. V tmavých staromódnych šatách tvorených hrubým pláštom a niekoľkými vrstvami po členky siahajúcich sukni trochu pripomínala vyznávačov Amišskej viery. "Mladý pán." Zahlásila ledva počuteľným hlasom, trasľavou rukou ukážuc na náprotivnú stranu ulice. "Už je biela ? Ja na to dobre nevidím." "Nie madam." Odvetil Tim zdvorilo. "No poviem vám až bude." Stará žena zavrtela hlavou. "Takže už je biela ?" "Nie." Zvolal Tim, pridajúc na decibeloch. "Stále je červená, ale poviem vám, až to prepne." "Takže ešte nie je biela ?" Opýtala sa starena do tretice. "Nie. Ešte nie." Teraz už Tim kričal. Žena konečne pochopila a oboma dlaňami pevne zvierajúc vozík, aj cez šatku na ústach bolo počuť ako sťažka oddychuje. Nečudo aj. Nákupný kôš pomáhajúci jej pri chôdzi mala preplnený potravinami, kuchynskými potrebami, tekutým práškom, balíkom servítok, galónom mlieka i zimnými rukavicami. Celý náklad s vozíkom samotným musel vážiť niekoľko kíl, takže bol zázrak, že ho sem vôbec dotlačila. Dĺžiac kamarátovi ospravedlnenie, Tim sa obrátil k Atreyu, keď uvidel ako sa uskríňa. "Mladý pán..." Hlesol posmešne. "Prestaň ! Počuje ťa." "Tá ? Veď je hluchá ako poleno." Odvrkol Atreyu polohlasne. V ďalšom podpichovaní mu zabránil semafor, ktorý uvoľnil cestu chodcom. "Pani, už môžeme." Skríkol Tim, vykročiac na cestu na znamenie, že je voľná. Vyzeralo to, že stará pani chlapcov úmysel pochopila, pretože svoj vozík začala pomaličky tlačiť dopredu. Nanešťastie príliš pomaly. Nebola ani v polovici keď svetelná signalizácia podľa vopred prednastaveného algoritmu dala prednosť autám. To čo nasledovalo, Tim s Atreyu bezpečne postávajúc na náprotivnom chodníku, nielen videli ale i začuli. Trúbenie áut nervózných šoférov doslova zaplnilo celú ulicu. Vodiči zo zadných radov, ktorí nevideli čo sa vpredu deje si vybíjali svoju zlosť na nevinných klaksónoch. Nepočúvateľná kakofónia v ktorú lomoz automobilov prerástol ľahal ušné bubienky. Stará pani, aj keby chcela, rýchlejšie ísť nedokázala. A nebol tu nik kto by jej pomohol. Tim nikdy nepatril k tým čo by sa starali o cudzie veci, a to ani v

dobrom ani v zlom. A rovnako oceňoval keď k nemu ostatní pristupovali rovnako. Nepomáhať ani neškodiť. Nejakto tak by sa dala zhrnúť jeho životná filozofia. Niežeby v minulosti nemal zopár pokusov pomôcť, no či už v dôsledku vlastnej nešikovnosti, alebo komunikačnej ťarbavosti, takmer vždy to skončilo trapasom. No hľadiac na starú pani ako urputne zápasí s nákupným košíkom skôr než ju neohľaduplní vodiči zvalcujú pocítil, že musí niečo urobiť. Zanechajúc kamaráta v pomykove, vyrazil pomedzi autá. Trúbenie zosilnelo, no Tim si možného nebezpečenstva nevšímal. Prekľučkujúc k starej pani, tá ho uvidela až keď pri nej stál. "Pomôžem vám, dobre ?" Zvolal Tim najhlasnejšie ako vládol, dúfajúc že prekričí narastajúci hukot aut. Stará pani ho najskôr pochopila, pretože uvoľniac mu miesto, nechala ho, aby vozík odtlačil. Podoprúc ju pod pazuchou, za pár sekúnd boli na opačnej strane cesty. Keď už stáli takmer na chodníku, Atreyu priskočil dvojici na pomoc a podopierajúc starenku z oboch strán, spoločnými silami ju dostali do bezpečia. Zvuk klaksónov ustal a nespokojní vodiči mohli pokračovať v ceste. Starká chytila Tima za ruku, hoci hľadela na Atreyu. "Ďakujem vám chlapci. Veľmi ste mi pomohli. Nevieť čo by som bez vás robila. Som už stará a nevládzem toľko čo vy mladí. A len málokedy mi niekto pomôže." "Ale to nestojí za reč. Radi sme vám pomohli." Odvetil Atreyu a keď pochopil, že starena ho nezačula, zopakoval to isté hlasnejšie. "Vy mi ešte chcete pomôcť ?" Obaja chlapci si vymenili pohľady, a keď sa stará pani nedívala, Atreyu zavrtel hlavou. Rozhodnutie ostávalo na Timovi. "Áno, chceme." Odvetil Tim za oboch. "Radi vám pomôžeme. Kde bývate ?" "Vy tu bývate ?" Riekla dôchodkyňa zaskočene. "Nie. Pýtal som sa kde vy bývate." "Tu. Tu, neďaleko. Je to iba kúsok. Hneď sme doma." "Dobre, dobre. Pôjdeme s vami a pomôžeme vám." Tim chytil vozík a ukázal rovnakým smerom ako stará pani, opačne od Burger Kingu kam mali pôvodne namierené. Atreyu nič nepovedal, no z výrazu jeho tváre nebolo ťažké usúdiť čo si o nápade myslí. Komentár si chvalabohu nechal pre seba. Tlačiac neohrabaný vozík, Tim mal čo robiť, aby na zľadovatenom chodníku sám nepodkízol. Pridržiavajúc starenku sprava i zľava, trojica postupovala slimačím tempom. Aby toho nebolo málo, do taktu im vyhrával hneď trojhlas nenaolejovaných koliesok. Prešli jeden, druhý (na Atreyu 'radosť') i tretí blok, keď stará pani náhle zastavila. "Tu chlapci. Tu bývam." Vchod na ktorý ukázala obom sprievodcom vyrazil dych. "Tu ?" Zvolali takmer súčasne. "Áno, áno. Tu." Prikývla, zamávajúc na vchodové dvere ošarpaného vchodu číslo 5. Poschodová budova postavená dávno pred Timovým narodením - jej komunálne byty sponzorované radnicou slúžili starším a chudobnejším obyvateľom mesta. Tomu zodpovedal aj stav bytového domu. Opadaná omietka, múry zhyzdené početnými graffiti, hrdzavé mreže na oknách prvého poschodia, a najmä vstupné dvere z prehnitého dreva čo by potrebovali súrnu výmenu. Nič z toho však nestálo za spoločným šokom dvojice. Strmé schodisko vedúce k vchodu pre dámu v pokročilom veku predstavovalo výzvu aj keby jej nohy slúžili ako dvojici jej asistentov. No ledva prešľapujúc, prekonanie šestic schodov pripomínalo zdolanie Mont Everestu a s ťažkým vozíkom - absolútne vylúčené. Atreyu zalapal po dychu. "Ako ste dostali ten vozík von ? Niekto vám pomohol." "Hej pomohol, pomohol. Veľmi ste mi pomohli. Je to už tu blízko. Hore. Tam hore to je. Tam bývam." Stará pani natešene potľapkala Atreyu po dlani pridajúc široký úsmev. Tim skúsil nadvihnúť prednú časť vozíka. Aj napriek objemnému nákladu, nepredstavoval takú záťaž akú očakával. Nič čo by vo dvojici nezvládli. "Pomôž mi. Nie je to vôbec ťažké." Atreyu pristúpil bližšie, stanúc si tak, aby ho majiteľka nákupného vozíka nezačula. "Tim, kašli na to. Už sme jej dost pomohli. Mne sa s tou blbosťou nechce trepať po tých kretenských schodoch." "Však je ich len šesť. Nemôžeme ju tu predsa nechať takto. Vidíš, že ledva stojím." Atreyu prevrátil zrak.

"Určite má niekoho kto jej pomôže. Ako inak by sa s tou kraksňou dostala von ? Neboj sa. Ona sa o seba postará. Nás už nepotrebuje." "Atreyu, prosím." Zastonal Tim. "Je to len pár schodov. Hneď potom pôjdeme do Burger King." Atreyu zaškrípali zubami, neskrývajúc svoj hnev, no to len do chvíle kým stará pani nevykukla spoza jeho chrbta. "Áno, už ideme." Spoločnými silami nadvihnúc vozík, Tim musel spätkovať až k rozpadávajúcim sa dverám, no zvládol to. Pánty zaškrípali a bez toho, aby nákup vysypali, obaja nosiči zastavili v tmavej, nepekne zapáchajúcej chodbe bez akéhokoľvek osvetlenia či elektronického vrátnika. Slnéčné lúče prenikajúce zašpineným okienkom na opačnej strane chodby odhaľovali skutočný obraz skazy. Hĺby odpadkov tiahnucich sa popri vulgárnymi odkazmi počmáraných stenách obsahovali všetko čo moderná civilizácia dokáže vyprodukovať. Obaly s časťami rozkladajúcich sa potravín, plechovky od piva, staré bagandže, vodou nasiaknuté franforce akéhosi oblečenia, polámané tehly, kusy starého železa, krabice, plasty, dávno nepoužívaný kočík, úlomky zničeného nábytku plus všadeprítomné ohorky cigariet dávali jasne na známosť, že obyvatelia bytového domu si na poriadok veľmi nepotrpia. Schránky povytŕhované zo stien neniesli žiadne mená. Z prasknutého potrubia tiahnuceho sa popod strop kvapkala hnedastá tekutina tvoriaca smradľavú kaluž. Vzdialený sykot pripomínajúci pazvuk zakrádajúceho sa votrelca dodával miestu strašidelný nádych. Ak by tu Tim nemal kamaráta, zoberie nohy na plecia. Ako práve tieto priestory mohla stará trasľavá pani obývať ostávalo záhadou. "Tak a sme tu." Zahlásil Atreyu naradovane, iba sťažka zakrývajúc námahu vynaloženú pri teperení objemného vozíka. Úzka chodba silu jeho hlasu znásobila, takže poznámku nemusel opakovať. "Sme radi, že sme vám pomohli, a teraz už pôjdeme." "Áno, pôjdeme." Prikývla starenka, trasľavou pravicom ukážuc na koniec chodby, kde stálo schodisko. "Tam. Tam, bývam. Už je to blízko, veľmi blízko. Hneď sme tam." Atreyu predstieraný úsmev prešiel do nepekného úškrnu. Skôr než stihol čokoľvek povedať, Tim uchopil nákupný kôš, voľnou rukou podoprúc jeho majiteľku. "Áno, hneď sme tam. Pomôžeme vám." Nepýtajúc sa nervózneho kamaráta na názor, začal tisnúť škrípajúci vozík hromadami odpadkov. Nahnevaný na oboch, Atreyu chvíľu váhal, no napokon ich dobehol. Záver chodby okrem okienka s jediným zdrojom svetla dopĺňalo rovnako špinavé schodisko. Ľavú stranu smerujúcu nahor i pravú klesajúcu do pivničných priestorov rovnako ako vstupnú chodbu pokrývali všakovaké odpadky. "Tak, ja sa s tými krámami hore netrepem !" Zahlásil Atreyu rezolútne. Aj Timovi pri pohľade na strmé schody zatrnulo. Predstava, že nemotorný vozík budú vláčiť minimálne jedno poschodie sa mu vôbec nezaliečala. "Tim, poďme preč. Už sme jej pomohli dosť." Precedil Atreyu, hlavou myknúc k starej pani. Tim chcel niečo povedať, keď mu obyvateľka domu skočila do reči. "Už je to blízko. Už sme tam." Ukážuc na pravé schodisko, Tim vypeštil oči. "Vy bývate tam dolu ?" "Áno, tam, tam." Vystretý ukazovák trasľavej dlane neponechával žiadnu pochybnosť. Tim sa obrátil k priateľovi. "Vidíš, netreba ísť hore. Je to len pár schodov. Pomôž mi. Prosím. Sám to určite vysypem." Atreyu s nedôverou zaškútil na vstup do podzemia. Osmica schodov končila v úplnej tme. Žiaden spínač osvetlenia, vetrák, ani len úzke okienko. Pod úroveň zeme, zatuchnutý pivničný priestor naháňal husiu kožu. "Tim, mne sa to nepáči. Tam dolu predsa nemôže nikto bývať." "Možno je bezdomovkyňa." Atreyu zavrtel hlavou. "Aj tak sa mi to nezdá." "Musí tam byť niekde svetlo. Poď, pomôž mi." Tim nadvihol prednú časť vozíka, stúpiac o schod nižšie. Atreyu kamaráta neochotne nasledoval. Zostúpiac do podzemia, ocitli sa v priestornej miestnosti, kde jediným svetlom bolo to čo sem prenikalo zo schodov. Pridržiavajúc sa stien, stará pani zišla za nimi. "Kde je tu svetlo ?" Skríkol Atreyu, keď žiaden spínač nenašiel. "Nie svetlo. Je tu len tma." Odvetila starká trochu strašidelne. "Do r***." Zahrešil Atreyu, a rýchlo

sa vynašiel. Výkonná dióda fotoblesku v mobile razom ožiarila pivnicu. Na prekvapenie, bordel z prízemnia nedosiahol až sem. Niekoľko rozmerných krabíc, naskladané prepravky, centrálny vypínač plynu, vody a elektriny. Z pivničnej miestnosti smerovalo šesť dverí - dve napravo, dve naľavo a dve oproti. Z masívneho kovu, odolali zubu času i miestnym výrastkom. "Tam, tam. Už sme tam." Stará pani ukázala na jedny z náprotivných dverí. Atreyu podal Timovi svoj mobil a iniciatívne zatlačil vozík zadaným smerom. Kolieska v tme strašidelne škrípali, no Atreyu pociťoval úľavu, že konečne budú môcť vypadnúť. "Máte kľúč ?" Opýtal sa Tim, keď zastali pri dverách. "Nie, kľúč. Žiaden kľúč." Odvetila majiteľka 'príbytku'. Tim skúsil potiahnuť kľučkou. Škrípanie kovu po hrboľatom betóne drásalo ušné bubienky. S vypätím všetkých síl objemnú prepážku napokon otvoril. Vstúpiac dovnútra, dvojicu chlapcov privítala nevelká komora iba v máločom pripomínajúca obytný priestor. Pás svetla prenikajúci uzučkým okienkom nedosahoval ani na koniec miestnosti. Umelé osvetlenie pozostávajúce z osamelej žiarivky visiacej na uvoľnenom drôte nemalo šancu kompenzovať nedostatok prírodného svitu. Žiadne skrine či poličky, iba nepekny záves oddeľujúci časť miestnosti od jej zbytku. Tim tipoval, že ukrýva toaletu so sprchou, ktoré inak nikde nevidel. Jedinou posteľou bol rozkladací gauč plný dier a provizórne zošitých záplat. Bez televízora či akejkoľvek inej elektroniky, byť nespĺňal ani štandardy ubytovne pre bezdomovcov. Chýbal dokonca i radiátor. Tim sa otočil, že sa starej pani, že preverí či si nepomýlila vchod, keď strašlivý rámus duniacich dverí prinútil oboch chlapcov skočiť do pozoru. Ťažké kovové vráta, ktoré Tim s toľkou námahou otvoril stáli zabuchnuté a majiteľka pivničného obydľia pred nimi. "Vy ste ich zavreli ?" Zahabkal Tim. "Zavrela, zavrela. Je tu veľký prievan." Váhavou chôdzou pristúpiac k Timovi, potľapkala ho po pleci. "Ďakujem vám. Veľmi pekne vám ďakujem chlapci. Tak veľmi ste mi pomohli." "To nestojí za reč." Riekol Tim s úsmevom. "Tak, a my už pôjdeme, dobre ?" Zavrčal Atreyu, a aby kamarátovi zabránil v ďalšom vykecávaní, vykročil k dverám. Zatlačiac kľučku, hoci sa do nej zaprel celou váhou, ani ňou nepohol. Skúsil to znova, no bez úspechu. "Tim, polez sem !" Štekol podráždene. "Asi sa to zaseklo." Tim mu priskočil na pomoc. Zatlačiac čo to šlo, aj napriek všetkej snahe, dvere ostali zahasprované. "To sú zamknuté ?!?" Vyprskol Atreyu, od zlosti kopnúc do plechovej výplne. "Vy ste nás zamkli ?" Atreyu sa osopil na majiteľku bytu, keď spoločne s Timom zmeraveli. Otočená k ním, stará pani mala ruky doširoka rozpažené ako čarodejnica pri kúzle. Tvár jej osvecovala oslepujúca žiara takže jednotlivé črty nešlo vôbec rozoznať. Zašlé ošatenie divoko trblietalo akoby ho obsypali tisícky drobných kryštálikov. Telo stareny pochytila triaška a neartikulované zvuky opúšťajúce jej hrdlo nepripomínali človeka. Inokedy odvážny Atreyu spanikáril a vraziac do dverí, iba márne ich skúšal vyraziť. Tim prikovaný k stene, s hrôzou sledoval ako sa z tváre starej ženy odlupujú kúsky kože. Franforce šiat zmenené v kusy neforemnej látky opadávali a diery po nich zaceľovalo sálavé svetlo. Musel si prikryť zrak, aby bol schopný naďalej sledovať meniacu sa postavu. Atreyu ďalej zúfalo zápasil so zablokovanými vrátami. Hlasná ozvena úderov o plechovú prepážku prispievala k celkovému chaosu. Atreyu strach zvyšoval Timove obavy. Nebol tu nik ďalší na koho by sa mohol spoľahnúť. A tak ostalo všetko iba na ňom. "Veď sme vám pomohli ! Čo od nás ešte chcete ?" Jagavá žiara prudko zosilnela a Tim si oboma dľaňami prikryl tvár. Atreyu kopance ustali. Oslepujúci svit oboch chlapcov ochromil. Netrvajúc dlho, ako prišiel tak aj pominul. Žmurkajúc do prázdna, Tim skúšal primäť zrak k činnosti. Belavá opona spôsobená intenzitou žiarenia len pozvoľna ustávala a on pomaly začínal rozoznávať kontúry miestnosti. V jej strede stála postava. Do tváre jej ešte nevidel, no zdalo sa mu, že je o niečo nižšia a štíhlejšia než starena, ktorá ich sem doviedla. Jej jednoduché zvršky pevne prilínali

k telu. Dlhé rozpustené vlasy viali v prievane. Strach pominul a narastajúca zvedavosť Tima prinútila pristúpiť bližšie. Srdce mu búšilo ako kostolný zvon. Na tie oči nikdy nezabudne. "Jenny ?" Zvolal neveriacky. Dievča sa na oboch chlapcov usmialo. Oblečená v priliehavej kombinéze, aj bez prilby trochu pripomínala astronauta. "Ahoj Timmy. Prepáčte, ak som váš vystrašila. Nechcela som." "Jen ?" Skríkol Atreyu a panickú hrôzu nahradil hnev. "Čo ty tu robíš ? Nemala si byť na ???0 ?" "Áno, mala. Ale odvolali ma sem k vám." "K nám ? A prečo ?" Jenny kývla k Atreyu spoločníkovi. "To kvôli nemu." Tim preglgol. "Ja... Urobil som niečo zlé ?" "Nie Timmy. Nič zlé si nespravil. Práve naopak. Zložil si poslednú časť svojej skúšky." Atreyu vypleštil oči. "Čo ? Kedy ?" "Práve teraz. Tým, že mi pomohol s vozíkom si úspešne spravil skúšku." Tim pozrel do kúta miestnosti kam vozík s nákupom odtlačil. Nákup zmizol a ostala len zhrdzavená konštrukcia so škripajúcimi kolesami. S obsahom košíka odišlo i ďalšie vybavenie miestnosti - gauč, závesy, zrkadlo, stolička - všetko vytvorené dokonalým holografickým obrazom, či inou sofistikovanejšou technológiou. Tim zmeravel. "Takže to ty si bola tá stará pani ?" "Áno. Prepáčte mi tento malý podvod, no dostala som príkaz otestovať ťa. Musela som to urobiť. A ty si to zvládol." "A to je všetko ? To stačí ?" Vyhĺkol Atreyu, neskrývajúc rozčarovanie. Nie, že by to Timovi neprial, no očakával niečo akčnejšie ako tlačenie blbého vozíka na ktorom navyše sám participoval. "Áno. Stačí ukázať vôľu konať dobro a tú Tim ukázal." Tim nevedel čo má na to povedať. Chvilkami mal pocit, že sa mu to sníva, no oziabajúci chlad prenikajúci záhybmi nohavíc navrával, že nespí. "Timmy ako ti je ?" Riekla Jenny láskyplne. "Ja vlastne ani neviem. Všetky sa mi to nesníva." "Samozrejme, že nie. Z tohto 'sna' sa nedá prebudiť." Chytiac ho za ramená, Jenny naň ustarostene pozrela. "Nie je ti zle ? Necítiš závraty ? Netočí sa ti hlava, ani ťa nenapína na zvracanie ? Niektorým ľuďom môže prísť zo šoku nevoľno. Toto je tvoj veľký deň a nerada by som ti ho skazila." "Tim to zvládne." Zahlásil Atreyu, štuchnúc do uzimeného priateľa. "Všetky Tim, že si OK ?" Tim nesmelo prikývol. "To som rada." Keďže mu nechcela spôsobiť ďalšiu úzkosť, Jenny sa ho viac na jeho stav nepýtala. Zato Atreyu mal kopec otázok na ňu. "Prečo sem poslali práve teba ? Veď si mala byť na tom blbom školení. Sama si povedala, že je dôležité a že tam budeš týždeň. Myslel som, že skúšajúcim bude niekto iný. Niekto starší." "Nuž... To som si myslela aj ja. Bola som už na A-Porte, keď mi zavolali, že mám prísť do XCOM." "Do XCOM ?" Podivil sa Atreyu. "Áno. Tam mi vysvetlili prečo si ma zavolali a čo mám robiť. Samú ma to prekvapilo, no..." Jenny venovala Timovi ďalší úsmev. "Nemohla som to odmietnuť. Školenie počká. Hlavne, že Tim bude jedným z nás." Nerád v centre pozornosti, Tim sklopil zrak. Zmätený a v šoku, stále nedokázal uveriť, že to čo zažíva je skutočné. A potom došlo k niečomu čo mu vyrazilo dych. Jenny ho objala. "Timmy, som tak rada, že si tú skúšku spravil. Strašili ma, že väčšina ju nespraví, že je veľmi ťažká. No ja som ti verila." Tim od dojatia preglgol. "A čo sa bude teraz diať ?" "No čo ?" Atreyu prstom zamieril k stopu. "Pôjdeme predsa na základňu, však Jen ?" "Ak si to Tim želá, tak áno." Atreyu drgol do úspešného absolventa skúšky. "No tak ! Povedz, že hej. Chceš predsa vidieť našu základňu, či nie ?" "Áno, chcem." Vyhĺkol Tim a srdce mu poskočilo vzrušením. "Tak dobre, chlapci." Jenny pristúpila k jednej zo stien a podlhovastým predmetom pripomínajúcim ukazovátka začala opisovať priestorný obdĺžnik so širšou hranou dlhou dobré dva metre. Veľký ako vstupné dvere, špička 'ukazovátka' zanechávala na stene žiarivú stopu. "Čo je to ?" Pošepol Tim. Atreyu mávol rukou. "O chvíľu uvidíš." Keď Jenny spojila počiatočný a koncový bod geometricky presne narysovaného útvaru, označenú stenu začala od okrajov do stredu zaplňať ako kolomáz čierna tekutina. Umrľcia farba naháňala strach, no prítomnosť dvojice

priateľov miernila Timove obavy. Keď sa celý priestor zliat, Jenny doň ponorila špičku 'ukazovátka', ktoré bez odporu vniklo dnu - do toho čo ešte pred malou chvíľou predstavovalo pevnú stenu masívneho bloku železobetónu. "Test dokončený. Môžeme ísť." "Čo... Čo je to ?" Zakoktal Tim, s otvorenými ústami hľadiac na tekutú hmotu pohlcujúcu dopadajúce svetlo. "Obyčajný mobilný teleport." Atreyu kývol k Jenny. "Odkiaľ ho máš ? Oni ti ho dali ? Je predsa proti Kódexu mať niečo také tu." "Áno dali, na rozdiel od tvojho štítu." Atreyu vyschlo v hrdle. "Ty o tom vieš ?" "Samozrejme. A nielen ja. **???**SV mi o všetkom povedal. Rob také hlúposti aj naďalej a raz na to doplatíš." Atreyu nahodil nepekný úškrn, no Jenny si ho viac nevšímala. "Timmy, poď sem. Ukážem ti ako to funguje." Pohľadom priklincovaný k vstupnej bráne teleportu, Tim podišiel bližšie. Jenny ukázala na tmavý obdĺžnik. "Toto je teleport, ktorý nás dostane na základňu 1-B. Nevieť či ti Atreyu o nej niečo povedal, no 1-B je našou hlavnou základňou nachádzajúcou sa v Antarktíde. Teleportom sa tam ale dostaneme okamžite." Jenny pristúpila na krok od ligotavej steny a do čiernej hmoty ponorila dlaň. Ruka jej až po lakeť vkĺzla dnu. "Aby teleport vykonal teleportáciu, musíš ním prejsť celý. Ak doň vložíš iba prsty, nič sa nestane." Jenny na dôkaz svojho tvrdenia ruku vytiahla. Neporušená, bez zranení, teleport končatinu dievčaťa nerozpolil na dve polovice. "Keď tam vstúpiš, na chvíľu uvidíš tmu a pocítiš chlad, no neplaš sa. Je to prirodzené. Trvá to len chvíľu a hneď potom budeš na druhej strane. Je to vlastne veľmi jednoduché." "A čo bude na druhej strane ?" "Najprv iba malá uzatvorená miestnosť. Je to kvôli tvojej bezpečnosti. Nechcem, aby si dostal šok keď uvidíš základňu. Väčšina ľudí ho dostane, ak na to nie sú pripravení. Preto som radšej zvolila túto možnosť. No neboj. Budeme tam s tebou." "Tim žiaden šok nedostane." Hlesol Atreyu sebaisto. "Poznám ho. Nie je zbabelec." "To som rada, ale aj tak to spravíme po mojom." Jenny položila budúcemu členovi **???**ORG dlaň na plece. "Ako ti je ? Nemáš strach ? Ak chceš, môžeme tam vstúpiť spoločne. Budem ťa držať za ruku." Aj keď Atreyu gúľal očami, dávajúc jasne najavo čo si o návrhu myslí, Tim prikývol. Pri pohľade na temný portál mu vyrašili zimomriavky a posledné po čom túžil bolo spanikáriť pri prenose dlhom 10000 míľ. "Super." Zaradovala sa Jenny. "Atreyu, chceš ísť prvý ?" Atreyu prikývol a bez otáľania vkĺzol dnu. Stena teleportu na chvíľu blikla a hneď sa vrátila do pôvodnej podoby. "Už je na druhej strane." Okomentovala Jenny činnosť prístroja, podajúc novoprijatému členovi dlaň. Ten jej gesto opätovoľ. "Jenny, môžem sa ťa niečo opýtať ?" "Samozrejme." "Kedy budeme späť ? Vieš, mama... Ona sa o mňa bude báť, keď sa dlho nevrátim. Povedal som jej, že idem vonku na prechádzku." "Neboj, nebude to dlho. Za hodinku sme späť, aj keď na základni ti to bude pripadať dlhšie. Čas tam beží trikrát pomalšie ako tu v Minneapolise." Tim prikývol. Atreyu na prvé počutie neuveriteľné vysvetlenie už poznal. "Môžeme ?" "Áno." Prekročiac okraje teleportačnej brány, Tima opantala tma. Žmurkajúc do prázdna, hoc zababušený do hrubej vetrovky, po celom tele ho začalo oziabať. Rozochvený od hlavy až po päty, pevnejšie zovrel dlaň kamarátky, keď si uvedomil, že nič necíti. Ani Jenny prítomnosť, ani prsty na rukách, ktorými ju úpenlivo držal. Nepočujúc vlastný dych ani dotyk pier, popadla ho panika. Určite niečo zlyhalo a jeho telo sa nadsvetelnou rýchlosťou rozletelo v subatomické častice. Ostali len myšlienky. Nečakaná žiara prichádzajúca zo všetkých strán Tima celkom oslepila. Jeho deatomizované telo prirýchlo nadobudlo tiaž a on pocítil ako ho gravitácia ťahá k zemi. Dutá ozvena dopadu na poddajný materiál prehlušila zmes zvukov, ktoré k nemu vzdialene doliehali. Jeden z nich prekonal všetky ostatné. "Timmy... Timmy, ako ti je ?" Celý uzimenný, Tim len s námahou otvoril viečka. Inokedy rozkošná tvár kamarátky teraz pôsobila ustarostene. "Je mi zima." Odvetil šepotom. "To je normálka." Zvestoval

Atreyu, stojac rozkročený nad oboma. Uzavretí v neveľkej miestnosti v tvare valca, sivé steny bez jediného okna či dverí pripomínali stredovekú temnicu. "Atreyu, pomôž mi." Zavelila Jenny a spoločne dostali otraseného kamaráta na nohy. Stále rozochvený, nebyť pomoci, podlomila sa mu kolená. "To je dobré Timmy." Povzbudzovala ho Jenny. "Prvý prechod teleportom je vždy ťažší ako ostatné. Ľudskej mysli nejaký čas trvá kým si na prechod hyperpriestorom zvykne. No ty si to zvládol. Za chvíľu ti bude lepšie." Tim vyčerpane pozrel na dievča skúsiac úsmev. Prehliadnuc si miesto kam ho teleport priviedol, Jenny uvidela, že je nesvoj. "Nemaj obavy. Je to iba teleportačná komora. O chvíľu sme von." "Tim by to zvládol aj bez nej." Odvrkol Atreyu, podopierajúc otraseného priateľa za rameno. "Môžeme ju vypnúť." Jenny preskúmala Timove zrenice. "Ešte ti je zima ?" Tim zavrtel hlavou. "Už mi je lepšie." Dodajúc si hlbokého nádychu, vzpriamal sa. Svaly dolných končatín nadobudli pôvodnú silu a Tim už ďalšiu pomoc nepotreboval. Kývnuc na kamarátku, pretrel si zrak. "Som pripravený." "Nemal by radšej zavrieť oči ?" Nadhodil Atreyu. "Aby ho neoslepilo." "To je fajn nápad. Timmy, zavri oči. Bude to takto lepšie. My ti povieme, kedy ich máš otvoriť." Tim prikývol a vykonal to o čo ho Jenny požiadala. S búšiacim srdcom, plný očakávania si v duchu opakoval, že nech uvidí čokoľvek, nesmie spanikáriť. "Pozor, vypínam kryt." Jemný šelest prichádzajúci zo všetkých strán naznačoval, že valcovité steny miestnosti klesajú do podlahy. Netrvalo dlho a Tim ucítil závan vetra. Ľahký vánok mu rozstrapatil vlasy. Aj keď viečka ostávali pevne pritísnuté, uvedomil si ako mu hrejivé lúče slnka štekli tvár. Nad hlavou mu zaštebotal akýsi lietavec. Mechanické zvuky prichádzajúce z veľkej diaľky pripomínali pohyb nenaolejovaných piestov. Tim vykonal hlboký nádych. Do nosa mu udrela zmes vôní, ktorým nedokázal priradiť pôvod. Ďalšie zacvrlikanie vtáka sprevádzal šuchot lístia. Tim nerozumel čo to má znamenať, no dodržiujúc Jenny radu, oči ostávali pevne zavreté. "Timmy." Pošeplo dievča, chytiac ho za ruku. "Už sa môžeš pozrieť." Podvihnúc hlavu, Tim pozrel pred seba. Silný jas rozptýleného svetla ho prinútil zažmurkať. Miesto kde stál zo všetkého najviac pripomínalo park. Park aký jakživ nevidel. Hustý porast tvorený stromami, kríkmi i všakovakými krovinami ich obklopoval zo všetkých strán. Tim nemusel byť držiteľom doktorátu z botaniky, aby pochopil, že mnohé z rastlín nemôžu mať pozemský pôvod. Strom stojaci priamo pred nimi vyrastal z kmeňa tvoreného stovkami hrubých, vzájomne prepletených vlákien pokrytých lepkavou šťavou. Z košatej koruny obsypanej krikľavo červenými listami v tvare srdiečok viseli ako cencúle dlhé, ostré výhonky. Krovina hneď vedľa, celá zelená s drobnými lístočkami, vyzerala ako živý plot presadený z Timovej záhrady, a krík rastúci obďaleč pripomínal obriu morskú ježovku. Pestrofarebné ostne vystreľovali do strán vždy keď okolo preletel hmyz či zavial silnejší vánok. Rastlina napravo zas dojem rastliny navodzovala len chvíľu. Vajcovitý útvar vysoký viac než meter mal na vrchole stovky dlhých výhonkov povievajúcich ako vlasy vo vetre. Zo spodnej časti vyrastalo množstvo tenkých korieňkov zapustených do zeme. Bizarný organizmus by nevyčnieval spomedzi ostatných, ak by sa nezačal celý natriasať a na Timovo zdesenie nevytiahol jeden po druhom, všetky korieňky. Na týchto improvizovaných nožičkách potom vykročil smerom k trojici pozorovateľov. Tim cúvol, no vajcovitá rastlina podišla len o máličko ďalej, aby znova začala zapúšťať početné korene. Jenny zaregistrovala kamarátov nepokoj. "Timmy, neboj sa. Je to len kvet rodu ???0 ???0 a je úplne neškodný. Na rozdiel od kvetov na Zemi dokáže chodiť, aby si hľadal lepšiu pôdu. Na ich planéte sú veľmi zlé podmienky, a preto sa mnohé rastliny naučili presúvať." Tim chápavo prikývol, aj keď tomu vlastne vôbec nerozumel. Zízajúc na ???0 ???0, upútalo ho hlasné cvrlikanie v korune ihličnana v tvare jedličky. Bytosť učupená na vrchole kuželovitej koruny vyzerala ako

prerastené morča. Pretiahnuté telo belavého sfarbenia rozširujúce sa smerom dozadu pokrývala hustá srst' z páperia. Malilinké očka zanikali zoči-voči kruhovitej papuli vydávajúcej neustávajúci štebot. Drobné nôžky umiestnené v strede trupu boli ostrými pazúrami zakliesnené do vetiev stromu. Ako naň Tim hľadel, prapodivný tvor z ničoho nič prestal spievať. Predná časť jeho tela sa ako balón nadula až to chvíľami vyzeralo, že to ináč ako explóziou skončiť nemôže, keď nahromadený vzduch vysokou rýchlosťou opustil zadnú časť tela a celé prapodivné stvorenie preskočilo na susedný strom, zahrajúc uchu lahodiacu melódiu. Tim uskočil dozadu, keď mu zrak padol na žblnkajúci potôčik, ktorý pre štebotanie 'balónového' vtáka nezačul. Pramienok stekajúci po nevelkej skalke menili naskladané okruhliaky vo vodnú triešť dopadajúcu na hladinu modrastého jazera, kde medzi kusmi plávajúceho ľadu šantil párik tučniakov. Hneď vedľa na piesočnej dune postávala surikata, ostrážito monitorujúc oblohu a obďaleč ležalo veľké spleťité akvárium prepojených nádrží a rúrok plné exotických rýb i všakovakých vodných živočíchov. Tim uvidel aj poskakujúcich 'jednonožcov' s veľkou mäsitou nohou a obrovitým okom, nepeknych 'slizovcov' pomaly prelievajúcich svoje lepkavé telá po trávniku, blankytných 'papierovcov' s priehľadnou pokožkou evokujúcou medúzy bez chápadiel či nebezpečne vyzerajúcich 'rukávovcov' s úzkym štíhlym telom a drobnými nožičkami, ktorých vrchné časti tiel sa ako desaťprsté dlane neustále otvárali, lapajúc niečo vo vzduchu. Ohromene zízajúc na všetky strany, takmer stúpil na zvláštneho 'ježovca', huňaté stvorenie v tvare krtinca, ktoré po chlapcovom došliapnutí naježilo chlpy, premeniac ich v ostré šípy. Len čo ustúpil podráždenej potvorke, v korune neďalekého dubu zbadal štvorokého vrešťača ako s chvostom zachytený o konár zvedavo pozoruje trojicu detí. Skôr než ho stihol lepšie prehliadnuť k nim doľahol hrozitánsky lomoz prichádzajúceho zemetrasenia. Zem sa začala chvieť, vyplašená surikata zaliezla do diery, vrešťač vybehol na najvyšší konár a priehľadné papierovce v rýchlosti odtiekli preč. Zdrojom rámusu bol nevysoký kopec neďaleko piesočnej duny. Na rozdiel od iných hrúd miliárd mikroskopických kryštálikov kremíka tento kopec stál vcelku, pozliepaný z hrubých kusov žulového kameňa. O tom, že zdanie môže klamať sa Tim presvedčil v momente, keď skalisko vystúpalo zo zeme a on uvidel obrovitú hlavu, či presnejšie, dlhý valcovitý krk zakončený malými očkami a velikánskymi ústami, ktoré teraz mierili priamo na nich. 'Kopec' v skutočnosti predstavoval zvláštny kožovitý výrastok na hlave neznámej príšery. Tim s ohromením zízal na obrovskú tlamu, keď sa celé telo (alebo aspoň to čo z neho videli) nadulo a papuľa na chvíľu zaklapla. "Do riti. Jenny, preč!" Zahrešil Atreyu a chcel strhnúť Tima za ruku, keď trojicu zrazil k zemi silný poryv vetra. Dopadnúc do mäkkého trávniku, nikomu sa nič nestalo, no Tim s vypleštenými očami ostal civieť na príšeru, ktorá už zaliezala späť do zeme. "Čo to bolo?" Zajachtal Tim neprítomne. "Nič. Len si to kýchlo." Odvrkol Atreyu, prezerajúc si ošatenie či nie je špinavé. Jenny mu pomohla na nohy. "To je ???0. Je z planéty ???0 a žije pod zemou, no nie je nebezpečný. Keď sa nadýcha priveľa prachu, potrebuje si kýchnuť. A presne to sa stalo." "Kýchnuť?" Tim sa zháčil. "Takže toto bolo kýchnutie?" Jenny pokynula hlavou. "Nestáva sa to často. Mali sme smolu. Alebo šťastie. Ako sa to vezme." "Úžasné šťastie!" Okomentoval Atreyu, kývnuc k cestičke kľukatiacej sa hustým porastom. "Myslím, že už toho videl dosť. Poďme preč. Kedy tam vlastne máme byť?" Jenny skontrolovala komunikačné zariadenie na svojom zápästí. Podlhovastý ako papier tenký prístroj takmer celý pokrýval dotykový display. "Máme takmer hodinu. Ale dobre. Ukážme Timovi mesto." Zamieriac úzkou uličkou, preklučkovali okolo vysokých sekvojí i jazierka s tropickými rybami, kým nedošli na hlavnú cestu. Obsypanú štrkom a drobným kamením, po stranách rástli najdivotvornejšie rastliny

aké si Tim dokázal predstaviť. Malé a veľké, s listami i bez listov, steblá tráv vyššie než on sám, stromčeky obsypané farebnými koráčkami, dlhé výhonky skrútené ponad cestu ako organické slávobrány, do toho množstvo hmyzu, vtákov i drobných hlodavcov, aké jakživ nevidel. Tim bol nimi tak zaujatý, že si vôbec neuvedomil, že cesta parkom je u konca. Fascinovaný pohľadom na ploského červa plaziaceho sa po kmeni statného stromu, kde sosáčikmi zo záhybov kôry vysával škodlivé chrobáčky, vôbec si neuvedomil, že zastali. Jenny doň musela drgnúť, aby upútala jeho pozornosť. Tim pozrel pred seba. Kým prvý kontakt so základňou spôsobil ohromenie, teraz schytil nefalšovaný šok. Rozľahlý park umiestnený na vyvýšenine obklopovala nevelká lúčna planina. A za ňou sa čnelo mesto aké jakživ nevidel. Obrovské mrakodrapy vztýčené do nebotyčnej výšky, budovy v tvare zakrútených špirál, pospájaných bublín, otvorených kníh či rozkvitnutých stromov, rozľahlé plošiny s obytnými budovami, parkami i tečúcimi vodopádmi voľne plachtiace v oblakoch bez akéhokoľvek oporného stĺpu či piliera, bulváre a široké ulice rozťahnuté nielen po zemi, ale ignorujúc zemskú tiaž smerujúce kolmo nahor bez toho, aby sa zrútili, presklené veže i trojuholníkové stavby pomaly rotujúce vôkol vlastnej osi, pokrivené, zdanlivo organické štruktúry s množstvom vežičiek podobných výhonkom kríkov obsypané z každej strany okrúhlymi oknami, vysoké hory pripomínajúce obrovité termišťia prevrtané množstvom otvorov odkiaľ vylietavali drobné atmosférické plavidlá, komplikované konštrukcie zo skla a keramiky pospájané množstvom tunelov a eskalátorov, umelé rieky s pahorkami na ktorých sa týčili gotické chrámy, kaštiele i nádherné paláce plus nekonečný les lemovaný pohorím ohraničujúci neskutočné mesto. Mesto obalené zelenkastou kopulou chrániacou ho pred bezútešnou realitou mrazivého sveta okolo. Nad tým všetkým panovalo umelé Slnko brázdiace dennú oblohu, v nočných hodinách striedané rovnako umelým Mesiacom, oblaky, vietor, dážď i sneh všetko produkt regulátora počasia aby optimálne zasahoval do mierneho podnebia fantastickej základne. No nebola to len úchvatná scenéria hyperfuturistického mesta, ktorá Tima oberala o dych. Tisíce vznášadiel najrozličnejšieho typu a tvaru sa ako jarné riavy rútili po predom vytýčených trasách. Malé vozidlá pripomínajúce taxíky striedali nákladné prepravníky, diskovité autobusy s nepriehľadnými sklami či aerodynamické vlaky, ktoré na rozdiel od tých čo Tim poznal neobmedzovala zemská tiaž, robotické drony s nákladom zaveseným v podvese, podlhovasté kapsuly obalené slizovitou matériou, plavidlá s krídlami ako bojové stíhačky a pomedzi to všetko obyčajní ľudia stojaci na plochých doskách pripomínajúcich skateboardy. Kombinácia pulzujúceho života a techniky vytvárala gigantický úľ, z ktorého sa novoprijatému členovi roztočila hlava. No aj to len do chvíle kým nezbadal obrovitého robota, ktorý ako majestátny titán povstal v diaľke pomedzi vysoké vežiaky. Obrovitý kolos nemal humanoidný tvar. Iba dvojicu mechanických nôh na platniach eliminujúcich tiaž a štvoricu nerovnako dlhých paží. V jednej z nich zvieral celé poschodie mrakodrapu, ktorý pomáhal budovať. Tim si pretrel zrak. Bolo toho naňho priveľa. Hlasitý rámus ho prinútil zakloniť hlavu. Priamo nad nimi, až pod zelenkastou kopulou plachtil komplex budov tvoriacich akúsi základňu. Jej význam pochopil vo chvíli keď sa kopula, v týchto miestach dvojvrstvomá, otvorila a mohutné plavidlo - vesmírna loď, vplávala medzi dve plochy ochranného štítu. Podlhovastá, s množstvom výčnelkov a pridružených modulov musela prekonať dlhú trasu. Len čo zastala uprostred zdvojeného štítu, začal okolo nej prelietať malý, na tú vzdialenosť ledva rozoznateľný robotický dron a postupným ožarovaním jednotlivých sekcií kontroloval posádku i náklad. Až keď bola celá procedúra hotová, sekundárny štít zmizol a loď zamierila k obrovitej kopule, najväčšej stavbe na základni. "To je A-Port." Zahlásila Jenny, sledujúc Tima ako fascinovane

zazerá za loďou klesajúcou na prístátie. "Čo je to A-Port ?" "To je prístávací port. Vidíš tu veľkú bielu pologuľu ?" Atreyu ukázal na obrovitú kopulu. "Tam pristávajú všetky lode čo sem prídu z vesmíru. A odtiaľ aj štartujú." Tim prikývol, fascinovane pozorujúc zmenšujúce sa plavidlo zostupujúce k majestátnemu hangáru. Keď bola loď dostatočne blízko, časť steny A-Portu sa roztvorila, uvoľniac tak miesto pre prístávací manéver. Samotné dosadnutie už nevidel, pretože mu Jenny zastala cestu. "Ako ti je ? Necítiš sa zle ?" "Trochu sa mi točí hlava." "Nechceš si sadnúť ?" Jenny luskla prstom a neďaleko nich zo zeme vyrazila kovová tyč. Na Timovo prekvapenie, z jej vrcholu začala vytekať striebristá látka, rozťahujúc sa do strán i nahor. Ako papier tenké pláty za pár sekúnd vytvorili dokonale hladký povrch lavičky s operadlom. "Pod ! Sadneme si." Tim klesol do sedadla, ktoré aj napriek krehkosti pred malou chvíľou ešte tekutého materiálu sa ukázalo byť dosť pevné, aby udržalo 10 ľudí. Jenny chytila Tima za ruku. "Ak sa necítiš dobre a chceš ísť domov, kľudne to povedz. Privítanie nie je povinné, okrem toho, zajtra je ďalší termín. Môžeme to presunúť, ak chceš. Vidieť prvýkrát základňu je pre každého šok." "Aké privítanie ?" "No predsa tvoje." Atreyu zasadol po Timovej pravici. "Je to hrozná nuda, no dajú ti tam toto." Atreyu zaklepal na komunikačný prístroj nad ľavým zápästím. Je to **???KOM** - univerzálny komunikátor. S ním môžeme pokecať kedy len budeš chcieť." "Nejde len o komunikátor. Je to privítanie nových členov **???ORG**. No neboj sa, nebudeš tam sám. Dnes to má byť viac ako 50 nových." Jenny skontrolovala display svojho komunikátora. "52 aj s tebou." Tim preglgol. "A čo tam budem robiť ?" Predstava, že bude predstavovaný neznámemu osadenstvu ľudí a možno aj neľudí ho vôbec netešila. "Nič. Len tam prídeš, zložíš prísahu a dostaneš **???KOM**." "A potom to oslávime." Atreyu šibalsky žmurkol na Jenny. "Áno, ale iba ak sa na to Tim cíti." "Som v poriadku." "Jasné, že si." Podpichol Atreyu. "Jen, nepôjdeme na flyboardoch ? Timovi by sa to určite páčilo a ukázali by sme mu mesto." "V žiadnom prípade ! Na flyboarde pôjdeme až sa to Tim naučí. Teraz si zoberieme taxík. Poďte. Zavoláme ho." Zbehnúc z kopčeka, zastali na nevelkom parkovisku. Trojica odparkovaných áut aerodynamického nemala žiadne kolesá. Vznášajúc sa 30 centimetrov nad zemou, vznášadlá pokojne ostávali v svojich polohách, a žiaden hukot motora nenaznačoval, že by na prekonanie gravitácie potrebovali vynakladať dodatočnú energiu. Čakajúc na príchod taxíka, Tim sa ohliadol, pretože mu nad hlavou čosi zašušťalo. Do oka mu padla trojica postáv dosadajúcich na zem na niečom čo vzdialene pripomínalo snowboard. Široké dosky na ktorých stáli oboma nohami otočení napred nemali žiaden viditeľný pohon ani motor, a predsa ich neznáma sila držala vo vzduchu. Len čo zoskočili z 'flyboardov', prilby im automaticky klesli do širokých golierov priliehavých overalov. Tim uvidel, že ide o trojicu chlapcov, len o pár rokov starších než on sám. Prvý z nich - ich líder sa volal Nathan. Aspoň tak to tvrdil nápis na jeho hrudi. Nevysoký, zato dobre stavaný chlapec so širokým nosom a nepekným úškrnom, ktorý mu v kútiku hyzdila výrazná jazva už na pohľad pôsobil nepríjemne. "Aha ho ! Pozrite sa koho to tu máme ?" Zahučal nezvyčajne chrapľavým hlasom nezodpovedajúcim jeho veku. "Atreyu a Thompsonová. Čo vy dvaja tu robíte ? Dúfam, že som vám nesказil rande. To by som neprežil..." Vysoký štíhly chlapec stojaci hneď za Nathanom sa drsne zachechtal. O hlavu vyšší než jeho spoločník, okrem ryšavých vlasov a líc obsypaných množstvom pieh mu črty zvyrazňoval i obrovitánsky predkus. Nečudo, že hoci sa volal Matt, kamaráti ho prezývali Horse. "Hej Horsy. Pozri sa koho som ti našiel !" Nathan mávol na Atreyu. "Myslím, že si s ním chcel 'rozprávať'." "To hej !" Zaškrípala Horse hrozitánskymi tesákmi. "Ty malý bonzácky hajzlík, že si to bol ty kto ma udal ???0." "Ja ?" Atreyu zagúľal očami, hrajúc prekvapeného. "Ja s tým nič nemám. Nie som udavač ! To

musel byť niekto iný." "Iný ?" Prskol Horse, vystúpiať si pred Nathana. "A čo Ming ? Ani jeho si nebonzol ?" Ming Ji, tretí z podarenej trojice, aj napriek spomienke svojho mena ostával ako z kameňa. Na rozdiel od dvojice spoločníkov, oči mu zakrývali nepriehľadné okuliare, no pevne pritisnuté pery a meravá tvár bez akejkoľvek mimiky Timovi navrávali, že môže byť nebezpečný. "Ale to som vážne nebol ja !" Odsekol Atreyu podráždene. "Prečo ma stále obviňujete, keď nemáte jediný dôkaz ?" "Lebo ťa dobre poznáme !" Odvetil Nathan za všetkých. "Stále za ňou lozíš. Nik iný to byť nemohol." "Páni !" Zvolala Jenny, stanúc si medzi dvojicu súperov. "Na toto teraz ozaj nemáme čas. Ponáhľame sa do XCOM, kde už na nás čakajú. Vyriešite si to inokedy. Už som zavolať taxík. Za chvíľu tu bude." "Sklapni Thompsonová. S tebou sa nebavím." Nathan kývol na Atreyu. "To si taký zbabelec, že sa skrývaš za ženskú ?" "Neskrýva. On tam má byť so mnou, takže si daj odpich." "S tebou ?" Zanôtil Nathan. "A čo tam budete robiť ? Ocinkov maznáčik zasa niečo vyvedol ?" "Nie. Ideme tam kvôli nemu." Jenny posunkom ukázala na Tima. "Je tu nový, tak láskavo zo seba nerobte idiotov. Rozumiem, že pre takých inteligentov ako vy je to výzva, no ak ste tu prišli iba kvôli Atreyu, strážte sa." "To mala byť urážka ?" Zavrčal Nathaniel, prístúpiť k Jenny na krok. "Dobrý postreh. Dnes ti to páli. Čo si mal na raňajky IQ pilulky ?" Plecnatý chlapec sčervenel od zlosti. Takéto pridržené poznámky na jeho adresu neutrúsia ani jeho rovesníci, nieto o 3 roky mladšie dievča. "Thompsonová, toto si zapamätám. Odteraz si na mojom zozname. Všetci traja. Aj ty, nováčik." "Tima nechaj na pokoji ! On ti nič nespravil. Je to iba medzi nami dvoma." "Tak ono sa to volá Tim. Oh... Vyzerá to akoby sa to len teraz vyľahlo. Ešte to nosí plienky ?" Horse sa kamarátovej poznámke zachechtal. "Nie. A ty ?" Odsekla Jenny späť. "Vyzerá, že sa o chvíľu rozplače. Nevedel som, že do **???ORG** berú vystrašené detičky." "Tak teraz to už vieš a môžeš si dať odpich." Ignorujúc Jenny výzvu, Nathan si Tima prísne premeral. "Hej malý, v čo si tak dobrý, že tu môžeš byť ? V **???ORG** každý z nás v niečom vyniká, inak by sme tu neboli. V čom si ty špeciálny ? Alebo si len ďalší protekčný, ako tuto ocinkov maznáčik ?" Tim zmeravel. Aj keby v niečom ozaj vynikal, čo prirodzene neplatilo, jazyk mal natoľko zviazaný, že nedokázal otvoriť ústa. Našťastie tu bol Atreyu. "Ty vynikáš maximálne tak v blbosti Nate." "Daj mu pokoj a odpáľ." Pridala Jenny, tentoraz už ozaj našťavaná. "A keď neodpálím, čo potom ?" "Čo ?" Jenny drzého teenagera jemne postrčila. Zabalansujúc na flyboarde, len čo Nathan strhol dosku nahor, Jenny presne miereným kopancom zasiahla jeden z dvojice svetelných pásov kopírujúcich okraj vznášadla. Keď pás zhasol, flyboard spolu s jeho majiteľom začal nekontrolovateľne rotovať okolo vlastnej osi. "Hej ! Čo si to spravila ?" Skríkol Nate, no už bolo neskoro. Nad lietajúcou doskou stratil akúkoľvek kontrolu. Krútiac sa v bláznivých piruetách, jeho kamaráti mu skúsili pomôcť, no dosiahli len toľko, že keď ich Nate zdrapil za ruky, všetci traja začali krúžiť, pozvoľna miznúc v diaľke. "Cool !" Atreyu sa schuti zachichotal. "To bola pecka Jen. Vypnúť mu stabilizátor. To má za to, že kupuje taký šmejd. Tieto flyboardy..." Atreyu sa otočil k Timovi. "...sú rýchlejšie ako ten čo mám ja, no sú nestabilné. Stačí, že mu vyhodíš jeden stabilizátor a už to nezastavíš." "Nemal provokovať." Jenny spýtavo pozrela na Tima. "Nate je hlupák. Jeden z tých čo mu hormóny udreli na mozog. A tie jeho reči si nevšímaj. Nikto z nás nie je výnimočný. **???ORG** si ľudí takto nikdy nevyberala." Len čo to povedala, komunikátor na ľavom zápästí zapípal. "A už je tu naše taxi." Avizované 'taxi' na prekvapenie v mnohom pripomínalo taxíky aké Tim poznal z rodného mesta. Vznášadlo pre 4 osoby malo o niečo aerodynamickejší tvar a zaoblený podvozok bez zbytočných kolies, no podobne ako taxíky v Minneapolis bolo celé žlté s blikajúcim nápisom taxi na dverách. Tie sa automaticky zasúvali do stropu, takže len čo taxi dosadlo, mohli doň

nastúpiť. Atreyu skočil na predné sedadlo, kým Jenny s Timom zaujali zadný rad. Vznášadlo nemalo pilota čo až tak neprekvapovalo, zato jemný ženský hlas, ktorý ich hneď po nasadnutí privítal Tim nečakal. "Kam vás môžem zaviesť ?" Riekol neviditeľný autopilot zdvorilo. Jenny sa naklonila dopredu. "Veža XCOM, hlavný vchod, prosím. Stačí pomalá rýchlosť." "Veža XCOM, hlavný vchod. Ďakujem vám za inštrukcie." Ako to autopilot povedal, vznášadlo začalo stúpať k oblohe. Tim sledoval ako park z ktorého vyšli bol čoraz menší, až kým to taxík neotočil na sever, do centrálnej časti rozľahlej základne. Nalepený na okno, novo prijímaný člen **???ORG** sledoval ako dopravný prostriedok naskočil na jeden z leteckých koridorov a spolu s ostatnými vznášadlami, flyboardmi, prepravníkmi, kapsulami a všakovakými plavidlami si razí cestu popod mračná vytvorené regulátorom počasia. "Tim ?" Jenny zakmásla kamaráta za plece. "Prepáč mi toho somára Natea. Keby som vedela, že tam príde, pôjdeme inou cestou. Je to namyslený chválenkár čo sa rád naparuje. Dúfam, že sa ťa nedotklo to čo ti povedal." "Prečo by malo ?" Zahlásil Atreyu z predného kresla, natočiac ho o 180 stupňov, aby videl kamarátom do očí. "Je to blbec, ktorý si o sebe veľa myslí. Takých je tu plno. No sú tu aj super kámoši, ktorí sa ti budú páčiť. Však Jen." "Presne tak. Je mi ľúto, že si ako prvých musel stretnúť práve týchto blbcov." "To je v poriadku. Ty predsa zato nemôžeš." Jenny chytila Tima za ruku. "Timmy, som tak rada, že si tu s nami." Tim nahodil plachý úsmev, keď ich prerušil Atreyu výkrik. "Pozrite, tam je ! Veža XCOM." Atreyu kreslo kleslo do ležiacej polohy, aby všetci traja uvideli majestátnu stavbu, s výnimkou A-Portu najvyššiu na celej základni. Tim zatajil dych. Štíhla, prenikavo biela, k nebu sa týčiaca veža vyzerala akoby ju vystavali zo slonovinovej kosti. V základni širšia, smerom nahor sa postupne zužovala, aby v mieste, kde presahovala výšku mrakov niesla priestornú plošinu podopretú viacerými piliermi. Keďže leteli o dosť nižšie, Tim na jej vrchol nedoviedel, no ak Jenny správne porozumel, práve tam by malo byť miesto uvítacej slávnosti. Taxík začal klesať neďaleko jednej zo vstupných brán. XCOM ich mala štyri, každá orientovaná na odlišnú svetovú stranu. Okolie veže tvoril kruhový parčík s množstvom cestičiek a trávnatých plôch kam dosadali menšie atmosférické plavidlá. Ich taxík zastal nad jednou z takýchto plôch. Autopilot ohlásil koniec jazdy a za využitie taxislužby úctivo poďakoval. Opustiac vznášadlo, Tim doskočil na zelenkastý koberec udržiavaného trávniku na ktorý dohliadali usilovné roboty. Drobné napodobeniny pavúkov behali po parku a všade tam kde niekto zašliapol bylinu či kus trávy pohotovo doklusali, aby postrekom či krátkymi zábleskami neznámych paprskov napravili poškodené tkanivo. Tim sa trochu naľakal, keď mu jeden z robotov pribehol k nohe ošetrujúc steblá trávy, ktoré pri vyskakovaní z taxíka nechtiac zašliapol, no keďže Jenny a Atreyu ich ignorovali, správne usúdil, že najskôr nič zlé nespravil. "Podťe." Zavelila Jenny. "O chvíľu to začína." Zamieriac jedným z chodníkov pomedzi stromy (buky, duby, javory, smrek, borovice i košaté cédre) došli k jednej z brán. Snehobiela ako veža samotná, bola rozdelená na osobnú časť kadiaľ vstupovali ľudia (resp. iné biologické bytosti) a nákladnú pre menšie vozidlá a dopravníky. Pred bránou patrolovali dvaja robotickí vojaci. Teda aspoň tak vyzerali. S ťažkým brnením a zbraňami pripevnenými k obom rukám, museli mať minimálne 8 stôp. To, že nejde o robotov Tim pochopil až keď k nim pristúpili. "Dobry deň, poprosil by som vás o vaše povolenie." Riekol, či presnejšie riekla nižšia z ozbrojenej dvojice. Cez čelný štít Tim uvidel, že sa jedná o ženu, možno 20-25 ročnú. "Dobry deň. Som Jennifer Thompson, PSI TS35. Sme tu s mojimi priateľmi pozvaní na privítanie nového člena." Jenny ukázala na Tima. "Volá sa Timothy Anderson. Je z Minneapolis, štát Minnesota, USA. Mozgové vlny a genetickú stopu by ste už mali mať v evidencii." Pozrúc na dievča, na vnútornej strane prilby sa vojačke zobrazil

kompletný profil nedospelé osoby. "Jennifer Thompson. Áno to sedí." "Atreyu, kód IOTA LS11." Dodal jej kolega, ktorý scanoval Atreyu. "Povolenie potvrdené." Vojak si z bočnej strany brnenia odopol diskovitý prístroj vo veľkosti ľudskej dlane a zapol ho. "Pod' bližšie, chlapče." Tim so zatajeným dychom pristúpil k obrovitej siluete príslušníka ochranky. Mohutná zbroj pokrývajúca celé jeho telo bola napodiv ohybná a ľahká. Aspoň tak to Tim usúdil zo svižných pohybov vojaka. Šedastý povrch pokrývala tenká vrstva žiarenia, ktorá na svetle trblietala. Pravdepodobne nejaká forma obranného štítu o ktorom mu Atreyu rozprával. Zastaviac pred masívnym skeletom, muž mu priložil diskovitý prístroj k čelu. Zariadenie v pravidelnom intervale ako kardiograf na operačnom sále niekoľkokrát zapípalo. Odtiahnuť prístroj z chlapcovho čela, vojak pozrel na kolegyňu. "Goldsteinová, máš ho ?" Študujúc údaje z helmy, vojačka na chvíľu zaváhala. "Áno. Je to tu. Zelený kód. Môžeš ich pustiť." Vojak uvoľnil trojici detí miesto. "Dobre mládež, môžete ísť. Máte ísť úplne hore. Už tam na vás čakajú." "Ďakujeme." Riekla Jenny za všetkých a schmatla stále trochu dezorientovaného kamaráta za plece. "Pod' Timmy. Už je čas. Musíme vyjsť úplne nahor. Mohli by sme tam ísť teleportom, no radšej zoberieme výťah. Aspoň uvidíš mesto. Až tam budeme, všetko ti vysvetlím." Kráčajúc k bráne, Atreyu štuchol do Tima. "PSI nám tu zasa rozkazuje. A to iba preto, lebo je staršia ako ja." "Nerozkazujem." Odvetila Jenny pokojne. "Poverili ma, aby som Tima uviedla a to aj urobím. A teleportom nepôjdeme preto, lebo by sa Timovi mohlo znova urobiť zle. Pochopil, IOTA ?" "Hej, hej." Bránil sa Atreyu. "Veď si iba robím srandu." "Čo sú to tie PSI a IOTA ?" Riekol Tim nesmelo. "To sú naše krycie mená." Vysvetlil Atreyu. "Aj ty také dostaneš." "Kódy, a nie krycie mená." Opravila ho Jenny. "Každý člen ich má. No normálne sa nepoužívajú. Iba pri oficiálnych príležitostiach." Krycie mená, kódy, strážcovia v brnení aj ten pípajúci prístroj. Tim nemal čas zrovnať si všetko v hlave, pretože práve vstúpili do foyeru veže XCOM. Aj keď z diaľky to tak nevyzeralo, vestibul gigantickej veže rozmermi i počtom návštevníkov pripomínal letiskovú halu. Množstvo ľudí náhliacich sa k teleportom i pohyblivým schodiskám sa trúsilo po holografickými pásmi vyznačených koridoroch, automatické vozíky a robotickí prepravníci prenášali prepravky a kadejaké škatule na presne vyznačené miesta, odkiaľ bol tovar teleportovaný na príslušné poschodia budovy. Mohutné stĺpy podopierajúce stavbu zároveň slúžili ako priestor pre technické výťahy prepravujúce tovar, ktorý bol priveľký aby vošiel do teleportu. Lietajúce roboty premávajúce nad hlavami návštevníkov informovali tých čo o to požiadali ako sa čo najrýchlejšie dostať tam kam potrebujú. Ani v celom tomto organizovanom chaose Jenny pomoc informátora nepotrebovala. Presne vedela kam majú namierené. Výťah, ktorý spomínala stál pri vonkajšej stene veže XCOM. Bol určený na vyhliadky, no keďže mali nejakú tú minútu k dobru, dlhšia jazda vadiť nebude. Nastúpiac dnu, Jenny požiadala ovládací mechanizmus, aby ich vyviezol na 'základňu 1'. Len čo výťah začal stúpať, Timova uvádzačka ukázala kam majú pozeráť. Belavú stenu oporného múru gargantickej stavby o malú chvíľu vystriedala panoráma základne. Tim znova videl pulzujúce veľkomesto plné života. Dych berúcu scenériu majestátnych stavieb dopĺňal hustý les mierneho pásma, ktorý spolu s horami a štítmí obklopoval celú základňu. A za ňou, zelenkastou stenou chrániacou mesto z každej strany sa rozpínali nekonečné pláne večne zamrznutej Antarktídy. Ľadový kontinent poskytujúci absolútnu izoláciu predstavoval logickú voľbu prvej zo základní **???ORG**. Tim vždy túžil nehostinný raj navštíviť, no ani vo sne by ho nenapadlo za akých okolností to napokon bude. "Je to krása." Pošepol unesene. Jenny pocítila zadosťučinenie. "Je. 1-B je najväčšia základňa **???ORG**, no máme aj menšie. Na každom kontinente jednu. Dohromady sedem." "Ako to, že o nich nikto nevie ?"

"Pretože sú chránené štítmí." Atreyu rukou opísal kopulu obklopujúcu mesto. "Vidíš to zelené. To je ochranný štít. A nad ním sú ďalšie. Chránia nás pre zimou a nepriateľmi, a zároveň nás robia neviditeľnými. Keby si stál vonku vedľa steny, videl by si iba vysokú horu. Mohol by si naň aj vyliezť a aj tak by si nevidel čo je pod ňou. Cool, však ?" Tim zamyslene prikývol. Najradšej by na tú krásu hľadel celý deň, no výťah začal spomaľovať a nad hlavami trojice detí z mrakov vystúpila priestranná plošina. Zastaviac tesne pod ňou, vstupné dvere ich uviedli do ďalšieho vestibulu. Nie tak priestranný, na rozdiel od toho na prízemí tu panoval klud. Žiadni roboti, ani automatické prepravníky. Prekrikovanie a ľudskú vravu vystriedalo kancelárske ticho. Rozdelený do niekoľkých sekcií, pred každou stála recepcia s živou obsluhou. K jednej z nich Jenny zamierila. Mladá žena černoškého pôvodu ich privítala širokým úsmevom. "Dobrý deň. Ako vám môžem pomôcť ?" "Toto je Timothy Anderson." Jenny kývla k mladšiemu kamarátovi. Recepčná pozrela na elektronický zoznam. "Timothy Anderson, 12 rokov, Minneapolis, USA. Áno, už vás očakávame. Môžete nastúpiť." Recepčná ukázala na kruh v dlážke, kam si trojica stúpila. Keď tak spravili, neviditeľný piest vytvorený antigravitačným pôsobením začal disk vytláčať nahor do veľkej chodby bez dverí či okien. Strop pred nimi klesol a v otvore uvideli schody smerujúce na základňu 1. Atreyu chcel vybehnúť nahor, no Jenny ho zastavila. "Počkaj ! Chcem Timovi niečo povedať." Podíduc bližšie, Jenny pozrela zmätenému chlapcovi do očí - veľkých čiernych, vyplašených očí. Uvedomujúc si čo Tim musí teraz prežívať, skúsila byť čo najvecnejšia. "Timmy. Tam hore bude veľa ľudí, ktorí vás sem prišli privítať. Bude tam aj **??VEL** - veliteľ celej **??ORG** a mnoho ďalších z vedenia **??ORG**. Je to hlúpe, že hneď prvý deň máš privítanie, lebo obvykle sa to robí trochu neskôr, až po nácviku, no nemaj strach. Nič sa od teba neočakáva. Len stoj na mieste, ktoré ti ukážem a keď zavolajú tvoje meno, tak vystúpiš dopredu a zložíš prisahu." "Prisahu ?" Zajachtal Tim a tvár mu zbelela strachom. "Áno. "Len ju po mne zopakuj. Som tvoja uvádzačka a tak budem neustále pri tebe. Je krátka. Povieš, že prisaháš ochraňovať ľudstvo a **??ORG**, aj keby ťa to malo stať život. Potom ti nasadím **??KOM** a vrátíme sa na svoje miesto. Nie je to nič zložité. A aj keby si sa náhodou pomýlil, nič sa nedeje. Tu z toho nikto nerobí vedu. Je to len formalita. Až to bude za nami, pôjdeme dolu a..." Jenny veselo žmurkla. "...mám pre teba jedno prekvapenie. Ale to až potom." Tim s hlbokým nádychom prikývol. "Dúfam, že nemáš strach." Tim zavrtel hlavou, hoci to nebola pravda. Mal strach a veľký. Od chvíle čo prekročil brány teleportu si pripadal ako v delíriu - neuveriteľnom sne vyvolanom pochabosťou mysle. Ak by ho na nohách nedržala zvedavosť a krvný obeh napumpovaný adrenalínom, sekne to s ním ešte v parku. A teraz ho čakalo privítanie u veliteľa **??ORG**, odovzdanie komunikátora i zloženie prisahy pred zrakmi stoviek skúmavých pohľadov ľudí, ktorých vôbec nepozná. "Ideme hore ?" Zvolala Jenny, prerušiac myšlienkové pochody chlapca čo sa o malú chvíľu mal stať členom supertajnej organizácie. Tim prikývol. Krátkym schodiskom vystúpili na rozľahlú plošinu. Pojem plošina nepredstavoval presný, ani len približný popis miesta kam sa Tim ocitol. Vrchol veže XCOM zdobil súbor nevysokých budov reprezentujúcich sídlo najvyššieho vedenia organizácie. Obkolesené kruhovým námestím siahajúcim až po okraj plató, spoza preskleného zábradlia majestátna stavba ponúkala návštevníkom dych berúci pohľad na dych berúcu základňu. Aj Tim by dych nepochybne zatajil, nebyť toho, že mu hrdlo a s ním i celé telo dávno zvieral kŕč. Na rozdiel od zvedavých turistov ho k tomu neprímala krása základne, lež prapodivné spoločenstvo, ktoré sa pred kupolovitou stavbou - centrálnym parlamentom a hlavnou rezidenciou **??VEL** zhromaždilo. Dav ľudí i neľudí, pozemšťanov a mimozemšťanov, podivných stvorení z ktorých si šiel oči vyocil sa

rátal na stovky. Roztrúsení na veľkej ploche, niektorí diskutovali v hlúčkoch, iní sa vo dvojiciach či trojiciach zdravili s návštevníkmi, priateľmi či príbuznými, ktorí obdržali privilégium byť prítomní slávnosti. Tim dokázal len mechanicky nasledovať svoju uvádzачku. Zastaviac pri jednej zo skupiniek ľudí, nebolo ťažké uhádnuť koho z nich dnes prijímajú. Tridsiatnik v strede obkolesený dvojicou mužov a trojicou žien približne v rovnakom veku ako jediný nemal na zápästí komunikačný prístroj. S pohárikom akéhosi nápoja, uvoľnene diskutoval s priateľmi akoby bol na sobotňajšej párty. Spokojný, vyrovnaný, bez stresu. Tim tu mal len Atreyu a Jenny. "Nikdy som si nemyslel, že sa ti podarí dostať do **???ORG**." Atreyu ovinul kamaráta okolo krku. "Keď som ťa prvýkrát videl, vedel som, že si iný ako ostatní a keď si mi povedal, že sa zaujímaš o UFO a lety do vesmíru, veľmi som chcel, aby si sa sem dostal. No neveril som, že by ťa zobrali. Vieš aká je to super vec, že si tu ?" Tim sa křčovito pousmial. "Trochu mám strach. Nevieť či to zvládnem. Určite niečo pokazím. Je tu strašne veľa ľudí." "Ľudí, aj neľudí." Atreyu ukázal hlúček podivných stvorení pripomínajúcich drobné obláčiky, poletujúcich asi meter a pol nad úrovňou plató. "Neboj. Sme tu pri tebe. Je to len pár viet a potom už budeš navždy náš. Všetkí Jen ?" Jenny zalovila vo vrecku nohavíc, vytiahnuc ružovkastú pilulku zabalenú v priehľadom plastikovom obale. "Ak chceš, je to na upokojenie. Nerobí to nič, len ťa to trochu skľudní." Tim s nepredstieranou nechutou pozrel na tabletku. "Nie, ďakujem. Musím to zvládnuť sám." "Sám nie ! Sme tu predsa s tebou. Kedy to začne ?" Opáčil Atreyu. "Za pár minút. Poďme bližšie k pódiu, nech ho Tim vidí." Nasledujúc kamarátku, Tim s Atreyu zamierili do davu ľudí i neľudí, pozemšťanov i mimozemšťanov čakajúcich na začiatok ceremónie. Tim sa snažil nehľadiť na ostatných účastníkov slávnosti, bez ohľadu na to či šlo o človeka, vysokého humanoida s árijskými črtami, alebo slizovitú guľu s odpornými bičkovitými výbežkami namiesto končatín. Pódium pred ktorým zastali predstavovalo malú vyvýšenú plošinu, vytvarovanú z polotekutej hmoty samotného plató. Pred pódium ležal rad žiarivých bodov pod ktorými boli napísané mená tých čo na danom mieste majú stáť. Tim pozrel na najbližšie z nich, no zhluk zložitých znakov pripomínajúcich východoázijské písmo mu nič nehovoril. "Vidíš kde sme ?" Opýtala sa Jenny Atreyu pobežujúceho od jedného bodu k druhému. "Tam ! Tam to je !" Atreyu ukázal na posledný svetielkujúci bod vyžarujúci upokojujúcu zelenú. Bod ležal na úplnom konci dlhého radu tvoriaceho poloblúk opisujúci pódium. Aj pod ním svietil nečitateľný nápis. "A sme tu !" Zahlásil Atreyu veselo, topánkou stúpiac na spleť nečitateľných znakov. "Tim, tu si stúpni. To je tvoje miesto. Jen ako uvádzачka bude za tebou a ja hneď za ňou." Tim sa postavil kam mu Atreyu nakázal. Komplikované znaky pred zelenou značkou menili svoj tvar. Aspoň tak sa Timovi zdalo, lebo vždy keď na ne pozrel, vyzerali ináč. "Vy to viete čítať ?" "Jasnačka !" Potvrdil Atreyu. "Je to univerzálne písmo. Každý ho vie čítať. Aj ty. Iba si naň musíš zvyknúť. Za chvíľu ho uvidíš." Keď Tim znova pozrel na nápis, komplikované štruktúry vyzerali omnoho jednoduchšie. Ďalšie žmurknutie a jednotlivé písmená začali nadobúdať tvar anglicky písaného písma. Musel preglgnúť, keď z nápisu odčítal svoje meno. "Timothy Anderson." Napísané strojovým fontom, písmená videl jasnejšie ako v prváckom šlabikári. Postaviac sa na zelenkastý bod, s pohľadom upretým pred seba napäto čakal čo sa bude diať. V hlave mu hmýril ohlušujúci roj myšlienok a pocitov pre ktoré neexistovali slová schopné ich opisu. Ak je základňa **???ORG**, veža XCOM, jeho členstvo a celý tento ceremoniál skutočný, mal by byť najšťastnejším človekom na svete. A predsa mu srdce zvierali úzkosť a strach. Všetko mu pripadalo príliš neskutočné, aby to mohla byť pravda. Stojac na vrchole veže, jemný vánok mu prefukoval vlasy a každý nádych vzduchu neskazeného spalínami fosílnych palív

štekli čuchové receptory. Skôr než si svoj pobyt na plošine XCOM stihol naplno vychutnať zazneli fanfáry. Skupinky trkotajúcich účastníkov slávnosti sa začali rozchádzať a novoprijímaní členovia zaujali miesta na svojich značkách. "Už to začína." Šepla Jenny cez plece. "Neboj, som tu pri tebe." Tim bez otočenia prikývol. Fanfáry zazneli druhýkrát a Tim uvidel ako z paláca za pódium vystupuje skupinka ľudí. Muži a ženy všetkých etnických skupín, dohromady asi 20 ľudí oblečených v slávnostnom ošatení kráčala bok po boku. V ich strede Tim uvidel vysokého štíhleho muža, asi 65-70 ročného. Krátke šedivé vlasy, ostré črty tváre i prenikavý pohľad tmavých očí mu dodávali rešpekt. Tim netušil s kým má tu česť, no intuitívne vycítil, že to bude ten, ktorého Jenny označila za **???VEL** - veliteľa **???ORG**. Muži a ženy vystúpili na nevysoké pódium. Davom zhromaždených to zašumelo. **???VEL** vystúpil dopredu, pred svojich kolegov. Očami preletel ponad zástup ľudí. Jeho a Timov pohľad sa na zlomok sekundy zrazili. Tim pocítil bázeň. Prísny, no spravodlivý zároveň. To bol prvý dojem z muža, ktorého vôbec nepoznal. "Vážený priatelia." Začal vysoký muž pevným a odhodlaným hlasom. "Som veľmi rád, že vás tu dnes môžem privítať. Našich nových členov. Každý z vás si prešiel dlhou a náročnou cestou, aby ste tu teraz mohli stáť. Mnohí to skúšajú. Tisíce denne, no len zopár výnimočným sa to podarí." **???VEL** zrak znova padol na Tima. Snáď preto, že bol prvý v rade, no Tima aj tak zamrazilo. Výnimočný? V čom je on výnimočný? Omyl prírody, ten najpriemernejší z priemerných, ako sa sem mohol dostať práve on? To musí byť nejaká chyba. Tu nepatrí. **???VEL** odvrátil zrak. "Áno. Každý z vás je výnimočný a je mojou veľkou čťou, že som to práve ja, kto vás tu dnes môže privítať. Od tejto chvíle sa vaše životy navždy zmenia. Nič nebude také ako predtým. Zložením sľubu sa stanete jedným z nás. Budete patriť k organizácii, ktorej poslaním je chrániť ľudskú rasu pred hrozbami z vesmíru aj tými na Zemi. Pri plnení tohto poslania od vás očakávam plné nasadenie a to bez výnimky. Nezáleží na tom v akej profesii budete pôsobiť, aké budú vaše úlohy. Vždy budem stáť za každým z vás, kto si svoje povinnosti vykonáva poctivo, svedomito, najlepšie podľa svojich schopností a vedomostí. No zároveň platí, že ak by ste nedbalosťou, zanedbaním pokynov a nariadení či neochotou splniť zadanú úlohu ublížili jedinej bytosti, jedinému človeku, vylúčim vás z našej organizácie raz a navždy." Tvrdo, až hrozivo znejúce slová prinútili **???VEL** na chvíľu zastaviť. Odkiaľsi si, znova zrakom preletel po zúčastnených. "Naši zakladatelia z Veľkého Kongresu nám dali dôveru, že povinnosti, ktoré nám všetkým z členstva v našej organizácii vyplývajú budete plniť na 100 percent. Pri výkonne svojho poslania, nech budete vedcom skúmajúcim nové poznatky, výskumníkom na vzdialenej planéte, pilotom vesmírnej lode obraňujúcej Zem, lekárom zachraňujúcim životy, ekologom zodpovedným za čistotu atmosféry, pomocným robotníkom zveľaďujúcim naše základne, záhradníkom starajúcim sa o parky a lesy, recepčným, sekretárkou, alebo len študentom pripravujúcim sa na svoje budúce povolanie, vždy pracujte poctivo a ja za vami budem stáť. Každý z nás je omylný, každý robí chyby vrátane mňa. Na chyby a zlyhania máme právo. No zároveň je nutné aby z každej chyby, z každého zaváhania vzišla snaha sa im do budúca vyvarovať. Nech už bude vaše poslanie akékoľvek, nič nie je pre mňa i našich zakladateľov tak dôležité ako vykonávať svoju prácu poctivo, s maximálnym zápalom. Práca pre **???ORG** nie je prácou ale poslaním. Poslaním slúžiť ľudstvu, hoci to si našu službu častokrát nezaslúži." **???VEL** na chvíľu zmĺkol. Hlboké, chladné oči znova pretínali nastúpený dav. Tim stál v pozore a takmer nedýchal. Pot mu vyrážal spod pazúch i po temene a pocit, že sem nepatrí znásobovalo každého veliteľovo slovo. **???VEL** si znova odkiaľsi. "Mnohí z vás si akiste myslia, že dôvodom pre ktorý naši zakladatelia **???ORG** založili je naša povaha, naše unikátne

vlastnosti, charakterové črty, myslenie, city, ktoré nás robia výnimočnými. Majte na pamäti, že nič nie je vzdialenejšie pravde ako táto namyslená, sebastredná idea, ktorú ste nepochybne počuli už mnohokrát. Pravda je taká, že ľudstvo vo vesmírnom spoločenstve zastrešenom pod nášho dobrodinca Veľký Kongres je právom zaradené medzi tie najprimitívnejšie a najzaostalejšie civilizácie aké medzi seba Veľký Kongres kedy prijal. Ak nejaká výnimočnosť ľudskej rasy vôbec existuje, potom je to náš primitivizmus, nadutosť a krutosť. A vy, ktorí ste tento nelichotivý obraz ľudstva zdedili ste tí, ktorí ho môžu a musia napraviť. Neustále na to pamätajte. Byť členom **???**ORG znamená, že nezastupujete seba, ale ľudstvo ako celok. Nikdy na to prosím nezabudnite. Ďakujem." Záverečnou výzvou **???**VEL ukončil nedlhý monológ. Nasledoval krátky potlesk. Aj Tim tlieskal, hoci nemal veľmi čomu. Veliteľove slová uňho vyvolali neistotu a zmätok. Počiatočné nadšenie z objavovania čarokrásnej základne vystriedala úzkosť. Najradšej by bol späť v bezpečí svojej izbičky, zalezený v domčeku pri **???**0 jazere v jeho rodnom Minneapolis. No cesty späť už nebolo. Staršia pani stojaca po pravici **???**VEL vystúpila dopredu a spolu s ňou aj veľmi starý muž. Podopieraný mladším z kolegov, podľa zvráskavenej tváre mu Tim tipoval minimálne sto. V trasľavých rukách niesol veľkú knihu zabalenú v pozlátených doskách. Jeho asistent držal menšie knihy na ktoré Tim z miesta kde stál nedoviedel. "Vážení kandidáti." Spustila staršia žena. "Prichádza slávnostný okamžik, keď zložíte prísahu vernosti **???**ORG a hodnotám, ktoré reprezentuje. Postupne začnem vyvolávať vaše mená. Kandidát, ktorého meno odznie nech pristúpi dopredu sem na pódium, spolu so svojim uvádzačom. V prípade, že ste príslušníkom ľudskej rasy, položte jednu ruku na tento Kódex." Žena ukázala na knihu v pozlátenom obale, ktorú držal starec. "A druhú ruku na vec, ktorá je vám najsvätejšia." Asistent starého muža podvihol súbor kníh a Tim zbadal, že medzi knihami sú aj akési obrázky. No stále to bolo príďaleko, aby na ne dovidel. "Potom váš uvádzač uvedie vaše meno a predčíta vám sľub, ktorý po ňom zopakujete." Po zložení sľubu sa obaja vrátia na svoje miesta." Zdanlivo jednoduchá úloha Timovi už teraz podlamovala kolená. Bol si istý, že niečo pokazí. Našťastie, Jenny vystúpila dopredu a stojac mu pri pleci, šibla naň úsmevom. "Neboj sa. Dopadne to dobre." Tim chcel prikývnuť, no stuhnutá šija mu to nedovolila. "???1 **???**2 **???**3" Francúzsky znejúce meno oslovilo dvojicu žien na opačnej strane radu kandidátov. Obe niečo po dvadsiatke, nebolo ťažké rozlíšiť kto je kandidátkou a kto uvádzačkou. Tmavovláska v pracovnom overale aký videl u niekoľkých ďalších musela byť uvádzačkou. A tak aj bolo. Uvádzačka vystúpila na pódium ako prvá. **???**1 **???**2 **???**3 pristúpila k rozmernému Kódexu kam položila pravicu. Prsty ľavej ruky prešli po jednej z kníh, ktoré držal asistent. Tim napäto čakal, že začuje text prísahy, aby sa ho naučil naspamäť, no namiesto toho z úst uvádzačky vychádzala nezrozumiteľná francúzština. Tri, možno štyri vety a bolo to. **???**1 **???**2 **???**3 prísahu úspešne zložila. Nasledoval veľký potlesk. Každý, dokonca i **???**VEL tlieskal. Obe ženy sa objali a len čo došli späť na svoje miesto, novú členku obkolesili priatelia a známi, gratulujúc jej k veľkému počinu. Potom prišiel rad na negustiózne vyzerajúcu prerastenú pijavicu. Rúrkovité, snáď 2 metre vysoké telo s obrovitým otvorom namiesto hlavy pôsobilo hrozivo. Keďže zjavne nemalo hlasivky či iný orgán reči, celá prísaha prebehla v tichosti. Tim mohol len tipovať či stvorenie použilo mimozmyslovú komunikáciu, alebo je za tým niečo iné. Veľmi na tom nezáležalo. Obsah prísahy stále nepoznal. Ďalší a ďalší kandidáti prichádzali a odchádzali a ako naschvál, ani jeden nehovoril anglicky. Teda možno aj hovoril, no prísahu každý skladal v materinskom jazyku. Ako sa napokon ukázalo, jediným zástupcom anglosaskej kultúry mal byť práve Timothy Anderson. Ako počet novoprijatých členov rástol a

počet kandidátov klesal k jednocifernému číslu, Tim bol čoraz nervóznejší. Ak by nestál vpredu, na očiach celého velenia **???**ORG, požiada Jenny o tabletku. No takto ostalo všetko iba na ňom. Predposledným kandidátom bol asi 30 ročný muž z Kanady. Štíhly a vyťahnutý, trochu pripomínal omladenú kópiu veliteľa. "???"4 ???5 ???6" Anglicky znejúce meno dávalo nádej, že Tim konečne začuje prísahu v jazyku, ktorému rozumie. Smola. Znova francúzština. Muž najskôr poschádzal z Quebecu. Timovi naposledy zovrelo žalúdok. "Timothy Anderson, Minneapolis, USA." S búšiacim srdcom Tim vykročil k pódiu. Desiatky, nie stovky očí naň upreli svoj zrak. Medzi nimi aj tie tmavé, prísne, hlboké. Ako hypnotizér zmáhajúci svoju obeť, **???**VEL pohľadom robota monitoroval každý chlapcov krok. Ak by Jenny nekráčala po jeho boku, dá sa na útek. Zoradiac sa za sebou, Jenny vystúpila na pódium ako prvá. Tim ju mal nasledovať. Iba mal, pretože hneď na prvom schode zakopol a rozťahnuť sa na zemi, triumfálny moment vystriedal trapas ako hrom. V zhromaždenom dave to zahučalo, niektorí sa smiali, iní odvrátili zrak skúšajúc zachovať si dôstojnosť, no keď Tim uvidel, že aj poniektorí senátori iba ťažko zadržujú úsmev, najradšej by sa od hanby prepadol. Našťastie tu bola Jenny. Podajúc mu dľaň, žmurknutím mu dodala odvahy. Znova na nohách, Tim pristúpil k pozlátčenému Kódexu i skupine textov, ktoré držal asistent. Do očí mu udrela Biblia. S veľkým krížom na obale, Tim položil dľaň ľavej ruky práve tam. Jenny predstúpila pred neho. "Teraz budeš opakovať po mne." Dohodnúc sa pohľadom, Tim posunkom naznačil, že je pripravený. "Ja Timothy Anderson..." Riekla Jenny a Tim po nej opakovane. "...prisahám na všetko čo mi je drahé a sväté, že rešpektujúc nariadenia tohto Kódexu, vždy budem využívať všetok svoj um a schopnosti v prospech ľudskej rasy i ďalších rás združených vo Veľkom Kongrese, nech by ma to malo život stáť. K tomu nech mi vy všetci i Boh pomáha." Bez zakoktania, bez záchvevu hlasu, Tim vyslovil prísahu, životný záväzok k organizácii a Kódexu, ktorý vlastne vôbec nepoznal. No bola tu Jenny a Tim jej plne dôveroval. Burácavý potlesk čo nasledoval ho dojal. Jenny k nemu pristúpila a na ľavé zápästie mu pripevnila komunikátor. Plochý prístroj vo veľkosti smartphonu dokonale priľnul k pokožke, takže ho vlastne vôbec necítil. Na display uvidel logo organizácie, ktorej sa stal členom. Planéta Zem, okolo nej ako tichý súputník Mesiac a za nimi slnečná sústava so Slnkom. Jenny mu podala ruku a tentoraz už bez pádu sa obaja vrátili na svoje miesto, vítaní Atreyu grimasami. Tim to zvládol. Ani sám nevedel ako, no mal to za sebou. V tejto chvíli si nemal šancu uvedomiť čo všetko to preňho bude znamenať, no vedel, že jeho život už nikdy nebude taký ako predtým. Len čo sa zaradili, **???**VEL znova vystúpil pred zoradených senátorov. "Drahí priatelia. Práve ste sa stali členmi našej organizácie. Chcem vás všetkých medzi nami privítať a zaželať vám veľa úspechov pri plnení našej spoločnej misie. A skôr než sa rozídeme poprosil by som všetkých zúčastnených o veľký potlesk pre našich nových priateľov. Ďakujem vám." Priestranstvo na vrchole veže XCOM preťal dlhotrvajúci potlesk i verbálne prejavy radosti. "A si náš !" Skríkol Atreyu veselo, zavesiac sa Timovi za rameno. "Ja som vedel, že to dokážeš." Jenny čerstvého člena **???**ORG objala. "Timmy, som tak šťastná. Ani si nevieš predstaviť ako." "Ja..." Zakoktal Tim. "Prepáč mi, že som zakopol." Jenny sa zasmiala. "Nič sa predsa nestalo. Hlavne, že si sa neudrel. Zvládol si to skvele. Som na teba hrdá." "Jasné. Zmákol si to super. Aké máš vlastne krycie meno ?" Atreyu pozrel na Timov komunikátor a niečo na ňom postláčal. "DELTA MK 3. Takže si DELTA ! Páči sa ti to ?" Tim otázku ignoroval. "Prečo na mňa ten pán **???**VEL neustále pozeral ?" Jenny mávla za odchádzajúcim veliteľom **???**ORG dľaňou. "On pozeral na všetkých. Na podobné slávnosti normálne nechodí. Nemá veľa času. To, že prišiel práve dnes je náhoda. No neboj. Nepozeral na teba."

Prečo aj ?" Tim sklopil zrak. Cítil sa nesvoj, a Jenny to pochopila. "Timmy, zabudni na tie jeho reči. To sú iba také formality, ktoré sa vždy hovoria. Od nás nikto nechce, aby sme bojovali, či riskovali životy. My budeme chodiť do školy. A ty to zvládneš. Som tu ja, Atreyu a kopec ďalších super kámošov, ktorí ti vždy pomôžu. Okrem toho do školy budeš chodiť s Atreyu. Budete v jednej triede. Už je to zariadené, však ?" Atreyu vztýčil palec. "Jasná vec. Oco to vybavil. Budeme stále spolu. Všetko ti ukážem. Bude to cool. Uvidíš." Tim naznačil plachý úsmev. "Takže teraz ideme do školy ?" "Čo ti šibe ?? To bude až za pár dní. Teraz ideme oslavovať ! Jen, už sú tu ?" Jenny pozrela na svoj komunikátor. "Hej. Čakajú nás dolu pod vežou." "Kto ?" "Kámoši. Budú sa to páčiť. Najmä Bubu." Atreyu veselo žmurkol. "Ideme ?" "Áno." Trojica detí šla nadol jedným z rýchlovýťahov, takže ani nie za minútu už vykračovali k parku obklopujúcom základňu veže XCOM. "Aha ! Tam sú !" Skríkol Atreyu, ukážuc na rôznorodú skupinu detí z spomedzi ktorých ako telegrafný stĺp vytŕčal obrovitý muž vysoký dosť cez 2 metre. Aj keď ho Tim videl iba raz na Atreyu fotografii, spoznal ho okamžite. Bol to Bubu. Atreyu tvrdil, že má 13, no v skutočnosti vyzeral minimálne na 20. Okolo obra stálo ďalších 5 detí. Okuliarnatý drobec **???**SV, podľa Atreyu najlepší kamarát Bubu a vedecký génius, ktorý všetko vie. Emily Liu, dlhovlasé usmievavé dievča z Hong Kongu skvelé v matematike a čínskych bojových umeniach. Daniel Rodriguez z Argentíny, trochu rozpačito pôsobiaci chlapec s neprehliadnuteľnými havraními vlasmi, ktorý vraj Atreyu raz zachránil život. Josh Wright zo Seattle, o rok mladší ako Tim - toho na základňu zobrali len nedávno a s Atreyu a Timom by mal s chodiť do rovnakej triedy. A napokon drobná Tina, útle dievča s prenikavým pohľadom, málovravné, pôsobiace trochu zakríknuto, no podľa Atreyu veľmi bystré a odvážne. Atreyu predstavovanie netrvalo dlho. Tim si s každým z detí potriasol pravicom a Emily sa mu aj uklonila, na čo Tim zareagoval rovnakým spôsobom čo takmer skončilo čelovým karambolom. Keď mu Bubu potriasal rukou chvíľami to vyzeralo, že mu ju odtrhne, začo sa mu hneď aj ospravedlnil. Tina naňho iba pozrela a Timovi sa zezdalo, že v odraze slnečného svetla jej modrasté oči zažiarili. To Daniel jeho meno pre istotu zabudol, takže mu ho Jenny musela pripomenúť a Josh o hlavu menší ako on sám mu ako ľavák omylom podal druhú ruku. Podivuhodné zoskupenie najlepších kamarátov Jenny a Atreyu Tima trochu upokojilo. "Tak čo ? Ste pripravení na svoj prvý let ?" Zahlásil Atreyu a razom začal všetko dirigovať. "Josh, pre teba to bude prvýkrát, však ?" "Áno." Zapišťal útly chlapec. "Ešte nikdy som nebol..." Atreyu mu pohotovo prikryl ústa. "Josh. To je prekvapenie. Nesmieme ho Timovi, teda ehm vlastne DELTA MK3ke skaziť." Josh prikývol. "Ako sme na tom s taxíkom ?" Emily skontrolovala údaje na svojom **???**KOM. "Už je na ceste. Za chvíľu je tu." "Tam !" Ukázala Tina na miniatúrnu bodku na oblohe, ktorá smerovala k ním. Bol to taxík, o niečo väčší model akým šli k veži XCOM. S desiatimi miestami na sedenie, Jenny s Atreyu zaujali predné miesta, zatiaľ čo Tim si sadol vedľa Daniela. Kým Jenny na palubnom počítači zadávala polohu, Daniel sa naklonil k novoprijatému členovi. "Tvoj prvý deň v **???**ORG ?" "Áno." Prikývol Tim. "Tak to ti teda nezávidím. Ja keď som tu nastúpil, bol som hrozne nervóznym. Nemohol som spať." "Ani ty ?" Riekol ktosi odzadu. Podľa hlasu to musel byť malý Joshua Wright. "Ja som plakal, keď mi dávali **???**KOM. Viete aký to bol trapas ? A teraz keď budeme chodiť do školy..." "Ale chlapi." Riekla milo Emily. "Nestrašte Tima. Škola je fajn. Budete sa tam učiť veci aké by vás inde nenaučili. A ak by ste si s niečím nevedeli rady, vždy sa nás môžete opýtať, však **???**SV ?" Nevysoký okuliarnik afrického pôvodu na Emily ani nepozrel. Učupený vedľa obrovitého kamaráta, už dobrú minútu čosi klepal do holografického tabletu. "Niečo skúma." Poznamenala Emily, žmurknúc na Tima. "Neboj. Jenny nám o tebe

rozprávala. Každý má strach, keď je tu nový. To je normálka." "Aj ty si ho mala ?" Emily zaváhala. "Ehm, vlastne ani nie. Ja som sa tu narodila. No poznala som veľa takých ako ty či Josh, a viem čo prežívate. No nebojte, všetko bude dobré." "Všetko bude parádne, a nie dobré." Skríkol Atreyu keď sa taxík konečne odlepil od zeme, zamieriac k (umelo vytvoreným) oblakom. "Kam ideme ?" Vyzvedal Tim. "Tam !" Atreyu ukázal na obrovitú kopulu A-Portu. "Ale na to čo tam budeme robiť sa ma nepýtaj. To ti povieme až tam." V priestrannej pracovni oválneho tvaru sa nachádzali dvaja muži. Jeden sediaci, druhý stál. Ak by Jenny či Atreyu mali možnosť tu byť, poľahky ich spoznajú. Otec druhého menovaného stál v pozore ako sa na vysoko postaveného predstaviteľa **???**ORG patrí ak hovorí s najvyšším predstaveným. Atreyu otec čakal kým dostane slovo. "Takže všetko prebehlo podľa plánu." Skonštatoval **???**VEL vecne. "Áno pane. Váš príkaz som vykonal ako ste mi nariadili." **???**VEL spokojne prikynul. "Dobre kapitán. Chcem vám vysloviť vďaka za vašu kooperáciu. Viem, že to pre vás nebolo jednoduché, keď bol vo veci zainteresovaný váš syn, a o to viac si to vážim." Atreyu otec prikývol. "To je nateraz všetko kapitán. O ďalšom postupe vás budem informovať. Môžete ísť." Atreyu otec zasalutoval a chcel zamieriť ku dverám keď zaváhal. "Pane, môžem mať otázku ?" **???**VEL posunkom naznačil súhlas. "Prečo práve on ? Prečo toho chlapca tak veľmi potrebujete ? Je milý, skromný, má mimoriadnu fantáziu a určite aj veľa pozitívnych vlastností, ale stálo jeho získanie za to, že som synovi dovolil porušovať Kódex ? Prečo sme nepostupovali štandardnou procedúrou ? Súvisí to nejakým spôsobom s mojim synom?" **???**VEL vstal od masívneho stola obloženého množstvom komunikačných zariadení, počítačov, holografických displayov, stohov elektronických papierov i levitujúcich šálok od kávy. "Kapitán, na túto otázku vám nemôžem odpovedať. No buďte pokojný. S vaším synom to nijako nesúvisí. Použil som ho ako prostriedok, aby som sa dostal k Andersonovi." "Ďakujem pane." Atreyu otec znova zasalutoval a opustil oválnu pracovňu **???**VEL. Len čo automatické dvere miestnosť hermeticky uzatvorili, z tieňa zadnej časti pracovne vystúpila vysoká, neprirodzene štíhla postava s tvárou zahalenou vizuálnym filtrom. "Pane ?" **???**VEL sa uklonil, zopnúť prsty na hrudi. Rubínový prsteň na ľavom prstenníku aj v šere slabo osvetlenej miestnosti žiaril. Vysoká postava bez tváre pristúpila bližšie. "Zvládli ste to výborne." Riekol neznámy bezchybnou angličtinou. "Teraz môžeme prejsť do druhej fázy." "Druhej fázy ?" Zopakoval **???**VEL zaskočene. "Myslel som, že jeho prijatím to skončilo." "Omyl, priateľ môj. Týmto všetko iba začína. Toho chlapca chráňte za každú cenu. Majte ho stále na očiach. Je mimoriadne dôležitý. Až príde čas, dostanete ďalšie inštrukcie, no nateraz sa oňho starajte, akoby bol vaším vlastným synom." **???**VEL preglgol. "Áno, pane. Vykonám." Ako to povedal, jeho vysoký spoločník zmizol. **???**VEL s ťažkým povzdychom dosadol do majestátneho kresla pripomínajúceho kráľovský trón. Spomienka na syna mu pripomenula dávnu minulosť. Minulosť, ktorá mala ostať navždy zabudnutá. Holografická fotografia 12 ročného Timothy Andersona sa vznášala nad stolom tichej pracovne. Obraz chlapca nie nepodobného dieťaťu ktoré takmer vypustil z mysle oživovala prachom zapadnutú históriu. Tentoraz už nesmie zlyhať. Nie s týmto chlapcom. Letiac obrovskou rýchlosťou, taxík čoskoro začal spomaľovať. A-Port, ako Atreyu obrovitú kopulu nazval nepozostával z jedinej stavby. Okrem hlavného hangáru viditeľného z každého miesta základne tu stálo mnoho ďalších, niektoré zhora drobné ako psie búdy, no len do chvíle kým k ním taxík nezačal klesať. Naprogramovaný presne, zastavil pred budovou s označením 22 LS. Pripomínajúc hangár práškovacích lietadiel, na rozdiel od A-Portu mal diskovitý tvar, a nie príliš veľké vráta pred ktorými nikto nečakal. "A sme tu." Zahlásila Jenny, spolu s ostatnými vyskočiac z taxíka. "Už je dnu ?" Zvolal Atreyu

nedočkavo. Jenny prikývla. "Tak poďme ! Načo čakáme ?" "Čo je dnu ?" Pošepol Tim Emily Liu, keď širokým chodníkom kráčali k vrátam. "Prekvapenie. Jen ti ho ukáže." Drobná Číňanka priložením prstu k perám naznačila, že tajomstvo nesmie vyzradiť. Len čo prišli bližšie, kovové vráta sa začali samé otvárať. Vstúpiac dnu, Tima obklopila temnota. Aj napriek tomu, že vráta ostali dokorán, otvorom dnu neprenikal jediný fotón. "Asi nejaká ochrana." Pomyslel si Tim, keď ho prudké svetlo na chvíľu oslepilo. Keď nadobudol zrak, zmeravel. Ožiarená stovkami neviditeľných reflektorov, v strede hangáru spočívala majestátna loď. Podlhovasté plavidlo bez krídel či viditeľných motorov stálo na trojici kovových podpier. Presklený kokpit v prednej časti prechádzal do krátkej kabíny so širokými oknami a chvostová časť bez výškového kormidla či korekčných krídelok nemala žiadne trysky ani spalinové výpuste, akými sú vybavené pozemské stíhačky. Pri podrobnejšom prieskume loď pôsobila vlastne celkom nemotorne. Neaerodynamická s nepekným čelom na prehnane vysokých podperách, nepredstavovala zázrak moderného dizajnérsstva. No Timovi to stačilo. Celá biela, lúče svetla lámajúce sa na jej trupe pripomínali trblietanie drahokamov. Nakladacia plošina sklopená nadol odhaľovala len kúsok interiéru, no Timovi srdce tíklo ako divé v túžbe vstúpiť dnu. Jenny sa otočila k oslávencovi pre ktorého hangárnu párty zorganizovala. "Atreyu mi hovoril, že by si chcel byť astronautom. Knox-12tka je orbitálna loď a vyhlídková jazda trvá iba hodinu, no dostaneme sa na obežnú dráhu a ak chceš, môžem vypnúť umelú gravitáciu, aby si si vyskúšal stav beztiaže." Tim preglgol. "My... Poletíme do vesmíru ?!?" "Iba na obežnú dráhu okolo Zeme." Mykol Atreyu plecóm. "Knox-12tka je šmejd pre malé deti. Až začneme chodiť do školy, spravíme si pilotnú licenciu na ozajstnú raketu a potom budeme môcť lietať po celej galaxii - všade kde sú Starporty." Tima obliat pot. Ani v najdivokejšom sne by ho nenapadlo, že dnešný deň zakončí návštevou vesmíru. "Kamaráti..." Zavzdychal. "Všakže sa mi to nesníva ?" "Jasné, že nie. Potom by sa ti muselo snívať aj toto." Jenny zovrela priateľa v náručí a aj ostatní ho potľapkávali po pleci, potriasali mu pravícou, Bubu ho dvihol od radosti do výšky, dokonca aj **???**SV prvýkrát dvihol zrak od holografického tabletu a venoval mu úsmev. Nebolo treba žiadnych veľkých prednesov či slov. Ďakujúc novozískaným priateľom, spoločne nastúpili do vesmírnej lode, ktorá z Tima spraví ozajstného astronauta. Výletná loď s automatickým pilotom nepotrebovala zložité ovládanie. Len čo bola posádka kompletná, strop hangáru sa rozišiel a neviditeľné motory rozochveli kabínu lode. Malý výsadkový čln vystúpil nad belavú planinu a Tim uvidel rozsiahle stráne večne zamrznutej Antarktídy. O malú chvíľu loď prekročí hranice atmosféry a on navštívi vesmír. Konečne sa splní jeho sen po ktorom celý život túžil. Otvoril oči. Teraz už nemusel snívať. Už nikdy viac nebude musieť snívať, pretože od tejto chvíle sa všetky sny stávajú skutočnosťou.